

Bất Diệt Truyền Thuyết

Contents

Bất Diệt Truyền Thuyết	9
1. Chương 1: Lại Sống Lại	10
2. Chương 2: Rình Coi	11
3. Chương 3: Bến Xe	12
4. Chương 4: Trộm Cắp	15
5. Chương 5: Khách Sạn Cao Sơn	16
6. Chương 6: Lão Tử Không Phải Xử Nam	18
7. Chương 7: Hồng Bao Đáng Hận	20
8. Chương 8: Phân Biệt	21
9. Chương 9: Tòa Thành Thiên Thạch	23
10. Chương 10: Lão Nhân Cổ Chấp	25
11. Chương 11: Hồi ức Trăm Năm	26
12. Chương 12: Quý Tiên Tệ Ts	28
13. Chương 13: Tài Sản Không Lồ	30
14. Chương 14: Nhận Chủ	32
15. Chương 15: Thay Đổi Cuộc Sống	33
16. Chương 16: Đến Hongkong	35
17. Chương 17: Khu Nhà Trên Đỉnh Núi	37
18. Chương 18: Man Nữ Tiểu Hương Tiêu	39
19. Chương 19: Đình Thảm	41
20. Chương 20: Tuyên Phán	43
21. Chương 21: Góc Cổng Siêu Cấp	46
22. Chương 22: Lại Có Một Người Tới	48
23. Chương 23: Đừng Có Làm Phiền Lão Tử	50
24. Chương 24: Đưa Đến Tận Cửa	52
25. Chương 25: Lớp Đặc Biệt	54
26. Chương 26: Hoa Tiên Tử	56
27. Chương 27: Ăn Cò Trước	58
28. Chương 28: Em Không Sợ	59
29. Chương 29: Cùng Bọn Họ Liều Mạng	62
30. Chương 30: Hại Lão Tử Đói Bụng	63
31. Chương 31: Dám Sờ Bạn Học Tao	65
32. Chương 32: Hắc Bang Hongkong	67
33. Chương 33: Tiếp Vãn	69
34. Chương 34: Không Đá Không Được	70
35. Chương 35: Cho Một Câu Trả Lời	72
36. Chương 36: Lão Hồ Ly	74
37. Chương 37: Càn Khôn Đại Na Di	75
38. Chương 38: Người Đầu Tiên	77
39. Chương 39: Ghi Bàn	79
40. Chương 40: Cảnh Cáo Tổ Tông	81
41. Chương 41: Sút Người	82

42. Chương 42: Chúng Tôi Quyết Định Rồi	84
43. Chương 43: Lão Tử Nguyên Ý	85
44. Chương 44: Tham Gia Dự Tiệc	87
45. Chương 45: Mỹ Nhân Lăng Lơ	89
46. Chương 46: Khó Có Thể Tin	91
47. Chương 47: Ghen Sao?	93
48. Chương 48: Phong Tục Ở Quê Nhà	94
49. Chương 49: Phục Kích	96
50. Chương 50: Âm Tiễn Khó Phòng	98
51. Chương 51: Nghi Ngờ	99
52. Chương 52: Quái Lạ	101
53. Chương 53: Vật Gia Truyền	103
54. Chương 54: Mưu Hại Người Tốt	105
55. Chương 55: Lão Nương Cũng Gả Cho Người Rồi	107
56. Chương 56: Phó Hội	109
57. Chương 57: Đồng Bệnh Tương Liên	111
58. Chương 58: Hồ Đồ Mới Tốt	113
59. Chương 59: Làm Người Hầu.	115
60. Chương 60: Tự Mua Tự Bán	117
61. Chương 61: Đấu Giá Hội	118
62. Chương 62: Thủy Lạc Tinh Hà	120
63. Chương 63: Sau Đây Không Nhìn Thấy Nữa Rồi	122
64. Chương 64: Mua Thật Sao	124
65. Chương 65: Người Nào	126
66. Chương 66: Có Tính Là Người Không	128
67. Chương 67: Ném Ra Ngoài Cửa Sổ	130
68. Chương 68: Người Không Nhìn Lầm Chứ	132
69. Chương 69: Không Minh Bạch	134
70. Chương 70: Suốt Đêm Mã Tự	136
71. Chương 71: Ta Nhổ Vào!	138
72. Chương 72: Nói Rất Hay	140
73. Chương 73: Có Việc Cần	142
74. Chương 74: Chính Là Ta Giết	144
75. Chương 75: Lại Nghĩ Tới Nàng	146
76. Chương 76: Cảnh Sát Băng Lạnh	148
77. Chương 77: Thạch Trong Từ Tảng Đá	151
78. Chương 78: Ta Là Ông Nội Của Người	154
79. Chương 79: Bất Hiếu Chi Nữ	156
80. Chương 80: Ta Muốn Cùng Chết Với Người	159
81. Chương 81: Thực Sự Là Không Có Thiên Lý	162
82. Chương 82: Thạch Gia Quyền	165
83. Chương 83: Đóng Cửa Tự Nghĩ	167
84. Chương 84: Truyền Thụ Tâm Pháp Hắc Vũ Tán	169
85. Chương 85: Tập Chí “thiên Tư”	171
86. Chương 86: So Với Người Lợi Hại Hơn Gấp Ba Mươi Lần	175
87. Chương 87: Người Có Biết Lão Tử Là Ai Không?	179
88. Chương 88: Tính Tình Của Tiểu Hải Tử	181
89. Chương 89: Ta Giúp Người Làm Chủ	182
90. Chương 90: Cô Nương Rất Hiếu Chuyện	185
91. Chương 91: Trên Cao Nhìn Xuống	188
92. Chương 92: Người Mẫu Đồ Lót	191
93. Chương 93: Dẫn Sói Vào Nhà	194
94. Chương 94: Đừng Nói Giỡ	196
95. Chương 95: Ai Đến Cũng Không - Cự Tuyệt	199

96. Chương 96: Chờ Xem	202
97. Chương 97: Thử Xem Thân Thủ	205
98. Chương 98: Quán Mi Văn Thấn Nghệ Nhã Hồn	207
99. Chương 99: Ai Không Lễ Phép	210
100. Chương 100: Có Tin Hay Không	213
101. Chương 101: Cái Chết Thần Bí	214
102. Chương 102: Ít Nhất Mấy Ngàn Đồng	217
103. Chương 103: Thế Giới Này Điên Hết Rồi	220
104. Chương 104: Ai Đã Bỏ Ra Một Số Tiền Lớn Vậy	222
105. Chương 105: Chúng Tôi Là Thân Thích	224
106. Chương 106: Tuyệt Đối Thỏa Mãn Các Người	227
107. Chương 107: Để Lại Một Tay	229
108. Chương 108: Chúng Ta Có Thuốc Mạnh	231
109. Chương 109: Oa Tử	233
110. Chương 110: Tiền Trăm Hậu Tấu	236
111. Chương 111: Tìm Kiếm Toàn Thành	237
112. Chương 112: Đại Tiên Tha Mạng	240
113. Chương 113: Tôi Chịu Không Nổi	242
114. Chương 114: Lão Tử Tan Ca Rồi	244
115. Chương 115: Toàn Thành Phần Nộ	247
116. Chương 116: Tiêu Diệt Gia Tộc Cửa Mày	249
117. Chương 117: Lão Tử Mới Lười Nói	252
118. Chương 118: Đàm Cái Đầu Người	254
119. Chương 119: Đừng Quên Leo Ra	257
120. Chương 120: Chúng Tôi Biết Sai Rồi	259
121. Chương 121: Các Người Thật Thông Minh	261
122. Chương 122: Tôi Không Quen Nàng	263
123. Chương 123: Tuyệt Đối Không Lo Lắng	265
124. Chương 124: Không Muốn Làm Hấn Khó Xử	267
125. Chương 125: Là Khách Mời Quan Trọng Nhất	268
126. Chương 126: Trong Mắt Lão Tử Cũng Không Khác Gì	270
127. Chương 127: Tiệc Rượu Nhà Giàu	274
128. Chương 128: Rất Là Tò Mò	275
129. Chương 129: Tôi Tới Đánh Với Anh	277
130. Chương 130: Chỉ Có Một Chút	279
131. Chương 131: Đừng Tính Cả Tôi	282
132. Chương 132: Không Bao Giờ Tổ Chức Sinh Nhật Nữa	283
133. Chương 133: Cẩn Không Tha	285
134. Chương 134: Kim Cương Cũng Không Nhận Ra	286
135. Chương 135: Chân Đạp Hai Thuyền	288
136. Chương 136: Con Muốn Tự Mình Làm Chủ	290
137. Chương 137: Trục Xuất Ra Khỏi Cửa	292
138. Chương 138: Tìm Việc Làm	294
139. Chương 139: Đến Ăn Một Chén Mỳ	295
140. Chương 140: Tiền Bảo Kê (thượng)	298
141. Chương 141: Tiền Bảo Kê (hạ)	299
142. Chương 142: Lau Sạch Sẽ Rồi Đi	301
143. Chương 143: Quả Nhiên Là Đến	303
144. Chương 144: Cút Về Cho Lão Tử	306
145. Chương 145: Một Bức Tường Người	308
146. Chương 146: Mấy Thằng Nhóc, Xuất Hiện Đi	310
147. Chương 147: Tôi Tới Ăn Mỳ	312
148. Chương 148: Hôm Nay Cô Rất Đẹp	315
149. Chương 149: Mạo Hiểm Trong Nháy Mắt	316

150. Chương 150:	Quá Đáng Thái Quá	319
151. Chương 151:	Hai Viên Đạn	321
152. Chương 152:	Nghĩ Muốn Bể Đầu	324
153. Chương 153:	Khiến Cho Hoài Nghi	326
154. Chương 154:	Thật Là Hắc Đã Cứu Tôi	328
155. Chương 155:	Nên Gọi Là Dì	330
156. Chương 156:	Nước Mắt Cảnh Ti	331
157. Chương 157:	Sao Không Nói Sớm	335
158. Chương 158:	Bảo Mật Án	337
159. Chương 159:	Ở Đâu Không Rõ	339
160. Chương 160:	Lẩn Trốn	341
161. Chương 161:	Gật Đầu Là Thành Lão Đại	342
162. Chương 162:	Thật Sự Là Một Tai Họa	345
163. Chương 163:	Hắc Vũ Tán	347
164. Chương 164:	Sợ Sao?	349
165. Chương 165:	Trước Nữa, Trước Nữa, Trước Trước Trước Đó Nữa...	351
166. Chương 166:	Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân	353
167. Chương 167:	Tranh Dành Sân	355
168. Chương 168:	Một Cước Thủ Thắng	356
169. Chương 169:	???	358
170. Chương 170:	Phá Quán	360
171. Chương 171:	Thật Không Nói Lý	362
172. Chương 172:	Bằng Thực Lực Bằng Năm Tay	364
173. Chương 173:	Sao Lại Tới Nơi Đây	366
174. Chương 174:	Thiếu Chủ Nhân, Chủ Mẫu	368
175. Chương 175:	Thích Thì Lấy Đi	371
176. Chương 176:	Tính Bối Phận	374
177. Chương 177:	Vui Năm Mới	376
178. Chương 178:	Không Cần	379
179. Chương 179:	Làm Khó	380
180. Chương 180:	Bạn Bái Thiên Địa, Động Phòng Minh Đến	382
181. Chương 181:	Thật Là Xử Nữ?	384
182. Chương 182:	Mình Phải Làm Thế Nào	386
183. Chương 183:	Thượng Đế Thương Bạn	387
184. Chương 184:	Thì Ra Cô Là Tửu Quỷ	389
185. Chương 185:	Phiền Toái Tới	391
186. Chương 186:	Chỉ Là Muốn Tâm Sự	393
187. Chương 187:	Tai Họa Nhân Gian	394
188. Chương 188:	Cậu Mới Mười Bảy Tuổi!	396
189. Chương 189:	Quả Thực Rất Vĩ Đại!	399
190. Chương 190:	Sung Sướng Trong Khí Tức Tử Vong	402
191. Chương 191:	Lão Tử Thật Không Chú Ý	405
192. Chương 192:	Bị Thay Đổi Súc Sống	407
193. Chương 193:	Chịu Đủ Hành Hạ	409
194. Chương 194:	Sao Lại Có Vết Máu?	411
195. Chương 195:	Thắng Thần Tự Thú	413
196. Chương 196:	Tìm Kiếm Nguyên Nhân	414
197. Chương 197:	Nội Tại Sinh Mệnh Thể	416
198. Chương 198:	Một Triệt Tiêu Một Trăm	418
199. Chương 199:	Người Thiếu Niên Lôi Thôi Thần Bí	421
200. Chương 200:	Lão Tử Đá Cái Gì Mà Không Lợi Hại	423
201. Chương 201:	Hắc Là Ai?	424
202. Chương 202:	Sự Tình Liên Quan	426
203. Chương 203:	Lão Tử Sẽ Đi Đá Một Lần	428

204. Chương 204:	Toàn Trường Xôn Xao	430
205. Chương 205:	Quả Thật Là Nhiều Nhất	431
206. Chương 206:	Có Chút Khó Xử	433
207. Chương 207:	Không Ném Ra Biển	435
208. Chương 208:	Sự Lo Lắng Của Thạch Lệ	436
209. Chương 209:	Người Hâm Mộ Cuồng Nhiệt	438
210. Chương 210:	Nữ Thần Bóng Đá	440
211. Chương 211:	Lão Tử Chỉ Đi Ngang Qua	442
212. Chương 212:	Thực Dùng Đến Các Người Rồi	444
213. Chương 213:	Tranh Đoạt Thiên Tài	446
214. Chương 214:	Túm Lấy Mà Lôi Ra Ngoài	448
215. Chương 215:	Thiếu Chút Nữa Tự Tiện Đi Lên	449
216. Chương 216:	Lão Tử Không Đồng Ý	451
217. Chương 217:	Truyền Thụ Thân Pháp	453
218. Chương 218:	Tặng Phẩm Tự Nhân	454
219. Chương 219:	Ném Toàn Bộ Ra Biển Mới Tốt	456
220. Chương 220:	Hiển Nhiên Mất Tích	459
221. Chương 221:	Mạc Danh Kỳ Diệu	461
222. Chương 222:	Khẳng Định Có Mờ Ám	463
223. Chương 223:	Đáp Phi Cơ	465
224. Chương 224:	Cung Điện Không Trung	468
225. Chương 225:	Đến Đây! Em Thật Là Nhàm Chán	470
226. Chương 226:	Cơn Khát Mỹ Nhân	471
227. Chương 227:	Em Sẽ Xé Xác Anh	474
228. Chương 228:	Thay Đổi Hình Dáng	476
229. Chương 229:	Mượn Làm Người Mẫu	477
230. Chương 230:	Hôm Nay Không Tính	479
231. Chương 231:	Nghi Vấn Thật Mạnh	481
232. Chương 232:	Bị Bắt Nghe Giảng Bài	482
233. Chương 233:	Mẹ Kiếp, Là Lão Tử	484
234. Chương 234:	Thật Sự Là Không Hay Ho Gì	485
235. Chương 235:	Mời	487
236. Chương 236:	Căn Nhà Nhỏ Trong Rừng Cây	489
237. Chương 237:	Đánh Đố	490
238. Chương 238:	Tự Làm Tự Chịu	492
239. Chương 239:	Quái Rượu	494
240. Chương 240:	Điều Kiện Trao Đổi	495
241. Chương 241:	Các Cô Muốn Cái Gì?	497
242. Chương 242:	Chân Khí Tinh Thuần	499
243. Chương 243:	Muốn Bắt Lão Tử	502
244. Chương 244:	Làm Người Vô Lại, Tự Do, Tự Tại	504
245. Chương 245:	Dị Năng Xâm Lấn	507
246. Chương 246:	Bức Cung	508
247. Chương 247:	Khổ Chờ	510
248. Chương 248:	Vận Khí Thành Vòng Xoáy	512
249. Chương 249:	Muốn Dụ Dỗ Tôi Thì Cứ Nói Thẳng	515
250. Chương 250:	Tôi Cũng Là Lái Xe	516
251. Chương 251:	Mượn Điểm Khí Lực	518
252. Chương 252:	Cải Biến Tâm Pháp	520
253. Chương 253:	Huênh Hoang Khoác Lác	523
254. Chương 254:	Hữu Hình Vô Hình	525
255. Chương 255:	Ngu Ngốc Ở Lại	527
256. Chương 256:	Tức Cảnh Sinh Tình	529
257. Chương 257:	Không Ăn Bạch Thực	530

258. Chương 259:	Con Tin	534
259. Chương 260:	Ở Đây Rất Thú Vị	536
260. Chương 261:	Hồ To Cũng Vô Dụng	538
261. Chương 262:	Thợ Săn Địa Ngục	540
262. Chương 263:	Không Phải Trộm, Mà Là Cướp	542
263. Chương 264:	Thấy Việc Nghĩa Hằng Hải Làm	544
264. Chương 265:	Hiếu Lành	545
265. Chương 266:	Hận Cũng Khó, Không Hận Cũng Khó	548
266. Chương 267:	Tên Mập Chết Bầm Nói Trúng Rồi	549
267. Chương 268:	Lão Tử Giết Người Cũng Không Trốn	552
268. Chương 269:	Chỉ Dùng Quyền Cước Không Dùng Kế	555
269. Chương 270:	Cùng Một Mục Đích	557
270. Chương 271:	Không Thu Hoạch Được Gì	559
271. Chương 272:	Đau Đớn Cũng Vui	560
272. Chương 273:	Là Đại Nhân Vật	562
273. Chương 274:	Tổ Tông Đến Tắm	564
274. Chương 275:	Nhờ Hồng Phúc Của Cậu	566
275. Chương 276:	Không Phải Kỷ Luật Của Lão Tử	568
276. Chương 277:	Hồ Tổ Tông Vô Khuyển Nữ	570
277. Chương 278:	Cho Tôi Biết Càng Nhiều Càng Tốt	572
278. Chương 279:	Ý Nghĩ Kỳ Lạ	574
279. Chương 280:	Ít Nhất Là Cái Hy Vọng	575
280. Chương 281:	Siêu Cấp Lái Xe	577
281. Chương 282:	Có Chút Giống Quỷ Hồn	579
282. Chương 283:	Chuyển Hướng	582
283. Chương 284:	Lão Tử Từ Chức	584
284. Chương 285:	Muội Muội Kết Nghĩa	586
285. Chương 286:	Tư Vị Thành Thục	587
286. Chương 287:	Vô Số Câu Hỏi Vì Sao?	589
287. Chương 288:	Tiệc Rượu Thời Trang	592
288. Chương 289:	Hợp Đồng Năm Năm	593
289. Chương 290:	Hoà Giải	595
290. Chương 291:	Tổ Tông Chỉ Cần Dùng Tiền Là Có Thể Mua Được Sao	597
291. Chương 292:	Mua Mụ Nội Của Người	599
292. Chương 293:	Thuyền Của Người Quá Nhỏ	601
293. Chương 294:	Chủ Động Liên Hợp	603
294. Chương 295:	Hàm Ý Đặc Biệt	605
295. Chương 296:	Thắng Thắn	607
296. Chương 297:	Ai Có Thể Theo Giúp Ta Mãi Mãi?	608
297. Chương 298:	Tuyệt Đối Khó Hiểu	610
298. Chương 299:	Xem Người Cười Cuối Cùng Là Ai	613
299. Chương 300:	Lực Lượng Thần Bí	615
300. Chương 301:	Hoa Viên Vùng Ngoại Ô	618
301. Chương 302:	Không Nhận Ra Là Được	620
302. Chương 303:	Mặt Nạ Thử Nghiệm	622
303. Chương 304:	Bất Tới Đây	623
304. Chương 305:	Không Biết Bắt Đầu Từ Đâu	625
305. Chương 306:	Thật Sự Là Bại Gia Tử	627
306. Chương 307:	Kế Hoạch Thành Phố Cờ Bạc	628
307. Chương 308:	Chó Cẩn Lã Động Tân	630
308. Chương 309:	Samantha Thật Đáng Thương	632
309. Chương 310:	Gọi Ta Là Sư Công	634
310. Chương 311:	Sao Có Thể Trách Lão Tử	635
311. Chương 312:	Không Biết	637

312. Chương 313:	Quả Nhiên Là Đang Ngủ	639
313. Chương 314:	Tòa Thành Của Người	641
314. Chương 315:	Xa Phu Trăm Tuổi	643
315. Chương 316:	Chuyện Cũ Kinh Người	645
316. Chương 317:	Bí Mật Của Tấm Bàng	646
317. Chương 318:	Cùng Là Một Người	648
318. Chương 319:	Nơi Này Không Nên Ở Lâu	650
319. Chương 320:	Dục Hỏa Đốt Người	652
320. Chương 321:	Con Người Đều Có Chí Hướng Riêng	653
321. Chương 322:	Ngại Nhìn Người Chết	655
322. Chương 323:	Tôi Sẽ Làm Cho Cậu Hải Lòng	657
323. Chương 324:	Số Của Lão Tử Thật Khổ	658
324. Chương 325:	Rất Rõ Đại Nghĩa	660
325. Chương 326:	Lo Lắng Là Dư Thừa	662
326. Chương 327:	Phải Biết Lễ Phép Với Trưởng Bồi	664
327. Chương 328:	Kim Hình Bị Bắt	666
328. Chương 329:	Đi Đến Mỹ	667
329. Chương 330:	Đuổi Xuống Máy Bay	669
330. Chương 331:	Hậu Quả Trước Mắt	671
331. Chương 332:	Cướp Miếng Thịt Bò	672
332. Chương 333:	Trốn Trong Cabin	674
333. Chương 334:	Toà Nhà Sắp Sập	675
334. Chương 335:	Thanh Dao Lớn Siêu Cấp	677
335. Chương 336:	Lão Tử Muốn Đốt Nhà	678
336. Chương 337:	Mượn Mỹ Lập Uy	680
337. Chương 338:	Tiêu Điểm	681
338. Chương 339:	Siêu Nhân Thực Sự Tồn Tại	683
339. Chương 340:	Còn Chưa Đến Lượt Chúng	684
340. Chương 341:	Đều Là Đồ Ngu	686
341. Chương 342:	Không Phải Nói Giỡn	688
342. Chương 343:	Mạnh Mẽ Đốt Nhà	689
343. Chương 344:	Người Đàn Ông Đáng Yêu Nhất	691
344. Chương 345:	Hăm Hại	693
345. Chương 346:	Tôi Sẽ Ứng Phó	694
346. Chương 347:	Thái Độ Của Tổng Thống	696
347. Chương 348:	Lo Lắng Quá Sớm	697
348. Chương 349:	Hình Ảnh Vệ Tinh	699
349. Chương 350:	Ngăn Chặn Trên Đường	700
350. Chương 351:	Siêu Tốc	702
351. Chương 352:	Chúng Tôi Cần Cần Cầu	704
352. Chương 353:	Phòng Ngừa Vạn Nhất	705
353. Chương 354:	Gió Lốc Giết Người	707
354. Chương 355:	Nhân Cơ Đại Chiến	708
355. Chương 356:	Dị Biến	710
356. Chương 357:	Rút Khỏi Thành Phố	712
357. Chương 358:	Xin Hãy Giúp Đỡ Tôi	713
358. Chương 359:	Có Phải Nhân Loại Hay Không?	715
359. Chương 360:	Chỉ Là Thần Thoại Sao?	717
360. Chương 361:	Hắn Lại Vừa Xuất Hiện	718
361. Chương 362:	Phản Hồi Nhà Trắng	720
362. Chương 363:	Alex	722
363. Chương 364:	Đồng Đá Vụn Đệ Nhất Nước Mỹ	724
364. Chương 365:	Người Rốt Cuộc Có Phải Tổng Thống Hay Không	726
365. Chương 366:	Hỏa Thiêu Nhà Trắng	727

366. Chương 367:	Uy Bức Lầu Năm Góc	729
367. Chương 368:	Đánh Giá Thấp Người	730
368. Chương 369:	Đừng Giả Bộ Ngu	732
369. Chương 370:	Tận Mắt Nhìn Thấy	734
370. Chương 371:	Năng Lượng Đặc Thù	735
371. Chương 372:	Bản Chất Của Tính Mạng	737
372. Chương 373:	Nhìn Qua Một Cái Trước	739
373. Chương 374:	Sinh Nghi	740
374. Chương 375:	Phù Hiệu Thần Bí	742
375. Chương 376:	Lầu Năm Góc Sụp Đổ	744
376. Chương 377:	Đại Ân	745
377. Chương 378:	Cái Mông Gợi Cảm	747
378. Chương 379:	Dám Hôn Lão Tử	748
379. Chương 380:	Nằm Đường Như Tốt Hơn	750
380. Chương 381:	Thượng Đế Cứu Ta	752
381. Chương 382:	Tài Vật Của Nhân Dân	753
382. Chương 383:	Đường Ở Nơi Nào	755
383. Chương 384:	Thượng Đế Là Cái Quái Gì	757
384. Chương 385:	Quyết Không Tái Phát Thiện Tâm	758
385. Chương 386:	Trần Nhỏ Tầm Hoan	760
386. Chương 387:	Lọt Vào Vòng Vây	762
387. Chương 388:	Thì Ra Thật Sự Là Tổng Thống	764
388. Chương 389:	Không Có Đoán Sai	765
389. Chương 390:	Quay Về Los Angeles	768
390. Chương 391:	Cung Điện Versailles	769
391. Chương 392:	Xin Lỗi	771
392. Chương 393:	“đại Tiểu Thư”	773
393. Chương 394:	Tôi Không Phải Bị Bắt Tới Đây	774
394. Chương 395:	Hành Động Bị Hủy Bỏ	776
395. Chương 396:	Ảnh Mất Phúc Tạ	777
396. Chương 397:	Vĩnh Viễn Bảo Vệ Em	779
397. Chương 398:	Nàng Rất Thiện Lương	781
398. Chương 399:	Cấp Cho Nàng Mặt Mũi	783
399. Chương 400:	Xây Dựng Quân Đội	784
400. Chương 401:	Đế Quốc Thiên Thạch	786
401. Chương 402:	Tới Nhà Đòi Nợ	787
402. Chương 403:	Không Phải Để Lựa Chọn	789
403. Chương 404:	Dời Dân 842.	791
404. Chương 405:	Ra Tòa Làm Chứng	792
405. Chương 406:	Dụng Tâm Lương Khổ	794
406. Chương 407:	Diệt Khẩu	795
407. Chương 408:	Lý Do Xuất Binh	797
408. Chương 409:	Hạt Cát Trong Mắt	798
409. Chương 410:	M Thâm Ủng Hộ	800
410. Chương 411:	Dự Phòng Thi Thố	801
411. Chương 412:	Quan Tòa Tam Giác	803
412. Chương 413:	Trò Khôi Hải	804
413. Chương 414:	Không Cần Người Tán Thành	806
414. Chương 415:	Cẩn Thận Ngầm Lại	807
415. Chương 416:	Phải Đối Mặt Với Sự Thật	809
416. Chương 417:	Thu Thập Các Nàng	811
417. Chương 418:	Cần Hỗ Trợ Không	812
418. Chương 419:	Trái Đất Đúng Là Hình Cầu	814
419. Chương 420:	Đại Hội Du Thuyền	816

420. Chương 421:	Thấy Là Chạy	817
421. Chương 422:	Có Các Em Là Đủ Rồi	819
422. Chương 423:	Truyền Thụ Y Bát	821
423. Chương 424:	Một Mình Đến Đảo	822
424. Chương 425:	Ám Không Gian	824
425. Chương 426:	Đường Hầm Thời Không	826
426. Chương 427:	Tổ Chức Vô Danh	828
427. Chương 428:	Không Thể Không Phòng	829
428. Chương 429:	Kỳ Công Chữa Thương	831
429. Chương 430:	Chẳng Lẽ Tôi Ghen Sao?	832
430. Chương 431:	Tôi Thấy Là Lên Giường Mới Đúng	834
431. Chương 432:	Bước Chậm Vòng Quanh Trái Đất	836
432. Chương 433:	Thí Nghiệm Nhân Thể	838
433. Chương 434:	Thấu Thị Tính Mạng	839
434. Chương 435:	Thâm Nhập Dưới Lòng Đất	841
435. Chương 436:	Không Cần Cô Tặng	843
436. Chương 437:	Không Phải Anh Cho Tôi . Là Tôi Cho Anh!	845
437. Chương 438:	Không Thấy Người Ngoài Hành Tinh	846
438. Chương 439:	Sương Mù Trùng Trùng	848
439. Chương 440:	Kết Luận Quá Sớm	850
440. Chương 441:	Bọn Họ Không Giống	851
441. Chương 442:	Một Cước Mất Mạng	853
442. Chương 443:	Tự Mình Đi Hỏi Người Ngoài Hành Tinh	855
443. Chương 444:	Trở Về Điểm Xuất Phát	857
444. Chương 445:	Viện Khoa Học Thiên Thạch	858
445. Chương 446:	Đế Quốc Quân Chính	860
446. Chương 447:	Trọng Điểm Quốc Phòng	862
447. Chương 448:	Cưỡng Chế Thu Mua	864
448. Chương 449:	Chính Sách Nhân Đạo	865
449. Chương 450:	Trạm Không Gian Quốc Tế	867
450. Chương 451:	Tháo Trạm Không Gian Xuống	869
451. Chương 452:	Chiếm Lĩnh Liên Hiệp Quốc	870
452. Chương 453:	Công Bố Nguy Cơ	872
453. Chương 454:	Tổ Thái Độ	874
454. Chương 455:	Lý Do Thần Phục	875
455. Chương 456:	Thống Nhất Toàn Thế Giới	877
456. Chương 457:	Chia Ra Hai Đường	879
457. Chương 458:	Tuyệt Đối Thật Tình	880
458. Chương 459:	Người Bị Hại Cầu Kiến	882
459. Chương 460:	Không Phải Đến Cáo Trạng	883
460. Chương 461:	Cự Tuyệt Được Mời	885
461. Chương 462:	Thời Đại Mới	887
462. Chương 463:	Trả Con Lại Đây	889
463. Chương 464:	Không Đường Thối Lui	890
464. Chương 465:	Yêu Tình Hại Người	892
465. Chương 466:	Tranh Thủ Thời Gian	894
466. Chương 467:	Lão Tử Cười Hết (đại Kết Cuộc)	896

Bất Diệt Truyền Thuyết

Giới thiệu

Nguồn: vip. vandan. vn, 4vn. euThể loại: Đô thị, Hài hướcNhân vật chính của truyện là Thạch Thi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-diet-truyen-thuyet>

1. Chương 1: Lại Sống Lại

Thạch Thiên mở to mắt, đẩy ra tảng đá ngàn cân trên người ra, cảm giác không khí trong sạch tự nhiên ùa đến, nhưng về mặt hần lại đau khổ buồn bực, thở dài một tiếng: “Lại sống lại rồi...”

Những lời này hơn hai ngàn năm qua hần đã nói chín lần, mỗi một lần sau khi trọng sinh lại nói những lời này, khi lần đầu tiên nói thì tràn ngập ngạc nhiên cùng khó có thể tin, nhưng càng về sau lại càng ngày càng bất đắc dĩ, càng ngày càng chán ghét.

Bất đắc dĩ thì bất đắc dĩ, nhưng một khi đã sống lại, cũng chỉ có thể sống một lần nữa, chờ đợi lần chết tiếp theo. Thạch Thiên nhảy ra xa khỏi cái hồ mà trăm năm trước mình đã tự tay đào, quần áo trên người đều đã mục rữa, lộ ra một thân trong suốt như ngọc, giống như da thịt trẻ con, nhin không được ngửa mặt lên trời mắng: “Sống lại thì cứ để sống lại đi! Sao cứ mỗi lần lại đem lão tử từ một lão nhân biến thành đứa nhỏ... Đi chết đi...***!”

Thạch Thiên hét lớn một tiếng, đem oán khí phát tiết trên tảng đá ngàn cân đè nặng mình cả trăm năm, dưới vài quyền tảng đá ngàn cân đã thành đá vụn, làm cho chim thú kinh sợ chạy tan tã ra xung quanh. Thạch Thiên đánh nát tảng đá, lại tay không đi đánh đại thụ trăm năm chung quanh, so với eo còn lớn hơn, cơ hồ là đánh một phát là đổ một gốc, cho đến khi kiệt lực mới ngồi lên trên một gốc cây bị hần đánh đổ xuống, thở hổn hển ngửa lên trời mắng: “Làm sao mới có thể không sống lại đây!!! Cái mạng này sao mà thối đến vậy, con mẹ nó, so với cứt còn muốn thối hơn...”

Nói đến cứt, liền cảm giác mắc đái, hần cũng chẳng muốn đứng lên, dù sao hiện tại cũng đang trần truồng, cứ thế ngồi mà tự nhiên, nhìn thấy bao bì ở hạ thể, nhin không được lại chửi thề: “***, lại biến thành...”

Thạch Thiên nguyên sinh tại cuối đời Tần, lúc ấy thiên địa đại loạn, dân chúng khó sống, Thạch Thiên là một cô nhi, bị Tần nhị thế bắt vào quân đội đi đánh giặc, nhưng mới thay quân trang thì Tần triều đã đại bại diệt vong, hần đi theo mấy binh lính Tần quân cũng không có nhà để về làm ăn cướp, bắt quá chỉ nhằm vào một ít tiểu tài chủ bất nhân, khi dư ra lương thực thì đem cứu tế dân nghèo phụ cận, cũng coi như là nghĩa đạo kiếp phú thế bần.

Một lần ở trên đường ngăn đón cướp mấy phú thương, bị một vị lão đạo qua đường bắt được, hung hăng “giáo dục” bọn họ một phen, sau đó thả mấy người khác, chỉ giữ lại Thạch Thiên, mang đến một ngôi miếu không người ở Hoang Sơn, tại một cái sơn động cải thành đạo quan bức Thạch Thiên bái hần làm thầy, xưng Thạch Thiên thân đủ thiên thể, ẩn dấu tinh hoa thiên địa, là kỳ tài tu đạo luyện võ trước nay chưa từng có.

Thạch Thiên vốn chán ghét làm cường đạo, chỉ cần có cơm ăn là không ai làm đồ đệ của ai, lão đạo này nhìn qua sắc mặt hồng nhuận, đầu đầy tóc bạc, râu ba chòm, đồng nhan hạc phát, tiên phong đạo cốt, thật tựa thần tiên trong các bức vẽ, có năng lực thoải mái đem mấy người bọn họ bắt lại, quả thật rất có bản lĩnh, liền lưu lại bá đạo nhân này làm thầy, đi theo học nghệ.

Lão đạo kia tự xưng là truyền nhân đời thứ năm của Thái Ất Phái, đạo hiệu Chân Nhất, Thái Ất đạo pháp uyên bác, bản thân hẳn chỉ tu luyện một ít bên ngoài, biết được mình đại hạn đã tới, lại làm thất truyền đạo pháp sư môn, nên mới xuống núi tìm nhân tài kế tục y bát sư môn, trải qua ba năm mới tìm được Thạch Thiên, hi vọng hẳn có thể tập luyện nghiên cứu ra thiên đạo.

Có lẽ Thạch Thiên quả nhiên như lời sư phụ nói, là kỳ tài tu đạo luyện võ, chỉ liếc sơ một chút là có thể lĩnh ngộ tinh túy trong đó, còn thường xuyên giải thích ra những thứ mà sư phụ cũng chưa từng nghĩ đến, Chân Nhất đạo nhân từ chỗ đồ đệ tìm được không ít lĩnh ngộ, sống lâu thêm ba năm, trước khi lâm chung đem mọi mật điển này của sư môn bản thân hẳn cũng không tham ngộ được chút nào, muốn giao cho Thạch Thiên tự mình nghiên cứu.

Thạch Thiên biết sư phụ đại hạn đã tới, nhưng ba năm tu hành đạo pháp cũng đã tham thấu sinh tử, cũng không quá bi thương, sau khi tiếp nhận mật điển trong tay sư phụ, quỳ bái khấu đầu, Chân Nhất đạo nhân lập tức tọa hóa mà đi.

Sau khi sư phụ chết, Thạch Thiên lấy núi rừng làm bạn, khắc khổ tu tập Thái Ất mật điển, đôi thì ăn trái cây, thời gian qua mau, đảo mắt đã qua mấy chục năm, Thạch Thiên cũng từ một thiếu niên biến thành lão già, rốt cuộc vào một ngày ở trên vách núi tu luyện Thái Ất mật điển đã tới lúc đại thành, mà lúc này khoảng không ngàn dặm đột nhiên sấm sét hiện lên, một tia chớp đánh xuống ngay đỉnh đầu của Thạch Thiên, Thạch Thiên nhất thời trở thành một thi thể rơi vào đầm nước ngàn năm, chờ hẳn lần đầu tiên trọng sinh tỉnh lại thì đã qua hai trăm năm, biến thành bộ dáng một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi.

Sau đó mỗi lần Thạch Thiên qua đời, đều sẽ trọng sinh, sống càng ngày càng dài, thời gian trọng sinh càng ngày càng ngắn, lần trước trọng sinh trải qua 106 năm, lần này hẳn phỏng chừng cũng không tới trăm năm, mà sống từ lần đầu tiên hơn 60 năm đã biến thành mỗi lần cũng hơn 100 năm. Sau mỗi lần trọng sinh đều biến thành bộ dáng mười lăm, mười sáu tuổi, dung mạo thể cách trở nên càng thêm hoàn mỹ, Thái Ất mật điển sư môn truyền thụ cũng càng thêm tinh tiến.

Thạch Thiên sau khi trọng sinh cũng không tiếp tục tu hành, bởi vì đã đại thành, các loại giới luật trong khi tu hành cũng không cần kiêng kị, từ đó về sau các trò chơi nhân gian, một số võ thuật căn bản của Thái Ất môn cũng đã đủ cho hắn tung hoành giang hồ, tiêu ngạo thiên hạ, có khi hành hiệp trượng nghĩa, phù nguy tế khổn, cũng từng trà trộn thị tỉnh, ăn uống đánh bạc, hoặc là an phận thủ thường, cưới vợ sinh con, những năm tháng trong cả ngàn năm hắn sống có thể nói đã trải qua bách thái nhân sinh, thường tận các loại cuộc sống không có điểm dừng này đã bám chặt lấy hắn, cũng là bất đắc dĩ.

2. Chương 2: Rình Coi

Thạch Thiên tuy không muốn sống lại, nhưng cũng không thể tự sát, bởi vì biết tự sát cũng vô dụng. Hắn từng tự sát qua, nhưng chết không được, cắt đứt yết hầu trong chốc lát liền khép lại, thuốc độc uống vào cũng chỉ bị đau bụng mấy ngày, mà nói đến cho dù tự sát thành công, qua không tới trăm năm cũng sống lại.

Sự thống khổ của tử vong là thứ hắn khó quên nhất, cũng sợ hãi nhất, thật ra Thạch Thiên cũng không chân chính chán ghét sống, mà là chán ghét cảm giác tử vong, bởi vì cách chết của hắn cũng khác với người khác, mỗi lần đều bị sét đánh cháy đen, đó không phải là việc mà thân thể có thể thừa nhận được, mà hắn đã thống khổ đến chín lần.

Hiện tại một khi đã sống lại, vậy chỉ có thể lại ngao du một chuyến, dù sao trên đời vẫn còn vài thứ rất thú vị, ví dụ như nữ nhân, đây là thứ duy nhất hắn sống cả ngàn năm không cảm thấy nhàm chán, mỗi lần trọng sinh đều cảm giác bản thân về phương diện dục vọng càng thêm thịnh vượng. Bất quá Thạch Thiên rất ít động chân tình, cho dù động chân tình cũng che giấu đi. Cảm tình trong mắt hắn là mây khói trôi qua mắt, hắn tình nguyện đi cùng dâm phụ, hoặc tìm kỹ nữ giải quyết, nhưng nếu kỹ nữ, dâm phụ động cảm tình với hắn, thì hắn sẽ lập tức chạy trốn.

Thạch Thiên nhảy vào dòng suối nhỏ trong núi, tẩy rửa các thứ dơ bẩn cả trăm năm trên người, nhưng chưa tìm được thứ gì che thân, nên cứ trần truồng mà chạy ra ngoài núi, tốc độ chạy quả thực như bay, phải nói

so với bay còn nhanh hơn, phụ cận nếu có người thì cũng chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng thoáng qua, mà thấy không rõ là vật gì, thật ra đây là bởi vì Thạch Thiên “ngủ say” cả trăm năm, các khớp xương cũng chưa hoạt động tốt, hơn nữa trong núi cũng không có đường, bằng không ngay cả cái bóng của hắn cũng không thể thấy.

Khu núi từng mà hắn chọn làm nơi táng thân phạm vi cực lớn, chạy cả trăm dặm mới thấy một xóm nhỏ có mấy chục hộ dân, trừ người già và trẻ nhỏ ra, nhìn không thấy ai khác, thấy có một hộ dân cửa phòng đóng chặt, thăm nghĩ nhà này không có ai, liền đi vào kiểm bộ quần áo. Sau khi dùng nội lực đẩy cửa sổ ra, phi thân luồn vào trong phòng, lại nghe được tiếng thở phì phò của hai người, thanh âm này hắn rất quen thuộc, vừa nghe liền biết đang làm chuyện nam nữ, trong lòng cười thầm, khó trách đem cửa phòng đóng chặt như vậy, loại sơn thôn này cũng rất ít khi có đạo tặc viếng thăm.

Sau khi tìm quần áo mặc vào, thì tiếng thở kia càng ngày càng nặng, Thạch Thiên nghe được trong lòng cũng ngứa ngáy, loại nhà trong xóm núi này đều dùng ngói đen lợp nóc để cho mát, tường cũng không xây lên tới nóc nhà, ở phía trên cũng thông nhau, Thạch Thiên nhịn không được liền nhảy lên tường xem “tình hình chiến sự”.

Chỉ thấy một đôi nam nữ quả nhiên đang làm chuyện vợ chồng, người nam đáng người tráng kiện, xem ra cũng gần năm mươi, đang nằm ở trên, đang thở phì phò nhấp nhể lên xuống, tạo nên âm thanh cọt két, nàng kia nhìn qua trẻ hơn nhiều, tuổi không đến bốn mươi, vóc dáng còn chưa biến hình, tuy cũng không thể nói là kiều diễm gì, nhưng mày mỏng miệng nhỏ, cũng tính là xinh xắn, lúc này nàng ta đang lấy tay kéo hai chân, tùy ý để cho người nam kia tàn phá trên người mình, hai mắt nhắm chặt liên tục thở gấp, thấy vậy Thạch Thiên nuốt nước miếng, thực chỉ muốn phi thân tiến lên, đẩy người nam kia ra thể hắn làm việc.

Nàng kia vị trí đối diện với Thạch Thiên, chân mày run rẩy, phảng phất như muốn mở mắt ra, Thạch Thiên không muốn quấy nhiễu bọn họ làm việc, nhảy xuống tường lại theo cửa sổ mà đi ra ngoài, bóng người nhoáng lên thì đã cách xa vài dặm, lên tiếng cười ha hả.

Nàng kia cũng thấy bóng của Thạch Thiên nhảy qua tường, kinh hãi đẩy người nam ở trên người ra, người nam đang vận sức, khó hiểu hỏi: “Có chuyện gì... sao vậy?”

Nàng kia thần sắc bối rối nói: “Trưởng... trưởng thôn... hình như có người vào phòng, không phải là chồng thiếp trở về chứ...”

Người nam kia nghe thế cũng cả kinh, run giọng nói: “Không thể nào... Đại... Đại Trụ không phải còn đang ở Quảng Châu làm công sao chứ? Không phải nói sang năm mới trở về sao?”

Nàng kia nói: “Không biết, ta vừa rồi hình như thấy ở trên tường có người, chàng đi xem, có phải là có trộm vào nhà không?”

Người nam kia mặc quần áo lại, lấy cây gậy đi một vòng quanh cách gian phòng, trở về cười nói: “Nàng nghi thần nghi quỷ rồi, làm gì có người, cửa vẫn đóng chặt, mà từ trước đến nay ta cũng chưa từng thấy có kẻ trộm nào đến thông của chúng ta, yên tâm đi” Rồi lại tiến lên động tay động chân với nàng kia.

Nàng kia lúc này cũng đã mặc quần áo, vừa rồi bị giật mình đã mất hứng, đẩy người nam ra nói: “Thôn trưởng, hôm nay đủ rồi, lát nữa Oa Oa trở lại, thấy cũng không hay”.

Người nam kia vừa rồi đang làm nửa chừng, chưa “phóng” ra được, có chút không cam tâm, bất quá vừa rồi bị dọa làm cho sợ hãi, vật kia đã sớm bị dọa mềm nhũn ra rồi, biết mình tuổi không nhỏ, nếu có ráng cũng là mất mặt, vì thế nói: “Được rồi, ngày mai ta lại đến” Sau đó lại sờ mót trước ngực nàng kia một hồi rồi mới chịu rời đi.

3. Chương 3: Bến Xe

Thạch Thiên xem một màn hương diễm vừa rồi, càng thêm dục hỏa khó nhịn, bởi vì hắn chỉ trộm quần dài, áo khoác, không có trộm quần lót, quần cứ nổi cao lên, thật muốn lập tức tìm kỹ viện tiết hỏa, nhưng trên người một đồng cũng không có, cái chuyện làm xong mà không trả tiền hắn không làm, tuy hắn muốn chạy trốn thì không ai có thể bắt được.

Hắn cũng không thực sự là không có tiền, mỗi một lần trước khi chết hắn đều đem tất cả tiền của bình sinh tích lũy tìm một chỗ cất giấu, đợi sau khi trọng sinh thì lấy ra dùng, một lần hắn trọng sinh vào Thanh triều, bởi vì không muốn cạo đầu, nên chạy ra hải ngoại chu du các nước, lúc tuổi già định cư tại châu u, trong hơn ngàn năm hắn sống đã tích lũy châu báu, tiền tài vô số, tại châu u có cả tòa thành của riêng mình, quả thực phú khả địch quốc, khi cảm thấy tử kỳ của mình buông xuống, mới đem đại bộ phận tài vật đưa vào ngân hàng Thụy Sĩ, bộ phận tài vật còn lại cùng tòa thành giao cho người hầu theo hắn nhiều năm, sau đó trở lại quê hương, tìm một nơi không có bóng người chờ chết.

Chạy qua hơn trăm dặm, qua mấy đỉnh núi, gặp một con đường nhựa, thỉnh thoảng có ô tô qua lại, Thạch Thiên cảm thấy ngạc nhiên, mình mới chết chừng một trăm năm, thời đại đã phát triển nhanh đến như vậy, ngay cả nơi hẻo lánh này cũng đã phát triển đường xá hoàn chỉnh như thế, so với đường xá ở các thành phố lớn của châu u hơn trăm năm trước cũng không thua kém, không biết hiện tại là ai làm hoàng đế, xem ra cũng có năng lực. Nhớ tới người đàn ông trên giường vừa rồi không để bím tóc, có lẽ là đã thay đổi triều đại, không phải Thanh triều, mình khi về nước cũng thấy có không ít người đang tạo phản, cách mệnh cái gì đó.

Thạch Thiên lần trước qua đời là năm 1908, khi đó châu u đã không ít ô tô, hắn chẳng những gặp qua, hơn nữa đã mua về đi chơi, nhưng mua về mới một ngày đã chán vì tốc độ quá chậm, còn không bằng tốc độ “tản bộ” của mình, liền đem thành vật trang trí.

Lúc này có một chiếc xe buýt công cộng đi ngang qua, Thạch Thiên thầm nghĩ xe hiện tại thật lớn, xe ngồi tới hơn 20 người, tốc độ so với ô tô nhanh nhất mà mình mua lúc trước cũng nhanh hơn nhiều, nhất định là đại tài chủ, hoặc là đại gia tộc, bằng không xe sao lại có tới hơn 20 người, không bằng đuổi theo kiếm chút tiền tiêu, liền phi thân hướng về phía xe buýt công cộng mà chạy tới.

Người hai bên đường càng ngày càng nhiều, người xe trên đường cũng nhiều lên, Thạch Thiên sợ làm người khác sợ hãi, chỉ có thể rời đường, ẩn giấu thân hình ở xa xa phía sau. Quả nhiên chiếc xe kia sau khi tiến vào thành phố liền ghé vào hậu viện một tòa nhà lớn. Thạch Thiên giảm tốc độ chậm rãi đi đến, thấy hậu viện kia lại có mấy chục chiếc xe như vậy, không ít người lên xe xuống xe thật náo nhiệt.

Từ trong nhà đi ra một người, nói với Thạch Thiên: “Tiểu tử, đi Bạch phụ hương sao? Ba đồng một người, lên xe mua vé, không cần vào trong trạm mua”.

Thạch Thiên lắc lắc đầu hỏi: “Đây là nhà ai, rất có khí phái, có nhiều xe như vậy”.

Người nọ nghĩ đến đừng phải một kẻ ngu ngốc, trợn mắt nhìn hắn rồi đi níu kéo một hành khách khác, Thạch Thiên thấy vẻ mặt hắn vô lễ, trong lòng tức giận, liền nắm lấy cổ áo người nọ quát: “Tiểu quỷ, đang hỏi người đó”.

Người nọ là lưu manh bên xe, chuyên môn giúp xe kiếm khách mà sống qua ngày, bình thường hay cùng những người khác tranh dành hành khách, đánh nhau cũng là cơm bữa, hiện tại lại bị một tên trẻ con chửi mắng mười lăm mười sáu tuổi mặc đồ nông dân nắm lấy cổ áo kêu hắn là “tiểu quỷ”, thì làm sao mà nhẫn nhịn được, liền vung quyền nhắm mặt Thạch Thiên mà đánh tới.

Thạch Thiên sao có thể để cho hắn đánh trúng, đưa tay chụp lấy nắm tay hắn, nhẹ nhàng xiết lại, chợt nghe âm thanh xương cốt vỡ ra, người nọ hét thảm một tiếng, đau đến gương mặt đỏ rực vằn vẹo méo mó, mồ hôi to bằng hạt đậu rơi xuống, nếu không phải cổ áo đã bị Thạch Thiên nắm lấy, thì có thể đã co quắp ở trên mặt đất rồi.

Không ít người nghe được âm thanh nhìn về phía này, Thạch Thiên đem người nọ kéo tới một góc sáng: “Nói!”

Người nọ đau đến quên mất Thạch Thiên hỏi cái gì, run giọng hỏi: “Nói... nói cái gì? Lão... lão Đại...”

Thạch Thiên nói: “Là nhà của ai?”

Người nọ nói: “Đây... đây là bến... bến xe. Lão... lão Đại, anh xem trên biển đó”.

Thạch Thiên ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên có một tấm biển lớn ghi “Bến xe”, ngạc nhiên nói: “Chữ sao lại thay đổi như vậy, đó là chữ ‘xe’ sao. Hiện tại là năm gì, triều đại gì?” Khi hắn chết vẫn chưa có chữ giản thể, tự nhiên là không biết.

Người nọ thầm nghĩ hôm nay đụng phải thằng điên rồi, lại hỏi hắn hiện tại là triều đại gì, nhắm chừng đây là chúng ảo tưởng do xem tiểu thuyết nhiều quá, kẻ điên giết người không tính là phạm pháp, nên cũng không dám chọc hắn, trong lòng càng thêm sợ hãi, cố chịu sự đau nhức trên tay nói: “Hiện tại là năm 2009, triều... triều đại... cái này... hiện tại không gọi là triều đại, gọi là nước Cộng hòa dân chủ nhân dân Trung Hoa”.

Thạch Thiên thầm nghĩ hiện tại là năm 2009, vậy từ khi mình qua đời lần trước cho tới khi trọng sinh đã qua 101 năm rồi, hiện tại tên nước lại dài như vậy sao, lại hỏi: “Hiện tại Hoàng đế là ai?”

Người nọ đã xem Thạch Thiên là thằng điên, đối với vấn đề hắn hỏi cũng không lấy làm kỳ quái, thành thành thật thật hồi đáp: “Hiện tại không có Hoàng đế, đất nước do Đảng cộng sản lãnh đạo, quan lớn nhất là Chủ tịch, Thủ tướng vân vân... đều là nhân dân tuyển cử”.

Thạch Thiên tại châu u nhiều năm, Đảng cộng sản hắn biết, cũng biết chế độ tuyển cử, lẩm bẩm nói: “Xem ra thế giới này biến hóa rất lớn” rồi buông người nọ ra.

Người nọ ngồi bệt xuống đất, nhìn bàn tay tê dại sưng to của mình, chỉ dám thầm kêu xui xẻo, đang muốn đứng dậy đi tới bệnh viện, trước mắt bóng người chợt lóe, Thạch Thiên đã ngồi chồm hổm ở trước mặt hắn, người nọ cả kinh nói: “Lão... lão Đại”.

Thạch Thiên nói: “Đừng sợ, không đánh người đâu, lão tử thiếu chút nữa quên hỏi một vấn đề quan trọng nhất”.

Người nọ quả quyết nói: “Ồ... có gì cứ hỏi, ta nhất định... nhất định nói cho lão Đại”.

Thạch Thiên gật đầu nói: “Trong thành này ai có tiền nhất? Tốt nhất là xấu một chút”.

Người nọ nói: “Có tiền nhất thì ta không biết, bất quá vừa có tiền mà lại xấu xa, thật ra cũng biết một người”.

Thạch Thiên nói: “Ừm, nói mau”.

Người nọ nói: “Hắn tên là Trương Cường, là cháu của Huyện trưởng, ý vào quan hệ mà không chuyện xấu gì mà không làm, còn nuôi dưỡng một đám côn đồ, trong huyện này không ai mà không sợ hắn”.

Thạch Thiên nói: “Được rồi, hắn ở nơi nào?”

Người nọ cười khổ nói: “Cái này ta cũng không biết... thật... thật mà... biết nhất định sẽ nói cho ngài”.

Thạch Thiên xem bộ dáng của hắn cũng không giống là lừa mình, lại hỏi: “Còn một vấn đề nữa, trong thành phố kỹ viện ở chỗ nào?”

Người nọ ngây người nói: “Kỹ... Kỹ viện. Hiện tại không có kỹ viện” Thấy Thạch Thiên nhíu mày, vội hỏi: “Bất quá các cô gái làm chuyện này cũng không ít, ngài xem ở bên kia, chính là kỹ nữ ở các khách sạn nhỏ gần bến xe, đến bến xe kiểm khách, ngoài ra trong các ngõ cũng có”.

Thạch Thiên nhìn về phía bên đó, quả nhiên có mấy cô gái ăn mặc khá bắt mắt, đang hướng tới hành khách ở bên xe nói cái gì đó, cẩn thận nhìn lại thì thiếu chút nữa muốn ói ra, cả đám tay chân thô kệch, mắt lồi mũi lõm, miệng khi mở ra giống như cái bồn máu vậy thiếu chút nữa là hù chết người, cả kinh nói: “Hiện... Hiện tại... đều là bộ dáng này sao?”

Người nọ nói: “Đẹp cũng có, ở tại khách sạn đó, đúng rồi, trong huyện chỉ có một khách sạn là đám mạnh mẽ công khai”.

Thạch Thiên vui mừng nói: “Người sao lại không nói sớm, đưa tay ra đây”.

Người nọ hoảng sợ nói: “Lão... lão Đại, ta... ta... ta không nói dối câu nào”.

Thạch Thiên cũng không dồng dãi với hắn, đưa tay điểm lên mấy huyệt đạo trên người hắn, giúp hắn tạm thời không đau, sau đó cầm lấy cánh tay bị mình bóp vỡ xương của hắn, dùng nội lực đem xương cốt vỡ vụn tiếp lại, sau đó giải huyệt cho hắn nói: “Trong một tháng không động tới chỗ bị thương thì không sao cả”.

Người nọ cảm giác quả thật đã đỡ hơn rất nhiều, đang muốn cảm ơn thì Thạch Thiên đã không thấy nữa, nếu không phải hiện tại là ban ngày, thực tưởng đã gặp quỷ rồi.

4. Chương 4: Trộm Cắp

Huyện thành này là thuộc vùng núi, Thạch Thiên hơn trăm năm trước trước khi đi tìm chỗ chờ chết đã đi qua nơi này, khi đó nơi này chỉ có hai cái ngã tư đường, hai bên người phòng ốc xập xệ, cả huyện nghèo đói không chịu nổi. Nhưng hiện nay đã đổi khác hoàn toàn, quy mô lớn hơn cả chục lần, hai bên ngã tư đường đều là nhà ba tầng năm tầng, làm cho hắn cảm khái không thôi.

Sau khi đi dạo vài cửa hàng, thấy một cái công viên nhỏ, có không ít người già đang nói chuyện phiếm, Thạch Thiên đối với hiện tại không biết chút gì, liền tìm một ông lão chuyện trò, ông lão này phỏng chừng cũng cực kỳ rảnh rỗi, thấy có người tới nghe hắn nói chuyện, đó là cậu còn không được, trình độ không biết của Thạch Thiên làm cho ông lão vạn phần ngạc nhiên, không những không phiền mà còn tiến hành chỉ đạo, thực đã cho hắn hiểu được một ít cuộc sống cùng đạo lý làm người hiện tại.

Sau khi tiếp nhận, Thạch Thiên biết hiện tại huyện nha gọi là Huyện chính phủ, thuận tiện hỏi ông lão kia vị trí của huyện, hắn nghĩ đến cháu của huyện trưởng một khi đã không phải là người tốt, hơn nữa nương theo quan hệ của huyện trưởng mà không chuyện ác gì không làm, vậy huyện trưởng này nhất định cũng không có chỗ gì tốt, không bằng đến chỗ hắn kiểm chút tiền, liền cáo biệt ông lão đi đến Huyện chính phủ.

Đi đến Huyện chính phủ, cảnh tượng trước mắt làm cho Thạch Thiên lại cả kinh, tòa nhà vách đều là thủy tinh, thấy không rõ là mấy tầng, từ độ cao xem ra ít nhất cũng hơn mười tầng, trước lầu là một cái quảng trường lớn, diện tích ước chừng ba mẫu, phía trước nhà trái phải là hai con sư tử đá cao hơn người, khí phái phi phàm, còn có hai người mặc đồ xanh đứng canh gác, vũ khí trên người giống như là súng đã từng thấy ở châu u.

Thạch Thiên vòng quanh bên ngoài Huyện chính phủ một vòng, tìm được một chỗ không có người nhảy qua tường, ngênh ngang đi vào tòa nhà, tuy nhân viên trong tòa nhà thấy hắn ăn mặc quái dị, tóc dài tán loạn, nhưng bình thường người vào Huyện chính phủ đều phải qua cảnh vệ ngoài cửa đăng ký, cho nên cũng không để ý, tùy ý hắn đi lại.

Thạch Thiên từ trên xuống dưới đi một vòng, phát hiện đều là văn phòng, không có phòng nào giống phòng giam, cảm thấy kinh ngạc, chẳng lẽ huyện trưởng hiện tại không có ở tại nha môn sao? Vì thế chạy lên nóc nhà nhìn chung quanh, thấy cả đại viện chính phủ không có phòng nào giống như có người làm quan ở, bất quá cách đó không xa sau bức tường cao có mấy tòa nhà năm tầng cùng vài tòa ba tầng kèm theo, ngoài ra còn có hoa viên, mặc kệ có phải là nhà của quan ở hay không, nhất định là kẻ có tiền ở, giống như ông lão vừa rồi ở công viên nói, người tốt hiện tại cơ bản đều là người nghèo, chỉ có kẻ xấu mới có tiền, cái này so với trước đây cũng không khác gì, thế giới mặc dù thay đổi, nhưng đạo lý này cũng không hề thay đổi.

Thạch Thiên cũng không muốn đi thang lầu, trực tiếp từ mái nhà nhảy xuống, rơi xuống đất lặng yên không một tiếng động, lấy tốc độ mắt thường khó có thể phát hiện vọt ra ngoài tường, đến khi nhà kia cũng không đi cửa chính, trèo tường mà vào, đi đến cửa sổ căn nhà lớn nhất, dùng nội lực đẩy cửa ra, sau khi lắng nghe một lát, xác định không có thanh âm hô hấp mới đi vào trong phòng.

Nào biết trong nhà không có tiền như hắn tưởng tượng, trừ phòng khách, phòng ngủ còn có một gian thư phòng là còn có đồ dùng, các phòng còn lại ngoại trừ để mấy thứ linh tinh, thì cũng không có gì, đồ dùng trong nhà chỉ là đồ gỗ bình thường, trên tường thư phòng cùng trên bàn có mấy bức thư pháp, đều là mới viết, chứ không phải là đồ cổ, giống như là chính chủ nhân trong nhà viết vậy.

Thạch Thiên chưa từ bỏ ý định lại tìm kiếm một lần, vẫn không thu hoạch được gì, phải biết rằng hắn đã từng làm ăn trộm, đạo tặc, cho dù là Hoàng cung cũng tùy ý ra vào, thứ có giá trị có dấu đến mấy cũng không thoát khỏi mắt hắn, không khỏi thất vọng đi ra khỏi phòng, thấy có người mặc áo xanh, đầu đội mũ không khác gì những người canh gác ở trước Huyện chính phủ, chỉ là màu sắc có chút khác, cũng không có mang súng, bất quá bên hông có một cây gậy, giống như là đang tuần tra, đang đi tới chỗ này, Thạch Thiên cũng không tránh né, ngược lại tiến ra đón.

Người nọ đúng là bảo an khu này, mà khu này quả thật là chỗ của người trong Huyện ủy, Huyện chính phủ ở, hắn xem quần áo của Thạch Thiên giống như là nông thôn lên, tóc dài tán loạn, giống như là lưu manh, trước kia cũng chưa từng gặp qua, chẳng lẽ là ăn trộm. Nhưng xem vẻ mặt không chút lo sợ của hắn đi tới, không giống biểu hiện của trộm cắp, có lẽ là thân thích của ai mới tới, bất quá đây là nơi ở của Huyện

trưởng, Bí thư, vạn nhất xảy ra sai sót thì đảm đương không nổi, vì thế nói với Thạch Thiên: “Cậu kia, cậu là khách nhà ai?”

Thạch Thiên cũng không trả lời, đi đến trước mặt bảo an kia hỏi: “Người là người làm ở chỗ này?”

Ở chỗ này đều là người nhà quan, bảo an thấy tiểu tử trước mắt kiêu ngạo như thế, càng thêm không nể bắt được lai lịch của hắn, gật đầu nói: “Tôi là bảo an ở đây, có gì muốn tôi hỗ trợ sao?”

Thạch Thiên hỏi: “Huyện trưởng có phải là ở nơi này?”

Bảo an nói: “Đúng vậy, anh tìm Huyện trưởng?”

Thạch Thiên nói: “Vậy phòng của Huyện trưởng ở đâu?”

Bảo an chỉ vào một tòa nhà nói: “Đây là nhà của Huyện trưởng, anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi, chỗ này không phải là ai cũng có thể vào được”.

Thạch Thiên nói: “Ta là tổ tông của người!” rồi vọt đến phía sau bảo an, điểm nhẹ sau gáy của hắn một phát, bảo an kia liền mất đi tri giác, cho dù có tỉnh lại cũng quên hết những chuyện đã phát sinh. Thạch Thiên đem hắn dấu đi, sau đó đi đến chỗ mà hắn chỉ là nhà của Huyện trưởng ở, sau khi xác định không có ai lại dùng phương thức cũ tiến vào. Nhà này quả nhiên so với nhà vừa rồi khí phái hơn rất nhiều, đồ trong nhà đều bằng gỗ, dùng dạng như hồng mộc sa hoa chế tác, một ít đồ điện Thạch Thiên tuy không biết, nhưng cũng thấy ra so với nhà vừa rồi thì xa hoa hơn rất nhiều.

Sau khi một phen tìm kiếm, Thạch Thiên rốt cuộc ở sau kệ sách trong thư phòng tìm được một ngăn bí mật, sau khi mở ra có một kết bảo hiểm, hắn từng chu du các nước, biết đây là kết bảo hiểm, khóa kết tuy so với khóa bình thường phức tạp hơn nhiều, nhưng đối với hắn mà nói đều như nhau, từ trên đầu rút một sợi tóc, truyền nội lực đưa vào làm chìa khóa, chỉ chốc lát đã mở được khóa, trong kết bảo hiểm để đầy những tờ giấy màu hồng có in hình đầu người, hắn vừa rồi đi qua mấy cửa hàng, biết đây là tiền hiện tại, trên giấy hồng đều viết số hàng trăm, xem bộ dáng cũng hơn trăm vạn, không cần đoán cũng biết Huyện trưởng này là một tham quan.

Một khi đã là tham quan, Thạch Thiên cũng không khách khí, tìm một cái túi nhét hết vào, sau khi lấy hết tiền thì ở phía dưới còn có một cuốn sổ, mặt trên ghi mấy chữ như “Ngân hàng công thương Trung Quốc”, “chi phiếu”, hắn cũng gờ tài sản của mình ở ngân hàng Thụy Sĩ, biết ngân hàng chính là tiền trang, cuốn sổ này quá nửa là “ngân phiếu” hiện tại, mở sổ ra thấy có ghi 200 vạn, liền cũng quẳng vào trong túi.

Ra khỏi nhà Huyện trưởng, khi đi qua căn nhà vừa rồi, thầm nghĩ mình đã có chừng này tiền rồi chắc cũng đủ sống, qua mấy ngày nữa đi Thụy Sĩ lấy tiền ra là cả đời dùng không hết, căn nhà này tuy không nhỏ, nhưng thật ra là một thanh quan, vậy “ngân phiếu” kia không bằng đưa cho hắn, đỡ mắc công phải đi ngân hàng lấy tiền, liền lại từ cửa sổ đi vào thư phòng, đem cuốn sổ nọ để ở trên bàn.

5. Chương 5: Khách Sạn Cao Sơn

Có tiền tự nhiên là đến thẳng khách sạn, cũng không cần tìm người hỏi thăm khách sạn ở nơi nào, từ xa đã thấy một tòa nhà cao mười mấy tầng, mặt trên viết mấy chữ “Khách sạn Cao Sơn” thật to, đi vào đại sảnh khách sạn, ở giữa có đặt một cái ghế sa lông lớn có mấy người đang ngồi nhìn hắn, rồi cũng không để ý tới, lại tiếp tục uống trà nói chuyện phiếm.

Thạch Thiên thầm nghĩ kỹ viện hiện tại đổi tên thành khách sạn cũng không có gì, nhưng sao quy củ cũng đổi, trước kia nếu thấy có khách đến, ông chủ đã sớm tiến lên hô một tiếng “đại gia” để tiếp đón, nhưng ánh mắt của mấy người này nhìn mình có chút khinh miệt, cũng rõ ràng nhất định là quần áo của lão tử rất cũ nát, không giống đại gia có tiền. Bất quá hắn cũng định đi mua quần áo, lại thấy có một trưởng quầy liền đi tới nói: “Gia gia tới nơi này chơi sao lại không có ai tiếp đón, mau gọi ông chủ ra đây”.

Đây là tổng đài khách sạn, nữ nhân viên bên trong nhất thời không hiểu được Thạch Thiên đang nói cái gì, xem bộ dáng hắn chỉ chừng mười lăm, mười sáu tuổi, ngoài miệng lại xưng “gia gia”, trên người mặc quần áo nông dân, lại có miếng vá, bất quá làn da trắng trẻo như trẻ con, tướng mạo cũng cực kỳ tuấn mỹ hiếm

thấy, mái tóc thật dài tuy có chút tán loạn, lại có vẻ phiêu dật tiêu sái, liền hỏi: “Tiểu đệ đệ, là muốn ở trọ sao?”

Thạch Thiên nói: “Không sai, chơi vui vẻ thì ở thêm mấy ngày”.

Nữ phục vụ cười nói: “Vậy chúc cậu có thể chơi vui vẻ, mời lấy Chứng minh thư để đăng ký”.

Ở trọ phải đăng ký Thạch Thiên thật ra cũng biết, cổ kim đều là như thế, thăm nghĩ nơi này không phải là khách sạn sao, nhưng sao nhìn không thấy kỹ nữ đi lại, bất quá tiểu tử vừa rồi cũng không giống là lừa mình, nhưng chưa từng nghe nói qua kỹ viện là phải đăng ký, nhưng cũng không biết Chứng minh thư là cái gì nên hỏi: “Cái gì là Chứng minh thư?”

Nữ phục vụ giật mình nói: “Cậu đại khái còn chưa tới tuổi có Chứng minh thư”.

Thạch Thiên thăm nghĩ lão tử đã hơn 2000 tuổi, chỉ tính số năm sống cũng đã hơn 1000 tuổi, tuổi gì mà còn chưa tới, chỉ là mấy tiểu quỷ các ngươi không biết mà thôi, gật đầu nói: “Ừm, cũng chưa được nhận”.

Nữ phục vụ nhú mày nói: “Cái này cũng không đơn giản, cha mẹ cậu có đến không?”

Thạch Thiên tức giận nói: “Có đạo lý nào dẫn theo cha mẹ đi chơi, các ngươi mở quán, gia gia cái gì cũng không có, chỉ có tiền, mau cấp cho gia gia một phòng hảo hạng, phải là loại tốt nhất” Nói xong từ trong giỏ lấy ra hai xấp tiền quăng lên trên bàn.

Một vị bộ dáng quản lý nghe được thanh âm đi tới hỏi: “Có chuyện gì?”

Nữ phục vụ nói: “Đứa nhỏ này muốn ở trọ, bất quá không có Chứng minh thư, phỏng chừng còn chưa trưởng thành”.

Thạch Thiên thăm nghĩ, khi lão tử trưởng thành, ông nội của ông nội nhà ngươi cũng chưa sinh ra thì có, bất quá bằng kinh nghiệm của hần, biết có nói ra cũng không ai tin, nên chỉ cười lạnh một tiếng.

Vị quản lý kia nhìn thấy hai vạn đồng trên quầy, trách mắng: “Khách đến ở trọ nào có đạo lý đẩy ra ngoài, giúp tiểu đệ này đăng ký, Chứng minh thư thì tùy tiện viết một cái, chỗ chúng ta ai dám đến kiểm tra”.

Một khi quản lý đã nói như vậy, nữ phục vụ cũng không kiên trì nữa, quay đầu nói với Thạch Thiên: “Xin hỏi cậu muốn ở loại phòng nào?”

Thạch Thiên nói: “Loại tốt nhất”.

Nữ phục vụ nói: “Loại tốt nhất 1800 một đêm, xin hỏi ở mấy ngày?”

Thạch Thiên chỉ vào hai xấp tiền kia nói: “Ở hết chừng đó rồi tính, nếu thấy vui thì ở tiếp, tiền không đủ thì đến tìm ta” Lại lấy trong túi ra một xấp tiền nữa đưa qua viên quản lý kia nói: “Tìm người giúp ta mua vài bộ quần áo, có nhiều sẽ thưởng”.

Viên quản lý kia nhận tiền, vẻ mặt tươi cười nói: “Không vấn đề, không vấn đề, tôi sẽ tự mình đi mua, lập tức đưa lên cho ngài” Nói xong liền vội vàng chạy ra ngoài.

Nữ phục vụ đăng ký xong, đưa cho Thạch Thiên ký xong thì thu hai vạn vào, lấy từ trong hộc ra chìa khóa cùng hóa đơn giao cho Thạch Thiên rồi nói: “Phòng 1206, mời ngài đi lên, ở trên đó có phục vụ, ngài đem hóa đơn này giao cho cô ta là được”.

Thạch Thiên tiếp nhận chìa khóa cùng hóa đơn, nhìn bốn phía hỏi: “Thang lầu ở nơi nào?”

Nữ phục vụ đưa tay chỉ: “Thang máy ở đó”.

Thạch Thiên gật gật đầu, cảm thấy kinh ngạc, thang máy hần cũng biết, năm 1854 tại tòa nhà pha lê ở New York cử hành Hội chợ thương mại thế giới, Otis người Mỹ đã biểu diễn thang máy lần đầu tiên trên thế giới, sau đó rất nhiều tòa nhà cao tầng ở châu u được trang bị thang máy, hần cũng đã dùng qua, không thể tưởng được hiện tại một khách sạn ở một thành phố nhỏ miền núi cũng có thang máy.

Đến tầng 12, phục vụ tầng đã nhận được thông báo, đưa Thạch Thiên đến phòng 1206. Phòng này cũng chỉ có một gian phòng khách, một gian phòng ngủ, cùng một phòng vệ sinh, trang hoàng coi như không tệ, bất

quá tại thành phố nhỏ như thế này, phòng như vậy giá cũng không vượt quá 1000 một ngày, chỉ là Thạch Thiên không quan tâm giá mà ném tiền ra, quản lý khách sạn đương nhiên cũng giả hồ đồ.

Thạch Thiên đi vào phòng vệ sinh, cân nhắc tìm hiểu phương pháp sử dụng, liền cởi quần áo tắm rửa một cái, chạy vài trăm dặm tuy không mệt, nhưng bụi bặm cũng không ít, mới tắm rửa xong đã nghe có người gõ cửa, cũng không mặc lại quần áo vừa rồi, dùng khăn tắm quấn quanh người đi ra mở cửa, thì ra là viên quản lý kia mua quần áo đưa lên. Thạch Thiên tiếp nhận quần áo, ngoắc viên quản lý kia bảo hắn đi vào.

Viên quản lý trong lòng vừa ngạc nhiên vừa bất an, vừa rồi giúp Thạch Thiên chạy đến tòa nhà mua sắm bên cạnh, mua hai cái áo sơ mi, hai cái quần, còn có một đôi giày da, cùng tất, quần lót, tổng cộng cũng không tới 3000, nhưng hiện tại đã mà tháng sáu, thời tiết nóng bức, tại đây cũng không có hàng hiệu, chỉ có thể mua được mấy cái này, nên tiến lên cười nói: “Tiểu công tử, ngài xem mấy cái này đã vừa lòng chứ? Không đủ tôi lại đi mua thêm, tiền còn thừa cũng không ít”.

Thạch Thiên xua tay nói: “Đủ rồi, tiền thừa cho người, còn nữa, công tử là công tử, kêu cái gì tiểu công tử, đem chữ ‘tiểu’ quăng đi” Trên đời này cũng không có ai lớn tuổi hơn hắn được, già mà còn bị mấy hậu bối gọi “tiểu”, nghe cũng không được tự nhiên.

Viên quản lý kia chỉ một chút mà đã có hơn 7000, bảo hắn kêu gia gia cũng được. Vốn hắn xem Thạch Thiên ăn mặc cũ nát, còn lo là hạng ăn trộm gì đó, nhưng thấy hắn da thịt trắng trẻo, không giống hạng lưu manh, mà ăn trộm ra tay cũng không hào phóng như vậy, khẳng định là con nhà giàu, trộm tiền nhà chạy đến đây ăn chơi, nếu không sao mua chút đồ đơn giản như vậy cũng bảo mình đi mua, nhất định là bị trong nhà dạy cho hư rồi, xem tóc tai của hắn dài như vậy, nhất định là đã đi không ít ngày, quần áo trên người cũ nát chút cũng không kỳ quái, vội hỏi: “Vâng vâng vâng, công tử còn có gì phân phó?”

6. Chương 6: Lão Tử Không Phải Xử Nam

Thạch Thiên thấy quản lý này thái độ đối với hắn cung kính, rất là vừa lòng, lại lấy từ trong túi ra một vạn đưa cho hắn nói: “Dem cô nương tốt nhất ở nơi này lên đây, cùng với đồ ăn rượu ngon nữa, không cần thay lão tử tính tiền, cứ tiêu hết thì nói, làm cho lão tử vừa lòng tất có thưởng”.

Viên quản lý kia suy nghĩ so với phục vụ linh hoạt hơn rất nhiều, sau một chút ngậy người liền hiểu được Thạch Thiên muốn kêu “tiểu thư”, trong lòng càng thêm nhận định Thạch Thiên là thiếu gia nhà giàu nào đó, phỏng chừng là gia giáo rất nghiêm, từ nhỏ đã không được tiếp xúc với bên ngoài, lời nói cổ quái như vậy khẳng định là từ các tiểu thuyết cổ đại mà học ra. Thăm nghĩ chỉ cần có tiền, lão tử sẽ hầu hạ người thoải mái, rồi nhìn xem trên tin tức báo chí mấy ngày nay, có nhà ai thưởng cao để kiếm con hay không, nói không chừng còn có thể kiếm được một khoản nữa, vì lấy lòng, cũng học theo tiểu thuyết mà nó: “Tiểu nhân hiểu, tiểu nhân sẽ giúp công tử an bài” Nói xong bản thân cũng cảm thấy trên người nổi da gà.

Thạch Thiên thật ra nghe cực kỳ thuận tai, gật đầu nói: “Hãy đi đi”.

Vốn khách của khách sạn lý tìm “tiểu thư” cũng không phải là chuyện quản lý quán, nhưng hắn làm sao mà để tiểu tài thần này cho người khác hầu, không quá vài phút, đã dẫn hai “tiểu thư” còn khá trẻ đi vào hỏi: “Công tử nhìn xem, cảm thấy người nào hợp ý thì lưu lại”.

Thạch Thiên ghé mắt nhìn tướng mạo đáng người của hai người, tuy cũng không thể nói là tuyệt sắc, nhưng cũng xem được, ít nhất so với mấy gấu mẹ vĩ đại ở bên xe thì tốt hơn gấp trăm lần, cũng không lựa chọn mà nói: “Đều lưu lại đi”.

Hai vị “tiểu thư” vốn nghe nói là một cặp nhóc, cũng không mấy vui vẻ, nhưng nghe quản lý nói tiểu hài tử này cực kỳ hào phóng, liền cùng đến đây, sau khi vào cửa thấy bộ dáng của Thạch Thiên hai mắt đều sáng ngời. Thạch Thiên tuy nhìn qua chỉ chừng mười lăm, mười sáu tuổi, dung mạo mười phần ngân thơ, thân hình cũng chưa khôi phục lại bộ dáng khi trưởng thành, nhưng cũng đã chừng thước bảy, cơ thể cân đối, đã rất có sức hấp dẫn. Thấy Thạch Thiên đều đem các nàng lưu lại, vạn phần mừng rỡ mà tiến đến, trên đường đi quản lý đã đem chỗ cổ quái của Thạch Thiên nói cho hai vị “tiểu thư” biết, bảo các nàng học theo phim cổ trang mà nói chuyện, đặc biệt là không gọi nhắc đến chữ “tiểu”, vì thế nói: “Công... công tử khỏe chứ, tiểu nữ tử có lễ” nói xong cũng cảm thấy rất buồn cười, cả hai nhìn không được mà bật cười lớn lên.

Quản lý kia sợ Thạch Thiên mất hứng, ho khan vài tiếng, hai vị “tiểu thư” lập tức nén cười, nhưng xem bộ dáng cực kỳ vất vả, viên quản lý nói: “Rượu và thức ăn mới vừa chuẩn bị, một lát nữa sẽ đưa lên cho ngài, ngài xem còn muốn cái gì, cứ việc phân phó, hoặc nói cho hai vị tiểu... hai vị cô nương này”.

Thạch Thiên gật đầu nói: “Biết rồi, người hãy đi đi”.

Viên quản lý cũng biết không tiện tiếp tục ở lại phòng, vẻ mặt tươi cười mà lui ra ngoài, ra cửa thì cũng thuận tiện đóng cửa lại, hai vị “tiểu thư” xem bộ dáng Thạch Thiên đẹp trai, sớm lòng đã ngứa ngáy, cũng không ngại hăn tuổi còn nhỏ, thấy viên quản lý đi rồi liền một trái một phải ngồi hai bên hăn, bộ ngực dán sát trên tay hăn, nũng nịu nói: “Công tử thật đẹp trai!”, “Tóc của công tử thật dài!”, “Da của công tử thật mềm!” bốn tay đua nhau sờ soạng trên người hăn.

Thạch Thiên nhất thời cảm giác miệng lưỡi khô ráo, dục hỏa bốc lên, khấn thầm quần bên hông cũng nhô cao lên, liếm liếm môi hỏi: “Các cô tên là gì?”

“Tiểu thư” bên trái nói: “Em gọi là Tiểu Phân”.

“Tiểu thư” bên phải nói: “Em gọi là Trân Trân”.

Thật ra các nàng đi làm “tiểu thư” đều dùng tên giả, Chứng minh thư trên người cũng chưa chắc là đã thật, Thạch Thiên cũng chỉ thuận miệng hỏi, cũng không muốn biết tên thật của các nàng, nói đến các cô nương kỹ viện trước kia cũng đều dùng “nghệ danh”, không ai dùng tên thật. Hăn cũng không biết mình sẽ ở lại nơi này bao lâu, hỏi tên chỉ là để tiện xưng hô với các nàng.

Tiểu Phân phát hiện khăn tắm quần quanh hông hăn phát sinh biến hóa, một tay mò ở phía dưới, bắt lấy hạ thể của Thạch Thiên, bất giác hô lên: “Thật lớn...”

Trân Trân vừa nghe liền xóc lên khăn tắm của Thạch Thiên lên, cũng ngẩn ngơ nuốt nước miếng nói: “Thực vậy... thật không ngờ...” Thật ra vật kia của Thạch Thiên cũng không phải là lớn kinh người, dù sao hăn bây giờ còn chưa khôi phục tới trạng thái trưởng thành, hiện tại so với người thường chỉ lớn hơn một chút, nhưng cũng đã làm cho hai người bọn họ cảm thấy ngoài ý muốn. Nguyên khi các nàng nghe quản lý nói là đứa nhóc chừng mười lăm, mười sáu tuổi, cảm thấy hăn cũng chưa phát dục hoàn toàn, cho nên mới không mấy vui vẻ, phải biết rằng mấy cô gái chừng hai mươi tuổi này, nhu cầu đang lúc thịnh vượng, lúc này làm “tiểu thư” cũng có phần tự nguyện, không giống như bị bức giống như hồi xưa, vừa kiếm tiền vừa là để vui vẻ, mà ở đây cũng không có nhiều kẻ có tiền đến khách sạn chơi bời, nên cũng không có bao nhiêu khách, thành ra cũng “đói kém”.

Tiểu Phân nhin không được lấy tay chơi đùa vài cái, phì cười nói: “Lại là một xử nam, hôm nay xem như nhặt được một bảo bối”.

Thạch Thiên tức giận nói: “Lão tử không phải là xử nam” Hăn không phải tức giận Tiểu Phân, mà là tức giận ông trời lại đem hăn biến thành xử nam, còn không chỉ một lần.

Trân Trân từ tay Tiểu Phân đoạt lấy vật nọ, nhìn kỹ rồi nói: “Fuck... anh cho rằng bọn em mới ra ngoài làm ăn sao, chẳng lẽ còn có thể nhìn không ra có phải là xử nam?”

Thạch Thiên kêu khổ một tiếng, chứng cứ ở trong tay các nàng, làm sao mà có thể phản bác, nếu trước mắt là hai nam nhân “sỉ nhục” hăn là xử nam, thì đã sớm đánh cho bọn chúng cạp đất rồi, nhưng hăn bình thường cũng không đánh phụ nữ, thăm nghĩ trước tiên đem cái xử nam này phá đi rồi hãy nói, miễn cho về sau khỏi dọa người, liền đưa tay ôm hai nàng lên, đi vào phòng ngủ giăng lên trên giường nói: “Cho các cô nhìn xem lão tử có phải là xử nam hay không”.

Hai nàng cầu còn không được, làm sao sợ hăn, không chờ hăn ra tay, bản thân đã lo cởi quần áo, Thạch Thiên phi thân lên giường, ôm chầm lấy Trân Trân, lột sạch đồ lót còn trên người nàng ta, cũng không làm màu mè hoa lá gì, tách hai chân của nàng ta ra liền động thân mà vào, trong lúc nhất thời trong phòng ngủ vang lên tiếng xuân ca, Trân Trân kia khi thì rên rĩ, khi thì kêu lên thảm thiết, Tiểu Phân ở một bên tròn mắt há hốc mồm, lại hâm mộ, lại sợ hãi. Không lâu sau, Trân Trân đã như một bãi bùn, không biết đã tiết thân bao nhiêu lần.

Thạch Thiên xem như đã tìm trở về không ít tự tôn, “ha ha” cười lớn đẩy Trân Trân ra, kéo Tiểu Phân đang ngồi gần ra ở một bên, không biết làm sao nói: “Đến phiên cô”.

Tiểu Phân nhin không được rên rĩ nói: “Không muốn...” nhưng đã muốn rồi.

7. Chương 7: Hồng Bao Đáng Hận

Sau khi phá thân xử nam, Thạch Thiên cũng đã thoải mái hơn, một mình ngồi ở phòng khách thưởng thức rượu và thức ăn nhà bếp đưa tới, trong lòng đắc ý nghĩ: Để xem các cô còn dám xem ta là xử nam nữa hay không, đã biết lợi hại chưa! Hắn ở phương diện này đã có ngàn năm kinh nghiệm, phi thường quen thuộc các nhược điểm của nữ nhân ở mặt này, hơn nữa thể chất lại đặc thù, Tiểu Phân cùng Trần Trần đã bị hắn làm ra thành hai “đồng bunn”, đến giờ vẫn còn đang ở trên giường vừa thở vừa rên rĩ.

Qua hồi lâu, hai nữ mới đỡ nhau đi ra phòng ngủ, ngồi bên cạnh Thạch Thiên ánh mắt nhìn hắn vô cùng phức tạp, tràn ngập si mê, kinh dị, thích thú, còn có vài phần oán hận. Thạch Thiên đắc ý nhìn bọn họ cười cười, vừa định nói chuyện, bỗng nhiên cảm giác về mặt các nàng có chút quen thuộc, trong lòng kêu không ổn.

Quả nhiên, hai nữ một người lấy ra một cái hồng bao, nhét vào trong tay hắn, Thạch Thiên tức giận nói: “Chẳng lẽ các cô còn cảm thấy ta là xử nam sao?”

Tiểu Phân khê cười đưa tay nhéo nhẹ vào mũi Thạch Thiên nói: “Tỷ tỷ đương nhiên biết người hiện tại đã không phải là xử nam, cho nên mới cho người hồng bao để chúc mừng!” Vừa rồi khi ở trên giường đã sớm quên mình mà kêu tỷ tỷ đệ đệ loạn lên, cho nên hiện tại cũng không học trên TV kêu cái gì công tử, tiểu nữ.

Trần Trần ở bên kia cũng nói: “Chừng này tuổi phá xử nam, cũng không tính là chậm, có cái gì mà phải ngưỡng ngùng thừa nhận, cái này chẳng lẽ còn có thể lừa gạt được các tỷ tỷ sao chứ?” Rồi cũng đưa tay nhéo yểu trên mặt Thạch Thiên.

Thạch Thiên cũng biết hai hồng bao này từ chối không được, đối với các nàng mà nói, tiếp khách nhận được xử nam, so với kim băng đề danh còn khó được hơn, đây là một chuyện may mắn, hắn cũng không phải là lần đầu tiên nhận được hồng bao xử nam, thật giận chính là lần này nhận được hai hồng bao một lần, chỉ có thể nuốt nước mắt vào trong bụng, mà thu hai cái hồng bao xử nam này.

Nhưng ngày kế tiếp cũng tính là khoái hoạt, Thạch Thiên từ hai người các nàng cũng hiểu được không ít chuyện hiện tại, làm cho hắn ngạc nhiên chính là hiện tại lại có thứ gọi là TV, ở bên trong cái gì cũng đều có, hắn cơ hồ ngoại trừ lên giường cùng các nàng thì chỉ ngồi ở trước TV mà “học tập”, cái gì không hiểu thì đi hỏi các nàng, hơn mười ngày sau hắn đối với thế giới hiện tại cũng đã có cái nhìn đại khái.

Chỉ là hiểu càng nhiều, lại càng cảm thấy không đủ, thế giới hiện tại còn phức tạp hơn một trăm năm trước ít nhất trăm lần, mà Tiểu Phân cùng Trần Trần cũng có rất nhiều thứ không rõ ràng hết, hoặc một chút cũng không thông, khi chỉ có tên TV phát phim tình cảm, thì mới hứng chí bùng bùng mà giảng nam diễn viên kia là tốt như thế nào, nữ diễn viên nọ là xấu như thế nọ, Thạch Thiên đối với mấy chuyện này làm sao mà cảm thấy hứng thú cho được, đành phải đi kiếm TV riêng mà xem.

Vào một ngày, vị quản lý kia mặt mày sầu khổ tìm đến bọn họ, nói là Tiểu Phương cùng Trần Trần không ở lại khách sạn được nữa, phải nhanh chóng về nhà.

Thạch Thiên khó hiểu hỏi: “Phát sinh chuyện gì?” Mấy ngày qua, hắn cùng hai nữ ở chung cũng tính là hòa hợp, tuy không có tình yêu, nhưng nhiều ít cũng có chút tình cảm, chỉ là khi hai nữ ở trên giường gào thét “đại ca”, “đại gia”, “tha mạng” vân vân, nhưng khi xuống giường lại đem hắn trở thành “tiểu đệ đệ”, điều này làm cho hắn có chút căm tức, bất quá nếu hai nữ có phiền toái gì, hắn cũng sẽ không mặc kệ.

Viên quản lý kia chỉ xem Thạch Thiên là một đứa nhỏ tò mò, nhưng mấy ngày này nhận được từ hắn không ít ưu đãi, cũng không giấu diếm nói: “Khách sạn này nhắm chừng sẽ không mở cửa được nữa, ông chủ gặp phiền toái. Ài...”

Thạch Thiên đạo: “Phiền toái gì?”

Viên quản lý nói: “Cậu không biết chứ, ông chủ chúng tôi là cháu ngoại của huyện trưởng, khách sạn Cao Sơn này cũng dựa vào quan hệ này mà kinh doanh, chúng tôi ở đây chỉ là một thành phố nhỏ miền núi hẻo lánh, bình thường cũng không có mấy khách đến ở, đều dựa vào các công ty đơn vị xí nghiệp nể mặt huyện

trưởng đến ủng hộ; công an, thuế vụ bình thường cũng ít đến kiểm tra, cho nên kinh doanh cũng không tệ. Chỉ là hiện tại huyện trưởng gặp phiền toái, ta thấy khách sạn cũng không mở cửa được lâu nữa, cho nên đến báo trước cho mọi người”. Trong các “tiểu thư” có quan hệ với khách sạn, Tiểu Phân cùng Trân Trân là có quan hệ với hắn tốt nhất, bằng không cũng sẽ không đem khối “thịt béo” Thạch Thiên này giới thiệu cho các nàng, cho nên hắn vừa nghe được tin tức liền đi lên báo cho các nàng.

Thạch Thiên nghe chuyện này cũng không quan hệ trực tiếp đến hai nàng, cũng yên tâm, tò mò hỏi: “Huyện trưởng còn có thể có phiền toái gì?”

Viên quản lý đóng cửa lại, nhẹ giọng nói: “Cụ thể thì tôi cũng không rõ ràng lắm, nghe nói mấy ngày trước trong nhà huyện trưởng bị trộm, mất không ít tiền, còn bị mất một quyển chi phiếu hơn 200 vạn, mà quyển chi phiếu kia không biết bằng cách nào lại lọt vào trong tay Bí thư của huyện, Thư ký của huyện vốn là thanh quan nổi danh toàn tỉnh, liền đem chi phiếu này giao lên tỉnh, trên tỉnh lập tức phái tổ điều tra đến huyện, cậu nghĩ đi, huyện trưởng quan tuy không nhỏ, nhưng tiền lương cũng không cao, sao lại có chi phiếu hơn 200 vạn, vừa điều tra liền xuất hiện vấn đề, đã bị tạm giam, quan chức khẳng định sẽ không còn”.

Thạch Thiên ha hả cười nói: “Thì ra là như thế!” Hắn thật ra đã sớm nhìn thấu thế sự, tuy biết huyện trưởng này không phải là người tốt gì, nhưng cũng không rảnh mà đi quản, lần trước chỉ là trộm nhiều tiền thì chi lại chút, không thể tưởng được cuốn chi phiếu kia lại hại khổ huyện trưởng, trong lòng cũng cao hứng, lại hỏi: “Thư ký là quan gì, ngay cả chuyện của huyện trưởng cũng dám quản”.

Viên quản lý kinh ngạc nói: “Thư ký cậu cũng không biết? Hắn có thể sánh bằng huyện trưởng, là một người trong sạch hiếm có của bốn huyện”.

Thạch Thiên đỏ mặt, lúng túng nói: “Ồ, quên mất” Thật ra hắn làm sao mà quên, nghe hai chữ “Thư ký”, hắn còn tưởng là những người ghi chép trong nha môn trước kia, không thể tưởng được hiện tại so với huyện trưởng còn muốn lớn hơn.

Viên quản lý dùng âm thanh càng nhỏ hơn nói: “Ông chủ khách sạn chúng tôi bình thường chuyện xấu làm không thiếu, kéo ra ngoài xử bắn mấy lần cũng không đủ, người ở huyện này cơ hồ đối với hắn hận thấu xương, trước kia hắn có chỗ dựa không ai dám chọc, nhưng hiện tại gốc đại thụ kia đã đổ, vậy khẳng định là cũng sẽ đổ theo, tôi thấy qua vài ngày nữa cũng không có gì tốt lành, cũng nên chuẩn bị chỗ né đi nhằm tránh bị liên lụy”.

Thạch Thiên ẩn tượng đối với viên quản lý này cũng không tệ, chỉ xem lúc này hắn còn có thể đi báo với các nàng Tiểu Phân, cũng đã xem là có tình nghĩa, từ trong túi lấy ra hai xấp tiền nói: “Mấy ngày này được chiếu cố, ta đây cũng coi như là thoải mái, chút tiền này coi như là tiền người đi đường, sớm một chút rời khỏi đây là tốt nhất”.

Viên quản lý cảm động đến thiếu chút nữa rơi lệ, nhận tiền trong tay Thạch Thiên nói: “Tiểu huynh đệ, cậu thực rất khảng khái, tương lai nhất định là nhân vật lớn, cậu cũng nên sớm về nhà, đừng để cho người nhà lo lắng, nói đến qua vài ngày nữa cảnh sát khẳng định sẽ đến chỗ này, tuy chuyện không liên quan đến cậu, nhưng cậu không có Chứng minh thư, cũng có chút phiền toái” Cảm động mà quên mất kiêng kị của Thạch Thiên, kêu hắn là “tiểu huynh đệ”.

Thạch Thiên thấy hắn nói cũng là vì tốt cho mình, cũng không trách hắn, trong lòng chợt động nói: “Ta còn có chuyện muốn hỏi người”.

Viên quản lý vỗ ngực nói: “Cứ hỏi đừng ngại, tôi biết nhất định sẽ nói cho cậu”.

Thạch Thiên gật gật đầu, cười nói: “Ông chủ của các người ở chỗ nào?”

8. Chương 8: Phân Biệt

Trên một triền núi nhỏ cách Huyện chính phủ không xa, kiến tạo hai căn lầu nhỏ, đây là nhà khách của huyện, sau này cháu của huyện trưởng mở ra khách sạn Cao Sơn, cho đến giờ mọi nhân viên công tác đến huyện đều đưa đến đó, huyện lấy có nhà khách không làm ăn, là đơn vị dư thừa, liền tình giản biên chế, đem toàn bộ khu vực này bán ra với giá rẻ mạt, mà người mua lại chính là Trương Cường.

Trương Cường sau khi mua nơi này, đương nhiên sẽ không kinh doanh, khách đến huyện đều đến khách sạn Cao Sơn ở, hẳn làm sao mà lại tự phá nơi làm ăn của mình, dù sao giá mua cũng quá rẻ, hoàn cảnh lại có núi có nước rất tốt, liền sửa chữa lại làm khu nhà ở, cấp cho thủ hạ để tới lui cũng thuận tiện, mỗi ngày ra vào đông đảo cũng rất hoành tráng.

Lúc này vợ của Trương Cường cùng người nhà thu thập đồ đạc, bản thân hẳn thì đang cùng một người phụ nữ trung niên ở trong phòng, người phụ nữ kia vừa khóc vừa mắng: “Tên trộm chết băm chết vằm kia, trộm tiền thì trộm tiền đi, còn đem chi phiếu đến chỗ của Vương Thư ký, cái này không phải là hại người sao...”

Trương Cường nói: “Dì, cháu thấy việc này cũng không đơn giản như vậy, có lẽ là người có thù oán cùng chú cho người đến trộm, nếu không sao lại trùng hợp vậy, mà cũng chưa thấy qua tên ăn trộm nào lớn gan như vậy, trộm hơn 100 vạn còn không nhanh chạy trốn, mà lại biết chỗ của Vương Thư ký. Nói đến nơi đó bảo an nghiêm mật, tên trộm cũng rất khó len vào, cháu thấy không nhất là có tên trộm như vậy, thực có thể chính là Vương Thư ký phái người đến tìm chứng cứ, hẳn thuận tiện lấy hết cả tiền lẫn chi phiếu, tiền kia nhất định là do bọn họ nuốt rồi”.

Phụ nữ trung niên kia nghĩ lại, nghiêng rằng nói: “Tên họ Vương này nếu thực là như thế, ta cũng không để yên cho hắn, Tiểu Cường à, mấy năm nay chú của cháu cũng không bạc đãi cháu, chúng ta không có con, hẳn cũng xem cháu như con trai vậy, cháu nhất định phải nghĩ biện pháp, cứu chú của cháu ra!” Nói xong lại khóc nức lên.

Trương Cường an ủi nói: “Dì cứ yên tâm, cháu đã hỏi thăm qua, tên Vương này tuy là Thư ký, nhưng trên tỉnh cũng không quen biết gì, lại còn đặc tội với không ít người, cháu ngày mai đi lên tỉnh tìm người, mặc kệ là tốn bao nhiêu tiền, nhất định phải giúp chú thoát ra, chỉ là...”

Phụ nữ trung niên nói: “Chỉ là cái gì?”

Trương Cường thở dài: “Dì cũng biết, cháu mới mở khách sạn không lâu, tiền đều đầu tư vào đó, còn nợ ngân hàng không ít để mua lại chỗ này, trang hoàng cũng tốn kém không ít, lại có nhiều người như vậy đi theo kiếm cơm, bình thường chi tiêu cũng lớn. Cháu không phải là tiếc tiền, cháu đã đem hết tiền ra nhưng cũng chỉ được hơn 100 vạn, mà các quan ở trên tỉnh nếu không có vài trăm vài ngàn vạn đối phó, sợ là không đủ, mà lúc này nhăm chừa cũng không có ai cho chúng ta mượn tiền”.

Phụ nữ trung niên nói: “Cái này ta cũng đã nghĩ tới” từ trong túi da ở bên cạnh lấy ra một bọc tiền nói: “Trong này có 300.000 USD, may mắn là để ở nhà chị họ cháu, nếu không cũng mất rồi, ài, như thế cũng tốt, tiền vất vả tích góp cũng không còn”, nói xong đau lòng lại khóc nức lên.

Trương Cường hai mắt sáng ngời, cố gắng kềm lại sự vui mừng trong lòng, an ủi nói: “Dì phải chi ra, nếu không đem chuyện của chú giải quyết cho xong, thì tiền bạc cũng sẽ bị tịch thu, đến lúc đó ngược lại còn liên lụy đến chị”.

Phụ nữ trung niên gật đầu nói: “Cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, cháu ngàn vạn lần phải cẩn thận, đừng làm mất nó” Nói xong đem túi tiền đưa cho Trương Cường. Trương Cường nói: “Cháu cho dù đánh mất tính mạng cũng không thể đánh mất số tiền này, chú nếu cứu không được, cháu cũng không thể nào sống yên” Thật ra hẳn sớm đã mua vé máy bay đi Băng Cốc, chuẩn bị trốn đến Băng Cốc, sau đó tìm một nước nhỏ nào đó mà trốn tránh, hiện tại đang hối hận vì bình thường tiêu tiền rất rộng rãi, sợ đến khi ra nước ngoài hơn 100 vạn không đủ dùng, dù đưa 300.000 USD này cũng rất kịp lúc, nên đưa tay ra nhận.

Bỗng nhiên ở phía sau truyền đến tiếng cười nói: “Người có mất tính mạng hay không thì ta không rõ lắm, nhưng số tiền này khẳng định lập tức sẽ mất”.

Trong gian phòng vốn chỉ có hai người Trương Cường cùng dì của hắn, đột nhiên nghe được thanh âm của người thứ ba, Trương Cường nhất thời kinh hãi thất sắc, xoay người run giọng nói: “Là ai...” lại không thấy một ai, quay đầu lại phát hiện dì đã gục xuống ghế sa lông, không biết là chết hay sống, nhưng nhìn qua thì giống là đang ngủ, lúc này ở phía sau lại truyền đến thanh âm của người nọ: “Người cũng ngủ đi” cảm giác trên người bị điểm một cái, liền mất đi tri giác.

Người nói chuyện đúng là Thạch Thiên, hẳn đến đây đã lâu, đã đem tất cả mọi người trong nhà của Trương Cường điểm huyết ngủ, Trương Cường chuẩn bị hơn 100 vạn để chạy trốn tự nhiên đã bị hắn lấy đi, Trương Cường cùng dì hắn nói chuyện cũng đều nghe được, chủ ý của Trương Cường kia làm sao thoát khỏi hai mắt

của kinh nghiệm giang hồ cả ngàn năm như Thạch Thiên, sau khi tặng cho hắn một cước, nhặt bao tiền kia nhét vào túi ở sau lưng nói: “Người ngay cả tiền cứu mạng của chú cũng muốn lừa, quả thật là quá xấu xa, ta đây cũng không khách khí, ha ha!” Bóng người chợt lóe liền không thấy đâu nữa.

Ngày hôm sau cảnh sát đến nhà Trương Cường bắt hắn, biết hắn không phải là tốt lành gì, lại nuôi dưỡng không ít lưu manh, cho nên hái ra không ít nhân lực, cũng lo lắng Trương Cường đã chạy trốn hay không, nhưng vừa vào cửa đã phát hiện Trương Cường nằm trên mặt đất, phu nhân huyện trưởng nằm ở trên sa lông, còn tưởng rằng bọn họ sợ tội tự sát, nhưng nhìn kỹ lại thì hai người lại đều đang ngủ, kêu mấy cũng không tỉnh, tiếp theo vào trong nhà cũng phát hiện không ít người đều đang ngủ say, cuối cùng chỉ có thể đem bọn họ lên xe, trước đưa về sở, rồi mới tìm bác sĩ đến, cũng tra không ra nguyên nhân, lại qua hai ngày đều tỉnh lại. Nguyên nhân là Thạch Thiên tính không chuẩn cảnh sát khi nào thì tới bắt bọn người Trương Cường, vì thế xuống tay hơi nặng một chút.

Thạch Thiên trở lại khách sạn Cao Sơn, liền kêu Tiểu Phân cùng Trần Trần đi lấy hành lý, dẫn theo hai người bọn họ bao một chiếc taxi, ngay trong đêm đi vào tỉnh thành. Huyện này cách tỉnh thành khá xa, đi đến sáng hôm sau dùng Chứng minh thư của Tiểu Phân bao một phòng sạn nhất của khách sạn năm sao, ngồi xe một đêm, Tiểu Phân cùng Trần Trần sớm đã mỏi mệt, tiến vào phòng là lăn ra giường ngủ, Thạch Thiên cũng không quấy rầy các nàng, đem số tiền hai lần trộm được gộp lại, cũng có 180 vạn, bản thân hắn chỉ lấy một vạn, số tiền còn lại cùng 300.000 USD, chia làm hai phần, đặt ở đầu giường, ghi lại nội dung rất đơn giản, đại khái là hy vọng số tiền này có thể giúp các nàng sống một cuộc sống bình thường, tìm một nam nhân tốt. Sau khi đem tiền chia cho các nàng, cũng không cùng các nàng từ biệt, hắn ghét nhất là không khí khi từ biệt, mà lặng lẽ rời khỏi khách sạn.

Sự phồn hoa của tỉnh thành làm cho hắn trợn mắt há hốc mồm, huyện thành so với tỉnh thành chỉ giống như một thôn trang nhỏ, sự biến hóa trong một trăm năm này làm cho hắn đối với cuộc sống bắt đầu cảm thấy hứng thú, tất cả đều có vẻ lạ lẫm để cho hắn thử nghiệm. Bất quá hắn biết con người trong thế giới hiện tại này phải có Chứng minh thư, nếu không làm cái gì cũng không tiện, tiền cũng càng thêm quan trọng, không bằng trước đi Thụy Sĩ đem tiền tài trong ngân hàng lấy ra đã, thuận tiện đi xem tòa thành thời trước của mình ra sao, người hầu mà mình giao cho tòa thành khẳng định đã không còn, cũng sẽ không có người nhận ra hắn, bất quá hắn vẫn muốn đi xem, xem thử đám người hậu nhân ra sao rồi.

9. Chương 9: Tòa Thành Thiên Thạch

Ở gần Annecy phía tây nước Pháp, gần sát dưới chân núi Alps Thụy Sĩ, có một tòa thành thần bí, nghe nói đã có lịch sử hơn bốn trăm năm, xa xa nhìn lại, lầu phòng màu nhũ vàng, giáo đường màu xám, lầu chuông màu xanh nhạt, đỉnh màu trắng, cửa chính có đội võ sĩ khoác khôi giáp, vườn trung ương có suối phun cùng với bốn cột đá hoa cương, khí thế mênh mông, cực kỳ hùng vĩ, không thua gì các tòa thành của hoàng thất châu u.

Nhưng sự thần bí của nó cũng không phải bởi vì những cái này, mà là bởi vì vào hơn một trăm năm trước, tòa thành này được một người phương đông thần bí mua, đem tòa thành đổi tên là tòa thành Thiên Thạch, dẫn theo người hầu của hắn đến ở, không lâu sau, tòa thành này tựa hồ liền trở thành “cấm địa” thần thánh trong mắt các gia tộc xã hội đen châu u Châu.

Việc này cũng có một sự tích, đó là sau khi tòa thành được người phương đông thần bí mua, là thời điểm mà xã hội đen châu u hoành hành không kiêng kỵ nhất. Lúc ấy mạnh nhất là ba gia tộc: gia tộc Polk ở Pháp, gia tộc Coatley ở Đức cùng gia tộc Ned lúc ấy khống chế Mafia Ý tạo thành liên minh, đối với các bang phái khác giết hại không chút kiêng nể, không ai có thể ngăn cản, thế lực to lớn thậm chí chính phủ các nước cũng không thể làm gì được.

Có một lần, một vị thiếu niên trong tòa thành Thiên Thạch dẫn theo một số lượng lớn tài vật đến Paris tìm thợ, muốn cải tạo cùng trang hoàng lại tòa thành, cùng với mua đồ ăn và một số đồ đạc xa hoa khác, trong đó không ít danh họa, đồ cổ có giá trị liên thành. Việc này khiến cho một thành viên của gia tộc Polk chú ý, nổi lòng tham, dẫn theo hơn hai mươi người ở bên ngoài Paris gần đó, chuẩn bị cướp đi số tài vật này, không nghĩ tới thiếu niên kia nhìn qua không đến hai mươi, thân thủ lại vô cùng cao, tay không đánh trọng thương bọn chúng.

Việc này nhất thời khiến cho gia tộc Polk nổi giận, phái ra thủ hạ cực mạnh đuổi theo thiếu niên kia, gia tộc Coatley Đức cùng gia tộc Ned Ý nghe nói việc này, cũng không quản gia tộc Polk cần hay không, cũng phái ra cao thủ tới, tiếng là đến hỗ trợ, thật ra cũng là đồ mất đối với mấy cái này tài vật trân quý giá trị liên thành này, không muốn gia tộc Polk độc chiếm. Phải biết rằng tuy ba nhà là liên minh, nhưng bên trong cũng không ít minh tranh ám đấu, ai cũng không phục ai, đều muốn đè ép hai gia tộc còn lại. Vì mở rộng thực lực, gia tăng nhân thủ, tự nhiên cần phải chi tiêu khổng lồ, nếu để cho gia tộc Polk một mình được số tài vật này, thì đối với hai nhà phải nói là rất bất lợi.

Thiếu niên kia dẫn theo mấy chiếc xe ngựa, đi không được mau, rốt cuộc tại phụ cận Lyons bị bọn chúng đuổi theo, hai bên đã xảy ra giao chiến, ba gia tộc cộng lại có hơn 70 người, đều là nhân vật tinh anh, còn mang theo súng, mà thiếu niên kia lại đơn độc một mình, mà mấy cỗ xe ngựa kia là mới tạm thời thuê ở Paris, các mã phu thấy va chạm đã sớm xuống xe trốn mất. Thiếu niên lại không chút sợ hãi dám người nọ, triển khai thân pháp quý mị đấu cùng bọn chúng, đám xã hội đen này cho dù đều là những tay thiện xạ, đều phát hiện muốn nhìn thấy hắn cũng là chuyện không dễ dàng, đừng nói là nhắm, chỉ có thể bằng vào cảm giác mà nổ súng. Thiếu niên kia dù sao cũng không thực sự là quý mị, đám người xã hội đen cũng nhiều, rốt cuộc bị loạn súng bắn trúng, chỉ có thể chạy trốn, mà hơn 70 người kia cũng chết quá nửa, làm cho bọn chúng trợn mắt cứng lưỡi, không thể tin được, cũng không dám đuổi theo, phân chia các xe tài vật mà trở về sào huyệt.

Mà chuyện sau đó ai cũng không thể tưởng tượng ra, một ông lão phương đông dẫn theo hai người hầu, trong thời gian hai ngày đã hủy các sào huyệt quan trọng của gia tộc Polk, người của gia tộc Polk có quan hệ tới xã hội đen toàn bộ đều bị giết, chết rất thảm, các thành viên trong băng nhóm không chết cũng bị thương. Một màn này sau đó cũng được diễn ra tại Đức và Ý, gia tộc Coatley Đức cùng gia tộc Ned Ý đều phân biệt nội trong hai ngày đều bị lão nhân phương đông này cùng hai người hầu tập kích, cơ hồ diệt môn, bất cứ hình thức chống cự gì cũng không hiệu quả, các thành viên may mắn sống sót cũng bị bọn họ làm cho đến bước đường cùng là đối tượng bị các gia tộc xã hội đen khác đuổi giết, tam đại gia tộc xã hội đen cũng từ đó mà diệt vong.

Cũng chính từ chuyện này, tòa thành Thiên Thạch trong lòng những người hắc đạo có địa vị tối cao, bọn họ thậm chí cho rằng ở trong tòa thành không phải là người, mà là sứ giả đến từ địa ngục để trừng phạt tam đại gia tộc, là thiên sứ đến cứu vớt bọn họ, bởi vì không có những người này, bọn họ sớm muộn cũng sẽ bị tam đại gia tộc giết sạch, cho nên cảm kích ngược lại so với sợ hãi càng nhiều hơn, rất nhiều gia tộc làm gan đến tòa thành nói lời cảm kích, thề vì chủ nhân tòa thành mà làm trâu làm ngựa, nhưng bọn họ cũng không thể nhìn thấy lão nhân phương đông thần bí kia, mà chỉ thấy người hầu của hắn, tòa thành cũng không khùng bố như bọn họ tưởng tượng, đối với bọn họ rất khách khí, trong lúc bọn họ phát sinh khó khăn còn có thể ra tay tương trợ. Từ đó về sau tòa thành Thiên Thạch trở thành “thánh địa” của hắc đạo châu u, bất luận kẻ nào, kể cả hoàng thất, quý tộc, nếu dám nói một câu bất kính với tòa thành Thiên Thạch, sẽ bị điên cuồng đuổi giết, trừ phi có người của tòa thành Thiên Thạch có lời bảo bọn họ không truy cứu nữa. Các băng nhóm xã hội đen khi phát sinh mâu thuẫn, không thể xử lý, chỉ cần bất luận người nào của tòa thành Thiên Thạch nói một câu, lập tức sẽ hóa địch thành bạn, tuy đã qua hơn trăm năm, nhưng người của tòa thành xử lý sự tình vẫn không lệch về phía nào, công bình hợp lý, làm cho người ta tin phục, truyền thống này cũng vẫn bảo trì cho đến hôm nay.

Hơn trăm năm qua, sức ảnh hưởng của tòa thành Thiên Thạch chẳng những không yếu đi, ngược lại phạm vi ảnh hưởng đến các nơi trên thế giới càng ngày càng lớn, hắc đạo các nơi đều lấy mối quan hệ với tòa thành Thiên Thạch làm niềm vinh quan, phần tất không chôn dung thân. Lão nhân phương đông thần bí kia nghe nói trăm năm trước đã trở lại phương đông, đem tòa thành để lại cho người hầu của hắn, thành chủ hiện tại chính là vị thiếu niên năm đó đến Paris mua đồ, bị tam đại gia tộc đánh bị thương, tính ra đã hơn 130 tuổi, người tới tòa thành đều nói lão nhân gia tinh thần vẫn tốt lắm, hành động tự nhiên không khác gì lúc trẻ, cho nên bọn họ thực tin tưởng rằng người của tòa thành không phải đến từ thiên đường, thì cũng đến từ địa ngục.

Tòa thành Thiên Thạch người ở hiện tại đều là con cháu người hầu của lão nhân phương đông năm đó, đã hơn 300 người. Tuy bọn họ đều cực kỳ giàu có, nhưng không có thuê một người làm nào, chuyện gì cũng đều do bọn họ tự thân làm. Năm đó Laurent cùng hơn 70 cao thủ hắc đạo giao chiến, cũng chính là người quản lý của tòa thành Thiên Thạch hiện tại, tuy đã hơn 130 tuổi nhưng mỗi ngày chuyện đầu tiên làm chính là

đến nơi cao nhất của tòa thành xem tòa thành có chỗ nào hư hao, cần tu bổ gì hay không, mưa gió cũng không ngăn cản được, không một ngày gián đoạn.

Rất nhiều hậu bối của tòa thành hỏi lão vì sao.

Laurent luôn cười mà trả lời: “Ta chờ chủ nhân trở về...”

10. Chương 10: Lão Nhân Cổ Chấp

Bởi vì không có Chứng minh thư, hộ chiếu nên Thạch Thiên phải đi bộ tới châu u, đương nhiên, tốc độ đi bộ của hắn khác với người khác, bảo hắn ngồi ô tô, hắn ngược lại chê tốc độ ô tô quá chậm, lại không tự do. Dọc theo đường đi du sơn ngoạn thủy, cũng tiêu diêu khoái hoạt, dù sao hết tiền có thể tìm nhà phú hộ “lấy” một ít, có thể nói là tiền xài không hết.

Lộ tuyến hắn đi là từ Tân Cương, Nga, Ukraine, Hungary, Áo, cuối cùng là đến Thụy Sĩ, vì để thuận tiện vào khách sạn sang trọng ở, khi đi qua Nga tìm người làm một quyển hộ chiếu giả, khách sạn thấy hắn đều chọn phòng hạng sang nhất, thậm chí là phòng tổng thống, làm sao còn đi xem xét hộ chiếu là thật hay giả, cho dù không có hộ chiếu cũng sẽ cho hắn ở, dọc theo đường đi tự nhiên là không ít phong lưu khoái hoạt, kỹ nữ hiện đại tư sắc cùng chất lượng phục vụ làm hắn rất vừa lòng, cái này cũng bởi vì hắn ra tay hào phóng, bộ dạng anh tuấn, trẻ trung đến cực điểm, lại là chuẩn xử nam mới khai bao, công phu trên giường lại xuất thần nhập hóa, các kỹ nữ này đương nhiên dốc toàn lực hầu hạ hắn.

Bất quá để cho Thạch Thiên vui vẻ cũng không phải là cùng kỹ nữ tán tỉnh trên giường trong phòng tổng thống, mà là xem mỹ nữ náo nhiệt trên đường. khi đi qua các thành phố lớn, hắn đều tìm tới chỗ nào nhiệt nhất để chơi, hứng chí bưng bưng tìm mỹ nữ mà thưởng thức, mỹ nữ hiện đại cũng không cần tìm, cơ hồ là đầy đường, làm cho hắn kỳ quái chính là, các cô gái hiện tại cơ hồ là 100% đều là hai mí mắt, điều này sao có thể.

Hắn làm sao biết mí mắt hiện tại có thể cắt, chỉ cần là thích, không sợ dọa chết người khác thì có cắt tám mí cũng không ai quản.

Do đời trước đã sống ở châu u, Thạch Thiên giao tiếp với người khác cũng không thành vấn đề, tuy trăm năm sau ngôn ngữ cũng đã có thay đổi không ít, nhưng đại khái thì vẫn giống nhau, nói đến hắn là người Trung Quốc, dùng sai từ người khác cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.

Sau khi đến Thụy Sĩ, Thạch Thiên cũng không trực tiếp đi thủ đô Berne hoặc tới ngân hàng để lấy tiền, mà muốn xem tòa thành Thiên Thạch nên đi Geneva, trực tiếp đi tòa thành Thiên Thạch ở phụ cận Annecy nước Pháp. Tuy hắn biết tòa thành khẳng định là không ai nhận ra hắn, cũng không có khả năng còn ai quen với hắn, những người trước kia đi theo hắn có lẽ đã sớm nhập thổ hết rồi, nhưng hắn cũng muốn xem các hậu nhân hiện tại sống thế nào, cái này so với tiền ở tại ngân hàng Thụy Sĩ quan trọng hơn nhiều.

Đêm nay Thạch Thiên cũng không đi tìm khách sạn ở, mà chạy thẳng đến tòa thành Thiên Thạch. Càng tới gần, tâm tình càng kích động, khi đến bên ngoài tòa thành trời cũng đã hừng sáng, tất cả cũng không có biến hóa gì lớn, chỉ có cây cối là càng thêm cao lớn, Thạch Thiên đi chậm lại, dọc theo con đường nhỏ u tĩnh xuyên qua rừng cây bên ngoài tòa thành, cảnh tượng hiện ra trước mắt làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn, nhìn không được mà nhìn ngắm không thôi, tưởng là ở trong mộng. Tòa thành so với trăm năm trước cơ hồ không chút thay đổi, chỉ là bên ngoài tòa thành một mảng cỏ xanh, cùng với một dòng sông nhỏ chảy từ dãy núi Alps xuống.

Thạch Thiên hai mắt đỏ lên, nhìn không được cảm động mà chảy nước mắt, hắn sống cả ngàn năm cũng chưa bao giờ cảm động như vậy, hắn biết người của tòa thành không có quên hắn, một mực nhớ tới hắn, cho nên thủy chung bảo trì nguyên dạng của tòa thành Thiên Thạch, cái này so với kiến tạo một tòa thành giống như đức còn khó hơn. Thạch Thiên bước chậm đi qua thảm cỏ rộng lớn, đi quanh tòa thành một vòng, cảm giác quen thuộc phảng phất đem hắn trở về hơn một trăm năm trước.

Lúc trong căn lầu màu xanh nhạt của tòa thành truyền đến vài âm thanh du dương, chỉ chốc lát, cửa thành cao lớn được mở ra, một ông lão đầu bạc thần thái uy nghiêm đi ra, phía sau đi theo một phụ nữ chừng

bốn mươi tuổi, trong tay cầm một cuốn sổ, ông lão kia nói một câu nằng ta ghi một câu, thấy Thạch Thiên đứng ở cửa, ông lão kia ngay người chợt hỏi: “Cậu nhỏ, cậu là người Trung Quốc?”

Thạch Thiên nhìn ông lão này, cảm thấy rất quen, thậm chí có lẽ vị này là con cháu của người hầu, thấy quen mặt cũng không kỳ quái, gật đầu nói: “Đúng vậy, đi qua nơi này phát hiện tòa thành cảnh sắc không tệ, cho nên đi tới tham quan”.

Ông lão kia nói: “Hoan nghênh cậu, khách người Trung Quốc, cậu có thể tùy tiện thăm quan, thích thì có thể lưu lại vài ngày”.

Thạch Thiên mở rộng cánh cửa lớn nhìn vào trong tòa thành, thật chẳng khác gì trăm năm trước, ngẫm nghĩ lắc đầu nói: “Cảm ơn, đáng tiếc tôi còn có chuyện, ài, lần sau đi” Rồi cũng không đợi ông lão đáp, đã xoay người rời đi, tất cả cửa tòa thành làm cho hắn thật sự muốn khóc, tất cả trong này đều đã như yên ổn, hắn cũng không muốn quấy rầy. Nói đến người trong này cũng không biết hắn, cảm giác hoài niệm vừa rồi thật sự làm cho hắn không chịu nổi.

Ông lão ngơ ngác nhìn bóng lưng của Thạch Thiên đi xa, sau khi khuất bóng vẫn còn ngẩn người, người phụ nữ ở phía sau cảm giác được sự khác thường của ông lão liền nói: “Ông cố, hôm nay không khỏe thì không cần phải xem xét nữa, cháu có thể thay ông đi một lần, ông cứ yên tâm, cháu khi mười lăm tuổi đã theo ông đi kiểm tra tòa thành, cũng đã ba mươi năm rồi, sẽ không có sai sót đâu”.

Ông lão không có trả lời, ánh mắt vẫn đang nhìn theo hướng Thạch Thiên biến mất, lẩm bẩm nói: “Thực giống...”

Người phụ nữ kia hỏi: “Giống cái gì? Ông biết cậu nhỏ kia à?”

Ông lão lắc đầu nói: “Có lẽ là ta hoa mắt, gần đây hay mơ thấy chủ nhân, xem ra không chịu già thì không được rồi”.

Người phụ nữ kia nói: “Ông không già đâu! Hôm trước Tam ca giúp ông kiểm tra toàn thân đã cho cháu, thân thể của ông so với anh ấy còn khỏe hơn, là kỳ tích của nhân loại”.

Ông lão nói: “Cái này không phải kỳ tích, mà là...”

Người phụ nữ kia cười nói: “Cháu biết, ông đã nói cả trăm ngàn lần rồi, là lực lượng thần kỳ mà chủ nhân đã cho ông. Ông cố, chủ nhân thực sẽ trở lại sao?”

Ông lão dùng giọng điệu không thể lay chuyển nói: “Đương nhiên, là chính miệng chủ nhân nói cho ông, người sao lại gạt ông”.

Người phụ nữ kia nói: “Nhưng... nhưng... nếu chủ nhân còn sống, cũng đã hơn hai trăm tuổi, điều này sao có thể”.

Ông lão đột nhiên cả giận nói: “Câm miệng! Mau thỉnh cầu chủ nhân tha thứ sự vô tri của cháu...”

Người phụ nữ kia lần đầu tiên thấy ông cố nổi giận như vậy, sợ hãi bất an nói: “Dạ cháu xin lỗi, ông cố”.

Ông lão mắng: “Không phải là xin lỗi ông, mà là xin lỗi chủ nhân!”

Người phụ nữ kia vội nói: “Chủ nhân, thực xin lỗi, là cháu không cố ý mạo phạm ngài, ngài nếu có thể nghe được, xin tha thứ cho cháu...”

Ông lão ánh mắt lúc này mới ôn hòa một chút nói: “Chủ nhân sẽ không chết, năm đó ông bị người dùng súng bắn trọng thương, chính nhờ chủ nhân dùng lực lượng thần kỳ của người cứu sống lại, cho nên ông mới có thể sống đến bây giờ, bản thân chủ nhân sao có thể chết được, tuyệt đối không!”

11. Chương 11: Hồi ức Trăm Năm

Ông lão này tự nhiên chính là bảo chủ Laurent hiện tại của tòa thành Thiên Thạch, hắn là con một người hầu của Thạch Thiên, từ nhỏ đã đi theo bên cạnh Thạch Thiên, bất quá hắn tiếp xúc là bộ dáng của Thạch Thiên khi già, chưa từng thấy qua bộ dáng của Thạch Thiên lúc tuổi trẻ, Thạch Thiên sau khi trọng sinh

bộ dáng cũng có chút thay đổi, cũng khó trách lão nhận không ra, nói đến lão làm sao mà có thể nghĩ ra Thạch Thiên lại phản lão hoàn đồng.

Cùng đứa cháu gái nói một phen càng làm cho suy nghĩ của lão quay về hơn một trăm năm trước, ngày đó Thạch Thiên bỗng nhiên gọi tất cả mọi người lại, hướng tới mọi người tuyên bố hẳn phải rời khỏi tòa thành, trở lại phương đông. Lúc ấy mọi người toàn tòa thành đều khiếp sợ, nhưng không ai dám nói cái gì, thậm chí cũng không dám khóc. Thạch Thiên đem tiền tài tích lũy hơn ngàn năm chia làm hai phần, một phần để lại cho tòa thành, để mọi người cùng hưởng, phần còn lại chất lên mấy xe ngựa, chỉ dẫn theo Laurent đi Thụy Sĩ, gửi vào ngân hàng, sau đó cho Laurent một mình quay về tòa thành.

Nhưng Laurent làm sao mà nỡ đi, làm gan hỏi: “Chủ nhân, ngài khi nào thì trở về?”

Thạch Thiên nhìn thấy Laurent từ nhỏ đến lớn, nói thật cũng có chút không nỡ, vỗ vỗ vai hẳn nói: “Ta về lại cố hương của ta, một đời này khẳng định là không còn mạng mà trở lại, các người học cho tốt bản lĩnh mà ta lưu lại, sẽ không ai dám làm gì các người”.

Laurent kinh hãi, cấp bách kéo áo Thạch Thiên, run giọng nói: “Chủ nhân... ngài... ngài phải trở về... không... tuyệt đối không... chủ nhân vĩnh viễn sẽ không chết, nếu không quay lại, ta sẽ không cho ngài đi” Nói xong nước mắt rơi như mưa, khóc rống lên.

Thạch Thiên tức giận nói: “Khóc cái gì, ta còn chưa có chết, tiểu tử ngươi đã hơn ba mươi tuổi, sao lại còn khóc lóc kể lể như con nít vậy, ai nói ta chết, lão tử con mẹ nó muốn chết cũng không được”.

Laurent thấy Thạch Thiên phát hỏa, làm sao còn dám khóc, cố kìm nước mắt nói: “Thật... thật vậy sao?”

Thạch Thiên cũng biết hẳn đối với mình cảm tình quá sâu, mình đối với bọn họ cũng như thế, nên đành phải nói: “Đương nhiên, ta lừa ngươi làm gì, ta đem mấy tài bảo này cất vào ngân hàng, chính là vì lưu lại để sau này dùng, nếu ta chết chẳng phải là để tiện nghi cho ngân hàng này sao chứ!”

Laurent trầm nghĩ cũng đúng, yên lòng hỏi: “Vậy chủ nhân khi nào thì trở về?”

Thạch Thiên không kiên nhẫn nói: “Tiểu tử ngươi thực dài dòng, sớm biết vậy đã không cho ngươi đi cùng rồi” Thấy bộ dáng tình chân ý thiết của hẳn, lại không đành lòng làm hẳn buồn, thở dài nói: “Ta cũng không biết khi nào thì trở về, dù sao thì cũng xem như là kiếp sau đi”.

Laurent ngắt ra nói: “Kiếp... kiếp sau? Cái gì là kiếp sau?”

Thạch Thiên lại nổi giận mắng: “Có nói ngươi cũng không hiểu, lão tử con mẹ nó bản thân cũng không rõ là thế nào” Lần này hẳn cũng không phải bởi vì Laurent dài dòng mà phát hỏa, mà là bất đắc dĩ đối với chuyện sinh tử, cùng vì nỗi thống khổ tử vong sắp đến mà cảm thấy phần nộ.

Laurent vội hỏi: “Xin lỗi chủ nhân, Laurent lại làm ngài tức giận”.

Thạch Thiên nói: “Ta biết các người không nỡ để ta đi, chỉ là đây chính là số mệnh đã định, chờ khi ta lại trở về, phỏng chừng cũng phải hơn trăm năm, có thể các người cũng đã không còn. Người trở về đi, không thì ta cho một cước đá người trở về đó”.

Laurent cho tới bây giờ cũng không dám trái lời Thạch Thiên, nhưng nghe nói rốt cuộc có thể sẽ không thấy lại được Thạch Thiên, hai chân giống như bị đóng đinh trên mặt đất, làm sao mà nghe được lời nào. Thạch Thiên bất đắc dĩ nhìn hẳn, thở dài một tiếng, bóng người chợt lóe, biến mất trước mắt Laurent.

Laurent rốt cuộc không thể nhìn được, nhìn về phía Thạch Thiên biến mất mà khóc lớn lên.

“Ông cố, ông sao lại khóc vậy” Đứa cháu gái Li thấy Laurent ngắt người hồi lâu, đột nhiên chảy nước mắt, vội lấy khăn tay giúp Laurent nhẹ nhàng lau đi nước mắt.

Laurent lắc lắc đầu nói: “Ông không sao, chỉ nhớ tới chuyện cũ thôi, thứ nằm trong tủ bảo hiểm của ngân hàng, chủ nhân còn chưa đến đây lấy?”

Li than nhẹ một tiếng, điều này ông cố mỗi ngày đều hỏi, liền trả lời: “Vẫn chưa có, chúng cháu mua ngân hàng mua cũng đã sáu bảy mươi năm, trông coi tủ bảo hiểm về hưu cũng đã năm người, chủ nhân vẫn chưa tới lấy”.

Laurent nói: “Khi chủ nhân đi có nói qua, phải hơn một trăm năm mới có thể trở về, hiện tại đã một trăm lẻ một năm, khẳng định sẽ nhanh chóng trở lại, nếu ông sống không đến ngày đó, các cháu nhất định phải tiếp tục đợi, không thể có gì sai sót”.

Li nói: “Ông cố cứ yên tâm, đây là chuyện quan trọng nhất của tòa thành, chúng cháu tuyệt không dám sơ sót, ông cũng nhất định có thể đợi được ngày mà chủ nhân trở về”.

Laurent hai mắt nhất thời sáng lên: “Không sai, ta nhất định có thể đợi được ngày đó, chủ nhân một khi đã cho ta lực lượng sống đến bây giờ, thì nhất định sẽ trở về gặp ta, đây là sự an bài của thần. Không. Đây là sự an bài của chủ nhân!” Ở trong lòng lão, Thạch Thiên chính là thần!

Thụy Sĩ nằm ở khu vực giữa châu u, tuy từ vị trí địa lý cho thấy, Thụy Sĩ chỉ chiếm một bộ phận nhỏ của châu u, là một quốc gia nhỏ chỉ có hơn 700 vạn dân, nhưng Thụy Sĩ giống như một bức họa thảo nguyên, núi tuyết hùng vĩ trang nghiêm, hồ bạc trong suốt làm cho người ta xem mà bịn rịn không muốn rời.

Thụy Sĩ cũng không chỉ có phong cảnh là hấp dẫn người, đồng hồ Thụy Sĩ, châu báu chính là nổi tiếng thế giới, đương nhiên còn có ngân hàng Thụy Sĩ. Ngân hàng Thụy Sĩ nổi danh bởi chế độ giữ bí mật của nó, giữ bí mật của ngân hàng Thụy Sĩ ở tại Thụy Sĩ được xem là quyền lợi dân sự, cũng là một bộ phận cơ bản của quyền riêng tư cá nhân. Tại Thụy Sĩ sử dụng dịch vụ tài chính, vô luận là người Thụy Sĩ hay nước ngoài, tin tức cá nhân đều được giữ bí mật, sự cơ mật của tài khoản tại Thụy Sĩ được xem là bộ phận quan trọng nhất để tạo thành nghiệp vụ tài chính như hiện nay.

Ngân hàng ở tại Thụy Sĩ, khách có thể dùng Chứng minh thư để mở tủ bảo hiểm, cũng có thể không cần chứng minh gì, đến lúc đó mặc kệ là bản thân có đến lấy hay không, chỉ cần ước định mật mã đúng, là có thể đem tiền tài hoặc châu báu đặt ở ngân hàng Thụy Sĩ đi. Cho nên Thạch Thiên đời trước không giống như trước kia tìm nơi bí ẩn mà chôn giấu tiền của, mà là gửi vào trong ngân hàng Thụy Sĩ.

Thủ đô Bern của Thụy Sĩ, cũng giống như các thành thị khác, qua một trăm năm đã xảy ra biến hóa rất lớn, nhưng cuối cùng Thạch Thiên vẫn tìm được rồi ngân hàng mà năm đó gửi tài vật, đây là một căn nhà được xây vào thế kỷ 19, lúc ấy tại Bern cũng xem như là kiến trúc hùng vĩ, hiện nay so với các tòa nhà khác, lại có vẻ cũ kỹ, bình thường. Đặc biệt là hai bên nó có hai tòa cao ốc hiện đại được kiến tạo cao hơn hai trăm thước, ít nhất hơn sáu mươi tầng, đem nó kẹp ở giữa, càng làm cho nó có vẻ nhỏ bé.

Thạch Thiên nhớ rõ vốn hai bên ngân hàng này cũng là ngân hàng, hiện tại đã không thấy, có lẽ đã dời đi rồi, hướng ra hai bên nhìn, bên trái ghi: Tòa nhà TS tổng hợp, bên phải ghi: Tổng bộ ngân hàng TS. Thăm nghĩ thì ra là cùng một công ty, may mắn ngân hàng này không dời đi, nếu không với sự biến hóa của thành thị hiện tại, thật đúng là khó tìm.

12. Chương 12: Quý Tiền Tệ Ts

Thạch Thiên đi vào ngân hàng, phát hiện nhân viên trong ngân hàng trên ngực đều đeo phù hiệu của TS, không khỏi ngẩn ra, thăm nghĩ ngân hàng này chẳng lẽ cũng đã bị ngân hàng TS bên cạnh thu mua sao? Tài vật mà mình cất ở trong tủ bảo hiểm không lẽ có gì ngoài ý muốn sao, dù gì cũng đã qua hơn một trăm năm rồi...

Nhưng ngân hàng TS nếu đã mua ngân hàng này, vì sao không đem đổi bằng hiệu bên ngoài ngân hàng, xem quy mô hai tòa nhà TS ở bên cạnh, hiển nhiên là tập đoàn hùng mạnh, vì sao lại cố tình lưu trữ nguyên trạng tòa nhà ở giữa này, trong thành phố cũng tính là lịch sử lâu đời này, ngân hàng này cũng xem như là kiến trúc lỗi thời, hoàn toàn không cần giữ lại.

Bất quá thực nếu tài vật gửi ở đây có gì ngoài ý muốn, hẳn cũng không sợ, nếu ngân hàng TS dám chiếm đoạt đồ của hắn, hắn sẽ đem tập đoàn tài chính này trộm đến táng gia bại sản, phải trả giá đắt, xem thực lực của tập đoàn tài chính này, khẳng định là đủ để bồi thường cho hắn. Đương nhiên, Thạch Thiên bị ông trời chết tiệt bắt sống hơn hai ngàn năm, tính tình đã cực kỳ không tốt, rất có thể sau khi lấy lại những gì thuộc về mình, thì sẽ đem hai tòa nhà của tập đoàn tài chính này mà dỡ xuống cho hả giận.

Một nhân viên ngân hàng thấy Thạch Thiên đi vào ngân hàng, tiến lên cười nói: “Ngài khỏe chứ, có cần trợ giúp gì sao?”

Thạch Thiên nói: “Tôi đến lấy đồ”.

Nhân viên ngân hàng kia chấn động, nhưng sau khi cẩn thận nhìn Thạch Thiên, lại khôi phục bình tĩnh hỏi: “Là vật được cất giữ tại ngân hàng của chúng tôi?”

Thạch Thiên nói: “Vô nghĩa, không cất ở đây thì ta vào đây để làm gì chứ”.

Nhân viên ngân hàng cũng được huấn luyện tốt, không chút tức giận, vẫn cười nói: “Bởi vì chỗ này đã lâu rồi không còn giao dịch, nếu của ngài vẫn còn ở trong ngân hàng của chúng tôi, vậy mời đến tòa nhà bên cạnh làm thủ tục nhận lại”.

Thạch Thiên nhìn đại sảnh ngân hàng, quả thật là không có một người khách nào, gật gật đầu hỏi: “Một khi đã không còn giao dịch, vậy sao ở đây vẫn mở cửa?”

Nhân viên ngân hàng kia giải thích: “Vốn ngân hàng đã có hơn một trăm năm lịch sử, tiền tài cùng vật phẩm giữ trong ngân hàng cũng có một số khách còn chưa đến nhận, thậm chí đã hơn một trăm năm vẫn chưa đến nhận, bởi vì ngân hàng thay đổi ông chủ, đổi tên, sợ những người khách hàng này hoặc là người thừa kế của bọn họ tìm không được nơi này, cho nên vẫn giữ lại cho đến bây giờ”.

Thạch Thiên yên lòng, cười lớn nói: “Không tệ, không tệ, xem ra ngân hàng các người rất uy tín, ta cũng không đi sai chỗ, ta tới đây để lấy thứ trong tủ bảo hiểm ký gởi ở đây đã hơn một trăm năm trước, dẫn ta đi làm thủ tục đi”.

Nhân viên ngân hàng chấn động, không dám tin tưởng nhìn Thạch Thiên, hưng phấn nói: “Trời đất! Ngài xác định là đã cất giữ hơn một trăm năm trước chứ? Ngài... xin hỏi ngài đến từ Trung Quốc sao?” Ngân hàng này vật phẩm giữ hơn một trăm năm trước cũng chỉ có của Thạch Thiên, hẳn đương nhiên cũng biết căn nhà này sở dĩ không hủy đi, để cho bọn họ ở đây quản lý, chính là vì người khách này, nói thật nhân viên công tác ở nơi này đều cảm thấy người khách này sẽ không đến, không thể tưởng được hắn lại đột nhiên xuất hiện, xem hắn chỉ chừng mười lăm, mười sáu tuổi, có lẽ là hậu nhân của người khách nọ.

Thạch Thiên nói: “Đúng vậy”.

Nhân viên ngân hàng nói: “Mời ngài đi theo tôi” rồi rất cung tất kính dẫn Thạch Thiên đến gian khách quý ở trên lầu, gian khách quý này Thạch Thiên còn nhớ rõ, chính là gian phòng mà năm đó hắn đến gởi vật phẩm, trong phòng đồ đạc bố trí tựa hồ không có thay đổi gì, chỉ là nhân viên tiếp đãi ngồi ở sau bàn công tác đã đổi người, sau khi đi vào đây nhân viên ngân hàng nói: “Quản lý, đến đây... đến đây... ngài đây tới lấy đồ...”

Người quản lý này sau khi được ngân hàng phái đến đây làm việc, mười mấy năm qua cơ hồ không có gì để làm, mỗi ngày đều nhàn rỗi ở trong gian khách quý này, không tiếp đãi người khách nào. Hắn cũng đã sớm an phận, chuẩn bị cứ ngồi như vậy cho đến khi về hưu, nghe nói trước hắn đã có năm vị quản lý cũng ngồi như hắn cho đến khi về hưu rồi, cho nên đã có tâm lý chuẩn bị, dù sao công việc này tuy nhàn rỗi, không có chỉ tiêu, nhưng tiền lương lại cao, nhiệm vụ chỉ có một, chính là chờ người đến lấy đồ trong tủ bảo hiểm nọ. Lúc này thấy nhân viên ngân hàng dẫn theo một người chừng mười lăm, mười sáu tuổi tiến vào gian khách quý này, lại nói chính là vị khách hàng thần bí mà ngân hàng của hắn đã chờ đợi hơn một trăm năm nay, giật mình đứng lên nói: “Thực đến đây lấy đồ chứ?”

Không đợi nhân viên ngân hàng kia đáp, Thạch Thiên đã tiến lên nói: “Đúng vậy, ta tới bắt lấy đồ trong tủ bảo hiểm, mật mã là 975168465846APGT”.

Người quản lý mời Thạch Thiên ngồi xuống, đem mật mã nhập vào máy tính, quả nhiên chính xác, hai tay có chút run rẩy cầm lấy điện thoại, gọi đến Tổng bộ ngân hàng TS cách vách, hưng phấn nói: “Mr.Pirnie, đến đây... đúng... đến đây, là họ, mật mã đúng... ok... ok...”

Thạch Thiên đợi viên quản lý gác điện thoại, không kiên nhẫn nói: “Ta có thể lấy đồ của ta chưa?”

Viên quản lý vẻ mặt tươi cười nói: “Lập tức có ngay, lập tức có ngay, Tổng giám đốc bảo tôi mời ngài ngồi đợi một chút, ông ấy lập tức sẽ tới đây...”

Thạch Thiên thầm nghĩ Tổng giám đốc sao lại muốn đến gặp mình, bất quá xem bộ dáng thì bọn họ cũng không giống như là muốn làm gì xấu, cứ xem thử ra sao, cũng không ảnh hưởng gì. Chỉ chốc lát đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, tiếp theo là có hơn mười người mặc vest đi vào, người đi trước chừng hơn năm mươi tuổi nói: “Ồ đâu? Ở đâu?”

Viên quản lý chỉ vào Thạch Thiên nói: “Mr.Pirnie, chính là vị này”.

Mười mấy người kia đều giật mình nhìn Thạch Thiên, phảng phất như cảm thấy người tới lấy đồ nên không phải là hắn, nhưng một khi mặt mã đã đúng thì sẽ không sai, Pirnie cùng mười mấy người đi đến trước mặt Thạch Thiên, cùng cúi người làm cho Thạch Thiên bị dọa nhảy dựng, thầm nghĩ ta chỉ đến ngân hàng lấy đồ, có cần dùng đại lễ như vậy không, nghe giọng điệu vừa rồi của viên quản lý, trong những người này có cả Tổng giám đốc.

Quả nhiên, người tên Pirnie hơn năm mươi tuổi này tự giới thiệu: “Ngài khỏe chứ, tôi là Pirnie Tổng giám đốc Quỹ tiền tệ TS (gọi tắt là quỹ TS), Quỹ TS từ khi thành lập đến nay chỉ hy vọng ngài đến đây, hôm nay rất cuộc đã đợi được ngài đến”.

Thạch Thiên nghi hoặc nói: “Các người đợi ta làm gì?”

Pirnie nói: “Kể từ hôm nay, tất cả mọi sản nghiệp của Quỹ TS đều thuộc về ngài”.

Thạch Thiên lại hoảng sợ, thầm nghĩ không phải là tài vật của ta đã bị các người đánh mất đi, cho nên chuẩn bị đem cái quỹ gì đây giao cho ta làm của bồi thường chứ, nghĩ vậy liền hỏi: “Vật ta cất giữ ở đây còn không?”

13. Chương 13: Tài Sản Khổng Lồ

Pirnie nói: “Còn, đương nhiên là còn”.

Thạch Thiên trong lòng càng thêm kỳ không hiểu tại sao bọn họ lại giao Quỹ này cho mình, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy, chẳng lẽ có âm mưu gì sao, mà có âm mưu mình cũng không sợ, bèn nói: “Dẫn ta đi xem”.

Pirnie vội nói: “Được, mời ngài đi theo tôi”.

Mười mấy người trước sau trái phải vây quanh Thạch Thiên đi vào tầng hầm đặt tủ bảo hiểm, đi tới trước cửa có số “06”, trước cửa có hai vị bảo vệ dưới sự ra hiệu của Pirnie, mỗi người lấy ra một cái chìa khóa đưa vào hai lỗ khóa trên cửa, Pirnie bản thân cũng lấy ra một cái chìa khóa đưa vào lỗ khóa còn lại trên cửa, cùng nhau mới mở được cánh cửa ra. Thạch Thiên đi vào cửa, mở một cái thùng, những thứ ở bên trong quả thật vẫn còn, gật đầu nói: “Tốt lắm, hôm nay ta muốn lấy đi một phần, chỗ còn lại vẫn tiếp tục cất giữ ở đây, đúng rồi, người có thể giúp ta tìm người mua chứ? Ta muốn đem mấy thứ này bán đi”.

Pirnie nói: “Đương nhiên là có thể, chúng tôi cùng trung tâm đầu giá Thoseby quan hệ rất tốt, có thể ủy thác họ bán những vật phẩm trân quý nọ, bất quá ngài nếu có nhu cầu sử dụng tiền, Quỹ TS của ngài trước mắt có thể vận dụng tài chính ước chừng hơn 30 tỷ USD, nếu còn không đủ, có thể lập tức điều động thêm”.

Thạch Thiên trọng sinh cũng đã không ít ngày, biết hơn 30 tỷ USD là khái niệm gì, nghe giọng điệu là hắn có thể lập tức lấy ra nữa, cả kinh hỏi: ” Quỹ TS các người tổng cộng có bao nhiêu tiền?”

Pirnie nói: “Đầu tiên tôi xin phép nói rõ lại với ngài một lần nữa, Quỹ TS này không phải của chúng tôi, mà là của ngài, những người chúng tôi chỉ làm công cho ngài, đương nhiên, nếu cảm thấy công tác của chúng tôi không làm cho ngài vừa lòng, ngài có quyền đuổi bất cứ ai”.

Thạch Thiên thầm nghĩ người này thật đúng là dài dòng, giống như là lão tử không chịu thu lấy cái quỹ này liền nói: “Được rồi, biết rồi, Quỹ của ta có bao nhiêu tiền?”

Pirnie nói: “Quỹ TS trước mắt đầu tư trên toàn cầu tổng cộng 13.049 hạng mục, tài sản có quyền khổng lồ trực tiếp ước chừng 2.600 tỷ USD, số tài sản chính thức được bộ tài vụ thống kê là hơn 62 tỷ USD, nợ là 26 tỷ USD”.

Thạch Thiên hít sâu một hơi, trợn hai mắt hỏi: “Ý của người chính là nói, 36 tỷ USD đó là tài sản của ta?”

Pirnie do dự một chút nói: “Đúng vậy, thật ra đây chỉ là một bộ phận của ngài mà thôi, còn có một bộ phận không thuộc tôi quản lý, trước mắt là do đệ đệ tôi thay ngài quản lý, bộ phận đó càng thêm khổng lồ”.

Thạch Thiên nói: “Như vậy là chừng hơn 70 tỷ USD nữa!”

Pirnie gật đầu nói: “Đúng vậy, cũng chừng đó”.

Thạch Thiên nói: “Nghe nói người giàu nhất thế giới, gọi là Bill gì đó... hần cũng chỉ có mấy chục tỷ USD mà thôi, chẳng lẽ ta so với hần còn nhiều hơn?”

Pirnie trên mặt thoáng qua vẻ ngạo mạn cười nói: “Trên sự thật, công ty phần mềm của vị tỷ phú này, có cổ phần của ngài trong đó, hơn nữa cổ phần mà ngài có được so với hần còn nhiều hơn, chỉ là phân tán trong một số công ty cấp dưới của Quỹ TS, người ngoài không biết”.

Thạch Thiên nói: “Vậy vì sao hần là người giàu nhất thế giới, mà không phải là Quỹ TS này”.

Pirnie nói: “Danh hiệu giàu nhất thế giới này là do giới truyền thông tặng cho hần, trên sự thật hần được đứng tên số tiền đó, còn Quỹ TS thì không được, vẫn một mực đợi ngài tới nhận”.

Thạch Thiên nói: “Đệ đệ ngươi thế ta quản lý cái gì, một khi đã đều là của ta, vì sao còn phải phân ra quản lý?”

Pirnie nói: “Đó là một tổ chức, không thích hợp quản lý cùng Quỹ TS”.

Thạch Thiên giật mình nói: “Thì ra là xã hội đen, ha ha... có ý tứ”.

Pirnie nói: “Có thể xem là như vậy, bất quá tổ chức đó cho tới bây giờ cũng chưa làm chuyện thương thiên hại lý gì, ngược lại thường xuyên trợ giúp người khác”.

Thạch Thiên cười nói: “Được, được, ta cũng không biết ngươi có phải là thổ phồn hay không, trước tiên nói cho ta, vì sao muốn đem Quỹ TS cùng tổ chức kia đưa cho ta?”

Pirnie nói: “Đây là quyết định khi khởi điểm của Quỹ, bất kể là ai, chỉ cần là người kế thừa gian bảo hiểm này, sẽ đồng thời là người kế thừa của Quỹ TS cùng Thiên Thạch Đồng Minh, Thiên Thạch Đồng Minh chính là tổ chức đệ đệ tôi thay ngài quản lý”.

Thạch Thiên cả người chấn động nói: “Thiên Thạch Đồng Minh, các ngươi là người của tòa thành Thiên Thạch?”

Pirnie vui vẻ nói: “Đúng vậy, ngài biết tòa thành Thiên Thạch thì sẽ không sai, ông cố của tôi đang ngồi máy bay tới đây, chỉ là... ài...” Về mặt của hần trở nên có chút bi thương.

Thạch Thiên cuối cùng hiểu được mình vì sao có thể kế thừa tài phú khó có thể tưởng tượng này, không thể tưởng được qua hơn một trăm năm, hậu nhân của tòa thành còn trung thành đối với mình như thế, có chút cảm động nói không nên lời, thấy Pirnie tựa hồ có chút khó xử nên hỏi: “Chỉ là cái gì?”

Pirnie nói: “Ông cố đời hơn một trăm năm, vẫn cho rằng lão chủ nhân của mình sẽ trở lại lấy những thứ trong gian bảo hiểm này, hiện tại là ngài đến đây, không biết ông có thể chịu nổi sự thật này hay không”.

Thạch Thiên ngẩn ra nói: “Ông cố của ngươi đã sống hơn một trăm năm sao? Hần tên là gì?”

Pirnie nói: “Ông tên là Laurent”.

Thạch Thiên kích động nói: “Laurent... Laurent... hần còn sống sao?” Bỗng nhiên nhớ tới ông lão gặp ở ngoài cửa tòa thành, gương mặt tựa hồ rất quen thuộc.

Pirnie ngẩn ra nói: “Ngài biết ông cố của tôi sao? Là lão chủ nhân nói cho ngài biết sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức bản thân lại phủ định đi, người này nhìn qua cũng chỉ chừng mười lăm, mười sáu tuổi, nếu là lão chủ nhân nói cho biết, thì bất quá mười mấy năm trước lão chủ nhân còn sống ở trên đời, vậy tám chín mươi năm qua vì sao không đến tòa thành một lần, có lẽ là trong di ngôn của lão chủ nhân đã nhắc tới ông cố, nên người này mới biết được. Pirnie trong lòng cho rằng, người này nhất định là thân nhân hay bằng hữu đời sau của lão chủ nhân ở Trung Quốc.

Thạch Thiên còn chưa kịp trả lời, cũng không biết nên trả lời thế nào, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân của mấy chục người, người còn chưa vào trong ngăn bảo hiểm, thanh âm già nua của Laurent đã truyền vào: “Chủ nhân... chủ nhân... Laurent đến đây. Laurent cuối cùng đã đợi được ngài... chủ nhân” Trong giọng điệu tràn ngập sự kích động cùng tình cảm thật sự là khó có thể nói nên lời.

Thạch Thiên hốt mất đồ lên, trong lòng thở dài: “Hơn một trăm năm, không thể tưởng được là còn có thể gặp được cố nhân” Trong cuộc đời hơn hai ngàn năm của hắn, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy, làm sao có thể không kích động.

Pirnie lại thấp giọng thở dài, lo lắng ông cố nhìn thấy người đến lấy tài vật chính là người này, mà không phải là lão chủ nhân mà ông đã đợi hơn một trăm năm, không biết sẽ có hậu quả gì.

14. Chương 14: Nhận Chủ

Người đi vào quả nhiên là ông lão buổi sáng gặp tại cửa tòa thành Thiên Thạch, hiện tại Thạch Thiên đã biết hắn là Laurent, càng nhìn càng cảm thấy giống, người phụ nữ buổi sáng đi theo bên cạnh lão cũng đến, không dám tin nhìn Thạch Thiên.

Laurent đưa bàn tay run run, dưới sự dìu đỡ của Li đi đến trước mặt Thạch Thiên, kích động nói: “Chủ nhân... là người... quả nhiên là người, buổi sáng ta đã cảm thấy là người... người...”

Thạch Thiên cũng kỳ quái hỏi: “Người còn có thể nhận ra ta? Ta đã cơ hồ là nhận không ra người”.

Laurent thanh âm run rẩy nói: “Ta biết người sẽ không gạt ta, mặc kệ người hiện tại biến thành bộ dáng gì đi nữa, nhưng tới nơi này lấy đồ thì khẳng định là người, chủ nhân. Ta trông mong ngày mà người quay trở lại, ta cuối cùng xem như đã hiểu được kiếp sau mà chủ nhân nói ngày đó là ý tứ gì, chính là phản lão hoàn đồng mà người phương đông hay nói có đúng không?”

Thạch Thiên vỗ vỗ vai Laurent, thở dài: “Không sai biệt lắm, không thể tưởng được hơn một trăm năm, lại còn có thể gặp lại người” Kiếp sau cùng phản lão hoàn đồng ý nghĩa tuy khác nhau, nhưng Laurent một khi đã cho là như vậy, bản thân cũng đỡ phải giải thích, dù sao bản thân hắn cũng không rõ ràng lắm là thế nào, cả hai cách nói sử dụng trên người hắn đều phù hợp.

Nghe Thạch Thiên nói như vậy, những người xung quanh đều sợ ngây người, khi bắt đầu bọn họ thấy Laurent xưng hô người này là chủ nhân, đều nghĩ Laurent chịu không nổi đã kích, không chịu chấp nhận sự thật, không thể tưởng được người này thật đúng là chủ nhân của bọn họ. Tuy không thể tưởng được, hơn nữa thực giết mình, nhưng bọn họ vẫn tin tưởng, bọn họ từ nhỏ lớn trong tòa thành, không biết đã nghe bao nhiêu chuyện thần kỳ về chủ nhân Thạch Thiên, Thạch Thiên trong mắt bọn họ đã sớm được thần thánh hóa, cơ hồ là không gì không thể. Thạch Thiên lưu lại một ít võ thuật, tâm pháp, bọn họ từ nhỏ đã luyện tập, quả thật đã làm cho bọn họ có được lợi ích không nhỏ. Còn nữa, Laurent khi còn trẻ đã bị người dùng súng bắn trọng thương, thiếu chút nữa mất mạng, chỉ là bị Thạch Thiên dùng lực lượng thần kỳ đem hắn cứu sống lại, mà lực lượng thần kỳ này đã làm cho Laurent sống đến hơn một trăm ba mươi tuổi, đến nay thân thể vẫn tráng kiện, đây chính là sự thật xảy ra trước mắt, Thạch Thiên bản thân sống hơn hai trăm tuổi thì có gì là kỳ quái, chỉ là Thạch Thiên biến thành một cậu thanh niên làm cho bọn họ rất kỳ quái, bất quá Laurent đã nói, đây là “kiếp sau” của chủ nhân, là “phản lão hoàn đồng”, làm sao còn do dự, đều tiến lên hô chủ nhân.

Thạch Thiên cùng Laurent ngồi trên máy bay trực thăng tốc độ cao đời mới nhất trở lại tòa thành Thiên Thạch, những người khác trong tòa thành sớm đã ở trước cửa nghênh đón, dùng ánh mắt tò mò cùng ngưỡng mộ mà nhìn Thạch Thiên. Thạch Thiên bình thường tuy không thích trường hợp như vậy, nhưng dù sao những người này đều là hậu nhân của những người hầu đã một đời trung tâm cảnh cảnh đi theo mình, cũng chỉ có thể cùng mọi người ở tại quảng trường bên trong tòa thành Thiên Thạch mở tiệc chúc mừng. May mà Laurent còn nhớ rõ tính tình cổ quái của Thạch Thiên, đã sớm giúp hắn giải vây, đưa hắn trở lại phòng ngủ của hắn hơn trăm năm trước, để hắn nghỉ ngơi.

Thạch Thiên hiện tại cũng kích động vạn phần, làm sao có thể ngủ được, kéo Laurent ngồi bên cạnh, nghe hắn thuật lại những chuyện có quan hệ đến tòa thành Thiên Thạch trong trăm năm nay.

Tòa thành Thiên Thạch sau khi Thạch Thiên ra đi, mọi người nghe Laurent nói chủ nhân phải hơn một trăm năm sau mới trở về, sau khi bị thương liền bắt đầu thương lượng đem tòa thành kinh doanh cho tốt, tài vật mà Thạch Thiên lưu lại bọn họ cũng không phân chia ra, mà dùng làm vốn bắt đầu kinh doanh đầu tư vào các ngành sản xuất. Bởi vì lúc này tòa thành Thiên Thạch có địa vị cực kỳ cao trong giới hắc đạo toàn cầu, nên làm chuyện gì cũng rất thuận tiện, tài vật mà Thạch Thiên lưu lại lúc ấy cũng coi như là tài phú khổng lồ, bọn họ hắc bạch lưỡng đạo cùng nhau phát triển, rất nhanh đã thành lập nên đế quốc buôn bán cùng đế quốc hắc đạo của chính mình.

Bởi vì chính phủ Thụy Sĩ đối với việc quản lý buôn bán rất thoải mái, chính sách ưu đãi, tòa thành Thiên Thạch đem tổng bộ thiết lập tại Thụy Sĩ, lại mua lấy ngân hàng mà Thạch Thiên gửi tài vật. Trong hai lần chiến tranh thế giới, nhân số của tòa thành Thiên Thạch còn không phải là nhiều, vì bảo tồn thực lực, chờ đợi chủ nhân Thạch Thiên trở về, hơn nữa chịu sức ảnh hưởng của Thạch Thiên trước kia theo hướng không tham dự chính trị, quyết định lấy tự bảo vệ làm chủ, dùng các loại ảnh hưởng gây áp lực đối với chính phủ nước Đức, Hitler cũng không muốn vì một Thụy Sĩ nhỏ nhỏ mà động chạm đến các thế lực xã hội đen, từ đó mà bảo vệ địa vị trung lập của Thụy Sĩ, khiến cho không bị chiến loạn ảnh hưởng, lại trong chiến loạn nhận được tài chính của các thế lực trốn tránh, trở thành một cường quốc kinh tế, Quỹ TS mà tòa thành Thiên Thạch sáng lập ra cũng phát triển rất mạnh, hơn nữa trong đại chiến thế giới cũng vì Thụy Sĩ mà cống hiến, nên được chính phủ Thụy Sĩ có chính sách hỗ trợ và bảo vệ rất lớn.

Tòa thành Thiên Thạch mặc dù ở trong hắc bạch lưỡng đạo không ai dám động tới, giàu bằng cả quốc gia, bất quá bọn họ đem bản thân trở thành người quản lý, mà không phải là kẻ hưởng thụ, cuộc sống vẫn rất cần kiệm, không lãng phí, có lẽ là vì nguyên nhân này, con cháu thế hệ sau của tòa thành Thiên Thạch cũng không xuất hiện danh công tử phá gia, mỗi một người đều khắc khổ luyện tập bản lĩnh mà Thạch Thiên lưu lại, học tập tri thức về phương diện buôn bán, vì đại gia đình này mà xuất lực. Hiện nay tòa thành Thiên Thạch đã có hơn ba trăm người, trừ người già và con nít ra, những người khác đều bận rộn vì sự nghiệp trên khắp thế giới.

Thạch Thiên nghe được rất là cảm động, nói thật bản thân hắn cảm thấy đối với mấy người hầu này tuy không sai, nhưng cũng thường xuyên mắng chửi bọn họ, không thể tưởng được bọn họ đối với mình lại trung thành như thế, thực đem phần trung thành này truyền lại cho con cháu kéo dài cho đến tận bây giờ.

Nghe Laurent nói như vậy, Thạch Thiên thấy tinh thần của hắn vẫn rất tốt, hỏi hắn làm thế nào mà bảo dưỡng thân thể tốt như vậy, lại có thể kiên trì đợi đến khi mình trở về.

Laurent kinh ngạc nói: “Chủ nhân, là lực lượng mà người cấp cho tôi mà, người không nhớ sao? Năm ấy tôi bị người dùng súng bắn bị thương, người đã đem một cỗ lực lượng thần kỳ rót vào cơ thể tôi, từ đó về sau mỗi khi tôi sinh bệnh, hoặc có gì không khỏe, cỗ lực lượng này liền xuất hiện, giúp tôi thoát khỏi cơn bệnh”.

Thạch Thiên nghe được ngẩn ngơ, nhớ tới ngày đó Laurent liều mạng một hơi chạy trở về tòa thành, đã hấp hối, bản thân dùng tinh khí Thái Ất chân nguyên đem cái mạng của hắn lôi trở về, cho nên mới không kịp đi đuổi giết đám người bắn bị thương Laurent, không thể tưởng được Thái Ất chân nguyên còn có công hiệu này. Nhưng bản thân mình mỗi lần lại không sống lâu được như Laurent, Thái Ất chân nguyên trong cơ thể Laurent so với mình, quả thực như là sợi lông trên người chín con trâu, giọt nước trong biển cả, nhưng khi vào trong cơ thể hắn lại có hiệu quả như vậy.

Chẳng lẽ mình không phải là tử vong, mà là một loại lột xác ...

15. Chương 15: Thay Đổi Cuộc Sống

Ngày hôm sau, hậu nhân của Thành Bảo bốn ba trên khắp thế giới lục tục kéo về thành Thiên Thạch, sắc mặt ai nấy đều vô cùng hưng phấn, kích động. Thạch Thiên không còn cách nào khác phải ngồi trong đại sảnh tiếp đón bọn họ. Bởi vì bọn họ phụ trách công việc và ở những khu vực khác nhau. Không cùng quay lại thành Thiên Thạch cùng lúc, Thạch Thiên ngồi ở đại sảnh từ sáng đến tối, nói không ngừng nghỉ, tới

khuya mới thấy tiếp đón hết người. Sau cùng hẳn kéo Laurent, Pirnie cùng em trai của Pirnie, Braid phụ trách các thể lực hắc đạo vào phòng mình nói chuyện.

Sau khi bốn người ngồi xuống, Thạch Thiên nói: “Bây giờ hình như mỗi người đều phải có Chứng minh thư, mọi người giúp ta chuẩn bị cho một cái”.

Pirnie nói: “Không thành vấn đề, chủ nhân muốn hộ chiếu của nước nào?”

Thiên Thạch nói: “Ta là người Trung Quốc, đương nhiên phải làm hộ chiếu Trung Quốc”.

Pirnie suy nghĩ một lát rồi nói: “Trước tiên ngài hãy làm hộ chiếu Thụy Sĩ hoặc một nước nhỏ nào đó, sau đó dùng thân phận Hoa kiều quay về Trung Quốc xin hộ chiếu Trung Quốc có được không? Như vậy hơi vòng vèo một chút nhưng không ai hoài nghi lai lịch của ngài”.

Thạch Thiên cười nói: “Vây cũng tốt, nếu không người khác còn tưởng ta chui ra từ tảng đá nào nữa. Chủ ý của người cũng không tệ, người cứ đi lo liệu đi”.

Pirnie vui vẻ nói: “Cám ơn chủ nhân đã khích lệ”.

Thiên Thạch nói: “Các người bây giờ đều có tiền đồ. Không thể suốt ngày gọi ta là chủ nhân. Những năm gần đây ta cũng chưa cho các người cái gì. Hay các người cứ gọi thẳng tên của ta đi”.

Laurent, Pirnie và Braid cùng kêu lên: “Cái này tuyệt đối không dám...”

Thạch Thiên nói: “Các người hãy xem hình dáng của ta bây giờ, giống như một đứa trẻ. Hiện tại không thể gọi chủ tử được nữa. Nếu người khác thấy các người xưng hô với ta như thế, chắc chắn sẽ nghĩ đầu óc các người có vấn đề”.

Laurent nói: “Mặc kệ hình dáng của chủ nhân thay đổi như thế nào, thời gian thay đổi thế nào, ngài vĩnh viễn là chủ nhân của chúng tôi” Pirnie và Braid cùng gật đầu, tất cả dường như kiên quyết bảo vệ địa vị “người hầu” của mình.

Thạch Thiên thấy thái độ kiên quyết của mấy người, thở dài nói: “Tùy các người thôi. Thế nhưng nên đổi lại cách xưng hô. Các người không sợ mất mặt, ta lại sợ người khác nhìn ta như một quái vật. Vây đi... cứ gọi ta là Thạch tiên sinh”.

Ba người nhìn nhau một lát rồi Laurent nói: “Vây... trước mặt người khác, chúng tôi gọi ngài là Thạch... Thạch tiên sinh”.

Pirnie nói: “Khi nào chủ nhân tới trụ sở của Quỹ TS, tôi sẽ báo cáo lại tình hình chi tiết của quỹ cho ngài”.

Braid cũng nói: “Lúc trước tôi cũng đã ghi lại tình hình của Thiên Thạch Đồng Minh trong cuốn sổ này, xin mời ngài xem qua” Hẳn vừa nói vừa rút trong túi ra một cuốn sổ, hai tay đưa tới trước mặt Thiên Thạch.

Thạch Thiên khoát tay nói: “Ta không xem. Đây là do sự cố gắng của các người làm ra, vẫn là thuộc sở hữu của các người. Thấy các người có thành tựu này ta rất vui mừng, các người không cần để ý tới ta”.

Laurent nói: “Những cái này vốn là của chủ nhân. Nếu không có chủ nhân, không có bọn thuộc hạ hôm nay. Huống hồ đây là chuyện cha bọn thuộc hạ đã quyết định”.

Thạch Thiên nói: “Được rồi. Mấy tiểu tử các người vốn dài dòng bây giờ càng già càng dài dòng. Dù sao lão tử ta cũng không rảnh quản lý việc này. Có đưa ta cũng không quản”.

Laurent vội nói: “Đương nhiên không cần ngài quản lý, những chuyện này đương nhiên chúng tôi nên làm”.

Thạch Thiên nghe nói không cần chính mình quản lý, thấy cũng không có vấn đề gì. Dù sao sau này những quỹ đó, tòa thành và những thứ khác vẫn lưu lại cho bọn họ dùng, hẳn gật đầu nói: “Trước các người làm thế nào sau này vẫn là như vậy. Ta có chút việc phải quay về Trung Quốc”.

Laurent kinh ngạc hỏi: “Chủ nhân, ngài lại đi sao?”

Thạch Thiên nói: Các người yên tâm, lần này không giống với lần trước. Ta không đi... cải lão hoàn đồng. Tã biến thành người thế này, chẳng lẽ các người nghĩ ta muốn biến thành trẻ con sao? Dù gì Trung Quốc

cũng là cố hương của ta. Bây giờ lại không phải tết tóc nữa, ta đương nhiên phải quay về. Các người có thể tới gặp ta, ta cũng có thể tới gặp các người”.

Ba người yên lòng. Thạch Thiên muốn sống ở đâu bọn họ cũng không dám cản. Ở Trung Quốc cũng có xí nghiệp và thể lực của bọn họ, muốn liên lạc với Thạch Thiên cũng rất tiện. Braid nói: “Chủ nhân, có cần phái mấy người đi theo chủ nhân không?”

Thạch Thiên nói: “Chẳng lẽ ta còn cần người khác bảo vệ sao?”

Dù hiện này Braid là bố già phụ trách hắc bang lớn nhất thế giới cũng phải đỏ mặt, vội giải thích: “Chủ nhân, đương nhiên không cần bảo vệ. Tôi muốn nói là cần mấy người giúp việc cho chủ nhân, hầu hạ chủ nhân”.

Thạch Thiên nói: “Chuyện của ta không cần các người lo, lần này sống lại ta cảm thấy thế giới biến đổi rất nhiều làm cho ta thấy hứng thú. Ta nghĩ ta muốn đổi phong cách sống, có lẽ đi du ngoạn khắp nơi hoặc tìm tới một nơi mới nào đó sinh sống. Bây giờ ta vẫn chưa tính tới. Đương nhiên các người cũng xem như người thân của ta, dù ta làm gì, sống ở nơi nào, ta đều nói cho các người biết. Vấn đề là không có việc gì ít tới tìm ta, có lẽ ngày nào đó ta vui chơi thoải mái rồi sẽ quay về thành đường lão” Bây giờ Thạch Thiên đã trở thành thiếu niên, tính cách của hắn không giống với tính cách ông già nữa. Mỗi ngày hắn ở tòa thành này làm cho đám “tử tôn hậu bối” cư xử với mình như lão tổ tông, hắn không chịu nổi.

Ba người thấy Thạch Thiên đã quyết định như thế, không nói gì nữa, rời khỏi phòng để Thạch Thiên nghỉ ngơi.

Chưa tới ba ngày Pirnie đã giúp Thạch Thiên làm được hộ chiếu Thụy Sĩ, Tòa thành Thiên Thạch quản lý Quỹ TS, để công việc thuận lợi, làm được quốc tịch Thụy Sĩ, bản thân Pirnie rất thông thạo việc này, trước tiên hắn tìm một quốc gia nhỏ ở châu Phi, mua một quốc tịch cho Thạch Thiên sau đó dùng thân phận này chuyển tới Thụy Sĩ, mặc dù phức tạp nhưng để tránh rắc rối sau này cho Thạch Thiên, việc lưu chuyển vòng vèo mấy quốc gia là chuyện nên làm. Sau này dù có người muốn điều tra cũng không thể tra ra. Bởi vì quốc gia nhỏ châu Phi kia đang trong thời kỳ chiến tranh. Khắp nơi đều có dân chạy loạn, quản lý hộ tịch, hộ khẩu hết sức tùy tiện, thậm chí không có lưu giữ trong máy tính. Hơn nữa người Hoa ở đây rất nhiều, đều là di dân, chạy trốn chiến tranh. Dù có điều tra được quốc gia kia cũng không thể vén tấm màn bí mật lên.

Đối với Quỹ TS giải quyết vấn đề di dân, ngành quản lý có liên quan của Thụy Sĩ không dám chậm trễ, “tuổi” Thạch Thiên ở vị thành niên, cũng không cảm thấy có vấn đề gì, liền tiếp “bật đèn xanh” giúp giải quyết việc của hắn. Về vấn đề muốn di cư tới Trung Quốc cũng không có vấn đề gì. Chỉ cần mang theo tiền quay về, trở thành Hoa kiều về nước đầu tư, đền ơn tổ quốc là có thể được. Hơn nữa chính sách của Trung Quốc đang thu hút đầu tư và nhân tài trong Hoa kiều, lưu học sinh trở về nước

16. Chương 16: Đến Hongkong

Trường Khoa học kỹ thuật Long Loan cạnh công viên dưới chân núi Sư Tử ở Cửu Long HongKong, tòa trường học tuy mới xây dựng hơn mười năm thời gian, nhưng ở khu vực Đông Nam Á lại rất có tiếng. Nó được xây dựng vào năm 1997, do sáu đại tập đoàn cùng cộng đồng tập đoàn HongKong hùn vốn thiết lập, toàn bộ các nhà đầu tư có hơn một trăm xí nghiệp, mục đích là vì xúc tiến sự trao đổi học tập của thanh niên hai vùng sau khi HongKong trở về tổ quốc.

Trường Khoa học kỹ thuật Long Loan phân làm hai bộ phận là trung học và đại học, bình thường chỉ cần ở trung học của trường Khoa học kỹ thuật Long Loan là có thể có được bằng tốt nghiệp, có thể trực tiếp tiến vào học tập ở đại học, bởi vì nhà đầu tư rất nhiều, tài lực hùng hậu, phần cứng và phần mềm trong trường được đều có thể được xếp vào hàng đầu trên thế giới. Nhưng mà chính là vì quá được đầu tư quá nhiều, những ông chủ của những xí nghiệp này đều để cho con gái cũng đến nơi này học tập, mà những cô gái này lại mang theo mầm mống của sự ngang ngược, tùy hứng, đã số đều là những “nhị thế tử” chỉ biết hưởng lạc. Họ cung cấp thiết bị giáo dục cho trường học, cho nên dù cho là lực lượng giáo viên, đối với những học sinh này cũng không có cách xử lý, làm cho thành tích tổng thể của trường học không được tốt lắm, học sinh ưu tú chiếm tỉ lệ rất thấp.

Nhưng mà cũng không phải bởi vậy mà chỉ có quý tộc trong trường học, bởi vì khi mới xây dựng, mục đích là xúc tiến sự giao lưu trao đổi của thanh niên HongKong cùng đại lục (lãnh thổ Trung Quốc). Cho nên thu học phí rất rẻ, thậm chí so với nhiều trường đại học trên đại lục còn thấp hơn, lại có hoàn cảnh cùng thiết bị tốt hơn, vì vậy cũng hấp dẫn không ít những cô gái trong gia đình bình thường ở nội địa đến học, cho nên trường Khoa học kỹ thuật Long Loan phân hóa thành hai thái cực rất rõ ràng. Học sinh nghèo hoặc đi xe đạp hoặc ngồi xe điện tới trường, những con cái con nhà giàu kia thì đều ngồi trên những chiếc xe thể thao xa hoa sang trọng để ra vào trường, hoặc có bảo vệ trong nhà lái xe đưa đến trường. Trong lúc đó còn so bì với nhau xe của ai tốt hơn, thậm chí có học sinh mấy tháng lại đổi một cái xe mới, cơ hồ có thể tìm được bất cứ chiếc xe thể thao nổi tiếng nào trên thế giới trên bãi đỗ xe của trường học.

Thạch Thiên biết mình bây giờ đối với thời đại hiểu biết còn quá ít, nếu ở nơi náo nhiệt khó tránh khỏi việc bị chê cười, cuối cùng quyết định trở lại Trung Quốc tìm một trường học để học tập, từ từ tìm hiểu rõ ràng thời đại này. Sau khi xem qua danh mục các trường học mà Pirnie sưu tập, lúc này liền quyết định tới trường Khoa học kỹ thuật Long Loan học tập. Một là sau khi học xong trung học ở trường Khoa học kỹ thuật Long Loan thì có thể ở đó tiếp tục học lên đại học, tuy hiện tại hắn không biết sau khi học xong trung học thì có cần phải học lên đại học hay không, nhưng cứ chuẩn bị trước cho đỡ lo lắng, khỏi cho sau này lại phải phiền phức nhờ người trong thành bảo tìm trường đại học cho hắn. Còn có một điều nữa là do ở HongKong đến nay vẫn đang sử dụng chữ phồn thể, điều này đối với hắn thì thuận tiện hơn rất nhiều, tối thiểu thì cũng không phải đi đoán từng chữ của cái đám chữ viết giản thể kia, hơn nữa học sinh của trường học này cũng không ít, cho nên cũng có dạy chữ giản thể, có thể thuận tiện học luôn chữ giản thể, dù sao có nhiều học sinh ở HongKong như vậy cũng không xấu lắm. Cho nên ngoại trừ trường Khoa học kỹ thuật Long Loan, quả thật không còn trường nào thích hợp hơn với Thạch Thiên, thật là giống như vì hắn mà chuẩn bị vậy.

Pirnie cùng Braid thấy Thạch Thiên lựa chọn đến trường Khoa học kỹ thuật Long Loan ở HongKong học tập cũng vô cùng vui mừng, HongKong là trung tâm tài chính của Đông Nam Á, còn là một trong ba bến cảng lớn nổi danh trên thế giới, được mệnh danh là “Hòn ngọc phương Đông”, hoàn cảnh kinh doanh vô cùng tốt, không thua gì Thụy Sĩ, đầu não Quỹ tiền tệ TS tại Châu Á nằm ở HongKong, đồng bọn của Thiên Thạch ở HongKong cũng có thể lực tương đối. Cho nên dù Thạch Thiên có cần trợ giúp hay không, tối thiểu là để thuận tiện khi có việc cần giúp đỡ, bọn họ cũng có thể lấy cớ cần công tác, thường xuyên đi tới HongKong thăm Thạch Thiên.

Không đợi Thạch Thiên khởi hành, Braid đích thân đi tới HongKong giúp chủ nhân công việc di chuyển chỗ ở, mua sắm khu nhà cao cấp, ô tô, du thuyền, lại muốn chủ nhân tuy không cần phải có người bảo vệ, nhưng nhà cửa lớn như vậy vẫn phải có người trông nom, chẳng lẽ việc bưng trà nấu cơm cũng phải tự thân chủ nhân ra tay, nếu chủ nhân không cần phải có người hầu hạ, lúc đó sa thải cũng không muộn, nghe tổ gia nói qua, chủ nhân trong việc sinh hoạt rất lười, cũng không làm việc nhà, mình cũng không tin chủ nhân ngay cả nữ hầu cùng đầu bếp đều không cần. Thế là lại thuê hơn mười người kể cả lái xe, đầu bếp, người làm công trong vườn, người làm công việc vặt, nữ hầu, bảo an.

Chờ Braid lo thỏa đáng mọi việc, Pirnie liền dùng Quỹ TS chuẩn bị máy bay thương vụ xa hoa để đưa Thạch Thiên tới HongKong, trước khi mấy người Thạch Thiên khởi hành, Laurent cũng đã sớm chuẩn bị xong hành lý, định sẽ đi theo Thạch Thiên tới HongKong hầu hạ hắn, Thạch Thiên nhìn lão Laurent đã hơn một trăm ba mươi tuổi, vừa cảm động lại vừa thấy bó tay, khuyên thế nào lão cũng không nghe, sống chết muốn đi theo, cuối cùng Thạch Thiên nhịn không được nổi giận, quát lão phải ở lại tòa thành Thiên Thạch trông giữ gia nghiệp, cũng đáp ứng là hàng năm trở về thăm lão hai lần, Laurent mới thập phần không tình nguyện buông hành lý ở lại.

Máy bay đến phi trường quốc tế HongKong, Braid dẫn đầu đoàn xe ở trong phi trường chờ đã lâu, máy bay vừa hạ cánh, đoàn xe liền chạy nhanh vào sân bay, trực tiếp tới bên thang máy bay nghênh đón bọn họ. Người nhìn thấy còn tưởng là một nguyên thủ quốc gia tới thăm HongKong, đều ở từ xa quan sát, nếu như bọn họ biết hơn mười người đi giày mặc đồ Tây này là xã hội đen, không biết sẽ nghĩ gì.

Ý định của Thạch Thiên khi đến HongKong là làm một người bình thường, hưởng cuộc sống tự do tự tại, một lần nữa sắp xếp cuộc sống cho bản thân, cũng không ngờ Braid lại làm ra tràng diện lớn như vậy, hắn hung hăng trừng mắt nhìn Braid, sau đó tiến vào một chiếc Rolls-Royce màu đen đời mới nhất vừa ra đời năm 2008 (năm viết truyện là 2008). Braid bị trừng mắt trong lòng lo lắng, không biết tại sao chủ nhân

không hài lòng, Pirnie vẫn đi theo sau ngồi vào trong xe.

Braid vì Thạch Thiên mà mua sắm khu nhà cao cấp ở khu trên lưng chừng núi, được đỉnh công viên và vùng ngoại thành vây quanh, là khu vực cao nhất của cảng, có rất ít xe taxi lui tới, xe chạy một đường, đại thụ mọc thành bóng râm, có tiếng chim hót, hoa tỏa hương, không có cảm giác như ở nơi trung tâm thành thị ồn ào rầm rĩ. Khu nhà cấp cao ở HongKong cũng rất nổi danh trên thế giới, thật ra nó do hai tòa biệt thự bốn tầng tạo thành, phân làm cao ốc phải và cao ốc trái, đều từng được Forbes bài danh là một trong mười khu nhà cao cấp nhất của Châu Á, tòa bên phải được bài danh thứ hai, còn tòa bên trái bài danh thứ ba, chỉ đứng sau khu nhà ở cao cấp Istanbul của Thổ Nhĩ Kỳ. Phòng chừng trước mắt giá ngoài thị trường đã ngoài bảy triệu đô la Hồng Kông, mà Braid đã mua được với giá năm triệu sáu trăm ngàn đô la Hồng Kông, nếu không phải do quá vội vàng, với thủ đoạn của hắn không chừng có thể mua còn rẻ hơn.

Nhưng mà bài danh trên tạp chí Forbes đều là những tòa nhà có trao đổi mua bán, rất nhiều phú hào HongKong đều tự mình mời người xây dựng, cũng sẽ không mua bán, lại càng không để người khác tùy tiện đến thăm, cho nên không có ghi vào bảng xếp hạng. Hắn là trong số này phải có những tòa nhà có giá trị hơn khu nhà cao cấp, nhưng ở HongKong nổi danh nhất nổi danh nhất hai tòa cao ốc này. Dẫu sao phòng ở bài danh đệ nhất Châu Á là của Thổ Nhĩ Kỳ, hai tòa nhà ở HongKong bài danh thứ hai và thứ ba, nếu như chúng kết hợp lại tuyệt đối là đệ nhất Châu Á.

17. Chương 17: Khu Nhà Trên Đỉnh Núi

Vừa xuống xe, từng trận gió lạnh thổi đến, cảm giác lạnh lẽo này vào những ngày mùa hè tại Hongkong thật sự là khó được. Khu nhà bốn phía phi thường u tĩnh, bên ngoài biệt thự có một cái hoa viên diện tích chừng 2.000 m², bên trong còn có một bể bơi. Hai tòa biệt thự bốn tầng giống nhau, Bradley dẫn Thạch Thiên vào tòa nhà bên phải trước, tòa biệt thự này diện tích chừng 2.000 m², Bên trong có 4 phòng ngủ diện tích từ 60-185 m². Mỗi phòng ngủ đều có phòng tắm, toilet cùng ban công, cửa sổ đều nhìn ra vịnh cảng Victoria, đứng ở ban công làm bằng pha lê, thực sự có loại cảm giác “quần lâm thiên hạ”. Hai tòa biệt thự có xếp hạng trước sau, chính là bởi vì quang cảnh khác nhau.

Khác với các khu nhà cấp cao khác là, hai tòa nhà này tuy chỉ có bốn tầng, lại thiết kết một thang máy ngắm cảnh riêng, các tầng đều có phòng ngủ, còn có một ít ngôi nhà nhỏ phân tán xung quanh hai tòa nhà chính này, là chỗ cho người làm cùng bảo an ở.

Bradley tự mình dẫn Thạch Thiên cùng Pirnie đi thăm các phòng một lần, giải thích công dụng của mỗi phòng, mà Thạch Thiên vẫn luôn nghiêm mặt, làm Bradley cho thấp thỏm bất an, nghĩ đến Thạch Thiên còn chê nhà chưa được tốt, thanh âm có chút run run hỏi: “Chủ nhân, có muốn đi xem tòa nhà bên cạnh không?”

Thạch Thiên không để ý tới hắn, đi trở lại đại sảnh, ngồi xuống sofa, Pirnie hòa hoãn không khí nói: “Tôi thấy hai bên cũng đều giống nhau, không khác nhau mấy, chủ nhân mới xuống máy bay, nên nghỉ ngơi một lúc”.

Bradley vội nói: “Đúng đúng đúng, tôi thực hồ đồ, quên mất chủ nhân mới xuống máy bay”.

Thạch Thiên rót cuộc mở miệng nói: “Đây là chỗ mà người chuẩn bị cho ta ở tại Hongkong?”

Bradley nói: “Vâng... đúng vậy, ngài nếu cảm thấy không hài lòng, tôi cũng có thể tìm nơi tốt hơn, hiện tại đây là khu nào tốt nhất được bán ra tại Hongkong, còn các khu nhà tốt hơn đều do các phú hào Hongkong tự xây dựng, không bán, hôm nào chúng ta dùng trực thăng đi dạo một vòng quanh Hongkong, ngài xem trúng nhà ai tôi sẽ đi mua về, hoặc là mua đất xây dựng, bất quá nhanh thì cũng phải hơn nửa năm”.

Thạch Thiên tức giận nói: “Cái này giống như là chỗ của một sinh viên bình thường sống sao chứ, chẳng lẽ ta nói không đủ rõ sao, không phải đã nói cho các người là ta muốn sống cuộc sống của người bình thường, thể nghiệm thời đại này, sống ở trên đỉnh núi này, ta làm sao thể nghiệm?”

Bradley nhất thời không có kịp phản ứng gì, thậm chí các khu nào tốt nhất ở Hongkong đều là ở trên đỉnh núi cùng lưng chừng núi. Bọn họ hiểu biết đối với Thạch Thiên đều là qua ông cố Laurent kể lại, đó là đời trước của Thạch Thiên sống cực kỳ xa xỉ, bằng không cũng sẽ không đi cả một tòa thành để ở như vậy. Nào

tưởng được Thạch Thiên sống hơn một ngàn năm, đã sớm không còn thú vị gì đối với cuộc sống, bởi vì để làm cho cuộc sống có chút thú vị, nên đã thay đổi phương thức sống, có đôi khi làm người nghèo, có đôi khi làm phú hào, thậm chí đã làm ăn trộm, đời trước đã sống quá xa xỉ, cho nên đời này muốn sống bình thường một chút.

Pirnie mấy ngày này đều ở bên cạnh Thạch Thiên, đối với tâm tư của hắn hiểu hơn nhiều so với Bradley, nghe cũng hiểu được ý tứ của Thạch Thiên, trong lòng chợt động nói: “Chủ nhân, chúng tôi hiểu được ý của ngài, chẳng qua...”

Thạch Thiên nói: “Chẳng qua cái gì?”

Pirnie nói: “Chẳng qua ngài sống tại Hongkong, ông cố khẳng định sẽ thường xuyên đến Hongkong thăm ngài, chúng tôi vì sự an toàn của ông, khẳng định sẽ có không ít người cùng đi với ông tới Hongkong, chúng tôi mua riêng một căn nhà, thì vẫn tốt hơn là ở khách sạn, cũng thuận tiện hơn nhiều. Bradley biết ngài không muốn để cho người khác biết thân phận của ngài, cho nên chọn một nơi riêng tư một chút, vừa vặn nơi này lại là hai tòa biệt thự riêng, để một tòa chính là chuẩn bị để cho khi ông cố đến Hongkong” Vừa nói vừa nháy mắt với Bradley.

Bradley cũng không phải là người ngu ngốc, chỉ là ở trước mặt Thạch Thiên rất kích động, nên nhất thời phản ứng hơi chậm chạp một chút, hiện tại Pirnie vừa nói làm sao có thể không rõ, vội hỏi: “Đúng vậy, người khác tuy không rõ ràng về Thiên Thạch Đồng Minh, nhưng Quý TS cũng là đại danh鼎鼎, về sau người của tòa thành tới Hongkong thăm ngài, nếu ở khách sạn khó tránh sẽ bị đội chó săn của Hongkong phát hiện, đến lúc đó bọn họ sẽ đoán ra thân phận của ngài”.

Thạch Thiên hỏi: “Đội chó săn là cái gì?”

Bradley vội hỏi: “Chính là phóng viên, là một ít phóng viên chuyên môn đi tìm chuyện riêng tư của người khác, bị bọn họ biết ông cố đến thăm ngài, sẽ nghĩ biện pháp điều tra thân phận của ngài, tra không ra cũng sẽ ở nói loạn lên ở trên báo chí, TV. Một khi đã bị bọn họ mò tới thì cũng khó mà dứt, tuy ngài nếu muốn lưu... không phải... nếu muốn thoát khỏi bọn họ cũng dễ dàng, bất quá Hongkong quá nhỏ, mà nhân số của đội chó săn này lại nhiều, nếu biết ngài ở tại Trường Khoa học Kỹ thuật Long Loan, khẳng định sẽ ở tại bốn phía trường học mà mai phục chụp trộm hình ngài, ngài vừa đi ra liền vây quanh ngài, mỗi người một microphone hỏi ngài rất nhiều vấn đề, cho dù ngài không trả lời bọn họ, bọn họ cũng sẽ tự nghĩ ra một số lời cổ quái, nói thành là ngài nói...”

Thạch Thiên càng nghe càng sợ, hô lên: “Dừng dừng, người cũng đừng làm ta sợ, nhà này ta thu lấy, bất quá ta bình thường sẽ không ở nơi này, khi cần sẽ đến”.

Bradley nói: “Vậy ngài muốn ở dạng nhà gì, tôi sẽ lập tức đi tìm”.

Thạch Thiên nói: “Không cần người đi tìm, ta ở đây vài ngày trước, đội quen thuộc Hongkong xong tự mình ta sẽ đi tìm, tiểu tử cũng đừng lo chuyện nhà cửa của ta, tìm được chỗ ta sẽ nói cho các người địa chỉ, bất quá không có việc gì thì đừng đến làm phiền ta”.

Bradley xấu hổ cười cười nói: “Đúng vậy, chủ nhân”.

Pirnie từ trong túi lấy ra hai thẻ ATM của Ngân hàng TS, hai tay đưa cho Thạch Thiên rồi nói: “Chủ nhân, đây là thẻ của ngân hàng chúng ta, có thể rút tiền ở bất cứ ngân hàng nào của Hongkong, trong thẻ này có 200.000 HongKong dollars, còn trong thẻ này là 50 triệu USD, mật mã hiện tại là sinh nhật của chủ nhân, nếu ngài muốn đổi mật mã, có thể tự động đổi tại máy ATM” Sau đó lại hướng dẫn cách sử dụng thẻ ATM.

Thạch Thiên thầm nghĩ bản thân lão tử còn không biết sinh nhật là ngày nào, lần sống đầu tiên là cô nhi, cũng không ai nói cho hắn biết sinh nhật là ngày nào, ngày sống lại cũng tính là sinh nhật, như vậy có tới chín cái. Bất quá hắn biết sinh nhật Pirnie nói khẳng định là do Laurent nói cho bọn họ, mình đời trước từng thuận miệng nói qua một ngày sinh nhật, các người hầu lại tưởng thật, hàng năm đều tổ chức long trọng ngày sinh nhật này. Hắn tiếp nhận chỉ phiếu lại hỏi: “Sao lại còn phân hai tập?”

Pirnie nói: “Cái này là vì giữ bí mật thân phận của chủ nhân, chỉ tiêu bình thường chủ nhân có thể dùng thẻ có 200.000 HongKong dollar này, cần chi tiêu lớn, chủ nhân mới dùng thẻ có 50 triệu USD này, chúng tôi sẽ phái người chuyên theo dõi tình hình của hai thẻ này, chủ nhân dùng bao nhiêu sẽ bổ sung bấy nhiêu,

hai trường mục này vĩnh viễn bảo trì hai con số này. Ngân hàng TS tại Hongkong cũng có chi nhánh, chủ nhân khi dùng thẻ 50 triệu USD này tốt nhất là rút ở tại chi nhánh Ngân hàng TS Hongkong, như vậy sẽ không có sơ sót”.

Thạch Thiên cười nói: “Tiểu tử ngươi so với tiểu tử Bradley thông minh hơn nhiều, ha ha, không sai, thực hợp với tâm ý của ta”.

18. Chương 18: Man Nữ Tiểu Hương Tiêu

Sàn nhảy Pfeiffer tại Phố Bát Lan gần Vượng Giác là một trong những nơi mà những người tuổi trẻ thích tụ tập tìm kiếm sự kích thích nhất. m nhạc đình tại nhức óc như kích thích thể xác và tinh thần của họ, có cảm giác như muốn điên cuồng. Một đám người trẻ tuổi mặc trang phục quái dị, tóc đủ màu sắc ở trong vũ trường chật chội, vận vận thân thể như muốn quên mình.

Một người mặc đồ vàng cùng một người mặc đồ đen có lẽ vì nhảy quá hăng đã va chạm nhau, xảy ra đấu khẩu, nhưng âm nhạc quá lớn, người khác căn bản không biết bọn họ đang nói cái gì, thậm chí bản thân bọn họ cũng nghe không được mình nói cái gì, chỉ thấy hai người dưới ánh đèn lập lòe, đỏ mặt tía tai chỉ tay vung chân, tiếp theo hai người từ chỉ trở biến thành xô đẩy, sau đó túm lấy mà đánh nhau, người bên cạnh xem như không thấy, tiếp tục nhảy, có người còn vỗ tay hò hét ủng hộ.

Hai người đánh nhau, người áo vàng vốc người nhỏ hơn rõ ràng đánh không lại người áo đen, chỉ chốc lát đã bị đánh cho thâm tím mặt mày, bị thương không ít, nghiêng ngã chạy ra khỏi vũ trường, người áo đen xem chừng chưa hả giận, tiếp tục đuổi đánh, mấy người vỗ tay hò hét kia cũng đuổi theo, dùng chân đá người nọ, xem ra là cùng một bọn với người áo đen. Người kia thấy tình huống không ổn, ôm đầu chạy ra khỏi vũ trường. Mấy người kia dường như uống không ít rượu, đang phấn khích, đánh chưa đã tay nên cùng nhau đuổi theo.

Người nhỏ con chạy ra khỏi “Sàn nhảy Pfeiffer” mới được vài bước, đã bị mấy người đuổi theo phía sau ngăn lại, đánh ngã xuống đất, đâm đá một trận, người áo đen tựa hồ dùng quyền cước đánh chưa đã, ôm lấy cái thùng rác inox ở trước vũ trường hô lớn: “Các huynh đệ tránh ra” rồi nhằm người nhỏ con đang nằm dưới đất mà nện xuống, bỗng nhiên cảm thấy trên tay chợt nhẹ đi, thùng rác inox đã bị người một cước đá bay đi, tiếp theo tóc bị người đó nắm kéo xuống, da đầu đau đớn, nhìn không được phải gấp người xuống, liền thấy một cái chân bóng loáng như ngọc, đầu gối nện thẳng vào mặt hắn, nhất thời thấy trời đất xoay chuyển nổ đom đóm mà gục xuống đất. Vừa ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một cô gái chừng mười bảy, mười tám tuổi kiều diễm đang che ở trước người nhỏ con áo vàng kia, cô gái nọ mái tóc nhuộm vàng, mặc một cái váy đỏ siêu ngắn, trên người mặc một cái áo không thể nhỏ hơn bó sát ngực, nguyên phần eo lộ ra ngoài, trong nóng bỏng lại mang theo vài phần thanh thuần như thiên sứ, tràn ngập hấp dẫn, làm cho người ta mơ tưởng.

Bất quá cô gái lúc này đang cảm tức nhìn hắn, giữa các ngón tay còn có mấy sợi tóc, hiển nhiên vừa rồi chính là cô gái này đã đánh hắn gục xuống đất, nhớ tới bên cạnh còn có mấy người bạn, mình trước mặt bọn họ mà bị một cô gái đánh cho ngã xuống đất, thật sự là rất mất mặt, thực có thể sẽ trở thành chuyện cười hàng ngày cho các huynh đệ, cũng cố không thương thức sắc đẹp nữa, mà đứng dậy mắng: “Con diêm kia, mày dám đánh lén đại gia sao” Còn đem hai chữ “đánh lén” cố ý nói rất lớn, để chứng tỏ mình là nhất thời sơ sẩy mới bị cô gái này đánh ngã.

Người nhỏ con áo vàng ở phía sau cô gái cũng loạng choạng đứng lên, khóc lóc nói: “Đại tỷ đại, bọn họ đánh em”.

Cô gái tóc vàng mắng: “Ngươi có phải là đàn ông không, bị người đánh vài cái đã khóc, về sau đừng theo tôi lẩn lộn nữa, cút!”

Người nhỏ con kia không dám khóc lóc nữa, cũng không dám nói gì mà “cút”, đi sang một bên cảm tức nhìn mấy người vừa rồi đánh hắn, tựa hồ khi gặp cô gái này đến đây, dũng khí cũng tăng lên không ít.

Người áo đen cùng nhóm bạn thấy vậy ha hả cười to, tiến lên nói: “****, con diêm này trông còn chưa phát dục mà đã học người khác làm lão Đại...”

Một tên nói: “Ta xem là đã phát dục cũng không tệ rồi, nếu không cùng các anh em trở về thử một chút, công phu mà tốt bọn anh cũng gọi em là đại tỷ đại, thế nào... Ái ui...” Lời còn chưa dứt, “mệnh căn” đã bị cô gái kia hung hăng đá cho một cước, đau đến sắc mặt chuyển xanh, trán đổ mồ hôi, cắn răng mắng: “Mẹ nó...” rồi đang muốn xông lên đánh cô gái kia, bỗng nhiên phát hiện tình huống có vẻ không đúng, chỉ thấy phía sau cô gái không biết từ khi nào đã có hơn hai chục người, trong đó lại có cả Mã Sĩ Kiệt cực kỳ nổi danh trong giới hắc đạo Hongkong.

Mã Sĩ Kiệt là nhân vật mới trong hắc bang “Hưng Nghĩa An” lớn nhất Hongkong, tuy mới không đến ba mươi, đã là “tọa quán” phân đường Tiêm Đông của “Hưng Nghĩa An”, cũng chính là Đường chủ, huynh đệ dưới tay hơn một ngàn, nhưng mỗi lần cùng giao chiến với các bang phái khác chiếm địa bàn, hắn luôn tự mình xuất trận, hơn nữa đều đi đầu, rất được thủ hạ ủng hộ cùng Đại long đầu “Hưng Nghĩa An” Hạng Hoa Cường thưởng thức, nhiều lần được lên trang bìa của tạp chí hắc đạo, có thể nói tại Hongkong này cơ hồ là không ai không biết hắn, được xưng là “Hổ Tiêm Đông”.

Cô gái tóc vàng cười lạnh nói: “Anh Kiệt, mấy người này nói muốn thư giãn kìa”.

Mã Sĩ Kiệt nói: “Tam tiểu thư yên tâm, nhất định sẽ cho bọn họ chơi cho sướng khoái” Hơn hai mươi người phía sau không đợi phân phó, đã xông lên vây quanh mấy người áo đen kia mà vây đánh.

Cô gái tóc vàng nhìn Mã Sĩ Kiệt nói: “Em nghe ông nội nói, anh đánh nhau đều là xông lên đầu tiên, sao lại không ra giúp em đánh bọn chúng?”

Mã Sĩ Kiệt cười nói: “Nếu đánh mấy đứa lưu manh này mà cũng phải cần anh tự thân động thủ, chẳng phải là làm cho người ngoài chê cười ‘Hưng Nghĩa An’ ỷ lớn hiếp nhỏ sao, anh về sau làm sao mà làm ăn. Nói đến khi anh đánh nhau đều không dừng tay, nếu xảy ra nhân mạng thì sẽ làm liên lụy đến tam tiểu thư”.

Cô gái tóc vàng lè lưỡi, vẻ mặt bất cần nói: “Em chính là muốn xem anh đánh nhau thôi, không cần lưu thủ, tốt nhất là phe đi ‘tiểu huynh đệ’ của chúng, xem bọn chúng sẽ sướng khoái như thế nào”.

Mã Sĩ Kiệt nghe được cũng trợn trắng mắt, trong lòng nghĩ cô nhỏ này cũng thực độc, đây là lời của các cô gái nhỏ nói sao, bèn đổi sang đề tài khác nói: “Tam tiểu thư, cô hãy sớm trở về đi, ngày mai còn phải lên tòa nữa”.

Cô gái tóc vàng tức giận nói: “Không cần anh quản”.

“Anh Kiệt” Một trung niên mập mạp từ bên trong vũ trường chạy ra, mặt tươi cười hô: “Đến chỗ của tiểu đệ sao lại không vào chơi, cùng mấy đứa nhỏ này so đo làm gì, nể mặt chút đi, nói như thế nào thì cũng là khách của em, hôm nào em mời anh uống trà, ái ui. Tam tiểu thư Hạng gia cũng đến đây, tiểu nhân thật sự là đáng chết, vừa rồi không nhìn thấy, tam tiểu thư khỏe chứ, mời vào chơi”.

Mã Sĩ Kiệt nói: “Thì ra là là chỗ Côn mập người à, trẻ rồi, tam tiểu thư phải về nghỉ ngơi, một khi người đã mở miệng, tôi sẽ nể mặt, dù sao cũng chỉ là mấy đứa nhỏ làm âm ỉ, không phải là đại sự gì” Côn mập này tuy không là nhân vật lớn gì, chỉ là đầu mục một bang phái nhỏ, nhưng bình thường cũng không quá phạm, mỗi lần thấy mình cũng rất khách khí chào hỏi, không nên vì vì việc nhỏ này mà làm cho mất vui, người tiếp đón thủ hạ mình thì cũng không nên đánh.

Cô gái tóc vàng không phục nói: “Ai là mấy đứa nhỏ...” Mã Sĩ Kiệt cười cười, giả bộ không nghe thấy.

Người áo đen cùng mấy anh em của hắn mặt mày đã đầy máu, như đầu heo, nằm trên mặt đất lớn tiếng rên rĩ, đợi đám người của cô gái tóc vàng cùng Mã Sĩ Kiệt đi rồi, mới đỡ nhau đứng lên, đi đến trước mặt tên mập cảm ơn, thuận tiện hỏi: “Anh Côn, cô gái này là ai? Mã Sĩ Kiệt sao lại nghe lời của cô ta...”

Côn mập nói: “Hôm nay tính là các người mạng lớn, không ở tại địa bàn ‘Hưng Nghĩa An’ mà gây chuyện với cô ta, cô ta chính là cháu gái thứ ba của Hạng lão gia, Man nữ Hạng Kiều nổi danh Hạng gia”.

Mấy người áo đen nghe được sắc mặt trắng bệch, run giọng nói: “Cô ta... cô ta chính là ‘Tiểu Hương Tiêu’ Hạng Kiều mà trong giới sinh viên Hongkong sợ hãi nhất...”

19. Chương 19: Đình Thấm

Tại phòng xét xử số 3 Tòa án Cửu Long đang chuẩn bị phiên tòa xét xử một vụ bạo lực trong trường học, là từ án hình sự đưa vào dân sự, chỉ thấy mấy nhân viên đang qua lại làm công tác chuẩn bị. Lúc này, ngoại trừ thẩm phán ra, những người tham gia tố tụng khác toàn bộ đã đến, kể cả bị cáo.

Nguyên cáo là một nữ sinh viên chừng hai mươi, bộ dáng thanh tú, nhưng tóc tai kỳ quái, có dài có ngắn loạn hết cả lên, lúc này ngồi ở ghế nguyên cáo, trong mắt rưng rưng, thấp giọng khóc, làm cho người ta thấy mà sinh lòng thương tiếc.

Bị cáo là ba cô gái đang đứng, tuổi hiển nhiên so với nguyên cáo còn muốn nhỏ hơn, mỗi người bộ dạng đều như thiên sứ, nhu mì khả ái, trong đó xinh đẹp bắt mắt nhất, chính là tam tiểu thư Hạng gia, có biệt hiệu “Tiểu Hương Tiêu” - Hạng Kiều, tuy vẫn là một đầu tóc vàng, nhưng trên người đã ăn mặc nghiêm chỉnh hơn hôm qua rất nhiều, hai bị cáo bên cạnh đều mặc đồng phục, chỉ là tóc tai nhuộm khác, một người đỏ còn một người hồng, đứng cùng một chỗ quả thực giống như là ba con búp bê vậy. Cô gái như vậy đứng ở ghế bị cáo, thật sự là làm cho người ta cảm thấy khó có thể tưởng tượng, nhưng lại có ba cô, càng làm cho người ta không thể tưởng được chính là, ba nàng ở ghế bị cáo vẫn cười nói, trên mặt không hề có vẻ lo lắng, giống như đang đi dạo phố, du ngoạn vậy, không giống như ở tòa án chờ xét xử.

Năm phút sau, chỉ nghe “bang, bang, bang” ba tiếng búa gỗ phát ra, mọi người trong tòa án đều đứng dậy, một nữ thẩm phán chừng năm mươi tuổi đẩy cửa đi vào, mọi người đều cúi đầu chào, bà ta cũng khẽ gật đầu, ý bảo mọi người ngồi xuống. Nữ thẩm phán sau khi ngồi, đơn giản cùng kiểm sát và luật sư hai bên thương lượng một chút, tiếp theo, bồi thẩm đoàn tiến vào pháp đình.

Nữ thẩm phán trước là làm rõ thân phận của bên nguyên, bị cáo, có gì dị nghị hay không, mọi người đều làm theo thủ tục. Trong lúc này, hai bên đều đã ổn định, đều không có gì dị nghị. Nguyên cáo vẫn đang khẽ khóc, ba cô gái bị cáo từ sau khi nữ thẩm phán đi vào, đã không cười đùa nữa, vẻ mặt đều tỏ ra vô tội, hai mắt cũng nước mắt lưng tròng, so với nguyên cáo còn muốn đáng thương hơn nhiều, trên mặt phảng phất có viết hai chữ “oan uổng”, làm cho những người vừa rồi ở tòa án nhìn không được mà muốn phun cơm ra ngoài.

Tiếp theo nữ thẩm phán cho người bên Công tố viên tuyên đọc giấy khởi tố, Công tố viên đọc rõ: “Ngày 23 tháng 6 năm 2009, vào lúc 2 giờ chiều, các bị cáo cùng nguyên cáo ở tại Trường Khoa học Kỹ thuật Long Loan, bị cáo là Hạng Kiều cùng Lý Hiểu Lệ, Quách Thiển Vi là học sinh trường trung học Khoa học Kỹ thuật Long Loan, đem nguyên cáo là Chung Thiệu Phân sinh viên năm 2 Trường Khoa học Kỹ thuật Long Loan vào sân tennis, cưỡng bức lột đi quần áo của nguyên cáo Chung Thiệu Phân, rồi tiến hành ẩu đả, mắng chửi, sau đó lại dùng dao rọc giấy cắt đi tóc của nguyên cáo

Chung Thiệu Phân, mang lại cho nguyên cáo thương tổn lớn về tinh thần lẫn thể xác, tại trường học cùng xã hội tạo thành sự phản đối rất lớn, mong thẩm phán xét xử đối với ba bị cáo, bồi thường các loại tổn thất cho nguyên cáo, tổng cộng là hai triệu HongKong dollars...” Nữ thẩm phán nói với ba nữ bị cáo: “Đối với cáo trạng của Công tố viên, các cô có muốn nói gì không?”

Ba nữ nhất thời nước mắt rơi như mưa, đều hô: “Thưa quan tòa, chúng cháu bị oan...”

Hạng Kiều nói: “Chúng cháu làm sao kéo được chị ta tới sân tennis, là chị ta kêu chúng cháu đi”

Hai nàng còn lại cũng khóc nói: “Đúng vậy... đúng vậy... là chị ta kêu chúng cháu đi, chúng ta bình thường cũng không tới sân tennis, đó là sân tennis của trường đại học bộ, nghĩ cũng muốn đi xem một chút nên đi thôi”.

Công tố viên hỏi: “Vậy các cô vì sao lại lột đi quần áo của nguyên cáo”.

Hạng Kiều ngạc nhiên nói: “Chúng cháu vì sao phải cởi đi quần áo của chị ta, là chị ta nói muốn so dáng người với chúng cháu, tự bản thân cởi ra đó chứ”.

Quách Thiển Vi tóc hồng nói: “Đúng vậy, chúng cháu đều không phải là đồng tính luyến ái, cởi quần áo của chị ta làm gì chứ”.

Lời vừa nói ra, người trong tòa án đều cười ồ lên, nữ thẩm phán cầm búa gỗ gõ mạnh, mới làm cho mọi người im lặng lại.

Công tố viên mặt tức giận đến đỏ bừng nói: “Một khi đã là so dáng người, ba người các cô sao lại không cãi?”

Hạng Kiều nói: “Ba người chúng cháu vốn muốn cãi, nhưng chị ấy cãi mau hơn, chúng cháu còn chưa kịp cãi, chị ấy đã cãi chỉ còn đồ lót”.

Lý Hiểu Lệ tức đỏ nói tiếp: “Chúng cháu xem dáng người của chị ấy quả nhiên là không phải là bình thường, làm sao còn dám so đo, liền nhận thua, cho nên không cãi” Thật ra là ai cũng đều có thể nhìn ra, tuy ba cô gái tuổi so với nguyên cáo nhỏ hơn, dáng người tuyệt đối so với nguyên cáo tốt hơn rất nhiều, bất quá tòa án là nơi nghiêm túc, cũng không thể cho các nàng ở trong này mà so với nhau một lần.

Quách Thiển Vi nói: “Chị ấy cãi đồ rất nhanh! Có phải là thường xuyên cãi đồ trước mặt người khác hay không, chúng cháu thực rất hâm mộ, rất bội phục!”

Nguyên cáo Chung Thiều Phân làm sao còn chịu được, càng khóc lớn, ba người Hạng Kiều cũng không “yếu thể”, thấy Chung Thiều Phân khóc các nàng cũng khóc, hơn nữa so với Chung Thiều Phân khóc càng lớn tiếng hơn, trong lúc nhất thời trong tòa án chỉ có tiếng khóc của bốn người, rất là thâm thúy, các nhân viên tòa án mất hơn nửa ngày mới khuyên được các nàng nín khóc.

Đợi sau khi yên tĩnh lại, Công tố viên nói: “Vây thương tích trên người nguyên cáo là thế nào? Và tóc của nguyên cáo sao lại thế này?”

Hạng Kiều chớp mắt nói: “Cái này... đây là bởi vì chị ta thấy chúng cháu không cởi quần áo, liền muốn... liền muốn... đúng rồi, chính là như mới vừa nói, muốn ép chúng cháu cởi quần áo, chúng cháu dáng người không bằng chị ta, đương nhiên không chịu cởi quần áo tránh mất mặt, cho nên... chúng ta phải tự phòng vệ!”

Quách Thiển Vi nói: “Không thể tưởng được chị ấy chẳng những dáng người tốt, làn da cũng thực mềm, nhẹ nhàng động một chút thì đã đỏ lên, thật sự là làm cho người ta hâm mộ. Còn kiểu tóc mới của chị ấy nữa, chúng

cháu cũng hỏi cắt ở đâu, cũng muốn đi cắt thử” Hai nàng kia cũng đều gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, làm cho Công tố viên tức giận đến tay run run. Luật sư biện hộ cho bị cáo vẫn không nói gì, Đại luật sư nổi tiếng Hongkong Cố Hàn Phong rút cuộc mở miệng nói: “Thưa quan tòa, tôi thấy sự tình bên trong có rất nhiều hiểu lầm, hai bên đối với việc này lý giải khác nhau, có hỏi nữa cũng sẽ không có kết quả. Lúc ấy hiện trường có

không ít sinh viên ở đây, không bằng mời nhân chứng lên, để xem những người đứng xem nói tình hình thực tế là gì, rồi mới phán quyết”.

Nữ thẩm phán cũng đau đầu, gật đầu nói: “Mời nhân chứng lên tòa”.

Công tố viên nói: “Thưa quan tòa, nhân chứng phía chúng tôi còn chưa tới, có lẽ là kẹt xe, tin tưởng rằng rất nhanh có thể tới, hy vọng có thể trì hoãn vài phút”.

Nữ thẩm phán nhìn đại luật sư Cố Hàn Phong, Cố Hàn Phong cười nói: “Không sao, chúng tôi có thể đợi”.

Công tố viên thấy Cố Hàn Phong này vẫn luôn bức người, không cho người ta đường sống lại sáng khoái đáp ứng, nhất thời có cảm giác có điềm xấu, nhớ tới bối cảnh gia đình của ba nữ bị cáo, đặc biệt là Hạng Kiều kia, bắt đầu vì sự an toàn của nhân chứng mà lo lắng, nhân chứng đến trễ thực có thể là không phải ngẫu nhiên.

Nữ thẩm phán thấy luật sư biện hộ cho bị cáo không ý kiến, gật đầu nói: “Hiện tại tạm nghỉ nửa giờ, nửa giờ sau bắt kể nhân chứng bên Công tố viên có đến hay không, đều tiếp tục khai tòa thẩm tra, bãi tòa”.

20. Chương 20: Tuyên Phán

May mà thời gian nửa tiếng đồng hồ vừa đến, hai nhân chứng cuối cùng cũng đã tới tòa án, công tố viên thở dài một cái, thời gian gấp gáp, cũng chẳng kịp hỏi hai người bọn họ tại sao lại đến muộn, chỉ dặn dò qua loa vài câu rồi vội vã đi vào tòa, đợi khi tất cả mọi người đều đã ngồi xuống, nữ thẩm phán nói: “công tố viên, nhân chứng đã đến chưa?”

Công tố viên đứng dậy nói: “Thưa thẩm phán, bọn họ đã đến rồi”.

Nữ thẩm phán nói: “Vậy thì tốt, hãy gọi nhân chứng lên làm chứng trước tòa”.

Được gọi lên đầu tiên là một nam sinh trường Đại học Khoa Học Kỹ Thuật Long Loan, đồng thời là bạn cùng lớp của nguyên cáo Chung Thiếu Phân, lúc đó vừa hay đi vào sân tennis của trường chơi, tận mắt chứng kiến tất cả, khớp với điều tra của viên cảnh sát đến xử lý công việc tại sân bóng lúc đó, đồng thời sẽ đứng ra làm chứng cho nguyên cáo Chung Thiếu Phân, nhân chứng tiếp theo cúi chào nữ thẩm phán khi lên làm chứng, sau đó tuyên thệ tất cả những lời khai đều đúng sự thật, công tố viên bước lên trước và bắt đầu hỏi: “Cậu hãy kể lại toàn bộ sự việc mà cậu nhìn thấy lúc đó cho thẩm phán và tất cả mọi người ở đây nghe”.

Cậu nam sinh đó nói: “Được ạ, lúc đó tôi đang chơi tennis cùng với mấy

người bạn cùng lớp, sau đó... sau đó thì nhìn thấy Chung Thiếu Phân và 3 cô gái này đi vào sân bóng...”

Công tố viên nói: “Đợi chút, căn cứ vào những gì mà cậu đã khai với cảnh sát, chẳng phải là ba cô gái này đã ép nguyên cáo đi vào sân bóng sao?”

Cậu suy nghĩ kỹ lại đi rồi hãy tiếp tục trả lời, đừng bỏ sót bất kỳ tình tiết nào”.

Luật sư Cổ Hàn Phong hét lớn: “Phản đối, thưa quan tòa tôi phản đối việc Công tố viên đã dùng những lời lẽ dẫn dắt tình tiết, ảnh hưởng đến câu trả lời của nhân chứng”.

Nữ thẩm phán do dự một lúc rồi nói: “Phản đối có hiệu lực, yêu cầu Công tố viên hãy chú ý về cách dùng từ của mình, còn nhân chứng, hãy trả lời rõ ràng, không được bỏ sót bất kỳ tình tiết nào”.

Cậu nam sinh đó nói: “Vâng, lúc đó tôi... tôi đang chơi tennis, khi nhìn thấy Chung Thiếu Phân cùng ba cô gái này thì bọn họ đã ở trong sân bóng rồi, chứ tôi không... không để ý là bọn họ đi vào như thế nào”.

Công tố viên nói: “Nhưng cậu đâu có khai như vậy lúc cảnh sát lấy lời khai, khai man là một tội rất nghiêm trọng, mong cậu hãy suy nghĩ thật kỹ càng”.

Cậu nam sinh đó bối rối đến đỏ mặt, thưa: “Lúc đó tôi nghe Chung Thiếu Phân nói là bị bọn họ ép vào, nên tôi cứ cho rằng sự việc đúng là như vậy, vì thế lúc khai với cảnh sát tôi mới nói vậy, chính là theo những gì mà Chung Thiếu Phân nói, sau đó... sau đó nghĩ lại mới thấy thực ra tôi không hề nhìn thấy bọn họ đi vào sân bóng như thế nào”.

Công tố viên cố kìm nén nổi tức giận, hỏi: “Vậy lúc ba người bọn họ đánh nguyên cáo Chung Thiếu Phân, cậu có nhìn thấy chứ?”

Cậu nam sinh đó gật đầu, nói: “Sau đó hình như bọn họ có cãi lộn với nhau, rồi thì đánh lộn, tiếp sau đó thì cảnh sát tới”.

Công tố viên nói: “Căn cứ vào những lời khai của cậu với bên cảnh sát, thì nguyên cáo Chung Thiếu Phân bị ba cô gái này đánh ngã xuống đất, không những vậy mà còn đánh liên tục, mãi cho đến trước khi cảnh sát tới khoảng vài giây thì mới dừng tay, có đúng như vậy không?”

Cậu nam sinh đó nói: “Đúng vậy”.

Công tố viên nói: “Thưa quan tòa, tôi không có gì để hỏi nữa”.

Nữ thẩm phán nói: “Mời luật sư biện hộ bên bị cáo hỏi nhân chứng”.

Luật sư Cổ Hàn Phong đi đến trước mặt nhân chứng, hỏi: “Lúc đó cậu có biết nguyên nhân tại sao bọn họ lại đánh nhau không?”

Cậu sinh viên đó nói: “Tôi... tôi đứng rất xa nên không nghe thấy bọn họ đang cãi nhau về cái gì, cho nên không biết tại sao bọn họ lại đánh nhau”.

Cố Hàn Phong nói: “Vậy cậu có nhìn rõ trong số bọn họ ai đã ra tay trước không?”

Cậu sinh viên đó tỏ vẻ xấu hổ nhìn về phía Chung Thiếu Phân, cúi đầu nói: “Hình như... hình như là Chung Thiếu Phân ra tay trước”.

Chung Thiếu Phân không thể nhịn thêm được nữa, vừa khóc vừa nói: “Cậu nói dối... thưa quan tòa... cậu ta nói dối...”

Nữ thẩm phán nói: “Yên lặng... Yêu cầu nguyên cáo giữ bình tĩnh”.

Cố Hàn Phong tiếp tục hỏi cậu sinh viên đó: “Như những gì tôi được biết thì cậu và nguyên cáo Chung Thiếu Phân là bạn học cùng lớp, cậu có thấy cô ấy xinh không, có tình cảm gì đặc biệt với cô ấy không?”

Công tố viên hét lên: “Phản đối, tôi phản đối việc luật sư bên bị đặt ra những câu hỏi không liên quan đến vụ án cho nhân chứng”.

Không đợi câu trả lời của thẩm phán, Cố Hàn Phong đã vội cướp lời: “Thưa quan tòa, vấn đề này hết sức nghiêm trọng, có thể giải thích lời khai mà lúc đó nhân chứng đã khai với cảnh sát, có đúng là đã nảy sinh sự đồng cảm với nguyên cáo hay không, do đó khi khai với cảnh sát có thể có chút sai lệch”.

Nữ thẩm phán nghĩ một lúc rồi nói: “Yêu cầu nhân chứng trả lời câu hỏi của luật sư biện hộ”.

Cậu sinh viên nói: “Tôi... Tôi...”

Cố Hàn Phong nói: “Cậu chỉ cần trả lời không hay có là được”.

Cậu sinh viên đó cúi thấp đầu trả lời: “Có...”

Cố Hàn Phong nói: “Thưa quan tòa, tôi không có gì để hỏi nữa”.

Công tố viên nào nề thờ dài, anh ta đã đoán được tại sao cả hai nhân chứng lại đến muộn cùng một lúc, theo phán đoán thì nhân chứng kia cũng sẽ khai y chang như vậy khi lên làm chứng trước tòa.

Quả nhiên, một nhân chứng khác là nhân viên của trường cũng có mặt tại sân bóng lúc đó đã khai y như cậu sinh viên này, những tình tiết quan trọng nhất đều nói là không nhìn rõ, hơn nữa họ đều nói rằng chính Chung Thiếu Phân là người ra tay trước...

Tiếp tục lên làm chứng trước tòa là nhân chứng bên bị cáo, mà thực ra chính là “tiểu đệ” của Hạng Kiều, là người vóc dáng nhỏ bé áo vàng tối hôm qua bị mấy người mặc áo màu đen đánh tới bởi tại sân nhảy. Đợi sau khi hấn ta chào quan tòa, và tuyên thệ xong, Cố Hàn Phong tiến lên trước mặt hỏi: “Ngày 23 tháng 6 năm 2009, vào lúc 2 giờ chiều, lúc cô Chung Thiếu Phan và ba cô gái khác bị cáo tại trường Đại học Khoa Học Kỹ Thuật Long Loan, cậu cũng có mặt tại hiện trường chứ?”

Tên vóc người nhỏ bé nói: “Có ạ, tôi thích nhất là tennis, nhưng vì dáng người nhỏ bé nên chơi không tốt, vì vậy chỉ có thể hàng ngày tới sân bóng xem người khác chơi, hôm đó tôi cũng có mặt ở đó, nên từ lúc bắt đầu cho tới khi kết thúc tôi đều nhìn thấy rất rõ”.

Cố Hàn Phong nói: “Rất tốt, vậy cậu hãy kể lại tường tận toàn bộ sự việc mà cậu nhìn thấy lúc đó”.

Tên vóc người nhỏ bé nói: “Được, hôm đó tôi đang xem các sinh viên đại học chơi tennis thì nhìn thấy cô Chung Thiếu Phân và ba cô gái bị cáo đi vào sân tennis, đứng rồi, lúc đó tôi chưa biết tên của chị Chung Thiếu Phân, sau khi sự việc trở lên ầm ĩ hất cả lên tôi mới biết, chị ấy là Chung Thiếu Phân. Mặc dù tôi rất thích tennis, nhưng còn thích xem những cô gái đẹp hơn, cho nên ngay sau khi chị Chung Thiếu Phân và các cô gái đó bước vào, tôi đã không xem tennis nữa mà chuyển sang nhìn bọn họ.

Để nhìn rõ hơn, tôi tiến lại gần bên cạnh họ, nghe thấy chị Chung Thiếu Phân đang dọ sắc với ba cô gái đó, thực ra đâu có cần so sánh làm gì, theo kinh nghiệm của tôi, chỉ cần nhìn thôi đã đủ biết chị Chung Thiếu Phân thuộc loại thân hình ma quỷ, khả năng kiềm chế không tốt cho lắm, nhìn thấy là muốn chảy máu cam, còn ba cô gái làm sao mà dọ được với chị ta chứ...” Đột nhiên nhìn thấy Hạng Kiều đang nghiêng răng nghiêng lợi trợn mắt nhìn hấn, liền nói: “Tất nhiên, ba cô gái đó thân hình rất đẹp, chỉ... chỉ có điều

tuổi còn trẻ, đợi đến tuổi của chị Chung Thiếu Phân rồi thân hình cũng sẽ như chị ấy thôi, nếu như lúc đó mà tiếp tục so bì với chị Chung Thiếu Phân thì tôi cũng không dám chắc về khả năng thắng của họ”

Mắt nhìn về phía Hạng Kiều, nói thầm, ba vị chị cả, mọi người đừng trách ta, đây là chuyện mà chúng ta đã nói từ trước rồi, đến lúc đó đừng có qua cầu rút ván, tìm tôi báo thù đấy...”

Cố Hàn Phong nói: “Nói như vậy, thì có thể coi như là đã nhìn thấy hết mọi việc rồi”.

Tên vóc người nhỏ bé nói: “Đúng, đúng, đúng, lúc mới đầu bọn họ vẫn chưa có cởi quần áo so bì thân hình, nhưng ba cô gái đó tỏ ra không phục, chị Chung Thiếu Phân mới yêu cầu bọn họ đến phòng thay đồ ở sân tennis cởi đồ, ba cô gái đó có vẻ như biết không thể so bì được với chị Chung Thiếu Phân, nên đã không đi đến phòng thay đồ, chị Chung Thiếu Phân vì muốn để ba người họ tâm phục khẩu phục nhận thua, chẳng quản bên cạnh có người, đã ngang nhiên cởi đồ ngay ở sân tennis...”

Công tố viên thực sự không thể chịu đựng thêm được nữa, quát lớn: “Ồ đâu ra chuyện như vậy chứ? Chung Thiếu Phân là một sinh viên đại học, làm sao có thể cởi đồ trước mặt mọi người chứ...”

Tên vóc người nhỏ bé nói: “Sinh viên đại học thì sao, chị ấy cũng đâu có cởi hết quần áo, chẳng phải là vẫn còn quần áo lót ở bên trong sao, bây giờ mà chọn người đẹp thì đa phần đều là sinh viên mà, chẳng phải là toàn mặc quần áo tắm rồi biểu diễn trên sân khấu sao. Với lại chị ấy cũng đâu có cởi đồ ngoài đường đâu, trong sân tennis đều là sinh viên cả mà, bình thường chắc chắn là thường xuyên cùng nhau đi tắm biển, không thể là chưa từng nhìn thấy được, tôi thì lại mong là chị ấy sẽ cởi hết... ài... đáng tiếc!”

Nữ thẩm phán nghe đến đây cũng không thể chịu đựng hơn được nữa, giọng cảnh cáo: “Yêu cầu nhân chứng hãy chú ý đến cách dùng từ, cậu chỉ cần nói sự việc xảy ra lúc đó là được, không được phép thêm thắt suy nghĩ cá nhân vào”.

Tên vóc người nhỏ bé vội vàng thưa: “Vâng, thưa quan tòa, sau khi chị Chung Thiếu Phân cởi quần áo, tôi thấy rằng, tuy ba người bọn họ miệng không nhận thua, nhưng trong lòng họ thì đã phục sát đất và ngưỡng mộ chết đi được thân hình của chị Chung Thiếu Phân. Chị Chung Thiếu Phân nhìn thấy họ vẫn chưa chịu nhận thua, tức thì tức giận vô cùng, liền tiến lên phía trước giúp bọn họ cởi đồ, lúc đó ba cô gái cảm thấy rất kinh ngạc trước hành động của chị Chung Thiếu Phân...” Nói xong vừa liếc nhìn ba người Hạng Kiều, thấy các nàng đang nhìn mình cười lạnh, nhất thời cảm thấy lo sợ.

Nguyên cáo Chung Thiếu Phân nghe xong suýt chút nữa thì ngất đi, quên mất những lời cảnh cáo vừa rồi của nữ thẩm phán, đứng dậy hét lớn: “Hắn ta nói láo... lúc đó hắn ta không có tại hiện trường... tôi không nhìn thấy hắn ta...”

Tên vóc người nhỏ bé nói: “Tôi dáng người nhỏ bé, cũng chẳng đẹp trai, bình thường nếu không đứng cách người khác khoảng 1 mét thì sẽ rất ít người chú ý đến, càng không thể nhớ được hình dáng của tôi, ngày hôm đó tôi đứng phía sau ba cô gái đó, chị ấy không nhìn thấy tôi cũng chẳng lấy gì làm lạ, nhưng tôi thì lại nhìn thấy rất rõ chị ấy, tôi còn nhìn thấy trên mông trái của chị ấy có vết sẹo, mọi người nếu không tin thì có thể kiểm tra, xem tôi có nói dối hay không” Nguyên cáo Chung Thiếu Phân lần này thì ngất thật, phải nhờ đến sự giúp đỡ của một nhân viên y tế cô ấy mới tỉnh lại được, nữ thẩm phán một lần nữa cảnh cáo tên vóc người nhỏ bé đó, hắn luôn miệng nói đồng ý, nhưng về mặt thì chẳng có vẻ gì là chú ý cả. Tên này tuy đánh nhau thì không giỏi giang gì nhưng mồm mép thì vô cùng lợi hại, lúc tranh luận hay cãi nhau thì rất ít khi gặp đối thủ, Hạng Kiều thu nạp hắn là đệ tử cũng chỉ vì hắn giỏi nịnh hót.

Cố Hàn Phong lần này hỏi tên vóc người nhỏ bé đó: “Nếu như cậu đã nhìn thấy rõ ràng như thế, vậy tại sao lúc đó cậu lại không hề khai báo hết với cảnh sát?”

Tên vóc người nhỏ bé nói: “Tôi từ nhỏ đã rất sợ cảnh sát, hề nhìn thấy cảnh sát là chạy, tôi cho rằng chỉ là mấy sinh viên đánh nhau, lại còn là nữ sinh nữa, cảnh sát đến cùng lắm cũng chỉ là để khuyên can, chứ

không ngờ rằng mọi việc lại rắc rối đến mức liên quan đến tòa án, là một công dân Hồng Kông, tất nhiên là phải làm tròn trách nhiệm và bổn phận của mình chứ, vì vậy tôi mới đến đây làm nhân chứng”.

Cố Hàn Phong cười rất mãn nguyện rồi nói: “Thưa quan tòa, tôi không có gì để hỏi nữa, và tôi cũng hi vọng được mời một nhân chứng nữa, mặc dù không có ở hiện trường, nhưng anh ta có thể giải thích được

rằng liệu rằng tóc của nguyên cáo Chung Thiếu Phân có phải là do bị người khác ác ý cắt thành như vậy hay không”.

Sau khi nữ thẩm phán đồng ý, nhân chứng mới bước lên trước tòa, đây là một người nổi tiếng, trong tòa có rất nhiều người biết đến anh ta là nhà tạo mẫu tóc nổi tiếng xứ Cảng Thơm Điền Nhân Nghiêu, sau khi tuyên thệ, Cố Hàn Phong để cho anh ta nhìn rõ tóc của nguyên cáo Chung Thiếu Phân, nhưng lại không cho anh ta phán đoán xem là tóc của nguyên cáo có thật là do bị người khác ác ý cắt thành như vậy hay không.

Điền Nhân Nghiêu sau khi xem xong nói: “Tôi dám bảo đảm, đây là loại tóc thịnh hành và mới nhất hiện nay, ở Hồng Kông, những người cắt được kiểu tóc này theo tôi biết là không quá mười người, nhưng kiểu tóc này rất khó giữ, cần phải thường xuyên đến tiệm để sửa lại”.

Công tố viên mặc dù biết tất cả những người này đều do bên bị cáo sắp đặt trước, phiên tòa ngày hôm nay tám phần thua chắc rồi, nhưng vẫn không thể nhẫn nhịn được, nói: “Tôi thấy thật khó để có thể tin được lời nói của Điền Nhân Nghiêu, nếu đây mà cũng được gọi là mốt, thì làm nhà tạo mẫu tóc quả là quá dễ dàng, như vậy thì tất cả mọi người ai cũng có thể trở thành được nhà tạo mẫu tóc được”.

Điền Nhân Nghiêu không hề tức giận, cười nói: “Tôi khẩn thiết xin quan tòa cho phép tôi được giúp nguyên cáo sửa sang kiểu tóc một chút, chỉ dùng lược không dùng kéo, để minh chứng cho những gì tôi nói là thật, chỉ cần một phút là đủ”.

Nữ thẩm phán cho phép công tố viên và nguyên cáo thảo luận một chút, xem xem nguyên cáo có cho phép Điền Nhân Nghiêu sửa sang kiểu tóc cho không, nguyên cáo Chung Thiếu Phân mặc dù không đồng ý, nhưng công tố viên không tin rằng một mái tóc bị cắt thành như vậy lại có thể sửa sang thành đẹp được, hết mực khuyến nguyên cáo đồng ý, Chung Thiếu Phân sớm đã không còn làm chủ được bản thân mình nữa, nên cũng đồng ý. Điền Nhân Nghiêu lấy ra một chiếc lược nhỏ và một lọ keo xịt tóc, chải chải mái tóc của Chung Thiếu Phân, sau đó lấy lọ keo xịt xịt vài phát, lúc sau đã hoàn thành, trước mắt mọi người quả nhiên là một kiểu tóc hoàn toàn khác lúc trước, mặc dù có chút lộn xộn, nhưng lại rất phong cách và hợp mốt.

Đặc biệt là hai lọn tóc làm cho nó trở thành cong tự nhiên, vừa có thể cải thiện được khuôn mặt, lại còn thêm phần duyên dáng, thanh lịch, có thể xem như lộn xộn thật, nhưng công tố viên không thể nói được câu nào.

Cuối cùng sau khi nữ thẩm phán và các thành viên trong bồi thẩm đoàn hội ý, tòa tuyên án quyết định bác bỏ đơn khiếu nại đối với ba bị cáo, do hai bên đánh lộn, dẫn đến nguyên cáo Chung Thiếu Phân bị thương, phạt ba bị cáo phải bồi thường tiền thuốc men, điều trị cho bên nguyên, đồng thời phải lao động công ích trong vòng một tháng, do ba bị cáo đều là sinh viên, nên làm hình thức lao động như thế nào sẽ do nhà trường quyết định và giám sát.

21. Chương 21: Góc Cổng Siêu Cấp

Tuy trường khoa học Long Loan đã khai giảng, Thạch Thiên cũng không vội đến trường, tại HongKong dạo chơi vài ngày, đối với thế giới phồn hoa náo nhiệt cũng khá vừa lòng, hẳn về mặt ngôn ngữ cũng biết một chút, tại HongKong dùng tiếng Anh, bình thường cũng có thể sử dụng, về mặt trao đổi cũng không thành vấn đề.

Sau khi ở khu nhà cao cấp hai ngày, Thạch Thiên tại phụ cận Cửu Long đường cách Trường Khoa Học Kỹ Thuật Long Loan không xa mua một căn hộ hai phòng, diện tích không lớn, chỉ có một phòng ngủ, phòng bếp, nhà vệ sinh cũng đều có, hơn nữa gần sát khu công viên giải trí, hoàn cảnh phi thường không tệ. Chủ nhà cũng chỉ mới ở hơn một năm, trang thiết bị còn dùng được, vẫn có vẻ mới, chủ nhà cũ vì công ty phải đến nơi khác công tác, cho nên nóng lòng bán nhà, toàn bộ đồ dùng trong nhà đều bán lại cho Thạch Thiên, Thạch Thiên cầu còn không được, hẳn cũng không cần quá tiện nghi, chỉ muốn không phí công đi mua đồ trang trí, đồ gia dụng phiền phức, sống hơn một ngàn năm, đã làm cho hắn đối với những việc lật vật trong cuộc sống cũng không thêm để ý tới, nói dễ nghe một chút là không câu nệ tiểu tiết, mà khó nghe một chút chính là “quỷ lười” như mọi người bình thường vẫn nói.

Bình thường “quỷ lười” đều có một đặc điểm, chuyện bình thường bản thân muốn làm, người khác chủ động yêu cầu đi làm giúp hắn, hắn ngược lại sẽ cảm thấy người này rất phiền, xen vào việc của người khác. Thạch Thiên cũng không ngoại lệ, hắn sau khi mua nhà xong, Pimie cùng Braid hai vị hắc bạch lão đại của thế giới này, liền cho đặc vụ đeo kính râm khăn bịt mặt mỗi ngày tới lui, bởi vì khi nhà mới mua, giường chiếu chăn mền đồ dùng hàng ngày đều phải mua mới, bản thân Thạch Thiên làm biếng đi mua, liền cấp cho hai người bọn họ một cái chìa khóa, để cho bọn họ làm việc, cho nên bọn họ rất tiện ra vào nhà của Thạch Thiên. Bất quá Thạch Thiên đôi khi từ quán bar dẫn mỹ nữ về nhà, người của Pimie cùng Braid bình thường đều ở nhà bên cạnh cẩn thận quan sát, xác định nhà không có ai, hoặc chỉ có Thạch Thiên ở nhà một mình mới đi vào, xem thử Thạch Thiên có cần cái gì không.

Thạch Thiên ngại bọn họ làm phiền, phân phó bọn họ khi không có việc gì thì ít tới nơi này, người của hai người bọn họ tuy tiếp nhận, lại kiên quyết không thay đổi. Cuối cùng Thạch Thiên rút cuộc bực mình, sau khi mắng bọn họ một trận, thu hồi chìa khóa nhà, bảo bọn họ rút khỏi HongKong, cảnh cáo nếu còn đến làm phiền hắn, thì sẽ đi nơi khác sống, để cho bọn họ tìm không ra. Pimie cùng Braid nghe xong kinh hãi, nếu thực tìm không ra chủ nhân, hai người bọn họ không bị ông cố chôn sống thì cũng là lạ, lập tức chỉ trời mà thề, rời khỏi HongKong, không có việc gì thì không đến quấy rầy chủ nhân. Bất quá bọn họ vẫn lưu tâm, chỉ nói không có việc gì thì không đến, chứ không phải là không đến, khi thật muốn đến, tìm chút lý do cũng dễ dàng! Trước khi đi còn sắp xếp người biết thân phận của Thạch Thiên tại HongKong, đương nhiên, những người này cũng không nhiều lắm, không quá mười người, đều là hậu nhân của toàn thành Thiên Thạch được điều đến HongKong.

Pimie cùng Braid đi rồi, nhà của Thạch Thiên càng ngày càng loạn, bản thân hắn cũng ngại khi đem nữ nhân về nhà, mới nghĩ đến đã đến lúc đi học rồi.

Trước kia học sinh của Trường Khoa Học Kỹ Thuật Long Loan phần lớn đều tự do tản mạn, đến muộn là như cơm bữa, nguyên nhân vì đến trường đều là con ông cháu cha, những người này đối với tiền đồ cũng không lo lắng, dù sao tương lai của họ trong nhà đã sớm ai bài, thật sự khó mà quản, hơn nữa đại bộ phận giai đình các học sinh này đều có quan hệ đến phía đầu tư cho nhà trường, nên không thể đuổi bọn họ được. Cho nên trường học đã thay đổi phương thức dạy, đem các môn quan trọng xếp hạng về mặt thời gian, để cho các học sinh tự lựa chọn, thực ra là chỉ vì sợ người khác nói Trường Khoa Học Kỹ Thuật Long Loan quản lý quá lỏng lẻo.

Bởi vậy, các học sinh của Trường Khoa Học Kỹ Thuật Long Loan càng thêm tự do bỏ lớp, rất nhiều sinh viên các gia đình bình thường cũng bắt chước theo, tuy qui định trong trường học vẫn phải có, cửa của trường cũng có học sinh canh cổng chuyên ghi chép những người đến muộn, nhưng có câu “pháp bất trách chúng”, người đến muộn càng ngày càng nhiều, các học sinh cũng không để các người canh cổng này vào mắt, biết trường học không thể đem bọn họ đuổi đi, nếu đuổi, Trường Khoa Học Kỹ Thuật Long Loan này ít nhất phải đuổi hơn nửa.

Nhưng học kỳ này từ khi khai giảng tới nay, loại tình huống này đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Hiệu trưởng trường học cùng các giáo viên phát hiện học sinh đến muộn càng ngày càng ít, thậm chí là không có, rất ít học sinh bỏ tiết, tra rõ nguyên nhân là sau khi trường khai giảng thì có thêm ba người lao động công ích, ba người lao động công ích rất hung tợn, thật sự làm cho bọn họ vừa mừng vừa sợ.

Ba người lao động công ích này đương nhiên chính là các nàng Hạng Kiều, Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi. Sau khi tòa phán quyết, trường học vừa lúc khai giảng. Trường Khoa Học Kỹ Thuật Long Loan nhận được phán quyết của tòa đối với ba người này cũng tỏ ra ủng hộ, bất quá bọn họ cũng biết ba người này không đơn giản, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cho các nàng đến trường học làm nghĩa vụ gác cổng, bởi vì công tác này là thoải mái nhất, nếu không làm thì cũng có người gác cổng làm, không cần các nàng làm việc, chỉ cần khi tòa phái người đến xem xét, ba người các nàng ra ngồi làm bộ là được.

Hạng Kiều, Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi ba nàng lại không nghĩ như vậy, đối với bản thân phải rơi xuống tới bước làm canh cổng, cực kỳ căm tức, một bụng tức khí đều rơi vào trên người các học sinh ra vào cổng. Bởi vì hiện tại còn trong thời gian “chịu án”, cũng không thể sinh sự, sợ lại sinh ra rắc rối mới, nhưng đối với các học sinh đi trễ cũng không chút khách khí, đây chính là trong phạm vi chức trách của các nàng, “giáo dục” các học sinh vi phạm nội quy trường học, là chức trách của các nàng.

Phương pháp “giáo dục” của các nàng tự nhiên là làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm, trong lòng run sợ, chỉ cần người đến muộn, chỉ cần một giây, rơi vào trong tay ba người các nàng chính là một bữa độc hình. Hạng Kiều đã cùng các quyền sư của “Hưng Nghĩa An” luyện quyền, khi đánh nhau năm ba người nam cũng không phải là đối thủ của nàng, cho nên cho dù là mới đến, đối với các học sinh không biết ba người các nàng cũng chỉ có thể là ăn đòn một trận, không có cơ hội hoàn thủ. Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi tuy không có luyện quyền, nhưng ở cùng Hạng Kiều lâu ngày, kinh nghiệm đánh người cũng thực phong phú, biết đánh làm sao là đau nhất, đá làm sao là tàn nhẫn nhất, mức độ hung tàn so với Hạng Kiều cũng không thua kém, thiện nghệ sử dụng các tuyệt kỹ cào cấu ngắt véo, học sinh đến muộn bị các nàng bắt được, nhất định thân thể vết thương chằng chịt, chỉ còn thiếu điều chưa bị dao chém mà thôi.

22. Chương 22: Lại Có Một Người Tội

Vốn các bảo vệ tuy cảm thấy các nàng rất độc ác, bắt quá bọn họ bình thường cũng rất bức mấy đứa học sinh này, trường học còn thường xuyên lấy cớ bọn họ công tác bất lực, khấu trừ tiền lương, hôm nay có người giúp bọn họ xả cơn giận, cũng mặc kệ mắt nhắm mắt mở, tùy ý cho các nàng phát uy. Nói đến sau khi xem qua thủ đoạn của các nàng, cũng không dám quản nhiều, miễn dính lửa vào thân.

Không quá vài ngày, số lượng đi trễ trong trường đã giảm xuống cực nhanh, đầu tiên không dám đi trễ nữa chính là nữ sinh, bởi vì các nàng Hạng Kiều chính là quần áo của nữ sinh đại học còn dám lộn, thực là cách đánh độc ác, mới bị tòa phán phạt các nàng lao động công ích, việc này tòa tuy không xác định tội danh của các nàng, nhưng học sinh trong trường đều biết rõ ràng, làm sao còn dám để lộn vào tay các nàng, nếu như bị các nàng lộn quần áo ở trước cổng trường, thì sau này còn mặt mũi nào mà vào trường nữa.

Các học sinh bị đánh như thế, tự nhiên bắt đầu thành thành thật thật đi học đúng giờ, miễn cho bị ăn đòn nữa, các học sinh khác thấy bạn học ăn đòn càng ngày càng nhiều, cũng thầm nhủ may mắn, tự giác tuân thủ giờ giấc học tập. Vạn nhất xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, ví dụ như hư xe, ngủ quên mà đến muộn, cho dù là đã đến cổng trường, cũng lập tức quay đầu về nhà, dứt khoát không dám đi vào.

Người tiếp tục đến muộn vẫn có, nhưng đều là “huynh đệ tỷ muội” một băng với ba vị man nữ này, bắt quá cũng đã làm cho trường học rung động không thôi, cảm thấy không khi trường học chuyển tốt, hiệu trưởng nhà trường trong đại hội toàn trường đã khen ngợi cống hiến của ba vị man nữ cho nhà trường, làm cho các học sinh ăn đòn đỡ khóc đỡ cười. Trường học còn báo tình huống này cho tòa án cùng cha mẹ của ba man nữ, nói ba man nữ này trong lúc làm lao động công ích tại trường học, cần mẫn phụ trách, mệt mỏi cũng không oán, cơ hồ trừ đi cho trường học vấn nạn đi trễ mà đã nhiều năm không giải quyết được, quyết định thưởng cho ba người, hứa hẹn trong tương lai sẽ trực tiếp tuyển thẳng vào đại học, còn mời ba nữ làm giám sát viên, có cả học bổng. Tòa thì cũng không có gì, cha mẹ của ba man nữ này nhất thời cảm thấy không thể tin được, còn nghĩ trường học nói đùa, sau khi hỏi rõ là trường học không nhầm lẫn đương nhiên cũng vui mừng vạn phần, cảm tạ trường học không ít.

Thật ra trường học cũng là thuận dòng mà tặng phần nhân tình, Lý Hiểu Lệ là cháu gái của ông chủ Lý Vạn Cơ, Quách Thiển Vi là cháu gái của lão tam Quách Bình Liêm trong ba huynh đệ Quách gia nắm công ty: “Tinh Hồng Cát tập đoàn” lớn nhất HongKong, tài sản của hai gia tộc đều xếp hạng đầu của HongKong. Hạng Kiều thì càng không cần phải nói, ông nội Hạng Hoa Cường là đại long đầu của bang phái “Hưng Nghĩa An” lớn nhất HongKong, bang chúng có tới mấy vạn người, tại HongKong đã bắt đầu làm ăn hợp pháp, tài sản cũng không ít hơn so với hai nhà Lý, Quách, thế lực lại càng lớn hơn, cũng là người mà trường học không dám đụng đến. Hơn nữa ba nhà các nàng đều có đầu tư vào trường học, cho dù trường học lần này không tổ ý, tương lai chỉ cần ba người các nàng muốn vào đại học Khoa Học Kỹ Thuật Long Loan, cũng là vào thẳng, dùng ba người các nàng làm Giám Sát Viên, tuyệt đối là độc chiêu lấy độc trị độc để trị các học sinh khác, tuy có dung túng các nàng sử dụng bạo lực đối với các học sinh khác, nhưng dù sao trường học cũng không trông mong là có thể giáo dục các nàng thành thực nữ, có thể nói là trăm lợi mà không một chút hại.

Ba nàng Hạng Kiều vốn đối với chức Giám Sát Viên cũng không cảm thấy hứng thú, các nàng vốn tứ vô kiêng kị muốn làm gì thì làm, thực không cần thân phận đặc thù này, chẳng qua dưới sự giật dây của các “huynh đệ tỷ muội”, cũng sẵn khoái tiếp nhận. Dù sao trường học cũng không an bài công tác cụ thể của

các nàng, cũng chỉ là một cái danh hiệu, lại làm cho các nàng khi dễ người khác biến thành là giáo dục người khác, một chút cao thượng hơn rất nhiều lần, có thể đánh lên đến sáng khoái.

Hôm nay là ngày cuối cùng trong thời hạn tòa quy định các nàng lao động công ích, đợi đã nửa ngày, cũng không có người nào đi muộn, đang buồn bực ba đôi mắt đẹp ngấm tới ngấm tới ngấm lui, tìm kiếm mục tiêu để giải tỏa cơn bực tức, mỗi khi ngấm qua các bảo vệ cổng, các bảo vệ cổng lại cảm giác nổi da gà, run rẩy, sợ các nàng “đói quá ăn tạp” lấy bọn họ làm mục tiêu

Bỗng nhiên ngoài cửa xuất hiện một bóng người nhỏ gầy, muốn né qua ánh mắt của các nàng mà lén vào trường học. Cổng trường tuy có chút lớn, nhưng làm sao qua mắt được ba người các nàng, liền vạn phần mừng rỡ xông đến, miệng đều hô lên: “Đứng lại...tiểu tử kia... đừng chạy...”

Người nọ cả người chấn động, nhất thời hai chân như nhũn ra, làm sao còn dám chạy, lúc này Hạng Kiều chạy trước nhất nắm lấy cổ áo hắn, thấy người này trời nóng còn đội nón đeo khăn bịt mặt che quá nửa khuôn mặt, nhìn hai nàng kia cười nói: “Tiểu tử này có tật xấu, nóng như vậy còn đeo khăn bịt mặt” rồi đưa tay lột khăn bịt mặt ném xuống đất.

Lý Hiểu Lệ vừa chạy tới hô lên: “Ồ... Tiểu lão thử (chuột nhắt)... là tiểu tử người!”

Người này đúng là người thấp bé làm chứng ở tại tòa, tên thật là Lao Thư, nhưng người khác đều kêu hắn là “Tiểu lão thử”, lúc này thấy đã tránh không khỏi, run giọng nói: “Thì ra là ba vị đại tỷ. Trời nắng gắt quá cho nên mới đeo khăn bịt mặt, hại em không thấy được các chị, thực đáng chết...thực đáng chết...”

Hạng Kiều cười lạnh nói: “Mày quả thật đáng chết, tao hỏi mày... một tháng này trốn đi đâu?”

Lao Thư cố rặn ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn nói: “Em đâu có trốn, người thân của em ở đại lục có bệnh, không ai chăm sóc, nên em phải đi đại lục chăm sóc một tháng, hôm nay mới trở về, lập tức tới tìm các chị, cơm trưa còn chưa kịp ăn nữa”

Hạng Kiều một cước đá hắn nhào ra trên mặt đất mắng: “Mày mà có người thân ở đại lục, tao còn không biết mày sao?”

Lý Hiểu Lệ cũng đạp cho hắn một cước nói: “Hôm đó mày làm nhân chứng xong sao lại không thấy tăm hơi, chuẩn đi nơi nào, nói mau...”

Quách Thiên Vi nói: “Tiểu tử này nhất định là biết chúng ta tìm nó, nên cố ý trốn đi, đừng dài dòng cùng hắn, đánh đi!”

Lao Thư vội la lên: “Đại tỷ... ba chị tha mạng, em ở tại tòa nói đều là dựa theo yêu cầu của các chị mà...”

Quách Thiên Vi đá cho một cước mắng: “Chúng tao đâu có dạy mày nhiều lời như vậy chứ? Lại còn dám nói ba chúng tao không để coi bằng con tiện nhân kia...không...là kém quá xa...”

Lý Hiểu Lệ bổ sung: “Còn nói chúng tao gặp nó liền tự ti, lời này cũng là chúng tao dạy cho mày sao?”

Lao Thư hô to oan uổng nói: “Ba vị chị cả, các chị quả thật không dạy nhu vậy, nhưng các chị chỉ nói một ít đơn giản, rồi nói để cho em tự thêm thắt vào, cái này... sao lại trách em, ba chị cả đương nhiên so với... tiện nhân kia xinh đẹp hơn ngàn vạn lần, đây là chuyện toàn nhân loại đều biết, nhưng nếu nói thật, thì chẳng phải là phụ trọng trách mà ba chị giao cho em, ngược lại còn giúp tiện nhân kia, loại chuyện có lỗi với ba chị cả, Lao Thư em tuyệt đối không làm...” Hắn từ ngày đó ở trên tòa nhìn thấy ánh mắt của ba nàng này liền biết dữ nhiều lành ít, cho nên mới trốn đi một tháng mới xuất hiện, hy vọng ba nữ đã quên chuyện ngày đó, không nghĩ tới, ba nữ đối với mỗi câu của hắn đều nhớ rõ, biết tai kiếp hôm nay là tránh không khỏi, nói mấy lời này cũng chỉ hy vọng các nàng có thể đánh ít đi vài cái.

Ba nữ đương nhiên biết Lao Thư ở tại tòa là giúp các nàng, nhưng hắn lại nói thêm mấy câu thật sự là đáng giận, các nàng làm sao mà chịu được, nhớ tới tiểu tử này lại còn dám trốn, lại càng tức giận, Hạng Kiều ra lệnh một tiếng, liền bắt đầu quyền đấm cước đá bay tới, bất quá cuối cùng cũng biết Lao Thư cũng có công, nên không sử dụng bát phụ tuyệt kỹ, đánh một hồi rồi thả cho hắn đi.

Sau khi đánh xong Lao Thư ba nữ hiển nhiên cũng chưa đã cơn, ngược lại dục vọng bạo lực lại càng tăng lên, nhưng mấy ngày nay người đến muộn cơ hồ là tuyệt tích, cũng không thể làm gì, thầm nghĩ hôm nay

cũng không có gì hay ho nữa rồi, chuẩn bị quay về phòng học thì Lý Hiểu Lệ bỗng nhiên hô: “Mọi người xem, lại có một người tới...”

Hạng Kiều cùng Quách Thiển Vi hỏi: “Ở đâu?” Theo ngón tay Lý Hiểu Lệ mà nhìn qua, quả nhiên có một nam sinh chưa từng thấy qua đang đi tới trường học, Quách Thiển Vi sau khi thấy rõ, ôm miệng kêu lên: “Thật đẹp trai... trước kia sao lại chưa thấy qua, hình như là người mới tới, hay là đừng có đánh, để mình ra làm quen trước đã...”

Hạng Kiều liếc mắt nhìn nàng ta mắng: “Đồ mê trai, vừa thấy đã mê sao, nếu không giúp bạn kiếm chồng, thì chúng ta đứng đây canh cửa sao!” Các nàng đang ở cuối cấp, mà nam sinh này vừa vặn cũng bị Quách Thiển Vi chằm trúng, vì thế mới xảy ra chuyện này.

Quách Thiển Vi nói: “Tiểu tử kia sớm đã là của mình, loại tiện nữ như Chung Thiều Phân mà dám thu thư tình, thật không biết lớn nhỏ, lưu lại để làm gì? Nói đến mình cũng chỉ muốn chơi đùa thôi”.

Lý Hiểu Lệ nói với Hạng Kiều: “Nó là kẻ mê trai, vứt bỏ nam nhân nhiều như vậy, đến nay vẫn là xử nữ, cũng không sợ dọa người, còn bảo bản thân là tình thánh, thấy ai cũng muốn vứt bỏ” Nói xong cùng Hạng Kiều hai người cười ha hả.

Quách Thiển Vi tức giận nói: “Các người chẳng phải cũng là xử nữ sao chứ, ta ít nhất còn vứt bỏ vài chục người, hai người các người ngay cả một cũng chưa có qua, có tư cách gì nói chuyện với ta”.

Lý Hiểu Lệ phản đối: “Đó là vì chúng mình chưa gặp phải người nào thích, ai mà giống như bạn, thấy gã mặt trắng nào liền chảy nước miếng, chúng mình cũng thấy mà...”

Hạng Kiều nói: “Đừng âm ỉ nữa, nam sinh kia đã tới kìa, xem ra là học ở trường chúng ta, đi, tới thăm hỏi hân”.

Quách Thiển Vi vội la lên: “Đừng... để mình làm quen trước”.

Hạng Kiều biết nàng ta thế nào cũng không để yên, vì thế nói: “Cô thì biết cái gì, cô xem nam sinh này bộ dáng hết nhìn đông lại nhìn tây, khẳng định là chưa từng tới nơi này, nói không chừng là một xử nam, cô vội vã câu dẫn như vậy, ngược lại còn muốn đem hân dọa chạy mất, lại còn không có ấn tượng tốt”.

Quách Thiển Vi ngắc ra nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

Hạng Kiều nói: “Đánh đã rồi nói sau”.

Quách Thiển Vi nói: “Đánh hân, ấn tượng đối với mình không phải càng kém sao?”

Hạng Kiều nói: “Ở trường học ai mà không biết bạn, hân chỉ cần ở trong này ba ngày là biết, cho nên ấn tượng đối với bạn sớm đã kém rồi, không bằng đánh trước rồi hãy nói, đánh cho hân sợ, có lẽ sẽ ngoan ngoãn mà đi theo”.

Quách Thiển Vi trầm nghĩ cũng đúng, bỗng nhiên hai mắt sáng ngời nói: “Như vậy đi, các bạn cứ đánh, nhớ đừng có nặng tay quá, mình sẽ đến làm anh hùng cứu mỹ nhân, thế nào?”

Hạng Kiều nói: “****... vậy mà cũng nghĩ ra... ở trong trường ai mà không biết ba chúng ta là một...”

Lý Hiểu Lệ vẫn nhìn ra hướng cổng trường lúc này chợt hô: “Tiểu Hương Tiêu... mau... mau... nam sinh kia đã vào, đừng nói nữa, chúng ta lên thôi” Rồi lôi kéo Hạng Kiều nhằm hướng nam sinh kia ở cổng trường mà chạy tới, Quách Thiển Vi do dự rồi cũng chạy theo.

23. Chương 23: Đừng Có Làm Phiền Lão Tử

Khi Thạch Thiên tỉnh ngủ thì đã là giữa trưa, sau khi rửa mặt thì chuẩn bị thay đổi quần áo đi đến trường học báo danh, lấy đồng phục của trường Trường Khoa Học Kỹ Thuật Long Loan mà Pirnie phái thủ hạ chuẩn bị cho hân mặc vào, nhìn tới nhìn lui trong gương, rồi lại lập tức cởi ra. Đồng phục này là của Trường trung học Khoa Học Kỹ Thuật Long Loan, hình dáng, màu sắc đều rất hoạt bát đáng yêu, còn thiết kế mấy cái huy hiệu như hoạt hình, Thạch Thiên làm sao có thể chịu được, đánh chết hân cũng sẽ không mặc quần áo như vậy ra khỏi cửa, tùy tiện kiếm một bộ đồ khoác lên người, kéo dép lê ra khỏi cửa.

Ở quán nhỏ bên đường kiếm chút đồ ăn sáng dần bụng, vừa thấy thời gian cũng đã đến giờ học buổi chiều, bản thân phải đi báo danh, vạn nhất giáo viên lên lớp mà không thấy người, thì cũng phiền toái, liền nhằm hướng trường học mà đi đến. Sau khi đi đến chân núi sư tử chỗ Trường Khoa Học Kỹ Thuật Long Loan, thấy trên núi sư tử có rất nhiều quái thạch, đỉnh núi cũng có chút giống đầu sư tử, nhất thời tâm huyết dâng lên, khởi hứng thú du ngoạn, thăm nghĩ lão tử dù sao cũng đã đến muộn một tháng, cũng không ngại trễ chút nữa, liền đi đường vòng mà lên trên núi.

HongKong là một vùng đất biển kết hợp với đồi núi điển hình, nội thành tập trung ở mấy chỗ, hai bên vịnh Victoria có thể nói là nơi phồn hoa nhất, nhưng rời mấy tòa nhà này, đại bộ phận HongKong là đồi núi tạo thành vách ngăn. Mấy đồi núi này đều bị khai phá thành các loại công viên hoang dã, chính phủ HongKong bảo hộ các nơi này rất tốt, đều phân khu quản lý, đồng thời cung cấp các phương tiện an toàn cho những người lên núi. Đất bằng tại HongKong bình thường đều có nhà cửa, các kiến trúc hiện đại này dung hợp cùng đồi núi, hỗ trợ cho nhau, người trong thành thị ngẩng đầu lên là có thể thấy núi, mà lên núi cũng có thể thấy nhà, không cần đi đâu xa cũng có thể hưởng thụ không khí tự nhiên, đối với các đô thị lớn trên thế giới thì điều này rất là quý giá. Đồng thời, HongKong xung quanh là biển, vừa có thể thấy núi lẫn biển đương nhiên là khác biệt.

Công viên hoang dã ở núi sư tử du khách cũng không ít, Thạch Thiên cũng không kiên nhẫn cùng người đi dạo núi, dù sao muốn xem nơi nào thì lắc mình đến nơi đó, tốc độ cực nhanh, các du khách cũng không phát hiện ra, chỉ là mới đó thấy một người, trong nháy mắt lại không thấy, bắt quá các du khách tới HongKong leo núi chơi, bình thường cũng chỉ chú ý đến toàn cảnh thành thị bên ngoài núi, cảnh biển ở vịnh cảng, cũng không chú ý đến những người xung quanh, mà có thấy cũng đều nghĩ là mình hoa mắt, mà không cảm thấy gặp quỷ.

Loại đồi núi này đối với Thạch Thiên mà nói thật sự quá nhỏ, hắn đi chừng nửa giờ đã đi khắp công viên hoang dã núi sư tử, tâm tính của hắn hiện tại đã trở lại giai đoạn thiếu niên, không kiên nhẫn đứng tại một chỗ quá mười phút, sau khi chạy khắp núi sư tử liền xuống núi đi đến trường học báo danh.

Tại cổng Trường Khoa Học Kỹ Thuật Long Loan, có một con đường riêng của trường học, tuy chỉ chừng một trăm thước, đường cũng không rộng, nhưng hai bên đường trồng các loại cây hoa cỏ, trong đó không thiếu một số loại trân quý, Thạch Thiên thả lỏng bước chân, như tản bộ vừa đi vừa thưởng thức mà đến cổng trường. Vừa đi tới cửa, liền thấy ba cô gái tuyệt mỹ như hoa như ngọc đi tới hắn, nhìn qua mắt lộ hung quang, sắc mặt bất thiện, hơn nữa còn xông về phía mình, trong lòng thực mơ hồ, không nhớ là đã gặp qua các nàng hay chưa, hơn nữa vừa thấy tư thế đi của các nàng, liền biết ba người này vẫn là xử nữ, theo bản năng đề cao cảnh giác.

Thạch Thiên sống hơn ngàn năm, cùng các loại nữ nhân quan hệ cũng hơn ngàn năm, bởi vì khí chất bản thân hắn đặc thù, tướng mạo tuấn tú, hơn nữa thân mạng tuyệt kỹ, độc bộ thiên hạ, thực dễ dàng hấp dẫn khác giới, cũng làm cho hắn tăng thêm không ít phiền não, hơn nữa là xử nữ, một khi dính vào, muốn bỏ cũng khó khăn hơn các nữ nhân khác gấp trăm lần. Các nàng theo lý theo tình mà nói, đã đem tất cả giao cho người, cho nên cũng muốn người giao cho nàng tất cả, không đáp ứng liền đòi sống đòi chết, làm cho người đầu lớn như cái đầu, sống không bằng chết. Thạch Thiên đã nếm không ít đau khổ như vậy, trừ phi là muốn tìm một người vợ sống trọn đời này, bằng không hắn tình nguyện đi làm hòa thượng, cũng tận lực không tới gần “Nhóm người nguy hiểm” này.

Lúc này Hạng Kiêu cùng Lý Hiểu Lệ đã đi đến trước mặt Thạch Thiên, thấy hắn không có mặc đồng phục, còn kéo dép lê, không khỏi có chút do dự, thăm nghĩ người này có lẽ không phải là học sinh tới nơi này học, sắc mặt hơi chút hòa hoãn, Hạng Kiêu hỏi trước: “Cậu tới nơi này học sao?”

Thạch Thiên thấy các nàng mặc đồng phục, bộ dáng tuy có chút khác biệt, nhưng rất nhiều chi tiết không sai biệt lắm, hơn nữa còn có huy hiệu kia nữa, thăm nghĩ chắc là học sinh trong này. Trước ngực các nàng còn đeo tấm thẻ ghi “Giám sát viên”, xem ra là cán bộ học sinh, liền đáp: “Đúng vậy, là mấy ngày đầu tiên đến đây, xin hỏi báo danh ở nơi nào?”

Ba nữ vừa nghe quả nhiên là học sinh mới đến, ngoại trừ Quách Thiên Vi vẻ mặt si mê ra, Hạng Kiêu cùng Lý Hiểu Lệ lập tức trầm mặt xuống, mắt phóng hung quang, Lý Hiểu Lệ nói: “Hay cho tiểu tử, ngày đầu tiên báo danh mà đã dám đến trễ rồi, ngay cả đồng phục còn không mặc, lại còn dám đi dép lê. Không đem các giám sát viên chúng ta để vào trong mắt sao chứ? Muốn chết à!”

Thạch Thiên nghe các nàng quả thật là học sinh quần về kỷ luật, tuy có chút hung hăng, nhưng cũng không muốn cùng so đo với các nữ sinh này, thản nhiên nói: “Mang dép lê vừa mát vừa nhanh” xong rồi cũng không để ý tới các nàng, mà tiếp tục đi về phía trường học.

Hạng Kiều cả giận nói: “Đứng lại”, nàng thấy Thạch Thiên thần sắc như thường, thật không đem các nàng để ở trong mắt, thầm nghĩ tiểu tử này ngày đầu tiên đến, còn không biết sự lợi hại của các nàng, hôm nay mặc kệ thế nào cũng phải giáo huấn hần một phen.

Thạch Thiên quay đầu lại nói: “Chuyện gì?”

Hạng Kiều cười lạnh nói: “Người chẳng những đến muộn, còn không mặc đồng phục, phải giáo dục lại người...”

Lý Hiểu Lệ ở một bên nói: “Mau quỳ xuống mà cầu xin tha thứ, bằng không sẽ phải ăn đòn”

Thạch Thiên vừa nghe qua thật không thấy chỗ nào là nữ sinh, mà quả thực là nữ thổ phỉ, tức giận nói: “Cảnh cáo các cô, đừng có làm phiền lão tử” Xong xoay người đi vào trong trường học, dù sao đây cũng chỉ là mấy nữ sinh cũng không thích chơi đùa với các nàng.

Hạng Kiều cùng Lý Hiểu Lệ thấy tiểu tử này lại còn dám cảnh cáo các nàng, còn tự xưng lão tử, làm sao có thể nhẫn nhịn được, cũng không dài dòng nữa, chỉ thấy Hạng Kiều phi thân tung một cước vào Thạch Thiên, Lý Hiểu Lệ thì trực tiếp dùng chữ “túm” trong tuyệt kỹ bát phụ, đưa tay túm lấy tóc của Thạch Thiên.

Thạch Thiên cũng không quay đầu lại, sau lưng phảng phất như có mắt, một tay chụp lấy cổ chân Hạng Kiều, tay kia chụp lấy tay của Lý Hiểu Lệ, quăng vào trong bãi cỏ bên cạnh, cũng không thèm nhìn tới mà đi vào trường học.

Hạng Kiều cùng Lý Hiểu Lệ còn chưa rõ ràng là thế nào, chỉ cảm thấy mình đột nhiên thân ở không trung, ngửa mặt lên trời mà bay đi, nhưng lại phi hành siêu thấp, sợ tới mức cao giọng hét lên, tay chân vung loạn, cứ như là đang bơi trong không khí, tiếp theo lưng rớt cuộc tiếp đất, trượt với tốc độ cao, thẳng đến chạm vào các cây cối bên ngoài vườn hoa mới ngừng lại. Thạch Thiên thấy các nàng là nữ sinh, cũng không muốn làm cho các nàng bị thương, dùng xảo kinh, tuy mông và trên lưng đầy những cỏ, lại không bị thương chút nào, thậm chí ngay cả da cũng không trầy một miếng.

Nhưng hai nàng vừa chịu thiệt thòi, dưới cơn thịnh nộ cũng không nghĩ gì ngoài việc đi đánh người này, đang muốn đứng dậy đuổi theo, lại cảm thấy trên đầu căng thẳng, một trận đau đớn, tóc của hai người đã quấn vào cây cối, đợi các nàng thoát khỏi thì Thạch Thiên đã không thấy đâu nữa.

Quách Thiển Vi vẫn đứng ở tại chỗ, hai tay ôm ngực, đôi môi anh đào mở to có thể nhét được cả hai quả trứng gà, hai mắt trừng trừng, vẻ mặt khoa trương mà nhìn về phía Thạch Thiên biến mất, trái tim kinh hoàng đập với tốc độ 800 lần/phút mà hô lên: “Quá tuyệt! Quá tuyệt! Quá tuyệt! Quá tuyệt! Quá tuyệt! Quá tuyệt! Quá tuyệt! Quá tuyệt! Quá tuyệt! Quá tuyệt! Quá tuyệt! Quá tuyệt! Quá tuyệt! Quá tuyệt!”

24. Chương 24: Đưa Đến Tận Cửa

Thủ tập nhập học của Thạch Thiên thật ra người khác sớm đã giúp hần làm xong, hôm nay chính là đến báo lại mà thôi, giáo viên chuyên môn an bài cho học sinh mới, đối với trình độ tri thức của Thạch Thiên còn chưa biết, còn người đến thể Thạch Thiên làm thủ tục nhập học cũng không nói qua (bởi vì người nọ cũng không biết), không biết nên an bài cho hần đi làm bài test, đưa ra một số đề mục cho Thạch Thiên trả lời, có một số kiến thức khoa học thời gian này mới có, Thạch Thiên làm sao biết được. Đặc biệt khi giáo viên hỏi về lịch sử cận đại, ngày mà HongKong bị Nhật Bản tấn công, Trung Quốc kháng chiến là từ năm nào đến năm nào, Thạch Thiên nghe được kinh hãi, tức giận đến nắm chặt nắm tay hỏi lại giáo viên kia: “Uy Khẩu đánh đến Trung Quốc sao?”

Giáo viên kia thở dài, thầm nghĩ lại là một học sinh có vấn đề.

Bất quá giáo viên này cũng không kinh ngạc nhiều lắm, khi mới thấy Thạch Thiên mặc đồ thun, kéo dép lê đi vào, cũng đã phân đoán ra kết quả này, cầm lấy điện thoại gọi một giáo viên khác đến văn phòng nói:

“Cô Tiêu, có học sinh mới đến, tôi sau khi test thì cảm thấy thích hợp với lớp của cô. Ừm... đúng rồi... được rồi, tôi bảo hắn đến tìm cô”. Sau khi bùng điện thoại xuống, thì giao cho Thạch Thiên một số giấy tờ nói: “Cậu đi lâu ba văn phòng số bảy tìm Tiêu Vi lão sư, đem giấy tờ này đưa cho cô ấy, cô ấy là chủ nhiệm lớp của cậu, sau đó cùng cô ấy đi lấy sách vở học”.

Thạch Thiên gật đầu nói: “Vâng, chào thầy” trong lòng tuy không tình nguyện kêu mấy hậu bối này là thầy, nhưng dù sao hiện tại thân phận bản thân cũng khác, trong mắt ai cũng đều là một đứa nhỏ, cũng chỉ có thể nhận mệnh. Sau khi đi lên lầu ba tìm được văn phòng của giáo viên Tiêu Vi gõ cửa, thì một thanh âm nhu mì từ trong văn phòng truyền đến: “Mời vào” Thạch Thiên liền đẩy cửa đi vào, thấy giáo viên Tiêu Vi kia đang cúi đầu làm gì đó, tóc xõa trước mặt thấy không rõ bộ dáng, tuy mặc đồng phục công sở, nhưng vẫn có thể thấy rõ dáng người yếu điệu có thể nói là tuyển chọn trong vạn người, phỏng chừng tuổi cũng không quá ba mươi, trong lòng thở dài: “Giáo viên sao lại trẻ như vậy, lão tử còn phải mỗi ngày gọi thầy gọi cô, thật sự là số khổ!” Không khỏi có chút hối hận quyết định đi học này, bất quá chuyện mà Thạch Thiên đã quyết thì sẽ không lùi bước.

Giáo viên Tiêu Vi kia vừa ngẩng đầu lên nói: “Em ngồi đi, cô lập tức... A... là anh...” bỗng nhiên giật mình hô lên.

Lúc này Thạch Thiên cũng đã thấy rõ bộ dáng của Tiêu Vi, cũng chấn động, cô giáo này lại là một trong những mỹ nữ mà hắn dẫn về từ quán bar, cụ thể là ngày nào thì hắn hiện tại nhất thời cũng nghĩ không ra, nhưng rõ ràng là một trong những mỹ nữ hắn đã dẫn về, là người xinh đẹp nhất, cũng là người điên cuồng trên giường nhất.

Thật ra nghiêm khắc mà nói, mỗi lần Thạch Thiên đi quán bar, đều là bị người chấm trúng, chỉ là trong lòng hắn kiên quyết không chịu thừa nhận sự thật này. Khi hắn đi vào quán bar, liền không ít người muốn ăn “Đồng tử kê”, xấu đẹp gì cũng đem hắn trở thành mục tiêu, Thạch Thiên chỉ cần tìm thấy ai thuận mắt mà đưa về thôi.

Ngày đó, Tiêu Vi cũng không ngoại lệ, chủ động tiếp cận hắn, Thạch Thiên liếc mắt qua cũng chấm trúng nàng ta, liền ở trong góc quán bar mà chuyện trò. Sau khi chuyện trò vài câu, Thạch Thiên phát hiện nàng ta chỉ muốn tìm hắn nói chuyện phiếm, không giống các cô gái khác vừa gặp là khiêu khích câu dẫn, hơn nữa trước khi Thạch Thiên đến nàng ta đã uống không ít rượu, chỉ là tìm người tổ khổ mà thôi, cũng không phải là loại “phóng dăng” mà hắn muốn tìm. Bất quá dù sao trong quán bar nữ nhân còn rất nhiều, Thạch Thiên cũng không nóng nảy, liền cùng nàng ta tán gẫu một hồi, trong khi nói chuyện biết được nàng gả tới HồngKong, nhưng đã ly hôn hơn một năm, độc thân một mình, ở tại HồngKong lại không có bạn bè, cho nên mới đi uống rượu tìm người nói chuyện phiếm, tìm tới Thạch Thiên là bởi vì thấy hắn tuổi còn nhỏ, không giống những kẻ xấu trong xã hội. Thạch Thiên nhìn ra nàng ta phảng phất như đã bị thương tổn trong tình cảm, thử hỏi nàng có muốn kết hôn nữa hay không, nàng ta quả quyết lắc đầu, tỏ vẻ sẽ không nghĩ tới hôn nhân nữa, tình nguyện ở một mình. Thạch Thiên mừng rỡ, một khi đã không sợ bị níu kéo, cũng không có gì băn khoăn nữa, nàng ta từ từ cũng có hảo cảm đối với Thạch Thiên, hơn nữa dưới tác dụng của rượu, đã cùng Thạch Thiên về nhà.

Có lẽ nàng đã nhận lâu lắm rồi, dưới thủ đoạn ngàn năm kinh nghiệm của Thạch Thiên, không hề giữ lại mà thích phóng sự kích tình mà nàng đã che dấu hơn một năm, cả buổi tối cơ hồ cùng Thạch Thiên không chút nghỉ ngơi, sự mạnh mẽ của Thạch Thiên về phương diện này cũng làm nàng giật mình không nhỏ, thì ra người chồng đã phản bội của nàng so với hắn quả thực không tính là nam nhân, ánh mắt nhìn Thạch Thiên dần dần cũng bắt đầu có chút khác thường, làm cho Thạch Thiên thấy kinh ngạc lo sợ, cảm giác nguy hiểm đến gần. Sáng hôm sau khi nàng ta rời giường, dùng thanh âm tràn ngập sự mê say gọi hắn “tiểu bại hoại”, Thạch Thiên cắn chặt răng, nhắm chặt hai mắt tiếp tục giả bộ ngủ, nàng ta hình như không có thời gian, thở dài một tiếng rồi vội vàng đi, hiện suy nghĩ lại, nàng ta khẳng định là phải tới trường, lúc gần đi lại thở dài làm cho Thạch Thiên càng thêm lo sợ, nhưng sau đó nàng ta cũng không đến tìm hắn nữa, không thể tưởng tượng được ở trong này lại gặp, lại là giáo viên của mình, nhất thời cảm thấy muốn ngất đi, cảm giác như đã thấy đại họa trước mắt.

Lúc này ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Vi bắt đầu trở nên có chút u oán, cắn môi đi tới đóng cửa lại, xoay người lấy giấy tờ trong tay Thạch Thiên xem, nhẹ giọng nói: “Thạch Thiên, mười sáu tuổi. Cậu chính là học sinh mới đến kia?”

Da mặt dày cả ngàn năm của Thạch Thiên cũng đỏ bừng, gật gật đầu.

Tiêu Vi “phì” cười một tiếng: “Cậu không phải nói là đã hai trăm tuổi sao, tôi đã biết là cậu nói dối, còn chết không thừa nhận, hiện tại đã lộ tẩy rồi!”

Thạch Thiên ngoài miệng không nói gì, trong lòng lại nói lão tử hơn hai ngàn tuổi, nói ra sợ dọa chết cô!

Tiêu Vi thấy hắn không nói gì, sẵn giọng nói: “Thế nào... không tình nguyện gặp tôi sao?”

Thạch Thiên lẩm bẩm: “Không phải...” đây cũng không phải là nói dối, thật ra một đêm kích tình kia cũng làm Thạch Thiên thực khó quên, Tiêu Vi cũng rất xinh đẹp, làm sao mà một chút cũng không nghĩ đến nàng ta được, chỉ là sợ tiếp xúc lâu hậu quả sẽ nghiêm trọng.

Tiêu Vi nói: “Lại không thành thật, sáng hôm đó tôi đã biết cậu giả bộ ngủ, sợ tôi quần lấy cậu. Hừ... Chẳng lẽ tôi còn có thể giả cho tiểu quỷ cậu sao!”

Những lời cuối cùng này lọt vào tai Thạch Thiên, tuyệt vời để nghe giống như tiên nhạc phạm âm vậy, thở phào một hơi, cũng không để ý nàng ta gọi mình là tiểu quỷ, thậm chí xem ra nhỏ một chút cũng không phải là không có ưu đãi.

Tiêu Vi xem bộ dáng vui vẻ của hắn, trong lòng rất là căm tức, ném tài liệu trong tay xuống ôm lấy cổ của Thạch Thiên mà mắng: “Đừng vui mừng quá sớm, cậu chính là tự mình đưa đến tận cửa, đừng tưởng là tôi sẽ buông tha cho cậu” Nói xong liền hung hăng hôn lên môi của Thạch Thiên, nàng đã bị Thạch Thiên đốt nóng thân thể, thì làm sao mà chịu được tịch mịch.

Thạch Thiên sợ bị nữ nhân quần lấy đòi kết hôn, là bởi vì hắn còn nhiều tư tưởng cổ đại, phi thường truyền thống, nếu hắn kết hôn, nhất định sẽ phải có trách nhiệm như một người chồng mẫu mực, nếu đối phương đã không có yêu cầu kết hôn với hắn, hắn cũng không để ý người đó có động tình với hắn hay không, thật ra mỗi người cùng hắn thân mật tiếp xúc, đối với hắn nhiều ít đều có chút động tình, hắn nếu ngay cả chuyện này cũng để ý, vậy cũng chỉ có thể đi luyện Đổng Tử Công.

Thân thể động lòng người của Tiêu Vi nóng bỏng trong lòng Thạch Thiên cũng đang đốt nóng hắn, Thạch Thiên không bắn khoản cũng không khách khí, tay đã di chuyển trên người nàng ta, Tiêu Vi nhất thời cả người như nhũn ra, nếu không ôm chặt lấy Thạch Thiên, thì thiếu chút nữa đã té ngã ra trên mặt đất, khi tay của Thạch Thiên luồn dưới váy của Tiêu Vi, tiến vào trong quần lót của nàng, Tiêu Vi thân thể run rẩy dữ dội, đẩy Thạch Thiên ra nói: “Hiện tại không được... Tôi nên dẫn cậu đi nhận sách vở, nhận lớp thôi...”

Thạch Thiên không thể tưởng được nàng ta lúc này còn có thể khống chế, bảo trì được sự tỉnh táo, tuy có chút thất vọng, nhưng phần bình tĩnh này của nàng ta lại khiến cho hắn càng thêm yên tâm.

Chào mọi người, tốc độ đăng bài của nhocvuive là 1ngày/chương, năng suất quá thấp! nhocvuive muốn mọi người có những chương truyện hay để đọc ít nhất hiệu suất cũng phải 2chương/1ngày nên nhocvuive có 1 sáng kiến là:

KÊU GỌI MỌI NGƯỜI CÙNG GIÚP SỨC

Điều kiện: Thích đọc truyện và biết đánh máy MS Word

nhocvuive sẽ gửi file ảnh cho bạn nào muốn giúp, bạn đó sẽ đánh máy lại và đăng lên 4vn.eu phụ mình.

Lợi: được đọc trước mọi người

Hại: tốn công đánh máy và đăng lên

Ai quan tâm thì add nick hoangredwhite@yahoo.com nhocvuive sẽ gửi file qua và phân chia công việc

25. Chương 25: Lớp Đặc Biệt

Thạch Thiên được an bài vào một lớp học đặc biệt nhất của Trường Khoa học Kỹ thuật Long Loan, số người cùng với số điểm hắn đạt được cũng tương đương, đều là hơn ba mươi người, chẳng qua ngay cả trường học cũng không biết tính nó là lớp mấy, bởi vì toàn bộ học sinh của lớp này toàn bộ đều có vấn đề nghiêm trọng, bọn họ căn bản không cảm thấy mình đang đi học, gặp môn nào hứng thú thì học một chút, gặp môn

không hứng thú thì ở trong phòng học mà làm việc riêng của mình, hoặc không thèm đi học. Thời gian lâu cùng với các học sinh cùng lứa rút lại càng xa, các học sinh khác đã kết thúc khóa, bọn họ mới bắt đầu học, cho dù đột nhiên cảm thấy hứng thú, cũng không hiểu giáo viên đang giảng cái gì. Vì thế trường học đem những học sinh này tập trung vào một lớp, thiết kế lịch học riêng cho họ, mặc kệ bọn họ có muốn học hay không, ít nhất cũng không ảnh hưởng đến các học sinh khác. Giáo viên kia sau khi làm bài test với Thạch Thiên xong, liền cảm thấy hắn có vấn đề nghiêm trọng, thích hợp vào lớp này, cho nên trực tiếp an bài vào đó.

Thạch Thiên đi theo sau Tiêu Vi, ngửi thấy mùi nước hoa nhàn nhạt trên người nàng truyền đến cùng mùi thơm của cơ thể nàng dung hợp lại thành một hương vị kỳ diệu, say mê nên bất tri bất giác đi vào phòng học, nhất thời cảm thấy có ba ánh mắt sắc bén hướng về phía mình, trong đó hai đạo là lửa giận ngập trời, tràn ngập sát khí, nhớ rõ mấy trăm năm trước có một gã đám tặc bị hấn biến thành “thái giám”, cũng dùng loại ánh mắt này nhìn hắn, theo cảm giác mà nhìn qua, chỉ thấy chính là hai nữ sinh vừa rồi ở tại cổng trường bị hấn vút vào bãi cỏ, xem thần thái phảng phất như muốn xông lên đem hắn cắn xé thành từng mảnh nhỏ. Thạch Thiên chưa từng sợ người khác hung hăng với hắn, cứ việc đi vào không thèm để ý tới hai nàng, Hạng Kiều cùng Lý Hiểu Lệ nhất thời cảm thấy choáng váng đầu hoa mắt, trong đầu như bốc lửa, tức giận đến run run cả người.

Một đạo ánh mắt khác lại hoàn toàn khác, một cặp mắt xinh đẹp long lanh mở to như hai đóa hồng nở rộ, hướng tới Thạch Thiên mà chớp chớp ngoắc tới, cái mũi xinh xắn ở dưới hai mắt bởi vì kích động quá độ mà phập phồng dồn dập, xuống dưới nữa là cái miệng nhỏ nhắn kiều diễm, khóe miệng còn có một dòng nước miếng chảy xuống.

Loại ánh mắt cùng vẻ mặt này đối với Thạch Thiên mà nói, so với hai đạo ánh mắt hung ác kia còn khủng bố hơn nhiều, quả thực không thể so sánh, lập tức di chuyển tầm mắt, nhìn lên trần nhà, làm bộ hoàn toàn không thấy. Tiêu Vi dẫn Thạch Thiên đi lên bục giảng nói: “Đây là bạn học mới của chúng ta” rồi nói với Thạch Thiên: “Em tự giới thiệu một chút đi”.

Thạch Thiên trầm nghĩ thực phiền toái, còn phải tự giới thiệu bản thân với lũ nhóc này, trước tiên là ở trong lòng tự xưng “Là tổ tông” sau đó mới nói: “Thạch Thiên”.

Tiêu Vi thấy hắn giới thiệu đơn giản như thế, thì ngẩn ra, chỉ vào một cái bàn trống ở dãy thứ ba nói: “Thạch Thiên, cậu ngồi ở đây”.

Trong phòng mỗi dãy có bốn chỗ ngồi, tổng cộng có tám dãy, dãy thứ ba cũng xem như là vị trí tốt, khoảng cách tới bục giảng thích hợp, vốn là không trống, nhưng dãy thứ ba sau khi bị ba nữ Hạng Kiều chiếm lấy ba vị trí, chỗ còn lại cũng không ai dám ngồi, vì thế vẫn để trống, là ở bên cạnh Quách Thiên Vi, làm cho nàng ta mừng đến muốn xông lên bục giảng mà ôm hôn giáo viên chủ nhiệm Tiêu Vi, hiện tại Tiêu Vi ở trong mắt nàng ta không phải là giáo viên, mà chính là Nguyệt lão phương đông cùng thần Tình Yêu phương Tây kết hợp lại, một tay cầm chỉ hồng, một tay cầm tên tình yêu.

Thạch Thiên thấy đôi “hoa hồng” trên mặt nữ sinh càng muốn mở rộng thêm, làm sao mà chịu nhảy vào lửa, vội nói: “Tôi không ngồi ở đó, tôi thích ngồi ở sau một chút” rồi cũng không đợi Tiêu Vi an bài, trực tiếp đi xuống cuối cùng, tìm một chỗ không ai mà ngồi xuống. Quách Thiên Vi thất vọng đến cực điểm, trong lòng đại hận, ánh mắt nhìn về phía Thạch Thiên đột nhiên trở nên so với hai nữ Hạng Kiều còn muốn hung hăng ngoan độc hơn, trong cái miệng nhỏ nhắn có thể nghe được tiếng nghiến răng ken két.

Đợi sau khi Thạch Thiên ngồi xuống, Tiêu Vi bắt đầu giảng bài, nàng sở dĩ bị điều làm chủ nhiệm lớp này, là bởi vì Tiêu Vi cơ hồ là giáo viên toàn năng, môn nào cũng có thể dạy được. Phương thức giảng dạy của nàng cũng rất đặc biệt, chỉ giảng hơn mười phút, sau đó cho mọi người tự học, nàng lại hỏi mọi người hôm nay muốn học cái gì, sau đó an bài đề tài cho từng tổ. Phương thức này của nàng, cũng làm cho đại đa số các học sinh cũng không ngưng ngừng trong việc học tập, đặc biệt là học sinh nam, có cô giáo xinh đẹp như thế nhỏ giọng hỏi người muốn học cái gì, cho dù cái gì cũng không muốn học, cũng phải nghĩ ra một cái gì đó.

Thạch Thiên từ trong danh mục sách học, tìm ra sử cận đại, xem xét Uy Khẩu có phải thực xâm lược Trung Quốc hay không, đang cần rằng nghiêng lợi, thì một người nhỏ nhắn ngồi bên cạnh hắn chào hỏi: “Đại ca người khỏe chứ, làm quen một chút đi, tôi tên là Lao Thu”.

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Lão thử? Sao lại có người đặt tên như vậy...”

Lao Thư nói: “Không phải lão thử, lao trong lao động, thử trong thử phục, bắt quá đại ca gọi tôi là lão thử cũng không sao, bọn họ đều gọi tôi là tiểu lão thử, tôi gọi người là Thiên ca nhé”.

Thạch Thiên đối với người này cũng sinh hảo cảm, tuy người này chỉ kêu mình là đại ca, chứ không phải là tổ tông, bắt quá cũng là hiếm thấy rồi, hơn nữa kêu hần là lão thử cũng không tức giận, trong giọng điệu tràn ngập kính nể, nghe xong hết sức dễ chịu, đối với người bạn học mới Lao Thư này gật đầu chào.

Lao Thư cùng Thạch Thiên trước sau đi vào cổng trước, vừa rồi thấy Thạch Thiên đem hai man nữ kia quăng vào bãi cỏ, đối với Thạch Thiên rất bội phục, lại có chút lo lắng cho hần mà nói: “Thiên ca, anh vừa rồi gặp đại họa rồi, hai người bị anh quăng vào bãi cỏ cũng không phải là người bình thường, anh có biết các nàng là ai không?”

Thạch Thiên nói: “Ta mặc kệ họ là ai”.

Lao Thư đưa ngón tay cái lên nói: “Thiên ca thực sự là anh hùng khí khái, vừa rồi chiêu thức kia có phải là ‘thí cổ hướng hậu, bình sa lạc nhận thức’ trong truyền thuyết hay không? Thực sự là rất đẹp, ****... thực kích thích, có thể dạy cho tiểu đệ mấy chiêu, để tiểu đệ đỡ bị người khi dễ... Ài...”

Thạch Thiên thấy Lao Thư này trên mặt có vết xanh vết hồng, đồng phục còn có không ít dấu chân, quả thật là bộ dáng bị khi dễ, hơn nữa ấn tượng đối với hần cũng không tệ, liền đưa tay sờ mó xương cốt trên người hần, lắc đầu nói: “Xương cốt của người không được, học cũng không tốt hơn bao nhiêu” Lại thấy Lao Thư vẽ mặt thất vọng, liền nói: “Bắt quá nếu người muốn học, ta có thể dạy cho người một ít thứ đơn giản, được bao nhiêu thành tựu thì phải xem sự cố gắng của bản thân, đối phó với mười người tám người cũng không thành vấn đề”.

Lao Thư mừng rỡ, kích động nói: “Thật vậy sao... em có thể đánh được mười người tám người?” Trong suy nghĩ của hần, có thể một chọi một được với người khác, đã là kỳ tích rồi, không khỏi mắt sáng bừng lên, mơ tưởng bản thân trở thành đại hiệp, viễn cảnh đại sát bốn phương.

Thạch Thiên hiện tại cũng là tâm tính thiếu niên, nhất thời hứng khởi, tay đập trúng cây viết máy của Lao Thư đặt ở trên bàn, cây bút lập tức bị vỡ nát, làm cho mực bên trong bắn tung tóe vào hai người, Lao Thư la lên một tiếng, làm cho các học sinh đều quay lại nhìn, chỉ thấy Thạch Thiên cùng Lao Thư trên mặt cùng trên người đều là mực, vẽ mặt xấu hổ quá đi, nhất thời cười lên ha hả.

26. Chương 26: Hoa Tiên Tử

Trong nhà tắm của trường học, Thạch Thiên vừa tắm vừa mắng: “*****.... người dùng con mẹ nó bút gì vậy, lại có nhiều mực như vậy, hại lão tử làm trò trước mặt lũ tiểu quỷ kia”.

Lao Thư lại hưng phấn nói ” Thiên ca, anh thật lợi hại, đây chính là cây bút mà ba mua cho em nhân dịp sinh nhật từ Nhật Bản, lớp vỏ ngoài là hợp kim vừa cứng vừa nhẹ, vậy mà bị anh đập nhẹ một cái đã gãy nát”.

Thạch Thiên đột nhiên nổi giận trừng mắt nhìn Lao Thư mắng ” Tiểu tử nghe đây, còn dùng đồ Nhật Bản nữa, lão tử ca ngươi cũng đem đập nát“. Lao Thư sợ tới mức lui về phía sau vội nói ” vâng vâng vâng... sẽ không dùng nữa”.

Thạch Thiên thần sắc lúc này mới dịu xuống, không để ý tới hần nữa, hai người tắm rửa xong, vào phòng thay đồ, lấy quần áo từ trong máy giặt ra, tuy đã sấy khô nhưng vẫn còn hơi ẩm. Vốn Thạch Thiên có thể vận công đem nước trong quần áo bốc hơi hết, bắt quá nghĩ lại, hiện tại trở về nhất định sẽ bị lũ tiểu quỷ kia cười nhạo, liền đem quần áo đưa cho Lao Thư, bảo hần đem ra cửa sổ phơi cho khô, sẵn không có việc gì làm, ở trong phòng thay đồ dạy cho Lao Thư một ít thế võ đơn giản.

Lao Thư tư chất tuy không tốt, nhưng đầu óc lại rất linh hoạt, trí nhớ cũng không kém, nên dạy cũng rất nhanh, mấy chục chiêu chỉ chốc lát đã học xong, hưng phấn diễn luyện, phảng phất cảm thấy bản thân đã thành cao thủ võ lâm. Thạch Thiên thấy hần học khá mau, cũng cao hứng, bắt quá hiện tại hần chỉ biết chiêu thức cũng là vô dụng, đánh nhau phải qua thực nghiệm, khi Lao Thư ra tay lực lượng cũng không

đủ, còn chưa vận gãy được tay của người khác, thì tay mình đã bị thương rồi, nên lại dạy hẳn một bộ công pháp luyện khí lực cùng sức bền, nếu cần cù luyện tập trong hai tháng sẽ có hiệu quả không tệ.

Đợi Lao Thư đem bộ công pháp này học thuộc, trường học cũng vừa vận hết giờ, một ít học sinh đã bắt đầu vào phòng thay đồ thay quần áo tắm rửa, Lao Thư cũng không đợi Thạch Thiên phân phó, lấy quần áo từ trên cửa sổ xuống, thấy khô rồi mới giữ cho thẳng đưa cho Thạch Thiên, sau khi mặc quần áo đi ra khỏi phòng thay đồ, vừa mới tới cổng trường, thì một đám người đã xông tới, cũng phải hơn 30 người dẫn đầu chính là ba nữa Hạng Kiều

Lao Thư đứng ra làm trung gian khuyên nhủ ” Ba chị cả, em thấy chuyện vừa rồi là hiểu lầm, Thiên ca chính là người tốt, mọi người không bằng làm bạn bè đi”

Quách Thiên Vi trên mặt lại xuất hiện hoa hồng mà nói ” Tốt lắm! Tốt lắm! Tốt lắm! Làm bạn bè đi!” rồi đưa tay đi tới chỗ Thạch Thiên, nhìn qua không phải là bắt tay, mà là muốn ôm. Bị Hạng Kiều một tay giữ nang ta lại mắng:” Đừng si mê nữa, xem bộ dáng của hắn kia, bộ để ý tới bồ sao chứ?” Quách Thiên Vi nhìn về phía Thạch Thiên, quả nhiên là nhìn cũng không thèm nhìn mình, trong lòng buồn bực, bình thường nàng ta chăm ai, thì ngoắc tay cái là được, đâu từng bị lạnh nhạt như thế, nên cảm tức mím môi ” Hừ” một tiếng, nhưng sau khi nhìn Thạch Thiên vài lần, lại thấy hắn chẳng những không làm người ta chán ghét, ngược lại càng nhìn càng thấy đáng yêu, hai mắt lại trở nên si mê.

Hạng Kiều tiến lên một cước đá vào Lao Thư mà mắng” Tiểu tử có phải là muốn tạo phản, dám quản chuyện của ta sao?”

Lao Thư bình thường bị các nàng khi dễ thành quen, cũng không dám mở miệng, thật ra hắn không phải lo lắng cho Thạch Thiên, mà lo lắng cho ba man nữ này. Thạch Thiên này trời không sợ đất không sợ, hơn nữa lại có võ công, cảm thấy đám người Hạng Kiều này không thể làm khó gì được Thạch Thiên, mà trong lòng hắn lại đem ba man nữ này trở thành bạn bè, tuy bị các nàng khi dễ, nhưng khi người ngoài khi dễ hắn, thì ba vị man nữ này cũng giúp hắn, nên trong lúc nhất thời cũng không biện nên như thế nào cho phải

Thạch Thiên không biết quan hệ giữa Lao Thư và các nàng, thấy Lao Thư bị khi dễ, tiến lên lạnh lùng nói:” từ nay về sau hắn là người của ta các cô còn dám đánh hắn đừng trách ta không khách khí” Thạch Thiên trầm mặt xuống, tự nhiên có cỗ khí chất uy nghiêm, Hạng Kiều nghe xong lời này trong lòng đương nhiên tức giận, nhưng bị ánh mắt như thực chất của Thạch Thiên trừng mát, lại cảm giác cả người như nhũn ra, nhẹn không được phải lui ra sau một bước. Thạch Thiên cũng không để ý tới nàng ta, kéo Lao Thư lại khiển trách ” Về sau ai đánh thì ngươi phải hoàn thủ, quản hắn là ai, là đàn ông con trai mà sống ra bộ dạng đo, ***** con mẹ nó đừng làm mất mặt ta”.

Lao Thư lần đầu tiên nghe lời khích lệ thô tục như vậy. nhưng lòng lại hào khí bừng bừng, gật gật đầu, lấy lại can đảm trừng mắt nhìn Hạng Kiều

Mấy chục người kia lấp bắp kinh hãi, nghĩ không ra ” tiểu lão tử” nhất gan kia cùng Thạch Thiên đi tắm rửa một lần, liền như thay đổi thành người khác, lại dám trợn mắt với Hạng Kiều. Đương nhiên tức giận nhất là Hạng Kiều:” Tiểu lão tử, mày... mày... mày dám trừng mắt nhìn tao...”

Lao Thư dù sao trừng thì cũng trừng rồi cũng đã thông suốt, nhìn Hạng Kiều mà hét tiên:” Tên của tao là Lao Thư, không phải là tiểu lão tử” Lại nhìn mấy chục người mà Hạng Kiều dẫn đến, cùng những học sinh khác ở xa xa vây xem, lớn tiếng hô ” Chúng mày con mẹ nó nghe lão tử đây, về sau ai dám gọi tao là tiểu lão tử, lão tử cùng kẻ đó liều mạng”.

Hạng Kiều quả thực bị chọc giận đến phát khùng, hô lên:” Tao đánh chết mày” rồi nhắm về phía Lao Thư, một cước phi qua, nhưng còn chưa đá tới Lao Thư, liền cảm thấy thân thể chợt nhẹ, bắp chân đã bị ai đó bắt lấy, làm cho lơ lửng giữa không trung, chỉ nghe Thạch Thiên lạnh lùng nói:”Quên lời ta cảnh cáo rồi sao?”

Hạng Kiều cũng là dạng trời không sợ đất không sợ, tuy bị Thạch Thiên nắm gờ lên giữa không trung như con gà con, cũng không sợ chút sợ hãi mà mắng ” Cảnh cáo cái đầu ngươi, ngươi đi tìm chết đi” rồi dùng chân còn lại đá loạn lên, hai tay cũng múa may trong không trung, nhưng làm thế nào cũng đá không đến, chụp không tới người Thạch Thiên.

Mấy chục người kia thấy “Chị cả” của bọn họ bị người giơ lên giữa không trung, nào còn do dự, đều vọt lên, nhưng vừa vọt tới trước mặt Thạch Thiên, đã bị Thạch Thiên cho một cước đá bay trở về, trong khoảng khắc đã ngã xuống hàng loạt, có vài tên chạy tới chậm thấy tình huống không ổn, cũng xoay người chạy mất. Hạng Kiều hoa tay múa chân cả nửa ngày trời cũng không đụng tới một cọng lông của Thạch Thiên, tức giận mà phun nước bọt, bởi vì nàng hiện tại là bị treo giữa không trung, phun không đến mặt Thạch Thiên nhưng Thạch Thiên lại không nghĩ tới nàng ta dùng chiêu số ” m hiểm” như thế, trên quần cũng bị dính trúng, dưới sự tức giận mà nhằm mông nàng ta đánh tới, đương nhiên, Thạch Thiên chỉ giáo huấn nàng ta, không dùng nội lực, nên Hạng Kiều cũng chịu được, chỉ nghe thấy ” bốp, bốp, bốp” âm thanh đánh vào mông cùng tiếng kêu thê thảm của Hạng Kiều, quanh quần trên bầu trời ngoài cổng trường, các học sinh nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm

Thạch Thiên sau khi đánh mấy chục cái, cảm thấy cũng đủ rồi, tiện tay quăng đi, lần này so với hồi xưa còn xa hơn, thân hình động lòng người của Hạng Kiều ” vù ” một tiếng, đã bay vào trong vườn hoa, không thấy bóng dáng. Qua một hồi lâu Hạng Kiều mới đứng lên, trên người trên đầu là hoa, phảng phất như là “Hoa tiên tử” vậy, bất quá bộ mặt có chút dữ tợn, đã tức giận đến vận vẹo biến hình

Mà Thạch Thiên cùng Lao Thư đã sớm đi không thấy nữa

27. Chương 27: Ăn Cô Trước

Thạch Thiên trở về nơi mình ở, một chiếc ô tô đang đậu bên dưới chột có một người mở cửa hô: “Thạch Thiên” Lại là thanh âm của Tiêu Vi, Thạch Thiên cũng không biết là nên vui hay nên buồn, quay đầu lại cười nói: “Cô sao lại đến đây” Tiêu Vi xuống xe đóng cửa lại, ôn nhu nói: “Tôi... đến giúp cậu học thêm” Thạch Thiên tin mới là lạ.

Đi vào nhà của Thạch Thiên, Tiêu Vi thất kinh, không thể tưởng được căn nhà ngày đó còn chỉnh tề sạch sẽ, hiện tại so với ổ chó còn loạn hơn, nơi nơi là báo chí, quần áo, cùng có túi đựng đồ ăn, còn có mấy bộ vút ở trên máy giặt, còn chưa giặt, sợ hãi than: “Cậu... cậu... nhà như vậy mà cũng ở được sao?”

Thạch Thiên vẻ mặt bất cần nói: “Có gì mà ở không được, tôi lại cảm thấy ở rất thoải mái”.

Tiêu Vi trừng mắt nhìn hấn mắg: “Quý lười!” rồi ra tay thu dọn nhà cửa, lúc này Thạch Thiên cũng ngưng ngừng, tuy trong lòng hấn không muốn thừa nhận Tiêu Vi là giáo viên của mình, nhưng đây là sự thật, ít nhất cũng coi như là khách của mình, sao có thể không biết xấu hổ để nàng ra tay thu dọn giúp mình, đành phải ngăn lại nhưng cũng không có hiệu quả, còn bị Tiêu Vi trợn mắt xem thường vài cái, đành phải cùng nhau thu dọn, may mà nhà cũng không lớn, một lúc là xong. Tiêu Vi lại mở tủ lạnh chuẩn bị nấu cơm, nhưng bên trong tủ lạnh trống trơn, tức giận nói với Thạch Thiên: “Thực cũng không hiểu, cha mẹ cậu sao có thể để cho cậu sống như vậy”.

Thạch Thiên nói: “Khi tôi còn rất nhỏ đã không còn cha mẹ rồi”.

Tiêu Vi ngẩn ra, cảm thấy trong lòng chua xót, xấu hổ nói: “Thực xin lỗi”.

Thạch Thiên cười nói: “Có gì mà xin lỗi, đã mấy ngàn... đã rất lâu rồi”.

Tiêu Vi kéo tay Thạch Thiên nói: “Đi qua nhà của tôi đi, tôi nấu cơm cho cậu”.

Thạch Thiên nói: “Vây phiền toái quá, hay là để tôi mời cô ra ngoài ăn”.

Tiêu Vi sảng giọng: “Đã không để cậu nấu cơm, cậu còn hiềm phiền toái cái gì, cậu sống một mình lại phải đi học, phải biết tiết kiệm một chút, nói đến mỗi ngày ra ngoài ăn cũng không tốt cho cơ thể” Thạch Thiên trầm nghĩ, lão tử thân thể mà còn không tốt? Người khác không hiểu, cô còn không hiểu sao chứ? Nhưng không chờ hấn tìm lý do, thì đã bị Tiêu Vi nắm tay kéo ra ngoài.

Nhà của Tiêu Vi lại cách nhà của Thạch Thiên chỉ có mấy trăm thước, là hai khu nhà liền nhau, phòng so với chỗ của Thạch Thiên hơi lớn hơn một điểm, cũng có một phòng ngủ, bất quá chỉ có hai gian, một phòng khách cùng một nhà ăn kiêm nhà bếp. Tiêu Vi đem Thạch Thiên ăn ngồi ở trên salông, hai tay đặt ở trên vai hấn, giống như phân phó đứa nhỏ mà nói: “Cậu ngoan ngoan ngồi ở đây đợi, tôi đi nấu cơm!” Bởi vì nàng ta cúi người trước mặt Thạch Thiên, cổ áo trễ xuống, có thể thấy được một phần ngực trắng nõn

ở trong, Thạch Thiên nhất thời cảm thấy dục hỏa bốc lên, môi phát khô, hai tay của Tiêu Vi vừa rời vai mình, thì đưa tay chụp lại không cho nàng ta đi.

Tiêu Vi trước là ngẩn ra, thấy hai mắt của Thạch Thiên nhìn chằm chằm vào trong cổ áo mình, biết hẳn đang nghĩ cái gì, nhớ tới một đêm khó quên ngày đó, cả người run lên, mềm nhũn ra mà ngã vào lòng Thạch Thiên.

Thạch Thiên thuận thế ôm lấy nàng, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng của nàng ta, thuận tay cởi bỏ áo ngoài của Tiêu Vi, luồn vào trong nội y của nàng, vuốt ve bộ ngực đầy đặn. Tiêu Vi bị kích thích khẽ rên lên một tiếng, ngực kịch liệt phập phồng, động tác như là phối hợp với tay của Thạch Thiên vậy, làm cho Thạch Thiên cảm thấy hưng phấn, ôm lấy Tiêu Vi đi vào trong phòng ngủ.

Tiêu Vi hai tay quàng lên trên cổ Thạch Thiên, mở hai mắt mê ly, ôn nhu nói: “Cậu... cậu không ăn cơm sao?”

Thạch Thiên không chút do dự trả lời: “Ăn cô trước!” tràn ngập khí phách, không để cho Tiêu Vi có đường phản đối. Tiêu Vi ôm chặt lấy cổ Thạch Thiên, cúi đầu vào trong lòng hắn, không dám nhìn hắn, trong lòng rối loạn. Tuy nàng đã cùng Thạch Thiên từng có một đêm điên cuồng, nhưng ngày đó nàng uống cũng không ít rượu, tự nhiên có thể buông thả, hôm nay chủ động ở dưới nhà Thạch Thiên chờ hắn, cũng là muốn cùng hắn ôn lại tình cũ. Nhưng lúc này lại làm nàng vạn phần khẩn trương, nhưng lại càng hưng phấn cùng chờ mong.

Phòng ngủ bố trí rất ấm áp, màn giường đều có màu đỏ, tràn ngập nhu tình nữ tính, đáng tiếc Thạch Thiên căn bản không thưởng thức mấy cái này, hắn chỉ muốn nhắm nháp “món ngon” ở trong lòng mà đi đến giường. Thạch Thiên đem Tiêu Vi ôm Tiêu Vi ở trước ngực nhẹ nhàng đặt lên trên giường, nhìn thấy da thịt mềm mại, khuôn mặt mê người của nàng, dáng người làm cho nữ nhân ghen tị, nam nhân điên cuồng, còn có ánh mắt tựa như ảo mộng, mệnh mệnh như sương mù, thân thể đầy mị lực cùng sức đàn hồi, tất cả đều hoàn mỹ, thể hiện sự gợi cảm lại như biểu đạt một loại dục vọng, nhưng lại không mất đi khí chất cao quý.

Ánh mắt Thạch Thiên nhìn nàng làm cho Tiêu Vi tràn ngập sự tự tin, thì thào: “Tiểu bại hoại, yên em đi” Thạch Thiên nằm bên cạnh nàng, tay và chân của Tiêu Vi liền quăn lấy, thân thể nóng bỏng vạn vẹo. Thạch Thiên vừa hôn lên thân thể của nàng, vừa đem quần áo của nàng từ từ cởi hết ra, bàn tay đã dần dần hướng tới địa phương bí mật kia, Tiêu Vi chịu không nổi sự kích thích này, rên lên một tiếng mà buông lỏng tay ra, điều này làm cho Thạch Thiên có đất để phát huy hơn nữa, dưới sự hoạt động của đầu lưỡi hắn, hai hạt anh đào trước ngực Tiêu Vi căng lên như muốn bùng nổ, cứng rắn dị thường, đã đến đỉnh cao của sự hưng phấn.

Thạch Thiên cũng không để cho nàng chờ đợi, đã tiến vào thân thể của nàng cùng nàng kết hợp, lại cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng kia. Tiêu Vi thân thể run rẩy, ôn nhu hỏi đáp lại, đầu lưỡi hai người không ngừng quăn lấy triển mien, trong phòng khi thì rên rỉ, khi thì la hét, phảng phất như đang diễn tấu một khúc nhạc yêu đương.

28. Chương 28: Em Không Sợ

Hạng Kiều vừa về nhà liền chui vào trong phòng ngủ, lủi vào giường, không biết là nên khóc hay nên quậy, nhớ tới một màn dọa người khi tan học, cùng mộng đang ngấm ngấm đau, tức giận đến phát run.

Bà Trương người làm nhẹ nhàng gõ cửa nói: “Tam tiểu thư, ăn cơm”.

Hạng Kiều hô: “Không ăn” một lát sau, tiếng đập cửa lại vang lên, Hạng Kiều cả giận nói: “Đã nói là không ăn, đừng làm phiền...”

Cửa mở ra, một cô gái xinh đẹp ngực nở mông vênh, mắt lúng liếng đi vào phòng của Hạng Kiều, nũng nịu cười nói: “Cơn tức thật lớn nha!”

Hạng Kiều nghiêng người nhìn thấy là tỷ tỷ Hạng Hồng nói: “Đại tỷ... là chị...”

Hạng Hồng ngồi ở bên giường, thấy Hạng Kiều đang nằm sấp, liền vỗ mông nàng ta một cái nói: “Sao lại không thèm ăn cơm”.

Hạng Kiều kêu thảm thiết một tiếng nói: “Đừng... đừng vỗ...”

Hạng Hồng kinh hãi, xúc váy của Hạng Kiều lên, chỉ thấy mông của nàng đỏ như là hai quả cà chua, còn có chút sưng lên, cả giận nói: “Chuyện... chuyện này là sao, là ai đánh em thành ra như vậy, không muốn sống nữa sao?” Hạng Hồng năm nay tuy chỉ mới 26 tuổi, nhưng nàng ta khôn khéo trầm ổn, hơn nữa lại thuần thực giao tiếp, đã sớm được ông nội giao cho quản lý chuyện làm ăn của bang phái, trước mắt công ty điện ảnh giải trí của Hạng gia, là công ty điện ảnh “Yongxing entertainment” lớn nhất Hongkong là do nàng toàn quyền quản lý, tuy nàng không trực tiếp tham dự vào phân tranh của hắc bang Hongkong, nhưng khi giận lên, cũng là nhân vật làm cho hắc đạo Hongkong chấn động. Nay thấy Hạng Kiều bị đánh, làm sao mà không giận cho được, bất quá càng kỳ quái chính là nàng cũng hiểu được muối muối mình, có thể nói là nữ bá vương học đường, cũng có chút công phu, nó không đánh người đã là may rồi, nên có lẽ không phải là người trong trường. Thấy Hạng Kiều không nói gì lại hỏi: “Có phải là người của ‘Đông Thắng’?” nhưng nói xong liền cảm thấy không thể, tuy ở Hongkong có một hắc bang là “Đông Thắng” vẫn đối với địa bàn của “Hưng Nghĩa An” mà giương mắt hổ, bất quá không có khả năng xuống tay với Hạng Kiều, còn nếu thực xuống tay với Hạng Kiều, thì không đơn giản là đánh sưng mông như vậy.

Hạng Kiều không kiên nhẫn lấy gối che đầu nói: “Không phải... không cần chị lo...”

Hạng Hồng cười nói: “Không nói cho chị cũng được, để chị nói cho ông nội đến quản”.

Hạng Kiều bật dậy nói: “Không cần, chuyện của em cứ để tự em giải quyết, mọi người đừng động tay vào” lại sợ Hạng Hồng tiếp tục hỏi, liền cầm lấy áo khoác mặc vào, muốn đi ra ngoài.

Hạng Hồng lạ lùng hỏi: “Em đang bị thương như vậy, còn đi nơi nào?”

Hạng Kiều tức giận nói: “Em phiền, đi ra ngoài hít thở không khí”.

Hạng Hồng thở dài, nghiêm mặt nói: “Được rồi, gần đây em cũng không nên chạy loạn, nghe nói bên ‘Đông Thắng’ hiện tại cùng Yakuza Nhật Bản thường xuyên tiếp xúc, không biết sẽ làm ra sự tình gì nữa, em có ra ngoài cũng chơi trong khu vực của mình thôi”.

Hạng Kiều bất cần nói: “Em không sợ”.

Tiêu Vi tuy không điên cuồng giống như ngày đó, nhưng thêm một ít nhu mì, ôn thuận tùy ý để cho Thạch Thiên chủ động. Từ ngày đó gặp Thạch Thiên ở quán bar, phát sinh một đêm kích tình, cơ hồ mỗi ngày đều nhớ tới thiếu niên biểu hiện mạnh mẽ có thể làm cho nữ nhân phát cuồng này, đặc biệt là khi buổi tối ở nhà một mình, cơ hồ đều phải ảo tưởng tới bộ dáng của hắn mà thủ dâm mới có thể ngủ được. Hiện tại thiếu niên này đang ở trên người nàng, đang mãnh liệt trùng kích nàng, thật cảm thấy giống như trong giấc mộng vậy. Làm cho nàng không thể tưởng được chính là, thiếu niên này lại trở thành học sinh của mình, không khỏi có cảm giác xấu hổ, nhưng lại khiến cho nàng càng thêm hưng phấn, hy vọng hắn vĩnh viễn không có ngừng.

Nhưng Tiêu Vi dù sao cũng là người thường, không biết đã lên cao trào lần thứ bao nhiêu thì nàng rút cuộc bắt đầu cầu xin tha thứ, Thạch Thiên đắc ý dương dương đem nàng lại lên đỉnh điểm của dục vọng một lần nữa rồi mới tha. Qua hồi lâu Tiêu Vi mới dần dần khôi phục lại chút thể lực, cắn tai của Thạch Thiên mà ôn nhu hỏi: “Tiểu bại hoại... đói chưa?”

Thạch Thiên lúc trưa trước khi đến trường có ăn một chút đến giờ, thật ra sớm đã đói, chỉ là vừa rồi do sắc dục chiến thắng thực dục, nên đã đem chuyện ăn cơm vứt ra khỏi đầu, hiện tại sắc dục đã thỏa mãn, thực dục tự nhiên lên ngôi, liền gật đầu nói: “Đã sớm đói rồi”.

Tiêu Vi sáng giọng: “Vậy sao còn gắp như vậy, vội vã làm chuyện xấu, để tôi đi nấu cơm ăn” Nói xong muốn đứng dậy, nhưng cả người vô lực, vừa đứng lên thì thân thể đã sụm xuống, Thạch Thiên ha hả cười lớn nói: “Bỏ đi, để tôi đi mua chút đồ ăn về, cô cứ ở đây chờ tôi, chờ cô có khí lực làm cơm, tôi đã sớm đói chết rồi”.

Nhìn thấy Thạch Thiên tinh thần phấn chấn rời giường mặc quần áo, Tiêu Vi vừa then lại vừa tức, cảm giác thật sự là cực kỳ thất bại, giống như mình căn bản không thỏa mãn được thiếu niên này.

Hạng Kiều không đi tới chỗ thuộc địa bàn của mình, ngược lại chạy đến một quán bar chưa từng tới, nàng không muốn cho người quen gặp bộ dáng của mình hiện tại, nói đến bọn họ nếu biết mình bị đánh, thực có thể sẽ đi giết chết người nọ, người này tuy đáng giận, nhưng nàng cũng không phải là không đến mức không biết lý lẽ, chỉ là vì tức giận mà thôi.

Quán bar tuy có ghé, nhưng nàng chỉ có thể đứng uống rượu buồn, vừa rồi chịu đau lái xe đi, khi xuống xe mông phẳng phất như bị thiêu đốt, hiện làm sao dám ngồi. Không khí huyền ảo cùng âm nhạc chói tai trong quán bar làm cho tâm tình vốn phiền muộn của nàng lại càng thêm bức bối. Lúc này Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi đi xuyên qua đám người tìm được Hạng Kiều, ba người dung mạo sắc sảo, lại đứng cùng một chỗ càng thêm bắt mắt, dẫn tới không ít lưu manh hướng tới các nàng huyết sát.

Lý Hiểu Lệ nhìn chung quanh hỏi: “Sao lại chạy đến đây uống rượu, chỗ này trông loạn quá”.

Quách Thiển Vi cũng nói: “Đúng, đều không giống người tốt” Hai người bọn họ ở tại trường học tuy kiêu ngạo, nhưng dù sao cũng là con gái, thấy đám người với trang phục kì dị, bộ dáng hung hãn, cũng cảm thấy sợ hãi, về phương diện này kiếm thức cũng không bằng Hạng Kiều.

Hạng Kiều nói: “Có mình ở đây thì sợ cái gì, cùng uống rượu đi”.

Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi nghĩ thấy cũng đúng, nàng ta chính là cháu gái lão Đại hắc bang Hongkong, ở cùng với nàng ta một chỗ ai dám đến gây chuyện, tuy trong này không phải là ai cũng nhận ra, nhưng cũng khẳng định là có người nhận ra, liền yên lòng, liền mỗi người cầm một ly rượu, Quách Thiển Vi nói: “Chúng ta chơi hoa quyền chứ?”

Hạng Kiều lắc đầu nói: “Mình đang phiền, mọi người tự chơi đi”.

Lý Hiểu Lệ hỏi: “Hoa cái gì quyền? Mười lăm hai mươi?”

Quách Thiển Vi lắc đầu nói: “Không chơi cái này, bạn lợi hại lắm, chúng ta chơi tiểu mật phong đi?”

Lý Hiểu Lệ gật đầu nói: “Tùy tiện, đến đây đi” Hai người vừa làm thủ thế vừa xướng: “Hai tiểu mật phong bay vào trong bụi hoa, bay đi... bay đi...” Hạng Kiều đang uống rượu giận dữ, đem chai rượu của hai nàng hất xuống đất mắng: “Các ngươi không phải là cố ý đến chọc ta đây chứ?”

Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi trước là ngẩn ra, sau mới nhớ tới Hạng Kiều hôm nay ở tại cổng trường bị “bay vào trong bụi hoa”, ở trước mặt nàng ta mà chơi “tiểu mật phong” quả thật thực không thích hợp, cố nhịn nhìn Hạng Kiều lè lưỡi, tỏ vẻ xin lỗi.

Một người bên cạnh đi qua đó đập phải chai rượu mà Hạng Kiều hất xuống đất, đột nhiên té ngã, sau khi đứng lên mặt đỏ bừng, lớn tiếng mắng: “Bát cát...” thì ra là một người Nhật Bản, một người bên cạnh hất chai rượu ở trên mặt đất lên, vừa thấy chính là rượu cho nữ uống, mà bên cạnh chỉ có ba người Hạng Kiều đang đứng, tiến lên mắng: “Lũ chết tiệt, cái chai này có phải là của chúng mày”, đây lại là người Hongkong.

Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi thấy hơn mười người xông tới, nhất thời mười phần sợ hãi, trốn ra sau Hạng Kiều, Hạng Kiều lại một chút cũng không sợ, thanh âm lạnh lùng nói: “Là tao, thì sao...”

Tên Nhật Bản kia nghe cũng hiểu, không đợi mấy người Hongkong kia nói gì, xông lên trước mặt Hạng Kiều mà tát tới, Hạng Kiều chợt lùi ra sau, nhắc chân dùng toàn lực đá vào hạ bộ của tên Nhật Bản, tên Nhật Bản hét thảm một tiếng, ôm hạ bộ đau đến đổ gục xuống đất. Hai tên người Hongkong bước tới đỡ người Nhật Bản lên, những người khác giận dữ, vây quanh ba nữ muốn động thủ.

Ngay lúc này có một người hô lên: “Chậm đã” rồi rẽ mọi người ra, vung tay ra hiệu, âm nhạc trong quán lập tức ngừng lại, cả quán bar vốn huyền ảo chợt yên tĩnh lại. Người trong quán bar cũng thấy bên này có chuyện, toàn bộ xông tới, nhìn qua thấy rõ là người một bọn, người nọ nhìn Hạng Kiều ha hả cười nói: “Thực không thể tưởng được, Hạng tam tiểu thư tự mình đến chỗ của ta, đánh khách của ta, ‘Hưng Nghĩa An’ các ngươi có phải là muốn chết không?”

29. Chương 29: Cùng Bọn Họ Liễu Mạng

Người nói chuyện thân hình cao lớn, thân trên lực lưỡng, trên cánh tay đen đúa có xăm một con quái thú, trên mặt hắn còn có một vết sẹo thật sâu, từ trái qua phải cũng chừng 20 cm, trông cực kỳ dữ tợn khủng bố. Người này trong giới hắc đạo Hongkong cũng rất nổi danh, là một dũng tướng của “Đông Thắng”, biệt hiệu “Dã thú”, vốn cùng Mã Sĩ Kiệt của “Hưng Nghĩa An” tại hắc đạo rất nổi danh, trong một hồi loạn chiến đã bị Mã Sĩ Kiệt chém trọng thương, vết sẹo trên mặt chính là lần đó bị chém, thiếu chút nữa bỏ mạng, từ đó về sau thanh danh cũng bị Mã Sĩ Kiệt áp xuống. Hắn đối với việc này vẫn ghi hận trong lòng, muốn tìm cơ hội báo thù, hôm nay thấy Hạng Kiều đưa đến tận cửa, mừng rỡ khôn xiết, cảm thấy cơ hội đã đến.

Hạng Kiều cũng nhận ra hắn, xem bộ dáng hôm nay mình đã xông nhầm vào ổ của “Đông Thắng” rồi, bất quá nàng ta cũng trời không sợ đất không sợ mà hỏi: “Dã thú, mày muốn thế nào?”

Dã thú cười nói: “Cô em đến phá chỗ của tôi, cũng nên để tôi hỏi cô muốn thế nào mới đúng, sao lại hỏi ngược lại tôi, một khi đã đến đây, vậy không cần đi nữa, tôi cùng các huynh đệ cũng phải chiêu đãi các cô cho tốt mới đúng”.

Hạng Kiều cả giận nói: “Mày dám!”

Dã thú cười ha hả nói: “Tôi vì sao mà không dám? Cô đã đánh khách Nhật của tôi, chẳng lẽ muốn cứ như vậy mà đi sao, ‘Đông Thắng’ chúng tôi về sau còn mặt mũi nào mà làm ăn ở Hongkong nữa” Rồi phân phó thủ hạ nói: “Đem bọn chúng trói lại, gọi điện thoại báo cho Mã Sĩ Kiệt biết, nói tam tiểu thư của lão nhân gia nhà chúng đang ở trong tay chúng ta, nói hắn tới nhận người, nếu không ‘Đông Thắng’ chúng ta sẽ cùng ‘Hưng Nghĩa An’ phải làm thông gia đó” Nói xong cùng đám người chung quanh cười ồ lên.

Một tên thủ hạ lấy ra điện thoại hỏi: “Anh Dã thú, bảo Mã Sĩ Kiệt một mình đến sao?”

Dã thú cũng không quan tâm nói: “Tùy tiện, đây là địa bàn của chúng ta, h dẫn người đến là tốt nhất, lão tử thu thập hết, nói đến có tam tiểu thư của bọn họ ở đây bởi chúng ta, sợ cái gì... ha ha... ha ha ha...” phảng phất như đã thấy Mã Sĩ Kiệt bị h dẫn chém đến huyết nhục mơ hồ, hưng phấn mà cười điên cuồng.

Hạng Kiều biết hôm nay cũng không ổn rồi, ngược lại bình tĩnh nói: “Tao có thể lưu lại, nhưng thả hai người kia đi”.

Dã thú ngẩn ra, vỗ tay nói: “Không hổ là cháu gái Hạng lão nhân, có chút hương vị nữ trung hào kiệt, bất quá, hai tiểu muội của cô xinh đẹp như vậy, ta làm sao mà cho đi được, cho dù ta chịu, các huynh đệ của ta cũng không chịu”.

Hạng Kiều cười lạnh nói: “Đừng nói tao không cảnh cáo trước, nhà của các nàng chúng mày không chọc vào được đâu”.

Một người của “Đông Thắng” đi đến bên cạnh Dã thú, nói thầm vài câu, Dã thú sắc mặt biến đổi, cười nói: “Thì ra là tiểu thư Lý gia cùng Quách gia, khó trách bộ dáng xinh đẹp như thế, có thể để cho hai người bọn họ đi” Lý, Quách hai nhà tuy không phải nhân vật trong hắc đạo, nhưng cũng là gia tộc siêu hạng của Hongkong, h dẫn tuy không sợ hai nhà này, nhưng cũng không muốn chọc tới, tạo thêm phiền toái cho “Đông Thắng”, ngược lại làm cho “Hưng Nghĩa An” ngư ông đắc lợi, các lão đại của “Đông Thắng” cũng sẽ không đồng ý cho h dẫn làm như vậy, động tới “Hưng Nghĩa An” thì không sao, “Đông Thắng” hiện tại đang cùng Yakuza Nhật Bản đặt thành quan hệ đồng minh, chính là muốn đem “Hưng Nghĩa An” vẫn đạp ở trên đầu “Đông Thắng” đánh sập xuống, hôm nay nếu mình có thể giải quyết Mã Sĩ Kiệt “Hưng Nghĩa An”, tuyệt đối là một đại công.

Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi kéo tay Hạng Kiều nói: “Chúng mình không đi, đi thì phải cùng nhau đi”.

Hạng Kiều vội la lên: “Các bạn mau đi đi, mình không sao đâu, nhớ đừng báo cảnh sát, sẽ có người tới cứu mình” Nàng dù sao cũng là người của Hạng gia, nếu xảy ra chuyện lại tìm cảnh sát hỗ trợ, vậy danh dự của Hạng gia trong giới hắc đạo cũng mất hết. Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi cũng không biết Hạng Kiều nói có phải là thực, hay là lo lắng cho mình, nhưng không để cho các nàng lựa chọn, Dã thú đã lệnh cho thủ hạ đem các nàng đẩy ra ngoài, miễn khỏi ngộ thương đến các nàng.

Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiên Vi bị đuổi ra ngoài, trong lòng vạn phần lo lắng, các nàng cùng Hạng Kiều tỷ muội tình thâm cũng không phải là giả, nhưng các nàng không biết ngoại trừ báo cảnh sát thì còn có thể làm gì bây giờ, Hạng Kiều lại cố tình không cho bọn họ báo cảnh sát, tìm người trong nhà đến hỗ trợ cũng vô dụng, trưởng bối trong nhà vốn đã không thích các nàng cùng Hạng Kiều quá thân cận, cho dù trong nhà phái vệ sĩ đến, cũng sẽ không đi cứu Hạng Kiều, mà là đem các nàng đưa đi khỏi đây. Đang lo lắng thì Quách Thiên Vi bỗng nhiên thấy một người cũng không phải là quá quen, nhưng vẫn như là chụp được một cái phao cứu mạng mà tiến lên hô: “Thạch Thiên”.

Người nọ đúng là Thạch Thiên đang đi mua cơm, thấy người gọi hắn là Quách Thiên Vi, liền hoảng sợ quay đầu muốn chạy, lại nghe thấy Quách Thiên Vi hô: “Thạch Thiên... cứu mạng...” Thạch Thiên cũng nghe ra trong giọng của nàng tràn ngập sự lo lắng, đành phải quay đầu lại hỏi: “Có chuyện gì? Lão tử còn chưa có ăn cơm!”

Quách Thiên Vi cùng Lý Hiểu Lệ một trước một sau vọt tới trước mặt Thạch Thiên, đưa tay ôm lấy cánh tay của hắn, Thạch Thiên kinh hãi tránh ra, xua tay nói: “Có chuyện gì cứ nói, không cần động tay động chân”.

Quách Thiên Vi vẻ mặt lo lắng nói: “Hạng Kiều bị người bắt đi, mau nghĩ biện pháp cứu nó”.

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Cô ta hung như vậy mà cũng có người dám bắt đi?”

Lý Hiểu Lệ cũng vội la lên: “Không có đùa đâu, thực là do người của ‘Đông Thắng’ bắt đi”.

Thạch Thiên hỏi: “Đông Thắng là cái gì vậy?”

Lý Hiểu Lệ nói: “Là xã hội đen, người nọ bộ dáng rất hung hãn, mau nghĩ biện pháp đi”.

Thạch Thiên dù sao cũng đã làm mấy đời đại hiệp, cho dù không làm đại hiệp nhưng khi gặp lại người khác gặp nguy cũng sẽ ra tay tương trợ, tuy cảm thấy các nàng vừa đã man lại vừa phiền phức, nhưng nói như thế nào thì cũng coi như là bạn học của mình, bắt đắc dĩ nói: “Ồ nơi nào?”

Quách Thiên Vi nói: “Ở quán bar phía trước”.

Thạch Thiên gật đầu nói: “Được rồi, các cô cứ ở chỗ này chờ, đừng chạy loạn, có bị bắt tôi cũng mặc kệ đó, lão tử đang đói muốn chết đây”.

Quách Thiên Vi cả kinh nói: “Cậu... cậu cứ như vậy mà đi? Bọn họ có cả trăm người, đều là người lớn”.

Thạch Thiên mắng: “Lão tử không phải mà người lớn sao? Lão tử so với chúng còn lớn hơn”.

Quách Thiên Vi còn muốn nói gì, lại phát hiện Thạch Thiên đã không thấy đâu nữa, vẻ mặt mờ mịt hỏi Lý Hiểu Lệ: “Hắn... hắn đâu rồi?”

Lý Hiểu Lệ đương nhiên cũng không thấy Thạch Thiên đã đi như thế nào, mờ mịt nói: “Không biết, chắc đi cứu Hạng Kiều rồi, chúng ta làm gì bây giờ, ở đây đợi sao?”

Quách Thiên Vi tâm loạn như ma, làm sao có chủ ý gì được, sau khi ngẩn ra một lúc, thì cắn răng nói: “Cùng bọn họ liều mạng, đi... chúng ta cũng đi”.

30. Chương 30: Hại Lão Tử Đói Bụng

Hạng Kiều lúc này đã bị thủ hạ của Dã thú trói ở trên ghế, điều này làm cho Hạng Kiều hết sức thống khổ, bất quá không phải bởi vì trói quá chặt mà là mông bị Thạch Thiên đánh sưng lên ngồi trên ghế chỗ này, đau đến cả người đổ mồ hôi, không ngừng vặn vẹo thân thể, hiện tại trong lòng nàng mắng chửi ngược lại không phải là những người trước mặt mà là Thạch Thiên.

Dã thú nhìn người Nhật Bản mới bị Hạng Kiều đá vào nơi yếu hại, thấy hắn hai mắt phun lửa nhìn Hạng Kiều, không biết là lửa giận hay là dục hỏa, thầm nghĩ hiện tại “Đông Thắng” cùng Yakuza tuy đã kết thành quan hệ đồng minh, đáp ứng trợ giúp “Đông Thắng” đối phó “Hưng Nghĩa An”, nhưng thế lực của Yakuza dù sao cũng xa tại Nhật Bản, nếu vào thời khắc mấu chốt lại mất nhắm mắt mở, hoặc cùng “Hưng Nghĩa Bang” trở thành liên minh, thì cũng không ổn! Người nọ là cháu của Xã trưởng Yakuza Hữu Điền

Chân Quy, không bằng trước tiên kéo xuống nước rồi hãy nói, bèn nói: ” Đạo Xuyên tiên sinh, nha đầu kia mới vô lý với ngài, hiện tại giao cho ngài xử lý, bên trong có phòng riêng đó”.

Đạo Xuyên cười dữ tợn đi đến trước mặt Hạng Kiều sờ sờ khuôn mặt mềm mại của nàng ta, dùng thứ tiếng Trung Quốc không thuận lắm nói: ” Không cần... phòng riêng... ta... sẽ ở lại đây... chơi nó, cho các người... xem” Dã thú thầm nghĩ tên này quả nhiên biến thái, người khác tuy gọi mình là Dã thú, nhưng xem ra so với tên này còn kém xa. Hạng Kiều đang bị Đạo Xuyên sờ đến lửa giận công tâm, thừa lúc hắn đang cùng Dã thú nói chuyện, há miệng cắn lên bàn tay đang sờ loạn của Đạo Xuyên kia, Đạo Xuyên nhất thời kêu thảm thiết một tiếng, vội vàng rút tay, lại bị Hạng Kiều cắn rất chặt, đợi khi rút được tay ra thì hai ngón tay đã huyết nhục mơ hồ, sau có thể thấy được xương. Đạo Xuyên làm sao có thể nhịn được, hô to một tiếng, nhắm mắt Hạng Kiều mà tát tới.

Lúc này Hạng Kiều bị trói ở trên ghế, tự nhiên không có cách nào né tránh, chỉ có thể nhắm mắt cắn chặt răng, chuẩn bị chịu cú tát này. Chỉ là nghe thấy “bốp” một tiếng, trên mặt lại không thấy đau, không khỏi kỳ quái, vừa mở mắt ra thì thấy Đạo Xuyên kia còn đứng ở trước mặt, bắt quá xoay tại chỗ bảy tám vòng mới ngừng lại, rồi ngã lộn ra đất không nhúc nhích, giống như là hôn mê bất tỉnh, trên mặt còn có một vết tay hồng hồng. Mới phát hiện bên cạnh mới có thêm một người, nhìn lại chợt chấn động, không ngờ lại là người mà mình vừa mới ở trong bùng mắng lớn, mở miệng kêu lên: ” Thạch Thiên”.

Thạch Thiên bụng càng ngày càng đói, thủ phạm đầu sỏ cũng chính là Hạng Kiều, trong lòng một bụng hỏa khí, trừng mắt nhìn nàng ta rồi không để ý tới nữa, nhìn mọi người chung quanh hỏi: “Trong này ai là quản sự? Bò ra cho lão tử!”

Dã thú nghe Hạng Kiều hô tên hắn, nhận ra hắn, tưởng là người mới của “Hưng Nghĩa Bang”, thấy chỉ có một mình hắn, cũng không vội động thủ mà hỏi: ” Sao lại chỉ có mình ngươi, Mã Sĩ Kiệt được xưng là Hồ Tiêm Đông, chẳng lẽ sợ không dám đến đây sao?”

Thạch Thiên nói: “Cái gì mà trâu với ngựa, trong này ai là quản sự”

Thủ hạ chung quanh Dã thú đều cười mắng “*****”..... tiểu tử này ngay cả anh Dã thú cũng không biết, lại còn dám đến đây, mới từ nhà quê lên chầu” cả đám đều khua đao trong tay, chỉ đợi Dã thú ra lệnh một tiếng, liền đem người có mặt trong này giải quyết đi

Hạng Kiều không rõ lắm Thạch Thiên vì sao lại tới nơi này, nhưng nhìn qua giống như là tới cứu mình, trong lòng rất hận Thạch Thiên, nhưng cũng không muốn thấy hắn vì mình mà mất mạng, liền bảo Thạch Thiên: “Tôi không cần anh lo, anh đi đi...nhanh đi đi”.

Thạch Thiên ngẩn ra, không thể tưởng được Hạng Kiều này bình thường kiêu ngạo đã man, vào thời điểm này còn có thể nói ra những lời như vậy, biết nàng không muốn liên lụy đến mình, cũng có chút bội phục, ngoài miệng lại nói: “Cô nghĩ lão tử muốn đến quản cô sao, lão tử cơm chiều còn chưa ăn đây” rồi xoay người đi tới trước mặt Dã thú, một tay chụp lấy Dã thú cao hơn hắn cả cái đầu, trái phải tát mấy cái tát, ngoài miệng còn mắng: “Là người lão tử thêm phiền toái...là người làm lão tử đói bụng...”đợi khi hắn cảm thấy đã bớt giận, buông Dã thú ra, thì trên mặt Dã thú đã sưng lên như đầu heo, miệng cùng mũi đều xị máu, Thạch Thiên khi buông hắn ra, thì hắn cũng đã đứng không nổi, mềm nhũn ra mà gục xuống đất.

Gần hai trăm người trong quán bả trộn mắt há hốc mồm, cảm thấy không thể tin vào mắt mình, Thạch Thiên đi đến trước mặt Hạng Kiều, nhẹ nhàng vung tay lên cắt đứt dây thừng to bằng ngón cái trên người nàng, kéo Hạng Kiều cũng đã trộn mắt há hốc mồm nói: “Đi thôi”.

Dã thú bị tát thành đầu heo lúc nào lão đảo đứng lên, tuy choáng váng đầu hoa mắt, nhưng cũng không quên chuyện vừa rồi, trước nhiều người như vậy, lại bị thằng nhóc này khi dễ thành như vậy, so với năm đó bị Mã Sĩ Kiệt chém trọng thương còn muốn mất mặt hơn gấp trăm lần, đã tức giận đến tê tâm liệt phế, hướng về phía đám thủ hạ còn đang ngăn người găm lên: “Nhanh... chém chúng cho ta...” Thanh âm như quỷ khóc sói tru

Đám huynh đệ thủ hạ kia lúc này mới tỉnh lại, quơ gậy gộc dao trong tay hướng tới chỗ Thạch Thiên cùng Hạng Kiều phóng đi. Thạch Thiên đem Hạng Kiều ôm vào trong lòng, để tránh chiêu cổ không kịp bị loạn đao chém trúng, rồi cười lạnh một tiếng mà đi ra cửa.

Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi mỗi người cầm một cái cán chổi không biết nhặt được ở đâu, vọt tới cửa quán bar vừa định đi vào, thì có mấy tiếng thắng xe chói tai vang lên phía sau, quay đầu nhìn lại thì thấy đúng là Mã Sĩ Kiệt dẫn theo hơn mười người chạy tới. Hai người bọn họ thường xuyên đi theo Hạng Kiều tới chỗ Mã Sĩ Kiệt chơi, tự nhiên nhận ra hắn, liền chạy qua nói: “Anh Kiệt, anh đã tới...” nói xong rồi cuộc nhện không được, hai người cùng nhau khóc lên.

Mã Sĩ Kiệt thấy các nàng mỗi người cầm một cái chổi, muốn cười mà cười mà cười không được, liền nói: “Hai em mau rời khỏi chỗ này, lát nữa sẽ rất nguy hiểm”.

Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi cùng kêu lên: “Em không đi”.

Mã Sĩ Kiệt hiện nào có tâm tình đi khuyên các nàng, vừa định phát hỏa, lại có ba chiếc xe dừng lại, người xuống xe lại có cả Hạng Hồng, trong lòng càng kêu khổ. Vừa rồi hắn nhận được điện thoại thủ hạ của Dã thú, không biết thật giả, liền gọi điện thoại cho Hạng Hồng, hỏi Hạng Kiều có phải không ở nhà hay không, tuy hắn không nói cho Hạng Hồng đã xảy ra chuyện gì, nhưng Hạng Hồng cũng không phải là người bình thường, khẳng định đoán ra muội muội đã xảy ra chuyện, đợi Hạng Hồng dẫn theo bảy, tám người đến gần hỏi: “Cô sao lại cũng đến đây?”

Hạng Hồng “hừ” một tiếng: “Đừng nghĩ anh không nói cho tôi, tôi sẽ không tra được, chuyện của muội muội tôi đương nhiên phải tới” Mã Sĩ Kiệt biết nàng ta nhất định là từ chỗ thủ hạ của mình bực ra chỗ này, dù sao cũng ngăn không được nàng ta, đành cười khổ một tiếng, dẫn đầu đi đến quán bar.

31. Chương 31: Dám Sờ Bạn Học Tao

Mã Sĩ Kiệt dẫn theo người đi vào quán bar, chợt nghe thấy bên trong đại sảnh hỗn loạn, không khỏi rất kỳ quái, thậm chí chẳng lẽ có người đã đi trước một bước tới cứu Hạng Kiều sao? Mọi người cũng không rảnh để nghĩ tới nguyên nhân, bước nhanh chạy vào đại sảnh quán bar, trước mắt nhất thời xuất hiện một cảnh khó có thể tưởng tượng. Chỉ thấy người nằm đầy đất, không phải nằm bất động, mà là kêu rên thảm thiết, giống như bị thương không nhẹ, ít nhất cũng phải hơn một trăm người, một bên còn có mấy chục người, trong tay cầm khảm đao, gậy gộc, cũng không phải đang chém người, mà là đang chạy trốn, còn có một người bộ dáng thiếu niên, đang đuổi theo mấy chục người này, đuổi tới ai là người đó gục xuống đất kêu la thảm thiết, không khí quỷ dị, giống như là đi vào địa ngục vậy. Mà trong lòng thiếu niên kia còn ôm một cô gái, nhìn kỹ lại chính là Hạng Kiều.

Còn không đợi đám người Mã Sĩ Kiệt từ trong cảnh tượng trước mắt tỉnh lại, Thạch Thiên đã đánh xong thu công, nhìn chung quanh, trừ còn hơn hai mươi người ở lối vào đại sảnh là còn đứng, còn những người khác đều đã nằm dưới đất. Hơn hai mươi người ở lối vào kia còn có Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi, biết là người tới cứu Hạng Kiều, liền đi qua đó, buông Hạng Kiều còn đang ôm cổ hắn ra nói: “Xuống đi”.

Không ngờ Hạng Kiều lại lắc đầu nói: “Không xuống...” ngược lại còn ôm chặt hơn, đem mặt áp sát vào mặt hắn.

Thạch Thiên trong lòng kêu khổ, biết có thể phát sinh chuyện “ngoài ý muốn”, Hạng Kiều này dung mạo so với Tiêu Vi còn muốn đẹp hơn ba phần, sức hấp dẫn có thể tưởng tượng được, tuy là mới cùng Tiêu Vi thân thiết qua, nhưng lúc này cùng Hạng Kiều áp sát như vậy, nghe mùi hương nữ ở trên người nàng truyền qua, thì trong lòng vẫn cảm thấy nóng nực, tim đập nhanh hơn, thậm chí bản thân sống càng lâu thì định lực về phương diện này lại càng ngày càng kém, nhớ tới trước kia đã nếm qua không ít “đau khổ” của xử nữ, cắn răng gỡ hai tay Hạng Kiều ra, đem nàng ta thả xuống đất nói: “Đừng làm phiền ta”, làm cho Hạng Kiều tức giận đến nghiêng răng kèn kẹt.

Lúc này ở trong đại sảnh bỗng nhiên có một người đứng lên, nghiêng nghiêng ngã ngã giống như đứng không vững, ngoài miệng còn la hét: “Bát cát...” đúng là Đạo Xuyên mới bị Thạch Thiên cho một bạt tai xoay mấy vòng, lúc này mới tỉnh lại, còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thạch Thiên sừng sốt, tức giận nói: “Thì ra vừa rồi sờ cô là tên Uy Khẩu này” rồi lắc mình đến trước mặt Đạo Xuyên, kéo cánh tay vừa rồi sờ lên mặt Hạng Kiều mà bị cắn thành bị thương mất: “Con mẹ mày dám sờ bạn học của lão tử, hôm nay lưu lại cho người nhớ”.

Đạo Xuyên kia còn hiểu là chuyện gì, thậm chí còn không biết vừa rồi đánh hấn ngất đi chính là người trước mắt này, mơ mơ màng màng hỏi Thạch Thiên: “Muốn... muốn làm cái gì...” Thạch Thiên cười lạnh một tiếng, tay kéo ra, chỉ nghe thấy hét thảm một tiếng, cánh tay nọ của Đạo Xuyên đã bị Thạch Thiên từ cổ tay, xương cốt lẫn thịt đều bị xé toạc xuống.

Đạo Xuyên sau khi kêu thảm thiết một tiếng liền lại ngất đi, cả đại sảnh bỗng nhiên im lặng, những người vốn đang lặn lội trên mặt đất không ngừng rên rỉ sợ tới mức ngậm chặt miệng, thậm chí còn không dám hít thở lớn tiếng, vẻ mặt tràn ngập sự khiếp sợ cùng sợ hãi, ngay cả đám người Mã Sĩ Kiệt cũng cảm giác hai chân mình phát run, muốn đứng không nổi, Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi thì trong lúc này cũng đã hôn mê bất tỉnh như Đạo Xuyên vậy.

Thạch Thiên một cước đem Đạo Xuyên đá bay vào trong góc, ném cánh tay bị đứt xuống đi xuống trước mặt đám người Hạng Kiều, nhớ tới vừa rồi Hạng Kiều còn từng khuyên mình đi trước, nên nói: “Về sau bớt chạy loạn đi”.

Hạng Kiều nghe hấn giọng điệu cứng nhắc, giống như đang giáo huấn mình, tức giận nói: “Không cần người lo...” thanh âm lại có chút phát run, rõ ràng cũng bị một màn vừa rồi bị dọa sợ không ít.

Thạch Thiên nói: “Ai mà thèm lo tới cô...” rồi xoay người nói với những người khác: “Tránh ra, lão tử muốn đi ăn cơm” Lối ra của quán bar cũng không rộng lắm, hơn hai mươi người này đứng đó, đã đem lối ra bít kín, nhưng Thạch Thiên vừa nói, thủ hạ của Mã Sĩ Kiệt cùng Hạng Hồng dẫn đến đã vội vọt sang một bên, áp sát vách tường, giống như là sợ Thạch Thiên ngại đường không đủ rộng mà tức giận, vừa rồi sau khi thấy một màn kia, lúc này thiếu niên thoát nhìn so với các nàng Hạng Kiều còn muốn trẻ hơn, trong mắt bọn họ quả thực chính là ma quỷ.

Hạng Hồng thấy Thạch Thiên đi ra ngoài, chạy theo hỏi: “Tiên sinh, cảm ơn anh đã cứu muội muội của tôi, có chuyện gì cần thì cứ nói đừng ngại”.

Thạch Thiên cũng không quay đầu lại mà nói: “Kêu cô ta ít đến làm phiền lão tử là được rồi”.

Hạng Hồng còn muốn nói cái gì đó, Thạch Thiên đã ra khỏi quán bar, đợi nàng đuổi theo tới cửa, thì Thạch Thiên sớm đã không thấy bóng dáng. Mã Sĩ Kiệt dẫn theo đám người Hạng Kiều đi theo ra khỏi quán bar, nói với Hạng Hồng: “Đại tiểu thư, cô dẫn mấy người tam tiểu thư trở về trước, để tôi xử lý chuyện ở nơi này”.

Hạng Hồng hơi ngần ra, liền hiểu được Mã Sĩ Kiệt muốn thừa cơ đem địa bàn của Dã thú “tiếp thu”, lúc này quả thật là một cơ hội tốt, thủ hạ của Dã thú rõ ràng đều đã bị phế đi, tối thiểu cũng phải nằm viện mấy ngày, “Đông Thắng” nếu muốn lập tức đổi người thế cho Dã thú, cũng không phải một lúc là được, cơ hội như thế làm sao hấn bỏ qua được, cũng không muốn tiếp tục lặn lội ở trên đường, liền gật gật đầu, phân phó thủ hạ của mình dẫn đến đem Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi đưa về nhà, sau đó kéo Hạng Kiều lên xe của mình, tự mình lái xe về nhà Hạng gia.

Hạng Kiều cùng Hạng Hồng sau khi lên xe, Hạng Kiều vì để đỡ đau trên mông, đã ngồi lên trên đùi Hạng Hồng, Hạng Hồng nhớ tới tình cảnh vừa rồi lại hỏi: “Người nọ là ai vậy?”

Hạng Kiều nói: “Là học sinh mới đến, cùng lớp với em”.

Hạng Hồng không thể tưởng được người khủng bố như ma quỷ này lại là một học sinh, bất quá xem tuổi tác của hấn cũng không sai biệt lắm, nhìn Hạng Kiều đang ngồi trên đùi mình, bỗng nhiên cười nói: “Em... có phải mông của em bị tiểu tử này đánh ra như vậy không?”

Hạng Kiều sắc giọng: “Không nói cho chị”. Bị Hạng Hồng nhắc tới, trong lòng lại hận Thạch Thiên, nhưng vừa rồi bản thân mình không biết vì sao khi bị tiểu tử này ôm vào trong lòng, trong lòng lại cảm thấy là lạ, đây là một loại cảm giác cho tới bây giờ cũng chưa từng có qua, tóm lại là không muốn từ trên người hấn đi xuống, phảng phất hy vọng vĩnh viễn được hấn ôm như vậy.

Hạng Hồng cười nói: “Em không nói chị cũng biết, khẳng định là hấn”.

Hạng Kiều mặt đỏ bừng nói: “Đã nói không cần chị lo mà”.

Hạng Hồng nói: “Hiện tại em bảo chị lo, chị cũng không dám lo, chị vẫn còn muốn giữ lại hai cái tay để ăn cơm” Nói đến đây hai chị em không khỏi nhớ lại một màn khủng bố vừa rồi, đều cảm thấy thân thể run lên, trong lòng không khỏi phát lạnh.

32. Chương 32: Hắc Bang Hongkong

Xã hội đen Hongkong là do từ Quảng Đông truyền qua, tục truyền là do Trần Cận Nam là người sáng lập ra Hồng Môn (không sai, đúng là người đứng đầu Thiên Địa hội trong Lộc Đỉnh Ký) sau khi chết trận tại Huệ châu, truyền nhân tiếp tục lãnh đạo tổ chức, bởi vì không phục chính phủ Mãn Thanh, phản Thanh phục Minh lại không có hiệu quả, cuối cùng thành các tổ chức hắc bang, cũng chính là đời sau của thanh bang.

Nhưng xã hội đen Hongkong tổ chức khác với Hồng Môn nội địa, đầu tiên bọn họ tuy bài vị tôn hoàng (đương nhiên là cái gọi là Đại Minh chính tông), nhưng cùng với các hắc bang ở nội địa cơ hồ không có quan hệ, đại đa số các bang hội thật ra khởi điểm chính là từ các hiệp hội tiểu thủ công nghiệp hoặc hội đồng hương của các công nhân bến tàu, cho đến khi có một vị Hương chủ Hồng Môn đi đến Hongkong, liên hệ các bang phái, đề nghị dùng biểu hiệu Hồng Môn để tổ chức lại, mở rộng ảnh hưởng, giảm bớt tranh đấu lẫn nhau, lúc này mới mở hương đường, đốt giấy vàng, chém gà trắng, chính thức mở Hồng Môn đại hội. Từ đó về sau truyền lưu, bọn họ căn bản không có quan hệ với Hồng Môn nội địa, không có lui tới, bọn họ làm cũng chỉ là hai chữ “làm ăn”, cùng với tôn chỉ phản Thanh phục Minh ở nội địa hoàn toàn khác nhau.

Xã hội đen Hongkong sau khi sinh ra phát triển cực kỳ nhanh chóng, thời kì phát triển đầu tiên là sau khi thảm án bãi công làm cho kinh tế Hongkong tiêu điều, trị an hỗn loạn, xã hội đen thừa cơ phát triển. Thời kì thứ hai là những năm ba mươi lăm, bởi vì xã hội đen nói nghĩa khí, hơn nữa cảnh sát cùng xã hội đen bắt đầu cấu kết, xã hội đen phát triển ổn định mà rất mạnh. Cuối cùng chính là sau khi giải phóng, các thế lực Quốc Dân Đảng còn sót lại ở Hongkong, bởi vì có hậu đài duy trì, vũ khí sung túc, nên phát triển mạnh. Nhưng theo tốc độ phát triển kinh tế của Hongkong, các bang phái cũng đều thay đổi hình tượng, có một số bang phái mục đích chính trị cũng đã vứt ra khỏi đầu, mục tiêu duy nhất chính là kiếm tiền, đối ngoại cũng không kêu bang phái nữa, mà tự xưng là xã đoàn.

Thành viên xã hội đen chính thức ở Hongkong hiện này ước chừng hai ba mươi vạn, mà không chính thức cũng cỡ bốn năm mươi vạn, bọn họ vẫn theo truyền thống, đương nhiên rất nhiều nhân vật cấp lão đại đều đã chuyển sang làm ăn, không tiện xuất đầu lộ diện. Hơn nữa từ khi Hongkong trở lại đại lục thì cảnh sát Hongkong mạnh mẽ tảo trừ, các thế lực xã hội đen đều thu liễm. Bất quá, xã hội đen cũng không phải là ngồi không, những năm gần đây các bang phái đều chuyển sang hoạt động ngầm, khó có thể tìm được chứng cứ, cũng khó mà quét sạch. Hơn nữa, xã hội đen Hongkong lại có xu hướng quốc tế hóa, càng phức tạp hơn nhiều.

Bởi vì Hongkong đất chật người đông, kinh tế phát triển, một địa bàn rất nhỏ, thậm chí chỉ là một nơi giải trí, ví dụ như sân khấu ca nhạc, quán bar, đều là mục tiêu của các bang phái tranh đoạt, phạm vi thế lực của các bang phái cũng không cố định, thường xuyên là trong ta có người, trong người có ta, rất khó ấn định mà phân khu. Nhân số của bang phái cũng vô chừng, từ mấy chục người cho đến mấy vạn người, trước mắt các bang phái tại Hongkong có số thành viên chính thức lên tới hàng vạn có ba bang, trong đó nhân số đông nhất là “Tân Hòa Thịnh” long đầu lão đại là Vương Thịnh Duy, hiện thành viên có chừng mười vạn người. Bất quá bang này quản lý phân tán, phân tổ phái hệ (tự xưng đôi phân) rất nhiều, các đôi phân đều tự làm chủ, thường xuyên nội loạn tranh đoạt ích lợi, người một nhà đánh người một nhà. Do quan hệ không đoàn kết, không ít địa bàn đã bị hai bang phái lớn kia gom thâu, chỉ có nổi trội về nhân số mà thôi.

“Đông Thắng” là bang phái nhân số đứng thứ hai, lão Đại là Trương Bá Uy, đệ huynh dưới tay có chừng năm vạn. Mà “Hưng Nghĩa An” vẫn được hắc đạo Hongkong công nhận đại bang đệ nhất, nhân số lại ít nhất trong ba bang phái, chỉ hơn bốn vạn người, cái này bởi vì Hongkong dù sao cũng là xã hội pháp chế, hơn nữa là xã hội phi thường thương mại hóa, chuyện chém nhau giữa các bang phái hiện nay đã rất ít phát sinh, thực lực cũng không phải là nhiều người, mà là nhiều tiền. “Hưng Nghĩa An” không thể nghi ngờ là giàu có nhất trong ba đại bang, dưới sự dẫn dắt kinh doanh của long đầu lão Đại Hạng Hoa Cường, hắc bạc lưỡng đạo đều có làm ăn lớn, có thể nói là tài nguyên cuộn cuộn, làm cho hai đại bang kia hết sức đỏ mắt. Bất quá cũng bởi vì “Hưng Nghĩa An” đem trọng điểm kinh doanh từ từ chuyển qua bạch đạo, chuyện xử lý bên hắc đạo bình thường đều có chừng mực, do đó theo thực lực hắc đạo mà nói, “Đông Thắng” đã có

xu thế vượt qua “Hưng Nghĩa An” trở thành hắc bang đệ nhất Hongkong, cũng vì có dã tâm này, cho nên mới có chuyện liên hợp với Yakuza Nhật Bản.

Hạng Hoa Cường trước mắt đã rất ít khi tự mình xử lý phân tranh hắc đạo của “Hưng Nghĩa An”, đem quyền lực ở các đường đều phân tán cấp cho Đường chủ tự hành quản lý, bản thân đem tinh lực tập trung kiếm tiền, hẳn nguyên ý để người khác đem hẳn trở thành một thương nhân thành công, chứ không phải lão Đại hắc bang. Hôm nay Hạng Kiều xảy ra chuyện, Hạng Hồng cũng không có nói cho ông nội biết, mà là về đến nhà sau khi đem Hạng Kiều đuổi về phòng, mới đến phòng của ông mà báo lại.

Hạng Hoa Cường dù sao cũng đã gặp qua sóng to gió lớn rồi, đối với chuyện “Đông Thắng” liên hợp với Yakuza cũng sớm đã nghe thấy, biết sớm muộn cũng sẽ có chuyện phát sinh, chỉ là khi nghe được đối phương lại xuống tay với cháu gái mình, cảm thấy phi thường tức giận. Trong giới hắc đạo tuy không có pháp quy chính thức phải tuân thủ, nhưng không để dính líu đến gia đình con cái cơ hồ đã trở thành quy tắc ngầm của mọi người, “Đông Thắng” ngay cả cháu gái mình cũng không buông tha, việc này nhất định phải có một câu trả lời, cũng đồng ý để cho Mã Sĩ Kiệt thừa cơ hội này đem quán bar kia thu lấy.

Đương nhiên, trong chuyện này, làm cho hắn kinh ngạc nhất, cũng là kỳ lạ nhất, là một thiếu niên đã đơn độc đem Hạng Kiều cứu ra, miêu tả của Hạng Hồng làm cho hắn không dám tin là thật, nhưng hắn cũng hiểu Hạng Hồng không dám trước mặt mình mà phóng đại câu chuyện, kinh ngạc hỏi: “Thiếu niên này là ai?”

Hạng Hồng bản thân cũng không rõ ràng lắm nói: “Chỉ nghe tam muội nói, là bạn học cùng lớp”.

Hạng Hoa Cường trầm tư một hồi rồi nói: “Ngày mai cháu cho người điều tra hẳn, không riêng gì thân phận của hẳn, chủ yếu nhất chính là tra xem hẳn thích cái gì, đó là một người rất thú vị”.

Hạng Hồng gật đầu nói: “Ông nội, ông muốn mượn sức hẳn sao?”

Hạng Hoa Cường cười nói: “Cháu luôn thông minh như vậy, người như vậy mà không thể thu dùng thì rất đáng tiếc. Nói đến, loại võ lâm cao thủ thân mang tuyệt kỹ này sớm muộn cũng sẽ xuất đầu, chúng ta không đi tìm hẳn, người khác cũng sẽ tìm hẳn”.

Hạng Hồng cũng cười nói: “Không thể tưởng được trên thế giới này thực sự có người như vậy, cháu còn tưởng rằng cái gọi là võ lâm cao thủ cũng chỉ như các võ sư biết mấy chiêu quyền cước mà thôi, nhân vật thân mang tuyệt kỹ đều chỉ là trong tiểu thuyết tạo nên mà thôi”.

Hạng Hoa Cường nói: “Kỳ nhân dị sĩ xuất hiện cũng không kỳ lạ, chỉ là chúng ta không biết mà thôi, cái này cũng khó trách cháu, nếu Hạng Kiều đến nói với ta có nhân vật như vậy, ta cũng không tin. Đúng rồi, Hạng Kiều cùng thiếu niên này quan hệ thế nào? Một khi đã có thể tới cứu nó, có lẽ quan hệ cũng không tệ lắm”.

Hạng Hồng nghĩ đến cái mông sưng đỏ của muội muội kia, lắc đầu nói: “Xem qua thì quan hệ của bọn họ rất phức tạp, không giống là bạn bè, ngược lại... ngược lại giống như là thù nhân... cũng không phải... phải nói hai người bọn họ giống như là oan gia thì đúng hơn...”

Hạng Hoa Cường ngẩn ra hỏi: “Ý cháu nói... hai người chúng có... có ý với nhau?”

Hạng Hồng quyết đoán lắc đầu nói: “Ông đừng hiểu lầm, ông không phải bảo cháu tra hẳn thích cái gì sao, có một chút điểm cháu có thể cam đoan, hẳn khẳng định không thích nữ sắc. Tam muội nói không chừng cũng có suy nghĩ này, thiếu niên kia nhìn cũng không muốn nhìn Tam muội cùng hai chị em bên cạnh nó, nam nhân bình thường tuyệt sẽ không như vậy, có lẽ một thân công phu của hẳn chính là luyện Đồng Tử công mà ra”.

Hạng Hoa Cường “ồ” một tiếng, gật gật đầu, Hạng Kiều cùng hai chị em kia cũng có thể xem như là mỹ nữ, một thiếu niên đối với các nàng lại xem như không thấy, quả thật là không bình thường.

Bọn họ nếu biết hiện tại Thạch Thiên đang ôm giáo viên chủ nhiệm mà đại triển hùng phong, thì không biết sẽ có cảm tưởng gì.

33. Chương 33: Tiếp Vãn

Ngày hôm sau khi đến trường học, Tiêu Vi nghe nói Thạch Thiên hôm qua đem nữ bá vương Hạng Kiều nổi danh trong trường học ném vào vườn hoa, liền gọi Thạch Thiên vào văn phòng, hỏi hắn là sao. Thạch Thiên cũng không nói gì, chỉ bảo Tiêu Vi không cần lo lắng, sau đó hôn nàng ta một cái hôn nóng bỏng, rồi ha hả cười lớn đi về lớp. Nhưng Tiêu Vi sao mà không lo lắng cho được, trường học ai mà không biết bối cảnh gia đình của mấy nàng Hạng Kiều này, bằng không bằng vào ba cô gái các nàng, làm sao mà có thể kiêu ngạo như thế, khi dễ người khác khắp nơi, phải biết rằng đây chính là một trường học lớn có cả vạn học sinh, tổ chức, đoàn thể không ít, chỉ là không dám chọc tới các nàng mà thôi. Tiêu Vi liền lấy di động gọi “999” báo cho cảnh sát Hongkong, đề phòng bắt trộm, cả ngày hai mắt cơ hồ không rời khỏi cổng trường, chuẩn bị hễ thấy có bóng dáng xã hội đen nào vào trường học, liền lập tức gọi điện báo cảnh sát.

Ánh mắt cả lớp nhìn về phía Thạch Thiên cũng khác nhau, có sợ hãi, có bội phục, còn có ánh mắt tràn đầy cảm kích của một số người đã nếm qua đau khổ của ba vị man nữ này. Thạch Thiên đều giả như không thấy, chăm chú đọc sách, hắn tuy lười, nhưng về mặt học tập thì rất tốt, bởi vì hắn biết muốn lười, thì phải tận lực học một ít tri thức hiện đại, ví dụ như muốn lái ô tô, thì phải học lái xe trước. Bằng không, hắn cũng sẽ không đi học. Nói đến, hắn chỉ lười ở những chuyện mà hắn cho là vô vị, ví dụ như nấu cơm, giặt đồ mấy chuyện lặt vặt trong cuộc sống, còn chuyện hắn muốn làm, thì tuyệt đối là chuyên tâm.

Lúc này Thạch Thiên đang học môn lịch sử, đối với hắn mà nói, học lịch sử cũng tương đương như là đọc lại hồi ức, một số thứ tuy không được đầy đủ chính xác, nhưng có thể kể lại như vậy cũng đã là không dễ dàng, hắn biết có một số việc có nghiên cứu cũng không ra, cho dù để cho chuyên gia nghiên cứu lịch sử trở lại niên đại đó, những thứ được thấy cũng chưa chắc đã là thật.

Bỗng nhiên có mùi hương ủa tới, Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi đang cùng nhau đi tới, hướng tới Lao Thư đang ngồi ở bên cạnh Thạch Thiên xem tiểu thuyết sắc tình xua xua tay, ý là kêu hắn tránh ra. Lao Thư lấy một quyển sách rồi tránh đi chỗ khác, hắn ngày hôm đó ở tại cổng trường tuy hào tình tráng chí, nhưng khi về đến nhà thì càng nghĩ lại càng sợ, phỏng chừng bản thân sẽ gặp tai ương lớn, vốn muốn dùng biện pháp cũ trốn đi một tháng, nhưng cảm thấy để Thạch Thiên ở lại trường học một mình thì rất không nghĩa khí, nên vừa lo sợ vừa đề phòng mà đi học. May mà Hạng Kiều bởi vì không thể ngồi nên không đến trường, lúc này thấy Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi đi tới không phải là muốn xử hắn, mà là bảo hắn tránh ra, cũng cũng không quan gì tới nghĩa khí, đi trước là tốt nhất, dù sao hai cô gái này cũng đánh không lại Thạch Thiên.

Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi một trái một phải ngồi bên cạnh Thạch Thiên, cơ hồ là muốn áp sát vào trên người hắn. Thạch Thiên ngửi thấy mùi hương xử nữ từ trên người các nàng truyền đến, lập tức cảm thấy người nóng rực, đành phải vận bế khí công, đem hai cỗ hương mê người này ngăn ở ngoài mũi.

Quách Thiển Vi dùng thanh âm nhẹ nhàng nhất có thể nói: “Tiểu Thiên Thiên, ngày hôm qua cảm ơn bạn nha...” thiếu chút nữa đem Thạch Thiên hóa thành nước mặt ngay tại chỗ.

Thạch Thiên lại phải vận khởi thanh tâm quyết nói: “Không cần”.

Lý Hiểu Lệ vỗ vai Thạch Thiên nói: “Chúng mình đã quyết định rồi...” Thạch Thiên vốn muốn tránh đi, nhưng hai người đã kẹp chặt lấy hắn, hắn phải ngồi im, nếu né qua bên kia mặt sẽ đụng tới ngực của Quách Thiển Vi ngay bên cạnh, chỉ có thể ngồi chịu trận, khó hiểu hỏi: “Quyết định cái gì?” thầm nghĩ không lẽ quyết định chấm lão tử sao.

Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi liếc mắt nhìn nhau, cúi người áp sát miệng vào bên tai Thạch Thiên nói: “Quyết định phải cảm ơn bạn” rồi không đợi Thạch Thiên trả lời, nhắm mắt nhắm vào mặt hắn mà hôn tới, lại cảm giác không phải là hôn lên trên mặt Thạch Thiên, mà là ngay miệng, trong lòng đều là run lên, cả người như nhũn ra, vừa định đưa đầu lui ra hôn, thì lại cảm giác môi của Thạch Thiên sao lại nhỏ như vậy, mở nhãn ra nhìn thì lại là Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi hai người đang trực tiếp hôn nhau, Thạch Thiên đã không còn ở giữa hai nàng, chui xuống gầm bàn không quay đầu lại mà chạy trốn chết ra khỏi phòng học. Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi nhất thời xấu hổ đến vẻ mặt đỏ bừng, tức giận đến toàn thân run rẩy, dẫm mạnh chân mà mắng Thạch Thiên “khốn kiếp”, trước khi đi còn xé nát hai quyển vở của Thạch Thiên mới hả cơn tức.

Thạch Thiên dưới tình thế cấp bách, chỉ có thể sử dụng Súc cốt công mà luồn dưới gầm bàn “chạy trốn”, đã sợ tới mức thân toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: Hay cho mấy cô! Chỉ một hồi như vậy mà đã bức lão tử liên tiếp sử dụng ra Bế khí công, Thanh tâm quyết, Súc cốt công ba môn thần công mới tránh thoát một “kiếp” này, sức sát thương của xử nữ quả nhiên lợi hại, về sau tuyệt đối không thể để cho các nàng tới gần mình trong vòng ba thước, nếu không đời này cũng khó mà sống yên ổn được.

Phía sau truyền đến tiếng một người gọi lớn: “Bạn Thạch Thiên...”

Thạch Thiên vừa nghe là tiếng của nam sinh, liền dừng chân quay đầu lại, thấy là bạn học cùng lớp với mình, chỉ là không biết tên là gì, nói thật, đại bộ phận tên của bạn học trong lớp hẳn đều không biết, liền hỏi: “Cậu tìm tôi?”

Bạn học kia chạy đến trước mặt Thạch Thiên nói: “Đúng vậy, mình tên là Vương Húc, là lớn trưởng, bắt quá mặc kệ nó, chỉ là giúp giáo viên chạy tới chạy lui mà thôi” lớp này hẳn cũng không dám quản, cho hẳn làm lớp trưởng, là bởi vì toàn lớp chỉ có một mình hắn so ra là thành thật an phận, có thể nghe lời giáo viên nhất, chỉ là do thành tính học tập không tốt nên mới bị đưa vào lớp này.

Thạch Thiên thấy hắn nói rất khách khí, thì cũng khách khí lại: “Xin hỏi, tìm tôi có chuyện gì?”

Wương Húc nói: “Bạn Thạch Thiên, bạn biết đá bóng không?”

Thạch Thiên ha hả cười nói: “Cậu nói nghe thật buồn cười, không thấy ta có hai chân sao chứ? Đừng nói là đá bóng, trâu cũng có thể đá chết. Đúng rồi... mà bóng đá là cái gì vậy? Lão tử quả thật cũng chưa từng đá qua”.

Bóng đá hiện tại là môn thể thao đứng đầu toàn cầu, người bình thường nào cũng biết, Vương Húc nghĩ Thạch Thiên đang nói đùa, bắt quá hắn trời sinh bản tính thành thật, cũng không lạ lùng gì mà đơn giản giới thiệu sơ qua về bóng đá rồi mới nói: “Qua mấy ngày nữa trường chúng ta cùng trường khác tiến hành giao hữu, nhưng hiện tại đội viên còn thiếu mấy người, mình mới vừa rồi thấy tốc độ chạy của bạn rất nhanh, cho nên mới hỏi bạn có thể đá bóng hay không”.

Thạch Thiên thầm nghĩ, lão tử vừa rồi là chạy trốn, làm sao mà không nhanh được. Nghe hắn nói về bóng đá kia, cũng giống như là xúc xúc trước đây, bắt quá mặc kệ là bóng đá hay là xúc xúc, lão tử cũng chưa đá qua, nên lắc đầu nói: “Không thích chơi, mà sao lại tới trước trận đấu mới phát hiện thiếu người?”

Wương Húc lẩm bẩm nói: “Vốn không ít người, ngày... ngày hôm qua có mấy cầu thủ bị thương tại cổng trước, ài... xem ra đành phải nhận thua thôi, cũng không sao, dù sao trường chúng ta cũng đều thua, chỉ là chưa từng nhận thua trước thôi”.

34. Chương 34: Không Đá Không Được

Thạch Thiên thầm nghĩ, vậy không phải chính là bị lão tử đánh bị thương sao chứ, xem ra lão tử cũng phải có chút trách nhiệm, mặc kệ nói thế nào thì lão tử cũng coi như là học sinh trường này, nếu trực tiếp hướng tới trường học khác nhận thua, chẳng phải đã đánh mất thể diện của lão tử sao, vì thế nói: “Được rồi, ta đi, khi nào đá thì nói cho ta một tiếng”.

Wương Húc do dự nói: “Nhưng bạn chưa từng đá bóng mà...”

Thạch Thiên thấy hắn xem thường mình, tức giận nói: “Chưa từng đá là sẽ không thể đá sao? Chẳng lẽ người hiện tại chưa kết hôn, thì vĩnh viễn sẽ không kết hôn sao? Làm gì có lý lẽ này, nói cho người biết, lão tử không có cái gì là không thể đá, người nếu đến lúc đó mà không tìm đến ta, lão tử sẽ đem cả người ra làm cầu đá...”

Wương Húc kinh hãi, tuy cảm thấy kết hôn cùng đá bóng không có liên hệ gì với nhau, nhưng người bạn học trước mắt này cũng không thể chọc tới, ngay cả Hạng Kiêu còn không thể hướng chỉ là hắn, nên sợ hãi nói: “Được được được... nhất định sẽ gọi bạn...”

Thạch Thiên nói: “Người cứ yên tâm, lão tử đã đá qua rất nhiều thứ, không có bao nhiêu thứ có thể chống lại một cước của lão tử, đừng nói chỉ chỉ là một quả bóng” Vương Húc vội vàng gật đầu, lại nghĩ tới phải đi tìm thêm mấy người nữa, ai có thể ra sân cũng là do huấn luyện viên định đoạt. Nói đến cho dù có đá loạn

lên thì so với trực tiếp nhận thua còn đỡ hơn nhiều, đáng tiếc huấn luyện viên còn chưa trở về, nếu không bằng vào năng lực của người này, chỉ đạo vài câu có lẽ sẽ có hiệu quả ngoài sức tưởng tượng, liền vội vàng chào Thạch Thiên, đi tìm thêm những người khác.

Quán bar Phú Mỹ sau khi bị Mã Sĩ Kiệt tiếp thu, Đại long đầu “Đông Thắng” Trương Bá Uy giận dữ, ngay trong tối đã muốn phái người đi đoạt lại, nhưng nghĩ lại Dã thú cũng không yếu, hơn nữa Dã thú từng gọi điện thoại báo Tam tiểu thư Hạng gia đang ở trong tay bọn họ, sao lại bỗng nhiên bị Mã Sĩ Kiệt thu thập, có chút lo lắng, sợ “Hưng Nghĩa An” sớm đã chuẩn bị, tùy tiện tiến đến có sẽ lại ăn trúng quả đắng.

Chỉ chốc lát đã truyền đến hơn hai trăm người của Dã thú đều đã được đưa vào bệnh viện Elizabeth, ngoài việc tự mình đến hỏi thăm tình hình, còn mang theo hơn bốn mươi vệ sĩ để phòng bắt trắc. Sau khi xem thương thế của những thủ hạ của Dã thú, càng làm cho Trương Bá Uy sinh nghi hoặc, ngoại trừ Đạo Xuyên của Yakuza Nhật Bản ra, thì hơn hai trăm người khác vết thương trên người đều không rõ ràng, có một số vết thương cũng không giống bị người khác chém (đó là do bọn họ trong khi chạy trốn thì không cẩn thận đụng phải vũ khí của đồng bọn mà tạo thành), căn cứ theo các bác sĩ của bệnh viện Elizabeth nói, bọn họ đều bị gãy xương, trật khớp hoặc lực mạnh đánh bị thương, có thể là bị tay không đánh. Mà tay của Đạo Xuyên Yakuza Nhật Bản kia cũng không phải bị chặt bỏ, căn cứ theo lời bác sĩ nói, giống như là bị bẻ ra vậy, bất quá là đoán không ra bị bẻ như thế nào, mà cánh tay được tìm về kia, xương cốt kinh mạch toàn bộ dập nát, đã không có khả năng nối lại. Trương Bá Uy nghe được cũng nổi da gà, đổ mồ hôi lạnh.

Chỉ là cả đám người Dã thú hơn hai trăm người, đều thần trí không rõ, giống như là bị sợ hãi không ít. Trương Bá Uy hỏi rất nhiều người mới tìm được một người hơi tỉnh táo một chút, nhưng người nọ sau khi đem tình hình kể ra, Trương Bá Uy lại cảm thấy càng thêm hồ đồ, người này lại nói là chỉ có một người trẻ tuổi không quá hai mươi tuổi đem hơn hai trăm người bọn họ đánh thành như vậy, tay của Đạo Xuyên cũng là do thiếu niên kia bẻ gãy, điều này sao có thể. Xem ra người này so với những người bị thương khác càng nặng hơn, đã bị đánh thành ngu ngốc, bất quá cũng làm cho Trương Bá Uy trong lòng càng thêm hồ nghi, càng không dám coi thường vọng động.

Ngày hôm sau những người này rốt cuộc đã tỉnh táo lại một ít, nhưng nhắc tới tình cảnh lúc ấy, cả đám ánh mắt đều hoảng hốt, nói lại tình huống lúc ấy cũng giống như người mà ngày hôm qua bị Trương Bá Uy cho rằng ngu ngốc. Trương Bá Uy mới không thể không tin, đây là chuyện do một người làm, mà cánh tay của Đạo Xuyên quả thật cũng là bị bẻ xuống. “Hưng Nghĩa An” đột nhiên lại có cao thủ biến thái như vậy gia nhập, Trương Bá Uy cảm thấy mười phần bất an, lập tức cho người đi điều tra bối cảnh của thiếu niên này, người như vậy tuyệt đối không thể để cho hắn ở lại “Hưng Nghĩa An”, nếu không cái mạng của mình sẽ hết sức nguy hiểm, đừng nói chỉ là xưng bá hắc đạo Hongkong.

Mà lúc này đại long đầu “Hưng Nghĩa An” Hạng Hoa Cường phái người đưa tin tới, muốn cùng Trương Bá Uy tìm chỗ uống trà, Trương Bá Uy đương nhiên biết Hạng Hoa Cường đang muốn cùng hắn đàm phán, trong lòng tức giận, người đánh bị thương hơn hai trăm thủ hạ của ta cùng khách Nhật Bản, chiếm địa bàn của ta, ta còn chưa đến tìm người, thì người đã tìm đến ta trước. Lúc này mới đáp ứng, ước định buổi tối tại khách sạn Vạn Lệ Hải Cảnh gặp mặt.

Khách sạn Vạn Lệ Hải Cảnh hùng cứ mỗi dải bờ biển, là khách sạn nổi tiếng nhất Hongkong. Trương Bá Uy lựa chọn nơi này, là bởi vì nơi này là do tập đoàn Vạn Hào quốc tế nổi tiếng thế giới quản lý, rất có bối cảnh, cùng Đế vương Hà Hoàn Thâm Macao cũng có quan hệ, bình thường hắc đạo Hongkong cũng phải nể mặt Đế vương, không gây xung đột tại khách sạn. Nhưng cho dù là như thế, Trương Bá Uy cũng dẫn theo hơn bốn mươi vệ sĩ đi tới khách sạn Vạn Lệ Hải Cảnh, “Hưng Nghĩa An” xuất hiện thiếu niên thần bí như vậy, làm cho Trương Bá Uy không thể không cẩn thận.

Sau khi tiến vào khách sạn, Trương Bá Uy chấn động, chỉ thấy trên bàn đã ngồi sáu người, trừ Hạng Hoa Cường cùng Hạng Hồng ra, còn có Đại long đầu hắc bang lớn nhất Hongkong “Tân Hòa Thịnh” Vương Thịnh Duy cùng nhân vật cấp nguyên lão Vưu Bá rất có thân phận tại hắc đạo Hongkong. Vưu Bá là siêu cấp nguyên lão, có thể nói là hàng cha chú của ba lão đại này, danh vọng cực cao, môn sinh hơn ngàn, rất nhiều lão Đại của các bang phái nhỏ đều là môn sinh của hắn, tuy mấy bang phái này so với ba đại bang phái kia cũng không tính là gì, nhưng nếu liên hợp lại, thì cũng không thể xem thường. Hơn nữa các bang phái Hongkong, đều có liên hệ sâu xa với nhau, bên trong ba đại bang phái cũng không ít nhân vật cấp lão

đại là môn sinh của Vưu Bá, cho nên mọi người khi thấy Vưu Bá chỉ có thể tỏ vẻ tôn kính, tuyệt đối không thể trêu chọc, nếu không thì rất có thể sẽ bị mọi người phần mộ mà cách ly. Cái này cũng bởi vì Vưu Bá đã sớm không hỏi tới chuyện giang hồ, an hưởng lúc tuổi già, người khác tìm hắn xin hỗ trợ, hắn cũng lấy giảng hòa làm chủ, cũng không có làm gì.

Trương Bá Uy không thể tưởng được Hạng Hoa Cường lại mời bọn họ đến, đoán không ra trong hồ lô của hắn bán thuốc gì, ít nhất hôm nay Hạng Hoa Cường cũng sẽ không gây bất lợi với mình, nếu không cũng sẽ không dẫn theo cháu gái Hạng Hồng đến, nói đến hai người còn lại hắn cũng biết, là trợ thủ của Vưu Bá cùng Vương Thịnh Duy, không có ai là thiếu niên, nên cũng an tâm không ít.

Hạng Hoa Cường ha hả cười nói: “Trương lão Đại quả nhiên là có khí phái, đi ăn cơm cũng dẫn theo mấy chục thủ hạ”.

35. Chương 35: Cho Một Câu Trả Lời

Trương Bá Uy sắc mặt hơi đỏ lên, biết Hạng Hoa Cường đang cười hắn nhất gan sợ chết, nhưng ở trước mặt Vưu Bá cùng Vương Thịnh Duy cũng không tiện phát tác, sau khi phân phó thủ hạ đợi ở ngoài, thì bản thân một mình vào tiệc, ngay cả trợ thủ bên cạnh cũng không dẫn theo.

Đợi Trương Bá Uy cùng Vưu Bá khách sáo bắt chuyện xong, Hạng Hoa Cường đi thẳng vào vấn đề: “Trương lão Đại, hôm nay mời ông đến đây, ông cũng biết tôi muốn cùng ông đàm phán về cái gì, hiện tại lời khách khí cũng không cần nói, trước mặt Vưu Bá cùng Vương lão Đại thì nói cho rõ ràng thì tốt hơn”.

Trương Bá Uy cười lạnh nói: “Được, tôi cũng đang muốn tìm ông nói về chuyện tại quán bar Phú Mỹ tối hôm trước, ông sao lại nói cũng không thêm nói một tiếng mà lại cho người đến chiếm chỗ của ‘Đông Thắng’ tôi, chẳng lẽ lão Đại ông đạo này tiền không đủ chi tiêu, ngay cả hạng như quán bar này cũng không buông tha?”

Hạng Hoa Cường cười nói: “Chúng ta đều là người có tuổi, tôi cũng sớm đã chuẩn bị học theo Vưu Bá về hưu ở nhà dưỡng lão, chuyện ở xã đoàn rất ít khi hỏi tới, đều là chuyện của những người trẻ tuổi, không giống như Trương lão Đại ông già mà vẫn tráng kiện, đều tự thân làm việc...” Rồi lại trầm mặt xuống nói tiếp: “Nhưng Dã thú là thủ hạ của ông lại quá đáng, dám bắt cháu gái của tôi, chúng ta chuyện trên giang hồ là chuyện giang hồ, Trương lão Đại nếu xem Hạng mỗ ta không vừa mắt, thì trực tiếp tìm đến ta, nếu liên lụy đến người nhà của Hạng mỗ, thì đừng trách ta không khách khí...”

Trương Bá Uy “hừ” một tiếng nói: “Buồn cười, Mã Sĩ Kiệt chiếm chỗ của ta, ông liền nói là chuyện của người trẻ tuổi, vậy chuyện của Dã thú ông sao lại tìm đến tôi chất vấn? Tôi cũng sớm nên học theo Vưu Bá cùng Hạng lão Đại, về hưu giữ nhà, mặc kệ mấy cái này... Hừ hừ...”

Hạng Hoa Cường giận dữ, vỗ mạnh bàn đứng dậy nói: “Ông...”

Vưu Bá vội lên tiếng: “Được rồi... được rồi... hai vị lão Đại hiện tại đều là người có thân phận có địa vị, có chuyện thì nói chuyện, có việc thì nói việc, không nên dă thương tới hòa khí. Một khi đã để mắt tới lão già như tôi, mời tôi đến đây, vậy trước hết nghe tôi nói vài câu có được không?”

Hạng Hoa Cường bực bội về lại chỗ nói: “Vưu Bá mời nói”.

Vưu Bá uống ngụm trà nói: “Mặc kệ lần này chuyện chiếm địa bàn là chuyện của người trẻ tuổi, hay là chuyện của hai vị lão Đại, ta sớm đã có lời, chuyện trong chốn giang hồ không quan tâm đến, cho nên không nói tới, nhưng lần này là Kiều Kiều đến chỗ của Dã thú chơi, Dã thú lại dám bắt lấy Kiều Kiều, cái này... cái này cũng rất quá phận. Khụ... Khụ khụ...” nói đến chỗ này cũng tức giận mà ho khan, người bên cạnh vội vàng đến sau lưng vuốt lưng cho lão.

Vương Thịnh Duy cũng nói: “Vưu Bá nói không sai, chúng ta hành tẩu trên người nhiều ít cũng có ân oán, nhưng làm sao có thể liên lụy đến người nhà, huống chi là một tiểu cô nương. Đương nhiên, Trương lão Đại một khi đã nói chuyện này không quan hệ đến ông ấy, cái này tôi cũng tin. Bất quá Dã thú phải xuất hiện trả lời cho rõ ràng, tiểu tử này cũng thật không biết lớn nhỏ, ngay cả con cháu của Hạng lão Đại cũng dám động tới, khó bảo toàn tương lai sẽ không động tới con của Trương lão Đại, việc này nếu không xử lý, có tiền lệ, thì sau này chúng ta cũng không thể lẫn lộn được nữa” Vương Thịnh Duy ngồi ở vị trí đại long đầu

“Tân Hòa Thịnh”, chỗ dựa chính là thân phận cùng kinh nghiệm, trong bang hội uy tín cũng không quá cao, thủ hạ các đường cũng đều phân tổ phái hệ, đều tự mình làm chủ, cho nên cũng rất kiêng kị những người mới không xem hấn để vào trong mắt.

Vưu Bá ho khan một hồi, rồi mới thở dài: “Hiện tại người trẻ tuổi... càng ngày càng không làm theo quy củ, không giống như ba vị, vẫn còn nhớ lão già như tôi, tương lai bọn họ cũng sẽ không nhớ tới các người, cho nên Dã thú này nhất định phải xử lý, cái này cũng là lo lắng cho tương lai người nhà của mọi người” Vương Thịnh Duy gật đầu xưng đúng.

Trương Bá Uy trầm nghĩ ba người này xem ra đều đã thông đồng, một xướng một họa đều bức ta giao ra Dã thú, Dã thú kia có thể còn mạng sao chứ, nhưng không thể cứ như vậy mà giao ra, trầm giọng nói: “Mọi người cũng đều là dẫn theo thủ hạ mà làm ăn, nên cũng rõ ràng, tôi nếu cứ thế mà giao ra huynh đệ trong xã đoàn ra, bọn họ sẽ nghĩ thế nào, tôi về sau còn làm sao mà dẫn dắt anh em được nữa?”

Lúc này Hạng Hồng vốn vẫn không nói chuyện chợt mở miệng nói: “Trương gia gia, vốn các trưởng bối nói chuyện thì cháu không nên xen vào, nhưng cháu sợ người bị Dã thú tử này liên lụy, cảm thấy cần phải đem việc này nói rõ cho người biết”.

Trương Bá Uy ngắt ra nói: “Chuyện gì?”

Hạng Hồng nói: “Người đại khái còn không biết, ngày hôm qua Tam muội của cháu cùng mấy bạn học cùng đi tới chỗ của Dã thú chơi? Cháu nghĩ Dã thú nhất định không nói cho người biết”.

Trương Bá Uy trầm nghĩ, chẳng lẽ thiếu niên đánh người kia có bối cảnh gì đó, nên lắc đầu nói: “Ta đương nhiên là không biết, ngay cả chuyện Dã thú bắt muội muội của cháu ta cũng mới biết”.

Hạng Hồng cười nói: “Vậy đương nhiên, nếu Trương gia gia sớm biết, nhất định sẽ không để cho Dã thú làm ra chuyện như vậy, đúng không!”

Trương Bá Uy xấu hổ cười cười, trầm nghĩ tiểu nha đầu này cũng không đơn giản, ngay câu đầu tiên đã khóa chân lão tử rồi, liền hỏi: “Lúc ấy còn có ai nữa?” Hiện tại hắn muốn biết nhất chính là chuyện về thiếu niên thần bí kia.

Hạng Hồng nói: “Còn có cháu gái của Lý Vạn Cơ cùng cháu gái của Quách Bình Liêm, lấy thực lực cùng địa vị của Trương gia gia, đương nhiên không cần sợ bọn họ, bất quá... cũng không nên để Dã thú đi đắc tội bọn họ. Tuy Dã thú sau khi biết thân phận của hai người bọn họ thì cũng đã thả ra, nhưng nếu để cho hai ông chủ lớn của bọn họ biết, thì không rõ ràng lắm sẽ nghĩ như thế nào”.

Trương Bá Uy hít một ngụm khí lạnh, trong lòng mắng to Dã thú lỗ mãng, hai người này tuy không phải đồng đạo, nhưng ở tại Hongkong thậm chí là cả nước đều rất có sức ảnh hưởng, không nên đắc tội tới, nói đến mọi người đường lối khác nhau, không có xung đột về lợi ích, cũng không nên chọc tới những người này. Sau khi trầm mặc một lúc, thì thở dài nói: “Cảm ơn cháu đã nhắc nhở, bất quá việc này ta cũng không biết, ta nghĩ bọn họ cũng không trách lên đầu ta”.

Hạng Hồng cười nói: “Cái này đương nhiên là không thể trách lên đầu người được, đều là người ở dưới gây họa, ông nội của cháu hôm nay mời các vị trưởng bối đến đây chủ yếu là sợ Trương gia gia bị Dã thú che mắt, liên lụy đến cả ‘Đông Thắng’. Nếu không phải là nể mặt Trương gia gia, thì tối hôm qua Dã thú đã không có cơ hội đi bệnh viện, hấn dù sao cũng là thủ hạ của người, chúng cháu làm sao mà không nể mặt người, hôm nay mời người đến đây, cũng chỉ là muốn cùng lão nhân gia người xử lý cho tốt chuyện này”.

Trương Bá Uy nói: “Vậy mọi người muốn xử lý như thế nào?”

Hạng Hồng biết đã không tới phiên mình nói chuyện, cười nhẹ một cái rồi ngồi xuống trở lại, Hạng Hoa Cường mở miệng nói: “Một khi Trương lão Đại đã không rõ ràng lắm chuyện này, Hạng mỗ ta cũng không phải là người không nói đạo lý, việc này tính ra chính là chuyện của Hạng gia chúng tôi cùng Dã thú, chỉ cần hấn cho tôi một câu trả lời vừa lòng, tôi sẽ đem quán bar Phú Mỹ trả lại cho hấn, cũng không làm khó cho ông, cho dù ông không đem hấn giao ra, chúng tôi cũng sẽ tự mình tìm hấn, chỉ cần ông không phản đối là được” Vưu Bá cùng Vương Thịnh Duy cũng đều tỏ vẻ ủng hộ.

Đạo lý đã bị Hạng gia cùng hai người này chiếm mất, Trương Bá Uy ngoại trừ mắng Dã thú ngu ngốc, cũng không có biện pháp gì khác, hấn bị một Tiểu cô nương nói không cách nào nói lại, bữa cơm này cũng không

mặt mũi nào ăn nữa, nên đứng dậy nói: “Đó cũng không phải là chuyện của tôi nữa, mọi người cứ ở lại, tôi còn có chút việc, cáo từ trước...”

36. Chương 36: Lão Hồ Ly

Hạng Hồng nhẹ nhàng đẩy cánh cửa thư phòng của ông nội Hạng Hoa Cường ra, thấy ông nội đang ngồi trên sa lông nhắm mắt dưỡng thần, liền đi đến trước mặt nhẹ nhàng nói: “Ông nội...”

Hạng Hoa Cường “Ừm” một tiếng rồi hỏi: “Thế nào?”

Hạng Hồng ngồi xuống bên cạnh Hạng Hoa Cường nói: “Mới vừa nhận được tin tức, Dã thú quả nhiên ở trên chiếc thuyền đánh cá kia, muốn bỏ chạy sang Indo, nhưng đã bị ném xuống biển làm mồi cho cá rồi”.

Hạng Hoa Cường gật gật đầu, lại “ừm” một tiếng.

Hạng Hồng cười nói: “Trương Bá Uy thật sự là già hồ đồ, lại bảo Dã thú tìm thuyền đánh cá mà trốn chạy, hắn không biết hiện tại mấy lão Đại bên đánh bắt thủy sản đều dựa vào công ty Nghĩa An ngư nghiệp của chúng ta mà kiếm cơm sao?”

Hạng Hoa Cường cười nói: “Vậy là cháu xem thường lão hồ ly này rồi, đừng tưởng hôm qua cháu nói mấy câu làm hắn không nói gì được, là xem thường hắn, người này có thể ngồi ở vị trí lão Đại của ‘Đông Thắng’ mấy chục năm, lẽ nào đơn giản như vậy chứ? Hắn là cố ý đó”.

Hạng Hồng kinh ngạc nói: “Là cố ý... là cố ý không cách nào nói lại, hay là cố ý để chúng ta biết Dã thú ngồi thuyền đánh cá chạy trốn?”

Hạng Hoa Cường nói: “Cả hai...”

Hạng Hồng giật mình nói: “Hắn... hắn vì sao phải làm như vậy?”

Hạng Hoa Cường cười nói: “Ngày đó hắn thấy Vưu Bá cùng Vương Thịnh Duy đều ở đây, đã biết chuyện Dã thú hắn đã gánh không nổi, nhưng hắn dù sao cũng là lão Đại của Dã thú, không thể không vì hắn mà lên tiếng. Trước mặt chúng ta hắn có thể làm bộ như cái gì cũng không biết, toàn bộ đổ lên đầu Dã thú, nhưng ‘Đông Thắng’ cũng có không ít người biết hắn đồng ý cho Dã thú làm như vậy, cho nên hắn liền giả như không thể nói được gì, sau đó sau lưng bảo Dã thú trốn chạy, xem như đã có câu trả lời với xã đoàn. Trương Bá Uy lão hồ ly này cũng không phải là nguyên ý hy sinh thủ hạ của mình, cháu nghĩ hắn thật sự là sợ Lý Vạn Cơ cùng Quách Bình Liêm sao chứ? Đúng vậy, Trương Bá Uy quả thật không muốn chọc tới những nhân vật này, nhưng Lý Vạn Cơ cùng Quách Bình Liêm lại càng không muốn chọc tới Trương Bá Uy, chỉ cần Trương Bá Uy chủ động đi giải thích một chút là hiểu lầm, thì sẽ không có phiền toái gì”.

Hạng Hồng khó hiểu hỏi: “Vậy hắn vì sao cố ý để cho chúng ta biết hành tung của Dã thú?”

Hạng Hoa Cường nói: “Hắn làm là để Vưu Bá cùng Vương Thịnh Duy đáp ứng không nhúng tay vào việc này, nếu chúng ta tìm không ra Dã thú, vậy khẳng định sẽ nghĩ Dã thú là do hắn chỉ đạo trốn chạy, chẳng phải là không nể mặt hai vị này sao, Dã thú chết là xong, Vưu Bá cùng Vương Thịnh Duy cũng không thể nói gì. Nói đến Dã thú này đã vô dụng, đã không thể ở lại Hongkong làm việc cho hắn, mà hàng năm còn phải cung cấp không ít tiền để Dã thú chi tiêu, không bằng để hắn chết là sạch sẽ, tương lai khi muốn đối phó với ‘Hưng Nghĩa An’ chúng ta, cũng có thêm cơ”.

Hạng Hồng cắn răng nói: “Thực là lão hồ ly狡 hoạt, cháu quả thực đã xem thường hắn” Bỗng nhiên đỏ mặt hỏi: “Ông nội, người ngày đó ở tại khách sạn trực tiếp chất vấn hắn, có phải là muốn cho hắn không có đường lui, cháu... cháu có phải là không nên xen miệng vào?”

Hạng Hoa Cường vỗ vỗ vai Hạng Hồng nói: “Cháu làm như vậy cũng đúng, chúng ta cũng không thể lập tức cùng ‘Đông Thắng’ trở mặt, bức hắn quá cũng không tốt, hắn thì bất kể chuyện gì cũng có thể làm được”.

Hạng Hồng biết ông nội đang an ủi mình, thật ra chuyện cùng “Đông Thắng” trở mặt chỉ là sớm muộn, buồn buồn không nói gì nữa.

Hạng Hoa Cường cười nói: “Yên tâm đi, cháu lát nữa thông báo cho Mã Sĩ Kiệt, bảo hắn đem chỗ của Dã thú trả lại cho ‘Đông Thắng’”.

Hạng Hồng khó hiểu nói: “Sao lại phải trả cho chúng, chỗ đó cũng không phải là sản nghiệp của Dã thú hoặc ‘Đông Thắng’, Mã Sĩ Kiệt đã cùng chủ quá bar nọ nói chuyện rồi, về sau sẽ do hắn kinh doanh quản lý”.

Tại Hongkong bởi vì hắc bang xã đoàn rất nhiều, lại không có phân chia phạm vi thế lực rõ ràng, một ít các quán bar, câu lạc bộ đêm không có chỗ chống lưng, thường xuyên bị các xã đoàn đi thu cái gọi là ” phí bảo hộ“, không cho thì không được, ai cũng không dám đắc tội, thời gian lâu dài mấy ông chủ này cũng chịu không nổi, nên đem những quán bar này cấp cho những người thu ”phí bảo hộ“, hàng năm thu nhiều ít thì áng theo tỷ lệ mà ăn chia, dù sao các người ai lợi hại thì giao cho người đó kinh doanh, một ai cũng không đắc tội. Cách làm này cũng được các hắc bang xã đoàn chấp nhận, bởi vậy cũng thường xuyên có xã đoàn vì tranh chấp quyền kinh doanh mà phát sinh va chạm. Quán bar Phú Mỹ vốn là Dã thú cướp được của người khác, sau khi cướp được thì đem làm thành chỗ cho huynh đệ tụ tập, căn bản kiếm không được tiền, ông chủ kia trong bụng đau khổ cũng không có chỗ giải, nghe nói Mã Sĩ Kiệt tiếp nhận thì lập tức đồng ý, cho nên về phương diện đó mà nói, Mã Sĩ Kiệt cũng không cần đem quyền kinh doanh quán bar Phú Mỹ giao lại cho ”Đông Thắng”.

Hạng Hoa Cường cười nói: “Trương Bá Uy muốn cứ như vậy mà đem chuyện này cho qua, nhưng không dễ dàng như vậy, cháu bảo Mã Sĩ Kiệt đem chỗ này trả lại cho ‘Đông Thắng’ là được, không... phải đích thân trả cho Trương Bá Uy, cái gì cũng không cần nói với hắn”.

Hạng Hồng hai tròng mắt sáng ngời, nhất thời hiểu được ý của ông nội là muốn cho Trương Bá Uy đối với chuyện Dã thú trốn đi không được khỏi quan hệ, tuy không rõ ràng, nhưng khẳng định sẽ có người hoà nghi Trương Bá Uy cùng Hạng Hoa Cường đạt thành hiệp nghị nào đó, nên đem Dã thú bán đi, nên cười gật đầu nói: “Cháu hiểu rồi”.

Hạng Hoa Cường chuyển đề tài hỏi: “Còn tình huống của thiếu niên kia đã tra thế nào rồi?”

Hạng Hồng “ồ” một tiếng rồi nói: “Theo chỗ làm thủ tục nhập cảnh tra được hắn tên là Thạch Thiên, mười sáu tuổi, cha mẹ là người Triết Giang, từng sống ở Hongkong làm ăn buôn bán nhỏ, cho nên hắn sinh ở Hongkong, cha mẹ hắn sau khi hắn sinh ra không lâu, liền dẫn theo hắn đi Châu Phi làm ăn, năm trước lại đụng phải chiến loạn mà bỏ mạng, hắn theo dân chạy nạn đến Thụy Sĩ, sau đó lại về Hongkong, trước mắt là thông qua Xuất nhập cảnh Hongkong phê chuẩn định cư tại Hongkong. Hắn không có thân nhân nào khác, hiện tại dựa vào tiền mà cha mẹ để lại ở ngân hàng Thụy Sĩ mà sinh sống, bởi vì gửi trong ngân hàng TS, nên số lượng cụ thể tra không được, bản thân hắn ở tại một căn hộ nhỏ tại phụ cận Cửu long đường”.

Hạng Hoa Cường gật đầu nói: “Một khi cha mẹ hắn làm ăn buôn bán nhỏ, lại là ở Châu Phi, thì tiền lưu lại cũng sẽ không nhiều, cái này cũng không cần tra xét, hắn thích cái gì?”

Hạng Hồng nói: “Còn chưa nhìn ra, hắn gần đây rất ít đi lại, giống như là chủ nhiệm lớp hắn đang giúp hắn phụ đạo”.

Hạng Hoa Cường nói: “Vậy hẹn hắn ra ngoài gặp mặt đi, hắn cứu Hạng Kiều, cũng có thể gặp mặt cảm ơn hắn”.

Hạng Hồng nói: “Được rồi, ngày mai cháu đưa Tam muội đi học, thuận tiện hẹn hắn luôn”.

Trước hết, nhocvuive xin cảm ơn mọi người đã nhiệt tình hưởng ứng lời kêu gọi của mình. Sở dĩ làm vậy vì trước đó tốc độ post chương quá chậm do nhocvuive đánh máy 1 mình thôi!

Nhưng hiện giờ vấn đề đó đã được giải quyết nên các bạn chỉ cần lên web và đọc truyện thôi! Hehehe

nhocvuive xin gửi lời cảm ơn chân thành và tha thiết:20: đến những mạnh thường quân đã giúp đỡ và hưởng ứng lời kêu gọi của mình.

37. Chương 37: Càn Khôn Đại Na Di

Thạch Thiên vừa đi đến cổng trường thì nghe có người gọi hắn: “Thạch tiên sinh... chờ một chút...” Thạch Thiên xoay người lại nhìn, thì thấy một cô gái ngực trần công mông phòng thủ, đáng người mười phần mê người mặc đồ đen từ một chiếc Ferrari bước xuống, đi về phía hắn. Thạch Thiên cảm thấy cô gái áo đen

này có chút quen mắt, bất quá nàng ta lại đeo kính mát, làm cho thấy không rõ gương mặt, hơn nữa cô gái này mặc đồ trẻ cổ, có thể thấy được rãnh ngực cùng hai nửa ngực căng phồng, hơn nữa nàng ta lại mặc đồ đen, cho nên lại càng tôn thêm một màu trắng chói mắt, Thạch Thiên chỉ liếc nhìn lướt qua mặt nàng ta, rồi đem tầm mắt hạ xuống ngực.

Cô gái áo đen này chính là Hạng Hồng, thấy ánh mắt của Thạch Thiên hướng xuống ngực mình, lại rất ngoài ý muốn, thầm nghĩ chẳng lẽ hẳn không phải là không gần nữ sắc, mà là không thích Hạng Kiều. Cái này cũng không có khả năng, Hạng Kiều so với mình còn xinh đẹp hơn rất nhiều. Xem ra có cơ hội thì phải tìm người thử hẳn một chút mới được. Lúc này đã tới trước mặt Thạch Thiên, Hạng Hồng lấy kính mát xuống cười nói: “Thạch tiên sinh, còn nhớ tôi chứ? Tôi là chị của Hạng Kiều, ngày đó khi anh cứu Tam muội của tôi thì đã gặp qua”.

Thạch Thiên gật đầu nói: “Nhớ rõ”.

Hạng Hồng nói: “Ngày đó Thạch tiên sinh đi quá nhanh, chưa kịp cảm ơn anh, hôm nay tôi đưa Tam muội đến học, thuận tiện muốn tìm anh cảm ơn”.

Thạch Thiên thuận miệng đáp: “Ồ... biết rồi” hai mắt vừa ngẩng bộ ngực của Hạng Hồng, phát hiện nàng ta bên trong cái gì cũng không mặc, trên hai đỉnh núi cao ngất đang đội vải mà lên kia, có thể thấy rõ hai cái núm nho nhỏ, phẳng phất như muốn phá vải mà ra, nhất thời cảm giác miệng khô nóng, nhịn không được liếm liếm môi. Phải biết rằng Thạch Thiên đối với loại nữ nhân quần áo hở hang, tính cách rõ ràng phóng đảng này không có tâm lý phòng ngừa, hướng chỉ từ tư thế mà Hạng Hồng bước xuống xe xem ra, thì không phải là xử nữ.

Hạng Hồng thấy vậy, thử dò xét đưa tay quynh rũ nói: “Chúng ta làm quen đi, tôi gọi là Hạng Hồng” Thạch Thiên đang thần hồn điên đảo, nắm lấy tay nàng ta, cảm giác tay của nàng ta nhỏ bé mềm mại nhẵn nhụi, ngón tay thon dài tinh xảo, cầm vào tay cảm thấy trơn mềm, nhịn không được bóp nhẹ một cái. Mà Hạng Hồng nhìn thấy cánh tay của Thạch Thiên đang nắm tay mình, trong lòng càng thêm giật mình, nàng vốn vẫn rất tự tin về cánh tay đẹp của mình, cho rằng đó là chỗ đẹp nhất trên người mình, nhưng sau khi thấy cánh tay của Thạch Thiên, lại có loại cảm giác tự ti, một đôi tay bóng loáng sáng bóng, trắng nõn hồng hào, như bạch ngọc tạc nên lại sinh trưởng trên người một nam nhân, chỉ là so với mình bàn tay lớn hơn một ít, khi tay mình bị hắn vuốt ve, lại giống như là điện giật vậy, cả người muốn nhũn ra, thật muốn dựa vào người thiếu niên thoát nhìn như chưa thành thực này. Thật không thể tưởng tượng được một cánh tay như thế, lại có sức mạnh xé toạc cánh tay của người khác.

Hai người đứng ở cổng trường, như là tự say mê một hồi, vẫn là Thạch Thiên tỉnh táo lại trước, buông tay ra nói: “Được rồi, làm quen thì xem như là bạn bè, còn có chuyện gì khác không?”

Hạng Hồng phát hiện bản thân thất thố, trên mặt đỏ bừng, định thần lại nói: “Có, không biết Thạch tiên sinh khi nào thì rảnh, ông nội của tôi muốn gặp anh để tự mình cảm ơn”.

Thạch Thiên ghét nhất là gặp các người lớn tuổi, hẳn làm sao chịu được mấy “hậu bối” này trước mặt “tổ tông” hẳn ý già, nên lắc đầu nói: “Không cần đâu, tôi gần đây cũng không rảnh, không có chuyện gì khác thì tôi đi học đây, hẹn gặp lại” Sợ nàng ta lại tiếp tục dây dưa mời, liền xoay người chạy vào trong trường học.

Hạng Hồng không thể tưởng được hẳn vừa rồi còn sắc sắc mê mê nhìn mình, chỉ chớp mắt nói đi là đã đi, giống như cũng không đem mình để vào mắt, không khỏi có một loại cảm giác thất bại, trong lòng thầm sinh oán hận, cúi đầu nhìn bộ ngực vừa rồi phẳng phất đã hấp dẫn thiếu niên này, thầm nghĩ: chẳng lẽ thiếu niên chỉ có chút tò mò đối với thân thể của phụ nữ, chứ không phải là háo sắc. Nhớ tới ngày đó hẳn đối với ba nàng Hạng Kiều cũng coi như là không nhìn thấy, thì cũng thư thái trở lại, bất quá cũng nên thử hẳn một lần, nên lấy điện thoại ra gọi cho trợ thủ của mình ở tại ”Yongxing entertainment” nói: “Đưa hoạt náo viên mới nhận của công ty đến đây, bảo các nàng chờ tôi trong phòng họp, tôi đang muốn lựa mấy người”.

Thạch Thiên đi vào phòng học, liền thấy chỗ mình ngồi bị ba nàng Hạng Kiều chiếm cứ, đang vây quanh bàn hắn mà tô tô vẽ vẽ cái gì đó, Thạch Thiên làm gan tới gần nhìn, thì thấy trên bàn của mình bị các nàng ghi tràn ngập những chữ như “khốn kiếp, đã man, trùng thối...”, còn có một bức họa, vẽ một người thân

như chuột, tuy nét vẽ thô sơ, nhưng Thạch Thiên cũng biết các nàng đang vẽ mình, không khỏi rất bực tức, thầm nghĩ chẳng lẽ thực xem lão tử sợ các cô sao chứ, cả giận nói: “Các cô muốn ăn đòn nữa sao...”

Ba người Hạng Kiều ngẩng đầu liếc nhìn hắn, rồi lại không để ý tới hắn, cúi đầu tiếp tục “sáng tác”.

Thạch Thiên giận quá, đe dọa nói: “Tôi... tôi sẽ ra tay đó...”

Hạng Kiều cũng không ngẩng đầu lên, vừa vẽ vừa nói: “Anh đánh đi, dù sao chúng tôi đánh không lại anh, anh cũng sẽ khi dễ ba cô gái chúng tôi mà thôi”.

Thạch Thiên tức giận đến không biết nói gì, sừng sốt hồi lâu mới nói: “Lão tử không cùng mấy tiểu quỷ các cô chấp nhặt” rồi đi đến Lao Thư ở bên cạnh, đang cười trộm nhìn hắn nói: “Hôm nay hai ta đổi vị trí, người qua ngồi bàn của ta”.

Lao Thư trợn mắt nói: “Vì... vì sao...”

Thạch Thiên trừng mắt nói: “Không thấy các nàng đang vẽ người lên trên bàn chứ? Bảo lão tử làm sao mà ngồi?”

Lao Thư nhịn không được nói: “Các nàng vẽ đâu phải là tôi mà...”

Thạch Thiên tức giận nói: “Đó không phải là lão tử sao, không phải người thì là ai?” rồi cũng không nói nhiều, liền đẩy Lao Thư rồi đi ngồi vào chỗ của hắn. Lao Thư một bụng ủy khuất, trong lòng nghĩ chiều Càn khôn đại na di này dùng thật tuyệt, quả nhiên là cao thủ.

Lúc này lớp trưởng Vương Húc chạy tới chào hỏi Thạch Thiên: “Bạn Thạch Thiên, bạn còn nhớ chuyện bạn nói hôm đó không?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Nhớ rõ, đá cái gì đó có đúng không?”

Wang Húc nói: “Là đá bóng, hôm nay tập hợp tại sân vận động Phủ Sơn Đạo, hai giờ bắt đầu, đừng quên, đây là đồng phục của bạn” nói xong lấy từ trong túi ra một bộ đồ thể thao màu vàng đưa cho hắn.

Thạch Thiên nhận lấy đồ, khó hiểu hỏi: “Đá bóng cũng phải thay đổi quần áo sao?”

Wang Húc giật mình nói: “Đương nhiên, nếu không làm sao phân biệt ai là đối phương, ai là người một nhà” thầm nghĩ Thạch Thiên này chẳng lẽ thực cái gì cũng không hiểu sao, trong lòng thầm kêu khổ, hắn mấy ngày nay tìm cũng không ít người, nhưng đều không muốn đi, thậm chí ngay cả xem cũng không muốn đi xem, nguyên nhân chính là trường mỗi lần đá bóng, cơ hồ đều là thua với tỷ số đậm, đi tham gia thân thể có một một chút cũng không có gì, nhưng chẳng ai lại muốn đi để mất mặt.

38. Chương 38: Người Đầu Tiên

Đội Vương Húc lắc lắc đầu tránh đi, Lao Thư cùng ba người Hạng Kiều vẽ mặt không thể tưởng được xông tới, Lao Thư nói: “Anh Thiên, anh... anh ngay cả bóng đá cũng không biết, mà lại đi đá? Không lẽ anh ngay cả một trận đá banh cũng chưa từng xem qua?”

Thạch Thiên vẽ mặt bất cần, gật đầu nói: “Chưa xem qua, lão tử đâu có rảnh mà xem người khác đá mấy thứ đó, nếu không phải bởi vì mấy tiểu quỷ kia vốn là đi thi đấu bị ta đánh bị thương không thể đi được, lão tử mới phải đi đá”.

Ba người Hạng Kiều nhìn nhau, bỗng nhiên phá lên cười lớn, Hạng Kiều nói với hai người kia: “Nhanh đi triệu tập nhân mã, kêu bọn họ lát nữa đi sân vận động Phủ Sơn Đạo, xem tên khốn kiếp này mất mặt như thế nào” rồi ba người cười ha hả chạy ra khỏi phòng học.

Lao Thư hỏi: “Vậy anh có biết quy tắc của trận đấu không?”

Thạch Thiên kinh ngạc hỏi: “Đá thứ đó cũng phải có quy củ sao?” Nhưng nghĩ lại, một khi đã là trận đấu, quả thật nên có chút quy củ, mình một chút cũng không biết, cũng khó tránh mất mặt. Vốn hắn thì không sao cả, nhưng các nàng Hạng Kiều lại cao hứng phần chần muốn cho tất cả mọi người nhìn mình mất mặt, không khỏi có chút bực tức, kéo Lao Thư lại hỏi: “Mau nói cho lão tử, có quy củ gì?”

Lao Thư bình thường cũng không xem bóng đá, chỉ nghe nói qua một chút, nhân tiện nói: “Chỉ là mỗi bên có mười một người, ai ghi bàn nhiều hơn thì thắng, đúng rồi... không được dùng tay”.

Thạch Thiên hỏi: “Cái gì gọi là ghi bàn?”

Lao Thư nói: “Mỗi bên đều có một cái cầu môn cao hơn hai thước, đá vào thì kêu là ghi bàn” Tiếp theo hít một hơi nói: “Anh Thiên... em thấy anh hay là đừng đi, em cũng không hiểu gì nhiều lắm”.

Thạch Thiên tức giận nói: “Lão tử là người lâm trận lùi bước sao...”

Sân vận động Phủ Sơn Đạo là ở phía đông bắc Cửu long Hongkong, hàng năm bốn trường trung học lớn ở Hongkong đều tổ chức thi đấu ở đây, bất quá cũng không phải là thi đấu chính quy, cũng không phải là các trường học tổ chức, mà là bốn trường tự phát, đã có lịch sử tám năm. Phương pháp thi đấu cũng rất đơn giản, chia làm hai nhóm tiến hành loại trực tiếp, thua sẽ không đá nữa, hai đội thắng tiếp tục thi đấu tranh đệ nhất. Đội bóng trường trung học Khoa học Kỹ thuật Long Loan hoàn toàn thuộc loại đội sổ, từ trước đến nay chưa từng thắng qua.

Khoảng hai giờ chiều, sân bóng đã có hơn hai ngàn học sinh mê đá banh, trong đó quá nửa là học sinh của trường trung học Victoria, phần còn lại chiếm đa số là học sinh của hai trường còn lại. Trường Khoa học Kỹ thuật Long Loan chỉ đến hơn một trăm người, đều là do các nàng Hạng Kiều hy động đến, mục đích không phải là đến ủng hộ, mà là đến xem Thạch Thiên mất mặt như thế nào.

Huấn luyện viên của đội bóng trường Khoa học Kỹ thuật Long Loan Lý Đức Vũ huấn luyện viên của đội bóng đại học, chỉ là bình thường cũng chỉ tranh thủ chỉ đạo cho đội bóng trung học một chút, mà mấy ngày trước đã đi đại lục thăm người thân, ngày hôm qua mới trở về Hongkong, thấy đội bóng chỉ có mười người, không khỏi giận dữ mắng người phụ trách tổ chức là Vương Húc: “Còn các đội viên khác đâu? Em không thông báo cho bọn họ hôm nay có trận đấu sao? Chỉ có mười người thì làm sao đá, đừng nói là cầu thủ dự bị, ngay cả số lượng chính thức cũng không đủ...”

Wương Húc lúng túng nói: “Bọn họ đều bị thương, còn có một người nói sẽ tới, nhưng đến bây giờ còn chưa tới”.

Lý Đức Vũ cười lạnh nói: “Bị thương? Tôi thấy là sợ thua nên không dám đến, ngay cả dũng khí thua cũng không có, các em còn có ích lợi gì?”

Wương Húc giải thích: “Huấn luyện viên Lý, bọn họ thực là bị thương, trường học cũng có nhiều người thấy mà...” bỗng nhiên thấy một người mặc đồng phục vàng đang đi tới, nhìn kỹ thì quả nhiên là Thạch Thiên, vui mừng nói: “Đến rồi... Huấn luyện viên... hân đến rồi...”

Lý Đức Vũ trầm nghĩ dù sao cũng thua, cũng không sao cả, thở dài một hơi rồi nói với các cầu thủ khác: “Tập hợp lại”.

Wương Húc chạy đến trước mặt Thạch Thiên nói: “Sao giờ mới đến, sắp bắt đầu rồi”.

Thạch Thiên nói: “Người nói là hai giờ mà, lão tử chẳng phải đến sớm hơn một chút sao”.

Mười một cầu thủ vây quanh Huấn luyện viên Lý Đức Vũ, bởi vì trận đấu đã sắp bắt đầu, Lý Đức Vũ cũng không nói chiến thuật cụ thể, chỉ an bài thể trận phòng thủ 5-3-2, chỉ bảo mọi người tập trung phòng thủ, hy vọng có thể thua ít đi mấy bàn, sau khi nói xong thì bắt đầu tiến vào sân, Lý Đức Vũ lại thở dài một hơi, đang chuẩn bị trở vào chỗ ngồi của huấn luyện viên, bỗng nhiên thấy trong đội bóng lại có một người mang dép lê, chấn động hô: “Cái... gì, cái gì mang dép lê kia... số 9... trở về...” hân còn chưa biết tên của Thạch Thiên.

Thạch Thiên quay đầu lại hỏi: “Chuyện gì?”

Lý Đức Vũ mắng: “Em sao lại không mang giày, em đến chơi hay là đến đá bóng?”

Thạch Thiên ngạc nhiên hỏi: “Lão tử trên chân không phải là giày sao, người có mắt không vậy?”

Lý Đức Vũ thấy học sinh này lại dám tự xưng là “lão tử”, cả giận nói: “Mang dép lê cũng có thể đá bóng sao? Em... em...” tức giận đến không biết nên mắng hân thế nào.

Thạch Thiên cũng biết người nọ là huấn luyện viên, thuộc loại giáo viên, nếu nói với Thạch Thiên cho tốt, hẳn có lẽ sẽ cho mặt mũi mà đi đổi giày, nhưng nhìn thấy huấn luyện viên này lại dám phát hỏa với mình, cũng cả giận nói: “Lão tử đá thứ này là dùng chân, chứ không phải dùng giày, người quản ta mang cái gì làm gì, cút sang một bên đi” Rồi không để ý tới huấn luyện viên mà đi vào sân bóng.

Lý Đức Vũ há hốc miệng đứng ở bên sân, nhìn thấy bóng dáng của Thạch Thiên, thiếu chút nữa là nhồi máu cơ tim mà chết tại chỗ. Lúc này các học sinh trong sân cũng đã phát hiện trong đội bóng của trường Khoa học Kỹ thuật Long Loan, lại có người mang dép lê ra sân, đều gọi nhau: “Mọi người mau xem, người của Long Loan lại mang cả dép lê đến đá bóng”.

“Trường bọn họ đó mà... dù sao cũng thua...”

“Như vậy... đối là ta cũng mang dép lê... ****, thật hài hước, người đầu tiên mang dép lê đá bóng”.

Trong lúc nhất thời người xem trên khán đài cười ngả cười nghiêng, kể cả đám người Hạng Kiều, có người còn lấy điện thoại có camera mà quay cảnh Thạch Thiên mang dép lê ra sân.

39. Chương 39: Ghi Bàn

Trọng tài gọi hai bên ra sân chuẩn bị, trận đấu sắp bắt đầu. Trường trung học Victoria mặc đồ màu đỏ, dùng đội hình 4-4-2 chủ công, trong lòng bọn họ, thắng trường Khoa học Kỹ thuật Long Loan mà dưới năm bàn thì xem như là không thắng. Đội bóng trường trung học Victoria quả thật cũng có bản lĩnh này, bọn họ từng tham gia đại hội bóng đá học sinh Quảng Đông, hơn nữa còn đoạt được á quân, có vài cầu thủ đã được một số đội bóng đại học chăm chú, thậm chí là một số câu lạc bộ chú ý, thắng trường Khoa học Kỹ thuật Long Loan hơn năm bàn là chuyện rất nhẹ nhàng.

Thạch Thiên cũng không dựa theo vị trí mà huấn luyện viên Lý Đức Vũ bố trí cho hắn, mà chạy đến bên cạnh Vương Húc hỏi: “Cầu môn bên nào là của chúng ta?”

Vương Húc hướng ra cầu môn phía sau chỉ nói: “Cầu môn này là của chúng ta”.

Thạch Thiên quay đầu lại nhìn cầu môn, trầm nghĩ: ****, cầu môn lớn như vậy, lão tử dùng miệng thổi cũng có thể thổi vào.

Lúc này trọng tài đã thổi còi, trận đấu bắt đầu, do đội bóng trường Khoa học Kỹ thuật Long Loan áo vàng phát bóng trước, cầu thủ áo vàng phát bóng chuyền lên cho cầu thủ áo vàng số 7, lập tức có một cầu thủ áo đỏ ép tới, cầu thủ áo vàng số 7 rõ ràng không đủ tin tưởng, liền chuyền mạnh sang cho cầu thủ áo vàng số 5 ở bên phải, cầu thủ áo vàng số 5 dừng banh lại, cũng không dám tiến công, xoay người muốn tiếp tục chuyền cho cầu thủ ở phía sau, lại không có Thạch Thiên số 9 vốn phải ở sau hắn. Lúc này phía sau có tiếng gió vang lên, trung phong số 11 áo đỏ đã áp sát, đoạt lấy bóng, trực tiếp hướng tới vùng cấm địa trước cầu môn không ai ngăn cản mà phóng đi.

Các học sinh trên khán đài đã bắt đầu hoan hô ủng hộ, bọn họ cảm thấy bàn thắng đầu tiên đã sắp có, mà chỉ mới khai cuộc chưa tới một phút. Các nàng Hạng Kiều tuy đến xem Thạch Thiên mất mặt, nhưng thấy trường mình chưa tới một phút đã cho đối phương cơ hội như vậy sút như vậy, cũng cảm thấy thật mất mặt, đều muốn nhắm mắt lại không nhìn.

Bởi vì Thạch Thiên đang ở sân bên kia, không ai ngăn cản áo đỏ số 11, một hậu vệ vội chạy tới ngăn cản, bởi vì tình huống khẩn cấp, toàn lực chạy tới không kịp, đã bị số 11 áo đỏ khéo léo né qua, đã xâm nhập vào vùng cấm địa, số 11 áo đỏ quyết đoán sút mạnh vào cầu môn, lúc này tiếng hoan hô toàn trường chợt ngừng, tất cả mọi người đều đợi thời khắc ghi bàn, dù sao tất cả mọi người đều cảm thấy thắng trường Khoa học Kỹ thuật Long Loan tuy không tính là gì, nhưng nếu có thể chưa tới một phút đã ghi bàn, thì thật ra cũng có thể tuyên dương một phen.

Trong tích tắc khi chân của số 11 áo đỏ đá vào bóng, hắn đột nhiên phát hiện bóng đã không thấy đâu nữa, muốn thu hồi lực thì đã không kịp, một cước đá vào khoảng không thu không được, cả người xoay một vòng té xuống đất, sau đó mới phát hiện bóng đang ở trước mặt hắn, một bàn chân mang dép lê đang dẫm lên trên.

Số 11 áo đỏ nhất thời cảm thấy một trận sỉ nhục, hấn lại không phát hiện bóng bị cướp đi như thế nào, hơn nữa trong một đội ngũ yếu như vậy, lại bị một người mang dép lê cướp bóng đi.

Trên khán đài nhất thời ồ lên, bọn họ tuy thấy Thạch Thiên chạy qua cướp bóng, cũng không thấy rõ là cướp đi như thế nào, mà tốc độ chạy của người này càng làm cho bọn họ giật mình, cái này là Thạch Thiên không dùng khinh công nội lực, chỉ dựa vào thể năng bản thân chạy, cũng không phải hấn muốn che dấu cái gì, mà là cảm thấy đối với đám tiểu quỷ này cũng không cần dùng công phu thật sự. Chờ mọi người thấy rõ đoạt bóng chính là số 9 áo vàng, đều hô lên.

“Xem kìa... Là... là dép lê...”

“Ồ ****... mang dép lê mà cũng có thể chạy nhanh như vậy...”

“Mình không hoa mắt chứ...”

“Siêu nhân dép lê...”

Các nàng Hạng Kiều cùng hơn trăm học sinh trường Khoa học Kỹ thuật Long Loan khác cũng quên bọn họ đến là để xem Thạch Thiên mất mặt, đều đứng dậy hoan hô, Thạch Thiên trong lòng bọn họ đã chuyển hóa thành anh hùng, tuy chỉ có hơn trăm người, nhưng thanh âm hoàn toàn vượt qua mấy ngàn người khác.

Huấn luyện viên Lý Đức Vũ đứng lên, không dám tin mà nhìn số 9 vừa rồi thiếu chút nữa làm cho mình tức chết, hấn thấy sức bùng nổ của số 9, mà ngay cả hấn cũng không thấy rõ hấn cướp bóng như thế nào, nhìn ra tiềm lực của người này tuyệt đối làm cho giới bóng đá toàn thể giới khiếp sợ, cặp dép lê kia đã không làm cho hấn tức giận nữa, mà là làm cho hấn vui càng thêm vui, tưởng tượng nếu người này mang giày đá bóng vào, thì đó là tình cảnh thế nào nữa, Thạch Thiên trong mắt hấn phảng phất đã biến thành vua bóng đá thế hệ mới, mà Lý Đức Vũ hấn chính là huấn luyện viên tạo nên vua bóng đá, các loại vinh dự đó đều đang hướng tới hấn mà vậy gọi.

Chuyện mà Thạch Thiên làm mọi người giật mình chỉ mới bắt đầu, trong tiếng hoan hô của mấy ngàn người, chỉ thấy hấn ha hả cười lớn một tiếng, sau đó xoay người làm một hành động làm cho tất cả mọi người không thể tin được.

Sút bóng...

“Vù” một tiếng trái bóng như một quả đạn pháo, bắn thẳng vào trong cầu môn, thủ môn ngay cả phản ứng cũng không kịp làm, há hốc miệng ngẩn người đứng ở trước cầu môn.

Mấy ngàn người trên khán đài cũng há hốc miệng, không thể tin được mà nhìn bóng ở trong cầu môn, toàn trường một mảnh yên tĩnh, ngay cả mấy người trọng tài cũng ngây người, chỉ có một mình Thạch Thiên đứng tại chỗ mà “ha hả” cười lớn, phi thường đắc ý, tiếp theo đó là toàn trường đều cười to lên.

Vương Húc chạy đến trước mặt Thạch Thiên nói: “Bạn Thạch Thiên...”

Thạch Thiên đắc ý nhìn Vương Húc hỏi: “Ta sút thấy thế nào?”

Vương Húc cười khỏ nói: “Sút thì rất được, bắt quá cầu môn này là của chúng ta...”

Thạch Thiên kinh ngạc nói: “Ta biết mà, vừa rồi đã hỏi qua người, sao lại... chẳng lẽ...” hấn cũng không ngốc, theo tiếng cười của toàn trường mơ hồ đã cảm giác được mình đã sai cầu môn, sắc mặt bắt đầu đỏ lên.

Quả nhiên, Vương Húc giải thích: “Chúng... chúng ta nên đá vào cầu môn của đối phương mới đúng, ài... cũng là do mình không nói rõ ràng...”

Thạch Thiên trong lòng cũng đang trách Vương Húc không nói rõ cho mình, thấy hấn chủ động nhận sai, nhất thời đối với người thành thật này rất sinh hảo cảm, bắt quá bản thân hấn cũng không chịu thừa nhận sai lầm, đỏ mặt nói: “Lão tử cái này... cái này là tiên lễ hậu binh” lại thầm nghĩ lão tử thật sự là hồ đồ, vừa rồi người nọ rõ ràng là muốn sút vào cầu môn bên này.

Đám người Hạng Kiều lúc này đã đem tiếng hoan hô biến thành mắng chửi, mở miệng mắng lớn, cơ hồ thô tục kiểu gì cũng đều có, Thạch Thiên đã từ “anh hùng” biến thành “hán gian”. Nhưng huấn luyện viên Lý Đức Vũ lại đang suy nghĩ về cú sút này...

40. Chương 40: Cảnh Cáo Tổ Tông

Trận bóng tiếp tục tiến hành, bởi vì Thạch Thiên ghi bàn vào lưới nhà, nên hiện tại trường Victoria dẫn 1-0, các thành viên đội bóng trường Khoa học Kỹ thuật Long Loan phần lớn đều biết chuyện Thạch Thiên ở tại cổng trường đánh Hạng Kiều, tuy có ôm hận, nhưng cũng không dám trách Thạch Thiên.

Cầu thủ áo vàng cơ bản đều ở sân nhà, thủ môn cũng không dám phát bóng mạnh, nhẹ nhàng chuyền cho hậu vệ số 8 Vương Húc. Thạch Thiên biết phải đá vào cầu môn đối phương thì mới tính là ghi bàn, liền trực tiếp vọt vào vòng cấm địa của đối phương, hô với Vương Húc: “Đá tới đây” thanh âm vang động cả cầu trường, Vương Húc đương nhiên nghe được, tuy không muốn nhưng cũng ra sức đá bóng về phía Thạch Thiên, Thạch Thiên vừa hô, hậu vệ đội đỏ cũng biết ý đồ của hắn, đều dâng lên trên, đợi Vương Húc chuyền bóng thì Thạch Thiên đã đứng ở vị trí việt vị, trọng tài biên lập tức phát còi, thổi còi, ý bảo đã việt vị.

Nhưng Thạch Thiên nào biết cái gì là việt vị hay không việt vị, căn bản không để ý tới tiếng còi của trọng tài, không bóng rơi xuống đất, đã trực tiếp xoay người móc bóng, đá bóng mà giống như là đá cầu mây, bóng như đạn pháo bay thẳng vào cầu môn. Sau đó là mọi người nghe được tiếng cười đắc ý của Thạch Thiên, các học sinh ở trên khán đài đều cười to, hiện tại cơ hồ mỗi người đều biết “siêu nhân dế lè” này đối với các quy tắc bóng đá một chút cũng không thông, hoàn toàn là đá loạn, bất quá đối với uy lực của cú sút này cũng rất bội phục.

Thạch Thiên cũng cảm giác được không khí có chút không đúng, nhìn cầu thủ đội mình, quả nhiên không một ai cao hứng, tiếng cười cũng ngừng lại, chạy đến bên cạnh Vương Húc hỏi: “Ta lại đá không đúng sao? Chẳng lẽ còn có cầu môn thứ ba?”

Vương Húc quả thật là người thành thật hiếm thấy, lại chủ động thừa nhận sai lầm mà nói: “Bạn không đá sai, là mình không thấy rõ bạn đã việt vị, không nên chuyền bóng cho bạn”.

Thạch Thiên trợn mắt hỏi: “Việt vị? Là nghĩa gì... Chẳng lẽ lại không tính?”

Vương Húc gật đầu nói: “Ừm... việt vị là phạm quy, cho nên không tính là ghi bàn”.

Thạch Thiên tức giận nói: “Bằng vào cái gì... cái gì kêu là việt vị... ai nói lão tử việt vị?”

Vương Húc nhất thời cũng không hiểu lời hắn nói cho lắm, lúc này đối phương đã phát bóng lên, liền nói: “Là trọng tài bắt bạn việt vị, hiện tại cũng không kịp nói bạn cái gì là việt vị, nhanh đi phòng thủ...”

Thạch Thiên cố nén một bụng bức tức, thấy đối phương đã đưa bóng sang phần sân bên mình, thầm nghĩ người bên mình chuyền cho mình thì không tính, vậy lão tử dứt bóng qua thì chắc là phải tính chứ, nghĩ rồi liền phi thân phóng tới cầu thủ áo đỏ đang dẫn bóng. Lúc này cầu thủ áo đỏ đã nhìn ra Thạch Thiên tuy không hiểu bóng đá, nhưng tốc độ của hắn, lực sút đã làm cho đội đỏ cảm thấy uy hiếp, có hai cầu thủ áo đỏ đã chạy đến trước người Thạch Thiên ngăn đón, không cho hắn qua.

Thạch Thiên muốn né tránh sự ngăn đón của bọn họ cũng rất là thoải mái, thậm chí có thể nhảy qua đầu bọn họ, nhưng hiện tại hắn đang tức giận, làm sao mà né tránh, vung tay hất bay hai cầu thủ áo đỏ ngăn trước mặt xuống đất, rồi xông thẳng vào cầu thủ áo đỏ đang dẫn banh kia. Người nọ chỉ cảm thấy bóng người chợt lóe trước mắt, đang muốn chuyền banh đi thì đã không kịp, banh dưới chân đã bị Thạch Thiên cướp đi, lúc này trọng tài cũng huýt còi, rút ra thẻ vàng mà chạy về phía Thạch Thiên.

Thạch Thiên cướp được bóng lại làm một chuyện làm cho toàn cầu trường khiếp sợ.

Sút bóng...

Từ nửa sân bên này sút bóng...

Trước là nghe “phành” một tiếng, sau đó bóng mang theo tiếng rít do ma sát kịch liệt với không khí, trước ánh mắt ngây ngốc của thủ môn đội đỏ mà bay vọt vào cầu môn, phá tung lưới, đánh vào tường sân vận động rồi dội trở về. Toàn cầu trường đều ồ lên, ngay cả trọng tài giơ thẻ vàng chạy đến trước mặt Thạch Thiên, cũng cả kinh quên cả mình đang đến cảnh cáo Thạch Thiên, không thể tin được mà nhìn mảnh lưới rách ở cầu môn bên kia.

Huấn luyện viên Lý Đức Vũ hưng phấn cơ hồ muốn phát điên, đứng ở bên sân vung nắm tay, trận đấu này có thắng hay không đã không quan trọng nữa, quan trọng chính là sau này có một thiên tài có tiềm lực kinh thiên như thế mà huấn luyện thành vua bóng đá làm cho cả thế giới khiếp sợ!!!

Thạch Thiên thầm nghĩ quả này là lão tử từ chân của các người cướp được, cũng không chạy đi đâu, như vậy sẽ không vi phạm vị. Vương Húc đã chạy đến phía sau hắn, lần này không chờ hắn hỏi, liền trực tiếp nói cho hắn: “Bạn Thạch Thiên... vẫn không tính...”

Trọng tài cũng tỉnh lại, đưa thẻ vàng cảnh cáo Thạch Thiên, Thạch Thiên không rõ ý của trọng tài là gì, đối với lời nói của Vương Húc phía sau lại bốc lửa, đưa tay nắm lấy Vương Húc lôi tới cả giận nói: “Lão tử lại vi phạm vị sao?”

Vương Húc hoảng hốt nói: “Không phải vi phạm vị, mà là bạn không nên xô ngã bọn họ, cho nên trọng tài phạt thẻ vàng cảnh cáo bạn, nếu còn nhận một thẻ vàng nữa thì sẽ bị đuổi khỏi sân”.

Thạch Thiên lúc này mới biết vừa rồi trọng tài đưa cái mảnh màu vàng kia là cảnh cáo mình, làm sao có thể chịu được, trong lòng mắng lớn: Hay cho tiểu quỷ người, ngay cả lão tổ tông mà người cũng dám cảnh cáo. Phẫn rồi, xem lão tử thu thập người như thế nào...

Vương Húc xem sắc mặt Thạch Thiên khó coi, liền khuyên nhủ: “Cái này cũng không trách bạn được, là mình không nên bảo bạn đến tham gia, mình không biết bạn thực cái gì cũng không hiểu, hiện tại chỉ bạn cũng không kịp rồi, bạn cũng đừng xúc động, chúng ta cũng không có cầu thủ dự bị”.

Thạch Thiên đối với tiểu quỷ Vương Húc này thật ra ấn tượng cũng không tệ, vỗ vỗ vai hắn cười nói: “Yên tâm, muốn đuổi ta ra khỏi sân cũng không dễ dàng vậy đâu, lão tử sẽ đem tiểu tử này tổng ra khỏi sân trước, xem hắn còn dám cản trở nữa không”.

Thầm nghĩ quy củ đều là do lũ con cháu các người định ra, dù lão tử có đá thế nào cũng không tính, vậy lão tử không sút vào cầu môn nữa, lão tử sút người...

Rồi lại lấy cặp mắt không có chút ý tốt nào ngắm nghía cái đầu cũng không tính là lớn của trọng tài kia...

Vương Húc không hiểu ý của Thạch Thiên, bắt quá xem sắc mặt của Thạch Thiên cũng đỡ hơn, không tức giận nữa, liền thả lỏng an tâm chạy về vị trí của mình tiếp tục thi đấu.

41. Chương 41: Sút Người

Ba man nữ Hạng Kiều cũng mù tịt về bóng đá, vốn dẫn đầu hơn một một trăm học sinh trường Khoa học Kỹ thuật Long Loan đến để mắng Thạch Thiên. Tuy mắng đang lúc hứng khởi, nhưng khi thấy Thạch Thiên ghi liền được hai bàn thắng đều không được công nhận, thì bắt đầu quay sang mắng trọng tài. Hơn một trăm học sinh trường Khoa học Kỹ thuật Long Loan ở sau tuy cũng nhiều người am hiểu bóng đá, biết là Thạch Thiên phạm luật trước, quả thật không được tính bàn thắng, nhưng họ biết rõ ba man nữ kia vốn không nói đạo lý bao giờ, huống hồ là lúc không hiểu gì. Hơn nữa thà họ đắc tội với trọng tài còn hơn đắc tội với các nàng Hạng Kiều, nên cố dằn lòng tâm mà mắng lớn, thanh thế rất mạnh mẽ, đến đỉnh tai nhức óc. Dù hơn một trăm người chỉ chiếm một phần nhỏ so với toàn bộ khán giả trên sân nhưng khí thế lại áp đảo hơn, nếu tiếng chửi có thể giết người thì hơn một trăm người này thực sự thuộc quân đội đặc chủng.

Trận đấu tiếp tục, đội đỏ bị đá vào hai quả liên tiếp, tuy đều không được tính nhưng cũng cảm thấy mất thể diện, họ nhận ra sự lợi hại của Thạch Thiên, số người kèm hắn lên tới ba người, để vây hắn bên trong, không chế hoạt động hoặc nghĩ cách làm cho hắn bị phạt thẻ vàng, đuổi khỏi sân.

Thạch Thiên nhìn rõ động cơ của bọn chúng nhưng lại càng muốn phạm quy cho chúng xem, lần này làm càng mạnh hơn, hắn trực tiếp đẩy phăng ba cầu thủ đội đỏ vây quanh mình ra, vọt tới đoạt lấy bóng từ cầu thủ khác, sút bóng đi.

Trọng tài đang đưa còi lên miệng, cúi xuống móc thẻ phạt thì khi ngẩng đầu lên mới phát hiện bóng đã ở ngay trước mặt, chỉ nghe thấy tiếng “bụp”, trước mắt trắng sao bắn tung tóe, trong óc chỉ thấy tiếng “ong ong”, thân thể loạng choạng rồi ngã nhào xuống đất. Sau đó cảm thấy mặt mày đau nhức, trong miệng còn ngậm đầy mảnh vỡ, lúc nhổ ra nhìn không những có mảnh vỡ của còi mà có cả vài chiếc răng, tiếp đó ông

lại nghe thấy tiếng cười lớn “ha ha” của Thạch Thiên truyền tới, trong đầu vụt lên ý nghĩ “tên tiểu tử này cố tình...”. Nhất thời khí huyết dâng lên làm ông hôn mê bất tỉnh.

Mấy nhân viên công tác được gọi đến nhanh chóng vào sân, khiêng trọng tài ra, trận đấu đành tạm dừng. Các nàng Hạng Kiều vốn đã không ưa trọng tài, giờ thấy cảnh như vậy liền cười âm ỉ, tiếng cười trở thành tiếng hoan hô, dường như không phải là Thạch Thiên trút giận cho mình mà là trút giận cho các nàng. Những người khác đều nhận ra Thạch Thiên đang cố tình, nhưng trọng tài cùng lúc lại đứng ngay giữa khung thành đội đỏ và Thạch Thiên, hẳn lại sút bóng từ nửa bên này sân, thế nên lần sút này cũng không phạm lỗi, đá trúng trọng tài chỉ có thể xem như ngoài ý muốn, hơn nữa dùng bóng đá thương trọng tài trước nay chưa hề có, không có căn cứ để xử phạt Thạch Thiên. Còn về tình huống Thạch Thiên xô đẩy ba cầu thủ đội đỏ chắn đường hẳn, do trọng tài chính bị hôn mê nên không giải quyết gì, chỉ thay một trọng tài trợ lý vào, tiếp tục trận đấu.

Cú sút bóng của Thạch Thiên không chỉ làm chấn động toàn bộ khán giả trên sân mà cũng làm các cầu thủ đội đỏ phải kinh sợ. Tuy họ đều là học sinh trung học nhưng cũng chưa bao giờ gặp một chân sút lợi hại nào có thể dùng bóng đá ngắt người khác, nên càng không dám đến gần Thạch Thiên, thậm chí cầu thủ đang dẫn bóng thấy Thạch Thiên đến cướp bóng liền nhả bóng chạy trốn sang một bên, để mặc Thạch Thiên phát huy tài đá bóng của mình. Thạch Thiên sợ phạm mấy lỗi việt vị gì đó nên cũng không xông sang nửa sân bên đối phương, cứ nhận được bóng là sút, ai chặn đường thì sút người đó, kể cả thủ môn.

Trọng tài mới thay cũng chỉ dám làm bộ mà đứng trong sân, còn thủ môn đội đỏ sau một lần bị Thạch Thiên dẫn bóng, đá bay bóng lẫn người vào khung thành thì cứ gặp Thạch Thiên dẫn bóng xuống liền ôm đầu ngồi xồm ở ngoài cột khung thành, tránh bị quả bóng như pháo đạn đó đá vào người. Sau khi Thạch Thiên đá vào năm bàn, đội đỏ quyết định giữ bóng không chuyển sang nửa bên sân đội vàng, chỉ đá đi đá lại bên sân, kéo dài thời gian. Cầu thủ đội vàng ngoài Thạch Thiên ra thì chín người và cả thủ môn chẳng có việc gì để làm. Thấy dù sao đã thắng, lại không giúp gì được Thạch Thiên nên họ ngồi nói chuyện phiếm trước khung thành. Hơn nữa họ biết Thạch Thiên cái gì cũng không biết, nhờ không phân biệt địch ta, coi họ như bia ngắm đá, chả lẽ lại không nguy hiểm sao.

Đội đỏ thấy vậy, cũng không chuyển bóng nữa, học theo đội vàng ngồi xuống sân cỏ ngẩn mặt ra. Nhưng họ không dám ngồi trước khung thành mà ngồi ở một bên sân. Cả sân chỉ có mình Thạch Thiên đứng ở vạch trung tuyến, có vẻ vẫn chưa đá cho đã, lớn tiếng la hét, gọi đội đỏ mau đá bóng lại nhưng các cầu thủ đội đỏ nhìn nhau, giả bộ không nghe thấy, không để ý đến hắn.

Bóng đá thành như vậy, trận đấu cũng không có cách gì tiếp tục được. Sau khi trọng tài thương lượng với huấn luyện viên hai bên, quyết định sớm kết thúc trận đấu, dù sao cũng không phải là trận chính quy gì. Còn các học sinh trên khán đài đã sớm coi đây không phải là trận bóng đá mà là trò khôi hài để thưởng thức, thấy trận đấu kết thúc, thì có cả loạt bình luận, nhưng nội dung chỉ xoay quanh vị “siêu nhân dế lép” thần bí nọ.

Đặc biệt là các nàng Hạng Kiều. Vốn không hiểu cũng không yêu gì bóng đá nhưng kiểu đá bóng sút vào người chứ không sút vào khung thành của Thạch Thiên lại làm các nàng hứng thú, hoan hô âm ỉ. Biết trận đấu kết thúc, Hạng Kiều đột nhiên tuyên bố với Lý Hiểu Lệ và Quách Thiển Vi: “Mình quyết định rồi, mình muốn hắn làm bạn trai của mình”.

Lý Hiểu Lệ cũng đang hưng phấn, không còn chút phản cảm nào với Thạch Thiên, từ hận thành yêu, gật đầu nói: “Mình cũng muốn hắn làm bạn trai của mình”.

Quách Thiển Vi sững người ra nói: “Dựa... vào cái gì, mình đã sớm quyết định rồi, lần đầu tiên nhìn thấy anh ta mình đã quyết định rồi, các bạn... các bạn dựa vào cái gì để cướp anh ta chứ?”

Hạng Kiều trừng mắt nói: “Bạn lúc đó là phát bệnh hão sắc, thấy ai cũng thích, làm sao có thể tính chứ”.

Lý Hiểu Lệ cũng nói: “Đúng vậy, chúng mình lần đầu tiên thích một người con trai, là thật lòng, cậu làm sao có thể so sánh với bọn mình được”.

Quách Thiển Vi kinh ngạc nói: “Hai bạn chuẩn bị cùng lấy hắn ư?”

Hạng Kiều nói: “Đứa hão sắc như bạn chỉ biết lấy chồng, bạn trai có hiểu không hả, ai nói sẽ lấy hắn chứ... vốn định tính cả bạn nhưng bạn lại không bằng lòng... vậy thì không tính nữa”.

Quách Thiển Vi tuy không hiểu tại sao bạn trai có thể cùng hưởng chung, nghe thấy tính cả mình liền nói: “Tính chứ tính chứ tính chứ ... ai nói mình không bằng lòng chứ”.

Hạng Kiều nói: “Vây được, quyết định như vậy đi... đợi lát nữa cùng đi thông báo cho hần, làm bạn trai chúng ta”.

Lý Hiểu Lệ và Quách Thiển Vi gật đầu kiên quyết. Cả ba đều xinh đẹp, gia cảnh lại rất tốt, tuy ít tuổi nhưng đã có không ít người theo đuổi hoặc tới nhà cầu thân. Trong lòng ba nàng ấy, chỉ cần muốn thì người khác không thể từ chối được. Bây giờ ba người đều chủ động đi yêu cầu làm bạn gái của Thạch Thiên thì hần lại chẳng vui mừng đến phát điên, làm sao có thể từ chối được.

42. Chương 42: Chúng Tôi Quyết Định Rồi

Huấn luyện viên Lý Đức Vũ đón Thạch Thiên rời sân, hỏi: “Này em, tên em là gì vậy?”

Thạch Thiên vốn đã không có ấn tượng tốt gì với vị huấn luyện viên này, lườm ông một cái nói: “Liên quan gì đến thầy” rồi tiếp tục đi ra ngoài.

Lý Đức Vũ sững sốt, liền đuổi theo hỏi: “Này em, có thể nói chuyện một chút không? Tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói với em, liên quan đến tương lai của em đó”.

Thạch Thiên vừa đi vừa nói: “Tương lai của tôi thì liên quan gì đến ông, đừng làm phiền tôi”.

Lý Đức Vũ vẫn không từ bỏ, nói tiếp: “Đương nhiên là liên quan rồi. Tôi có thể làm cho em trở thành ngôi sao bóng đá nổi tiếng toàn thế giới, có vô số tiền bạc... lẽ nào em không muốn được như vậy sao? Đương nhiên, bây giờ em chưa biết gì về bóng đá, cần có người dạy bảo, em không muốn trận sau lại làm trò cười chứ?”

Thạch Thiên vẫn đang canh cánh trong lòng vì vừa mới bắt đầu trận đấu đã bị mất mặt trước mấy ngàn người, lại thấy tên này không những nói mình không biết gì còn chỉ rõ mình vừa làm trò cười, tức giận vô cùng, đứng khựng người lại đưa một tay tóm lấy cổ Lý Đức Vũ. Hần nhắc bồng ông ta lên không, trừng mắt mắng: “Ông còn dám đi theo lão tử thì lão tử sẽ vặn đầu ông xuống làm bóng đó, cút...” Cổ Lý Đức Vũ bị thắt chặt đến mức khó thở, muốn giãy giụa nhưng cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, đến tay cũng không nâng lên nổi. Thạch Thiên nhẹ nhàng vung tay, ném văng Lý Đức Vũ ra xa đến bốn, năm mét. Lý Đức Vũ đứng không vững, lại “thịch, thịch, thịch” bước lui về sau vài bước mới dừng lại được ngã ngồi xuống đất, trong lòng dù tức giận nhưng cũng không dám đuổi theo nữa.

Vương Húc đi sau hai người vốn định nói chuyện với Thạch Thiên, chứng kiến cảnh như vậy cũng không dám đến gần Thạch Thiên nữa. Hần chạy ra đỡ Lý Đức Vũ đứng dậy, nói: “Huấn luyện viên Lý, thầy đừng trách Thạch Thiên, hần vốn tính tình cổ quái”.

Lý Đức Vũ gật đầu, nghĩ rằng thiên tài thì vốn đã khác bình thường, rất nhiều vận động viên nổi tiếng hay doanh nhân các lĩnh vực khác tính tình đều rất cổ quái, chỉ cần giao tiếp nhiều là được. Ta không tin là hần không muốn nổi tiếng, không muốn phát tài, chỉ sợ bị những tên huấn luyện viên khác cướp mất. Thế là vội kéo Vương Húc sang một bên, tí mỉ hỏi tình hình của Thạch Thiên.

Thạch Thiên vừa ném huấn luyện viên sang một bên. Lại bị ba nàng Hạng Kiều chắn đường, cho rằng họ giống như Lý Đức Vũ đến chế nhạo mình không biết đá bóng, trợn trừng mắt đe dọa: “Cũng muốn lão tử vặn đầu các cô xuống làm bóng đá sao?”

Ba cô gái không hề sợ hãi, ngược lại còn vây quanh hần, giơ ngón tay cái lên, Hạng Kiều nói: “Giỏi lắm, đá thật là đã, giúp chúng em trút giận, đặc biệt... ha ha ha... đặc biệt là quả đá trúng trọng tài đó, thật là quá tuyệt, ha ha...” Lý Hiểu Lệ và Quách Thiển Vi bên cạnh gật đầu tỏ vẻ đồng tình, ánh mắt nhìn Thạch Thiên đầy sùng bái.

Thạch Thiên thấy các nàng không phải nói móc mình mà đang khen mình liền húng khởi lên, coi ba người là tri kỷ, đặc ý nói: “Biết sự lợi hại của lão tử rồi chứ, mấy cô nếu còn dám đến làm phiền ta, kết quả cũng thảm hại giống như tên thối còi kia thôi”.

Hạng Kiều nũng nịu cười nói: “Yên tâm, bọn em không làm đối thủ của anh đâu, bọn em đã quyết định... quyết định...” Mặt đỏ lên, miệng không nói tiếp được lời nào quay đầu sang Quách Thiển Vi: “Cái này bạn nói đi, bạn có kinh nghiệm hơn mình”.

Quách Thiển Vi không muốn bèn trừng mắt nhìn Hạng Kiều, nhưng vẫn chịu nhận nhiệm vụ gian khó này, liếc nhìn Thạch Thiên, ngượng ngùng nói: “Chúng em quyết định... để anh làm bạn trai của chúng em”.

Nói xong ba nàng mắc cỡ cúi đầu, ba khuôn mặt đỏ bừng lên, đến khi ngẩng mặt lên thì không thấy Thạch Thiên đâu nữa.

Lý Hiểu Lệ ngạc nhiên nói: “Ồ... hắn ta đâu rồi?”

Hạng Kiều và Quách Thiển Vi lắc đầu tỏ vẻ không hiểu, nhìn xung quanh cũng không thấy bóng dáng Thạch Thiên.

Hạng Kiều lẩm bẩm: “Có phải là hắn vui quá không, đi... đi..?”

Quách Thiển Vi vui mừng nói: “Đúng rồi... nhất định là đi mua hoa rồi...”

Lý Hiểu Lệ nói: “VẬY chúng ta ở đây chờ hắn sao?”

Hạng Kiều và Quách Thiển Vi gập đầu, trong lòng cảm thấy rộn ràng.

Thạch Thiên đương nhiên không phải đi mua hoa. Hắn nhìn thấy ba khuôn mặt nữ đỏ bừng ngượng ngùng kia, đã cảm thấy không bình thường rồi, đến lúc nghe Quách Thiển Vi ngỏ lời làm người yêu, lập tức dùng đến khinh công cái thế mà trong trận đấu cũng không nở dùng, thực mạng chạy như điên mà đi.

Thạch Thiên thật ra cũng không phải không cần tình cảm, không muốn yêu một ai, nhưng hắn không thể tiếp nhận được loại tình yêu như thế này, hắn sợ mình sẽ yêu người khác hơn là người khác yêu mình. Thật ra hắn là một người dễ dàng động lòng. Một khi thật lòng thì hắn sẽ toàn tâm toàn ý yêu người đó. Nhưng hắn lại khác với mọi người, họ có thể oanh liệt yêu nhau trọn đời, có kiếp này không có kiếp sau, nhưng hắn ngược lại phải chịu đựng sự đau khổ nhớ nhung của kiếp sau, thậm chí là mấy kiếp sau nữa. Hắn đã từng nếm trải sự đau khổ của sự nhớ thương này, còn đau đớn hơn bị sét đánh chết bội phần. Vậy nên hắn không cho phép mình yêu ai nữa, cũng không hy vọng ai đó yêu mình.

Bởi vì trong sâu thẳm cõi lòng hắn vẫn chứa đựng một thứ tình cảm không thể lãng quên được.

Hắn từng nghĩ tới việc né tránh cái thế giới này, tìm một nơi ẩn cư không người. Điều mà hắn hận nhất là, mỗi lần sống lại thì dục vọng của “tiểu huynh đệ” của hắn lại thêm cường thịnh, tính ra còn khó chịu hơn nỗi khổ kia trăm lần. Cho nên hắn chọn cách sống buông thả, bất cần đời. Xét về góc độ y học, có thể gọi là “chứng khủng hoảng tình ái”, một khi có triệu chứng thì cực hải hùng khiếp sợ.

Mấy ngày nay Thạch Thiên đã cảm giác được ánh mắt ngày càng khác thường của Tiêu Vi dành cho hắn. Đây không phải là điềm tốt, cho nên đã hai ngày hắn không đến chỗ Tiêu Vi “học thêm”, quyết định lạnh nhạt với cô ấy một thời gian, tránh cho cả hai khỏi lún sâu vào tình cảm.

Đang nghĩ tới buổi tối có đi uống rượu hay không, tìm một mỹ nữ để giải quyết nhu cầu của “tiểu huynh đệ”, khi đến khu nhà mình thì nhìn thấy chiếc xe Ferrari màu đỏ quen thuộc đỗ ở cửa khu dân cư, đứng cạnh xe là một cô gái mặc áo đen, nhìn hắn cười khanh khách, chính là Hạng Hồng vừa gặp ban sáng.

43. Chương 43: Lão Tử Nguyên Ý

Thạch Thiên không biết là nên vui hay nên buồn, hắn đối với vị mỹ nữ thành thực xinh đẹp, điệu bộ phong tao này rất là có hứng thú, bất quá mỹ nữ này lại là chị của Hạng Kiều, nàng nếu biết địa chỉ của mình, ba cái tiểu mỹ nữ khó chơi kia cũng sẽ biết, nếu tìm tới cửa, cũng là rất phiền toái.

Không đợi Thạch Thiên mở miệng, Hạng Hồng đã nói trước: “Thạch Thiên, tôi chờ anh đã lâu”.

Thạch Thiên hỏi: “Làm sao cô lại tìm được địa chỉ của tôi?”

Hạng Hồng cười ha ha nói: “ Hongkong nhỏ như vậy, có gì mà tôi lại không thể tìm được”.

Thạch Thiên còn không rõ ràng lắm về gia thế của Hạng gia, mà cũng không muốn biết, nhớ tới ngày đó cứu Hạng Kiều thì chỉ thấy Hạng Hồng mang theo sau mấy chục người tới, toàn những nhân vật trông như là xã hội đen. Xem ra, nhà các nàng tại Hong Kong cũng là có bối cảnh, nếu không đâu cần phải dẫn theo hơn hai trăm người đi đến quán rượu hưng sư vấn tội, đòi người như vậy. Không biết hiện tại, nàng lại tìm đến mình có chuyện gì, chẳng lẽ lại thay gia gia nàng đến mời mình liền hỏi: “Buổi sáng cô không phải là mới tìm tôi sao, tại sao giờ lại đến đây”.

Hạng Hồng giả vờ tức giận, dẩu môi cong lên, sẵn giọng: “ Hừ... Buổi sáng vừa mới nói chúng ta là bạn bè, nửa ngày không gặp, anh đã không muốn... Tôi thăm anh một chút không được sao?”

Thạch Thiên ăn không tiêu được bộ dạng của nữ nhân này, hỏi: “ Nói đi, tìm tôi có chuyện gì, nếu còn muốn cảm tạ này nọ thì thôi đi, tôi xem như là không cần”.

Hạng Hồng nhìn Thạch Thiên liếc mắt một cái, nói: “Yên tâm đi, không phải ông nội muốn tôi tới tìm anh. Chỉ là tối hôm nay, tôi phải đi tham dự một buổi tiệc, nhưng không tìm được bạn trai, nhớ tới anh vừa tới Hong Kong, cũng nên đi làm quen một chút bằng hữu, cho nên tôi mới tới tìm anh. Không phải chúng ta đã là bạn bè rồi sao, anh sẽ không từ chối bằng hữu chứ”.

Thạch Thiên nghĩ ngợi, lão tử có lo lắng cái gì, lão tử ngại chính là phiền toái, cũng không phải là sợ hãi cái tiểu lão quỷ nhà người. Buổi tối vốn muốn đi bar, đã có buổi tiệc như vậy, thế thì cũng tiện, tùy miệng hỏi: “Buổi tiệc gì đó ?”

Hạng Hồng nói: “Chỉ là một buổi gặp gỡ nho nhỏ của công ty tôi, có mấy người, có cả đại minh tinh cũng sẽ tới tham gia!”

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Công ty gì của cô, còn có minh tinh tham gia sao?”

Hạng Hồng “biết” hần là từ Phi Châu vừa trở về, không biết chuyện của Hạng gia cũng là bình thường, giải thích nói: “Là công ty điện ảnh, anh có thích xem phim không?”

Thạch Thiên vui vẻ nói: “Thì ra cô làm điện ảnh, tôi cũng thích thứ này, tôi luôn muốn tìm hiểu cái đồ chơi điện ảnh này làm như thế nào lại quay được hình như vậy, sau này cô có thể dẫn tôi đi xem được không?”

Hạng Hồng cười nói: “Nếu anh thích, đừng nói là đi xem, cho anh làm diễn viên cũng có thể”.

Thạch Thiên ha hả cười nói: “Diễn viên thì không nên, lão tử không muốn xuất hiện trước công chúng”.

Hạng Hồng kỳ quái nhìn Thạch Thiên, hỏi: “Chẳng lẽ anh không muốn làm minh tinh sao?”

Thạch Thiên vội lắc đầu nói: “Tại sao lão tử phải diễn trò cho người khác xem, tôi chỉ tò mò đối với cái đồ chơi này mà thôi”.

Hạng Hồng nói: “Vậy hôm nay anh có theo tôi đi tham gia dự tiệc không?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Cũng tốt, dù sao tối hôm nay lão tử cũng không có việc gì làm, nơi đó có gì ăn không? Lão tử cảm thấy cái bụng hơi đói”.

Hạng Hồng nhú mày nói: “Anh lúc nào cũng luôn mồm “lão tử, lão tử” suốt ngày, bỏ cái tật đó đi có được không, bằng vào tuổi anh mà cứ như vậy, làm cho người khác nghe rất kỳ quái”.

Vậy mà Thạch Thiên nói: “Lão tử thích thế, cô không thích nghe thì có thể không nghe”.

Hạng Hồng tức giận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ thầm, khó trách Tam muội lại chịu thiệt thòi ở trong tay hần, quả nhiên so với Tam muội còn muốn ngang ngạnh hơn, không muốn nói chuyện đạo lý. Kỳ quái chính là, bản thân mình không biết từ lúc nào, lại cũng không cảm thấy chán ghét người này, ngược lại, dường như hần có một loại thăng thần hiếm có, trong hoàn cảnh xã hội bây giờ, có mấy người có thể được như hần, chỉ cần bản thân mình thích, không quản người khác nhìn sao, nghĩ như thế nào. Bất quá, hần hiện tại tâm tính cũng giống như một tiểu hài tử, có lẽ tương lai bước vào trong xã hội, hần sẽ hiểu biết hơn.

Thạch Thiên thấy Hạng Hồng nhìn mình, lúc thì nghiêng rằng nghiêng lợi, lúc lại ngẩn ngơ, vẻ mặt quái dị, thúc dục nói: “Có đi hay không, lão tử thật sự đói bụng”.

Hạng Hồng lấy lại bình tĩnh, nhìn Thạch Thiên mặc một bộ quần áo thể thao màu vàng, tóc tai tán loạn, dưới chân còn đi một đôi dép lê, “phì” cười nói “Anh không trở về nhà thay đổi quần áo sao?”

Thạch Thiên nói: “Thay quần áo gì chứ, như này không phải rất thoải mái sao”.

Hạng Hồng thở dài một cái nói: “VẬY... vậy lên xe thôi.”

Hôm nay mở bữa tiệc nho nhỏ này là vì Hạng Hồng muốn thử Thạch Thiên, xem hắn đối với nữ nhân có đặc biệt hứng thú hay không, cũng không có mời bao nhiêu người, chỉ có một ít thân tín ở trong công ty, cũng an bài cho hai cái diễn viên mới, cấp cho Thạch Thiên tiếp xúc, cho nên cũng không quan trọng gì, tùy ý hắn ăn mặc.

Nếu không phải ngày đó chứng kiến thân thủ của Thạch Thiên, Hạng Hồng thực khó có thể tưởng tượng chính mình sẽ đi tìm hiểu nhược điểm của một gã học sinh trung học, lại còn đặc biệt tổ chức một cái buổi tiệc nho nhỏ vì hắn, cũng chuẩn bị thi triển mỹ nhân kế. Vì muốn câu dẫn Thạch Thiên, lại còn phải đáp ứng các năng, ai có thể thành công câu dẫn Thạch Thiên lên giường, thì cho các năng một cơ hội làm nữ diễn viên chính.

Hiện tại trời cũng đã tối dần, HongKong, đại bộ phận đường xá đều phi thường đông đúc, chiếc Ferrari của Hạng Hồng có thể thoải mái kéo tới hai trăm mã lực. Nhưng ở trên đường cái cũng chỉ có thể chậm rãi đi theo dòng xe, đi được một chút lại phải ngừng một chút, thập phần thông thả, nếu không phải không biết địa điểm ở nơi nào, Thạch Thiên đã sớm xuống xe chạy bộ đi rồi.

Ngồi bên trong, vô cùng buồn chán, Thạch Thiên đành phải nghiêng mắt thưởng thức Hạng Hồng ngồi bên cạnh, chủ yếu là thưởng thức bộ ngực của nàng. Buổi sáng đã nhìn chính diện, chỉ có thể thấy hai toà núi đôi cao ngất hoà làm một khối, hiện tại với góc độ này, vừa vặn lại có thể chứng kiến những đường cong duyên dáng bên trong, theo mỗi lần chiếc xe khựng lại, cả bộ ngực cao ngất đó không ngừng run rẩy lên một cái. Quả nhiên bên trong không mặc nội y, mơ hồ có thể nhìn thấy, điểm nhỏ nổi lên, không ngờ lại là màu hồng phấn.

Hai ngày không đụng chạm tới nữ nhân, nhất thời trong lòng Thạch Thiên sinh ra một cỗ nhiệt khí, cân nhắc có nên tìm cơ hội thu thập nàng hay không, nhưng lại nhớ tới câu nói vừa rồi của Hạng Hồng “ HongKong nhỏ như vậy, không có gì là ta không thể tìm được” Lại lo lắng, loại nữ nhân này rất phiền toái, so với xử nữ còn đáng sợ hơn, trốn cũng không có chỗ trốn.

Tự hỏi nửa ngày, cuối cùng quyết định: Lão tử ở HongKong chơi cho đã, rồi thu thập nàng cũng không muộn...

44. Chương 44: Tham Gia Dự Tiệc

Ước chừng hơn nửa canh giờ, chiếc xe mới tới được một căn biệt thự độc lập nằm ở ven biển Tây Cống, bên ngoài căn biệt thự có một chiếc xe thùng đang dừng lại, hai gã đàn ông giống như là phóng viên trong tay cầm camera, ngó đầu vào bên trong nghe ngóng, quay lại thì trông thấy chiếc Ferrari của Hạng Hồng chạy đến, lập tức xoay người chụp ảnh.

Hạng Hồng dừng xe lại, kính xe hạ xuống, nhìn thăm dò ra bên ngoài một cái, cười hỏi: “Hai vị phóng viên đại ca cảm thấy hứng thú đối với biệt thự của tôi sao?”

Hai gã phóng viên chứng kiến được dung nhan của Hạng Hồng, nhất thời sắc mặt đại biến, run giọng nói: “Thì ra... Nơi này là nhà của Hạng tiểu thư, thật sự là xin lỗi, chúng ta không biết... Thật sự không biết...”

Hạng Hồng vẫn đang cười cười, vươn tay ra ngoài cửa xe, hai gã phóng viên lúng túng, lập tức minh bạch ý tứ của nàng, vội vàng mở nắp sau của camera, lấy ra cuộn phim đưa tới tay nàng.

Hạng Hồng tiếp nhận cuộn phim, trầm giọng nói: “Còn đứng ở chỗ này làm gì, có muốn tôi mời các anh vào nhà ngồi chơi một chút không?”

Hai gã phóng viên nghe vậy, vội vàng chạy tới xe của mình, quay đầu xe lại, chạy như trời chết, rất nhanh liền biến mất.

Trong biệt thự, có người nhìn thấy chiếc xe của Hạng Hồng về đến, liền ra mở cổng để cho Hạng Hồng tiến vào, chiếc xe chậm chậm tiến vào, vòng qua một hoa viên diện tích ước chừng hơn ba trăm thước, liền xuất hiện một bãi đất đỗ xe rất rộng, trong bãi đỗ xe, đã có mười mấy chiếc xe hơi đã đậu ở đó. Sau khi Hạng Hồng ngừng xe lại, hai gã đại hán mặc âu phục màu đen, tiến tới giúp hai người họ mở cửa xe.

Bước xuống xe, Thạch Thiên đi theo sau Hạng Hồng tiến vào trong đại sảnh của căn biệt thự. Đại sảnh này phi thường rộng lớn, chừng hai trăm thước vuông, có hơn hai mươi nam nữ, quần áo chỉnh tề đang tụ tập nói chuyện phiếm. Chứng kiến Hạng Hồng cùng Thạch Thiên đi vào, tất cả mọi người đều nhìn về phía hai người bọn họ, đại bộ phận mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người Thạch Thiên. Những người này đều là thân tín của Hạng Hồng tại “Yongxing entertainment”, cơ bản đều biết mục đích của Hạng Hồng vì sao lại tổ chức bữa tiệc này, chứng kiến người thanh niên mặc bộ quần áo cầu thủ bóng đá, chân đi dép lê, trong ánh mắt của mọi người chung quanh đều tràn ngập sự kinh ngạc.

Thạch Thiên lại không thèm nhìn bọn họ, thấy một bên đại sảnh kê một chiếc bàn dài, được trải một lớp khăn trắng bóng như tuyết, trên bàn bày biện đủ các loại mỹ thực muôn màu, muôn vẻ, len lén rời khỏi Hạng Hồng, đi qua đó, gặm lấy gặm để.

Hơn hai mươi người kia sôi nổi cùng tiến lên chào hỏi Hạng Hồng, nàng gật đầu đáp lại một cái, sau đó nói: “Mọi người cứ tùy ý vui chơi, Sĩ Kiệt... anh lại đây một lát” Mã Sĩ Kiệt cũng là vị khách mời duy nhất trong buổi tối hôm nay, mà không phải là nhân viên của công ty “Yongxing entertainment”, chỉ bởi vì hắn cũng đã gặp qua Thạch Thiên, cho nên Hạng Hồng mời hắn tới cho đông đủ quân số.

Mã Sĩ Kiệt đi đến trước mặt Hạng Hồng nói: “Đại tiểu thư, có chuyện gì vậy?”

Hạng Hồng hỏi: “Kim Hinh cùng hai tiểu cô nương kia đâu?”

Mã Sĩ Kiệt nói: “Ở trên lầu, để tôi đi gọi các nàng xuống dưới này”.

Hạng Hồng nhìn thoáng qua Thạch Thiên, thấy hắn đang chăm chỉ ăn uống, nói: “Tôi và anh cùng lên trên đó”.

Hai người lên tầng, đi vào một gian phòng ngủ, bên trong phòng ngủ có một vị nữ tử xinh đẹp niên kỷ chừng ba mươi tuổi, đang nói chuyện gì đó với hai thiếu nữ độ mười bảy mười tám tuổi, hai nữ tử này cũng rất xinh xắn, cả hai đều mặc một bộ miniskirt lưng trần. Nhìn thấy Hạng Hồng bước vào trong gian phòng, liền đứng dậy tiến lên nghênh đón, bước đi có vẻ bất ổn, hai gò má đỏ bừng giống như nửa tỉnh nửa say, một cặp chân dài dong đưa, rất mê người, thanh âm câu hồn lạc phách cất lên: “Vây... Vị Thạch tiên sinh đã đến rồi sao?”

Hạng Hồng gật đầu nói: “Đến rồi, chị Hinh, đã dạy bảo các nàng rồi sao”.

Kim Hinh “khanh khách” cười duyên nói: “Hai nàng tiểu xử nữ này có vẻ khấn trương, em thật là muốn làm khó chị, bất quá trông bộ dạng các nàng mềm mại đáng yêu, cần gì phải học cách câu dẫn nam nhân, cứ hướng bên cạnh hắn mà đứng, ta không tin có nam nhân nào không chút động tâm”.

Hạng Hồng nghĩ thầm, Thạch Thiên cũng là hắn không thích che giấu cái bản tính nguy quân tử gì, nhớ lại thái độ của Thạch Thiên đối với Hạng Kiều, lại càng cảm thấy được hắn không phải là kẻ vừa thấy sắc liền đã động tâm tư. Hiện tại có muốn cũng vô dụng, liền phân phó cho Mã Sĩ Kiệt trước tiên dẫn hai cô nàng khả ái này xuống dưới lầu đi tiếp cận Thạch Thiên, sau đó chính mình kéo tay Kim Hinh ngồi xuống chiếc giường trong phòng ngủ, sáng giọng nói: “Có chuyện vui gì mà lại uống say đến vậy, buổi trưa là cùng hẹn hò với vị công tử nào? Đem phóng viên tới đây nhòm ngó đến nơi này của em”.

Kim Hinh thanh âm phóng dăng, cười nói: “Cũng không phải là cái vị Lưu thiếu gia kia, gã này thực đáng ghét, bám lấy chị mấy tháng liền, hôm nay thiếu chút nữa hại chị đuối không đi”.

Hạng Hồng cười nói: “Nếu hắn đối với chị si tình như vậy, liền tính toán chuẩn bị làm dâu nhà Lưu gia đi thôi”.

Kim Hinh ha ha cười nói: “Si tình? Bỏ đi... Ai theo đuổi chị đều nói là si tình, em đừng xem bọn hấn đối với chị cứ dây dưa không ngớt như vậy, nếu chị nói bọn họ cầu hôn chị, đảm bảo chạy trốn so với Ferreri của em còn nhanh hơn, nam nhân, đều không phải thứ tốt, với chị mà nói, chính là bọn họ chơi chị, chị chơi lại bọn họ mà thôi”.

Hạng Hồng thở dài: “Chị Hinh, chị định cứ mãi như vậy cả đời sao?”

Kim Hinh chẳng hề để ý nói: “Như này không phải tốt sao? Nói sao đi nữa, chị cũng chỉ có thể như vậy, so sánh thì chị cũng không bằng mấy cô nàng làm kỹ nữ, các nàng có đủ tiền lời rồi, liền có thể tìm một nơi không ai quen biết mình, tìm một người nam nhân thích hợp, xây dựng một cuộc sống mới, chị có thể tìm được nam nhân như vậy sao?”

Hạng Hồng đương nhiên biết tình cảnh của Kim Hinh, khi còn trẻ nàng là một siêu sao điện ảnh hơn mười năm, hiện tại đã rút chân ra khỏi giới điện ảnh, tuy nhiên, mấy năm gần đây gặp phải tai tiếng tình dục không ngừng, danh khí lại càng lớn, có thể nói không ai không nhận biết nàng, nếu có người nguyện ý cưới nàng, cũng chưa chắc đã phải là thật tâm. Nhưng Hạng Hồng lại hiểu, nàng không phải là cái loại trời sinh tính tình phóng đãng, mà là trải qua một mối tình thất bại, tâm tính bị đá kích cho nên mới tìm thú vui để phát tiết, không khỏi lại thở dài.

Kim Hinh hiển nhiên không muốn cùng Hạng Hồng tán gẫu cái loại đề tài này, ẻo lả nói: “Đúng rồi, người đàn ông nào lại đáng giá tới vậy, có thể khiến cho đại tiểu thư của Hạng gia không tiếc hy sinh hai cái xử nữ của công ty, bản thân chị thật là muốn xuống kiến thức qua một chút”.

Trong giới giải trí, tại một vài thời điểm các nữ diễn viên cũng tương đương là một công cụ giao tiếp xã hội, dùng sắc đẹp đến chiều đãi một vài nhân vật đặc biệt, cũng là một chuyện thường tình. Có thể làm cho Hạng Hồng dùng hai xử nữ để đi bồi tiếp, thì đúng thật là không có nhiều người lắm, lại còn trăm phương ngàn kế dạy các nàng chủ động câu dẫn người này, khó trách làm cho Kim Hinh cảm thấy tò mò

Hạng Hồng cùng Kim Hinh quan hệ cực kỳ thân mật, cũng không giấu diếm, nói: “Em cũng không rõ hấn là cái loại người gì, có đôi khi em cảm giác hấn rất đơn thuần, nhưng có lúc em lại cảm thấy hấn rất đáng sợ, giống như một gã quái nhân, là bạn học của Tam muội”.

Kim Hinh kinh ngạc nói: “Vẫn còn là một học sinh trung học sao, có đẹp trai không?”

Hạng Hồng ha ha cười nói: “Ừm... Mới từ Châu Phi đến HongKong, thế nào... Chị cũng có hứng thú sao?”

Kim Hinh vừa nghe là từ Châu Phi đến, vội vàng lắc đầu nói: “Thôi khỏi... Người da đen chị không có thích.”

45. Chương 45: Mỹ Nhân Lăng Lơ

Hạng Hồng ôm bụng cười “ha ha ha”, tấm thân mềm mại run rẩy dữ dội, một lúc sau mới có thể kìm nén lại được, chậm rãi nói: “Từ Châu Phi tới nhất định phải là người da đen sao, không phải đâu, cũng là người Trung Quốc, hơn nữa tuần tú vô cùng, nếu để cho hấn đóng phim, nhất định có thể nổi tiếng”.

Kim Hinh chột nói: “Thì ra là em muốn đem thu hấn vào công ty, nhưng... Đâu cần phải dùng thủ đoạn đặc thù như vậy? Chị chưa có nghe qua, phải dùng mỹ nhân kế để lừa nam nhân đi đóng phim”.

Hạng Hồng lắc đầu nói: “Không phải là em muốn hấn, mà là ông của em muốn người, không nhiều lời với chị nữa, hấn còn nói muốn đến gặp đại minh tinh, em dẫn chị đi gặp qua hấn một lát nha”.

Kim Hinh oán trách nói: “Đại minh tinh như chị thì tính toán cái gì, tuổi xuân đã nhanh trôi qua rồi, người ta hiện tại đang tán tỉnh cùng hai cái tiểu mỹ nhân kia...” Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng lại nhắc người lên, đứng dậy cùng Hạng Hồng bước ra khỏi phòng ngủ.

Thật ra, Kim Hinh tuy rằng đã hơn ba mươi tuổi, nhưng tên tuổi vẫn đứng đầu trên bảng nữ tinh của “Yongxing entertainment”, tư sắc còn hơn mặn mà hơn những cô nàng mười tám vừa mới tiến vào làng giải trí, vả lại còn có bộ dạng thành thực mê người. Hơn nữa mấy năm gần đây hành vi sinh hoạt ngày càng phóng đãng, những người vây quanh bên cạnh nàng đều là những nhân vật phú hào nổi tiếng, hoặc là công tử thế gia, so với mấy năm trước có thể tính là hơn gấp mấy lần.

Hạng Hồng đi đến bên lan can tầng hai, nhìn hướng xuống dưới đại sảnh, nhất thời chứng kiến được một cái cảnh tượng vừa tức giận lại vừa buồn cười, chỉ thấy Thạch Thiên trong tay cầm chén đĩa, mặc dù vừa đi vừa ăn, dọc theo chiếc bàn trải đầy mỹ thực nhưng vẻ mặt lại như đang rất buồn rầu. Đồng dạng, phía sau lưng hắn có hai cái tiểu cô nương, sắc mặt lúc này đã đỏ bừng, Thạch Thiên đi tới chỗ nàng, các nàng cũng theo tới chỗ đó, nhìn biểu tình diễn cảm gấp đến độ muốn khóc. Chính là Hạng Hồng đã giao nhiệm vụ cho các nàng “tiếp cận” Thạch Thiên, nếu không hoàn thành được nhiệm vụ này, thì một diễn viên vừa mới bước chân vào làng giải trí như các nàng, không biết phải chờ bao nhiêu năm nữa mới có cơ hội trở thành diễn viên nổi tiếng đây, cho nên không thể không đi theo hắn.

Kim Hinh ngạc nhiên nhìn xuống dưới lầu hỏi: “Chính là vị tiểu nam sinh đi dép lê kia sao?”

Hạng Hồng nhíu mày, gật gật đầu, nghĩ thầm, người này xem ra đúng thật không phải là cái loại háo sắc, nếu không, cho dù là không thích hai nàng kia, cũng đâu có cần phải trốn tránh các nàng như vậy.

Kim Hinh cười nói: “Quả nhiên là một gã quái nhân, một gã nam nhân không hiểu phong tình, hai ả tiểu mỹ nhân kia ngượng ngùng sắp phát khóc, ta xem chiều này của em mất linh rồi”.

Lúc này, Mã Sĩ Kiệt ngồi ở một góc trên ghế sofa, vừa uống rượu vừa thưởng thức ba người Thạch Thiên đi vòng quanh chiếc bàn giống như là đèn kéo quân, di động bỗng nhiên vang lên, vừa nhìn thấy là số điện thoại của Hạng Kiều, bấm nghe xong, đã thấy tiếng la hét hỗn hển của Hạng Kiều vang lên trong điện thoại: “Anh Kiệt, mau triệu tập toàn bộ thủ hạ của anh lại, đến đây mau...”

Mã Sĩ Kiệt cả kinh nói: “Tam tiểu thư, xảy ra sự tình gì sao?”

Hạng Kiều reo lên: “Giúp em tìm người, mau...”

Mã Sĩ Kiệt vừa nghe thấy tìm người, yên tâm không ít, hỏi: “Tam tiểu thư đừng vội, cô hãy nói đầu đuôi chuyện tình, cho tôi rõ ràng một chút đi”

Thanh âm của Hạng Kiều trong điện thoại nói: “Tìm... Tìm một tên khốn kiếp, anh đã gặp qua ở trong quán rượu, mau giúp em tìm được hắn, em muốn lột da hắn...”

Mã Sĩ Kiệt nhìn thoáng qua Thạch Thiên đang vòng quanh chiếc bàn, hỏi: “Tam tiểu thư, cô nói tên khốn kiếp... Chính là người bạn học đã cứu cô ngày đó sao?”

Hạng Kiều vội hỏi: “Đúng vậy, chính là cái gã khốn kiếp này, rốt cuộc là anh có giúp em tìm hắn hay không...”

Mã Sĩ Kiệt cười nói: “Chuyện của cô, tôi đương nhiên phải giúp, bất quá, hình như Đại tỷ biết được hắn đang ở nơi nào, cô chờ một chút, tôi để cho Đại tỷ nghe điện thoại” Lấy tay bịt điện thoại lại, chạy thẳng lên trên lầu hai, nói với Hạng Hồng rằng Hạng Kiều muốn triệu tập nhân mã để truy tìm Thạch Thiên. Hạng Hồng nghe được ngẩn ngơ, nghĩ thầm, một đôi đã man này lại học cùng nhau, thật đúng là Hoả tinh đụng lên Địa cầu, không biết hai người lại có chuyện gì khó chịu, tiếp nhận điện thoại trong tay của Mã Sĩ Kiệt, quay sang nói với Kim Hinh: “Chị Hinh, em cùng tam muội nói chuyện điện thoại một lát, có thể đi xuống giúp em giải vây không, em nghĩ các nàng không thể hoàn thành được nhiệm vụ này”.

Kim Hinh mỉm cười gật đầu, khẽ vuốt mái tóc một lần, tay vịn lan can, chậm rãi đi xuống dưới đại sảnh.

Hiện tại, Thạch Thiên đúng là một bụng phiền muộn, không thể nghĩ tới đi tham gia buổi tiệc nho nhỏ này mà còn gặp phải hai ả tiểu xử nữ đối với chính mình dây dưa không rõ. Nhưng hận nhất chính là hai ngày nay không có đụng chạm qua mỹ nhân, “tiểu huynh đệ” ở dưới đang kháng nghị, tuy nhiên không quản nó kháng nghị tới mức nào, mình cũng không thể vì cái khoái hoạt ngắn ngủi mà mất đi cả đời tự do. Bỗng nhiên một người phụ nữ tóc dài phát phơ, tư thế phong tao, một siêu cấp mỹ nữ đi tới chắn trước mặt hắn, chìa cánh tay ngọc thon mềm, dùng thanh âm câu hồn lạc phách, nói: “Là Thạch tiên sinh đây sao, xin chào...”

Mỹ nữ này mặc trên người một bộ miniskirt chất liệu làm bằng sợi tơ tằm tổng hợp, chiếc váy này chỉ dài đến sát hông, mỗi khi nàng nhẹ nhàng lắc qua lắc lại, đều vô ý mà lộ ra một đường viền hoa bó sát bên trong. Lúc này, ngọc thủ dưới cằm trước mặt Thạch Thiên, thân thể hơi nghiêng tới phía trước, lộ ra một cái rãnh thật sâu ở giữa bầu hai ngực, bên trong có thể lờ mờ nhìn thấy, nàng giống như Hạng Hồng không có mặc nội y, chân trần xuất trần, hai điểm hồng nhô lên qua lớp vải tơ tằm, ngạo nghễ vươn ra bên ngoài,

không khỏi rung động lòng người. Một thời gian, Thạch Thiên cũng bị mê mẩn, ánh mắt luôn dừng trước bộ ngực của nàng, chậm rãi duỗi tay ra...

Kim Hinh chứng kiến Thạch Thiên nhìn chằm chằm vào bộ ngực của mình, trong mắt lộ ra dâm quang, bộ dạng giống như đang thêm chảy nước miếng, thật không thể tin tưởng được, lúc trước thiếu niên này đối với hai vị thiếu nữ xinh đẹp lại như là tránh không kịp, không biết có phải là cùng một người hay chẳng! Không khỏi đánh giá lại hẳn một phen, bởi vì vừa rồi ở góc độ trên tầng lầu, chỉ có thể quan sát được bộ tóc tán loạn của Thạch Thiên, chứ không nhìn thấy rõ bộ dạng, ngoài trừ vẻ ngoài cổ quái, cũng không biết có cái gì đặc biệt. Lúc này thấy rõ dung mạo tuấn mỹ phi phàm của Thạch Thiên, tâm tình mỹ nữ không khỏi rung động, nhiều năm qua trong làng giải trí, nàng đã từng gặp qua vô số người, Suất ca, Tuấn ca, vô số, nhưng lại chưa từng thấy qua khuôn mặt sắc sảo điêu luyện như ngọc thạch này của Thiên Thạch, hai tròng mắt giống như có một lớp điện quang lưu chuyển, tuy rằng đang nhìn chằm chằm vào bộ ngực mình, nhưng hiện lộ một vẻ tham lam thèm thuồng không cần dấu giếm, khiến cho nàng cảm giác hẳn hoàn toàn bất đồng với cái đám nguy quân tử suốt ngày vây quanh mình, hoàn toàn là một loại biểu lộ chân tình, cực kỳ tự nhiên, không.. chút nào che giấu.

Ngay khi bàn tay hai người nắm chặt lại một chỗ, thì cả người Kim Hinh run rẩy, trên người không ngờ toát ra mồ hôi hưng phấn, hai chân mỗi nhử, khấn trương giống như đứng ngồi không yên. Thậm chí cái loại cảm giác này so với lúc đạt triều cường thường ngày còn muốn hưng phấn khoái cảm hơn, vốn là đang chênh choáng say đến độ bồng hai má, cần nhẹ bờ môi, cảm giác không thể tưởng tượng nổi, không nghĩ ra mình đang bị làm sao vậy...

Nàng đâu có biết, Thạch Thiên trải qua ngàn năm tu luyện, chín lần biến chất, thân thể sớm đã tích tụ thiên địa linh khí, ẩn dấu lực lượng tự nhiên mà nguyên thủy. Hơn nữa, hai ngày hôm nay Thạch Thiên chịu đựng dục vọng, tại trên đường lúc đi tới đây đã bị Hạng Hồng kích phát ra, tới biệt thự thì lại bị hai ả tiểu cô nương tiến đến dây dưa, nhỉnh nhỉnh mười phần vất vả, khổ sở. Lúc này lại thấy được vẻ mỹ cốt phong tao của Kim Hinh, cho nên đã phóng thích đi ra, hơn nữa, vừa vặn Kim Hinh đang trong cơn say chéch choáng, tâm tình không thể điều khiển, vậy nên dục vọng nguyên thủy trong cơ thể nàng, chớp mắt cũng đã bị kích phát làm nhỉnh không được nói: “Thạch... Thạch tiên sinh, tìm một chỗ... Tâm sự có được không...”

46. Chương 46: Khó Có Thể Tin

Hạng Hồng đi vào thư phòng, nói chuyện qua điện thoại cùng Hạng Kiều một hồi, tuy Hạng Kiều không chịu nói ra nguyên nhân vì sao muốn tìm Thạch Thiên mà lột da hắn, nhưng bằng vào sự hiểu tính của Hạng Hồng đối với Hạng Kiều, cũng đoán ra được đại khái, khẳng định là Thạch Thiên không để ý đối với nàng ta, xúc phạm tới tính tình tiểu thư của nàng, hai người trong đó cũng không phát sinh ra đại sự gì, nên cũng không nói cho nàng ta biết Thạch Thiên đang ở tại biệt thự của mình, an ủi vài câu xong ngắt máy. Hạng Hồng đi xuống đại sảnh dưới lầu, đem điện thoại trả lại cho Mã Sĩ Kiệt, lại không thấy Thạch Thiên cùng Kim Hinh, hai cô gái kia vẫn đang đứng ở trước bàn ăn, mắt ngẩn lệ, rất là đáng thương.

Hạng Hồng đi đến trước mặt hai cô gái hỏi: “Thạch tiên sinh đâu?”

Một cô gái nói: “Anh ấy đã đi lên trên lầu rồi”.

Hạng Hồng lại hỏi: “Là đi cùng Kim Hinh lên đó sao?”

Hai người gật đầu, một cô gái nói: “Hạng tiểu thư, thực xin lỗi...”

Nói xong hai cô gái đều rơi nước mắt.

Hạng Hồng cười nói: “Đừng khóc, cái này cũng không trách các cô”.

Nàng đã nhận định Thạch Thiên là quái vật không gần nữ sắc, nếu không Hạng Kiều cùng Lý Hiểu Lệ, Quách Thiển Vi là những cô gái xinh đẹp như vậy, Thạch Thiên đối với các nàng đều không chút động lòng, hai người này thất bại cũng là hợp lý, phải biết rằng các nàng Hạng Kiều ngoại trừ chút tính tình ra, thì về các phương diện khác đều mạnh hơn hai cô gái này gấp mấy lần.

Hạng Hồng biết hai cô gái này cũng không hoàn toàn vì không hoàn thành nhiệm vụ nàng giao mà khóc, mà là đau lòng vì mất đi một cơ hội phát triển tốt. Vốn các nàng đối với nhan sắc của mình cũng rất là tự

tin, bằng không cũng sẽ không được Hạng Hồng chọn, bảo lưu được tấm thân xử nữ trần quý cũng không phải là vì hai người có tư tưởng truyền thống, mà là bởi vì chưa gặp được đối tượng đáng để hai nàng trả giá.

Đối với xã hội coi trọng vật chất, tư tưởng rộng mở này, các cô gái còn giữ lại tấm thân xử nữ đại khái có hai loại (vị thành niên không tính trong đây), một loại là bộ dạng có chút hoài cổ, ví dụ như giống tinh tinh, khỉ, hoặc còn sớm hơn, ví dụ như khủng long. Còn có một loại là tất cả những gì trên tấm thân mình đều tính toán hoàn hảo, kể cả màng xử nữ, chỉ có đạt tới giá trị tương xứng đối với các nàng thì mới có thể trả giá, những người này bình thường đối với bản thân rất có tự tin, không sợ biến thành lão xử nữ, cùng lắm là sell off “bán ra” thôi.

Hai người này rõ ràng là loại phía sau, khi Hạng Hồng dùng điều kiện đưa các nàng trở thành đại minh tinh, để các nàng đi câu dẫn Thạch Thiên, các nàng liền không do dự mà đáp ứng, một minh tinh so với một cái màng xử nữ đúng là không thể so sánh được. Hơn nữa các nàng sau khi nhìn thấy Thạch Thiên, cảm thấy hần tuy quần áo bình thường, không chải chuốt, nhưng lại tuấn mỹ phi phàm, làm các nàng cũng rất động tâm, không tính là có hại.

Nhưng Thạch Thiên sau khi liếc nhìn các nàng, liền kiên quyết không cho các nàng tiếp cận, làm như e sợ các nàng, làm cho lòng tự tin của các nàng bị đả kích lớn. Nhưng tức giận nhất chính là, Kim Hinh xuống lầu mới cùng hần chào hỏi, hai người liền vô cùng thân mật tay cầm tay lên lầu tâm tình, các nàng tuy biết không thể so sánh cùng Kim Hinh, nhưng cũng kém không quá lớn, tự nhiên ủy khuất muốn khóc, trong lòng đã sớm đem Thạch Thiên mắng tới mấy vạn lần.

Hạng Hồng có chút nghi hoặc trở lên trên lầu, muốn nhìn xem Kim Hinh cùng Thạch Thiên đang làm cái gì, dù sao Thạch Thiên là do mình mời đến, sau khi vào biệt thự liền đem hần gạt sang một bên cũng không tốt, nên đi lên tìm. Thạch Thiên này một khi đã không gần nữ sắc, vậy phải nghĩ biện pháp tìm thứ mà hần cảm thấy hứng thú, để còn mượn sức hần. Tìm khắp mấy phòng khách, ban công ở lầu hai lầu ba cũng không thấy hai người này, trong lòng lấy làm kỳ, khi trở lại thì phát hiện phòng ngủ vừa rồi cùng Kim Hinh nói chuyện phiếm đã đóng, đẩy ra thì thấy đã khóa, mở hồ còn nghe thấy bên trong có tiếng rên rỉ, la hét, không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn, liền chạy qua thư phòng cách vách, khóa cửa lại, mở màn hình TV ở thư phòng ra, hình ảnh xuất hiện làm cho Hạng Hồng quả thực không dám tin là thật.

Biệt thự này Hạng Hồng cũng không ở, chủ yếu là dùng để chiêu đãi một số nhu cầu đặc thù của một số khách đặc thù, cho nên trong mỗi phòng ngủ của biệt thự đều có camera giám thị, để phòng vạn nhất, đương nhiên cũng chính là thư phòng ở bên cạnh phòng ngủ.

Lúc này trên màn hình xuất hiện một đôi nam nữ trần truồng, đang điên cuồng ân ái, đúng là Thạch Thiên cùng Kim Hinh, làm cho Hạng Hồng có chút dở khóc dở cười, vốn cảm thấy Thạch Thiên mới mười sáu tuổi, nên thích các cô gái cùng tuổi, bản thân vất vả vì Thạch Thiên từ công ty chọn lựa ra hai người, hơn nữa chuyên môn chọn lựa xử nữ, hần lại giống như thấy mãnh thú hồng thủy mà trốn tránh, Kim Hinh này là mình bảo xuống giải vây, lại cùng hần nhanh như vậy, xem ra Kim Hinh này có biện pháp.

Hạng Hồng cầm lấy điện thoại gọi cho Mã Sĩ Kiệt ở dưới lầu, bảo hần bảo mọi người dưới lầu đi về, dù sao mục đích hôm nay xem như đã đạt, không cần bọn họ nữa, bản thân thì chăm chăm vào màn hình mà thưởng thức. n ái như vậy Hạng Hồng cũng là lần đầu tiên thấy, có khi công ty quay phim cấp 3, đạo diễn cũng sẽ thiết kế một số động tác có độ khó cao, bất quá đều là giả, diễn viên chỉ làm bộ, cũng không phải là làm thật, nhưng hiện tại phương thức của Thạch Thiên cùng Kim Hinh trong phòng ngủ, quả thực độ khó không cùng một cấp bậc.

Cả thân thể Kim Hinh bị Thạch Thiên nâng lên trong không trung, thân trên dao động, hai chân quắp chặt vào thân thể của Thạch Thiên, mà Thạch Thiên lại như không chút cố sức, thân thể của Kim Hinh trong tay hần chỉ như là một con mèo nhỏ, một tay còn vuốt ve khắp cơ thể Kim Hinh. Kim Hinh làn da toàn thân đã xuất hiện hiện tượng sung huyết, mặt cùng ngực đều đỏ ửng, vẻ mặt khoa trương, liên tục thở gấp, khi Thạch Thiên mạnh mẽ tiến lên, thì nàng cũng quát to lên nhưng thanh âm đã có vẻ vô lực, rõ ràng là nàng đã lên cao trào nhiều lần.

Tiếp theo Thạch Thiên lại thay đổi mấy tư thế, xem Kim Hinh như đồ chơi trong tay hần, tùy ý bài bố, Hạng Hồng thấy mà trợn mắt há hốc mồm, thật khó tưởng tượng đây là một thiếu niên mười sáu tuổi. Xem

kinh nghiệm của hắn, hoàn toàn là lão luyện tình trường, chẳng lẽ hắn thực đối với các nàng Hạng Kiều xem không lọt mắt.

Xem cho tới khi chấm dứt, hai người trong phòng ngủ đã ôm nhau ngủ, Hạng Hồng nhìn thời gian, thì đã hơn một giờ.

47. Chương 47: Ghen Sao?

Hạng Hồng trở lại lầu một thì phòng khách không còn bóng người. Bây giờ đã quá muộn, nàng còn chưa ăn tối nên thấy đói nhưng khi bước đến bàn ăn đầy ắp trước mặt thì không chọn được món ưa thích, chỉ lấy một cốc rượu, sau đó ngồi ngẩn ngơ một mình trên ghế sofa. Lúc này nhìn thấy cảnh tượng trong phòng ngủ không biết tại sao trong lòng Hạng Hồng lại xuất hiện cảm giác khó chịu kì lạ chưa từng gặp qua.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi không chờ đợi, đột nhiên cánh cửa phòng ngủ lầu trên bật mở, một người hoa tay múa chân bước xuống lầu, chính là Kim Hinh, đôi chân trần không mang giày, bước xuống nhìn Hạng Hồng ngồi trên ghế sofa uống rượu liền liếc mắt nhìn, khuôn mặt ửng đỏ, cười thẹn nói: “Hạng tiểu thư, em sao lại ngồi một mình ở đây... người khác đều đi hết rồi à?”

Hạng Hồng nghĩ, lẽ nào còn muốn mọi người ở lại chờ nghe cô ta gọi lên giường, hộp một ngụm rượu, Hạng Hồng cười mỉa nói: “Nhân vật chính hôm nay đã bị chị mang lên giường tâm sự rồi, tôi còn giữ khách ở lại làm gì”.

Kim Hinh nghe nàng ta mỉa mai, cũng không lấy làm hổ thẹn, bước đến trước bàn với tay lấy một cái đĩa, thuận tay chọn một vài món ăn, sau đó vừa ăn vừa bước đến ngồi bên cạnh Hạng Hồng nói: “Đói chết được... tiểu quý này em tìm thấy ở đâu vậy, xem chút nữa giày chết chị rồi, em còn nói chị nữa, chị chỉ giúp hai cô gái đó hoàn thành nhiệm vụ, em nên lấy thù lao báo đáp hai cô gái ấy trả cho chị mới đúng”.

Hạng Hồng trầm nghĩ, tôi đâu có yêu cầu cô làm như vậy, chỉ là nhờ cô đến giải vây cho hai cô gái ấy, là cô thích người ta, kéo vào phòng “tâm sự”, lại còn tìm tôi đòi thù lao? Hạng Hồng cố ý nói: “Em chỉ yêu cầu họ làm nhân vật chính trong bộ phim cấp ba thôi, không ngờ chị Hinh có hứng thú, em là cầu được ước thấy, em nghĩ fan hâm mộ điện ảnh cũng cầu được ước thấy rồi”.

Kim Hinh bất mãn nói: “Lẽ nào sự hy sinh của chị là vô ích à...”

Hạng Hồng cười lạnh một tiếng, châm chọc nói: “Trước mặt em, chị còn che giấu gì nữa, em còn không biết chị sao? Bản thân mình còn gấp không đợi được đã kéo nam sinh đó lên phòng, còn muốn đòi em trả thù lao?”

Kim Hinh nhìn Hạng Hồng có chút kì lạ, đặt đĩa thức ăn bên cạnh bàn trà, ôm lấy Hạng Hồng nói: “Chị nghe trong lời nói của em có vị giấm chua, lẽ nào em vì tiểu quý đó mà ghen? Bình thường, vây quanh chị có không ít đàn ông nhưng chị chưa bao giờ nhìn thấy em trong tình trạng thế này...” Ngẫm nghĩ lại càng cảm thấy kì lạ, còn không đợi Hạng Hồng nói thì đã nói tiếp: “Bất quá... hình như không phải ăn giấm chua vì hắn, mà là vì chị...”

Hạng Hồng quả nhiên đỏ mặt, lập tức phủ nhận, cười nói: “Đừng nói vậy, em không có hứng thú với đàn ông, đừng nói là đứa nhỏ đó”..

Kim Hinh nhìn Hạng Hồng đỏ mặt, càng tăng thêm sự hoài nghi trong lòng, cười nói: “Đứa nhỏ sao? Chị tiếp xúc nhiều loại đàn ông nhưng bị hắn ta nhìn qua một lần đã không thể khống chế nổi bản thân, nói không chừng cậu ta còn có thể làm thay đổi bản thân em nữa đó”.

Hạng Hồng buồn bã nói: “Nếu em thích tiểu quý đó, tại sao lại còn đi tìm hai cô gái kia đến dụ dỗ hắn ta chứ?”

Kim Hinh ngẩn người, trong lòng nghĩ, cô ta nói cũng đúng nên cười duyên nói: “Vậy tại sao hôm nay em nói chuyện chưa như thế, nếu không thì... sau này chị sẽ dành nhiều thời gian ở bên cạnh em hơn”.

Hạng Hồng lắc đầu nói: “Dù sao cậu ta cũng không thích các tiểu cô nương mà thích chị, việc này quả thật là làm phiền chị. Những ngày kế tiếp chị phải thường xuyên ở bên cạnh cậu ta, tìm hiểu nhiều một chút về con người cậu ta, sau đó nói lại với em”.

Kim Hinh trong lòng rất vui mừng, ngoài miệng lại hỏi: “Như vậy có gì tốt không? ”

Hạng Hồng không nhìn Kim Hinh, tức giận nói: “Nếu chị không vừa lòng, em sẽ tìm người khác cho chị, chỉ sợ chị vụng trộm đi tìm cậu ta sau lưng thôi”.

Kim Hinh cũng không che giấu nữa, ha hả cười lớn: “Em thật không hổ danh là hồng nhan tri kỷ của chị, chuyện của em cũng là chuyện của chị, yên tâm đi”.

Hạng Hồng lấy ra chìa khóa đặt vào tay Kim Hinh: “Đây là chìa khóa phòng, chị ở đâu cũng không tiện, tạm thời ở đây đi, dẫn anh ta đi tham quan nhiều nơi cao cấp để anh ta nhìn thấy cuộc sống giàu sang của những người có tiền ở Hồng Kông, tất cả chi phí em trả”.

Kim Hinh cũng biết nơi ở của mình trừ một số phú thương, công tử ra còn có không ít nhà báo làng giải trí dấn mắt không rời, thật không tiện nên không khách khí cầm lấy chìa khóa: “Chị rõ rồi, cái chính là để cậu ta hiểu được tầm quan trọng của đồng tiền!”

Hạng Hồng gật gù đầu, nói: “Thôi em không cản trở các người nữa, em đi trước...”

Kim Hinh đứng dậy bước đến bàn ăn rồi gấp một ít thức ăn, nhìn Hạng Hồng cười nói: “Chị không cần tiền nghen, chị mang ít thức ăn lên cho tiểu bảo bối đây, ha ha ha...”

Hạng Hồng nghe cô ta nói thật âu yếm, toàn thân nổi gai ốc, cảm giác kì lạ lúc này lại bùng lên lần nữa, vừa đi vừa nghĩ, lẽ nào mình thật sự đang ghen? Nhưng mà ghen với ai chứ?

Ghen với Thạch Thiên? Không thể nào, bản thân mình tuy có quan hệ thân thiết với Kim Hinh nhưng chắc chắn không đắm chìm vào nó. Với lại, ngày thường bên cạnh Kim Hinh luôn luôn có một đội quân đàn ông vây quanh cô ta, bản thân mình cũng chưa bao giờ có cảm giác như thế này.

Vì Kim Hinh nên ghen ư? Làm sao có thể... Bản thân mình mấy năm trở lại đây tiếp xúc không ít với đàn ông, trong đó có không ít đàn ông ưu tú và trước họ chưa bao giờ có cảm giác kì lạ như thế này. Mình làm sao có thể vì một loại nam sinh trung học mà đi ghen với Kim Hinh.

Nhưng tại sao, mình lại kiếm người để thử thách cảm giác của cậu ta với phụ nữ, lẽ nào thật chỉ là vì để lôi kéo cậu ta thôi sao? Có cần thiết phải làm như thế không? Càng nghĩ càng cảm thấy hồ đồ, mới rồi nhìn thấy hai người họ điên cuồng mây mưa trong thư phòng, mình lại chỉ tập trung chú ý đến thân thể của Thạch Thiên. Nhìn tập trung đến nỗi cảm giác thân thể cũng dần mềm nhũn ra, giống như là cậu ta đang cùng mây mưa với mình chứ không phải Kim Hinh.

Nghĩ đến ban sáng trước cổng trường, khi nắm tay cậu ta, lúc đó dường như cảm giác có luồng điện chạy qua, bất giác có một chút ngáy dài...

48. Chương 48: Phong Tục Ở Quê Nhà

Thạch Thiên nhắm mắt nằm ngủ trên giường, nên nói giống như là đang ngủ, thật ra là một loại phong bế chính mình, lúc trước khi hấn ngủ mặc dù đại não đang nghỉ ngơi, nhưng cảm giác vẫn có thể rõ ràng cảm giác được mọi hoạt động và âm thanh trong xung quanh gần trăm thước, bản thân hấn cũng không rõ ràng đây có phải là ngủ hay không nữa. Trạng thái quá mẫn cảm này từng khiến Thạch Thiên rất buồn rầu, vì thể từ rất sớm, Thạch Thiên đã tự sáng tạo một biện pháp tự phong bế bản thân, có thể đem âm thanh và hoạt động ở xung quanh bên ngoài chừng mười thước của hấn ngăn cách ở ngoài cảm quan, không ảnh hưởng hấn nghỉ ngơi. Nhưng vẫn không thể hoàn toàn phong bế, chỉ là làm thấp độ linh cảm của cảm quan, biến thành giống như một người bình thường vậy.

Mục đích chủ yếu nhất của Thạch Thiên bắt đầu làm như thế là bởi vì đại bộ phận thời gian bên cạnh của hấn đều là nữ nhân, với lại không chỉ một người, lúc nữ nhân cùng một chỗ với nữ nhân, dài dòng lên là không bao giờ xong, thông thường nam nhân bình thường đều chịu không nổi, càng đừng nói tính cách như của Thạch Thiên, quả thật lúc chịu không nổi, hấn liền điểu đi huyết cầm của các nàng, nhưng tác dụng không lớn, sau khi giải huyết càng thêm dài dòng, tự sáng tạo công pháp tự phong bế bản thân như thế là bị ép buộc. Không bao lâu, đó biến thành một loại thói quen, thường ngày mặc kệ có phải đang ngủ, hấn

cũng đem cảm quan phong bế đến trạng thái người bình thường, đối với chuyện riêng của người khác hẳn không có hứng thú biết đến.

Cửa của phòng ngủ bị mở ra, Kim Hinh đang cầm một đĩa thực vật chạy đến trước giường, đẩy Thạch Thiên nói: “Tiêu bảo bối, ngủ chưa?”

Thạch Thiên mở to mắt nói: “Ngủ cũng bị cô đẩy tỉnh”.

Kinh Hinh sảng giọng nói: “Tôi sợ cậu đói, đem thức ăn lên cho cậu, đúng là không có lương tâm mà” Dem cái đĩa để trên ngăn tủ trên đầu giường, bò lên giường, nằm ở một bên Thạch Thiên mà ôm lấy hắn, một đôi vú mềm mại mà không mất đi tính co dãn dán chặt trên lưng của hắn, rồi mới nói tiếp: “Cậu đúng là thật xấu, hại đến tôi tới bây giờ mới được ăn một chút đồ, cậu tự mình ăn no trước, nếu làm cho tôi đói đến bệnh, cậu cần phải phụ trách”.

Thạch Thiên xoay người qua, ôm ngược lại Kinh Hinh, cười nói: “Không đúng sao, hình như là cô kéo tôi lên đây, tôi lại không biết cô chưa ăn cái gì”.

Mặt Kinh Hinh hơi đỏ, cắn răng nói: “Tôi... tôi làm sao biết cậu lại... lợi hại như thế chứ... Dẫu sao cũng cần cậu phụ trách”.

Thạch Thiên cũng biết được là không có đạo lý gì để nói với nữ nhân, rõ ràng không nói chuyện nữa, nghĩ thầm lão tử xem cô ăn không tiêu mới kết thúc sớm, nếu không khiến người điếm tâm ngày mai cũng ăn không vào. Nhưng năng lực phục hồi của Kinh Hinh cũng khiến Thạch Thiên có chút bất ngờ, không ngờ chưa được bao lâu thì có thể tự mình xuống lầu đi kiếm ăn.

Tiếng Kim Hinh thở thê nói: “Cậu hình như rất có kinh nghiệm, đúng là nhìn không ra, đã có bạn gái chưa?”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Không có”.

Kinh Hinh nói: “Tôi không tin đấy”.

Thạch Thiên nói: “Cô thích tin hay không tùy, lão tử cần gì lừa cô”.

Kim Hinh hỏi: “Vậy nhất định cậu có qua không ít nữ nhân?”

Thạch Thiên cũng không che dấu, gật đầu nói: “Ừ, không ít”.

Kim Hinh tò mò hỏi: “Bao nhiêu?”

Thạch Thiên nói: “Không có đếm qua, chừng mấy vạn...”

Kim Hinh phì cười nói: “Phì... cậu có thói phòng không đó... không nói thì thôi”.

Thạch Thiên cũng không định sẽ có người sẽ tin, nghĩ đến những cô gái đã từng có tình duyên với mình, ngoài một đời, tất cả đều biến thành một đồng xương trắng, trong lòng không biết là tư vị gì, không khỏi thở dài một tiếng, chuyển đề tài ra nói: “Tôi vẫn chưa biết cô tên gì, có thể nói cho tôi biết chứ?”

Danh tiếng của Kim Hinh ở trong và ngoài nước cũng cực cao, cơ bản tất cả người Hoa đều biết nàng, đã rất lâu không có ai ở trước mặt hỏi nàng tên gì, vẫn có chút không quen, nhưng nghĩ đến Thạch Thiên là ở Phi Châu trở về, lại cũng thấy bình thường, ngược lại cảm giác có chút mới lạ, cười nói: “Tỷ tỷ tên là Kim Hinh, sau này cậu gọi tôi là chị Hinh”.

Thạch Thiên làm sao chịu gọi người ta là chị, quả quyết cự tuyệt nói: “Không gọi, gọi cô là em Hinh thì đúng hơn, cô cũng không được gọi tôi là tiểu bảo bối, sau này gọi tôi... gọi tôi là anh Thiên đi”.

Kim Hinh cười lớn nói: “Miệng cậu cũng thực ngọt, đúng là biết lừa người, tôi trẻ vậy sao, nếu chúng ta ở trước mặt người khác xưng hô như thế, còn không khiến người cười chết, ha ha ha ha...”

Thạch Thiên nghĩ thầm, lão tử không có rảnh dụ dỗ người, không bảo cô gọi là “Tổ tiên” đã rất khách sáo rồi, nhưng hắn cũng biết hiện giờ bản thân ở trong mắt người khác chỉ là một “tiểu quỷ” mười sáu tuổi, xưng hô như thế với nàng quả thật rất lạ, nhưng tiếng “chị” này cho dù thế nào cũng gọi không ra, chỉ có thể nói: “Gọi tên vậy, dẫu sao tôi không làm em, cái này... cái này là phong tục của quê tôi”.

Kim Hinh tưởng rằng đây đại khái là phong tục mang tính chất chủ nghĩa nam nhân cực độ của Phi Châu, cũng không trách móc, mắt lộ vẻ mê ly cắn lấy lỗ tai của Thạch Thiên, nhẹ giọng nói: “Vậy lúc không có người tôi gọi cậu là anh Thiên... hài lòng chưa! Sau này tôi có thể thường xuyên ở cùng nhau với cậu chứ? Cậu yên tâm, chờ cậu có bạn gái, thì tôi tự động biến mất, sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của cậu”.

Thạch Thiên nói: “Chẳng lẽ bản thân cô không tìm người gả sao?”

Kim Hinh buồn bã lắc đầu nói: “Tôi chưa tìm được người thật lòng thích tôi, dù sao cũng không cần người khác nuôi sống, cũng không muốn lập gia đình làm bà nội trợ...”

Thạch Thiên không khỏi có chút mừng rỡ, Kim Hinh không chỉ trưởng thành lãng lợ, mà lại trời sinh quyến rũ, lực hấp dẫn rất là lớn đối với hắn, hắn cũng muốn giữ lại mối quan hệ này chỉ là sợ sẽ không thoát được thân, không nghĩ tới nàng lại có “chí nguyện hùng vĩ” không gả cho người khác, đây đúng là “cực phẩm” khó được, mặc dù độ tin tưởng bảo đảm của nữ nhân không cao, nhưng vẫn tốt hơn rất nhiều so với không có loại bảo đảm này, trong lòng thoải mái nhiều, đem nàng ôm chặt vào trong lòng, lại đảo thân đem nàng áp tới dưới thân, cúi đầu hôn trên môi đỏ như hoa của nàng. Đây coi như là cho Kim Hinh một đáp án hài lòng, Kim Hinh tức thời xúc động đem lòng ái mộ, phản ứng vui mừng, thân thể động lòng người lại bắt đầu thiêu cháy lên.

Thạch Thiên một cái đem cái váy ngắn siêu mỏng như tơ tằm xé tung, bên trong cái gì cũng không mặc, tay không có dừng lại, vuốt ve từng tắc toàn thân của nàng, mãnh liệt kích thích khiến Kim Hinh nhịn không được rên rỉ lên, lúc vuốt đến chỗ bí mật phía dưới, chỗ đó sớm đã tràn trề, Thạch Thiên cũng không do dự nữa, động thân đi vào cơ thể của nàng, chỉ chốc lát, trong phòng lại tràn ngập tiếng rên rỉ hưng phấn của Kim Hinh, lần này Thạch Thiên dịu dàng rất nhiều, nhưng lại càng lâu hơn...

49. Chương 49: Phục Kịch

Trời vừa sáng Thạch Thiên Thiên đã đi khỏi biệt thự Hạng Hồng đến trường học. Kim Hinh định lái xe đưa hắn đi nhưng cả tối qua đã bị hắn giày vò, ngủ không được đến hai tiếng đồng hồ, toàn thân mệt mỏi, không đứng dậy được, đừng nói đến lái xe đưa đi, chỉ có cách là từ bỏ. Thạch Thiên Thiên xuống lầu tiện tay lấy mấy cái bánh ngọt làm bữa sáng, vừa ăn vừa đi nhanh đến trường, chạy đến đoạn đường gần đến trường thì đi bộ từ từ, theo hướng cổng lớn vào trường.

Đột nhiên Thạch Thiên Thiên cảm thấy tim đập mạnh hơn, đúng lúc đó nghe thấy một âm thanh lạ “vèo” một viên đạn phía trước bay đến, mục tiêu là nhắm vào đầu của Thạch Thiên Thiên.

Trên sân thượng của một căn phòng cũ cách cổng trường Khoa học Kỹ thuật Long Loan khoảng 100m, Cường Điền Thái Lang đã ở trên đó mai phục hai tiếng đồng hồ rồi, quan sát động tĩnh con đường trước cổng trường, chờ mục tiêu xuất hiện. Cường Điền Thái Lang là sát thủ chuyên nghiệp của Yakuza Nhật Bản, Hội trưởng Hữu Điền Chân Quy lần này đã phái hắn đến Hongkong ám sát một học sinh cấp hai, hắn cảm giác như giết gà dùng dao giết trâu, không được vui cho lắm, nhưng Hữu Điền Chân Quy đã bố trí kế hoạch ám sát rồi, đây là thói quen của một tay sát thủ thường làm, và không quan tâm đối thủ của mình là người thế nào.

Từ “Đông Thắng” điều tra cho biết kẻ mà hắn muốn ám sát chính là một thiếu niên có võ thuật tên là Thạch Thiên, điều này đã làm cho Cường Điền Thái Lang có hứng thú, Cường Điền Thái Lang là hậu nhân phái Kinh Tâm Minh Trí Lưu giết người nổi tiếng của Nhật Bản thời kỳ Minh Trị, đối với võ thuật của Trung Quốc cũng có chút nghiên cứu, chiêu thức biến hóa của võ thuật Trung Quốc là không thực dụng, so với kiếm đạo của Nhật thì không chịu nổi một đòn. Hôm qua vừa đến Hongkong hắn liền xâm nhập bí mật vào nhà Thạch Thiên, và chuẩn bị dùng Võ Sĩ Kiếm để ám sát Thạch Thiên. Nhưng đợi cả buổi tối cũng không thấy Thạch Thiên về nhà, hắn không muốn lãng phí thời gian, sáng sớm đã đi cổng trường mai phục, chuẩn bị dùng súng để ám sát Thạch Thiên.

Không ngờ tên tiểu tử này tới cũng không về nhà, đi học cũng đến muộn, Cường Điền Thái Lang ẩn trên trần nhà nhất cử nhất động đợi học sinh vào trường hết, nhưng vẫn không thấy Thạch Thiên, lại đợi gần nửa tiếng đồng hồ, khi chuẩn bị đi về, thì mục tiêu xuất hiện. Cường Điền Thái Lang sử dụng súng giỏ cũng không kém cầm dao chút nào, khoảng cách không đến 100m, không tính là xa, bọc kín để không cho

âm thanh tiếng nổ của súng phát ra và nhắm thẳng vào đầu của Thạch Thiên mà bóp cò, theo thói quen hắn nhìn lại mục tiêu mà hắn ám sát, chuẩn bị thu súng đi về, nhưng lần này đột nhiên hắn thấy kinh sợ... thi thể đâu?

Chẳng lẽ chưa bắn sao? Việc này sao lại như vậy? Cương Điền Thái Lang liền cầm súng lên chuẩn bị súng bắn lại lần nữa, tìm mục tiêu hai bên đường, kì lạ không thấy mục tiêu đâu, con đường dẫn vào trường dài hơn 100m này, bây giờ là giờ lên lớp của học sinh, trên đường vừa rồi trừ Thạch Thiên ra không còn ai khác, không thể nào nhìn nhầm được, làm sát thủ bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện kì lạ như vậy, Cương Điền Thái Lang toát mồ hôi lạnh. Bỗng một cánh tay vỗ vào vai Cương Điền Thái Lang, hắn cấp tốc xoay người lại, chỉ nhìn thấy một thiếu niên đang nhìn hắn cười, chính là mục tiêu mà hắn đang phục kích, Thạch Thiên, hắn sợ đến nỗi toàn thân lạnh toát, lông cũng dựng hết lên, trong lòng hoảng loạn với ý nghĩ: Hắn không phải là người... là ma...

Cũng khó trách vì sao hắn lại có ý nghĩ như vậy, từ lúc hắn nổ súng đến khi Thạch Thiên vỗ vai hắn, tính ra chỉ có vài giây, cho Thạch Thiên là quán quân diễn kinh thế giới thì cũng không thể nhanh như vậy được, chạy đến phía sau hắn mà hắn cũng không phát hiện ra, hơn nữa trên tay của Thạch Thiên lại đang cầm một thứ đồ chơi, nhìn kĩ hơn đó chính là đầu của viên đạn, tuy trong tay Cương Điền Thái Lang đang cầm súng nhưng hắn đã không còn lòng tin để nổ súng vào Thạch Thiên nữa, một ý nghĩ khác là bỏ chạy xuất hiện, lập tức dùng thuật ẩn thân để giấu tung tích, và định chạy trốn.

Thạch Thiên không cho hắn chạy, giương cao tay, ném mạnh viên đạn trong tay vào phía sau đầu Cương Điền Thái Lang, cười: “Lại một tên Oa khẩu” rồi không thèm nhìn thi thể Cương Điền Thái Lang, Thạch Thiên nhảy từ sân thượng xuống, đi vào trong trường. Thạch Thiên không đến phòng học, mà đến phòng làm việc của Tiêu Vi, Thạch Thiên biết bây giờ Tiêu Vi không có tiết, nên nhất định cô ấy ở trong phòng làm việc, vào phòng hỏi: “Cô có đồ băng bó vết thương không?”

Tiêu Vi kinh ngạc hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?” vội tìm vết thương trên người Thạch Thiên, nàng nghĩ rằng người trong nhà Hạng Kiều cuối cùng đã ra tay với Thạch Thiên.

Thạch Thiên cười to hỏi: “Cô đang tìm cái gì vậy?”

Tiêu Vi không tìm thấy vết thương nào trên người Thạch Thiên, thở phào nhẹ nhõm, sáng giọng nói: “Làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng rằng cậu đang bị thương, tìm đồ băng bó vết thương làm gì chứ?”

Thạch Thiên mở bàn tay trái ra, giữa lòng bàn tay có một vết máu, nhưng Thạch Thiên đã vận công không chế, không có máu chảy ra. Vừa rồi Thạch Thiên không tránh né, mà là dùng tay tiếp được viên đạn đó, nhưng hắn không ngờ uy lực của viên đạn này lại mạnh hơn gấp mấy lần viên đạn súng hỏa mà ngày xưa ở châu u Thạch Thiên từng gặp, viên đạn đã xuyên thấu chân khí trên bàn tay hắn, làm cho lòng bàn tay có một lỗ thủng, thiếu chút nữa viên đạn xuyên qua tay.

Tiêu Vi nhìn thấy trên tay của Thạch Thiên có vết thương, lập tức hoảng hốt nói: “Ôi chao, tay của cậu làm sao thế này? Tôi đưa cậu đi bệnh viện nhé...”

Thạch Thiên cười: “Chỉ trầy chút da thôi mà, cô xem không có chút máu nào chảy ra, đi bệnh viện cái gì, cô tìm cái gì đó băng lại cho tôi là được rồi”.

Tiêu Vi nhìn thấy một lỗ nhỏ trong lòng bàn tay của Thạch Thiên, không giống một vết trầy xước, nhưng quả nhiên là không có máu chảy ra, cũng yên tâm phần nào, từ trong ngăn bàn lấy ra một miếng dán vết thương to, và một lọ thuốc sát trùng, giúp Thạch Thiên băng bó vết thương. Ở gần trường cũng có một bệnh viện, nên không thiết kế phòng trị liệu, nhưng vì đề phòng những việc ngoài ý muốn xảy ra, trong phòng làm việc của mỗi thầy cô giáo đều có một số đồ dùng cấp cứu.

Băng bó vết thương xong, Thạch Thiên đứng dậy đi lên lớp, Tiêu Vi nói: “Đợi chút, vừa rồi huấn luyện viên Lí Đức đội đá bóng đại học đến tìm cậu, và muốn mời cậu tham gia đội bóng của thầy ấy”.

Thạch Thiên quay đầu lại nói: “Hắn thật phiền phức, tôi nói với hắn rồi, lão tử không có hứng thú với bóng đá, nếu còn làm phiền, lão tử sẽ giải tán hết”.

Tiêu Vi nói: “Nhưng nếu vào đội bóng của đại học, cậu có thể được ưu tiên vào đại học, đây cũng là một việc rất tốt”.

Thạch Thiên cười nói: “Tôi không muốn vào đại học gì gì đó”.

Tiêu Vi định khuyên tiếp, nhưng Thạch Thiên đã ra khỏi phòng rồi, nàng chỉ có cách là không nói nữa, nhưng nói thật, nàng cũng không muốn Thạch thiên rời khỏi phòng nhanh như vậy.

50. Chương 50: Âm Tiễn Khó Phòng

Trong phòng học, thầy giáo đang giảng bài, học sinh bên dưới hầu hết đều bận việc riêng, chẳng ai nghe giảng. Các thầy cô giáo giảng dạy cho bậc học này sớm đã quá quen với cảnh đây, thông thường bài của thầy thầy cứ giảng, các em có việc riêng của các em, đôi bên chẳng làm phiền lẫn nhau. Lúc Thạch Thiên bước vào lớp, thầy giáo chỉ liếc cậu học trò đến muộn một cái, rồi lại tiếp tục giảng bài như thể chẳng trông thấy gì.

Thạch Thiên ngồi vào chỗ ngồi của mình, Lao Thư ngồi bên cạnh liền chồm tới nói khẽ: “Thiên ca, có phải đại ca đã đắc tội với bọn Tiểu Hương Tiêu không thể? Lúc này tụi nó tới tìm đại ca, xem chừng thái độ rất tức giận”.

Thạch Thiên đáp: “Lão tử lẽ nào còn đi sợ mấy đứa con gái đó, với bản lĩnh của lão tử dù có vác binh mã tới cũng chỉ khiến lão thêm một lần vất vả dạy cho chúng một bài học mà thôi”.

Lao Thư vội nói: “Phải phải phải... Thiên ca anh hùng cái thế, đương nhiên là sợ gì chúng nó, chỉ có điều “minh thương dị đoá, âm tiễn nan phòng” (Ngọn thương ngoài ánh sáng dễ tránh, mũi tên trong bóng tối lại khó phòng), hảo hán không đấu với nữ nhi, phải không đại ca....”

Thạch Thiên gật gật đầu, cảm thấy thực sự là không nên tranh chấp với ba đứa con gái đó, nếu tụi nó tới tìm mình để đánh nhau còn dễ, dạy cho chúng một bài là xong, ngộ nhỡ chúng nó không động thủ trước, chỉ chữ không đánh thì sao, mình sẽ không thể dẫn cho chúng một trận được, càng chẳng có hứng thú cãi nhau với tụi nó, người quân tử như hán xưa nay chỉ động thủ không động khẩu. Còn nữa, mấy đứa con gái này cũng ti tiện lắm, nhất là con bé Hạng Kiêu, rõ ràng cái mông bị Lão tử đá cho sưng vù, mà hôm qua còn ngang nhiên bắt Lão tử là bạn trai của chúng nó, xem ra ăn đòn tụi nó cũng không sợ, thật không dễ đối phó, tốt nhất là mặc kệ chúng nó còn hơn. Thạch Thiên kéo ngăn kéo, định lấy sách xem, không ngờ bên trong trống rỗng, liền thốt lên: “Sách của Lão tử đâu rồi?”

Lao Thư chỉ chỉ tụi Hạng Kiêu ngồi phía trước, nói rất khẽ: “Lúc này tụi nó đợi đại ca không được, đem sách của đại ca vứt hết ra thùng rác rồi”.

Thạch Thiên buồn bã: “****... quả nhiên là âm tiễn khó phòng...”

Phòng điều tra Hội tam hợp và tội phạm có tổ chức thuộc Văn phòng Cảnh Chính, gọi tắt là Điểm O, là một trong ba phòng mạnh nhất của Cảnh sát Hong Kong, đội trưởng đội hành động số 5 Triệu Gia Minh gác điện thoại, nhanh chóng khoác áo ngoài, bước ra phòng làm việc của nhân viên hô lớn: “Có việc, lập tức xuất phát”.

Sáu người đội viên mỗi người đang bận việc riêng liền đồng thanh hô: “Vâng, thưa sếp.” Vội gác lại công việc dở dang, họ cùng bước theo Triệu Gia Minh ra khỏi phòng làm việc, gương mặt lộ chút háo hức, công việc đối với họ giờ không nhằm các mục đích tầm thường nữa, mà là thử thách, là sứ mệnh, bởi họ là đơn vị mạnh nhất trong số các đơn vị mạnh của Cảnh sát Hong Kong. Đương nhiên, họ hiểu vinh dự này là nhờ công lao của người mới ba mươi tuổi đã được xưng danh thần thám, Triệu Gia Minh. Nên họ làm việc càng nỗ lực, giảm bớt áp lực cho Triệu Gia Minh, như thế mới xứng danh danh hiệu đội viên đội hành động xuất sắc.

Khu xưởng hoang dưới chân ngọn Sư Tử đã bị cảnh sát Cửu Long Đường phong tỏa, bốn phía đã dựng rào chắn, một vài người dân sống gần đó đứng từ xa quan sát chăm chú, và suy đoán chuyện diễn ra bên trong khu xưởng hoang.

Triệu Gia Minh dẫn đội tiến đến rào chắn, xuất trình thẻ với cậu cảnh sát đứng canh rào rồi hỏi: “Hiện trường ở đâu”. Cậu cảnh sát cung kính đáp lời: “Thưa sếp, trên nóc lầu”.

Triệu Gia Minh gạt đầu cảm ơn, rồi dẫn đội tiến vào khu xưởng, tòa nhà khu xưởng này tổng cộng có 8 tầng, vì bỏ hoang đã nhiều năm, nên thang máy đã không còn sử dụng, hai lối cầu thang bộ đi lên giờ chỉ còn một, lối kia đã bị bịt kín.

Triệu Gia Minh trông thấy khá nhiều dấu chân trên lối đi lên, thoạt nhìn đã biết là dấu chân cảnh sát, anh chau mày trầm nghĩ, sao cảnh sát Cửu Long Đường lại làm việc thế này nhỉ, dẫm chân lung tung thế làm sao lấy được chứng cứ, liền quay đầu dặn dò cấp dưới: “Mọi người lên lầu nhớ cẩn thận, đừng giẫm lung tung” Rồi dựa sát một bên cầu thang đi lên, sáu người đội viên theo sau xếp hàng giẫm lên dấu chân của đội trưởng để lên lầu.

Lên đến nửa tầng 7, từ trên vọng xuống tiếng cười: “Gia Minh, chẳng cần cẩn thận thế đâu, dấu chân đã được tổ thu thập trước rồi, cậu yên tâm”.

Triệu Gia Minh ngẩng đầu nhìn, nhận ra quần áo của mình hồi ở trường cảnh sát, Trương Đức Hải, liền móc cổ đáp: “Trương quần áo, thì ra thầy ở đây” Trương Đức Hải giờ không còn là quần áo trường cảnh sát nữa, ông đã sang làm lãnh đạo cao cấp sở cảnh sát Cửu Long Đường từ lâu, nhưng Triệu Gia Minh vẫn quen miệng gọi ông là Trương giáo quần.

Trương Đức Hải chờ Triệu Gia Minh lại gần, vỗ vai nói: “Đi, tớ đưa cậu lên tầng thượng”.

Triệu Gia Minh dẫn đội theo Trương Đức Hải lên tầng thượng, trông thấy trên nóc tòa nhà đã có hơn chục cảnh sát đang cầm dụng cụ thu thập chứng cứ, cách cửa cầu thang đi lên 3m, một tử thi nằm nghiêng đầu hướng về cửa cầu thang bộ, cạnh đầu là một vũng máu tươi, Triệu Gia Minh lại gần nhìn tử thi, kinh ngạc hô lên: “Đây... đây chẳng phải là Hung Điền Đại Lang sao...”

Trương Đức Hải đáp: “Không sai, cho nên tớ gọi cậu đến, chẳng phải cậu đang truy tìm hắc sao”.

Triệu Gia Minh gạt đầu đáp: “Phải, không ngờ hắc lại chết ở đây, thế giới lại xuất hiện nhiều vụ án không manh mối nữa rồi, ài... có phát hiện gì không?” Tên Hung Điền Đại Lang này liên quan đến một vụ mưu sát cách đây hai năm, Gia Minh cũng đeo đuổi vụ án suốt hai năm qua, có thể nói đây là vụ án điều tra kéo dài nhất của anh, chỉ vì không tìm được tên Hung Điền Đại Lang này mà chẳng thể nào phá án, giờ tìm được hắc lại chết rồi, chẳng cách nào tiếp tục điều tra nữa, theo anh biết thì hiện có chí ít chục quốc gia đang truy nã hắc, ai cũng biết tên Hung Điền Đại Lang này chỉ là sát thủ, hắc chết rồi, các vụ án liên quan đến hắc chẳng thể tìm ra kẻ chủ mưu đứng sau lưng, đều thành án tắc.

Trương Đức Hải cười khổ: “Tớ làm án bao năm, chưa bao giờ đau đầu như hôm nay, tuy có phát hiện ra chút ít, nhưng nói ra e là cậu cũng đau đầu theo”.

Triệu Gia Minh thăm kinh ngạc, lần đầu tiên cậu nghe Trương Đức Hải nói một câu như thế, cậu lấy làm lạ hỏi: “Nói thử ra xem...”

Trương Đức Hải liền đem tất cả nghi vấn ông thu lượm được tại hiện trường cùng những phán đoán của mình kể lại tỉ mỉ cho Triệu Gia Minh, Triệu Gia Minh càng nghe mắt càng tròn lên, mày càng thêm chau lại...

51. Chương 51: Nghi Ngờ

Sau khi Trương Đức Hải rời đi, Triệu Gia Minh ở lại hiện trường kiểm tra một lần nữa, hắc không phải không tin năng lực trinh sát của Trương Đức Hải, nhưng thực sự rất khó tin kết quả đó. Thế nhưng sau khi tự mình kiểm tra mới biết được, tất cả các địa phương mà hắc nghĩ tới đều được Trương Đức Hải nghĩ tới rồi, cũng đã điều tra cẩn thận, chỉ còn việc gọi người đến tiếp tục phong tỏa cao ốc, đem thi thể về lấy đạn ra kiểm tra toàn thân, sau đó thu lại đội hình quay về cảnh cục.

Mọi người trở lại trong phòng làm việc của tổ hành động số 5 Điểm O, sau đó đều bắt tay vào việc chỉnh lý lại tư liệu, đem một vài vật chứng thu thập được ở hiện trường đưa đến phòng giám định, Triệu Gia Minh cầm tư liệu trở lại phòng làm việc của mình, tỉ mỉ kiểm tra, cũng không bỏ sót một chỗ nào. Không biết qua bao lâu bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Triệu Gia Minh hô: “Vào đi.”

Cửa được mở ra, Triệu Gia Minh cũng không ngẩng đầu lên, hắn vẫn tiếp tục xem tài liệu, người mới vào cũng không mở miệng, Triệu Gia Minh cảm giác có điều không đúng, hắn vừa ngẩng đầu nhìn lên, đứng ở bên cửa chính là thủ trưởng Lưu Ngọc San ở cảnh ti mới vừa lúc sáng chia tay Trương Đức Hải, đang mỉm cười nhìn hắn. Triệu Gia Minh đứng dậy nói: “Xin lỗi, thì ra là Lưu thủ trưởng cùng Trương huấn luyện tới, tôi còn tưởng rằng người cấp dưới tới tìm...”

Lưu Ngọc San phẩy tay cười nói: “Tôi biết cậu là người làm việc rất liều mạng, nghe nói vụ án ngày hôm nay rất quái dị, rất khó khăn, cấp trên cũng rất coi trọng vụ án này, sợ một mình cậu làm việc mệt nhọc, cho nên bọn họ điều Trương huấn luyện tới giám sát giúp cậu, Trương huấn luyện đúng là đến hiện trường đầu tiên, mà địa điểm cũng là nơi trực thuộc do hắn quản lý, tin tưởng hắn có thể giúp đỡ chúng ta bắt giữ kẻ gây án phá giải được vụ án này, cậu có ý kiến gì không?”

Triệu Gia Minh mừng rỡ nói: “Đương nhiên là không có ý kiến rồi, tôi rất sẵn lòng phối hợp với Trương huấn luyện làm vụ này.”

Trương Đức Hải ha ha cười nói: “Cậu cũng chớ nên đem cả vụ án này đẩy lên người tôi nhé, vụ án này vẫn do cậu làm chủ, tôi chỉ đến trợ giúp thôi.”

Lưu Ngọc San nói: “Tốt lắm, hai người cứ bàn tiếp đi, cần gì cứ trực tiếp đến tìm tôi, tôi nhất định sẽ toàn lực trợ giúp các cậu phá vụ án này, mấy tổ cảnh lực khác có thể tùy ý các cậu điều động, bao gồm cả đội đột kích. Yakuza của Cương Điền Thái Lang thuộc Nhật Bản chủ yếu là sát thủ, động cơ của bọn chúng tới Hongkong chỉ sợ không đơn giản là ám sát mà là giải quyết mâu thuẫn giữa bang phái, hiện tại Cương Điền Thái Lang chết ở Hongkong, rất có khả năng sẽ phát sinh một loạt vụ án, cho nên trọng trách của các cậu rất lớn, không riêng chỉ điều tra ra ai giết Cương Điền Thái Lang, mà còn phải điều tra rõ Cương Điền Thái Lang tới Hongkong là muốn giết ai nữa.”

Triệu Gia Minh nói: “Hiểu rồi, cảm ơn đội trưởng.”

Lưu Ngọc San gật đầu bắt tay tạm biệt Trương Đức Hải, sau đó đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Trương Đức Hải đi tới trước bàn làm việc, hắn ngồi đối diện với Triệu Gia Minh, cười nói: “Việc này là tự tôi yêu cầu cấp trên tới giúp cậu, vụ án này thực sự khiến tôi thấy hứng thú, cậu có phát hiện gì mới không?”

Triệu Gia Minh hơi nản trở lại ngồi trên ghế, lắc đầu nói: “Không có...”

Trương Đức Hải nói: “Chúng ta nên phân tích lại từ đầu, đầu tiên... Cương Điền Thái Lang mai phục tại mái nhà xưởng, mang theo súng bắn tỉa, nhất định là muốn ám sát một mục tiêu nào đó, phía bên phải mái xưởng có vết tích do Cương Điền Thái Lang để lại, chọn địa điểm này để xạ kích, từ chỗ này chúng ta thử dò xét xem phạm vi xạ kích đến chỗ nào, có khả năng nhất chính là con đường trước cổng trường Long Loan Khoa Kỹ.”

Triệu Gia Minh nói: “Tôi đồng ý với phân tích của cậu, chỉ có bắn chết một mục tiêu đang ở trên đường mới chọn địa điểm mai phục trên mái xưởng, thế nhưng đoạn đường trước cửa Long Loan Khoa Kỹ là chuyên dụng, cơ bản chỉ có học sinh của Long Loan Khoa Kỹ mới có thể đi trên đó, chẳng lẽ Cương Điền Thái Lang chỉ là vì giết một gã học sinh hoặc thầy giáo mới tới Hongkong sao? Cậu có biết người nào có bối cảnh phức tạp trong trường học không?”

Trương Đức Hải gật đầu nói: “Trong trường này có không ít con cái của bậc thế gia, còn có mấy người là con cái của lão đại xã đoàn Hongkong nữa, bao gồm ba đứa cháu gái của ba nhà như Hạng Hoa Cường nữa. Bất quá mục tiêu không phải là bọn họ, động cơ của Cương Điền Thái Lang rõ ràng cho thấy muốn giết người chứ không phải bắt cóc, coi như là một xã đoàn Hongkong nào đó cùng tam khẩu tổ có mâu thuẫn, cũng không đáng để phái vương bài sát thủ tới giết con cái của hắn, giết mấy người này chỉ làm tăng thêm cừu hận cũng không mang ảnh hưởng lớn đến xã đoàn. Hơn nữa lúc tôi đến hiện trường, vết máu của Cương Điền Thái Lang vẫn còn chưa khô, chứng tỏ vừa mới chết xong, khi đó học sinh cùng đám giáo viên cũng đang trong giờ học, tôi cũng đã phái người tới trường điều tra xem có cậu học sinh nào trở thành mục tiêu khả nghi không, nhưng một người cũng không đến trễ, sổ chấm công của giáo viên tôi cũng đã nhìn qua, đúng thật là không có học sinh nào đến muộn cả”.

Triệu Gia Minh nói: “Xem ra chỉ có thể tra chuyện này từ tay kẻ đã giết Cương Điền Thái Lang thôi, thế nhưng điểm kỳ quái nhất của vụ án này chính là từ nguyên nhân cái chết của hắn, từ trên tư liệu và người canh gác trông coi xưởng mỗi ngày đều tuần tra cao ốc một lần, sau khi phát hiện ra thì thể liền nhấn chuông báo động ngay, mọi người điều tra qua thì đúng là như vậy, người canh gác này cũng không có gì khả nghi, nhưng toàn bộ cao ốc, bao gồm cả căn phòng bị niêm phong cũng chỉ có hai vết chân mới, chính là của Cương Điền Thái Lang và tay bảo vệ, vậy thì ai là người giết Cương Điền Thái Lang đây?”

Trương Đức Hải cười khổ nói: “Đúng vậy, từ độ lớn của góc khi Cương Điền Thái Lang ngã xuống, ngoại trừ mái xưởng, không có địa điểm nào khác có thể từ nơi đó bắn chết Cương Điền Thái Lang, thì thể cũng không có vết tích di chuyển, cho nên tôi mới nói tên này bị quỷ giết, trên mái nhà chỉ tìm được một vỏ đạn, đúng là vỏ đạn của khẩu súng trường trên tay Cương Điền Thái Lang, sau khi lấy viên đạn trong não hắn ra, có lẽ có thể tìm ra nơi phát ra khẩu súng này, đây có lẽ là manh mối để đột phá vụ án này.”

Triệu Gia Minh trầm tư một hồi, rồi nói: “Tôi còn có một phát hiện, nhưng nghĩ mãi mà vẫn không ra...”

Trương Đức Hải hỏi: “Là cái gì vậy?”

Triệu Gia Minh châm một điếu thuốc, rít hai hơi sau đó mới nói: “Vị trí mà Cương Điền Thái Lang ngã xuống chính là ngay chỗ hành lan, sau khi ngã xuống cũng có vết trượt, ánh mắt hắn sau khi chết cũng rất kỳ quái, dường như có chứa một tia sợ hãi, giống phát hiện một chuyện rất đáng sợ vậy, dường như đang chuẩn bị chạy trốn thì bị người ta dùng súng bắn chết”.

Trương Đức Hải lấy làm lạ hỏi: “Điều này đúng thật là kỳ quái, Cương Điền Thái Lang là cao thủ rất ranh ma tinh táo, vì cái gì mà lại khiến hắn sợ hãi bỏ trốn, với tinh thần võ sĩ đạo của Nhật Bản, rất ít chuyện khiến bọn họ sợ hãi, chẳng lẽ là có một đám người truy sát hắn sao? Thế nhưng trên mái nhà không có một vết chân nào, nói chi là một đám người, chẳng lẽ là từ một chiếc trực thăng sao... Thế nhưng lại không thấy có người nghe thấy thanh âm do trực thăng phát ra...”

Lúc này một gã tổ viên của đệ ngũ hành động tổ gõ cửa, sau khi tiến vào liền nói: “Lão đại, đạn đã được lấy ra, giám định khoa đã làm xong giám định rồi.”

Triệu Gia Minh vội nói: “Nói mau đi.” Đây chính là manh mối lớn nhất để bọn họ đột phá.

Về mặt của tổ viên này rất quái dị nói: “Viên đạn cùng với vỏ đạn của hiện trường rất ăn khớp, đúng là từ khẩu súng trong tay của Cương Điền Thái Lang bắn ra”.

“Cái gì...” Triệu Gia Minh cùng Trương Đức Hải đồng thời kêu lên.

52. Chương 52: Quái Lạ

Triệu Gia Minh cùng Trương Đức Hải tự mình chạy đến khoa giám định một lần nữa xác định lại kết quả, sau đó hai người mới tin tưởng điều đó là sự thực, nhưng kết quả giám định này thật khó khiến người ta tin tưởng được, vì vậy mà mấy tay giám định không khỏi trợn mắt há mồm.

Sau khi trở lại phòng làm việc, Triệu Gia Minh tức giận vỗ bàn nói: “Điều này sao có thể chứ, Cương Điền Thái Lang chẳng lẽ là tự sát sao, hắn chạy trốn rất nhanh, như vậy tại sao có thể dùng súng trường hướng tới gáy của mình mà nổ súng? Thật không biết bọn họ giám định thế nào nữa!”

Trương Đức Hải trầm giọng nói: “Kết quả giám định hắn là sẽ không sai, tôi cũng vừa nhìn đầu đạn, xác thực là cùng một loại với vỏ đạn trên hiện trường, án theo kỹ thuật giám định bây giờ, sai sót khi giám định có xác suất rất nhỏ”.

Triệu Gia Minh thở dài nói: “Tôi cũng biết vậy, thế nhưng kết quả này thật khó tin, Cương Điền Thái Lang xác thực là chết do súng bắn, mà hộp đạn cũng chỉ thiếu một viên, súng lại chỉ có dấu vân tay của hắn, từ vết xước của vỏ đạn mà xem, đúng là từ khẩu súng kia bắn ra, từ đó chỉ có thể kết luận là Cương Điền Thái Lang tự sát. Thế nhưng vết thương ở phía sau não, vỏ đạn lại cách thì thể hơn mười thước, vừa trùng khớp với thời gian chạy trốn khi Cương Điền Thái Lang trúng đạn, điểm này lại chứng minh hắn không có khả năng tự sát... Tôi sắp điên lên rồi...”

Trương Đức Hải khuyên: “Không nên gấp, chúng ta cứ chậm rãi để ý lại từng manh mối, trước tiên nên làm một vài giả thiết, sau đó từ từ loại dần xem sao, cuối cùng có lẽ sẽ có manh mối. Chúng ta trước tiên giả thiết đúng là hung thủ dùng khẩu súng kia của Cương Điền Thái Lang, sau khi dùng xong liền cẩn thận đem khẩu súng đặt vào tay hắn”.

Triệu Gia Minh nói: “Nhưng khẩu súng kia chỉ thiếu một viên đạn, hơn nữa là lại do Cương Điền Thái Lang bắn ra, nếu như thành lập giả thiết này, đó chính là nói hung thủ chờ sau khi Cương Điền Thái Lang nổ súng rồi mới đoạt súng của hắn, rồi bắn chết hắn, sau đó lại giả để lại một viên đạn, cuối cùng là nhét khẩu súng vào trong tay Cương Điền Thái Lang...”

Trương Đức Hải nói: “Ừm. Trên mái nhà không có vết chân người nào khác nữa, vậy không thể có người làm việc này”.

Triệu Gia Minh cười khổ nói: “Trừ phi người này có công phu đập tuyết vô ngân (dẫm lên tuyết không để lại dấu chân) như trong truyền thuyết, bất quá cho dù có loại công phu này, giả thiết kia cũng không có khả năng, súng trường kia đúng là đặt ở dưới thân Cương Điền Thái Lang, thì thể cũng không có vết tích xê dịch, cho nên khẩu súng trường này không có rời khỏi thân thể Cương Điền Thái Lang... ít nhất... Khi Cương Điền Thái Lang ngã xuống, súng đã có ở trên người hắn rồi”.

Trương Đức Hải cũng cười khổ nói: “Như thế xem ra... Nguyên nhân cái chết của Cương Điền Thái Lang không cần lập giả thiết khác rồi, chỉ cần là đạn trong súng hắn, mà khẩu súng lại chưa rời khỏi người hắn vậy chỉ có nguyên nhân tự sát mà thôi, tuy rằng tự bắn lên gáy của mình rất khó, thế nhưng cũng không đến mức là thể không làm được... Đúng không...” Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, thế nhưng chính hắn cũng hiểu chuyện như vậy quá hoang đường rồi, Cương Điền Thái Lang hoàn toàn không có lý do để tự sát, hơn nữa là lại đang trong thời gian ám sát, từ hiện trường mà xem hắn còn đang chạy trốn nữa.

Triệu Gia Minh nói: “Chẳng lẽ là súng cướp cò, trong lúc hắn đang chạy trốn, súng đặt ở sau lưng bỗng cướp cò? Cũng không đúng, súng rõ ràng là đặt tại trước người hắn...”

Cửa phòng bị đẩy ra, một người thuộc khoa giám định đi đến nói: “Triệu sĩ quan, mới vừa rồi còn có một việc chưa nói cho anh biết, tôi nghĩ là rất quan trọng”.

Triệu Gia Minh cho rằng kết quả giám định có thay đổi nên vội nói: “Mau nói đi”.

Chuyên gia này nói: “Loại súng trường chặn đánh này uy lực của viên đạn rất lớn, nếu như ở khoảng cách gần mà bắn ra, nhất định là bắn xuyên qua đầu của một người”.

Triệu Gia Minh trừng con mắt hỏi: “Vậy án theo tình huống hiện tại, vậy là viên đạn này được bắn ở cự ly xa sao?”

Chuyên gia gật đầu nói: “Đúng vậy, trừ phi là ở khoảng cách ba trăm thước, đầu đạn mới có thể lưu lại trong não của hắn như thế”.

Trương Đức Hải nhin không được nói: “Thế nhưng cậu cũng xem qua tư liệu ở hiện trường rồi, án theo kết quả giám định của các cậu, đúng là viên đạn từ khẩu súng trường trên tay hắn bắn ra...”

Chuyên gia này nói: “Tôi cũng hiểu được tâm trạng mấy anh bây giờ, tôi cũng rất nghi hoặc, bất quá kết quả giám định không sai được, các anh hắn cũng là người tin tưởng vào khoa học. Thôi, tôi xin phép đi trước, có phát hiện gì mới tôi sẽ lập tức báo cho các anh, hẹn gặp lại” Nói xong hắn cũng xụ mặt đi ra ngoài, rõ ràng cho thấy hắn hơi bất mãn với việc hai người hoài nghi vào kết quả giám định.

Hai người cùng nhìn ra cửa, ngậy ngốc một hồi, Triệu Gia Minh bỗng nhiên cười ha ha nói: “Nói như vậy... Cương Điền Thái Lang đặt khẩu súng ở khoảng cách hơn ba trăm thước tự bắn chính mình, sau đó lại chạy tới nhét khẩu súng quay lại mái xương cuối cùng mới chết... Đây là chuyện quái quỷ gì vậy...”

Trương Đức Hải gãi gãi đầu, cũng cười nói: “Tôi hiện tại hối hận tại sao mình lại xin cấp trên tới hỗ trợ cậu rồi, thực sự là quá kì quái”.

Thạch Thiên không có sách giáo khoa, đương nhiên là hắn sẽ không tới thùng rác lượm lại rồi, vì vậy mà hắn chạy đi tìm Tiêu Vi.

Tiêu Vi thấy Thạch Thiên, vội vàng chạy tới trước mắt hắn hỏi: “Miệng vết thương của anh hiện tại như thế nào rồi, hay là nghe lời khuyên của em đi, anh đến bệnh viện kiểm tra một chút xem sao, vạn nhất bị nhiễm trùng thì phiền phức to rồi”.

Thạch Thiên cười mỉm mở lòng bàn tay ra để cho Tiêu Vi nhìn vết thương trên đó một chút, nói: “Cô xem, ổn rồi mà”.

Tiêu Vi nhìn miệng vết thương trên lòng bàn tay Thạch Thiên đã biến mất, chỉ còn một điểm màu trắng hồng nhỏ, lúc này mới yên lòng, nàng ôm lấy thắt lưng của Thạch Thiên, ngả đầu lên vai hắn ôn nhu nói: “Hôm nay sao anh lại tốt vậy, lại đến chỗ này tìm em, có đúng hay không trong lòng đang nhớ đến em!”

Thạch Thiên cũng không ngại ngần phong tình nói: “Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nhau, có cái gì mà nhớ chứ, tôi có việc nên mới đến đây tìm cô thôi”.

Tiêu Vi tức giận đến nổi hung hăng cắn lên cổ hắn một ngụm, sáng giọng nói: “Chuyện gì?”

Thạch Thiên nói: “Sách vở của lão tử bị mấy tên trộm vặt vô liêm sỉ lấy mất rồi, cô có thể giúp ta kiểm một bộ không?”

Tiêu Vi giật mình nói: “Thế nào mà lại bị trộm mất thế... Được rồi, cậu ở chỗ này đợi tôi, bây giờ tôi sẽ giúp cậu”.

Thạch Thiên nói: “Mất bao nhiêu tiền vậy, trên người tôi chỉ mang theo một ít tiền mặt thôi, một hồi nữa sẽ trả cô”.

Tiêu Vi u oán liếc mắt nhìn Thạch Thiên, nói: “Còn nói lời khách khí như vậy, tôi giúp cậu thanh toán là được rồi, chờ tôi một chút nhé” Nàng hôn nhẹ lên môi Thạch Thiên một cái mới xoay người rời đi.

Thạch Thiên nghĩ thầm Tiêu Vi đối với mình thật tốt, vài ngày mình mới tới tìm nàng vậy mà nàng cũng không có tới quán quýt lấy mình, càng không yêu cầu một câu hứa hẹn từ miệng mình, thế mà bản thân lại cứ luôn chiếm tiện nghi của nàng, thật là không được tốt lắm, vì vậy hắn đi tới trước bàn làm việc của Tiêu Vi, cầm lấy điện thoại gọi tới Pirnie phụ trách quỹ TS.

53. Chương 53: Vật Gia Truyền

Pirnie và Braid đã để lại địa chỉ để Thạch Thiên có thể dễ dàng tìm được bọn họ, đều là ở tại Hongkong, cho nên rất dễ nhớ không cần quay số quốc tế, vả lại để giảm thiểu phiền phức cho Thạch Thiên cho nên bọn họ mới dùng số điện thoại của Hongkong, Thạch Thiên tại Hongkong sử dụng bất luận loại điện thoại gì cũng có thể liên lạc được với bọn họ.

Chuông điện thoại vang lên, sau một lát máy đã được kết nối, không đợi Thạch Thiên mở miệng, đầu bên kia đã vang lên âm thanh kích động của Pirnie: “Ông chủ, ngài... Ngài rốt cục cũng điện cho tôi rồi, làm chúng tôi mong đến chết, ngài có điều gì phân phó vậy?”

Thạch Thiên nói: “Ít nói lời buồn nôn đi, mấy thứ trong pháo đài ta giao đã bán sạch chưa?”

Pirnie nói: “Ngân hàng sẽ sớm thu hồi sao?”

Thạch Thiên nói: “Đúng vậy.”

Pirnie than thở đáp: “Nhiều châu báu như vậy thoắt cái làm sao có thể bán hết, tôi cũng có lý giải một chút về châu báu cổ, ông chủ, mấy thứ trong rương đều có giá trên trời đó, có một ít là đồ trân bảo đã biệt tích từ mấy trăm đến mấy nghìn năm rồi, có thể nói là vô giá, nếu như đồng thời bán ra, khẳng định là thị trường sẽ không tiêu hóa được. Vì vậy nên bán ra từng nhóm một, hơn nữa trước tiên bán một ít thôi, tôi đã lấy ra hơn mười kiện châu báu sau đó ủy thác cho Thoseby đem đến hội bán đấu giá của thế giới rồi, hiện tại Thoseby đang an bài thời gian bán, cũng chỉ khoảng mấy ngày nữa thôi. Ông chủ, ngài cần tiền sao? Chẳng phải trong thẻ của ngài còn rất nhiều tiền sao, không cần phải chờ tiền bán châu báu mà...”

Thạch Thiên không nhin được nói: “Được rồi được rồi, ta chỉ hỏi người chuyện bán châu báu thôi, không nên nhiều lời. Xử lý như thế nào người tự lo liệu đi, không cần phải báo lại cho ta, người giúp ta chọn một ít châu báu trong rương sau đó tìm người cầm qua đây.”

Pirnie thân là một kẻ gian thương, kỳ thực cũng không phải là người thích lắm lời, chỉ là Thạch Thiên trong lòng bọn họ có địa vị rất cao, mà cơ hội gặp mặt lại ít, cho nên mới dài dòng như vậy, hắn vội hỏi: “Được mà được mà, sau đó tôi không dám nói nữa, xin hỏi ông chủ ngài muốn loại châu báu gì?”

Thạch Thiên nói: “Cái gì cũng được, người xem để tặng bạn thì dùng cái gì cho tốt.”

Pirnie hỏi lại: “Là bạn trai hay là bạn gái vậy ạ?”

Thạch Thiên buồn bực nói: “Lão tử đâu có điên mà tặng châu báu cho nam nhân chứ, tất nhiên là nữ nhân rồi, nam nhân đâu có người nào mà thích mang châu báu?”

Pirnie trầm nghĩ, nam nhân cũng không ít người đeo châu báu đó thôi, trong rương của ông chủ cũng có không ít đồ châu báu dành cho nam nhân mà. Nhưng ngoài miệng hắn lại không dám phản bác, nói: “Đúng vậy đúng vậy, tôi hiểu rồi, lập tức sẽ đi sắp xếp ngay đây... Đi ngay đây...”

Thạch Thiên nói: “Người cũng nên chọn vài món mà tặng cho vợ.”

Pirnie vội nói: “Điều này sao có thể chứ...”

Thạch Thiên nhin không được mắng: “Cho người chọn thì cứ chọn đi, lâu lâu cái gì!”

Pirnie vội hỏi: “Vâng, vâng... Ông chủ còn gì phân phó nữa không?”

Thạch Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Thế thôi, cứ như vậy đi” Hắn sợ Pirnie tiếp tục lâu lâu vội vàng cúp điện thoại.

Chỉ chốc lát Tiêu Vi đã cầm một bao sách thật lớn trở lại rồi giao cho Thạch Thiên, Thạch Thiên cầm lấy đóng sách vở này đang định quay về, lại bị Tiêu Vi túm lấy góc áo, kéo hắn ngồi xuống ghế sa ***, ôn nhu nói: “Thế nào mà vừa lấy được đồ đã muốn đi ngay vậy, cũng không có chút biểu thị lòng biết ơn sao?”

Thạch Thiên giật mình nói: “A... Mấy ngày hôm nữa tôi sẽ tặng cô một ít đồ, bây giờ không có ở trên người”.

Tiêu Vi sắc giọng nói: “Ai muốn cậu tặng đồ chứ, tôi không phải có ý này”.

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Vậy cô muốn tôi biểu thị cái gì đây?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Vi nổi lên một tầng phấn hồng, nghiêm mặt đứng dậy đi tới trước mặt Thạch Thiên, ngượng ngùng nói: “Hôn tôi đi”.

Thạch Thiên nghe lời hôn một cái lên khuôn mặt nàng, rồi hỏi: “Được chưa?”

Tiêu Vi trừng liếc mắt Thạch Thiên trách mắng: “Một điểm thành ý cũng không có, chưa được! Buổi tối hôm nay tôi phải kèm cậu học bù”.

Thạch Thiên đương nhiên biết nàng nói “Học bù” là có ý gì, hắn dùng một tay kéo nàng vào lòng, ha ha cười nói: “Thật là bây giờ học bù luôn đi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Vi từ màu phấn hồng bây giờ trở nên đỏ bừng, sắc giọng nói: “Cậu sao lại vội vã như vậy, tôi còn muốn đi dạy đó... Một hồi nữa khi tan học, cậu tới đây tìm tôi, chúng ta cùng nhau, được không?”

Thạch Thiên trầm nghĩ, rõ ràng là nàng sốt ruột rồi, lão tử cũng không gấp gáp chút nào, bắt quá hắn nghĩ đến nàng tại Hongkong không có chỗ nương tựa, không có bằng hữu gì, một người ở trong một căn hộ cũng có chút buồn chán, liền gật đầu nói: “Được rồi.”

Tiêu Vi thấy Thạch Thiên đã đáp ứng, mừng rỡ liền hôn lên mặt hắn ba ngum, sau đó nói: “Sau khi cậu tan học hãy cầm sách vở đến đây, miễn cho người khác lại lấy cớ” Nàng kỳ thực đoán sách vở của Thạch Thiên do đắc tội với người ta nên mới bị mất, bằng không chẳng ai đi trộm sách vở cả, nếu cứ để trong phòng học khó tránh khỏi bị kẻ khác lấy mất.

Thạch Thiên suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, ba ả tiện nhân kia đúng là rất khó chơi, bắt quá các nàng lại là nữ hài tử, mình không thể động tay động chân được, cho nên hắn gật đầu nói: “Được, tôi cũng không thể để hết sách vở trong phòng học được, tạm thời cứ để ở đây vậy” Hắn vừa nói vừa lấy mấy quyển sách cần học ngày hôm nay ra, còn lại đều giao cho Tiêu Vi.

Tiêu Vi chạy tới một ngăn tủ trống, sau đó đem đồng sách vở của Thạch Thiên nhét vào, xong xuôi nàng liền nói: “Sách vở sau này của cậu đều để ở tủ quần áo này, lúc tôi không có ở đây, cậu cứ tự động vào mà lấy, ngày mai tôi sẽ đánh một chiếc chìa khóa phòng cho cậu” Nàng quay trở lại ngồi trên sa long, ôm lấy cái cổ của Thạch Thiên, hỏi: “Vừa rồi cậu có nói muốn tặng tôi mấy thứ gì đó, quên đi, cậu cũng là một người lang bạt, không có chỗ nương tựa, hẳn là nên tiết kiệm một chút, không nên vung tiền quá đáng, chỉ cầm trong lòng có tôi, người ta cũng đã rất vui vẻ rồi, tôi cũng chỉ là một vị giáo viên nho nhỏ, trong tương lai cũng chỉ sợ làm vướng bận cậu thôi, ài...”

Thạch Thiên nghe được nàng nói như vậy cũng có chút cảm động, liền cười nói: “Mấy thứ đó không phải là dùng tiền để mua...Mà là đồ gia truyền nhà tôi mà”.

Tiêu Vi vừa mừng vừa sợ, không nghĩ ra Thạch Thiên lại đem đồ gia truyền gì đó tặng cho mình, nhất thời trong đầu nàng tràn ngập huyền tưởng, ánh mắt mê ly nhìn Thạch Thiên nói: “Cậu... cậu muốn tặng tôi mấy thứ đồ... Là đồ tổ tiên truyền xuống sao?”

Thạch Thiên cũng không giải thích, chỉ cười nói: “Cứ xem như là như vậy đi” Hắn nghĩ thầm tuy rằng mấy thứ này không phải tổ tiên mình truyền xuống nhưng cũng không sai biệt lắm.

Tiêu Vi tuy rằng không biết Thạch Thiên muốn tặng mình thứ gì, thế nhưng nếu là đồ gia truyền nhà hắn, vậy khẳng định là rất quý trọng,... ít nhất... Cũng là có ý nghĩa là vật kỷ niệm của Thạch Thiên, nàng lắc đầu nói: “Điều này sao có thể được, cậu sao không để tặng cho người vợ tương lai của mình chứ...”

Thạch Thiên cười nói: “Cô cũng không cần quản chuyện này, vật gia truyền này của tôi không tặng cũng không được”.

Tiêu Vi ngạc nhiên nói: “Là vật gì mà cư nhiên không tặng lại không được?” Nàng nghĩ thầm, mấy thứ đồ này không phải là sành sứ sứ mẻ gì chứ!

Thạch Thiên gãi gãi đầu nói: “Hiện tại tôi cũng không biết mấy thứ đó là gì nữa”.

Tiêu Vi sắc giọng nói: “Hừ! Còn làm ra vẻ thần thần bí bí, thôi quay lại học đi, tôi cũng phải lên lớp đây”.

Thạch Thiên hôn một cái lên đôi môi mềm mại của Tiêu Vi, ngắt hai cái lên ngực nàng, sau đó mới cười ha hả đi ra ngoài.

54. Chương 54: Mười Hai Người Tốt

Thạch Thiên trở lại lớp học Vương Húc đã chạy đến tìm hắn, nói cho hắn biết trận bóng đã bị hủy bỏ rồi, trường của đối phương đột nhiên nói có hoạt động khác, không thể tham gia thi đấu rồi. Nhưng thật ra trận bóng xé chiều ngày hôm qua, khán giả đã sớm đoán được đội bóng nào thắng rồi, đối với cách chơi bóng dã man như của Thạch Thiên đã hù dọa bọn họ sợ khiếp vía rồi, đâu còn dám cùng mình tham gia thi đấu nữa chứ.

Điều này đối với Thạch Thiên mà nói đúng là cầu còn không được, dù là trận bóng không bị hủy, hắn cũng không muốn tham gia, hắn quay sang gật đầu với Vương Húc biểu thị là mình đã biết, sau đó đi tới chỗ ngồi của mình, hắn vừa đi qua chiếc bàn của Hạng Kiều đang ngồi, nàng bỗng nhiên giơ tay chụp lấy góc áo của hắn, Thạch Thiên sao có thể để nàng bắt được chứ, hắn chợt lóe lên tránh thoát bàn tay của nàng. Hạng Kiều hỏn hển giậm chân tức giận, đứng dậy đuổi tới bàn của hắn, Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi hai người cũng theo tới, Hạng Kiều trừng mắt chất vấn: “Thạch Thiên! Ngày hôm qua anh đã chạy đi đâu?”

Thạch Thiên trợn mắt nói: “Lão tử ở đâu, các cô quản được sao?”

Hạng Kiều nổi giận mắg: “Anh... Anh là đồ vô lương tâm, chúng em tại sân vận động đợi anh hơn một giờ, anh có biết hay không!!!”

Thạch Thiên kỳ quái nói: “Lão tử làm sao biết mấy người các cô đợi ở sân vận động chứ...”

Hạng Kiều dừng lại suy nghĩ một chút, Thạch Thiên quả thực chưa có nói các nàng ở đó chờ hắn, thế nhưng hắn cũng không nói một tiếng, lại đột nhiên biến mất, vì vậy nàng tức giận mắg: “Bọn em đối tốt với anh như vậy, thế mà anh còn nói những lời đó”.

Thạch Thiên khó hiểu nói: “Các cô đem sách vở của lão tử đều vứt đi, vậy cũng là đối tốt sao?”

Hạng Kiêu Quách Thiển Vi cùng Lý Hiểu Lệ biết có người tố giác, ba ánh mắt tàn bạo đều nhìn chằm chằm Lao Thư bên cạnh, Lao Thư vừa nhìn liền biết hồng bút rồi, hắn đang định đứng dậy chuồn đi, nháy mắt ba bàn chân đã đá trên người hắn, cả người Lao Thư lảo nhễ bị đá đổ xuống đất, may mà hôm nay ba nữ không có đi giày cao gót, cho nên hắn cũng không bị thương, hắn vội vàng nhảy sang bàn bên kia chạy trốn.

Ba nữ cũng không đuổi theo, Hạng Kiêu đỏ mặt trả lời Thạch Thiên, nói: “Bọn em đều đáp ứng làm bạn gái của anh rồi, chuyện như vậy không tính nữa, có được không?”

Thạch Thiên giật mình vội la lên: “Ta van cô, cái gì gọi là các cô đã đáp ứng làm... làm bạn gái của tôi chứ, cho đến bây giờ tôi cũng chưa bao giờ đề cập qua chuyện này, nếu các người muốn tốt cho tôi, thì đừng đến làm phiền tôi nữa”.

Hạng Kiêu ba nữ ngẩn ra, cùng kêu lên: “Anh không muốn bọn em làm bạn gái sao?”

Thạch Thiên lắc đầu như lắc trống, mười phần khẳng định đáp lại: “Nói lời vô ích, các cô đáng ghét như vậy, lão tử sao có thể để các cô làm bạn gái ta được chứ, đừng mơ mộng nữa!”

Hạng Kiêu ba nữ nhất thời ngây dại, các nàng không nghĩ tới chính mình chủ động đưa tới tận cửa lại có người cự tuyệt, nhất thời cả ba đều xấu hổ không biết nói gì, chỉ muốn đi tới một ngụm cắn chết cái tên ghê tởm kia đi. Cuối cùng Quách Thiển Vi nhỏ giọng hỏi: “Bọn em sau này không làm phiền anh nữa, như vậy có thể làm bạn gái của anh được không?”

Thạch Thiên nói: “Các cô vĩnh viễn không cùng ta nói chuyện, khi gặp ta phải tự động biến mất, như vậy ta còn có thể nghĩ lại.”

Quách Thiển Vi mừng rỡ đáp lời: “A! Biết rồi!”

Thạch Thiên phát tay nói: “Vậy còn đứng ở chỗ này làm gì, nhanh chóng biến đi.”

Quách Thiển Vi gật đầu nói: “Ừm!” Liền muốn xoay người quay trở về chỗ ngồi, lại bị Hạng Kiêu giữ lại, rồi đập một cái lên tay nàng, mắng: “Cậu sao ngu vậy, tiểu tử này chỉ đùa giỡn với cậu thôi, có người bạn gái nào mà vừa gặp bạn trai của mình liền biến mất giống như chuột thấy mèo chưa!”

Nghe Hạng Kiêu nói như vậy Quách Thiển Vi cũng hiểu ra, nếu như vĩnh viễn không gây bất hòa với hắn, nhìn thấy hắn là lập tức tránh mặt, vậy sao có thể nói lời yêu thương đây, nhất thời trong lòng nàng sinh ra cảm giác oán độc, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Thạch Thiên.

Hạng Kiêu cùng hắn đánh nhau khiến cái móng bị sưng lên vài ngày, nhưng vẫn muốn làm bạn gái của hắn, thế nhưng lại bị cự tuyệt, từ nhỏ đến giờ nàng chưa bao giờ chịu ủy khuất như thế, nàng thầm nghĩ: “Bản tiểu thư sẽ không cho người được như ý đâu, cùng người đấu đến chết mới thôi!”

Nàng cũng không cần mặt mũi nữa rồi, liền cắn răng đi tới bên cạnh Thạch Thiên mà nói: “Anh không đáp ứng cũng không được, dù sao em cũng đã chấm anh rồi”.

Thạch Thiên buồn bực nói: “Dựa vào cái gì chứ, lão tử cũng không có nợ tiền của cô mà”.

Hạng Kiêu cũng không quan bất cứ giá nào nữa, mặt cười ửng đỏ nói: “Anh... anh đã sờ qua em rồi, đương nhiên là phải chịu trách nhiệm chứ!”

Thạch Thiên thất kinh nói: “Lão tử sờ cô lúc nào, cô không nên hãm hại người tốt...”

Hạng Kiêu trách mắng: “Phì! Anh mà là người tốt cái nỗi gì, sờ đến nỗi cái móng của em cũng bị sưng lên, mọi người ở trong trường đều thấy cả, bọn họ có thể làm chứng cho em, anh chẳng lẽ vẫn còn chưa chịu thừa nhận?”

Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi không nghĩ ra Hạng Kiêu còn có một chiêu này, rất bội phục nàng, hai người đều tiến lên phía trước nói: “Đúng vậy! Bọn em đều nhìn thấy rõ, có thể làm chứng cho bạn ấy”.

Thạch Thiên tức giận đến nỗi hỏa tinh bay đầy trước mặt, cả giận nói: “Lão tử đó là đánh cô chứ đâu phải là sờ!”

Hạng Kiêu phản bác: “Đánh là yêu, anh sờ em cũng như là đã hôn em, dù sao cũng đều như nhau cả thôi”.

Hai mắt Thạch Thiên bỗng tối sầm, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, nói: “Lão tử đường đường là nam tử hán đại trượng phu, thế nào lại đi hôn... hôn cái miệng của cô...”

Hạng Kiều hừ lạnh nói: “Không phải hôn mà là sờ, dù sao anh cũng phải thừa nhận chuyện này, ngày đó trong quán rượu anh còn ôm em nữa, chiếm bao nhiêu tiện nghi rồi, bây giờ còn muốn nói nữa”.

Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi vội chen vào: “Đúng thế! Anh nếu như là nam tử hán, dám làm dám chịu, không thể chối cãi, không thể phủ nhận như thế được!”

Thạch Thiên quay sang phía Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi cả giận nói: “Các cô rống cái gì mà rống, chuyện này liên quan gì đến các cô”.

Lý Hiểu Lệ nói: “Đương nhiên chuyện này có liên quan đến bọn em rồi, bọn em cũng đều là bạn gái của anh, chuyện của anh chính là chuyện của bọn em” Quách Thiển Vi ở một bên gật đầu, biểu thị về đồng ý với quan điểm của Lý Hiểu Lệ.

Thạch Thiên buồn bực nói: “Dù sao lão tử cũng chưa có sờ qua các người mà?”

Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi cũng bất chấp tất cả, cùng kêu lên: “Hiện tại chính là anh đang sờ bọn em đó!”

Vừa nói xong, bóng người đã lóe lên, Thạch Thiên cũng không kịp thấy hai người nữa...

55. Chương 55: Lão Nương Cũng Gả Cho Người Rồi

Thạch Thiên khi chạy ra khỏi cửa lớp trên đầu đã tràn đầy mồ hôi, trong lòng cực kỳ buồn khổ, không nghĩ ra bản thân lại bị ba nữ nhân ép phải chạy trốn, thanh danh mất sạch, hắn đang suy nghĩ xem mình nên trốn đến nơi nào, bỗng lại nghe thấy thanh âm của Hạng Kiều các nàng truyền từ lầu ba xuống, chế nhạo nói: “Đường đường là một thân nam nhi, dám làm không dám chịu, không giảng đạo lý với người ta mà đã bỏ chạy.”

“Kẻ nhát gan!”

“Người xấu, không giảng đạo lý...”

Thạch Thiên chưa từng gặp phải nữ nhân dã man mà lại không thêm giảng đạo lý như ba nàng này, đã thế lại còn nói hắn không giảng đạo lý nữa, các người nếu như đồng ý giảng đạo lý, lão tử chắc phải đập đầu vào cửa mất, hắn xoay người lại nhìn thấy Hạng Kiều tam nữ đang đứng trước cửa sổ chỉ tay về phía hắn, hắn xấu hổ đỏ mặt nói: “Rõ ràng là các cô không giảng đạo lý, có tin lão tử sẽ đánh các cô hay không?”

Hạng Kiều cười nói: “Muốn sờ chúng em thì cứ việc nói thẳng, dù sao chúng em cũng chính là bạn gái của anh rồi, chẳng lẽ lại sợ không đồng ý hay sao, không phải hung hăng như thế mà”.

Thạch Thiên nhất thời đầu vầng mắt hoa, hiện tại lại bị chế giễu, đánh cũng không thể đánh, một mình mình nói với ba cái miệng, con gái bây giờ thật khó chơi, chính mình còn chưa làm gì các nàng, vậy mà các nàng lại đi tấn công lại, nếu như thật sự “chạm” vào các nàng thì thật là rắc rối to rồi. Hắn dứt khoát dùng hai tay chấp sau lưng uốn thẳng ngực, nhắm mắt lại hô: “Tùy các cô muốn nói như thế nào cũng được, lão tử cũng không muốn các cô, xem các cô làm như thế nào!”

Hạng Kiều học bộ dạng của Thạch Thiên, hai tay chống nạnh đáp lễ: “Lão nương chính là gả cho người rồi, thử xem người định làm như thế nào!”

Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi thấy thế cũng học bộ dạng của Thạch Thiên, hai tay chấp sau lưng uốn ngực hô lớn: “Đúng! Lão nương cũng định gả cho người rồi, xem người làm thế nào!”

Hạng Kiều lại nói: “Lên đây đi, người nhát gan, không phải là sợ bọn em chứ?”

Lý Hiểu Lệ lập tức bỏ thêm dầu vào lửa: “Mình xem hắn sau này sẽ vĩnh viễn không dám đến trường học nữa đâu”.

Quách Thiển Vi bổ sung thêm: “Liệu có chạy khỏi Hongkong không đây?”

Bị tam nữ mỗi người một câu chế nhạo, Thạch Thiên nhất thời không chịu được kích động, rất tức giận nói: “Lão tử sợ các cô sao? Lão tử vẫn như cũ ngày nào cũng đến trường đó” Lời vừa nói ra mới cảm thấy hối hận, dưới loại tình huống bây giờ, cách duy nhất là vô mộng bỏ đi cho rồi.

Quả nhiên ba cô gái trên mặt đều tươi cười như hoa, Hạng Kiều nói: “Nếu không sợ bọn em vậy anh lên đây đi”.

Thạch Thiên nhìn vẻ mặt đắc ý của các nàng, cũng không muốn chịu nhục nữa, hôm nay vô luận như thế nào cũng không thể đi lên được, hắn hô: “Hôm nay lão tử có việc, không thể lên được, mặc kệ các cô muốn nghĩ thế nào thì nghĩ” Nói xong hắn liền xoay người đi đến cổng trường, phía sau không ngừng vang lên âm thanh châm chọc của Hạng Kiều các nàng, hắn vẫn làm như không nghe thấy, trong lòng tự an ủi: lão tử chính là tổ tông của các người, không thèm chấp nhặt với mấy đứa tiểu quỷ các người, nếu như để lão tử nóng lên, quay lại sẽ “chơi” bà nội các người, sau đó sẽ làm ông nội các người, xem làm sao các người còn coi lão tử làm bạn trai nữa. Bất quá ba con quỷ này cũng khó chơi, đã mạn mà lại không thèm nói lý, như vậy bà nội các nàng nhất định cũng không khá hơn chút nào, vợ vẫn lại càng khó chịu hơn. Nghĩ tới nghĩ lui, thôi đành quên đi vậy...

Sau khi ra khỏi cổng trường, hắn cũng không biết là nên đi nơi nào, nhớ tới mình đã tan học cùng Tiêu Vi về nhà, một hồi nữa lại phải tới trường tìm nàng, quần áo trên người cũng đã hai ngày không thay rồi, theo lời của Tiêu Vi nói, không có quần áo để đổi, lại phải mặc thêm một ngày đêm nữa, vì vậy trước tiên nên về nhà tắm rửa đã, thay đổi quần áo mới (từ lúc đi qua đây quần áo cũng chưa từng giặt, may là đám người Pirnie giúp Thạch Thiên mua rất nhiều quần áo dự bị). Sau đó sẽ mở TV ra xem, cuối cùng giờ tan học cũng đã đến, hắn mới đóng cửa lại quay lại trường học.

Vừa đi tới trường, hắn liền phát hiện chiếc xe Ferrari màu hồng của Hạng Hồng đang đậu ở cổng trường, hắn nghĩ thầm không phải là nàng đến tìm lão tử chứ, nghĩ vậy hắn liền tiến tới gõ lên cửa kính của chiếc xe.

Cửa xe được mở ra, người trong xe cũng không phải là Hạng Hồng mà là Kim Hinh, nàng kỳ quái nhìn Thạch Thiên nói: “Anh sao lại đi từ bên ngoài tới, không phải mới sáng sớm đã trốn học chứ? A... Anh trốn học, đúng không?”

Thạch Thiên sao có thể để nàng biết sáng sớm hắn đã bị ba cô gái ép phải rời khỏi trường, hắn liền hỏi ngược lại: “Cô tới là để tìm tôi sao?”

Kim Hinh gật đầu nói: “Đương nhiên rồi, mau lên xe đi”.

Thạch Thiên nói: “Tôi còn phải vào trường có chút việc”.

Kim Hinh vội la lên: “Anh mau lên xe trước đã, nếu một hồi nữa tan học bọn học sinh đi ra thấy em sẽ phiền phức lắm”.

Thạch Thiên cũng sợ một hồi nữa Hạng Kiều ba người tan học đi ra sẽ nhìn thấy mình, hắn liền đi tới bên kia xe, mở cửa lên xe, sau đó lại hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Kim Hinh ôm lấy cái cổ của Thạch Thiên hung hăng hôn một cái, rồi mới ôn nhu nói: “Muốn rủ anh đi ăn cơm chiều, buổi tối còn có sinh hoạt nữa, anh có đồng ý đi theo em không?”

Thạch Thiên nói: “Cũng không phải là đồng ý hay không, mà là hôm nay tôi có hẹn rồi, hiện tại là đi tới tìm nàng ta đó, để lần sau đi”.

Về mặt Kim Hinh tràn đầy thất vọng nói: “Như vậy à... Mà anh hẹn người nào, là người trong đám nữ học sinh sao?”

Thạch Thiên nói: “Coi như là người trong ban, bất quá không phải là bạn nữ cùng lớp mà là giáo viên chủ nhiệm lớp lão tử”.

Kim Hinh tưởng là hắn cùng gặp mặt với giáo viên để bàn về chuyện học hành, vui vẻ nói: “Vậy ngày hôm sau được không? Buổi hoạt động ngày hôm nay cũng không tầm thường, bỏ qua thật là đáng tiếc”.

Thạch Thiên hỏi: “Hoạt động gì vậy?”

Kim Hinh dường như rất chờ mong vào buổi hoạt động tối nay vậy, nàng hưng phấn nói: “Là hội đấu giá do Thoseby tổ chức, chỗ này đều tụ tập rất nhiều nhân vật nổi tiếng đó, kỳ thực cũng không phải là cuộc gặp gỡ gì, buổi tối hôm nay chủ yếu là bán đấu giá thôi, nghe nói lần bán đấu giá này không giống như những lần khác, vật bán đấu giá đều là châu bảo đã thất tung từ hơn một trăm năm của hoàng thất Châu u đó, đến đó dù cho không có mua nhưng ngắm một cái cũng tốt.”

Thạch Thiên nghĩ thầm đàn bà rốt cuộc cũng vẫn là đàn bà, nghe thấy châu bảo một cái là hai mắt liền tỏa sáng, bất quá Kim Hinh này đúng là một nữ nhân tương đối khiến hấn hài lòng khi đến Hongkong, ngày hôm nay lại quên không để Pirnie chọn một vài món châu bảo tặng nàng, nếu như nàng thích châu bảo ở hội đấu giá, không bằng đến đó mua tặng nàng một kiện, lại mua cho Tiêu Vi một món, dù sao cũng không biết Pirnie lúc nào mới đưa đồ tới, khiến cho hấn càng thêm nóng ruột. Nghĩ như vậy hấn liền nói: “Vậy thì được, trước tiên tôi đi tìm người đã, một hồi nữa sẽ đi cùng cô”.

Kim Hinh giật mình nói: “Cùng đi với giáo viên chủ nhiệm sao?”

Thạch Thiên gật đầu, nói: “Có được không?”

Kim Hinh nghi hoặc, bất quá nàng vẫn gật đầu nói: “Được... Được chứ... Bỗng nhiên nàng tựa như nghĩ đến cái gì đó, liền hỏi: “Giáo viên chủ nhiệm lớp anh là phụ nữ à?”

Thạch Thiên cũng không phủ nhận, dù sao hấn cũng không hy vọng các nàng ôm huyền tưởng gì đối với mình, nếu như các nàng không muốn hấn, một người nam nhân hoa tâm giao phó chuyện cả đời, điều đó cậu còn không được, lúc này hấn liền thừa nhận nói: “Không sai, cô nói cho tôi biết địa chỉ đi, một hồi nữa tôi dẫn nàng đến gặp cô, xe này nhỏ quá, không ngồi được ba người”.

Kim Hinh sáng giọng nói: “Em sợ đám nhà báo sẽ nhận ra xe của em, lại gây thêm phiền phức cho anh, cho nên mới mượn xe của Hạng Hồng, anh sao có thể trách em, em lại không biết anh hoa tâm như thế, ngay cả cô giáo cũng không buông tha” Bất quá xe này đúng là không ngồi được ba người, nàng cũng chỉ đành lấy bút ra viết địa chỉ cùng số điện thoại của mình đưa cho Thạch Thiên, sau đó lại dặn nhất định phải tới.

Dẫn theo Thạch Thiên đi tham gia hội đấu giá, thật ra Hạng Hồng cũng có chủ ý trong đó, nàng muốn cho hấn biết một chút về mức độ xa xỉ của người khác, cần tốn mấy trăm vạn, hơn một nghìn vạn, thậm chí trên ức tiền tài để mua một món đồ trang sức, nhằm kích phát dục vọng kiếm tiền của Thạch Thiên. Cho nên Kim Hinh chỉ cần khiến Thạch Thiên đi tham gia là được, dù sao cũng chỉ tới đó nhìn qua, dẫn thêm một người khác cũng không sao.

56. Chương 56: Phó Hội

Khi Thạch Thiên tới phòng làm việc của Tiêu Vi, liền thấy nàng đang chờ đợi ngồi đó, tựa hồ như có chuyện không vui, thấy Thạch Thiên tiến đến, nàng trách cứ nói: “Cậu chạy đi đâu vậy, tôi vừa tới lớp học nhưng không thấy cậu, còn tưởng rằng cậu... cậu không muốn để tôi dạy bù nữa...” Tuy là đang trách cứ, thế nhưng vẻ mặt của nàng lại rất vui mừng.

Thạch Thiên cười nói: “Tôi về nhà thay quần áo thôi, hiện tại không phải đã tới rồi sao”.

Tiêu Vi cầm lấy túi xách bước tới trước mặt Thạch Thiên, sáng giọng nói: “Không thể tan học rồi mới quay lại đổi sao, căn hộ của cậu cũng không xa chỗ tôi mà...” Bỗng nhiên nàng nhìn Thạch Thiên bằng ánh mắt kì lạ, thân thể hơi run một chút, sau đó lấy một chiếc khăn tay từ trong túi xách đưa cho hấn.

Thạch Thiên cầm lấy khăn tay, ngạc nhiên nói: “Gì vậy? Tôi không có xuất mồ hôi mà”.

Tiêu Vi lại lấy từ trong túi xách ra một cái gương nhỏ dúi vào trong tay hấn lạnh nhạt nói: “Tự mình nhìn lại đi, còn nói là về thay quần áo, thì ra là đi hẹn hò với người ta. Thực ra cậu không cần giấu tôi, tôi cũng chẳng là gì của cậu cả, cũng không có quyền trách cậu”.

Thạch Thiên cầm lấy cái gương lên soi, nguyên lai trên mặt mình có một vết son nhàn nhạt, đúng là của Kim Hinh lưu lại, hấn liền vội vã dùng khăn tay lau sạch, sau đó ha ha cười nói: “Tôi cũng không phải là lừa cô mà, đúng là tôi về nhà thay quần áo, đang lúc đi gặp cô thì bị người ta giữ lại”.

Tiêu Vi thấy hần vẫn còn có thể cười thản nhiên như vậy, trong lòng nàng rất đau khổ, oán thán nói: “Cậu nếu không còn muốn tôi nữa, thì nói thẳng cho tôi biết, chẳng lẽ cậu sợ tôi sẽ quần lấy cậu sao, tôi, sau này... Sau này... Sau này...” Vốn nàng định nói sau này sẽ không tìm đến hần nữa, thế nhưng lời vừa đến cửa miệng lại không thể nói lên lời, trong lòng cảm thấy quỳnh lên, nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống.

Thạch Thiên kị nhất là thấy phụ nữ khóc, hần vội vã cầm khăn tay đi đến giúp nàng lau nước mắt, Tiêu Vi ngăn bàn tay hần lại, sẵn giọng nói: “Trên khăn tay còn có vết son của người khác, đừng để đụng lên người tôi”.

Thạch Thiên khó xử đem khăn tay vứt đi, thành thật nói: “Cô không nên suy nghĩ lung tung, tôi đúng thật là về nhà thay quần áo mà, bất quá đúng là tôi có gặp một người phụ nữ khác, tôi cũng không muốn lừa cô, tương lai sẽ còn nhiều phụ nữ nữa, cô không phải đã nói không quan tâm đến chuyện của tôi sao, sao bây giờ lại không chịu được, tôi cũng không miễn cưỡng cô nữa.”

Tiêu Vi tự mình lau nước mắt, vẻ mặt rất đau khổ, lẩm bẩm nói: “VẬY... VẬY anh còn quay lại nhà em nữa đúng không?”

Thạch Thiên nói: “Lời vô ích, không quay lại thì tôi còn đến nơi này làm chi.”

Tiêu Vi lại nói: “VẬY... VẬY cậu không sợ bạn gái của cậu tức giận sao?”

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Lão tử nào có bạn gái, tôi có thể khẳng định với cô một chuyện, đời này tôi sẽ không đi tìm bạn gái cũng sẽ không bao giờ kết hôn”.

Tiêu Vi cũng không biết là nên vui hay nên buồn đây, nàng yếu ớt cười, nghĩ thầm tương lai còn dài, anh cũng không thể nói chắc chắn như vậy được, bất quá lúc đó mình cũng đã già, cũng không có khả năng cả đời ở bên hần được, bây giờ cũng đâu cần phải ăn dấm chua, qua được một ngày sẽ tính tiếp một ngày, nghĩ thế cho nên nàng tiến đến ôm cánh tay hần, nói: “Chúng ta trở về thôi” Nàng nhớ tới bây giờ vẫn đang ở trường học, vội vàng buông khỏi cánh tay hần.

Thạch Thiên nói: “Trước tiên thông thả về nhà đã, chuẩn bị cẩn thận rồi theo tôi tới...” Hần lấy mảnh giấy từ trong túi quần mà Kim Hình viết ra, nhìn một chút rồi nói tiếp: “Đi tới quán bar Tứ Quý, cô có biết tửu điểm này nằm ở đâu không?”

Tiêu Vi rất kinh ngạc gật đầu, hỏi: “Tới đó làm gì vậy, đó là một quán bar năm sao, không phải nơi chúng ta có thể đến tiêu tiền đâu”, nàng sợ Thạch Thiên nhầm địa chỉ, vội vàng cầm lấy tờ giấy trong tay hần lên đọc, quả nhiên chữ viết chính là quán bar Tứ Quý, còn có một dãy số điện thoại nữa, chữ viết rất đẹp, rõ ràng là phụ nữ viết rồi đưa cho hần, nàng buồn bực nói: “Cậu hẹn hò người ta, còn dẫn tôi đi theo làm gì”.

Thạch Thiên cũng buồn bực nói: “Cô đã làm cô giáo rồi mà đầu óc lúc nào cũng nghĩ đến hẹn hò vậy, đây là chúng ta đi tham gia một cuộc bán đấu giá”.

Tiêu Vi lấy làm lạ hỏi: “Hội đấu giá à?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Ừ, thuận tiện giới thiệu cho cô biết vài người tỷ muội, đi thôi, đừng hỏi nữa”.

Tiêu Vi sợ Thạch Thiên tức giận, đang định hỏi xem mấy vị tỷ muội kia là ai, lại đành nuốt trở lại, mang theo vẻ mặt hoài nghi đi theo hần tới bãi đỗ xe, nàng mang theo tâm trạng bất an đi theo hần tới quán bar Tứ Quý.

Tứ Quý đúng là một quán bar nổi tiếng, toàn bộ đám người phụ vụ đều mặc quần áo rất xa hoa, vẻ mặt lúc nào cũng tươi cười đón tiếp khách nhân, Tứ Quý ở Hongkong nổi danh chính là nhờ vào nằm bên trong trung tâm tài chính quốc tế, từ đây đi bộ khoảng mười phút là tới bến tàu Thiên Tinh Tiểu Luân, vô luận là vì việc buôn bán, xã giao, mua sắm, du lịch, giết thì giờ hoặc tận hưởng món ngon ở Hongkong đều có ở nơi đây. Một tháng lương của Tiêu Vi cũng không đủ để thuê một căn phòng bình thường nhất ở chỗ này vài ngày, bình thường nàng chỉ lái xe đi ngang qua, cũng không bao giờ vào cả, sau khi đem xe vào bãi đỗ, nhìn xung quanh không phải là xa hoa như BMWs, xe đua, cũng có cả xe thể thao siêu cấp, thậm chí có vài chiếc xe có hạn chế số lượng như Bentley, nàng nhin không được hỏi: “Anh có chắc đúng là chỗ này không?”

Thạch Thiên hỏi ngược lại: “Hongkong có mấy quán bar Tứ Quý?”

Tiêu Vi nói: “Dường như... Dường như chỉ có một cái”.

Thạch Thiên nói: “Vậy thì đúng rồi, chúng ta vào thôi” Hấn nói xong liền cất bước đi tới đại sảnh của quán bar, Tiêu Vi không thể làm gì khác hơn là rụt rè bám theo hấn, vừa vào đại sảnh Thạch Thiên liền nói: “Trên giấy có ghi số điện thoại đó, cô hỏi thử xem cô ta ở nơi nào”.

Tiêu Vi đem điện thoại đưa cho Thạch Thiên, đầu môi nói: “Tôi không biết nàng ta, tự cậu đi mà gọi”.

Thạch Thiên cầm lấy điện thoại đang muốn gọi cho Kim Hinh, lại phát hiện ra ở góc đại sảnh có một người đang vắn tay với hấn, đúng là Kim Hinh, nàng bây giờ đang dùng một chiếc khăn trùm kín đầu, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, đôi mắt đeo một chiếc kính râm rất lớn, nếu không phải là Thạch Thiên nhận ra bộ quần áo của nàng, thật đúng là không nhận ra được. Lúc này hấn mới đưa điện thoại cho Tiêu Vi, nói: “Không cần gọi nữa, tôi thấy nàng ta rồi” Nói xong hấn liền kéo tay Tiêu Vi đến chỗ Kim Hinh đang đứng.

Tiêu Vi lúc này cũng thấy người đang bà kia đang vậy Thạch Thiên, trông dáng vẻ của nàng ta giống như sợ bị người nào đó bắt gặp vậy, nàng không khỏi hoài nghi, người đàn bà này không phải là trốn chồng đi ngoại tình chứ, sao trông có vẻ thần bí vậy, chẳng lẽ là cùng Thạch Thiên yêu đương vụng trộm, bằng không sao trông bộ dạng lại như vậy, phải tìm cơ hội nói chuyện với Thạch Thiên mới được, nếu không lại rước họa vào thân....

57. Chương 57: Đồng Bệnh Tương Liên

Kim Hinh chờ Thạch Thiên đi tới gần, mới quay sang Tiêu Vi bên cạnh hấn chào hỏi: “Cô là cô giáo của Thạch Thiên à, thật xinh đẹp, ở đây nói chuyện không tiện, chúng ta hãy đi tiệm ăn trước, sau đó sẽ tìm hiểu thêm về nhau” Nói xong nàng thân mật kéo cánh tay kia của Thạch Thiên, hướng thang máy đi đến.

Trong lòng Tiêu Vi vẫn tương đối là người truyền thống, ở cùng một chỗ với Thạch Thiên là bởi vì không kìm lòng nổi, nhưng dù sao nàng vẫn là giáo viên của Thạch Thiên, hiện tại lại cùng với một người phụ nữ khác của Thạch Thiên thân mật quan hệ, nàng cảm thấy rất mất tự nhiên, sắc mặt mắc cỡ đến nổi đỏ bừng, thật muốn lập tức thoát khỏi chỗ này. Nhưng trong tiềm thức lại không muốn một mình Thạch Thiên ở cùng một chỗ với người phụ nữ này, tuy rằng không nhìn rõ diện mạo của người phụ nữ này, nhưng khí chất cao quý vóc người lả lướt, phục sức trên người rõ ràng rất quen thuộc trên các tờ catalo quảng cáo của các đại sư nổi tiếng, mình nếu so với nàng còn thua kém vài phần, rất sợ Thạch Thiên bị nàng ta đoạt đi, nhìn động tác thân mật của nàng kéo cánh tay Thạch Thiên, tâm nàng sinh lòng ghen tuông, cắn môi một cái nàng cũng kéo lấy cánh tay kia của hấn bước lên trên thang máy, trong lòng nàng vẫn đang suy nghĩ xem rốt cuộc người phụ nữ này là ai, trông có vẻ rất quen thuộc.

Đồ trang trí xa hoa nhưng không mất đi vẻ u nhã, trong phòng ăn đã xuất hiện không ít người, đại bộ phận là tới đây vì cuộc đấu giá tối hôm nay, thuận tiện mới đến chỗ này dùng cơm, trong đó có không ít thương nhân giàu có, nhân vật nổi tiếng. Kim Hinh dẫn theo hai người tìm một chỗ ngồi tương đối khuất, sau khi gọi thức ăn, nàng gỡ khăn che mặt cùng với kính râm, đưa tay tới trước mặt Tiêu Vi nói: “Xin chào! Chúng ta làm quen một chút nhé, tôi tên là Kim Hinh”.

Tiêu Vi vẫn đang nhìn chằm chằm vào Kim Hinh, từ lúc Kim Hinh lấy xuống kính râm tới bây giờ, nàng lập tức nhận ra nàng ta, nàng cho là mình nhìn lầm, liền trợn trừng con mắt, hai tay che miệng, thiếu chút nữa kêu to, nhất thời cũng quên cả đưa tay ra đáp lễ.

Kim Hinh giơ tay lên hồi lâu, cười nói: “Cô không keo kiệt đến nỗi không muốn bắt tay cùng tôi chứ?”

Tiêu Vi lúc này mới kịp phản ứng, nàng liền vươn tay ra đáp lễ, vẻ mặt xấu hổ nói: “Đương nhiên là không phải, chỉ là có chút bất ngờ mà thôi, cũng không nghĩ tới hôm nay có thể cùng một đại minh tinh ngồi ”chia xẻ” một bàn ăn, tôi tên là Tiêu Vi.” Nói đến hai chữ “Chia xẻ” nàng cố ý nhấn mạnh một chút, con mắt lại nhìn Thạch Thiên, đây rõ ràng là nàng có ý châm chọc Kim Hinh cùng nàng chia xẻ một người đàn ông, để phản bác lại nàng ta vừa nói nàng keo kiệt.

Kim Hinh lại không có chút phật lòng nào, nàng hì hì cười nói: “Cô giáo Tiêu xin cứ yên tâm, tôi sẽ không ăn mất phần của cô đâu”.

Sắc mặt Tiêu Vi mới vừa khôi phục lại một ít, bây giờ lại đỏ bừng lên, nói không lên lời, oán hận liếc mắt nhìn Thạch Thiên, Thạch Thiên lại làm vẻ hết nhìn trái lại nhìn phải, coi như cái gì cũng không nghe thấy.

Kim Hinh cũng không buông tay, nắm chặt bàn tay của Tiêu Vi, sau đó lại đứng dậy đi đến ngồi cạnh Tiêu Vi, nhẹ giọng nói: “Tôi là người cũng không cầu điều gì khác, qua được một ngày thì tính thêm một ngày, nếu như cô giáo Tiêu đồng ý, tôi cùng với cô sẽ là chị em tốt của nhau, sau này sẽ cùng thân mật trò chuyện,... ít nhất... Hiện tại chúng ta cũng có chung một bí mật, cũng coi như là có duyên” Nàng vừa nói vừa liếc mắt nhìn Thạch Thiên, nói tiếp: “Có thể quen biết hần, cũng không biết là tốt số hay mệnh khổ nữa”.

Tiêu Vi cũng nhiều ít nghe được một ít chuyện xấu của Kim Hinh, vốn cho là nàng chỉ cùng Thạch Thiên vui đùa một chút, lúc này nghe xong lời nàng nói, liền đánh giá lại nàng ta cũng không phải như mình nghĩ, nhớ tới mình còn ở một chỗ với Thạch Thiên, cũng chỉ là được đêm nào hay đêm ấy mà thôi, có tư cách gì mà ăn giấm chua của người khác, nhất thời nàng cũng có cảm giác đồng bệnh tương liên với nàng này, nàng khổ thanh than thở: “Thực ra tôi cũng giống như cô thôi”.

Kim Hinh nói: “Vậy cô nguyện ý làm chị em với tôi không?”

Tiêu Vi thấy Kim Hinh chủ động như vậy, giọng nói tràn ngập chờ mong, hơn nữa bạn bè của mình ở Hongkong quá ít, cũng muốn tìm người trò chuyện, đặc biệt là tán chuyện về Thạch Thiên, cũng chỉ có thể nói cùng Kim Hinh mà thôi, vì thế nàng gật đầu nói: “Tốt quá, cô là đại minh tinh cũng không ngại kết bạn cùng với một người giáo viên như tôi, tôi cầu còn không được, thế nào mà lại từ chối chứ”.

Lúc này người phục vụ đã bê thức ăn lên, Thạch Thiên chỉ cố ăn thật nhiều, cũng không để ý đến hai nàng nói chuyện phiếm, Tiêu Vi cùng Kim Hinh tuy rằng rất mê đắm Thạch Thiên, chủ đề chuyện cũng không có gì ngoài chuyện liên quan đến hần, cũng không quay lại xem hần đang ăn cái gì, hai người trò chuyện rất tâm đắc, càng lúc càng trở nên thân mật.

Trong lúc trò chuyện, Kim Hinh hỏi: “Nghe khẩu âm của cô hình như không phải là người Hongkong bản địa thì phải?”

Tiêu Vi gật đầu nói: “Tôi là người Thượng Hải, tới Hongkong mới được hơn ba năm”.

Kim Hinh hỏi: “Vậy người nhà của cô đâu, cũng đều tới Hongkong rồi à?”

Tiêu Vi lắc đầu nói: “Không, bọn họ đều ở Thượng Hải, chỉ có một mình tôi tới Hongkong thôi”.

Kim Hinh cảm thấy khó hiểu nói: “Thượng Hải bây giờ so với Hongkong cũng không kém hơn là bao, rất nhiều người Hongkong, Đài Loan cũng đều đi tới Thượng Hải, thế nhưng sao cô trái lại lại tới Hongkong vậy.”

Về mặt Tiêu Vi trở nên ảm đạm, khổ thân một tiếng cũng không nói gì.

Kim Hinh biết chạm đến chuyện thương tâm của nàng, liền vội hỏi: “Xin lỗi, tôi chỉ là tùy tiện hỏi mà thôi...”

Tiêu Vi cười cười, nói: “Không có gì, chúng ta nếu đã là chị em tốt, tôi cũng không có giấu cô, tôi được gả tới Hongkong, một năm trước đã ly hôn rồi, lúc đó người nhà tôi cũng phản đối tôi đến Hongkong, cho nên sau khi ly hôn tôi cũng không dám nói cho người nhà biết, cũng xấu hổ không dám trở lại, cho nên mới lưu lại đây”.

Trong lòng Kim Hinh tự trách mình lắm miệng, nàng lập tức buồn bực nói: “Trái tim người này thật nhẫn tâm, Vi muội muội xinh đẹp như vậy, hần lại bỏ, thực sự là có mắt như mù mà”.

Tiêu Vi không muốn nhắc đến vấn đề này nữa, liền cười nói: “Cô nên gọi tôi là chị mới đúng chứ, dù sao thì tôi cũng hơn tuổi cô mà”.

Kim Hinh hi hi cười nói: “Tôi vẫn luôn giữ bí mật về tuổi tác của mình, thế nhưng đảm bảo là lớn tuổi hơn cô, chỉ là bởi vì công việc đặc thù cho nên trang điểm trông trẻ thế thôi, hôm nào tôi giúp cô trang điểm một chút, đảm bảo cô trông sẽ trẻ hơn đến mười tuổi đó”.

Tiêu Vi nghĩ thầm, tôi đâu có nhiều tiền mà mua nhiều đồ trang sức đắt tiền như mấy người đại minh tinh các cô, nàng mới vừa định cự tuyệt, chợt thấy bàn bên kia có một người khách, cả người nàng liền chấn động, nhẹ nhàng kêu “A” một tiếng. Kim Hinh cùng Thạch Thiên cũng cảm giác được dị trạng của Tiêu Vi, liền theo ánh mắt của nàng nhìn sang, chỉ thấy khách nhân bên kia bàn là một nam một nữ, nam hơn - ba mươi tuổi, tướng mạo rất anh tuấn, nữ tuổi cũng xấp xỉ như vậy, quần áo rất lộng lẫy, trông cũng có

vài phần quyến rũ, chỉ là hơi béo một chút, hai người đang thân mật nói chuyện, người đang ông kia tựa hồ như phát hiện được có người nhìn mình, hần cũng quay người nhìn lại, liền thấy ba người trong đó có Kim Hinh, hần gật đầu mỉm cười, khi nhìn thấy Tiêu Vi bên cạnh Kim Hinh, rõ ràng hần cũng chấn động lập tức cúi đầu.

Kim Hinh tò mò hỏi: “Vi muội muội, em biết Chu Kiến Nhân tiên sinh sao?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Tiêu Vi run rẩy, tựa hồ như đang muốn khóc, không nghe thấy lời của nàng nói.

Thạch Thiên vẫn không nói chuyện, bỗng nhiên lên tiếng: “Đây chính là người chồng trước của cô sao?”

58. Chương 58: Hồ Đồ Mới Tốt

Thân thể Tiêu Vi rõ ràng hơi chấn động, nàng nhìn Thạch Thiên, rồi nói: “Làm sao cậu biết?”

Thạch Thiên khẽ cười, nói: “Đoán thôi”.

Tiêu Vi gật đầu về mặt càng thêm buồn bã, Kim Hinh nhìn Thạch Thiên lấy làm lạ hỏi: “Nhìn anh lúc nào cũng tùy tiện tiện, nghĩ không ra điều này cũng có thể nhìn ra”.

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Lão tử chỉ tốn tâm tư quan tâm tán tỉnh phụ nữ thôi, bình thường không muốn dùng đầu óc để nghĩ mấy chuyện vớ vẩn” Hần đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiêu Vi, ôn nhu an ủi: “Cô cần phải sống cho tốt, bằng không sống trong ký ức nhiều năm như vậy, cũng khiến bản thân buồn phiền đến chết đó”.

Tiêu Vi là lần đầu tiên nghe được Thạch Thiên dùng ngữ khí ôn nhu như thế nói chuyện với mình, trong giọng nói của hần còn chứa đầy vẻ quan tâm, nàng nhất thời cảm thấy một trận ngọt ngào, tâm tình đã tốt hơn nhiều, sáng giọng nói: “Cậu mới được bao tuổi rồi mà giọng nói cứ như là ông cụ non vậy”.

Kim Hinh cũng trách mắng: “Đúng thế, nếu như ngay cả anh cũng chán sống, vậy bọn em còn sống thế nào được nữa”.

Thạch Thiên phì cười một trận, nghĩ thầm, lão tử đúng là sống đủ rồi, về phần tuổi tác lão tử đã có kế hoạch, cho dù nói cho các người biết, các người cũng sẽ không tin, chính là không nói thì hơn, vì vậy hần đổi đề tài, quay sang nói với Kim Hinh: “Hinh như em cũng biết hần ta à?”

Kim Hinh đầu tiên là nhìn Tiêu Vi một chút, thấy vẻ mặt nàng khôi phục lại bình thường, không có ý phản đối, vì vậy mới nói: “Em cũng không quen lắm với tên Chu Kiến Nhân này, chẳng qua là có gặp qua trong một hai cuộc gặp gỡ mà thôi, em chỉ biết là hần là ở rể nhà phú thương Hứa gia thôi, bây giờ là tổng giám đốc của tập đoàn Hứa thị, năm ngoái còn được đề cử là một trong những mười thanh niên kiệt xuất nhất ở Hongkong đó, bất quá người Hongkong cũng biết hần là kẻ ngồi mát ăn bát vàng nên cũng không bình luận gì nhiều. Ngồi ở bên cạnh hần chính là vợ hần tên là Hứa Thục Viện, là con gái của Hứa gia, hiện giờ đã tiếp nhận sản nghiệp của cha nàng, là chủ tịch tập đoàn Hứa thị” Bỗng nhiên nàng “hì hì” cười một tiếng nói tiếp: “Vị Hứa Thục Viện này em lại rất quen, có một diễn viên nam trong phim ”Vĩnh Hưng Ngụ Nhạc” là tên mặt trắng được nàng bao, bình thường hay đến sân diễn gặp gỡ, mặt khác còn nuôi một gã nam người mẫu nữa, thường bảo vệ bên người nàng, mấy chuyện này đa số người Hương Cảng cũng không biết, nhưng em khẳng định là Chu Kiến Nhân biết, chỉ có điều hần cũng không dám quản người vợ này, nếu như ở Hongkong mà có cuộc thi bình chọn mười người đàn ông bị đội nón xanh, hần đúng là không cần đề danh cũng được xếp vào một trong số đó”.

Thạch Thiên ha hả cười nói: “Đàn ông mà sống theo kiểu đó đúng là rất thảm, vốn lão tử còn muốn thay Tiêu Vi đánh cho hần một trận để hả giận, xem ra không cần thiết nữa rồi”.

Tiêu Vi nhất thời khản trương nói: “Tôi biết cậu rất tốt với tôi, nhưng xin cậu đừng vì tôi mà đi gây sự với người ta”.

Kim Hinh cũng nói: “Buông tha Vi muội muội chính là một tổn thất lớn của hần, người Hương Cảng cũng biết chuyện của vợ hần, như thế cũng đủ mất mặt rồi. Bất quá Hứa gia tại Hongkong cũng coi như có chút địa vị, tuy rằng không thể so cùng với Lý gia, Quách gia những đại phú thương này, thế nhưng tài sản cũng lên tới con số trăm tỷ, nếu không phải chuyện to tát gì cũng không nên chọc vào bọn họ”.

Về mặt của Thạch Thiên bắt cần đời nói: “Lão tử thật muốn đánh hấn, cũng không quản hấn là ai, bất quá nhìn bộ dạng của hấn chỉ muốn xông lên cho hấn một trận, chứ nếu mà nhẹ tay nhẹ chân thật không đã” Hấn chợt nhớ tới sau khi mình vào núi bái sư học nghệ, đã hai ngàn năm qua chưa một lần nào đánh nhau khiến hấn đã ghiền cả, trong lòng hấn cũng đang tiếc hận không thôi, hấn lại nói tiếp: “Cái tên của tiểu tử này cũng thật là hay, Chu Tiệp Nhân... Đúng là tiệp nhân... Ha ha ha ha...”

Kim Hinh và Tiêu Vi nghe hấn nói thú vị như vậy cũng nhin không được hi hi mà cười, khiến mọi người xung quanh đều phải nhìn lại, có không ít người nhận ra Kim Hinh, đều hướng tới nàng chào hỏi, Kim Hinh cố nhin cười, nhất thời hướng tới bọn họ mỉm cười đáp lễ.

Lúc này Hứa Thục Viện cũng phát hiện ra Kim Hinh và Tiêu Vi, ả phụng phịu khuôn mặt nhỏ, tựa hồ như đang quở trách Chu Kiến Nhân bên người vậy, Thạch Thiên đứng thẳng tai lên nghe xem bọn họ nói gì, quả nhiên là ả đang chất vấn vì sao sắc mặt Chu Kiến Nhân lại khó coi như vậy khi thấy vợ trước, có đúng hay không muốn nói lại tình xưa, Chu Kiến Nhân kia nhất thời giấy nẩy người ra sức phủ nhận, liên tục giải thích. Hứa Thục Viện lại nhìn về phía bàn bên này, liền thấy ánh mắt rất lạ cũng không phải là Tiêu Vi mà là ánh mắt nóng rực của Thạch Thiên, sau một lúc ả kéo Chu Kiến Nhân hướng tới bàn của ba người bọn họ.

Sau khi tới bàn ba người, Hứa Thục Viện đầu tiên chào hỏi Kim Hinh, nói: “Kim tiểu thư, đã lâu không gặp, ngày hôm nay chị cũng tham gia hội đấu giá sao?”

Kim Hinh vội nói: “Thì ra là Hứa tiểu thư, quả thực đã lâu không gặp, nghe nói hội đấu giá ngày hôm nay có vài món vật phẩm rất trân quý, cho nên tôi mới rủ hai người bạn đến xem, Hứa tiểu thư đến đây nhất định là muốn mua được món đồ trân quý đó rồi” Nàng biết Hứa Thục Viện tuy rằng đã lấy chồng thế nhưng nàng ta vẫn thích được người khác gọi là Hứa tiểu thư.

Hứa Thục Viện kiêu căng cười nói: “Đầu tiên là xem xét một chút đã, nếu như thích hợp thì mới mua, các người nên ngắm kỹ vài lần đi, sau này sẽ không có cơ hội thấy nữa đâu”.

Kim Hinh nghe vậy rất tức giận, nhưng cũng không biết làm gì hơn, nàng ta nói cũng đúng, nghe nói hôm nay có hai vật phẩm quý giá, giá trị lên tới hơn hai triệu dollar HongKong, nếu nàng có thất lưng buộc bụng cũng có thể mua được, nhưng nàng quyết sẽ không làm như vậy. Nàng chỉ đành cười nhạt với Hứa Thục Viện, nghĩ thầm Hứa Thục Viện này bình thường gặp mặt đều là một bộ kiêu căng tự phụ, rất ít khi chủ động chào hỏi ai, chỉ sợ nguyên nhân chính là vì Tiêu Vi.

Quả nhiên Hứa Thục Viện nhìn Tiêu Vi một chút, sau đó khinh miệt nói: “Nghĩ không ra Tiêu tiểu thư cũng có mặt ở chỗ này, thực sự là bất ngờ” ả nghiêm mặt quay sang nói với Chu Kiến Nhân: “Thấy người tình cũ sao anh lại không chào hỏi thế, hay là ngại tôi ở chỗ này làm vướng bận anh?”

Chu Kiến Nhân vốn là đang khó xử, hiện giờ càng thêm khó coi, khúm núm nói: “Bà xã, anh... Trong lòng anh chỉ có em thôi, không có ai khác mà... Không có...”

Về mặt Hứa Thục Viện đắc ý nhìn về mặt tức giận đến run người của Tiêu Vi mà cười cười, lại nhìn Thạch Thiên vài lần, cuối cùng quay sang Kim Hinh hỏi: “Cậu trai này trông thật đẹp trai, chắc là người mới ở công ty điện ảnh các cô sao? Tôi bây giờ mới trông thấy hấn ta đó, Kim tiểu thư nếu không ngại có thể giới thiệu cho cho tôi được không, gần đây tôi lại hứng thú muốn đầu tư vào mấy bộ phim, muốn lăng xê mấy người mới” Ngữ khí của nàng ta càng lúc càng lộ ra vẻ khiêu khích, Chu Kiến Nhân bên cạnh, về mặt lúc trắng lúc xanh, cũng không dám nói xen vào, chỉ cúi đầu đứng bên cạnh.

Kim Hinh và Tiêu Vi cũng không nghĩ ra Hứa Thục Viện lại công nhiên khiêu khích Thạch Thiên, các nàng tuy rằng nghĩ Thạch Thiên cũng không phải là sẽ vì tiền mà bán đứng nữ nhân của mình, nhưng tiểu tử này vốn hay làm những chuyện mà người khác không ngờ tới, nói không chừng sẽ bị Hứa Thục Viện câu dẫn cũng nên, nhất thời cả hai nàng đều khần trương, đặc biệt là Tiêu Vi, chồng trước của nàng cũng bị Hứa Thục Viện cướp đi, nếu như Thạch Thiên lại có quan hệ với Hứa Thục Viện, cho dù hấn không vứt bỏ nàng, nàng cũng không thể tiếp thu được, cũng không thể bảo trì quan hệ như bây giờ với Thạch Thiên nữa.

Chỉ thấy Thạch Thiên chậm rãi lấy khăn lau miệng, hấn quay lại đối diện với Hứa Thục Viện, thanh âm rõ ràng nói: “Trông cô như lợn mẹ vậy, lão tử không có hứng thú, cũng không cần phải làm quen gì hết”.

Hắn lại chuyển ánh mắt tới Chu Kiến Nhân đứng bên cạnh ả nói: “Người là chồng của lợn sao, mau khiêng con lợn này đi, đừng đứng ở chỗ này làm ảnh hưởng tới bữa ăn của lão tử”.

59. Chương 59: Làm Người Hầu.

Kim Hinh dù sao cũng là một đại minh tinh, có thể nói là một trong những nhân vật đại biểu của Hongkong, mặc dù còn đang ngồi cùng với đám thương nhân giàu có này, thế nhưng sự nổi tiếng của nàng tuyệt đối là hơn bọn họ, Chu Kiến Nhân và Hứa Thục Viện đôi vợ chồng này bởi vì có thanh danh không tốt cho nên thường là chủ đề để đám khách nhân bàn tán nơi quán trà quán rượu, thế nhưng dù sao hai người này cũng rất nổi tiếng, trong phòng ăn này cũng có nhiều người biết họ. Từ lúc vợ chồng hai người tới chỗ Kim Hinh, mấy người đại gia đều tập trung ánh mắt vào bên này, hơn nữa nhà hàng này rất u nhã, mà mấy người đang ngồi lại là đám thương nhân giàu có, cho nên tương đối chú ý tới hình tượng bản thân, người ở đây tuy rằng không ít, thế nhưng vẫn tương đối an tĩnh, không có ai lớn tiếng cãi, cho nên cuộc đối thoại giữa mấy người căn bản đều bị người khác nghe được.

Ban đầu mọi người đều nghe được Hứa Thục Viện làm trò trước mặt chồng mình, khiêu khích người cậu trai bên cạnh Kim Hinh, trong lòng bọn họ không khỏi cười trộm, cũng đều buồn thay cho Chu Kiến Nhân, cũng có mấy người phụ nữ xinh đẹp khoe mắt len lén nhìn Thạch Thiên, tâm hồn thiếu nữ không khỏi kích động, ước ao mình cũng như Hứa Thục Viện không hề cố kỵ mà câu dẫn chàng thanh niên dễ nhìn kia, trong lòng lại đang ao ước chồng mình không “Hiền lành” như Chu Kiến Nhân, cảm thán cho số phận của mình. Khi bọn họ vừa nghe được chàng trai kia nói Hứa Thục Viện là lão lợn nái, nói Chu Kiến Nhân là chồng của một con lợn mẹ, bọn họ thực sự nhin không được mà đều ôm bụng cười. Cho dù những người có gia thế, thân phận cùng tiền tài rất lớn cũng không nhin được cười, chỉ một câu đã khiến Hứa Thục Viện khó có thể chịu nổi rồi.

Hứa Thục Viện vốn xuất thân nơi nhà giàu có, khí chất cao quý, lại có vài phần tư sắc,... ít nhất... Cũng không thể coi là xấu, chỉ là hơi chút béo phì mà thôi, nói dễ nghe một chút gọi là đầy đặn, bởi vì điểm này cho nên Hứa Thục Viện kiêng kỵ nhất là người khác gọi ả là béo phì. Bình thường ả chỉ cần hô một tiếng là đàn ông xếp đầy cửa, không nghĩ tới ngày hôm nay lại có một tên nam nhân không biết tán thưởng lại còn nói lời ác khẩu nữa. Trước mặt mọi người lại hình dung ả là “Lão lợn mẹ”, lại ngay trước mặt vợ cũ của chồng, điều này khiến ả sao có thể chịu được, nhất thời ả tức giận đến nổi sắc mặt biến thành màu tím, thất khiếu xị khói, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Tiêu Vi nghe được lời nói của hắn, nhất thời cũng hết giận, lúc này trong lòng nàng dâng lên vô hạn cảm kích đối với Thạch Thiên, nếu không phải ở đây có nhiều người, nàng đã sớm chui vào lòng hắn rồi. Kim Hinh bên cạnh lại lộ vẻ ưu sắc, nàng vì Thạch Thiên mà lo lắng, nàng biết Hứa Thục Viện từ trước đến nay rất ngang ngược kiêu ngạo, bây giờ bị Thạch Thiên châm chọc như vậy, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn, tuy rằng Hạng gia cũng đã nhìn trúng Thạch Thiên, nhưng nàng không biết Hạng gia có vì hắn mà xuất đầu hay không, Hạng lão gia từ từ trước đến nay không muốn kết thù kết oán cùng với mấy tay thương gia nổi tiếng, nếu như Thạch Thiên đắc tội với đám hắc đạo, ngược lại lão lại không sợ. Nàng thấy bộ dạng của Hứa Thục Viện đang muốn phát tác, vội vàng đứng dậy nhẹ giọng nói: “Hứa tiểu thư xin đừng trách, hắn mới tới Hongkong, chưa quen biết mọi thứ, cũng không tránh khỏi thất thố, hắn cũng không phải là người mới trong công ty tôi, mà là khách của Hạng lão gia tử, tôi chỉ dựa theo sự phân phó của Hạng lão gia tử dẫn hắn tới đây thăm quan một chút mà thôi.”

Hiện tại Kim Hinh cũng chỉ có thể đổ chuyện này lên người Hạng Hoa Cường, tránh cho xảy ra một trận nháo sự trong phòng ăn, nếu cứ tiếp diễn như vậy sau này thật khó giải quyết.

Hứa Thục Viện nghe vậy liền giật mình, bối cảnh của Hạng Hoa Cường nàng đương nhiên là biết, bất kể là về phương diện nào lão đều mạnh hơn rất nhiều so với Hứa gia, huống chi lão lại là lão đại của hắc bang Hongkong, những người này vô luận là ai đám thương nhân cũng không muốn trêu vào. Nhất thời ả cũng không đoán được ra thân phận của Thạch Thiên, khiến ngay cả Hạng Hoa Cường lại để Kim Hinh bồi hắn đi chơi như vậy. ả đứng lặng tại chỗ, cũng không biết nên nói gì. Chu Kiến Nhân trời sinh tính nhu nhược, lúc này thấp giọng thì thầm bên tai Hứa Thục Viện, nói: “Bà xã à, chúng ta về chỗ ngồi đi, thức ăn cũng đã nguội cả rồi.”

“Bốp” một tiếng rất kêu, Hứa Thục Viện bất ngờ cho Chu Kiến Nhân một bạt tai, mắng: “Phế vật...” Ả không thể làm gì khác hơn là trút giận lên đầu chồng mình, sau lại hung hăng trừng mắt nhìn Thạch Thiên và Tiêu Vi, cuối cùng ả xoay người hướng tới cửa ra vào, bữa cơm này cũng không thể nuốt trôi nữa.

Chu Kiến Nhân lấy tay bưng khuôn mặt, trừng mắt liếc Tiêu Vi, tựa hồ như trách nàng không nên đến nơi này, hại hấn bị Hứa Thục Viện chửi đánh, hấn oán giận nói: “Cô sao còn chưa quay về Thượng Hải, nếu không tôi sẽ đòi lại căn phòng hiện giờ của cô đó.”

“Bốp” một tiếng ròn tan nữa vang lên, má bên kia của Chu Kiến Nhân đã bị Thạch Thiên cho một bạt tai, hấn nhất thời cảm thấy lỗ tai mình ù ù không rõ, trong đầu trống rỗng, con mắt nhìn mọi vật trong nhà hàng đều thấy lay động, nhất thời đứng không vững té lăn trên mặt đất, sau đó có một bàn chân giẫm lên mặt hấn, lỗ tai bên kia nghe thấy thanh âm của Thạch Thiên nói: “Sau này mà mày còn dám liếc mắt dù chỉ là một cái với nàng, lão tử sẽ móc mắt của mày ra, cút...”

Không đợi Chu Kiến Nhân đứng lên, Thạch Thiên một cước đã đá lên cái mông hấn, Chu Kiến Nhân giống như quả bóng bô-linh trượt ra ngoài, cũng không đụng vào bất cứ bàn ăn nào, thẳng đến chỗ bàn của mấy người phục vụ ở cửa, chân hấn lúc này chạm vào chân bàn mới dừng lại được. Một gã quản lí dẫn theo mấy người bảo vệ chạy vào nhà hàng nâng Chu Kiến Nhân dậy rồi lôi ra ngoài, cũng không qua hỏi Thạch Thiên rốt cuộc là phát sinh chuyện gì giữa bọn họ, dường như không có chuyện gì xảy ra vậy. Thạch Thiên ngồi trở lại vị trí của mình, dùng khăn lạnh lau lau tay, nói: “Đánh một kẻ như vậy cũng làm bẩn tay lão tử.”

Tiêu Vi bỗng nhiên nhào vào trong lòng Thạch Thiên, ôm chặt lấy thắt lưng hấn, “Ồ” Một tiếng khóc lên, Thạch Thiên biết hiện ở trong lòng nàng đang rất ủy khuất, cần phải phát tiết ra, cũng để mặc nàng khóc lóc trong lòng ngực mình, hấn dùng tay nhẹ nhàng vuốt lưng nàng. Mấy người xung quanh thấy Thạch Thiên đánh Chu Kiến Nhân một cái bạt tai, ánh mắt lại vẫn chăm chăm nhìn bọn họ, hấn đảo mắt một cái, mấy người kia liền chuyển ánh mắt đi nơi khác, không dám nhìn nữa.

Một lát sau Tiêu Vi đã ngừng khóc, thân thể còn không ngừng run rẩy, nàng ngẩng đầu nhìn Thạch Thiên Đạo, nói: “Sau này em sẽ dành cả đời để hầu hạ anh, cho dù có là người hầu của anh em cũng cam lòng.”

Thạch Thiên cười nói: “Nào có ai muốn nguyện ý làm người hầu bao giờ, người hiện giờ là cô giáo của ta, sao lại không biết xấu hổ mà làm người hầu chứ.”

Tiêu Vi cắn răng nói: “Em cam tâm tình nguyện mà, sau này...Sau này em ở chỗ anh được không? Em muốn trả căn phòng kia cho hấn, không muốn ở nơi đó nữa.”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Tốt, căn phòng kia nếu là của hấn, tốt nhất là đừng ở đó nữa.”

Tiêu Vi vô cùng mừng rỡ, ngồi thẳng người dậy, lộ ra nụ cười ngọt ngào, lại thấy vẻ mặt kì lạ của Kim Hinh đang nhìn hai người, nàng mắc cỡ đỏ bừng mặt.

Kim Hinh lo lắng việc Thạch Thiên đánh Chu Kiến Nhân, sau đó đối phương nếu như báo cảnh sát sẽ có phiền phức, vì vậy nàng nói: “Chúng ta trước hết hãy rời khỏi đây thôi, hội đấu giá này có tham gia hay không tham gia cũng thế mà thôi, cũng không mua được cái gì cả.”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Người nếu không mua thì để ta mua, chẳng lẽ lão tử lại rồi hơi chạy đến đây chỉ để ăn một bữa cơm.” Bỗng nhiên ngay lúc này bên tai hấn truyền đến một thanh âm: “Chủ nhân, ta là Tát Cát đây, có cần ta xử lý hai người kia không?” Người này chính là dùng phương pháp truyền âm nhập mật, Thạch Thiên theo hướng phát ra âm thanh nhìn lại, chỉ thấy tại một góc nhà hàng có một gã trung niên da trắng tóc xơ xác như lá cọ, thân hình cao lớn đang cung kính nhìn hấn, người này hấn đã gặp qua ở tòa thành Thiên Thạch, cũng là một trong những người phụ trách ở Thiên Thạch Đồng Minh, hấn nghĩ thâm làm sau gã lại biết mình ở đây, hấn liền đứng dậy nói với Kim Hinh và Tiêu Vi hai người: “Hai người cứ ngồi ở chỗ này chờ ta một chút.”

Kim Hinh cho rằng Thạch Thiên lại muốn gây sự, nỗ lực mở miệng muốn khuyên hấn, lại bị Thạch Thiên trừng mắt lên, nhất thời khiến trái tim nàng run lên, đành nuốt lời định nói lại.

60. Chương 60: Tự Mua Tự Bán

Khi Thạch Thiên đi tới cửa, Tát Cát vẫn liên tục dùng truyền âm nhập mật nói rằng: “Chủ nhân xin đi theo ta.” Gã đi trước dẫn đường, tiến tới một gian phòng, trong phòng còn có một người trung niên ước chừng hơn bốn mươi tuổi, Thạch Thiên cũng đã gặp hắn ở pháo đài, tên hắn là Sát Lôi Á, là một tổng giám đốc quỹ TS khu vực Đông Nam Á, Thạch Thiên buồn bực nói: “Hai người tiểu tử các ngươi sao lại đều ở đây, có phải vì theo dõi lão tử mà tới không?”

Tát Cát và Sát Lôi Á hai người kinh hoảng nói: “Tuyệt đối không phải...”

Sát Lôi Á nói: “Chủ nhân, Bì Nhĩ Ni lúc đi đã phân phó chúng tôi, không có việc gì thì tốt nhất không nên quấy rầy ngài, chúng ta làm sao dám theo dõi ngài chứ.”

Thạch Thiên tiến tới ghế sofa ngồi xuống, hỏi: “Các ngươi cũng không phải rồi rỗi mà tới nơi này ăn cơm chứ?”

Tát Cát thấp thỏm bất an hồi đáp: “Chúng tôi cũng đôi khi đến chỗ này dùng cơm, bất quá hôm nay không phải là như vậy, nghe nói chủ nhân tới đây cho nên chúng ta mới cố ý đến.”

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Là ai nói cho các ngươi biết ta ở chỗ này?”

Tát Cát nói: “Chủ nhân, ngài đại khái là không biết, gian tửu điểm này cũng là của Thiên Thạch Đồng Minh khống chế, không riêng gì tửu điểm này, hiện nay cũng có rất nhiều siêu đại hình khách sạn cùng sông bạc trên khắp thế giới đều có cổ phần của Thiên Thạch Đồng Minh, bởi vì ngày hôm nay phải bán đấu giá hai kiện bảo vật của ngài cho nên ta mới phái một tên thủ hạ tới, hắn vừa vặn đã từng đi tới sân bay tiếp đón chủ nhân, cho nên mới nhận được ngài, vì vậy chúng ta mới biết.”

Hắn ngược lại không có nói khoác, sông bạc, hộp đêm thông thường đều có quan hệ với Thiên Thạch Đồng Minh, đều nguyện ý mời Thiên Thạch Đồng Minh tham gia mua cổ phần, thậm chí còn tặng luôn cổ phần của công ty bọn họ, Thạch Thiên cũng từng nghe Bồ Lôi Đức nói về vấn đề này, hắn gật đầu hỏi tiếp: “Bán đấu giá ngày hôm nay có những thứ gì vậy?”

Tát Cát cũng là người tuyệt đỉnh thông minh, đoán được Thạch Thiên có thể là tới tham gia đấu giá hội, gã vội vã nói: “Vật phẩm trân quý nhất trong cuộc bán đấu giá hôm nay là hai kiện trang sức bằng kim cương, nếu như ngài cần vậy ta sẽ lập tức hủy việc đấu giá này đi, lấy lại cho ngài.”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Không cần phải làm vậy, lão tử muốn một hồi nữa sẽ mua chúng, nhiều người tới mục tiêu chính là hai kiện bảo vật này, bây giờ không bán nữa chẳng phải là ảnh hưởng đến danh dự hội bán đấu giá này hay sao, cứ để nguyên đó dù sao cũng mất tiền đóng thủ tục phí mà.”

Tát Cát vội nói: “Đúng đúng đúng, chủ nhân thực sự là nói có đạo lý, bất quá cũng không cần giao thủ tục phí, mấy năm trước Tác Tư Bì bán đấu giá chỗ này đã bị chúng ta mua rồi.”

Thạch Thiên lấy làm lạ hỏi: “Các ngươi chẳng lẽ đã sớm toán được lão tử muốn bán gia sản sao, ngay cả Hành Đô bán đấu giá cũng mua.”

Tát Cát giải thích: “Bởi vì tài chính của Thiên Thạch Đồng Minh có rất nhiều nhưng lại không thể đem ra công khai được, mấy năm này thu nhập càng ngày càng cao, chỉ dựa vào sông bạc, hộp đêm cũng không kịp rửa tiền, cho nên chỉ có thể nghĩ ra biện pháp này, không riêng gì mua bán, đấu giá, ngay cả công ty điện ảnh Hollywood chúng ta cũng mua hơn phân nửa cổ phần rồi.”

Thạch Thiên chợt nói: “Nguyên lai là để rửa tiền, nếu không cần phải nộp thủ tục phí, vậy lại càng không thể hủy rồi, lão tử thuận tiện giúp ngươi tẩy một ít tiền.”

Tát Cát trầm nghĩ, tiền này tẩy xong cũng đều là của ngài, tại sao lại nói là giúp ta, thế nhưng ngoài miệng vẫn khen, nói: “Đúng đúng đúng, chủ nhân quả là sáng suốt!” Từ trên người gã xuất ra một quyển chi phiếu, trên đó chưa ghi số tiền, chỉ có chữ ký của gã, hai tay cung kính đưa tới trước mặt Thạch Thiên, nói: “Vậy làm phiền ngài một hồi nữa hãy dùng tập chi phiếu này để mua hàng.”

Thạch Thiên khoát tay nói: “Chi phiếu này không cần phải đưa cho ta, một hồi nữa hãy đem hai kiện bảo vật koa cho ta là được, nếu muốn rửa bao nhiêu tiền thì cứ viết lên là được.”

Tát Cát ngẫm lại cũng thấy đúng, cho nên gã đem xấp ngân phiếu thu lại, Sắt Lôi Á lúc này trong tay cầm một chiếc điện thoại đi tới trước mặt Thạch Thiên nói: “Chủ nhân, Hứa gia hai người kia đã báo cảnh sát rồi...”

Thạch Thiên hỏi: “Có phiền phức gì không?”

Sắt Lôi Á vội nói: “Đương nhiên là không có rồi, ta lập tức sẽ đi xử lý chuyện này, bất quá sẽ có người tới quấy rối chủ nhân đó, Hứa thị vốn có một hạng mục hợp tác cùng với công ty quỹ TS của chúng ta, ta đã bảo bọn họ hủy đi đợt hợp tác này rồi, sau này sẽ tìm một công ty khác để hợp tác, chúng ta thực sự là không biết chủ nhân có xích mích với Hứa thị, bây giờ ta sẽ lập tức thông tri tới tổng bộ, lập tức phong tỏa con đường kinh doanh của Hứa thị, có lẽ nên mua một số cổ phần của bọn họ nữa...”

Tát Cát cười lạnh nói: “Biện pháp của người quá phiền phức đi, cứ giao cho ta, trực tiếp làm là được rồi.”

Sắt Lôi Á thấy Tát Cát muốn cướp công của gã, hai mắt trắng dã trợn lên, đang muốn phản bác, lại nghe Thạch Thiên quát: “Hai người các người tất cả im miệng cho ta, lão tử cũng chưa từng có xích mích cùng ai cả, nếu như xem ai không vừa mắt, lão tử sẽ trực tiếp đánh hất, không khiến các người quản.” Hắn lại quay đầu lại nói với Sắt Lôi Á: “Các người kinh doanh như thế nào thì cứ làm như thế đó, đừng làm phiền đến lão tử, đương nhiên cũng không thể hợp tác với bọn chúng được, nếu như hợp tác với bọn người này, lão tử trông cũng không vừa mắt. ”

Sắt Lôi Á nghe được hắn nói như thế cũng không dám mở miệng, chỉ liên tục liếc mắt gật đầu.

Thạch Thiên đứng dậy đi tới cửa, đột nhiên lại quay đầu lại nói: “Một hồi nữa hãy kêu xe đến, ta muốn đưa một người bạn trở về Sơn Đỉnh.”

Tát Cát và Sắt Lôi Á đoán nhất định là một trong hai nữ nhân cùng Thạch Thiên ăn cơm chính là chủ mẫu của bọn họ rồi, cho nên hai người nào dám trộm trỡ, cùng nhau liếc mắt gật đầu, miệng lại liên tục nói “Dạ, dạ...” Thẳng đến khi Thạch Thiên ra khỏi phòng hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Kim Hinh và Tiêu Vi thấy Thạch Thiên đi rất lâu như vậy mà chưa quay lại, trong lòng rất lo lắng, bây giờ thấy hắn hai nàng cũng yên tâm lại, Kim Hinh vẫn đang nghĩ Hứa gia hai người nhất định sẽ nghĩ biện pháp gì đó để trả thù Thạch Thiên, nàng muốn khuyên hắn nên rời đi trước, nhưng lại sợ hắn trách cứ, nàng thấy Thạch Thiên người này không sợ trời không sợ đất, tính cách bá đạo như thế khiến nàng vừa tức vừa hận, dường như hắn không có để nàng trong lòng vậy, nhưng loại tính cách này hết lần này tới lần khác khiến nàng càng thêm yêu hắn, quả thực là si mê rồi. Nhưng trải qua chuyện vừa rồi, đối với Thạch Thiên có một loại tín nhiệm mù quáng, không có Kim Hinh nghĩ cách can ngăn, trong lòng nàng cũng mặc kệ muốn Thạch Thiên làm cái gì thì làm cái đó, nàng hoàn toàn đều nghe theo hắn, nếu như gặp phải phiền phức, nàng cũng cùng hắn gánh chịu hậu quả.

Kim Hinh nhìn Thạch Thiên một chút, lại nhìn Tiêu Vi một lát, bất đắc dĩ hít vào một hơi, nàng thầm nghĩ, vốn hội đấu giá này chỉ có Thạch Thiên tới, bây giờ chuyện lại thành ra như vậy, cho dù nàng nói đó cũng là ý của Hạng Hồng, nếu Hứa Thục Viện thực sự muốn báo cảnh sát tới bắt Thạch Thiên, vậy nàng chỉ còn cách đi tìm Hạng Hồng nghĩ biện pháp giải quyết, cùng lắm thì là cầu xin nàng, cũng không thể mặc kệ hắn được. Thấy Thạch Thiên và Tiêu Vi cũng không ăn nữa, nàng lên tiếng: “Thời gian cũng đến rồi, chúng ta mau đi tới phòng bán đấu giá thôi.”

61. Chương 61: Đấu Giá Hội

Phòng bán đấu giá cũng nằm ngay bên cạnh, nguyên bản đây là một phòng hội nghị bây giờ được sửa chữa lại, bàn chủ tịch biến thành bàn đấu giá. Chiếc bàn này rất rộng, phía trước là hơn mười chiếc ghế sofa lớn, phía sau là hơn trăm ghế nhỏ hơn, trước mặt bàn đều bày đầy hoa quả nước uống, nhưng vẫn không cảm thấy chật. Lúc này cũng đã có rất nhiều người ngồi đó, ngoại trừ một số người vừa rời ở phòng ăn, còn có thêm không ít người mới, cũng không thiếu người đang xếp hàng tại cửa, nhân viên công tác đang kiểm tra thiệp mời của từng người và phân phát tư liệu tham khảo.

Kim Hinh đưa thiệp mời cho nhân viên công tác, tên nhân viên kia cũng không có mở ra xem, lập tức đưa cho bọn họ mỗi người một tờ tư liệu tham khảo vật phẩm bán đấu giá, một người trung niên nhân đứng

cạnh cánh cửa khiến Kim Hinh thấy có điểm quen thuộc, kỳ thực gã chính là tổng giám đốc quỹ TS khu vực Đông Nam Á Sắt Lôi Á, gã tự mình dẫn ba người tiến vào, đưa bọn họ tới một hàng ghế sofa hạng nhất, mời bọn họ ngồi xuống, khiến mấy người xung quanh đều âm thầm bàn tán, suy đoán về người thanh niên ăn mặc tùy tiện kia là ai mà khiến một người phú thương an bài cho hắn ngồi ở lô ghế tốt như vậy, bọn họ tuy rằng đều biết Kim Hinh, nhưng khẳng định nguyên nhân không phải do nàng, trong mắt bọn họ, Kim Hinh cũng chỉ là một diễn viên tương đối nổi danh, tài sản của nàng cũng chỉ tầm tầm mà thôi.

May là Thiên Thạch tại Thành Bảo luôn luôn hành sự rất cẩn thận, quỹ TS chỉ ở phía sau màn không chế các công ty mà thôi, thậm chí có nhiều người còn không biết tới sự tồn tại của quỹ TS, chỉ biết là có một ngân hàng tên là TS, mà Sắt Lôi Á cũng chỉ thỉnh thoảng tham gia vài buổi họp cấp cao mà thôi, tại Hongkong ngoại trừ một ít quan lớn thuộc chính phủ và siêu cấp phú hào ngoài ra không có nhiều người biết gã, bằng không đám người kia lại càng thêm kinh ngạc.

Hàng ghế sofa rất lớn có thể ngồi được bốn người, hơn nữa vóc người của Kim Hinh và Tiêu Vi lại hết sức thon thả, lại dựa sát vào Thạch Thiên, cho nên ba người cũng chỉ ngồi hết phân nửa chiếc ghế, phía trước ghế còn bày biện một ít hoa quả đồ uống. Kim Hinh ngồi xuống nhưng tâm trạng lại rất bất an, nàng nghĩ thầm bọn họ không phải là làm người chứ, rõ ràng lại sắp xếp cho bọn họ một lô ghế hạng nhất như vậy, nếu như một hồi nữa phát hiện ra mình ngồi nhầm chỗ, ba người thật quá xấu hổ rồi, sau đó nàng liền nhìn ra cánh cửa, vừa vặn nhân viên công tác cũng đóng cửa lại, người cũng tới đủ rồi, lúc này nàng mới yên lòng. Quay đầu lại liền phát hiện ra Hứa Thục Viện và Chu Kiến Nhân đang nhìn chằm chằm ba người, tựa như đang cố suy đoán thân phận của bọn họ vậy, sau khi bắt gặp ánh mắt của Kim Hinh đám người kia mới rời ánh mắt đi.

Lúc này người chủ trì bán đấu giá đi lên trước đài, đầu tiên là biểu thị lòng hoan nghênh và cảm tạ đối với mọi người đã tham gia hội đấu giá ngày hôm nay, sau đó nói một vài chuyện hóm hỉnh ngắn gọn nhằm làm giảm không khí khẩn trương trong phòng. Lúc này cuộc đấu giá mới bắt đầu, cuộc đấu giá tối hôm nay có tất cả mười ba kiện vật phẩm, bao gồm, đồ trang sức, đồ cổ, tranh vẽ của các bậc danh họa, đều là xa xỉ phẩm, giá quy định thấp nhất cũng là hơn mười vạn đô la Hồng Kông, cao nhất là hai kiện trang sức có giá hai nghìn vạn đô la Hồng Kông, cũng chính là hai kiện đồ trang sức mà Bì Nhĩ Ni lấy ra từ trong rương của Thạch Thiên.

Thạch Thiên đối với mấy vật phẩm phía trước không có hứng thú, hắn chỉ nhìn qua một chút hai kiện trang sức trên tờ tư liệu mà hôm nay mình muốn mua, Kim Hinh cũng không nghĩ ra mình muốn mua cái gì, cuối cùng nàng cũng cầm tờ tư liệu rồi nhìn lên hai kiện vật phẩm trân phẩm kia, Tiêu Vi lại đem tờ tư liệu kia ném qua một bên, thân thể mềm mại lại tựa trên vai hắn, nhìn hắn đang xem tờ tư liệu trên tay.

Thạch Thiên trực tiếp lật tới trang có giới thiệu hai kiện vật phẩm, kiện thứ nhất chính là một chiếc vòng cổ, có đính một viên hạt xoàn 32 ca-ra màu xanh hình trứng, xung quanh lại do 16 khối kim cương tinh phẩm của Nam Phi làm nền, vòng trang sức làm bằng bạch kim 18k với rất nhiều hạt xoàn nhỏ gắn lên, trông rất chói mắt, trên này còn ghi chú, vòng cổ này đến từ hoàng thất Pháp quốc, do người trong hoàng thất sai người dùng châu bảo tỉ mỉ làm ra, sau đó được tặng cho một vị hoàng phi được sủng ái, đến nay đã được hơn hai trăm năm tuổi, hơn một trăm năm trước nó đã biến mất một cách kì lạ. Khiến trân phẩm còn lại là một đôi vòng tay làm bằng tinh ngọc trắng như mỡ dê, hai vòng tay này dường như được chạm lại, tất cả đều là một màu trắng thuần, khiến người ta vừa nhìn đã thích, trong có ghi chú thích, vòng tay này xuất hiện tại hoàng thất Hà Lan, cũng bị mất tích cách đây hơn trăm năm. Hai kiện trân phẩm này cũng đã trải qua tay rất nhiều vị chuyên gia giám định xác nhận, bên dưới đều có rất nhiều chữ kí của mấy chuyên gia giám định.

Thạch Thiên đối với mấy thứ vòng cổ vòng tay này cũng không có hứng thú mấy, trong mười mấy cái rương của hắn đại bộ phận đều là đồ trang sức hạt xoàn, bởi vì hạt xoàn không dễ bị mài mòn, bất luận là bảo tồn trong điều kiện nào chúng cũng không hề bị hư hao, mà mấy thứ vòng cổ do Bì Nhĩ Ni lấy từ trong rương ra hắn cũng không nhớ được lai lịch. Bất quá đối với chiếc vòng đeo tay này hắn còn có chút ấn tượng, đó là bởi vì là bởi vì trong số mấy cái rương của Thạch Thiên nó là vật phát ra ngọc khí, cũng là bởi vì Thanh triều thường xuyên tặng cho mấy quốc gia lớn của phương tây mấy thứ kỳ trân dị bảo, trong một lần Thạch Thiên lên vào hoàng thất, hắn liền mang được một đồng châu báu trở về, trong đó có chiếc vòng này.

Thạch Thiên đem bức ảnh trên tờ tư liệu chụp hai kiện trân phẩm đưa tới trước mặt Tiêu Vi, hỏi: “Người

thích vật nào trong hai thứ này?”

Tiêu Vi ngẩng đầu nhìn Thạch Thiên, khẽ cười, sau đó lắc đầu nhẹ giọng nói: “Đây không phải là thứ em có thể thích.”

Thạch Thiên cười nói: “Vậy người nói xem thứ nào đẹp?”

Tiêu Vi dựa sát vào Thạch Thiên, nhìn thoáng qua bức ảnh trên tư liệu, nói: “Vòng tay đẹp hơn, màu trắng trông thật đáng yêu.”

Kim Hinh ở bên kia cũng chen vào, nói: “Đương nhiên là vòng cổ đẹp rồi, nhưng chiếc vòng cổ 32 ca-ra kia cũng đẹp lắm!”

Tiêu Vi cũng không phản bác, cười rồi “A” Một tiếng, khuôn mặt lại tựa sát lên vai Thạch Thiên, cho dù nàng ta nghĩ như thế nào cũng không lên quan đến nàng, nàng cũng không muốn tranh luận về chuyện này, chỉ vì Thạch Thiên muốn nàng trả lời xem kiện nào đẹp, cho nên nàng mới dựa vào cảm giác của bản thân mà nói, mà nàng cũng biết hột xoàn 32 ca-ra cũng là hiếm thấy, khẳng định là giá trị rất cao, cho nên nàng nghĩ lời của Kim Hinh cũng đúng. Kim Hinh hưng phấn ngẩng cao đầu, vốn còn muốn đàm luận một phen về hai kiện trân phẩm này, lại thấy Tiêu Vi lãng đạm như vậy, nàng chỉ có thể hờn dỗi liếc mắt, sau đó tiếp tục ngắm nhìn mấy kiện trân phẩm trên tư liệu.

Tiếng búa gỗ lần lượt vang lên, mấy kiện vật phẩm đều thuận lợi tìm được chủ nhân của chúng, không có một kiện vật phẩm nào phải lưu lại, giá cao nhất từ đầu đến giờ là một khối ấn chương làm bằng phi thủy từ thời Minh, giá khởi điểm là 160 vạn đô la Hồng Kông, kết thúc là 465 vạn đô la Hồng Kông, cao hơn gấp đôi so với giá ban đầu, cuối cùng người chủ trì bán đấu giá gỗ búa xuống, toàn hội trường đều vang lên tiếng vỗ tay.

Lúc này trên mặt người chủ trì bán đấu giá mồ hôi đã tuôn ra nhễ nhại, cao giọng nói: “Hiện tại mời quý vị thưởng thức hai kiện vật phẩm tối trân quý của buổi đấu giá tối ngày hôm nay!” Sau một hồi vỗ tay nồng nhiệt, liền có vài tên bảo an đi theo một người nhân viên đẩy một chiếc xe lên đài, một phụ nữ tóc vàng xinh đẹp kéo tấm vải trùm xuống, nhất thời bên trên xe hiện lên một chiếc hộp gỗ tinh xảo, nàng ta liền mở hộp gỗ, lấy ra một chiếc hộp được làm bằng thủy tinh, sau đó ôm ở trước ngực, mọi người có thể thấy rõ ràng vật phẩm bên trong, đúng là vòng cổ hột xoàn trong bức ảnh trên tờ tư liệu, nhưng so với trong ảnh nó càng rực rỡ hơn, khối hạt xoàng xanh biếc kia bắn ra tia sáng tinh khiết khiến mấy người phụ nữ đều ngừng thở.

62. Chương 62: Thủy Lạc Tinh Hà

Kim Hinh đã buông tập tài liệu trong tay ra, nàng ngồi thẳng người dậy nhìn chăm chú vào nữ người mẫu tóc vàng đang nâng chiếc hộp thủy tinh kia, hai mắt phát sáng, đó cũng không phải là bởi vì nàng có lòng tham, nữ nhân đa số người khi thấy đồ trang sức quý giá cũng đều có phản ứng như thế, nhưng không đến nỗi không đáp ứng không được. Tựa như phụ nữ khi đi dạo phố đột nhiên nhìn thấy một bộ quần áo rất mới đang bày bán trong một cửa hiệu nổi tiếng, nàng cũng chỉ đứng lại tưởng tượng mình được mặc nó đi khắp đó đây khoe dáng, như thế đã rất hưng phấn rồi, dù cho không mua được cũng không cảm thấy buồn. Mà ngay cả Tiêu Vi tuy vẫn tựa trên vai Thạch Thiên thế nhưng con mắt cũng nhìn về phía hộp thủy tinh kia.

Biểu tình của Người chủ trì bán đấu giá rõ ràng hưng phấn hơn rất nhiều, thanh âm cũng cao vút lên, hấn chỉ vào vòng cổ trong tay cô người mẫu, nói: “Mọi người xin hãy xem, đây là một trong những kiện đồ vật chính của đêm nay, là kiện trân bảo đã có hơn hai trăm lịch sử của hoàng thất Pháp, căn cứ theo tư liệu ghi chép của hoàng thất Pháp, vòng cổ này do sáu gã chế tác nổi danh thời bấy giờ dùng châu bảo tỉ mỉ chế tạo trong vòng nửa tháng, bên trên có khảm tổng cộng 769 khối hột xoàn, viên lớn nhất trong đó lên tới 32.08 ca-ra, trong hoàng thất Pháp nó được mệnh danh là ”Thủy Lạc Tinh Hà” Đã từng thất tung từ hơn một trăm năm trước, khiến nó càng trở nên huyền bí, hiện nay đã có nhiều chuyên gia giám định xác nhận, nó vẫn được bảo tồn rất hoàn hảo, không hề có một vết tổn hại nào, giá khởi điểm là 2150 vạn đô la Hồng Kông, mỗi lần nâng giá không được thấp hơn 50 vạn đô la Hồng Kông. Được rồi...Bây giờ bắt đầu đấu giá, ai nguyện ý ra giá cứ giơ tay lên!”

Lời còn chưa dứt, một người đàn ông vóc người có chút béo phì ngồi ở hàng ghế phía sau Thạch Thiên lấp tức giơ thẻ bài lên tiếng: “2200 vạn...”

Người chủ trì bán đấu giá chỉ vào tên đàn ông béo mập này cao giọng nói: “Được, hiện tại vị tiên sinh này ra giá 2200 vạn, có người nào ra giá cao hơn không?”

Lập tức có một vị da trắng khuôn mặt hồng hào, tầm khoảng ngoài sáu mươi tuổi nói: “2300 vạn...” Người này nói tiếng Quảng Đông rất lưu loát.

Người chủ trì bán đấu giá lập tức chỉ vào người da trắng này hô lên: “Tốt, vị lão tiên sinh này ra giá tới 2300 vạn rồi, có người nào ra giá hơn nữa không?”

Hiển nhiên người đàn ông béo mập vẫn còn không muốn bỏ cuộc, mặt gã không đổi sắc tiếp tục nâng thẻ bài rồi hô lên: “2350 vạn...”

Lần này không đợi người chủ trì bán đấu giá nói, lão nhân người da trắng ngay sau đó nâng thẻ bài lên nói: “2400 vạn...”

Kim Hình sợ Thạch Thiên ngồi buồn chán, nhẹ giọng hướng tới Thạch Thiên và Tiêu Vi giới thiệu thân phận của người đàn ông béo và lão nhân người da trắng, người đàn ông to béo kia chính là thành viên trọng yếu trong một gia tộc lâu đời có trăm năm lịch sử, tập đoàn Đại Vinh Châu Bảo, hần tên là Trâu Gia Vinh, lão nhân người da trắng kia là tại nước Bỉ cũng có một công ty nổi tiếng về mua bán châu bảo, tên là Bối Nhĩ Lợi là tổng giám đốc công ty kim cương Á Châu. Những công ty này tại Hongkong cũng có một ít cổ đông là các minh tinh, cho nên Kim Hình đối với bọn họ đều tương đối quen thuộc, phỏng chừng bọn họ cũng không phải mua để bản thân sử dụng, mà là vì công ty của mình, điều này chứng minh là vòng cổ hạt xoàn này chính là hàng thật giá thật.

Chỉ chốc lát vòng cổ hạt xoàn đã lên đến giá 2850 vạn đô la Hồng Kông, giá này chính là người đàn ông to béo đưa ra, lão nhân người da trắng rõ ràng có chút do dự, người đàn ông to béo lộ ra sắc mặt đắc ý cùng với thỏa mãn, xem ra dù cho lão nhân người da trắng có tiếp tục tăng giá, hần cũng vẫn theo tới cùng.

Người chủ trì bán đấu giá thấy lão nhân người da trắng kia do dự, liền cất cao giọng nói: “Hiện tại vị tiên sinh này đã ra giá 2850 vạn, còn có ai ra giá cao hơn không?”

Lão nhân da trắng cắn răng, vừa định nâng thẻ bài, bên kia hội trường vang lên thanh âm có chút không rõ ràng: “3000 vạn...”

Người chủ trì bán đấu giá chỉ vào Chu Kiến Nhân ngồi bên cạnh Hứa Thục Việ, hưng phấn nói: “Tốt, vị tiên sinh này ra giá 3000 vạn, còn có vị nào ra giá hơn không?”

Người nâng thẻ bài và ra giá chính là Chu Kiến Nhân, cũng không biết là bởi vì sợ người khác thấy khuôn mặt sưng húp của mình hay không mà hần một tay che mặt một tay giơ thẻ bài, âm thanh phát ra cũng không rõ ràng.

Lão nhân da trắng thất vọng hít một hơi, nhưng sắc mặt lại thản nhiên hơn rất nhiều, buông thẻ bài đặt trên bàn, tỏ ý muốn bỏ cuộc.

Lúc này đến phiên gã béo Trâu Gia Vinh bắt đầu do dự, xem ra tâm lý của hần cũng chỉ giới hạn dưới giá 3000 vạn đô la Hồng Kông mà thôi, bất quá do dự một hồi cuối cùng gã cũng giơ thẻ bài lên nói: “3050 vạn...”

Chu Kiến Nhân lại nâng thẻ bài lên, nói: “3200...” Cư nhiên mỗi lần tăng giá đều là 150 vạn, bộ dạng như quyết tâm giành chiến thắng vậy, chỉ là âm thanh của hần có chút không rõ, người nghe cảm thấy rất buồn cười.

Trâu Gia Vinh hung hăng ném thẻ bài lên bàn, hai mắt trắng già liếc Chu Kiến Nhân, hần cũng tỏ ý bỏ cuộc rồi. Mọi người trong hội trường đều suy đoán kiện đồ vật này nhất định là bị Hứa gia mua rồi, nhất thời mọi người đều âm thầm nghị luận.

Người chủ trì bán đấu giá càng thêm hưng phấn hô to: “Vị tiên sinh này đã ra giá 3200 vạn, còn có người nào ra giá cao hơn không, nếu không có người lên tiếng, chiếc vòng cổ này sẽ thuộc về vị tiên sinh kia...” Bằng kinh nghiệm của hần, vật này rất có khả năng thành giao rồi, hần cầm lấy búa gỗ, chuẩn bị gõ lên tiếng đầu tiên.

Hứa Thục Viện đặc ý quay đầu về phía sau quét mắt một vòng, tựa hồ như đồ vật này đã rơi vào tay ả vậy.

Thạch Thiên nhắc chân đá nhẹ lên gầm bàn, thẻ bài trên bàn lập tức nhảy tới tay hắn, hắn giơ thẻ bài lên, thần nhiên hô: “Một ước...”

Toàn trường đầu tiên là lâm vào một trận an tĩnh, sau đó tất cả đều ồ lên, bọn họ nào đã gặp qua kiểu báo giá như vậy bao giờ, người khác mới ra giá đến 3200 vạn, vậy mà hắn thần nhiên lại báo giá một ước, quả thực là hay nói giỡn mà, thế nhưng hắn lại ngồi ở vị trí cao nhất trong hội trường, rõ ràng không phải là người bình thường, bọn họ đều nghĩ thầm, dù cho nhiều tiền đi nữa cũng không phải khoa trương như vậy chứ.

Tiêu Vi cho rằng Thạch Thiên đúng là cố ý phá Chu Kiến Nhân để giúp nàng hết giận, trong lòng vừa cảm kích lại vừa sợ hãi, nàng nghĩ muốn ngăn cản nhưng không còn kịp nữa, cắn răng nghĩ thầm: hắn còn chưa trưởng thành, hắn là vì chuyện của mình mà làm như vậy, dù xảy ra chuyện gì mình cũng sẽ gánh tội thay hắn...

Khẩn trương hơn chính là Kim Hinh, nàng gấp đến độ ghé sát bên tai Thạch Thiên nói: “Anh...Anh làm gì thế...”

Thạch Thiên tuy rằng rất buồn phiền vì nàng hay lẩm miệng, nhưng cũng biết nàng nói những điều này đều là muốn tốt cho mình, hắn cười nói: “Lão tử mua đồ người đừng có xen vào.”

Kim Hinh cũng cho rằng Thạch Thiên là vì muốn làm cho Tiêu Vi hết giận, cho nên trong lòng vừa tức vừa vội, nghĩ thầm người cũng quá hồ đồ rồi, ở đây chính là lời nói đã ra là phải chịu trách nhiệm trước pháp luật đó, đến lúc đó không kiếm ra một ước thì phải làm sao, Hạng Hồng tuy nói qua Thạch Thiên có thể tiêu pha tiền của nàng ta, thế nhưng cũng không tiêu pha quá như vậy chứ, Hạng gia làm sao có thể thay hắn nộp món tiền này đây. Bây giờ nói gì cũng đã chậm, thế nhưng chẳng lẽ mình lại nhìn hắn tiêu đời, nhìn hắn ngồi tù sao, thu nhập của mình cũng do vất vả làm quảng cáo mà có, đại bộ phận đều đã đầu tư vào cổ phiếu và bất động sản rồi, mấy khoản đó là để mình dùng khi về dưỡng lão, có gom tất cả lại cũng không đến một ước. Xem ra một hồi nữa chỉ có thể gặp người chủ đồ vật này thương lượng mà thôi, xem có thể bồi thường một khoản tiền bồi thường, xem có thể hòa hoãn được hay không. Bình thường đều là đàn ông cho mình tiền, bây giờ lại vì một người đàn ông mới quen toàn tâm toàn ý mà giao nộp một khối tài sản lớn, thực sự là oan gia mà, hắn và mình cũng không có kết quả gì, có đáng giá không...

Thế nhưng sao có thể nhẫn tâm mặc kệ đây, trong lòng nàng như một mớ bòng bong, âm thầm oán giận nói: dù cho là muốn phá bọn họ cũng không nên ra đến cái giá một ước chứ, khoảng 4000 vạn không được sao, dùn cho có thành giao rồi, mình cũng có thể cắn răng bỏ tiền mua tới... ít nhất... Còn được một cái vòng cổ, cũng tốt, bây giờ ra giá một ước rồi, có thể mua được ba cái vòng cổ như vậy a.

Nàng nào biết Thạch Thiên là muốn giúp Thành Bảo rửa tiền, hắn còn ngại vì một ước là quá ít, hay nhất là có người trả giá cao hơn đi.

Người chủ trì bán đấu giá đỡ người ra, kinh ngạc nhìn Thạch Thiên, gã đã làm người chủ trì bán đấu giá vài chục năm, đây mới là lần đầu tiên gặp phải chuyện này, vật phẩm vượt quá một ước gã cũng đã từng bán ra. thế nhưng chưa từng thấy ai từ giá 3000 vạn trực tiếp nâng lên một tỷ cả, trong lòng gã nghĩ: mình có nghê lầm không đây? Áo giáp chẳng? Ngày hôm nay mình không có uống rượu mà...

Thạch Thiên không nhịn được nói: “Này...Gõ búa đi chứ, người có định bán nữa không đây?” Mọi người trong hội trường đều cười vang, cảm giác Thạch Thiên giống như người đi chợ mua thức ăn vậy.

63. Chương 63: Sau Này Không Nhìn Thấy Nữa Rồi

Người chủ trì bán đấu giá từ trong tiếng cười của mọi người tỉnh lại, nhưng gã vẫn không thể tin được hỏi lại: “Xin hỏi ngài vừa báo giá một ước đúng không?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Không sai.”

Người chủ trì bán đấu giá toát mồ hôi, lẩm bẩm nói: “Vị tiên sinh này...Ra giá một ước đô la Hồng Kông, xin...Xin hỏi còn... Còn có người nào nguyện ý ra giá nữa không?”

Tất cả mọi người đều đưa anh mắt nhìn về phía Chu Kiến Nhân, Chu Kiến Nhân nhìn thoáng qua Hứa Thục Viện bên người, thấy ả tức giận đến nổi hai mắt như muốn phun ra lửa, nhưng cũng không dám để hấn tiếp tục báo giá nữa, lúc này mà giờ thể bài lên quả là không thích hợp.

Người chủ trì bán đấu giá của Tác Tư Bĩ dù sao cũng có kiến thức rộng rãi, kinh nghiệm phong phú, chỉ chốc lát vẻ mặt đã khôi phục, cất cao giọng nói: “Một ước lần thứ nhất...Còn có người nào ra giá nữa không?”

Đợi vài giây gã lại nói tiếp: “Một ước lần thứ hai... Nếu như không ai ra giá nữa, vậy vòng cổ này tự nhiên là thuộc về vị tiên sinh kia rồi...Một ước lần thứ ba...”

“Cộp” một tiếng vang lên, người chủ trì bán đấu giá liền chỉ vào Thạch Thiên nói: “Thành giao! Vòng cổ hột xoàn Thủy Lạc Tinh Hà này đã do vị tiên sinh kia bỏ ra một ước để mua, từ đáy lòng ta xin được chúc mừng ngài!”

Bất luận Thạch Thiên trong mắt mọi người có phải là kẻ điên hay không, ... ít nhất... Đồ vật trân quý như vậy đã rơi vào tay hấn, cũng coi như là hiếm thấy, đa số mọi người trong hội trường đều vỗ tay nồng nhiệt hoan hô. Đương nhiên cũng có một số ít còn lại không hưởng ứng, Chu Kiến Nhân thì bưng mặt, Hứa Thục Viện lại rất tức giận, Tiêu Vi và Kim Hinh còn lại đang rầu rĩ, nào có tâm tình để vỗ tay.

Thạch Thiên hướng tới nữ người mẫu tóc vàng vẫy vẫy tay, nói: “Cầm tới đây đi.”

Nữ người mẫu cũng không có quyền đem đồ vật này giao cho người khác, nàng nghi hoặc nhìn người chủ trì bán đấu giá, người chủ trì này cũng chỉ là nhân viên đứng ra hô thôi, đương nhiên cũng không biết Thạch Thiên là ai, nghĩ thầm đồ vật này tuy bị người mua thế nhưng vẫn chưa có giao dịch, không biết người có tiền không nữa a. Hơn nữa người chủ trì bán đấu giá cũng chỉ phụ trách bán đấu giá, ngoài ra cũng không thể làm chủ được chuyện này, gã muốn mở miệng giải thích với Thạch Thiên, nói cho hấn biết phải đợi khi giao dịch chính thức sau đó mới chính thức sở hữu chuỗi vòng cổ này, Tát Cát từ phía sau bước nhanh tới chỗ người chủ trì bán đấu giá và nữ người mẫu, thấp giọng nói bên tai bọn họ: “Đem đồ vật này đưa cho vị tiên sinh kia đi, bất luận là người ta nói cái gì hai người cũng phải nghe theo đó.”

Nữ người mẫu nghe thế liền bước nhanh xuống đài, đi tới trước mặt Thạch Thiên, dùng hai tay đưa hộp thủy tinh có chứa vòng cổ ra.

Thạch Thiên tiếp nhận cái hộp này, hấn cũng không thèm nhìn, đặt lên đùi Kim Hinh, nói: “Thích đeo cái này không?”

Kim Hinh hiện tại đang sợ ngây người, cũng không phải bởi vì Thạch Thiên báo cái giá một tỷ bây giờ mua bán đã thành, nàng muốn chuẩn bị thu thập tiền bạc để trả, mà là nàng nhận ra người trung niên da trắng có thân hình cao lớn vừa rồi chạy tới nói với người chủ trì bán đấu giá kia, nàng cũng không biết hấn gọi là Tát Cát, càng không biết thân phận của hấn, thế nhưng nàng nhớ rất rõ hơn nửa năm trước vào một buổi tối, Hạng Hoa Cường đã đem một số minh tinh Kỳ Hạ trong công ty giải trí tới khu nhà cấp cao của Hạng gia, mục đích là để các nàng biểu diễn một tiết mục giúp vui cho một vị khách, mà vị khách đó không ai khác chính là vị trung niên da trắng vừa này.

Nàng còn nhớ rõ ngày đó trong đại sảnh Hạng gia có bày một bàn tiệc tiếp đãi người này, bàn ăn chỉ có Hạng Hoa Cường huynh đệ mấy người và hai gã nguyên lão của “Hưng Nghĩa An” Mấy người có vai vế thấp của Hạng gia không có tư cách ngồi ở đây, mà mấy vị lão đại mắt để cao hơn đầu này đối với vị khách nhân này dĩ thường cung kính, đồng thời nàng có thể nhìn ra tất cả đều phát ra từ nội tâm của mỗi người.

Ngày đó mấy người diễn viên và ca sĩ đã tới Hạng gia cũng rất kỳ quái, bởi vì khách nhân cho dù có thân phận đặc biệt ở ở Hongkong khi tới Hạng gia, cũng không cần phải đón tiếp long trọng như vậy chứ. Từ trong đáy lòng của các nàng liên tục suy nghĩ xem người này là ai, cũng không có người nào biết, càng không có người dám hỏi thăm.

Cũng là bởi vì như vậy, cho nên Kim Hinh đối với người này có ấn tượng rất sâu, tuyệt đối sẽ không nhận nhầm. Trong lúc người trung niên da trắng này lên đài phân phó cho nữ người mẫu đem chiếc vòng cổ này cho Thạch Thiên, Kim Hinh cũng bắt đầu tưởng rằng Hạng Hoa Cường an bài người này đến giúp bọn họ, nhưng nàng lập tức lại phủ định nghi vấn này, ngày đó từ thái độ của mấy người Hạng gia đối với trung niên này mà xem, trái lại trung niên da trắng này an bài Hạng gia làm việc thì mới hợp lý, hơn nữa Hạng Hoa Cường cũng không phải là thầy bói, làm sao biết Thạch Thiên mua thứ đồ này.

Khiến Kim Hinh giật mình chính là trung niên da trắng và người chủ trì bán đấu giá khi nói xong, lại còn khề khom lưng hành lễ với Thạch Thiên nữa, ánh mắt cũng tràn đầy sùng kính nhìn Thạch Thiên...

Kim Hinh cũng đã làm diễn viên được vài chục năm, đối với biểu tình và ánh mắt của con người cũng đã nghiên cứu qua, nàng cũng không thể nhìn lầm. Nàng nhất thời nghĩ lại lúc ba người bọn họ tới phòng đấu giá liền có một người trung niên da trắng đến dẫn bọn họ vào, lúc đó nàng đã cảm thấy quen mặt rồi, ngay mấy tháng trước, nàng cũng đã tham gia buổi tiệc tối nhân kỷ niệm mười hai năm Hongkong trao trả lại cho Trung Quốc, người nọ lại ngồi ở vị trí đặc biệt, đồng thời ngồi bên cạnh gã là vài tên thủ trưởng và mấy người siêu cấp phú hào ở Hongkong. Vừa tiến vào phòng Kim Hinh kỳ thực đã nhận ra người nọ nhưng nhất thời nàng nghĩ không có khả năng người nọ lại đến đây. Hiện tại thấy Tát Cát nàng mới dám khẳng định, nghĩ đến đây nàng không khỏi xuất hiện một cảm giác choáng váng.

Trời ạ! Người đàn ông ngồi bên cạnh mình rốt cuộc là ai! Khác quý của Hạng lão gia tử rõ ràng lại cung kính với hần như vậy, khách quý của chính phủ Hongkong cũng tự mình chào đón hần vào phòng bán đấu giá, coi như là thân phận tổng thống cũng không quá mức như thế! Khó trách hần cũng không có để ai vào mắt, nghĩ thế nào là làm thế đó, bá đạo đến mức biến thái.

Bất quá như vậy nàng cũng có thể yên tâm rồi, đồ vật này chắc là hần có tiền để mua, mình cũng không cần nghĩ ngợi chuyện xoay sở tiền nong nữa rồi. Thế nhưng hần cũng không nên đem tiền ném qua cửa sổ như thế chứ, một cái vòng cổ chỉ đáng giá tầm 3000 vạn mà hần lại bỏ ra một ức để mua, sau đó lại tùy tiện đưa cho mình, giống như là làm một chuyện đùa vậy.

Thế nhưng! Nếu đàn ông tặng đàn bà vòng cổ, đánh nhẽ hần phải giúp nàng đeo lên mới ga lăng a, thế mà tiểu tử này lại tùy tiện vất lên đùi nàng như vậy, thế này...Còn ra thể thống gì nữa...

Trong lòng nàng thầm máng hần vài câu sau đó nhìn chiếc vòng cổ hạt xoàn đặt trên đùi mình, trái tim nàng bình bình đập, đây chính là một kiện đồ vật dùng một ức đô la Hồng Kông mới mua được a. Tuy rằng giá trị thực của nó không đến một ức, thế nhưng nếu một người đàn ông đồng ý bỏ ra một ức mua một món quà tặng cho một cô gái, cho dù là mua một mảnh giấy trắng, cũng khiến cho cô gái này cũng cảm động muốn chết, huống chi là được người đàn ông mà mình yêu mua cho.

Hơn nữa đây cũng không phải là giấy trắng, mà là vòng cổ hạt xoàn hàng thật “Giá thật”... ít nhất...Giá của nó cũng là hai ba nghìn vạn.

Nàng miên man suy nghĩ một hồi, sau đó cũng quên chuyện trách cứ Thạch Thiên không giúp nàng đeo vòng cổ nữa, nàng nâng chiếc hộp thủy tinh nằm ở trên đùi lên, đặt trước ngực quan sát, nhưng lại luyến tiếc không muốn lấy ra đeo. Đây cũng không phải là nàng cảm thấy không quen, bình thường khi tham gia một hoạt động nào đó, đồ trang sức quý giá đều do công ty kinh doanh châu bảo tài chợ cho mượn, đến khi xong lại phải trả họ ngay, cũng không phải thuộc về mình, cho nên bây giờ đương nhiên nàng cảm thấy luyến tiếc rồi.

Loay hoay một lát, sau đó nàng quan sát thấy rất nhiều ánh mắt khao khát xung quanh đang nhìn mình, bất quá khi tiếp xúc với ánh mắt tức giận như muốn bốc lửa của Hứa Thục Viện trong lòng nàng lại tràn ngập đắc ý. Nàng nhớ tới lúc trước tại phòng ăn, Hứa Thục Viện nói một câu rất ngạo mạn là: “Các người nên nhìn nhiều vào, sau này sẽ không có cơ hội thấy nữa đâu.” Nàng lại cầm hộp thủy tinh hướng trước mặt Hứa Thục Viện khua khua, ý như muốn nói: “Cô cũng nên nhìn nhiều vào, sau này cũng không có cơ hội thấy rồi.” Khiến Hứa Thục Viện giận đến nổi cả người run lên bần bật.

64. Chương 64: Mua Thật Sao

Nữ người mẫu mở rương gỗ thứ hai lấy ra một hộp thủy tinh nữa, đây đương nhiên là kiện vật phẩm cuối cùng của đêm đấu giá ngày hôm nay, một vòng tay bằng ngọc. Nữ người mẫu kia hôm nay mặc một bộ váy hoa hồng màu hồng sắc, hộp thủy tinh được nàng ta ôm trước ngực, càng khiến vòng ngọc nổi bật.

Người chủ trì bán đấu giá đã đứng trên đài tràng hơn hai giờ, thế nhưng vẫn không tỏ ra mệt mỏi, hưng phấn mười phần hô to: “Đây là một kiện trân phẩm vòng ngọc cuối cùng được đem ra đấu giá đêm nay. Nói vậy mấy vị khách quý cũng biết, Dương Chi Bạch Ngọc chính là một loại nhuyễn ngọc cực phẩm trong cực phẩm, thời buổi này lại càng hiếm thấy, từ cổ chí kim không biết có bao nhiêu vương công quý tộc, văn

nhân mặc khách đối với nó mà si mê. Dương chi vòng ngọc này tại hoàng thất Hà Lan có ghi lại, cũng tại hơn một trăm năm trước đã thần bí biến mất. Thông qua chuyên gia giám định xác nhận, đúng là do người Trung Quốc chế tác, tuổi trên hai trăm năm. Hiện tại sẽ bắt đầu bán đấu giá, giá quy định là 2600 vạn đô la Hồng Kông, mỗi lần ra giá không được thấp hơn 50 vạn đô la Hồng Kông, có người ra giá hay không, có hay không...”

Kim Hinh thở nhẹ một tiếng, thấp giọng nói: “Nghĩ không ra vòng tay kia lại quý hơn cả vòng cổ, thảo nào người ta mới đặt nó ở vị trí cuối cùng mới đem ra bán, xem ra em cũng khá tinh mắt đó.” Câu nói trước của Tiêu Vi quả thực là chính xác.

Tiêu Vi cũng không rõ quy củ bán đấu giá lắm, trong lòng vẫn còn lo lắng chuyện của Thạch Thiên, nàng thuận miệng đáp: “Em cũng không biết như vậy, chỉ cảm thấy nó rất đẹp mà thôi.”

Tập đoàn Đại Vinh châu bảo của Trâu Gia Vinh vẫn là người thứ nhất giơ thẻ bài, trực tiếp báo giá 2700 vạn, theo sau là Chu Kiến Nhân ra giá tới 2800 vạn, vị lão nhân da trắng kia là người thuộc công ty đá quý, lão dường như đối với vòng ngọc không có hứng thú, đang cùng người bên cạnh nói chuyện phiếm, thẻ bài vẫn phóng trên bàn, không có ý định cầm lên.

Thạch Thiên không muốn lãng phí thời gian, hần ngồi ở chỗ này đã hơn hai giờ rồi, bây giờ có chút không chịu nổi, hơn nữa hần nghe được phía sau có người đang nghị luận về mình, hần cũng mặc kệ vẫn ngồi yên, giơ thẻ bài lên nói: “Một ức...”

Toàn trường lại vang lên một mảnh ồn ào, bất quá dù sao lần này cũng là lần thứ hai Thạch Thiên ra cái giá này rồi, cho nên mọi người không có kinh ngạc như lúc trước, biểu tình của người chủ trì bán đấu giá so với lúc trước khác nhau hoàn toàn, Thiên Thạch Đồng Minh có thể tuyển gã làm người chủ trì bán đấu giá đương nhiên là tín nhiệm gã, cho nên gã cũng biết hội bán đấu giá này thực chất là để rửa tiền mà thôi, vừa nãy nghe Tát Cát phân phó tất cả mọi việc đều do vị tiên sinh này quyết định, gã cũng mơ hồ đoán ra được nội tình, có lẽ người kia là người đứng sau để rửa tiền, bởi vì hai kiện vật phẩm này chính là cùng một người chủ, mặc dù không biết nguyên nhân chân chính, thế nhưng gã cũng đoán đúng được phân nửa.

Nghĩ đến đây người chủ trì bán đấu giá bình tĩnh nói: “Vị tiên sinh này ra giá một ức đô la Hồng Kông, xin hỏi còn có người nào nguyện ý ra giá hơn không?”

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, đợi người chủ trì bán đấu giá hô xong, mọi người bên dưới cũng thầm nghĩ chắc là không ai dám cạnh tranh cùng với vị thiếu niên thần bí kia rồi, Chu Kiến Nhân cũng chuẩn bị đem thẻ bài lên bàn.

Hứa Thục Viện đã tức giận đến nỗi sắp phát điên rồi, mấy thứ đồ này nếu bị người khác mua đi cũng không thành vấn đề, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại bị người của vợ trước chồng mình mua đi, thực sự là mất mặt, huống chi tên thanh niên kia lại mua vòng cổ cho Kim Hinh, vậy chiếc vòng ngọc này rất có khả năng tặng cho vợ cũ của chồng mình, dưới cơn thịnh nộ, ả cũng không quản nhiều, cướp lấy thẻ bài trong tay Chu Kiến Nhân, giơ lên hô: “Một ức một nghìn vạn...” Dưới sự kích động âm thanh có chút méo mó, giống như là quỷ gào vậy, nghe rất chói tai.

Thạch Thiên đúng là cầu còn không được, không đợi người chủ trì bán đấu giá hỏi lại, giơ thẻ bài lên nói: “Hai ức...”

Toàn trường không đợi đấu giá kết thúc, người chủ trì bán đấu giá tuyên bố thành giao, đã vang lên một tràng tiếng vỗ tay, đương nhiên tiếng vỗ tay cũng không đồng nhất, cũng không phải tất cả đều là bội phục, mà lần trong số đó là quá kích thích, đã bước chân vào hội bán đấu giá này mỗi một lời phát ra cũng đều mất tiền nha!

Hứa Thục Viện đương nhiên là sẽ không dám giơ thẻ bài lên nữa, ả cũng không dám như Thạch Thiên coi tiền như rác, cũng biết tiếng vỗ tay không phải là giành cho mình, những tiền vỗ tay này lọt vào tai ả giống như là tiếng cười nhạo, lúc này nào còn có tâm trí ngồi đây nữa, cũng không để ý tới hình tượng của mình, ả ném thẻ bài qua một bên, đứng dậy đi tới cửa chính, Chu Kiến Nhân vội vã mang theo túi xách của Hứa Thục Viện đang đặt trên bàn, đuổi theo phía sau ả. Một ít người lúc trước không có mặt ở nhà ăn nên không biết hai người có xích mích với bọn Thạch Thiên, bọn người này đều trợn mắt kinh ngạc nhìn theo bóng lưng đôi vợ chồng này, nghĩ thầm: không phải chỗ là không mua được đồ trang sức thôi sao, có cái gì

mà phải quá khích như vậy, dù sao thân phận cũng là chủ tịch, tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, thật là không có phong độ rồi.

Người chủ trì bán đấu giá sau khi hỏi ba lần thấy không có ai trả lời liền gõ búa xuống tuyên bố thành giao, toàn trường lại vang lên tiếng vỗ tay vang dội.

Thạch Thiên lại vẫy vẫy nữ người mẫu kia, nàng ta lập tức đem cái hộp tới, hẩn nhận lấy sau đó lại đưa cho Tiêu Vi, nói: “Đeo vào đi.”

Tiêu Vi nhận lấy hộp thủy tinh, thấp thỏm bất an nói: “Không trả lại được sao?”

Thạch Thiên kỳ quái nói: “Trả lại? Lão tử một khi mua đồ không có trả lại?”

Tiêu Vi kinh ngạc nói: “Anh...Anh thực sự muốn mua hai thứ này sao, ba ước đó, chạy đi đâu xoay tiền bây giờ?”

Thạch Thiên cười cười, cũng không giải thích, hẩn đưa tay mở lấy hộp ra sau đó lấy vòng tay, tay kia cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiêu Vi giúp nàng đeo vào, Kim Hinh ở bên cạnh rất hâm mộ, trong lòng lại mắng to Thạch Thiên bất công. Tiêu Vi sau khi đeo vòng tay vào, cũng khấn trương đến nỗi hai tay phát run.

Thạch Thiên nhìn một chút ha ha cười nói: “Nhìn rất được, rất đẹp.” Sau đó hẩn đứng lên nói: “Chúng ta đi thôi.”

Tiêu Vi không nhận được câu trả lời của Thạch Thiên, cũng không biết là hẩn có thật sự muốn mua hai kiện trân bảo ba ước này hay không, trong lòng vẫn không an tâm, thầm nghĩ mấy người chủ trì bán đấu giá có để bọn họ đi hay không.

Chẳng lẽ Thạch Thiên muốn cầm hai vật này trốn đi? Đây không phải là hành vi cướp dật hay sao!

Thế nhưng Thạch Thiên đã đi ra ngoài, nàng cũng chỉ ngoan ngoãn đi theo sau, trái tim không ngừng “bịch bịch” mà đập, nàng khấn trương đến độ gần như đi không vững nữa.

Kim Hinh đi bên cạnh nàng thấy như vậy liền tới dìu nàng dậy, cảm giác thân thể nàng ta đang kịch liệt run rẩy, Kim Hinh nhẹ giọng hỏi: “Em làm sao vậy, khó chịu à, sao thân thể lại run rẩy dữ vậy?”

Lúc này ba người đã ra khỏi phòng, Tiêu Vi không thấy có người giữ bọn họ lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm nói: “Hồi hộp quá...Trên tay bỗng dưng mang theo một vật hai ước, nếu như làm rơi vỡ thì phải làm sao? Chẳng lẽ đã mua thật sao?”

Trong lòng Kim Hinh cũng rất nhiều nghi vấn, than thở nói: “Chị cũng không rõ nữa, hẩn là...Thực sự đã mua rồi.”

65. Chương 65: Người Nào

Tát Cát và Sát Lôi Á hai người đã đứng sẵn ở cửa chờ ba người Thạch Thiên bọn họ, vừa thấy bọn họ đi ra, hai người liền cung kính tiến đến, Sát Lôi Á nói: “Chủ... Thạch tiên sinh, xe đã chuẩn bị xong, hiện tại sẽ trở về sao?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Ờ, về thôi.”

Tát Cát và Sát Lôi Á hai người đi trước dẫn đường, dẫn Thạch Thiên ba người xuống lầu, dưới cửa tửu điểm có hai chiếc Rolls-Royce đen đã đợi sẵn, Tát Cát chiếm chỗ chạy lên trước Sát Lôi Á mở cửa một chiếc Rolls-Royce.

Thạch Thiên đứng gần cửa xe, quay đầu hướng Tiêu Vi nói: “Lên xe đi.”

Ánh mắt Tiêu Vi mờ mịt nhìn chiếc Rolls-Royce, bây giờ cũng lơ mơ đoán ra thân phận của Thạch Thiên không phải bình thường, nàng giật mình nói: “Nhưng xe của em còn để ở bãi đỗ...”

Tát Cát ở một bên mở cửa xe nghe vậy liền nói: “Cô đưa chìa khóa cho tôi, một lát nữa tôi sẽ để người lái xe trở lại.”

Tiêu Vi nhẹ nhàng “A...” Một tiếng, lục lọi từ trong túi xách lấy ra một chiếc chìa khóa đưa cho Tát Cát, sau đó nói cho hắn biết vị trí rồi mới bước lên xe.

Thạch Thiên rồi hướng tới Kim Hinh nói: “Có muốn lên xe không đây?”

Kim Hinh choáng váng một trận, nghĩ thầm: có ai lại mời một vị phu nhân về nhà như vậy, dù sao tại Hongkong ta cũng là một đại minh tinh, cũng không phải là già lão hết sắc, mà chính là một đại mỹ nữ, thế mà lại vẫn không bằng một cô giáo, người xem ta là loại người gì đây! Lòng tự trọng của bản thân dâng lên, khiến nàng có chút do dự.

May là Tát Cát ở một bên lúc này lên tiếng: “Có cần tôi đem xe của cô trở về không?”

Điều này khiến cho nàng tìm lại được chút tự tôn của bản thân, tuy rằng không biết Tát Cát là ai, bất quá ngay cả Hạng lão gia tử cũng dùng lễ tất cung tất kính mà đối đãi, tất không phải là hạng tầm thường, bây giờ đối với mình lại cung kính như vậy, sao không khiến nàng hài lòng cho được, bất quá ngoài mặt nàng cũng không dám quá ngạo mạn trước mặt Tát Cát, liên tục nói lời cảm ơn, rồi tìm chìa khóa xe khép nép đưa cho Tát Cát, sau đó nàng liếc Thạch Thiên một cái rồi mới lên xe.

Kỳ thực nàng cũng chưa hiểu rõ về Thạch Thiên, cũng không ai có thể hiểu rõ hắn, sinh mệnh dài đằng đặc không có điểm dừng khiến hắn cảm thấy buồn chán, hắn rất ghét người với người trong lúc giao tiếp cứ phải giả tạo tỏ phong độ khách sáo. Làm việc phải đi đôi với làm, không nên quanh co lòng vòng, cho nên hắn đối với người khác thường tỏ ra thái độ lạnh nhạt, ầu trĩ, không hiểu đạo lý đối nhân xử thế. Trên thực tế hắn là người thường đem chuyện tốt để ở trong lòng, cũng lười dùng ngôn ngữ để biểu đạt ra ngoài, nhưng sẽ vì bọn họ mà làm tất cả. Tự như vừa rồi hắn thay Tiêu Vi trút giận vậy, hắn sẽ tuyệt đối không để người đối tốt với hắn bị bất luận ủy khuất gì, bao gồm cả người của Thiên Thạch Thành Bảo.

Đối với nữ nhân bên cạnh hắn lại không biết đối xử với các nàng như thế nào đây, hắn đã từng có rất nhiều nữ nhân, ngoại trừ mấy người nữ nhân sau khi sống lại liền đụng tới này ra, những người khác đều đã hóa thành đồng sương trắng, tiêu tan thành mây khói rồi, nhưng hắn vẫn là người trọng tình trọng nghĩa, sao có thể hoàn toàn sống buông thả, nhưng dục vọng nguyên thủy khiến hắn không thiếu được nữ nhân, nếu có thể đem mấy chuyện đời trước quên đi, như thế sẽ không còn phiền não rồi.

Cho nên hắn cho rằng mình không nên cấp cho các nàng bất cứ một lời hứa hẹn gì, các nàng ở trong lòng mình cũng không phải là duy nhất, cũng không hy vọng mình là duy nhất trong lòng các nàng, mặc dù như thế sẽ không công bằng với các nàng, nhưng làm sao có thể cùng các nàng nhỏ giọng giao lưu cảm tình đây!

Đó cũng là một trong những nguyên nhân mà hắn rời xa xử nữ, kinh nghiệm nói cho hắn biết nữ nhân đối với người đàn ông đầu tiên của mình càng dễ trở thành sinh mệnh duy nhất của nàng, coi như là tính mệnh thứ hai của mình... ít nhất. Trong một khoảng thời gian, các nàng cũng sinh ra loại cảm giác này, điều này khiến hắn càng thêm thống khổ, muốn xin lỗi các nàng, mà hắn sợ nhất là xin lỗi người khác, bởi vì hắn không biết sinh mệnh mình lúc nào mới kết thúc, loại thống khổ này vẫn mãi bám theo hắn.

Tát Cát và Sát Lôi Á chờ Thạch Thiên lên xe, sau đó đóng cửa xe lại, hai người cầm chìa khóa xe của Kim Hinh và Tiêu Vi đưa cho thủ hạ, phân phó bọn chúng đem xe trở về Sơn Đỉnh, lúc đó mới lên một chiếc Rolls-Royce đen khác rời khỏi tử điểm.

Ở một góc không xa tại tử điểm Tứ Quý, trong một chiếc xe hoa, Chu Kiến Nhân và Hứa Thực Viện hai người nhìn Thạch Thiên bọn họ lên xe rồi đi, trong lòng đều cảm thấy khó tin, Rolls-Royce màu đen kia vốn là được hạn chế sản xuất ra đại biểu cho vẻ tôn quý trang nghiêm, Rolls-Royce màu đen càng ngày càng hiếm, cơ bản chỉ có Châu u vương công quý tộc mới có được làm xe chuyên dụng, trong mắt của thương nhân nó đại biểu cho giới quý tộc, cũng không đơn thuần là có giá xa xỉ, không phải cứ có tiền là mua được, Rolls-Royce cũng chính là một loại thẻ bài để phân biệt đẳng cấp của chủ nhân.

Tại Hongkong này giới phú hào đa số đều tập trung ở trong thành thị, Rolls-Royce cũng có không ít, thế nhưng chưa từng thấy cũng chưa từng nghe ai nói qua có người mua được Rolls-Royce đen, ngay cả nhà giàu số một ở Hongkong là Lý gia cũng chỉ có chiếc Rolls-Royce màu xanh. Người đứng đầu chính phủ Hongkong nhờ một cuộc mua bán đặc biệt mới kiếm được một chiếc xe cũng màu đen, bất quá lại không phải là Rolls-Royce, bây giờ lại chỉ thoáng cái liền nhìn thấy hai cái.

Chu Kiến Nhân lẩm bẩm nói: “Bà xã... Người này dường như không phải tầm thường, không nên động vào để khỏi rước họa vào thân...”

Kỳ thực trong lòng Hứa Thục Viện cũng có chút sợ hãi, thế nhưng một bụng tức giận này cũng không thể nuốt chồi, ả quát: “Sợ cái gì, Hongkong là nơi có pháp luật nghiêm khắc, không tầm thường thì sao chứ, không tầm thường thì có thể đánh người sao? Hứa gia ta cũng không phải ai cũng có thể khi dễ, mau gọi điện thoại cho Trình đốc sát hỏi một chút xem có chuyện gì xảy ra, điều tra hai canh giờ rồi mà không có hồi đáp là sao.”

Chu Kiến Nhân cầm lấy điện thoại, gọi cho Trình Cẩm Huy, điện thoại đã được kết nối, thế nhưng đợi nửa ngày vẫn không có người bắt máy, Chu Kiến Nhân thả điện thoại xuống, nói: “Hắn không tiếp...”

Hứa Thục Viện tức giận đến mắng to: “Trình Cẩm Huy khá lắm, đã quên nhận được bao nhiêu thứ tốt của Hứa gia ta rồi, nếu không có ba ba mình giúp, giờ hắn còn đang mặc đồng phục đi tuần tra ngoài đường a, hiện tại chỉ nhờ hắn bàn bạc một việc cỏn con, cứ nhiên cả điện thoại cũng không nghe.”

Chu Kiến Nhân vừa mới định mở miệng an ủi, chuông điện thoại đã vang lên, đúng là số của Trình Cẩm Huy, hắn vội vàng cầm lấy điện thoại hỏi: “Trình đốc sát à, chuyện gì xảy ra vậy, vừa nãy điện sao cậu không nghe máy?”

Giọng nói của Trình Cẩm Huy vang lên trong điện thoại: “Chu tiên sinh, không phải là tôi không tiếp, mà là hiện tại tôi đang ở trong tổng bộ Hướng Cảnh, trưởng phòng đã nói rõ vấn đề, bây giờ ta mới có thời gian trốn ra toilet gọi cho cậu đó.”

Bên trong xe tương đối an tĩnh, Hứa Thục Viện cũng nghe được âm thanh của Trình Cẩm Huy, ả giật lấy điện thoại trong tay Chu Kiến Nhân, hét lên: “Trình Cẩm Huy đôn đốc, cậu có việc gì mà sao không trả lời, khiến chúng ta đợi hơn hai canh giờ rồi, hiện tại mấy người kia đã chạy rồi.”

m thanh ôn hòa của Trình Cẩm Huy vang lên: “Hứa tiểu thư, cô có chuyện phân phó tôi sao lại không thể không làm đây, tôi chịu ơn lớn của Hứa lão gia sao có thể không giúp đây, sau khi nghe điện thoại của cô, tôi liền lập tức dẫn người chạy đến, thế nhưng... Thế nhưng Hứa tiểu thư cô muốn tôi bắt ai đây? Chúng ta vừa xông vào Tứ Quý, đã bị người của bọn họ chế trụ rồi...”

Hứa Thục Viện vô cùng kinh ngạc nói: “Đem... Đem người người của các cậu chế trụ... Các cậu là cảnh sát cơ mà, bọn họ là ai vậy?”

Trình Cẩm Huy cười khan vài tiếng, than thở: “Nguyên lai Hứa tiểu thư cũng không biết bọn họ là ai, hiện tại tôi cũng không biết, thế nhưng người này không thể trêu vào, sau khi bọn tôi bị người chế trụ, bọn họ lên đưa chỉ tôi một chiếc điện thoại, dĩ nhiên lại là trưởng phòng cảnh vụ gọi tới, cuối cùng tôi trở về tổng bộ bị chửi cho một trận, phỏng chừng chuyện lần này phiền phức không nhỏ a, nghe nói có người đặc biệt tự thân khiến trưởng phòng cảnh vụ gọi tôi trở về.”

Hứa Thục Viện cả kinh nói: “Chuyện này...Chuyện này...Mà cậu không việc gì chứ?”

Trình Cẩm Huy nói: “Tôi không có bị sao cả, không có Hứa lão gia, ta cũng sẽ không có ngày hôm nay, cùng lắm thì không làm cảnh sát nữa, chỉ có điều liên lụy tới mấy người cấp dưới mà thôi...Thôi đầu tiên là như thế đã, có tin tức gì tôi sẽ báo sau, hay nhất bây giờ là cô không nên động tới người này, tôi không thể nói lâu được, bây giờ lập tức phải trở lại phòng đây, hẹn gặp lại.” Nói xong câu đó hắn liền cúp điện thoại.

Hứa Thục Viện không biết làm sao chỉ nghe thấy tiếng “Tít tít tít” vang lên trong điện thoại, ả nhìn về hướng Rolls-Royce đen vừa rời đi, hoảng sợ không biết nói cái gì cho phải...

[có độc giả nói, Rolls-Royce cũng không khoa trương đến mức như thế, ở Trung Quốc cũng có rất nhiều, hơn nữa cũng là màu đen, nói thật trong chuyện này tôi cũng có phần thổi phồng lên một chút, thế nhưng nói thật, ở Trung Quốc Rolls-Royce 90% là theo đường buôn lậu mà có,]

66. Chương 66: Có Tính Là Người Không

Hai chiếc Rolls-Royce chậm rãi tiến vào biệt thự Sơn Đình, đứng sát bên phải cổng biệt thự là một gã quản gia được Thành Bảo huấn luyện nghiêm trang nghênh tiếp, xe vừa dừng, hắn liền tiến tới mở cửa. Chiếc

Rolls-Royce phía sau cũng ngừng lại không đợi Thạch Thiên ba người đi xuống, Tát Cát và Sát Lôi Á đã tranh nhau chạy đến cạnh cửa xe nghiêng tiếp Thạch Thiên bọn họ xuống xe, cung kính cúi đầu, bất quá điều này cũng khó trách được bọn hắn, ở Thiên Thạch Thành Bảo từ thế hệ này qua thế hệ tiếp, từ nhỏ bọn họ đã được quán thâu một tư tưởng: Chủ nhân không phải là người mà chính là thần! Mà Thạch Thiên phục sinh lại càng khiến bọn họ thêm khẳng định niềm tin này.

Thạch Thiên, Kim Hình và Tiêu Vi xuống xe, hắn liếc mắt nhìn tên quản gia kia, hỏi: “Đây là người mới sao?”

Sát Lôi Á vội nói: “Đúng vậy, hắn gọi là Lỗ Da Đặc, tuy rằng không phải là người Thành Bảo thế nhưng vài thế hệ đều vì Thành Bảo mà dốc sức, tuyệt đối trung thành không có vấn đề, làm việc cũng rất cẩn thận, cho nên tổ gia gia phải hắn tới hầu hạ ngài.” Lao Luân Đặc tuy rằng không phải chân chính là tổ gia gia của hắn thế nhưng người của Thành Bảo đều đem Thành Bảo trở thành một đại gia đình, tất cả mọi người đều gọi Lao Luân Đặc là tổ gia gia [ông tổ]

Thạch Thiên nghĩ thầm, lão tử cũng không hỏi nhiều như vậy, người thực sự là quá lắm lời đi, thế nào mà người của Thành Bảo đều như vậy, hỏi một câu đáp tới tận mười, xem ra đều bị Lao Luân Đặc tiểu tử này làm hỏng rồi. Bất quá hắn cũng quen rồi, nên gật đầu nói: “Biết rồi, các người đều đi nghỉ ngơi thôi, Lỗ Da Đặc người cũng đi nghỉ ngơi đi, lão tử không cần bọn người hầu hạ, người nếu như thực sự không có việc gì để làm thì hãy bồi tiếp ngài.” Hắn nói xong liền chỉ tay về phía Tiêu Vi bên người.

Lỗ Da Đặc nói: “Vâng, thưa Thạch tiên sinh.”

Thạch Thiên thấy hắn trả lời đơn giản rõ ràng, không có dài dòng, trong lòng lại dâng lên vài phần thiện cảm, cũng nhẹ gật đầu với hắn, sau đó mang theo Kim Hình và Tiêu Vi bước vào nhà. Kim Hình và Tiêu Vi nhìn thấy một màn như vậy có điểm chết lặng cả người, khuya hôm nay thật là có lắm chuyện kì lạ, trong đầu các nàng bây giờ vẫn không thể “Tiêu hóa” được, cả người đờ đẫn đi theo phía sau Thạch Thiên, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, thoát nhìn có vẻ ngu ngốc.

Chờ sau khi Thạch Thiên ngồi xuống ghế sa lon, hai nàng cũng ngồi xuống bên cạnh hắn, Kim Hình than thở nói: “Nguyên lai ngôi biệt thự này đã bị anh mua...”

Thạch Thiên cười nói: “Rốt cuộc là sao, người biết ngôi biệt thự này à?”

Kim Hình gật đầu nói: “Đương nhiên rồi, ngôi biệt thự đã được bài danh trên ”Forbes” mà, em sao lại không biết chứ, em còn biết có một số tay rất giàu có muốn mua, thế nhưng không thể đàm phán được, cuối cùng đều không một ai mua được. Dường như giá khoảng hơn 700 triệu đô la Hồng Kông, đúng vậy không?”

Kỳ thực biệt thự này là do Bồ Lôi Đức dùng thủ đoạn đạt được, dùng năm ức sáu vạn đô la Hồng Kông mua lấy, bất quá Thạch Thiên cũng không hỏi lão nên không biết, hắn lắc đầu nói: “Không rõ lắm, ta cũng chẳng quản nó bao nhiêu tiền, dù sao cũng không phải do lão tử mua.”

Kim Hình “Ngà” kêu lên một tiếng, nghĩ thầm, quả thật không phải do anh mua, nếu để anh mau chắc sẽ lên tới mười ức, hai mươi ức mất. Vừa nãy Thạch Thiên đã dùng ba ức để mua hai kiện đồ trang sức, mặc dù là đưa cho nàng mà không giúp nàng đeo, thế nhưng trong lòng không khỏi dâng lên niềm thương yêu hắn.

Tiêu Vi ở bên kia cũng nhin không được hỏi: “Anh...Anh đến tột cùng là ai?”

Kim Hình nghe vậy cũng lập tức nhìn chằm chằm Thạch Thiên, đối với thân phận của hắn nàng rất hiếu kỳ, dù sao Thạch Thiên cũng chiếm vị trí rất quan trọng trong tim các nàng, mà Thạch Thiên khuya hôm nay dường như đột nhiên biến thành một người khác, cho nên nàng cũng muốn lý giải chuyện này.

Thạch Thiên ngẩn ngơ, than thở: “Ta cũng không biết...” Suy nghĩ một lát sau đó hắn đột nhiên nổi cáu nói: “Mẹ nó, lão tử còn không biết mình có được tính là người không đây.”

Về mặt Tiêu Vi nhất thời thất vọng, cho rằng Thạch Thiên không chịu nói cho nàng biết, bất quá lại nghĩ một hắn cũng không nên mua một căn phòng lớn như vậy chứ, cũng không ở hết, mà ở căn phòng nhỏ ở Cửu Long dường lại không tiện, nhất định là không muốn khiến người khác biết thân phận rồi, bây giờ có thể mang theo mình về đây coi như là rất tin tưởng mình rồi,... ít nhất... Hắn đối với mình cũng là thật tâm, đồng ý bỏ ra ba ức khiến mình hết giận, mình còn điều gì không hài lòng đây.

Nghĩ vậy nàng cũng không cảm thấy thất vọng nữa, lại dâng lên niềm thông cảm với Thạch Thiên, cũng tự trách mình không nên hỏi về vấn đề này. Trong lòng nàng vẫn đang nghĩ tới chuyện hôm nay Thạch Thiên đã giúp nàng hết giận, dùng ba ức để mua một kiện trang sức, cho dù là người có nhiều tiền hơn nữa cũng không dám làm như vậy, nghe nói đến tiền tỷ là tính toán toán. Thế nhưng nàng lại rất tin tưởng Thạch Thiên làm như vậy là vì giúp nàng lấy lại mặt mũi trước mặt chồng cũ.

Kim Hinh nghe xong Thạch Thiên nói chỉ cười cười, tựa hồ đã sớm đoán được Thạch Thiên sẽ không dễ dàng nói ra thân phận chân thật của hắn, nàng nghĩ lại hai người thủ hạ của Thạch Thiên còn thần bí như thế huống chi là hắn.

Thạch Thiên kỳ thực cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới giấu diếm điều gì, thế nhưng hắn không biết làm sao để nói về bản thân, lại càng không thể đi lập một cái lý lịch cho riêng mình, nhìn về mặt của các nàng cũng đoán ra hai nàng cho mình là không chịu nói thật. Hắn nghĩ thầm tùy cho các người nghĩ thế nào cũng được, cho dù lão tử nói là tổ tông của các người, các người cũng không tin mà, đến lúc đó lão tử lại chịu oan uổng vì mang danh nói bậy rồi, không nói chính là hay nhất. Hắn liền chuyển hướng câu chuyện, nói với Tiêu Vi: “Sau này người sẽ ở đây, bây giờ đi chọn một căn phòng đi.”

Tiêu Vi đã đoán được Thạch Thiên sẽ để nàng ở nơi này, thế nhưng khi nghe được lời này, thân thể cũng không khỏi run lên, nói: “Ồ...Ồ nơi này...Thế...Có thể sao...”

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “không phải người nói không có chỗ ở sao, hay muốn ta an bài một chỗ khác?”

Tiêu Vi rung giọng nói: “Nhưng biệt thự này...Biệt thự này cũng quá...Quá tốt...Quá lớn...Em ở đây không quen...Hơn nữa nơi này cũng cách xa trường học, mà em lại không có phương tiện đi lại.”

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Không có phương tiện cũng đừng nên đi dạy nữa, không cần phải làm giáo viên nữa, lão tử cũng không có thói quen ôm giáo viên ngủ, thẳng thắn mà nói nàng đừng làm cô giáo nữa.” Hắn và Tiêu Vi có quan hệ không bình thường, Tiêu Vi đúng là cô giáo của hắn, điều này vẫn khiến hắn canh cánh trong lòng, rất là buồn bực, thừa dịp này nên xóa bỏ ý nghĩ muốn làm cô giáo của nàng đi, sau này có thể bằng phân rồi, không cần gọi nàng là cô giáo nữa [kỳ thực cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng gọi nàng một tiếng cô giáo_ lời TG]

Tiêu Vi sắc giọng nói: “Không thích thì đừng ôm người ta ngủ nữa...” Chợt nhớ tới bên cạnh còn có Kim Hinh, nhất thời mắc cỡ đỏ bừng mặt.

Thạch Thiên quay đầu nói với Kim Hinh: “Nàng nếu như thích ở đây, cũng nên tìm một gian đi, hai nàng đồng thời ở chung với ta.”

Kim Hinh tuy rằng so với Tiêu Vi hiểu biết hơn một chút, nghe vậy sắc mặt cũng không khỏi đỏ lên, trách mắng: “Ai muốn cùng anh...” Nàng liền kéo tay Tiêu Vi nói: “Chị cùng người đi chọn phòng, chúng ta ngày hôm nay cứ từ từ tâm sự không thêm đề ý đến hắn nữa.”

67. Chương 67: Ném Ra Ngoài Cửa Sổ

Kim Hinh và Tiêu Vi hai người tuy rằng ngoài miệng nói muốn cả đêm trò chuyện, không đi bồi tiếp Thạch Thiên, thế nhưng khi hắn tắm rửa xong đi ra đã thấy hai nàng nằm ở trên giường mình rồi, Thạch Thiên tuy rằng không làm cho các cảm giác bá đạo nhưng lại khiến từ đáy lòng các nàng sinh ra cảm giác không muốn cự tuyệt.

Tiêu Vi che mặt chui vào chăn, xấu hổ không dám để lộ, Kim Hinh ánh mắt lại tràn đầy mơ màng cùng chờ mong nhìn Thạch Thiên. Thạch Thiên ha ha cười nhảy lên giường lớn, nằm giữa hai nàng, đầu tiên là ôm thân thể khấn trương đến nỗi cứng đờ của Tiêu Vi, cúi đầu hôn thật sâu lên môi nàng, dùng đầu lưỡi mà tách đôi môi thơm tho đỏ mọng từ từ thâm nhập đuối bấn đầu lưỡi đỉnh hương của nàng, khiến cả người Tiêu Vi run rẩy, khuôn mặt đỏ bừng, nàng còn chưa bao giờ thử qua tư vị 3p, sao không khấn trương cho được.

Kim Hinh kỳ thực cũng không khác gì Tiêu Vi, chưa thử qua cảm giác tình ái kiểu 3p, nhưng nàng dù sao cũng là một diễn viên cho nên tính cách thoáng hơn rất nhiều, sự mê luyến đối với Thạch Thiên cũng bắt đồng với Tiêu Vi, lại càng mê luyến khi ở trên giường với Thạch Thiên, cho nên giờ đây nàng cũng không

có khăn trương như vậy, trái lại chủ động dán thân thể mềm mại lên lưng Thạch Thiên, hai cánh tay vòng lên ôm lấy vòng eo của hắn, khiêu khích nơi riêng tư của hắn.

Thạch Thiên trước tiên hạ thủ Tiêu Vi cũng là có lý do cả, hắn cũng có lý giải tương đối về nàng, tuy rằng nội tâm nàng cuồng nhiệt nhưng da mặt lại mỏng, nếu như triển miên giao hoan cùng Kim Hình trước mặt nàng, không chừng Tiêu Vi sẽ xấu hổ chạy trốn mất.

Lúc này dưới sự khiêu khích thành thực của Thạch Thiên, chỉ trong chớp lát Tiêu Vi không kiềm chế được mà liên tục thở gấp, mảnh khăn tắm trên người Thạch Thiên đã sớm bị Kim Hình kéo ra, ở phía sau liên tục kích thích hạ thân hắn. Giờ khắc này hắn cũng không nhận được, nâng vòng eo thon nhỏ của Tiêu Vi lên cởi quần áo của nàng ra, Kim Hình ở bên cạnh cũng bắt tay vào hỗ trợ, khiến Tiêu Vi mắc cỡ lấy tay ngăn lại, nhưng cả người vô lực mềm nhũn ra, sao có thể chống lại động tác linh hoạt của hai người, Thạch Thiên và Kim Hình liên tục cười giòn, nháy mắt thân thể nàng đã nhả nhụi không còn mảnh vải phơi bày ra.

Thạch Thiên bị Kim Hình ở phía sau liên tục khiêu khích khiến tiểu đệ đệ của hắn đã cứng rắn như sắt, không đợi được nữa, hắn buông thân thể mềm mại của Tiêu Vi ra sau đó mở rộng hai chân nàng từ từ tiến nhập, sau một tiếng hét kinh hãi của Tiêu Vi, trong phòng liên vang lên tiếng rên rỉ không ngớt, nhiệt độ trong phòng cũng không ngừng tăng lên có lẽ phải lên tới hơn mười độ, Kim Hình một hồi vuốt ve thân thể Thạch Thiên một hồi lại khiêu khích Tiêu Vi, bản thân nàng cũng đang rất ngứa ngáy khó chịu. Chờ khi Thạch Thiên buông Tiêu Vi ra, nàng giống như cọng bún mềm nhũn rũ xuống, ngay cả khí lực xuống giường cũng không có.

Kim Hình đúng là đang độ tuổi như lang như hổ, lại ở bên cạnh nhìn hai người “Hí” Hồi lâu như vậy, sớm đã không thể bảo trì tâm lý rụt rè nữa, thấy Thạch Thiên đã rời khỏi thân thể Tiêu Vi, nàng không kìm được mà rên rỉ cầu hoan, mở rộng vòng tay ôm lấy Thạch Thiên, nghiêng người đẩy thân thể hắn xuống đồng thời hạ thân nàng ép lên người hắn, bộ ngực đầy đặn ép lên mặt hắn, hai điểm đỏ “Tiểu anh đào” đã dị thường cứng rắn, còn chưa bắt đầu đã rơi vào trạng thái cao trào, toàn thân như bị thiêu đốt, liên tục uốn éo.

Đương thời gian vui ngắn chẳng được bao lâu, Thạch Thiên há lại để nàng tự tác làm càn, chỉ chớp lát đã đảo khách thành chủ, thanh âm yêu kiều của Kim Hình giờ đây biến thành tiếng kêu thảm thiết, Tiêu Vi vô lực chạy tới một góc, chỉ có thể ôm gối che mặt, hi vọng bản thân không bị ảnh hưởng, thế nhưng tiếng gào khóc rên rỉ của Kim Hình làm sao một chiếc gối nhỏ nhỏ có thể ngăn được đây...

Sáng sớm hôm sau, Thạch Thiên và Tiêu Vi cùng nhau tới trường, cũng vẫn là Tát Cát ra lệnh cho thủ hạ đem chiếc xe của nàng đến biệt thự. Thạch Thiên vốn định lấy một chiếc xe mới trong biệt thự cho nàng, thế nhưng nàng lại không muốn, xe trong biệt thự mỗi cái đều lên mấy trăm vạn, nàng cũng không phải là người thích khoe mẽ, dù sao thân phận của nàng cũng chỉ là một giáo viên bình thường.

Thạch Thiên muốn nàng không làm giáo viên nữa thế nhưng nàng kiên quyết không nghe, ngoài miệng nói thời gian nhàn rỗi rất buồn chán vì vậy thích đi dạy hơn, nhưng lý do chân chính là nàng muốn ngày ngày có thể nhìn thấy Thạch Thiên, bởi vì hắn biểu lộ ra bản thân thời gian ở nhà nhiều hơn ở trường, mà hắn chỉ đáp ứng đi học vài buổi trong một tuần thôi, cho nên nàng cũng phải đi theo kèm hắn.

Sau khi tới trường, Thạch Thiên tới phòng làm việc của nàng lấy vài quyển sách, rồi tiến tới phòng học, vừa vào tới cửa phòng, đã đối mặt với một người từ trong đi ra, hắn thấy Thạch Thiên liền hưng phấn hô lên: “Học trò Thạch Thiên, có tin tức tốt, có tin tức tốt đây...”

Thạch Thiên vừa nhìn, tên này đúng là huấn luyện viên môn bóng đá Lý Đức Vũ, hắn nghĩ thầm người thì có thể có cái tin gì tốt, chẳng phải lại đình quân quyết lấy lão tử đi đá bóng chứ, hắn hỏi: “Có chuyện gì thì nói nhanh đi, dù sao thì lão tử cũng không tham gia vào đội bóng vớ vẩn gì của người đâu.”

Lý Đức Vũ than thở nói: “Cậu chính là một thiên tài, ngôi sao của cả đội, để cậu đá cho đội bóng là quá thiệt thòi bản thân rồi, cũng khó trách khỏi cậu thấy chướng mắt với đội bóng nghiệp dư của trường, yên tâm đi lần này tôi không tới tìm cậu vì chuyện tham gia vào đội bóng.”

Thạch Thiên nghe hắn không phải đến khuyên mình tham gia vào đội bóng, nhất thời cũng không nghĩ hắn đến tìm mình vì việc gì mà lại luôn miệng kêu có tin tốt, ngạc nhiên nói: “Vậy người tìm đến ta để làm chi?”

Có tin tức gì tốt?”

Lý Đức Vũ hưng phấn nói: “Cậu không biết chứ, ngày đó khi cậu biểu diễn trên sân bóng, đã được người xem quay lại sau đó tung lên mạng, hiện tại đã tạo thành một vụ oanh động rất lớn, ngày hôm nay tổng giám đốc Nicola tiên sinh đến từ một câu lạc bộ bóng đá ở Anh quốc muốn gặp cậu nói chuyện, họ muốn bồi dưỡng cậu thành một ngôi sao mới chơi cho bọn họ...”

Thạch Thiên nghĩ không ra Lý Đức Vũ nói đến lại vẫn không thoát ra khỏi chuyện bóng đá, nghĩ thầm cái này mà cũng tính là tin tốt à, lão tử tại đây còn không thích đá, huống hồ gì là chạy tới Anh quốc đá bóng, không đợi hắn nói xong, Thạch Thiên liền đẩy hắn qua một bên, mắng: “Cút ngay, đừng cản trở lão tử vào phòng học.”

Lý Đức Vũ thấy Thạch Thiên đi vào phòng hắn vội vã đuổi sát phía sau, vô cùng kinh ngạc nói: “Này...Này, đây chính là một đội bóng rất nổi tiếng của Anh đó! Toàn bộ cầu thủ trên thế giới, không ai là không muốn tới đó đá đâu! Cậu không động tâm chút nào sao? Chỉ cần trở thành chủ lực của bọn họ, lương một năm... ít nhất...Cũng lên tới mấy trăm vạn bảng Anh đó! Coi như là cầu thủ bình thường một năm cũng chỉ được hơn mười vạn bảng Anh thôi!”

Chính hắn không chỉ là huấn luyện viên bóng đá, cũng là người kết giao rộng rãi với nhiều fan của các đội bóng siêu cấp Anh quốc, mấy đội bóng đó ở trong lòng hắn địa vị như là thần thánh, bây giờ thấy có người cự tuyệt gia nhập một đội bóng siêu cường của Anh, tự nhiên là khiến hắn khó tin, thoáng cái không biết nói gì cho phải.

Thạch Thiên không muốn nói nhiều với hắn, xoay người nắm lấy tay Lý Đức Vũ, ném hắn ra khỏi cửa sổ phòng học, vừa vịn rơi xuống vào trong hồ, vị trí này đã được Thạch Thiên tính toán cẩn thận, thân thể hơn một trăm của Lý Đức Vũ cũng bị nội lực của hắn khống chế, nhẹ nhàng ném xuống hồ.

Toàn bộ học sinh trong phòng học đều sợ hãi, ánh mắt ngây ngốc, đây chính là lần ba đó, hắn lại thần nhiên ném một vị giáo viên từ trên lầu ba xuống, chẳng may ngã chết thì sao. Tất cả học sinh đều chạy tới bên cửa sổ nhìn xuống phía dưới, liền thấy Lý Đức Vũ đang chặt vật từ dưới hồ bò lên, ngẩng đầu ngây ngốc mà nhìn lên cửa sổ, sắc mặt tái xanh, trên người bám đầy rong rêu cỏ dại.

Hạng Kiều tam nữ vốn định chờ Thạch Thiên tới chỗ ngồi sẽ giáo huấn hắn một phen, nhưng sau khi thấy một màn như vậy, trong lòng nhất thời phát lạnh, tong mắt hiện lên một tia sợ hãi, đâu còn dám làm càn.

68. Chương 68: Người Không Nhìn Lâm Chử

Kim Hinh ngủ cho tới giữa trưa mới dậy, cảm giác cả người bủn rủn, hạ thân sưng tấy, trong lòng mắng to Thạch Thiên nhẫn tâm, không biết thương hương tiếc ngọc. Nàng dựa vào tường bước ra khỏi phòng ngủ, ngoài cửa đã có hai nữ người hầu đỡ lấy nàng đi tới đại sảnh, đưa cho nàng chiếc khăn mặt đã chuẩn bị sẵn, chờ khi chải đầu rửa mặt xong, lại có một nữ người hầu đẩy một xe bên trên là bữa trưa, mỹ thực rất phong phú, khiến Kim Hinh cảm giác như mình được tiếp đãi như trong hoàng thất vậy, chỉ trong thoáng chốc nàng đã được thỏa mãn hưng vinh trong lòng, hận ý với Thạch Thiên đã hoàn toàn biến mất.

Sau khi dùng cơm xong, tuy rằng vẫn còn cảm giác lười biếng không muốn động thân, thế nhưng nàng phải tới Hạng gia để gặp mặt Hạng Hồng, hơn nữa cũng phải trả lại xe cho nàng ta nữa, sau khi tắm rửa, nữ người hầu lại đưa tới hơn mười bộ nội y để cho nàng chọn, đều là của những hãng đắt tiền nổi tiếng thế giới, khiến Kim Hinh được sung ái mà lo sợ, lại lập tức thông cảm với hành động bá đạo dã man của Thạch Thiên, nghĩ thầm cậu ẩn sống trong hoàn cảnh này không bá đạo mới là lạ.

Nàng lại nghĩ, chẳng lẽ hắn là thành viên của một hoàng tộc trong một quốc gia nào đó... Nhưng thoát nhìn hắn rõ ràng là người Trung Quốc mà...

Suy nghĩ nửa ngày cũng không ra đầu mối, cuối cùng nàng cũng chẳng buồn nghĩ nữa.

Nàng xuống dưới tìm chìa khóa xe, tên quản gia Lỗ Da Đặc đầu tiên tiến đến nghênh, nói: “Tiểu thư, cô muốn đi ra ngoài sao?”

Kim Hinh cũng không dám ở chỗ này biểu hiện ra vẻ ngạo mạn, mỉm cười nói: “Đúng vậy, anh biết chìa khóa xe của tôi ở chỗ nào không?”

Chỉ thấy Lỗ Da Đặc xòe tay ra trước mặt nàng, đúng là chìa khóa xe, hần nói: “Đây là chìa khóa xe của cô, xinh hãy theo tôi.”

Kim Hinh theo Lỗ Da Đặc tới ga ra, trong này có hơn mười đầu xe thể thao quý giá hạng sang khiến nàng hoa hết cả mắt, nghĩ thầm Thạch Thiên này cũng đóng kịch cũng giỏi quá đi, nơi đây nhiều xe đỉnh cấp như vậy, hần tự nhiên lại vác dép mà chạy bộ, thảo nào ngay cả Hạng Hồng là người khôn khéo như vậy cũng nhìn lầm hần, lại còn để mình dẫn hần đi tham quan hội đấu góa nữa chứ, kết quả ngược lại là mình được mở mang kiến thức. Nghĩ đến việc Thạch Thiên dùng một ức đô la Hồng Kông mua vòng cổ tặng cho mình, thân phận bí ẩn như thế lại đơn giản đem mình về nhà hần như vậy, mà mình và hần mới quen nhau được hai ngày, điều này chứng minh hần cũng thích mình cho nên mới làm vậy, trong lòng nàng nhất thời dâng lên một trận ngọt ngào.

Đầu tiên Kim Hinh gọi điện thoại cho Hạng Hồng, nói cho nàng biết mình lập tức sẽ qua Hạng gia, sau đó nàng liền lái xe tới khu nhà cấp cao của Hạng gia. Hạng Hồng đã ngồi sẵn ở đại sảnh chờ nàng, thấy nàng đến, nàng ta liền đứng dậy vẫy vẫy tay. Kim Hinh đi theo phía sau Hạng Hồng tới phòng sách ở lầu hai, thấy Hạng Hoa Cường đang ngồi ở bàn đọc sách, nàng nhẹ giọng nói: “Hạng lão tiên sinh.”

Hạng Hoa Cường nghe tiếng ngẩng đầu lên cười nói: “Tới rồi à, ngồi đi...Cả hai ngồi xuống rồi hãy nói.” Chính lão cũng đứng dậy khỏi bàn đọc sách, đi tới ghế sofa ngồi.

Kim Hinh và Hạng Hồng cùng nhau ngồi trên chiếc ghế đối diện, Kim Hinh đầu tiên trả chìa khóa xe cho Hạng Hồng sau đó nói: “Hạng lão gia, người này dường như không giống so với tưởng tượng của các ông, ngày hôm qua cháu được Hạng tiểu thư phân phó, dẫn hần đi tới đấu giá hội để nhận thức một số phú hào, thế nhưng... Thế nhưng...”

Hạng Hoa Cường ha ha cười nói: “Thế nhưng cuối cùng hần đem ba ức mua hai kiện đồ trang sức trân quý kia mua phải không!”

Kim Hinh cũng cười nói: “Nguyên lai là các vị cũng đã biết, hần còn đem hai kiện trang sức tại chỗ tặng cho cháu và một người khác, người nọ là cô giáo của hần, bất quá... Bất quá quan hệ của bọn họ cũng... Cũng tốt...”

Hạng Hồng ở bên cạnh cười nói: “Hongkong cũng không nhỏ, mấy dịch vụ giải trí như vậy sao bọn tớ lại không biết, người này là ai, hai kiện đồ vật này giá cũng không tới một ức, vậy mà hần lại bỏ ra ba ức để mua, lại còn tùy tiện tặng cậu nữa! Lần này cậu phát tài rồi, phải hảo hảo cảm ơn tớ mới đúng a!”

Kim Hinh và Hạng Hồng có quan hệ rất mật thiết, biết nàng hay nói giỡn, vì vậy cười nói: “Nếu như cậu thích, tớ sẽ để cậu mang vài ngày là được mà!” Sau đó nàng lại nghiêm mặt nói: “Hần là ai cháu cũng không có rõ ràng lắm, nếu như Hạng lão tiên sinh muốn biết, cháu sẽ tìm cơ hội thử hỏi hần xem sao.”

Hạng Hoa Cường lắc đầu nói: “Việc này ngược lại không cần, chúng ta chỉ xem hần là một nhân tài với lại đã có ơn cứu Hạng Kiều nên kết làm với hần mà thôi. Hiện tại xem ra hần cũng không phải là người bình thường, khiến ta cũng khó sử dụng, nếu hần giấu diếm thân phận đến Hongkong học, nhất định là không muốn người khác quấy rối hần, chúng ta cũng không cần phải biết hần là ai, miễn cho bị hần hiểu lầm.”

Kim Hinh nhất thời cả người trở nên nhẹ nhõm rất nhiều, nàng thật sợ nếu hỏi Thạch Thiên sẽ khiến hần tức giận, bất quá người nào mà chả có lòng hiếu kỳ, đặc biệt là phụ nữ đối với người đàn ông mà mình thích, các nàng đều muốn biết tất cả mọi thứ liên quan đến người bạn trai của mình, nàng đương nhiên cũng rất muốn biết thân phận của mình thích. Nghĩ thầm dù sao thì Hạng gia không có ác ý đối với Thạch Thiên, Thạch Thiên cũng không nói là không được đem chuyện này nói cho người khác biết, không ngại đem chuyện này nói cùng Hạng Hoa Cường nghe, hay là hần đã đoán được ra thân phận của Thạch Thiên rồi, nghĩ vậy nên nàng liền hỏi: “Ừm, đêm qua cháu còn gặp một người, người này Hạng lão tiên sinh cũng biết đó.”

Hạng Hoa Cường hỏi: “Là ai vậy?” Hần đoán được Kim Hinh muốn nói người này rất có khả năng liên quan đến Thạch Thiên, bằng không đêm qua tham gia đấu giá hội đều là phú thương và nhân vật nổi tiếng của Hongkong, mình có quen biết cũng không phải là chuyện lạ.

Kim Hinh nói: “Cháu cũng không biết tên hần là gì, bất quá chắc chắn là ngài có gặp qua hần rồi, hơn nữa vào một buổi tối hơn nửa năm trước, ngài không phải là mở một bữa tiệc nội gia chiêu đãi một vị khách hay sao, còn bảo chúng cháu đến biểu diễn cho hần xem nữa, tối hôm qua người cháu thấy chính là hần đó.”

Hạng Hoa Cường vô cùng kinh ngạc hỏi: “Tát Cát tiên sinh phải không?”

Kim Hinh đáp: “Cháu không biết hần có đúng hay không kêu là Tát Cát, bất quá ngày đó ngài chỉ mời một vị khách là hần, hơn nữa thân hình hần lại cao lớn, tương đối dễ nhận ra, cháu tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm người.”

Hạng Hoa Cường gật đầu nói: “A... Hần có quen biết với Thạch Thiên phải không?”

Kim Hinh cười nói: “Đâu chỉ có quen biết, hần còn rất cung kính đối với Thạch Thiên, quả thực giống như chính là thủ hạ của Thạch Thiên vậy, sai rồi... Phải nói là giống người hầu của Thạch Thiên mới đúng.”

Hạng Hoa Cường trừng con mắt hô lớn: “Cái gì! Cô... Cô không lầm đó chứ?”

Kim Hinh khẳng định nói: “Thế nào mà nhầm được, hần và vị khách của ngài ngày đó chính là một người, đều là da trắng, mấy tháng trước người này có tham gia tiệc tối kỷ niệm mười hai năm Hongkong trao trả về tổ quốc, lúc đó hần ngồi cạnh cháu mà, bất quá cháu lại không biết tên hần là gì. Ngày hôm qua hai người bọn họ còn tranh nhau mở cửa xe giúp Thạch Thiên, còn đem chúng cháu trở về căn biệt thự của Thạch Thiên nữa, Thạch Thiên nói cái gì bọn họ đều làm theo cái đó, không dám trái một lời. Bọn họ dường như an bài một quần gia là người Anh quốc trong biệt thự, rất nhiều người hầu, xe hơi đắt tiền còn có hơn mười chiếc...” Nàng càng nói càng hưng phấn.

Hạng Hoa Cường sợ run nửa ngày, sau đó vất vả nói: “Cô nói căn biệt thự số 21 trong khu nhà cao cấp sao?”

Kim Hinh vội trả lời: “Đúng vậy, đúng vậy, đúng là căn biệt thự đó, cháu cũng mới từ nơi đó trở về.” Nàng nói xong lại nhớ tới chuyện ngày hôm qua, khuôn mặt không khỏi đỏ lên.

Hạng Hoa Cường khẽ nhếch môi, ngẩng ngực một hồi, lẩm bẩm nói: “Thảo nào!” Sau khi suy nghĩ một hồi hần lại nói tiếp: “Kỳ quái...”

69. Chương 69: Không Minh Bạch

Kim Hinh và Hạng Hồng thấy Hạng Hoa Cường cứ lẩm bẩm mãi, một hồi nói “Thảo nào” Một hồi nói “Kỳ quái”, hai người liếc mắt nhìn nhau, đều không hiểu lời nói của hần, Kim Hinh rất muốn biết chuyện liên quan đến Thạch Thiên, nhin không được hỏi: “Hạng lão tiên sinh, ngài có đúng là đã nhận ra thân phận của Thạch Thiên không?”

Tay phải Hạng Hoa Cường vịn lên sô pha do dự một hồi, rồi trầm giọng nói: “Ta chỉ biết lai lịch của Tát Cát tiên sinh thôi, thật sự không đoán được người nào lại khiến Tát Cát tiên sinh kính trọng như vậy, nếu như Thạch Thiên là một lão già thì còn có thể, thế những hần chỉ là một niên thiếu mười sáu tuổi, thật sự là không thể tưởng tượng được, ta cũng bó tay không đoán được ra hần là ai nữa...”

Kim Hinh nhẹ nhàng kêu “A...” Một tiếng tỏ vẻ thất vọng.

Hạng Hoa Cường nói tiếp: “Về phần lai lịch của Tát Cát tiên sinh... Ta không thể tùy tiện nói ra, cô cũng không phải người trong cuộc, có nói cũng không biết. Cô hiện tại đã là người bên cạnh của Thạch Thiên tiên sinh rồi, tương lai hần sẽ cho cô biết thôi, khả năng tương lai Hạng gia còn cần phải được cô chiếu cố nhiều hơn ấy chứ! Ha ha...” Vô tình cách xưng hô của lão đối với Thạch Thiên đã có hai chữ tiên sinh đằng sau nữa, giọng nói cũng trở nên kính trọng hơn rất nhiều.

Kim Hinh vội hỏi: “Cháu có được thành tựu như ngày hôm nay đều là dựa vào Hạng gia giúp đỡ cả, Hạng tiểu thư lại là chị em tốt của cháu, nếu như tôi có chỗ dùng được vậy Hạng lão tiên sinh xin cứ việc phân phó.”

Nàng nghĩ thầm, ý tứ trong lời nói của Hạng Hoa Cường này thì dường như Tát Cát tiên sinh là nhân vật trong giới hắc đạo, vậy Thạch Thiên không phải là người trong nhóm hắc đạo rồi sao. Bất quá trong mắt

Kim Hinh người trong hắc đạo cũng không phải tất cả đều là người xấu,... ít nhất... Hạng gia đối với mình cũng rất tốt, ngược lại nhiều người ăn mặc bảnh bao, nhà giàu, phú thương, các chính khách, nhân vật nổi tiếng lại càng dối trá, nghĩ tới mà buồn nôn. Bất luận Thạch Thiên có là ai đi nữa, chỉ cần đối tốt với mình là được.

Hạng Hoa Cường cười nói: “Cô có được thành tựu như ngày này đó là do sự nỗ lực của bản thân, cũng vì thế mà mất đi nhiều thứ, cho nên không cần phải nói lời khách khí. Có một chút chuyện ta muốn nói cho cô biết, thể lực sau lưng vị Tát Cát tiên sinh đúng là một tổ chức, thể nhưng không phải là tổ chức hắc đạo như cô tưởng tượng, bọn họ lẫn lộn cả hắc và bạch, thể nhưng hành sự lại cực kì công bằng. Hạng Hoa Cường ta không phải là sợ bọn họ mà là lòng kính trọng, cho nên cô có thể yên tâm mà gặp gỡ Thạch Thiên tiên sinh, bọn họ cũng sẽ không hại cô đâu, đương nhiên với điều kiện cô không được đắc tội với bọn họ, thể lực của bọn họ cô không thể tưởng tượng được đâu.”

Thân thể mềm mại của Kim Hinh khẽ run rẩy, nói: “Cảm ơn Hạng lão tiên sinh đã nhắc nhở, cháu sẽ chú ý đến điều này.”

Hạng Hoa Cường nói: “Lúc rảnh rỗi cứ đến đây chơi, cô cứ coi đây là nhà của mình ấy, dù sao cô cũng không còn người thân nào nữa, mà mẹ của Hạng Hồng lại ra nước ngoài buôn bán cho nên mỗi ngày nó đều ở với lão già này, cũng thật làm khó cho nó.”

Kim Hinh vội hỏi: “Đương nhiên cháu nguyện ý rồi, cảm ơn Hạng lão tiên sinh!” Nhưng trong lòng nàng lại nghĩ Hạng Hoa Cường thể nào lại để mình thường xuyên đến đây chơi với Hạng Hồng, không phải là lão biết mình và nàng có quan hệ chứ...

Tỉ mỉ ngẫm lại thấy khả năng này không lớn, Hạng Hồng là người như thế nào nàng rất rõ, nàng sẽ không nói chuyện này cho người khác biết đâu, lại càng không thể nói cho Hạng Hoa Cường biết, ai lại đem chuyện này nói cho trưởng bối của mình chứ. Minh và Hạng Hồng trong một buổi tiệc chúc mừng một bộ phim mới hoàn thành có uống quá chén, hai người lại ngủ cùng một chỗ, ngẫu nhiên lại xảy ra tình huống giả phượng hư hoàng (đồng tính) sau này cũng phát sinh vài lần, thể nhưng hai người cũng không có làm quá, chỉ là vui đùa âm ỉ một phen mà thôi. Hiện tại mình lại quen với Thạch Thiên, đã dự định là không cùng Hạng Hồng phát sinh lại việc này nữa, nếu để cho Thạch Thiên biết, hẳn sẽ coi thường mình mất.

Hơn nữa nhìn ý tứ của Hạng Hoa Cường tuyệt sẽ không dám làm Thạch Thiên mất hứng, hẳn là muốn mượn hơi mình đây. Nghĩ vậy nàng liền thoải mái hơn nhiều, nói: “Hạng lão tiên sinh nếu như không còn điều gì phân phó nữa, vậy cháu xin phép được về trước, sau này nhất định sẽ đến thăm người.”

Hạng Hoa Cường cũng không giữ nàng lại, đứng dậy khẽ cười nói: “Tốt tốt, Hạng Hồng thay cha tiễn Kim tiểu thư đi.”

Kim Hinh đứng dậy làm lễ cáo từ Hạng Hoa Cường, rồi cùng dắt tay Hạng Hồng rời khỏi phòng sách của Hạng Hoa Cường, Hạng Hoa Cường vẫn ngồi yên trên sofa, hai mắt nhắm nghiền dường như đang suy nghĩ vấn đề gì đó. Chỉ chốc lát Hạng Hồng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc trở lại phòng sách, ngồi cạnh Hạng Hoa Cường nói: “Ông nội...”

Hạng Hoa Cường vừa mở mắt nói: “Có đúng là muốn biết chuyện gì đó hay không?”

Hạng Hồng gật đầu nói: “Lần trước mở tiệc chiêu đãi vị Tát Cát tiên sinh kia, cháu đã muốn hỏi xem bọn họ là ai rồi?” Hiện tại nàng cũng mới biết được người kia tên là Tát Cát.

Hạng Hoa Cường suy nghĩ một chút rồi nói: “Cũng nên nói cho người biết thôi, khi thực chuyện này cũng không phải là bí mật gì, vị Tát Cát tiên sinh kia đúng là người của Thiên Thạch Đồng Minh, đây là một tổ chức rất thần bí của u Châu,... ít nhất... Đã được hơn một trăm năm rồi, phía sau nó còn có một thể lực càng thêm thần bí, cụ thể là như thế nào ta cũng không rõ lắm, hình như là một đại gia tộc thì phải, nhưng bọn họ dường như lại không phải người một nhà, thành viên chủ yếu của Thiên Thạch Đồng Minh cơ bản là người của gia tộc này.”

Hạng Hồng vô cùng kinh ngạc nói: “Nếu là sự thực vậy bọn họ rất có thể lực a, sao cháu bây giờ cũng chưa từng nghe tới vậy?”

Hạng Hoa Cường cười nói: “Người đương nhiên là không biết rồi, một bang phái nhỏ hoặc mới thành lập

đều không biết được có một tổ chức như thế tồn tại, bọn họ cũng không cướp địa bàn, không tham gia chính trị chỉ chú trọng buôn bán, cho nên ta mới nói bọn họ không có thuộc vào hai phe hắc bạch. Nghe mấy vị tiền bối nói, rất lâu trước đây đại bộ phận hắc đạo trên thế giới này đều chịu ở của bọn họ, cho tới nay những tổ chức hay gia tộc có tiếng tăm cũng thường được bọn họ chiếu cố, cho nên rất hay nghe bọn hắn nói, gia tộc này chính là lãnh tụ tinh thần của bọn hắn, đắc tội với bọn họ chính là bằng đắc tội với toàn bộ hắc đạo trên thế giới... ít nhất... Là hơn một nửa”

Hạng Hồng chợt nói: “Thật là lợi hại...”

Hạng Hoa Cường nói tiếp: “Những gia tộc lâu đời đều cảm kích cùng với dựa hơi bọn họ, tại một ít vụ mua bán kiếm lời không phiền phức, bọn hắn đều cam tâm chia cho Thiên Thạch Đồng Minh một phần, người đừng xem Hongkong có nhiều tử điểm xa hoa nhiều như vậy, phỏng chừng... ít nhất... Non nửa người chủ là bọn họ. Mà ngay cả vua cờ bạc Hà Hoàn Thâm ở Macao cũng được bọn họ ủng hộ kiếm được quyền kinh doanh sòng bài ở đó, bằng không vua cờ bạc năm đó vẫn còn đơn thương độc mã vật lộn tại Macao, không tiền không thế, Macao lúc đó vừa bị Bồ Đào Nha khống chế, gia tộc ở u Châu này lại đồng ý đem mảnh đất màu mỡ này tặng cho hắn.”

Hạng Hồng kinh hô nói: “Đây không phải nói, những sòng bạc của Macao kỳ thực đều bị người của Thiên Thạch đứng sau khống chế chứ...”

Hạng Hoa Cường gật đầu nói: “Đâu chỉ có ở Macao, thế giới mười đại sòng bạc lớn ở Las Vegas, có mấy nơi không bị bằng không đồng minh ở phía sau khống chế,... ít nhất... Bọn họ cũng có thế lực ở bên trong, bằng không mấy nơi này ở Las Vegas nào có yên ổn như hiện tại, nội bộ các gia tộc sớm vì mâu thuẫn mà đấu đá rồi. Những gia tộc kia cũng rõ như thế cho nên mới cam tâm tình nguyện để Thiên Thạch Đồng Minh khống chế, dù sao thì bọn họ cũng kiếm được không ít tiền, lại có được chỗ dựa vững chắc. Bất quá những lời này chỉ nên để trong lòng thôi, không nên nói lung tung.”

Hạng Hồng chết lặng cả người, gật đầu theo phản xạ.

Hạng Hoa Cường cau mày nói: “Ta vẫn không hiểu được, vị Thạch Thiên tiên sinh này là ai, theo ta được biết người có quyền lực cao nhất trong gia tộc này là một lão già hơn trăm tuổi, bởi vì là trưởng bối của bọn họ, gia tộc này rất tôn trọng quy củ tôn ti, nếu như Thạch Thiên tiên sinh đúng là người trong gia tộc bọn họ, Tất Cát tiên sinh cũng không cần phải khúm núm như vậy chứ? Ngày trước bọn họ có nhờ ta mua một tòa nhà cấp cao ở Hongkong, ta cũng giúp bọn họ lên hệ tới khu nhà cao cấp số 21, hiện tại xem ra bọn họ là mua cho Thạch Thiên tiên sinh.”

Hạng Hồng cũng kỳ quái nói: “Nhưng vị thiếu niên này vì sao không ở khu nhà cao cấp mà lại ở căn nhà nhỏ ở đường Cửu Long, nhìn hắn làm việc bữa bãi như vậy cũng không giống là nhân vật gì trọng yếu a!”

Hạng Hoa Cường lắc đầu nói: “Ta đây nào có biết, thôi quên đi, không thêm nghĩ nữa, dù sao thì bọn họ cũng không đến cướp địa bàn của ta, nếu như bọn họ coi trọng sinh ý của chúng ta, ta cầu còn không được nữa là, chỉ sợ bọn họ cảm thấy chướng mắt mà thôi. Được rồi người sau này gặp hắn cũng đừng xưng hô là tiểu tử này tiểu tử kia nữa, mà hãy gọi là Thạch Thiên tiên sinh, bất luận nói như thế nào hắn cũng có ân với Hạng gia ta, ngày hôm nay ta đem chuyện tình của Thiên Thạch Đồng Minh nói cho người biết, cũng chỉ sợ người làm quá đáng, không cần thận đắc tội với bọn họ thôi.”

70. Chương 70: Suốt Đêm Mã Tự

Hạng Hoa Cường chợt nhớ tới một chuyện, nói: “Ngày hôm nay có mấy người của O Ký [tổ chức điều tra tội phạm] tới chỗ chúng ta điều tra về một vụ án đó.”

Hạng Hồng giật mình nói: “Vụ án gì vậy ông?”

Hạng Hoa Cường nói: “O Ký tới điều tra chúng ta xem có phát sinh mâu thuẫn với Tam Khẩu Tổ của Nhật Bản hay không, ta dò xét được ở nơi tổng cục cảnh sát, nguyên lai sát thủ Cường Điền Thái Lang của Tam Khẩu Tổ bị giết chết ở gần trường khoa học Long Loan, có người nói hắn tới để ám sát, thế nhưng lại bị chết một cách kì lạ, phỏng chừng bọn họ hoài nghi là một tổ chức xã đoàn của Hongkong làm.”

Hạng Hồng ngạc nhiên nói: “Nếu như bọn họ hoài nghi Hưng Nghĩa An chúng ta làm, thế nào lại trực tiếp tìm đến người của chúng ta hỏi, đó cũng không phải là tác phong của O Ký, bọn họ không sợ đã thảo kinh xà sao?”

Hạng Hoa Cường cười to nói: “Bọn họ cũng không có biện pháp, nghe nói ngay cả Cương Điền Thái Lang chết như thế nào cũng còn chưa được làm rõ, bọn họ không thể làm gì khác hơn là nghi ngờ mấy xã đoàn của Hongkong, xem có thể tra ra Tam Khẩu Tổ là muốn giết ai, người lại cũng không nhất thiết là hoài nghi Hưng Nghĩa An chúng ta.”

Hạng Hồng cau mày nói: “Cương Điền Thái Lang chết ở gần trường Long Loan... Không phải là muốn giết Hạng Kiều chứ?”

Hạng Hoa Cường lắc đầu nói: “Không đâu, tuy rằng lần trước cháu ngoại trai của Hữu Điền Chân Quy bị thương nguyên nhân do Hạng Kiều, thế nhưng cũng không cần phải phái ra một kim bài sát thủ đi hành động, Cương Điền Thái Lang ở Hongkong đã bị lệnh truy nã, nếu như không phải là chuyện lớn hắc sẽ không xuất thủ, nếu quả thật là muốn thay cháu ngoại hắc báo thù, ta hoài nghi mục tiêu của bọn họ là Thạch Thiên tiên sinh.”

Hạng Hồng nhất thời cũng suy nghĩ cẩn thận lại, ngày đó Thạch Thiên đột nhiên xuất hiện, từ trong vòng vây gần hai trăm người mà dễ dàng cứu Hạng Kiều ra, Đông Thắng và Tam Khẩu Tổ nhất định cho rằng Thạch Thiên là người của Hưng Nghĩa An, bọn họ muốn gây chiến với Hưng Nghĩa An, đương nhiên muốn giết chết vị thiếu niên lợi hại kia.

Hạng Hoa Cường nói tiếp: “E là Thạch Thiên tiên sinh đã sớm biết, thậm chí Cương Điền Thái Lang bị hắc hoặc là người của Thiên Thạch Đồng Minh giết chết, ta xem cũng chỉ có người của Thiên Thạch Đồng Minh mới có thể đủ nhân lực tài lực làm việc này, ngay cả cảnh sát Hongkong có được thi thể của hắc cũng không tra ra được manh mối. Ngày đó người cũng đã nhìn thấy thân thủ của Thạch Thiên tiên sinh, nghe nói đại gia tộc thần bí phía sau Thiên Thạch Đồng Minh, mỗi người đều là cao thủ, Thạch Thiên tiên sinh nhất định là người trọng yếu của gia tộc kia.”

Hạng Hồng đồng ý nói: “Nhất định là như vậy, tên của hắc là Thạch Thiên, đảo lại là Thiên Thạch, nói không chừng Thiên Thạch Đồng Minh chính là của hắc, bằng không ông nói xem vị Tất Cát tiên sinh kia tại sao lại làm như một người hầu cũng khinh với hắc như vậy.”

Hạng Hoa Cường lắc đầu cười nói: “Làm sao có thể như vậy, hắc mới có mười sáu tuổi, mà Thiên Thạch Đồng Minh đã tồn tại được hơn trăm năm, hơn nữa Thiên Thạch Đồng Minh là cách gọi của người Trung Quốc chúng ta, dùng tiếng Pháp để phiên âm. Bất quá hắc và Thiên Thạch Đồng Minh khẳng định có có quan hệ rất sâu, ta hoài nghi tên của hắc không nhất định là thật, mà là Thiên Thạch đảo lại mới đúng, người không phải là tra được ra Thạch Thiên tiên sinh đến từ Thụy Sĩ sao, mà đại gia tộc kia cũng ở Thụy Sĩ đều có một tòa pháo đài.”

Hạng Hồng chợt nói: “Không sai...”

Bọn họ nghĩ không ra chính là Thiên Thạch Đồng Minh, Thiên Thạch pháo đài, kỳ thực chính là Thạch Thiên, Thạch Thiên pháo đài chính là lấy tên của Thạch Thiên, chỉ là người phương Tây họ lại đặt tên ngược, nên biết thành Thiên Thạch Đồng Minh. Thiên Thạch pháo đài, còn có “TS quỳ” Kỳ thực chính là Thiên Thạch quỳ, chỉ là bọn họ không muốn để cho người ngoài chú ý ra quỳ và đồng minh đều thuộc về cùng một tổ chức mà thôi, cho nên chỉ có thể đổi một chữ, biến thành “TS quỳ”.

Hạng Hoa Cường lại nói: “Bất kể như thế nào, Thạch Thiên tiên sinh cũng vì Hạng gia chọc vào đồng phiền phức này, chúng ta không thể coi như không biết, cũng cần nên cảnh báo hắc một tiếng, về sau Hưng Nghĩa An của chúng ta có việc gì nhờ vả bọn họ tuyệt sẽ không chối từ. Ta xem hiện tại quan hệ của hắc với Kim Hình rất thân thiết, không bằng để nó nói ra.”

Hạng Hồng do dự một chút nói: “Để cháu đi nói, Kim Hình dường như đã động chân tình thật rồi, nếu để cho Thạch Thiên hiểu lầm Kim Hình ở bên cạnh hắc có mục đích sẽ không tốt.”

Hạng Hoa Cường suy nghĩ một chút thấy lời của Hạng Hồng nói cũng đúng, Đông Thắng và Tam Khẩu Tổ hiện tại muốn liên hợp đối phó với Hưng Nghĩa An, song phương sớm muộn cũng phát sinh xung đột, nếu như hiện tại bọn họ vẫn chưa biết thân phận của Thạch Thiên, đối với Thạch Thiên có cơ hội động thủ,

Hưng Nghĩa An sẽ chủ động đứng cùng Thạch Thiên Đồng Minh, đến lúc đó sẽ không phải lo lắng điều gì rồi, cứ để cho Hạng Hồng tự mình đi lập quan hệ tốt với Thạch Thiên, Kim Hình hiện tại không nên dùng. Lão gật đầu nói: “Được rồi, vậy người tự mình đi một chuyến, nhanh lên nhé.”

Hạng Hồng vội nói: “Bây giờ cháu sẽ đi ngay.”

Hạng Hồng dùng xe hơi chạy đến trường khoa học Long Loan, đúng lúc ta học, lần này Hạng Hồng không chờ Thạch Thiên đi ra khỏi cổng, nàng trực tiếp chạy xe tới bãi đỗ của trường. Hạng Hồng dùng xe bên cạnh một chiếc xe đua, bên cạnh còn có hai gã bảo vệ trông rất to cao, nhìn thấy Hạng Hồng từ chiếc Ferrari bước ra, hai người cùng kêu lên: “Tiểu thư!”

Hạng Hồng khẽ gật đầu, hỏi: “Tam tiểu thư còn chưa tan học sao?”

Một gã bảo vệ nói: “Hắn là sắp ra rồi ạ.”

Hạng Hồng “A...” lên một tiếng, liền đi tới phía phòng học của Hạng Kiều, lúc này cũng vừa tầm tan học, Hạng Hồng bước nhanh tới cửa phòng học, hướng vào trong nhìn qua, nhưng không phát hiện ra Thạch Thiên.

“Chị cả...” Bên người nàng truyền đến thanh âm vô cùng kinh ngạc của Hạng Kiều nói: “Chị tới đón em à?”

Bên người Hạng Kiều còn có hai cô hầu như hình với bóng là Lý Hiểu Lệ và Quách Thiển Vi, cũng kêu lên: “Chị Hồng...”

Hạng Hồng hướng tới các nàng gật đầu nói: “Thạch Thiên đâu, hôm nay hắn không tới trường sao?”

Hạng Kiều phiền muộn nói: “Nguyên lai chị đến không phải tìm em mà là tìm tiểu tử kia.”

Hạng Hồng trách cứ nói: “Không thể vô lễ với Thạch Thiên tiên sinh, đừng quên người ta đã cứu em đó.”

Quách Thiển Vi nghe Hạng Hồng nói tới tìm Thạch Thiên có điểm lo lắng cướp lời: “Chị Hồng, chị mau nghĩ biện pháp giúp Thạch Thiên đi, hắn lúc này có thể bị nhà trường đuổi đó...”

Hạng Hồng ngẩn người hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Quách Thiển Vi nói: “Ngày hôm nay hắn đem một vị giáo viên từ cửa sổ lầu ba ném xuống dưới, may là người đó rơi vào trong hồ, may là rơi vào trong hồ... Hiện tại bị chủ nhiệm lớp gọi vào phòng hiệu trưởng rồi.”

Hạng Hồng không khỏi rung mình một cái, nghĩ thầm hắn thật đúng là kiêu ngạo, nếu vị giáo sư kia rơi vào trong nước vậy cũng không khó giải quyết, vội hỏi: “Phòng hiệu trưởng ở chỗ nào, mau dẫn chị đi.”

71. Chương 71: Ta Nhổ Vào!

Tiết dạy cuối cùng buổi chiều vừa vặn do Tiêu Vi dạy, vừa lên lớp được một lát, Tiêu Vi liền dẫn Thạch Thiên tới phòng làm việc của hiệu trưởng, đám học sinh đều âm thầm nghĩ lần này Thạch Thiên sẽ gặp phiền phức lớn rồi, nhất định là xử lý chuyện hắn ném thầy giáo ra khỏi cửa sổ đây, Hạng Kiều và Lý Hiểu Lệ, Quách Thiển Vi trên mặt đều hiện ra vẻ một nửa vui một nửa buồn trên cùng một khuôn mặt, vui là bởi vì thấy Thạch Thiên gặp xui, trong lòng các nàng đều thỏa mãn hết giận, buồn vì sợ Thạch Thiên bị trường đuổi, sau này không được gặp hắn nữa.

Tiêu Vi đi bên cạnh Thạch Thiên, vẻ mặt lo lắng nói: “Cậu thế nào lại đem lão sư ném ra khỏi cửa sổ thế, nếu như không may... Té bị thương thì làm sao, tôi biết cậu không quan tâm đến chuyện gì cả, thế nhưng hiện tại dù sao cũng là học sinh, cứ như vậy sẽ không tốt đâu...”

Quảng không chết cười nói: “Ai kêu thằng nhóc này tới làm phiền ta, ta cũng chẳng quản hắn là ai, yên tâm đi ném như vậy không chết được đâu.”

Tiêu Vi sắc giọng nói: “Đây chính là lầu ba đó! Tuy rằng không cao lắm thế nhưng có thể ngã chết người a, nếu như thật là...Ài... Sẽ không đơn giản là bồi thường tiền đâu, may là Lý huấn luyện không có việc gì.”

Thạch Thiên nói: “Thằng nhóc hiệu trưởng tìm ta là vì chuyện này sao?”

Tiêu Vi lắc đầu nói: “Tôi không biết, ông ta chỉ nhờ tôi tan học đem theo cậu tới thôi, tôi nghĩ cũng không sai là mấy đâu, một hồi tới phòng hiệu trưởng rồi đừng có xưng hô hiệu trưởng là thằng nhóc nữa.”

Thạch Thiên không đồng ý nói: “Nếu không phải người gọi ta tới, ta cũng chẳng thèm tới nghe hán dài dòng.”

Tiêu Vi nghe vậy trong lòng có chút mừng rỡ, xem ra hán vẫn là đem mình để ở vị trí quan trọng trong tim, thế nhưng nàng lại càng lo lắng, tuy rằng hiện tại biết Thạch Thiên là một kẻ có tiền, thế nhưng bản thân nàng là một giáo viên, đương nhiên là mong Thạch Thiên có thể thuận lợi hoàn thành chuyện học hành, chân chính học được kiến thức.

Hai người tiến tới, cửa phòng hiệu trưởng vẫn mở, ngoại trừ hiệu trưởng còn có một nam một nữ hai người da trắng, người đang ông ước chừng hơn bốn mươi tuổi, tóc chải chuốt rất tỉ mỉ, quần áo chỉnh tề, có vẻ là người có học. Phụ nữ koa đại khái khoảng hai mươi tuổi, tóc vàng mắt xanh, khuôn mặt thiên sứ, mặc một bộ quần áo rộng thùng thình, nhưng vẫn không che dấu được vóc người quyến rũ mê người, đặc biệt đôi chân thon dài lộ ra trông siêu cấp gợi cảm, tràn ngập lực mê hoặc.

Tiêu Vi ở trước mặt Thạch Thiên nói: “Lưu hiệu trưởng, học sinh Thạch Thiên đã tới.”

Lưu hiệu trưởng chính là đang tiếp chuyện với đôi nam nữ này, nghe tiếng liền ngẩng đầu lên cười nói: “A... Tới rồi à, ngồi xuống đi...Đều ngồi đi.”

Tiêu Vi nghe giọng nói của Lưu hiệu trưởng có vẻ khách khí, khuôn mặt tươi cười, dường như không giống với bộ dạng muốn xử phạt Thạch Thiên, nhất thời nàng cũng bình tĩnh lại, cùng với Thạch Thiên ngồi đối diện với ba người.

Lưu hiệu trưởng nhìn chăm chú vào Thạch Thiên chỉ vào hai người kia giới thiệu: “Tôi giới thiệu cho cậu hai vị khách đến từ Anh quốc, vị này chính là Nicola tiên sinh, là tổng giám đốc câu lạc bộ Dimensional Hill, vị này chính là Bilei Si tiểu thư, thân phận không tầm thường, là người có huyết thống hoàng thất tôn quý của Anh quốc, là một vị công chúa mỹ lệ, cũng là em gái của ông chủ câu lạc bộ Dimensional Hill Rachel tiên sinh.” Sau đó lại chỉ lên người của Tiêu Vi và Thạch Thiên giới thiệu: “Vị này chính là các người các ngài muốn tìm học sinh Thạch Thiên, bên cạnh là giáo viên chủ nhiệm của cậu ta Tiêu Vi.”

Tiêu Vi đối với mấy câu lạc bộ gì đó tịnh không biết, nhưng nghe nói cô nàng tóc vàng này chính là công chúa của Anh quốc, thái độ cũng trở nên nghiêm trang hơn, nàng vội đứng dậy chào hai người ngoại quốc này, nói: “Chào hai vị, hoan nghênh hai vị đã đến trường học của chúng tôi.”

Nicola hơi chút lễ phép trả lời: “Chào cô, rất hân hạnh được biết cô!” Bilei Si chỉ gật nhẹ đầu với Tiêu Vi, có vẻ có chút ngạo mạn.

Kỳ thực Bilei Si cũng không phải là công chúa chân chính, bà nội của nàng mới chính là công chúa, được gả cho ông nội công tước Dimensional Hill của nàng, cho nên huyết thống hoàng thất vẫn được duy trì, nàng và anh trai Rachel cũng coi đây là niềm tự hào, người khác xưng hô với nàng là công chúa nàng cũng vui vẻ chấp nhận. Hơn nữa sự nghiệp kinh doanh của gia tộc Dimensional Hill bọn họ rất lớn tài sản so với hoàng thất còn lớn hơn, tại Anh quốc có lực ảnh hưởng rất lớn.

Thạch Thiên ngay cả gật đầu đáp lại bọn họ cũng không có, nghe Lưu hiệu trưởng giới thiệu là câu lạc bộ Dimensional Hill, cũng biết là tìm đến hán để mời hán đá bóng, hán chỉ khẽ quét mắt liếc bọn họ, sau đó chuyển ánh mắt đến nơi khác, chuẩn bị chờ bọn hán nói ra chuyện đá bóng hán liền từ chối ngay.

Lưu hiệu trưởng thấy biểu hiện lãnh đạm của Thạch Thiên như vậy, trong lòng cũng chỉ có thể cười khổ, hán cũng nghe nói chuyện hôm nay Thiên Thạch quảng Lý Đức Vũ xuống hồ, biết có trách cứ Thạch Thiên cũng vô dụng. Nhưng hán rất muốn Thạch Thiên có thể tới Anh quốc làm siêu sao, hiện tại bóng đá chính là môn thể thao vua, các quốc gia đều coi trọng, mong muốn chính quốc gia mình có được một cầu thủ tài năng đại biểu đá ở sân chơi u Châu, từ đó kéo theo phong trào, kỹ thuật bóng đá nước nhà.

Trung Quốc đủ có thể giúp đỡ một cầu thủ nào đó đi tới một cường quốc bóng đá để rút lui thay thế bổ sung trong một trận đấu lớn, bọn họ có thể lãng sê để một cầu thủ trở nên nổi tiếng, nếu như mình có thể để Thạch Thiên tới Anh quốc chơi bóng, vậy coi như là có cống hiến cho nên bóng đá nước nhà, trường

Long Loan khoa học cũng vì thế mà địa vị được đề cao. Lưu hiệu trưởng thậm chí đang suy nghĩ, chờ khi bộ truyền thông thể thao tới phỏng vấn mình nên diễn thuyết nên như thế nào...

Nicola tiến đến bên người Thạch Thiên, một mực quan sát hắn, trên mạng cũng chỉ thấy một đoạn video ngắn, hơn nữa lại bằng điện thoại ở xa, thấy không rõ lắm hình dạng của Thạch Thiên, hiện tại thấy dung mạo đẹp trai của hắn, thể hình cũng không cường tráng như vận động viên, cũng cảm thấy bất ngờ, hắn mỉm cười nói: “Chào cậu, tôi cũng có thấy qua trên mạng cậu biểu diễn, tuy rằng điều không phải đang thi đấu, cậu đá cũng không phải là hợp quy tắc, thể nhưng tiềm lực của cậu khiến tôi cảm thấy thần phục, cho nên lần này tôi tự mình đến Hongkong tìm cậu, chỉ cần cậu có thể qua vòng kiểm tra của bọn tôi, cậu có thể chính thức gia nhập câu lạc bộ Dimensional Hill, trở thành cầu thủ chính thức.”

Thạch Thiên dứt khoát nói: “Ta không có hứng thú đối với bóng đá.” Hắn không muốn làm cho Tiêu Vi cảm thấy khó xử, cho nên mới chịu đựng không phát ra câu “Đừng làm phiền tôi nữa”.

Lý Đức Vũ bởi vì giúp hắn truyền lời nên bị ném xuống lầu, chuyện này Nicola cũng không biết, mà Lý Đức Vũ ngã từ lầu ba xuống, không biết là có bị thương chỗ nào không, cho nên hắn đã đi bệnh viện kiểm tra toàn thân, chưa kịp nói cho hắn biết Thạch Thiên không muốn chơi bóng, Nicola bởi vì lịch trình rất vội, không có thời gian dài chờ kết quả, liền tự mình chạy tới trường học tìm Thạch Thiên, lại đột nhiên nghe Thạch Thiên nói không có hứng thú chơi bóng, hắn không khỏi sửng sốt, vốn đã chuẩn bị tốt mấy lời diễn thuyết bây giờ đều bị nghẹn lại.

Bilei Si nhện không được chen miệng nói: “Cậu đại khái còn chưa biết tiền lương hàng năm của cầu thủ của câu lạc bộ bóng đá Dimensional Hill là bao nhiêu đâu, là trăm vạn bảng Anh hàng năm đó, ngoài ra còn có thu nhập ngoài nữa, mà nếu muốn kiếm thêm gấp trăm nghìn lần cũng không khó. Hơn nữa làm cầu thủ của tụi câu Dimensional Hill, bình thường lại được giao lưu với giới quý tộc nhà giàu, thậm chí là người của hoàng thất nữa, lúc đó sẽ chân chính bước chân vào xã hội thượng lưu của Anh quốc rồi...”

Thạch Thiên nhện không được nói: “Nói nhiều như vậy đã đủ chưa, cái gì mà thượng lưu thượng lưu, xã hội hoàng thất, trong mắt lão tử cũng không bằng một phát rắm, ta nhổ vào!”

Lúc này ngay cả Nicola cũng không bảo trì được phong độ, sắc mặt đại biến, Bilei Si kinh sợ nói: “Cậu...Cậu cư nhiên dám coi thường hoàng thất...”

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Hoàng thất chó má gì, quý tộc gì, chẳng qua là một cái tên hết ăn lại nằm mà thôi, tự cho mình là có huyết thống hoàng thất, cao quý hơn so với người khác, muốn người khác cung phụng, ngược lại lại coi thường người nuôi các người, đừng quên tổ tông các người dùng máu của người khác mới có thể đổi được địa vị đó, trong mắt lão tử thường dân còn đáng tôn kính hơn... ít nhất... Bọn họ dựa vào chính sức lao động của mình mà tồn tại.”

Bilei Si tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy, ngón tay chỉ vào Thạch Thiên nói: “Người... Người...” Có điều nàng không có kinh nghiệm cãi nhau cho nên không biết dùng từ ngữ nào mới tốt.

Thạch Thiên trừng mắt quát to: “Các người quay về đi, lão tử không thèm để ý đến các người nữa, nếu như còn trước mặt lão tử tự cho là đúng, nói cái gì mà là quý tộc tôn quý thì đừng trách trên người các người tại sao lại có máu, khiến các người nhìn xem máu của mình có giống máu của người khác hay không.” Hắn trước đây tại u Châu ghét nhất đám người quý tộc coi thường người nghèo, vốn bọn họ chỉ tìm hắn để mời chơi bóng, từ chối coi như xong, thể nhưng về mặt ngạo mạn của Bilei Si cùng với lời nói đảm bảo cho hắn tiến vào xã hội thượng lưu, khiến hắn nhất thời phát tác, đương nhiên cũng chỉ là hù dọa nàng một chút thôi, dù sao hắn có thể phóng chân phóng tay xin máu của một cô bé chứ.

72. Chương 72: Nói Rất Hay

Bilei Si tức giận đến nỗi muốn thổ huyết, với một người như nàng từ nhỏ đã bị gia tộc răn dạy tư tưởng truyền thống, hoàng thất trong lòng những người như nàng đều có địa vị thần thánh bất khả xâm phạm, huống chi nàng thường lấy huyết thống hoàng thất của mình làm liềm tự hào, cũng vì thói quen được người khác ca ngợi huyết thống hoàng thất của nàng, trong lúc nhất thời bị người khác hạ xuống không đáng một xu, lại nói “Không bằng loài chó má” nàng sao có thể chịu được. Trong lòng âm thầm hối hận tại sao không

mang theo hai gã bảo vệ tới, lại để bọn họ ở ngoài xe, bằng không nhất định cho thằng nhóc không biết trời cao đất rộng dám vũ nhục hoàng thất này biết tay.

Lưu hiệu trưởng cũng tái mặt cũng không thể không nói, trách cứ: “Học trò Thạch Thiên, tại sao lại nói mấy lời đó với khách đến thăm trường, bọn họ tìm đến đây cũng là có ý tốt, không muốn đi chơi bóng thì thôi, sao lại nói lời ác ngôn như vậy, cũng quá vô lễ rồi, mau hướng tới hai vị xin lỗi đi.”

Trong ánh mắt Thạch Thiên bắn ra hàn quang, quay về phía Lưu hiệu trưởng, Lưu hiệu trưởng phảng phất cảm thấy một cổ hàn khí bao quanh thân thể, cảm người lạnh lẽo run lên. Tiêu Vi ngồi cạnh Thạch Thiên cũng cảm thấy cổ hàn khí này, sợ Thạch Thiên lại phát tác như lúc trước ở trong tử điểm Tứ Quý, nàng cuống quýt nắm lấy cánh tay Thạch Thiên. Thạch Thiên thấy nét mặt lo lắng của Tiêu Vi cũng không đành lòng để nàng lo lắng nữa, hắn cũng đành nuốt lại mấy lời vừa định nói, thật muốn giáo huấn bọn họ một chút, để cho nắm tay của mình có thể xóa sạch tư tưởng quý tộc của bọn họ, hắn liền nhịn xuống.

Lưu hiệu trưởng thấy Thạch Thiên không để ý tới lời của hắn, cũng đành quay sang khuyên giải hai vị khách Anh quốc, về mặt áy náy nói: “Thực sự xin lỗi, hắn tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, mong các vị đừng phiền lòng...”

Nicola an ủi Bilei Si vài câu, sau đó quay đầu nói: “Người Anh quốc chúng ta là người có học rất biết giảng đạo lý, sẽ không chấp nhặt với người trẻ vô tri đâu...”

Thạch Thiên không đợi hắn nói xong, cười ha ha nói: “Phong độ của người có học? Ở trong mắt ta các đất nước các người chỉ là một đám cướp biển, nhờ cướp đoạt và chính sách thực dân mới phát triển như bây giờ, đem các quốc gia khác làm nô lệ, cướp đoạt tài sản của người ta, lúc đó phong độ của các người chạy đi đâu rồi? Bằng vào các người cũng dám giảng phong độ?”

“Nói rất hay!” Từ cửa phòng làm việc của hiệu trưởng truyền đến một tiếng tán thưởng cùng với vỗ tay, đó chính là Hạng Hồng, tiếng vỗ tay chính là của Hạng Kiều tam nữ. Các nàng bốn người vừa mới định vào phòng hiệu trưởng tìm Thạch Thiên và Tiêu Vi cho nên nghe được chuyện này. Lúc này Hạng Hồng mới lên tiếng tán thưởng, hơn một nửa là nàng cũng ghét đám người tự cho mình là quý tộc này, một nửa còn lại là muốn tạo quan hệ tốt với Thạch Thiên.

Hạng Kiều tam nữ cũng nửa này nửa kia, phân nửa là cùng với Hạng Hồng, các nàng tuy rằng đều là tiểu thư nhà giàu có, nhưng khi cùng tụ hội với một ít người giàu có, nhân vật nổi tiếng, đám người đó cũng chỉ xem các nàng như một người dựa vào gia thế mà thôi, chẳng muốn làm bạn với các nàng. Còn một nửa khác lại bất đồng rất lớn so với Hạng Hồng, là bởi vì dung mạo của Bilei Si cũng không kém so với các nàng, vóc người lại tốt hơn, mà ánh mắt tức giận của nàng ta lại đang nhìn chằm chằm các nàng, các nàng hận không thể xông lên móc mắt của nàng ta ra.

Kỳ thực lúc mới tới thấy ánh mắt của Bilei Si có hảo cảm với Thạch Thiên, sau lại thấy ánh mắt của hắn tức giận, cũng không phải như Hạng Kiều các nàng nghĩ. Bất quá thấy Thạch Thiên không để mắt chút nào tới Bilei Si, hơn nữa cũng không phải vì đối phương có huyết thống hoàng thất mà động tâm. Khiến các nàng cũng nhẹ nhõm không ít, bây giờ cũng hết giận, oán hận trong lòng đối với Thạch Thiên cũng biến mất, cũng đã quên kỳ thực Thạch Thiên cũng không đem các nàng để vào mắt.

Lưu hiệu trưởng thấy tiểu thư của Hưng Nghĩa An tới, hơn nữa rõ ràng còn có ý giúp Thạch Thiên. Hắn liền cảm thấy đau đầu, người của Thiên Thạch pháo đài đã nhờ người để Thạch Thiên tới trường Long Loan học, hiệu trưởng cũng không biết Thạch Thiên là ai. Đương nhiên bản thân hắn cũng không biết Thiên Thạch pháo đài là ở chỗ nào, cho dù nói cho hắn biết hắn cũng không kinh ngạc. Nhưng hiện tại Thạch Thiên lại có quan hệ với xã hội đen, nghĩ thâm thảo nào nhóc này lại có thái độ vô lễ với đám người Anh quốc như vậy, quý khách Anh quốc tuy rằng không thể lãng đạm, thế nhưng Hưng Nghĩa An cũng càng không thể đắc tội, dù sao đây cũng là trường học ở Hongkong, người nhà mình cũng đều ở đây cả, nghĩ vậy nên hắn vội nói: “Nguyên lai là Hạng tiểu thư, mời vào! Mời vào!”

Hạng Hồng cũng không khách khí, đi vào phòng hiệu trưởng ngồi xuống, Hạng Kiều các nàng ba người lại càng không biết khách khí là gì, cũng đi theo phía sau Hạng Hồng, tùy tiện ngồi cạnh Hạng Hồng tay vịn vào ghế sofa, không hề có phong phạm giống như một vị tiểu thư con nhà giàu.

Nicola không nhận ra Hạng Hồng, thế nhưng nhìn thấy khuôn mặt niềm nở tươi cười tiếp đón của Lưu hiệu

trường, cũng biết người này không tầm thường, nhưng Hạng Hồng các nàng lại vỗ tay tán thưởng Thạch Thiên, khiến hắn thực sự không chịu nổi, hơn nữa bên người Hạng Hồng có ba cô bé vỗ tay kia đều mặc đồng phục của trường Long Loan, rõ ràng cũng là học sinh nơi này, lúc này hắn quay sang phía Lưu hiệu trưởng trầm giọng nói: “Lời nói của học sinh trong trường ngài khiến ta vô cùng tức giận và giật mình, ta hi vọng đây không phải kết quả do nhà trường dạy, nếu như thanh niên tại Hongkong đều như vậy, sẽ làm ảnh hưởng rất lớn đến quan hệ của Hongkong và Anh quốc.” Hắn dừng lại một chút, sau đó ngạo mạn nói: “Nên biết Hongkong có thể phồn vinh được như ngày hôm hoàn toàn là bởi vì được Anh quốc chúng ta hỗ trợ duy trì.”

Hạng Hồng cười lạnh nói: “Vị tiên sinh này nói không hoàn toàn chính xác rồi, sau khi Anh quốc biến Hongkong thành thuộc địa, tuy rằng mang đến một chút kỹ thuật và tư duy đổi mới, đối với Hongkong có một sự trợ giúp nhất định, thế nhưng lúc đại đa số người ở Hương Cảng trong mắt các người đều là đám lao động rẻ mạt mà thôi, không được đối đãi công bằng, người Hương Cảng sở dĩ có thể được như ngày hôm nay, đều chỉ dựa vào nghị lực ngoan cường, tinh thần không sợ khổ, không vì bất cứ tình huống khó khăn nào mà từ bỏ mục tiêu, các người làm tất cả đối với Hongkong, tất cả đã được trả sạch trên người những người lao động rẻ mạt rồi, tôi tin những điều đó vị tiên sinh này không phải là không biết.”

Nicola hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là phản đối, nhưng lại không biết dùng lời gì để phản đối, ánh mắt lại nhìn về phía Lưu hiệu trưởng.

Lưu hiệu trưởng tại vấn đề này nào dám nói với Nicola, cũng không thể giúp hắn nói, nếu như Hạng Hồng để Hưng Nghĩa An và Hạng gia cho một đám báo chí thêm mắm thêm muối vào rồi tung ra ngoài, mình ở Hongkong sẽ như chuột chạy qua đường, người người phỉ nhổ, hắn làm như không thấy ánh mắt của Nicola, quay sang Hạng Hồng gật đầu biểu thị lòng tán thành.

73. Chương 73: Có Việc Cần

Nicola và Bilei Si thấy thế đầu đều to ra, bọn họ có ý tốt muốn giúp đỡ tiền đồ của Thạch Thiên, nhưng lại chuốc lấy phiền não, bị đối phương vũ nhục, Thạch Thiên là một tên nhóc mới lớn nói xằng nói bậy thì thôi, nghĩ không ra một phụ nữ không rõ thân phận cũng chạy vào nói hùa, càng nói càng đáng giận [Dù sao hắn cũng không phải là tên nhóc a], tức giận nhất là Lưu hiệu trưởng lại tỏ ý tán đồng với nàng ta.

Nicola giận dữ đứng dậy nói: “Xem ra người Anh quốc chúng tôi không được người Hongkong các người hoan nghênh rồi, vậy ta xin phép cáo lui.”

Hạng Hồng cười nói: “Ông bạn lại nói sai rồi, chúng tôi hoan nghênh bất cứ người nào tới Hongkong hợp tác hoặc là du lịch, đương nhiên bao gồm cả người Anh, chúng tôi cũng không quên sự cống hiến của quý quốc với Hongkong. Đối với cuộc nói chuyện của chúng ta vừa rồi, tôi lại rất ghét các ông, đương nhiên điều đó cũng chỉ đại biểu cho cá nhân tôi thôi, cũng không dám nói là đại biểu cho toàn bộ người Hương Cảng. Cũng như vậy, ông giàu có như vậy, thân phận tôn quý như thế tại Anh quốc cũng thiểu số. Miễn cưỡng được coi là công chúa tiểu thư cũng coi như là hiếm thấy, tôi tin là hai người cũng không phải đại biểu cho toàn bộ người Anh quốc, đúng không!”

Bilei Si đầy to bằng cái đầu, cô gái này lại nói mình “Miễn cưỡng có thể được coi là tiểu thư công chúa”, thế những ngẩng lại cũng không sai là mấy, để tránh việc càng nói càng nhục, lúc này vị “Công chúa” này cũng không duy trì được hình tượng của mình nữa, không chào hỏi một câu đã chạy khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng, Nicola sau đó cũng bước ra, cũng không nói một tiếng tạm biệt.

Thạch Thiên quay sang phía Hạng Hồng cười ha ha nói: “Cũng là người giỏi, sao với lời mắng chửi của lão tử, thật đúng là không cùng một đẳng cấp, rất ít lời thô tục thế nhưng lực sát thương so với lão tử lại lớn hơn... Ha ha ha ha...”

Hạng Hồng mắt trắng dã liếc hắn, sáng giọng nói: “Cậu rốt cuộc khen tôi hay là chửi tôi vậy...”

Thạch Thiên khoát tay nói: “Tùy người nghĩ như thế nào cũng được, ta nói chuyện không hay giải thích.” Hắn nhin cười rồi quay sang Lưu hiệu trưởng nói: “Chuyện của ta đã xong rồi, vậy chào nhé.” Hắn nói qua như thế cũng là cấp mặt mũi cho Lưu hiệu trưởng rồi.

Lưu hiệu trưởng nghe Thạch Thiên ở trước mắt tiểu thư hắc bang Hạng Hồng cũng vẫn tự xưng là “Lão tử”,... ít nhất... Có thể đoán ra thân phận của hắn không tầm thường, mình là hiệu trưởng tuy rằng không sợ hắn, thế nhưng trước mặt tên học sinh như vậy có nói “Cố gắng học tập, tương lai sẽ trở thành một nhân tài” cũng vô ích. Lúc này cũng chỉ đành gật đầu nói: “Không còn việc gì nữa, cậu đi đi.” Nói xong hắn lại quay sang nói với Hạng Hồng: “Hạng tiểu thư tới tìm tôi có việc gì sao?”

Hạng Hồng thấy Thạch Thiên và Tiêu Vi đã đứng dậy đi ra ngoài, cũng đứng dậy nói: “Lưu hiệu trưởng bận bịu như vậy, tôi lại không biết xấu hổ đến làm phiền rồi, hôm nay đến đây là vì chuyện của Thạch Thiên, lại thấy mọi người nói chuyện sôi nổi như vậy, nhin không được nên nói xen vào, mong Lưu hiệu trưởng đừng trách, tôi cũng nên đi đây, chào ngài!”

Lưu hiệu trưởng đứng dậy tiếng nàng, khách khí nói: “Không có không có, Hạng tiểu thư đi thông thả, hẹn gặp lại!”

Hạng Hồng sợ Thạch Thiên đã đi xa rồi, cũng không nói lời vô ích nữa, đuổi theo ra ngoài cửa, Hạng Kiều tam nữ cũng chạy nhanh đuổi theo Hạng Hồng. Hạng Hồng hô: “Thạch Thiên, chờ tôi đã.”

Thạch Thiên kỳ thực khi ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng cũng nghe được lời của nàng nói đến tìm hắn, nhưng nghĩ đến bên người Hạng Hồng còn có ba cô bạn học khó chơi nữa, cho nên hắn làm như không nghe thấy, lúc này thấy Hạng Hồng mở miệng gọi, hắn cũng chỉ đành dừng lại, dù sao lời của Hạng Hồng nói nghe rất lọt tai, cho nên cũng có không ít hảo cảm với nàng, hắn hỏi: “Có chuyện gì?”

Hạng Hồng chạy đến trước mặt Thạch Thiên và Tiêu Vi, nói: “Tôi có việc quan trọng muốn nói với cậu, ở đây không tiện, tôi mời cậu đi ăn, chúng ta ngồi ăn từ từ rồi nói chuyện, cậu thấy thế có được không?”

Thạch Thiên thấy nàng khách khí như vậy, cũng không đành cự tuyệt, dù sao cũng không có chuyện gì làm, chỉ sợ ba nàng kia cùng đi, đến lúc đó các nàng thì nhau nói, bữa cơm này quả là không dễ chịu rồi, hắn do dự nhìn qua Hạng Kiều các nàng ở phía sau Hạng Hồng, thấy vẻ mặt si mê của các nàng đang nhìn mình, lông tóc hắn đều dựng cả lên, cả người run rẩy.

Hạng Hồng tự hồ như hiểu được tâm ý của Thạch Thiên, nàng chặn nói: “Chỉ có tôi và cậu thôi.”

Thạch Thiên lập tức yên tâm trở lại, gật đầu nói: “Vậy thì được.”

Hạng Kiều ở phía sau Hạng Hồng vội la lên: “Chị cả, sao chị lại nói vậy...Em cũng đói bụng, cũng muốn đi ăn cùng!”

Hạng Hồng khuyên nhủ nói: “Em về nhà mà ăn, chị có chuyện quan trọng muốn cùng Thạch Thiên nói.”

Hạng Kiều đầu chịu nghe theo, nói: “Bọn chị nói chuyện của bọn chị, em ăn là chuyện của em, không ảnh hưởng đến chuyện của hai người.”

Hạng Hồng sợ Thạch Thiên bởi vậy mà không đi, giận tái mặt nói: “Đừng có gây chuyện, mau trở về nhà đi, bằng không chị đem em đến chỗ ba mẹ ở nước ngoài học đó.”

Hạng Kiều kinh hãi, cha mẹ các nàng quanh năm đều ở Mỹ Quốc và Canada xử lý việc buôn bán của Hạng gia, nàng thật không muốn đến nơi xa xôi đó để học, hơn nữa từ nhỏ cha mẹ đã không ở bên người, đều thay ông nội Hạng Hoa Cường quản lý việc buôn bán lại phải chú ý tới chuyện của xã đoàn, làm sao có thời gian chiếu cố đến nàng, Hạng Hồng cũng coi như là một nửa người mẹ của nàng rồi, thấy Hạng Hồng phát hỏa như vậy, nàng liền vùng tay che miệng, rồi tức giận mà chạy.

Lý Hiểu Lệ và Quách Thiển Vi thấy Hạng Kiều cũng không thể đi, các nàng đương nhiên càng không thể cùng Thạch Thiên đi ăn cơm rồi, vì vậy hai nàng đều nói nhanh “Hẹn gặp lại” xong liền đuổi theo hướng Hạng Kiều.

Tiêu Vi nhẹ giọng nói với Thạch Thiên: “Tôi cũng đi trước đây.”

Nàng ở trước mặt người khác, đặc biệt là ở trong trường học cũng không dám biểu thị thân mật với Thạch Thiên, chỉ không biết Thạch Thiên có trở về Đỉnh Sơn biệt thự nữa hay không, mà Thạch Thiên lại không mang theo xe, hôm nay là đi nhờ xe nàng đến trường học, nếu như Thạch Thiên cũng trở về biệt thự, đương nhiên là muốn ngồi xe của nàng cùng nhau trở về, cho nên nàng vẫn đi bên cạnh hắn. Vừa nghe thấy Thạch

Thiên đáp ứng cùng Hạng Hồng đi ăn cơm, mà Hạng Hồng nói có việc quan trọng cùng nói với hần, chỉ có hai người cùng đi, cho nên nàng chào Thạch Thiên một tiếng, chuẩn bị trở về biệt thự Sơn Đỉnh.

Hạng Hồng xin lỗi nói: “Tiêu tiểu thư, thật xấu hổ, đã quấy rầy cô và Thạch Thiên tiên sinh trở về nhà rồi, hôm nay đúng là có chuyện quan trọng, lần sau tôi mời hai người cùng nhau đi ăn.”

Tiêu Vi nhất thời sắc mặt trở nên đỏ bừng, nghe giọng của nàng ta có vẻ như biết quan hệ của hai người rồi, xấu hổ “A” một tiếng, sau cùng cũng nói một tiếng “Chào tạm biệt” rồi chạy chối chết. Nàng biết Hạng Hồng là chủ của Kim Hinh, nhất định là do Kim Hinh nói rồi, trong lòng nàng vừa thẹn vừa hận. Xấu hổ không thể tìm được lỗ hổng nào mà chui vào trốn, ngày hôm nay cũng không giống với đêm ở Tứ Quý tửu điếm, nơi nơi đều là học sinh có điều chỉ có một ít học sinh là biết mình là giáo viên chủ nhiệm của Thạch Thiên.

Hạng Hồng lại cố ý thử xem quan hệ của Tiêu Vi và Thạch Thiên đến mức nào rồi, nàng xem ra quan hệ hai người lúc này đã rất thân thiết rồi,... ít nhất... Cũng không kém so với Kim Hinh, cho nên nàng cũng muốn làm bạn với Tiêu Vi, sau này có nhiều cơ hội hơn để tiếp xúc với Thạch Thiên, hiện tại trước hết cứ đem quan hệ của bọn họ nói ra, miễn cho sau này Tiêu Vi ở trước mặt mình che giấu, lúc đó khó có thể khiến nàng thổ lộ tình cảm.

Thạch Thiên cũng chẳng sợ người khác biết, chỉ cần Tiêu Vi muốn hần sẽ dẫn nàng đi, người khác nói gì căn bản hần không quan tâm, bất quá cũng không nhất định phải mang nàng đi, hần nghe giọng điệu của Hạng Hồng có vẻ như là chuyện quan trọng, Tiêu Vi cũng nói là không muốn đi cùng, hần cũng không nói thêm gì nữa.

74. Chương 74: Chính Là Ta Giết

Hạng Hồng dẫn theo Thạch Thiên đến một khu nhà ăn cao cấp thuộc sản nghiệp Hạng gia, nàng vừa bước chân vào nhà hàng liền hô quản lý chuẩn bị thức ăn, sau đó trực tiếp dẫn Thạch Thiên vào một căn phòng riêng yên tĩnh, sau khi mời hần ngồi, nàng liền hỏi: “Thạch Thiên, cậu muốn dùng gì? Không nên khách khí!” Tuy rằng Hạng Hoa Cường muốn nàng lễ phép với Thạch Thiên, gọi hần là Thạch Thiên tiên sinh, thế nhưng nàng cảm thấy không được tự nhiên, cho nên gọi thẳng tên hần ra.

Thạch Thiên nói: “Ta cũng chưa bao giờ biết cái gì gọi là khách khí, bất quá không quen gọi món, người gọi là được rồi.”

Hạng Hồng cũng không cố ép, sau khi hỏi khẩu vị của hần nàng liền kêu quản lý gọi mười mấy loại món ăn, vài món điểm tâm, kêu quản lý nhanh chóng đi làm. Được tiểu thư Hạng gia phân phó, quản lý nhà hàng không cần phải nói cũng tuyệt đối sẽ không chậm trễ, liên tục gật đầu, chạy vội ra ngoài.

Một lát sau thức ăn đã được bê lên, chỉ một phút toàn bộ thức ăn đã bày đầy bàn, mấy đồ ăn cách thủy cũng được nổi lửa, xem ra đã sớm có chuẩn bị, hần biết Hạng Hồng đã chuẩn bị từng món ăn một, chỉ chờ hai người tới là món ăn tức khắc sẽ được bày lên.

Hạng Hồng thường cùng người giao tiếp, cho nên tính cách của Thạch Thiên như thế nào nàng cũng biết đại khái, cũng biết được hần hay nổi cáu, không thích người khác quanh co lăm lờ, chờ khi người phục vụ và quản lý mang thức ăn lên rồi khỏi phòng, nàng liền trực tiếp đi vào trọng tâm câu chuyện, nói: “Thạch Thiên, tôi nghe nói tại cổng trường học của cậu có một người chết, là người Nhật Bản thuộc Tam Khẩu Tổ, hần là sát thủ tên Cường Điền Thái Lang, tôi sợ bọn người đó sẽ đến tìm cậu gây phiền phức, cho nên hôm nay tôi đến tìm cậu để nói cho cậu tin tức này. Lại sợ Tiêu tiểu thư sợ hãi cho nên không dám mời nàng cùng đi ăn.”

Thạch Thiên cũng đã ăn đủ, liền ngẩn đầu hỏi nàng: “Tôi tìm ta là vì chuyện này sao?”

Hạng Hồng gật đầu nói: “Ừ, mục tiêu của Tam Khẩu Tổ chính là cậu, cũng bởi vì lần trước cậu ra tay cứu em ba của tôi, cho nên mới gây phiền phức như vậy, tôi đương nhiên phải nhắc nhở cậu cẩn thận rồi, bằng không sao bọn tôi sao có thể yên tâm. Sau này có việc gì cần Hạng gia chúng tôi xin cứ nói, chỉ cần bọn tôi có thể làm được, nhất định sẽ toàn lực giúp cậu giải quyết.” Nàng từ sắc mặt của hần đã nhìn ra, hần sớm

đã biết chuyện này, thế nhưng vẫn lên tiếng nhắc nhở Thạch Thiên, chủ yếu là tỏ thái độ của Hạng gia cho hắn thấy.

Thạch Thiên cười nói: “Bọn họ tìm ta là bởi vì ta đã đem tên nhóc giặc Oa giết, chứ không phải là vì cứu Hạng Kiều, cho nên người không cần phải cảm thấy bất an.”

Hạng Hồng nói: “Nói như vậy...Cậu sớm đã biết hắn đến để giết cậu?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Hắn chính là do ta giết.”

Hạng Hồng đoán Củng Điền Thái Lang không phải do Thạch Thiên giết, mà là người của hắn giết, thế nhưng hiện giờ đáp án của hắn khiến nàng rất kinh ngạc, lẩm bẩm nói: “Cậu...Cậu sao lại tin ta như thế?”

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Có cái gì mà tín nhiệm hay không tín nhiệm, lão tử nhìn người là biết, cho nên mới nói cho ngươi, ngươi là người rất được, không giống với những phụ nữ khác hay vòng vo nũng nịu, cũng không khó chơi như em gái ngươi, lời nói còn một chút đạo lý, không sai... Không sai...” Nói xong hắn lại vùi đầu vào bàn ăn.

Kỳ thực nếu như là một người cảnh sát không khiến hắn cảm thấy đáng ghét tới hỉ hắn, hắn cũng nói với người cảnh sát kia là “Chính là ta giết”, nhưng Hạng Hồng lại không nghĩ như vậy. Giết người không phải là chuyện nhỏ, nào có người lại nói nhẹ nhàng như thế, nhất thời trong lòng nàng không khỏi đấu tranh, nghĩ không ra nghĩ không ra cùng mình quen biết không lâu, chỉ có vài lần. Tới biệt thự nhà nàng một lần, lại tin tưởng nàng như vậy, ngay cả chuyện giết người cũng nói cho nàng biết, lại biểu hiện thái độ rất tùy tiện, không lo lắng nàng sẽ bán đứng hắn, thậm chí cũng không nhắc nàng nên giữ bí mật, thực sự hắn là một người đàn ông quá quyết đoán rồi!

Hạng Hồng cảm động trung thực nói: “Thạch Thiên, cậu yên tâm, tôi sẽ không nói chuyện này cho ai biết đâu.”

Thạch Thiên vừa ăn vừa nói: “Tùy ngươi, nói cho ngươi biết ta cũng không sợ ngươi đi nói cho người khác, cũng chẳng phải là chuyện lớn gì, chỉ là giết một thằng nhóc giặc Oa mà thôi.”

Thạch Thiên càng biểu lộ thái độ tùy tiện, Hạng Hồng lại càng cảm động, nghĩ thầm chuyện này không phải là chuyện lớn, thì chuyện nào mới là chuyện lớn đây, nàng quan tâm nói: “Nghe nói cảnh sát hiện tại còn chưa tra ra người nào giết Củng Điền Thái Lang, hắn là cũng không hoài nghi cậu, bắt quá Tam Khẩu Tổ Nhật Bản nhất định sẽ hoài nghi cậu, sau này cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.”

Thạch Thiên cười nói: “Chẳng lẽ ta lại e sợ mấy thằng nhóc giặc Oa ư, lão tử đang buồn chán không có chuyện gì làm đây.”

Hạng Hồng nghe vậy càng thêm lo lắng, nói: “Mặc kệ cậu nói thế nào nhưng việc này thực sự là do Hạng gia gây nên, tôi tuyệt đối sẽ không buông tay đứng nhìn, nhất định sẽ phái người theo dõi động tĩnh của Tam Khẩu Tổ và Đông Thắng, nếu có chuyện chúng ta sẽ báo cho cậu.”

Thạch Thiên biết nàng có ý tốt cũng chẳng muốn để ý tới “Việc nhỏ” này lại cần nhờ Hạng Kiều và Hạng Hồng trước mặt che chở, trong lòng khê động, hắn nói: “Ngươi nếu thật muốn giúp ta, vậy ta nói một việc mà ngươi có thể giúp...”

Hạng Hồng cảm thấy hứng thú hỏi thăm: “Chuyện gì?”

Thạch Thiên gãi gãi đầu nói: “Em gái ngươi...Ngươi hắn là cũng hiểu, tương đối đáng ghét, gần đây hay làm phiền lão tử, ta lại không thể đánh các nàng, mà nàng lại là người thân của ngươi, nếu như đem cái móng của nàng đáng sưng lên, mất hết mặt mũi, đúng không! Ngươi hay nhất là nên quần nàng, quan tâm nàng, hay nhất là quần cả hai nàng kia nữa, khiến các nàng đừng đi theo làm phiền lão tử nữa.”

Hạng Hồng nghĩ không ra Thạch Thiên lại muốn nàng hỗ trợ chuyện này, nàng không nhịn được hi hi cười, cười một lúc lâu mới thở gấp nói: “tôi xem các nàng ấy đều thích cậu, cho nên mới phiền đến cậu, cậu một điểm cũng không động tâm sao?”

Thạch Thiên nhất thời cũng không biết giải thích như thế nào, mà lại không muốn nói dối, cũng không thể nói “Bởi vì các nàng là xử nữ, lão tử chỉ nghĩ vui đùa một chút chứ không muốn phụ trách.”, hắn buồn rầu nói: “Ngươi rốt cuộc có chịu giúp hay không, hỏi nhiều như vậy để làm gì.”

Hạng Hồng thấy hấn đột nhiên nổi nóng, nghĩ thầm người này tính tình thật đúng là kỳ quái, giật mình nói: “A...Vậy tôi sẽ giúp thử xem sao, có thể không nhất định là thành công, mặt khác chuyện vừa rồi là tôi nói nghiêm túc đó, nếu cậu thiếu tiền thì nói, không nên khách khí, bằng không tôi cũng không giúp cậu nói chuyện đâu.”

Thạch Thiên thấy nàng nguyện ý giúp mình, liền gật đầu nói: “Biết rồi.” Dù sao hấn cũng không thiếu tiền, đây cũng không phải chuyện khách khí, cần bản hấn cũng không để chuyện này trong lòng, hơn nữa hấn thường độc lai độc vãng, chỉ có khi sống đến già mới có thể giữ được một vài người ở bên, nếu như muốn tiêu diệt một người hoặc là một tổ chức nào đó, cần bản một mình động thủ cũng được. Hơn một trăm năm trước vì giúp đỡ.

Laurent báo thù, qua u Châu tiêu diệt tam đại gia tộc, là bởi vì trong lòng giận dữ, không muốn buông tha một người tên là Colored ribbon, là cha của Laurent cùng một người hầu.

Thạch Thiên biểu hiện ra với người bên ngoài luôn ăn to nói lớn, cực không khách khí, bình thường rất tức giận bọn họ xen vào việc của người khác, quá mức đáng ghét, đó là bởi vì hấn không muốn người khác quá tốt đối với hấn, sẽ khiến hấn không quên được, phải nhớ cả đời. Mà cả đời hấn lại quá dài, cũng không biết đến khi nào thì kết thúc, trong lòng còn rất nhiều hình bóng rất thống khổ, bởi vì các nàng không bao giờ có thể quay lại nữa. Hấn cũng không thể quên được, lúc nào cũng dần vật hấn!

Trong lòng Thạch Thiên tuyệt đối rất xem trọng người bên cạnh, tuyệt đối không để bọn họ chịu thương tổn, tính mạng của bọn họ rất trọng yếu, bởi vì mặc kệ là Thạch Thiên có thể bị giết hay không, đều có thể sống trở lại, thế nhưng sinh mạng bọn họ chỉ có một lần, cho nên khi thấy Laurent bị thương nặng, hấn liền trở lại điên cuồng trả thù, giết sạch ba gia tộc hơn ngàn vạn thành viên rồi mới chịu bỏ qua.

Không chỉ báo thù, cũng không chỉ là phát tiết, mà là đối với toàn bộ thế giới phát ra lời cảnh báo: người của ta, không thể đụng vào!

Hấn so với bất luận kẻ nào khác là người sợ mất đi người thân và bạn bè nhất!

Cho nên có đôi khi tự nguyện không có bạn bè, không nên có người thân...

75. Chương 75: Lại Nghĩ Tới Nàng

Hạng Hồng vốn muốn cùng Thạch Thiên tâm sự mấy loại chuyện khác để xúc tiến quan hệ giữa hai người, mấy lần nàng muốn chuyển trọng tâm câu chuyện, Thạch Thiên lại cầm đầu ăn, khiến Hạng Hồng nói bảy tám câu, hấn tối đa cũng chỉ trả lời hai câu ba chữ, cũng không biết là có nghe nàng nói hay không.

Trong lòng Hạng Hồng thầm kêu khổ, thế nhưng cũng không có cách nào đối với Thạch Thiên, cái loại lực bất tòng tâm này thật khó chịu, nàng cũng chỉ cầm lấy đĩa gấp vài món, trong lòng toát ra mồ cổ cảm giác thất bại chưa bao giờ có. Lúc này Thạch Thiên lại buông đĩa xuống nói: “Ta ăn no rồi, không có chuyện gì nữa thì ta về đây.”

Hạng Hồng ngẩn người, nói: “Tôi còn chưa có ăn xong mà...”

Thạch Thiên nói: “Vậy người cứ tiếp tục ăn đi, ta sẽ về một mình vậy.”

Hạng Hồng nói: “Nhưng...Cậu không có xe mà, tôi không ăn nữa, để tôi đưa cậu về.”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Người ăn cơm của người đi, ta thích đi bộ hơn.” Cũng không chờ Hạng Hồng đáp lời, hấn liền đứng dậy đi ra ngoài.

Hạng Hồng nhìn bóng lưng dần biến mất của Thạch Thiên, buồn bực đem chiếc đĩa ném đi, lúc này ăn cũng không vô nữa.

Trong lúc ăn cơm Thạch Thiên bỗng nhiên cảm giác được tim mình bỗng dâng lên cảm giác bất an, tâm tình trở nên không ổn, hấn xác thực là không có nghe thấy Hạng Hồng nói cái gì, chỉ miễn cưỡng đáp lại vài câu. Mà cổ cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt, khiến hấn có chút phiền não, muốn tìm đến một nơi ở một mình, cho nên mới vội vã rời khỏi quán cơm.

Hắn không muốn quay về căn phòng nhỏ ở đường Cửu Long, cũng không muốn quay lại biệt thự Sơn đỉnh, mà chạy tới ngọn núi Sư Tử ở sau trường Long Loan, tìm một chỗ không người trên sườn dốc ngồi xuống, nhưng cảm giác khác thường này vẫn quanh quẩn trong ngực, loại cảm giác này chưa từng xuất hiện.

Thạch Thiên nghĩ kỳ quái, liền vận công soi xét trong cơ thể mình một hồi, cũng không phát hiện có gì bất ổn, hắn nhắm mắt ngẫm nghĩ, một thân ảnh mơ hồ khiến cho hắn khắc cốt铭心 hiện lên trong đầu, hắn cười khổ lắc đầu nói: “Nguyên lai lại đang nghĩ tới nàng. Ài... Hơn ba trăm năm rồi...” Có điểm kỳ quái là ngày hôm nay cùng với cảm giác trong quá khứ rất khác nhau.

Nàng gọi là Dương Nhu. Thực sự rất nhu mì, là người Thạch Thiên là nữ tử duy nhất khiến có thể khiến hắn trở nên mềm yếu, cũng là người duy nhất được gả cho hắn, giúp hắn sinh con. Thạch Thiên có thể vận động đem thân xác tinh nguyên hóa thành tinh khí để cao tu vi của mình, đồng thời có thể không khiến hắn làm cho nữ nhân mang thai, bởi vì hắn không có thêm nhiều nỗi lo lắng. Nhưng Dương Nhu lại khiến hắn quên hết tất cả, cam tâm tình nguyện cùng nàng ở một nơi có phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, tại một thôn sơn sống hết một đời.

Đó là lần thứ bảy sống lại của Thạch Thiên đã cách nay trên dưới bốn trăm năm, hắn ở trên giang hồ du đãng hơn bốn mươi năm sau đó gặp Dương Nhu, khi đó tính ra Thạch Thiên hơn nàng những bốn mươi tuổi, bất quá nhờ thần công, khiến hắn không già lão, thoát nhìn chỉ như là một người hơn - ba mươi tuổi. Năm đó cũng chính là một năm vui vẻ nhất của hắn, tuổi tác chính là một chuyện mà hắn muốn quên nhất. Đến khi gặp Dương Nhu, nàng chỉ mới mười sáu tuổi, là một đứa trẻ mồ côi chạy nạn. Hình dạng thoát nhìn như một tiểu khất cái...

Thạch Thiên vỗ mạnh đầu, mở mắt, không muốn nhớ tới chuyện quá khứ nữa. Bởi vì đó là một đời hạnh phúc yên ổn của hắn, cũng là một đời mà hắn thống khổ nhất.

Một âm thanh âm vang yếu ớt vang lên bên tai, nhưng dần dần thanh âm này càng lúc càng rõ ràng, Thạch Thiên từ trên sườn núi theo hướng thanh âm truyền đến nhìn lại, xa xa có một chiếc máy bay chọt lóe tới sân bay Hongkong, Thạch Thiên cũng không để ý tới, ngã người trên thảm cỏ, thở dài một tiếng...

“Chị, mau nhìn đi, tới Hongkong rồi!” Một cô bé ước chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt tròn trịa, tướng mạo giống như búp bê, đôi mắt to đen láy đúng là một cô gái đẹp, khuôn mặt cơ hồ dán vào cửa kính, hưng phấn mà hô lên với cô gái ngồi bên cạnh.

Bên người là cô gái tuổi chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, nàng mặc một bộ quần áo màu đen tuyền, trên mặt không chút phấn son, khuôn mặt băng lãnh, làm cho người xung quanh cảm thấy khó tiếp cận, lúc này nghe được em gái hô lên, trách mắng: “Phát thanh cũng đã sớm thông báo rồi, có cái gì mà ngạc nhiên như vậy.”

Cô bé mắt to ngồi lại trên ghế, sáng giọng nói: “Em chính là lần đầu tiên tới Hongkong mà, không như chị được đi nhiều lần rồi, cho nên mới kích động như thế!”

Cô gái áo đen nói: “Chị mỗi lần đều là đi công tác, ai mà như em, tốt nghiệp đại học xong liền không hiểu chuyện suốt ngày chỉ nghĩ tới chơi.”

Cô bé mắt to buồn bực nói: “Có phải chị chê em gây phiền hay không, em một hồi nữa không xuống sân bay nữa, cứ ngồi ở đây quay về Bắc Kinh là được rồi?”

Cô gái áo đen vẻ mặt dịu lại một chút, thế nhưng thần tình vẫn còn băng lãnh nói: “Để một mình em ở lại Bắc Kinh chị rất lo lắng, không chừng sau khi trở về em nghịch ngợm ra cái dạng gì nữa, nếu không phải đơn vị phái chị tới Hongkong công tác ba năm như vậy, em nghĩ rằng chị lại muốn mang em đi theo sao?”

Cô bé mắt to hi hi cười nói: “Lãng đạo của bọn chị cũng là làm được một chuyện tốt rồi, bằng không đời này em chỉ có thể chờ khi chị lấy chồng sau đó mới có thể đến Hongkong chơi mà thôi.” Về mặt nàng hơi buồn nói tiếp: “Thế nhưng suốt ngày chị đều xụ mặt ra như vậy còn ai tới rước nữa, thật không dễ lấy được chồng nha.” Nhưng một hồi nàng lại hi hi cười nói: “Em thật muốn biết người nào không may trở thành anh vợ đây.”

Cô gái áo đen cả giận nói: “Thạch Hiểu Mẫn, em không thể yên ổn được một lúc sao?”

Cô bé mắt to thè lười, đỏ mặt nói: “Chị, Chị gái tốt, đừng giận mà, em chính là em gái của chị, chúng ta chính là hai chị em tốt mà, chị đừng có giận thật nha!”

Cô gái áo đen nhìn đứa em gái này một chút, sau đó tâm lý cũng mềm xuống, than thở nói: “Được rồi được rồi, em ngồi cẩn thận lại đi, chị nói cho em biết, Hongkong không thể so với Bắc Kinh đâu, nơi ở không quen, đừng có chạy loạn, gặp phải chuyện cũng không có nhiều chú, bác đi giúp em giải quyết hậu quả đâu, chị còn có nhiệm vụ, không có thời gian trông em đâu.”

Cô bé mắt to nói: “Biết rồi mà, chị đã nói hơn một trăm lần rồi đó, yên tâm đi, em tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng đến tinh thần vì nhân dân phục vụ của chị đâu, đừng tưởng rằng chỉ có chị mới có công việc, em cũng có, ngày mai em cũng phải tìm một việc để làm, nếu như chị không phản đối, he he!”

Cô gái áo đen nhìn nàng một chút, tựa hồ không tin lời nàng nói.

Cô bé mắt to nhìn nàng ta, vội la lên: “Em nói thật mà, em biết chị nuôi em rất mệt, em cũng nên vì Thạch gia chúng ta cống hiến một chút sức lực, không muốn ăn cơm mãi do chị nuôi, chờ khi em đi làm, chị mỗi ngày đều được hưởng phúc rồi.”

Trong lòng cô gái áo đen không khỏi dâng lên một trận cảm động, thế nhưng khuôn mặt vẫn lạnh lùng nói: “Nếu như em có thể làm như lời nói thì thật tốt, không nên chờ bởi lâu lỏng nữa, bất quá chị cũng không cần em nuôi, đừng làm cho chị buồn phiền là được, chuyện tìm việc không cần nữa, dù sao tiền lương của chị cũng đủ nuôi hai chị em rồi.”

Cô bé mắt to gật đầu nói: “Vâng, không tìm nữa, em cũng chưa nghĩ ra việc gì có thể vừa làm vừa chơi được cả.”

Cô gái áo đen nghe lời nàng nói liền cảm giác một trận đau đầu.

76. Chương 76: Cảnh Sát Băng Lạnh

Triệu Gia Minh và Trương Đức Hải hai ngày qua tỉ mỉ điều tra cũng thu hoạch được một ít đầu mối, nhưng mấy đầu mối này đều bị phủ định, không có một manh mối nào cho thấy vụ án này có thể khép lại. Cuối cùng một tổ khác của 0 Ký lấy được một đầu mối, biết không lâu trước tại quán rượu Đông Thắng và Hưng Nghĩa An ở đầu phố Phú Mỹ đã từng phát sinh xung đột, trong đó có một thành viên của Tam Khẩu Tổ Nhật Bản thụ thương, đồng thời người bị thương lại là cháu trai ngoại của xã trưởng Hữu Điền Chân Quy của Tam Khẩu Tổ.

Trải qua điều tra, bọn họ đã dẫn người đến địa bàn Đông Thắng, Hưng Nghĩa An, quán bar Phú Mỹ của Mã Sĩ Kiệt, Hữu Điền Chân Quy nếu như muốn vì cháu mình báo thù, tất nhiên phải giết Mã Sĩ Kiệt, nhưng Mã Sĩ Kiệt ngày đó căn bản không tới gần trường Long Loan, mà cũng không có dự định đi tới đó, Cương Điền Thái Lang nếu như muốn giết lời của hắn, sao lại mai phục ở gần trường học, cho nên Cương Điền Thái Lang không phải để giết Mã Sĩ Kiệt, Mã Sĩ Kiệt không có ở đó, cho nên cũng không có khả năng hắn giết Cương Điền Thái Lang.

Lúc đó nhân viên chủ yếu của Đông Thắng là Dã Thú đã biến mất, bọn họ mặc dù nghi hoặc thế nhưng cháu trai của Hữu Điền Chân Quy ngày đó là khách của Dã Thú, chẳng lẽ Dã Thú chung quy chiều cổ không chu toàn đối với Hữu Điền Chân Quy nên phải sát thủ giết chết hắn sao.

Bất quá bọn họ để phá án không thể chỉ dựa vào suy đoán, bất kể như thế nào đây cũng là một đầu mối trọng yếu, cũng chỉ có một đầu mối này liên quan đến cái chết của Cương Điền Thái Lang, tìm không được Dã Thú, vậy đầu tiên nên bắt Mã Sĩ Kiệt mang đến sở cảnh sát “Hát Già Phê”.

Triệu Gia Minh cùng Trương Đức Hải hai người đang thương lượng một hồi nữa làm sao phỏng vấn Mã Sĩ Kiệt, lại nghe thấy tiếng gõ cửa liên tiếp vang lên, chỉ thấy thủ trưởng Lưu Ngọc San đang đứng trước cửa, phía sau còn có một cô gái xinh đẹp, nhưng biểu tình lại lạnh như băng.

Triệu Gia Minh vội vàng đứng dậy nói: “Lưu cảnh sát, mời vào đây.”

Lưu Ngọc San mỉm cười nói: “Đã quấy rầy hai người rồi xin giới thiệu một người mới từ Bắc Kinh tới Hongkong công tác, sau này sẽ làm đồng sự với hai người.” Rồi chỉ vào cô gái đứng phía sau nói: “Nàng tên là Thạch Lệ, là người của cục công an chuyên trinh thám Bắc Kinh.”

Triệu Gia Minh và Trương Đức Hải vội vàng hướng Thạch Lệ vươn tay ra, tự giới thiệu. Khóe miệng Thạch Lệ khẽ nhếch, tựa hồ như mỉm cười, hướng tới bọn họ nói: “Chào” Cũng không nói thêm nữa.

Lưu Ngọc San nói tiếp: “Thạch Lệ nhận được lệnh của đơn đốc cao cấp tới đây, nàng ở phương diện điều tra chính là một chuyên gia đó, đã phá không ít vụ án lớn, cấp trên thấy tiến độ điều tra vụ án Cương Điền Thái Lang quá chậm cho nên quyết định để nàng tới đây giúp mọi người phá án.”

Triệu Gia Minh ngẩn ra, nghĩ thầm cô gái này tuổi cũng không lớn hơn so với mình, tới nơi này đã đồng cấp với Trương Đức Hải, so với chính mình còn cao hơn một cấp, phỏng chừng ở Bắc Kinh có chút địa vị, mình là sao có bản lãnh để chiếu cố một nữ quan chức đây, về phần Lưu Ngọc San giới thiệu nàng là chuyên gia về điều tra gì gì đó, lại càng không thể tin được, làm điều tra ngoài tri thức chuyên nghiệp phong phú, kinh nghiệm cũng rất trọng yếu. Nhìn thế nào cũng không thấy giống một chuyên gia có hạng. Hắn nhin không được nói: “VẬY...VẬY có thích hợp không?”

Lưu Ngọc San hỏi: “Sao lại không thích hợp, cậu nghĩ nàng ta không thể giúp gì được cho cậu sao?”

Triệu Gia Minh vội nói: “Không phải là ý này, tôi...Tôi nói là mọi người ở Ngũ Tổ đều là đàn ông, mỗi một người đều nghiện thuốc lá. Thạch tiểu thư công tác trong hoàn cảnh như vậy, khiến nàng thiệt thòi rồi.”

Thạch Lệ bỗng nhiên lạnh lùng nói: “Triệu cảnh sát xin yên tâm, có nhiều nơi hoàn cảnh còn khắc nghiệt hơn ở đây tôi cũng đã từng trải qua, hơn nữa phòng làm việc của tôi cũng không ở chỗ này.”

Triệu Gia Minh nhất thời nghẹn lời, nghĩ thầm phòng làm việc này tuy rằng không phải cao cấp, thế nhưng cũng không đến nỗi dùng từ khắc nghiệt để hình dung chứ.

Lưu Ngọc San chen vào nói: “Phòng làm việc của Thạch cảnh sát ở ngay sát vách phòng tôi, công việc chủ yếu của nàng không phải là vụ án của các cậu, mà là nhờ vào hồ sơ chỉ điểm cho các cậu thôi.”

Triệu Gia Minh phiền muộn một trận, đây chẳng phải là mình thường xuyên phải báo cáo công tác cho nàng sao, chẳng lẽ mình còn cần một cô bé tới chỉ điểm sao? Nhưng đây lại là quyết định của cấp trên, nếu như phải xuống một người cấp dưới, mình có thể dựa vào lý do năng lực của nàng không đủ mà trả lại, nhưng hiện giờ lại là một người lãnh đạo, nào có cấp dưới nào lại không nghe lời cấp trên chứ, trừ phi là mình từ chức. Hắn cười khan nói: “Nếu là như vậy thì được rồi, sau này mong được Thạch tiểu thư chỉ giáo nhiều cho.”

Thạch Lệ lạnh lùng nói: “Sau này gọi tôi là Thạch cảnh sát, hoặc Thạch Lệ là được rồi, lát nữa hãy mang hồ sơ liên quan đến vụ án tới phòng làm việc của tôi, tôi đi trước đây.”

Chờ Lưu Ngọc San Thạch Lệ đi rồi, Triệu Gia Minh quay sang Trương Đức Hải oán thán nói: “Cái...Cái quái gì đây, coi mình là khâm sai đại thần sao, cấp trên không biết có phải uống lộn thuốc hay không, sao lại phái một cô bé tới khoa chúng ta khoa tay múa chân chứ, còn nói cái gì mà là chuyên gia điều tra...”

Trương Đức Hải cũng hiểu được điều này có phần không hợp lý, nhưng thái độ làm người của hắn đã già dặn rồi, không có oán giận như Triệu Gia Minh, hắn khuyên nhủ: “Biết đâu nàng có năng lực thật sự cũng không biết chừng, nếu có thể điều tra ra vụ án này, tôi cũng chẳng quản ai tới khoa tay múa chân.”

Triệu Gia Minh lại cho là không đúng, nói: “Chỉ bằng vào cô bé này sao?”

Trương Đức Hải cười nói: “Thạch cảnh sát cũng đừng coi nàng là một cô bé nữa, người tài không đợi tuổi, nguyên lai tôi cũng là thầy của cậu, thế mà hiện tại không phải cậu phá án còn tài hơn tôi sao, vậy tôi đây tìm ai để nói lý đây? Mặc kệ nàng có thể hay không giúp đỡ chúng ta, chúng ta cứ làm chuyện của mình là được, đem một phần tài liệu cho nàng, đề nàng ta chậm rãi nghiên cứu là được.”

Triệu Gia Minh nghĩ thầm, cũng chỉ có thể như vậy thôi, coi như là cô ta không tồn tại, hắn đứng dậy đi tới cửa, ngóng cổ ra ngoài hô cấp dưới: “Mọi người đem tài liệu vụ án liên quan đến Cương Điền Thái Lang sao lưu lại một bản đem cho Thạch... Thạch cảnh sát nhé.”

Một gã cấp dưới hỏi: “Đại ca, ai là Thạch cảnh sát vậy?”

Triệu Gia Minh trách mắng: “Không có mắt sao, là “Khối băng” vừa rồi đi với Lưu sĩ quan đó.”

Tên cấp dưới kia nghĩ thầm, tôi sao biết được cô ta là họ Thạch, bắt quá tâm tình của “Đại ca” đang không tốt, hắn cũng không dám nhiều lời, chỉ đành nhanh chóng đi copy tài liệu.

Một người đàn ông cao to dừng mãnh cười ha ha đi vào phòng làm việc của Ngũ Tổ, hướng tới Triệu Gia Minh nói: “Nguyên lai cậu nhóc người cũng không may rồi, tôi đang muốn tìm cậu kể khổ đây, chúng ta đúng là đồng bệnh tương liên, một hồi nữa ra quán bar uống một trận thống khoái, thế nào?” Người nọ chính là tổ trưởng Hạng Bình của tổ giải độc, tính tình tương đối hợp với Triệu Gia Minh, bình thường hay tới phòng hắn chơi.

Triệu Gia Minh mắt trắng dã liếc Hạng Bình, mắng: “Tên nhóc nhà người không có tim không có phổi à, còn có tâm trạng để đi uống sao.”

Hạng Bình tiến vào phòng làm việc của Triệu Gia Minh, đầu tiên là thấy Trương Đức Hải, hắn liền bắt chuyện, than thở nói: “Không phải nói rồi sao, tớ và cậu đều đồng bệnh tương liên, người ta là người ở Bắc Kinh tới, là ở thủ đô đó, mà lệnh này lại chính là do cấp trên ban xuống, lão tử liều mạng nhiều năm như vậy, cùng với tên mặt trắng cậu như nhau, đều không muốn nằng chỉ bảo.”

Triệu Gia Minh vô cùng kinh ngạc nói: “Tổ giải độc mà cô ta cũng nhúng tay vào sao?”

Hạng Bình gật đầu nói: “Đúng vậy, thật là ngọt ngào quá, cô ta nên tới Hoàng Tổ mới đúng, nơi đó cần nữ cảnh sát thâm nhập vào nội bộ ổ mại dâm... Bất quá bộ dạng lạnh như băng của cô ta như là một “Khối băng” vậy, đến đội chống mại dâm cũng chưa chắc trà trộn được vào hang ổ...”

Chờ Hạng Bình phát khí ba tiếng đồng hồ, sau khi trở về Triệu Gia Minh cười khổ một tiếng, nhưng trong lòng đang suy nghĩ chẳng lẽ cô ta thật sự là chuyên gia sao, cấp trên dù có hồ đồ cũng không để một người không có năng lực nhúng tay vào một tổ tội trọng yêu, vương bài như trinh thám tổ a, hơn nữa nếu như là nữ cán bộ cao cấp đến từ Bắc Kinh làm như vậy cũng sẽ không khiến cho cô ta chịu áp lực sao.

Qua hơn hai giờ, Thạch Lệ lúc này đi tới phòng làm việc Ngũ Tổ của Triệu Gia Minh, hỏi: “Vừa rồi là toàn bộ tư liệu liên quan đến vụ án rồi à?”

Triệu Gia Minh nói: “Cô cứ yên tâm, thuộc hạ của tôi làm việc sẽ không có lỗi đâu, chẳng lẽ có chỗ nào sai sao?”

Thạch Lệ nghiêm túc nói: “Vì sao trong tư liệu không có đề cập đến học sinh muện học trong trường Long Loan, cũng không thấy có danh sách học sinh trong trường.”

Triệu Gia Minh phản bác nói: “Cô hẳn là chưa xem kĩ tài liệu này rồi, trong trường học đều là con cái của bậc phú thương nhà giàu, lại còn có con cái của một số xã đoàn Hongkong nữa, toàn bộ tư liệu của học sinh cũng đã ghi lại rồi, mà cô thử nghĩ xem liệu một gã sát thủ bị cảnh sát phát lệnh truy nã khắp Hongkong, có thể mạo hiểm tới Hongkong để giết chết một học sinh bình thường không?”

Thạch Lệ lạnh lùng nói: “Tôi không biết có khả năng hay là không, thế nhưng tôi mong các anh khi tra án không nên bỏ qua bất cứ một chi tiết nào, không có khả năng không có nghĩa là không xảy ra.”

Triệu Gia Minh tại chỗ giật mình, Thạch Lệ nói những lời này khiến hắn rất quen thuộc, câu nói này thường được hắn sử dụng để khiến trách cấp dưới sơ sẩy, không nghĩ tới hôm nay bị người khác dùng để chỉ trích mình. Hiện tại hắn mới nghĩ lại mình quả thật là có sơ sót, cũng không thể hoàn toàn trách mình, lúc đó là do Trương Đức Hải phái người đi tới trường học điều tra, hắn và Trương Đức Hải hai người đi tới chỗ Cương Điền Thái Lang bị giết, sau khi do dự lại phát hiện ra nhiều việc kì lạ, cũng không để ý đến chi tiết nhỏ đó. Hơn nữa trong lòng bọn họ vẫn nghĩ, Cương Điền Thái Lang không có khả năng đi giết một người học sinh bình thường, mà ngược lại một tên học sinh bình thường lại càng không có khả năng giết chết Cương Điền Thái Lang, cũng không thể sai vệ sĩ giúp hắn giết chết Cương Điền Thái Lang được.

Nhưng sơ sẩy hiện tại đã bị Thạch Lệ chỉ trích, hắn cũng không thể nói gì hơn, liền gật đầu nói: “Cô nói không sai, là do tôi sơ sót, tôi sẽ lập tức phái người đi điều tra ngay.”

Một tên cấp dưới chạy vào phòng làm việc nói: “Đại ca, đã mang Mã Sĩ Kiệt tới rồi.”

Triệu Gia Minh sững sốt một chút, nói: “Tôi lập tức sẽ tới.” Sau đó hắn nói với Thạch Lệ: “Hiện tại tất cả mọi người đều bận rồi, ngày mai mới có thể đến trường học được.”

Thạch Lệ nói: “Không cần, bây giờ tôi sẽ tới đó, các anh cứ làm chuyện của mình đi.”

Nàng lấy ra một bao thư để trên mặt bàn của Triệu Gia Minh, nói: “Tư liệu này tôi đã xem xong rồi, ở phía trên có viết một số ít đầu mối cùng ý kiến của tôi, hy vọng có thể giúp được chút ít cho các anh.” Nói xong nàng liền xoay người rời đi.

Triệu Gia Minh trừng lớn con mắt không thể tin được nhìn theo bóng lưng của Thạch Lệ, toàn bộ đầu óc như vậy mà cô ta đã xem xong rồi sao, cô ta thậm chí còn viết ra cả ý kiến của mình nữa, nhìn bộ dạng trông không giống một kẻ bốc phét, mà đây cũng không phải là chuyện có thể nói tào lao, thế nhưng...Quá khoa trương rồi...

77. Chương 77: Thạch Trong Từ Tảng Đá

Trọn cả một đêm Thạch Thiên đều nằm ở sườn núi, không chớp mắt, cuối cùng trong lòng vẫn cảm giác có điểm không đúng, thế nhưng không biết nguyên nhân ở đâu, khiến hắn khó chịu như sắp phát điên. Ban ngày đi học cũng trong trạng thái mất hồn mất vía, may là hắn ở trong mắt giáo viên là một quái nhân, thế lực mạnh kinh khủng, cho nên không ai dám đến quấy rầy, ngay cả Hạng Kiều, Lý Hiểu Lệ và Quách Thiển Vi ba người đều cảm thấy ngày hôm nay không phải là ngày tốt để quấy rầy hắn, không nên dây vào hắn.

Số lần Thạch Lệ tới Hongkong cũng không nhiều lắm, thế nhưng nàng đã trải qua nhiều đợt huấn luyện đặc biệt, sức quan sát và trí nhớ so với người thường mạnh hơn nhiều, đối với đường xá hoặc phong cảnh ở đây cũng có lý giải, chỉ cần nói cho nàng biết con đường đó ở đâu, địa chỉ đại khái ở chỗ nào, nàng có thể đơn giản tìm ra. Nàng biết tâm tình mà bị chấn động sẽ ảnh hưởng đến năng lực quan sát và trí nhớ của mình, không thể khách quan phán đoán mọi chuyện, cho nên nàng luôn bảo trì trạng thái bằng lăng tâm tĩnh, thời gian dài cuối cùng trở thành thói quen, khiến cho người ta cảm giác rất khó tiếp cận nàng.

Trường Long Loan khoa học kỹ thuật cũng không khó tìm, Thạch Lệ sử dụng chiếc xe bán phân khối dừng tại bãi đỗ xe của trường học, sau đó tìm đến phòng làm việc của giáo viên rồi đưa ra giấy chứng nhận thân phận, phòng làm việc của giáo viên đều có ghi lại từng ngày đến muộn của học sinh.

Ngày đó tổng cộng có hai người đến muộn, chỉ đến trễ có mấy tiếng chuông, án với thời gian lúc đó cũng không phù hợp, còn có ba học sinh không đến trường, Thạch Lệ tỉ mỉ ghi lại vào sổ, sau đó chạy đến phòng quản lý hồ sơ điều tra lý lịch ba học sinh này, sau khi copy xong tài liệu, nàng chuẩn bị tỉ mỉ cầm về điều tra. Thạch Lệ cũng không trực tiếp rời khỏi phòng học, mà tới cửa phòng bảo vệ trực ban hỏi ngày đó học sinh đến trễ thật chỉ có hai người hay không.

Bảo vệ cổng sớm đã không nhớ rõ ngày đó có mấy người đến muộn nữa, hơn nữa trong trường lại có nhiều học sinh như vậy, làm sao có thể nhớ hết từng tên học sinh chứ, có học sinh tới trễ đều là để bọn họ tự ký tên vào, sau đó mới đối chiếu lại. Ở đây cũng có một quyển sổ ghi lại, bọn họ liền lấy ra đưa cho Thạch Lệ xem, quyển sổ này cũng ăn khớp với quyển sổ ở phòng lưu trữ.

Thạch Lệ nói lời cảm ơn, chuẩn bị rời đi. mặc dù không có gì trợ giúp cho việc suy đoán lý giải tình huống vụ án, thế nhưng trong chuyện này nàng cũng đồng ý với cái nhìn của Triệu Gia Minh, bất luận chi tiết nào cũng không thể bỏ qua.

Một gã bảo vệ cổng bỗng nhiên nói: “Cô cảnh sát, ngày đó dường như còn có một học sinh tới trễ nhưng hắn lại không để lại tên.”

Thạch Lệ hỏi: “Cậu ta tên là gì, tại sao lại không ghi lại tên?”

Tên bảo vệ cổng kia biện hộ, nói: “Ồ...Thằng nhóc này tương đối dã man, tên là gì tôi cũng không rõ lắm, hình như là học sinh của cô Tiêu Vi. Vừa tới trường ngày đầu tiên đã được xếp vào đội ba đại ôn thần chuyên đáng lộn, chúng tôi có gọi cậu ta viết lại tên, cậu ta cũng không thèm để ý. Dù sao học sinh đi muộn trường cũng sẽ không xử phạt, sau lại thấy cậu ta đi học muộn, bọn tôi cũng không muốn quản nữa, dù sao cũng quen mặt rồi.”

Một tên bảo vệ khác biện hộ: “Nghe nói hình như hần họ Thạch, Thạch trong tù tãnh đá đó.”

Thạch Lệ nghe tên học sinh này mang họ giống với mình, trong lòng liên nao nao. Dù sao người mang họ Thạch cũng không nhiều lắm, bất quá nàng cũng không để chuyện này trong lòng nữa, hỏi: “Các anh xác định là hần đi muộn sao? Hần tới trường vào lúc nào?”

Tên gác cổng nói: “Việc này... Dù sao cũng không được ghi lại, cho nên tôi không dám khẳng định. Bất quá hầu như ngày nào cậu ta cũng đều đến muộn, điều này hẳn là không sai, thời gian cũng thường như nhau. Có đôi khi đến muộn hần một giờ, có đôi khi tận buổi chiều mới tới, có đôi khi tôi còn thấy tan học cậu ta mới tới, thật không biết hần đến trường để làm gì.”

Thạch Lệ đương nhiên sẽ không bỏ qua đầu mối này, biết từ bọn họ cũng không tìm được ra đầu mối gì nữa, nàng liền cáo từ rồi trở lại trường học, nàng chạy đến phòng lưu trữ để tìm tư liệu liên quan đến vị học sinh tên họ Thạch này, dù sao họ Thạch cũng không nhiều lắm, hơn nữa lại biết tên vị giáo viên chủ nhiệm rồi, tìm được cũng không khó, sau đó nàng mang theo tư liệu về tên nhóc này đến hỏi giáo viên chủ nhiệm.

Thạch Thiên cảm giác khác thường càng lúc càng mãnh liệt, cảm thấy người xung quan càng lúc càng khó chịu, phảng phất như có một người đang tới gần, dường như người này đối với hần hết sức quan trọng, nhưng rốt cuộc lại không rõ là ai.

Tại trên giảng đài giáo viên bỗng hô lên: “Học sinh Thạch Thiên... Học sinh Thạch Thiên... Có người tìm cậu.”

Thạch Thiên thấy vị giáo viên kia liếc mắt, không nhận được nói: “Đừng làm phiền ta, giảng cứ giảng bài của người đi.”

“Thạch Thiên...” Cửa phòng học liền truyền đến thanh âm của Tiêu Vi.

Thạch Thiên biết nếu không phải là chuyện quan trọng nàng cũng không đến trong thời gian học tìm mình, đó cũng là điểm khiến hần thích Tiêu Vi, hần chỉ có thể hít sâu một hơi cho tâm tình tĩnh táo lại rồi rời khỏi lớp học. Sau tám mươi giây, Tiêu Vi đã đưa hần đến phòng làm việc của nàng, nàng nói: “Có một vị cảnh sát muốn tìm cậu để lý giải một việc, tôi biết cậu ngại phiền phức, thế nhưng phối hợp với cảnh sát công tác là nghĩa vụ của mỗi công dân, cậu hãy chăm chú mà nói chuyện cùng nàng nhé.” Sau đó nàng đẩy cửa ra, kéo tay Thạch Thiên đi vào phòng làm việc, nàng chỉ vào Thạch Lệ đang ngồi trên ghế sa lon nói: “Thạch cảnh sát, học sinh Thạch Thiên đã tới, hai người nói chuyện đi, tôi không quấy rầy nữa.” Sau đó nàng rời khỏi phòng.

Thạch Thiên nào có tâm tình để cùng người khác lý giải chuyện gì đó, trong lòng hần bây giờ vẫn không có cái khái niệm nghĩa vụ của công dân đó, vốn định theo Tiêu Vi ra khỏi phòng làm việc. Lúc này Thạch Lệ vừa vận khom người đứng lên khỏi ghế salon, khi nàng nghiêng thân, Thạch Thiên vừa vận thấy một điểm trong cổ áo của nàng, cả người bỗng nhiên rung mạnh, sát na sợ đến ngất người...

Dương Nhu không thích đeo đồ trang sức châu bảo, không thích quần áo đẹp, nàng chỉ thích hoa tươi, Thạch Thiên có một lần hái một đồng hoa tặng cho Dương Nhu, lại bị nàng hung hăng trách cứ một phen, lúc đó hần mới biết được nàng chỉ thích hoa tươi, mà không phải là hoa đã ngắt xuống. Vì vậy Thạch Thiên dẫn theo Dương Nhu dọn nhà tới Vân Nam, tìm một chân núi hẻo lánh, quanh năm đều là mùa xuân, nơi nơi đều thấy hoa tươi. Trước cửa nhà có một dòng suối nhỏ, nước suối trong vắt, ngọt ngào, còn có thể bắt vài con cá nhỏ làm món ăn.

Có một ngày Dương Nhu giặt quần áo gần bờ suối bỗng nhiên hét to: “A! Thạch Thiên...”

Đang ở khe suối bắt cá, Thạch Thiên cho rằng nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, liền phi thân lao tới chỗ Dương Nhu, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

Dương Nhu hì hì cười duyên, trở mình hai cái mới nói: “Thiếp không gọi chàng, chàng vội vã như vậy để làm gì.”

Thạch Thiên khổ não nói: “Không phải gọi ta, vậy nàng kêu cái gì mà ”Thạch Thiên“, chẳng lẽ ở đây còn có một người khác gọi là ”Thạch Thiên” sao?”

Dương Nhu giơ một tay lên, chỉ thấy trên tay nàng cầm một khối đá màu đen, vừa cười vừa nói: “Thiếp thật sự không gọi chàng mà, chàng xem, thiếp tìm được một hòn đá ”Thạch Thiên” này.”

Thạch Thiên cầm lấy phiến đá đen trên tay nàng, phiến đá này có mấy nét hoa văn màu trắng, hợp lại thành một chữ “Thiên”, hắc ha ha cười nói: “Kỳ quái, thực sự là rất khéo, nó quả nhiên cùng tên với lão tử.”

Dương Nhu liền đoạt lại, nháy con mắt nói: “Cái này được rồi, thiếp bây giờ có hai Thạch Thiên, sau này nếu chàng để thiếp giận, thiếp sẽ không bồi chàng nữa.”

Thạch Thiên “Ừm” một tiếng, không để ý tới nàng nữa, lại nhảy xuống suối bắt cá.

Dương Nhu thực sự đem phiến đá đen này coi như bảo bối, khi về nhà liền nắn nỉ Thạch Thiên đục một lỗ nhỏ trên phiến đá này, bảo muốn xỏ dây vào rồi đeo lên cổ. Thạch Thiên liền hỏi nàng: “Chân châu đá quý còn đây, nàng cũng không đeo, bây giờ lại một khối đá lại khiến nàng coi như bảo bối vậy.”

Hai mắt Dương Nhu tràn đầy thâm tình nhìn Thạch Thiên, ôn nhu nói: “Thiếp thích tảng đá đó!”

Thạch Lệ đối với Thạch Thiên nói: “Học trò Thạch Thiên, mời ngồi xuống trước đã.” Thấy Thạch Thiên ngơ ngác nhìn khuôn ngực của mình, lại không có nghe lời nàng ngồi xuống, trong lòng nàng hơi tức giận, lớn tiếng nói: “Học trò Thạch Thiên.”

Thạch Thiên từ trong hồi ức tỉnh lại, hỏi: “Ngươi là Thạch cảnh sát?”

Thạch Lệ gật đầu nói: “Không sai, ngồi xuống rồi hãy nói.”

Thạch Thiên vẫn không ngồi xuống, thanh âm có chút kích động hỏi thăm: “Là...Thạch trong từ tảng đá sao?”

Thạch Lệ nói: “Đúng vậy, cùng với họ của cậu đó.” Nàng xem Thạch Thiên có chút kích động như vậy, trong lòng vô cùng kinh ngạc, cùng một họ cũng không có gì kì quái, hắc sao lại kích động như vậy, nhớ tới tư liệu trong trường học có ghi lại hắc là một cô nhi, mẹ chết ở Châu Phi, không còn người thân nữa, có lẽ là do khát khao tình thân đây, đem người có họ Thạch đều trở thành người thân a, nàng không khỏi sinh ra khát vọng cảm thông.

Thạch Thiên càng thêm kích động, run giọng nói: “Trên cổ ngươi có đeo một phiến đá, có thể cho ta xem không?”

Thạch Lệ giật mình, cúi đầu nhìn một chút phiến đá trước ngực, trong lòng chợt động, nguyên lai vừa rồi hắc không phải là nhìn ngực mình, mà là nhìn phiến đá này, hắc là một thiếu niên Hongkong, làm sao có thể nhận được ra vật này? Chẳng lẽ thật sự có quan hệ thân thích với mình sao? Không có khả năng, từ dòng họ mình mà nhìn đều là đơn truyền, thế nhưng tới đời mình chỉ còn hai người, mà đều là phụ nữ, hắc sao có thể có quan hệ thân thích với mình chứ? Nhưng từ vẻ mặt của hắc lại không giống như đang giả vờ....

Trong lúc nhất thời trong lòng Thạch Lệ tràn ngập nghi vấn, nhưng vẫn đem vòng cổ tháo xuống đưa cho Thạch Thiên.

Thạch Thiên tiếp nhận vòng đá, con mắt cũng không chớp mà nhìn chăm chăm. Đúng là phiến đá kia, chỉ có điều bây giờ trở nên bóng mượt hơn một chút, mặt trên vẫn còn hoa văn màu trắng, bây giờ hơi chuyển sang vàng, nhưng ký tự “Thiên” vẫn còn rõ, còn có lỗ nhỏ do hắc chính tay mình đục nữa.

Cảm giác phức tạp cùng phiến nào suốt một ngày liền biến mất, hắc cũng đã biết vật gì hướng tới mình rồi, chính là phiến đá kia, người mang nó là Thạch cảnh sát. Chỉ là hắc không rõ ràng lắm tại sao mình lại có loại cảm ứng này, mà từ khi đến Hongkong lại không thấy, mà tới đêm hôm qua mới cảm ứng được.

Thạch Lệ giơ tay ra, nói: “Có thể đem trả lại cho tôi chưa?”

Thạch Thiên gật đầu, đem phiến đá trả lại trong tay Thạch Lệ, liền nhìn thấy trong ánh mắt nàng có vô cùng kinh ngạc, trong lòng bỗng dưng dâng lên cơn sóng gió động trời!

78. Chương 78: Ta Là Ông Nội Của Người

Nhìn người trước mắt không biết là thế hệ thứ mấy của mình, Thạch Thiên đương nhiên rất kích động, thiếu chút nữa là “Lão lệ ngang dọc” Rồi, nhưng hắn không trực tiếp nhận biết, nói thẳng ra chính là người thế hệ sau cũng không tin mình, nếu như nói cho nàng biết “Ta là tổ tông của ngươi!”, nhất định nàng sẽ nghĩ là thóa mạ nàng. Sau khi tự trấn định lại tinh thần, hắn nghĩ sẽ tìm một cơ hội để tiếp cận nàng, dù sao đều là họ Thạch, lại càng dễ dàng quen biết hơn.

Thạch Lệ đem vòng đá đeo trở lại, hỏi: “Cậu nhận ra phiến đá này sao?”

Thạch Thiên nhân cơ hội này nói: “Đúng vậy, ta.. Ta nghe trưởng bối nói qua, xem ra chúng ta đúng là thân thích rồi.”

Thạch Lệ bình tĩnh, nhưng lại hỏi: “Không có khả năng, gia tộc ta đều là đơn truyền hơn ba trăm năm qua, không thấy có ghi chép có ai thân thích khác.”

Thạch Thiên phản bác nói: “Đó chỉ nói là qua ba trăm năm đơn truyền, nhưng không có nghĩa là bốn trăm năm trước không có mấy đời nữa, ta chính là nghe tổ tông từ bốn trăm năm trước nói... Thuật lại, bằng không sao có thể nhận được ra phiến đá kia.”

Thạch Lệ nghĩ thâm điều này cũng không sai, liền gật đầu.

Thạch Thiên để nàng càng thêm tin tưởng, nói tiếp: “Nguyên quán của ngươi là ở Vân Nam đúng không?”

Vậy mà Thạch Lệ lại lắc đầu nói: “Không phải, là ở Hà Bắc, sau khi giải phóng chúng ta tới Bắc Kinh.”

Thạch Thiên giật mình, liền hiểu ra, sau khi sống lại hắn cũng có đến thôn nhỏ ở chân núi tìm lại hậu nhân, thế nhưng lại không thấy thôn trang kia, ngay cả cảnh vật cũng đã đổi thay, chỉ còn lại một mảnh hoang vắng, sau tìm một lão già ở gần đó hỏi mới biết, vài chục năm trước nơi đây đã trải qua một trận lũ bất ngờ cuốn trôi cả thôn trang, đám người trong thôn đều gặp nạn. Hắn cho rằng người mà mình muốn tìm đều đã chết rồi, thương tâm một thời gian, cuối cùng cho người đi tìm kiếm hài cốt, mà cũng không biết bộ hài cốt nào là hậu nhân của mình, cuối cùng hắn đều để người hậu táng hết, sau đó mới rời khỏi nơi đó. Bây giờ mới biết bọn họ vẫn chưa chết, mà đã chuyển tới sống ở Hà Bắc.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, hắn lại hỏi: “Gia phả đời thứ nhất nhà ngươi tên là gì?”

Thạch Lệ cũng muốn làm rõ ràng là người đột nhiên gặp này có phải là thân thích với mình không, nàng nói: “Thạch Kế Thành, đời còn lại tôi cũng không rõ lắm, trong gia phả từ đời thứ ba trở về trước tôi cũng không nhớ, chỉ nhớ là người đời đầu tên là Thạch Kế Thành mà thôi.”

Trong lòng Thạch Thiên dâng lên một trận kích động, đó chính là cháu trai của hắn, tên là Thạch Thiên Thủ, hắn liền bịa chuyện nói: “Vậy cũng không sai là mấy, tổ tông của ta tên là Thạch Kế Khẩn, là anh trai của Thạch Kế Thành, tổ tông Thạch Kế Khẩn cũng là đơn truyền mấy đời cả, cho nên có truyền lại, muốn chúng ta tìm được hậu nhân có giữ phiến đá kia, còn tả chi tiết về phiến đá đó nữa, cho nên ta mới nhận ra được.”

Thạch Lệ tuy rằng cũng cảm thấy bất ngờ, thế nhưng nếu muốn lừa hắn nói mình mua được nó hắn cũng không biết, thế nhưng thấy biểu tình dật mình khi nhìn thấy phiến đá này cũng không giống như giả vờ. Chắc hẳn là thân thích với mình rồi. Trong lòng nàng cũng có chút vui vẻ, mẹ của nàng khi sinh em gái, do khó sinh mà mất, cha nàng là đặc công cao cấp của quốc gia, bởi vì trước đây làm nhiệm vụ bị thương, sau khi trở về vết thương cũng phát tác mà qua đời. Hai chị em từ nhỏ đã khao khát vòng tay của cha mẹ chiều chuộng, đúng là thiếu khuyết tình thương, hiện tại lại có thêm một người, đương nhiên là rất vui vẻ rồi, trên mặt cũng không giấu được nụ cười, nói: “Nghĩ không ra tại Hongkong lại gặp được một người em trai...”

Thạch Thiên không đợi nàng nói xong, vội la lên: “Chờ một chút, trước tiên nên nói ngươi là người đời thứ mấy đã.”

Thạch Lệ nói: “Tôi là đời thứ mười bảy.”

Thạch Thiên nói: “Vậy thì không thể gọi ta là em trai rồi, từ đời ông tổ Thạch Kế Khẩn tính xuống ra là người đời thứ mười lăm, người phải gọi ta là ông trẻ mới đúng.” Hấn nghĩ thầm dù sao Thạch Kế Khẩn thật không tồn tại, cho nên giờ lão tử cứ chiếm tiện nghi đã, cứ nói lão tử thật có một tổ tông tên là Thạch Kế Khẩn. Hấn cũng không dám đem bối phận của mình nói ra quá sớm, sợ nàng ta sẽ không tin, không tiếp thu thân phận họ hàng của hấn rồi.

Thạch Lệ tựa hồ không quan tâm tới vấn đề này, nàng nhàn nhạt cười cười, nói: “Nguyên lai lại là trưởng bối, bất quá xưng hô là ông trẻ có điểm kỳ quái, chúng ta trực tiếp gọi tên thôi.”

Thạch Thiên nghĩ thầm, cho người gọi ta là ông trẻ còn không muốn, ta đây chính là ông tổ đời thứ mười bảy của người đó. Bất quá thân thích cuối cùng cũng đã nhận, hấn quá mừng rỡ cũng không quan tâm đến chuyện này nữa, liền hỏi: “Ta còn không biết tên của người là gì đây, mẹ người cũng ở Hongkong sao?”

Thạch Lệ buồn bã nói: “Ta tên Thạch Lệ, hôm qua mới tới Hongkong, mẹ ta đã sớm qua đời rồi.”

Thạch Thiên kêu “A” một tiếng, nghĩ thầm, nguyên lai là ngày hôm qua mới tới, thảo nào hôm qua mình mới có cảm ứng kỳ quái như vậy.

Hấn liền tiếp tục hỏi về quá khứ của nàng, hấn cũng nói qua tình huống sau khi mình tới Hongkong, Thạch Thiên biết nàng cảnh sát, nên có thể tra ra được thân phận cô nhi của hấn khi tới Hongkong, dựa theo tư liệu trên hồ sơ mà nói, bất tri bất giác hai người đã hàn huyên được gần một giờ.

Thạch Lệ nhìn đồng hồ, nói: “Hiện tại không còn sớm nữa, ta sẽ mời người đi ăn, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, mặt khác còn có một vụ án muốn tìm người để hỏi một vài tình huống trong đó, được chứ?”

Thạch Thiên đương nhiên không muốn xa nàng, cho nên đối với đề nghị của nàng hấn cầu còn không được, liền vội vàng gật đầu, cùng Thạch Lệ đi ra khỏi phòng làm việc của Tiêu Vi.

Tiêu Vi không biết cảnh sát tìm Thạch Thiên cụ thể là có chuyện gì, nhớ tới tính tình ngang bướng của Thạch Thiên, nàng đang lo lắng hấn có đúng hay không chọc vào chuyện phiền phức gì rồi, nàng đứng ngoài cửa lo lắng một hồi, thật lâu sau mới thấy hai người đi ra, vội vàng đón tiếp hỏi: “Nói xong hết rồi à? Không có việc gì chứ?”

Thạch Lệ nói: “Chưa nói xong, tôi sẽ dẫn cậu ấy đi ăn cơm rồi tiếp tục nói chuyện.”

Tiêu Vi nhìn Thạch Thiên một chút, thấy sắc mặt hấn lộ vẻ vui mừng, không giống hình dạng gặp phiền phức, lúc này mới yên tâm, lại sợ mình lộ vẻ quá quan tâm đến Thạch Thiên, sẽ khiến nữ cảnh sát này nhìn ra mình và hấn có quan hệ. liền đỏ mặt nói lời cáo từ rồi trở lại phòng làm việc. Kỳ thực giáo viên quan tâm đến học sinh của mình cũng là chuyện bình thường, chỉ là nàng “Có tật giật mình”, quá lo lắng khiến người khác biết, cho nên mới khẩn trương thái quá như thế.

Sau khi lên xe, Thạch Lệ nói: “Người nếu như hiện tại chưa đói bụng, tôi nghĩ trước tiên đi đón em gái của tôi đã, nếu như đã là thân thích rồi cũng nên để cho hai người làm quen, nàng nhất định sẽ rất cao hứng đó.”

Thạch Thiên đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức kích động nói: “Người còn có một người em gái nữa sao?”

Thạch Lệ mỉm cười nói: “Đúng vậy, vừa nãy quên nói cho người biết, nó gọi là Thạch Hiểu Mẫn.”

Trong lòng Thạch Thiên lại dâng lên một nỗi vui mừng nữa, nghĩ không ra bỗng nhiên lại có thêm một người thân nữa, hấn vội nói: “Còn chưa có đói, mau chạy nhanh đến đón nàng đi.”

Thạch Lệ nhìn hấn cao hứng như thế, lộ rõ vẻ chân tình, trong lòng cũng rất vui, tuy rằng tính ra đúng là người thân cách mấy trăm năm, khoảng cách hơn mười thế hệ, nhưng “Hai” Mạch đều là con của một người, ngoại trừ em gái ra hấn đúng là một người thân duy nhất rồi, tự nhiên bây giờ nàng đã coi Thạch Thiên trở thành một người họ hàng gần rồi. Thạch Thiên lại là một đứa trẻ mồ côi, không bằng chính mình có một đứa em gái, cũng khó trách khỏi hấn lại kích động như vậy, nàng than nhẹ một tiếng, lái xe ra khỏi trường học.

Kỳ thực đột nhiên đụng phải một người thân thuộc có tính tình chân thành tha thiết như vậy, Thạch Lệ sao lại không kích động đây, chỉ là thói quen xử sự của nàng quá lãnh đạm, cho nên biểu tình cũng vẫn bình thường mà thôi.

Xe chạy đến một tòa khách sạn, Thạch Lệ nói: “Người ở trong xe chờ ta, ta đi gọi nó tới.”

Thạch Thiên nhìn một chút tòa khách sạn này, lớp vữa bên tường ngoài đã bong ra từng mảng rồi, nội thất bên trong nhất định cũng không khá hơn chút nào, hần đau lòng nói: “Các người ở chỗ này sao?”

Thạch Lệ nói: “Chỉ là tạm thời thôi, chờ khi tìm được phòng bọn ta sẽ không ở chỗ này nữa.” Vốn là cục cảnh sát đã an bài chỗ ở cho nàng rồi, thế nhưng bọn họ lại không biết Thạch Lệ còn có một cô em gái nữa cũng tới Hongkong, Thạch Lệ cũng không muốn phá hỏng quy củ của cục, cho nên quyết định ra ngoài tìm phòng ở, tạm thời để Thạch Hiểu Mẫn ở ngoài khách sạn. Đương nhiên lãnh đạo cục thấy nàng ra ngoài thuê phòng như vậy liền quyết định cấp cho nàng một căn phòng phụ, mà Thạch Lệ cũng không có cự tuyệt.

Thạch Thiên đang nghĩ có nên đón hai chị em nàng về khu nhà cao cấp hay không, nhưng lại sợ các nàng trong lúc nhất thời không tiếp thu được, hoài nghi thân phận củ hủ, không tiếp thu hủ là người thân nữa. Hơn nữa khu nhà cấp cao còn có Tiêu Vi và Kim Hình đang ở, không thuận tiện. Thạch Thiên trước đây muốn làm cái gì thì làm cái đó, căn bản không để ý đến người khác nhìn hủ thế nào, không đem người khác để ở trong lòng, nhưng đối với hai hậu nhân mà Dương Nhu truyền xuống, hủ sao có thể không để trong lòng đây? Bằng không với tính cách cuồng ngạo của Thạch Thiên, sao cần phải để Thạch Lệ tin tưởng hủ là thân thích với nàng, sao cần phải nói dối về họ hàng như thế?

Nhìn Thạch Lệ đi vào khách sạn, trong lòng Thạch Thiên khẽ động, hủ chạy xuống xe tìm đến một trạm điện thoại công cộng gọi cho Tất Cát. Tất Cát cũng có cấp cho Thạch Thiên một số điện thoại để liên lạc, lập tức điện thoại được thông, bên kia là giọng nói đầy hưng phấn của Tất Cát, hỏi Thạch Thiên có cái gì phân phó.

Thạch Thiên nói: “Lập tức đi tìm cho ta một căn biệt thự, có ba phòng ngủ, không nhiều không ít, không nên quá tốt cũng không nên quá kém, thế nhưng nhất định phải dễ chịu, vị trí... Vị trí cần phải gần cục cảnh sát.” Hủ muốn để Thạch Lệ khi đi làm được thuận tiện hơn.

Tất Cát nói: “Vâng, thưa chủ nhân, thế nhưng ngài cần một căn phòng gần cục cảnh sát nào?”

Thạch Thiên sững sốt một chút, hủ còn không biết Thạch Lệ làm ở cục cảnh sát nào nữa, vì vậy liền nói: “Từng cục cảnh sát đều phải chuẩn bị một căn, nhớ là phải nhanh, đêm hôm nay ta tìm người lấy phòng, không có thì đừng trách ta!”

Tất Cát vội nói: “Vâng vâng vâng, tôi lập tức sẽ đi ngay, sau khi tìm được phòng thì tôi phải tới đâu để tìm ngài?”

Thạch Thiên nói: “Không phải ta đã nói là buổi tối sẽ về biệt thự tìm người sao, cứ chờ điện thoại của ta là được.” Sợ chị em Thạch Lệ ra khỏi khách sạn không tìm thấy mình, hủ liền cúp điện thoại rồi đi. Vừa vặn thấy Thạch Lệ cùng một cô gái mất to đi từ khách sạn ra, trông tóc cô bé kia hơi ướt, hình như là mới tắm xong, Thạch Thiên vội vàng đi tới đón, kích động nói: “Người chính là Thạch Hiểu Mẫn sao?”

Thạch Hiểu Mẫn đúng là vừa mới tắm xong liền bị Thạch Lệ kéo xuống, Thạch Lệ sợ Thạch Thiên chờ không được, cho nên còn chưa kịp nói với nàng chuyện về Thạch Thiên, Thạch Hiểu Mẫn thấy một người xa lạ mới gặp đã nói tên nàng ra, nàng kỳ quái nói: “Cậu là ai vậy?”

Thạch Thiên kích động nói: “Ta là ông của người đó!”

Thạch Hiểu Mẫn ngẩn ngơ, trừng to mắt cả giận nói: “Người bị điên à, dám chiếm tiện nghi của ta, muốn tìm cái chết có đúng hay không...” Nàng liền vung nắm tay nhỏ bé hướng tới Thạch Thiên.

79. Chương 79: Bất Hiểu Chi Nữ

Thạch Lệ ở một bên vội vàng ra tay ngăn nàng lại, nói: “Đừng làm rộn...”

Thạch Hiểu Mẫn vẫn chưa nguôi giận, hung hăng trừng mắt nhìn Thạch Thiên, lại quay sang hỏi Thạch Lệ: “Người nọ là chị mang tới sao? Tại sao lại giống như kẻ ngớ ngẩn vậy?”

Thạch Thiên thấy nàng muốn động thủ đáng tổ tông là mình, trong lòng cũng rất là cảm tức, thầm nói: “Lão tử chính là mười tám đời tổ tông nhà ngươi, tự nguyện giáng cấp làm ông trẻ của các ngươi còn không biết đủ, lại dám mắng lão tử là ngu ngốc, thực sự là buồn cười!” Dưới cơn tức giận hần cũng quên mất trước mắt các nàng lại tự xưng là “Lão tử”, vậy là ngang hàng với các nàng rồi. Nhưng lại thấy Thạch Hiểu Mẫn trở mã lại duyên dáng yêu kiều, mũi cao mắt to, trông có ba phần giống Dương Nhu, trong lòng hần lại sinh ra lòng trù mến, cũng không tính nữa.

Thạch Lệ nghe Thạch Thiên vừa rồi tự xưng là “Ông trẻ” Cũng buồn cười, biết với tính tình của Thạch Hiểu Mẫn làm sao đồng ý kém cạnh đây, nàng liền cười khuyên nhủ: “Em đừng vội tức giận, chúng ta cùng tới một quán cơm ngồi xuống, chị giới thiệu hần cho em nhận thức.”

Thạch Hiểu Mẫn giật mình nhìn Thạch Lệ, trông nàng không giống ngày thường, lấy làm lạ hỏi: “Chị...Chị mới cười a, này, người này không phải là anh rể của em đấy chứ?” Nói xong ánh mắt tà nhãn của nàng lại nhìn một chút Thạch Thiên, nghĩ thật khó tin.

Thạch Lệ trách mắng: “Đừng nói vậy, em có thể nghiêm túc hơn được không.” Nàng kéo Thạch Hiểu Mẫn đi rồi quay lại nói với Thạch Thiên: “Chúng ta tìm một quán ăn gần đây nhé.” Thạch Thiên vội vàng đuổi theo.

Quán cơm chỗ nào cũng có, cũng không khó tìm, ba người đến một nhà hàng trông có vẻ sạch sẽ, tùy tiện gọi vài món ăn, sau đó Thạch Lệ chậm rãi nói chuyện của Thạch Thiên cho Thạch Hiểu Mẫn nghe, Thạch Hiểu Mẫn nghe xong cũng giật mình không ngớt, cũng không khỏi quay đầu sang nhìn kĩ Thạch Thiên, hiển nhiên thấy một người tới nhận thân thích khiến nàng rất hiếu kỳ, chờ khi Thạch Lệ nói xong, Thạch Hiểu Mẫn hì hì cười nói với Thạch Lệ: “Nghĩ không ra chúng ta còn có một người ngốc nghếch là thân thích, em còn tưởng rằng Thạch gia chúng ta bị tuyệt tử rồi chứ, chị nếu không nói ra em cũng không để ý kĩ, trông hần lớn lên hình dạng có vài phần giống với bức ảnh cha chụp lúc còn trẻ.”

Thạch Lệ cũng nhìn kỹ Thạch Thiên, gật đầu nói: “Ừ, có một chút tương đồng.”

Thạch Thiên đắc ý nói: “Hiện tại các ngươi đã tin ta là trưởng bối của các ngươi chưa.” Trong lòng hần cũng không nguyện ý làm ông trẻ của các nàng. Cảm thấy mình chịu thiệt thòi, vì vậy hần lại xưng là trưởng bối.

Thạch Hiểu Mẫn trừng mắt to trách mắng: “Cách bao nhiêu đời rồi, thế nào còn phân biệt vai vế như vậy, sau khi ngươi đã nhận thân thích rồi, mà so với chúng ta ngươi còn ít tuổi hơn, sau này hãy gọi ta là chị, hoặc là dì... Sai rồi, phải là bác mới đúng, chờ khi bác tìm được việc, sẽ mua đồ ăn cho ngươi, cháu ngoan a...” Nàng vỗ lên vai Thạch Thiên một cái, đắc ý vênh vao nở nụ cười.

Thạch Thiên thấy con cháu bất hiếu, cư nhiên muốn làm bác hần, hần buồn bực nói: “Vai vế không căn cứ vào tuổi tác, các ngươi không kêu ta là ông trẻ thì thôi, nhưng vẫn phải thừa nhận ta là trưởng bối.”

Thạch Hiểu Mẫn ngừng cười, nắm tay đảo qua trước mặt Thạch Thiên, nói: “Đưa đây.”

Thạch Thiên ngậy người nói: “Đưa cái gì?”, lập tức lại nói: “Chỉ cần ngươi coi ta là trưởng bối, muốn cái gì ta cũng có thể cho ngươi.”

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Gia phả đó, ngươi có đúng là trưởng bối của ta hay không thì cần phải đợi ta về tra lại gia phả đã.”

Thạch Thiên đâu có mà đưa, lúng túng nói: “Sớm...Sớm đã không còn rồi thế nhưng ta thực sự không... Không...” Vốn định nói không nói sạo. Nhưng nhưng thật ra mình đã nói sạo rồi, mà cũng không phải là ông trẻ của các nàng, mà là mười chín đời lão tổ tông của các nàng. “Không nói sạo” Lời này trong lúc nhất thời không nói nên lời.

Thạch Hiểu Mẫn hừ lạnh nói: “Nhìn ngươi ấp a ấp úng như vậy, đúng là không nói thật rồi, không có chứng cứ ai mà biết được ngươi có phải là trưởng bối của chúng ta hay không, ta còn nghĩ mình là bà của ngươi đó! Muốn ta thừa nhận cũng có thể, đem chứng cứ ra đây.”

Thạch Thiên tức giận đến nỗi chỉ biết giương mắt mà nhìn trong lòng mắng to nàng này bất hiếu, nhưng cũng không có cách nào khác.

Thạch Lệ thấy hai người bọn họ vừa thấy mặt đã đối chọi gay gắt, cảm thấy đau đầu, trách nói: “Hai người các người đều ít nói đi vài câu, chúng ta gặp gỡ cùng một chỗ coi như là có duyên, hơn nữa bây giờ là thời đại nào rồi, không nên tính toán vai vế nữa, dù sao cũng là người một nhà, sau này phải chiếu cố lẫn nhau, thế nào mà hai người lại luôn tranh cãi như thế.” Nàng lại quay sang trách Thạch Hiểu Mẫn nói: “Hắn còn là một thiếu niên, em lớn hơn hắn thì nên nhịn đi mới phải.”

Thạch Hiểu Mẫn không phục nói: “Có làm hay không vậy, có phải em muốn cãi nhau với hắn đâu, là hắn ngang ngạnh muốn làm trưởng bối đó chứ, không thừa nhận là mình bé, nếu quả thực là trưởng bối, thì phải lf em làm mới đúng, nếu như hắn gọi em là chị, đừng nói là nhường hắn, mà em thương yêu hắn còn không kịp ấy chứ!”

Thạch Lệ lại đau đầu một trận, đạo lý này nhất thời cũng không nói rõ được, cho nên lại quay sang khuyên Thạch Thiên, nói: “Người cũng thật là, còn tính toán vai vế làm gì chứ, quan trọng là... Mọi người đều nhận nhau, là người một nhà rồi, có đúng hay không!”

Thạch Hiểu Mẫn chen miệng nói: “Đúng vậy, tuổi còn trẻ mà đã muốn làm ông người ta, chuyện này mà hắn cũng nghĩ ra được.”

Thạch Thiên nghĩ thầm, các người cho rằng ta muốn làm ông các người sao, các người hắn là gọi lão tổ tông mới đúng, bất quá nếu đã hơn mười bảy đời rồi, bây giờ hơn hai đời cũng thế, dù sao nhìn Thạch Hiểu Mẫn nha đầu kia dường như yêu cầu mình lấy ra gia phả, nếu không cũng không gọi mình là ông rồi. Hắn liền thở dài một tiếng, nói: “Được rồi... Không quản chuyện này nữa.”

Thạch Lệ vui mừng cười cười, nói với Thạch Hiểu Mẫn: “Nhìn người đi, còn không hiểu chuyện bằng Thạch Thiên a.”

Thạch Hiểu Mẫn thấy thành công làm biến mất hai cấp bậc giữa mình và Thạch Thiên, đắc ý nói với Thạch Thiên: “Lúc này mới là ngoan a, học tập cho tốt, tương lai sẽ thành công, sớm muộn gì cũng được làm ông mà, chúng ra đều trông cậy vào người để nối dõi tông đường cho Thạch gia đó!”

Thạch Thiên bị nàng làm cho tức giận muốn học máu, hắn đâu sẽ quản việc Thạch gia có hay không nối dõi tông đường, kéo dài hương hỏa, chỉ cần hắn tiếp tục không ngừng sống lại, tự nhiên là không đứt con đường hương hỏa rồi.

Thạch Lệ nhớ tới chuyện tình vụ án muốn cùng Thạch Thiên nói chuyện, thế nhưng trong phòng ăn càng lúc càng nhiều người, cũng không tiện hỏi về vụ án, bất quá nàng nghĩ Thạch Thiên chỉ là một học sinh bình thường, mẹ tại Châu Phi buồn bán gặp lúc chiến tranh nên bị chết, hắn lại vừa tới Hongkong, không có khả năng đắc tội với ai, mà khiến Tam Khẩu Tổ phái kim bài sát thủ tới ám sát hắn. Vì vậy nàng cũng không muốn nói đến chi tiết, chỉ cần hỏi Thạch Thiên thời gian đến trường có thấy hoặc nghe thấy điều gì khả nghi, dị thường hay không.

Thạch Thiên sống cho đến nay cũng chưa bao giờ tính toán thời gian, cũng không biết hôm nay là ngày mấy tháng mấy, cho nên cũng không rõ Thạch Lệ nói đến ngày nào, hơn nữa trong lòng lại đang vui mừng vì gặp được hậu nhân, cũng buồn vì không được hậu bối thừa nhận, nửa buồn nửa vui, khiến hắn nghĩ ngợi vẩn vơ cũng không nghĩ ra ngày đó có chuyện gì xảy ra. Vốn hắn nghĩ giết một thằng nhóc giặc Oa cũng không phải việc đáng lo, vì vậy liền trả lời Thạch Lệ mình cũng không thấy cái gì dị thường gì đó, mà Thạch Lệ cũng không hề hỏi hắn.

Hàn huyền một hồi chuyện gia đình, ăn cũng đã được một thời gian. Thạch Lệ vừa tới Hongkong công tác, có không ít vụ án chờ mình phân tích, nàng muốn sớm trở về một chút. Thạch Thiên nhớ tới có chuyện trọng yếu mà mình chưa nói, vội la lên: “Được rồi, ta còn có chuyện muốn cùng người nói nữa, chờ một chút nhé.”

Thạch Lệ không biết là chuyện gì, cũng không muốn trái ý Thạch Thiên, liền hỏi: “Đụng tới chuyện gì khó khăn hay sao?”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Ta không gặp khó khăn gì, chỉ là vừa rồi không phải người nói đang tìm chỗ sao, mà ta chưa biết chỗ đó là chỗ nào, đến khi cần gặp, ta biết đi đâu tìm đây.”

Thạch Lệ hỏi: “Ta vẫn ở đó mà. Ta và Hiểu Mẫn mỗi người một gian.” Nàng bởi vì thường phải thức trắng

đêm làm việc cho nên không ngủ chung với Thạch Hiểu Mẫn, bằng không khi cấp trên an bài cho nàng một căn phòng là đủ rồi.

Thạch Thiên gật đầu nói: “Có thể đến chỗ ta không, ta cũng vừa có một căn hộ vừa vặn có ba gian. Để đó cũng lãng phí.”

Thạch Lệ vui vẻ nói: “Như thế thật là tốt quá, căn hộ của người ở đâu?” Nàng xác thực là không có thời gian đi tìm phòng, lại lo lắng Thạch Hiểu Mẫn đi tìm phòng một mình.

Thạch Thiên hiện tại còn không biết vị trí căn phòng đó, lúng túng nói: “Ta... Ta tới Hongkong mới được một thời gian, cho nên chỗ đó gọi là gì ta cũng quên mất... Người hiện tại đang làm ở cục nào?”

Thạch Lệ nói: “Ta làm ở tổng thư Thượng Ban, xa một chút cũng không có gì.”

Thạch Thiên giả vờ vui vẻ nói: “Vừa lúc căn phòng cách nơi đó cũng không xa, ngày mai các người dọn đồ đi, một hồi nữa ta còn phải đi học.” Hẳn sợ Thạch Lệ bàn qua, trước tiên định ngày dọn nhà luôn.

Thạch Lệ gật đầu nói: “Được, người nói số tiền thuê nhà đi, hàng tháng ta sẽ đưa cho.”

Thạch Thiên vội nói: “Chúng ta là người một nhà, nói cái gì mà tiền thuê nhà, không cần, không cần.”

Thạch Lệ lắc đầu nói: “Tiền thuê nhà nhất định phải trả, bằng không thì thôi đi.” Thái độ của nàng cực kỳ kiên quyết.

Thạch Thiên buồn bực nói: “Ta cũng không phải là cho thuê phòng, là người một nhà chẳng lẽ lại thu tiền của nhau sao, nào có đạo lý như vậy.”

Thạch Lệ lắc đầu nói: “Cái này không giống nhau, ta tại Hongkong công tác ba năm, há có thể ở không nhà người, căn hộ của người cũng dùng tiền để thuê, hàng tháng cũng phải trả tiền. Tương lai khi ta quay về Bắc Kinh công tác, đến lúc đó tới Hongkong thăm người thì mới không cần tính tiền.”

Thạch Thiên ước gì các nàng ở đây càng lâu càng tốt, đừng nói là ba năm, ba trăm năm cũng không thành vấn đề, hẳn nói: “Nếu không chờ người trở về Bắc Kinh, đợi đúng ba năm sau các người trả tiền một thể, thế nào?”

Thạch Hiểu Mẫn nghe được vậy, hi hi cười nói: “Nhóc người thật là hay đùa, cách đó cũng có thể nghĩ ra được, người không biết tính tình của chị ta rồi, nếu muốn nàng ở đó, nhất định nàng sẽ trả tiền. Ta cũng không phải có ý chiêm tiện nghi của người, nếu không người thuê cho nàng một căn hộ, ta một căn hộ, thế nào?”

Thạch Lệ trách mắng: “Thạch Hiểu Mẫn, sao lại nói lời như vậy, không biết xấu hổ sao?”

Thạch Hiểu Mẫn kỳ thực chỉ đang nói đùa mà thôi, thấy chị gái tức giận, liền thề lời ra, cúi đầu cười trộm.

Thạch Thiên thấy nàng thật không nghiêm túc, cũng không có biện pháp, nghĩ thầm thu thì thu, đến khi ta tới Bắc Kinh ở ba năm, ta sẽ trả gấp đôi tiền cho nàng là được, hơn nữa nếu như nàng trở về Bắc Kinh, ta còn ở lại Hongkong làm gì chứ, đương nhiên phải đi chiếu cố các nàng rồi. Vì vậy hẳn nói: “Tùy vậy, tiền thuê là bao nhiêu ta cũng không biết, chỉ cần các người nguyện ý tới là được.”

Thạch Lệ vốn đã cảm thấy Thạch Thiên nhỏ tuổi như vậy mà đã ở một mình, nàng cảm thấy thương cảm, quả thật muốn qua đó chiếu cố hẳn, chỉ là không muốn chiêm tiện nghi của hẳn, cho nên gật đầu nói: “Vậy lời đã định, chờ ngày mai tới xem phòng rồi nói sau.”

80. Chương 80: Ta Muốn Cùng Chết Với Người

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Thạch Lệ hỏi Thạch Thiên muốn đi đâu để mình lái xe đưa hẳn đi. Thạch Thiên nói dối là hẳn đi tới nhà một người bạn học cũng không xa nơi này, đi bộ cũng được. Thạch Hiểu Mẫn ở một bên cười trêu hẳn nhất định là hẹn với bạn nữ rồi, lại pha trò trêu đùa hẳn một phen, Thạch Lệ cũng không miễn cưỡng nữa.

Thạch Thiên đi tới ngã tư đường, tìm một trạm điện thoại gọi cho Tát Cát, hỏi hẳn chuyện tìm phòng đã ổn hay chưa, Tát Cát nơm nớp lo sợ trả lời là đã tìm được mấy căn hộ, nhưng còn có mấy nơi cục cảnh sát

là chưa tìm được. Thạch Thiên nói cho hắn biết chỉ cần căn hộ gần nơi Tổng Thự là được, Tát Cát đại hỉ, nói ở đó đã tìm được hai căn, trong đó có một căn phòng đang ở trong tay một gã thuộ hạ thân tín của mình, lập tức là có thể dọn đến. Thạch Thiên hỏi địa chỉ của căn phòng, bây giờ tới đó xem qua.

Căn phòng này ở gần hoa viên họ Đông Phương, vị trí ở giữ cảnh sát Tổng Thự và Vương Giác cảnh thự, Thạch Thiên ước định thời gian trước, lúc tới Tát Cát đã ở chỗ đó chờ, bên cạnh còn có hai người. Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi dáng dấp tuấn lãng, là một người Trung Quốc, hẳn đúng là Pierre Ni.

Thạch Thiên lấy làm lạ hỏi: “Tiểu tử người tại sao lại tới Hongkong?”

Khuôn mặt Pierre Ni tươi cười chạy đến nghênh tiếp, do tại ngoài đường nên không dám xưng hô là “Chủ nhân”, hẳn khom người nói: “Thạch tiên sinh, không phải ngài nói để ta cầm vài món đồ trang sức tới sao?”

Thạch Thiên nhớ lại, xác thực có chuyện này, nên gật đầu, liếc mắt nhìn hắn nói: “Ta cũng chưa nói là để người cầm tới mà, tùy tiện để một người đem đến không được sao, người là người tổng tài, tại trước mắt lão tử huênh hoang nói mình có mấy vạn đôla sản nghiệp, thế nào còn có một chân chạy việc?”

Pierre Ni xấu hổ cười nói: “Mấy thứ quý giá này đương nhiên ta phải tự mình hộ tống rồi, mà chủ yếu là sợ người ta nhầm ngài với người khác, lại vừa vụn ở quỹ tại Hongkong cũng có chuyện ta cần xử lý, cho nên mới tới đây.”

Thạch Thiên nhìn người thanh niên này, hẳn biết chỉ có người thân tín mới nhận được ra mình, cho nên nói: “Hiện giờ ta đã tìm được hậu nhân rồi, nhưng các nàng lại không biết phân lớn nhỏ gì hết, cũng không biết quan hệ chính xác của ta cùng các nàng, chỉ có thể coi ta là một người thân thích. Trong khoảng thời gian này ta sẽ ở cùng một chỗ với các nàng. Cho nên các người sau này ít xuất hiện trước mắt ta thôi.”

Pierre Ni và Tát Cát vội vàng gật đầu đáp ứng. Nghĩ thầm, nguyên lai chủ nhân còn có hậu nhân, vậy chính là thiếu chủ của bọn mình rồi, đây chính là việc đại hỷ sự của pháo đài a, đáng tiếc bây giờ không thể quya lại Thành Bảo chúc mừng một phen. Đối với việc chủ nhân biến thành dáng dấp của thiếu niên, cũng không thể để mấy người hậu nhân biết mình có quan hệ với chủ nhân, điều này cũng khiến bọn họ tiếc nuối không ngớt, nghĩ đến Thạch Thiên cảm nhận được lòng trung của bọn họ, ngay cả chuyện nhà đều cho bọn họ biết, mấy người vừa tự hào lại vừa cảm động.

Thạch Thiên nói: “Đi thôi, dẫn ta tới xem phòng.”

Lúc này người thanh niên nói: “Thạch tiên sinh, mời.” Hắn xoay người đi trước dẫn đường.

Tát Cát đi cạnh Thạch Thiên, giới thiệu người trẻ tuổi kia tên là Triệu Hưng Lượng, là một trong những trợ thủ của hắn, hiện tại chức vụ ở đồng minh tuy rằng không cao, thế nhưng hắn làm việc rất chăm chỉ và lão luyện, rất được Tát Cát khen ngợi. Căn hộ này chính là của hắn.

Căn phòng ở trong một tòa cao ốc ba mươi sáu tầng, căn phòng của Triệu Hưng Lượng ở tầng thứ hai mươi hai, coi như là không tồi, bởi tại vị trí trung tâm Cửu Long chỉ có thể từ cao ốc mới nhìn được hải cảnh, một ít núi non, mấy công viên gần đó, và sân thể dục và bệnh viện. Đi bộ mấy phút là tới xe điện ngầm Vương Giác, điều kiện như vậy là tương đối khá rồi.

Phòng ở này rộng hơn một trăm mét vuông, tại gia đình phổ thông ở Hongkong mà nói đã tính là tương đối lớn rồi, vừa vặn lại có ba phòng, còn có một phòng khách, phòng ăn chung với nhà bếp, chỉ có một toilet, bất quá rất rộng, Thạch Thiên thấy căn phòng như vậy cũng tương đối thỏa mãn rồi.

Tát Cát thấy Thạch Thiên nhìn trúng căn phòng này, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng được tháo bỏ, hắn liền hỏi Thạch Thiên xem còn muốn mua thêm đồ dùng gì nữa không. Bản thân Thạch Thiên cũng không biết mua gì, nhưng muốn để hai cô gái ở đây được thoải mái, cho nên hắn phân phó Tát Cát mua mấy đồ dùng trọng yếu của nữ nhân đặt vào trong hai căn phòng, Tát Cát bọn họ bây giờ mới biết hậu nhân là hai cô gái, nhưng bây giờ đã khuya rồi, mấy cửa hiệu bán đồ dùng cũng đã sớm đóng cửa, nhưng lại không dám nói với Thạch Thiên là ngày mai hãy mua. đều tự và Pierre Ni liếc mắt nhìn nhau, trong lòng khẽ động, hai người đều lấy điện thoại ra gọi tới thủ hạ ở Hongkong, phân phó bọn họ đem đồ tốt nhất của vợ, con gái “Cổng hiến” tới, một hồi bọn họ sẽ tới tự mình chọn.

Thạch Thiên thấy hai người bọn họ vội vã như vậy, trong lòng nghĩ buồn cười, đương nhiên cũng có chút cảm động, thậm thán một tiếng, nói: “Dù sao ta cũng không hiểu đồ dùng của phụ nữ, chuyện này phải

giao cho các người rồi, hay nhất là làm xong trong buổi tối ngày hôm nay, ta cũng không rõ ngày mai mấy giờ thì các nàng dọn tới.”

Tát Cát và Pierre Ni vỗ ngực bảo đảm khuyê hôm nay nhất định là an bài thỏa đáng, giống như là phát thẻ vậ, Pierre Ni nói tiếp: “Chủ nhân, ta lấy từ trong rương của ngài năm kiện trang sức, ngài hiện tại có muốn nhìn không?” Hắn lúc này mới nghĩ đến, Thạch Thiên đã sai hắn chọn mấy đồ trang sức nhất định là để đưa cho hai người hậu bối rồi.

Thạch Thiên lúc này cũng muốn tặng bọn họ, Tiêu Vi và Kim Hinh cũng đã được tặng rồi, vài món đồ này nên đưa chị em Thạch Lệ, thế nhưng hắn cũng không biết chị em nhà này thích loại trang sức gì, cũng không cần phải xem qua, không bằng cứ đưa tất cho các nàng, không cần phải chọn nữa, nếu như thiếu thì đem toàn bộ rương đến cho các nàng, muốn lấy bao nhiêu cũng được. Vì vậy hắn hạ quyết tâm nói: “Không cần xem qua, người cứ để đó cho ta là được.” Nói xong cũng hắn cũng đi ra khỏi căn hộ.

Đối với hai người hậu nhân đột nhiên xuất hiện, Thạch Thiên cảm khái không ngớt, giống như là đang ở trong mộng vậy, phẳng phất như sinh hoạt của mình bỗng dưng toàn bộ bị đảo lộn, điều này khiến cho hắn trong lúc nhất thời không kịp thích nghi, ở sâu trong nội tâm hắn suốt ba trăm năm qua đều cảm thấy hổ thẹn với Dương Nhu, bây giờ bỗng dưng dâng lên.

Một đời này Thạch Thiên gặp phải Dương Nhu thời gian cũng đã dạo chơi vui vẻ suốt bốn mươi năm, đến khi Thạch Thiên cảm giác được gần đến lúc tử vong, Dương Nhu đã hơn bảy mươi rồi, tuy rằng dung nhan héo tàn, thế nhưng vẫn khỏe mạnh như trước. Thạch Thiên vạn phần khổ não phải rời khỏi Dương Nhu và con cháu, bởi vì mỗi khi tử vong đến, trong sát na toàn thân Thạch Thiên như bị sét đánh, bản thân phát cuồng mất đi không chế, khó tránh khỏi thương tổn đến người xung quanh.

“Thiếp muốn được chết cùng chàng!”

Đây là một câu mà Dương Nhu thường xuyên nói với Thạch Thiên, có lúc chỉ là chuyện cười thản nhiên nói, cũng có lúc nhu tình mật, cũng có khi hai mắt rưng rưng...

Thậm chí lúc tức giận nàng cũng nói ra lời này.

Những lời này Thạch Thiên cũng không biết nghe nàng nói bao nhiêu lần, thẳng đến hôm trước khi Thạch Thiên rời đi, Dương Nhu còn cười nói một lần, nhưng mặc kệ Dương Nhu dùng biểu tình gì để nói câu đó, hắn đều có thể cảm nhận được lời nói đó là sự thực, phẳng phất như Dương Nhu sống chính là vì làm bạn bên người Thạch Thiên, sau đó chỉ đợi giờ khắc “Cùng chết” này.

Dương Nhu không biết, mỗi khi nàng nói những lời này, lại khiến trong lòng Thạch Thiên rất thống khổ, hắn làm sao không muốn cùng Dương Nhu đồng sinh cộng tử đây, thế nhưng hắn không thể làm được việc này. Tử vong đối với hắn chỉ như một giấc ngủ dài, sau khi tỉnh lại lại thấy một thế giới bất đồng, hắn đương nhiên không muốn khiến Dương Nhu bồi hắn đi chết, bởi vì khi nàng chết sẽ không thấy hắn tỉnh lại, cho nên hắn mới mang theo hổ thẹn, len lén rời nhà ra đi.

Nhưng cảm giác thống khổ này lại không bằng cảm giác thống khổ khi hắn nghĩ tới Dương Nhu không đợi được mình về nhà sẽ biến thành bộ dạng gì, trong lòng chỉ đang nghĩ: nàng sẽ sống, bởi vì nàng phải chờ ta chờ lại...

Bất tri bất giác Thạch Thiên đã trở lại căn biệt thự cao cấp, mấy người bảo vệ thấy hắn trở về liền vội vàng chạy ra mở cửa, Thạch Thiên liền ngăn người, bước vào. Xuyên qua hoa viên tới phòng khách, đã thấy Tiêu Vi cau mày ngồi trên ghế sa lon ở đại sảnh, thấy Thạch Thiên trở về vội vàng chạy đến bên người Thạch Thiên, nói: “Em còn tưởng anh không về đây ngủ nữa chứ, cô cảnh sát đó tìm anh có chuyện gì không?”

Trong lòng Thạch Thiên đang nghĩ tới Dương Nhu, chìm đắm trong ký ức thống khổ, cảm thấy một trận bực bội, đang muốn đẩy nàng ra, nhưng lại bất gặp ánh mắt lo lắng của nàng, lại nghĩ tới Dương Nhu không chờ được mình trở lại, ánh mắt liệu có như thế không, trái tim hắn liền mềm xuống, ôn nhu nói: “Không có việc gì, ta vĩnh viễn không có việc gì, các người không có việc gì là tốt rồi.”

Tiêu Vi nghe xong lời này lại càng thêm bất an, nghĩ trong lòng Thạch Thiên nhất định có chuyện, nàng là lần đầu tiên mới thấy ánh mắt hắn u buồn như vậy, nhin không được lại hỏi: “Thực sự không có chuyện gì sao?”

Thạch Thiên nhắm mắt lại không trả lời nữa, sau đó giang rộng tay ôm chăm lấy Tiêu Vi hôn thật sâu lên đôi môi nàng, Tiêu Vi có điểm không thích ứng được với biểu hiện ngày hôm nay của Thạch Thiên, nhưng đây cũng là việc mà nàng chờ đợi, cũng không suy nghĩ nhiều nữa, nàng ôm chặt lấy hắn nhiệt liệt đáp lại. Không biết qua bao lâu, Tiêu Vi cảm giác mình có cảm giác hít thở không thông, thở hổn hển, nhưng vẫn không muốn rời đôi môi của Thạch Thiên, tựa hồ như tình nguyện để hắn hôn cho đến chết, trái lại nàng càng ôm chặt hắn.

Thạch Thiên bế cả người Tiêu Vi lên, đi tới cầu thang, trực tiếp nhảy lên lầu, tiến vào phòng mình, cùng thân thể mềm mại của nàng ngã xuống giường lớn, hai tay đều hoạt động, nháy mắt đã thoát hết quần áo của nàng ra.

Tiêu Vi sớm bị Thạch Thiên hôn nồng nhiệt đến nỗi toàn thân phát hỏa, tuy rằng cả người nhũn ra, thế nhưng vẫn vươn hai cánh tay vô lực ra, cũng muốn giúp Thạch Thiên cởi quần áo. Thạch Thiên trên dưới đều lười xuống, chợt nghe hai tiếng “Xoạt, xoạt” Trực tiếp đem quần áo trên người mình xé ra, ném tới cửa phòng ngủ, đóng quần áo mềm mại lại có thể đem cửa phòng đóng lại, cự vật dưới thân đã thẳng tắp hướng tới bãi cỏ âm u của Tiêu Vi.

Tiêu Vi chủ động mở rộng chân, kéo lấy cái cổ của Thạch Thiên, để hắn đè lên người mình, hai chân quấn lấy hông Thạch Thiên, nhắm mắt lại cắn chặt răng, đợi Thạch Thiên tiến nhập vào mình. Thạch Thiên đang có nhu cầu cấp thiết cần giải quyết nỗi buồn bực trong lòng, cũng không do dự nữa, động thân tiến nhập vào cơ thể nàng, nhưng hành động lại ôn nhu hơn rất nhiều so với ngày thường. Tiêu Vi cảm thấy ngoài ý muốn, thả lỏng hàm răng trắng tinh ra, mở to mắt nhìn Thạch Thiên, bình thường Thạch Thiên không quan tâm tới cảm giác của nàng, muốn làm là làm, ngày hôm nay lại có cảm giác khác, trong lòng mừng rỡ không ngớt, gom góp khí lực toàn thân lựa ý hòa theo hắn, trong khoảnh khắc cả phòng tràn ngập gió xuân, tiếng rên rỉ không ngừng vang lên...

81. Chương 81: Thực Sự Là Không Có Thiên Lý

Sáng sớm Tiêu Vi nhẹ nhàng đánh thức Thạch Thiên dậy, ghé vào lỗ tai hắn thổi nhẹ rồi cả giận nói: “Mau dậy đi học thôi...”

Thạch Thiên mở mắt ra nhìn một chút Tiêu Vi, thấy vẻ mặt nàng mệt mỏi rã rời, hiển nhiên là không được nghỉ ngơi đầy đủ, hắn nói: “Em chưa tỉnh ngủ, đến trường học làm gì, tiếp tục ngủ đi.”

Tiêu Vi cùng Thạch Thiên triền miên cả đêm qua, Thạch Thiên tuy rằng so với ngày thường ôn nhu hơn rất nhiều, thế nhưng thời gian lại kéo dài hơn, nàng cảm thấy rất vui vẻ nên càng thêm điên cuồng, từng đợt cao trào khiến thân thể của nàng liên tục hưng phấn như muốn chết đi sống lại, suốt cho đến gần hừng đông còn vài giờ nàng mới khôi phục lại một chút khí lực. Liếc mắt nhìn Thạch Thiên, sắc giọng nói: “Còn không phải là anh làm hại sao, hơn mười một học sinh đang đợi lên khóa, em sao có thể không đi đây, anh nếu như cảm thấy không khỏe thì cứ nghỉ ngơi một hồi, em tự mình đi được.”

Thạch Thiên nhin không được cười nói: “Thôi đi, em quản làm gì đám học sinh đó, em có đi hay không cũng thế mà thôi, bọn chúng mong em không tới còn không kịp ấy chứ.”

Tiêu Vi rời giường vừa mặc quần áo vừa nói: “Càng như vậy càng phải đi, đó là trách nhiệm của em.”

Nghe được hai chữ “Trách nhiệm”, Thạch Thiên nhớ tới ngày hôm nay mình cũng phải tới khách sạn tìm chị em Thạch Lệ, dẫn các nàng đi xem phòng mới, không biết Pierre ni và Tát Cát đã bố trí xong chưa, dù sao bọn họ cũng cầm chìa khóa, thuận tiện phải đi nhìn xem, hắn cũng từ trên giường bò dậy.

Tiêu Vi tưởng rằng Thạch Thiên cũng chuẩn bị cùng nàng tới trường, vui vẻ nói: “Dậy rồi sao...Em còn tưởng rằng anh không chịu đi học chứ.”

Thạch Thiên nói: “Em đừng hiểu lầm, là anh có chuyện phải đi làm, không tới trường đâu.”

Tiêu Vi nói: “Được rồi, anh còn không có nói cho em biết nữ cảnh sát ngày hôm qua tới tìm anh điều tra cái gì vậy, em biết anh chê em gây phiền phức, thế nhưng nếu anh không nói, em lại lo lắng không yên.”

Thạch Thiên suy nghĩ một chút nói: “Anh có một việc muốn nói cho em biết, ngày hôm qua anh tìm được mấy người họ hàng, chính là vị Thạch cảnh sát kia, còn có em gái của nàng ta nữa.”

Tiêu Vi kinh ngạc nói: “Thật vậy chẳng... Trùng hợp như thế sao... Nguyên lai nàng ngày hôm qua là tới nhận họ hàng a, em còn tưởng rằng là vì vụ án nào chứ, hại em lo lắng cả đêm.”

Thạch Thiên cũng chẳng buồn giải thích, gật đầu nói: “Căn phòng nhỏ ở Cửu Long đường sau này anh không tới nữa, mặt khác anh cũng đã tìm một căn phòng khác rồi, chuẩn bị ở chung với các nàng. Ở đây sau này anh cũng ít đến, trường học cũng vậy, giờ cũng không có cách nào khác.”

Tiêu Vi giật mình, bỗng nhiên cúi đầu, cắn môi nói: “Hay để cho các nàng tới đây ở cùng đi, em...Em cùng anh ở trong một phòng là được rồi, một người ở cùng một phòng cũng quá rộng, em ở cũng không quen.” Kỳ thực nàng nghĩ một mình ở đây, khiến Thạch Thiên cảm thấy bất tiện khi mang người thân đến, cho nên mới đi tìm một căn phòng khác.

Thạch Thiên nghe ra ý của nàng, gãi gãi đầu, cười nói: “Không phải lý do là vì em, là lão tử có nhiều chuyện không thể nói cùng các nàng, sợ giải thích phiền phức, cho nên mới không để các nàng tới đây. Căn phòng mới ở Vương Giác, cách trường học không xa, em nếu muốn có thể đến, ở vài ngày cũng không thành vấn đề.”

Tiêu Vi trong lòng liền vui vẻ, nhưng nhớ tới hôm qua Thạch Thiên gặp qua nữ cảnh sát kia, nàng cũng biết mình là giáo viên của Thạch Thiên, nào dám chạy đến chỗ bọn họ ở rồi cùng thân mật với Thạch Thiên. Khuôn mặt nhất thời đỏ bừng, phun phì phì nói: “Em mới không thèm đến đó, khi nào anh muốn dẫn các nàng tới nơi này thì báo cho em một tiếng, em sẽ tránh mặt đi.”

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Có cái gì mà phải tránh, em cũng không nợ tiền các nàng mà.”

Tiêu Vi đỏ mặt nói: “Em là vì tốt cho anh thôi, sợ họ hàng của anh nó anh...Nói anh...Anh tự biết mà, không cùng anh nói nữa, em đi làm đây.” Nàng quần bách chạy nhanh thoát khỏi căn phòng của Thạch Thiên, trở về phòng của mình cầm lấy túi sách rời đi.

Thạch Thiên nghĩ thầm, nếu bị hai nha đầu kia biết chuyện mờ ám của mình và cô giáo, vậy sẽ thế nào đây? Hắn ngáy góc một hồi, thầm nghĩ: “Ta kháo... Lão tử thế nào mà lại trở nên nhu nhược như vậy, các nàng cũng không thể quản chuyện của tổ tông mình được, rốt cuộc lão tử là tổ tông của các nàng hay các nàng là tổ tông của lão tử đây?” Nghĩ “Minh bạch” điểm này, tâm tình hắn nhất thời nhẹ nhõm không ít, lại nghĩ: “Được rồi! Bất kể nàng các nàng nghĩ như thế nào cũng được, dù sao các nàng cũng vẫn là thân thích của mình, cũng không biết mình là tổ tông của các nàng, thẳng thắn sẽ không nói cho các nàng biết để tránh gây thêm phiền phức, lại khiến các nàng coi mình là người điên. Bây giờ là bản tổ tông muốn đi chiếu cố các nàng đây, các nàng không nên tránh né, chẳng lẽ định chạy thoát được khỏi lòng bàn tay của bản tổ tông sao?”

Sau khi thông suốt chuyện này “Mềm nắn rắn buông” Đạo lý lớn này chưa bao giờ trở nên thông suốt như bây giờ, hắn càng nghĩ càng đắc ý, cười ha ha, sau đó cầm lấy điện thoại trên đầu giường gọi cho Pierre Ni, hỏi bọn hắn xem đã bố trí căn phòng xong chưa.

Pierre Ni và Tát Cát mang theo người được kêu là Triệu Hưng Lượng cả đêm tự mình giúp Thạch Thiên bố trí phòng ở, bởi thiếu sự chuyên nghiệp cho nên ý kiến của ba người không giống nhau, đồ đạc bị bọn họ nhiều lần di chuyển, thẳng đến khi trời sáng mới hoàn thành công việc. Bọn họ không biết Thạch Thiên lúc nào trở lại, cũng chỉ ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách đợi đến bây giờ. Cũng may Triệu Hưng Lượng tuổi còn trẻ khí lực cũng lớn, Pierre Ni và Tát Cát học được công phu đả tọa của Thạch Thiên, cả đêm không ngủ cũng không ảnh hưởng gì.

Từ cuộc điện thoại này Thạch Thiên biết được căn phòng đã được bố trí xong xuôi, hắn bước ra khỏi căn biệt thự Sơn Đỉnh, cũng không nhờ tài xế chở đi, thân pháp của hắn nhoáng lên, nháy mắt đã không thấy, hắn “Phi” tới chỗ bọn Pierre Ni, nếu như là ngồi xe hơi, hiện tại khẳng định còn không có tới.

Triệu Hưng Lượng xuất ra hai cái chìa khóa, có điểm xấu hổ nói: “Thạch tiên sinh, đêm qua mới biết được ngài cần phòng, cũng không biết ngài có hai người thân tới ở, cho nên chỉ có hai bộ, ngay bây giờ tôi sẽ đi đánh thêm một bộ nữa.”

Thạch Thiên cầm lấy chìa khóa, nói: “Không cần thiết, các người đều đi đi, một lát nữa ta sẽ tự mình đi làm là được.”

Trước khi đi Pierre Ni nói cho Thạch Thiên biết, năm kiện trang sức đều đặt trong ngăn kéo ở phòng hắc, chờ ba người bọn họ rời đi, Thạch Thiên bước vào phòng hắc, mở ngăn kéo phía trên ra liền thấy năm hộp nhỏ tinh xảo trông không giống nhau, nghĩ thầm Pierre Ni này thật cẩn thận tỉ mỉ, trong rương của hắn có bao nhiêu châu bảo cơ bản cũng không có đóng gói, bởi vì mỗi một rương là một loại châu bảo khác nhau.

Hắn mở từng chiếc hộp ra, thấy bên trong có một sợi dây chuyền, một chiếc nhẫn, một chiếc châm, một đôi vòng tai, một vòng tay, năm kiện trang sức này toàn bộ không giống nhau, bất quả đều là hột xoàn, phẩm chất so với hai kiện vật phẩm lần trước bán đấu giá chỉ cao hơn chứ không thấp. Thạch Thiên thoả mãn đem năm kiện trang sức để lại ngăn kéo, sau đó đi ra ngoài đánh thêm hai bộ chìa khóa nữa [vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn nên đánh thêm một bộ], sau đó hắn đi tới khách sạn nơi Thạch Hiểu Mẫn ở.

Ngày hôm qua lúc ăn cơm Thạch Thiên đã hỏi số phòng của các nàng rồi, bây giờ gõ cửa hồi lâu mà không thấy ai ra mở cửa, hắn liền nghiêng tai lắng nghe, trong phòng cũng không có hơi thở của người nào, không có ai ở bên trong, hắn trở lại dưới lầu, định đứng ở cửa khách sạn chờ nàng, nhưng vừa vặn liền thấy Thạch Hiểu Mẫn ôm một đồng bóng báo trở về.

Thạch Hiểu Mẫn thấy Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Ngày hôm nay người không đi học sao?”

Thạch Thiên nói: “Không phải nói là ngày hôm nay ra dẫn bọn người đi xem nhà sao, cho nên bây giờ mới ở đây đợi người.”

Thạch Hiểu Mẫn cười nói: “Chị đi làm rồi, buổi tối mới về cơ, sáng sớm người đã tìm tới làm chi.”

Thạch Thiên nói: “Nha đầu người thật là ngu ngốc, trước tiên chúng ta đem đồ chuyển tới nơi đó, khi nào Thạch Lệ đi làm về chỉ cần qua luôn, không cần trở lại đây nữa.”

Thạch Hiểu Mẫn nghĩ thầm cũng đúng, liền giáng cho Thạch Thiên một quyền, nói: “Nha đầu là tiếng để cho tiểu quỷ là người gọi sao? Không biết lớn nhỏ, mau lên khênh đồ đi.”

Thạch Thiên đi sau lưng nàng, ảo não nói: “Nói như thế nào ta cũng là trưởng bối của người, gọi người một tiếng nha đầu thì có chết ai, là người không biết phân lớn nhỏ mới đúng.”

Thạch Hiểu Mẫn xoay người vung nắm tay lên quơ quơ nói: “Còn dám giả mạo làm trưởng bối, ta sẽ cốc đầu người đó.”

Thạch Thiên trừng mắt liếc nàng, nghĩ thầm lão tử nếu không phải là tổ tông của người, thì đã sớm gõ đầu người rồi.

Hành lý của hai chị em nhà này cũng không nhiều lắm, chủ yếu là một ít quần áo, tổng cộng lại được ba chiếc túi nhỏ, Thạch Hiểu Mẫn đơn giản thu thập một chút, nhìn xung quanh xem có để quên thứ gì không, sau đó liền mang một chiếc túi, nói: “Làm phiền người mang hai cái túi còn lại nhé, đều là quần áo, người hắn là có thể mang chứ.”

Thạch Thiên nghĩ thầm, người đừng có khinh thường lão tử như thế, cho dù là hai chiếc xe hơi lão tử cũng có thể mang, huống hồ là thứ này. Hắn dùng tay nhắc hai chiếc túi xách lên, lại thấy Thạch Hiểu Mẫn còn ôm một đồng bóng báo chí liền hỏi: “Người ôm một đồng bóng như vậy làm gì chứ?”

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Ta muốn tìm việc làm, nếu không lấy gì mà ăn, lại còn trả tiền thuê nhà cho người nữa chứ.”

Thạch Thiên nói: “Ta không cần các người phải trả tiền, nếu không người đi khuyên Thạch Lệ, tiền thuê nhà không cần trả cũng được, người một nhà cần gì phải phân rõ ràng như vậy?”

Thạch Hiểu Mẫn hì hì cười nói: “Người hôm nay thật là khờ khạo đến đáng yêu, hình như sợ tiền chạy đến cần người vậy, chúng ta không phải không coi người là người một nhà, bằng không cũng sẽ không tới nhà người, mà người còn không biết tính tình của chị ta rồi, nếu như không lấy tiền nhà, chị ấy nhất định không tới ở nhà người đâu.”

Thạch Thiên nói: “Vậy ta đem tiền thuê phòng mà Thạch Lệ đưa cho, sau đó len lén đưa lại cho người, thế nào? Người cũng không cần tìm việc nữa, thiếu tiền cứ tới tìm ra, bao nhiêu cũng được.”

Ánh mắt của Thạch Hiểu Mẫn tràn ngập vẻ kì quái nhìn Thạch Thiên, than thở nói: “Rốt cuộc ta cũng phục người rồi, không biết người là người tốt thật hay là ngu ngốc nữa, trên đời có người như vậy sao, chúng ta ở Hongkong tận ba năm đó, chẳng lẽ đều để người nuôi hay sao?”

Thạch Thiên lập tức vui vẻ nói: “Tốt, không thành vấn đề, ta là trưởng bối mà!”

Thạch Hiểu Mẫn phun phì phì nói: “Tới địa ngục đi, chỉ biết lợi dụng lòng tốt của ta, để chiếm tiện nghi thôi...” Nói xong nàng trừng mắt nhìn Thạch Thiên rồi ra khỏi phòng.

Trong lòng Thạch Thiên thầm kêu khổ, muốn đối tốt với nàng cũng khó như vậy, thực sự không có thiên lý mà.

82. Chương 82: Thạch Gia Quyền

Hai người trở lại “Nhà” Thạch Thiên, mạnh mẽ buông hành lý xuống, Thạch Hiểu Mẫn chạy xung quanh căn phòng, trong miệng không ngừng hô “Oa”, sờ động ngó tây, qua mười mấy phút đồng hồ mới thăm quan xong, sau đó chạy về chỗ Thạch Thiên ngồi cạnh hắn nói: “Nghĩ không ra người lại là một ông chủ nhỏ a! Gian phòng này có đến mấy trăm vạn không!”

Thạch Thiên cũng không rõ ràng lắm giá của căn phòng này là bao nhiêu tiền, nghĩ thầm căn phòng này cũng chỉ có hơn trăm thước vuông, có cái gì mà ngạc nhiên như vậy, hắn thuận miệng nói: “Không kém bao nhiêu đâu, chị em các người ở Bắc Kinh sống trong căn nhà như thế nào vậy?”

Thạch Hiểu Mẫn than thở nói: “Ài... Đừng nói nữa, trước đây ta học thì ở luôn trong ký túc xá, chị thì ở ký túc xá trong đơn vị, ngày nghỉ ta lại tới ký túc xá của chị, họa huân lại đến chỗ các bác là chiến hữu trước đây của baba ở vài ngày, coi như “Bốn biển là nhà” Cũng không sai biệt gì lắm.”

Thạch Thiên nghe nàng kể khổ như vậy, giọng nói lại thản nhiên, vẻ mặt thờ ơ như không, tựa hồ như nàng đã sớm quen với cuộc sống như thế, khiến Thạch Thiên không khỏi đau xót, hận tại sao mình không sớm sống lại vài năm hoặc vài chục năm để chiếu cố các nàng, bây giờ trái lại lại để các nàng coi là trẻ con, khỏi phải nói cũng biết phiền toái như thế nào, nếu như là bốn, năm mươi tuổi,... ít nhất... Các nàng còn thừa nhận mình là trưởng bối...

Thạch Hiểu Mẫn gọi một cú điện thoại cho Thạch Lệ, nói cho nàng biết mình đã tới căn hộ của Thạch Thiên rồi, để cho nàng biết sau khi tan sở thì đến đây luôn, không cần phải quay về khách sạn nữa. Đón lấy tập báo, nàng liền trở về phòng mình, sau đó tìm thông tin tuyển dụng trên đó. Thạch Thiên không có chuyện gì để làm, cùng với người ở thời này không có nhiều chuyện phù hợp để nói, hơn nữa Thạch Hiểu Mẫn cũng không coi mình là trưởng bối, mà trong ánh mắt nàng hắn chỉ là một đứa trẻ, hắn nhìn vào mà phát cáu, liền cũng trở về phòng mình, ngồi xem tv.

Chạng vạng tối, sau khi Thạch Lệ trở về đánh giá xung quanh gian phòng cũng cảm thấy hài lòng, liền đưa trước cho Thạch Thiên một tháng là một vạn tiền thuê nhà, kỳ thực cũng không được tính là nhiều, ấn với giá thuê nhà ở Hongkong hiện nay còn rẻ hơn rất nhiều, tùy tiện tìm một căn phòng 10_20 thước vuông cũng mất tới hai ba nghìn, hơn nữa vị trí lại hẻo lánh.

Thạch Thiên cũng không chấp nhận như vậy, một vạn đô la Hồng Kông coi như là một nửa tháng lương của Thạch Lệ rồi. Hắn kiên quyết từ chối, nói chỉ cần đưa cho hắn một, hai nghìn là được rồi. Thạch Lệ đương nhiên là không chịu, cuối cùng hai người thông qua một hồi “Cò kè mặc cả”, đem tiền thuê nhà định tại giá năm nghìn đô la Hồng Kông. Thạch Hiểu Mẫn ở một bên xem kịch vui “Hi hi” Cười lớn, nói chưa từng thấy hai người nào như bọn họ cả, người cho thuê phòng thì liều mạng đòi lấy giá thấp, còn kẻ đi thuê phòng lại liều mạng trả giá cao, ngày hôm nay cuối cùng cũng được mở mang kiến thức rồi.

Bữa cơm tối được hai chị em chuẩn bị, gói một nồi bán sủi cảo chúc mừng ba người “Đoàn tụ” Cùng một chỗ, ngồi cùng ăn được một lúc, Thạch Lệ đột nhiên hỏi: “Đồ dùng trong gian phòng của hai người chúng ta ở đâu tới vậy, không phải là người ở một mình sao, thế nào mà lại có hai gian giành cho phụ nữ vậy?” Thạch Hiểu Mẫn nghe vậy cũng cảm thấy kì lạ, nhìn Thạch Thiên chờ hắn trả lời.

Thạch Thiên một lòng muốn để cho các nàng ở đây được thoải mái. Không nghĩ tới lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, hắn sững sốt một hồi, sau mới nói: “Ta...Khi ta mua nó đã như vậy rồi.”

Thạch Lệ thấy tuổi của căn phòng này cũng được vài năm rồi, mà Thạch Thiên mới vừa qua Hongkong, cũng đoán được phòng này do hắn mua lại, nàng gật đầu nói: “A... Bất quá ta kỳ quái chính là những đồ đạc này đều là thứ tốt, là thứ nổi tiếng thế giới cả, như thế nào mà chủ nhân của nó không mang đi. Càng kỳ quái chính là những đồ đạc này không phải cùng một bộ, để cùng một chỗ tuy rằng lộn lẫ, thế nhưng nhìn kỹ lại không phù hợp, có điểm ngô không ra ngô, khoai không ra khoai.”

Thạch Hiểu Mẫn cười nói: “Điều này có gì mà kì quái, người ở trên đời có nhiều loại, biết đâu người này lại thích như vậy.”

Thạch Thiên trong lòng thầm mắng Pierre Ni làm việc không tốt, để cho mình gánh tai họa, mắng: “Người này đúng là tục nhân, căn bản không biết cái gì là thẩm mỹ, nghe nói hắn hình như làm công việc thu mua đồ cũ thì phải.” Hắn đã quên lời khích lệ buổi sáng của mình đối với bọn họ, so với bọn họ hắn cũng chẳng cao minh hơn tẹo nào.

Thạch Lệ chợt nói: “Thảo nào...”

Thạch Hiểu Mẫn quay sang nói với Thạch Thiên: “Chị của ta có cái bệnh là thấy thứ gì không bình thường là phải hỏi cho rõ, đó là căn bệnh nghề nghiệp ấy mà.”

Thạch Thiên gãi gãi đầu nói: “Bất quá thực là lợi hại, liếc mắt là đã nhìn ra bảy tám loại đồ dùng khác nhau, ngay cả ta cũng không phát hiện ra nữa.”

Thạch Hiểu Mẫn hì hì cười nói: “Người làm sao có thể so với chị ta được, nàng dựa vào con mắt để bắt kẻ trộm đồ, đương có nói là nhãn hiệu của đồ dùng, mà ngay cả châu bảo cổ nàng chỉ cần liếc mắt là có thể phân ra thật giả đó.”

Thạch Lệ thản nhiên nói: “Không thể nói là tinh thông được, đó chỉ là lý giải một chút mà thôi.”

Thạch Thiên nghe như vậy ngây ngẩn cả người, hắn thấy hai chị em nhà này trên người cũng không có đeo đồ trang sức như những phụ nữ khác, vốn định ăn cơm xong sẽ đưa năm món trang sức cho các nàng, thế nhưng với tính cách trả tiền thuê nhà cũng không chịu kém phân như nàng ta, nếu đưa ra vài món đồ trang sức có giá trị, nhất định sẽ không nhận, xem ra tạm thời không nên đưa cho các nàng là hơn.

Ngày thứ hai Thiên Thạch thức dậy thì Thạch Lệ đã đi làm rồi, Thạch Hiểu Mẫn lại đang đọc báo và ăn sáng, thấy Thạch Thiên đi tới vội vàng nhường hắn một chút đồ ăn. Thạch Thiên ngồi xuống nói: “Còn chưa tìm được sao, người muốn làm công việc gì vậy?”

Thạch Hiểu Mẫn nhíu mày nói: “Ta cũng không biết, trước tiên cứ tùy tiện tìm một việc xem ra sao, dù sao ba năm nữa cũng phải cùng chị quay về Bắc Kinh, cũng không định tìm một công việc cố định...Có rất nhiều tin tức uyển nữ thư kí, ta có thể thử xem sao.”

Thạch Thiên bình thường xem trên tv thấy, nữ thư ký đẹp bất kể là tự nguyện hay không đều bị thủ trưởng chiếm tiện nghi, hắn nhìn không được nói: “Nữ thư ký...Đường như không hợp với tính cách của một cô bé lắm...”

Thạch Hiểu Mẫn nhở phi phi nói: “Nữ thư ký đương nhiên là cô bé cũng có thể làm được, chẳng lẽ chỉ có cậu nhóc mới có thể làm sao?”

Thạch Thiên nói: “Ý của ta không phải như vậy, các người chỉ là cô bé làm công việc này không an toàn, vạn nhất gặp một tên thủ trưởng háo sắc, vậy các người sẽ chịu thiệt thòi lớn.”

Thạch Hiểu Mẫn hắc hắc cười lạnh nói: “Người còn chưa biết ta đâu, nếu hắn dám động vào ta, ta sẽ cho hắn nếm thử Thạch gia quyền lợi hại như thế nào.”

Thạch Thiên giật mình: “Thạch... Thạch gia quyền?”

Thạch Hiểu Mẫn đắc ý nói: “Đây chính là từ Thạch gia tổ truyền của chúng ta truyền xuống, rất lợi hại đó, ta từ nhỏ khi ở trường đã không có đối thủ rồi, dù cho có ba tên học sinh cùng tiến lên cũng không đầu lại ta, đáng tiếc cha qua đời quá sớm, chỉ dạy ta một chút, một chút... Nhìn da thịt người nòn nà như

vậy dường như chưa được học qua đúng không, bây giờ Thạch gia có một người đàn ông rồi, người cũng nên học đi, ngày mai ta sẽ nói cho chị dạy người, nàng so với ta còn lợi hại hơn.”

Thạch Thiên nhớ tới năm đó mình đúng là có truyền thụ lại một ít công phu cho đứa con, nhưng các nàng hai chị em này cũng học qua môn công phu này, Thạch Thiên tại sao lại chưa nhìn ra, hẳn nghĩ thâm, nguyên lai các nàng chỉ học được một chút quyền cước, lúc này hẳn mới cười trêu nói: “Môn công phu Thạch gia quyền này ta đã sớm học qua, hơn nữa lại học được không ít, xem ra chính ta mới nên chỉ giáo cho người đó.”

Thạch Hiểu Mẫn không liền nói: “Nguyên lai người cũng học qua rồi, mà ta cũng không cần học lại đó, vừa mệt lại vừa không vui.”

83. Chương 83: Đóng Cửa Tự Nghĩ

Thạch Thiên thấy nàng không có hứng học, hẳn cũng không miễn cưỡng, học võ đúng là rất gian khổ, cũng không phải một sớm một chiều là có thể học được. Hẳn nghĩ thâm dù sao nàng chỉ muốn đi làm thôi, cũng không phải là tham gia quân ngũ hoặc làm kẻ trộm, lại biết một vài “Thạch gia quyền”, ở công ty cũng không ai bắt nạt được nàng, nếu ai dám khi dễ nàng, cùng lắm thì lão tử tự mình đi bóp nát đầu hắn.

Hắn lại nghĩ Thạch Lệ là cảnh sát, chắc cũng dạy nàng một ít môn công phu phòng thân, nhìn bộ dáng của nàng duyên dáng như vậy chắc chưa học qua nội gia công pháp, một cô bé có được bao nhiêu khí lực chứ, chỉ học được vài món quyền cước khẳng định là thiếu, buổi tối chờ khi nàng về hẳn phải dạy cho nàng một bộ nội gia công pháp mới được, thế nhưng dạy nàng món gì đây? Thạch Lệ năm nay đã hai mươi tám tuổi rồi, bây giờ học từ đầu công pháp đã không còn thích hợp nữa, vả lại công tác hiện tại của nàng đều phải phí rất nhiều năng lực trí óc, cũng không thể tĩnh tâm luyện công, mà để nàng luyện trong vòng ngắn ngủi ba năm cũng không có thành quả gì.

Mà công pháp sở học của mình cũng không tích hợp đối với phụ nữ, bất quá vạn pháp cũng không rời khỏi kỳ tông, Thạch Thiên có rất nhiều nội công tâm pháp, hẳn cũng có hiểu qua “Thái Ất Mật Điển”, nhưng đó chẳng qua cũng chỉ là tiểu thuật nông cạn bên ngoài mà thôi. Thẳng thắn tự nghĩ ra một bộ tâm pháp nội công thích hợp cho các nàng cũng không phải là khó, bớt chút thì giờ là được rồi.

Thạch Hiểu Mẫn đánh dấu mấy địa điểm thông báo tuyển dụng, sau đó ôm tập báo chuẩn bị ra ngoài, đột nhiên thấy Thạch Thiên nhăn hàng lông mày lại, nàng cuống quýt hỏi: “Người làm sao vậy? Thân thể khó chịu à?” Nàng liền dùng bàn tay đặt lên trán Thạch Thiên, xem trán hắn có bị nóng hay không.

Thạch Thiên đang nghĩ ngợi sáng tạo một bộ tâm pháp mới, hẳn liền nghiêng người tránh ra, nói: “Ta không sao, đang suy nghĩ một số thứ thôi.”

Thạch Hiểu Mẫn phun phì phì nói: “Tuổi còn nhỏ mà nghĩ nhiều thứ như vậy không tốt đâu, lại nhớ tới nữ bạn học sao? Được rồi, ta hỏi người, tại sao người không đến trường vậy?”

Thạch Thiên nhất thời phiền muộn, liếc nàng một cái nói: “Ta không muốn đi thì không đi, người quản được sạp.” Hắn liền cầm lấy một miếng bánh ga-tô dút vào trong miệng, sau đó trở về phòng mình, đỡ phải nghe nàng dong dài. Thạch Hiểu Mẫn tức giận chạy ra khỏi cửa, đập vài cái lên cánh cửa sau đó mới rời đi.

Thạch Thiên ngồi trên giường, nghĩ thâm thân phận của mình hiện tại là một học sinh, muốn chiếu cố cho các nàng quá bất tiện rồi. Lại bị các nàng trách là không đến trường nữa, nếu như đổi lại là người khác bản thân mình sáng sớm đã bị người ta nói dong dài như vậy hẳn đã sớm hạ thủ rồi, buồn phiền nhất là người này lại là hậu nhân của mình, không thể ra tay được, hẳn phải nghĩ một biện pháp khác mới được. Dù sao hiện tại dưới sự trợ giúp của Tiêu Vi, chữ giản thể mình đã nhận biết được kha khá rồi, mấy thứ khác căn bản hẳn không có hứng thú, không bằng sớm nghỉ học, để tránh bị Hạng Kiều các nàng quấy rối, chính là nhất cử lưỡng tiện.

Sau khi hạ quyết tâm Thạch Thiên liền điện cho Pierre Ni, để hắn giúp mình xin nghỉ học, lý do thì để tự hắn suy nghĩ, miễn là mình không đi học nữa, hoặc là để nhà trường khai trừ cũng không quan hệ. Sau khi nói một hồi, hắn liền bắt tay vào việc sáng tạo ra một môn công pháp mới cho hai nàng tu luyện, Thạch Thiên trước đây trên giang hồ cũng đụng tới nữ tử có võ học cao thủ, có mấy nàng cùng với hắn thân mật

quan hệ, Thạch Thiên cũng chỉ đạo một số điểm cho các nàng, cho nên đối với nội công tâm pháp của các nàng đại thể có chút lý giải, hiện tại cũng không theo rập khuôn như cũ mà hần tròn lẩn với điều trong đầu mình nghĩ để tạo ra một bộ tâm pháp mới.

Nếu như tự nghĩ ra chiêu thức mà nói, Thạch Thiên tùy tiện có thể tạo ra bảy, tám loại, thế nhưng nội công tâm pháp lại không đơn giản như vậy, hơi có sai lầm là khiến người tu luyện tẩu hỏa nhập ma ngay. Thạch Thiên đương nhiên không dám khinh thường, mỗi ngày tự giam mình ở trong phòng khổ tu, chỉ có khi đói bụng mới ra khỏi phòng.

Chị em Thạch Lệ thấy hần trở nên khác lạ như vậy, cũng không biết xảy ra chuyện gì, liền hỏi hần bị sao vậy, vid sao không đi học nữa, Thạch Thiên chỉ “Ừ ừ, a a...” Vài tiếng, sau đó lại quay trở về phòng, chị em Thạch Lệ dù sao cũng mới vừa quen biết Thạch Thiên, cũng không tiện trách cứ hần điều gì, chỉ càng ngày càng lo lắng.

Thạch Thiên nhốt mình trong phòng đủ bốn ngày cuối cùng cũng sáng tạo ra một bộ tâm pháp, bộ tâm pháp này cũng không phải là có uy lực vô cùng, ngược lại, uy lực cũng không bằng bộ tâm pháp năm đó mình truyền cho con trai, bất quá nó có thể kéo dài tuổi thọ, tăng cường sức dẻo dai, rất thích hợp để phụ nữ tu luyện, chủ yếu là nó không cần nền móng cũng có thể luyện, đối với Thạch Lệ là người hiện đại chưa bao giờ tiếp xúc với tâm pháp, lại càng dễ dàng nhập môn.

[rất nhiều người nghĩ Thạch Thiên vì sao không đem Thái Ất Mật Điển có năng lực trường sanh bất tử truyền cho người nhà, không phải là Thạch Thiên không muốn, mà là người thường không thể học được, nhớ lại năm đó sự phụ của Thạch Thiên, một đạo nhân kỳ nhân này cũng không thể lĩnh ngộ mảy may Thái Ất Mật Điển, trải qua nhiều năm mới tìm được Thạch Thiên là người có duyên mới có thể học được.]

Hai chị em thấy thần thái của Thạch Thiên rất cục cựa cũng đã khôi phục lại bình thường, liền mỉm cười ngồi bên người hần, hơi yên tâm lại, sắc mặt trở nên có chút nghiêm túc, Thạch Lệ nói: “Mấy ngày nay người rốt cuộc là làm cái gì vậy? Nếu như người còn coi chúng ta là người một nhà thì có chuyện gì cả nhà thương lượng, cứ như vậy đem bản thân tự nhốt mình trong phòng, khiến chúng ta rất lo lắng.”

Thạch Hiểu Mẫn cũng đồng thanh nói: “Đúng nha, rốt cuộc là có chuyện gì vậy, có đúng hay không ở trường học có người khi dễ người, để ta giúp người xả giận...”

Thạch Lệ lại nói: “Bất kể như thế nào, không thể không đi học được, mấy ngày nay người không đến trường, đã muộn không ít tiết học rồi, không đi học sẽ không theo kịp chương trình đâu.”

Thạch Thiên thấy hai người bọn họ mỗi người một câu liên tục nói, mặc dù có chút đáng ghét, thế nhưng đều là lời quan tâm tới vị tổ tông là mình, cho nên trong lòng cũng thấy cảm động, cười nói: “Không nên đoán mò, ta không sao, mà là muốn tìm cho hai người các người một thứ đồ, mà thoáng cái lại nghĩ không ra, cho nên mới ở trong phòng như vậy, bây giờ rốt cuộc đã nghĩ ra rồi.”

Thạch Hiểu Mẫn kỳ quái nói: “Vật gì vậy, sao lại phải mất bốn ngày mới nghĩ ra được? Vật gì mà cần nghĩ lâu như vậy chứ...”

Thạch Lệ nói: “Ta biết người đối với chúng ta rất tốt, bất quá cũng không muốn có vật gì của người nữa...”

Thạch Thiên đoán được Thạch Lệ sẽ nói như vậy, cho nên hần xua tay nói: “Thứ này vốn là của các người mà.”

Thạch Lệ và Thạch Hiểu Mẫn nghe vậy ngẩn ngơ, không rõ bản thân có vật gì, mà bây giờ lại nằm ở trên người vị họ hàng từ mấy trăm năm này. Thạch Thiên cười đi tới giữa phòng khác, đột nhiên hần tung quyền, đó chính là một phần của bộ quyền pháp năm đó hần đã truyền cho con trai mình, đánh xong bài quyền này, hần trở lại bên người hai chị em này, ngồi xuống nói: “Đó chính là Thạch gia quyền mà các người đã học sạp?”

Thạch Lệ gật đầu, sau lại lắc đầu nói: “Có điểm tương tự, nhưng rất nhiều chỗ không giống khi baba dạy ta.” Nàng ngược lại cũng không kì quái tại sao Thạch Thiên lại biết được bài quyền này, dù sao Thạch gia cũng là người nhà cả.

84. Chương 84: Truyền Thụ Tâm Pháp Hắc Vũ Tán

Thạch Thiên ngăn người sau đó liền hiểu ra, nói: “Truyền thụ xuống đã được ba trăm năm rồi, có điểm bất đồng cũng không kì lạ, thứ ta muốn truyền thụ cho các người cũng không phải bộ công pháp này, mà là một bộ nội công tâm pháp, bộ nội công tâm pháp này cũng là tổ truyền của Thạch gia chúng ta, rất thích hợp cho nữ hài tử tu tập, trong lúc nhất thời ta quên mất, cho nên mới ở trong phòng để nghĩ lại, hiện tại rốt cuộc cũng đã nghĩ ra rồi.”

Kỳ thực nội công tâm pháp nếu như đã quên làm sao có thể nhớ lại, vạn nhất sai sót một chút là tẩu hỏa nhập ma ngay, nguy hiểm đến tính mạng, nhưng may là chị em Thạch Lệ lại không biết chút gì về nội gia tâm pháp, cũng không phát hiện ra sơ hở trong lời nói của Thạch Thiên, cho nên không nghi ngờ lời hắn nói.

Chợt nghe Thạch Hiểu Mẫn hì hì cười nói: “Nội công tâm pháp... Người tại sao không nói nghĩ ra một bộ đặc dị công năng, chẳng phải là tiểu thuyết võ hiệp đã thấy nhiều rất nhiều sao? Hay là đóng cửa trong phòng nên bị chứng vọng tưởng rồi?” Bàn tay nàng lại muốn sờ cái trán của Thạch Thiên.

Thạch Lệ cũng tưởng là Thạch Thiên vọng tưởng quá mà thành bệnh, lại sợ hắn bị kích thích, cho nên trách nàng, nói: “Hiểu Mẫn, không nên nói lung tung...”

Thạch Thiên thấy các nàng không tin, hắn liền cầm một góc bàn, tiếp theo miết một cái, một góc bàn bỗng nhiên nát bầy thành một đám mạt phấn rơi xuống sàn nhà. Hai chị em liền giương mắt chờ đợi mà nhìn, Thạch Lệ vội vàng nắm lấy bàn tay của Thạch Thiên, nhìn xem có bị thương hay không, Thạch Hiểu Mẫn lại dùng tay miết miết lên góc bàn vừa bị Thạch Thiên phá nát, lấy tay búng búng vài cái xem có phỉa là bàn thật hay không.

Sau khi xác nhận chất lượng chiếc bàn không có vấn đề, Thạch Hiểu Mẫn kinh hô: “Đây... Đây đúng là công phu của Thạch gia chúng ta sao?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Đương nhiên, đây chỉ là một nhúm lông mà thôi, học tập nội công tâm pháp cũng không chỉ để bóp nát bàn ghế, mà còn nhiều chỗ tốt nữa, ta nghĩ Thạch Lệ là cảnh sát hẳn là nên học nội công tâm pháp của Thạch gia, cho nên ta mới dày công nghĩ lại phương pháp tu luyện tâm pháp này.”

Thạch Lệ nghe xong lời này rất là cảm động, đột nhiên lòi ra một người họ hàng lại đối tốt với các nàng như vậy, cho dù là chị em ruột sống với nhau từ nhỏ cũng không như hắn vì các nàng suy nghĩ như vậy, vẻ băng lãnh trên mặt nàng đã bị hòa tan, thiếu chút nữa còn rơi nước mắt.

Thạch Hiểu Mẫn lại không chịu nói: “Nguyên lai là vì chị ta, khó có được, ta cũng muốn học.” Vốn nàng đối với việc luyện võ không có nhiều hứng thú, thế nhưng vừa thấy Thạch Thiên tay không có thể bóp nát bàn biến thành bụi phấn, rất thần kỳ, cho nên nàng nảy sinh lòng hứng thú.

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Chỉ cần người đồng ý, ta đương nhiên sẽ dạy người.” Nói xong hắn lấy ra hai tờ giấy, đưa cho hai chị em mỗi người một tờ, nói: “Đây là khẩu quyết, các người trước tiên hãy học thuộc lòng đi, ta đi tắm đã, lát nữa sẽ quay lại dạy các người nhập môn.” Khí trời ở Hongkong rất nóng bức, mà bốn ngày nay hắn lại không tắm, cho nên trên người đã toát ra vệt chua.

Chờ Thạch Thiên tắm rửa xong đi ra, Thạch Hiểu Mẫn vẫn đang cau mày thấp giọng học thuộc, Thạch Lệ lại không nhìn tờ giấy kia, Thạch Thiên thấy thế liền hỏi: “Người thế nào mà còn chưa đọc? Không muốn học sao?”

Thạch Lệ cười nói: “Ta đọc thuộc rồi.”

Thạch Thiên lấy làm lạ hỏi: “Nhanh như vậy sao... Đọc một lần ta nghe coi.” Đây không phải là hắn không tin tưởng Thạch Lệ, mà là muốn học tâm pháp, đọc thuộc khẩu quyết tương đối trọng yếu, cũng không thể có một tia sai lầm.

Thạch Lệ theo lời nhẹ giọng đọc thuộc lòng một lần, trăm câu khẩu quyết đương nhiên không sai một từ. Thạch Thiên vừa mừng vừa sợ, phải biết rằng khẩu quyết tâm pháp không thể so với văn thơ bình thường, mới vừa tiếp xúc căn bản xem không hiểu hàm nghĩa của nó, hơn nữa lại có chút khó đọc, chỉ có thể học

bằng cách nhớ nhớ kỹ, Thạch Thiên nhin không được hỏi: “Người dùng phương pháp gì mà nhớ nhanh như vậy, chẳng lẽ trước đây người đã học qua tâm pháp cùng loại sao?”

Thạch Hiểu Mẫn ở một bên nói: “Thế thì đã tính là gì, nhiều thứ còn khó gấp đôi khẩu quyết này, chị của ta cũng chỉ nhìn một lần toàn bộ sẽ nhớ kỹ.”

Thạch Lệ mỉm cười nói: “Cũng không phải lợi hại như vậy, mấy câu khẩu quyết này thật khó nhớ, ta phải xem ba lần mới nhớ hết toàn bộ, thế nhưng không thể rõ ý nghĩa trong đó.”

Trong lòng Thạch Thiên thầm than, trí nhớ loại này của Thạch Lệ chỉ dựa vào tu luyện cũng không thể thành. Nàng thiên tư thông tuệ, tư chất hơn người, tính cách lại lãnh tính, tâm tư cẩn mật, nếu như từ nhỏ đã theo bản thân luyện tập, sẽ có thể có thành tựu rất lớn. Bất quá Thạch Thiên vẫn không quá yên tâm, năm đó hắn dạy con cháu tập võ cũng chỉ truyền thụ cho một ít tâm pháp quyền cước cường thân kiện thể, con của hắn từ nhỏ đã được hắn bảo vệ, mỗi lần gặp nguy hiểm đều được hắn giúp đỡ cho nên không có hứng thú với võ công.

Thạch Thiên cũng không miễn cưỡng, con trai ở trong mắt hắn giống như người thường chỉ có vài chục năm sinh mệnh, mà muốn luyện được võ công thượng thừa, phải tốn mất nửa cuộc đời, thậm chí là một đời nỗ lực khổ tu, nếu như con mình không có hứng thú, cũng không cần phải ép, hiện tại dạy Thạch Lệ các nàng tâm pháp cũng chỉ là giúp cường thân hộ thể dùng để phòng thân mà thôi.

Hắn lập tức thoả mãn gật đầu, để Thạch Hiểu Mẫn về phòng đọc thuộc lòng khẩu quyết, hắn và Thạch Lệ cũng trở về phòng, giúp nàng giảng giải hàm nghĩa của khẩu quyết, chờ nàng minh bạch toàn bộ, sau đó để nàng khoan chân ngồi trên giường, dạy nàng phương pháp dưỡng khí đề khí, sau đó ngón tay cách không điểm nhẹ, nhất thời một cỗ cổ nội lực tiến nhập vào kinh mạch của Thạch Lệ, từ tĩnh mạch của nàng lần lượt lan tới toàn thân, khiến nàng dễ dàng vận hành chân khí.

Tai trong người Thạch Lệ có chút chân khí, vốn không có cách nào trong thời gian ngắn vận hành chân khí, nhưng nhờ có cỗ chân khí của Thạch Thiên rót vào làm mẫu, cho nên bây giờ trở nên dễ dàng, tuy rằng vẫn đang không thể tự hành đề khí vận công, thế nhưng trí nhớ nàng rất tốt, ngộ tính lại cao, đã quen thuộc với phương pháp vận hành chân khí vận hành chân khí.

Chờ khi Thạch Thiên giảng giải xong xuôi, đình chỉ chuyển nội lực vào, cỗ Thạch Thiên trong cơ thể Thạch Lệ thoảng cái đã tiêu thất, hư thoát, cơ thể nàng mềm nhũn ngã xuống giường, thế nhưng lại cảm thấy đầu óc rất thư sướng sảng khoái, con mắt trở nên sáng ngời, nàng nhìn thế giới xung quanh bây giờ và quá khứ có điểm khác nhau rất lớn, giờ càng trở nên rõ ràng hơn, bên tai truyền đến thanh âm của Thạch Thiên: “Tư chất của người rất tốt, đáng tiếc lại bây giờ mới học, ta đã đả thông chỗ bế tắc cho người, sau này mỗi tối ta sẽ giúp người khơi thông kinh mạch, bản thân người trước tiên nên luyện tập tâm pháp để tránh khỏi phát sinh chuyện ngoài ý muốn.”

Thạch Lệ nhắm mắt lại gật đầu, thân thể thư thái khiến nàng không muốn nói chuyện, bản thân đã lâu không có thả lỏng như thế, khẩu khí của Thạch Thiên bên cạnh giống như một vị trưởng bối vậy, lại như lời cha năm đó dạy nàng, trong lòng có chút kì quái, lại có cảm giác ấm áp.

Thạch Thiên ra khỏi phòng Thạch Lệ, thấy Thạch Hiểu Mẫn đang làm cơm, liền hỏi: “Người cũng đã học thuộc rồi sao?”

Thạch Hiểu Mẫn gật đầu nói: “Ừ, học được mười câu nữa, còn lại đều để từ từ học sau, người trước tiên dạy ta mười câu này trước, ta cũng muốn học công phu báp bàn, đồng thời dạy ta một ít công phu vượt nóc bằng tường, để ta có công phu một người đáng mười một người là được...”

Thạch Thiên tức giận đến nổi thiếu chút nữa ngắt ngay tại chỗ, mắt trắng dã liếc nàng nói: “Người cho là ăn cơm sao! Cơm nước có thể từ từ ăn, thế nhưng học không thể ngắt quãng, người nếu như nỗ lực luyện tập, vài năm sau một người đánh mấy trăm người cũng có thể.”

Thạch Hiểu Mẫn cả kinh nói: “A! Phải vài năm sao! Vài ngày không được sao?”

Thạch Thiên đi tới phía sau Thạch Hiểu Mẫn nhéo nhéo vai nàng một chút, Thạch Hiểu Mẫn hét rầm lên, nói: “Người đừng có mà xoa vai ta, nếu như gãy xương thì làm sao bây giờ, thân thể ta không có giống như cái bàn kia đâu.”

Thạch Thiên nói: “Tư chất trong cơ thể ngươi vẫn còn dùng được, bất quá tính cách không thích hợp để luyện công phu nội gia, ta còn có mấy chiêu tấn thủ và bộ pháp, có thể dùng để đánh mấy tên tiểu lưu manh, dù sao ngươi muốn đi làm cũng sẽ bớt nguy hiểm.”

Thạch Hiểu Mẫn hỏi: “Có thể đánh được mấy người?”

Thạch Thiên nói: “Muốn xem ngươi có thật tâm muốn học hay không đã, nếu như ngươi học thành đánh bảy tám người cũng không thành vấn đề.”

Thạch Hiểu Mẫn vui vẻ nói: “Tốt tốt tốt, mau dạy ta đi.”

Thạch Thiên tức giận nói: “Gấp cái gì, dù chỉ học chiêu thức, nhưng cũng không thể muốn là học được, ngươi trước tiên hãy học tâm pháp đi, cứ từ từ, bằng không đừng tới người có nghề, các người đều là nữ hài tử thiếu khí lực, đến lúc đó sẽ bị thua thiệt. Ăn cơm trước đi, ngày mai bắt đầu dạy ngươi.”

Thạch Hiểu Mẫn thất vọng kêu “A...” một tiếng, đem cơm nước đã làm sẵn bưng lên, Thạch Lệ cũng đã tới, ba người cùng nhau ngồi ăn cơm, bất tri bất giác Thạch Thiên tại trong mắt hai chị em nhà này đã không còn là một tên nhóc đơn giản nữa, hơn nữa giờ trông có vẻ thần bí nữa.

Lúc ăn cơm Thạch Thiên nói cho nàng biết bản thân mình đã bị đuổi học rồi, hai chị em giạt mình đều hỏi hần tại sao, nói cho nàng biết bịa chuyện nói mình học ở Châu Phi quen rồi, bây giờ về đây bất đồng, không thích ứng được với phương pháp dạy học của Hongkong, từ khi tới đây cũng không học được thứ gì cả, thuần túy chỉ làm lãng phí thời gian, không bằng mình ở nhà tự học, tương lai kiếm một việc làm tự nuôi bản thân.

Hai chị em nghe nguyên nhân mà Thạch Thiên nói, ngược lại cũng không hoài nghi, các nàng cũng biết người Chiết Giang thường rất giỏi việc buôn bán, mẹ của Thạch Thiên lại là người Chiết Giang chạy tới Châu Phi làm buôn bán nhỏ, vì buôn bán trong chiến tranh mà chết, có thể khiến Thạch Thiên tại Hongkong mua được căn phòng lớn như vậy, việc buôn bán đó cũng kiếm được không ít tiền. Thạch Thiên lại mang một thân võ nghệ, tương lai chỉ cần không tới mấy quốc gia gặp chiến tranh kinh doanh, vậy cũng không sợ chết đói, hai nàng cũng không miễn cưỡng hần nữa, bất quá hai nàng đưa ra đề nghị kèm hần học bổ túc văn hóa, tương lai nếu có hứng thú có thể thi lên đại học. Thạch Thiên cũng không phản đối, cũng không phải hần thật muốn học bổ túc văn hóa gì gì đó, mà là có nhiều thời gian bên hai chị em này hơn.

Những này kế tiếp ban ngày Thạch Thiên đều chạy khắp nơi, hoặc là ở nhà xem tv, buổi tối chờ Thạch Lệ về nhà sau đó giúp nàng khơi thông mở rộng kinh mạch, Thạch Lệ cũng dần dần ngưng tụ được chân khí của bản thân, khiến nó chạy khắp toàn thân, không hề cần tới chân khí của Thạch Thiên dẫn đạo nữa. Nhưng thật ra lão thiên cũng giúp nàng dẫn thông kinh mạch, nội gia cao thủ bình thường khổ luyện vài chục năm cũng không nhất định có thể đánh dẫn thông toàn bộ kinh mạch, nàng chỉ mới vừa nhập môn đã hiển hiện ra hiệu quả, có thể tu tập được chân khí, tu luyện một năm có thể sánh bằng người thường khổ tu vài năm, thậm chí vài chục năm.

Thạch Hiểu Mẫn mất hơn hai mươi ngày cuối cùng cũng học thuộc được khẩu quyết, bất quá Thạch Thiên biết tính tình của nàng hoạt bát, tư tưởng rất khó tập trung, cho nên không giúp nàng dẫn thông kinh mạch, sợ nàng trong chốc lát không tiếp thụ được, tẩu hỏa nhập ma. Cho nên chỉ dạy nàng phương pháp dưỡng khí, để cho nàng tự thân tu luyện, sau đó dạy nàng một bộ tấn thủ và bộ pháp, nàng thực ra học cũng rất nhanh, vài ngày đã nắm được phương pháp rồi, bình thường luôn la hét đòi so chiêu với Thạch Thiên...

85. Chương 85: Tập Chí “thiên Tư”

“Ai cha! Ha ha! Rốt cục cũng có một công ty muốn ta qua đó làm rồi...” Thạch Hiểu Mẫn treo điện thoại, sau đó hưng phấn hô. Thạch Thiên thấy nàng vui vẻ như vậy, trong lòng cũng vui lây, bất quá mấy ngày này đấu vô mồm với “Bất hiếu tôn nữ” này thành thói quen, cũng nhịn không được đã kích nàng một câu, nói: “Một tháng rồi mới tìm được việc, còn không biết xấu hổ mà hô to như vậy.”

Thạch Hiểu Mẫn cũng không tỏ ra yếu kém, phản kích nói: “So với người còn tốt hơn, ngay cả trung học người cũng chưa từng tốt nghiệp, cho nên cũng đừng nghĩ tới chuyện tìm được công việc.”

Thạch Thiên buồn bực nói: “Sao ta không tìm được việc chứ? Chỉ cần ta muốn làm, tùy tiện mở miệng, sẽ có đầy công ty tranh nhau tới tìm ta về làm cho bọn họ.” Đây cũng không phải là lời nói dối, cấp dưới ở công ty TS quỹ có hàng hà sa số, Thạch Thiên nếu như mở miệng tới công ty làm, nhất định có hàng tá xe Rolls-Royce mở ra tiếp hắn.

Thạch Hiểu Mẫn cười lạnh nói: “Đừng mơ mộng hão huyền nữa, bất quá bằng một thân công phu của người, làm bảo vệ trị an, vệ sĩ và vân vân, e là thực sự có chút cơ hội, lúc rảnh rỗi có thể giúp ông chủ lau xe còn được chút tiền boa.”

Thạch Thiên cả giận nói: “Ta phi! Hắn giúp ta lau xe mới đúng á.”

Thạch Hiểu Mẫn không thích dây dưa đến đề tài này nữa, nàng chạy về phòng đóng cửa lại, sau một lát đã thấy nàng mặc một bộ váy màu vàng nhạt đi ra, hỏi hắn: “Người nói xem ta mặc bộ váy này thế nào?”

Thạch Thiên nói: “Người không phải nói đi làm sao, cũng không cần phải diện như vậy chứ, mặc quần áo gì mà chả giống nhau, ăn mặc đẹp chỉ tổ bị đám sắc lang trong công ty chú ý.”

Thạch Hiểu Mẫn đỏ hồng mặt, nhở phi phi nói: “Tuổi còn nhỏ như vậy mà đầu óc đã đen tối, ta đi làm chứ không phải đi chơi cho nên càng phải mặc đẹp rồi.”

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Công ty gì? Mà lại khiến người ăn mặc chau chuốt như vậy.”

Thạch Hiểu Mẫn hưng phấn mà nói: “Cũng không phải công ty gì, mà là chi nhánh của tạp chí Châu Á, tên Thiên Tư, thế nào, lợi hại không?”

Thạch Thiên căn bản chưa nghe nói qua tạp chí này, hắn thần nhiên nói: “Cái gì mà là thiên tư, tư (lợn), ta còn tưởng là thứ gì, nguyên lai chỉ là một loại tạp chí lá cải, đằng nào mà chả phải đem ra ngoài đường bán, có gì mà lợi hại chứ?”

Thạch Hiểu Mẫn buồn bực nói: “Chính là tạp chí phát hành, hình như là tạp chí này được đem sang bán ở bên Ma-li đó!”

Thạch Thiên phản bác nói: “Có gì bất đồng chứ, phát hành ra cũng phải tung ra ngoài đường bán mà.”

Thạch Hiểu Mẫn mãi mới tìm được một công việc hài lòng, trong lòng mừng rỡ vạn phần, vốn định nói ra để Thạch Thiên chia vui cùng nàng, vậy mà Thạch Thiên già mồm át lễ phải, chỗ nào cũng đả kích nàng, khiến nàng tức giận đến độ lại muốn cùng Thạch Thiên so chiêu. Bất quá mấy ngày này “Giao thủ”, Thạch Thiên tuy rằng không đánh nàng, thế nhưng nàng cũng chưa bao giờ đánh thắng được hắn, chỉ có thể giương mắt nhìn hắn, sưng sốt nửa ngày cuối cùng nàng lên tiếng trách mắng: “Người chuyện gì cũng không hiểu, như đàn gảy tai trâu...” Nói xong nàng liền chạy về phòng của mình, không muốn ở chỗ này khiến Thạch Thiên chọc tức nữa.

Trong lòng Thạch Thiên cũng muốn biết Thạch Hiểu Mẫn tìm được công việc như thế nào, vội vàng hỏi: “Từ từ đã, ta không hiểu. Vậy người nói xem, thiên tư là thứ gì mà khiến người hưng phấn vậy?”

Thạch Hiểu Mẫn lại ngồi xuống, mắt trắng dã liếc Thạch Thiên nói: “Là ”Thiên Tư“, tư trong tư sắc, chứ không phải thiên tư. Người mới là tư (lợn), Thiên Tư tạp chí là một trong những tờ tạp chí có ảnh hưởng rất lớn đến nền báo chí thế giới đó, ta nếu có thể tại nơi nổi tiếng loại này làm việc một năm, tương lai khi quay về Bắc Kinh muốn đi bất luận công ty tạp chí nào cũng có thể, người có hiểu hay không!”

Thạch Thiên nói: “A...Vậy bọn họ mời người đi làm công việc gì?”

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Làm trợ lý và thư ký, đại loại là như thế, chính là giúp công ty xử lý tạp vụ, chân chạy việc... Và vân vân.”

Thạch Thiên cười ha ha nói: “Nguyên lai là làm tạp công, nhìn người xinh đẹp như vậy...”

Thạch Hiểu Mẫn sáng giọng nói: “Ta cam tâm tình nguyện, người làm được không mà nói, nếu như có thể làm đệ nhất trợ lý của chủ biên, có thể đi khắp thế giới, tham gia các loại hoạt động, nhìn thấy rất nhiều đại minh tinh. Việc đó lại không tới phiên ta rồi, tại Hongkong bình thường cũng có thể gặp được một ít đại minh tinh. như Lưu Thiên Hoa, Lê Minh, Kim Hình những đại minh tinh này bình thường đều nằn trên

bìa mặt của Thiên Tư Châu Á, ta nhất định nó cơ hội gặp bọn họ, nếu người ngoan ngoãn, ta có thể giúp người xin chữ kí của bọn họ.” Nàng càng nói càng hưng phấn, trong mắt lóe lên tia sáng kì dị.

Thạch Thiên cười nói: “Ta mới không cần chữ kí của bọn họ đó, không phải chỉ là ngôi sao thôi sao, lão tử chỉ cần một cuộc điện thoại, cho dù muốn bọn họ ngủ cùng cũng có thể.”

Hắn nói rất đúng tựa như Kim Hinh vậy. Thạch Hiểu Mẫn lại cho là hắn muốn nói đến hai nam ngôi sao, khuôn mặt đỏ bừng lên, cầm lấy cái gối trên ghế sa lon hung hăng quật lên người Thạch Thiên, vừa đánh vừa mắng: “Cùng người ngủ... Người thực sự là hết thuốc chữa rồi, đầu óc đen tối...”

Thạch Thiên cũng không tránh né, với khí lực của nàng chỉ như xoa bóp cho tổ tông mà thôi, hắn nghĩ thầm Kim Hinh và tờ tạp chí này có quen biết, nếu không có gì trở ngại mình thử hỏi nàng một chút tình huống, hỏi xem người quản sự của tờ tạp chí này là người như thế nào, có thường khi dễ cấp dưới hay không. Thạch Hiểu Mẫn muốn đi làm hắn sẽ không cản, dù sao một người suốt ngày ở nhà không làm gì cũng buồn chán, sẽ không hài lòng. Có đôi khi chính hắn cũng muốn đi tìm một việc để làm, cho nên mới phải đến trường, nhưng hắn lại không quen bị ước thúc, sống như thế cũng không có mục tiêu và lý tưởng, chỉ là trải nghiệm sinh mệnh trong kiếp này, thế cho nên làm việc gì hắn cũng chưa bao giờ chuyên tâm, qua một thời gian ngắn đã không chịu được rồi.

Hiện tại đột nhiên xuất hiện hai người hậu nhân, hầu như đã đảo lộn toàn bộ sinh hoạt của hắn, trở thành chuyện hắn quan tâm nhất, thậm chí còn hơn cả niềm vui khi hắn quan tâm tới con cháu, bởi vì năm đó sinh hoạt cùng con cháu không lo không nghĩ, còn có người vợ Dương Nhu cùng nhau quan tâm, mà bây giờ hai chị em này từ nhỏ đã sinh hoạt kham khổ, tự nhiên khiến Thạch Thiên dâng lên cảm giác yêu mến, hai chị em có sống tốt hay không, có thể bị thương tổn hay đã là chuyện quan tâm duy nhất trong lòng hắn.

Bất quá hắn không muốn đem Thiên Thạch pháo đài có rất nhiều tài sản nói cho hai người hậu nhân biết, ở trong lòng hắn, Thiên Thạch pháo đài vẫn thuộc về người của Thiên Thạch pháo đài, hắn cũng không muốn chiếm, đương nhiên cũng không nghĩ tới đem đồng tài sản này cho hậu nhân, biết dù cho có thật nhiều tài sản cũng chưa chắc mang đến hạnh phúc, có đôi khi lại ngược lại.

Sau khi hạ quyết tâm, Thạch Thiên đứng dậy nói: “Ta phải ra ngoài, buổi tối cũng không trở về đâu.”

Thạch Hiểu Mẫn ôm gối ngáy người nói: “Người muốn đi đâu? Buổi tối không trở về thì ngủ ở đâu?”

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Ta đi tìm đại minh tinh Kim Hinh mà người ngưỡng mộ đó, để nàng ngủ cùng ta, người nếu như ngoan ngoãn, ta sẽ để nàng tới ngủ cùng người.” Nói xong hắn cũng không để ý tới sắc mặt đang trở nên xấu hổ của Thạch Hiểu Mẫn, mở cửa đi ra khỏi căn hộ, phía sau vang lên tiếng xé gió, một cái gối mềm mại theo sát bay ra khỏi cửa...

Cũng đã một tháng không gần đàn bà rồi, Thạch Thiên quả thật có chút muốn Kim Hinh và Tiêu Vi, hắn trở lại khu nhà cấp cao đúng lúc xế chiều, Tiêu Vi vẫn ở trên bụng giường. Kim Hinh mặc dù đã chọn cho mình một căn phòng ở khu nhà cấp cao, thế nhưng thời gian công việc của nàng không ổn định, xã giao cũng nhiều, cho nên bình thường rất ít khi ở lại đây.

Thạch Thiên đi tới phòng khách, người ở biết hắn không thích bị người khác quấy rầy, đều lui ra ngoài. Bình thường Thạch Thiên không mở miệng hỏi, cũng không ai dám hỏi hắn. Thạch Thiên cầm lấy điện thoại của phòng khách gọi cho Kim Hinh, muốn gọi nàng đến đây, lại nghe thấy chuông điện thoại trên lầu vang lên, một thân ảnh màu hồng vọt xuống lầu, nhào vào trong lòng của Thạch Thiên, đúng là Kim Hinh.

Thạch Thiên vừa định mở miệng, đã bị Kim Hinh chặn lại, một cái lưỡi mịn màng thơm tho chui vào miệng hắn điên cuồng tìm tòi. Thạch Thiên vốn định tìm cách triển miên cùng nàng, dục hỏa trong thân thể bây giờ đã bị nàng châm lên. Hắn tạm thời nén lại mấy chuyện khác, ôm lấy thân thể Kim Hinh đi tới phòng ngủ.

Kim Hinh mỗi lần ở cùng Thạch Thiên đều nhiệt tình chủ động, luôn luôn mạnh mẽ kích thích Thạch Thiên chinh phục dục vọng của nàng, đối với nàng hạ thủ cũng không nương tay, không quan tâm nàng có chịu được hay không. Nàng càng cầu xin tha thứ càng kêu thảm thiết, Thạch Thiên càng đắc ý cùng hưng phấn, bởi vì hắn nhận ra Kim Hinh không phải kêu lên vì thống khổ mà là thỏa mãn.

Sau khi mây mưa đã qua thân thể Kim Hinh giống như cọng bún mềm oặt, toàn thân tràn đầy một màu

hồng, là do tồn dư sau đợt cao trào, thỉnh thoảng cơ thể nàng lại dật nhẹ một cái, song phong cao vút nhẹ nhàng rung động, thoát nhìn thập phần mê người. Qua hồi lâu Kim Hinh mới khôi phục lại chút khí lực, oán giận nói: “Thế nào mà một tháng rồi mới trở về, có họ hàng rồi thì không quan tâm tới bọn em nữa phỏng? Người ta hiện tại đến đàn ông khác cũng không thèm liếc mắt, bao nhiêu cuộc hẹn đều bỏ qua, thế nhưng anh lại nhần tâm như vậy...”

Thạch Thiên cũng không gọi điện thoại cho nàng, nàng không chịu được tịch mịch, mấy ngày này hầu như mỗi ngày đều chạy tới khu nhà cấp cao để nhìn Thạch Thiên có trở về hay không, hiện tại cùng Tiêu Vi hai người đã trở thành bạn thân, chuyện Thạch Thiên có hai người họ hàng tới Hongkong đều do nàng ta nói cho nàng biết.

Thạch Thiên nói: “Ta không hạn chế các người điều gì, người yêu ai thì cứ đi gặp người đó là được.”

Kim Hinh hận đến nỗi nghiêng răng nghiêng lợi, Thạch Thiên cứ tỏ vẻ không quan tâm như vậy lại khiến nàng càng thương tâm, tức giận đến nỗi không nói ra lời, một hồi lâu mới thốt lên được mấy chữ: “Yêu tinh hại người...”

Thạch Thiên nói: “Ta đâu có hại người, chỉ là không muốn hứa hẹn gì với các người mà thôi, cho nên cũng không muốn các người cho ta lời hứa hẹn, ta tùy thời có thể rời xa các người, các người tùy thời cũng có thể rời xa ta, không cần để ta trong lòng.”

Kim Hinh cả người run lên, cắn răng nói: “Em nguyện ý mà!”

Thạch Thiên không muốn dây dưa về vấn đề này nữa, nói: “Ta có chuyện hỏi người đây, người có lý giải gì với tạp chí Thiên Tư không?”

Kim Hinh lấy làm lạ hỏi: “Thế nào mà đột nhiên lại hỏi đến tờ tạp chí này, bọn họ chọn tới anh sao?” Nàng và Thạch Thiên mặc dù đang quen biết trong khoảng thời gian ngắn, thế nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Thạch Thiên đọc tạp chí, bình thường ăn mặc cũng rất tùy tiện, chưa bao giờ để ý, bây giờ đột nhiên lại hỏi tạp chí, đương nhiên là nàng cảm thấy kỳ quái.

Thạch Thiên nói: “Không phải, nếu như bọn họ chọn ta, ta đã không tới hỏi người rồi, trực tiếp đến đó đập phá còn nhanh hơn, là người họ hàng kia muốn làm việc ở tờ tạp chí đó, nghe nói người hay được đăng ở trang bìa của tờ tạp chí đó, cho nên muốn tìm người để hỏi nội tình trong công ty đó xem sao.”

Kim Hinh oán giận nói: “Còn tưởng rằng người nhớ chúng ta nên mới trở về, nguyên lai là có việc nên mới tìm ta.”

Thạch Thiên nhàn nhạt cười cười, không có giải thích, trên thực tế hẳn đúng là vì Thạch Hiểu Mẫn mới trở lại khu nhà cấp cao này.

Kim Hinh cho rằng Thạch Thiên đã thừa nhận, mặt trắng dã liếc hần, buông tiếng thở dài sau đó mới lên tiếng: “Tạp chí Thiên Tư chính là tờ tạp chí mới nổi tiếng thế giới, trụ sở chính đặt tại Paris Pháp...”

Thạch Thiên không nhịn được nói: “Không cần phải nói dài dòng như vậy, người cho ta biết tình huống ở chi nhánh Hongkong là được, tỷ như quản sự bên trong đối với nhân viên cấp dưới đối xử ra làm sao, cho phải là dâm tặc hay không.”

Kim Hinh hì hì cười nói: “Anh thật là quá quan tâm đến người họ hàng kia rồi đó, nếu như quan tâm với em được bằng nửa người ta em sẽ rất sung sướng, thỏa mãn rồi. Ừm...Để em nghĩ đã, em có biết người chủ biên, nàng gọi là Samantha, là một người lại Trung Pháp, là một người mới nổi có uy tín trong giới báo chí, tính tình cũng không tệ, bất quá đối với cấp dưới tương đối nghiêm khắc.”

Thạch Thiên hỏi: “Là một người phụ nữ sao?”

Kim Hinh gật đầu nói: “Đúng vậy, nguyên lai là nàng là một người mẫu nổi tiếng ở Paris, là lá cờ đầu của Thiên Tư, Sau khi rời khỏi sàn diễn T, nàng ta dựa vào quan hệ cùng với lòng nhiệt tình yêu nghề mà trở thành chủ biên ở chi nhánh Thiên Tư tại Châu Á, là một trong số ít người mẫu quốc tế khi rời khỏi sàn diễn đạt được thành công như thế.” Trong giọng nói của nàng khi nói về Samantha có vẻ tràn ngập sự tôn sùng.

Thạch Thiên đối với những chuyện này không quan tâm, nghe nói người này là một phụ nữ hẳn cũng yên tâm, bất quá cũng không rõ Thạch Hiểu Mẫn làm trợ lý cho ai, vì vậy hỏi: “Còn người nào khác nữa không?”

người họ hàng của ta phải làm trợ lý, trong công ty của bọn họ có bao nhiêu người làm trợ lý vậy, em nói xem bọn họ là người như thế nào.”

Kim Hinh cắn môi, giả hoạt cười nói: “Người họ hàng của anh cũng là họ hàng của em, anh đừng có nói một câu ”Họ hàng của ta” Mà nên nói là ”Họ hàng của chúng ta”.

Thạch Thiên cũng không để ý đến lời nàng, vội nói: “Là họ hàng của chúng ta được chưa, người nói mau đi.”

Kim Hinh đắc ý cười nói: “Đàn ông trong công ty bọn họ không nhiều lắm, chỉ có mấy người phụ trách kỹ thuật thôi, bất quá cũng không làm cùng trợ lý, cấp cao nhất trong bộ phận này là một người đàn ông, cũng trợ giúp cho trợ lý, bất quá không cần quản hần, hần không có khả năng chiếm tiện nghi của người thân chúng ta.”

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Vì sao? Hần là thái giám sao?”

Kim Hinh phun phì phì nói: “Đều không phải... Hần là một người đồng tính luyện ái, đối với nữ hài tử không có hứng thú.”

Thạch Thiên nhất thời cảm giác tóc gáy dựng đứng, sợ run cả người, hỏi tiếp: “Không còn người đàn ông nào khác nữa phải không?”

Kim Hinh suy nghĩ một chút rồi nói: “Còn có mấy nam người mẫu nữa, bất quá Thiên Tư chủ nhiệm tạp chí chủ yếu nhằm vào phụ nữ, nam người mẫu cũng chỉ làm nền thôi, cũng không phải là người mẫu nổi tiếng, cũng không cùng bọn họ hợp tác. Mà Samantha tiểu thư đối với cấp dưới cực nghiêm, không cho phép cấp dưới trong lúc đó phát sinh quan hệ nam nữ, bao gồm cả nam nữ người mẫu.”

Thạch Thiên thở phào nhẹ nhõm nói: “Vậy thì ta an tâm rồi.”

Kim Hinh nói: “Anh đừng yên tâm quá sớm, trong công ty tạp chí tuy rằng không nguy hiểm, thế nhưng bên ngoài lại rất nguy hiểm.”

86. Chương 86: So Với Người Lợi Hại Hơn Gấp Ba Mươi Lần

Kim Hinh nói: “Thiên Tư tạp chí chi nhánh ở Châu Á, trụ sở đặt ở khu cao ốc Cảng Tinh, tòa cao ốc này là một tòa cao ốc lớn nhất Hongkong thuộc về tập đoàn Tinh Hồng Cát, dù là quy mô lẫn phương tiện là một trong những toàn nhà tốt nhất Hongkong, có không ít chi nhánh của các công ty, tập đoàn nổi tiếng thế giới đặt chi nhánh tại toàn cao ốc này, trong đó đương nhiên là có không ít kẻ phong lưu phú thương, cậu ấm và quản lý cao cấp, những người này so với đám tặc trong suy nghĩ của anh cũng không kém hơn bao nhiêu.”

Thạch Thiên giật mình nói: “Có bao nhiêu người?”

Kim Hinh lắc đầu nói: “Em không làm ở đó, sao biết được là có bao nhiêu, bất quá khi cùng Samantha tiểu thư nói chuyện phiếm, nàng từng nói đến việc này, nghe giọng nói của nàng thì dường như là không ít. Bởi vì viên chức và người mẫu của Thiên Tư tạp chí chi nhánh ở Châu Á đại bộ phận đều là mỹ nữ, tự nhiên thành đối tượng quấy rối rồi, thậm chí bao gồm cả Samantha tiểu thư cũng không tránh khỏi, nàng đối với chuyện này rất phiền não, mà hạn định thuê phòng trong cao ốc Cảng Tinh này lại tới mười năm, là do tổng bộ Thiên Tư ký, nàng cũng không thể chuyển đi nơi khác.”

Thạch Thiên nhíu mày suy nghĩ, chỉ chốc lát nói: “Người hãy nói với cái cô Samantha kia, để ta cùng tới tờ tạp chí của nàng làm, để ta tới trông coi khuê nữ của Thạch gia ta, lão tử xem có tên nào dám đụng vào không, để ta cho để cho bọn họ đều biến thành Nghê Thác Quang...” [cởi sạch]

Kim Hinh giật mình hỏi: “Người cởi sạch ai?”

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Đều không phải cởi sạch người mà, là lão tử trước đây đụng tới một tên đám tặc, họ Nghê tên Thác Quang, bị lão tử tổng vào trong hoàng cung làm thái giám, khiến hần mỗi ngày đều lẫn trong đám cung nữ, có muốn cũng không thể.”

Kim Hinh phun phì phì nói: “Hiện tại lấy đâu ra hoàng cung cung nữ, anh nằm mơ giữa ban ngày à?”

Thạch Thiên ha ha cười cười, không nói đến chuyện này nữa, hỏi: “Người có thể để ta tới làm ở tờ tạp chí đó hay không?”

Kim Hinh suy nghĩ một chút nói: “Như vậy anh muốn làm việc gì?”

Thạch Thiên gãi gãi đầu, nghĩ thầm bản thân đối với tạp chí gì đó dốt đặc cán mai, cũng không có yêu cầu gì, tùy tiện nói: “Tùy tiện, chỉ cần có thể vừa làm vừa chơi là được.”

Kim Hinh cười nói: “Vậy hẳn là không thành vấn đề, dù sao anh đối với tiền lương không quan trọng đúng không?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Đương nhiên, dù cho phải trả thêm tiền lại nài ta cũng được.”

Kim Hinh nói: “Làm bảo vệ anh có muốn không? Hệ thống bảo an của Cảnh Tinh cao ốc vốn rất tốt, làm bảo vệ cho công ty tạp chí đó cũng chỉ là đi chơi mà thôi, không quan trọng, công việc cũng rất nhẹ nhàng.”

Thạch Thiên nghĩ thầm lúc cùng Thạch Hiểu Mẫn đấu võ mồm, nài ta cũng châm chọc mình đi tìm một việc đại loại như bảo vệ mà làm, bây giờ hẳn lại tới công ty tạp chí làm bảo vệ, chẳng phải là mỗi ngày bị nài châm chọc hay sao, hẳn nói: “Còn có công việc khác không?”

Kim Hinh nói: “Còn, đó chính là làm chân sai vặt, giúp công ty tạp chí mang quần áo, gương, mua đồ cho đám phụ nữ... Việc này anh có nguyện ý làm không?”

Thạch Thiên vội vàng lắc đầu nói: “Thôi đi...”

Kim Hinh nói: “Nếu không liền làm nam người mẫu, anh giờ trông cũng rất cao ráo, mà bọn họ lại đang thiếu người mẫu tiêu chuẩn, dung mạo tuấn mỹ, vóc người cân đối lại càng tốt, cũng có thể làm người mẫu. Chỉ là làm người mẫu phần lớn thời gian đều ở bên ngoài chụp ảnh, rất ít thời gian tại công ty tạp chí...”

Thạch Thiên kiên quyết lắc đầu nói: “Đó là công việc của đàn bà, lão tử tuyệt đối không làm, hơn nữa là công việc phải thường xuyên ở trong công ty tạp chí mới được.”

Kim Hinh vắt óc suy nghĩ, một lúc sau nói: “Vậy... Hình như là hết rồi, mấy công việc khác đều liên quan đến đầu óc...”

Thạch Thiên buồn bực nói: “Lão tử là người không có đầu óc sao?”

Kim Hinh phì một tiếng cười nói: “Em không có ý này. Bất quá công việc của công ty tạp chí yêu cầu phải có chuyên môn rất cao, tỷ như chụp ảnh, thiết kế, hoá trang, mỹ thuật tạo hình, những việc này anh biết sao?”

Thạch Thiên than thở nói: “Xem ra lão tử đúng là một người không có đầu óc rồi. Vậy được, bảo vệ thì làm bảo vệ.” Hắn nghĩ thầm, nếu để Thạch Hiểu Mẫn biết được rồi chế nhạo cũng không sao, dù sao lão tử là tổ tông, không thêm chấp với hậu bối.

Kim Hinh cảm thấy khó hiểu hỏi: “Anh nếu như lo lắng chuyện nài tới làm ở công ty tạp chí vậy thì đừng đề nài đi nữa, bằng vào bản lĩnh của anh không thể kiếm cho nài một công việc tốt sao? Giờ lại đi làm một tên bảo vệ nho nhỏ để bảo vệ người thân à!”

Thạch Thiên nói: “Ta xem ra nài rất thích công việc này, cũng không muốn ngăn cản nài, tuy rằng lão tử chính là tổ... Ài... Nài cũng không nghe lời của ta.”

Kim Hinh nói: “Anh đúng là tự chuốc khổ vào thân, đáng vẽ bây giờ trông rất gầy gù, cảm giác như là cha mẹ đối với con gái vậy...” Đột nhiên nài nhào tới người Thạch Thiên, cái miệng nhỏ nhắn hung hăng cắn lên cổ hắn, liều mạng mút, thẳng đến khi cái cổ của Thạch Thiên biến thành một vết ấn ký đỏ hồng mới chịu buông ra.

Thạch Thiên vuốt cái cổ có chút tê dại, khó hiểu nói: “Người làm như vậy là có ý gì vậy?”

Kim Hinh giả hoạt cười nói: “Công ty tạp chí Thiên Tư cũng có rất nhiều phụ nữ, em cấp cho anh một cái ký hiệu, miễn cho các nài đem anh trở thành gà giò rồi nuốt vào bụng...”

Cửa bị Phòng ngủ cửa bị đẩy ra, Tiêu Vi thấy Thạch Thiên đầu tiên là sững sốt, sau đó reo lên một tiếng chạy tới nhào lên người Thạch Thiên, nài và Kim Hinh đã kết thành chị em, lại qua chuyện cùng giường

nữa nên không có e dè, một tháng qua không thấy Thạch Thiên, trong lòng nàng tưởng niệm vạn phần, cũng không để ý tới Kim Hình đang ở bên cạnh nhìn nàng cười trộm.

Kim Hình mặc quần áo vào, liền cười nói: “Em đi liên lạc với công ty tạp chí đây, không trở ngại chuyện anh chị thân thiết nữa.”

....

Cao ốc Cảng Tinh bị vây quanh bởi một loạt tòa nhà thương vụ, phía trước là quảng trường Ái Đình Bảo, trông phía trước cao ốc rất rộng rãi, từ trên cao có thể thấy được toàn bộ bến cảng Victoria, tòa nhà tổng cộng có sáu mươi sáu tầng cao hai trăm bảy mươi thước, tại Hongkong khắp nơi đều là cao ốc chọc trời, trông nó càng thêm nổi bật. Chính thể bên ngoài thanh lịch cao quý, thể hiện đẳng cấp rõ ràng, ngay cả tại khu vực công cộng cũng lắp đặt các thiết bị theo dõi, đèn điện... Đều thể hiện là một tòa siêu cao ốc.

công ty tạp chí Thiên Tư ở lầu ba mươi trong cao ốc Cảng Tinh, tầng này rộng gần hai nghìn thước vuông đều được Thiên Tư dùng hết, tiền thuê phòng hàng năm lên tới mấy trăm vạn. Thạch Hiểu Mẫn mặc một bộ váy vàng nhạt gọn gàng tỉ mỉ, dựa theo thời gian ước định đi tới công ty tạp chí Thiên Tư, nàng đi tới sân khấu, hỏi một vị tiểu thư: “Chào chị, tôi có hẹn với Suni tiểu thư, chị có thể dẫn tôi đến tìm nàng được không...”

Đứng ở gần sân khấu là một vị phu nhân mỹ lệ, nàng này liền hỏi: “Cô là Thạch Hiểu Mẫn?”

Thạch Hiểu Mẫn vui vẻ nói: “Đúng vậy, chị chính là Suni tiểu thư sao?”

Phu nhân này gật đầu, quan sát trên dưới Thạch Hiểu Mẫn một hồi, than thở nói: “Thật muốn lấy mạng tôi mà, ban nhân sự thật đúng là hay nói giỡn đi theo tôi.”

Thạch Hiểu Mẫn nghe giọng nói của nàng tựa hồ đối với bản thân không hài lòng, có điểm thấp thỏm bất an đi theo phía sau Suni. Suni vừa đi vừa nói: “Nghe này, tôi là đệ nhất trợ lý của Samantha tiểu thư, cũng chính là của người, đương nhiên, cô có thể lưu lại làm việc hay không còn phải chờ ý tứ của Samantha tiểu thư đã. Tháng này Samantha tiểu thư đã sa thải hai cô trợ lý rồi đó.”

Thạch Hiểu Mẫn dè dặt hỏi: “Samantha tiểu thư là ai vậy chị?”

Suni dừng bước, quay đầu lại giật mình nhìn Thạch Hiểu Mẫn, nói: “Trời ạ, một cô bé muốn xin vào công ty làm mà ngay cả Samantha tiểu thư là ai cũng không biết! Nàng chủ biên của tạp chí Thiên Tư chi nhánh tại Châu Á, là một vị nhân vật truyền kỳ, là người mẫu nổi tiếng khắp thế giới đó, trong mắt rất nhiều người, chỉ có nàng mới xứng đáng là người thiết kế, người đặc biệt mới có thể gặp mặt, cô cư nhiên lại không biết nàng!”

Thạch Hiểu Mẫn lúng túng nói: “Xin lỗi, em chưa nghe nói qua...Em mới từ Bắc Kinh tới...”

Suni nói: “Đó không phải là lý do, tôi cũng có không ít bạn bè ở Bắc Kinh, thế nhưng cũng không có người nào mít đặc như cô.”

Thạch Hiểu Mẫn nghĩ thầm, không nhận ra là không nhận ra chứ sao, tại sao có thể nói là mít đặc. Ta dựa vào cái gì mà phải nhận ra người này. Nàng khi còn bé sinh hoạt tại trong quân ngũ, cũng thường giao lưu với nam binh sĩ quen rồi, cũng nhiễm không ít tính cách của con trai, hơn nữa cha mẹ lại mất sớm, hoàn cảnh sinh hoạt cũng không cho phép nàng theo đuổi nghề làm mốt, đối với phương diện này đương nhiên rất ít quan tâm, thật ra Thiên Tư tạp chí thì nàng biết, bất quá nàng cũng không dám bỏ ra mười đồng để mua một quyển tạp chí này, chỉ là thỉnh thoảng thấy qua của đám bạn cùng học, ấn tượng cũng chỉ là với mấy đại minh tinh ở trang bìa mà thôi.

Suni nói tiếp: “Thiên Tư là một quyển tạp chí mới, viên chức đối với mưu cầu danh lợi và mốt thời thượng rất coi trọng, một người không có hứng thú với nghề làm mốt, sao có thể dung nhập vào hoàn cảnh công việc như ở đây?”

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Chị cho rằng em không có hứng thú với nghề làm mốt sao?”

Suni cười nhạo nói: “Bộ váy của cô trông cũng rất đẹp, mặc ở trên người của cô cũng rất, bất quá mốt từ ba năm trước rồi.”

Thạch Hiểu Mẫn không cảm thấy mất mặt, ngạc nhiên nói: “Chị thật là lợi hại, bộ váy này đúng là của một người chú ba năm trước đây tặng sinh nhật em đó, em chưa từng cảm thấy chán khi mặc nó.”

Suni thấy Thạch Hiểu Mẫn không để ý tới lời trào phúng của mình, cũng không tiện cười nhạo nữa, than thở nói: “Samantha tiểu thư đang họp rồi, chúc cô thành công nhé!”

Thạch Hiểu Mẫn vừa định hỏi chính cô ta nên làm công việc gì, điện thoại của Suni vang lên, là một tin nhắn, Suni nhìn thoáng qua liền kinh hô: “Samantha tiểu thư đã tới sớm hơn rồi...”

Bầu không khí trên tầng lầu thoáng chốc trở nên khẩn trương, mới vừa rồi còn đang nói chuyện rôm rả, đám nhân viên cấp tốc chạy về vị trí của mình, nữ viên chức đều cầm lấy gương, sửa sang lại dung nhan, dường như sắp lâm đại địch không bằng. Suni bỏ lại Thạch Hiểu Mẫn đang đứng không biết làm sao, nàng ta chạy nhanh về phía thang máy.

Qua một phút đồng hồ, một vị phu nhân ăn mặc sa hoa đi đến, khí chất thập phần cao quý, biểu tình lãnh diễm cao ngạo, mái tóc nâu đỏ thả tự nhiên trên bờ vai, nàng đi một đôi giày cao gót khiến chiều cao tăng lên một thước chín, khiến nàng đứng ở bất cứ nơi nào cũng trở thành tiêu điểm, vẻ mỹ lệ khiến người ra cảm giác tựa như ảo mộng.

Lúc này nàng bước đi rất nhẹ nhàng ưu nhã mê người, hướng tới chỗ Thạch Hiểu Mẫn đang đứng, trong miệng liên tục nói, Suni ở sau lưng nàng, cầm bút và sổ liên tục gật đầu ghi chép. Thạch Hiểu Mẫn đoán rằng người này hẳn là Samantha tiểu thư theo lời Suni nói, nhìn khí độ của nàng ta không giống với người bình thường, nàng vội vã tránh qua một bên.

Samantha đi qua người Thạch Hiểu Mẫn, đi vào phòng làm việc của nàng, sau đó đột nhiên quay đầu lại nhìn Thạch Hiểu Mẫn một chút, rồi hỏi Suni ở phía sau: “Nàng ta là ai?”

Suni vội nói: “Là người trong ban nhân sự đưa nàng tới làm trợ lý, tôi mới vừa phỏng vấn nàng, nghĩ nàng không thích hợp làm ở đây, đương nhiên, quan trọng vẫn là do người quyết định.” Trước tiên là vì mình mà tạo một đường lui, nếu như Samantha trách, lúc đó sẽ đổ lên đầu ban nhân sự.

Samantha nói: “Lần trước cô xem cũng được vài người, cuối cùng tất cả đều không hợp cách.” Nói xong nàng lại nhìn Thạch Hiểu Mẫn liếc mắt, nói tiếp: “Để cho nàng ta thử xem sao.”

Suni lúng túng nói: “Vâng.”

Thạch Hiểu Mẫn biết làm trợ lý này cũng không tránh khỏi phải chạy việc, cũng không nghĩ tới cả ngày toàn bộ đều chạy tới chạy lui, nhiệm vụ thứ nhất là giúp Samantha mua một chén cà phê không sữa, đồng thời phải mua theo khẩu vị của Samantha, sau đó đến công ty trang phục mốt lấy mười chiếc váy cùng màu, sau đó tới... Một công ty khác lấy mấy đôi giày, buổi trưa mua cơm Tây giúp Samantha, may là đi tới đâu đều có xe của công ty đưa nàng đi, bằng không nàng vừa tới Hongkong, ngay cả đường cũng không nhận ra, làm sao tìm được mấy vị trí đó.

Khi Thạch Hiểu Mẫn ôm ba mươi chiếc áo choàng và mười hai chiếc đai lưng trở lại công ty tạp chí, đã gần tới giờ tan sở, nàng sợ Samantha chờ không được, nên vội vàng lao tới thanh máy, vì sốt ruột khiến nàng lảo đảo, may là không có ngã, nhưng mấy hộp quần áo trên tay đều bị rơi xuống tán lác, không ít áo choàng và đai lưng từ trong hộp rơi ra.

Thạch Hiểu Mẫn gấp đến độ muốn khóc, chỉ có thể ngồi xổm xuống nhặt từng bộ xếp gọn gàng rồi đặt vào trong hộp, một gã bảo vệ tiến lên giúp nàng thu lại, Thạch Hiểu Mẫn vội vã cảm ơn, nhân viên an ninh kia lại nói: “Người một nhà, cần gì phải nói cảm ơn.”

Thạch Hiểu Mẫn nghe thanh âm kia hết sức quen thuộc, liền ngẩng đầu lên nhìn sau khi rõ ràng thấy hình dạng của tên bảo vệ nhiệt tâm này, liền kinh hô: “Thạch Thiên! Người... Người tại sao lại ở chỗ này?”

Biểu tình của Thạch Thiên rất kỳ lạ nói: “Không nhìn thấy quần áo ta đang mặc sao? Chúng ta bây giờ là đồng sự rồi.”

Thạch Hiểu Mẫn trong lúc nhất thời phản ứng không kịp, trừng mắt nói: “Đồng sự... Người cũng tới công ty tạp chí này làm à?”

Thạch Thiên cười nói: “Người không phải nói thời gian một năm ta cũng không thể tìm được việc sao, hiện tại thấy thế nào, chỉ một ngày ta đã tìm được việc, hơn nữa lại cùng chỗ với người, so với người còn lợi hai hơn ba mươi lần a!”

Thạch Hiểu Mẫn ôm lấy đồng hồ nói: “Cũng coi như là ta nói đúng rồi, người cũng chỉ có thể làm bảo vệ mà thôi, hiện tại ta đang vội, lát nữa tan tầm, người đừng có chạy lung tung, ở chỗ này chờ ta.” Không đợi Thạch Thiên trả lời, nàng vội vã chạy tới phòng làm việc của Samantha.

87. Chương 87: Người Có Biết Lão Tử Là Ai Không?

Buổi trưa Thạch Thiên nhận được tin của công ty tạp chí, quản lí ban nhân sự tuy rằng nghĩ tuổi của hắn còn quá nhỏ, bất quá cũng hơn mười sáu tuổi rồi, cũng không được tính là lao động ngoài vị thành niên, hơn nữa chủ biên lại tự mình an bài, cũng không dám chậm trễ, lập tức gửi thông báo mời hắn đi làm, dù sao đây cũng chỉ là làm bảo vệ cho có mà thôi.

Tạp chí Thiên Tư không hổ là tờ báo dẫn dắt trào lưu một thời nay, ngay cả trang phục của bảo vệ cũng thiết kế khác thường, Thạch Thiên mặc vào trông càng thêm tuấn mỹ, mái tóc tán loạn được chiếc mũ che đi, khiến mấy nữ nhân viên đi qua không khỏi liếc mắt nhìn hắn rồi nghị luận.

Thạch Thiên đương nhiên có thể cảm giác được ánh mắt khác thường của các nàng, hắn cũng chẳng buồn để ý tới, cũng không hề cảm thấy bất khoan, nữ viên chức ở đây xác thực mỗi người đều ăn mặc rất mát, dung nhan xinh đẹp, có thể nói là mỹ nữ như mây, hơn nữa cũng không phải giống mấy cô nương như Hạng Kiều, nếu mấy nàng ta muốn chiếm “Tiện nghi” của hắn, hắn cũng không cự tuyệt.

Hắn nhìn xung quanh một chút cũng không thấy Thạch Hiểu Mẫn, nghĩ thầm chẳng lẽ nàng không đi làm, hoặc là không qua được phỏng vấn, vậy chẳng phải lão tử đi làm nửa ngày đều phí công hay sao...

Vì vậy hắn đi tới trước sân khấu hỏi mấy vị tiểu thư ở đó, lúc này mới biết được Thạch Hiểu Mẫn bị chủ biên sai đi làm mấy công việc vặt rồi, đợi mãi cho tới khi tan tầm mới thấy nàng bê một đồng hồ lớn vội vàng trở lại. Lại nhìn thấy bộ dạng khổ cực của nàng, Thạch Thiên có chút yêu thương, vốn định lập tức gọi nàng không nên làm nữa, thế nhưng sau khi nghĩ lại lại thôi, nghĩ để nàng chịu khổ một chút cũng hay, mình không nên ra tay là hay nhất.

Cửa thanh máy lầu ba mươi lăm mở ra, có vài người từ trong thang máy đi ra, trong đó có một thanh niên mặc âu phục đi giày da, vẻ mặt tức giận, phía sau còn có bốn tên đàn ông to lớn đi theo, tuy rằng cũng đều mặc âu phục, nhưng vừa nhìn đã biết thanh niên này là bảo vệ, năm người không thèm liếc mắt một cái với Thạch Thiên, trực tiếp đi tới phòng công ty tạp chí.

Thạch Thiên thấy đám người này khí thế bừng bừng, vàng mắt đen tối, tuổi cũng không lớn lắm, vàng mắt cũng có chút thâm quầng, hiển nhiên là làm việc quá độ. Nhất định là đám người “Phong lưu nhân sĩ” như lời Kim Hinh đã nói. Hắn thấy bọn họ đi vào, liền quát lớn: “Các người đứng lại cho ta.”

Thanh niên kia quay đầu lại vô cùng kinh ngạc nhìn Thạch Thiên, hỏi: “Cậu gọi tôi sao?”

Thạch Thiên chạy tới trước mặt bọn họ gật đầu nói: “Lời vô ích, ở đây ngoại trừ ta và mấy người các người ra còn có ai khác đâu, chẳng lẽ lão tử lại tự nói với mình.”

Thanh niên kia khinh miệt cười nói: “Cậu vừa tới sao, không nhận ra ta sao?”

Thạch Thiên nói: “Lão tử không rảnh để biết người, trước tiên giới thiệu về mình đi, không thì đừng mong bước vào.”

Một vị tiểu thư đứng ở sân khấu thấy tình huống như vậy, vội vàng chạy tới nói: “Nguyên lai là Quách tiên sinh, đây là bảo vệ mới tới của công ty tạp chí, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, cho nên không biết ngài, xin ngài đừng trách móc.” Sau đó nàng ta nhẹ giọng nói bên tai Thạch Thiên: “Vị này chính là Quách Gia Nhân chủ tập đoàn Tinh Hồng, chính là ông chủ của tòa cao ốc này, cậu không thể thất lễ như thế được.”

Quách Gia Nhân có vẻ phong độ cười nói: “Không sao, người không biết không thể trách

, Samantha tiểu thư có ở đây không, tôi tới tìm nàng ta.”

Vị tiểu thư này nói: “Thật ngại quá, Samantha tiểu thư đang làm việc, cho nên nàng phân phó không cho bất cứ người nào vào quấy rầy.”

Quách Gia Nhân ha ha cười nói: “Tôi và Samantha tiểu thư là bạn bè lâu năm rồi, nếu tôi vào nàng sẽ không trách cô đâu.” Nói xong cũng hần liền xông vào bên trong.

Tiểu thư trực ở đại sảnh muốn ngăn lại, thế nhưng lại không kịp, liền thấy Thạch Thiên tiến lên nhẹ nhàng đẩy lên ngực Quách Gia Nhân, quát mắng: “Không có nghe thấy tiểu thư này nói sao, Samantha tiểu thư không rảnh để gặp mấy người.”

Quách Gia Nhân cảm giác một cỗ lực lượng mạnh mẽ hướng tới bản thân, không tự chủ được lùi lại phía sau mấy bước, may là phía sau có bốn gã bảo vệ đỡ hần, nếu không đã đặt móng xuống sàn rồi. Hần ở trong cao ốc của mình sao có thể bị mất mặt như thế, mặc dù biết Samantha ở bên trong công ty tạp chí nhưng cũng không thể bảo trì phong độ được nữa, liền quát lên với bốn tên bảo vệ ở phía sau: “Đem tiểu tử này ném ra khỏi cao ốc cho tao, tao không muốn nhìn thấy mặt hần nữa.”

Bốn gã bảo vệ sớm đã ngứa mắt với Thạch Thiên, chỉ chờ Quách Gia Nhân kêu động thủ là xông lên, nghe thấy chủ nhân nói thế, đâu có do dự, nháy mắt đã xông tới trước mặt Thạch Thiên.

Người ở bên trong công ty tạp chí cũng nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, không ít người chạy ra xem có chuyện gì xảy ra, chỉ nghe thấy một tiếng quát yêu kiều: “Dừng tay...” Dĩ nhiên là tiểu thư Samantha.

Bốn gã bảo vệ cũng không có nghe thấy Quách Gia Nhân phân phó sẽ không dừng tay, hai người đầu tiên vọt tới trước mặt bảo tiêu, thân thủ chộp tới hần. Nhưng cảm giác bóng người trước mặt chợt lóe lên, liền chộp vào khoảng không, sau đó chỉ nghe thấy bốn âm thanh giòn dẽ “Chát, chát, chát, chát” Bốn gã bảo vệ đều ăn mỗi người một cái bạt tai, sau đó trên mặt truyền đến một cơn đau nhức, trong đầu “Ong ong” Rung động, cuối cùng cảm giác trời đất quay cuồng, bốn người đều ngã nhào xuống đất.

Thạch Thiên không hề quản tới bốn người này, đi tới trước mặt Quách Gia Nhân, cười lạnh hỏi: “Biết lão tử là ai không?”

Quách Gia Nhân thấy tình thế đảo ngược, một hồi luống cuống tay chân, rung giọng nói: “Không...Không... Không biết, người... Người muốn làm gì?”

Thạch Thiên lấy tay chỉ vào tiểu thư trực ban, buồn bực nói: “Không biết sao? Vừa nãy tiểu thư này chẳng phải nói cho người biết lão tử là ai rồi sao?”

Quách Gia Nhân rung giọng nói: “Người... Người là người mới... Bảo vệ mới...”

Thạch Thiên cả giận nói: “Biết lão tử là bảo vệ ở đây sao còn cố xông vào, muốn bị đòn có phải không!”

Quách Gia Nhân nghĩ thầm hần không nghĩ tới mối nhục trước mắt, sau này sẽ thu thập tiểu tử người cũng không muộn, hần vội nói: “Đều không phải, đều không phải.”

Thạch Thiên thấy hần mềm nhũn ra, cũng không muốn bản thân ngày đầu tiên đi làm đã gây nháo sự, cho nên quát lớn: “Người nghe kỹ cho ta, sau này lão tử làm bảo vệ ở đây, nói đúng ra là an toàn ở đây do lão tử phụ trách, nếu muốn đến tán gái phải được sự đồng ý của lão tử mới được, bất quá lão tử sẽ không đồng ý như vậy, cho nên người cũng đừng trở lại nữa, hiểu chưa?”

Quách Gia Nhân vội vàng gật đầu nói: “Vâng vâng vâng, hiểu rồi.”

Thạch Thiên đi tới chỗ bốn gã bảo vệ vẫn còn nằm trên mặt đất, đã cho mỗi gã một cước, đuổi vào cửa thang máy, rồi quay lại nói với Quách Gia Nhân: “Còn đứng đó làm gì, còn không cút!”

Lúc này vừa vặn có người từ trong thang máy đi ra, Quách Gia Nhân vội vàng chạy vào, cũng không quản bốn gã bảo vệ sống hay chết, mau chóng đóng cửa thang máy lại, một lát sau bốn gã bảo vệ kia mới đứng lên, chạy tới một cửa thang máy khác.

Thạch Thiên xoay người thấy mấy người nhân viên công ty tạp chí biểu tình quái dị nhìn hần, hần cười nói: “Nhìn kỹ chưa, từ giờ các người có thể yên tâm, sắc lang đã bị ta đuổi đi rồi.”

88. Chương 88: Tính Tình Của Tiểu Hải Tử

Mọi người thấy Thạch Thiên đánh chủ nhân của cao ốc thiếu gia Quách gia, vậy mà khuôn mặt lại thản nhiên như vậy, không lo lắng đến hậu quả, bọn họ đều có chút lo lắng dùm hần, lại nghe hần nói thú vị như vậy, ai cũng cảm thấy buồn cười, thế nhưng lại bắt gặp khuôn mặt lạnh như băng của Samantha, cũng không ai dám cười, tất cả đều chạy về vị trí làm việc của mình.

Samantha nhìn Thạch Thiên một lát, sau đó lạnh lùng nói: “Cậu đi theo tôi.” Nói xong liền xoay người quay về phòng làm việc.

Thạch Thiên nghe giọng nói băng lãnh của Samantha, vốn cũng đang buồn bực nghĩ không thêm để ý đến nàng nữa, thế nhưng Thạch Hiểu Mẫn lại chạy tới trách cứ nói: “Người thế nào vừa mới đi làm đã gây rắc rối rồi, bây giờ phải làm sao đây... Còn đứng ở đây làm gì, chủ biên gọi người kìa.” Thạch Thiên thấy nàng khấn trương như vậy, trong ánh mắt còn toát ra vẻ thân thiết, ý nghĩ không khỏi mềm ra, nghĩ thầm bản thân dù sao cũng là ngày đầu tiên đi làm bảo vệ, cũng không thể không nên mặt nữ nhân này, nghĩ thế hần liền đi vào phòng làm việc của Samantha.

Sau khi Samantha ngồi xuống, liền nói ngay: “Cậu chính là người do Kim tiểu thư giới thiệu tên là Thạch Thiên sao?”

Thạch Thiên mặc kệ cái gì là thủ trưởng hay cấp dưới, cũng không quản Samantha có mời hần ngồi hay không, hần liền tự tiện ngồi xuống một bên ghế, bắt chéo chân, nói: “Không sai.”

Ngày hôm qua Samantha nghe Kim Hinh muốn nàng giúp một người xin làm bảo vệ công ty tạp chí, chuyện này đương nhiên là nhỏ, nàng cũng không hề để ở trong lòng, sau khi hỏi tên hần là Thạch Thiên, nàng liền đáp ứng luôn, hiện tại nhìn thấy Thạch Thiên mới phát hiện chuyện này không nhỏ như nàng tưởng tượng, vội vàng tra tư liệu từ máy tính về thân phận người này, phát hiện hần chỉ có mười sáu tuổi, nàng nghĩ thầm Kim Hinh thế nào lại giới thiệu tới một đứa bé tới, thiếu chút nữa được coi là lao động trẻ em rồi.

Thấy hần tự động ngồi trên ghế salon thản thái so với mình lại còn cao ngạo hơn, nàng có chút khó chịu, một thời không biết nói gì, nhớ tới chuyện hần vừa đánh Quách Gia Nhân, biểu tình cao ngạo như vậy, trông vừa buồn cười lại vừa lo lắng, dù sao cũng là người Kim Hinh giới thiệu tới, nếu là vì đắc tội với người quyền quý có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tương lai khó có thể ăn nói với Kim Hinh.

Lúc này Suni chạy vào phòng làm việc nói: “Samantha tiểu thư, Kim Hinh tiểu thư tìm người, hiện giờ đang đứng ở cửa đợi.”

Samantha đang muốn nói chuyện của Thạch Thiên với Kim Hinh, vội nói: “Mau mời nàng vào đi.”

Suni mới vừa lui ra ngoài, Kim Hinh liền tiến vào, thân thiết nói với Samantha: “May là cậu còn chưa tan tâm, tớ đang muốn cảm ơn cậu đây...” Nàng chợt phát hiện ra Thạch Thiên đang ngồi trên ghế salon, vô cùng kinh ngạc nói: “Cậu sao lại ở... Tớ đang muốn mời Samantha đi ăn cơm, cậu đi luôn nhé?”

Thạch Thiên đương nhiên là muốn cùng Thạch Hiểu Mẫn về nhà, cho nên đứng dậy nói với Kim Hinh: “Ta không đi.” Sau đó hỏi Samantha: “Người còn có việc gì muốn nói với ta không?”

Samantha nghe Thạch Thiên gọi thẳng nàng là “Người” Không hề kính trọng, trong lòng tức giận đang muốn phát tác, nhưng lại ở trước mặt Kim Hinh nên không tiện. Hơn nữa từ trong giọng nói của Kim Hinh đối với Thạch Thiên dường như Kim Hinh tựa hồ đối với vị thiếu niên này có điểm kính nể, cũng cảm thấy kì quái, nghĩ thầm đợi lát nữa sẽ hỏi rõ ràng nàng ta chuyện này, nàng liền nói: “Tạm thời không có gì, cậu cũng nên nghỉ đi.”

Kim Hinh chờ Thạch Thiên đi rồi, bất an hỏi: “Hần có đúng là làm ra chuyện gì rồi không?”

Samantha mắt trắng dã liếc Kim Hinh, nói: “Xem ra cậu đã sớm đoán ra hần sẽ gây chuyện, tớ đang muốn tìm cậu đây, không phải là muốn mời tớ đi ăn sao, đi thôi.”

Hai người đều là nhân vật của đại chúng, đặc biệt là Kim Hinh, nếu muốn ở bên ngoài ăn trọn một bữa cơm, không bị người ngoài quấy rầy, cũng không thể tới phòng ăn bình thường, chỉ có thể tìm một phòng ăn tư nhân cao cấp mà thôi. Sau khi ngồi xuống Kim Hinh lại hỏi: “Ngày hôm nay hần đã gây ra chuyện gì vậy?”

Samantha nghi hoặc nhìn Kim Hinh, nói: “Cậu trông rất khẩn trương vì chuyện của hấn thì phải, ngày hôm nay hấn thiếu chút nữa đánh Quách Gia Nhân, còn đánh bị thương mấy người bảo vệ Quách Gia Nhân nữa, cậu nói xem làm sao bây giờ, Quách gia tại Hongkong thế lực rất mạnh, có nên để hấn trốn đi hay không?”

Kim Hinh thở phào nhẹ nhõm nói: “Nguyên lai là chuyện này, nếu chưa đánh Quách Gia Nhân, hấn là không có phiền toái gì lớn, cậu không cần sợ.”

Samantha tức giận nói: “Tớ sao phải sợ chứ, Quách gia vẫn còn coi trọng danh dự, không đến mức vì chuyện này mà đụng vào tớ, tớ thật sự lo lắng vì người bạn của cậu. Mà tên Thạch Thiên này là ai? Bốn người bảo vệ của Quách Gia Nhân đều là dùng rất nhiều tiền để mời tới, thế mà đều không thấy hấn động thủ như thế nào, đã bị đánh ngã trên mặt sàn rồi, thật là đáng sợ.”

Kim Hinh từng nghe qua Hạng Hồng nói Thạch Thiên đã từng đánh hai trăm người cùng một lúc, chuyện này đối với nàng cũng không có gì ngạc nhiên, từ thái độ của Hạng gia đối với Thạch Thiên mà xem, Thạch Thiên cũng không sợ Quách gia tới tìm hấn, Hạng gia tuy rằng không có nhiều tiền như Quách gia, thế nhưng thế lực so với Quách gia lại lớn hơn, cũng càng không dễ chọc vào. Nàng liền cười nói: “Tớ không phải không nói cho cậu biết, thực ra tớ cũng không rõ thân phận của hấn là gì, bất quá có thể cam đoan với cậu hấn không phải là người xấu, chỉ là tính tình không tốt lắm, cậu cũng không cần lo thay hấn.”

Samantha ngạc nhiên nói: “Ý của cậu là... Quách gia cũng không dám động đến hấn?”

Kim Hinh lắc đầu nói: “Quách gia có dám hay không động tới hấn tớ không biết, nhưng Quách gia hấn là không thể trêu vào hấn.”

Samantha thất kinh, Quách gia cũng được xếp vào những nhà giàu nhất trên thế giới, bài danh ngoài vị trí một trăm người giàu nhất, Kim Hinh lại nói là Quách gia không thể trêu vào một người bảo vệ của công ty mình, điều này sao có thể khiến nàng tin được, nàng nhin không được hỏi lại: “Rốt cuộc hấn là ai vậy?”

Kim Hinh nói: “Tớ vốn không nên đem chuyện của hấn nói lung tung, bất quá chúng ta là bạn thân của nhau, tớ cũng tin cậu, mà cậu cũng đáp ứng tớ thu hấn làm bảo vệ cho nên tớ mới đem chuyện này nói ra, chỉ biết là Hạng gia cũng không dám đắc tội với hấn, cho nên Quách gia cũng không thể trêu vào hấn.”

Samantha đương nhiên biết bối cảnh của Hạng gia, liền rụ giọng nói: “Vậy sao cậu lại đùa bỡn mà đem hấn tới chỗ tớ làm bảo vệ, hấn tới công ty tớ có mục đích gì?”

Kim Hinh cười nói: “Lần trước nghe cậu nói, bình thường ở công ty hay có người tới quấy rầy cậu và đám nhân viên, cho nên mới mời một vị siêu cấp bảo vệ tới, hiện giờ cậu yên tâm rồi nhé, sau này cũng không cần lo lắng có người đến quấy rầy các cậu nữa, cậu hấn là nên cảm ơn hấn cho tốt mới đúng a.”

Samantha sảng giọng nói: “Tớ nói thật mà, không phải là cùng cậu nói giỡn, để tớ mỗi ngày đều thấy một người đáng sợ như vậy, lại không rõ mục đích của hấn là gì, tớ sao có thể yên tâm công tác đây.”

Kim Hinh nói: “Mục đích hấn tới công ty của cậu rất đơn giản, cũng không liên quan trực tiếp gì tới công ty tạp chí của cậu, dù sao sau này ngày nào cậu cũng có thể gặp hấn rồi, tự mình hỏi hấn đi. Chỉ cần cậu đối tốt với hấn, hấn sẽ đối tốt lại với cậu, không cần lo lắng hấn sẽ hại cậu, kì thực tính tình của hấn chỉ hơi kì quái một chút thôi, cũng không gây hại cho ai cả, hấn cũng chỉ như là một cậu nhóc thôi mà.”

Samantha buồn bực nói: “Hấn thoát nhìn chính là một cậu nhóc mà.”

89. Chương 89: Ta Giúp Người Làm Chủ

Thạch Thiên cùng Thạch Hiểu Mẫn khi về đến nhà, Thạch Lệ đã ở nhà rồi, nàng vô cùng kinh ngạc hỏi: “Hiểu Mẫn, không phải ngày hôm nay em đi làm sao, thế nào mà hai người lại cùng nhau trở về.”

Thạch Hiểu Mẫn thở phì phì nói: “Hỏi hấn đi, tiểu tử này ngày hôm nay cũng đi làm rồi, lại cùng làm một chỗ với em nữa.”

Thạch Lệ đột nhiên hiểu ra, bất quá không nghĩ tới điểm bất thường, nói: “Đi làm cũng tốt, cuối cùng so với ở nhà còn hay hơn... ít nhất... Sẽ không buồn chán, còn có thể học được vài thứ.”

Thạch Hiểu Mẫn cả giận nói: “Em không phản đối hấn đi làm, chỉ là hấn... Ngày đầu tiên hấn đi làm đã gây rắc rối rồi...”

Thạch Lệ giật mình nói: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Thạch Thiên cười nói: “Người đừng nghe nàng nói bậy, ta có thấy rắc rối gì đâu...”

Thạch Hiểu Mẫn trừng to mắt nói: “Còn dám nói không có, chị, ngày hôm nay hấn đi làm đã đánh người đó.”

Thạch Thiên phản bác nói: “Ta là bảo vệ của công ty tạp chí, có dám tặc muốn xông vào công ty quấy rầy các người, ta đương nhiên phải đuổi bọn họ ra ngoài rồi.”

Thạch Hiểu Mẫn phun phì phì nói: “Ta xem người mới là dám tặc á, ta hỏi người, trên cổ người... Có vết son hồng kia là ở đâu ra?”

Thạch Thiên vốn không chú ý đến điểm này, nhưng trước mắt hai người hậu nhân của mình cũng có chút ngưỡng ngùng, trên mặt hơi có chút cảm giác nóng lên, hấn vội lấy tay bưng cái ấn ở cổ, lúng túng nói: “Cái này... Đó là bởi vì lão tử đụng phải hai nữ dám tặc...”

Thạch Lệ hiện tại quan tâm chính là chuyện Thạch Thiên đánh người, cho nên nói: “Được rồi... Trước tiên là nói về chuyện người đánh người đi, đã đánh bị thương người rồi sao? Có nghiêm trọng không?”

Thạch Hiểu Mẫn giành nói: “Người bị đánh hình như là bảo vệ, một lúc sau bọn họ có thể rời khỏi, khả năng là không bị trọng thương, bất quá em nghe người khác nói, người nọ là một đại nhân vật, ngay cả chỗ bọn em làm cũng là cao ốc của hấn. Thạch Thiên sau này tốt nhất không nên đi làm nữa, nên người ta tìm tới thì làm sao bây giờ, bất quá chủ biên vừa rồi đem Thạch Thiên gọi vào nói chuyện rồi. Em xem tiểu tử này tám phần mười là bị sa thải rồi.” Sau đó nàng quay sang hỏi Thạch Thiên: “Vừa rồi chủ biên tìm người nói chuyện gì?”

Thạch Thiên cười nói: “Nàng hỏi tên của ta, còn khen ta biểu hiện rất anh dũng, chuẩn bị thưởng cho ta nữa a.”

Thạch Hiểu Mẫn trách mắng: “Thưởng cho cái đầu của người ý, cứ tự cho mình là hoàn mỹ.”

Thạch Lệ nói: “Nếu chủ biên chưa từng trách tội Thạch Thiên, em cũng đừng trách hấn nữa, làm bảo vệ xác thực là không thể cho người khác tùy tiện tiến vào công ty. Bất quá đánh người chính là người sai, sau này không nên hành động như vậy nữa.” Nửa câu sau là nàng nói với Thạch Thiên, Thạch Lệ cũng không sợ Thạch Thiên bị người khác trả thù, nàng biết rõ năng lực của Thạch Thiên hơn là Thạch Hiểu Mẫn, mặc kệ là đến bao nhiêu người, Thạch Thiên tự bảo vệ mình cũng không thành vấn đề, đối phương nếu là thương nhân, hấn là không đến mức vì việc nhỏ này mà thuê sát thủ tới, hoặc trái lệnh cấm mà dùng tới vũ khí báo thù.

Thạch Hiểu Mẫn bỗng nhiên lại hưng phấn, giọng the thé nói: “Chị, ngày hôm nay em thấy được Kim Hinh rồi nhé. Thật xinh đẹp a, so với trong phim ảnh còn xinh đẹp hơn...” Sau đó nàng lại hung hăng trừng mắt nhìn Thạch Thiên nói: “Đều bị người làm hại đến nỗi làm ta hết hồn, cho nên quên luôn xin chữ kí của nàng.”

Thạch Thiên liền cảm thấy phiền muộn, nghĩ thầm điều này sao lại đổ lên đầu ta. Xem ra chỉ cần dây vào phụ nữ đều chuốc lấy phiền phức, hậu nhân của mình cũng không ngoại lệ. Không phải chỉ là một chữ kí của Kim Hinh thôi sao... Vết son trên cổ lão tử chính là Kim Hinh dùng miệng ký “tên” lên đó, nếu như người cũng muốn, lần sau lão tử sẽ để nàng cắn lên mặt người...

....

Một chiếc xe hơi thật lớn đậu gần cửa cao ốc Cảng Tinh, ngồi trên xe có hơn mười người đàn ông vóc dáng cao to, cơ bắp cuộn cuộn, mỗi người trong tay đều cầm một chiếc gậy bóng chày, trong đó có hai người khuôn mặt sưng húp, chính là hai người trong số bốn gã bảo vệ ngày hôm qua bị côn đáng ghê.

Lúc này hai người mất phun ra lửa giận, cũng không nháy mắt một cái nhìn chăm chăm ra ngoài cửa xe, bọn hấn đang tìm mục tiêu báo thù trong đám người cuộn cuộn ra vào cao ốc. Trong đó một gã đại hấn chỉ vào một nam một nữ cách đó hơn trăm mét, nói: “Lưu ca, bọn họ tới rồi.”

Một tên mặt sừng nghiêm mặt chỉ về phía đối diện, quả thực là người niên thiếu ngày hôm qua đánh bọn họ, hần trầm giọng nói: “Lái xe qua đó...” Hần nói với mười đại hán trong xe: “Mọi người cẩn thận một chút, tiểu tử này có chút bản lĩnh, dường như có tập qua công phu, không dễ đối phó đâu.”

Hơn mười đại hán thấy mục tiêu chỉ là một thiếu niên choai choai, vẻ mặt cũng trở nên thoải mái, nhưng ngoài miệng lại nói: “Lưu ca cứ yên tâm.”

Một chiếc xe Rolls-Royce màu xám đỗ trước cửa cao ốc Cảng Tinh, từ trên xe nhảy xuống một cô gái tóc dài, gọi to hướng tới một nam tử chạy tới. Người tên là Lưu ca đột nhiên hô: “Dừng xe, mau dừng xe.” Tài xế vội vàng đạp phanh, ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn Lưu ca.

Tên đại hán mặt sừng kia kỳ quái nói: “Thiếu Vi tiểu thư tại sao lại biết thằng nhóc này?”

Lưu ca cau mày, lấy điện thoại ra gọi cho Quách Gia Nhân, sau khi điện thoại được kết nối, liền vang lên giọng nói của Quách Gia Nhân hỏi: “Thế nào, giải quyết xong rồi sao?”

Lưu ca nói: “Thưa thiếu gia, có điểm ngoài ý muốn còn chưa có động thủ...”

Quách Gia Nhân mắng: “Nuôi các người đúng là toi cơm, giáo huấn một thằng nhóc bảo vệ cũng không làm được, không phải ta đã nói cho nói cho các người biết rồi sao, chỉ cần đánh hần không chết là được, ta đảm bảo các người không có việc gì.”

Lưu ca nói: “Nhân thiếu gia à, ngài hiểu lầm rồi, không phải chúng ta sợ bị kiện, mà là thằng nhóc này có quen biết với Thiếu Vi tiểu thư, hiện tại hần và Thiếu Vi tiểu thư đang ở cửa cao ốc nói chuyện phiếm, dường như rất thân nữa.”

Quách Gia Nhân hỏi: “Thiếu Vi? Là cháu gái Quách Thiếu Vi của ta à?”

Lưu ca vội nói: “Đúng vậy đúng vậy, chúng ta vừa định động thủ, liền thấy Thiếu Vi tiểu thư xuất hiện, chúng ta sợ làm tổn thương Thiếu Vi cho nên mới không dám động thủ.”

Đợi một lúc lâu, trong điện thoại mới truyền đến giọng nói của Quách Gia Nhân: “Ngày hôm nay khoan hãy động thủ, chờ ta hỏi cho rõ đã.”

.....

Từ trên chiếc xe Rolls-Royce nhảy xuống một thiếu nữ chính là Quách Thiếu Vi, hôm nay ông nội của nàng Quách Bình Liêm và Quách gia tam huynh đệ cùng tới, nàng ở trên xe ngó thấy Thạch Thiên hơn một tháng không gặp, vừa thấy hần liền vui mừng không ngớt nhảy từ trên xe xuống, chạy đến chỗ Thạch Thiên.

Thạch Thiên thấy Quách Thiếu Vi vội vã chạy tới, trong lòng âm thầm kêu khổ, thiếu chút nữa định trốn phía sau Thạch Hiểu Mẫn.

Quách Thiếu Vi chạy đến trước mặt Thạch Thiên, hơi thở dốc một chút, liền nói: “Thạch Thiên, em tìm được anh rồi, thế nào mà không đi học nữa, bọn em nhớ anh đến chết mất...” Dưới sự kích động nàng cũng không hề cố kỵ nói hết lời thực tâm ra.

Thạch Thiên vội vàng ngăn lời nàng lại, nói: “Dừng... Các người muốn yêu ai thì cứ tìm người đó, nghìn vạn lần đừng tìm ta.”

Quách Thiếu Vi tam nữ các nàng cũng đã quen với giọng điệu của Thạch Thiên rồi, dù sao cũng đã hạ quyết tâm không ngừng, liên tục theo đuổi hần, nàng làm bộ không có nghe thấy Thạch Thiên nói, liền hỏi: “Anh sao lại tới chỗ này, muốn vào tòa cao ốc này sao?”

Thạch Thiên đầu cúi nói cho nàng biết mình làm ở đây, nếu nói ra hậu quả sẽ không thể lường được, hần vội nói: “Ta... Ta đi dạo phố...”

Quách Thiếu Vi nói: “Tốt, em cùng đi dạo phố với anh, chúng ta cùng đi thôi.”

Thạch Thiên chỉ vào mấy người vừa mới bước ra khỏi chiếc Rolls-Royce, chỉ vào một lão già nói: “Người nọ hình như là đang đợi người, người hãy cùng hần đi dạo phố đi.”

Quách Thiển Vi quay đầu lại hướng tới lão già khoát khoát tay, tựa hồ là thay lời tạm biệt, lão già kia do dự một lát, sau đó đi vào tòa cao ốc. Quách Thiển Vi quay đầu lại nói với Thạch Thiên: “Được rồi, đó là ông nội của em, ông còn ước gì em không quần lầy ông nữa là.”

Thạch Thiên cũng ước gì nàng đừng quần lầy mình, nghĩ thầm lão tiểu tử đó thật là hiểu biết, biết được cháu gái mình đáng ghét như vậy, nhưng cũng không nên đẩy sang người lão tử chứ. Hắn cảm tức chỉ chỉ vào Thạch Hiểu Mẫn bên người, nói: “Không phát hiện ra đã có người cùng ta dạo phố rồi sao, người hãy đi làm phiền ông nội của người đi.”

Quách Thiển Vi lúc này mới chú ý tới bên cạnh hắn còn có Thạch Hiểu Mẫn này giờ không lên tiếng, nàng run giọng nói: “Cô ta... Cô ta là gì của anh?”

Thạch Thiên thấy tựa hồ có chút hiệu quả, đắc ý: “Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là người rất quan trọng rồi.”

Thạch Hiểu Mẫn ở bên cạnh nhìn hồi lâu, cũng đã nhìn ra một ít đầu mối, bất quá tình không rõ ràng lắm thiếu nữ đáng yêu trước mắt này vì sao lại tình nguyện dây dưa với Thạch Thiên, có vẻ như thiếu nữ này cực kỳ si mê đối với Thạch Thiên, nàng nghĩ Thạch Thiên sau khi chiếm tiện nghi của người ta, rồi muốn đá nàng, bây giờ lại coi mình làm lá chắn, cho nên nàng đâu có thể nhìn được, quay sang mắng Thạch Thiên: “Người thế nào lại làm vậy đối với một cô bé, thật quá ác tâm rồi!”

Trong lòng Thạch Thiên thầm kêu hồng bét, muốn ngăn cũng không kịp, Thạch Hiểu Mẫn vươn tay ra trước mặt Quách Thiển Vi rồi nói: “Chào, chị tên là Thạch Hiểu Mẫn.”

Vốn thần tình đang đại ra, vẻ mặt thê lương, Quách Thiển Vi liền giật mình: “Chị cũng là người họ Thạch? Thạch trong từ tảng đá à?”

Thạch Hiểu Mẫn gật đầu nói: “Đúng vậy, chị là họ hàng của Thạch Thiên, sau này nếu hắn có khi dễ em vậy cứ nói cho chị biết, chị giúp em thu thập hắn.”

Về mặt của Quách Thiển Vi đột nhiên biến thành vui mừng vạn phần, hô to một tiếng, dùng hai tay nắm lấy tay của Thạch Hiểu Mẫn, giống như con tôm he nhảy bật lên, thiếu chút nữa khiến Thạch Hiểu Mẫn sái cả tay, sau đó trừng mắt liếc Thạch Thiên, nũng nịu nói với Thạch Hiểu Mẫn: “Chị Thạch, hắn xấu lắm, luôn khi dễ em.” Nàng mặc dù có chút ngốc nghếch, thế nhưng cũng không quá ngu, biết lúc này tranh thủ sự đồng tình của Thạch Hiểu Mẫn là rất quan trọng, về mặt lập tức trở nên vạn phần ủy khuất, tựa hồ như chịu đựng rất nhiều sự dày vò của Thạch Thiên vậy, trình độ biểu diễn của nàng thập phần hoàn hảo.

Thạch Thiên rất là cảm tức, hét lên: “Lão tử khi dễ người lúc nào...”

Thạch Hiểu Mẫn vội vàng kéo Quách Thiển Vi vào trong lòng, quát lên với Thạch Thiên: “Người còn không biết xấu hổ, tiểu cô nương đơn giản xinh đẹp như thế sao có thể nói dối ta chứ? Người cho ta cũng là tiểu hài tử sao? Mau xin lỗi người ta đi.” Nàng nhẹ nhàng vỗ vai Quách Thiển Vi, trấn an nói: “Đừng sợ, chị sẽ giúp em làm chủ.”

Quách Thiển Vi ghé vào vai Thạch Hiểu Mẫn, liên tục gật đầu, trong miệng liên tục “Ừ a” đáp lại.

Thạch Thiên buồn bực nói: “Lão tử không ngờ lại thất bại như vậy!”

90. Chương 90: Cô Nương Rất Hiểu Chuyện

Thạch Hiểu Mẫn thấy Thạch Thiên quả nhiên là kẻ bạc tình bạc nghĩa, nhất định không chịu hướng tới cô bé đáng thương này xin lỗi, làm ra một bộ không nhận mình sai, nàng rất phiền não, nhẹ đẩy Quách Thiển Vi trong lòng ra, đang định mạnh mẽ lên án hắn.

Quách Thiển Vi cũng sợ bọn họ làm âm ỉ, vội vàng kéo cánh tay của Thạch Hiểu Mẫn, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Chị Thạch à, quên đi, cũng không thể hoàn toàn trách hắn.”

Thạch Hiểu Mẫn nghe vậy càng tức giận, trừng mắt nhìn Thạch Thiên, hô to: “Thấy không, nàng là một cô nương rất hiểu chuyện, người ác tâm như vậy đối với nàng, thế mà nàng vẫn nói hộ người.”

Thạch Thiên vốn sẽ không muốn cùng người lý luận, nếu là người khác hẳn đã xông lên cho nàng một bài học rồi, thế nhưng hẳn không thể dùng biện pháp cũ đối với hậu nhân của mình và Dương Nhu, nhìn nàng không nói lí lẽ, hẳn cũng không thêm để ý đến nữa, quay mặt đi nơi khác, để cho nàng muốn nghĩ gì thì nghĩ, lão tử mặc kệ các người.

Quách Thiển Vi thấy vậy trong lòng phát sầu, nhưng sợ làm lớn chuyện sẽ khiến Thạch Thiên càng thêm ghét nàng, liền chuyển trọng tâm câu chuyện đi, nói với Thạch Hiểu Mẫn: “Chị Thạch, bọn chị định đi dạo phố ở đâu thế, cho em đi với nhé?”

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Em đừng nghe hẳn nói lung tung, bọn chị không phải đi dạo phố mà là đi làm, ở bên trong cao ốc đó.”

Quách Thiển Vi vui mừng nói: “Thật vậy chẳng, bên trong cao ốc Cảng Tinh phải không?” Cao ốc này chính là sản nghiệp nhà nàng, nếu như Thạch Thiên làm ở chỗ này, sau này có cơ hội đi tìm hẳn rồi.

Thạch Hiểu Mẫn gật đầu nói: “Đúng vậy, tại tầng thứ ba mươi lăm, là công ty tạp chí Thiên Tư, hiện tại cũng đã đến giờ làm việc rồi, chị phải vào thôi, chị cho em số điện thoại, lúc nào cũng hoan nghênh em tới chơi.” Nói xong nàng liền đưa cho Quách Thiển Vi tấm danh thiếp mà công ty tạp chí vừa mới làm cho nàng.

Quách Thiển Vi cầm danh thiếp trong tay, ánh mắt hiện lên vẻ kì dị, kích động nói: “Chị cùng ở với Thạch Thiên sao?”

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Đúng vậy, còn có một người chị của chị nữa, em đáng yêu như thế, chắc chắn chị ấy cũng thích em.”

Quách Thiển Vi nghe nói mình có thể đến nhà của Thạch Thiên, sau này cũng không sợ không tìm được hẳn rồi, nàng đại hỉ nói: “Tốt quá, tốt quá, em nhất định sẽ tới, hiện tại em theo chị đi làm có được không?”

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Điều này không tiện, công việc của chị không có tự do tùy tiện được, hơn nữa lại thường xuyên ra ngoài.” Nàng nói xong liền chạy đến bên cạnh Thạch Thiên kéo tay hẳn nói: “Mau lên, muộn giờ rồi.” Sau đó nàng lôi hẳn chạy vào tòa cao ốc, chạy chưa được bao xa, nàng lại quay đầu lại nói với Quách Thiển Vi: “Hẹn gặp lại, nhớ kỹ có thời gian đến nhà chị chơi nhé.” Khuôn mặt Quách Thiển Vi tươi cười như hoa, măng liệt gật đầu đáp ứng.

Thạch Thiên lúc này cũng không còn gì để nói, giống như khúc gỗ bị Thạch Hiểu Mẫn kéo vào trong cao ốc, phía sau truyền đến thanh âm gọi điện thoại của Quách Thiển Vi: “Tiểu Hương Tiêu... Tiểu Hương Tiêu...Tớ tìm được Thạch Thiên rồi,...Ừ... Ừ... Hẳn đi làm rồi, ngay trong cao ốc Cảng Tinh...Tốt...Được...Tớ sẽ ở trong phòng ông nội đợi các cậu...”

Tầng thứ năm mươi mốt của Cao ốc Cảng Tinh là hội sở nội bộ, là nơi dùng cho các nhân sĩ cao tầng giao lưu và nghỉ ngơi, cũng là để dùng cơm, từ tầng thứ năm mươi hai đến đỉnh tầng thứ sáu mươi sáu tất cả đều là nơi làm việc của tập đoàn Tinh Hồng Cát, Quách gia tam huynh đệ đang ở phòng làm việc ở tầng cao nhất, tầng sáu mươi sáu, bất quá hiện tại chỉ có lão tam Quách Bình Liêm làm ở chỗ này. Phụ trách nghiệp vụ ở Hongkong. Lão nhị Quách Bình Cường ở New York Mĩ Quốc phụ trách nghiệp vụ ở u Mĩ, mà chủ tịch hội đồng quản trị lão đại Quách Bình Tường lại phụ trách trên vùng biển, bất động sản, trong nước, theo sự phát triển rất nhanh của nền kinh tế quốc nội. Tập đoàn Tinh Hồng Cát đã đem trọng tâm chuyển về nội địa.

Tinh Hồng Cát tập đoàn do tam huynh đệ cùng cha sáng lập ra cách đây bảy mươi năm trước, tam huynh đệ sau khi tiếp nhận công việc kinh doanh vẫn không tách ra, mà là đoàn kết cùng một chỗ, mở ra một tập đoàn kinh doanh lớn nhất Hongkong hiện nay. Được mọi người công nhận là một tập đoàn thành công nhất trong mọi tập đoàn. Chủ yếu tham gia vào việc đầu tư vào bất động sản và các mảng khác như kiến trúc, tài vụ, bảo hiểm, rạp hát, kho để hàng hoá chuyên chở, chế tạo quần áo, vận tải công cộng và tín hiệu vô tuyến. Tài sản của gia tộc này đã vượt quá con số trăm tỷ đô-la Mỹ, hàng năm tại một ít tờ báo truyền thông uy tín đều được xếp hạng trong ba mươi tên nổi danh nhất.

Đương nhiên, có rất nhiều gia tộc ẩn mình như Thiên Thạch pháo đài, cũng không có trên danh ngạch đó, mà mấy tờ báo uy tín này cũng không biết, mà không được sự đồng ý của bọn họ, cũng không dám tự động đăng tin về mấy gia tộc này.

Quách Bình Liêm vừa mới tới phòng làm việc, lão đại Quách Bình Tường cùng cháu trai Quách Gia Nhân liền theo vào, nói: “Chào Tam thúc ạ!”

Quách Bình Liêm cười nói: “Gia Nhân à, ha hã... Tìm tam thúc có việc gì không?” Trong ấn tượng của lão, Quách Gia Nhân rất ít khi sáng sớm tới phòng làm việc thỉnh an lão.

Quách Gia Nhân cười nói: “Không có việc gì lớn cả, chỉ là vừa rồi cháu ở dưới lầu thấy Thiến Vi ở cùng chỗ với một chàng trai trẻ, trông rất thân mật, cho nên cháu mới không nhịn được đến hỏi tam thúc thôi.”

Quách Bình Liêm nghĩ câu nói của hắn có hàm ý khác, hỏi: “Người biết chàng trai đó à? Có đúng là có gì không ổn hay không?” Vừa nãy lão cũng thấy cháu gái không đợi xe dừng lại đã nhảy xuống hù lên quá dị, chạy tới chỗ cậu nhỏ kia, mà cũng không nói lại với ông nội một tiếng, điều này làm cho lão cảm thấy bất ngờ, cũng hiểu được cậu nhỏ kia có quan hệ không tầm thường với cháu gái mình. Quách gia tại Hongkong không giống như những gia đình giàu có bình thường, khó tránh khỏi có người tiếp cận cháu gái của Quách gia có ý đồ, lão dĩ nhiên là muốn biết rõ về cậu nhỏ kia.

Quách Gia Nhân nói: “Cháu chỉ gặp hắn một lần, hắn là bảo vệ mới của công ty tạp chí Thiên Tư dưới lầu.”

Quách Bình Liêm cau mày nói: “Bảo vệ? Nhìn qua tuổi cũng không lớn lắm mà, đi làm sớm như vậy sao?” Bất quá hắn lão biết Quách Gia Nhân bình thường hay tới công ty tạp chí Thiên Tư, hắn là sẽ không nhận sai.

Quách Gia Nhân cười nói: “Đúng vậy, cháu xem hắn tới đa chỉ mười sáu, mười bảy tuổi là cùng, bây giờ đang đi học mới đúng, vóc người cũng không tồi, không giống như là dạng người không có tiền để đi học mới phải đi làm. Thiến Vi còn nhỏ, tính tình lại đơn giản, cháu sợ nàng quen biết với một tên côn đồ không biết chữ, bị bề ngoài của người này lừa gạt, cho nên mới lập tức đến gặp tam thúc nói chuyện này.”

Quách Bình Liêm hài lòng gật đầu, nói: “Ta cũng lớn tuổi rồi không quản được chuyện của bọn trẻ, cũng không rõ lắm ở bên ngoài nó quen với những ai, người làm chủ của nó thường xuyên nên quản nó giúp ta. Ài... Ta lo lắng nhất chính là Thiến Vi, đơn giản cái gì cũng không hiểu, lại còn thích chạy loạn nữa...”

Quách Gia Nhân nói: “Tam thúc cứ yên tâm, cháu sẽ xử lý tốt chuyện này, lát nữa sẽ điều tra ra bối cảnh của cậu nhóc kia.”

“Ông nội...” Cửa phòng bị đẩy ra, Quách Thiến Vi hấp tấp xông tới, thấy Quách Gia Nhân đã ở đó, vội vàng hô lên: “Chào buổi sáng Gia Nhân thúc thúc ạ.”

Quách Gia Nhân cười nói: “Đã nhiều ngày không gặp rồi, Thiến Vi thực là càng ngày càng đẹp nha.”

Quách Thiến Vi cũng cười nói: “Cháu mỗi ngày đều ở nhà, chỉ có chú là không hay về thôi, cho nên mới không nhìn thấy cháu, trên báo chí nói chú quan hệ với không ít ngôi sao, có thật không vậy?”

Quách Gia Nhân lúng túng nói: “Không biết lớn nhỏ, trên báo chí toàn nói lung tung gì đó, sao có thể tin được?”

Quách Thiến Vi không phục nói: “Có ảnh chụp nữa mà! Chẳng lẽ cháu ngay cả mặt chú mình còn không nhận ra hay sao!”

Quách Bình Liêm trách cứ nói: “Được rồi, trẻ con không nên xí vào chuyện người lớn. Gia Nhân tuổi cũng không nhỏ nữa, cũng nên cẩn thận mà tìm một người bạn gái đi, để cho đám trẻ còn lấy người làm gương nữa chứ.”

Quách Gia Nhân đỏ mặt, nói: “Cháu biết rồi, thưa tam thúc, cháu đi trước đây, còn một số chuyện cần phải xử lý mà.”

Chờ khi Quách Gia Nhân đi rồi, Quách Bình Liêm đi ra khỏi bàn công tác, tới giá để rượu rót một cốc, rồi quay lại ngồi trên ghế salon, nói với Quách Thiến Vi: “Tới đây, ngồi bên cạnh ông đi, ta có việc muốn hỏi cháu.”

Quách Thiến Vi “A...” Một tiếng, chạy đến ngồi xuống bên cạnh Quách Bình Liêm, liền hỏi: “Ông nội, muốn hỏi gì cháu ạ?”

Quách Bình Liêm nói: “Cậu nhỏ vừa ở dưới lầu là ai thế?”

Quách Thiến Vi đỏ mặt nói: “Là.... Là bạn học của cháu, tên là Thạch Thiên.”

Quách Bình Liêm ngạc nhiên nói: “Bạn học? Ta thế nào lại nghe Gia Nhân nói, nó ở dưới lầu gặp cậu ta làm bảo vệ của công ty tạp chí?”

Quách Thiến Vi giật mình nói: “Chú Gia Nhân cũng biết hần sao?”

Quách Bình Liêm đương nhiên sẽ không nói cho nàng biết Quách Gia Nhân bình thường tới công ty tạp chí tán gái, nói: “Nó đi làm ở cao ốc này, nhìn thấy hần làm bảo vệ thì có gì kỳ quái.”

Quách Thiến Vi cũng không suy nghĩ nhiều, nói: “Hần mới tới trường học của cháu, mấy ngày trước bị đuổi rồi cháu hôm nay mới biết hần làm ở đây, nguyên lai là làm bảo vệ. Ông nội à...Người cho hần làm một chân quản lý được không...”

Quách Bình Liêm nói: “Ồ đồ, ngay cả trung học hần cũng không học qua, sao lại làm được quản lý, người cho là làm quản lý dễ như vậy sao? Người nếu như hiện tại không học hành cho tốt, tương lai cũng chỉ có thể đi làm một bảo vệ và mấy nghề tương tự mà thôi.”

Nào biết Quách Thiến Vi lại hưng phấn nói: “Tốt quá, tốt quá! Nếu không ông nội thuê hần về công ty làm bảo vệ cũng được cháu cũng làm bảo vệ, có được hay không...”

Quách Bình Liêm thiếu chút nữa sặc sụa, nghĩ thầm cậu nhỏ kia rốt cuộc làm pháp thuật gì đối với cháu gái của mình rồi, cư nhiên lại bị hần làm cho mê mết đến vậy, nói đúng ra cậu nhỏ này vừa mới tới trường học, sau đó bị đuổi học tới tòa cao ốc Quách gia làm bảo vệ, tựa hồ là rất trùng hợp...

Xem ra không điều tra cẩn thận không được, may là ngày hôm nay Gia Nhân nhắc nhở mình.

Lúc này thư ký vào báo, Hạng Kiều và Lý Hiểu Lệ tới tìm Quách Thiến Vi, Quách Thiến Vi đứng dậy nói với Quách Bình Liêm: “Ông nội, hẹn gặp lại, cháu ra ngoài chơi đây.”

Quách Bình Liêm trong lòng có tâm sự, chỉ gật đầu nói: “Được rồi...”

91. Chương 91: Trên Cao Nhìn Xuống

Thạch Lệ làm tại Tổng Thư cảnh sát đã được hơn một tháng, cũng đã phá được vài vụ án, đồng sự cũng dần nhìn nàng bằng con mắt khác trước. Đặc biệt là Hạng Bình tổ trưởng tổ chống độc trước đây là người oán giận nàng nhất, bây giờ nàng đã phá được vụ án đại độc Từ Ma Tử khiến hần đau đầu suốt ba năm, lúc này càng bội phục nàng sát đất, gặp người nào cũng đều khen nàng.

Triệu Gia Minh cũng cải biến cánh nhìn với nàng, tuy rằng vụ án của Cương Điền Thái Lang vẫn đang không có tiến triển, thế nhưng mấy ngày nay làm chung, cũng phát hiện năng lực quan sát và năng lực phân tích của Thạch Lệ sắc bén hơn hần rất nhiều. Hơn nữa hần phát hiện, Thạch Lệ bây giờ đã không còn là cô cảnh sát có khuôn mặt băng lãnh như lúc mới tới nữa, trên mặt thỉnh thoảng cũng xuất hiện một nụ cười mỉm.

Điều này thật ra là Thạch Lệ sau khi cùng Thạch Thiên học qua nội công tâm pháp khiến nàng có biến hóa như vậy, nàng phát hiện mình nội công tu luyện nội công tâm pháp, năng lực quan sát và trí nhớ đối với sự vật so với lúc trước mạnh hơn rất nhiều, càng dễ dàng tập trung tinh thần, không cần như trước đây phải duy trì vẻ lạnh lùng. Bất quá mấy năm nay đã thành thói quen thoáng cái không sửa đổi được, khiến cho người khác cảm giác nàng vẫn còn có phần lạnh lùng. Thế nhưng trong mắt Triệu Gia Minh những người này so với trước đây đã khá hơn rất nhiều rồi.

Triệu Gia Minh đẩy cửa đi tới trước bàn làm việc của Thạch Lệ, Thạch Lệ ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười, nói: “Triệu cảnh sát, mời ngồi.” Triệu Gia Minh đem tài liệu trong tay đặt trên bàn, sau đó liền ngồi đối diện với Thạch Lệ, nói: “Thạch cảnh sát, đây là một vài tin tức vừa nhận được từ hệ thống tình báo, có vài tên Tam Khẩu Tổ của Nhật Bản mấy ngày nay lên vào Hongkong, là Đông Thắng tiếp ứng, trong đó cả Cương Điền Trí Tàng nữa.”

Thạch Lệ đối với nhân vật trong hắc đạo cũng không có lý giải nhiều, hỏi Cương Điền Trí Tàng và Cương Điền Thái Lang có quan hệ như thế nào?”

Triệu Gia Minh nói: “Là chú của Cương Điền Thái Lang, là cao thủ thuộc phái Kính Tâm Minh Trí, đó là trường phái số một của kiếm đạo Nhật Bản, cũng là một sát thủ có danh tiếng, bất quá rất nhiều năm nay hắn không tự mình động thủ, nghe nói khi hắn ám sát mục tiêu chưa bao giờ cần dùng đến súng. Bên trong phần tư liệu này có giới thiệu qua hắn cùng với Cương Điền gia tộc, đối với cô cũng có thêm chút lý giải.”

Thạch Lệ cầm lấy tài liệu trên bàn, gật đầu nói: “Một lát nữa tôi sẽ xem. Có biết bọn họ hiện tại ở chỗ nào của Hongkong không?”

Triệu Gia Minh lắc đầu nói: “Người của chúng ta không tiếp xúc được với đám người này. Cương Điền Trí Tàng rất ít khi ra ngoài, lần này tới Hongkong cơ bản khẳng định là vì cái chết của Cương Điền Thái Lang, cô xem chúng ta có cần làm ra hành động gì không? Hay là vẫn án binh bất động, xem mục tiêu của bọn họ là ai, có khả năng từ đó mà tra ra được ai giết Cương Điền Thái Lang.”

Thạch Lệ nói: “Tôi chỉ là người giúp đỡ các anh phá án Cương Điền Thái Lang mà thôi, đối với tình huống của tổ chức phạm tội cũng không biết gì nhiều, cũng không có kinh nghiệm phá loại vụ án như thế này, không thể giúp được nhiều cho các anh, mấy việc này anh nên làm chủ. Bất quá tôi có một ý kiến...”

Triệu Gia Minh hỏi: “Là ý kiến gì?”

Thạch Lệ nói: “Nhiệm vụ thiết yếu của cảnh sát là bảo vệ nhân dân, bao gồm cả nghi phạm giết Cương Điền Thái Lang nữa, Cương Điền Thái Lang vốn chính là một sát thủ, hơn nữa lúc đó lại có vũ trang đầy đủ, đối phương rất có thể là có phòng vệ nên mới giết được hắn, cho nên hiện tại chúng ta không có chứng cứ, tạm thời không thể khép hắn vào tội danh giết người được. Hiện tại nếu biết có phân tử không hợp pháp gây bất lợi với hắn. Đầu tiên chúng ta nên ngăn cản lại. Mà không phải đợi sau khi vụ án phát sinh mới tước nã hung thủ.”

Triệu Gia Minh trên mặt hơi đỏ lên, gật đầu nói: “Tôi biết làm như thế nào rồi.”

Trong lòng không khỏi thầm than, đều nói nữ nhân là động vật hành động theo cảm tính, vì sao nữ nhân trước mắt này lại khó có thể hình dung bằng lý tính vậy! Lời của Thạch Lệ nói hắn cũng hiểu. Lời của thượng cấp nói, cũng chính là lời mà hắn hay dùng để nói với cấp dưới hoặc với anh em bạn bè, thế mà khi làm vụ án này, hắn lại quên mất những đạo lý đó.

Kỳ thực Triệu Gia Minh cũng từng nghĩ tới một người thần bí trong tình huống có phòng bị mà giết chết Cương Điền Thái Lang, bởi vì Cương Điền Thái Lang chết do chính viên đạn của mình, rõ ràng vị thần bí nhân này không mang theo vũ khí, hoặc là không dùng vũ khí của mình. Nhưng hắn rất muốn biết người thần bí giết chết Cương Điền Thái Lang là ai, càng muốn biết người này sử dụng phương pháp gì để giết chết Cương Điền Thái Lang, thế cho nên hắn đã quên hết những việc khác, muốn mượn việc Cương Điền Trí Tàng động thủ, sau đó sẽ dẫn người thần bí kia ra.

Thạch Lệ mở tài liệu trong tay ra, thần nhiên nói: “Trước tiên tôi xem tài liệu đã, xem có thể giúp đỡ được gì cho anh không.”

Triệu Gia Minh đứng dậy nói: “Được, tôi không quấy rầy cô nữa.” Hắn đi tới cửa bỗng nhiên lại xoay người lại nói: “Thạch cảnh sát, cảm ơn!”

Thạch Lệ ngẩng đầu lên nói: “Không cần khách khí.” Khóe miệng hơi nhếch lên, nhàn nhạt cười.

Triệu Gia Minh cảm giác trước mắt sáng ngời, đột nhiên nghĩ Thạch Lệ trông rất đẹp, cực kỳ duyên dáng, hắn nhận không được nói: “Thạch cảnh sát, các huynh đệ trong tổ thỉnh thoảng làm một bữa liên hoan nho nhỏ, tôi... Chúng ta mong lần sau cô có thể tham gia được không.”

Thạch Lệ do dự một chút, liền gật đầu nói: “Được rồi, nếu như tôi không bận chuyện gì khác, vậy tôi sẽ tham gia.”

.....

Bảo vệ công ty tạp chí tổng cộng có hai người, ngoại trừ Thạch Thiên ra còn có một lão đầu hơn năm mươi tuổi nữa, công việc của lão là vào buổi tối, bởi vì tổng bộ của công ty tạp chí đặt tại Paris, có rất nhiều bản

fax trọng yếu gửi tới vào lúc đêm khuya, cho nên cần có người canh cho những thiết bị này hoạt động bình thường, nếu như bị mất điện hoặc các tình huống khác xảy ra, cũng có người tại đây xử lý.

Tại bên cạnh phòng thay quần áo của công ty tạp chí có một phòng nhỏ, chính là phòng để cho bảo vệ nghỉ ngơi, bố trí rất đơn giản, chỉ có một cái bàn và chiếc giường nhỏ, ngay cả ghế cũng không có, không gian bên cạnh còn chứa một ít tạp vật. Trước kia vào ban ngày, công ty tạp chí cũng có một gã bảo vệ, bởi vì trong thời gian làm việc cùng với một nữ nhân viên liếc mắt đưa tình, vừa lúc bị Samantha ra ngoài nhìn thấy, vì vậy hắn bị đuổi việc, nữ nhân viên kia cũng bị cảnh cáo phạt một tháng lương thưởng, cho nên ban ngày chỉ có một mình Thạch Thiên.

Thạch Thiên ngoại trừ thời gian thay quần áo, còn cơ bản đều ở trong phòng nghỉ, tuy rằng công ty tạp chí chưa sắp xếp chỗ ngồi cho hắn, thế nhưng hắn có trực một ngày đêm cũng không biết mệt, hơn nữa cũng không phải đứng, hắn tự tìm cho mình một chỗ ngồi, đó chính là ở đại sảnh.

Không phải ngồi bên cạnh vị tiểu thư trực ca, mà là trực tiếp ngồi ở trên bàn tiếp tân.

Hắn nghĩ ngồi ở đây có một loại cảm giác từ trên cao nhìn xuống, càng có thể thấy rõ người ra vào công ty, cũng dễ dàng có thể phát hiện ra “Dâm tặc”, còn một nguyên nhân khác nữa đó là công ty có không ít người mẫu, đều là thân cao thước tám, hoặc là đi giày cao gót cao đến mười lăm, so với hắn còn cao hơn nửa cái đầu, nam người mẫu cũng không sa, thế nhưng đại bộ phận đều là nữ người mẫu, cảm giác này khiến hắn rất khó chịu.

Bất quá tiểu thư trực trước bàn tiếp tân lại rất sợ hãi, vội vàng chỉ vào chiếc ghế bên người nói: “Cậu xuống chỗ này ngồi đi, một hồi nữa Samantha tiểu thư sẽ tới đó.”

Thạch Thiên nghe nói Samantha sẽ tới, lại càng không muốn xuống, nàng so với nữ người mẫu còn muốn cao hơn, cho nên hắn lắc đầu nói: “Ta thích ngồi ở chỗ này người dù sao cũng không cần lau bàn mà.”

Tiểu thư kia còn muốn nói nữa, chỉ thấy Suni vội vã từ bên trong chạy đến, đứng ở cửa thang máy, biết Samantha tiểu thư lập tức sẽ tới, cũng không dám động thủ kéo “Người man rợ” này xuống. Thấy cửa thang máy mở ra, người đi tới quả nhiên là Samantha tiểu thư, Suni vội vàng đứng ra chào đón, trong lòng thấp thỏm bất an, không biết có thể vì Thạch Thiên mà liên lụy tới bản thân hay không.

Samantha thấy Thạch Thiên ngồi trên bàn tiếp tân, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nhíu mày hỏi: “Cậu sao lại ngồi ở trên đó, khi có khách nhân đến nhìn thấy thì ra cái thể thống gì.”

Thạch Thiên nói: “Ở đây nhìn rõ hơn, càng dễ dàng để ta bảo vệ các người.” Dù sao hắn vẫn không chịu xuống.

Samantha mắt trắng dã liếc nhìn Thạch Thiên, cảm thấy đau đầu, nghĩ thầm đáng vẻ này mà là đại nhân vật mà Kim Hinh nói, ngay cả Hạng gia cũng không dám đắc tội sao, hoàn toàn là trông giống một tên lưu manh thì đúng hơn! Nàng hít một hơi, lắc đầu rồi đi vào phòng mình. Tiểu thư ở bàn tiếp tân, vài người mẫu và nhân viên bên cạnh thấy Samantha tiểu thư không có biện pháp đối với Thạch Thiên như vậy, cực kỳ bất ngờ, nghĩ thầm chẳng lẽ tên bảo vệ này là do tổng bộ phái tới? Nhưng nghe nói ông chủ tổng bộ Thiên Tư đối với Samantha tiểu thư cũng rất tôn trọng mà! Bọn họ cũng đều không lý giải được chuyện này.

Tiểu thư trực bàn tiếp tân đương nhiên không khuyên Thạch Thiên xuống nữa, mà mấy người khách lần lượt đến công ty tạp chí nhìn thấy tên bảo vệ này cũng đều cảm thấy kỳ quái, có khách nhân thậm chí cho rằng đây là do công ty tạp chí cố ý quảng cáo làm nghệ thuật, dù sao đây cũng là một tờ tạp chí thời thượng, bọn họ đều đoán rằng tiếp theo Thiên Tư có thể là sẽ thiết kế ra một chuyện đề “Sốc” hoặc “Dã tính”, một ít khách nhân của công ty thiết kế quần áo xem xét một phen Thạch Thiên, sau đó quyết định quay về công ty sẽ nói cho đám thiết kế sư cải biến phương hướng thiết kế, tạo ra một phong trào “Dã tính”.

Thạch Thiên vừa tới đi làm, ngay cả viên chức nội bộ của công ty tạp chí cũng không biết hết, cũng không phân biệt được người nào là nhân viên công ty người nào là khách nhân, người nào là viên chức còn người nào muốn trà trộn vào để tán gái. Bất quá hắn cũng không ngu, càng không thêm đi hỏi từng người một, hắn chủ yếu nhìn biểu hiện của tiểu thư trực bàn tiếp tân, chỉ cần là tiểu thư này hỏi qua, hắn cũng hỏi, tiểu thư ở bàn tiếp tân ngăn cản, hắn cũng bắt người nọ rồi cảnh cáo một phen, sau đó mới hỏi tiểu thư này tình huống cụ thể.

Sáng sớm cũng không có người ngoài vào công ty tạp chí, bàn tiếp tân trực bàn tiếp tân trong giờ làm việc cũng không dám cùng hắn nói chuyện phiếm, Thạch Thiên cảm giác có chút buồn chán, vừa định nhảy xuống đi dạo quanh một chút, thuận tiện nhìn Thạch Hiểu Mẫn đang bận làm gì, thang máy bỗng “Đình” Một tiếng, Thạch Thiên liền theo tiếng đi tới, cũng không thấy ai đi ra, chỉ thấy lộ ra ba cái đầu, một là màu hồng, một là màu vàng óng, một cái là màu tím hồng, trên mặt đều tràn đầy vẻ tươi cười đầy hưng phấn, có chút khấn trương lại cũng có chút đắc ý nhìn Thạch Thiên...

92. Chương 92: Người Mẫu Đồ Lót

Tuy rằng Thạch Thiên đoán Hạng Kiều các nàng sẽ tìm tới nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, hắn nhin không được âm thầm kêu khổ, Hạng Kiều các nàng đã lao ra khỏi thang máy, trên tay mỗi người còn cầm một túi xách chạy đến trước mặt Thạch Thiên, ba người đều lấy từ trong túi ra hoa quả, khoai tây chiên, chocolate, đồ ăn nhanh đặt ở cạnh bàn mà Thạch Thiên đang ngồi, còn một máy chơi game bỏ túi nữa, sau đó dùng ánh mắt đáng thương nhìn Thạch Thiên, xem ra muốn thay đổi thủ đoạn dụ dỗ sang chinh phục hắn.

Nhìn một đồng đồ ăn vặt trên bàn, Thạch Thiên gãi gãi đầu, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, nếu như các nàng giống như ở trên lớp tìm hắn đánh nhau hoặc cãi nhau, mình động thủ cưỡng chế đuổi các nàng đi là được. Nhưng bây giờ ba cô nương này lại vì thích hắn mới đến đây quẩn lầy hắn, tuy rằng dùng thức ăn ngon để mê hoặc hắn, cái loại phương pháp này có vẻ có chút hoạt kê, thế nhưng trông bộ dạng tội nghiệp của các nàng, khiến Thạch Thiên thực sự không thể đối xử hung ác với các nàng được. Không thể làm gì khác hơn là than thở nói: “Các người đến đây làm chi?”

Hạng Kiều nói: “Bọn em nghe nói anh ở đây làm bảo vệ, cho nên mang thức ăn ngon đến đây cho anh.”

Lý Hiểu Lệ nói: “Trò chơi này là mới nhất đó, nếu anh buồn chán có thể chơi qua.”

Thạch Thiên nói: “Lão tử không có thời gian nói chuyện, không có, mà quên đi, mấy thứ này ta nhận, bắt quá các người sau này đừng tới làm phiền lão tử nữa, lão tử đến đây để làm việc, không phải để chơi.”

Hạng Kiều nói: “Như vậy sao được, bọn em thật vất vả lắm mới tìm được anh mà.”

Quách Thiển Vi nói: “Bọn em không làm trở ngại công việc của anh, chỉ ở nơi này nhìn anh cũng không được sao?”

Thạch Thiên thấy đối với các nàng “Dùng ngôn ngữ khuyên bảo” Không có hiệu quả, nhất thời giận lên, nhảy khỏi bàn tiếp tân, hù dọa nói: “Bảo các người đừng tới nữa, không nghe sao? Cẩn thận lão tử nóng lên sẽ ném các người xuống từ cửa sổ đó.”

Hạng Kiều tam nữ biết Thạch Thiên ngay cả thầy giáo cũng dám ném, sợ đến nỗi hét lên một tiếng, lui về phía sau vài bước tới sát bức tường, một số nhân viên nghe được cho rằng hôm nay lại xảy ra chuyện tương tự như chiều qua, cũng bỏ dở công việc chạy ra xem, nhưng nhìn người hôm nay bị Thạch Thiên “Khi dễ” Đều không phải là mấy tay bảo vệ có thân hình to lớn, mà là ba thiếu nữ có dáng dấp nhỏ bé xinh đẹp, mọi người đều cảm thấy bất ngờ.

Thạch Hiểu Mẫn cũng chạy ra, nhìn thấy ba thiếu nữ trong đó có Quách Thiển Vi bị dọa đến nỗi mặt không còn chút máu, nàng rẽ đoàn người đang vây xem, chạy đến giữa Thạch Thiên và tam nữ, hô lên: “Thạch Thiên, người tại sao lại khi dễ nàng rồi.”

Thạch Thiên thấy nàng lại tới xen vào việc của người khác, buồn bực nói: “Ai rằng để đi khi dễ các nàng. Lão tử chỉ là muốn các nàng sau này đừng có đến làm phiền ta mà thôi.”

Thạch Hiểu Mẫn thấy đồng sự đứng xem náo nhiệt càng lúc càng nhiều, không muốn ở chỗ này cùng hắn cãi nhau, trừng mắt nhìn hắn, sau đó xoay người nhìn Quách Thiển Vi và hai thiếu nữ khác, nghĩ một người so với người còn lại lại đẹp hơn, hơn nữa nhìn ánh mắt các nàng nhìn Thạch Thiên đều có chút dị dạng, nàng cảm giác một trận choáng váng, nghĩ thầm hai người khác sẽ không giống tình huống của Quách Thiển Vi chứ? Bất quá hiện tại cũng không tiện hỏi các nàng, các nàng chạy đến đây tìm Thạch Thiên xác thực là không tốt lắm. Vì vậy nàng tiến tới khuyên ba nàng kia về trước, có chuyện gì về nhà rồi nói, sau đó đều đưa địa chỉ cho các nàng.

Chờ Hạng Kiều các nàng đi rồi, các nhân viên khác thấy không còn gì náo nhiệt nữa cũng tản đi, Thạch Hiểu Mẫn nhìn đồng hồ ăn vặt trên bàn cạnh Thạch Thiên, hít một hơi, sau đó cũng đi vào. Chỉ có một gã đàn ông chưa rời khỏi, trái lại đi tới trước mặt Thạch Thiên trừng mắt nhìn hắn, nói: “Chào, cậu tên là Thạch Thiên đúng không?” Thanh âm có chút nũng nịu.

Thạch Thiên thấy hắn thân là nam nhân, nhưng ăn mặc lại nam không nam nữ không nữ, lông mi sửa lại rất dài, hắn cảm giác có chút buồn nôn, không nhận được nói: “Hỏi làm gì?”

Người đàn ông kia than thở nói: “A... Không có việc gì, chỉ là muốn nói chuyện với cậu một chút thôi, tôi cũng cảm thấy phụ nữ thật đáng ghét, quả thực là thừa thãi, đúng không?”

Lời này nói đúng trọng tâm trong lòng Thạch Thiên, Thạch Thiên ha ha cười nói: “Nhìn bộ dạng người không giống một nam nhân, thế nhưng lại nói ra một lời rất đàn ông, bất quá cũng không hoàn toàn là như vậy, có đôi khi không thể thiếu được phụ nữ.”

Tên đàn ông kia nói: “Kỳ thực thiếu đàn bà cũng không có gì...” Nói xong hắn dùng một tay vịn lấy vai Thạch Thiên, hí mắt nhìn Thạch Thiên.

Thạch Thiên đột nhiên nhớ tới Kim Hinh có nói đến thiết kế sư cấp cao nhất của công ty tạp chí là người đồng tính luyến ái, lông tơ cả người dựng đứng lên, run giọng hỏi: “Người là thiết kế sư sao?”

Người đàn ông kia nói: “Đúng vậy, tôi là Hầu Đình Hoa, là thiết kế sư cấp cao nhất của công ty tạp chí, chúng ta có thể làm bạn không?” Quả nhiên là đúng như lời Kim Hinh nói tên này là người đồng tính luyến ái, nguyên lai hắn mới vừa mới nhìn thấy Thạch Thiên đối xử với ba cô bé xinh đẹp không chút khách khí, cho rằng Thạch Thiên cũng là người đồng tính luyến ái, ít nhất hắn cũng không thích phụ nữ, liền bắt đầu thăm dò.

Thạch Thiên nhất thời sợ run cả người, cảm giác tê dại, nhắc chân đá bay Hầu Đình Hoa ra ngoài, quát to: “Mẹ nó, người nhất định là có chủ ý với ta, sau lại còn sờ lên người ra nữa, lão tử cho người làm thái giám...” Nghĩ lại tiểu tử này là đồng tính luyến ái, e là không sợ làm thái giám, hắn liền sửa lại: “Lão tử chặt đứt chân người.”

Hầu Đình Hoa không nghĩ ra Thạch Thiên giở mặt nhanh như vậy, bị đánh ngã cũng không nhẹ, cả người đau đớn, một hồi lâu mới từ trên mặt đất đứng lên, lầm bầm nói: “Hiểu lầm... Hiểu lầm thôi...” Hắn lau mồ hôi trên trán, vịn tường quay về phòng làm việc của mình.

Một nữ người mẫu ra trắng và vị tiểu thư trực bàn tiếp tân nhìn không được hi hi cười, Thạch Thiên liếc ngang con mắt, trách mắng: “Có cái gì buồn cười mà cười.” Ngửi thấy mùi nước hoa trên vai, đúng là mùi nước hoa trên người Hầu Đình Hoa, hắn tức giận trực tiếp cởi áo của mình ra, thân thể liền để trần, hắn chạy tới gian phòng tắm trong phòng thay quần áo.

Vị nữ người mẫu da trắng và tiểu thư ở bàn tiếp tân thấy Thạch Thiên để trần chạy đi, các nàng đương nhiên chưa thấy qua người nào da thịt trong suốt như ngọc như thế, vị tiểu thư ở bàn tiếp tân ngược lại vẫn tốt, thê nhưng nữ người mẫu kia lại hổ thẹn đến muốn khóc. Nàng là người mẫu của công ty tạp chí đồ lót. Đối với làn da của mình luôn rất hài lòng, cũng thường được người khác tán thưởng, nhưng bây giờ thấy thân thể Thạch Thiên, nàng cảm giác làn da mình và hắn khi ở cùng nhau, quả thực là như vải thô với lụa vậy.

Tiểu thư đứng ở bàn tiếp tân ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn nữ người mẫu da trắng chạy vào phòng thay quần áo, kéo tay Thạch Thiên run giọng hỏi: “Cậu...Cậu dùng mỹ phẩm gì vậy?”

Thạch Thiên nao nao liền hiểu ý của nàng, cũng không cảm thấy bất ngờ, hắn biết thân thể mình một đời so với một đời lại kỳ quái hơn, phụ nữ sau khi thấy đều không kim được mà sinh lòng dố kỵ, Tiêu Vi và Kim Hinh các nàng cũng từng hỏi qua loại vấn đề này, cho nên hắn đáp: “Lão tử cũng không phải là phụ nữ, sao có thể dùng mỹ phẩm gì chứ.”

Nữ người mẫu da trắng kia có lẽ là do bệnh nghề nghiệp, tựa hồ đối với làn da đẹp đặc biệt mê luyến, hơn nữa lại nhìn diện mạo của Thạch Thiên giống như một cậu nhóc, không có gì bất hảo, nàng nhìn không được dùng tay xoa xoa trên người Thạch Thiên, hơn nữa ghé sát mắt nhìn kỹ thân thể hắn, sau đó lại hít

sâu vài cái, ngửi ngửi mùi vị trên người hắn, tựa hồ như đem Thạch Thiên trở thành một miếng pho mát đặc biệt vậy.

Thạch Thiên ngược lại không quen bị phụ nữ coi như người mẫu, bất quá hiện tại hắn đang muốn đi tắm, muốn nhanh chóng đi tẩy mùi nước hoa buồn nôn của Hầu Đình Hoa, hắn không nhịn được nói: “Xem xong chứ, lão tử còn muốn đi tắm.”

Nữ người mẫu kia một tay lôi kéo Thạch Thiên, tay kia vẫn sờ nắn trên người hắn, vạn phần không muốn buông tay, nói: “Để tôi thưởng thức một hồi nữa nhé? Van cầu cậu đó...”

Thạch Thiên nghĩ không ra người phụ nữ này lại si mê làn da đến độ như vậy, hắn ha ha cười nói: “Chưa thấy qua người nào như ngươi, đừng ảnh hưởng đến việc lão tử đi tắm, nếu không ngươi cùng lão tử đi tắm luôn đi.” Nói xong hắn liền giẫy khỏi tay nữ người mẫu da trắng kia, đi vào phòng tắm.

Nữ người mẫu da trắng bản thân tự so sánh, đối với Thạch Thiên là một thiếu niên tuấn mỹ như vậy, đừng nói là cùng tắm, trực tiếp mời nàng lên giường, nàng cũng không cự tuyệt, chỉ là công ty tạp chí quản lý rất nghiêm khắc, viên chức trong lúc đó hơi có chút mập mờ sẽ bị chủ biên xử phạt ngay, đừng nói là tại công ty tạp chí nam nữ cùng tắm, hơn nữa cùng tắm thì cơ bản còn sẽ làm ra chuyện khác nữa, nếu chủ biên mà biết thì thôi rồi, nàng không khỏi có chút do dự.

Lúc này trong phòng tắm truyền ra tiếng nước xối xả, nữ người mẫu phẳng phất như thấy thân thể trong suốt như ngọc của Thạch Thiên bị nước dội vào, cũng nhịn không được nữa, nàng liền đi tới hướng ra ngoài cửa phòng thay quần áo nhìn một chút, thấy không có ai, liền khóa cửa lại, sau đó cởi quần áo ra mỉm cười bước vào căn phòng tắm nhỏ hẹp.

Thạch Thiên thấy nữ người mẫu này thực sự tiến vào, hơn nữa đã cởi sạch quần áo, tự nhiên là minh bạch ý của nàng. Hắn vốn là mấy ngày nay không vui cùng với đàn bà, mà sau khi quen hai người hậu nhân, liền không có thời gian quay lại khu nhà cấp cao, cũng không có thời gian ra ngoài tán gẫu, cũng có chút không nhịn được nữa. Hơn nữa nữ người mẫu này mặc dù không thể coi là cực đẹp, thể nhưng vóc người lại là cực phẩm trong cực phẩm, bằng không cũng không làm người mẫu đồ lót, lực mê hoặc có thể nói là không nhỏ, dù sao có trời mới biết loại đàn bà này sẽ không cùng hắn quan hệ thân mật, hắn cũng không khách khí nữa, mở vòng tay ra ôm nàng vào lòng, bàn tay không ngừng xoa nắn, mà ngay cả nàng tên gọi là gì hắn cũng chẳng buồn hỏi.

Nữ người mẫu da trắng này sau khi vào trong phòng tắm vẻ mặt càng thêm hoảng hốt, ánh mắt đã không phải dừng lại làn da Thạch Thiên nữa mà là tập trung ở giữa hai chân hắn, nàng không nghĩ ra một gã người Phương Đông, hơn nữa là một cậu nhóc, lại có đồ vật to lớn như thế, trong lòng nghĩ dù cho có bị công ty tạp chí sa thải cũng không hối hận, hai tay nhấc lên, thân thể mềm nhũn ra, đu lên trên người Thạch Thiên, cùng hắn quấn quýt.

Bàn tiếp tân cũng gần với phòng thay quần áo, tiểu thư trực ở bàn tiếp tân thấy cô người mẫu này chạy tới phòng thay quần áo đã vô cùng kinh ngạc, một lát sau lại còn nghe được thanh âm của phòng bị khóa nữa, lại càng kinh ngạc hơn, nghĩ thầm chẳng lẽ bọn họ dám ở công ty làm chuyện kia? Nàng cũng giống như mấy nữ viên chức khác, công việc tương đối bình thường khiến nàng cảm thấy buồn chán, việc muốn làm nhất là “Quan tâm” tới người khác, hiện tại trong mắt nàng phát sinh chuyện “Đại sự” Như vậy sao lại không hiếu kỳ cho được.

Đợi một hồi thấy nữ người mẫu kia còn không ra, nàng nhịn không được cũng đi tới trước cửa phòng thay quần áo, dán lỗ tai lên trên cửa, quả nhiên nghe được thanh âm rên rỉ hưng phấn của nữ người mẫu kia, thậm chí còn nghe được âm thanh va đập của hai bộ phận riêng tư va vào nhau. Tuy rằng tiểu thư trực bàn tiếp tân đã đoán được hai người làm xằng bậy ở trong đó, thể nhưng sau khi nghe được thanh âm như vậy trong lòng không khỏi khiếp sợ, vốn định nghe thêm một hồi nữa, thể nhưng lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại ở trên bàn vang lên, không thể làm gì khác hơn là chạy về chỗ làm của mình, nhấc điện thoại lên.

Cuộc điện thoại này là từ Trương tiểu thư ở trên lầu Tinh Hồng Cát tập đoàn gọi tới, đó là vị thư ký cao tầng của Tinh Hồng Cát, cũng thường cùng vị tiểu thư trực bàn tiếp tân tại cao ốc này thường xuyên gặp mặt, cũng hay trò chuyện với nhau, cho nên hai người kết làm bạn bè, bất quá là lần đầu tiên trong thời

gian làm việc nàng gọi đến cho mình. Nàng muốn hẹn buổi tối cùng mình đi ăn cơm, tiểu thư trực bàn tiếp tân có chút kỳ quái, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, liền đáp ứng.

93. Chương 93: Dẫn Sói Vào Nhà

Buổi tối sau khi tan sở, Thạch Hiểu Mẫn đã đem hành động đùa bỡn tình cảm thiếu nữ của Thạch Thiên là hành động của phần tử cực ác, dọc theo đường về nàng đối với hắn đều lãnh mi tron mắt, luôn gây bất hoàn với hắn, Thạch Thiên lại tương đối trầm tĩnh, nàng như vậy hắn cầu còn không được, về mặt hắn có vẻ ung dung, Thạch Hiểu Mẫn nhìn vậy càng thêm tức giận.

Nơi làm việc của Thạch Lệ cũng gần nhà, chỉ cần không tăng ca, sẽ về sớm hơn hai người bọn họ, Thạch Hiểu Mẫn mới vừa vào cửa liền ra sức thuật lại hành vi phạm tội của Thạch Thiên. Thạch Lệ nghe được liền nhíu mày, nhưng nghĩ đến Thạch Thiên đối với chị em các nàng lại có tình có nghĩa, đối với người khác cũng không đến mức bạc tình như vậy chứ, nàng nhin không được hỏi Thạch Hiểu Mẫn có thể là hiểu lầm Thạch Thiên hay không.

Thạch Hiểu Mẫn khẳng định nói: “Em chính mắt thấy mà, thế nào mà lầm được, chị nếu như không tin, chờ ba cô nương đó chị hãy tự mình hỏi đi.” Nói xong nàng lại hướng tới Thạch Thiên cả tiếng chất vấn: “Tự ngươi nói đi, có đúng là ngươi hoa tâm hay không?” Thạch Lệ cũng muốn nghe Thạch Thiên tự nói, con mắt nhìn về phía hắn.

Vấn đề này Thạch Thiên cũng không biết trả lời thế nào, nghĩ hành vi của mình quả thật có thể dùng từ hoa tâm để nói, nhưng nếu như thừa nhận là hoa tâm, chuyện này càng không thể văn hồi nữa, hắn chỉ có thể nói: “Dù sao ta không hoa tâm đối với ba người các nàng.”

Thạch Hiểu Mẫn trách mắng: “Phi! Người ta là tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, ngươi không đi trêu chọc, chẳng lẽ các nàng lại đi trêu chọc ngươi?”

Thạch Thiên nói: “Các nàng mặt dày, ta không có biện pháp!”

Thạch Hiểu Mẫn giận dữ: “Ngươi...”

Thạch Lệ thấy hai người mồm qua miệng lại không ngớt, vội vàng ngăn lại, nói: “Hai người thôi đi, loại chuyện này người ngoài chen miệng vào cũng không lọt, bất quá ta tin tưởng Thạch Thiên không phải là người như thế, e là có nguyên nhân khác, Thạch Thiên ngươi có thể nói cho chúng ta biết là chuyện gì xảy ra không?”

Thạch Thiên dù sao cũng là tổ tông các nàng, ít nhất chính hắn nghĩ là như vậy, hắn cũng không thể không biết xấu hổ cùng hai tiểu cô nương hậu nhân đàm luận chuyện này, hắn không nhin được nói: “Đều không phải rồi sao, các nàng mặt dày, cứ quân quýt lấy lão tử, tin hay không là tùy các ngươi.” Chợt nghe có tiếng bước chân, là tiếng bước chân của ba người. Nhưng lại có điểm quen thuộc, sắc mặt hắn nhất thời đại biến, liền xoay người chạy trở về phòng của mình, đóng cửa lại.

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Chị, chị thấy chưa, hắn không còn lời nào để nói nữa nên trở về phòng rồi.”

Tiếng chuông cửa vang lên, Thạch Hiểu Mẫn chạy ra mở cửa, vừa nhìn chính là ba cô nương lúc sáng mới gặp, nàng vui vẻ nói: “Bọn em thực sự tới rồi sao, mau vào đi.” Nàng nghĩ thầm lần này nhìn xem ba giờ còn có cái gì để nói.

Hạng Kiều tam nữ thân thiết gọi Thạch Hiểu Mẫn là “Chị Thạch...” Rồi cùng theo nàng vào, thấy Thạch Lệ mấy nàng liền giật mình, Thạch Hiểu Mẫn giới thiệu nói: “Đây là chị gái của chị, Thạch Lệ, sau này các em cứ gọi nàng là chị như gọi chị Hiểu Mẫn vậy.”

Tam nữ vội vã gật đầu, Quách Thiển Vi hỏi: “Thạch Thiên đâu rồi ạ? Anh ấy chẳng phải là cũng ở đây sao?”

Thạch Hiểu Mẫn chỉ vào cửa phòng của Thạch Thiên nói: “Đó, hắn ở bên trong, trước tiên đừng động đến hắn, bọn em đem chuyện của hắn nói cho bọn chị biết, bọn chị sẽ thay các em làm chủ chuyện này.”

Thạch Lệ nhú mày mắt trắng dã liếc Thạch Hiểu Mẫn, nghĩ thầm ba tiểu cô nương các nàng đối với loại chuyện này sao có thể nói, người ta không biết xấu hổ mới nói a. Nàng sao có thể đoán được Hạng Kiều các nàng và Thạch Thiên trong lúc đó vốn không có phát sinh chuyện xấu hổ và quan hệ mờ ám, chỉ đơn giản là ái mộ Thạch Thiên mà thôi. Hơn nữa thường gây sự cùng với hắn, đã sớm không biết “Nói rõ lý lẽ” rồi, nghe Thạch Hiểu Mẫn muốn thay các nàng làm chủ, tam nữ hài liên tục gật đầu, làm ra một bộ thỉnh hai vị “Thanh Thiên đại tỷ tỷ” Giải oan làm chủ cho mình vậy.

Tam nữ bảy miệng tám lưỡi??? Nói Thạch Thiên ngày đầu tiên đến trường đã các nàng các nàng rồi, nói đến đoạn Thạch Thiên đem mông Hạng Kiều đánh cho sưng vù, Thạch Hiểu Mẫn nghe được lòng đầy căm phẫn, đã nghĩ chạy ào vào gian phòng của Thạch Thiên thay Hạng Kiều báo thù. Sau đó nói lại nghe chuyện Thạch Thiên một mạch xông vào vòng vây hai trăm người cứu Hạng Kiều, Thạch Hiểu Mẫn và Thạch Lệ đều rất là giật mình, các nàng mặc dù biết Thạch Thiên có một thân hảo võ nghệ, lại không nghĩ rằng hắn có lợi hại như thế, có thể dễ dàng đánh bại hai trăm tên xã hội đen vây quanh, lại còn một tay không rảnh vì phải ôm Hạng Kiều nữa, tam nữ nói lên tình cảnh lúc đó như sự thực không có khác biệt gì mấy, chỉ có một vài điểm hơi khoa trương một chút.

Ba nàng lại nói tiếp đến chuyện Thạch Thiên tham gia thi đấu bóng đá, uy phong đem đích tình trọng tài bị “Phạt”, Thạch Hiểu Mẫn nghe được ôm lấy bụng lăn lộn trên ghế sa lon, không ngừng cười lớn, ngay cả Thạch Lệ cũng phải bật cười. Cuối cùng tam nữ nói đến chuyện chủ động yêu cầu làm bạn gái của Thạch Thiên, kết quả bị Thạch Thiên kiên quyết cự tuyệt, đồng thời còn tỏ thái độ hung ác đối với các nàng không có chút ôn nhu nào còn có một chút hành vi phạm tội nữa phụ bạc ý tốt của các nàng. Đáng hận nhất chính là Thạch Thiên đột nhiên không đến trường nữa, làm hại các nàng tìm kiếm rất lâu may là rốt cuộc cũng tìm được, muốn hai vị chị cả làm chủ thay các nàng.

Thạch Lệ mỉm cười, Thạch Hiểu Mẫn còn lại là là gương mặt mà nhìn, sững sốt một hồi lâu sau đó hỏi: “Là... Là như vậy sao?”

Tam nữ nhìn nhau một chút, sau đó Hạng Kiều nói: “Là, là... Là như vậy, bọn em đều nói hết rồi.”

Lý Hiểu Lệ nói: “Được rồi được rồi, anh ấy còn đem một vị giáo viên ném ra khỏi cửa sổ nữa cơ.”

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Chuyện tình của vị giáo viên kia trước tiên không cần để ý, ý của chị là... Là... Hắn không làm những chuyện khác đối với các em sao? Tỷ như cùng các em nói lời yêu thương, hoa ngôn xảo ngữ chiếm tiện nghi của các em và vân vân...”

Tam nữ cùng nhau lắc đầu, Quách Thiển Vi đỏ mặt nói: “Nếu như anh ấy đồng ý nói lời yêu thương để bọn em làm bạn gái của anh ấy, chúng em đã không giận anh ấy rồi...”

Hạng Kiều nói: “Anh ấy thấy bọn em gây phiền, cho nên làm anh ấy giận...” Hai nàng kia vội vàng gật đầu phụ họa, cùng kêu lên yêu cầu hai chị cả làm chủ.

Thạch Hiểu Mẫn trong lòng xấu hổ vạn phần, nhìn một chút cửa phòng của Thạch Thiên, nghĩ thầm xem ra chính mình thật là hiểu lầm Thạch Thiên rồi, đối với tam nữ nói: “Vậy... Loại chuyện này không thể miễn cưỡng rồi, Chị...Chị cũng không biết làm thế nào để giúp các em được, hơn nữa... Một người đàn ông sao có thể cùng yêu ba người phụ nữ chứ, bọn em xinh đẹp như vậy, chẳng phải là quá...Quá thiệt thòi hay sao.”

Tam nữ trăm miệng một lời nói: “Bọn em không sợ thiệt thòi.”

Hạng Kiều nói tiếp: “Bọn em đã thương lượng rồi nhất định phải làm bạn gái của anh ấy, anh ấy không đáp ứng cũng không được.”

Thạch Hiểu Mẫn cảm thấy da đầu có chút tê dại, biết Thạch Thiên tại sao phải lại cảm thấy các nàng đáng ghét rồi, xác thực có diêm đồng tình với hắn, nhưng hiện tại mình đã dẫn “Sói” vào nhà rồi, trước hết nghĩ một biện pháp khuyến khích các nàng, hơn nữa còn phải giấu lại một hồi tại sao nói lời xin lỗi cùng Thạch Thiên đây, vừa rồi bản thân tức giận, khẩu khí tựa hồ có chút quá phận. Bất quá nàng đối với tình cảm cũng không có kinh nghiệm gì, một thời không biết không biết khuyến khích ba cô bé này như thế nào, vội vàng đem ánh mắt xin giúp đỡ tới Thạch Lệ, liền nhẹ giọng nói: “Chị...Chị xem xem lên làm sao bây giờ?”

Thạch Lệ liếc nàng một cái, đột nhiên hỏi Hạng Kiều: “Hạng tiểu thư, em là cháu gái của Hạng Hoa Cường tiên sinh sao?”

Hạng Kiều các nàng vừa vào cửa liền giới thiệu tên rồi, thế nhưng vẫn chưa báo gia thế, cho nên lúc này vô cùng kinh ngạc gật đầu nói: “Đúng ạ, chị Lệ làm sao biết vậy?”

Thạch Lệ sắc mặt trầm trọng lại hỏi: “Thạch Thiên lúc cứu em có phải là ở quán bar đường Phú Mỹ không?”

Hạng Kiều gật đầu nói: “Đúng ạ, là Thạch Thiên nói cho chị biết sao?”

Thạch Lệ khẽ lắc đầu, tiếp tục hỏi: “Bên trong đám người bắt cóc em có phải có một người Nhật Bản, Thạch Thiên có đúng là đáng bị thương hấn hay không?”

Hạng Kiều tam nữ đều gật đầu, Thạch Lệ hơi chấn động, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Có thể đem chuyện Thiên Thạch làm thế nào cứu em kể lại một lần nữa hay không?”

Hạng Kiều tuy rằng nghĩ giọng nói nàng có chút kì quái, nhưng hiện tại các nàng có chuyện cần nhờ, hạnh phúc của mình phải nhờ hai vị chị cả này hỗ trợ, vì vậy liền đem chuyện mình làm sao phát sinh tranh chấp với người Nhật Bản, bị Dã Thú bắt, sau đó Thạch Thiên đột nhiên xuất hiện đem những người này tất cả đều đánh bại nói đến đoạn Thạch Thiên dùng tay không chặt đứt tay của người Nhật Bản, Hạng Kiều và hai cô bé kia sắc mặt đều sợ hãi, ngay cả sắc mặt của Thạch Hiểu Mẫn đều sợ đến độ có chút tái nhợt.

Cách một hồi lâu, Thạch Lệ mới nói với các nàng: “Cảm ơn vốn các em lần đầu tiên tới đến chơi, hấn là nên lưu lại ăn cơm, bất quá ta bây giờ chị phải đi nói một số chuyện với Thạch Thiên, cho nên bọn em về trước đi, được không? Lúc rảnh rồi cứ đến chơi!”

Hạng Kiều tam nữ cho rằng Thạch Lệ tới nói chuyện với Thạch Thiên là vì các nàng, như thế cầu còn không được, vô cùng cảm ơn rồi nói lời tạm biệt hai chị em trong ánh mắt đều lóe lên quang mang hưng phấn, tựa hồ đã đem Thạch Thiên thu phục, quỳ gối dưới gấu váy các nàng xin tha thứ vậy.

Thạch Hiểu Mẫn tiễn các nàng ra khỏi cửa, thở dài nói: “Nguyên lai... Nguyên lai chuyện lại như vậy, tiểu tử này mị lực cũng quả là lớn, thậm chí có loại sự tình này nữa, mình đã trách oan hấn rồi.” Nàng đi tới trước cửa phòng Thạch Thiên, gõ cửa nói: “Đại tình thánh... Đại tình thánh... Đi ra đây, các nàng đã rồi.”

Thạch Thiên mở cửa nói: “Kêu cái gì, nha đầu người cùng các nàng kia đều đáng ghét như nhau.”

Thạch Hiểu Mẫn đỏ mặt, thè lưỡi cười nói: “Vừa nãy là ta trách oan người, không nên giận ta nữa, được không?”

Thạch Thiên thấy khuôn mặt nàng có vẻ xấu hổ, đúng là thật tâm xin lỗi, hấn cười nói: “Quên đi, ai bảo lão tử là trưởng bối của người, sau này ít nói chuyện dong dài đi là được.”

Thạch Hiểu Mẫn buồn bực nói: “Tiểu tử người lại thừa cơ chiêm tiện nghi của ta, ai làm hậu bối của người, cứ tưởng bỏ. Kỳ thực cũng không thể trách toàn bộ lên người ta, thật nhìn không ra người có chỗ nào tốt mà khiến các nàng mê mị như vậy, nhất định không tiếc việc ba nàng đều nguyện ý chung một chồng...Hừ.... Kỳ lạ quá...”

Thạch Lệ tiến lên phía trước nói: “Bọn họ còn nhỏ, đối với tình cảm còn ngây thơ, mà lại được nuông chiều từ bé so với thường nhân tùy hứng, có lẽ chỉ một thời gian hưng khởi mới quần quít lấy Thạch Thiên thôi. Thạch Thiên, người tới phòng ngủ của ta, ta có lời muốn hỏi người.”

94. Chương 94: Đùng Nói Giỡ

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Chuyện gì mà phải vào trong phòng mới nói được?”

Thạch Hiểu Mẫn cả giận nói: “Đúng vậy, ở đây cũng không có người ngoài, tại sao phải né tránh em?”

Thạch Lệ nói: “Là về một vụ án, ta nghĩ nói riêng sẽ tốt hơn.”

Thạch Thiên vừa ở trong phòng cũng nghe được một ít chuyện bên ngoài, cảm giác được Thạch Lệ hỏi Hạng Kiều mấy vấn đề cuối tựa hồ có điểm kỳ quái, hấn hỏi: “Là hỏi ta chuyện tình ngày đó cứu Hạng Kiều sao? Nàng ta đã nói rất cụ thể rồi mà, ta cũng không còn gì để bổ xung nữa.”

Thạch Lệ nói: “Chuyện đó và chuyện này có quan hệ, bất quá là một vụ án rất nghiêm trọng.”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Được rồi...”

Thạch Hiểu Mẫn nghe Thạch Thiên có liên quan đến một vụ án, nhất thời lo lắng, mân mê khuôn miệng, nói: “Ta cũng muốn nghe, chúng ta chẳng phải là người một nhà sao, càng là việc nghiêm trọng ta càng phải biết, bằng không ta cũng ngủ không yên.”

Thạch Lệ biết tính cách của Thạch Hiểu Mẫn, nghĩ thầm nếu vụ án này thật có liên quan đến Thạch Thiên, nàng sớm muộn gì cũng sẽ biết, do dự một chút, nàng gật đầu nói: “Vậy đều đến phòng ta đi.”

Sau khi vào phòng, Thạch Lệ để hai người ngồi xuống, sau đó đóng kỹ cửa lại, lại kiểm tra xem cửa sổ đã đóng kín hay chưa, rồi mới ngồi cạnh hai người, hỏi Thạch Thiên: “Có đúng là tại một buổi học có người tới trường ám sát người hay không?”

Thạch Hiểu Mẫn thét to: “Cái gì... Có người ám sát Thạch Thiên sao?”

Thạch Thiên chợt nói: “Nguyên lai người ngày đó tới trường học là vì tra chuyện này, ta đã quên nói cho người biết, là chuyện như vậy, là một thằng nhóc giặc Oa, bất quá ta quên là vào ngày nào rồi, cho nên người hỏi ta thời gian ta cũng không nhớ.”

Thạch Lệ hơi chấn động, hỏi: “Người sao lại phát hiện ra người hấn muốn giết chính là người?”

Thạch Thiên cười nói: “Thằng nhóc này hướng tới ta nổ súng, nếu không phải muốn giết ta thì là giết ai?”

Thạch Hiểu Mẫn vừa nghe như vậy liền thét chói tai, run giọng nói: “Hướng tới người nổ súng sao? Có làm bị thương người không?”

Thạch Thiên nói: “Đương nhiên là không, thằng nhóc giặc Oa này sao có thể làm ta bị thương.” Kỳ thực lòng bàn tay hấn đã bị bắn nát. Chỉ là hấn nghĩ không cần phải nói ra cho mất mặt.

Thạch Lệ lại có chút nghi hoặc, phải biết rằng ở cự ly gần như vậy, một tên kim bài sát thủ nếu như đã bắn, xác suất bắn trượt mục tiêu là cực nhỏ, nàng liền hỏi: “Có thể đem tình hình lúc đó nói lại cho ta biết không?”

Thạch Thiên cười nói: “Đương nhiên là có thể. Ta nên biết trước người mỗi ngày âu sầu khổ não là vì vụ án này mới đúng. Đáng nhẽ nên nói sớm cho người biết rồi, cũng tại người lúc đó không hỏi rõ ràng.”

Thạch Lệ vội vàng lấy bút sổ ra, sau đó gật đầu ý bảo Thạch Thiên có thể kể rồi.

Thạch Thiên nói: “Ngày đó ta đi tới đi trường học, mới vừa tới cổng trường ngay chỗ đường cái, chợt nghe thấy một tiếng vang nhỏ, một viên đạn bay về phía đầu ta, ta liền dùng tay đỡ được viên đạn kia, sau đó nhay lên mái nhà...”

Thạch Lệ dùng bút lại nói: “Chờ một chút... Người nói đem...Đỡ được viên đạn?”

Thạch Thiên nói: “Đúng, làm sao vậy?”

Thạch Lệ cau mày nói: “Ta rất muốn biết tình huống cụ thể lúc đó, người... Người đừng nên nói giỡn có được hay không... Đạn làm sao có thể lấy tay trực tiếp đỡ được...”

Thạch Thiên cười nói: “Ta cũng không phải nói giỡn với người, còn muốn nghe ta kể tiếp không?”

Thạch Lệ đương nhiên là không chịu tin, than thở nói: “Người tiếp tục nói đi...”

Thạch Thiên nói: “Ta nhảy lên mái nhà, thằng nhóc giặc Oa này muốn chạy trốn, ta liền đem viên đạn trong tay ra ném vào đầu hấn. Hết rồi.”

Thạch Lệ lại một lần nữa ngừng ghi, cười khổ nói: “Thạch Thiên, ta không phải là không tin người, thế nhưng người nói rất khó tin, trước tiên, sát thủ kia dùng súng bắn tia có lực sát thương cực lớn, người làm sao có thể tiếp được đạn, mà nhà xưởng tổng cộng cao tới tám tầng, chiều cao so với nhà thường còn cao hơn rất nhiều, tương đương với một tòa nhà mười ba, mười bốn tầng, người làm sao có thể nhảy lên, lại còn dùng đạn ném vào đầu tên sát thủ nữa, Cái này... Điều này rất khó tin.”

Thạch Thiên ha ha cười đứng lên mở cửa sổ, sau khi hấn nhìn thấy một tòa nhà cũ kỹ đầy bụi bặm ở phía trước, lại nhìn khắp nơi không thấy có ai, liền thả người xuống. Thạch Lệ và Thạch Hiểu Mẫn sợ đến nổi

thét to, cùng nhau nhào tới trước cửa sổ, đã thấy Thạch Thiên đứng ở lầu bên kia vẫy vẫy tay với các nàng, cũng không phát hiện ra hắn làm động tác gì, tựa như là “Bay” qua đó vậy, sau đó hướng tới căn phòng của Thạch Lệ, thân thủ lảng không khua khua, lướt ngang qua nhiều nơi, Thạch Lệ và Thạch Hiểu Mẫn vội vàng lui qua một bên, không thể tin được nhìn Thạch Thiên đã trở lại phòng.

Thạch Lệ coi như là lãnh tinh cũng không thể tin được, Thạch Hiểu Mẫn đầu tiên là thét một tiếng chói tai, sau đó nắm lấy áo Thạch Thiên y phục: “Đây... Nơi này là lầu hai mươi hai đó! Người không phải là thần tiên chứ...”

Thạch Thiên tiêu sái nói: “Nào có cái gì mà thần tiên, đây là công phu của Thạch gia chúng ta, không phải chỉ là hơn hai mươi trọng cao thôi sao, ta còn chưa dùng toàn lực đâu.” Tuy rằng bản lĩnh của Thạch Thiên đều là học từ Thái Ất phái, bất quá trải qua mấy nghìn năm tập luyện, công phu của hắn sớm đã rất khác với Thái Ất rồi, nếu nói là võ công của Thạch gia cũng không sai.

Thạch Hiểu Mẫn hưng phấn nói: “Của Thạch gia chúng ta sao? Không được... Người phải dạy ra, ta cũng muốn bay lên...”

Thạch Thiên cười nói: “Đây không phải là bay, mà là khinh công, người trước tiên học thật tốt tâm pháp đi, chờ khi có công lực rồi ta sẽ dạy người một thân công phu, đời này hảo hảo mà luyện tập, một lần có thể nhảy lên ba, bốn tầng lầu cũng không thành vấn đề.”

Thạch Hiểu Mẫn không nghe theo nói: “Vì sao người nhảy được hai mươi lầu, mà ta chỉ có thể nhảy được ba, bốn lầu, người không phải chỉ mới mười sáu tuổi sao, cùng lắm thì ta cũng luyện mười sáu năm, lúc đó còn lợi hại hơn người, bảy, tám tầng cuối cùng cũng nhảy qua được...”

Trên mặt Thạch Thiên hiện ra một tia đau buồn khó có thể nhận ra được không biết cách nào giải thích cho các nàng biết mình có một thân tu vi đã hơn nghìn năm, mà các nàng tối đa chỉ có gần trăm năm sinh mệnh, hơn nữa thân thể con người cũng có cực hạn, khinh công cho dù luyện tốt cũng chỉ có thể nhảy lên ba, bốn tầng cao là cùng. “Thái Ất bí điển” nhưng thật ra là khai phá tiềm năng của nhân thể, nhưng không phải ai cũng có thể học được, chỉ ít Thạch Thiên nghìn năm qua còn không có gặp được người có thể tu luyện như mình, bất quá hắn cũng không muốn đi kích nòng, ôn nhu nói: “Vậy người hãy tu luyện cho tốt, sau này ta nhất định sẽ dạy người.”

Thạch Thiên trong lòng còn có hai nghi vấn, chính là tại sao mình lại không ngừng sống lại, mà Laurent tại sao chỉ sống đến một trăm ba mươi năm, trong Thái Ất bí điển nhất định còn có bí mật gì đó mà mình không phát hiện ra.

Về mặt của Thạch Lệ từ nghi hoặc biến thành kinh ngạc.

Thạch Thiên cầm lấy cây bút trong tay nàng, vung tay lên, chỉ là một cây bút nhựa bình thường đã “phập” Một tiếng cắm lên tường, chỉ còn lộ ra nửa thân bút ở bên ngoài, nói: “Đây chính là công phu ta ném viên đạn vào đầu thẳng nhóc giặc Oa.” Hắn lại cầm lấy một con dao gọt hoa quả trên bàn, xòe lòng bàn tay trái ra, mạnh mẽ đâm xuống, chỉ nghe “Keng keng” Một tiếng giòn tan, con dao trong tay chỉ còn lại cái cán, thân dao đã bị chấn gãy thành vài mảnh rơi xuống nền nhà, lòng bàn tay chỉ xuất hiện một điểm trắng nhỏ, đảo mắt một cái đã khôi phục như thường, hắn cười nói: “Nhưng viên đạn đó quả thực là có uy lực, khiến lòng bàn tay ta bị vỡ ra, bất quá ta vẫn tiếp được viên đạn đó, nếu còn chưa tin, người có thể cầm súng bắn ta thử xem.”

Thạch Lệ ngồi lại trên giường, lẩm bẩm nói: “Nghĩ không ra vụ án này lại đơn giản như vậy... Nghĩ không ra người lại giết...”

Thạch Hiểu Mẫn nhớ tới một chuyện, liền ngồi cạnh Thạch Lệ khẩn trương mà hỏi thăm: “Chị sẽ không bắt Thạch Thiên chứ? Chị...?”

Thạch Lệ trầm tư một hồi, cảm quyền sở xé ra, ngay cả một tờ cũng không để lại, sau đó lại xé ra thành mảnh nhỏ, nói: “Chuyện này là bởi vì Thạch Thiên cứu bạn học nên mới thành như vậy, đối phương lại mang tiếng ác trong giới xã hội đen, cho nên được coi là phòng vệ chính đáng.”

Thạch Hiểu Mẫn vui vẻ nói: “Đúng vậy, đương nhiên là phòng vệ chính đáng, vả lại tên kia nổ súng trước.”

Thạch Lệ nói tiếp: “Tạm thời ta không định đem chuyện này báo cho cấp trên, cũng không phải là ta cố ý dấu diếm, mà là chuyện này có những chi tiết không thể khiến người khác tin được.”

Thạch Hiểu Mẫn vô cùng kinh ngạc nói: “Có cái gì khó tin đâu, cùng lắm thì để Thạch Hiểu Mẫn biểu diễn lại một lần nữa là được.”

Thạch Thiên buồn bực nói: “Lão tử cũng không phải là làm xiếc, ta chỉ biểu diễn một lần cho các người nhìn thôi, nếu không nghĩ tới Thạch Lệ cả ngày buồn rầu khiến lão tử không nở, ta cũng chẳng buồn người có tin hay không.”

Thạch Lệ nghe Thạch Thiên nói như thế, trong lòng nhất thời cảm động vạn phần, nguyên là còn một ít bất an trong lòng, bây giờ cũng bỏ qua hết, dù sao Thạch Thiên cũng không có làm chuyện xấu, bản thân chưa tính là làm việc trái pháp luật, nàng nói: “Ta có một việc hi vọng người đáp ứng.”

Thạch Thiên nói: “Chúng ta là người một nhà, cần gì phải nói lời cầu xin, nói đi, có chuyện gì khó khăn ta cũng có thể giúp người.”

Thạch Lệ nói: “Được...”

Thạch Thiên đột nhiên hô: “Chờ một chút... Trước tiên là nói cho rõ, chuyện tình vừa nãy ta sẽ kiên quyết không đáp ứng.”

Thạch Lệ thấy hắn đem ba cô bé ái mộ hắn, so với chuyện giết người còn phiền phức hơn, liền “Phì” Cười nói: “Đều không phải chuyện đó, chỉ là muốn nói cho người sau này không nên tại trước mặt người khác biểu hiện ra bản lĩnh, điều này sẽ mang đến phiền phức cho bản thân người đó: ”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Lão tử cũng không sợ người ta biết, nếu biết thì làm gì được lão tử? Chẳng lẽ muốn ta mỗi ngày tỏ ra vẻ đáng thương, chịu đòn không hoàn thủ sao?”

Thạch Lệ nói: “Ta đều không phải có ý này, đánh nhau bình thường thì không sao, ta tin người sẽ không dả thương người tốt, chỉ cần bản lĩnh tiếp được đạn, nhảy một cái lên tới tận hơn hai mươi tầng lầu nghe đã rợn người, đối với bất luận kẻ nào mà nói đều là một sự uy hiếp rất lớn, thế giới này có rất nhiều người sẽ nghĩ cách đối phó người, khẳng định so với ba cô bé kia còn khó chơi hơn nhiều, đó cũng là điều mà ta không muốn tiết lộ chuyện này cho cấp trên.”

95. Chương 95: Ai Đến Cũng Không - Cự Tuyệt

Thạch Thiên trời biết Thạch Lệ là vì tốt cho hắn, nghĩ nàng nói cũng đúng, bản thân chỉ tham gia một trận bóng, thế mà đã dây dưa vài ngày với huấn luyện viên, còn dẫn tới một câu lạc bộ nữa, xác thực là chuyện phiền toái. Bản lĩnh bắt đạn này của hắn cũng chỉ là nhỏ như một chiếc lông trâu, nhưng cũng biết ở trước mắt người khác đúng là rợn người, nhất định là phiền phức không nhỏ. Nếu giống như trước đây thay đổi chỗ ở người khác cũng không tìm ra hắn, thế nhưng hiện giờ bên người hắn lại có hai người hậu bối, cũng sợ phiền phức của mình sẽ làm ảnh hưởng đến các nàng, vì vậy hắn nói: “Được rồi, ta vốn cũng không muốn biểu diễn gì, nói chung từ giờ trở đi cũng ít dùng đến mấy công phu này là được.”

Thạch Lệ nghe hắn nói thế cũng yên tâm, nói: “Ta cũng không nói hoàn toàn là vậy, nếu có tình huống tương tự xảy ra, đương nhiên là cần dùng tay tiếp đạn rồi.”

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Chuyện đó không cần thiết, ta cũng không cần dùng tay đỡ đạn, hắn cũng không dả thương được ra, nếu như ta toàn lực triển khai thân pháp, người khác cũng không thể nhìn thấy được, dù sao ta cũng đáp ứng người không để cho người phát hiện. Thì hắn cũng không thể phát hiện được, lão tử không thừa nhận thì hắn làm thế nào, nếu nói cho người khác, bọn họ lại tưởng hắn bị điên a.”

Thạch Lệ nghĩ thâm điều này cũng đúng, bản thân mình vừa thấy Thạch Thiên nói như vậy cũng tưởng rằng hắn nói giỡn, bất kể như thế nào cũng cẩn thận vẫn hơn, thế nhưng cũng không thể để thấy người mà khiếp sợ, rút tay rút chân, vạn nhất bị thương, chẳng phải càng hỏng sao. Nàng nhắc nhở Thạch Hiểu Mẫn nhớ giữ kín bí mật ngày hôm nay, sau đó nói cho Thạch Thiên biết Tam Khẩu Tổ Nhật Bản đã phái người tới Hongkong, có thể là tìm đến hắn gây bất lợi, sau này phải cẩn thận.

Thạch Thiên trong miệng đáp ứng, thế nhưng trong lòng lại chẳng coi vào đâu. Thạch Lệ nghĩ sủng trường cũng không làm hắn bị thương, lại có một thân công phu quý dị khó lường, Cương Điền Trí Tàng kia được xưng là kẻ chửi bao giờ dùng súng, hắn là cũng không thể làm tổn thương được Thạch Thiên, bất quá sợ Thạch Thiên sơ suất, nàng nói ra lai lịch của Cương Điền Trí Tàng, cũng nói chuyện bất quá chưa bao giờ dùng súng cho hắn nghe.

.....

Từ khi nữ người mẫu đồ lót kia làm chuyện nam nữ cùng với Thạch Thiên ở trong phòng tắm, bây giờ tựa hồ là bị nghiện, mỗi lần thấy Thạch Thiên tới công ty, khuôn mặt lại tươi như hoa đào, ánh mắt si mê nhìn hắn, nếu có cơ hội lại nháy mắt nhìn hắn một cái. Sau đó tới cửa phòng thay quần áo chờ hắn, có đôi khi trực tiếp chạy đến phòng an ninh chờ hắn, hướng hắn đòi “Yêu”.

Thạch Thiên làm bảo vệ được một thời gian ngắn ở công ty tạp chí, sau vài lần ra uy, mấy tên “Phong lưu nhân sĩ” thường đến công ty tạp chí truy tìm mĩ nữ cũng biết hiện giờ tại công ty tạp chí có một tên bảo vệ ác bá, không dám tới gần công ty tạp chí nữa. Cho nên công việc của Thạch Thiên cũng càng ngày càng nhàn, giống như một kẻ si ngốc không có việc gì để làm, đương nhiên là sẽ không cự tuyệt yêu cầu của nữ người mẫu đồ lót, nói nàng có thể đến thương xuyên. Dù sao người mẫu tới thay quần áo cũng không có gì lạ, mà phòng thay quần áo lại ở ngay cạnh phòng an ninh, bình thường ngoại trừ một số ít người có chuyên môn tới, cũng không có ai tới quấy rầy bọn họ.

Khiến hắn nghĩ không ra chính là nữ người mẫu đồ lót này lại cực kỳ “Chí công vô tư”, hoặc là không chịu nổi sự cường hãn của Thạch Thiên, tại một lần Samantha đi ra ngoài không có mặt ở công ty, nàng liền dẫn theo một nữ người mẫu khác ở công ty tạp chí cùng vào phòng an ninh nhỏ nhỏ của Thạch Thiên.

Thạch Thiên đương nhiên là không từ chối, cứ như vậy một biế thành hai, hai biến thành bốn, càng lúc càng nhiều, phòng an ninh quả thực trở thành một nơi thâm ô của công ty tạp chí, nội bộ cơ hơn mười danh nữ người mẫu thì có hơn phân nửa đều cùng Thạch Thiên thân mật “Tiếp xúc”, các nàng thậm chí còn mang đến vài nữ người mẫu ở bên ngoài, cùng Thạch Thiên Thủ thủ nhạc [đương nhiên là cho nhau niềm vui]. Đối với “Bản lĩnh” của Thạch Thiên đều rất bội phục và si mê, đều cam tâm quy gối dưới khổ hắn.

Bất quá chuyện này mặc dù không có công khai, thế nhưng vẫn bị truyền ra ngoài, đặc biệt là ở mấy công ty khác trong cao ốc, câu truyện càng thêm xôn xao, cũng biết công ty tạp chí Thiên Tư có một tên bảo vệ có tiếng ác, cũng không coi Samantha tiểu thư vào đâu, lại cùng có quan hệ với đám người mẫu không sạch sẽ. Ngược lại ở công ty tạp chí mấy công nhân viên chức bởi vì sợ Thạch Thiên dã man, cho nên chỉ lén lút nói chuyện.

Thạch Hiểu Mẫn cũng nghe được một ít nghe đồn, nhưng nàng kiên quyết không tin, ở trong mắt của nàng, Thạch Thiên đối với Hạng Kiều các nàng xinh đẹp như vậy lại quần quýt si mê như thế đều có thể thủ vững trận địa, bảo trì sự thuần khiết của bản thân, làm sao có thể cùng đám người mẫu ở cùng một chỗ, nhất định là Thạch Thiên đặc tội với mấy tên hoa hoa công tử nên bị bọn họ đồn thổi ra ngoài. Nàng biết tính tình của Thạch Thiên không tốt, sợ Thạch Thiên nghe được mấy lời đồn này, dưới cơn nóng giận e là không tốt, cho nên cũng không nói cho hắn biết.

Quách Gia Nhân đi tới phòng làm việc của Quách Bình Liêm, cười nói: “Tam thúc, cháu đã điều tra được về thằng nhóc họ Thạch rồi, bất quá mấy ngày nay Thiển Vi không có tới tìm hắn, không biết người có cần biết tin tức gì về hắn không?”

Quách Bình Liêm than thở nói: “ Ta không biết chính xác nó làm gì nữa, mỗi ngày đều theo ta tới đây, cũng không muốn tới trường nữa, ài...Người nói xem, có lý giải gì về hắn?”

Quách Gia Nhân nói: “Thằng nhóc này không biết dùng thủ đoạn gì, hình như không riêng gì Thiển Vi hắn, còn có cháu gái của Hạng Hoa Cường và cháu gái của Lý Vạn Cơ cũng chính là cùng Thiển Vi là bạn thân như hình với bóng, cả ba đứa đều tìm tới cậu nhóc này, lại bị cậu ta đuổi đi..”

Quách Bình Liêm lấy làm lạ hỏi: “A.. Ý của ngươi là, hắn cũng không thích Thiển Vi?”

Quách Gia Nhân lắc đầu nói: “Có thích hay không cháu không biết, nhưng cậu nhóc này khẳng định có quỷ kế gì đó, bằng không làm sao có thể khiến ba cô bé đều thích hắn, cháu xem ra hắn dùng thủ đoạn lạt mềm buộc chặt rồi.”

Quách Bình Liêm nói: “Nhìn hần tuổi không lớn, cũng không đến mức suy nghĩ âm hiểm như vậy chứ, hay là người suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Quách Gia Nhân xuất ra một tập tài liệu, đưa tới trước mặt Quách Bình Liêm, cười nói: “Vốn cháu cũng không tin một cậu nhóc mười sáu tuổi có thể âm hiểm như vậy, cho nên cháu đã mau được tin tức của hần từ một tiểu thư làm ở bàn tiếp tân của công ty tạp chí, đây là mấy ngày nay hần tự tung tự tác, tam thúc hãy nhìn xem, bảo chứng càng xem càng bất ngờ.”

Quách Bình Liêm cầm lấy tài liệu trước mặt, mở ra nhìn kỹ một lần, đúng là chuyện của Thạch Thiên mấy ngày này cùng nội ngoại nữ người mẫu, thời gian và số người đều viết rõ ràng, còn có đại bộ phận tên người mẫu được liệt kê ra nữa, hần không phải là giả, bằng không cũng có thể điều tra ra. Sau khi nhìn xong lão vẫn còn không dám tin tưởng giật mình nói: “Điều này sao có thể chứ, nghe nói Samantha tiểu thư rất nghiêm, những người này làm sao có thể tại công ty tạp chí làm ra những việc như vậy?”

Quách Gia Nhân nói: “Cho nên cháu nghĩ thằng nhóc này có thủ đoạn không đơn giản đối với phụ nữ, nếu như thúc không tin, có thể điều tra lại một lần.”

Quách Bình Liêm than thở nói: “Ta đương nhiên tin người rồi, người cũng là vì Thiến Vi mới đi điều tra mà, may là ta xem ra Thiến Vi chưa bị hần chạm qua.”

Quách Gia Nhân nói: “Đây đúng là một điểm đánh hoài nghi, từ trong tư liệu mà nhìn, hần là thằng nhóc này đối với phụ nữ ai đến cũng không cự tuyệt, nhưng hết lần này tới lần khác đối với Thiến Vi các nàng lại giữ một khoảng cách, thoát nhìn tựa hồ là không thích các nàng, cũng bởi vì lí giải tình tình tiểu thư của Thiến Vi các nàng, muốn mượn tâm tính của các nàng để càng trói chặt, từ tình huống Thiến Vi các nàng hiện tại, vừa vặn chứng minh rồi thằng nhóc này đang làm rất thành công.”

Quách Bình Liêm nghĩ Quách Gia Nhân phân tích cũng rất hợp lý, liền gật đầu.

Quách Gia Nhân tiếp tục nói: “Cháu xem ra thằng nhóc này đi làm ở cao ốc Cảng Tinh cũng không phải là ngẫu nhiên, Hongkong tuy rằng không lớn, thế nhưng không thể trùng hợp đến như vậy chứ, rất có khả năng hần đã biết Thiến Vi bình thường hay cùng thúc tới, cho nên mới đến đây để Thiến Vi dễ dàng tìm được hần.”

Điểm này Quách Bình Liêm cũng đã nghĩ qua, lão liền cầm lấy một điều xì gà đốt lên, hít một hơi, trầm tư một hồi lâu sau đó than thở nói: “Tên thanh niên này, hiện tại xem ra không đơn giản...”

Quách Gia Nhân hung hăng nói: “Cháu xem ra mầm tai họa này không thể để lớn lên, tốt nhất là tìm người len lén xử lý đi...”

Quách Bình Liêm nghe vậy ngăn người trách nói: “Chúng ta là thương nhân, thế nào có thể làm chuyện tình thuê người giết người, sau này tuyệt đối không nên nghĩ tới chuyện này nữa.”

Quách Gia Nhân đỏ mặt lên, vội nói: “Vâng, tam thúc, cháu cũng... Cũng...”

Quách Bình Liêm ôn hòa hơn một chút, nói: “Ta biết là người lo lắng cho Thiến Vi bị lừa mới đề ra hạ sách này, bất quá Quách gia chúng ta là gia đại nghiệp đại, nếu như chuyện này truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng rất lớn, không đáng vì một thiếu niên bại hoại mà làm mất đi danh tiếng, trong xã hội còn có rất nhiều người như thế, mấy người chị em, cháu gái của người trước đây cũng đã đụng đến loại người như thế, nếu như toàn bộ đều làm như các của người, Quách gia chúng ta đã sớm xong rồi. Loại thanh niên mặt trắng này rất có bản lĩnh đối với phụ nữ, thủ đoạn chơi đùa cũng rất cao minh, chúng ta chỉ cần giáo huấn hần một chút là được rồi.”

Quách Gia Nhân gật đầu nói: “Cháu biết rồi, cháu sẽ đi tìm vài người tới giáo huấn thằng nhóc này.”

Quách Bình Liêm nói: “Người hãy đem chuyện tình hần và đám người mẫu nói cho Samantha tiểu thư biết, để cho cô ta nhìn, ta cũng không muốn thấy người như vậy ở trong cao ốc Cảng Tinh nữa.”

Quách Gia Nhân đối với Samantha thêm nhỏ dãi từ lâu, cũng bởi vì Thạch Thiên xuất hiện, khiến hần muốn tới gần Samantha cũng không có cơ hội, cho nên mới tích cực thăm dò chuyện của Thạch Thiên như vậy, đương nhiên câu còn không được Samantha tự mình đuổi việc Thạch Thiên, hần vội nói: “Cháu lập tức sẽ gọi điện thoại cho Samantha tiểu thư, chỉ với loại chuyện này nàng nhất định sẽ đuổi cổ tên nhóc kia,

kỳ thực cháu đã sớm bảo người truyền ra ngoài rồi, cho dù cháu không nói, Samantha sớm muộn gì cũng sẽ biết, thúc cứ yên tâm.” Nói xong hấn liền muốn chạy đi, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, lại xoay người lại nói: “Tam thúc, cháu nghĩ được một biện pháp, không cần chúng ta xuất thủ thẳng nhóc này cũng mất mạng ở Hongkong.”

Quách Bình Liêm cười nói: “Người muốn để Hạng gia để giải quyết chứ gì?”

Quách Gia Nhân nao nao, cũng cười nói: “Nguyên lai là tam thúc đã sớm nghĩ tới.”

Quách Bình Liêm nói: “Hạng gia hiện tại tuy rằng bắt đầu hướng tới chính đạo, thế nhưng nguyên bản vẫn là hắc đạo, chúng ta ít tiếp xúc là hơn, nếu như họ Thạch đích thực dám đùa bỡn người nhà hấn, cũng trốn không thoát lòng bàn tay của Hạng Hoa Cường, không cần chúng ta quan tâm, cũng phải báo cho Lý Vạn Cơ biết về tay họ Thạch kia, sau này ta sẽ nói cho hấn cẩn thận.”

Quách Gia Nhân xấu hổ nói: “Vẫn là tam thúc nghĩ chu đáo.”

96. Chương 96: Chờ Xem

Samantha về mặt nghiêm túc chạy về công ty, nhưng lại không phát hiện ra bóng dáng của Thạch Thiên, liền hỏi tiểu thư trực bàn tiếp tân: “Cô tới phòng làm việc của tôi một chút, tôi có việc muốn hỏi cô.”

Tiểu thư này thấy vẻ mặt nàng không tốt, thấp thỏm bất an nói: “Vâng, Samantha Samantha!” Nàng bước nhanh ra khỏi bàn, theo sát phía sau Samantha.

Sau khi vào phòng làm việc, Samantha ngồi xuống ghế, rồi bảo vị tiểu thư này đóng cửa lại, sau đó lạnh lùng nói: “Đem chuyện tình của Thạch Thiên nói cho tôi biết.”

Tiểu thư này bất an nói: “Thạch Thiên... Hấn... Chuyện gì của hấn ạ?”

Samantha cười lạnh nói: “Có đúng là muốn tôi trả thù lao cô mới bằng lòng nói ra hay không?”

Kỳ thực Quách Gia Nhân tại trong điện thoại cũng không có nhắc tới việc trả thù lao cho tiểu thư này, chỉ nói là tiểu thư ở bàn tiếp tân nói cho bọn hấn biết chuyện người trong công ty nàng, nhưng Samantha ngày đó tận mắt thấy Quách Gia Nhân bị Thạch Thiên đánh đuổi, biết tính cách của Quách Gia Nhân không thể không trả thù Thạch Thiên, hơn nữa tại trong điện thoại hấn nói có căn cứ, hiển nhiên là trăm phương ngàn kế điều tra về Thạch Thiên, cho nên nàng suy đoán tiểu thư ở bàn tiếp tân khẳng định là bị hấn dùng tiền mua chuộc.

Cả người tiểu thư trực bàn tiếp tân chấn động, cho rằng Quách Gia Nhân cái gì cũng đều nói cho Samantha tiểu thư biết rồi, đâu còn dám do dự, liền đem chuyện xảy ra mấy ngày hôm trước của Thạch Thiên cùng với mấy vị người mẫu.

Samantha tức giận đến nỗi cả người run rẩy, lỗ mũi thở phì phò, phẫn nộ hỏi: “Bây giờ là Thạch Thiên ở chỗ nào?”

Tiểu thư này nói: “Hấn là tại... Tại phòng nghỉ của bảo vệ...”

Samantha quát to: “Cô đi bắt hấn tới đây cho tôi, ngay lập tức!”

Tiểu thư này về mặt trở nên đỏ bừng, do dự nói: “Hấn... Hấn...Không phải ở một mình.”

Samantha sững sờ nói: “Cùng với nữ người mẫu sao?”

Tiểu thư này đỏ mặt gật đầu.

Con mắt Samantha bắn ra hàn mang khủng bố, đứng dậy nói: “Chuyện của cô lát nữa sẽ xử lý, ra ngoài trước đi.” Nói xong nàng liền bước nhanh ra khỏi phòng làm việc, hướng tới phòng nghỉ của bảo vệ đi tới.

Vừa vặn có ba nữ người mẫu quần áo tóc tai lộn xộn từ trong phòng bảo vệ đi ra, thấy Samantha liền giật nảy mình, nguyên vốn khuôn mặt có chút ửng hồng, bây giờ trở nên đỏ bừng, cũng không dám chào hỏi Samantha, cúi đầu chạy qua một bên. Samantha nghĩ không ra Thạch Thiên lại cùng ba nữ người mẫu làm loạn. Nhất thời cảm thấy một trận choáng váng. Nhưng thấy ba nữ người mẫu này trong đó có một người

không phải là nhân viên trong công ty mình, nàng cố nén giận không phát tác, hung hăng trừng mắt nhìn nữ người mẫu lạ kia, thầm nghĩ chờ xử lý xong Thạch Thiên đã, trong lòng thầm hạ quyết tâm, mặc kệ nàng là ai cũng không thể để hấn ôm vào công ty làm bừa được.

Samantha đẩy cửa ra, thiếu chút nữa trực tiếp hôn mê bất tỉnh, chỉ thấy bên trong lại vẫn còn một nữ người mẫu nữa, nàng này đang một bên mặc quần áo một bên hôn môi Thạch Thiên. Nữ người mẫu này nghe thấy âm thanh lạ, liền nhìn lại, thấy là Samantha đang đứng ở cửa, sợ đến nỗi hét rầm lên.

Samantha lạnh lùng nói với nữ người mẫu này: “Cô đi ra ngoài trước đi.”

Nữ người mẫu này nhẹ nhàng nói: “Vâng...” Về mặt xấu hổ cúi đầu, lách qua người Samantha sau đó chạy nhanh ra khỏi phòng bảo vệ. Samantha lúc này mới nhìn rõ trên người Thạch Thiên chỉ mặc một cái nội khố, trên mặt hơi đỏ lên, quát to: “Cậu trước tiên mau mặc quần áo vào, tôi có lời muốn nói.”

Thạch Thiên vốn đang muốn mặc quần áo vào, nhưng nghe giọng nói của nàng lạnh lùng như vậy, liếc liếc nàng một cái nói: “Có chuyện gì cứ nói, lão tử còn phải đi tắm, sẽ không mặc quần áo đâu, lại mất công cởi lần nữa.”

Samantha nhớ tới lời Kim Hinh nói qua Thạch Thiên không phải người thường, cho nên cố áp chế lửa giận, nói: “Thạch tiên sinh, xin hỏi cậu đến công ty tạp chí mục đích là gì, không phải chỉ là để tới nơi này cùng nữ người mẫu... Làm việc này chứ?”

Thạch Thiên cười nói: “Mục đích của lão tử chính là quét sạch đám dâm tặc trong cao ốc dám tiếp cận công ty tạp chí tìm mỹ nữ, gần nhất càng ngày càng nhiều, cho nên cùng các nàng câu thông câu thông.”

Samantha hừ lạnh nói: “Tôi xem ra cậu mới là dâm tặc đó...”

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Uổng cho ngươi là một chủ biên, vậy mà một chút văn hóa cũng không có, ngươi có hiểu thế nào là dâm tặc hay không? Ép buộc người ta mới là dâm tặc, có biết hay không? Lão tử cùng các nàng rất thích nhau, theo như nhu cầu, cho nên mới thường xuyên cùng một chỗ câu thông giao lưu, trông bộ dạng bằng lăng như cây gậy trúc của ngươi, dù cho có muốn cùng lão tử câu thông, lão tử còn không đáp ứng a, nếu như ngươi kêu dâm tặc tới, khả năng thành công của ngươi cũng không cao.”

Samantha cả giận nói: “Thạch Thiên, mời cậu ăn nói tôn trọng một chút, quy định của công ty tạp chí trong lúc làm việc không được phát sinh quan hệ tình cảm, làm ảnh hưởng tới công việc, tôi mặc kệ cậu là ai, nếu đã làm trong công ty tạp chí, nhất định phải tuân thủ quy định này, trái với quy định sẽ bị phạt.”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Ta nghe nói đây chỉ là quy định cá nhân của ngươi, cũng không phải quy định của công ty tạp chí, mời ngươi hãy tôn trọng sinh hoạt cá nhân của viên chức trong công ty tạp chí, ngươi cũng quản quá nhiều chuyện rồi đó. Còn nữa, lão tử cùng các nàng chỉ là vui đùa một chút, không có phát sinh tình cảm yêu đương gì gì đó, cũng có thể nói là có chút giao tình, bắt quá công ty tạp chí cùng ngươi chưa từng minh xác là không cho phép chuyện này xảy ra.”

Samantha nghĩ không ra Thạch Thiên không chỉ có nắm tay cứng mà mồm còn lợi hại hơn, nàng tức giận đến nỗi trong cổ họng liên tục phát ra âm thanh như dã thú “Gừ... Gừ...” Muốn ngay lập tức xông lên cắn chết hấn, một hồi lâu mới khôi phục được một chút lạnh tính, nghĩ thầm có nói với loại người người man rợ này cũng vô dụng, nàng đang định đuổi việc hấn, cho nên “hừ” một tiếng, nói: “Tôi không nói lại nữa, cậu lập tức tới phòng làm việc của tôi.”

Thạch Thiên cũng cười lạnh nói: “Ngươi hãy chờ một chút, lão tử phải đi tắm trước đã.”

Samantha trừng mắt liếc hấn, xoay người ra khỏi phòng bảo vệ, trợ thủ Suni chạy tới, thấy Samantha vội nói: “Samantha tiểu thư, Richie tiên sinh ở tổng bộ gọi điện thoại tới muốn tìm người, nói là có việc gấp.”

Samantha trong lòng kỳ quái, hiện tại ở tổng bộ cũng không phải là thời gian làm việc, mà phó tổng giám đốc Richie rất ít khi gọi điện thoại vào thời gian này tìm nàng, bắt quá nàng cũng không suy nghĩ nhiều, gật đầu nói: “Về phòng làm việc của tôi đã.” Sau đó nàng bước nhanh trở lại phòng làm việc, cầm lấy điện thoại trên bàn nói: “Chào ngài! Richie tiên sinh, ngài tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười của Richie, tựa hồ như tâm tình đang rất vui vẻ, không giống như là có việc gấp: “Samantha tiểu thư, cô mới nhận vào công ty một người bảo vệ tên là Thạch Thiên phải

không?”

Samantha lấy làm kỳ, nghĩ thầm chẳng lẽ Thạch Thiên tại công ty tạp chí làm ra hành vi dâm ô đã truyền tới tổng bộ, cho nên tổng bộ muốn đích thân xử lý việc này? Nhưng nghe ngữ khí của hần tựa hồ không giống như đang tức giận, nàng do dự nói: “Đúng vậy, ngài làm sao mà biết được?”

Richie nói: “Chuyện này để nói sau, có một người bạn già của tôi phân phó nên đối xử tôn trọng với vị Thạch Thiên tiên sinh này, hần muốn làm cái gì thì kệ hần, nghìn vạn lần không nên quấy hần...”

Samantha cả kinh nói: “Cái gì! Vì sao?”

Richie nói: “Tôi cũng không rõ lắm, dù sao ông chủ phân phó như thế nào thì làm như thế ấy, chúng ta cứ làm theo là được.”

Samantha cả giận nói: “Các người biết Thạch Thiên mấy ngày này tại công ty tạp chí làm những chuyện gì không? Xin nói rõ cho tôi một lý do hợp lý đi!”

Richie không nghĩ tới Samantha lại có phản ứng lớn như vậy, trong lòng biết Thạch tiên sinh này nhất định là chọc giận nàng rồi, hần liền khuyên nhủ: “Đều không phải tôi không cho cô biết lý do, mà là ông chủ căn bản không có cho tôi biết, chỉ nói vị Thạch Thiên tiên sinh này nếu như muốn đem chi nhánh ở Châu Á đập nát cũng được, cho dù là hần tới tổng bộ ở Paris đập phá cũng mặc...”

Samantha ngã xuống ghế, nói: “Người này nếu như tiếp tục ở đây, tôi rất khó quản lý, như vậy đi, chờ tôi nói chuyện với tổng tài xem sao đã.” Tổng tài tức là ông chủ của công ty tạp chí Thiên Tư, bất quá bình thường rất ít khi quản lý chuyện tình của công ty tạp chí, chủ yếu đều do phó tổng Richie xử lý.

Richie bỗng nhiên nói: “Tôi vừa rồi đã quên nói cho cô biết tạp chí Thiên Tư đã thay đổi ông chủ rồi, mới vừa rồi bị TS quỹ mua xong.”

Samantha vô cùng kinh ngạc nói: “Chuyện lớn như vậy sao một điểm tin tức cũng không nghe nói?”

Richie cười nói: “Đừng nói là cô, mà ngay cả tôi cũng vừa mới biết, bất quá tôi có một tin tức tốt nói cho cô biết, tôi hiện tại đã được thăng lên làm tổng giám đốc Thiên Tư tạp chí rồi.”

Samantha nghĩ thầm thảo nào vừa nghe thanh âm của hần tựa hồ như hết sức cao hứng, vì vậy nàng chúc mừng nói: “Chúc mừng ngài, đây chính là điều ngài nên có được, kỳ thực công ty tạp chí vẫn là ngài chủ trì toàn cục công việc, thế nhưng ông chủ mới ngay cả chuyện tình của một người bảo vệ đều quản tới, tựa hồ bất lợi đối với công việc phát triển của chúng ta.”

Richie cười nói: “Cô cứ yên tâm, TS quỹ mới vừa rót cho chúng ta hai tỷ Euro tài chính, đồng thời biểu thị công ty tạp chí do tôi toàn quyền phụ trách, bọn họ chỉ có một yêu cầu, chính là chuyện tình của vị Thạch Thiên tiên sinh này.”

Samantha biết mình nói cái gì cũng không có biện pháp sa thải Thạch Thiên, nàng cắn răng nói: “Tôi đây thỉnh cầu ngài điều tôi đến chi nhánh khác đi, hay quay về tổng bộ cũng được...”

Richie có vẻ khó khăn nói: “Cô là người biết rõ khu vực Châu Á nhất, đặc biệt là Trung Quốc, mà bây giờ nơi đó chính là địa điểm rất trọng yếu để chúng ta phát triển, chỉ có cô là hiểu rõ thị trường nơi đó nhất, tôi hiện tại lại mới tiếp nhận chức vụ, rất cần cô trợ giúp, cô sao lại nỡ rời khỏi đó...”

Samantha nhất thời không còn lời nào để nói, bản thân năm đó chính là một tay Richie trợ giúp mới làm được người mẫu thế giới, sau lại được Richie giúp đỡ chỉ đạo mới có được thành tựu như ngày nay, xác thực là không nên bỏ lại chi nhánh Châu Á, nàng than thở nói: “Được rồi...”

Hai người nói thêm vài chuyện làm ăn nữa, sau đó cúp điện thoại, Samantha tựa ở trên ghế, trầm tư, TS quỹ này Samantha cũng không quen thuộc lắm, nhưng hiện tại với thân phận nàng bình thường cũng có tiếp xúc với tầng lớp thượng lưu, danh môn vọng tộc... Từ đó nàng cũng nghe được ít nhiều chuyện có một TS quỹ có thực lực khủng bố. Thạch Thiên này đến tột cùng là nhân vật nào, TS quỹ đã nhanh chóng mua được Thiên Tư tạp chí, tựa hồ đều chỉ vì một mục đích để hần làm ở chỗ này, để hần được hài lòng, thảo nào Kim Hình nói ngay cả Hạng gia cũng không dám đắc tội với Thạch Thiên này.

Cửa phòng bị đẩy ra, Thạch Thiên cầm khăn tắm đang xoa xoa mái tóc ướt, đi đến nói: “Lão tử tới rồi, còn có cái gì muốn nói thì nói nhanh đi.”

Samantha trừng mắt liếc hần, nói: “Tuy rằng tôi không thèm để ý đến cậu, thế nhưng cậu cũng đừng có ở chỗ này mà tự do tự tại muốn làm gì thì làm như thế, ít nhất cậu ở công ty tạp chí có thân phận bảo vệ, giúp chúng tôi trông coi...”

97. Chương 97: Thử Xem Thân Thủ

Samantha cầm lấy một chiếc bút chì trên bàn quay quay, nhắm mắt lại nỗ lực điều chỉnh lại tâm tình, sau đó cắn răng lên tiếng: “Thạch Thiên, cậu ngồi xuống trước đi...” Nàng mở mắt ra phát hiện Thạch Thiên đã bắt chéo chân ngồi trên ghế sa lon, vội ho một tiếng nói tiếp: “Vừa rồi tôi có chút tức giận, cậu cũng đi làm một thời gian rồi nên biết, làm... Làm chuyện tình cá nhân luôn luôn không tốt, có đúng không...”

Thạch Thiên ngẩn người, vốn tưởng rằng Samantha muốn hần tới phòng làm việc khẳng định là qua một phen quở trách, nghĩ không ra “Trời không hề chấp phong vân”, thái độ đột nhiên biến đổi, điều này làm cho hần có chút ngượng ngùng. Tỉ mỉ suy nghĩ một chút, cách làm của mình xác thực là không tốt, chỉ là bản thân không chịu ước thúc, yêu cũng không cần nhìn sắc mặt của người khác, cho nên đối với Samantha cũng không khách khí, hần gãi gãi đầu nói: “Đúng... Đúng vậy, thế nhưng ta nghĩ cũng không ảnh hưởng tới tạp chí của người...”

Samantha cười cười nói: “Quên đi, tôi biết cậu gần đây không có việc gì làm, cho nên mới làm như vậy, đi làm mà cũng khó trách khỏi nảy sinh tình cảm, cảm giác buồn chán đúng là rất khó chịu, tôi có thể hiểu được.”

Thạch Thiên thấy nàng lại am hiểu như vậy, vội vàng nường theo lời của nàng nói: “Đúng thế. Buồn chán thực sự là khó chịu a.”

Samantha nói: “Vừa nãy tôi có chút xúc động, hiện tại suy nghĩ lại, hoàn toàn là bởi vì do áp lực công việc của cậu quá nặng, thường xuyên coi người khác tới công ty tạp chí quấy rối nữ viên chức, cho nên cậu mới làm như vậy.”

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Đừng khách sao...Đừng khách sao.... Có ta ở đây, cũng sẽ không có ai tới quấy rầy các người đâu.”

Samantha nghĩ thầm người khác quấy rối nữ viên chức công ty tạp chí một năm cũng không bằng người quấy rối một tháng, lại còn nói lời không biết xấu hổ. Thế nhưng trên mặt nàng vẫn hiệ lên nụ cười thân thiết, nói: “Điều tại tôi bình thường bận quá nhiều việc, không chú ý tới những vấn đề này...”

Thạch Thiên khoát tay nói: “Người bận thì cứ xử lý chuyện của mình đi, không cần xen vào chuyện của chuyện của ta nữa, hiện tại đã có không ít người theo ta giải buồn rồi, ngược lại cũng không còn thời gian rồi nữa.”

Samantha trầm nghĩ: người toàn nghĩ đến việc cố gắng tìm mỹ nữ, nếu như không quản người, ta xem người gặp họa sẽ không chỉ là người mẫu nữa a. Nàng cười nói: “Tôi là người phụ trách, cho nên không chỉ quản những chuyện này. Mà còn phải quản tiền đồ của tất cả nhân viên công ty tạp chí nữa. Để hết thấy tất cả mọi người phát huy sở trường của bọn họ, nếu như mặc kệ chuyện của cậu, đến lúc đó ông chủ trách cứ tôi vì thất trách rồi.”

Thạch Thiên cười nói: “Ông chủ của các người là ai, cũng quá buồn chán đi, điều này mà cũng trách người sao...”

Samantha nghe vậy ngẩn ra, hỏi: “Cậu không nhận ra ông chủ mới của công ty tạp chí sao?”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Không nhận ra, có ông chủ mới sao? Ông chủ của công ty tạp chí đã đổi rồi sao?”

Samantha cảm thấy kỳ quái, TS quỹ rõ ràng cho thấy bọn họ mua Thiên Tư tạp chí là vì Thạch Thiên, ít nhất Thạch Thiên cũng nên quen biết TS quỹ mới đúng chứ, chẳng lẽ TS quỹ chưa nói cho hần biết sao? Bất quá không nên biết là tốt nhất, mình cũng không nên cho hần biết mới được. Nghĩ thế nàng liền cười

nói: “Không có việc gì, cậu không cần phải biết những chuyện này, chúng ta nên nói chuyện công việc của cậu thôi. Ừ...Hiện tại càng lúc cậu càng biểu hiện xuất sắc, trong công ty cũng đã ổn.. Càng lúc càng an toàn rồi, cũng nên thưởng cho cậu. Hiện giờ tôi quyết định thăng cậu làm trợ lý của tôi. Đương nhiên chỉ phụ trách công việc an toàn thôi, không cần phải xen vào những phương diện khác, cậu thấy thế nào?”

Thạch Thiên vốn cũng không muốn làm cái gì mà trợ lý, đối với việc thăng chức hay không thăng chức không quan trọng. Bất quá nghe nói vẫn được làm công việc phụ trách an toàn, không cần phải xen vào việc khác, hẳn nghĩ thầm người tốt với ta, ta cũng khoong thể không nể mặt mũi cho người, liền gật đầu nói: “Tùy tiện người an bài sao cũng được, dù sao việc viết lách tính toán gì đó ta cũng không làm được, an toàn của công ty tạp chí thì cứ yên tâm giao cho ta.”

Samantha thấy hắn đáp ứng liền cười nói: “Tôi hoàn toàn tin tưởng vào cậu, tôi cũng mong cậu quản rộng thêm một ít, công ty tạp chí hiện tại đã an toàn rồi, mà chuyện bên ngoài vẫn khiến tôi lo lắng...”

Thạch Thiên hỏi: “Chuyện ở bên ngoài sao?”

Samantha cau mày nói: “Đúng vậy, tôi cùng với hai người trợ lý thường xuyên phải ra ngoài, tham gia một ít chuyện xã giao, mà tất cả đều là phụ nữ, khó tránh khỏi đụng tới một số kẻ xấu quấy rầy.”

Thạch Thiên nói: “Ý của người là làm trợ lý của cô sau này phải thường xuyên ra ngoài phải không?”

Samantha gật đầu nói: “Đương nhiên, cũng bao gồm cả tôi nữa, cậu phụ trách an toàn của tôi, được không?”

Thạch Thiên cười nói: “Không thành vấn đề.” Hắn sớm đã lo lắng chuyện Thạch Hiểu Mẫn thường phải chạy ra ngoài làm việc, tại cao ốc hơn một tháng cũng cảm thấy khó chịu, bây giờ có thể đi cùng với Thạch Hiểu Mẫn ra ngoài, điều này cậu còn không được.

Samantha hơi đắc ý cười nói: “Vậy khiến cậu khổ cực rồi.”

Nhìn Thạch Thiên ra khỏi phòng làm việc, sắc mặt của Samantha đột nhiên trở nên âm trầm, cây bút trong tay “Ba” Một tiếng bị bẻ làm hai đoạn, trong lòng độc ác nghĩ: “Mỗi ngày ta đều dẫn người đi theo, xem người còn có thể làm loạn được hay không...” Nàng kỳ thực không có để Thạch Thiên bảo vệ hai người trợ lý đi ra ngoài, sợ Thạch Thiên lại hạ “Hắc” Thủ lên người các nàng, trong giọng nói cũng giấu kín không để Thạch Thiên nhận ra ý đồ của nàng.

Tan sở Thạch Thiên cùng Thạch Hiểu Mẫn ra khỏi cao ốc, một bên dương dương đắc ý bản thân dù không đọc sách cũng trở thành trợ lý, công việc bây giờ cũng giống nàng, để trả thù lúc đầu Thạch Hiểu Mẫn trêu chọc hắn, bởi vì quá mức buồn chán, hiện tại cùng nữ hậu nhân Thạch Hiểu Mẫn đấu đấu vô mồm là một trong những lạc thú của hắn.

Thạch Hiểu Mẫn biết Thạch Thiên là cố ý chọc giận nàng, đương nhiên cũng có chút tức giận, cố gắng tìm một lý do để nói móc hắn, thế nhưng trong lòng cũng thật sự vì hắn mà vui vẻ.

Mới vừa đi tới một khoảng đất trống trước cửa cao ốc, liền có bốn chiếc xe vọt tới trước mặt hai người, vây hai người ở chính giữa, từ trong xe nhảy ra ba bốn chục người, tay cầm gậy bốn chày sáng loáng, đi đầu là bốn tên bảo vệ đi cùng Quách Gia Nhân ngày đó bị Thạch Thiên đánh ngã.

Nơi này là khu vực náo nhiệt, cho nên bộ này muốn tốc chiến tốc thắng, cũng không nói một lời, lập tức quơ gậy tiến đến chỗ Thạch Thiên. Thạch Thiên liếc mắt nhìn Thạch Hiểu Mẫn, thấy nàng vẻ mặt không đổi sắc, trong lòng khẽ động, cười nói: “Ta dạy người công phu mấy ngày qua, bây giờ cũng nên thử thân thử rồi?”

Thạch Hiểu Mẫn từ nhỏ cùng nam bộ đội chơi đùa, cha nàng cũng dạy nàng Thạch gia quyền, đánh nhau là chuyện thường, cũng không sợ loại chuyện trước mắt này, hiện tại lại học được công phu của Thạch Thiên dạy, gần đây lại được hắn giúp đỡ thông kinh mạch, cùng với trước đây ba món võ mèo cào không giống nhau, càng thêm tự tin, đã sớm muốn xuất thủ, nghe Thạch Thiên nói như vậy, nàng hưng phấn vội vã gạt đầu.

Thạch Thiên cố ý lui sang một bên, để vị trí lúc trước nhường cho Thạch Hiểu Mẫn phát huy, mà mấy người này căn bản lại không muốn đánh Thạch Hiểu Mẫn, cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn nàng một cái, vẫn đang giờ gậy chạy đến chỗ Thạch Thiên.

Thạch Hiểu Mẫn mới vừa chuẩn bị xong tư thế, trong lòng tràn đầy ý nghĩ làm sao phát uy, lại có Thạch Thiên ở bên cạnh nên nàng cũng không sợ, lại thấy mấy người kia không người nào thèm để ý đến nàng, trong lòng rất buồn bực, chỉ có thể chủ động xông lên, nhằm chuẩn vị trí cái móng của một tên đại hán, tung ra một cước.

Hiện tại Thạch Hiểu Mẫn đối với tâm pháp mà Thạch Thiên chỉ dạy chỉ mới tới đoạn nhập môn, thế nhưng kinh mạch đại bộ phận đã được Thạch Thiên khơi thông, khí lực so với trước đây tăng lên không ít, cũng không thua gì một người đàn ông khỏe mạnh. Tên đại hán kia dưới tình huống không hề chuẩn bị, nhất thời bị dính một cước, thân thể liền ngã gục, hắn quay đầu xem người đánh lên là ai, hóa ra là cô gái đi cùng Thạch Thiên, hắn đứng dậy hét lớn một tiếng, nhằm phía Thạch Hiểu Mẫn chạy tới, bất quá nhìn Thạch Hiểu Mẫn là một cô bé, cầm gậy cũng không có tác dụng gì, hắn liền ném gậy đi, dùng tay chụp tới nàng.

Thạch Thiên đối với hai nữ hậu nhân toàn truyền thụ những chiêu tương đối hiểm độc, thực dụng như phân kinh thác cốt, thạch xảo kinh xảo kinh, rất thích hợp để nữ hài tử sử dụng. Đại hán kia còn chưa có đụng tới Thạch Hiểu Mẫn, đã bị nàng nắm tay, “Rắc” Một tiếng vang nhỏ, tay hắn đã bị bẻ trật khớp, cánh tay truyền đến cảm giác đau nhói không thể điều khiển được nữa, hắn kinh hãi nhất lấy cây gậy dưới đất, hướng tới Thạch Hiểu Mẫn đập xuống, Hiểu Mẫn lại từ phía sau hắn vọt sang bên cạnh, khiến hắn đập trượt mục tiêu, không kịp phản ứng, chiếc gậy trong tay kêu “Bộp” một tiếng, sau lại cảm thấy chấn lưng tê rần, thân thể nhuễn ra nằm trên mặt đất. Bây giờ hai cánh tay của hắn đã không thể cử động được nữa, lần này ngã xuống có vẻ như nặng hơn lần trước, mũi và cằm tiếp xúc với mặt đất, nhất thời máu mũi chảy ra nhễ nhại, răng rơi lả tả.

Bản thân Thạch Hiểu Mẫn cũng không nghĩ ra nháy mắt công phu đã đem tên đại hán có vóc người to con này đánh bại, hưng phấn không thôi, thế nhưng vẫn còn chưa yên tâm, nàng quay sang hung hăng đá một cước lên huyết nhục của hắn, quả nhiên là độc nhất là lòng dạ đàn bà! Tuy rằng công lực của nàng vẫn không thể dùng để điểm huyết, thế nhưng trong thời gian ngắn tên kia cũng dừng hòng nhúc nhích, sau đó nàng lại tìm một tên đại hán khác đá lên móng hắn...

Bởi vì Thạch Hiểu Mẫn ra đòn rất nhanh, đại hán này lại không chú ý tới biến cố phía sau, trong ánh mắt chỉ nhìn về phía Thạch Thiên. Thạch Thiên lại nhường Thạch Hiểu Mẫn đánh cho đã nghiệm, cũng không ra tay ác độc với đám người này, chỉ nhẹ nhàng đẩy mấy cây gậy mà bọn chúng đập tới, thỉnh thoảng lại tát cho mấy tên gần bên một cái, cũng không cần dùng khí lực, cũng không đánh ngất bọn chúng.

Chờ bọn hắn phát hiện ra phía sau có người đánh lên, Thạch Hiểu Mẫn đã đánh ngã năm, sáu đại hán rồi, dưới sự kinh hãi, bọn này nhất thời phân người ra đối phó với Thạch Hiểu Mẫn. Thạch Hiểu Mẫn thuận lợi đánh bại mấy tên, không hoảng sợ chút nào khi đối phương gia tăng nhân số, nàng liền triển khai thân pháp vừa mới học được cùng bọn này du đấu, vẫn là dùng mấy chiêu cũ để đánh bọn này, chỉ trong chớp lát trên mặt đất đã nằm một mảng ngổn ngang, chỉ còn lại hơn mười người vây lấy Thạch Thiên, bất quá những người này đều ăn không ít bạt tai, khiến khuôn mặt đỏ hồng sưng vù, trợn tròn con mắt, giống như Quan Công hạ phạm.

Thạch Hiểu Mẫn đã có phần thở dốc, thế nhưng vẻ mặt càng thêm hưng phấn, hô lên với Thạch Thiên: “Thạch Thiên người tránh ra, để mấy tên này cho ta đánh.” Nói xong nàng liền vọt tới.

Mấy tên đại hán này nghe thế đều ngẩn ra, nhìn lại mới phát hiện đám người mình toàn bộ đã nằm ngổn ngang trên mặt đất, tất cả đều hú lên quái dị ném hết gậy gộc đi bỏ chạy, nhưng liền cảm giác một cỗ lực lượng quỷ dị mạnh phi thường truyền đến, không tự chủ được đẩy bọn chúng tới trước mặt Thạch Hiểu Mẫn, như thế nào cũng không đối kháng được, giống như đụng phải quỷ vậy, tâm thần như muốn nứt ra, ngay cả ý nghĩ hoàn thủ cũng không có, chỉ chớp lát liền trở thành món đồ chơi của Thạch Hiểu Mẫn bị đánh ngã trên mặt đất.

98. Chương 98: Quán Mì Văn Thẩn Nghệ Nhã Hồn

Quách Gia Nhân về mặt xấu hổ đi tới phòng làm việc của Quách Bình Liêm, ngồi đối diện với Quách Bình Liêm, mày ử mặt ề nói: “Tam thúc, thằng nhóc họ Thạch kia không đơn giản, có diễn khó đối phó...”

Quách Bình Liêm đang ngồi ở ghế phê duyệt văn kiện công ty, nghe vậy ngẩng đầu lên hỏi: “Thế nào...Nói lại nghe coi?” Ở trong lòng lão Thạch Thiên bất quá chỉ là một tên mặt trắng nhu nhược, chỉ cảm giáo huấn sơ qua là được.

Quách Gia Nhân than thở nói: “Lần trước cháu quên nói cho túc biết, thằng nhóc họ Thạch này có một chút công phu, bốn người bảo vệ bên cạnh cháu cũng không phải là đối thủ của hắn, lần này cháu tìm hơn ba mươi người tới giáo huấn hắn, kết quả đều bị hắn đánh...Đánh bại...”

Quách Bình Liêm giật mình nói: “Lợi hại như vậy sao, một người đánh hơn ba mươi người? Thật không thể nhìn ra được a!”

Quách Gia Nhân nói: “Cũng không phải một mình hắn, bên cạnh hắn còn có một người nữa giúp đỡ, đại bộ phận đều là người này đánh bại, hơn nữa lại là đánh lén, bằng không một mình hắn cũng không thể đánh lại hơn ba mươi người, bọn họ đều là cao thủ của công ty bảo vệ mà.”

Công ty bảo vệ Thành Uy là một công ty chuyên huấn luyện bảo vệ chuyên nghiệp cho đám người phú hào ở Hongkong, bốn người bảo vệ đi theo Quách Gia Nhân cũng là thuê từ công ty này, nhân viên trong công ty Thành Uy đều là những người đã xuất ngũ từ các đơn vị bộ đội đặc chủng, hoặc là người trong các võ quán. Hơn ba mươi người ngày đó cũng không thể giáo huấn Thạch Thiên, trái lại bị Thạch Thiên và Thạch Hiểu Mẫn giáo huấn vô cùng thâm hiểm, quá là mất mặt. Vì vậy mới nói là bị Thạch Hiểu Mẫn đánh lén, lại còn nói Thạch Hiểu Mẫn thành cao thủ đệ nhất hiếm có trên thế gian nữa, miêu tả còn hơn cả Mai Siêu Phong, Lý Mạc Sầu dưới ngòi bút của Kim Dong đại sư, Thạch Hiểu Mẫn so với các nàng còn muốn lợi hại hơn vài phần, hung ác hơn mười phần, âm hiểm hơn mấy trăm lần.

Đem nguyên nhân thất bại đều đổ trên người Thạch Hiểu Mẫn, nói là nếu không có cô gái này giúp đỡ, bọn họ đã sớm đem Thạch Thiên đánh đến nổi chết khiếp rồi. Bất quá lời nói cũng không phải toàn bộ là sai, ít nhất bọn họ hầu như toàn bộ là bị Thạch Hiểu Mẫn đánh ngã, Thạch Thiên căn bản không cần xuất thủ.

Quách Bình Liêm buông tập văn kiện trong tay ra, cau mày nói: “Đã tra ra người giúp đỡ hắn là ai chưa?”

Quách Gia Nhân gật đầu nói: “Đã tra ra rồi, cũng là người của tạp chí Thiên Tư. Chức vị là nữ trợ lý mới của Samantha, tên gọi là Thạch Hiểu Mẫn, cùng với chị gái mới đến Hongkong, cùng ở một chỗ với thằng nhóc kia, nhưng không tra ra quan hệ giữa bọn họ. Nhưng nếu đều là họ Thạch, chắc phải là thân thích. Cháu xem ra nên tìm một ít cao thủ chân chính mới được.”

Quách Bình Liêm trầm tư nói: “Xem ra đám người một nhà này không đơn giản, chị gái của Thạch Hiểu Mẫn làm nghề gì?”

Quách Gia Nhân nói: “Là cảnh sát ạ...”

Quách Bình Liêm vô cùng kinh ngạc nói: “Cảnh sát... Người thế nào lại không nói sớm, không cần tìm cao thủ nữa, chuyện này dễ tả giải quyết.”

Quách Gia Nhân nói: “Chỉ là một người đơn độc nhỏ mà thôi, nghe nói là từ đại lục phái tới để trao đổi kinh nghiệm, cháu xem ra không cần phải lo lắng...”

Quách Bình Liêm trách nói: “Người biết cái gì, chuyện này chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi, mà tên Thạch Thiên này cũng chưa động vào Thiển Vi, chúng ta cũng không phải làm lớn chuyện, nếu từ miệng một người cảnh sát truyền ra ngoài, Quách gia chúng ta đâu còn mặt mũi nữa, ký giả ở Hongkong thích nhất là loại chuyện này, không có việc gì là không thể viết được. Hơn nữa người chó xem thường cảnh sát từ đại lục tới, cô ta là một nữ công an từ đại lục phái tới Hongkong làm đơn đốc, cũng phải có bối cảnh hoặc năng lực đặc biệt, ta xem ra chính là chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ coi như không có là hơn.”

Quách Gia Nhân nhin không được nói: “Vậy chẳng phải là quá tiện nghi cho thằng nhóc kia sao?”

Quách Bình Liêm nói: “Quên đi, để hắn ít tiếp xúc với Thiển Vi là được, người đã nói chuyện hắn ở công ty tạp chí tự tung tự tác cho Samantha chưa?”

Trong ánh mắt của Quách Gia Nhân nhất thời toát ra tia oán hận, giọng nói đầy vẻ căm hận nói: “Việc này cháu cũng không muốn nói nữa, cô ta không có đuổi việc hắn, trái lại còn thăng chức hắn làm trợ lý nữa, mỗi ngày đều đem theo thằng nhóc này theo bên người, cháu xem ra khẳng định là bị thằng nhóc này giở

thủ đoạn, khiến cô ta mê mẩn hẳn rồi...Mẹ nó thực là không nghĩ ra..." Việc này khiến hẳn phần nộ tới cực điểm, nhin không được tại trước mặt Quách Bình Liêm chửi thề một câu.

Quách Bình Liêm kinh hô: "Cái gì... Samantha tiểu thư không phải là người như vậy chứ?"

Quách Gia Nhân giọng căm hận nói: "Không tin thì thúc cừ sai người tra một chút, xem Samantha có đúng hay không mỗi ngày đều mang theo hẳn."

Quách Bình Liêm liền rơi vào trầm tư, hẳn đã tiếp xúc qua Samantha vài lần, biết nàng là phụ nữ kiên cường lấy sự nghiệp làm trọng, chuyện này nhất định là có nguyên nhân khác, không phải đơn giản như Quách Gia Nhân tưởng tượng. Bất quá hẳn lão cũng lý giải được tính cách của Quách Gia Nhân, cũng biết hẳn thích Samantha, mặc kệ có phải là thật hay không, khẩu khí này nhất định là nuốt không trôi rồi, vì vậy lão phân phó vài câu, để hẳn không đi tìm đánh Thạch Thiên nữa.

Quách Gia Nhân mặt ngoài gật đầu đáp ứng, đứng dậy cáo từ Quách Bình Liêm, nhưng trong lòng lại có chủ ý khác, đối với tư tưởng nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện của Quách Bình Liêm hẳn không đồng ý. Trước đây Samantha đối với hẳn lúc nào cũng mang vẻ mặt băng lãnh, hẳn trái lại lại nghĩ Samantha không phải giống như những phụ nữ khác, càng kích thích lòng chinh phục của hẳn, nhưng bây giờ Samantha mỗi ngày đều ở chung với Thạch Thiên, khiến mấy kẻ sắc lang như hẳn không dám tiến đến gần, lúc nào cũng có đôi có cặp, tại sao không khiến hẳn hiểu lầm cơ chứ, làm sao khiến hẳn nuốt trôi cục tức này, hẳn bây giờ hận nhất không phải là Thạch Thiên mà là nàng, hận Samantha cùng thông đồng cùng tên mặt trắng nõ kia.

...

Từ khi Thạch Hiểu Mẫn thử qua thân thủ, Thạch Thiên đối với sự an toàn của nàng cũng yên tâm hơn rất nhiều, đàn ông muốn chiếm tiện nghi của nàng, đúng là ăn quả đắng, trừ phi là cô nàng nguyện ý. Bất quá Thạch Thiên cũng không bởi vì vậy mà rời khỏi công ty tạp chí, chính hẳn cũng đang cảm thấy buồn chán, cho nên vẫn tới làm ở công ty tạp chí để giết thời gian. Dù sao Samantha mỗi lần ra ngoài đều mang theo Thạch Thiên theo, bất quá cũng không phân phó hẳn làm gì cả, cũng không nói chuyện dông dài, không khiến hẳn cảm thấy chán ghét, Thạch Thiên cũng coi như là đi ra ngoài giải sầu, so với khi mỗi ngày ở công ty ngày người còn sung sướng hơn.

Thời gian ở công ty tạp chí, Thạch Thiên vẫn duy trì việc chơi bời với đám người mẫu, đám người mẫu thấy Thạch Thiên không những không bị đuổi việc mà còn được thăng chức, các nàng cũng trở nên lớn mật, khi không có thời gian lại tới phòng nhỏ của Thạch Thiên, điều này cũng chính là Samantha không ngờ tới. Nàng tại công ty tạp chí công việc cũng không ít, cũng không thể lúc nào cũng đem theo Thạch Thiên đi ra ngoài, mà hai nữ nhân viên khác khi ra ngoài nàng cũng không cho hẳn đi theo, nàng lo lắng Thạch Thiên có mưu đồ xấu với các nàng, nhất thời cũng không có biện pháp đối với hẳn.

Cũng may Thạch Thiên dù sao cũng ít có thời gian ở công ty tạp chí, vả lại một ít người mẫu nhát gan, thấy Samantha ở công ty tạp chí cũng không dám quá làm càn, tình huống so với trước đây khá hơn rất nhiều. Thạch Thiên bây giờ ít phát sinh quan hệ với đám người mẫu, mà Samantha cũng ít đi ra ngoài, đều an bài cho các nàng một công việc để làm, khiến các nàng không có thời gian đi tìm Thạch Thiên nữa, cho nên phạm vi của "Người bị hại" Cũng không có mở rộng, rốt cuộc cũng khiến Samantha thoải mái một chút.

Tại Hongkong Cửu Long thành khu mỹ thực trên đường Nam Giác, có một quán mì tên là Nghệ Nhã Hồn, tuy rằng quán tên là Hồn Đồn, thế nhưng không chỉ bán mì, mà còn bán một số món ăn ngọt nữa, cũng có thể gọi là quán bán thức ăn nhanh, đương nhiên nổi danh nhất chính là mì ở đây, Samantha khi không có việc gì vội đều ghé qua đây ngồi một chút, hôm nay vừa vặn lại tới gặp đại diện của một công ty trang phục ở gần đây, cũng sắp đến giờ tan sở, Samantha dự định sẽ không quay về công ty tạp chí nữa, nói với tài xế: "Tới quán mì."

Tài xế bình thường cũng thường lái xe đưa nàng tới đây, cũng không cần hỏi lại cũng biết Samantha nói đến quán mì Nghệ Nhã Hồn, hẳn liền vâng một tiếng, chỉ chốc lát đã đưa Thạch Thiên cùng Samantha tới. Thạch Thiên vốn không thấy Samantha kêu hẳn xuống xe hẳn cũng không xuống, phần lớn thời gian hẳn ở Châu u, hầu như ngay cả một bát mì cũng không thấy, sau khi sống lại cũng chưa từng tới ăn mì, bây giờ tới quán mì này hẳn trông có vẻ hứng khởi, cho nên cũng xuống xe theo Samantha đi vào quán mì.

Quán mì cũng không lớn, chỉ có mười chiếc bàn nhỏ, bắt quá trông nội thất rất trang nhã sáng sủa, thu thập sạch sẽ, khiến khách vào ăn đều cảm thấy yên tâm. Samantha và Thạch Thiên vừa đi vào trong quán, một cô gái xinh xắn ngồi ở bàn phục vụ liền ngó cổ ra, hưng phấn hô lên: “Chị Samantha, chị đến ăn à.” Nàng cũng không đứng lên đón chào.

Trên mặt Samantha lộ ra vẻ thân thiết tươi cười khó có được, đi tới quầy hàng nói: “Nghệ Nhã, gần đây thân thể thế nào?”

Nàng kia cười nói: “Em rất khỏe, mỗi ngày đều kiên trì rèn luyện xoa bóp.” Nàng nhìn qua Thạch Thiên ở phía sau Samantha, có chút ngạc nhiên hỏi: “Chị Samantha, vị này là...”

Samantha nói: “Là trợ lý mới của chị, tên là Thạch Thiên.”

Nàng kia cảm thấy nao nao, tựa hồ nghĩ không ra Samantha lại dùng một tên đàn ông làm trợ lý, nàng dùng ánh mắt tò mò nhìn một chút Thạch Thiên, đưa tay ra nói: “Chào Thạch tiên sinh, tôi tên là Đan Nghệ Nhã.”

Thạch Thiên vốn thăm nghĩ đến ăn mì, nhưng thấy nàng đưa tay ra, cũng chỉ đành đưa tay ra đáp lại, lúc này mới nhìn ra nguyên lai Đan Nghệ Nhã ngồi xe lăn, thảo nào không đứng dậy, hắn không khỏi ngẩn ra.

Đan Nghệ Nhã thấy Thạch Thiên nhìn chằm chằm vào xe đẩy của nàng, nàng liền cười nói: “Thạch tiên sinh, thật ngại quá, tôi không thể đứng dậy được, chỉ có thể ngồi bắt tay thôi. Chị Samantha, chị cùng Thạch tiên sinh ngồi xuống đi, nếm thử món mì mới mà em vừa nghiên cứu được, giúp em cho ý kiến, dù sao cũng gần hết giờ làm rồi, ngồi một lát rồi theo em tâm sự nhé?”

Samantha vốn không định quay về công ty, tuy rằng cũng không thấy đói, bắt quá cũng không đành lòng cự tuyệt yêu cầu của Đan Nghệ Nhã, nàng cười gật đầu, sau đó quay lại nói với Thạch Thiên: “Cậu nếu không vội về nhà thì có thể ở đây nếm thử món mì mới, mùi vị rất tuyệt.”

Thạch Thiên bởi vì muốn ăn mì mới theo nàng vào, cho dù Samantha phải đi, hắn cũng sẽ không đi, đương nhiên là không cự tuyệt rồi.

99. Chương 99: Ai Không Lễ Phép

Bây giờ còn chưa đến giờ cơm, trong quán mì cũng chỉ có ba cái bàn nhỏ là có khách ngồi, Samantha và Thạch Thiên tìm một cái bàn không xa quầy bán hàng ngồi xuống. Đan Nghệ Nhã phân phó người phục vụ bê lên hai bát mì, sau đó bản thân di chuyển xe tới cạnh bàn ăn của bọn họ.

Sau khi hai bát mì nóng hổi được bê lên, Thạch Thiên cũng không muốn tham gia vào cuộc nói chuyện giữa hai cô gái, hắn cầm cúi ăn lấy ăn để. Mùi vị của bát mì này quả là không tệ, dường như có cả thịt hải sản ở bên trong, nhưng lại không có mùi, vào miệng đều ròn tan, rất ngon miệng, nước dùng được nấu một cách đặc biệt, mùi thơm nồng, Thạch Thiên thăm hồ đã nghiên, một ngụm uống sạch, trong nháy mắt đã tiêu diệt xong bát mì trước mặt, ngay cả một giọt nước cũng không còn.

Samantha và Đan Nghệ Nhã nhỏ giọng trò chuyện, bát mì trước mặt nàng cũng chỉ ăn vài sợi, hai người thấy Thạch Thiên ăn tuy rằng chướng tai gai mắt, thế nhưng nhìn kĩ lại thấy rất đáng yêu, không khỏi nhìn nhau cười. Thạch Thiên cũng không chú ý tới ánh mắt các nàng nhìn mình, sờ sờ cái bụng cảm giác như cả người thư thái nhưng vẫn chưa đã nghiền, hắn nói với Đan Nghệ Nhã: “Cô chủ, cho ta một bát nữa.”

Đan Nghệ Nhã vui vẻ nói: “Mùi vị cũng không tệ chứ, thích ăn thì sau này thường xuyên tới, tôi mỗi ngày đều mời cậu.”

Thạch Thiên nhìn Đan Nghệ Nhã một chút, ha ha cười nói: “Vậy cho hai bát đi.”

Đan Nghệ Nhã hi hi cười phân phó người phục vụ mang đến hai bát mì. Samantha mắt trắng dã liếc Thạch Thiên, nhin không được nói: “Người thực là, một chút khách khí cũng không có.”

Thạch Thiên cười nói: “Ta xem cô chủ là thật lòng mời ăn mì mà, nếu như cự tuyệt chẳng phải là làm nàng đau lòng sao.”

Đan Nghệ Nhã thấy vẻ mặt của Thạch Thiên rất bình thản khi Samantha trách mắng, cũng không giống như trợ lý đối với người chủ, nàng không khỏi sửng sốt, vội nói: “Chỉ là vài bát mì thôi mà, không cần khách khí, em xem Thạch tiên sinh ăn rất ngon, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ.”

Samantha nói: “Cơ bản là lễ phép tối thiểu hẳn cũng không có.”

Thạch Thiên phản đối nói: “Người cảm thấy mình rất có lễ phép sao? Một bát mì nhỏ nhỏ người lại chia làm ba, bốn miếng, dường như rất khó nuốt, như là có ai ép buộc người ăn không bằng, hơn phân nửa bát mì đã lạnh rồi. Mì đều biến thành mềm nhão rồi, chẳng còn mùi vị nữa, nước cũng không còn thơm nữa, hoàn toàn là phí phạm bát mì. Người ta là cô chủ có hảo tâm mời người ăn, người lại đối với tâm ý của nàng như vậy, cứ nhiên không biết xấu hổ lại nói chuyện lễ phép với ta!”

Samantha nghe vậy liền giương mắt mà nhìn, cứ nhiên bị hắn nói thành bản thân không biết lễ phép, nhất thời không tìm được ra sơ hở gì trong lời nói của hắn, nàng chỉ đành nói: “Trong cuộc sống cũng phải chú ý tới một chút chứ, thì là người không sai, nhưng ở trước mặt nhiều người sẽ biến thành không văn minh, vô lý.”

Thạch Thiên cười nói: “Người khác thấy thế nào đâu có chuyện gì liên quan tới ta, cô chủ coi ta là bạn đem mì cho ta ăn, ta cũng coi nàng là bạn sẽ ăn hết bát mì đó, đây là ta dùng tâm đối đãi, nàng cảm thấy vui vẻ, đó mới là trọng yếu. Người từ chối không ăn cũng không liên quan gì tới người khác có nghĩ người có lễ độ đoan trang hay không, lại lãng phí bát mì khiến bạn người thương tâm, uống cho người là một chủ biên của một tờ tạp chí mốt, ta xem ra người hẳn là đi biên sách giáo khoa mới đúng.”

Đan Nghệ Nhã biết Samantha đối với cấp dưới luôn luôn nghiêm khắc, mà cậu nhỏ này lại là phụ tá của nàng, cứ nhiên lại cùng nàng tranh phong, nàng cảm thấy ngoài ý muốn, vội nói: “Chị Samantha có thể tới thăm là em vui rồi, sao lại thương tâm cơ chứ, có lẽ là chị Samantha không thích ăn mì thôi.”

Samantha vội nói: “Đương nhiên là không phải thế, chị cũng rất thích ăn mì do em làm mà.”

Đan Nghệ Nhã vui vẻ nói: “Vậy thì ăn nhanh đi, mì để lạnh mùi vị cũng không ngon nữa, kỳ thực Thạch tiên sinh nói rất có đạo lý, trước đây thời gian khi tôi làm người mẫu, cũng sợ người khác nói chỗ này của tôi là thế này thế nọ, lúc đó cũng chán nản. Bây giờ bị tàn phế rồi, ngược lại muốn mở lại quán, nhìn khách hàng vào ăn như lang như hổ, sao tôi không vui cho được.”

Samantha do dự một chút, sau đó cầm thìa xúc mì bỏ vào trong miệng nhai vài cái, quả nhiên cảm thấy mùi vị rất khác trước, không khỏi xúc một miếng to bỏ vào trong miệng, bên người truyền đến tiếng cười vui sướng của Đan Nghệ Nhã, nàng không khỏi có chút xấu hổ, bản thân không biết tới đây ăn bao nhiêu lần rồi, ngày hôm nay mới nhận ra mùi vị của bát mì, cũng là lần đầu tiên thấy Đan Nghệ Nhã cười vui vẻ như vậy, xem ra lời của Thạch Thiên có chút đạo lý. Nàng liền ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Thạch Thiên, thấy hắn vui vẻ ăn bát mì mới, không để ý đến nàng, nàng có chút tức giận, nghĩ thầm người khác mời người một bát, người lại ăn hai bát, đây đúng là không biết xấu hổ mà.

Bất quá nàng cũng chẳng buồn nói nữa, người này sẽ không nể mặt mũi của mình, cùng hắn giảng đạo lý cũng bằng tự làm mình mất mặt.

Ăn xong một bát mì lớn, Samantha cũng thấy cả người thư thái, bất quá trên miệng dính đầy mỡ, trên mặt lại dính vài giọt nước canh, khiến cho nàng cảm thấy khó chịu, liền cầm lấy túi xách nói: “Tôi đi toilet đây.”

Đan Nghệ Nhã thấy Thạch Thiên đã ăn xong hai bát mì, liền hỏi: “Thạch tiên sinh còn muốn ăn nữa không, có muốn tôi gọi thêm hai bát nữa không, còn có rất nhiều mùi vị mà cậu chưa nếm thử đâu.”

Thạch Thiên lắc đầu cười nói: “Mì của cô mặc dù ăn rất ngon, nhưng ta cũng không thể ăn no đến chết được, lần sau ta sẽ trở lại.”

Đan Nghệ Nhã vui vẻ nói: “Được, nhất định phải trở lại đó, cậu là người thật thú vị, sau này tôi sẽ gọi cậu là Thạch Thiên, cậu gọi ta là Đan Nghệ Nhã hoặc Nghệ Nhã nhé, gọi cô chủ khó nghe chết được.”

Thạch Thiên thấy nàng thân bị tàn tật, nhưng lại tràn đầy lạc quan, rất tán thưởng tính cách của nàng, hắn gật đầu nói: “Không thành vấn đề, ta gọi người là Nghệ Nhã nhé, bất quá nghe như ‘y nha’ [bì bõm] vậy, nghe có chút cổ quái.”

Đan Nghệ Nhã bị hấn chọc cười ha ha, dùng tay đánh hấn một cái, nói: “Cậu thật là trợ lý của chị Samantha sao? Sao lại luôn chống đối nàng, thoát nhìn không giống.”

Thạch Thiên nói: “Đương nhiên là thật rồi, ta nói đó không phải là chống đối nàng, mà là giảng đạo lý, người bình thường ta đã chẳng buồn nói mấy lời này, người tại sao không nói là nàng chống đối ta.”

Đan Nghệ Nhã không giải thích được nói: “Thật kì quái...Chị Samantha tuy rằng thoát nhìn lạnh như băng, thế nhưng thật ra rất tốt, là một người tốt, cậu không thể khi dễ nàng, bằng không sau này tôi sẽ đem cậu tắm muối dùng muối ép lại, sau đó hầm chết cậu.”

Thạch Thiên cười nói: “Là thật sao, ta sao lại không nhìn ra, nàng cả ngày đối với người trong công ty tạp chí lúc nào cũng xụ mặt ra, ngay cả người khác nói lời yêu thương cũng quát, vậy mà nói là người tốt, đúng là quá tốt rồi...”

Đan Nghệ Nhã tựa hồ không cho người khác nói xấu Samantha, buồn bực nói: “Cậu biết cái gì, chị Samantha bởi vì chuyện của tôi mới đề ra quy củ như vậy đối với công ty tạp chí đó.” Nàng cắn răng nói tiếp: “Trước đây tôi cũng làm người mẫu ở công ty tạp chí, bởi vì chuyện yêu đương mà xảy ra chuyện, trong một lần tập luyện, do không tập trung tinh thần, cho nên từ trên sân khấu T rơi xuống mới biến thành như bây giờ, ít nhiều gì chị Samantha cũng giúp tôi bồi thường, tìm người chiếu cố tôi mới được như bây giờ, quán mì này cũng là do chị Samantha cho tôi mượn tiền mới có được.”

Thạch Thiên vô cùng ngạc nhiên nói: “Nhìn không ra nàng lại có tấm lòng ấm áp như vậy, bạn trai của cô không tới chăm sóc cô sao?”

Về mặt Đan Nghệ Nhã tối sầm lại, nhưng lập tức lại cười nói: “Hắn lúc đầu còn vào bệnh viện thăm tôi, nhưng sau này khi nghe thấy bác sĩ nói tôi thành người tàn phế rồi, hắn không bao giờ còn đến nữa, hắn vốn cũng là một nhân viên của công ty tạp chí, trong lúc tức giận chị Samantha đã đuổi việc hắn, cho nên từ đó mới lập ra quy định trong công ty không được phát sinh chuyện tình cảm nam nữ, cũng là do tôi không tốt, các cậu không nên trách nàng...”

Thạch Thiên giật mình, than thở: “Thật không nghĩ ra, bất quá nàng lập ra quy định này cũng là sai lầm.”

Đan Nghệ Nhã nói: “Đối với chuyện này cũng không liên quan đến cậu, cậu vẫn còn nhỏ, chẳng lẽ cũng gấp yêu đương sao, dù sao công ty tạp chí cũng đều là phụ nữ hơn tuổi cậu, không thích hợp với cậu đâu.”

Thạch Thiên cảm tức trừng mắt liếc nàng, sau đó nói: “Ta có thể xem chân của người không?”

Đan Nghệ Nhã đỏ hồng mặt, trách mắng: “Cậu...Cậu muốn làm gì, có cái gì đẹp đâu mà nhìn.”

Thạch Thiên cười nói: “Ta đối với người bị ngã chấn thương cũng có chút nghiên cứu, may ra có thể giúp được người đứng dậy.”

Đan Nghệ Nhã đầu tiên là xuất hiện một trận hưng phấn, nhưng nhìn Thạch Thiên một chút, không tin nói: “Có thật hay không, rất nhiều bệnh viện lớn đã xem qua rồi nhưng...”

Thạch Thiên nói: “Cũng phải chờ ta xem qua sau đó mới biết được, cũng không phải coi hết đồ ra mà, có cái gì mà xấu hổ.”

Khuôn mặt Đan Nghệ Nhã đỏ bừng lên, còn không có quyết định có để hắn xem hay không, Thạch Thiên đã xốc vác của nàng lên, đại khái là xoa bóp một chút, hai chân nàng tuy rằng thời gian dài không thể đi lại, thế nhưng cơ chân cũng không có khô héo, chỉ là hơi mềm một chút. Thạch Thiên nhìn kỹ xong, sau đó dùng tay nhấc chân trái của Đan Nghệ Nhã lên, hỏi: “Té bị thương chính là chân này sao?”

Đan Nghệ Nhã vô cùng kinh ngạc gật đầu, bỗng nhiên cảm giác một cổ khí ấm tiến vào chân trái, bàn chân sớm đã mất đi cảm giác của nàng bây giờ còn có một cảm giác tê dại, nàng giật mình thét lên một tiếng.

Samantha vừa vặn từ trong toilet đi ra, nghe được thanh âm khác thường của Đan Nghệ Nhã, lại thấy Thạch Thiên đang nắm lấy chân nàng, thất kinh chạy đến hô to: “Thạch Thiên! Cậu dừng tay lại! Cậu...Cậu ngay cả nàng cũng không buông tha à!”

Thạch Thiên liếc nàng một cái, buông ra chân của Đan Nghệ Nhã ra, nói: “Kêu cái gì, ta đang giúp nàng trị thương.”

Samantha sớm đã nhìn Thạch Thiên thành sắc lang, đâu nghe lời hắn nói, cả giận nói: “Phi! Người còn nói cái gì mà trị thương, Nghệ Nhã em đừng tin lời hoa ngôn xảo ngữ của hắn, đầu óc của hắn toàn những thứ đen tối, công ty tạp chí đều... Dù sao sau này em cũng nên cẩn thận đối với hắn.”

Thạch Thiên chẳng buồn giải thích, lại nghe Đan Nghệ Nhã mang theo vẻ mặt hưng phấn nói: “Chị Samantha, chị hiểu lầm Thạch Thiên rồi, hắn thực sự là trị thương cho em mà, mới vừa rồi hắn ăn vài cái, chân trái của em thậm chí còn có cảm giác nữa.”

100. Chương 100: Có Tin Hay Không

Samantha thất kinh, run giọng hỏi: “Có thật không? Chân của em có cảm giác rồi sao?”

Đan Nghệ Nhã cau mày nói: “Vừa nãy có rồi, bây giờ không còn nữa”.

Samantha nói: “Sao có thể như vậy, Thạch Thiên, cậu thực sự trị được sao? Chân của nàng có thể trị lành không?”

Thạch Thiên không đáp lại câu hỏi của nàng, quay sang hỏi Đan Nghệ Nhã: “Bị thương đã hai năm rồi à?”

Đan Nghệ Nhã gật đầu, nhìn về phía Samantha, nghĩ thầm có đúng là Samantha nói cho hắn biết hay không, nhưng thấy vẻ mặt Samantha cũng mê hoặc. Liên nghe thấy Thạch Thiên tiếp tục nói: “Thời gian dài rồi, bất quá cô cũng bảo trì rất tốt, phỏng chừng có thể đứng dậy trở lại, nhưng nhanh nhất cũng phải mấy tháng”.

Đan Nghệ Nhã cảm giác trong đầu mình kêu ông một tiếng, một cỗ nhiệt huyết dâng lên đại não, bàn tay nắm chặt cánh tay Thạch Thiên, kích động nói: “Tôi... tôi có thể đứng lên được sao? Mấy tháng sau là có thể đứng lên được? Thật vậy chăng?” Vẻ mặt Samantha cũng tràn đầy nghi vấn nhìn Thạch Thiên, chờ câu trả lời của hắn.

Thạch Thiên gật đầu nói: “E là muốn trị khỏi hẳn phải mất một năm, bất quá đứng lên thì không thành vấn đề, thực ra cô không phải bị thương gì cả, chỉ là thời gian để nó quá dài, một lời cũng nói không rõ với các cô được, sau này trở lại ta sẽ trị liệu cho cô”.

Đan Nghệ Nhã hưng phấn liên tục gật đầu, hỏi: “Cậu muốn bao nhiêu tiền?”

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Đều đã ăn mì miễn phí của cô rồi, thế nào lại không biết xấu hổ đòi tiền của cô, lần sau tiếp tục mời ta ăn mì là được”.

Đan Nghệ Nhã nói: “Còn tiền mua thuốc nữa mà”.

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Lão tử trị thương chưa bao giờ cần dùng thuốc”.

Từ trong quán mì đi ra, tài xế đã mở cửa xe chờ bọn họ, Thạch Thiên vốn muốn trực tiếp đi bộ về nhà, lại bị Samantha mạnh mẽ kéo lên xe, trầm mặt hỏi: “Cậu nói đi, làm thế nào mới có thể trị khỏi chân cho Nghệ Nhã, có phải thật hay không? Cậu cũng không nên dùng loại phương pháp này để lừa dối nàng”.

Thạch Thiên cười nói: “Ta lừa nàng làm gì? Chẳng lẽ cô nghĩ ta muốn ăn mấy tháng mì miễn phí cho nên mới đi lừa nàng sao?”

Samantha buồn bực nói: “Đừng giả bộ ngu ngốc nữa, cậu biết tôi nói cái gì mà”.

Thạch Thiên nhìn bộ dáng gấp gáp của nàng, nghĩ buồn cười hỏi: “Ta nói là thật, cô không tin ta sao?”

Samantha ngẩn người, lắc đầu nói: “Tôi... tôi không biết. Có rất nhiều bệnh viện lớn cũng không có biện pháp trị khỏi cho nàng. Người chỉ nhìn qua đã nói có thể chữa khỏi cho nàng, điều này làm cho tôi sao có thể tin đây, cậu nếu như lừa nàng, tôi mặc kệ cậu là ai, cũng sẽ không bỏ qua cho cậu”.

Thạch Thiên nói: “Cô có tin hay không tùy cô, lão tử nhìn cô cũng là người tốt, cho nên mới nói nhiều như vậy” Nếu không phải vừa rồi nghe Đan Nghệ Nhã nói Samantha giúp đỡ rất nhiều đối với nàng, Thạch Thiên cũng sẽ không lên xe, sớm đã phi thân về nhà, hiện tại lên xe cũng chẳng buồn ngồi dưới nữa, hắn vỗ vào ghế cạnh tài xế, nói cho hắn biết địa chỉ, để hắn đưa mình về.

Samantha thấy Thạch Thiên nói như vậy cũng không có biện pháp, trong lòng nàng cũng mong Thạch Thiên thật có thể trị liệu khỏi chân cho Đan Nghệ Nhã. Tuy rằng nhìn Thạch Thiên thế nào đi nữa trông hắc cũng không giống một người bác sĩ có y thuật cao siêu, bất quá nàng biết thân phận của Thạch Thiên rất thần bí, chuyện có thể làm cho mình giật mình kinh ngạc cũng không phải là không thể, ít nhất vừa này Đan Nghệ Nhã nói bị Thạch Thiên nhéo nhéo, tựa như có một điểm cảm giác. Cũng không ngăn cản tài xế đưa hắc về nhà, trong lòng nàng cũng muốn biết hắc ở chỗ nào, nếu như đùa bốn Đan Nghệ Nhã, mình cũng có thể đến tận nơi tìm hắc tính sổ.

Khu mỹ thực Cửu Long thành cách chỗ ở của Thạch Thiên cũng không xa, chỉ chốc lát đã tới, Samantha làm bộ như quan tâm tới cấp dưới hỏi Thạch Thiên ở tầng nào, Thạch Thiên cũng không có ý giấu diếm, liền nói cho nàng biết. Sau khi xuống xe lên lầu, hắc móc chìa khóa từ tron túi ra mở cửa, chợt nghe trong phòng có thanh âm đùa cợt, tựa hồ như không phải tiếng của hai chị em nhà này, hắc vội vàng tinh tâm lắng nghe, quả nhiên là thanh âm của Hạng Kiều tam nữ các nàng.

Thạch Thiên cảm thấy phát cáu, ba cô nàng này đúng là dây dưa không dứt, bất quá trong lòng Thạch Thiên đối với ba cô gái này chỉ nghĩ phiền toái mà thôi, ấn tượng cũng không phải là xấu, đặc biệt thời gian cứu Hạng Kiều, Hạng Kiều còn có nghĩa khí để hắc đi trước, không cần lo cho nàng, khiến Thạch Thiên nhìn đối nàng với cặp mắt khác xưa, ngược lại cũng không đến mức xông vào cưỡng chế các nàng dời đi. Đương nhiên hắc cũng không chịu vào để chờ “chết”, không thể làm gì khác hơn là bỏ chìa khóa lại trong túi, dù sao cũng nhiều ngày rồi không về khu nhà cấp cao gặp Tiêu Vi và Kim Hình các nàng, ngày hôm nay dứt khoát trở về khu nhà cấp cao nghỉ. Hắc xoay người ấn nút thang máy, chuẩn bị xuống lầu.

Chờ khi cửa thang máy mở ra, liền thấy trong thang máy xuất hiện bốn người đàn ông mặc quần áo đen bó sát người, bốn người này tựa hồ như có ý định quay lại thang máy, lúc thấy Thạch Thiên liền nao nao, cước bộ liền dừng lại. Tất cả hàng động này đều không qua khỏi con mắt Thạch Thiên, bất quá hắc cũng không thêm để ý đến, liền đi vào thang máy. Ngón tay ấn lên bảng điều khiển, liền thấy mấy nút ở tầng lầu khác không sáng, hắc biết bốn người này cũng không có ấn nút xuống lầu, mà bọn họ vừa vặn cũng tới tầng hai mươi hai, khoe miệng Thạch Thiên lộ ra vẻ mỉm cười, đứng ở giữa bốn người.

Cửa thang máy đóng cửa, vừa mới bắt đầu đi xuống, một gã hắc y nam tử phía sau thả ra một quả đạn khói, làn khói dày đặc thoáng chốc tràn ngập toàn bộ thang máy, đưa tay không thấy được năm ngón, cùng lúc đó đao dao từ bốn phía đâm tới Thạch Thiên, nhưng bọn hắc không cảm giác được đã đâm vào thân thể của Thạch Thiên. Bốn người đều cả kinh, vừa định thu đao, nhưng phát giác cổ tay bị bóp lấy, bị người kéo về phía trước, ngay lập tức liền cảm thấy mình đâm vào thân thể một người, cùng lúc đó lại cảm giác trước ngực đau đớn, mất đi tri giác...

Chuông cửa vang lên, Hạng Kiều tam nữ hoan hô nói: “Có đúng Thạch Thiên đã trở về hay không nhỉ...”

Thạch Hiểu Mẫn ở bên cạnh chạy ra mở cửa nói: “Trẻ như thế này mới chịu về, không phải hắc có chìa khóa sao...” Nàng cũng đoán là Thạch Thiên, ngoại trừ Hạng Kiều ba người các nàng, cũng không có người khách nào quen cả, nếu như công ty có chuyện, đã có người gọi điện tới.

Nàng mở cửa ra, cũng không phải là Thạch Thiên mà là hai người cảnh sát, nàng kỳ quái nói: “Các anh tìm ai?” Nghĩ thầm không phải là đến tìm chị mình chứ.

Trong đó có một gã cảnh sát nói: “Chào cô, xin lỗi vì đã quấy rầy một chút, chúng tôi là cảnh sát ở Tổng Thự, hiện tại đang điều tra một vụ án, có mấy vấn đề muốn hỏi.”

Thạch Lệ nghe tới có cảnh sát tìm tới cửa, vội vàng từ phòng khách chạy đến, hỏi: “Xảy ra vụ án gì vậy?”

Hai gã cảnh sát này cũng là người của Tổng Thự, khi nhìn thấy Thạch Lệ đều là ngẩn ra, sau đó vội vàng chào, nói: “Thạch cảnh sát, nguyên lai là cô ở đây, ở cao ốc này mới vừa xảy ra một vụ giết người, Triệu cảnh sát để chúng tôi tới đây thu thập một số tin tức, xem có đầu mối gì không”.

101. Chương 101: Cái Chết Thần Bí

Trong lòng Thạch Lệ căng thẳng, cảm thấy có thể liên quan đến Thạch Thiên, liền hỏi: “Cảnh quan Triệu Gia Minh phải không? Hắc ở đâu?”

Cảnh sát kia nói: “Đúng vậy, Triệu cảnh quan bây giờ đang ở dưới lầu”.

Thạch Lệ nói với Thạch Hiểu Mẫn: “Em ở trong nhà với các nàng đi, đừng đi ra ngoài” sau đó nói với hai gã cảnh sát: “Các người đi xuống nói tôi tìm Triệu cảnh quan”

Vốn trong chung cư có hai cái thang máy, bây giờ đã bị phong tỏa hết một cái, Thạch Lệ về nhà mặc áo khoác vào, rồi đi xuống lầu, thấy ngoài mấy chục cảnh sát mặc đồ thường, trừ Triệu Gia Minh và thủ hạ của hắn ra, mặt khác còn có hai tổ hình sự lùng bắt người, cùng với mấy tên sếp cao cấp của khoa tình báo hình sự của tam đại vương bài cảnh sát HongKong. Cửa thang máy đóng bị mở ra, trên mặt đất đầy máu, có hai tên chuyên gia đang cẩn thận thu thập chứng cứ ở hiện trường, nhìn là biết vụ án này nhất định không nhỏ.

Triệu Gia Minh cùng với mấy tên tổ trưởng khác nhìn thấy Thạch Lệ đi ra từ thang máy, đều sửng sốt, bước lại chào hỏi. Triệu Gia Minh ngạc nhiên nói: “Thạch cảnh quan, sao cô lại ở đây?” Bởi vì Thạch Lệ là cảnh sát cao cấp từ đại lục được phái đến Hồng Kông, bình thường là ở trong phòng làm việc hỗ trợ bọn họ phá án, chứ những hiện trường vụ án như vậy, cũng không cần thông báo cho nàng.

Thạch Lệ nói: “Tôi ở đây, vừa rồi có hai cảnh sát đến điều tra mới biết ở đây xảy ra án mạng, cho nên xuống nhìn xem là án mạng gì mà xuất động đến nhiều người như vậy?”

Triệu Gia Minh đầu liên thở dài, sau đó mới nói: “Cương Điền Trí Tàng chết ở trong thang máy...”

Thạch Lệ mỉm cười gật đầu, biết chuyện này nhất định có liên quan đến Thạch Thiên rồi, tuy rằng cảm thấy được với thân thủ của Thạch Thiên sẽ không gặp nguy hiểm quá lớn, nhưng trong lòng vẫn còn chút khẩn trương, dù sao hôm nay Thạch Thiên vẫn chưa về nhà, mà trong thang máy rõ ràng không phải một người chết, vội hỏi: “Chết thế nào? Một mình hắn sao?”

Triệu Gia Minh lại thở dài một tiếng, nói: “Chết bốn người, đều là thành viên sát thủ của Yakuza Nhật Bản, vài ngày trước vừa lên vào HongKong... tôi cũng không biết nói sao với cô nữa, Thạch cảnh quan, cô tự mình xem đi, vụ án này là vụ án kỳ quái nhất của năm...”

Thạch Lệ nghe người chết đều là người Nhật Bản, cũng yên tâm, và tò mò không biết Thạch Thiên lại dùng phương pháp gì đó làm cho người bình thường không thể nghĩ ra được mà giết bọn họ, gật đầu đi theo Triệu Gia Minh vào trong phòng trực của bảo vệ. Bây giờ phòng bảo vệ đã trở thành trung tâm chỉ huy hiện trường lâm thời, cấp trên của bọn họ Lưu Ngọc San cảnh tư cũng đã ở đây, đang nói chuyện với một chuyên gia.

Lưu Ngọc San nhìn thấy Thạch Lệ, cũng sửng sốt, cũng hỏi nàng là tại sao lại đến đây. Thạch Lệ lại giải thích một lần nữa nói là mình ở nơi đây. Lưu Ngọc San mới nói: “Thật là trùng hợp, cô đến đúng lúc lắm, vốn ngày mai cũng tính mời cô. Cô xem trước chỗ tài liệu này đi, nếu chỗ nào không hiểu thì cô cứ hỏi Triệu cảnh quan để biết thêm chi tiết”.

Triệu Gia Minh đẩy cái laptop trên bàn qua, trong đó có ảnh chụp của hiện trường để cho Thạch Lệ xem, là những tấm ảnh lúc thi thể chưa bị di chuyển. Trong ảnh, bốn gã hắc y nhân đứng bốn góc, mỗi người đều cầm katana (kiếm Nhật), cầm thẳng vào ngực hoặc vị trí tim, đem bốn người xâu thành một chuỗi, thành một hàng nhưng không ngã xuống, đứng trong thang máy, có vẻ vô cùng quỷ dị.

Triệu Gia Minh nói: “Đây là tình huống trong thang máy, đây là báo cáo của một người quét dọn chung cư, hắn vừa định bấm thang máy xuống để về nhà, thì thấy cửa thang máy mở ra có rất nhiều khói, chờ khi khói tan hết thì thấy bốn người này, tại hiện trường cũng tìm được xác đạn khói, là loại mà ninja Nhật thường dùng”.

Thạch Lệ hỏi: “Trong thang máy không có người khác?”

Triệu Gia Minh lắc đầu: “Theo người bảo an miêu tả, không phát hiện có người đi ra khỏi thang máy”.

Thạch Lệ nhớ lại Thạch Thiên đã từng nói nếu hắn thi triển thân pháp toàn lực thì người khác đừng hòng mà nhìn thấy, chứ đừng nói lúc ấy còn có thêm một đồng khói nữa, biết nhất định là do Thạch Thiên làm, hỏi: “Camera trong thang máy có thu hình lại không?”

Triệu Gia Minh thở dài: “Chỉ có một chút, chẳng qua cũng như không có, cô tự đến xem đi!” Nói xong, mở cái TV bên cạnh ra, phát một đoạn phim trong thang máy, bốn người bước vào trong thang máy, đều cúi đầu nên không thể nhìn rõ mặt, tiếp theo thì ánh sáng vụt lên, một gã cầm dao chặt lên camera, thế là hình ảnh bị cắt đứt, Triệu Gia Minh nói tiếp: “Chỉ như vậy, thì tạm thời không có manh mối, những người ra vào tòa nhà cũng không có khả nghi, chẳng qua có ba cô gái vào trong vẫn chưa thấy ra, bây giờ đang cho nhân viên điều tra xem các cô gái ấy là ai, nhìn xem coi có hy vọng không. Nếu không thì chúng ta chỉ biết đau đầu”.

Thạch Lệ biết hắn đang nói đến Hạng Kiều các nàng, mỉm cười nói: “Các cô gái ấy đang ở nhà của tôi, là bạn học của người nhà tôi, thường xuyên đến chơi, hắn là không liên quan đến các nàng đâu, bây giờ các nàng cũng rất an toàn”.

Triệu Gia Minh gật đầu, trong lòng nhất thời thoải mái rất nhiều, nếu ba vị thiên kim đại tiểu thư kia xảy ra cái gì đó ngoài ý muốn, thì cấp trên khẳng định sẽ gây áp lực rất lớn với họ, thậm chí còn gia hạn cho bọn họ trong thời gian ngắn nhất phải phá được án. Với kinh nghiệm của bản thân, hắn biết rằng vụ án này với vụ án của Cương Điền Thái Lang lần trước cũng không dễ dàng hơn là bao.

Thạch Lệ nói: “Cho tôi xem đoạn phim ghi lại những ai đã vào thang máy”.

Triệu Gia Minh gật đầu, đem đoạn phim trả nhanh lại, rồi lại phát lại một lần nữa, Thạch Lệ nhìn thật kỹ, phát hiện không thấy Thạch Thiên, tiếp theo coi đoạn phim của cái thang máy kia, quả nhiên thấy Thạch Thiên đi lên lầu, nhưng không thấy hắn đi xuống lầu, đoán rằng hắn đã đi cái thang máy kia xuống, mà khi đó camera đã bị đám sát thủ này phá hủy, nên trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Gia Minh chờ cho Thạch Lệ xem hết mấy cuốn phim, mới hỏi: “Thạch cảnh quan, cô ở đây, hắn là quen thuộc với tình huống nơi này, có phát hiện gì không?”

Thạch Lệ lắc đầu nói: “Không phát hiện cái gì cả” Tuy rằng Thạch Lệ là một cảnh sát, không nên giấu giếm chuyện, nhưng dù sao Thạch Thiên cũng không làm chuyện xấu, cho dù vụ án này do hắn gây ra, thì cũng là do phòng vệ. Nhưng tình huống của Thạch Thiên rất đặc biệt, nàng không muốn để cho người khác phát hiện ra năng lực thần bí của Thạch Thiên, cái này sẽ dẫn đến rất nhiều phiền toái, nhưng hắn lại không cảm thấy gì cả.

Triệu Gia Minh cười khổ nói: “Thật sự không ngờ, bốn tên này đều là sát thủ, theo đạo lý thì muốn giết người nên mới đến chỗ này, nhưng trong thang máy lại không có người khác, bọn chúng lại đồng thời móc dao ra, tự giết chết mình. Đi từ Nhật Bản xa xôi đến đây, chỉ vì muốn quyết đấu trong thanh máy...”

Thạch Lệ cười, không nói gì, nàng đương nhiên không nghĩ người khác sẽ tra được cái gì liên quan đến Thạch Thiên, nhưng cũng không nói bậy, vì không muốn làm suy nghĩ của Triệu Gia Minh bị lạc lối.

Triệu Gia Minh tự lẩm bẩm: “Xem ra đành phải đi tìm Đông Thắng, nhìn xem bọn họ có tra ra được cái gì không, chẳng qua phỏng chừng cũng chẳng có gì, nếu không thì vụ án của Cương Điền Thái Lang đã có thể điều tra được rồi”.

Lưu Ngọc San sau khi nói chuyện với vị chuyên gia kia xong, bước lại nói: “Triệu cảnh quan, vụ án này hắn là có liên quan đến vụ án của Cương Điền Thái Lang lần trước, cho nên quyết định để cho tổ 5 của các người tiếp nhận công việc, cấp trên rất coi trọng vụ án này, nên toàn lực phối hợp với các người, hy vọng mọi người có thể nhanh chóng phá án”.

Triệu Gia Minh tựa hồ đã đoán được kết quả này rồi, nên cười khổ, gật đầu nói: “Vâng, thưa sếp”.

Lưu Ngọc San thở dài: “Tôi đã làm cảnh sát mười mấy năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải một vụ án huyền bí như vậy, cho nên tạm thời không hạn chế thời gian cho mọi người, cụ thể thì chờ sau khi báo cáo với cấp trên, xem bọn họ có ý gì. Sát thủ của Yakuza liên tiếp chết tại HongKong, khẳng định không phải là ngẫu nhiên, rất có thể còn tiếp tục phát sinh thêm chuyện gì nữa, tôi sẽ cáo báo với cấp trên, yêu cầu cảnh sát Nhật hỗ trợ điều tra”.

Triệu Gia Minh nói: “Cảm ơn sếp, tôi nhất định sẽ hết sức, nhưng không dám khẳng định sẽ phá được án, bây giờ tôi không biết bắt đầu từ chỗ nào nữa”.

Lưu Ngọc San quay đầu lại hỏi Thạch Lệ: “Thạch cảnh quan, cô thấy vụ án này thế nào?”

Thạch Lệ làm ra vẻ khó xử, không biết trả lời thế nào, do dự một hồi rồi mới nói: “Lưu trưởng quan, vụ án này tôi không có khả năng giúp đỡ mọi người”.

Lưu Ngọc San cũng nghĩ rằng Thạch Lệ cũng sẽ không giúp được gì cho vụ án này, nên cũng không cảm thấy bất ngờ, hơn nữa Thạch Lệ dù sao cũng chỉ làm việc tạm thời tại HongKong, thời gian chỉ có ba năm, bây giờ đã có rất nhiều vụ án nhờ nàng hỗ trợ rồi, không cần lãng phí tinh lực vào hai vụ án huyền bí này, thấy khuôn mặt của Thạch Lệ vẫn còn vẻ khó xử, nên an ủi: “Tôi hiểu mà, trong tay của cô đã có rất nhiều vụ án rồi, nên vụ này cô không cần quan tâm” Tiếp theo lại dặn Triệu Gia Minh vài câu, rồi cùng ông chuyên gia đi ra khỏi nơi này.

Triệu Gia Minh chờ bọn họ đi rồi, mới sửa sang lại tài liệu, không nhận được mắng một câu: “Con mẹ nó, đám tiểu Nhật Bản này không biết muốn làm gì, một người rồi lại một người chạy đến HongKong để rồi chết thần bí, thật sự là biến thái. Chẳng lẽ muốn dụ dỗ sự chú ý của cảnh sát HongKong, để làm ra một vụ nào đó sao... ha ha...” Nói xong cũng cảm thấy lời nói của bản thân rất buồn cười, tự cười ha ha.

Thạch Lệ cũng cảm thấy băn khoăn, khuyên nhủ: “Dù sao bọn chúng cũng đáng chết, còn đỡ hơn để chúng giết người dân HongKong”.

Triệu Gia Minh cười nói: “Cô nói rất đúng, bọn chúng chết rất đáng, thật sự nếu không tra được, thì tôi sẽ báo cáo với cấp trên là bọn chúng quyết đấu với nhau, dù sao theo tình huống hiện trường thì cũng đúng như vậy, nếu không tin thì cấp trên tự xuống điều tra”.

102. Chương 102: Ít Nhất Mấy Ngàn Đồng

Chào tạm biệt Triệu Gia Minh rồi trở về nhà, trong lòng Thạch Lệ vẫn còn chút lo lắng về Thạch Thiên, dù sao Thạch Thiên cũng đã trở về, nhưng chưa vào nhà, lại sợ Yakuza phái ra không chỉ có bốn tên này, hai gã cảnh sát lúc này đã rời đi, Thạch Hiểu Mẫn cùng với Hạng Kiều các nàng ngồi trên ghế sa ***, mặt đầy nghi hoặc, đoán xem ở đây xảy ra chuyện gì, nhìn thấy Thạch Lệ về, liền xông lại hỏi thăm.

Thạch Lệ lo rằng nói ra sẽ làm họ sợ, nên chỉ nói là vụ án bình thường, sau đó nói cho các nàng biết Thạch Thiên không trở về, bây giờ trời đã tối rồi, không bằng cứ về nhà trước đi. Lần sau chờ Thạch Thiên ở nhà thì đến chơi, ba nàng đều lộ vẻ mặt thất vọng, tựa hồ như không cam lòng, nhưng hai chị em Thạch Lệ ở trong lòng các nàng là người duy nhất có thể lung lay được Thạch Thiên, nên không dám không nghe lời, chỉ có thể chào tạm biệt thôi. Thạch Lệ tự mình đưa ba nàng xuống đến dưới lầu.

Tòa nhà tạm thời bị cảnh sát phong tỏa, muốn ra vào thì phải được kiểm tra, xem có phải là nhân vật khả nghi hay không, chẳng qua, ba vị tiểu thư này tuy không phải là ngôi sao, nhưng ở cái đất HongKong nhỏ như cái lỗ mũi này, Lý Hiểu Lệ và Quách Thiển Vi lại là thiên kim của hai siêu cấp gia tộc, bình thường cũng hay xuất hiện trên các tạp chí, nên người ta cũng biết các nàng, còn Hạng Kiều thì khỏi cần nói, là cháu gái của lão đại hắc bang lớn nhất HongKong, đám cảnh sát sao mà không biết chứ, hơn nữa ba nàng lại được Thạch Lệ che chở dẫn ra, cho nên không cần phải kiểm tra, trực tiếp cho qua.

Ba nữ lái xe cùng với bảo tiêu tuy rằng không cùng một chủ, nhưng ba nàng cơ hồ ngày nào cũng cùng một chỗ, cho nên đám bảo tiêu và lái xe đều quen biết nhau, ngồi chung một bàn, được các nàng an bài ở một quán cơm cách nhà Thạch Thiên không xa, cũng không biết bên này xảy ra án mạng, các nàng từ nhà Thạch Thiên đi ra mới thông báo cho biết, lúc đó, đám bảo tiêu và lái xe nhìn thấy tòa nhà bị cảnh sát phong tỏa, đều chấn động, may mắn là nhìn thấy ba vị tiểu thư an toàn, mới yên tâm lại, mặc dù sau lưng đều toát hết mồ hôi lạnh.

Thạch Lệ đưa các nàng lên xe, ba nàng cũng cúi đầu phất tay chào tạm biệt, cái nghi thức cáo biệt này cũng kéo dài gần hai phút, rồi mới lên xe, làm cho đám cảnh sát xung quanh tròn mắt, đoán không được người từ đại lục đến rốt cục là ai, tại sao ba vị tiểu thư luôn kiêu ngạo này lại kính trọng với nàng như thế. Thạch Lệ đương nhiên biết là đây là vì Thạch Thiên, cũng đỡ khóc đỡ cười, thậm chí nói Thạch Thiên có mị lực thật kinh người.

Về đến nhà, lại nghe Thạch Hiểu Mẫn đang quát vào cái điện thoại: “Tiểu tử, cậu chạy đi đâu vậy hả, làm cho ba tiểu mỹ nữ đợi cậu cả đêm...”

Thạch Lệ vội vàng đóng cửa, sau đó chạy lại hỏi: “Là Thạch Thiên ?”

Thạch Hiểu Mẫn ít khi nào thấy Thạch Lệ khẩn trương như vậy, kinh ngạc nói: “Đúng vậy, vừa mới gọi tới, nói là tối nay không trở về”

Thạch Lệ nói: “Đưa điện thoại cho chị” Không đợi Thạch Hiểu Mẫn đáp ứng, liền giật lấy điện thoại trong tay nàng, nói: “Thạch Thiên sao? Cậu... cậu không sao chứ?”

Trong điện thoại truyền ra tiếng cười của Thạch Thiên: “Xem ra cô đã biết rồi, tôi không sao, gọi điện để mọi người không cần lo lắng” Thạch Thiên biết cái này nhất định sẽ kinh động cảnh sát, hai chị em Thạch Lệ chắc chắn cũng sẽ biết, sợ các nàng lo lắng, cho nên vừa tới khu nhà cao cấp liền lấy điện thoại gọi về đây. Đây là lần đầu tiên mà Thạch Thiên dùng đến điện thoại.

Thạch Lệ nhẹ nhàng thở phào, vừa định hỏi hần bây giờ đang ở đâu, thì nghe Thạch Thiên nói gấp lại, rồi cúp máy.

Thạch Hiểu Mẫn cũng khẩn trương lên, hỏi: “Chị, ở dưới xảy ra vụ án gì thế, có phải có liên quan đến Thạch Thiên hay không?”

Thạch Lệ cảm thấy không nên cho nàng biết, để tránh lo lắng, vì thế lắc đầu nói: “Thạch Thiên chưa về mà, đương nhiên không liên quan đến hần, đừng có đoán mò”

Thạch Hiểu Mẫn trầm nghĩ, cũng cho là đúng, sau đó cười vui vẻ.

...

Cứ gần cuối mỗi năm, thì tòa nhà Cảnh Tinh đều mời những người thuê đến buổi gặp mặt tạ ơn, trong cao ốc có cần hai trăm công ty cơ bản đều tham gia, Samantha trước giờ đều mang theo Suni tham gia, mà Suni mấy ngày nay đã đi Singapore công tác, cho nên năm nay dẫn Thạch Hiểu Mẫn theo nàng, hơn nữa cũng kêu Thạch Thiên theo.

Samantha đã dẫn Thạch Thiên đi đến chỗ của Đơn Nghệ Nhã để trị liệu chân cho nàng, mỗi lần chỉ thấy Thạch Thiên bóp bóp sờ sờ trên đùi của Đơn Nghệ Nhã vài cái, làm gì giống trị liệu. Tuy rằng Đơn Nghệ Nhã nói cái chân bị thương đã có phản ứng, tựa hồ như đã khôi phục lại một chút tri giác, xem ra cách trị liệu của Thạch Thiên có hiệu quả. Chẳng qua, trong mắt của Samantha thì thấy rằng, trị liệu làm gì mà sờ soạng ghê vậy, nhất định là Thạch Thiên thừa cơ hội chiếm tiện nghi.

Vì không cho Thạch Thiên có cơ hội đi một mình đến hồn đồn điểm, nên thời điểm tổ chức tiệc tạ ơn của tòa nhà Cảnh Tinh này, nàng yêu cầu Thạch Thiên cũng đi theo, Thạch Thiên nghe nói Thạch Hiểu Mẫn cũng đi, cho nên không từ chối, lập tức đồng ý.

Thạch Hiểu Mẫn bình thường làm việc là người chạy việc thay, đột nhiên lại phải tham gia vào cái dạ tiệc của nhân sĩ thượng lưu này, cho nên hưng phấn khẩn trương lạ thường. Bởi vì Samantha yêu cầu nàng mặc lễ phục để tham dự, mà nàng làm gì có lễ với phục, chỉ có một bộ váy này là nàng thấy vừa lòng, nhưng lại bị Suni châm chọc là nếu cỡ như mấy năm trước thì mặc rất đẹp, lại nói cái này là váy bình thường, không thích hợp dùng trong dạ tiệc.

Cũng may Samantha mấy ngày nay đã tốn không ít nước miếng giải thích cho Thạch Hiểu Mẫn biết, rồi nhờ người trong tạp chí chọn giúp nàng một bộ lễ phục, Thạch Hiểu Mẫn mặc dù không cao như những cô người mẫu kia, nhưng dáng người cũng đầy đủ, mặc vào cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Chỉ là, khi mặc lễ phục, thì cần phải đeo một ít trang sức, mà hai chị em nhà này chưa bao giờ chú ý đến chuyện này cả, chỉ có trên cổ Thạch Lệ là có một khối đá màu đen thôi. Điều này làm cho Thạch Hiểu Mẫn buồn rầu mấy ngày, cuối cùng cắn răng một cái, ứng tiền lương tháng này ra, kéo Thạch Thiên cùng nàng đi mua không kiếm trang sức trên phố.

Thạch Thiên nghe vậy cười ha hả, rồi móc ra một bộ trang sức kim cương giao cho Thạch Hiểu Mẫn, hần vẫn muốn giao bộ trang sức kim này cho hai chị em, bây giờ đã có cơ hội, sao mà không vui chứ.

Về mặt Thạch Hiểu Mẫn đầy nghi hoặc mở năm cái hộp tinh xảo ra, nhìn thấy bộ trang sức chói lòa, liền chấn động, hô: “Trời ơi! Thật là đẹp, làm sao cậu có vậy, ở đâu có thế?”

Thạch Thiên cười nói: “Cô quần nó làm gì cho mệt, tôi đã muốn tặng cho cô lâu rồi, mang đi. Mấy ngày nay thấy cô cứ nhăn mặt nhủu mày hoài, thì ra là vì chuyện này, nói sớm một chút là được rồi”.

Thạch Hiểu Mẫn đáp lời: “Ai muốn cậu tặng chứ, mấy thứ này bao nhiêu tiền? Tôi trả, nhất định là cậu muốn tặng cho cô gái nào đó, rồi người ta không cần nên cậu mới lấy cho tôi” mấy viên kim cương này quả thật rất lớn, gặp nàng ta lại mù kim cương, nên không nghĩ nhiều, cho rằng đây là thủy tinh chế tạo thành.

Thạch Thiên cười nói: “Thật sự cho cô mà, không đáng bao nhiêu tiền đâu”.

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Không được, chị hai mà biết nhất định sẽ trách tôi, bao nhiêu tiền, nói!”

Thạch Thiên nói: “Vậy cô đưa tôi mười đồng đi”.

Thạch Hiểu Mẫn cười ha hả lên, nói: “Cậu cho tôi là đồ ngốc hả, mười đồng không mua đủ cái hộp này nữa là, mấy thứ này ít nhất là bao nhiêu tiền?”

Thạch Thiên nói: “Cô đừng quần giá trị của nó, thích thì cứ lấy, người nhà mà nói chuyện tiền bạc gì”.

Thạch Hiểu Mẫn làm việc ở Natural Beauty nhiều ngày rồi, cho nên cũng biết được việc đánh phấn trang điểm chút chút, nhìn thấy năm món trang sức này phối hợp với bộ lễ phục khẳng định sẽ rất đẹp, trong lòng vô cùng thích thú, nghĩ nghĩ một hồi, lại kéo tay Thạch Thiên nói: “Đi, chúng ta đi dạo phố...”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Chẳng có gì vui, tôi không đi, không bằng ở nhà xem TV”

Thạch Hiểu Mẫn nắm lấy tay của Thạch Thiên, dùng sức mà kéo, nói: “Tôi không thể lấy không đồ của cậu được, dù sao cũng muốn tham gia buổi tiệc, tôi dẫn cậu đi mua tây phục, hơn nữa bây giờ hơi lạnh, cậu chỉ mặc một cái áo thun, một cái áo sơ mi, cảm lạnh thì sao bây giờ”

Thạch Thiên vận khởi Thiên Cán Trụ, đừng nói là một Thạch Hiểu Mẫn, cho dù là mười Thạch Hiểu Mẫn cũng không lay được hắn, cười nói: “Thân thể của lão tử rất tốt, không mặc cũng không sao, cam đoan sẽ không bệnh”.

Thạch Hiểu Mẫn tức giận nói: “Đó là do da cậu dày, nếu cậu không cần quần áo thì tôi không cũng không cần trang sức, tự mình đi mua”.

Thạch Thiên không còn biện pháp nào, chỉ đành đi dạo phố với nàng, cũng may, Thạch Hiểu Mẫn cũng không phải là một nữ tín đồ cuồng nhiệt, hai người đi thẳng đến chỗ bán Tây phục, mấy món hàng hiệu thế giới làm sao mà Thạch Hiểu Mẫn trả nổi, tiền lương tháng của nàng chẳng đủ để mua cái tay áo nữa là, vì thế chỉ đành chọn cho Thạch Thiên một sản phẩm trong nước. Thật ra thì sản phẩm trong nước cũng không kém hơn sản phẩm nước ngoài là bao, vả lại thân hình Thạch Thiên vốn cao to, dung mạo tuấn tú, cho dù là đồ của shop L.Đ mặc vào cũng thấy đẹp, làm cho mấy cô nhân viên phục vụ nhìn không chớp mắt.

Mua quần áo xong, bởi vì trong bộ trang sức của Thạch Thiên tặng cho Thạch Hiểu Mẫn, có một đôi bông tai, mà tai Thạch Hiểu Mẫn lại chưa bấm lỗ, nên đành phải đi bấm lỗ tai. Hai người tìm một tiệm châu báu lớn, nghe người ta giới thiệu chỗ này bấm lỗ cực tốt, không bị chảy máu, lại có thể mang bông tai ngay, nên liền đi vào.

Gã quản lý nhìn thấy Thạch Thiên liền chấn động, nhanh chân bước lại hành lễ: “Xin chào tiên sinh, xin hỏi ngài cần phục vụ gì?”

Thạch Thiên cảm thấy người này rất quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra là đã gặp ở đâu, mà cũng lười nhớ, chỉ vào Thạch Hiểu Mẫn nói: “Bấm lỗ tai cho cô ta”.

Quản lý đầu tiên là ngần ra, sau đó lập tức gạt đầu nói không thành vấn đề, gọi đến một nhân viên mang Thạch Hiểu Mẫn đi bấm lỗ tai, sau đó mời Thạch Thiên ngồi xuống sofa rồi tự mình bưng trà rót nước, lay hoay như một con ruồi.

Thạch Thiên cảm thấy kỳ quái, không nhịn được hỏi: “Tiểu tử ngươi nhận biết ta?”

103. Chương 103: Thế Giới Này Điên Hết Rồi

Quản lý nghe Thạch Thiên gọi thẳng là “tiểu tử”, nhưng không hề tức giận, ngược lại còn cảm thấy Thạch Thiên là người không câu nệ tiểu tiết, hết sức dễ dàng thân thiện, làm ra vẻ tươi cười nói: “Không dám không dám, tiểu nhân chỉ là người quản lý chi nhánh này của tập đoàn châu báu Đại Quang Vinh thôi, nào có tư cách quen biết đại nhân vật như ngài, chỉ là lần trước ở hội đấu giá nhìn thấy được mặt của tiên sinh thôi, đặc biệt là hào khí kinh người của tiên sinh, cho nên tiểu nhân cả đời không quên được”.

Thạch Thiên nghe đến tập đoàn châu báu Đại Quang Vinh, nhất thời nhớ ra người này tựa hồ như là tùy tùng bên cạnh tên mập Trâu Gia Vinh, khó trách hèn chi thấy quen quen.

Quản lý cũng không biết Thạch Thiên tên gì, mà Thạch Thiên không nói hấn cũng không dám hỏi, lấy một tờ danh thiếp ra đặt trước mặt Thạch Thiên, tự giới thiệu, sau đó cẩn thận nói: “Tiên sinh, hôm nay đến tiệm, là muốn mua trang sức gì? Gần đây tiệm mới vừa nhập một lô hàng kim cương trân quý, đặc biệt có một vòng tai vô cùng đẹp, ngài có muốn nhìn hay không?” Hấn thấy Thạch Thiên dẫn một cô gái vào yêu cầu bấm lỗ tai, cho nên tự đề cử một vòng tai.

Thạch Thiên sẽ mua đồ tại cửa hàng này? Đáp án là không. Người bình thường hấn sẽ không đưa trang sức, mà người có thể làm cho hấn tặng trang sức đương nhiên không phải là người bình thường, vì thế sẽ không đi mua đồ bình thường. Hơn nữa, đồng trang sức này có đẹp bằng mấy đồng trong mấy cái thùng kia sao, muốn tặng người ta cũng không cần phải mua. Chẳng qua, thấy quản lý có vẻ cung kính với mình, nên vẫn tiếp nhận danh thiếp, mỉm cười nói: “Ta không mua trang sức, chỉ là vì nàng ta cần bấm lỗ tai nên mới vào”.

Quản lý hơi thất vọng, nhưng không dám biểu hiện ra bên ngoài, nhiệt tình nói: “Không sao cả, không sao cả, ngài có thể đến đây, đã làm tôi rất có mặt mũi rồi, tiểu nhân biết mấy món trang sức này ngài không để vào mắt, nhưng nếu có yêu cầu gì, tôi nhất định sẽ tận lực chọn lựa cho ngài, hơn nữa cũng cho ngài giá ưu đãi cao nhất” Chợt nhớ đến lúc Thạch Thiên ở trong hội đấu giá tỏa ra hào khí ném tiền kinh khủng ấy, vội vàng bổ sung: “Đương nhiên, ngài không quan tâm đến tiền bạc, đây chỉ là thành ý của tiệm dành cho ngài, không có ý khác”.

Thạch Thiên gật đầu ứng phó, không để ý đến hấn, một lát sau, Thạch Hiểu Mẫn đã bấm lỗ tai xong, trên mặt có chút khổ sở, tựa hồ như có chút đau, Thạch Thiên đưa cái danh thiếp của quản lý cho nàng, nói: “Tiểu tử này nói về sau nếu cần mua đồ ưu đãi, cô cứ việc tìm hấn”.

Thạch Hiểu Mẫn nhất thời không kịp phản ứng, cầm lấy danh thiếp và a một tiếng.

Trong lòng quản lý chợt động, thầm nghĩ: “Đúng rồi! Có mua trang sức hay không thì phải nhìn quý cô bên cạnh tiên sinh, các nàng mới là người cần mua trang sức, nhìn vị tiên sinh này ăn mặc rất tùy tiện, là biết lười chăm sóc bản thân rồi” Nhớ đến ngày đó Thạch Thiên ném ba tỷ ra để mua hai món trang sức, rồi đeo ngay lên người của hai cô gái bên cạnh, có thể thấy được hấn rất chú ý đến phụ nữ, vì thế liền đổi mũi nhọn qua Thạch Hiểu Mẫn, cúi đầu nói: “Tiểu thư sau này có rảnh thì cứ đến bốn tiệm chơi, tôi nhất định sẽ tự mình phục vụ cho cô. Nếu cô không hài lòng về trang sức ở đây, tôi sẽ dẫn cô đến chỗ của tập đoàn Đại Quang Vinh, nơi đó có không ít châu báu quý hiếm, tin rằng sau khi cô xem xong nhất định sẽ hài lòng”.

Thạch Hiểu Mẫn hoảng sợ, vội nói: “Không... không cần... hôm nay tôi không mua...”

Quản lý liên tục gật đầu nói: “Vâng vâng vâng, ý của tôi là nếu cô muốn mua lúc nào, thì cứ đến chỗ chúng tôi, châu báu Đại Quang Vinh chúng tôi đã có lịch sử lâu đời, chất lượng phục vụ và danh dự rất tốt, hàng thật giá thật, bảo đảm cô sẽ hài lòng...”

Thạch Hiểu Mẫn thầm nghĩ, bằng tiền lương của mình, chỉ có thể nhìn thôi cũng đã thấy hài lòng rồi, nếu không thì ví tiền sẽ không hài lòng, chẳng qua thái độ phục vụ của chỗ này quả thật không tệ, xem danh thiếp thấy người này là quản lý, bây giờ ngành sản xuất châu báu nhất định không khởi sắc, ngay cả quản lý cũng liều mạng ra đẩy mạnh tiêu thụ, nhiệt tình giống như đang bán bảo hiểm, nên không muốn làm ông ta mất mặt, vội cảm ơn, rồi kéo Thạch Thiên chạy ra ngoài.

Quản lý đuổi theo ra tận cửa, đợi hai người đi xa rồi mới vào, một nhân viên khó hiểu hỏi: “Quản lý, bọn họ là ai vậy? Sao ông lại nịnh bợ ghê thế, nhìn qua chẳng thấy giống kẻ có tiền”

Quản lý bình thường nói chuyện phiếm cũng có kể về sự kiện tại hội đấu giá, vừa định nói ra cho các nàng biết người kia chính là đại gia đã tung ba tỷ ra mua hai món trang sức về, nhưng chợt nghĩ lại thấy vị đại gia này ngày đó mang dép lê mà bỏ ra ba tỷ mua đồ, hôm nay đến đây lại chỉ bấm lỗ tai, nếu để rơi vào tay Trâu tiên sinh, tuyệt đối sẽ hoài nghi năng lực làm việc của hắn, cho nên chuyện hôm nay nhất định không để lộ ra, nghiêm mặt nói: “Mỗi người khách đều là thượng đế, đều phải tiếp đãi nhiệt tình, tại sao có thể nhìn bề ngoài mà phán đoán được chứ, điều này mọi người không biết sao?”

Đám nhân viên nghe xong thầm nghĩ, mỗi ngày người đến không một ngàn thì cũng tám trăm, nếu phục vụ như vậy, cho dù có tăng gấp đôi nhân viên lên cũng không đủ, sao phải loay hoay chỉ cho một.

Quản lý lại nói tiếp: “Cho dù là khách mang dép lê cũng phải nhiệt tình”.

Đám nhân viên đều tròn mắt ra a lên một tiếng...

...

Buổi tiệc tạ ơn của tòa nhà Cảnh Tinh đặt tại chỗ chuyên dùng để chiêu đãi khách quý của tập đoàn Tinh Hồng Cát, sở dĩ đặt ở đây, cũng vì không muốn mở ra ngoài, thuộc về tư nhân, diện tích chỉ có mấy chục mẫu, công trình chính hơn ba ngàn mét vuông, còn có một dải cỏ rộng lớn, cùng hoa viên và nhiều phương tiện khác, ở một nơi tắc đất tắc vàng như HongKong vậy mà có được một chỗ như vậy, thì có thể thấy được tập đoàn Tinh Hồng Cát có bao nhiêu tài lực rồi, nghe nói còn thường xuyên tiếp đãi chính khách trong ngoài nước nữa.

Mặt ngoài thoạt nhìn là một khu đất rất là đắt tiền, thật ra chủ nhân của tập đoàn Tinh Hồng Cát nói rằng, lúc mua nó, là thời điểm mảnh đất này chưa khai phá, đã bị Tinh Hồng Cát mua, lúc đó cũng không tốn nhiều tiền lắm, chỉ là mua để dành cho tập đoàn thôi, sau này mở ra các phòng điền sản, giá trị của mảnh đất này tăng lên gấp mấy chục lần, thậm chí là lên trời luôn, mà tập đoàn phỏng chừng nó vẫn còn lên giá nữa, cho nên vẫn chưa nóng lòng khai phá, nhưng lại không muốn lãng phí, thế là kiến tạo nó lại như vậy. Rồi sau đó tập đoàn đặt trọng tâm vào đại lục, cái mảnh đất này vẫn còn giữ lại, rồi dần dần được hoàn thiện, cuối cùng thành một trang viên như vậy.

Vì để cho những người thuê đều có thời gian tham gia, nên thời gian định vào buổi tối cuối tuần, sau khi tan việc, Thạch Hiểu Mẫn và Samantha đều tự đi vào phòng thay đồ để thay lễ phục, khi đi ra, Samantha mặc một cái váy cổ thấp màu tím có thêu đai đeo, vừa đúng với dáng người của nàng, làm cho người ta có một cú nhìn đầu tiên rất mạnh, phối hợp với đôi giày cao gót màu phấn bạc nhỏ, ngay cả Thạch Thiên cũng không thể không tán thưởng khí chất cao quý tao nhã cùng với dáng người ngạo nghễ của nàng, nhưng lại cực kỳ cảm tức đôi giày cao gót của nàng vì nó làm cho nàng cao hơn hẳn nửa cái đầu.

Thạch Hiểu Mẫn dù sao cũng là lần đầu tiên mặc lễ phục tham dự tiệc cao cấp, khi đi ra có vẻ thẹn thùng, người thiết kế đã chọn cho nàng một bộ váy dài màu tím nhạt có chút phong tình kiểu Hy Lạp, phối hợp với đôi giày màu đen, người hóa trang còn giúp nàng trang điểm, làm tóc lại, nhìn như một cô công chúa nhỏ, đứng chung với Samantha vô cùng hài hòa.

Samantha nhìn đến ngẩn ngơ, thở dài nói: “Không ngờ Thạch tiểu thư ăn mặc lại đẹp như vậy... chúng ta đi thôi”

Thạch Hiểu Mẫn nghe xong càng xấu hổ đỏ mặt lên, người ngây ngốc, chợt nhớ ra chuyện gì đó, vội nói với Samantha: “Samantha tiểu thư, xin chờ em một lát...” Bước nhanh lại bàn làm việc, mở ngăn kéo lấy một gói đồ ra, sau đó lại chạy vào phòng thay đồ, lát sau đi ra, trên người phát sáng long lánh, lóa mắt vô cùng, mang bộ trang sức mà Thạch Thiên tặng cho nàng, nói: “Xin lỗi Samantha tiểu thư, bây giờ có thể đi rồi”.

Samantha đương nhiên không phải loại mù hàng như Thạch Hiểu Mẫn, nhìn bộ trang sức lóe sáng trên người nàng, chấn động đến hoa mắt, không nhịn được bước lại gần nhìn kỹ vài lần, mới xác định mình không hoa mắt, nàng đeo quả thật là kim cương, hơn nữa phẩm chất rất tốt, thủ công nhẵn nhụi, là trân phẩm hiếm thấy, trọn bộ trang sức này cộng lại cũng ít nhất là mấy chục triệu USD.

Samantha không khỏi cảm thấy đầu óc choáng váng, thầm nghĩ, cái thế giới này điên hết rồi? Một cô gái mang bộ trang sức trị giá gần mấy chục triệu đô thì lại chạy đến làm phụ tá cho mình, còn một người có thân phận thần bí thì đến làm bảo an, hoàn toàn không tiếc một đồng tiền bỏ ra mua toàn bộ tạp chí, mục đích chỉ vì để tự do tán gái bên trong mà thôi.

Thạch Hiểu Mẫn thấy Samantha nhìn đến gần người, cảm thấy bất an, hỏi: “Samantha tiểu thư, có phải bộ trang sức này quá xấu không, em lập tức cởi xuống ngay...”

Samantha hồi phục tinh thần, cười nói: “Không phải... là nó quá đẹp, chị nhìn đến thất thần thôi”.

Thạch Hiểu Mẫn yên tâm, vui vẻ nói: “Phải không, em bình thường không mang trang sức, nên hơi lo lo, sợ không thích hợp, với lại em chỉ có một bộ trang sức này thôi, là của Thạch Thiên cho em, chị nói vậy làm em yên tâm”.

Samantha kinh ngạc nói: “Là Thạch Thiên đưa cho em?” Thầm nghĩ, chẳng lẽ Thạch Thiên chơi chán người mẫu rồi, coi trọng Thạch Hiểu Mẫn sao? Hắn ra tay thật hào phóng, không tiếc tiền, một lần là móc ra đến mấy chục triệu đô, hỏi thế gian xem cô gái nào có thể đỡ nổi.

Mặc dù nàng là con lai Pháp, nhưng cũng có một nửa huyết thống Trung Quốc, chẳng qua từ nhỏ sống ở Pháp, nên không quen thuộc với dòng họ. Hơn nữa, nhân viên trong tạp chí rất nhiều, mà Thạch Hiểu Mẫn lại chịu làm, vô cùng nghe lời, trái ngược với tính cách của Thạch Thiên, cho nên không nghĩ rằng Thạch Thiên và Thạch Hiểu Mẫn có quan hệ thân thích, theo nàng thấy, hoàn cảnh sống của hai người tuyệt đối là không giống nhau.

104. Chương 104: Ai Đã Bỏ Ra Một Số Tiền Lớn Vậy

Thạch Hiểu Mẫn cười nói: “Đúng vậy, nhưng mà hắn cũng không chịu thiệt đâu, bộ tây phục đang mặc trên người của hắn, đã tốn hết nửa tháng tiền lương của em đó”

Samantha quay đầu lại nhìn bộ tây phục cực kỳ bình thường trên người của Thạch Thiên, nghĩ thầm, cái này không còn thiệt sao? Bộ trang sức của hắn đủ để mua mấy công ty trang phục luôn nữa là, chẳng qua, nghĩ lại Thạch Thiên nhất định là có chủ ý với Thạch Hiểu Mẫn, lỡ như Thạch Hiểu Mẫn mắc mưu của hắn, thì trong phương diện này cũng không chịu thiệt. Nhìn bộ dáng của nàng, không cởi mở như mấy cô người mẫu kia, có cơ hội nhất định phải khuyên nàng ít lời, để tránh cho tình cảm và thân thể bị tổn thương, ảnh hưởng công việc, nếu giống như Đơn Nghiê Nhã thì cả đời thê thảm...

Lại nghe Thạch Hiểu Mẫn nói với Thạch Thiên: “Cà vạt của tôi đâu? Tại sao không mang?”

Thạch Thiên tức giận nói: “Tôi không phải trâu, mang cái dây thừng đó trên người làm gì...” Hắc mặc quần áo vào chỉ cần thoải mái là được, ở châu u sống lâu như vậy, mặc tây phục cũng được, nhưng tuyệt đối không đeo cà vạt hoặc nơ.

Thạch Hiểu Mẫn trừng mắt nhìn hắn, nói: “Cái cà vạt này tôi tốn hết ba trăm đô la HongKong để mua, tại sao cậu dám nói không cần?”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Tôi đâu có kêu cô mua, cô tự lấy đi, mang nó lên cổ của cô đó”.

Dù sao Samantha cũng đang ở bên cạnh, nên Thạch Hiểu Mẫn cũng ngại tranh cãi với hắn, chỉ trừng mắt nhìn hắn một cái. Theo Samantha thấy, bọn họ có vẻ vô cùng quen biết, trong lòng thầm than, nói: “Gần đến giờ rồi, chúng ta đi thôi”.

Lúc này, giao thông đông đúc, đường chật chội, khi đến nơi thì trời đã tối rồi, chẳng qua, người khác cũng vừa đến, ngoài cửa đã có hơn mười chiếc xe, đã đưa thiệp mời cho nhân viên để vào.

Bên trong tòa nhà là một hoa viên với bầu trời sáng như ban ngày, những người khách này chạy xe thẳng từ cổng vào, xuống xe, đứng ở cửa chính nghênh đón khách chính là Quách Gia Nhân, đi đến đón tiếp mọi người, nhất thời có vẻ vô cùng náo nhiệt.

Quách Gia Nhân nhìn thấy Samantha và Thạch Thiên cùng Thạch Hiểu Mẫn xuống xe đi lại cửa, sắc mặt nhất thời trở nên tái xanh, nói nhỏ vào tai người bên cạnh vài câu, sau đó hai người ra nghênh đón ba người Samantha. Quách Gia Nhân mỉm cười nói: “Samantha tiểu thư thật sự là ngày càng mê người, bây giờ muốn gặp mặt cô thật sự không dễ dàng...” Nói xong, liền dùng ánh mắt oán hận nhìn Thạch Thiên một cái, rồi thấy được dung mạo của Thạch Hiểu Mẫn, liền ngẩn ra, thầm nghĩ, trong tạp chí đã xuất hiện một mỹ nữ không thua kém Samantha từ bao giờ vậy. Thật ra hắn đã từng gặp Thạch Hiểu Mẫn rồi, nhưng mà sau khi nàng trang điểm thay đồ và thì rất khác với bình thường, nên không nhận ra được.

Samantha mỉm cười nói: “Quách tiên sinh quá khen, đường hơi đông xe, hy vọng không đến muộn!”

Quách Gia Nhân vội nói: “Không có, không có, cô xem, mọi người cũng vừa đến” Rồi nhìn Thạch Hiểu Mẫn hỏi: “Vị tiểu thư xinh đẹp này cũng của tạp chí xã sao? Tại sao tôi chưa thấy bao giờ...”

Samantha cười giới thiệu: “Đây là trợ lý mới của tôi, Thạch Hiểu Mẫn tiểu thư”.

Thạch Hiểu Mẫn lễ phép gật đầu chào với Quách Gia Nhân: “Xin chào Quách tiên sinh!” Nhưng giọng nói lại lạnh như băng, bởi vì ngày đó có bốn tên bảo tiêu của Quách Gia Nhân vây lấy bọn họ trước cửa cao ốc, biết chắc là Quách Gia Nhân đã phái bọn họ tới, cho nên ấn tượng về hắn cực kỳ kém.

Quách Gia Nhân nghe được nàng cùng họ với Thạch Thiên, chấn động, liền nhớ đến đây là mỹ nữ đã đánh ngã hơn ba mươi người, biết là không dễ chọc, nhất thời bỏ đi ý định tiếp cận nàng, lúng túng nói: “À, hân hạnh, hân hạnh... thì ra là Thạch tiểu thư” Nói xong vội ho một tiếng.

Tên bên cạnh nghe được ám hiệu, bước đến trước chỉ vào mặt của Thạch Thiên nói: “Anh là bảo an của tạp chí xã? Có thể đi với lái xe ra bãi giữ xe, ở đó nghỉ ngơi nói chuyện, chờ tiệc rượu kết thúc thì sẽ thông báo cho anh đi đón Samantha tiểu thư... a...” Bóng người chợt bay cái vèo, tên này bay qua đầu mọi người, bị Thạch Thiên ném thẳng vào trong cái hòn non bộ giữa sân. Bởi vì Thạch Thiên ra tay quá nhanh, cho nên mọi người chỉ nghe một tiếng ầm, sau đó thấy một người trong hồ nước, bởi vì có một người không cẩn thận, không biết phát sinh chuyện gì, nhất thời bị nước tạt trúng người.

Thạch Thiên vốn không để ý đến tiệc rượu hay gì gì đó, nhân vật nổi tiếng hay tài xế hoặc bảo vệ trong mắt hắn đều giống như nhau cả thôi, đều là người, không có giá cả, dám có thể chỉ vào mặt hắn sao. Quách Gia Nhân không ngờ trước mặt công chúng mà Thạch Thiên không hề cố kỵ, ra tay quá nhanh, làm hắn sợ đến mức lui về sau vài bước, sợ bị tên này ném vào trong hồ nước.

Samantha sợ Thạch Thiên làm náo loạn mọi chuyện lên, nên quay sang giải thích với Quách Gia Nhân: “Thạch Thiên tiên sinh bây giờ là phụ tá của tôi, là tôi kêu anh ấy đến tham gia tiệc rượu”.

Quách Gia Nhân thật ra cũng biết, nhưng muốn làm khó xử Thạch Thiên, nên vội vài xuống nước: “À... thì ra là như thế... vậy, xin mời vào”

Ở cửa sổ lầu ba có hai lão già đang đứng, nhìn thấy hết tất cả mọi chuyện phát sinh dưới này, một lão trong đó chính là Quách Bình Liêm, nói với ông còn lại: “Người trẻ tuổi bên cạnh Samantha tiểu thư chính là Thạch Thiên”.

Lão già kia cười nói: “Bộ dạng thật tuấn tú lịch sự, chẳng qua cũng không lẻo lết, không giống như dân mặt trắng sống dựa vào cơm của con gái, giống như nông dân dưới quê lên phố làm công. Đứa nhỏ Hiểu Lệ này bình thường tầm nhìn rất cao, tại sao lại thích hắn?” Thì ra đây chính là một ông nhà giàu khác ở HồngKong, Lý Vạn Cơ, Lý Hiểu Lệ mặc dù không phải là cháu gái ruột của ông, nhất là đại ca của ông qua đời từ sớm, chỉ để lại một đứa cháu gái này nhờ ông chăm sóc, bản thân ông lại không có cháu gì cả, cho nên đã đối đãi với Lý Hiểu Lệ như cháu ruột, thậm chí còn yêu thương nhiều hơn, nghe bạn già Quách Bình Liêm nói có người có chủ ý với Lý Hiểu Lệ, liền tự mình đến đây để thương nghị với Quách Bình Liêm giải quyết chuyện này.

Quách Bình Liêm cười khỏ nói: “Con gái bây giờ không biết nghĩ cái gì nữa, thiếu gia có tiền thì nhìn không thuận mắt, ngược lại thích thiếu niên giống như côn đồ này”.

Lý Vạn Cơ cười lạnh nói: “Sao ông không tìm người giáo huấn hắn là được, cần gì phải cho hắn ưu đãi?”

Quách Bình Liêm cười nói: “Không gạt ông, tôi đã cho Gia Nhân tìm người giáo huấn hắn, nhưng mà người thiếu niên này không nhìn bề ngoài được, hơn ba mươi quyền sư và bảo tiêu cũng bị hắn đánh bị thương, ông vừa thấy đó, tôi cũng không rõ là xảy ra chuyện gì mà hắn đã ném người ta ra ao nước cách xa mấy chục mét”.

Lý Vạn Cơ lắc đầu nói: “Thật là quái, nhưng mà tôi không tin không đối phó được với một bảo an của một tạp chí”.

Quách Bình Liêm khuyên: “Không nên tìm sát thủ giết hắn, chúng ta có thân phận gì, mà lại làm ra phiên toái này, hơn nữa trong nhà hắn còn có một cảnh sát cấp cao, nếu làm sự tình âm ỉ lên thì lại ảnh hưởng

đến danh dự của chúng ta. Thật ra tôi sợ nhất là Thiến Vi và Hiểu Lệ nhà ông, không hiểu được nỗi khổ tâm của chúng ta, ngược lại còn gây âm ỉ oán hận hai lão già chúng ta, chúng ta lại mất nhiều hơn được”.

Lý Vạn Cơ nghĩ nghĩ, rồi thở dài nói: “Đúng như ông nói, nhưng mà tôi vẫn thấy bức mình...”

Quách Bình Liêm cười nói: “Chuyện nhỏ thôi, chờ bọn nhỏ thấy được bộ mặt thật của tiểu tử này rồi tìm biện pháp giáo huấn hẳn cũng được”.

Lý Vạn Cơ giật mình, cười nói: “Nói cũng phải, cũng là ông nghĩ chu đáo”.

Quách Bình Liêm nói: “Nếu ông cảm thấy chưa hết giận, thì ngày mai đi đánh mấy ván, tôi nhường ông mấy ván, thế nào?”

Lý Vạn Cơ cười ha hả nói: “Dựa vào kỹ thuật của ông thì nhường tôi được bao nhiêu? Lần đó không phải ông thua nhiều hơn thắng à, còn nói là nhường nữa” Cười xong lại nói tiếp: “Đúng rồi, mảnh đất này chẳng lẽ chỉ dùng để hội họp nhàn rỗi vậy thôi sao? Thật đáng tiếc, tôi thấy không bằng chúng ta cùng nhau khai phá thành trung tâm thương mại, rồi gộp mấy khu đất xung quanh lại xây một sân golf, thế nào?”

Quách Bình Liêm cười nói: “Kế hoạch rất hay, nhưng ông nói chậm rồi, vì tôi đã bán mảnh đất này”.

Lý Vạn Cơ kinh ngạc nói: “Bán? Ông đã bán mảnh đất này? Biết vậy để tôi mua từ đầu rồi, Quách lão tam ông thật là không biết suy nghĩ!”

Quách Bình Liêm thở dài nói: “Đất chung quanh đều đã có người mua hết rồi, tương lai phát triển thế nào được nữa chứ, tôi có thể không bán sao? Bán cho ông, chưa chắc ông chịu mua!”

Lý Vạn Cơ kinh hãi nói: “Xung đều đều đã bị mua? Chuyện lớn như vậy sao tôi không biết...” Khu đất xung quanh còn lớn hơn khu này gần gấp đôi, mà lại lặng lẽ không tiếng động bị mua đi, khó trách ngay cả người như ông ta cũng khó tin.

Quách Bình Liêm nói: “Tôi cũng thế, chờ khi bọn họ tìm đến cửa, thì tôi mới biết được”

Lý Vạn Cơ mở to mắt ra, không tin được hỏi: “Là ai bỏ ra số tiền lớn như vậy?”

Quách Bình Liêm trả lời: “Là Quý TS...”

Sắc mặt Lý Vạn Cơ nhất thời trở nên thoải mái, Quý TS thì cỡ phú hào như bọn họ đều phải biết, hai nhà này cũng là công ty hợp tác cấp dưới của Quý TS mà, cũng biết thực lực của nó rất khó tưởng tượng, gật đầu nói: “Khó trách, trừ Quý TS ra, người khác làm sao mà mua được, nhưng sao bọn họ lại mua một khu đất to như vậy ở HongKong? Tiên sinh Rhea đến tìm ông?”

Quách Bình Liêm nói: “Là Pirnie tiên sinh đến, chẳng qua, nói mua thôi chứ chưa nói sử dụng thế nào, làm cho tôi thấy kỳ quái, nghe khẩu khí của ông ta hình như ông cũng không biết, còn phải chờ quyết định của người ta mới được, bây giờ chỉ mua trước rồi tính... có lẽ là tôi nghe lầm...”

105. Chương 105: Chúng Tôi Là Thân Thích

Lý Vạn Cơ hiểu được vì sao Quách Bình Liêm có cảm giác là mình nghe lầm, bởi vì theo họ biết, Pirnie là Tổng giám đốc cao nhất của quý TS, mà cần phải xin chỉ thị của người khác mới có thể quyết định phát triển mảnh đất này thế nào, đương nhiên cảm thấy kỳ quái rồi, tuy rằng nghe nói trên Pirnie còn có một lão già sống hơn trăm tuổi rồi, không để ý đến kinh doanh nữa, chỉ dưỡng lão thôi.

Hơn nữa, đất đai tại HongKong đã ngày càng ít, giá đất cao đến chóng mặt, mà không có kế hoạch sử dụng thế nào lại bỏ ra một số tiền khổng lồ để mua về, về tình về lý đều không hợp.

Hai người nói chuyện vài câu, đều cảm thấy Quý TS khẳng định là có kế hoạch lớn, hoặc là hai kế hoạch lớn, chỉ là chưa quyết định dùng kế hoạch nào để phát triển mảnh đất này, cho nên mới giữ bí mật, không lộ ra người ngoài. Nhưng khẳng định là, diện sản HongKong nhất định sẽ có một chấn động lớn, là tốt là xấu thì trước mắt vẫn chưa rõ, còn phải đợi Quý TS phát triển thế nào.

Samantha không hề để ý đến Quách Gia Nhân, mang Thạch Thiên và Thạch Hiểu Mẫn đi vào trong đại sảnh, trong mắt nàng, tuy rằng Quách Gia Nhân và Thạch Thiên là đồ háo sắc như nhau, nhưng khác biệt

rất lớn, Quách Gia Nhân ỷ vào gia thế hiển hách, trong túi là bạc triệu, nên đi đâu cũng trêu hoa ghẹo nguyệt, không dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt tình cảm, mà là bỏ tiền ra để mua nụ cười, có thể nói là cực kỳ thấp kém.

Mà gia thế của Thạch Thiên thế nào thì nàng không biết, tựa hồ còn cao hơn Quách Gia Nhân rất nhiều, nhưng chỉ dựa vào thân phận bảo an, không dùng hoa ngôn xảo ngữ, nhưng mọi người lại bu lại hắn, giải thích rằng chỉ là vui đùa một chút, không thiếu nợ gì nhau, không lừa gạt tình cảm của nhau, vô cùng ngay thẳng, tuy rằng không thể nói Thạch Thiên cao nhả, nhưng so với Quách Gia Nhân thì tốt hơn nhiều, ít nhất là không làm tổn thương tâm lý của người khác.

Từ nhỏ Samantha đã chịu ảnh hưởng Trung Quốc từ mẹ, cho nên về chuyện nam nữ cũng tương đối bảo thủ, khi nàng làm người mẫu và chủ nhiệm tạp chí, đã trải qua rất nhiều, nhìn thấy không ít chuyện, cảm thấy rằng nếu con gái càng cởi mở, chơi càng nhiều, thì người tổn thương cuối cùng vẫn là mình, cho nên khi biết được những cô người mẫu trong tạp chí xã đều tự nguyện phát sinh quan hệ với Thạch Thiên, thậm chí còn chủ động hơn hẳn, nàng vẫn nghĩ biện pháp phá hoại.

Đại sảnh lầu một vô cùng rộng, bốn phía đồ sộ pha, bên trái có một quán cafe, bên phải là một bàn bi da, bên trong không thiếu chỗ giải trí, chẳng qua theo tình huống bên trong, những người được mời tới đều được nhân viên dẫn trực tiếp lên lầu hai.

Ba người theo mọi người đi lên lầu hai, thấy thật là nhiều người, khoảng có ba bốn trăm, không tính nhân viên phục vụ, không ngừng có người đi lên, nhiều đến nỗi không nhúc nhích được nhiều. Tòa nhà Cảnh Tinh này tiền thuê cực đắt, giống như tạp chí Thiên Tư thuê mặt bằng ở lầu năm vậy, phần lớn đều không đi ba người như Samantha, mà chỉ là ông chủ công ty hoặc là quản lý mang theo bạn gái này nợ hai người đến, phỏng chừng tới nay khách mời hơn bốn trăm người.

Bởi vì tiệc rượu đêm nay cũng là vũ hội cho nên tập đoàn Tinh Hồng Cát và ông chủ tòa nhà Cảnh Tinh đã lựa chọn không ít nhân viên nữ xinh đẹp trong công ty ra, mang trang phục lộng lẫy đến làm bạn với những người khách đi một mình đến, làm bạn nhảy lắm thời. Hơn nữa còn có một số nam nhân viên nữa, cho nên trong sảnh khoảng chừng sáu trăm người lộn, vô cùng náo nhiệt, nhưng đại sảnh lầu hai lại vô cùng rộng lớn, không có vẻ chật chội.

Mặc dù ở đại sảnh mỹ nữ nhiều như mây, nhưng nếu có thể so với Samantha và Thạch Hiểu Mẫn thì không nhiều lắm, đặc biệt là Samantha có dáng người cao gầy, dễ trở thành mục tiêu chú ý của mọi người, đều muốn tiếp cận này nọ, nhưng trong số những người này có không ít những người đã đến tạp chí để đùa giỡn với con gái, đã chịu đòn của Thạch Thiên, nhìn thấy hai vị mỹ nữ đứng bên cạnh Thạch Thiên, đều run người chùn bước, chỉ dám đứng từ xa mỉm cười tiếp đón.

Đây cũng là một điểm duy nhất kể từ khi Thạch Thiên làm bảo an cho nàng, làm cho nàng cảm thấy vui mừng nhất.

Thạch Thiên đối với chuyện mấy trăm người bu lại ăn uống nói nhảm kiểu này không có chút cảm giác, tìm một chỗ ít người ngồi xuống rồi kiểm cái gì ăn và uống. Thạch Hiểu Mẫn bởi vì là trợ lý chính của Samantha, nên chỉ có thể đi theo bên cạnh Samantha, những tên này nhìn thấy Thạch Thiên tránh ra, đều mừng rỡ như điên cuốn lấy hai nàng, thừa dịp nói chuyện với Samantha, cũng sẵn tiện làm quen với Thạch Hiểu Mẫn bên cạnh, thậm chí, người có chủ ý với Thạch Hiểu Mẫn còn nhiều hơn cả Samantha nữa, bởi vì họ biết Samantha là nữ cường nhân chỉ biết làm việc, dùng hoa ngôn xảo ngữ rất khó, dùng tiền tài lại càng không thể.

Samantha và Thạch Hiểu Mẫn nhất thời cảm thấy chóng đờ hết nổi, nhìn thấy Thạch Thiên đang vui đùa ngồi ăn ở trong góc, thâm mắng hắn không có trách nhiệm, rồi tìm lời cáo biệt với đám đàn ông xung quanh, đi đến chỗ của Thạch Thiên, ngồi bên cạnh hắn kiểm sự “bảo hộ”.

Thật ra Thạch Thiên đã thấy rất nhiều trường hợp này rồi, người khác cũng không thể chân chính chiếm tiện nghi của các nàng được, hơn nữa cặp mắt hắn luôn nhìn về hướng các nàng, nên những tên này chỉ dám động tay chân với Samantha mà thôi, chứ mà dám đụng đến Thạch Hiểu Mẫn, thì hắn sẽ lập tức trở thành một viên đại pháo bay đi cái vèo liền.

Samantha vốn cảm thấy Thạch Thiên là một tên háo sắc tồi tệ, mà ở một nơi mỹ nữ như mây vậy, theo lý

hắn phải đi xung quanh tìm kiếm mục tiêu chứ. Không ngờ lại an phận như vậy, không nhìn được hỏi: “Tại sao lại ngồi vào góc ăn uống thế nào, không để ý đến các cô gái khác sao?”

Thạch Thiên biết ý của nàng, liếc nàng rồi không thêm nói gì, tiếp tục ăn. Thạch Hiểu Mẫn nghe Samantha nói vậy, cười nói: “Samantha tiểu thư còn chưa hiểu Thạch Thiên đâu, đừng nghĩ hắn đã phát dục, thật ra tướng người cao lớn vậy thôi, chứ cái gì cũng không biết đâu, không có hứng thú với con gái, người khác đưa đến cửa mà hắn còn không có hứng thú, sao lại chịu đi tiếp cận gái ở đây chứ”.

Samantha cho rằng mình đã nghe lầm, ngẩn người, lập tức nghĩ rằng Thạch Hiểu Mẫn nhất định là bị Thạch Thiên lừa, tiểu tử khẳng định là giả bộ thuần khiết trước mặt nàng, muốn tranh thủ trái tim nàng, khó trách hôm nay lại an phận như vậy, nhất định là sợ Thạch Hiểu Mẫn nhìn thấy bộ mặt háo sắc của hắn, nên nàng phải vạch trần bộ mặt của hắn, vì thế nói: “Thạch tiểu thư bình thường hay ra ngoài, không ở trong tạp chí nhiều, cho nên không hiểu được Thạch Thiên nhiều đâu? Bây giờ đàn ông người nào mà không háo sắc, đừng vội nhìn vẻ bề ngoài của họ”.

Thạch Hiểu Mẫn cười nói: “Samantha tiểu thư không biết, em và Thạch Thiên ở cùng một chỗ, mỗi ngày đều gặp, chuyện của hắn em hiểu mà”.

Samantha giật mình nói: “Hai người... hai người ở chung?”

Thạch Hiểu Mẫn thấy vẻ mặt của Samantha, nhất thời biết nàng hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Chị hiểu lầm rồi, em và Thạch Thiên thật ra là thân thích, em và chị từ Bắc Kinh đến, đang ở tạm trong nhà hắn, vẫn trả tiền nhà, mỗi tháng hắn thu của em năm ngàn đồng!” Vừa nói vừa vươn năm ngón tay ra với Samantha.

Thạch Thiên nghe nàng nói hắn thu tiền nhà, bực mình nói: “Sao cô không biết xấu hổ mà lại nói tôi thu tiền nhà chứ, tôi không hề muốn lấy, chỉ là hai chị em của cô dày mặt đòi sống đòi chết đưa tiền nhà, kiên quyết bắt tôi lấy tiền”.

Samantha kinh ngạc trợn mắt, không ngờ được hai người lại là thân thích, cả hai quả thật cũng họ Thạch, thật sự, chỉ là Thạch Hiểu Mẫn làm việc rất bình thường, mỗi ngày chạy việc đều không bao giờ than vãn, không giống như một tiểu thư nhà giàu. Còn thân phận của Thạch Thiên thì thần bí, cái bộ trang sức mà hắn tặng cho Thạch Hiểu Mẫn cùng với việc thu mua tạp chí Thiên Tư đã nói lên điều đó, cũng không phải là loại giàu bình thường nữa, nhất thời không hiểu được. Chẳng qua, biết Thạch Thiên không có chủ ý với Thạch Hiểu Mẫn, vốn muốn vạch trần bộ mặt của Thạch Thiên ra, Samantha đều nuốt hết vào bụng, dù sao nói ra cũng không có ý nghĩa gì, mình cần gì phải làm thêm loạn, phá hư quan hệ hòa thuận của người nhà bọn họ.

Samantha kỳ quái, tại sao hai người lại đồng thời đến tạp chí Thiên Tư làm việc, chỉ là nghĩ đến tạp chí bị Quý TS mua, mà Thạch Thiên rõ ràng có quan hệ rất lớn với Quý TS, khẳng định là không phải muốn đến phá, nếu hắn muốn đàn bà khẳng định không thiếu, nhưng không giống như chỉ vì một cô gái mà làm vậy, ít nhất không phải là Thạch Hiểu Mẫn. Chẳng lẽ Quý TS muốn cho bọn họ tương lai tiếp nhận tạp chí Thiên Tư, nên bây giờ để cho bọn họ vào làm nhân viên cấp thấp nhất? Nghĩ tới nghĩ lui nghĩ hoài riết đầu, lại nghĩ thêm, dù sao bọn họ cũng không có ác ý với tạp chí, mình cũng làm bộ coi như không biết gì, cũng không ảnh hưởng đến công việc.

Lúc này, khách đã đến đủ, người chủ tiệc rượu cũng lên đài nói chút hoan nghênh mọi người, sau đó để cho quản lý tập đoàn Cát Tinh Hồng lên nói vài câu, rồi cảm ơn này nọ, chúc mọi người làm ăn phát đạt... Nói xong, tuyên bố tiệc rượu bắt đầu, âm nhạc bắt đầu vang lên, mười diễn viên vũ đạo chậm rãi lên đài, bắt đầu nhảy múa, rồi một nữ ca sĩ có chút danh tiếng cũng lên hát dưới sự vỗ tay của mọi người, mà ca từ và giọng hát quả thật cũng êm tai vô cùng.

Thạch Hiểu Mẫn chăm chú nhìn ngôi sao ca nhạc trên đài, chờ tiếng hát vang lên, nhất thời lấy tay lắc mạnh Thạch Thiên, kinh ngạc nói: “A... thật sự là cô ta, Thạch Thiên, thật sự là cô ấy, tôi còn tưởng rằng mình hoa mắt chứ...”

Thạch Thiên vừa nhai đồ ăn vừa ngẩng đầu lên nhìn: “Ai? Có gì mà ngạc nhiên thế...”

Thạch Hiểu Mẫn hưng phấn nói: “Trình Bội Ny đó!”

Thạch Thiên nói: “Trình Bội Ny là ai? Người quen của cô hả? Sao chưa nghe cô nhắc đến...”

Đến lúc này Thạch Hiểu Mẫn đã không còn kiên nhẫn, trừng mắt nhìn Thạch Thiên nói: “Là ngôi sao ca nhạc trên đài kia, sao lại là người quen của tôi, nói chuyện với người từ châu Phi như cậu thật là tốn sức, hôm nào dẫn cậu đến vườn bách thú thăm người quen, châu Phi đại minh tinh!” Nói xong không để ý đến Thạch Thiên nữa, vênh tai lên nghe Trình Bội Ny hát.

106. Chương 106: Tuyệt Đối Thỏa Mãn Các Người

Thạch Thiên tức giận nhìn Thạch Hiểu Mẫn một cái, sờ sờ cái bụng đã muốn no của mình, thấy mọi người xung quanh đều say mê nghe cô gái trên đài hát, cũng lảng tai nghe một hồi, cảm thấy nàng hát cũng không tệ, vì thế nhìn kỹ cái gọi là ngôi sao ca nhạc Trình Bội Ny này, dung mạo tựa hồ cũng đẹp, hai má đỏ ửng lộ vẻ quyến rũ, giống như tiên tử trong một bức tranh, mái tóc dài mềm mại, phủ lên hai vai, theo động tác nhảy múa, nhìn qua càng làm cho nàng có vẻ mê người, cặp đùi dưới váy của nàng thon dài trơn bóng như ngọc, chỉ là không được cao thôi, nhưng thân hình của nàng cũng hết sức dụ hoặc, làm cho người ta có cảm giác lung linh.

Bất tri bất giác, Trình Bội Ny đã hát xong một bài, mọi người nghe đến mê mẩn, đều quên tiến vào sân khiêu vũ. Chờ Trình Bội Ny nói lời cảm ơn mọi người, thì mọi người mới tỉnh táo lại, vỗ tay vang lên tận trời. Trình Bội Ny mỉm cười bước xuống đài, đi đến chỗ ngồi, không ít thẳng bước lại mời nàng khiêu vũ, đã thấy Trình Bội Ny xua tay, nói lời xin miễn với bọn họ.

Thạch Hiểu Mẫn cũng đang hưng phấn đến đỏ mặt, nhìn chằm chằm Trình Bội Ny, phỏng chừng nếu nàng là đàn ông, nhất định cũng sẽ tiến lại mời nàng khiêu vũ.

Samantha nhàn nhã tựa vào ghế sa ***, ngồi nhắm nháp rượu vang đỏ, trước kia tham gia hội tụ kiểu này, nàng cũng có thể được chú ý như Trình Bội Ny, bởi vì hôm nay có Thạch Thiên bên cạnh, cho nên không ai dám đến chọc ghẹo nàng, làm cho nàng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Một cô gái mặc đồng phục đi vào đại sảnh, bởi vì xung quanh đều mặc váy dài lễ phục, cho nên thoát nhìn làm cho người ta cảm thấy đặc biệt. Người ở đây ai cũng biết nàng là thư ký Lý Mẫn của Quách Bình Liêm, đều đi đến cạnh nàng chào hỏi, nàng vừa mỉm cười đáp lễ, vừa nhìn xung quanh, nhìn thấy Samantha đang ngồi trong một góc, bước lại nói: “Samantha tiểu thư, sao lại ngồi ở đây, làm tôi khó tìm quá”

Samantha cũng thấy nàng ta đặc biệt có chuyện muốn tìm mình, cảm thấy kỳ quái, tạp chí Dung Nhan ngoài việc thuê mặt bằng của cao ốc Càng Tinh, thì không có quan hệ với tập đoàn Tinh Hồng Cát nhiều, không biết thư ký của Quách Bình Liêm tìm mình làm gì, hỏi: “Lý tiểu thư tìm tôi có chuyện gì?”

Lý Mẫn cười nói: “Đúng vậy, cô chính là thần tượng trong lòng tôi, nhưng bình thường cô bận rộn quá, cho nên tôi không dám đến quấy rầy, lúc gặp mặt cũng không nói được vài câu, hôm nay có cơ hội, đương nhiên là muốn tìm cô tâm sự”.

Samantha cũng cười nói: “Cô mới thật sự là người bận rộn mà, ngồi xuống nói chuyện đi!”

Lý Mẫn cười nói: “Bây giờ không được, Quách tiên sinh còn có chuyện cho tôi đi làm, một hồi sẽ trở lại nói chuyện với cô” Sau đó nói với Thạch Thiên: “Xin hỏi anh có phải là Thạch Thiên tiên sinh không?”

Samantha giật mình, lập tức hiểu được Lý Mẫn thật ra là đến tìm Thạch Thiên, thấy Thạch Thiên nhìn Lý Mẫn một cái, sợ mọi chuyện trở nên khó xử, vội vàng nói thay cho hắn: “Đúng vậy, hắn chính là trợ lý mới của tôi, Thạch Thiên”

Lý Mẫn cười nói: “Xin chào Thạch tiên sinh, Quách Bình Liêm tiên sinh mời anh lên lầu ba nói chuyện”.

Tính tình của Thạch Thiên há có thể để người khác kêu đi nói chuyện là đi sao? Hơn nữa trong lời nói của nàng mặc dù có chữ “mời”, nhưng không hỏi hắn có đồng ý hay không, nghe như giống như triệu kiến vậy, làm sao mà để ý đến nàng, nhàn nhạt nói: “Lão tử không rảnh, muốn nói cái gì thì kêu hắn xuống đây nói”.

Lý Mẫn chỉ nghe Quách Bình Liêm nói là kêu mình xuống mời vị trợ lý tên là Thạch Thiên bên cạnh Samantha, vốn trong lòng kỳ quái tại sao một nhân vật như Quách Bình Liêm lại phải mời một người hầu bên cạnh Samantha, nhưng nàng làm một thư ký, đương nhiên không dám hỏi, nghĩ rằng chỉ cần nói một câu, hắn sẽ đi cùng mình đến gặp Quách Bình Liêm, không ngờ Thạch Thiên lại đáp lại như vậy, từ trước

đến nay gặp nguy không loạn, đối nhân xử thế giỏi như nàng mà nhất thời không phản ứng kịp, cảm thấy choáng váng.

Nhưng mà, Thạch Hiểu Mẫn bên cạnh thấy Lý Mân xấu hổ, không nhịn được, đẩy Thạch Thiên nói: “Ông chủ lớn mời cậu đi nói chuyện, tác phong của cậu là gì vậy hả? Cậu cũng không phải là người bận rộn không có thời gian đâu”.

Thạch Thiên không kiên nhẫn nói: “Quản hẩn là ông chủ lớn hay ông chủ nhỏ gì, lão tử lại không biết hẩn, tại sao lại phải nói chuyện với hẩn, lão tử phải đi? Không đi...”

Thạch Hiểu Mẫn cười nói: “Cậu không biết ông ta, nhưng cậu biết cháu gái ông ta, ông ta là ông của Quách Thiển Vi”

Thạch Thiên kinh ngạc nói: “Là ông của nàng ta? Tìm tôi làm gì?” Thật ra ở cửa công ty Thạch Thiên đã nhìn thấy Quách Bình Liêm và Quách Thiển Vi đi chung, chỉ biết lão già kia là ông của Quách Thiển Vi, nhưng không biết ông ta tên là Quách Bình Liêm, bình thường Thạch Thiên trốn Quách Thiển Vi còn không kịp, tại sao lại đi tìm hiểu ông bà nội của nàng tên là gì chứ, nhưng khi Quách Thiển Vi ngồi nói chuyện với Thạch Hiểu Mẫn đã nói ra hết.

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Tôi làm sao biết, cậu lên nói chuyện thì chẳng phải sẽ rõ sao? Người ta cao tuổi rồi, đi đứng không tiện, cậu lại bảo người ta tự xuống nói chuyện với cậu à”.

Trong lòng Thạch Thiên nghĩ, lão tử còn lớn tuổi hơn nó, chẳng qua đi đứng còn tốt hơn nó nhiều, kêu lão già chết tiệt này quản cháu gái của mình cho thật tốt, đừng chạy đến làm phiền lão tử nữa, nghĩ thế liền đứng dậy nói với Lý Mân: “Đi thôi, ta đi với người”.

Lý Mân trong lòng tức giận, nhưng dẫn Thạch Thiên lên lầu là nhiệm vụ của nàng, hừ nhẹ một tiếng, xoay người đi phía trước dẫn đường, cùng Thạch Thiên đi đến lầu ba của Quách Bình Liêm và Lý Vạn Cơ, gõ cửa xin chỉ thị, nhưng Thạch Thiên phía sau đã trực tiếp vượt qua người nàng, đẩy cửa đi vào.

Lý Mân muốn cản cũng cản không kịp, đành phải đi theo phía sau, nói với Quách Bình Liêm đang ngồi ở ghế sa *** đối diện: “Quách tiên sinh, Thạch Thiên tiên sinh đến”

Lúc này, Thạch Thiên đi đến ghế sofa đối diện hai lão già, ngồi xuống bắt chéo chân lên, Quách Bình Liêm hơi nhíu mày lại, nói với Lý Mân: “Cô ra ngoài trước đi”

Lý Mân oán hận trừng mắt nhìn Thạch Thiên, sau đó mới rời khỏi phòng.

Thạch Thiên ngồi nhìn hai người, một người quả nhiên là lão già cùng đi với Quách Thiển Vi ngày đó, biết chính là Quách Bình Liêm từ miệng Lý Mân muốn nói chuyện với hẩn, vì thế đi thẳng vào vấn đề: “Có chuyện gì muốn nói thì nói đi”.

Quách Bình Liêm và Lý Vạn Cơ nhìn nhau, không ngờ Thạch Thiên trước mặt bọn họ lại ngạo mạn như vậy, chẳng lẽ đã ăn được cháu gái hai nhà rồi, cho nên cảm thấy căm tức, nhưng mà bọn họ tự lo thân phận, không muốn xung đột với một tiểu tử như vậy, cười lạnh một tiếng, Quách Bình Liêm nói: “Tính tình của người trẻ tuổi không nhỏ!”

Thạch Thiên ghét nhất là những người khác trước mặt lão tử tổng mà cậy già lên mặt, giận dữ nói: “Lão tử không còn trẻ, có gì nói nhanh đi, chờ người nói nhanh, ta còn có chuyện muốn nói với người”.

Quách Bình Liêm không muốn tổn nước miếng với Thạch Thiên, vội ho một cái, rồi nói: “Hôm nay kêu cậu đến, là muốn nói chuyện của cháu gái tôi Quách Thiển Vi và cháu gái của vị này Lý Hiểu Lệ”.

Thạch Thiên thấy Lý Vạn Cơ, liền cười nói: “Lý Hiểu Lệ là cháu gái ông?” Nghĩ thầm, lần này thật không uống, công, có thể giải quyết một lúc hai cái phiền toái.

Giọng nói của Lý Vạn Cơ lạnh lùng vang lên: “Đúng vậy, dụng ý của cậu chúng tôi rất rõ ràng, cũng không cần quanh co, nói thẳng đi, muốn bao nhiêu tiền”.

Thạch Thiên kinh ngạc nói: “Có ý gì? Tiền gì? Các người mời ta lên đây chỉ để cho tiền ta?”

Quách Bình Liêm gõ lên tay vịn sofa, mỉm cười nói: “Tất cả đều biết chuyện, cậu có thể gạt được đám Thiển Vi, nhưng không gạt được chúng tôi, có gì cứ nói ra, như vậy đi, hai triệu đô la HongKong, thế nào?”

Thạch Thiên càng thêm khó hiểu, nói: “Người uống rượu nhiều nên hồ đồ rồi hử, còn nói ta gạt người, hai tên lão tiểu tử các người có phải ăn no rồi không có gì làm, muốn lấy hai triệu cho lão tử giải buồn?”

Lý Vạn Cơ nghĩ rằng Thạch Thiên ngại ít, nên nói: “Không nên quá tham lam, chúng tôi hoàn toàn có thể dùng biện pháp khác, đến lúc đó cậu không có cái gì hết”.

Quách Bình Liêm khoát tay với Lý Vạn Cơ, đừng để ông ta làm bậy, sau đó nói với Thạch Thiên: “Cậu cứ tiếp tục giả vờ đi, tôi nói thẳng với cậu, ý của chúng tôi là không muốn cậu tiếp cận với Thiển Vi và Hiểu Lệ, có điều kiện gì thì cứ nói đi, chỉ cần không quá đáng, tôi sẽ đáp ứng cậu. Theo tôi được biết, đàn bà bên cạnh cậu không ít, không cần Thiển Vi và Hiểu Lệ đặt trái tim lên người cậu”.

Thạch Thiên trừng mắt nói: “Ý của người là kêu tôi đừng tiếp cận các nàng?”

Quách Bình Liêm thấy hấn rất cục không giả hồ đồ nữa, gật đầu nói: “Đúng vậy, chỉ cần cậu đồng ý, chúng tôi sẽ thỏa mãn yêu cầu của cậu, nếu hai triệu không đủ, ba triệu thế nào?”

Thạch Thiên cười ha hả nói: “Mẹ kiếp, lão tử cuối cùng đã gặp tri âm, cái này có gì mà không đồng ý! Chẳng qua ba triệu kia không cần cho ta, chỉ cần quản tốt cháu gái của mình, đừng đến làm phiền ta, điều kiện mặc các người, tuyệt đối thỏa mãn các người, một trăm triệu, thế nào?”

Quách Bình Liêm há mồm nói: “Cái... cái gì? Một trăm triệu? Cho chúng tôi?”

Thạch Thiên tiếp tục cười nói: “Đúng đúng đúng! Lão tử cho các người mỗi người một trăm triệu, chỉ cần quản tốt cháu gái bảo bối của mình, tốt nhất là vỗ cho béo vào, rồi gả cho một tên xứng đáng, tiền này coi như là ta tặng đồ cưới cho các nàng, dù sao cũng là bạn học, không giống như hai lão keo kiệt các người, có hai ba triệu mà cũng đòi lấy cho lão tử giải buồn, mà còn là đô la HongKong, lão tử cho các người đô la Mỹ, thế nào? Đợi các nàng lập gia đình thì đến gặp lão tử đòi tiền, mặt khác còn tặng các nàng một món trang sức”.

107. Chương 107: Để Lại Một Tay

Quách Bình Liêm cùng Lý Vạn Cơ cao hứng nhìn Thạch Thiên, rồi nhìn nhau, thấy hấn chắc chắn là từ viện tâm thần chạy ra, lời nói của Thạch Thiên bọn họ tuyệt đối không tin tưởng, làm gì có người sợ con gái thích mình, mà lại bỏ hai trăm triệu đô la mỹ chỉ để không nhìn thấy bọn họ? Cho dù là tỷ phú cũng không thể làm vậy, huống chi Thạch Thiên trong mắt bọn họ chỉ là một tên bảo an vô danh tiểu tốt, cùng lắm chỉ là một viên chức vừa mới lên chức thôi.

Quách Bình Liêm nói: “Chúng tôi đương nhiên sẽ quản tốt cháu gái của chúng tôi, không cần cậu quan tâm, chỉ cần cậu đáp ứng lời mình nói, không chú ý đến các nàng nữa, thì điều kiện vừa rồi chúng tôi sẽ thực hiện được”.

Lý Vạn Cơ cũng không kìm nén được, giậm đến tái mặt nói: “Chúng tôi không nói giỡn với cậu, hy vọng cậu suy nghĩ rõ ràng”.

Thạch Thiên cười ha hả nói: “Vậy là tốt, vậy là tốt! Lão tử cũng không rảnh nói giỡn với các người, điều kiện của các người không cần thực hiện cũng được, lão tử nói lại cho các người rõ, lão tử đã quyết định như vậy, không đổi ý, các người tại sao không tìm đến ta sớm... ha ha...” Nói xong, sợ bọn họ đổi ý, không dám ngồi đây nói nhảm với họ nữa, đứng dậy cười lớn đi ra, đi đến cửa rồi, mới lo lắng quay đầu lại nói: “Nhớ rõ là giám sát các nàng chặt chẽ! Tiểu bảo bối của các người rất đáng ghét, lão tử sống lâu như vậy mà vẫn chưa gặp con gái nào như thế, thật sự là cảm ơn các người đã nuôi lớn đấy...” Nói xong lắc đầu rời đi.

Quách Bình Liêm và Lý Vạn Cơ biến sắc, nhìn Thạch Thiên biến mất ngoài cửa, đầu óc choáng váng, sững sốt một hồi lâu mới hồi phục tinh thần, Lý Vạn Cơ không nhịn được nói: “Tiểu tử này đang thị uy với chúng ta sao? Cảm thấy chúng ta quản cháu gái không chặt để tụi nó chạy đến làm phiền hấn? Hay là hấn đang ám chỉ, mỗi người chúng ta phải cho hấn một trăm triệu đô la mỹ?”

Quách Bình Liêm nhớ lại lời nói của Thạch Thiên, vẫn không hiểu được, thở dài: “Tôi cho rằng đầu óc người này có vấn đề, không thể coi như người bình thường được”.

Lý Vạn Cơ gật đầu nói: “Tôi cũng biết hấn bị bệnh thần kinh rồi, tại sao Hiểu Lệ và Thiển Vi lại thích một người như vậy chứ, thật sự làm cho người ta không hiểu nổi”.

Quách Bình Liêm nói: “Bề ngoài người này không có trở ngại, chỉ là từ ngữ có chút cổ quái, làm cho người ta khó hiểu. Thiển Vi bình thường cũng được giáo dục đảng hoàng mà, chắc là khi tiếp xúc với người này, nhất thời tò mò, cho nên mới nảy sinh hứng thú thôi. Dù sao tuổi của tụi nó vẫn còn nhỏ, dễ dàng mắc mưu, cũng không thể trách tụi nó được”.

Lý Vạn Cơ nói: “Ông nói cũng đúng, giới trẻ bây giờ đều thích mấy cái mới mẻ, mà ông nói chúng ta nên làm gì bây giờ? Tiếp tục nói điều kiện với hấn, hay là tìm người giáo huấn cho đến khi hấn thành thật mới thôi?”

Quách Bình Liêm lắc đầu nói: “Tôi thấy không ổn, người này đầu óc có bệnh, nói chuyện không có kết quả, tìm người đánh cũng vô dụng, vừa rồi ông thấy đó, trước mặt chúng ta mà hấn cứ mở miệng ra là “lão tử” này nọ, hoàn toàn không biết sợ là gì, nếu để cho hấn ghi hận, chỉ sợ tương lai hấn lại báo thù lên người của tụi nhỏ thôi, ông không thể làm gì được, càng không thể giết hấn”.

Trong lòng Lý Vạn Cơ không khỏi phát lạnh, nghĩ đến Thạch Thiên một thân công phu, lại có bệnh thần kinh, đụng đến một người như vậy không biết có hậu quả gì, cười khổ nói: “Chẳng lẽ hấn nói thật, trông chừng tốt Hiểu Lệ và Thiển Vi?”

Quách Bình Liêm mỉm cười, đứng dậy đi đến gần tủ bàn, cầm ra một cái máy quay kỹ thuật số, nói: “Cuộc nói chuyện vừa rồi tôi đã quay phim lại, tin rằng khi Hiểu Lệ và Thiển Vi coi xong, bọn nó cũng biết Thạch Thiên sẽ không để bọn nó trong lòng, chẳng lẽ còn tiếp tục thích nó? Tìm một cơ hội đưa bọn nó ra nước ngoài học, không phải là tốt rồi sao!” Thật ra thì, hai người xử lý chuyện này, đem Quách Thiển Vi và Lý Hiểu Lệ ra nước ngoài, chỉ là hai nàng sống chết cũng không chịu.

Lý Vạn Cơ giật mình, cười ha hả nói: “Thì ra ông còn có cái này, tại sao không nói sớm, làm cho tôi lo lắng cả buổi, biện pháp này cũng hay lắm, không cần phải cho tiểu tử này tiền, mặc dù tôi không phải luyến tiếc một chút tiền ấy, nhưng mà cho một người như vậy, trong lòng không thoải mái”.

Quách Bình Liêm cười nói: “Ai nói không phải đâu...”

Bọn họ không biết rằng, Thạch Thiên bình thường nói chuyện với cháu gái của họ, còn hung ác hơn là lần nói chuyện này, ba nàng cũng đã quen với bộ dạng ngại phiền của hấn, trong lòng đã muốn dây dưa với hấn, có chết cũng không ngừng, cho nên đoạn phim vừa rồi đối với các nàng hoàn toàn không có tác dụng.

Thạch Thiên lại nghĩ rốt cục có thể thoát khỏi hai cục phiền toái rồi, còn có một mình Hạng Kiều thế đơn lực bạc, không làm được gì một mình, mà cũng chẳng lo được gì, nhất thời tâm tình rất tốt, trở về đại sảnh dưới lầu hai, nhìn thấy đang ngồi trong góc là thư ký Lý Mân cùng Samantha, Thạch Hiểu Mẫn đang nói chuyện với nhau. Có vài người đi đến mời các nàng khiêu vũ, nhưng đều thất vọng quay về, mà những người khác nhìn thấy Thạch Thiên đến, cũng không dám ở lại nữa, quay đầu bỏ chạy.

Lý Mân thấy Thạch Thiên trở về nhanh như vậy sợ Quách Bình Liêm có chuyện dặn dò mình, vội vàng đứng dậy cáo từ Samantha, Samantha cùng Thạch Hiểu Mẫn thấy vẻ mặt tươi cười của Thạch Thiên, đều ngẩn ra, không biết Quách Bình Liêm nói chuyện tốt gì với hấn, làm cho hấn vui vẻ như thế. Thạch Hiểu Mẫn trực tiếp hỏi: “Phụ ông tìm cậu nói chuyện tốt gì thế, mà làm cho cậu vui vẻ vậy?”

Thạch Thiên cười nói: “Tôi kêu hấn quản cháu gái của mình cho tốt, đừng đến làm phiền tôi”

Thạch Hiểu Mẫn đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cười ha hả, nàng tin tưởng Thạch Thiên sẽ nói những lời này với Quách Bình Liêm, nhưng khẳng định không phải là nguyên nhân mà Quách Bình Liêm tìm Thạch Thiên, vừa tính hỏi tiếp, thì chợt nghe bên đại sảnh truyền ra một tiếng hét chói tai, ba người đi qua, thấy một gã đàn ông trẻ tuổi, sắc mặt đỏ ửng, tựa hồ như đã uống nhiều rượu, đang nắm núm lấy Trình Bội Ny, mà Trình Bội Ny nắm lấy cái bàn, không chịu đứng lên.

Thạch Hiểu Mẫn bình thường thích bảo vệ công lý trong trường, thấy thần tượng bị người ta khi dễ, nhất thời vứt luôn chuyện của Thạch Thiên ra khỏi đầu, chạy đến. Trình Bội Ny cũng từng chụp ảnh cho tạp chí Dung Nhan, nên Samantha cũng biết nàng, cũng đi theo Thạch Hiểu Mẫn xem xảy ra chuyện gì, Thạch

Thiên thì vẫn ngồi, chỉ ngưng thần nhìn về bên kia, một chút này không tính là gì với hắn, không cần phải vội vã chạy tới, lỡ như là chuyện nhà của người khác, vậy chẳng phải là tay không sao.

Còn chưa chạy đến trước mặt, thì Thạch Hiểu Mẫn đã nghe người đàn ông kia vừa kéo Trình Bội Ny vừa mắng: “Tao mời mày nhảy là để mắt mày rồi, mẹ nó, đừng có không biết xấu hổ...”

Thạch Hiểu Mẫn buồn cười, thầm mắng, rồi bước lại đẩy tay người đàn ông kia ra, từ khi nàng học nội công tâm pháp, khí lực cũng không kém đàn ông cường tráng, người kia nhất thời không đứng vững, ngã lui vài bước, không kịp đứng vững thân hình đã phần nộ quát: “Con mẹ nó ai đẩy tao thế!” Rồi thấy rõ người đứng bên cạnh Trình Bội Ny là một mỹ nữ không thua kém gì nàng, cười nói: “Thì ra là người đẹp, có phải coi trọng bốn thiếu gia, nên chủ động thân cận không?”

Thạch Hiểu Mẫn dù sao cũng là lần đầu tiên tham gia tiệc rượu, lại là trợ lý đi chung với Samantha, nên không muốn làm lớn chuyện, làm Samantha khó xử, trừng mắt nhìn hắn một cái rồi không để ý đến hắn, quan tâm hỏi Trình Bội Ny: “Trình tiểu thư, cô không sao chứ?”

Trình Bội Ny có chút sợ hãi, run giọng nói: “Không... không sao, cảm ơn cô”

Samantha đi đến trước mặt các nàng, nàng cũng nhận biết người đàn ông kia, tên là Trương Vĩ Hào, là con trai của lão đại Trương Bá Thành Đông Thắng, cũng có mượn một mặt bằng trong cao ốc Cảnh Tinh, cũng không có làm ăn gì cả, bởi vì ít khi nào thấy hắn đến công ty. m thanh của Samantha lạnh lùng vang lên: “Trương tiên sinh, tại sao lại làm vậy với Trình tiểu thư, như vậy rất không tôn trọng người khác!”

Trương Vĩ Hào cười ha hả nói: “Samantha tiểu thư nói cái gì vậy, bản thiếu gia coi trọng nàng mới mời nàng đi nhảy, như vậy là đã biểu hiện tôn trọng nàng, tôi còn muốn tôn trọng cô, hay là cô cùng nhảy với tôi?”

Samantha tức đến xanh mặt, nhưng cũng biết loại vô lại này không nói đạo lý, cho nên không muốn tranh cãi với hắn, xoay người nói với Trình Bội Ny: “Trình tiểu thư, hay là qua chỗ của tôi ngồi đi!”

Trình Bội Ny vì sợ Trương Vĩ Hào tiếp tục dây dưa, khê gặt đầu, ba người không đến ý đến Trương Vĩ Hào, đi đến vị trí trong góc.

Trương Vĩ Hào làm gì chịu bỏ qua, quát: “Còn muốn chạy, bắt Trình Bội Ny lại cho tao”

Hắn nói xong, liền ra thế về phía sau, sau lưng hắn bước nhanh lại hai người, đi đến trước mặt ba người Samantha, giơ tay bắt lấy Trình Bội Ny, Thạch Hiểu Mẫn thấy bọn họ ra tay trước, cũng không khách khí với bọn họ nữa, ra tay đánh ngã hai người này lại.

“Khoan đã...” Người lên tiếng là Quách Gia Nhân, hắn đã thấy Trương Vĩ Hào làm vậy với Trình Bội Ny từ lâu, chẳng qua không muốn quản, bởi vì hắn cũng không khác biệt gì Trương Vĩ Hào lắm, hơn nữa người tầm người mã tầm mã mà, cho nên có chút giao tình, chỉ là thủ đoạn tán gái có chút nhả nhặn hơn Trương Vĩ Hào một chút, nhưng hắn không muốn Samantha và Thạch Hiểu Mẫn nhúng tay vào, biết Thạch Hiểu Mẫn có thể đánh ngã mấy chục bảo tiêu cao cấp, nếu ra tay thì Trương Vĩ Hào nhất định thua thiệt, mà Trương Vĩ Hào rất kiêu ngạo, lại bắt đầu nói mặt mũi, rồi làm ầm ĩ lên, như vậy rất khó thu dọn.

Nếu là bình thường, hắn ước gì Thạch Hiểu Mẫn và Thạch Thiên gặp phải Trương Vĩ Hào, nhưng hôm nay lại là ngày tổ chức tiệc tạ ơn của cao ốc Cảnh Tinh, cho nên đành phải chạy tới, nói với Trương Vĩ Hào: “Trương thiếu gia cũng chừa cho tôi mặt mũi với, hôm nay chú ba của tôi cũng tới, một hồi sẽ xuống, nếu xảy ra chuyện thì không tốt đâu”.

108. Chương 108: Chúng Ta Có Thuốc Mạnh

Trương Vĩ Hào nhìn thấy Quách Gia Nhân, gặt đầu nói: “Được, nếu Quách ca đã lên tiếng, thì tôi đương nhiên phải nể mặt rồi” Hắn nghe nói Quách Bình Liêm cũng ở đây, đương nhiên không dám làm càn, hơn nữa Quách Gia Nhân cũng có chút giao tình, cho nên cũng phải nể mặt hắn một chút, liền khoát tay với hai gã thủ hạ, hai người kia liền lui về sau lưng hắn, để cho ba nàng đi qua.

Chẳng qua, Trương Vĩ Hào vẫn chưa nguôi giận, trừng mắt nhìn Samantha căm hận nói: “Loại đàn bà có chồng này dám quản ngay cả chuyện của tôi...”

Quách Gia Nhân cũng nhìn, trong lòng vừa động, cười nói: “Loại đàn bà tự cho là đúng này, không đáng phải tức giận, chúng ta đã lâu rồi không gặp, qua bên kia làm vài ly, thế nào?”

Trương Vĩ Hào trong lòng tức giận, nhìn ai cũng không thuận mắt, cũng không muốn ở trong đại sảnh nữa, gật đầu đi theo Quách Gia Nhân ra ngoài, đi đến phòng nghỉ khách quý trên lầu ba, ngồi xuống ghế sofa bên trong, hỏi: “Quách ca không phải thích loại đàn bà có chồng như Samantha sao? Tại sao nghe lời anh nói, hình như rất không hài lòng với nàng?”

Quách Gia Nhân lấy hai cái ly và chai rượu trong tủ ra, đi đến bên cạnh Trương Vĩ Hào, ngồi xuống, rót rượu, thở dài nói: “Ấn tượng với nàng ta cũng rất tốt, cảm thấy có thể làm bạn được, nhưng mà bây giờ phát hiện ra con đàn bà này rất dâm tiện, bây giờ ngay cả hứng thú chơi đùa với nó tôi cũng không có”.

Trương Vĩ Hào kinh ngạc nói: “Anh... anh nói là Samantha sao? Dâm tiện? Tôi cảm thấy nàng ta là người nghiêm trang nhất mà”.

Quách Gia Nhân thở dài: “Tôi vốn cũng cho là thế, gần đây phát hiện ra, trước mặt người khác nàng ta giả vờ nghiêm trang, nhưng lại nuôi một thằng mặt trắng mười mấy tuổi trong tạp chí, hai người cơ hồ ngày nào cũng cùng một chỗ, đi đâu cũng có đôi có cặp”

Trương Vĩ Hào nghe xong, trợn mắt há mồm, sững sờ nửa ngày mới lên tiếng: “Có chuyện vậy sao?”

Quách Gia Nhân nói: “Tôi còn lừa cậu sao?”

Trương Vĩ Hào cười to nói: “Thật là không ngờ, chẳng qua dâm tiện thì có liên quan gì, anh cũng không phải là thiếu nam thanh thuần, càng dâm dăng thì càng dễ bắt đầu, không phải sao?”

Quách Gia Nhân thở dài: “Nếu là gái bao của đại phú hào, thì tôi đương nhiên không để ý, nhưng ấn tượng của nàng trong lòng tôi vô cùng tốt, bây giờ đột nhiên biết nàng thế này, thật sự không chấp nhận nổi... tôi đã không còn thấy hứng thú với nàng, về sau nhìn đàn bà không nên nhìn ngoài mặt”.

Trương Vĩ Hào uống xong một hớp rượu, trong mắt lộ ra một tia dâm tà, cười gian nói: “Trước kia tôi thấy Quách ca thích nàng, cho nên mới không đi đến tạp chí xã, con đàn bà đã có chồng này bộ dáng thật là mê người, từ bỏ thật đáng tiếc, nếu Quách ca không ngại, bản thân tôi không cần biết nàng ta là loại người nào, thật đúng là muốn biết Samantha lên cơn hứng thì sẽ như thế nào”.

Quách Gia Nhân đang chờ những lời này của hắn, cười nói: “Tôi cũng đâu có để ý nàng ta là loại người gì, chẳng qua, loại đàn bà này tuy rằng dâm dăng, nhưng trước mặt người khác vẫn làm ra vẻ đứng đắn, không dễ dàng làm được”.

Trương Vĩ Hào cười ha hả nói: “Tôi thấy Quách ca mới là người không kiên nhẫn, còn coi trọng tình cảm với nàng, ở HongKong thì nàng ta còn có thể chạy thoát lòng bàn tay của tôi sao?” Ngụ ý tựa hồ như muốn miễn cưỡng.

Quách Gia Nhân cau mày nói: “Cái này không tốt đâu, Samantha dù sao cũng không phải là một tiểu nhân vật, quen biết cũng nhiều, nếu âm ỉ lớn quá nàng ta không chịu bỏ qua, thì sẽ có phiền toái”

Trương Vĩ Hào cười nói: “Việc này tôi rất có kinh nghiệm, nàng ta không âm ỉ nổi đâu” Tiếp theo, ra vẻ thần bí nói nhỏ bên tai của Quách Gia Nhân: “Tôi có loại thuốc kích dục mạnh từ Nhật đến, cho dù là liệt nữ trinh tiết cũng biết thành dâm nữ phạm tội cường gian, đến lúc đó tôi không kiện nàng cường gian tôi đã là khách khí rồi!”

Quách Gia Nhân không nhịn được, nuốt một ngụm nước bọt, cũng cười nói: “Xem ra tôi quá lo lắng, còn có một loại thuốc thần kỳ như vậy, đúng rồi, nữ trợ lý bên cạnh Samantha cùng với thằng mặt trắng đó cũng biết chút công phu, người của cậu cũng đừng quá đặc ý, phải mang nhiều người”

Trương Vĩ Hào không cho là đúng, nói: “Thời đại nào rồi, mà còn nói công phu? Chẳng qua anh yên tâm, tôi sẽ chọn lúc nàng không có ai bên cạnh mới ra tay”

Quách Gia Nhân có chút thất vọng, hấn hy vọng Thạch Thiên và Trương Vĩ Hào đấu với nhau trước, xấu hổ cười nói: “À... tôi cũng chỉ vì nghĩ cho cậu...”

Trương Vĩ Hào cười gian nói: “Đến lúc đó sẽ để cho anh lên, tôi sợ thật sợ sau khi uống thuốc rồi, mãnh liệt quá, tôi không ứng phó nổi, lần trước tôi đã thử với một người, bởi vì không thể thỏa mãn mà thiếu chút nữa đã bị con diên kia cắn chết, may mắn là thoát được, phải nhờ hai thằng vào mới làm nổi”

Quách Gia Nhân nhất thời động tâm, nhưng suy nghĩ một hồi vẫn cự tuyệt, chuyện này nếu truyền ra ngoài, bị người nhà biết thì nguy.

Trình Bội Ny đi theo Samantha và Thạch Hiểu Mẫn về chỗ ngồi, dần dần ổn định được cảm xúc, rồi quay sang tỏ vẻ cảm tạ Thạch Hiểu Mẫn và Samantha: “Cảm ơn Samantha tiểu thư và vị tiểu thư này, nếu hai người không đến giúp tôi, tôi thật sự không biết nên làm cái gì”.

Samantha mỉm cười không nói gì, còn Thạch Hiểu Mẫn thì hưng phấn trước mặt thần tượng, tự giới thiệu: “Em tên là Thạch Hiểu Mẫn, chị cứ gọi nhũ danh của em là được, em rất thích chị hát, vì giọng hát của chị rất hay, chị ký tên cho em được không?”

Trình Bội Ny có chút xấu hổ nói: “Thạch tiểu thư quá khen, chị chỉ là một ca sĩ nhỏ mà thôi, làm sao dám ký tên cho người ta...”

Thật ra thì bộ dáng cùng với giọng hát của Trình Bội Ny đều thuộc hàng cao cấp cả, chỉ là trong giới giải trí quá mức phức tạp, nàng thích ca hát nên mới đi chuyển này, bởi vì không giao tiếp, nên bình thường không có qua lại với những lão đại lớn, nên không thể tiến vào hàng ngũ ngôi sao lớn!”

Thạch Hiểu Mẫn cũng không để ý, năn nỉ nói: “Dù sao em vẫn thích nghe chị hát, chị ký cho em một cái đi, được không?”

Trình Bội Ny đỏ mặt nói: “Được rồi, nhưng chị không mang bút...”

Thạch Hiểu Mẫn thấy nàng đã đồng ý, nhưng nàng cũng đang mặc lễ phục, làm gì mà mang bút, vội nói: “Để em đi tìm, chị đợi em...” Nói xong liền đứng dậy, chạy lại chỗ một quý ông đang đứng bơ vơ gần đó, không tìm được bạn nhảy, lại hỏi: “Tiên sinh, anh có bút không?”

Người kia nghe được, liền quay đầu lại, nói: “Xin lỗi... tôi không có... a... Hiểu... Hiểu Mẫn!”

109. Chương 109: Oa Tử

Thạch Hiểu Mẫn nghe thấy người này gọi tên mình, cũng giật mình, nhìn kỹ lại, kinh ngạc nói: “Oa tử, sau cậu lại ở đây?”

Người tên Oa tử cũng hưng phấn giật mình, đứng lên nói: “Gia đình bắt tôi phải tới, vốn tôi không muốn tới, chẳng qua nếu biết bạn ở đây, thì không kêu tôi cũng đến, mau, ngồi đi!”

Trong lòng Thạch Hiểu Mẫn chỉ biết có chữ ký mà thôi, nói: “Một lát nói chuyện sau, bây giờ cậu tìm cho tôi cây bút trước đã, tìm luôn quyển tập đến đây, phải là tập đẹp đó” Nói chuyện không hề khách khí, cứ như là đang ra lệnh vậy.

Nhưng Oa tử không hề để ý, vội vàng gật đầu nói: “Được, được được, tôi lập tức tìm ngay...” Rồi nhanh chóng bước ra khỏi đại sảnh tìm bút với tập, không lâu sau liền trở về, đem tập và bút cho Thạch Hiểu Mẫn, thở gấp nói: “Ở đây chỉ có loại này là tốt nhất thôi, cậu xem có được chưa? Nếu không để tôi ra ngoài mua cho cậu...” Thật ra loại tập này đã là tốt nhất rồi đấy...

Thạch Hiểu Mẫn cảm lấy, vô cùng hài lòng, cười nói: “Cảm ơn cậu, Oa tử, bây giờ tôi có việc rồi, không thể nói chuyện với cậu, sau này rồi nói” Nói xong, không chút do dự, xoay người đi đến chỗ Trình Bội Ny để ký tên.

Oa tử cũng không chút do dự đuổi theo Thạch Hiểu Mẫn, đến bàn nói: “Xin chào mọi người, tôi có thể ngồi chung hay không?”

Thạch Hiểu Mẫn cau mày nói: “Cậu đến đây làm chi, bọn họ đâu biết cậu đâu”.

Samantha nói: “Vị Quách tiên sinh này tôi có biết, xin mời ngồi”

Thạch Hiểu Mẫn thấy Samantha quen biết hẳn, trong lòng kỳ quái, nhưng lãnh đạo đã mở miệng, thì nàng cũng không tiện đuổi người này đi.

Bên này chỉ có bốn chỗ ngồi, nên Oa tử vui vẻ kéo một cái ghế qua ngồi xuống: “Cảm ơn Samantha tiểu thư, cô thật sự là người tốt!” Tiếp theo, đến trước mặt Thạch Hiểu Mẫn nói: “Hiểu Mẫn, hôm nay cậu thật đẹp, mình thiếu chút nữa đã không nhận ra...”

Thạch Thiên ngồi bên kia quát: “Cái gì... thằng nhóc, Hiểu Mẫn là để người gọi sao? Cẩn thận không ta đập nát miệng”.

Thạch Hiểu Mẫn biết Thạch Thiên nói được là làm được, vội cản: “Cậu đừng lên tiếng, đây là bạn học của tôi”.

Thạch Thiên à một tiếng, nhìn thấy hẳn cũng không phải là loại thanh niên không có ý đồ với Thạch Hiểu Mẫn, thấy tướng mạo của hẳn cũng không xấu, chỉ có điểm hơi ngốc ngốc, lại có vẻ thư sinh, không giống người xấu, cho nên không nói thêm gì.

Như vẻ mặt Oa tử lại rất khẩn trương, nhìn Thạch Thiên, lại hỏi Thạch Hiểu Mẫn: “Anh ta... anh ta là ai vậy? Là người gì của cậu?”

Thạch Hiểu Mẫn cười nói: “Hắn ta là Thạch Thiên, là thân thích của mình”.

Oa tử nghe người này họ Thạch, là người nhà của Thạch Hiểu Mẫn, nhất thời yên tâm, rồi tự giới thiệu với Thạch Thiên: “Tôi tên là Quách Gia Chí, là bạn tốt của Hiểu Mẫn, nàng ta thích gọi tôi là Oa tử, về sau anh cũng có thể gọi tôi là Oa tử...”

Thạch Thiên không rõ con người này, nên cũng không muốn khách khí với hẳn, chỉ khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã biết, Quách Gia Chí cũng không để ý, quay lại nói chuyện với Thạch Hiểu Mẫn: “Hiểu Mẫn, sau khi tốt nghiệp mình ở Bắc Kinh tìm bạn rất lâu, hỏi rất nhiều bạn học cũng không biết bạn ở đâu, không ngờ bạn lại đến HongKong, thật sự là quá tốt, sớm biết vậy tôi đã về đây, tại sao không nói cho tôi biết chứ”.

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Cậu là cái gì của tôi, tại sao phải nói cho cậu biết, bị cậu làm phiền bốn năm còn chưa đủ sao?”

Quách Gia Chí đỏ mặt nói: “Tôi... tôi chỉ muốn cùng một chỗ với bạn thôi... từ ngày báo danh đó, cậu cứu tôi xong, tôi đã quyết định như vậy”.

Thạch Hiểu Mẫn vội nói: “Được rồi, được rồi, cậu lại nói chuyện này” Nói xong, kéo Quách Gia Chí ra khỏi ghế: “Chúng ta đổi chỗ, tôi muốn nói chuyện với thần tượng, cậu đừng làm phiền tôi”.

Quách Gia Chí hiểu được lời nói của Thạch Hiểu Mẫn, vội vàng đứng dậy khỏi ghế, nhường chỗ cho nàng.

Thạch Thiên vẫn vững tai lên nghe bọn họ nói chuyện, hẳn dĩ nhiên muốn biết là người kia tại sao lại quen biết với Thạch Hiểu Mẫn, thấy hẳn ngồi xuống bên cạnh mình, vỗ vỗ bả vai hẳn, tò mò hỏi: “Người nói nàng cứu người? Nói ta nghe một chút đi”.

Quách Gia Chí thấy người nhà của Thạch Hiểu Mẫn đặt câu hỏi, cũng không dám giấu giếm, nói: “Ngày đó là ngày đầu tiên chúng tôi đến trường báo danh, ở cổng trường tôi nhìn thấy có một tên lưu manh muốn làm bậy với Hiểu Mẫn, vì thế liền đi lại muốn dọa đuổi tên lưu manh kia...”

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Đây không phải là người cứu nàng sao?”

Quách Gia Chí đỏ mặt, lúng túng nói: “Nói ra thì thật xấu hổ, tên lưu manh kia không những tôi không đuổi đi được, mà còn đánh tôi ngã xuống đất, nhưng sau đó Hiểu Mẫn đã đánh tên lưu manh ấy bỏ chạy”.

Thạch Thiên nghe xong cười ha hả, ngay cả Samantha và Trình Bội Ný đều cười, làm cho Quách Gia Chí càng xấu hổ hơn, cười ngây ngô. Thạch Thiên vốn muốn châm chọc hẳn vài câu, nhưng nghe hẳn thừa nhận thôi đã rất dọa người rồi, coi như cũng thành thật, cười nói: “Cho nên người bắt đầu kua nàng?”

Quách Gia Chí sửa lời: “Tôi theo đuổi nàng, chứ không phải kua”.

Thạch Thiên nói: “Cũng như nhau, người không sợ trong tương lai cãi nhau, bị nàng đánh hả?”

Quách Gia Chí quả quyết lắc đầu: “Tôi sẽ không cãi nhau với Hiểu Mẫn, nếu nàng đánh tôi mà cảm thấy vui vẻ, tôi sẽ để cho nàng ta đánh”.

Thạch Thiên giật mình nhìn Quách Gia Chí, thở dài nói: “Tiểu tử ngươi... hơi bị đê tiện, bất quá ta ủng hộ suy nghĩ này của ngươi, nên đối tốt với con gái một chút” Bây giờ hắn đang đứng bên lập trường của Thạch Hiểu Mẫn mà nhìn vấn đề, quên mất rằng bản thân chưa bao giờ khách khí với con gái.

Quách Gia Chí thấy người thân của Thạch Hiểu Mẫn cũng tán thành, vô cùng cao hứng, gật đầu như điên, cam đoan là mình sẽ đối tốt với Thạch Hiểu Mẫn, nhưng rồi lại tiếp tục thở dài: “Chẳng qua Hiểu Mẫn không giống như thích tôi, đương nhiên, tôi sẽ không bỏ cuộc đâu”.

Thạch Thiên cổ vũ: “Ta xem trọng ngươi, tiếp tục cố gắng đi, xuất ra nhiều thành ý lên”.

Quách Gia Chí khiêm tốn nói: “Làm thế nào mới có thành ý?”

Thạch Thiên không bao giờ tán gái, nên thật ra cũng không biết, nhưng lại nói như đã từng trải: “Nếu ta dạy cho ngươi, vậy còn là thành ý của ngươi sao?”

Quách Gia Chí giật mình, cảm thấy Thạch Thiên tuy không lớn tuổi, nhưng nói chuyện rất có đạo lý, gật đầu, nhũu mày tự hỏi làm thế nào để biểu hiện thành ý đây.

Quách Bình Liêm lúc này cũng Lý Mân và hai người tùy tùng đi vào đại sảnh, khách trong đại sảnh đều giật mình, cung kính chào hỏi Quách Bình Liêm, ngay cả mọi người đang nhảy cũng dừng lại. Trước kia cái loại tiệc xã giao như vậy cơ bản là người này không đến, đều là do hậu bối Quách Bình Liêm làm cả, khó trách mọi người cảm thấy giật mình.

Một gã tùy tùng phía sau Quách Bình Liêm chạy đến bàn Thạch Thiên, xoay người nói với Quách Gia Chí: “Thiếu gia, tam lão gia kêu ngài qua, một lát ngài còn phải lên đài nói chuyện”.

Quách Gia Chí hồi phục tinh thần, quay sang nói với bọn Thạch Thiên: “Xin lỗi, cha tôi gọi, xin lỗi, không tiếp được rồi, một lát tôi lại đến” Nói xong liền đứng dậy đi về hướng Quách Bình Liêm.

Thạch Hiểu Mẫn sững sờ nói: “A... hắn là thiếu gia gì...”

Samantha ngạc nhiên nói: “Hắn là con trai của Quách Bình Liêm, em không biết sao?”

Thạch Hiểu Mẫn lắc đầu: “Không biết...” Bỗng nhiên tức giận nói: “Tiểu tử này lúc đi học thì ở trọ, ăn ở cần tin, thì ra là giả bộ nghèo khổ”.

Ấn tượng của Thạch Thiên về Quách Gia Chí rất tốt, cho nên nói đỡ: “Có lẽ hắn không muốn tiêu tiền của gia đình, có chút chí khí”.

Thạch Hiểu Mẫn thấy Thạch Thiên “lo chuyện bao đồng”, tức giận nói: “Vừa rồi cậu nói chuyện với hắn, đừng tưởng là tôi không nghe, về nhà sẽ tính sổ với cậu”.

Thạch Thiên cười nói: “Tôi cũng chỉ muốn tốt cho cô, thấy hắn thật tình với cô, vừa rồi cô cũng nghe đó, hắn nói là chỉ cần cô thích, cho dù bị đánh cũng không đánh lại”.

Thạch Hiểu Mẫn trách: “Trời! Hắn đánh lại còn chết thảm hơn”.

Lúc này, âm nhạc ngừng lại, Quách Bình Liêm bước lên đài nói chuyện, Quách Gia Chí đứng sau lưng ông ta, trong đại sảnh nhất thời im lặng.

Quách Bình Liêm nói: “Cảm ơn các vị khách quý đã ủng hộ cho cao ốc Cảnh Tinh năm nay, hôm nay tôi tới, là muốn tuyên bố với mọi người một chuyện, con trai út của tôi Quách Gia Chí vừa mới tốt nghiệp ở đại học Bắc Kinh về, hôm nay sẽ trở về đảm nhiệm vị trí phó quản lý của cao ốc Cảnh Tinh, hôm nay tôi dẫn nó đến đây để mọi người làm quen, hy vọng sau này mọi người sẽ chiếu cố nó nhiều hơn, nếu nó có chỗ không đúng, thì cũng xin mọi người thứ lỗi, chỉ giáo cho nó nhiều hơn”

Quách Gia Chí bước lại, chào mọi người một cái, trong đại sảnh nhất thời vang lên tiếng vỗ tay, Quách Bình Liêm nói: “Con nói với mọi người vài câu đi” Quách Gia Chí gật đầu, đỡ micro đi đến chỗ cái micro, im lặng một chút, sau đó lấy ra trong ngực một tờ giấy, bắt đầu đọc, giọng nói vô cùng đơn điệu, cứ như đang đọc sách, chẳng qua, những người ở đây, trừ Thạch Thiên ra thì không ai dám chê cười hắn.

Trình Bội Ny là ca sĩ được mời đến, cho nên cũng không quan tâm đến mấy cái này, hơn nữa chuyện vừa rồi đã làm cho tâm tình của nàng không được tốt, nói: “Samantha tiểu thư, Thạch tiểu thư, tôi về nhà trước, hôm nay cảm ơn mọi người”

Thạch Hiểu Mẫn có chút lo lắng nói: “Tên ác nhân vừa rồi không biết đã đi chưa, chị đi đường cẩn thận một chút”

Samantha cũng nói: “Tôi cũng phải đi rồi, chúng ta cùng đi đi”

Trình Bội Ny cũng có chút lo lắng, vì thế vội gật đầu đồng ý.

110. Chương 110: Tiền Trảm Hậu Tấu

Trình Bội Ny không tự lái xe tới, mà là đi xe của tòa cao ốc Cảng Tinh, cho nên lúc về cũng không cần xe của cao ốc đưa, mà ngồi trên xe của Samantha. Hở chỗ của Trình Bội Ny xong, thì biết là cũng gần chỗ của Thạch Thiên, chỉ cách một con đường, vô cùng tiện đường, Thạch Thiên trong lòng mừng rỡ, hỏi Trình Bội Ny có thể tìm nàng đi chơi được không, Trình Bội Ny cũng chẳng phải là ngôi sao lớn gì cả, cũng không nghĩ bản thân là đại minh tinh gì, cho nên vui mừng đồng ý.

Xe đến trước nhà Trình Bội Ny, Thạch Thiên cùng Thạch Hiểu Mẫn dù sao cũng ở đối diện, cho nên xuống xe, chào tạm biệt Samantha. Trình Bội Ny khách khí mời Thạch Thiên và Thạch Hiểu Mẫn vào nhà ngồi chơi chẳng qua bây giờ đã không còn sớm, Thạch Hiểu Mẫn không thể dày mặt quấy rầy được, cho nên Trình Bội Ny cũng không miễn cưỡng, đưa số nhà và số điện thoại cho nàng, rồi tạm biệt.

Thạch Thiên và Thạch Hiểu Mẫn trở về nhà dưới lầu, cảm thấy khác thường, liền quay đầu lại nhìn thấy một chiếc Van đậu gần một cây đại thụ không xa, hai người núp trong xe đang nhìn về hướng hẻm thăm dò, Thạch Thiên thầm than một tiếng, sau đó nói với Thạch Hiểu Mẫn: “ Cô tự lên đi, tôi còn có việc”

Thạch Hiểu Mẫn dù không yên tâm về cách làm việc của Thạch Thiên, nhưng lại rất yên tâm về sự an toàn của hắn, mà cô nàng này cũng hơi mệt, nên gật đầu đồng ý đi lên lầu, Thạch Thiên đi đến chiếc Van, nói: “Ra đây, hai tên tiểu tử các ngươi trốn ở đây làm gì?”

Thấy Pirnie và Rhea cười hì hì chui ra khỏi xe, Pirnie nhẹ giọng nói: “Chủ nhân, lên xe thảo luận đi, có chút việc chờ ngài quyết định” Nói xong, mở cửa xe tải ra, mời Thạch Thiên lên xe.

Chiếc Van này là do Pirnie đã nhờ người đặc chế lại, bên trong có một căn phòng nhỏ, ghế ngồi làm bằng sô pha, nhìn bên ngoài cực kỳ bình thường, dùng vào thời điểm đến tìm Thạch Thiên, để cho người khác không chú ý, sợ Thạch Thiên không vui, hủy bỏ quyền lợi đến thăm của bọn họ.

Hai người theo Thạch Thiên leo lên xe, đóng cửa lại, rồi ngồi bên trái và bên phải của Thạch Thiên, Rhea mở một cái tủ nhỏ ra, hỏi: “Chủ nhân, ngài muốn uống gì không?”

Thạch Thiên lắc đầu, nói: “Bỏ đi, có chuyện gì cứ nói”.

Pirnie nói: “Vâng, chủ nhân, chúng tôi vừa mua một khu đất tại HongKong, diện tích cũng được, khoảng một trăm ngàn mét vuông, vị trí không nằm ở khu phố sầm uất, cũng không hẻo lánh, hơn nữa lại ven biển, hoàn cảnh tương đối khá”

Thạch Thiên tròng mắt nói: “Không phải các ngươi muốn đem tòa thành đến HongKong chứ?” Hắn biết, nếu Pirnie chỉ mua đất bình thường thì căn bản là không tìm đến hắn báo cáo, nếu đã đến gặp hắn, nhất định chỉ là chuyện của tòa thành, cho nên đoán vậy.

Pirnie cười khấn trương nói: “Chủ nhân quả nhiên lợi hại, không cần chúng tôi nói cũng đã biết chúng tôi muốn làm gì...”

Thạch Thiên tức giận nói: “Mẹ kiếp, không biết bây giờ ta không thích nhiều người sao? Không phải đã mua nhà tại HongKong rồi sao? Còn dời toàn bộ qua làm gì?”

Pirnie vội vàng giải thích: “Không phải dời toàn bộ, mà là xây dựng một khu mới, Thiên Thạch Thành Bảo đương nhiên là vẫn dùng, chỉ là người trong thành ngày càng nhiều, bây giờ tuy rằng không chen chúc,

nhưng tương lai khó tránh khỏi cảnh không còn đất, muốn ở cũng không được, cho nên chúng tôi tính toán trước, cũng là vì tương lai của những người trong thành”.

Thạch Thiên trách: “Các người đừng nghĩ lão tử là con nít, sợ tương lai nhiều người không đủ chỗ ở sao? Không biết rằng giá đất ở HongKong cực đắt à, mà lại đến đây xây thành? Hơn nữa hai tòa thành cách nhau xa như vậy, qua lại chẳng phải rất bất tiện sao?”

Pirnie giải thích: “Bây giờ châu Á phát triển rất nhanh, đặc biệt là Trung Quốc, Quý TS cùng Thiên Thạch Đồng Minh đã muốn phát triển trọng điểm tại Châu Á, HongKong là khu kinh tế tự do, hoàn cảnh kinh doanh không hề kém Thụy Sĩ, cho nên đương nhiên là lựa chọn đầu tiên của tổng bộ rồi, xây dựng tòa thành mới ở HongKong cũng chỉ vì để mọi người tiện sinh hoạt, vì nhà trên đỉnh núi thì lại quá nhỏ”.

Thạch Thiên tức giận mắng tiếp: “Ngay cả tổng bộ cũng đưa đến? Xem ra các người không chịu bỏ qua cho lão tử”.

Pirnie lúng túng: “Chúng tôi làm sao dám làm phiền ngài, đó cũng là vì yêu cầu phát triển, ngài cũng không phải đã nói là chuyện kinh doanh thì đừng đến nói với ngài sao, cho nên chúng tôi sau khi lên kế hoạch xong cũng không dám nói sớm cho ngài biết, chỉ khi nào sắp xếp xong mới dám đến tìm chủ nhân thôi”.

Thạch Thiên nhớ đến mình quả thật đã nói rằng mặc kệ chuyện kinh doanh, không thể tưởng được đám tiểu tử này lại tiền trăm hậu tấu như vậy, nhất thời không thể nói gì.

Rhea bổ sung: “Tuy rằng tổng bộ đưa đến HongKong, nhưng bình thường nếu chủ nhân không gọi, thì chúng tôi tuyệt đối không xuất hiện trước mặt ngài, làm cho ngài thấy chướng mắt, lỡ như chủ nhân có chuyện gì đó muốn làm nhưng lười, có thể ra lệnh cho chúng tôi cũng tiện...”

Pirnie lại nói tiếp: “Đương nhiên, nếu chủ nhân không cho phép chúng tôi làm, thì chúng tôi tuyệt đối không dám tiếp tục kế hoạch, bất quá... ài...”

Thạch Thiên đối với chuyện tòa thành rất quan tâm, thấy hần lộ vẻ khó xử, liền hỏi: “Thở dài cái gì, chẳng qua sao? Có gì cứ nói”

Pirnie thở dài nói: “Kỳ thật chúng tôi cũng chỉ vì thân thể của tổ gia gia, ông rất nhớ ngài...”

Thạch Thiên khẩn trương nói: “Laurent... thân thể hần thế nào?” Laurent là người duy nhất trên đời mà Thạch Thiên gặp hai đời, mà lại rất trung thành với Thạch Thiên, cho nên địa vị trong lòng của Thạch Thiên còn cao hơn cao hai hậu đại kia, hơn nữa hần ta đã một trăm ba mươi tuổi rồi, Thạch Thiên nghe Pirnie đề cập đến thân thể của hần, đương nhiên có chút lo lắng.

Pirnie nói: “Chủ nhân trong suy nghĩ của tổ gia gia không cần tiểu bối như chúng tôi nói, trước kia khi chủ nhân chưa trở về, tổ gia gia tuy rằng vô cùng tưởng niệm, nhưng chỉ để trong lòng, chờ đợi chủ nhân trở về, bây giờ chủ nhân đã trở lại, tổ gia gia biết rõ ngài ở HongKong, không được thấy ngài, thì trong lòng khổ sở vô cùng, cho nên thân thể ngày càng suy yếu, chúng tôi thật sự vô cùng lo lắng...”

Rhea cũng thở dài nói: “Tổ gia gia dù sao cũng đã một trăm ba mươi tuổi rồi... có một số việc chúng tôi không dám làm, ông nhờ chúng tôi cam đoan với ngài, chỉ ở trong thành mới, quyết không quấy rầy cuộc sống bây giờ của ngài”

Lời này thì Thạch Thiên tin, hần đương nhiên hiểu rõ lòng trung thành của Laurent rồi, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Được rồi, cứ làm theo lời các người”.

111. Chương 111: Tìm Kiếm Toàn Thành

Phòng ở của Samantha là của tạp chí Dung Nhan mua, là phúc lợi cho chủ biên, chẳng qua chỉ có quyền được ở, nằm ở khu biệt thự ven biển, tuy rằng không lớn, nhưng hoàn cảnh tuyệt đẹp, ở HongKong cũng có giá hơn ba mươi triệu đô HongKong.

Lái xe đưa Samantha về nhà, sau khi xuống xe thì mở gầm sau xe, lấy ra vài món quà của cao ốc Cảnh Tinh, đi theo phía sau Samantha vào nhà. Bỗng nhiên, có ba tên che mặt lao ra từ góc tối lao ra, một tên cầm gậy đánh vào gáy của lái xe, người lái xe này thật ra là lái xe kiêm bảo tiêu của Samantha, cũng đã học

qua võ, phản ứng cũng rất nhanh, khi nghe thấy tiếng bước chân của chúng, theo bản năng nghiêng người quay đầu lại xem xảy ra chuyện gì, nên may mắn tránh khỏi cú đánh sau gáy, cây gậy đánh vào vai anh ta, làm đau đến mức rút luôn hộp quà trên tay xuống. Samantha lúc này cũng nghe được tiếng động, quay đầu lại nhìn thấy hai tên bị mặt đánh về phía mình, kinh hãi hét ầm lên, người lái xe cũng khá là dũng mãnh, không để ý đến chỗ đau trên vai, nhào tới chụp lấy hai tên bị mặt kia, hét lớn: “Tiểu thư chạy mau” Hai tên kia cũng không đề phòng, nên bị ngã xuống đất.

Samantha chưa bao giờ gặp chuyện này, cho nên bối rối không biết chạy đâu, hơn nữa nàng mặc váy cùng với giày cao gót, cho dù muốn chạy nhanh cũng chạy không được. Móc chìa khóa ra chạy về hướng cửa nhà, nhưng mà bởi vì quá khẩn trương, nên chìa khóa cửa chưa tìm được mà đã đánh rơi cả chùm chìa khóa xuống đất.

Tên bị mặt cầm gậy dẫm lên người lái xe, đánh một cái lên đầu, làm cho người lái xe nhất thời hôn mê, nhưng tay vẫn nắm chặt lấy chân của hai gã bị mặt kia, làm cho hai tên này nhất thời không dậy nổi. Mục tiêu của chúng chủ yếu là Samantha, tên cầm gậy sợ Samantha bỏ chạy, cho nên ném gậy, chụp lấy Samantha đang lấy chìa khóa, móc ra trong túi một cái khăn bị lên mặt nàng, trong khăn hiển nhiên là có thuốc mê rồi, Samantha không kịp giẫy dụa vào cái đã mất đi lí trí, ngã gục xuống người của tên kia.

Tên này công Samantha tên người, sau đó nói với hai tên kia: “Đi nhanh...”

Hai tên kia hung hăng đạp cho lái xe mấy cái, rốt cục cũng thoát được, đứng lên đi theo tên kia. Lái xe bị bọn chúng đá mấy cái, nhất thời tỉnh lại, cắn răng đuổi theo, một tên bị mặt nghe tiếng chân, móc ra một khẩu súng lục có gắn ống giảm thanh, bắn một phát về phía người lái xe. Chẳng qua, do không muốn bắn chết người, nên chỉ bắn lên đùi lái xe.

Lái xe nhất thời ngã xuống đất, trơ mắt nhìn bọn chúng nhét Samantha vào trong một chiếc xe, rồi chạy như bay. Đùi lái xe trúng đạn, không thể đứng dậy, muốn gọi điện thoại cầu cứu, nhưng điện thoại còn ở trên xe, đành phải cắn răng chịu đau bò lết lại chiếc xe, máu trên đùi anh ta không ngừng chảy ra.

Cảm thấy thân thể càng ngày càng suy yếu, ánh mắt cũng mờ dần, anh ta cố gắng hết sức mở cửa xe, cầm lấy điện thoại. Vốn anh ta muốn báo cảnh sát, nhưng khi cầm điện thoại lên đã cảm thấy không thể kiên trì nổi, liều mạng dùng chút sức lực cuối cùng nhấn nút gọi lại, trong lúc ngã xuống đã kịp đề lên còi xe ô tô...

Thạch Thiên sau khi nói chuyện với Pirnie và Rhea xong, thì về nhà, Thạch Hiểu Mẫn và Thạch Lệ đều đã trở về phòng ngủ. Thạch Thiên tắm rửa một cái, chuẩn bị ngã xuống giường ngủ, tiến vào phòng ngủ, thì nghe tiếng Thạch Hiểu Mẫn gõ cửa đùng đùng đùng, còn quát: “Thạch Thiên, dậy mau...”

Thạch Thiên tức giận rời giường, mở cửa hỏi: “Cái gì? Có phải mộng du không?”

Trên mặt Thạch Hiểu Mẫn đầy lo lắng, nói: “Lái xe của Samantha tiểu thư vừa gọi điện cho tôi, nhưng không lên tiếng, tôi sợ Samantha tiểu thư gặp chuyện...”

Thạch Thiên giật mình: “Không phải là gọi lộn số, nên không nói gì đã cúp máy?”

Thạch Hiểu Mẫn vội la lên: “Anh ta không cúp máy, nhưng trong điện thoại có tiếng rất lạ, giống như tiếng còi xe ô tô vậy, anh ấy không thể đưa vào lúc trẻ thế này được, gọi điện cho tôi chỉ để làm vậy. Nhất định là đã xảy ra chuyện...”

Lúc này, Thạch Lệ cũng nghe tiếng vang chạy ra khỏi phòng, hỏi Thạch Hiểu Mẫn đã xảy ra chuyện gì, Thạch Hiểu Mẫn cũng kể lại một lần, Thạch Lệ nghe xong liền hiểu đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua, nàng bình tĩnh hơn Thạch Hiểu Mẫn, cũng có kinh nghiệm hơn, lập tức kêu Thạch Hiểu Mẫn lấy điện thoại gọi cho Samantha.

Thạch Hiểu Mẫn hồi phục tinh thần, vội gọi điện thoại cho Samantha, nhưng không ai trả lời.

Thạch Thiên mỗi ngày đều đi theo Samantha, quen thuộc người lái xe ấy còn hơn cả Thạch Hiểu Mẫn, cảm thấy người này không phải loại thích đùa giỡn, Samantha không nghe điện thoại cũng không hợp lý, nghĩ thầm, có lẽ thật sự đã xảy ra chuyện rồi, thở dài nói: “Cô có biết địa chỉ của Samantha không? Để tôi đi xem thử”.

Thạch Hiểu Mẫn đã từng đến nhà Samantha nên biết, vội vàng nói địa chỉ cho Thạch Thiên sau đó nói: “Tôi cũng đi nữa”.

Thạch Lệ nói: “Cùng đi đi, chị lái xe đưa mọi người đi”.

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Đi xe chậm lắm, tôi đi là được” Nói xong, trở về phòng mặc quần áo, mở cửa sổ trực tiếp nhảy xuống.

Thạch Lệ và Thạch Hiểu Mẫn tuy rằng biết Thạch Thiên nhảy lầu sẽ không có chuyện gì, nhưng tận mắt thấy vẫn cảm thấy run sợ trong lòng, vội chạy đến cửa sổ nhìn xung quanh, nhưng đã không thấy hình bóng của Thạch Thiên đâu.

Thạch Hiểu Mẫn không yên lòng, nói: “Chị, chúng ta cũng đi thôi”.

Thạch Lệ gật đầu, hai chị em về phòng thay đồ, rồi vội vàng đi xuống lầu, lái xe đến nhà Samantha, bởi vì chưa biết đã xảy ra chuyện gì, nên không báo cảnh sát.

Thạch Thiên chạy đến gần khu biệt thự nhà Samantha, chợt nghe thấy tiếng còi xe, không chút nghĩ ngợi liền vọt theo hướng âm thanh, quả nhiên đến trước cửa biệt thự của Samantha có một chiếc xe đang đậu, mà lái xe đã gục trên tay lái, liền lôi hắt ra khỏi xe đặt lên mặt đất, vết thương trên đùi hắt vẫn còn đang chảy máu, chẳng qua không quá nghiêm trọng, vội điểm huyết đạo cầm máu ở đùi, rồi vận công giúp hắt chữa thương.

Người lái xe quả thật đã mất máu rất nhiều, nếu Thạch Thiên đến chậm thì sợ rằng đã nguy hiểm đến tính mạng, mặc cho Thạch Thiên có thần công cái thể, thì cũng phải gần chục phút mới cứu tỉnh được hắt. Thân thể của lái xe tuy đang suy yếu, nhưng nhìn thấy Thạch Thiên cũng chấn động tinh thần, thều thào nói: “Mau... mau báo cảnh sát... Samantha tiểu thư bị bắt cóc...”

Thạch Thiên sẽ đi báo cảnh sát? Đáp án dĩ nhiên là không rồi, vận công hồi phục thể lực cho lái xe, hỏi: “Bọn chúng đi hướng nào? Lái xe gì?”

Lái xe coi như cũng thông minh, lúc ấy đã kịp nhớ lại số xe, vội nói cho Thạch Thiên biết số xe cùng với loại xe cũng như hướng đi, sau đó thúc giục Thạch Thiên báo cảnh sát. Thạch Thiên thấy lái xe mất máu quá nhiều, muốn ôm hắt đến bệnh viện, thì một chiếc xe đã phóng như điên đến trước mặt, người đến chính là Thạch Lệ và Thạch Hiểu Mẫn, nhìn thấy chiếc xe và mặt đất đầy máu, đều chấn động.

Thạch Thiên thấy đến đúng lúc lắm, nói: “ Tôi đi tìm Samantha, các người đưa hắt đến bệnh viện” nói xong liền quay đầu bỏ đi.

Thạch Lệ liền hô lên: “Khoan đã!”

Thạch Thiên quay lại hỏi: “Chuyện gì?”

Thạch Thiên đưa cái điện thoại của Thạch Hiểu Mẫn cho Thạch Thiên, nói: “Cầm điện thoại của Hiểu Mẫn theo, có chuyện gì thì gọi cho tôi”.

Thạch Thiên cũng không từ chối, cầm điện thoại nói: “Cũng được, tôi đi tìm chiếc xe đã bắt Samantha, chẳng qua, đường HongKong rất phức tạp, xe lại nhiều. Phỏng chừng chiếc xe kia đã đi được nửa giờ, tôi không nhất định có thể tìm ra, cô hỏi bên giao thông xe có thấy chiếc xe này không, có gì thì cứ liên lạc với tôi”.

Thạch Lệ gật đầu, lại nói: “ Thạch Thiên, tôi còn có một chuyện cần muốn nói”.

Thạch Thiên lại hỏi: “Chuyện gì nữa?”

Thạch Lệ dặn dò: “Đừng giết người, dù sao tôi cũng là cảnh sát”.

Thạch Thiên biết nàng vẫn lén giúp mình, trong lòng vẫn thấy dày vò, cho nên không muốn tăng thêm phiền não cho nàng, vì thế gật đầu, vù một cái, không thấy người đâu.

Thạch Lệ lại cẩn thận hỏi biển số xe cùng với hình dạng chiếc xe, sau đó cùng Thạch Hiểu Mẫn đưa lái xe lên xe của mình, kêu Thạch Hiểu Mẫn chạy đến bệnh viện, còn nàng ở đây, gọi điện cho Lưu Ngọc San, không lâu sau, trong điện thoại truyền ra giọng nói của Lưu Ngọc San: “Thạch cảnh quan, đã trở như vậy

rồi còn có chuyện gì?” Thạch Lệ bình thường cũng ít gọi điện cho nàng, chứ đừng nói là trễ như vậy, cho nên đoán rằng nhất định đã xảy ra chuyện.

Thạch Lệ nói đại khái tình huống ra, sau đó nhờ Lưu Ngọc San tìm chiếc xe đã bắt Samantha đi, nhờ nàng liên hệ với bên giao thông, truy tìm hành tung chiếc xe này.

Lưu Ngọc San nghe Thạch Lệ nói xong cũng giật mình, chuyện này cho dù xảy ra với người bình thường cũng đã đủ lớn rồi, huống chi là xảy ra với Samantha, phải biết rằng Samantha tuy rằng đã không còn làm người mẫu, nhưng nàng làm chủ biên của một tạp chí nổi tiếng, coi như cũng là nhân vật của công chúng rồi, hơn nữa còn là người nước ngoài, nếu không giải cứu kịp, gây ra hậu quả nghiêm trọng, thì cảnh sát HongKong sẽ chịu một áp lực vô cùng lớn, đương nhiên không dám chậm trễ, vội vàng đáp ứng. Cúp điện thoại của Thạch Lệ xong, nàng liền liên lạc với bên giao thông, yêu cầu toàn thành lập tức tìm kiếm chiếc xe này, nhanh chóng báo cáo lại.

112. Chương 112: Đại Tiên Tha Mạng

Trương Vĩ Hào cùng với Quách Gia Nhân nói chuyện vài câu rồi rời đi. Hắn sợ dĩ đến bữa tiệc tạ ơn này cũng chỉ vì muốn tìm một người đẹp mà xuống tay, thật không ngờ vừa chạm được Trình Bội Ny, thì lại bị Samantha phá hủy, chẳng qua nghe Quách Gia Nhân nói có Quách Bình Liêm ở đây, cho nên cũng hơi ngại.

Chỉ có thể rời đi, trong lòng càng nghĩ càng giận.

Hắn mặc dù biết Samantha không phải là cô gái bình thường, đụng vào thì khó tránh khỏi phiền toái, nhưng hắn là thiếu gia Đông Thắng, từ nhỏ muốn làm gì thì làm rồi, kiêu ngạo quen rồi, lại nghe Quách Gia Nhân đâm chọt cho mấy câu, hơn nữa cũng đã uống nhiều rượu rồi, cho nên lúc về vẫn còn rất căm tức, lệnh cho thuộc hạ bắt lấy Samantha nhốt vào trong một chiếc căn nhà ở vùng vịnh bí mật của hắn.

Những tên thuộc hạ của Trương Vĩ Hào cũng đã quen với chuyện này, hơn nữa còn muốn thưởng thức “cơm thừa” của thiếu gia, nhớ đến vẻ mỹ mạo của Samantha, hưng phấn nổi lên rất nhiều, mai phục trước cửa nhà nàng, còn Trương Vĩ Hào thì quay về chỗ bí mật để chờ bọn chúng.

Căn nhà này thoát nhìn cũng không có gì đặc biệt, giống như nhà dân bình thường, hơn nữa xung quanh là rừng núi, gần đó căn bản không có nhà dân, vị trí cực kỳ hẻo lánh. Bên trong tranh trí cũng như một nhà dân bình thường. Chẳng qua phía sau phòng bếp có một cửa ngầm, đi thẳng xuống phòng dưới.

Căn phòng này tuy không lớn, nhưng cái gì cần cũng có, trang trí xa hoa, không thua gì khách sạn năm sao, chỉ là không có cửa sổ, nhưng cũng có thiết kế lỗ thông gió, nên người ở trong cũng không bị ngột.

Trương Vĩ Hào một mình đi vào trong phòng, tắm rửa rồi thay quần áo, ngay cả quần lót cũng không mặc, nằm trên cái giường rộng lớn kia, mở TV coi, trên TV là một cặp nam nữ đang xyz, nam diễn viên chính là hắn, làm vậy để bồi dưỡng cảm xúc trước kia Samantha đến.

Qua một giờ, điện thoại trong phòng vang lên, hắn còn chưa nghe đã biết được thủ hạ đã thành công, hơn nữa còn đã đem người đến ở ngoài, bởi vì điện thoại trong này chỉ có hắn và mấy tên thủ hạ biết, nếu không có chuyện gì cũng chẳng gọi đến số này.

Trương Vĩ Hào cầm lấy điện thoại, quả nhiên là thủ hạ đã bắt Samantha đến, kêu hắn mở cửa, cánh cửa này chỉ có Trương Vĩ Hào biết mật mã để mở, sau khi mở cửa, ba gã thủ hạ mang Samantha đang hôn mê vào trong, đặt nàng lên giường, đứng bên cạnh nhìn thân thể động lòng người của Samantha mà nuốt nước miếng diên cuồng.

Trương Vĩ Hào cười mắng: “Nhìn cái gì, một lát cũng có phần bọn mày, không để cho bọn mày cực khổ đâu”.

Ba gã kia đã đoán được Trương Vĩ Hào thế nào cũng nói vậy, vì thế hưng phấn vô cùng nói: “Cảm ơn thiếu gia”.

Trương Vĩ Hào nói: “Không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ?”

Một gã nói: “Thiếu gia yên tâm, chúng tôi đâu phải làm lần đầu tiên, đều che mặt, xe cũng là xe ăn trộm, chỉ cần Samantha tiểu thư tỉnh lại không đi báo án, thì sẽ không biết là chúng ta làm”.

Một tên khác cười nói: “Nàng ta báo cái gì, chẳng lẽ kiện chúng ta bị nàng cưỡng gian sao?”

Bốn tên cười ha hả lên, trước kia bọn chúng đã làm nhiều lần rồi, mà cho đến bây giờ vẫn không ai đi báo an, một nhân vật công chúng như Samantha vậy, thì càng hẳn là quý trọng mặt mũi hơn, nếu chuyện nàng bị đàn ông cưỡng hiếp truyền ra ngoài, thì sẽ bị đám tạp chí lá cải soi mói um sùm, không thể ra người được.

Ba gã thủ hạ cười hưng phấn, tên dùng gậy đánh ngất xỉu người lái xe, bắt lấy Samantha bắt đầu kể lể, vì để cho Trương Vĩ Hào biết mình xuất nhiều lực nhất, nói là hai tên kia bị kéo ngã xuống đất, tình cảnh chật vật, hy vọng là được Trương Vĩ Hào tán thưởng, thưởng càng nhiều càng tốt.

Trương Vĩ Hào nghe xong kinh hãi mắng to: “Ba thằng mày có bị ngu hay không? Tại sao không đợi vào nhà rồi hãy bắt người? Thằng kia nhất định là sẽ đi báo án, bây giờ cảnh sát đã bắt đầu tra xét, mẹ nó, nuôi bọn mày có ích gì?”

Tên này vội nói: “Hắn cũng không biết là chúng ta làm, chỉ cần Samantha tiểu thư không báo án, không...”

Trương Vĩ Hào tức giận nói: “Không cái đầu của mày, nếu cảnh sát điều tra, tìm được nó rồi hỏi nó, thì bọn mày có chắc là nó không tiết lộ không?”

Tên kia chỉ vào người bên cạnh, lúng túng nói: “Hắn đã bắn gã lái xe ấy, có lẽ, có lẽ đã chết, không báo án được đâu...”

Tên đã nổ súng nói: “Tao chỉ bắn vào đùi nó, có lẽ không chết đâu...”

Trương Vĩ Hào cả giận, nói: “DCM bọn mày! Giết chết cũng phải xử lý xác sạch sẽ chứ, không chết càng tệ hơn, nổ súng bắn người, cho dù nó không nói, thì cảnh sát cũng tự mình tra”.

Tên nổ súng nói: “VẬY... vậy phải làm sao? Hay là em trở về nhìn xem, gần nhà nàng cũng không có người, nếu lái xe chết, thì em sẽ xử lý hắn”.

Trương Vĩ Hào trách: “Làm sao mày biết trước khi nó chết có báo cảnh sát hay không? Đi chui đầu vào lưới à?”

Ba gã này bình thường mỗi ngày đều đi theo Trương Vĩ Hào sống phóng túng, chẳng khác gì hộ vệ của hắn, vì để giảm bớt phiền toái, cho nên trong bang đã cố ý lựa chọn ra những người không có tiền án, trừ bỏ những mỹ nữ mà Trương Vĩ Hào nhìn trúng cùng với những người mà Trương Vĩ Hào nhìn không thuận mắt ra, thì cũng chưa làm ra vụ án nào thật sự cả, cho nên không có kinh nghiệm. Ngược lại, Trương Vĩ Hào là con trai của lão đại, cho nên ở phương diện này cũng đã nghe nhiều có thể đổi lý luận thành kinh nghiệm, cho nên cũng suy nghĩ cẩn thận hơn mấy tên này nhiều.

Nghĩ một lát, Trương Vĩ Hào liền chỉ vào tên đã nổ súng, nói: “Mày, lập tức đem xe chạy đến một chỗ không người thiếu hử, lái xa một chút” Rồi quay sang nói với một tên khác: “Mày, lái xe của tao đi tìm con thuyền, lấy cái túi lớn về đây, chờ khi làm xong thì ném nó xuống biển cho cá ăn” Cuối cùng nói với tên còn lại: “Còn mày ra ngoài tắt hết đèn trong phòng, rồi ra ngoài rừng cây coi chừng, có biến thì gọi vào”.

Ba gã này biết Trương Vĩ Hào đã không cho bọn họ hưởng dụng thân thể mê người của Samantha, trong lòng cực kỳ buồn bực, chẳng qua không dám biểu hiện ra ngoài, đi ra khỏi phòng, làm theo lời dặn của Trương Vĩ Hào.

Trương Vĩ Hào đóng cửa lại, cảm thấy an toàn hơn rất nhiều, mỗi lần đóng cánh cửa này lại, hẳn đều có một cảm giác ngăn cách với thế giới, căn phòng này được thiết kế vô cùng bí ẩn, lỗ thông gió cũng được trang bị hệ thống cách âm, hơn nữa căn nhà lại nằm giữa rừng núi, cho dù ở ngoài cũng không thể nghe được gì.

Chỉ lát sau, những chiếc xe cảnh sát gần đó đã chạy đến nhà Samantha, thu thập manh mối tại hiện trường, Lưu Ngọc San cũng gọi điện thoại đến, nói đã tìm được chiến xe mà nghi phạm sử dụng, theo hệ thống quan sát giao thông thì nửa giờ trước chiếc xe này đã xuất hiện trên phố lớn, đang hướng ra Bát Tiên Lĩnh hoặc là ra chỗ vùng vịnh, tổng cục cũng đã phái ra rất nhiều cảnh sát hỗ trợ tìm kiếm.

Thạch Lệ nghe xong không khỏi nhú mào, bất luận là Bát Tiên Linh hay là vùng vịnh, đều là khu vực rộng lớn tại HongKong, diện tích cộng lại cũng gần bằng một nửa HongKong, hơn nữa bọn cướp nếu vào trong khu vực này, hoặc là vượt núi chạy qua đất khác, hoặc là dùng thuyền rời khỏi đây. Chẳng qua, cuối cùng cũng biết hướng của chiếc xe, vội gọi điện cho Thạch Thiên.

Thạch Thiên cũng đã phát hiện ra chiếc xe kia chạy ra phố lớn, chẳng qua nơi này rất đông xe, cho nên đã mất dấu chiếc xe, vì thế chỉ đành dùng tốc độ nhanh nhất mà tìm kiếm, vừa mới tìm được một nửa thì nhận được điện thoại của Thạch Lệ, thăm mắng một tiếng, rồi xoay người quay ngược lại.

Chạy đến hướng Bát Tiên Linh.

Thật ra đối với Thạch Thiên mà nói, tìm một người trong một chỗ rộng lớn như vậy cũng không có gì là quá khó, hắn có thể tìm một đỉnh núi cao nhìn xuống, quan sát chung quang, phát hiện ra chỗ nào khả nghi hoặc là nhà nào thì sẽ chạy đến đó, như vậy giảm bớt rất nhiều phiền toái.

Nhưng mà, làm cho Thạch Thiên bất ngờ chính là, khi hắn vừa nhảy lên đỉnh núi Hoàng Linh cao nhất của Bát Tiên Linh, thì phát hiện ra chiếc xe nghi ngờ đang chạy lên núi, vội vàng phóng lại gần xe, mà trong xe chỉ có một người.

Đây chính là tên thủ hạ lái xe theo lời của Trương Vĩ Hào đem xe lên đỉnh núi Hoàng Linh tiêu hủy, lúc này, hắn là một trong ba tên cực khổ nhất đã bắt Samantha về, nhưng lại bị Trương Vĩ Hào chửi nặng nhất, hơn nữa còn bắt hắn đi đến một chỗ xa như vậy để đốt xe, sau khi đốt xong thì đi bộ xuống núi, nhất định là không về kịp để tận hưởng thân thể mê người của Samantha rồi.

Tên này vừa lái xe vừa mắng Trương Vĩ Hào nhát như chuột, vừa qua khỏi sườn núi, liền phát hiện ra bên cạnh xe khác thường, quay đầu ra nhìn thì thấy có một người đang “bay” bên cạnh chiếc xe, làm cho hắn sợ đến mức mặt xanh mét, tưởng đã gặp quỷ, vội vàng nhấn ga bỏ chạy.

Thạch Thiên đang “bay” bên cạnh xe làm sao mà để cho hắn chạy được, cũng không có thời gian chạy thi với chiếc xe, dùng tay đập vỡ kính xe, lôi tên này ra khỏi xe, vừa lôi ra thì ngửi được một mùi hôi thúi, liền ném hắn xuống đất, dùng chân đạp lên, mắng: “Mẹ kiếp, dám tiểu trước mặt lão tử!”

Lúc này, chiếc xe kia đã không còn người lái, lao ra khỏi đường nhào xuống sườn núi, rơi xuống khe núi rồi bốc cháy, tên này rốt cục cũng đã hoàn thành nhiệm vụ đốt xe rồi, chỉ là bây giờ hắn đang bị quỷ bắt, mạng nhỏ khó bảo toàn, sợ đến mức đái trong quần, đau khổ cầu xin: “Đại... đại... đại... tiên tha mạng...”

113. Chương 113: Tôi Chưa Không Nổi

Trương Vĩ Hào lấy trên tủ giường ra một cái bình, đổ ra một viên thuốc bỏ vào trong một ly nước, nhất thời tan ra trong nước, chỉ trong chốc lát đã không thấy gì, Trương Vĩ Hào do dự một chút, rồi lại đổ ra thêm một viên nữa, tuy rằng bạn hắn dặn rằng mỗi lần dùng chỉ dùng một viên thôi, dùng hai viên sẽ chết người, nhưng hôm nay hắn vốn không muốn để cho Samantha sống rồi đi, rất muốn nhìn bộ dáng của Samantha khi ăn hai viên thuốc này xong sẽ thế nào, cười cười, cầm lấy cái ly đổ vào miệng của Samantha.

Samantha uống nước xong, cũng chậm rãi tỉnh lại, nhìn thấy người ngồi trong phòng là Trương Vĩ Hào, nhất thời cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra, sờ sờ đồ trên người vẫn đầy đủ, cũng thở phào nhẹ nhõm, ngồi dậy, trừng mắt nhìn Trương Vĩ Hào nói: “Người muốn làm gì?”

Trương Vĩ Hào cười nói: “Hôm nay mày phá hủy chuyện tốt của tao, đương nhiên là phải bồi thường cho tao, mày nghĩ tao muốn gì?”

Samantha thấy bên cạnh có một cánh cửa, vội vàng chạy lại dùng sức mở, nhưng mặc kệ là xoay hay vặn, thì cánh cửa vẫn bất động, xoay người tức giận nói: “Thả tao ra ngoài!”

Trương Vĩ Hào cười nói: “Cửa này chỉ có mình tao có thể mở, không có sự đồng ý của tao thì mày không ra được đâu, kêu cũng vô dụng, căn phòng này nằm dưới lòng đất, bên ngoài nghe được”.

Samantha nhìn bốn phía, quả nhiên không có cửa sổ, trong lòng cũng biết Trương Vĩ Hào không nói giả, ngược lại tỉnh táo hơn, nhìn thấy có một cái gạt tàn trên bàn, giơ tay cầm lấy, quát: “Trừ khi mày giết tao trước, còn không tao sẽ không cho mày thực hiện được”.

Trương Vĩ Hào cười ha hả nói: “Tao quên nói cho mày biết, tao đã cho mày uống một loại thuốc, một lát mày sẽ quỵ xuống cầu xin tao làm tình với mày, thậm chí là cưỡng gian tao, thả cái gạt tàn ra, nếu không cẩn thận làm tao bị thương, thì sẽ không ai thỏa mãn mày đâu”.

Samantha quả nhiên cảm thấy thân thể bắt đầu nóng lên, vốn tưởng rằng do trong phòng không thông gió nên vậy, nhưng nghe lời này xong liền chấn động, cắn răng nói: “Mày thật hèn hạ... tao cảnh cáo mày, chuyện này tao sẽ không thỏa hiệp, nhất định sẽ bắt mày chịu trừng phạt xứng đáng”.

Trương Vĩ Hào cười nói: “Muốn kiện tao? Kiện tao bị mày cưỡng gian? Tao đã quay lại toàn bộ rồi, đến lúc đó để cho mọi người coi đường đường là đại chủ biên cưỡng gian một người như tao, nhất định sẽ rất chấn động” Nói xong, liền nhìn thấy Samantha đỏ mặt ngã xuống đất ngất đi.

Cái này làm cho Trương Vĩ Hào kinh hãi, nghĩ thầm, có lẽ do tác dụng của thuốc quá nhiều, phỏng chừng làm cho Samantha không chịu nổi ngất đi, thậm chí không tỉnh. Nếu để cho nàng chết như vậy, thì quả thật rất đáng tiếc, Trương Vĩ Hào mặc dù có chút biến thái, nhưng làm tình với cái xác thì hẳn không có hứng thú, hẳn cũng không muốn lãng phí cơ hội, buồn bực đi qua ôm lấy Samantha, thừa dịp nàng chưa chết mà phang nàng. Bỗng nhiên, ánh mắt chợt lóe, cái gạt tàn trong tay Samantha đã hung hăng nện lên ót của hắn, làm hắn nhất thời cảm thấy đau nhức, buông Samantha ra ngồi xuống đất, dùng tay che đầu, tiếp theo, sau ót lại truyền đến một tiếng bốp, lại bị Samantha hung hăng đập một cái nữa, ngã cái rầm xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Samantha lo lắng, lại ngồi xuống đập vào gáy của Trương Vĩ Hào thêm hai cái, thấy hắn không nhúc nhích nữa, mới biết là hắn đã ngất thật, nhưng nàng vẫn không có ý bỏ cái gạt tàn xuống, đứng dậy đi đến bên kia, ngồi xuống đất chịu sự nóng sốt trên người. Qua một lát, ở dưới bắt đầu ngứa ngáy, bắt đầu thấy ướt, tiếp theo, toàn thân như muốn bốc cháy, rồi đầu óc cũng dần trở nên tỉnh táo.

Nhưng mà, đầu óc dù có tỉnh táo thì cũng không ngăn cản được dục vọng đang thiêu đốt trong người, tay đã không còn cầm được cái gạt tàn thuốc, rớt xuống một bên. Samantha đập đầu thật mạnh vào tường, lấy đau đớn để giảm bớt dục vọng, nhưng không tác dụng, một bàn tay đã thoát khỏi sự khống chế của não, vươn xuống dưới vuốt ve, tay còn lại thì chụp lấy ngực, vuốt ve không ngừng, trong miệng thì không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ xấu hổ...

Thạch Thiên thấy hắn kêu mình là đại tiên, cũng lười giải thích với hắn mình là người hay tiên, chân hơi dùng sức một chút, làm cho tên này kêu đau, hỏi: “Samantha ở đâu?”

Người nọ sững sốt, nhìn Thạch Thiên hỏi: “Người... người là người hay là quỷ?” Hắn nghe Thạch Thiên hỏi chuyện của Samantha, trầm nghĩ, chắc đây không phải là quỷ, mà là người đến cứu Samantha, nhưng sao người này có thể làm ra chuyện động trời này, không nhận được mở miệng hỏi.

Thạch Thiên tức giận nói: “Lão tử là tổ tông của ngươi, nói mau...”

Tên này tuy không tin Thạch Thiên là tổ tông của hắn, nhưng cũng đoán được đây là người không phải quỷ, nhận đau nói: “Đại hiệp, tôi không biết Samantha là ai... người tìm lộn người rồi...”

Thạch Thiên cười lạnh không nói, dưới chân truyền một cỗ nội lực vào cơ thể tên này, tên này nhất thời cảm thấy toàn thân đau đớn, tiếp theo cảm thấy toàn bộ cơ thể như muốn nổ tung, trong lòng sợ hãi, run giọng nói: “Nàng ta... đang ở nhà”

Thạch Thiên thu hồi nội lực, hỏi: “Nhà nào?”

Tên này thành thật khai báo: “Trong một căn nhà ở gần vùng vịnh hẻo lánh, không dễ tìm được”.

Thạch Thiên không muốn dài dòng với hắn, lại ngai nước tiểu trên người hắn, nắm lấy một bàn tay của hắn, rồi kéo ra hướng vùng vịnh. Bởi vì tốc độ quá nhanh, tên này bị gió thổi vào mặt liên tục, rồi bay ở phía sau Thạch Thiên, trong lòng hoảng sợ vô cùng, lại bắt đầu hoài nghi Thạch Thiên không phải là người, hoặc là quỷ, hay là thần tiên.

Có người chỉ đường, Thạch Thiên nhanh chóng tìm được căn nhà kia, phát hiện ra trong rừng cây gần đó có người, liền bắn ra một luồng chỉ phong, làm cho tên mai phục trong rừng ngã xuống, rồi dùng chân lại,

kéo tên này đến trước cửa, hỏi: “Là nhà này?”

Tên này bị gió thổi đến mơ hồ, dùng tay dụi dụi mắt lại, thấy rõ là căn nhà này, vội vàng gật đầu nói: “Là nơi này... đại... đại tiên, chúng ta vừa mới bay sao?”

Thạch Thiên đá cho một cái làm người này bay đi, mắng: “Đây mới là bay, đồ ngu”.

Tên này bay lên, la a a âm trời, rồi đập đầu vào một cành cây nhỏ, mới yên lặng ngất đi.

Thạch Thiên đập một cái tung cánh cửa ra, đi vào trong nhà thấy không ít phòng, cũng lười kiểm tra từng phòng, dùng nội lực tìm kiếm nhưng không thấy có người, nghĩ rằng bị tên kia lừa giỡn, trong lòng giận dữ, chạy lại rừng cây kéo tên đó lại, tát cho một cái làm hắn tỉnh, hỏi: “Trong nhà không có người”.

Tên này bị Thạch Thiên tra tấn, rốt cục xác định Thạch Thiên không phải thần tiên, mà là ma quỷ, run giọng nói: “Có phòng dưới đất, cửa ngầm ở bên cạnh phòng bếp, chẳng qua chỉ có thiếu gia mới mở được cánh cửa đó”.

Thạch Thiên lại tát cho hắn một cái làm hắn ngất xỉu, trở lại trong nhà tìm cái phòng hắn nói, lấy tay gõ gõ vách tường, quả nhiên có một cửa ngầm, nhưng không tìm thấy ổ khóa, vì thế đề tay lên cửa, vận nội lực, chỉ nghe một tiếng âm thanh thật lớn, cánh cửa nát vụn ra, hiện ra một cầu thang dẫn xuống.

Đi xuống dưới cùng lại thấy một cánh cửa khác, Thạch Thiên lại dùng phương pháp tương tự, nhưng còn chưa vào thì đã nghe tiếng rên rỉ hấp dẫn, quả nhiên là âm thanh của Samantha. Đi vào trong phòng thấy Trương Vĩ Hào còn đang té xỉu trên mặt đất, Samantha thì nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt tựa hồ như vừa hưng phấn nhưng lại thống khổ ngồi bên kia góc tường, bộ váy sang trọng trên người cơ hồ đã bị xé rách, nên da thịt cũng lộ ra không ít, hai tay không ngừng chà xát những chỗ mẩn cảm nhất trên người.

Tình cảnh này làm cho Thạch Thiên nhìn mà dục hỏa nổi lên, hắn biết nàng nhất định là đã trúng dâm dược, chẳng qua Thạch Thiên không phải là loại người giậu đổ bìm leo, hít một hơi vào rồi đi đến giúp Samantha, giật lấy tấm lót giường che lấy thân thể nàng, nhưng hai tay của Samantha đã bám chặt vào quần hắn, cơ thể dán chặt không ngừng vận vẹo, hai mắt cũng mở đi.

Samantha chỉ bị dục vọng khống chế, nhưng thần trí vẫn rất rõ ràng, nhìn thấy người đang ôm mình là Thạch Thiên, kinh ngạc nói: “Thạch Thiên... sao cậu lại đến đây... tôi... khó chịu quá... tôi muốn...”

Thạch Thiên cố nén xúc động, cảm thấy nhiệt độ trong cơ thể Samantha cực cao, trong lòng chấn động, biết nàng sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng, vội la lên: “Cô đừng động, để tôi giải trừ dược tính trong người cô”.

Lúc này, Samantha nghe mà hiểu được thì chết liền đó, dục hỏa trong thân thể càng bùng cháy mãnh liệt, không còn để tâm đến cái gì nữa, ôm chặt lấy Thạch Thiên, rên rỉ: “Cậu xin cậu... tôi muốn... nhanh...”

Thạch Thiên cười nói: “Chờ cô khôi phục bình thường rồi cầu tôi, tôi có thể xem xét lại” Biết nàng trúng thuốc quá lợi hại rồi, bây giờ có nói gì với nàng cũng vô dụng, chỉ ôm lấy nàng, rồi đem nội lực truyền vào trong người, bức được tính ra khỏi người.

Hô hấp của Samantha ngày càng dồn dập, làn lưới liếm loạn lên mặt của Thạch Thiên, một bàn tay thọt vào trong quần của Thạch Thiên mò loạn, đáng thương cho Thạch Thiên đang giúp nàng vận công bức độc, không thể trốn tránh, rốt cục đã bị nàng nắm trúng chỗ quan trọng của hắn, thiếu chút nữa làm hại Thạch Thiên tẩu hỏa nhập ma.

Thạch Thiên vội vàng vận khởi Thanh Tâm Quyết, để người anh em chịu tay nàng tra tấn, qua mười phút, toàn thân Samantha bắt đầu toát mồ hôi, nhiệt độ cơ thể cũng khôi phục lại bình thường, cảm thấy cơ thể suy yếu, vô lực dựa vào người của Thạch Thiên, xấu hổ nói: “Vừa rồi... vừa rồi tôi không cố ý, tôi bị hắn cho uống thuốc...”

Thạch Thiên cười khổ: “Tôi biết rồi, nhưng bây giờ sao cô còn không lấy tay ra?”

114. Chương 114: Lão Tử Tan Ca Rồi

Samantha phát hiện ra tay của mình vẫn nằm trong quần của Thạch Thiên, vẫn còn đang cảm lấy cái vật cứng và nóng kia, vội “A...” một tiếng, rút tay về, xấu hổ đến đỏ mặt, lúng túng nói: “Tôi... tôi quên... không

phải cố ý...”

Thạch Thiên liếc nàng một cái, rồi cầm lấy tấm trải giường phủ quanh nàng, sau đó bế nàng lên giường để nàng ngồi nghỉ ngơi, còn bản thân ngồi bên cạnh, dùng Thanh Tâm quyết áp chế hỏa trong người, nếu như Samantha mà đưa ra cái yêu cầu như khi này, thì hẳn chắc chắn sẽ không từ chối.

Samantha cảm kích nhìn Thạch Thiên, lại thấy Thạch Thiên đang nhìn mình, vội vàng chuyển mắt qua nơi khác, nhớ đến cái trò khi này mình làm, toàn bộ rơi vào trong mắt của Thạch Thiên, cảm thấy mặt nóng lên, xấu hổ muốn chết. Lại nghĩ Thạch Thiên trong tạp chí xã biểu hiện hoàn toàn là một tên hiếu sắc trầm trọng, vì sao khi này mình chủ động khiêu khích hắn, hắn lại không có động tác gì? Hay là trước đó hắn đã phát sinh quan hệ với cô nào đó, cho nên không còn tinh lực để làm trên người mình? Nhưng mà vừa rồi “nó” rất là cứng nha! Chẳng lẽ hắn chướng mắt mình? Mình cũng từng là người mẫu thế giới, chẳng lẽ còn thua kém các cô người mẫu trong tạp chí xã? Nhớ đến cái ngày trong phòng bảo vệ, Thạch Thiên đã từng nói mình là “Cây gậy trúc lạnh như băng”, trong lòng nhất thời ghi hận với Thạch Thiên.

Nhưng chỉ lát sau lại không nhận được nhớ lại cảnh mình nắm lấy “đồ chơi” của Thạch Thiên, nhớ lại cái cảm giác vừa cứng vừa thô lớn đó, khó trách các cô người mẫu thấy hắn thì bu lại như ong thấy mật vậy, muốn ngừng mà không được, không khỏi cảm thấy cả người nóng lên, vội nói: “Thạch Thiên... hình như được tính vẫn còn...”

Thạch Thiên bước lại phía trước, nắm lấy cổ tay của Samantha, bắt mạch điều tra, sau đó lập tức vung tay của nàng đi, tức giận nói: “Đó là phản ứng tự nhiên của cô”.

Samantha cực kỳ xấu hổ, thẹn quá hóa giận, trách: “Cậu... cậu nói vậy...” Sau đó liền đổi đề tài: “Cậu làm cách nào để bức thuốc ra? Tôi không cảm thấy cậu đã làm gì cả”.

Thạch Thiên hết kiên nhẫn nói: “Có nói cô cũng không hiểu”.

Lúc này, điện thoại trên người hắn vang lên, là Thạch Lệ gọi đến, nói là đã tìm được chiếc xe, nhưng đã rớt xuống núi Hoàng Lĩnh, biển số xe chính là nó. Nhưng giọng nói lại đầy lo lắng, bởi vì manh mối đã bị chặt đứt, Thạch Thiên cười nói cho Thạch Lệ biết đã tìm được Samantha, Thạch Lệ mới yên tâm, lên tiếng hỏi tình huống cùng địa điểm, sau đó nói lập tức đến ngay, kêu Thạch Thiên đợi nàng.

Samantha nghe Thạch Thiên nói chuyện, hỏi: “Báo cảnh sát phải không? Cảnh sát tới ngay đúng không?”

Thạch Thiên gật đầu: “Đúng vậy”.

Samantha vội la lên: “Hình dáng của tôi thế này sao gặp người...”

Thạch Thiên vốn định đưa nàng về nhà, nhưng mà cơ thể của nàng đang suy yếu, ra nhiều mồ hôi, không chịu nổi gió lớn, hơn nữa bản thân cũng đã đồng ý chờ Thạch Lệ đến, vì thế đứng lên nói: “Tôi đi tìm quần áo cho cô”.

Samantha cảm kích gật đầu, nhìn thấy Trương Vĩ Hào vẫn nằm trên mặt đất, lo lắng nói: “Hắn tỉnh lại thì làm sao? Bây giờ tôi không còn chút sức nào”.

Thạch Thiên đi đến bên cạnh Trương Vĩ Hào, đá một cước vào huyệt đạo của hắn, nghĩ nghĩ, lại đá một cái vào huyệt của hắn, làm cho cái ấy ấy của anh í không thể nào lớn được nữa, sau đó mới nói: “Yên tâm đi, hắn không thể tỉnh lại hôm nay đâu” Nếu không phải đã đáp ứng Thạch Lệ là không giết họ, thì Thạch Thiên sẽ làm cho hắn vĩnh viễn không tỉnh lại.

Samantha vẫn lo lắng nói: “Nhanh trở lại nha” thì phát hiện ra Thạch Thiên đã biến mất.

Căn nhà này bình thường không có người ở, cho nên Thạch Thiên tìm mãi vẫn không thấy quần áo đàn bà đâu hết, đang muốn đi đến nhà xung quanh đến ăn trộm một bộ, thì thấy một chiếc xe hơi chạy đến, dừng lại ở cửa. Tiếp theo, một gã đàn ông bước xuống, miệng huýt sáo tay cầm một sợi dây thừng và một cái túi, bước nhanh vào trong.

Tên này chính là gã được Trương Vĩ Hào phái đi liên hệ con thuyền cũng như tìm túi, vì hắn nghĩ sẽ được tận hưởng thân thể mê người của Samantha cho nên làm rất nhanh, lái xe y như là đua xe vậy, đi vào trong nhà thấy Thạch Thiên, giật mình hỏi: “Mày là ai?”

Thạch Thiên mặc kệ hấn, phát tay tát một cái làm hấn ngất xỉu ngã xuống đất, sau đó chạy đến một gia đình ở cách đó vài km để tìm một bộ đồ đàn bà, nhìn thấy Samantha đã xuống giường, đang tìm kiếm một cái gì đó chung quanh, Thạch Thiên ném quần áo lên giường, hỏi: “Tìm gì?”

Samantha đỏ mặt không trả lời, rồi từ trong tủ kính lôi ra một cái camera, vui vẻ nói: “Tìm được rồi” sau đó trở lại giường cầm quần áo vào, bỗng nhiên đỏ mặt nói với Thạch Thiên: “Cậu quay mặt qua chỗ khác”.

Trong lòng Thạch Thiên quả thật cũng không muốn nhìn, nhưng dáng người của nàng ta quả thật rất chết người, nhưng do có Thanh Tâm quyết xử lý dục hỏa rồi, cho nên vẫn quay người đi. Samantha sau khi mặc quần áo của Thạch Thiên mang về xong, mở cái camera ra coi, phát hiện ra cái camera này chỉ quay ở góc trên giường, không hề lưu giữ cảnh làm trò trong góc của nàng. Nhưng thật ra đã quay lại cảnh Trương Vĩ Hào hạ thuốc, rồi mớm thuốc cho nàng, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Vốn dĩ Trương Vĩ Hào sau khi làm xong rồi mới xóa bỏ đoạn phim kia, nhưng bây giờ đã trở thành bằng chứng phạm tội của hấn, cho dù hấn bây giờ có tỉnh lại thì cũng sẽ xỉu tập hai mà thôi.

Hai người không muốn ở trong này nữa, cho nên lên lầu, vừa lên đến nơi thì có hơn mười chiếc xe cảnh sát đang phóng đến đây.

Người bước xuống xe đầu tiên là Thạch Lệ, bước nhanh đến trước mặt bọn họ, nhìn thấy Samantha, hỏi: “Cô là Samantha tiểu thư? Tôi là Thạch Lệ, là chị của Thạch Hiểu Mẫn”

Samantha vội nói: “Rất hân hạnh được biết cô, cô là cảnh sát?”

Thạch Lệ gật đầu nói: “Đúng vậy, hơn nữa vụ án cô bị bắt cóc tạm thời do tôi phụ trách, hy vọng có thể nhận được sự hợp tác của cô” Vốn nàng không chịu trách nhiệm cụ thể, nhưng mà tình hình hôm nay quá đặc biệt, tổng cục rất coi trọng vụ án này, cảm thấy Thạch Lệ là người báo án, cho nên cũng hiểu rõ tình huống của vụ án nhất, cho nên yêu cầu nàng phụ trách việc này.

Samantha dứt khoát gật đầu nói: “Tôi nhất định sẽ toàn lực phối với cảnh sát, trong này có bằng chứng phạm tội của Trương Vĩ Hào” Giao camera trong tay cho Thạch Lệ, sau đó nói cho nàng biết tình cảnh lúc mà tỉnh lại.

Thạch Thiên đứng bên cạnh không có kiên nhẫn nghe, kéo Thạch Lệ qua một bên, nói cho nàng biết trong cánh rừng còn có hai người, đều là người bắt cóc Samantha, sau đó đưa điện thoại của Thạch Hiểu Mẫn cho nàng, nói cho nàng biết mình đi trước, không trở về nhà, mà ở chỗ khác.

Vừa rồi nhìn thấy bộ dáng tự thỏa mãn của Samantha đã làm cho hấn không chịu nổi nhiệt, hướng chỉ Samantha còn liếm loạn trên mặt hấn, còn động tay chân với anh em của hấn, dục hỏa bị gọi lên rất mãnh liệt, mà cường chế dục vọng không phải là tính cách của hấn, đương nhiên muốn trở về khu nhà cao cấp tìm Tiêu Vi tiêu hóa, tốt nhất là có luôn Kim Hinh, vì sợ thân thể Tiêu Vi chịu không nổi, nói cho cùng thì “sức chống cự” của Kim Hinh vẫn cao hơn nàng.

Trải qua sự tình hôm nay, ấn tượng của Thạch Thiên trong Samantha đã có sự biến hóa rất lớn, biết hấn không phải là sắc lang giống như trong tưởng tượng, phải biết rằng, trong tình huống như vậy, đừng nói là sắc lang, chỉ cần là đàn ông “Có chỗ đứng và cứng chỗ đó” thì rất khó chịu sự khiêu khích của nàng, vô tình bắt đầu tin tưởng Thạch Thiên. Hơn nữa trong thời điểm nàng nguy hiểm nhất, hấn đã xuất hiện cứu nàng, cảm thấy chỉ cùng hấn một chỗ mới là an toàn, thấy hấn phải đi, vội la lên: “Cậu không đưa tôi về nhà sao? Cậu là trợ lý phụ trách an toàn cho tôi mà”.

Thạch Thiên tức giận nói: “Bây giờ là lúc nào rồi, lão tử đã tan ca rồi, cảnh sát sẽ đưa cô về”

Samantha bật thốt lên: “Nhưng tôi chỉ muốn cậu đưa tôi về” Lại cảm thấy người trước mắt vì một cái đã biến mất, từ xa truyền lại giọng nói của Thạch Thiên: “Lão tử không rảnh...” Samantha tức giận đến đỏ mặt, chợt thấy ánh mắt khác thường của Thạch Lệ, nhớ ra Thạch cảnh quan này cũng là thân nhân của Thạch Thiên, trên mặt nhất thời nóng lên, giải thích: “ Tôi... tôi sợ làm phiền các người...”

Trong lòng Thạch Lệ thâm than một tiếng, mỉm cười nói: “Không phiền, cô vào xe ngồi trước đi, tôi xử lý xong việc ở đây sẽ đưa cô về nhà, thuận tiện hỏi cô vài vấn đề của vụ án” Nói xong, đưa Samantha vào trong một chiếc xe cảnh sát, sau đó an bài vài người tìm kiếm những người mà Thạch Thiên nói, rồi đi vào trong nhà, cùng với những người khác thu thập chứng cứ.

Chờ khi Thạch Lệ thu xếp mọi chuyện, an bài tốt rồi mới trở về xe, phát hiện ra Samantha bởi vì quá mệt nhọc, nên đã ngủ gục đi, cũng không đánh thức nàng, muốn đưa nàng về nhà. Nhưng Samantha tối nay đã chịu quá nhiều kinh hãi, cho nên tinh thần vẫn đề cao, xe vừa khởi động đã liền tỉnh, lúng túng nói: “Thạch cảnh quan, thật xấu hổ, tôi không nhận được nên đã ngủ”.

Thạch Lệ mỉm cười nói: “Không sao đâu, cô tiếp tục ngủ đi, khi đến tôi sẽ gọi cô dậy, có chuyện gì thì để ngày mai nói”.

Samantha gật đầu, nhưng không ngủ nữa, lại hỏi lái xe của mình bây giờ như thế nào, bởi vì trước khi hôn mê nàng nhìn thấy lái xe vì cứu nàng nên bị ba người kia đánh ngã, Thạch Lệ cũng không giấu diếm, nói cho nàng biết lái xe đã bị thương, được Thạch Hiểu Mẫn đưa vào bệnh viện, không nguy hiểm tính mạng, hôm nay có thể cứu được nàng, cũng bởi vì lái xe đã gọi điện cho Thạch Hiểu Mẫn nhưng không nói chuyện.

Samantha rất cảm động, nhưng cũng thấy rất may mắn, nếu lái xe không kịp gọi điện thoại, hoặc là Thạch Hiểu Mẫn không hiểu chuyện, thì hậu quả hôm nay không cần nghĩ cũng biết. Vì thế muốn Thạch Lệ đưa đến bệnh viện để thăm người lái xe, Thạch Lệ cũng muốn đi tìm Thạch Hiểu Mẫn, nên đã đồng ý, nói cho người cảnh sát lái xe đưa các nàng đến bệnh viện.

115. Chương 115: Toàn Thành Phần Nộ

Khi đến bệnh viện, người lái xe đã được giải phẫu lấy viên đạn ra khỏi đùi, được đưa về phòng nghỉ ngơi, y tá không cho người đến quấy rầy, Thạch Hiểu Mẫn và vài người cảnh sát đang ngồi với nhau, tựa hồ như cũng biết được tin Samantha đã được giải cứu, nhìn thấy Samantha và Thạch Lệ cùng nhau đến bệnh viện, cũng không giật mình, vui mừng chạy lại thông báo cho Samantha biết thương thế của người lái xe, nói là lái xe cũng không bị thương đến xương cốt, cho nên không đáng lo ngại, chẳng qua chảy máu hơi nhiều, nên cần nằm nghỉ một thời gian.

Samantha như trút được gánh nặng, quay sang cảm tạ Thạch Hiểu Mẫn và Thạch Lệ, Thạch Hiểu Mẫn thấy vẻ mặt của Samantha đã mệt, khuyên nàng nên sớm trở về nghỉ ngơi, Samantha quả thật không chịu đựng nổi nữa rồi, gật đầu, do dự một chút rồi nói: “Hiểu Mẫn, em có thể đến ở với chị vài ngày được không?”

Tm vẫn chưa trả lời, thì Thạch Lệ đã lên tiếng: “Samantha tiểu thư, tôi muốn cùng Hiểu Mẫn đến nhà cô ở một thời gian ngắn, được không?”

Samantha vui mừng, cười nói: “Đương nhiên có thể”.

“Cảm ơn” Thạch Lệ nói.

Samantha cười: “Người cảm ơn nên là tôi mới đúng, vì tôi biết cô đến để bảo vệ tôi”.

Thạch Lệ mỉm cười: “ Không cần khách khí, đây là công việc của tôi”

Samantha chẳng những là người bị hại trong vụ án này, mà còn là nhân chứng quan trọng, mà đối phương lại là con trai của lão đại hắc bang HongKong, cho nên có thể làm ra chuyện bất lợi với Samantha, bảo vệ nàng là điều nên làm. Chẳng qua, Samantha là một nữ cường nhân điển hình, công việc bận rộn, tạp chí Dung Nhan lại là tạp chí nổi tiếng thế giới, cảnh sát cũng không thể yêu cầu chủ biên Samantha ngừng làm việc, để chịu sự bảo vệ. Hơn nữa, Samantha lại là con gái, phải một nam cảnh sát đến bảo vệ cũng không tiện, cho nên Thạch Lệ cảm thấy mình tự đi bảo vệ là hợp lý nhất, dù sao ban ngày cũng đã có Thạch Thiên bên cạnh, nàng cũng có thể trở về sở làm việc.

Ba người lái xe đi về biệt thự của Samantha, trước cửa đã có nhiều cảnh sát đang rửa dọn hiện trường, ngay cả Lưu Ngọc San và Triệu Gia Minh cũng đến, Lưu Ngọc San đại biểu cho cảnh sát HongKong tỏ vẻ quan tâm và an ủi đến Samantha, cũng mang Triệu Gia Minh đến hỗ trợ cho, bởi vì Triệu Gia Minh và Thạch Lệ làm việc cũng quen thuộc, cho nên làm việc này cũng dễ dàng hơn. Hơn nữa bọn họ cũng hiểu biết về tình huống của hắc bang HongKong hơn.

Mọi người sau khi vào nhà nói chuyện, Samantha mặc quần áo của người khác, cảm thấy cả người không tự nhiên, hơn nữa dáng người nàng cao gầy, mà Thạch Thiên lại tùy tiện chọn một bộ đồ đến, mặc trên người

nhìn có vẻ buồn cười, vì thế sau khi an bài phòng ở cho Thạch Lệ và Thạch Hiểu Mẫn, trở về phòng tắm rửa một cái, sau đó cũng không xuống dưới, mà trực tiếp nghỉ ngơi.

Thạch Lệ ở đại sảnh ngồi báo cáo cho Lưu Ngọc San về vụ án, cũng tỏ vẻ mình sẽ phục trách công việc bảo vệ cho Samantha, Lưu Ngọc San cũng không phản đối, chẳng qua nàng cũng không biết gì về thân thủ của Thạch Lệ, vì Thạch Lệ chưa từng hiển lộ ra trước mặt nàng, cảm thấy không yên tâm, cho nên an bài thêm một ít nhân viên cảnh sát thay phiên nhanh bảo vệ Samantha 24/7.

Bởi vì lái xe bị thương, cho nên ngày hôm sau một cảnh sát tạm thời chịu trách nhiệm lái xe cho Samantha, Samantha cũng theo Samantha đến tạp chí xã rồi mới trở về sở. Ngày hôm qua lục soát bằng chứng trong căn nhà kia cũng tương đối đầy đủ, chỉ cần đoạn phim trong camera cũng đã đủ định tội Trương Vĩ Hào, nhưng còn có bình thuốc và những cô gái khác.

Ba gã thủ hạ bắt cóc Samantha cũng thành thật khai báo, kể khai đầu tiên chính là người đã đi thiêu hủy ô tô thì gặp Thạch Thiên, cơ hồ chưa cần hỏi đã thành thật khai hết, yêu cầu duy nhất chính là mau đưa hắn đến bệnh viện.

Nhưng nhân viên y tế trong sở cảnh sát sau khi tiến hành kiểm tra thân thể của hắn, cảm thấy không có gì cả, nên không cần đưa đi bệnh viện thường, nhưng thật ra cần phải đưa đến viện tâm thần để kiểm tra một chút, bởi vì trong lời khai của hắn có không ít về thần tiên và ma quỷ, còn về vụ bắt cóc thì không có vấn đề. Sau khi phía cảnh sát xét nghiệm máu, phát hiện ra trong người hắn có dùng “đá”, cảm thấy do hắn chơi hàng nhiều nên sinh ra ảo giác. Tên này vốn là tinh thần hưng phấn vì sẽ được hưởng thức thân thể của Samantha, nên đứng là sau khi bắt cóc Samantha đã chơi hàng, lúc bị cảnh sát thẩm vấn thì hắn đã bộc phát mạnh mẽ, cũng bắt đầu hoài nghi tới qua mình có nhìn thấy ảo giác hay không, Thạch Lệ đương nhiên biết nguyên nhân là Thạch Thiên, chẳng qua không giải thích cho hắn biết.

Với việc Thạch Thiên xuất hiện tại hiện trường giải cứu Samantha, Thạch Lệ cũng báo cáo cấp trên rằng là người thân của mình, hơn nữa lại là bảo an của Samantha, nhận được điện thoại nên đến giải cứu, đương nhiên là đến sớm hơn người khác, còn các chi tiết khác đều biến mất. Chuyện trải qua sau đó chính là như vậy, cho nên cấp trên cũng không thấy có chỗ nào không hợp lý, nếu Thạch Lệ nói cho bọn họ biết tốc độ của Thạch Thiên nhanh như chớp, thân thủ có thể thông thiên, thì bọn họ ngược lại sẽ cảm thấy không hợp lý, có thể yêu cầu Thạch Lệ đi kiểm tra, xem có chơi hàng rồi sinh ra ảo giác hay không.

Còn chủ phạm Trương Vĩ Hào cả ngày hôm nay vẫn chưa được thẩm vấn, bởi vì từ lúc mang hắn về thì hắn vẫn chưa tỉnh, bác sĩ cũng không tìm ra nguyên nhân, đoán rằng có phải là do cái gạt tàn của Samantha đập trúng vào một nơi nào đó mà y học chưa nghiên cứu đến, nên trở thành người thực vật. Nhưng vụ án có phần nghiêm trọng, hắn lại có bối cảnh là con trai lão đại xã hội đen, nên không thể đưa đến bệnh viện kiểm tra, chỉ mời chuyên gia từ bệnh viện đến kiểm tra.

Các chuyên gia này giằng co nửa ngày rồi cũng mờ mịt, cảm thấy Trương Vĩ Hào trừ chỗ trên đầu bị đập ra, thì cũng không có vấn đề gì, mấy tên luật sư của Trương Vĩ Hào muốn xin phóng thích, cũng cảnh cáo phía cảnh sát mạng người rất quan trọng, phải chịu trách nhiệm về mạng sống của Trương Vĩ Hào, cấp trên cũng hiểu được, nên muốn đưa Trương Vĩ Hào đến bệnh viện điều trị, tránh để hắn chết trong sở cảnh sát, gây ảnh hưởng đến danh dự của cảnh sát.

Chỉ có Thạch Lệ là kiên quyết không đồng ý, nàng biết Trương Vĩ Hào vì bị Thạch Thiên điểm huyệt, không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là nàng vừa mới học nội công tâm pháp, không có năng lực giải huyệt, nhưng không thể nói nguyên nhân cho người khác biết, nên chỉ có thể kéo dài thời gian, cản trở thủ tục phóng thích.

Trong lúc mấy tên luật sư của Trương Vĩ Hào đang kháng nghị nghiêm trọng với cảnh sát, mà cảnh sát phá án, không để ý đến tin tức lộ ra ngoài, cho nên có rất nhiều, phóng viên vọt vào trong. Thạch Lệ vì không muốn kéo dài vụ án nữa, nên tuyên bố Trương Vĩ Hào đã tỉnh lại, chỉ là bị sút đầu mẻ trán một chút thôi, đưa Trương Vĩ Hào đến bệnh viện, còn cấp trên thì mừng rỡ phái cảnh sát ra phát ngôn, còn nói là Trương Vĩ Hào đã tỉnh lại, thân thể vô cùng khỏe mạnh, cũng tỏ vẻ hoài nghi Trương Vĩ Hào giả bộ hôn mê, muốn trốn tội, rồi quay sang phản kích với bên luật sư.

Vốn phía cảnh sát điều tra vụ án này phải giữ bí mật, bởi vì chẳng những liên lụy đến người nổi tiếng, hơn nữa còn mê gian, cường gian cùng với bắt cóc người nước ngoài, tất cả người bị hại đều là nữ, cho nên muốn

thu nhỏ lực ảnh hưởng của nó lại. Nhưng đám phóng viên chẳng những không quan tâm đến phía cảnh sát có coi trọng quyền lợi của nghi phạm hay gì gì đó, chỉ quan tâm đến vụ án của Trương Vỹ Hào, quan tâm đặc biệt đến vấn đề này mà thôi, là loại tin tức giống như là phát hiện bảo tàng và bắt đầu khai quật vậy, năng lực của những ký giả này cũng làm cho người ta giật mình, chỉ ngày hôm sau là đã công khai vụ án này ra.

Cũng may Thạch Lệ đã phát hiện ra, liền nghiêm khắc yêu cầu giữ bí mật, tư liệu của người bị hại trừ Samantha ra, thì những cái khác đám phóng viên tạm thời không tra ra được, mà Samantha cũng không bị thương tổn chân chính, được giải cứu đúng lúc, cho nên cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

Các phóng viên không thể tra ra nhân số cùng thân phận của người bị hại, mà bắt đầu phát huy trí tưởng tượng của bọn họ, rồi trên các giới truyền thông cũng cung cấp số người bị hại không giống nhau, từ mấy chục người lên đến mấy trăm người. Chẳng qua mấy chục hay mấy trăm, cũng đủ oanh động toàn thành, mọi người trong đủ tầng lớp xã hội đều tức giận, bất kể là thật lòng hay giả dối, cũng đều yêu cầu cảnh sát và tòa án nghiêm trị tội phạm, đặc biệt là tổ chức tìm lại những người bị hại, tổ chức vô cùng náo nhiệt, vừa hỗ trợ cho cảnh sát, đồng thời cũng tạo áp lực khá lớn cho phía cảnh sát và tòa án.

Cảnh sát và tòa án dưới áp lực này, cảm thấy càng kéo dài thì ảnh hưởng càng lớn, cho nên các loại suy đoán đều được đưa ra, dù sao, chứng cứ cũng đã vô cùng xác định, các giới của xã hội đều đã phối hợp, cho nên trình tự thi pháp cũng nhanh chóng không bị cản trở, bởi vì cũng là do nhiều người tức giận, cho nên quyết định tiến thẳng vào giai đoạn thẩm lý và phán quyết.

Đây cũng là điều mà Trương Bá Uy và đám luật sư do hắn mời đến không nghĩ đến, vốn vài tên luật sư tiếp xúc với cảnh sát, biết được chứng cứ rất xác thật, đều cảm thấy rằng cơ hội thắng kiện gần như là số không rồi, hơn nữa, chi tiết phạm tội vô cùng nghiêm trọng, nhất định sẽ không phán nhẹ. Cho nên dựa vào chi tiết Trương Vỹ Hào hôn mê bất tỉnh để xin chạy chữa, nếu trị không hết, thì xin ra nước ngoài trị liệu, nếu có thể tỉnh lại, thì tìm cơ hội giúp hắn bỏ trốn.

Bọn họ cảm thấy tình huống của Trương Vỹ Hào bây giờ, muốn xin đi bệnh viện để điều trị cũng không thành vấn đề, Trương Bá Uy cơ hồ cũng đã sắp xếp xong kế hoạch cứu con trai ra khỏi bệnh viện rồi, thật không ngờ Thạch Lệ, người chịu trách nhiệm vụ án này không muốn kéo dài nữa, muốn dùng truyền thông để gây áp lực cho cảnh sát. Nhưng bọn họ chưa nghĩ đến là, Trương Vỹ Hào lại đột nhiên tỉnh lại, mà đám phóng viên chưa có tin thì vẫn chưa rời đi, bắt đầu lấy tin này nọ, rồi phản bác kiến nghị um sùm, cũng thân thông quản đại tra ra được hành vi phạm tội của Trương Vỹ Hào, đưa tin, tạo thành hậu quả hiện tại...

Trương Bá Uy thấy con trai khó có thể chạy khỏi được thẩm lý và phán quyết định tội, tuy rằng ở HongKong không có tử hình, nhưng cũng là chung thân, nên trong lòng giận dữ, bởi vì hắn là quá nhiều chuyện xấu, đương nhiên sẽ không lo con trai bị trừng phạt không đúng tội. Xét cho cùng tất cả cũng bởi vì người cảnh sát phụ trách vụ án này cản trở, cho nên lập tức phái người đi điều tra Thạch Lệ, muốn để cho nàng “chôn cùng” con trai mình, mặt khác còn liên hệ với một gia tộc hắc bang có thể lực lớn tại Pháp, tặng rất nhiều quà, muốn tại Pháp và HongKong gây áp lực cho Samantha, muốn dùng đủ loại phương pháp để ngăn cản nàng ra tòa làm chứng.

116. Chương 116: Tiêu Diệt Gia Tộc Của Mày

Công việc của Thạch Lệ bây giờ hết sức khó khăn, bởi vì tất cả người bị hại đều không muốn ra tòa làm chứng, cũng đau khổ cầu xin phía cảnh sát vì các nàng mà giữ bí mật, tiêu hủy chứng cứ. Điều này cũng khó trách các nàng, bởi vì do tác dụng của thuốc, cho nên làm trò trong phim, thoát nhìn hết sức dâm dăng, nếu như đoạn phim này không cẩn thận bị lọt ra ngoài, cho dù mọi người biết nguyên nhân, thì hoàn cảnh xã hội bây giờ, cũng sẽ có rất nhiều ánh mắt khác thường nhìn, hơn nữa các nàng còn lo lắng bị hắc bang trả thù.

Cái này Thạch Lệ cũng hiểu, mà cũng không dám cam đoan cả đời nhân chứng sẽ không bị hắc bang trả thù, cảnh sát cũng lắm chỉ tiến hành bảo hộ các nàng trong thời gian các nàng làm nhân chứng. Nàng chỉ dám đi khuyên bảo, chẳng qua biết rằng không có hy vọng quá lớn.

Dưới tình huống không có nhân chứng, thì đoạn phim kia chỉ có thể làm bằng chứng phụ, người trong phim đều có biểu hiện sau khi dùng thuốc, mà thời gian trôi qua lâu như vậy, cũng không thể chứng minh các nàng đã bị ép dùng thuốc, bằng chứng này chỉ có thể xác định tội danh của Trương Vĩ Hào, trước hết là hành vi phạm tội của hắn với Samantha, mới có lý do làm cho bồi thẩm đoàn tin tưởng. Cho nên Samantha đương nhiên trở thành nhân chứng quan trọng nhất, điểm này cảnh sát biết, Trương Bá Uy cũng biết.

Dưới sự yêu cầu của cảnh sát, bây giờ Samantha cố gắng không ra ngoài, có việc gì cơ bản đều dùng điện thoại liên lạc, hoặc mời đối phương đến tạp chí xã để trao đổi, vụ án này đã làm dư luận xôn xao, ồn ào huyên náo, người khác cũng hiểu được.

Chẳng qua, mấy ngày nay nàng cũng chỉ có thể nhìn Thạch Thiên cùng các cô người mẫu trốn trong phòng an ninh muốn làm gì thì làm, rồi biến mất không biện pháp. Trong lòng khổ sở vô cùng, trước kia nàng là vì các cô người mẫu mà khổ sở, bây giờ lại không biết tại sao lại khổ, chính cô ta cũng không rõ, dù sao cũng là đau khổ. Đặc biệt nhớ đến đêm đó, Thạch Thiên biểu hiện chính nhân quân tử trước mặt nàng, cùng với biểu hiện dâm loạn của hắn với các cô người mẫu bây giờ, hai cái đi đôi với nhau, vừa tức giận muốn điên lên, lại khổ sở muốn chết.

Mỗi khi Thạch Thiên mỹ mãn đi ra khỏi phòng an ninh, xuất hiện trước mặt nàng, thì hai mắt nàng như muốn phun lửa vậy, hung hăng nhìn chằm chằm Thạch Thiên, không hề có chút nào gọi là cảm kích ân cứu mạng của hắn. Hơn nữa thỉnh thoảng trước mặt Thạch Thiên ưỡn ngực lên trước mặt Thạch Thiên, cố ý như vô tình làm ra vài động tác u nhả mê người, tựa hồ như muốn chứng minh với hắn rằng, mình không phải là cây gậy trúc lạnh như băng.

Thạch Thiên vừa thấy Samantha thi triển mị lực, liền liếc nàng một cái, sau đó lui về phòng an ninh tiếp tục triển miên với các cô người mẫu. Điều này làm cho Samantha vô cùng phẫn nộ, nghĩ thầm, mình vẫn rèn luyện, bảo dưỡng rất tốt, cảm thấy đáng người còn tốt hơn cả lúc làm người mẫu thế giới, bên ngoài đều bình luận như vậy, mà trong mắt hắn không hề có vẻ tán thưởng, ngược lại chỉ liếc mình một cái, rồi chuồn mất tiêu. Chẳng lẽ trong mắt hắn, mình khó coi đến như vậy sao? Trong lòng thầm mắng Thạch Thiên là đứa con nít không biết thưởng thức, trình độ thẩm mỹ bị thiếu hụt nghiêm trọng, không thể trị nữa. Nhưng Thạch Thiên lại xuất hiện, nàng lại thi triển mị lực, hy vọng khả năng thẩm mỹ của Thạch Thiên khôi phục lại bình thường, rồi thừa nhận sai lầm trước mặt nàng, kiểm điểm cùng với đánh giá lại, chẳng qua, kết quả vẫn chỉ là cái liếc mắt.

Thật ra thì... Thạch Thiên nhà ta cũng không phải là cảm thấy nàng khó coi nên rời đi, mà ngược lại là chịu mị lực của nàng kích thích, nên cần phải tìm mấy cô người mẫu để diệt “hỏa”, hắn đã trải qua mấy đời sinh mệnh, nên mọi vật cơ bản không thêm quan tâm, chỉ là đối với việc nam nữ yêu nhau, bởi vì chịu ảnh hưởng của sinh lý cường đại, không thể thoát khỏi, làm cho hắn hưởng thụ khoái cảm cũng đồng thời có chút buồn rầu bất đắc dĩ. Trước kia nhìn Samantha hắn không cảm thấy gì, nhưng bây giờ gặp nàng, đặc biệt là thời điểm nàng cố ý thi triển mị lực, chợt nhớ lại tình cảnh ngày đó, tiếp theo là dục hỏa dâng trào, hắn nhìn thấy được Samantha cố ý làm vậy, chỉ là thi triển mị lực, chứ chẳng có yêu đương gì cả, dưới sự ảo não đương nhiên là sẽ cho Samantha một cái liếc.

Thạch Thiên sau khi cùng hai cô người mẫu triển miên xong, tắm rửa một cái, thì cô gái trực sảnh gọi hắn lại, đưa cho hắn một phong thư nhờ chuyển cho Samantha. Nói là do bên công ty chuyển phát đến, Thạch Thiên cầm lấy phong thư đẩy cửa vào trong phòng làm việc của Samantha, ném phong thư lên bàn, sau đó ngồi xuống ghế salon.

Samantha nghe thấy có người tiến vào, cũng biết đó là Thạch Thiên, chỉ bởi vì chỉ có hắn mới không gõ cửa mà bước vào mà thôi, đầu tiên là ưỡn ngực, xong rồi mới ngẩng đầu, cầm lấy phong thư, trên mặt có viết tên của mình, hỏi: “Cái gì đây?”

Thạch Thiên rõ ràng là không nhìn đến nàng, lắc đầu hỏi: “Tôi là sao biết, có phải cho tôi đâu”.

Samantha mở thư ra, bên trong rút ra một viên đạn, trong lòng cả kinh, còn có một bức ảnh, vội cầm lên, không nhìn được hết lên một tiếng a... kinh hãi, chỉ thấy tấm ảnh này là ảnh chụp cha mẹ sống ở Pháp, vội vàng gọi điện qua Pháp, nhưng được một lúc cũng không ai bắt máy, gọi đi động cũng không được.

Thạch Thiên nghe thấy âm thanh khác thường của Samantha, đứng dậy đi đến trước bàn của nàng, thấy viên đạn và tấm ảnh, hỏi: “Là cha mẹ của cô?”

Samantha kinh hoàng gật đầu, run giọng nói: “Bọn chúng tìm được nhà tôi ở pháp, dùng cha mẹ để uy hiếp tôi... Thạch Thiên... bây... bây giờ phải làm sao?”

Thạch Thiên cầm lấy viên đạn, cười ha hả nói: “Biện pháp này tôi đã thấy trên TV rồi, không ngờ cũng có thể gặp được”.

Samantha giận dữ nói: “Cậu... cậu còn nói giỡn được sao?”

Thạch Thiên biết trong lòng nàng lo lắng, ngược ngùng cười nói: “Yên tâm, nếu là thư uy hiếp, thì cha mẹ cô tạm thời cũng không có chuyện gì đâu, bằng không thì lấy cái gì uy hiếp cô, cần phải xem bọn họ muốn gì từ cô”.

Trong lòng Samantha hơi hơi bình tĩnh lại, thấy phong thư không còn đồ, lật lật tấm ảnh, phát hiện ra mặt trái có viết tên một quán trà, cũng yêu cầu Samantha không mang cảnh sát đến, khuya hôm nay đến. Samantha không nhận được hỏi Thạch Thiên phải làm sao, Thạch Thiên kêu nàng nói địa chỉ và thời gian cho hắn biết, sau đó kêu nàng đưa điện thoại di động đây, gọi cho Braid của Thiên Thạch Đồng Minh, nói cho hắn biết tình huống của người nhà Samantha, rồi dặn dò nếu người đã bị bắt, thì cứu trở về. Nếu thật sự không cứu được, thì gọi điện cho hắn biết, Braid đương nhiên lập tức đồng ý, cũng lập tức đi an bài.

Samantha biết sau lưng Thạch Thiên có thể lực rất lớn, nếu không Quý TS cũng sẽ không mua tạp chí Thiên Tư, mà thoát nhìn không biết thể lực sau lưng hắn có thể giải cứu được cha mẹ của mình không, chẳng qua nhìn nét mặt thoải mái của hắn, ít nhiều gì cũng bị cuốn hút, nên yên tâm một chút.

Cha mẹ của Samantha đang ở Paris, Braid thì đang ở Hoa Kỳ, lập tức ra lệnh cho phân bộ Thiên Thạch Đồng Minh ở Paris, sau đó gọi điện cho thủ lĩnh gia tộc hắc bang lớn nhất tại Paris, Matt, một cú điện thoại, bên kia, Matt nghe Braid nói xong, không nhận được run giọng trả lời: “Braid tiên sinh... tôi... thật xin lỗi... tôi không biết họ là người của ngài...”

Braid giật mình, lập tức hiểu được chính là gia tộc Matt làm, vội hỏi: “Mày đã làm gì bọn họ? Thiếu đi một cọng tóc tao sẽ diệt cả gia tộc nhà mày, kể cả con gián con chuột...”

Bên kia, Matt toát mồ hôi lạnh, vội hỏi: “Bọn họ rất an toàn, chúng tôi chỉ mời hai người đến làm khách... mời đến làm khách thôi, tôi lập tức đưa bọn họ đi an dưỡng... Braid tiên sinh, tôi thật sự không biết... ngài nhất định phải tin tưởng tôi, chỉ cần ngài tha thứ, yêu cầu gì tôi cũng đáp ứng...”

Braid trầm nghĩ, người còn trong tay hắn, cũng không thể ép hắn, cho nên nói: “Tao lập tức cho người đến đón, chuyện an dưỡng không cần mày quan tâm, về phần có thể tha thứ hay không, tao không thể nói trước được, nhưng mà tao tin mày không biết thật, nên sẽ cầu tình thay mày”.

Trong lòng Matt chấn động, nghĩ thầm, chẳng lẽ người mình bắt có liên quan đến lão già trăm tuổi của Thiên Thạch Thành Bảo sao, ngay cả Braid cũng không thể quyết định tha thứ cho mình hay không, cả kinh đến nỗi toát mồ hôi ướt hết cả người. Gia tộc bọn chúng ở Paris cũng có chút lịch sử, nên cũng biết được chuyện Thiên Thạch Thành Bảo tàn sát cả ba đại gia tộc lớn ở châu u trăm năm trước, hơn nữa còn đến Thiên Thạch Thành Bảo tổ về trung thành, mỗi năm đều có nhiều quan hệ, cho nên thực lực của Thiên Thạch Thành Bảo cũng rất rõ ràng.

Thiên Thạch Thành Bảo trong mắt các gia tộc có chút lịch sử, cơ hồ cũng giống như Thạch Thiên trong mắt đám người Braid vậy, đã được thần hóa hết rồi, trước kia chỉ một người mà đã giết sạch ba đại gia tộc, bây giờ trong thành đã có đến hơn ba trăm người rồi, làm sao mà không sợ chứ. Vả lại với uy tín của Thiên Thạch Thành Bảo, không cần mình động thủ, ra lệnh một tiếng, thì các gia tộc khác cũng sẽ không chùn bước, liên hợp lại tiêu diệt bọn họ, thừa cơ chiếm đoạt địa bàn béo bở này.

Trong điện thoại, Braid không dám hỏi Thạch Thiên tình huống cụ thể, trong lòng cũng rất muốn biết bên phía Thạch Thiên đã xảy ra chuyện gì, có thể xuất lực thay Thạch Thiên giải quyết được không. Vì thế liền hỏi Matt, Matt còn đang do dự, cho dù Braid không hỏi, thì hắn cũng quyết định nói ra, lần này khai ra là lão đại của Đông Thắng bang tại HongKong nhờ vả, không rõ tình huống, rồi còn xin lỗi tòa thành um sùm.

Braid vẫn không biết ý của Thạch Thiên là gì, nên không nhiều lời với hắn, cũng không hứa là sẽ tha thứ cho hắn, chẳng qua, chỉ cần thấy hai người bị bắt không tổn thương gì, thì sẽ cầu tình thay hắn. Sau đó cúp điện thoại, lại gọi đến người ở Paris, để cho bọn họ đi đón người, sau một giờ, người ở Paris gọi đến,

báo là đã đem người an toàn trở về nhà, rồi cũng phái người tiến hành bảo hộ, mới chính thức yên tâm, sau đó gọi điện cho Thạch Thiên, báo cáo tình huống.

117. Chương 117: Lão Tử Mới Lười Nói

Vốn Braid còn muốn hỏi Thạch Thiên rằng, có cần phái người đi HongKong tiêu diệt Đông Thắng bang không, nhưng những lời này không dám nói ra, vì dù sao Thạch Thiên cũng từng nói nhiều lần, không có sự cho phép của hắn thì không được quản chuyện của hắn, cho nên một mình Braid tự tra hỏi nguyên nhân cùng như ai đã phạm vào kiêng kị của chủ nhân, nói ra nhất định sẽ bị chủ nhân chửi, mà trong lúc hắn do dự thì Thạch Thiên đã cúp điện thoại.

Braid đấu tranh tư tưởng nửa ngày, cuối cùng cắn răng, phát ra mệnh lệnh đến các phân bộ thế giới: Đi HongKong!

Trong nhất thời, các phân bộ trên khắp thế giới của Thiên Thạch Đồng Minh đã lựa chọn những tinh anh quan trọng nhất, từ Thiên Thạch Thành Bảo phái ra các chủ quản dẫn các phân bộ của mình đi, mấy chục chiếc máy bay từ các hướng khác nhau đồng thời bay đến HongKong, Braid cũng tự mình mang người đến HongKong, hắn đã hạ quyết tâm đi HongKong trước rồi tính, lỡ như chủ cần yêu cầu nhân thủ, thì cũng tiện làm việc, nếu mà không cần thì coi như là đi du lịch, cùng lắm thì nghe chửi mấy câu thôi, cũng không có gì ghê gớm lắm.

Thật ra nếu muốn diệt một hắc bang HongKong, cho dù Thạch Thiên không tự mình ra tay, thì cũng không yêu cầu mang nhiều người như vậy, chỉ cần tùy tiện chọn vào người trong thành bảo là đủ rồi. Đông Thắng mặc dù có mấy vạn người, nhưng phần lớn là côn đồ đầu đường xó chợ, chỉ thuộc giai đoạn chơi đùa với dao chọt dũa hầu mà thôi, chỉ cần tiêu diệt vài người quan trọng trong bang là đủ rồi.

Cái này Braid đương nhiên biết rõ, cái hắn lo bây giờ là không biết ý của Thạch Thiên thế nào, đối phương không nhằm vào Thạch Thiên, mà là người bên cạnh Thạch Thiên. Mang mấy chục chiếc máy bay đến HongKong chỉ là vì muốn đem người của Đông Thắng khống chế lại, chứ không phải tiêu diệt, làm cho bọn chúng không thể quấy rầy đến Thạch Thiên và người bên cạnh Thạch Thiên. Còn một điều nữa chính là Thiên Thạch Đồng Minh vốn muốn nhổ sạch các thế lực ở HongKong và vùng xung quanh HongKong, nếu Thiên Thạch thành bảo chuẩn bị đến HongKong, thì Braid sẽ để lại một số người ở đây, nên đương nhiên là mang theo rất nhiều người, hơn nữa tất cả đều là những người đủ tư cách trong tương lai trở thành thành viên của Thành Bảo.

Thạch Thiên không biết cú điện thoại này của hắn đã triệu tập mấy ngàn cao thủ tinh anh của Thiên Thạch Đồng Minh đến HongKong, nếu mà biết thì hắn ta sẽ trực tiếp đi ra sân bay “đón tiếp” tất cả, sau đó ném toàn bộ vào trong máy bay đuổi về, chỉ lưu lại một mình Braid để đập.

Đáng tiếc hắn còn chưa biết, nên tâm tình vẫn rất tốt, hơn nữa còn hết lời khen ngợi Braid vài câu, cúp điện thoại rồi mỉm cười nói cho Samantha biết cha mẹ nàng đã trở về nhà, Samantha không thể tin được là Thạch Thiên chỉ gọi một cú điện thoại, một tiếng sau thì cha mẹ đã được giải cứu, vội vàng gọi điện qua nhà cha mẹ ở Paris, quả nhiên trong điện thoại truyền ra giọng nói quen thuộc của mẹ.

Mẹ và cha nàng vừa mới được đưa về nhà, vẫn chưa hết sợ, vừa muốn gọi điện cho Samantha hỏi xem nàng ở HongKong xảy ra chuyện gì, Samantha biết vụ án bên HongKong của mình thế nào cũng sẽ bị cha mẹ biết, nên không giấu diếm, chẳng qua đã giảm bớt rất nhiều chi tiết, cho nên nói ra cũng không còn nhiều vấn đề.

Cái này thì cha mẹ nàng tin tưởng, bởi vì lúc họ bị bắt đi, thái độ của đối phương vô cùng ác liệt, mà lúc đưa bọn họ trở về thì vô cùng cung kính, trở thành khách quý, cũng hiểu được là con gái nhất định là đã giải quyết xong mọi chuyện, nhưng mà lúc gọi điện cũng lải nhải vài câu, dặn này phải cẩn thận này nọ.

Samantha cúp điện thoại, sau đó cảm kích nhìn Thạch Thiên, trong lòng cảm kích hắn ngày hôm nay cứu cha mẹ mình còn hơn cái bữa cứu mình, lao ra khỏi chỗ ngồi chạy đến ôm Thạch Thiên, nhưng mà thân hình Thạch Thiên chợt lóe, làm nàng ôm hụt, nhất thời không dừng được, ngã xuống ghế sa ***, nhất thời thẹn quá hóa giận, tức đến đỏ mặt hét âm lên: “Cậu... cậu... thật quá đáng... tôi chỉ muốn cảm ơn... chẳng lẽ... chẳng lẽ tôi làm cậu thấy ghét dữ vậy sao?”

Thạch Thiên biết nàng hiểu lầm, cũng không thể giải thích từ cái đêm cứu nàng xong, rồi bị nàng “dê” qua, cùng với biểu hiện dâm dăng lúc đó, mấy cái này càng thêm quá đáng, nhưng hắn cũng chẳng giải thích làm gì. Chẳng qua, từ cách đối xử của Samantha với Đơn Nghi Nhã, nên ấn tượng về nàng cũng trở nên tốt hơn, nên không muốn làm tổn thương nàng, vận khởi Thanh Tâm quyết, sau đó nói: “Vậy cô cứ tỏ vẻ một lần nữa đi, tôi tuyệt đối không né”.

Samantha thấy hắn đang chờ đợi trong đau khổ, tức đến run cả người, đứng dậy từ ghế salon, đi đến bên cạnh Thạch Thiên, phụng phịu nói ra hai chữ “cảm ơn...” sau đó bước lại bàn làm việc, ngồi xuống ghế nhắm mắt không để ý đến hắn.

Thạch Thiên nhẹ nhàng thở phào, vừa định đi ra ngoài, Samantha mở mắt ra nói: “Cậu chờ một chút...”

Thạch Thiên quay đầu lại, kinh ngạc nói: “Gì nữa... còn muốn.... cô vẫn còn muốn nữa hay sao?”

Samantha tức nhưng phải hít sâu trấn tĩnh lại, bình tĩnh cảm xúc, nói: “Tôi muốn cậu theo tôi đến quán trà nói chuyện với bọn họ...”

Thạch Thiên nói: “Cha mẹ cô đã về nhà an toàn rồi, còn nói cái gì nữa?”

Trên mặt Samantha lộ vẻ lo lắng: “Lỡ như bọn họ lại đi tìm cha mẹ tôi thì sao?”

Thạch Thiên nói: “Yên tâm đi, tôi đã kêu người bảo vệ bọn họ, không ai dám đụng vào đâu”.

Samantha vội la lên: “Người của cậu cũng không thể bảo vệ cha mẹ tôi mãi được, nếu không nói chuyện rõ ràng với họ, làm sao mà tôi yên tâm được, sợ bọn họ lại làm ra chuyện gì đó”

Thạch Thiên cười nói: “Bọn chúng nhất định là muốn cô không ra tòa làm nhân chứng, cô có đồng ý không?”

Samantha dứt khoát lắc đầu: “Loại bại hoại vũ nhục phụ nữ như vậy, làm sao có thể buông tha được, phải làm cho hắn bị pháp luật nghiêm trị, cái này không phải là tôi đòi công đạo cho riêng tôi, mà còn đòi công đạo cho những người đã bị hắn hại”

Thạch Thiên cười nói: “Vậy thì đi nói chuyện làm gì, có đồng ý đâu”.

Samantha giật mình, cảm thấy lời của Thạch Thiên rất đúng, nhưng chuyện này quan hệ đến an nguy của cha mẹ, nếu không đi, sợ đối phương điên cuồng lên, lại đi làm tổn thương cha mẹ, phải biết rằng, người đắc tội chính là con trai của lão đại hắc bang, cho dù thế lực sau lưng Thạch Thiên có lớn, thì cũng khó làm cho đối phương không quản việc của con mình? Trong lòng càng nghĩ càng loạn, lẩm bẩm: “Vậy... vậy phải làm sao bây giờ?”

Thạch Thiên suy nghĩ, nếu để cho người của tòa thành bảo vệ cho người nhà của Samantha thì cũng không phải biện pháp, loại tình huống đề phòng người khác đến hại này không phải là tính cách củ a hắn, thở dài nói: “Còn có thể làm gì, lão tử đi với cô!”

Samantha kinh ngạc nói: “Không phải cậu nói là đi cũng không có kết quả sao?”

Thạch Thiên cười ha hả nói: “Cô đi đương nhiên không có kết quả, tôi đi mới không có vấn đề”.

Samantha tò mò hỏi: “Cậu chuẩn bị nói cái gì?”

Thạch Thiên không kiên nhẫn nói: “Nói cái gì, lão tử mới lười nói”.

Samantha nghĩ rằng Thạch Thiên muốn dùng thế lực sau lưng hắn sống chết với Đông Thắng, càng thêm lo lắng, vội hỏi: “Được rồi, hay là không đi, đừng làm mọi chuyện ầm ĩ...”

Thạch Thiên cười nói: “Chuyện này muốn ầm ĩ cũng không lớn, chẳng qua cô không đi cũng không sao, tôi đi là được”

Samantha làm sao yên tâm để hắn tự đi, sợ hắn càng làm to chuyện, đến lúc đó muốn nói cũng không nói được, cũng sợ Thạch Thiên gặp nguy hiểm, dù sao HongKong cũng là địa bàn của đối phương, lắc đầu nói: “Đây là chuyện của tôi, tôi đương nhiên muốn đi”

Thạch Thiên nói: “Tùy cô, chẳng qua, cô cũng biết lão tử có một người thân là cảnh sát, hơn nữa lại là người phụ trách vụ án này, cũng phụ trách an toàn của cô, cô tự đi tìm nàng mà hỏi, tôi không muốn vì chuyện này mà bị nàng trách”

Samantha gật đầu: “Tôi biết, tôi sẽ không làm cho cậu và Thạch Lệ khó xử” nàng và Thạch Lệ đều là những nữ cường nhân tham công tiếc việc, tính cách cũng tương tự nhau, hơn nữa đều có tinh thần trọng nghĩa, chỉ là lĩnh vực làm việc khác nhau, mấy ngày nay tiếp xúc với nhau, cũng hiểu biết nhau đôi chút, cũng đã đem đối phương trở thành bạn tri kỉ, cho nên trực tiếp gọi tên, cũng không phải là quan hệ được bảo vệ và bị bảo vệ, chuyện này nàng cũng không muốn gặt Thạch Lệ.

Một lát sau, Samantha lại nói: “Thật ra cậu cũng không xấu, đã cứu tôi còn cứu cha mẹ tôi, tôi không biết làm thế nào để cảm ơn cậu, chỉ là lời lẽ của cậu luôn làm cho người ta cảm thấy tức giận, vô cùng chán ghét...”

Thạch Thiên nói: “ Tôi cũng không để cô thích tôi”.

Samantha cũng biết là hẳn sẽ không nói gì hay ho được, đỏ mặt nói: “Ai muốn thích cậu, loại người như cậu có người thích mới lạ, đều bị chọc giận đến chết hết rồi...” Nhưng nghĩ đến các cô người mẫu trong tạp chí, tựa hồ ai cũng đều thích tên đáng ghét cực độ này, chỉ có thể thầm than trong lòng, nói: “Cậu có thể nói cho tôi biết là ai đã cứu cha mẹ tôi không? Tương lai gặp nhau còn biết cảm ơn người ta, còn nữa, cậu rốt cục là ai, tại sao lại đến đây làm bảo an?” Vấn đề này vẫn luôn nằm trong nghi vấn của nàng, trước kia nàng không có cảm tình gì với Thạch Thiên, cho nên không hỏi, bây giờ Thạch Thiên lại có ân với nàng, cho nên ấn tượng sắc lang cũng thay đổi.

Thạch Thiên không muốn nói chuyện của Thiên Thạch Thành Bảo, cười nói: “Cô cũng không cần biết, tôi là ai cũng không sao, bởi vì rảnh rỗi không có chuyện gì, cho nên đến đây bảo vệ các người không bị đâm tặc quấy rầy”

Samantha liếc mắt nhìn hắn: “Đừng cho rằng tôi không biết gì hết, chỉ là muốn chứng thật thôi, có phải vừa rồi cậu vừa gọi cho Quý TS?”

Thạch Thiên cảm thấy kỳ quái, mặc dù khi nãy hắn quả thật có gọi cho Quý TS, nhưng làm sao Samantha biết được hắn có quan hệ với Quý TS? Kinh ngạc nói: “Làm sao cô biết?”

Samantha trách mắng: “Sao mà không biết được, nếu không thì tại sao lại mua tạp chí Dung Nhan, yêu cầu tôi không được quên chuyện của cậu”.

Thạch Thiên trừng mắt nói: “Bọn họ mua lại tạp chí khi nào?”

Samantha nói: “Chính là... là cái ngày tôi chạy vào phòng an ninh đó”.

Thạch Thiên giận dữ nói: “Đám tiểu tử này... mẹ nó.... dám âm thầm theo tôi!”

Samantha kỳ quái nhìn Thạch Thiên, nghĩ thầm, người ta rõ ràng nghĩ cho cậu, có gì mà tức giận.

118. Chương 118: Đàm Cái Đầu Người

Sau khi tan việc, Thạch Thiên cùng Samantha và Thạch Hiểu Mẫn về nhà cùng nhau, theo yêu cầu của Thạch Lệ, mấy ngày nay tan việc đều đem hai người này về biệt thự của Samantha trước rồi muốn làm gì thì làm, ở trong mắt Thạch Lệ, Thạch Thiên hộ tống đương nhiên là an toàn hơn đám cảnh sát bình thường rồi.

Vốn Thạch Thiên đưa các nàng về nhà sẽ lập tức đi ngay, không ở lại ăn cơm, mấy ngày nay hẳn đương nhiên không về căn nhà ở Đông Phương Hoa Viên, mà trở lại căn nhà cao cấp trên đỉnh núi, hưởng thụ Tiêu Vi ôn nhu và Kim Hinh cuồng nhiệt, Thạch Lệ nhìn thấy Thạch Thiên hôm nay lại nhìn thấy Thạch Thiên ngồi xuống ghế salon, kỳ quái hỏi: “Hôm nay cậu ở đây ăn cơm?”

Thạch Thiên gật đầu nói “ừ” rồi mở TV lên coi.

Thạch Lệ nói: “ Tại sao không nói sớm, tôi chỉ làm cơm ba người ăn, không đủ cho một mình cậu, cậu chịu khó chờ nha” Mấy ngày nay nàng tan ca sớm, nên trở về biệt thự sớm hơn Samantha, cũng tiện việc đón phần bảo vệ các nàng từ Thạch Thiên, thì tự nhiên cũng gánh vác nhiệm vụ nấu cơm.

Cơm nước xong, Samantha giao phong thư bữa nay cho Thạch Lệ coi, nói chuyện xảy ra hôm nay cho nàng biết, cùng với việc muốn đi với Thạch Thiên đến quán trà nói chuyện với họ. Thạch Lệ đầu tiên là kinh ngạc về việc Thạch Thiên gọi một cú điện thoại là cứu được cha mẹ Samantha, chẳng qua, trên người Thạch Thiên vốn có nhiều việc lạ, chỉ là do hắn không nói nên Thạch Lệ không hỏi, huống chi bây giờ đang suy nghĩ về thỉnh cầu của Samantha.

Lão đại Đông Thắng Trương Bá Uy muốn dùng cha mẹ của Samantha bên pháp đến uy hiếp nàng, làm cho Thạch Lệ bất ngờ, nàng cũng không biết Thạch Thiên đã dùng biện pháp gì để cho cha mẹ Samantha, cho nên cũng có suy nghĩ như Samantha, cảm thấy không thể phòng bị cả đời được, nhưng trừ phi là đồng ý không ra tòa, nếu không đi thì coi như xong, nên nhất thời do dự, khuyên Samantha tốt nhất đừng đi.

Nhưng trong lòng Samantha lo lắng cho an nguy của cha mẹ, quyết ý muốn đi nói rõ ràng với bọn họ, Thạch Lệ đành phải nhìn về phía Thạch Thiên, hỏi hắn có cam đoan được an toàn của Samantha hay không, đến khi Thạch Thiên thoải mái khẳng định, thì mới yên tâm. Tuy rằng cảm thấy có nói chuyện thì cũng không có kết quả, nhưng cái này liên quan đến an nguy của cha mẹ người khác, cũng không thể khuyên nữa, liền lái xe đưa bọn họ đi, ở ngoài chờ bọn họ. Nghĩ thầm, quán trà là nơi công cộng, cho dù đối phương có lợi hại thì không cũng không thể đến mức giết Samantha được, chẳng qua, nếu không có Thạch Thiên, thì nàng chắc chắn không đồng ý để Samantha đi.

Sắp đến giờ rồi, cho nên ba người lên xe xuất phát, chiếc xe cảnh sát đậu tại cửa thấy Thạch Lệ cùng Samantha đi ra, cũng không nghĩ nhiều, vì nhiệm vụ của họ là canh giữ xung quanh nhà Samantha, mặc kệ là Samantha có nhà hay không, cũng không thể rời đi, để tránh sát thủ muốn giết Samantha xuất hiện gần nhà.

Trước khi đến quán trà, Thạch Lệ tìm một chỗ đậu xe cách quán trà một đoạn, sau đó yêu cầu Thạch Thiên sau khi Samantha nói chuyện với bọn họ xong, phải nhanh chóng đưa Samantha về xe, lại lo lắng đối phương là người từng trải, nên không cho Samantha mang máy nghe trộm, sợ bị đối phương tra được, ngược lại càng không nói được gì, nên yêu cầu điện thoại của Samantha sẵn sàng kết nối với điện thoại của mình, nếu phát hiện tình huống không ổn, liền trực tiếp gọi đến cầu cứu. Thạch Thiên cười nói không có chuyện gì đâu, Thạch Lệ liếc hắn một cái, sau đó mới để cho bọn họ xuống xe.

Thạch Thiên cùng Samantha vào quán trà, một người đi đến trước mặt bọn họ, nhìn kỹ Thạch Thiên, mới nói: “Samantha tiểu thư, xin theo tôi lên lầu hai” Nói xong, cùng dẫn đường lên lầu hai.

Khi lên lầu hai, dẫn đến một hành lang, rẽ vào trong một cái phòng cuối cùng, ngoài cửa có hai tên cao to ngăn hai người lại nói: “Samantha tiểu thư, người hầu của cô không thể đi vào, kêu hầu đợi bên ngoài, chúng tôi còn phải kiểm tra người của cô, để tránh bị cảnh sát nghe lén” Ngữ khí nói chuyện rất khách khí, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về bộ ngực của Samantha, lộ ra vẻ dâm dăng, rõ ràng là muốn thừa cơ chiếm tiện nghi.

Không đợi Samantha nói chuyện, Thạch Thiên đã phất tay cho mỗi tên một cái tát, làm hai tên văng đi hai hướng, đầu đập vào tường, không kịp nói gì liền hôn mê, người dẫn đường nhìn thấy chấn động, trừng mắt nhìn Thạch Thiên vừa định kêu dừng tay, thì bị Thạch Thiên tặng cho một cái tát, tên này cũng bay thẳng vào tường, ngã xuống ngất đi.

Samantha lúc này mới kịp phản ứng, run giọng nói: “Chúng ta... tới đàm phán, sao cậu lại dám ra tay? Một lát làm sao nói chuyện?”

Thạch Thiên không kiên nhẫn nữa, nói: “Đây là phương pháp nói chuyện của lão tử, cô không cần lên tiếng, nhìn tôi “đàm” với bọn chúng là được” Nói xong, đập bay cánh cửa, kéo Samantha đang lo lắng vào.

Trong phòng, Trương Bá Uy đang cầm chén trà uống, thì đột nhiên cảm thấy căn phòng rung lên, sau đó một tiếng vang thật lớn, cánh cửa bay đi, rơi trúng ngay một tên thủ hạ đang đứng bên cạnh hắn, giật mình đến nỗi chén trà trong tay cũng không giữ được, rót cái “beng” xuống đất, vỡ vụn, sau đó nhìn thấy một thiếu niên đang kéo Samantha vào, ngồi đối diện hắn.

Trương Bá Uy cùng ba tên thủ hạ nhìn thấy một tên bị cửa dè nằm trên mặt đất mà choáng váng, bọn họ đều đã nghe danh của Thạch Thiên, chẳng qua chưa tận mắt chứng kiến. Từ sau khi Cường Điền Thái Lang chết, Yakuza hoài nghi là người của Đông Thắng để lộ tin tức ra ngoài, liền tự mình phái người đến điều tra Thạch Thiên, Cường Điền Trí Tàng dẫn người đến HongKong cũng chỉ nhờ Đông Thắng an bài chỗ ở, sau đó biến mất, không nói cho bọn chúng biết kế hoạch hành động với Thạch Thiên. Cho nên cũng không nhận ra Thạch Thiên, cũng không biết Thạch Thiên bây giờ đang làm việc cho tạp chí xã, hơn nữa chuyện Thạch Thiên cứu Samantha, Thạch Lệ đã cố tình giấu diếm, cho nên không làm cho Trương Bá Uy chú ý.

Trương Bá Uy dù sao cũng là lão đại, trải qua rất nhiều vụ đàm phán hung hiểm rồi, lập tức bình tĩnh, trầm giọng nói: “Samantha tiểu thư, đây là ý gì? Dường như không có thành ý đàm phán với tôi...”

Samantha thật sự không biết nên nói sao, há miệng thở dốc, nhưng chẳng nói ra chữ nào.

m thanh của Thạch Thiên lạnh lùng vang lên: “Đàm cái đầu người! Người lập tức quỳ xuống cầu xin Samantha tha thứ, sau đó tự mình leo ra ngoài cửa sổ là được”.

Trương Bá Uy cười ha hả nói: “Samantha tiểu thư, cô cho là cô mang một bảo tiêu biết công phu đến đây, là có thể hù dọa tôi sao?” Tức giận ho một tiếng, lập tức tên đứng sau lưng móc súng lục ra nhắm ngay Thạch Thiên nói: “Tiểu tử, muốn chết à, dám nói chuyện với lão đại của tao như vậy” Nhưng không nổ súng, dù sao ở đây cũng đông người, nghĩ rằng Thạch Thiên là loại con nít không biết trời cao đất rộng, nhìn thấy súng chắc chắn là sợ phát run lên.

Thạch Thiên thối nhẹ một ngụm chân khí, làm chén trà trên bàn bay lên đánh trúng cổ tay cầm súng của tên này, tên này nhất thời cảm thấy đau nhức, làm rơi súng lục ra, tiếp theo, bóng người chột lóe, Thạch Thiên đã đến trước mặt bốn tên thuộc hạ, rầm rầm ầm ầm, rồi sau đó trở về chỗ ngồi, cười lạnh nói: “Nhìn cho rõ đi, dám nói chuyện với lão tổ tông như vậy à” Bốn tên kia đã đơ ra một đồng, miệng sùi bọt mép, đầu giống như miếng thịt heo kho tàu, chờ khi Thạch Thiên nói xong thì mới như không còn xương cốt ngã xuống đất.

Trương Bá Uy quay đầu lại, nhìn bốn gã thuộc hạ, trong lòng kinh hãi, chợt nhớ đến một người, nói: “Mày... mày có phải là Thạch... Thạch Thiên?” Nghĩ thầm, người này thoát nhìn chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, tại quán bar đánh bị thương hai trăm bang chúng, thân thủ lại quỷ dị, trừ hấn ra thì có thể là ai?

Thạch Thiên tức giận nói: “Mẹ kiếp, biết lão tổ tông là ai, còn không biết quỳ xuống?”

Trương Bá Uy gặp phải sát tinh, trong lòng hối hận vì đã mang quá ít người đến, hấn không ngờ Samantha lại có phản ứng ghê gớm vậy, nhưng mà, hấn vẫn còn chỗ dựa, nên trầm giọng nói: “Samantha có phải không tin cha mẹ của cô đang nằm trong tay tôi không, tôi bây giờ có thể gọi điện cho một người bạn ở Pháp, cho cô nghe giọng của bọn họ một chút, sau đó sẽ nói chuyện” Nói xong cười lạnh móc điện thoại ra gọi cho Matt, điện thoại vừa chuyển, vừa báo tên mình, định vấn an, thì bên này Matt đã mở miệng chửi hấn một tiếng “Con mẹ mày!” Sau đó dùng tiếng Anh giận dữ chửi: “Về sau mày đừng xuất hiện ở Pháp, bằng không tao sẽ làm cho mày chết rất khó coi!”

Trương Bá Uy giật mình nói: “Tôi... tôi là Trương Bá Uy” Nghĩ thầm, có phải là Matt đã nghe lầm người không, nhưng trong điện thoại lại truyền ra tiếng chửi: “Con mẹ mày!” Sau đó Matt lại nói: “Tao đang nói mày đó!”

Trương Bá Uy kinh hãi, không nghĩ ra mình đã đắc tội gì với hấn, chẳng lẽ thù lao đưa cho hấn làm việc là tiền giả? Nhưng hấn cho người ra ngân hàng gửi tiền mà, sao có thể là giả? Trong lòng hấn bây giờ chỉ lo lắng cho vụ án của đứa con thôi, vội hỏi: “Matt tiên sinh, có phải ông có hiểu lầm gì với tôi không, tôi bây giờ muốn biết người ông bắt giữ tôi còn đó hay không, tôi sẽ tăng thù lao lên, tổ về cảm tạ...”

Matt giận dữ hét lớn: “Người tao đã đưa trở về, không tra rõ đã kêu tao đi bắt người, con mẹ mày! Chúng tao có chết thì cũng kéo mày xuống chung...”

Trương Bá Uy còn muốn nói tiếp, thì Matt đã cúp điện thoại, hấn cầm điện thoại mà ngơ ngác, ngẩng đầu nhìn thấy Thạch Thiên đang cười mình. Tuy rằng Trương Bá Uy không rõ Samantha dùng thủ đoạn gì, nhưng cũng biết được cha mẹ của Samantha đã không có việc gì, hôm nay không phải đến nói chuyện với hấn, bây giờ cũng mềm đều không được, không còn chỗ dựa, khí thế nhất thời mất hết, dùng loại ngữ khí ôn nhu nhất từ lúc chào đời đến giờ, nói: “Con tôi quả thật đã làm chuyện có lỗi với Samantha tiểu thư,

nhưng dù sao cũng là con tôi, dưới tình thế cấp bách... tôi mới dùng đến thủ đoạn này, hy vọng Samantha tiểu thư hiểu cho, nếu có thể tha cho nó, điều kiện gì tôi cũng đáp ứng”.

Không đợi Samantha trả lời, Thạch Thiên đã tát cho Trương Bá Uy một cái, làm hắn ngã xuống đất, chửi: “Lại còn nói điều kiện? Lời của lão tử vứt cho chó gặm à?”

119. Chương 119: Đừng Quên Leo Ra

Trương Bá Uy té xuống đất, lỗ tai nghe ù ù, nhìn thấy trời đầy sao, cảm thấy đầu choáng váng, nửa bên mặt đã muốn run lên, qua một hồi mới tỉnh táo lại, cũng không nghe rõ Thạch Thiên vừa rồi nói cái gì, chẳng qua biết không phải lời hay. Hắn đã tung hoành mấy chục năm trong hắc đạo HongKong, cũng chưa từng bị đánh như vậy, mà cũng chưa từng chịu nhục đến như vậy, mãnh liệt cắn răng thì phát hiện ra răng nanh một bên đã không còn, tức đến nổi thiếu chút đã học máu chết. Bỗng nhiên phát hiện trước mặt có một cây súng, chính là cây súng mà tên thuộc hạ làm rơi khi nãy, hai mắt bắn ra sự tàn nhẫn, nhanh chóng chụp lấy cây súng chỉ về hướng Thạch Thiên.

Thạch Thiên cười lạnh một tiếng, bước lại đưa tay bóp lấy nòng súng, sau đó buông tay đứng trước mặt hắn.

Trương Bá Uy lúc này đầu óc choáng váng, sốt ruột báo thù, làm gì mà nghĩ đến chuyện Thạch Thiên dùng vào súng của mình làm gì, nghe rằng cười nói: “Đi chết đi...” Trong tiếng hét hoảng sợ chói tai của Samantha, kéo cò súng, chỉ nghe một tiếng âm thật lớn, Trương Bá Uy cảm thấy tay cầm súng bị chấn rung lên, rách da tét thịt hết, làm sao mà có thể cầm súng được nữa, làm nó rơi xuống đất, nhìn kỹ lại, nòng súng đã bị bóp bẹp dí, không khỏi kinh hãi trợn mắt, không dám tin đây là thật, mờ mịt nhìn Thạch Thiên đang cười lạnh.

Samantha hồi tỉnh lại từ trong hoảng sợ, nhìn thấy Thạch Thiên vẫn còn đứng, lao đến trước người hắn, thấy mặt của Thạch Thiên vẫn bình thường, trên mặt tươi cười, nhìn thấy phía trước người hắn không có vết thương chảy ra máu tươi, không nhìn được lao ra phía sau tìm miệng vết thương, nàng quên rằng nếu phía trước không bị thương, thì làm sao phía sau có! Chờ khi xác định Thạch Thiên quả thật không bị thương, thì mới nhẹ nhàng thở phào, ngoài miệng vẫn hỏi: “Cậu không sao chứ?” Trên mặt biểu lộ đủ loại thần thiết.

Thạch Thiên cười nói: “Cô thấy tôi giống như có sao à?” Nói xong, không để ý đến nàng nữa, đá một cước lên Trương Bá Uy đang nằm trên mặt đất, dẫm một cái, trầm giọng nói: “Xem ra ngay cả cơ hội leo ra cũng không muốn...”

Khí thế của Trương Bá Uy đã mất hết, sự sợ hãi về cái chết nảy lên trong lòng, run giọng nói: “Thạch gia... tha mạng... Samantha tỷ... tôi không có điều kiện gì... chuyện của cha mẹ cô tôi nhất định sẽ bồi thường...”

Samantha không thể tưởng được lão đại hắc đạo này trở mặt còn nhanh hơn đóng phim nữa, khinh bỉ liếc hắn một cái, chẳng qua nàng sợ Thạch Thiên đánh chết hắn phải ra tòa, cho nên ôm lấy phía sau Thạch Thiên, cầu xin hắn: “Thạch Thiên, đừng đánh nữa, nếu đánh nữa sẽ xảy ra án mạng đó”.

Thạch Thiên cảm thấy có hai cái gì đó mềm mềm chạm vào sau lưng, không khỏi khô môi, yết hầu bốc lửa, lại nghĩ đến tình cảnh trong căn phòng kia bị Samantha trần trụi ôm và liếm loạn lên người, lửa giận lúc này đã biến thành lửa dục rồi, liếm môi nói: “Cô buông ra, tôi không muốn giết hắn, chỉ đánh hắn thành tàn phế thôi, làm cho hắn không thể đứng dậy”.

Nghe Thạch Thiên nói như vậy, Trương Bá Uy nằm dưới đất cũng kinh hãi, nghĩ thầm, thà rằng đánh chết còn đỡ hơn, đánh thành tàn phế ngay cả đi cũng không được thì sống để làm gì, lớn tiếng cầu xin: “Thạch gia, ngài đại nhân đại lượng, buông tha tiểu nhân đi...”

Samantha làm sao chịu buông tay, khuyên: “Lỡ như đánh chết hắn thì sao, tôi biết ăn nói với Thạch Lệ thế nào?”

Thạch Thiên nuốt nước miếng, không chế lửa dục, nhưng thấy nàng nắm chặt tay, sợ dùng sức giãy sẽ làm bị thương nàng, tức giận nói: “Cô buông ra, tôi không để cho hắn chết, hắn muốn chết cũng khó khăn”

Samantha càng ôm chặt hơn, vội la lên: “Không buông! Đánh thành tàn phế cũng là phạm pháp, tôi không để cho cậu vì tôi mà phải ra tòa, chết cũng không buông! Trừ phi cậu đồng ý là không đánh nữa, chúng ta đi về”.

Thạch Thiên tức giận nói: “Đàn bà thật là phiền, được được được! Lão tử tiết kiệm chút sức vậy, còn... còn không buông tay, hai cái kia của cô làm lão tử khó chịu”

Samantha vừa rồi do khấn trương nên không cảm thấy gì, nghe Thạch Thiên nói thẳng ra như vậy, vội buông tay ra, trong lòng thầm mắng Thạch Thiên thô lỗ, thì thào nhỏ giọng nói: “Tôi cũng chỉ vì tốt cho cậu, cũng không cố ý” Lời này nói xong nghe thấy quen tai, nhớ đến đêm đó mình chiếm “đại tiện nghi” của Thạch Thiên xong, cũng nói ra những lời như vậy, trên mặt nhất thời xấu hổ đến đỏ bừng.

Từ đêm hôm đó, thật ra Samantha cũng giống như Thạch Thiên, thường xuyên nhớ lại khoảng khắc triền miên ấy, bởi vì hai người chưa chân chính tiến hành hoan ái, cho nên mới càng làm cho bọn họ khó quên, càng thêm ảo tưởng, thậm chí là mỗi khi Samantha cầm vào trong tay một vật gì đó có hình dạng gần tương tự như “nó”, thì sẽ nhớ lại cái vật lớn mà tay nàng đã nắm trong quần của Thạch Thiên, sau đó cả người nóng lên, xấu hổ dị thường, hoài nghi đây nhất định là di chứng của loại thuốc kích dục kia. Nhưng nàng ngại đi bệnh viện kiểm tra, càng không thể không biết xấu hổ nhờ Thạch Thiên bức “độc” cho nàng, tránh bị Thạch Thiên cười là phản ứng tự nhiên, hy vọng triệu chứng này sẽ nhẹ dần, nhưng thực tế là di chứng này càng lúc càng trầm trọng.

Trương Bá Uy nghe hai người nói chuyện, trong lòng thở phào một hơi, vội nói không ngừng: “Cảm ơn Thạch gia bỏ qua cho tiểu nhân, cảm ơn Samantha tiểu thư đã cầu tình, cảm ơn...”

Thạch Thiên rút chân về, lạnh lùng nói: “Người tốt nhất đừng cầu tòa án thả con người ra, nếu hắn còn sống đi ra khỏi ngục, ta sẽ bóp nát hắn, ném xuống biển cho cá ăn”

Trương Bá Uy bây giờ mặc kệ là nghe được cái gì cũng đều đồng ý, gật đầu nói: “Vâng, vâng, nó đáng bị trừng trị”.

Thạch Thiên ngồi xuống bên người Trương Bá Uy, vỗ vỗ vào bên mặt sưng to của hắn, cười nói: “Sớm ngoan ngoan như vậy, thì đã không phải chịu khổ rồi, lát nữa đừng quên lời của lão tử, tự mình leo ra khỏi nơi này, nếu không ta bẻ gãy tay chân của ngươi, nhìn xem ngươi có thể dùng cái bụng để đi hay không” Nói xong, đứng dậy kéo Samantha ra ngoài.

Trương Bá Uy chờ hai người Thạch Thiên đi một hồi lâu, mới thở phào nhẹ nhõm, muốn đứng lên, nhưng cảm thấy cả người nhũn ra, tay chân không ngừng run rẩy, hoàn toàn không thể khống chế được. Nhìn thấy nòng súng lục bị bóp bẹp, hai mắt lộ ra vẻ sợ hãi, nghĩ thầm, đây rốt cục có phải là người không?

Bọn chúng đã từng dẫn quán trà rằng, không được phép quấy rầy, cho nên mặc kệ là trong này ầm ĩ cái gì, mọi người trong quán cũng giả vờ không nghe. Một hồi lâu sau, bốn tên “Đầu heo kho tàu” dần tỉnh lại, rên rĩ, nhìn thấy Trương Bá Uy té trên mặt đất, đều thất kinh, vội chạy lại đỡ hắn dậy, khi nhìn thấy Trương Bá Uy cũng trở thành nửa đầu heo, đều biểu hiện vô cùng phẫn nộ, nói lớn là phải đi triệu tập người, tìm khắp HồngKong để tiêu diệt tên thiếu niên này.

Trương Bá Uy vội vàng ngăn cản hành động của bọn họ, để hắn ngã ngồi trên mặt đất, trong khoảng thời gian này, đem mọi chuyện nói ra một lần, dù sao hắn cũng là người từng trải, sau khi dứt bỏ suy nghĩ cứu con trai, đầu óc cũng tỉnh táo hơn rất nhiều, cảm thấy mình đã đụng vào một nhân vật tuyệt đối không thể trên vào....

Đầu tiên hắn nghĩ đến Cương Điền Thái Lang cùng với Cương Điền Trí Tàng chết thần bí, điều này hiển nhiên là có liên quan đến Thạch Thiên, bởi vì bọn họ chết vì đi giết Thạch Thiên. Vấn đề hắn nghĩ mà cũng không hiểu, nhưng hôm nay nhìn thấy thân thủ quỷ dị của Thạch Thiên, ngón tay khủng bố, cảm thấy Cương Điền Thái Lang và Cương Điền Trí Tàng chết trong tay hắn cũng là bình thường, trừ khi là người có đủ tự tin một viên bắn chết Thạch Thiên, nếu không thì người này tuyệt đối không thể đụng vào, đừng nói là Đông Thắng, ngay cả toàn bộ thế giới thì có bao nhiêu sát thủ lợi hại hơn Cương Điền Thái Lang và Cương Điền Trí Tàng đã khổ luyện nhãn thuật từ nhỏ? Cho dù Trương Bá Uy cảm thấy có sát thủ như vậy, nhưng cũng không lợi hại hơn hai người này bao nhiêu.

Còn có thủ lĩnh Matt của gia tộc hắc bang lớn nhất Paris đột nhiên phản bội hắn, cái này nói rằng sau lưng Samantha có một thế lực rất lớn đang trợ giúp nàng, vừa rồi nghe cách nói chuyện của Matt, giống như bởi vì chuyện bắt cóc cha mẹ Samantha mà gặp phải phiền toái, hơn nữa còn là phiền toái ảnh hưởng đến toàn gia tộc, nhất là cái câu: “Chúng ta có chết thì cũng kéo mày xuống theo...” Làm cho hắn cảm thấy được. Thực lực của gia tộc Matt hắn đương nhiên biết, thế lực mà Matt không thể trêu vào, thì hắn cũng không thể trêu vào.

Con trai Trương Vĩ Hào xem ra chỉ có thể mặc cho số phận, dù sao trong ngực của có thế lực của Đông Thắng, trừ thức ăn hơi thiếu, và không có gái để chơi (Hắn không biết là Trương Vĩ Hào không còn chơi gái được nữa) thì cũng không chịu khổ bao nhiêu. Hơn nữa vừa rồi Thạch Thiên đã tuyên bố, chỉ cần con trai mà ra khỏi ngực, thì sẽ chết. Không bằng cứ sống trong ngực mà an toàn, chậm rãi nghĩ biện pháp giải quyết.

Từ ánh mắt của Thạch Thiên có thể cảm giác rõ, lão đại hắc bang trong mắt hắn chẳng qua chỉ là con kiến mà thôi, nếu không phải có chuyện này liên hệ, thì trong mắt Trương Bá Uy Thạch Thiên chỉ là một đứa nhỏ có chút vô thôi. Nhưng bây giờ thì khác, cảm thấy thiếu niên này là ma quỷ hóa thân, hoàn toàn có biểu hiện của cường giả, hơn nữa cực kỳ tàn nhẫn, nghĩ đến đây làm cho cả người hắn run lên, tựa hồ như Thạch Thiên sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào.

Bốn tên thuộc hạ thấy Trương Bá Uy im lặng không nói, cho rằng hắn đang tính kế báo thù, không dám quấy rầy, nhưng bốn người vừa rồi té xỉu nên không cảm thấy gì, bây giờ tỉnh lại thấy mặt đau ối là đau, như bị kim đau vào vậy, hai lỗ tai cũng thấy ù ù, cảm thấy trước khi báo thù nên đi bệnh viện kiểm tra một chút thì tốt hơn, một lát sau, cảm thấy càng ngày càng khó chịu, một người lên tiếng: “Lão đại, ngài... ngài bị thương rồi.... nên đi bệnh viện kiểm tra trước” Người này cũng có chút thông minh, không nói ra mình muốn đi bệnh viện.

Trương Bá Uy đương nhiên là muốn đi bệnh viện rồi, chẳng qua nhớ lại những lời cuối của Thạch Thiên, trầm giọng nói: “Các người xuống dưới lâu chờ ta, ta sẽ xuống ngay”

Một tên lo lắng nói: “Hay là chúng tôi đỡ ngài xuống?”

Trương Bá Uy tức giận nói: “Cút mau... đừng nói nhảm, đừng đứng ở cửa, xuống lâu một hết” Hắn đường đường là lão đại của mấy vạn người, đương nhiên không thể làm trò trước mặt thủ hạ, leo ra ngoài cửa sổ, truyền ra thì về sau làm sao mà nhìn người, nghĩ thầm, cũng may Thạch Thiên chỉ nói là leo ra, chưa nói là leo ra khỏi phòng hay là ra khỏi quán trà...

120. Chương 120: Chúng Tôi Biết Sai Rồi

Thấy Thạch Thiên và Samantha trở về sau, Thạch Lệ cũng trút gánh nặng trong lòng xuống, nhưng nhìn thấy thần sắc quái dị của Samantha, hỏi: “Nói chuyện thế nào?”

Samantha ngơ ngác nói: “Tôi.... tôi chưa nói với hắn gì hết...”

Thạch Lệ lấy làm kỳ quá, nhưng cũng biết nơi này không nên ở lâu, vì thế sau khi lái xe đi xa khỏi quán trà, mới hỏi: “Tại sao lại chưa nói, xảy ra chuyện gì?”

Samantha nói: “Vừa mới vào thì Thạch Thiên đã đánh toàn bộ ngã xuống đất...” Sau đó đem mọi chuyện kể ra.

Thạch Lệ kinh ngạc la lên “a...” một tiếng, nói: “Thạch Thiên, cậu làm việc không phải châm dầu vào lửa sao, không phải càng làm cho bọn họ hận Samantha sao...”

Thạch Thiên thoải mái cười nói: “Yên tâm đi, người như vậy tôi thấy hoài, hắn nếu đã cầu xin tha thứ thì rất sợ chết, mà con người nếu sợ chết sẽ có nhiều bản khoản, hắn bây giờ nhất định suy nghĩ Samantha là ai, nếu không tra rõ, hắn sẽ không dám làm gì”.

Samantha không nhịn được nói: “Tôi đâu có phức tạp, muốn tra là rõ ràng”

Thạch Thiên cười nói: “Cô càng đơn giản, hắn lại càng cảm thấy mình tra chưa tới, hơn nữa hắn không phải sợ cô, mà là sợ người sau lưng cô”

Samantha lấy làm kỳ quái, hỏi: “Sau lưng tôi? Sau lưng tôi làm gì có ai?”

Thạch Thiên cười ha hả nói: “Không phải là lão tử sao! Chỉ cần có tôi, hắc vĩnh viễn sẽ không đụng vào cô!”

Samantha đỏ mặt, nhẹ giọng nói: “Vậy tôi phải theo cậu suốt đời sao...” Nói xong mặt càng thêm đỏ.

Thạch Thiên vội nói: “Không cần, không cần, hắc không thấy tôi, ngược lại càng thêm lo lắng”.

Thạch Lệ nghĩ chu đáo nhất, cảm thấy thế lực đã cứu cha mẹ Samantha ra mới là điều làm cho Trương Bá Uy lo lắng nhất, hỏi: “Cậu dùng biện pháp gì cứu cha mẹ Samantha ra?” Cái này Samantha cũng rất muốn biết, mở to mắt nhìn Thạch Thiên, chờ hắn ta trả lời.

Thạch Thiên cười nói: “Tôi kêu người khác làm, sao mà biết”

Hai người nghĩ rằng hắn không muốn nói, cảm thấy điều này cũng bình thường, bởi vì người xấu thì sợ nhất là có người còn xấu hơn hắn, người cứu cha mẹ của Samantha ra chắc cũng không phải người của chính đạo gì rồi, liền không hỏi nữa. Đến nhà Samantha, Thạch Thiên không vào nhà, bóng người chợt lóe, vù cái đã biến mất trong bóng đêm, trở về khu nhà cao cấp.

Ngày hôm sau, Thạch Lệ đề phòng vạn nhất, nên đã phái nhiều cảnh sát bảo vệ chung quanh Samantha, bởi vì ngày ra tòa đã đến gần, tổng cục đương nhiên đồng ý, cũng để cho Triệu Gia Minh và một đám cảnh sát khác ở bên cạnh theo dõi Trương Bá Uy, Triệu Gia Minh phát hiện ra, Trương Bá Uy lại không bước chân ra khỏi nhà, chỉ trốn trong nhà, mặt cũng không lộ, cảm thấy nhất định có vấn đề, lập tức báo cáo cấp trên. Cấp trên cũng thấy được vấn đề này rất lớn, vội vàng tăng mạnh bảo vệ, rồi phái cảnh sát thường xuyên đi kiểm tra các bãi của Đông Thắng, vô tình đã tạo áp lực cho Đông Thắng.

Bọn họ làm sao biết Trương Bá Uy ở nhà dưỡng thương, bởi vì chỉ còn nửa mặt nên làm sao dám đi gặp người, đến cả bệnh viện còn không chịu đi, cái mặt sưng lên giống như đầu heo vậy, bốn tên thuộc hạ cũng thế, dù sao người khác cũng không nhận ra, nhưng riêng hắn chỉ bị đánh có nửa mặt thôi, nên phải trốn luôn. Tâm tình của Trương Bá Uy bây giờ rất tệ sáng ngày hôm sau nhận được điện thoại từ Paris, báo cáo với hắn tất cả sản nghiệp của Đông Thắng tại Paris đều đã bị người ta đến đập phá, những thuộc hạ được phái đi cũng bị đánh, không chết thì cũng trở nên tàn phế.

Hơn nữa không cần phải điều tra là ai, bởi vì đối phương đã nói thân phận trước khi ra tay, làm xong còn tuyên bố, sợ người khác không biết mình là người của gia tộc Matt, rồi còn đem thù lao bắt cóc cha mẹ Samantha trả về.

Trương Bá Uy lẫn lộn ở hắc đạo nhiều năm rồi, đương nhiên rõ ràng Matt trả tiền lại cho hắn không phải vì không làm được, mà là muốn phân rõ giới tuyến với hắn, thông báo rõ ràng trước khi giết người cũng không phải là vì kiêu ngạo, mà là để nhấn đến một thế lực nào đó là: “Chúng tôi biết sai rồi!”

Trương Bá Uy càng nghĩ càng sợ hãi, thế lực nào mà làm cho một người Matt phải sợ hãi? Vì cái này mà bọn họ không ngại công khai thân phận để giết người, tình nguyện để cảnh sát truy nã. Nghĩ đến đây, Trương Bá Uy đã không dám nghĩ tiếp, bởi vì hắn đã mơ hồ đoán được thế lực nào làm cho Matt sợ hãi như vậy, hơn nữa cũng biết không riêng gì gia tộc Matt sợ, mà là toàn bộ gia tộc hắc đạo có lịch sử trên thế giới đều sợ hãi, hơn nữa còn rất nghe lời “họ”. Trương Bá Uy âm thầm cầu nguyện rằng thế lực sau lưng Samantha không phải là “họ”, bởi vì nếu truyền ra ngoài, thì mình chẳng khác nào đắc tội với toàn bộ hắc đạo thế giới, nhưng dù không nghĩ là vậy thì người khác cũng nghĩ vậy...

Buổi sáng, Thạch Thiên trần truồng nhảy ra khỏi giường, bỏ lại Tiêu Vi và Kim Hinh trần trụi đang nằm trên giường, chạy vào bồn tắm rửa. Tiêu Vi và Kim Hinh cũng lập tức bước theo vào bồn tắm lớn, sau đó giúp hắn lau thân mình, cái bồn tắm lớn này có thể hình dung là cái hồ tắm, vì ba mươi người có cùng vào thì cũng không chật chội, thật ra chen chúc một chút thì bọn họ cũng không để ý.

Trên mặt Tiêu Vi và Kim Hinh hiện rõ sự mệt mỏi, và có chút thỏa mãn, mấy ngày nay Thạch Thiên tới nào cũng về với các nàng, làm cho các nàng vui vẻ vạn phần, các nàng cũng biết nguyên nhân là do hai người thân của Thạch Thiên đi đến ở với Samantha, nên Thạch Thiên mới trở về. Chuyện của Samantha, các nàng cũng biết, thậm chí còn hy vọng chuyện của Samantha không thể giải quyết xong, vì nếu quá trình

phán quyết Trương Vĩ Hào quá nhanh thì sẽ làm cho và người mất hứng, trừ Trương Vĩ Hào và Trương Bá Uy, thì còn có hai người này, tuy rằng Samantha và Kim Hinh là bạn tốt.

Tắm rửa xong, nhóm người hầu đã chuẩn bị một bữa sáng phong phú, hầu hạ ba người dùng bữa. Bỗng nhiên truyền đến một trận âm thanh ô tô, Thạch Thiên nhìn ra cửa sổ, thấy hơn mười chiếc xe xa hoa đã chạy nhanh vào trong khu nhà, tiếp theo, hơn bốn mươi người bước xuống. Những người này Thạch Thiên cơ bản đều biết, phần lớn đều là hậu nhân của Thành Bảo, đi đầu chính là Braid với vẻ mặt đầy bất an.

Thạch Thiên có chút tức giận, chẳng qua cũng đã quen với việc bị họ dây dưa, hơn nữa đã đồng ý cho bọn họ đến HongKong để kiến tạo tổng bộ mới, những người này sớm muộn cũng tới, bắt đầu dĩ vãng một tiếng, Tiêu Vi và Kim Hinh thấy nhiều người tới như vậy, cho là có chuyện quan trọng, liền ăn vội vàng, sau đó kéo nhau trở về phòng ngủ nói chuyện.

121. Chương 121: Các Người Thật Thông Minh

Thạch Thiên cầm lấy một miếng bánh ngọt nhét vào miệng, uống một hớp nước trái cây, vừa ăn vừa đi xuống lầu, bọn người Braid đã đứng ở đại sảnh chờ hần. Dù sao ghế sofa trong đại sảnh cũng không nhiều nên Thạch Thiên cũng không kêu bọn họ ngồi, tự ngồi xuống ghế, cười hỏi Braid: “Ngày hôm qua người không phải đang ở Hoa Kỳ sao? Tại sao hôm nay lại đến HongKong, không phải là đi sớm đến đây chứ?”

Những người ở đây cơ bản đều lớn lên với Braid, mặc dù ở Thiên Thạch Đồng Minh là cấp dưới của Braid, nhưng quan hệ thân như anh em, chú cháu, thấy hần bị chủ nhân giễu cợt, đều cười âm lên, Braid cũng không trách, thấy Thạch Thiên tươi cười, vội vàng thả lỏng, hỏi: “Tôi làm sao dám lừa ngài, là ngồi máy bay gần mười mấy giờ đến HongKong, rồi từ sân bay trực tiếp đến đây”

Thạch Thiên kỳ quái hỏi: “Người vội vã đến đây, lại mang nhiều người đến, là để làm gì?”

Braid đương nhiên không dám giấu diếm, lúng túng nói: “Tôi... ngày hôm qua sau khi nghe điện thoại của ngài xong, sợ ngài cần người để sai bảo, nên đã kêu vài người lại đây...” Lại nghĩ thầm, những người này chỉ là một phần nhỏ, còn có mấy ngàn người đang ở trong khách sạn chưa tới, chẳng qua nếu chủ nhân không hỏi, thì có nghĩa là không muốn biết, nên không cần nói ra.

Thạch Thiên cười lạnh nói: “Xem ra lão tử về sau không thể gọi điện cho các người...”

Đám người này nghe Thạch Thiên nói vậy, tưởng đâu là hần tức giận, muốn vứt bỏ bọn họ, dưới tình thế cấp bách đều khiến trách Braid, bọn họ nói là vì chuyện của tổng bộ mới nên mới đến HongKong, vốn không dám đến quấy rầy chủ nhân, bởi vì Braid nói là chủ nhân cần người, nên mới đến đây.

Braid không thể ngờ được là đám anh em mấy chục năm lại trở mặt nhanh như vậy, trong lòng tức giận vô cùng, nhưng không thể biểu hiện ra trước mặt Thạch Thiên, đành phải nuốt lửa giận cắn răng nhận sai: “Phải... là tôi không đúng... bọn họ... bọn họ đều vô tội, xin chủ nhân không nên tức giận, tôi vì chuyện của tổng bộ mới nên mới đến HongKong, chỉ là sợ chủ nhân có chuyện cần người, nên... cho nên mới đến sớm...”

Thạch Thiên tức giận nói: “Các người cho rằng lão tử là con nít ba tuổi à, nghĩ rằng ta không nhìn ra sao?” Nhìn thấy bộ dáng kinh sợ của bọn họ, lắc đầu cười khổ nói: “Được rồi, các người cũng có lòng, đến thì đã đến, nhớ là ít làm phiền ta là được”

Mọi người mừng rỡ, tất cả đều cam đoan với Thạch Thiên là không có chuyện gì tuyệt đối không làm phiền hần, Thạch Thiên phát tay, kêu bọn họ rời đi lo chuyện tổng bộ, bọn họ không dám ở lại, vội vàng lui ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, mọi người mới nhẹ giọng hỏi Braid nên làm gì bây giờ, hay là thật sự làm theo lời của chủ nhân, đi lo chuyện tòa thành? Braid suy nghĩ một hồi, rồi nói: “Chủ nhân không muốn để chúng ta làm phiền ngài, chứ không nói là không cho chúng ta làm việc cho ngài, chúng ta không thể làm phiền ngài, há có thể để cho người khác làm phiền ngài sao?”

Mọi người gật đầu đồng ý, hỏi Braid xem có nên trực tiếp đi tiêu diệt Đông Thắng bang hay không, bọn họ tuy rằng không phải là phần tử hiếu chiến, nhưng nếu làm việc cho chủ nhân thì sẽ không do dự bất cứ chuyện gì.

Braid nói: “Chúng ta vẫn còn chưa biết ý của chủ nhân, không thể làm âm ỉ quá lớn, HongKong nhỏ như vậy, nếu có chuyện gì thì cũng dễ dàng lọt vào tai của chủ nhân, đến lúc đó chủ nhân cũng sẽ đoán được là chúng ta làm, nhất định sẽ trách cứ chúng ta. Tôi thấy mọi người không nên có hành động, bọn chúng không động thì chúng ta cũng không động, nếu bọn chúng muốn đi làm phiền chủ nhân và bạn của ngài, thì cho dù có bị chủ nhân trách cứ, chúng ta cũng phải đi tiêu diệt bọn họ” Tiếp theo, nhớ lại tình cảnh bị bọn họ bán đứng, tức giận oán trách: “Các người thật thông minh, cái gì cũng là tôi nghĩ kế, chủ nhân có trách thì cũng chỉ trách một mình tôi, tôi phải làm sao bây giờ?”

Trong lòng mọi người cười trộm, vội vàng giải thích với Braid, rồi còn châm chọc hấn keo kiệt, ghi thù, không có tinh thần hy sinh, làm cho Braid vừa tức vừa bó tay, nhưng mà, bọn họ đều cảm thấy Braid nói có đạo lý, vì thế lên xe, trở về bố trí mọi người, giăng lưới lớn. Đông Thắng vẫn chưa biết mạng sống của nó đã nằm trong tay người khác, chỉ cần làm vậy là bị hủy diệt hoàn toàn.

Tiêu Vi bây giờ vẫn còn làm công tác cô giáo của nàng, Kim Hinh từng khuyên nàng đừng làm cô giáo nữa, lương mỗi tháng lại ít, không bằng lương của người hầu trong khu nhà cao cấp nữa, không bằng ở nhà nuôi hoa cho cá ăn thoải mái tự tại, thậm chí còn đề nghị Tiêu Vi đi đóng phim, chỉ cần nàng chịu đi, thì Hạng Hồng nhất định sẽ cho nàng làm nữ diễn viên chính, Kim Hinh còn tỏ vẻ sẽ làm bạn diễn phối hợp cho nàng, làm cho nàng nổi tiếng. Nhưng Tiêu Vi vẫn nguyên ý đến trước, trước kia có thể nói là làm việc để sống, nhưng bây giờ thì là vì sở thích và vì Thạch Thiên, nên không muốn rời đi. Hơn nữa, trong lúc nghỉ ngơi nàng cũng đã từng đi theo Kim Hinh đến phim trường, nhưng cái loại đạo diễn yêu cầu, lúc nào cũng phải biến mình thành một người khác, nàng cảm thấy bản thân không làm được.

Kim Hinh và Tiêu Vi nghe được tiếng xe ô tô đi xa, vội thay quần áo xuống lầu, Tiêu Vi đương nhiên là đến trường đi dạy, còn Kim Hinh thì đi với Thạch Thiên, đến tạp chí xã để thăm người bạn Samantha của nàng. Khoảng thời gian trước nàng phải đi quay một bộ phim, cho nên sau khi biết chuyện của Samantha, chỉ có thể an ủi nàng qua điện thoại, quyết định sau khi quay xong sẽ đi thăm Samantha, hơn nữa nàng nghe Thạch Thiên nói là người thân của hắn có chút sùng bái nàng, nên trong lòng mừng rỡ, đương nhiên không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy.

Thạch Thiên ngồi trên xe của Kim Hinh, đến cao ốc Cảng Tinh, Kim Hinh đội mũ lớn mang kính râm, rồi còn quấn một cái khăn lụa, che hết cả mặt, rồi mới xuống xe kéo Thạch Thiên vào trong. Cũng may là gần cuối năm, nên mặc quần áo nhiều, mang khăn quàng cổ cũng không kỳ quái.

Kim Hinh không phải là sợ mình gặp chuyện xấu, bị người khác nghị luận, mà là sợ làm tăng thêm phiền toái cho Thạch Thiên, làm cho Thạch Thiên ghét mình. So với trước kia, biểu hiện của nàng bây giờ làm đám phóng viên lá cải kinh ngạc, một đám phóng viên chuyên môn đào mộ những chuyện xấu của Kim Hinh cơ hồ không thể đưa lên một tin nào cả, đều nhanh chóng mất chén cơm.

Từ khi Quách Gia Nhân cố ý tuyên truyền hành vi dâm loạn của Thạch Thiên tại tạp chí xã, thì Thạch Thiên trong cao ốc Cảng Tinh được nổi tiếng với danh hiệu “hoa hoa bảo an”, bên cạnh có gái cũng không có gì kỳ quái, đương nhiên, nếu để cho bọn họ biết hoa hoa bảo an dẫn theo đại minh tinh Kim Hinh thì nhất định là giật mình đến rớt mất kính xuống mắt.

Sau khi tới tạp chí xã, buổi sáng những cô người mẫu không có việc làm đều đến chào hỏi Thạch Thiên rất thân thiết, Kim Hinh vốn không biết chuyện Thạch Thiên cùng các cô người mẫu này, nhưng bây giờ thấy những cô gái này nhìn Thạch Thiên, trong mắt lộ ra vẻ mê ly, liền đoán được giữa các nàng và Thạch Thiên nhất định không sạch sẽ, trong lòng hơi hơi nổi cơn ghen lên. Nàng không nghĩ là sẽ độc chiếm Thạch Thiên, nhưng đột nhiên xuất hiện người khác, hơn nữa còn rất nhiều, khó tránh được cảm giác khác thường.

Những cô người mẫu này không quan tâm chuyện Thạch Thiên mang cô gái nào khác đến tạp chí xã, đặc biệt là những cô nước ngoài, cơ bản là có đến mấy người cùng đi vào trong phòng an ninh với Thạch Thiên để vui vẻ. Mấy cô này vốn không có thói quen “quần ẩu”, lúc đầu còn “solo” với Thạch Thiên, sau đó chịu “đau khổ”, rồi vì “báo thù” nên lập party, kéo đi đánh boss hoàng kim, nhưng kết quả vẫn thỏa mãn thất bại.

Trong lúc rảnh rỗi các nàng thường ngồi nói chuyện với nhau, nếu có cơ hội thì tất cả sẽ cùng nhau liên minh để “công thành”, mọi người cùng lên, cho đến khi hấn bại mới thôi! Nhưng mà không có thời gian, cho dù dùng thời gian nghỉ trưa, cũng không đủ, muốn hẹn Thạch Thiên ra ngoài, thì hắn lại nói không rảnh, nên

đánh thôi. Dù sao bất kể là nói thế nào, muốn các nàng ghen, các nàng cũng lười làm.

Kim Hinh kéo Thạch Thiên đi qua đại sảnh, thẳng vào trong văn phòng của Samantha, trước kia Kim Hinh đến đây, đều phải chờ Tô Nỵ thông báo cho Samantha biết rồi mới có thể vào, bây giờ Tô Nỵ chỉ nhìn Thạch Thiên một cái, cũng không nhìn nàng, tiếp tục vui đầu làm việc, dù sao có báo hay không báo, thì Thạch Thiên đều trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Thạch Lệ và Thạch Hiểu Mẫn vừa đứng lúc ở trong phòng làm việc của Samantha, nhìn thấy một nữ lang “che mặt” đang kéo Thạch Thiên vào, đều chấn động, trầm nghĩ, chẳng lẽ Thạch Thiên đổi tính, bắt đầu có hứng thú với đàn bà?

Samantha giật mình, tuy rằng Kim Hinh đã che hơn phân nửa khuôn mặt, nhưng nàng vẫn nhận ra, chẳng qua, Thạch Thiên quá mức thần bí, cảm thấy chuyện gì cũng có thể xảy ra với hắn, cười nói: “Đại minh tinh, quay phim sao?”

Kim Hinh buông tay Thạch Thiên ra, cởi khăn choàng và mắt kính ra, cũng cười nói: “Đúng vậy, mệt muốn chết luôn”.

Thạch Lệ thì không sao, nhưng Thạch Hiểu Mẫn đã mở to hai mắt ra, la lên: “A... Kim... Kim Hinh!”

Kim Hinh hào phóng đi lại, giơ tay nói: “Em là Thạch Hiểu Mẫn à, lần trước chị ở đây đã thấy em rồi, chưa kịp chào hỏi, thật xin lỗi” Thật ra lần trước nàng không biết là Thạch Thiên có đồng ý cho nàng làm quen với Thạch Hiểu Mẫn hay không, cho nên mới không dám đi chào hỏi.

Thạch Hiểu Mẫn hưng phấn nắm lấy tay của kh, vui vẻ nhảy lên, nói: “Chị... chị biết tên của em”.

Kim Hinh cười nói: “Đương nhiên là biết rồi, Thạch Thiên thường xuyên nhắc về em và chị của em Thạch Lệ, chị đã muốn sớm làm quen với hai người rồi” Nàng chưa từng thấy Thạch Lệ, nên không biết cô gái đứng kế bên chính là Thạch Lệ.

Thạch Lệ thấy nàng nhắc đến mình, cũng giơ tay lên nói: “Xin chào, tôi chính là Thạch Lệ, rất vui được biết cô”.

Một tay Kim Hinh bị Thạch Hiểu Mẫn nắm chặt không buông, vội vươn tay kia lên nắm lấy tay của Thạch Lệ, vui vẻ nói: “Thì ra là cô có ở đây, thật sự là quá tốt”.

122. Chương 122: Tôi Không Quen Nàng

Thạch Lệ và Kim Hinh nói chuyện vài câu, sau đó liền chào tạm biệt mọi người, trở về sở. Thạch Hiểu Mẫn rốt cục cũng buông tay Kim Hinh ra, để cho nàng ngồi xuống, sau đó túm lấy Thạch Thiên, lớn tiếng chất vấn: “Tại sao không nói cho tôi biết sớm, cậu quen biết Kim Hinh...”

Thạch Thiên cười nói: “Không phải tôi đã nói rồi sao, kêu cô ta đến ngủ với cô cũng được mà”

Thạch Hiểu Mẫn không ngờ Thạch Thiên trước mặt Kim Hinh lại dám nói như vậy, sắc mặt nhất thời xấu hổ đỏ ửng, nói: “Cậu... cậu nói bậy...” Lại nhớ đến cảnh Kim Hinh giống như một con chim nhỏ nép mình vào người Thạch Thiên, cùng nhau tiến vào, quan hệ hai người khẳng định không tầm thường, trước kia còn tưởng rằng Thạch Thiên không hiểu, không biết con gái, thì ra hắn đã có bạn gái rồi, hơn nữa còn lại đại minh tinh, khó trách lại lạnh lùng với ba cô bé kia như vậy, xem ra cũng là một người chung tình.

Thạch Thiên cười nói: “Tôi nói bậy cái gì...” Quay đầu lại nói với Kim Hinh: “Tối nay em không cần ngủ với anh, ngủ với cô ta đi”

Kim Hinh cười nói với Thạch Hiểu Mẫn: “Tốt, chị cũng đang muốn đến nhà Samantha ăn thử đồ ăn Pháp do nàng ta làm, đã lâu rồi chưa ăn, buổi tối nay sẽ ngủ chung với Hiểu Mẫn, hai chúng ta từ từ tâm sự”

Thạch Hiểu Mẫn thấy Thạch Thiên nói một câu, nàng ta liền đồng ý, trong lòng thầm hô lợi hại, nghĩ đến tối nay có thể cùng thần tượng ngủ chung phòng, trở nên khẩn trương, kích động đến nổi gật đầu liên tục: “Ừ, chị Kim Hinh, tối nay nhớ kí tên cho em nha...”

Kim Hinh cười nói: “Đương nhiên không thành vấn đề rồi, nếu em thích xem phim của chị, tháng sau chiếu thử phim mới chị với em đi xem”

Thạch Hiểu Mẫn lại bị kích động nói: Thật... thật sao... chiếu thử... lần đầu?”

Kim Hinh cười gật đầu: “Chỉ cần em thích, về sau gặp chuyện này chị sẽ dẫn em đi, còn có thể thấy mặt không ít ngôi sao ca nhạc và diễn viên nổi tiếng khác, muốn bọn họ kí tên thì phải đem theo vở đó” Thạch Hiểu Mẫn nghe xong, vội vàng gật đầu, vui sướng không thôi.

Samantha nói giỡn: “Hiểu Mẫn đi theo bạn, thì chẳng phải trở thành phụ tá của bạn sao? Vây chỗ của mình thì làm sao?”

Kim Hinh cười, trách cứ Samantha keo kiệt, Thạch Hiểu Mẫn bởi vì còn việc phải làm, nên chào tạm biệt mọi người rồi rời đi, Thạch Thiên ngồi một hồi thì cảm thấy chán, liền đứng dậy đi ra ngoài, trở về phòng an ninh, thấy có hai cô người mẫu liếc hắt hắt một cái, rồi muốn đi theo.

Nhưng một nam thanh niên mặt tây phục vừa vặn đi vào tạp chí xã, nhìn thấy Thạch Thiên vui vẻ kêu lên: “Thạch Thiên, tôi đến tìm cậu đây” Chính là người bạn học của Thạch Hiểu Mẫn, Quách Gia Chí. Hai cô người mẫu kia thấy có người tìm Thạch Thiên, sắc mặt nhất thời trở nên buồn bực, rút lui trở về.

Thạch Thiên thấy Quách Gia Chí gọi mình, thuận miệng nói: “Hiểu Mẫn ra ngoài rồi, sao hôm nay lại không mang hoa đến?” Trong ấn tượng của hắn, Quách Gia Chí mỗi lần đến, đều mang theo một bó hoa hồng, đột nhiên hôm nay thấy hắn đi tay không đến, ngược lại cảm thấy không quen.

Quách Gia Chí thật thà nói: “Tôi làm sao mà không đem, vừa rồi tôi đã tới rồi, chỉ là cậu chưa đi làm thôi, nên không thấy. Bây giờ tôi đến có chuyện tìm cậu”.

Thạch Thiên kỳ quái hỏi: “Tìm tôi làm gì?”

Quách Gia Chí nói: “Tôi cũng vừa mới biết tới qua, cậu và cháu gái của tôi... là bạn tốt”

Thạch Thiên biết cháu gái của hắn chính là Quách Thiển Vi, vội nói: “Chỉ là bạn học vài ngày, không tính là bạn tốt”.

Quách Gia Chí cười thần bí nói: “Cậu đừng có giấu tôi, cái gì tôi cũng biết hết rồi, không quen à? Không quen vì sao nó sống chết cũng đòi gặp cậu? Tuy rằng tuổi của hai người quả thật còn nhỏ, nói chuyện yêu đương vẫn còn quá sớm, nhưng mà tôi hiểu được, một khi yêu nhau, thì không thể nào không chế được bản thân, cho nên cậu trước mặt tôi không cần bắn khoả, tôi có thể tạo cơ hội cho hai người”.

Thạch Thiên tức giận, trách mắng: “Yêu cái đầu của người, lải nhải nhức đầu, nói hươu nói vượn, lão tử làm cho người vĩnh viễn không gặp Hiểu Mẫn đây”.

Quách Gia Chí kinh ngạc, vội nói: “Chẳng lẽ tôi lầm? Nhưng Thiển Vi nói rõ chính là cậu mà...”

Thạch Thiên đương nhiên tin, không kiên nhẫn nói: “Về sau làm cho nàng ta ít tìm tôi, tôi không quen nàng ta”.

Quách Gia Chí khó tin nói: “Sao mà không quen được, nó đã nhịn đói vài ngày vì cậu rồi”.

Thạch Thiên nghe xong ngẩn ra, nghĩ thầm, ba nàng đã nhiều ngày rồi không xuất hiện trước mặt mình, tại sao lại đột nhiên đòi nhịn đói? Mà còn là vì mình nữa? Dù sao cũng chỉ là bạn học, nếu không phải các nàng cứ đòi làm bạn gái của hắn, thì hắn cũng sẽ không ngại các nàng phiền, quan tâm hỏi: “Vì sao lại nhịn đói?”

Quách Gia Chí hỏi ngược lại: “Có phải hai người đã lâu rồi không gặp mặt?”

Thạch Thiên gật đầu: “Đúng vậy!”

Quách Gia Chí nói: “Đó là do cha tôi nhốt nàng ta lại, nàng nhớ cậu sốt ruột, nhưng lại trốn không thoát, cho nên dùng phương pháp nhịn đói để uy hiếp cha tôi”.

Thạch Thiên kinh ngạc gật đầu, thầm nghĩ, thì ra là thế, lão tiểu tử đó cũng biết giữ lời đấy, nói được làm được. Nhưng mà cũng đủ uy tín nhĩ, cháu gái nhịn đói cũng không thả ra, không nhịn được hỏi: “Không sợ các nàng chết đói sao?”

Quách Gia Chí nhìn nhìn Thạch Thiên, nghĩ thầm, thì ra là vẫn còn quan tâm nàng, thật không uống phí khổ tâm của nàng ta, cười thần bí nói: “Yên tâm đi, buổi tối tôi lên đưa đồ ăn cho nàng mà”

Thì ra từ cái ngày đó, khi Quách Bình Liêm và Lý Vạn Cơ nói chuyện với Thạch Thiên xong, ngày hôm sau liền cho cháu gái mình xem đoạn phim thu lại, nghĩ rằng các nàng sau khi xem xong nhất định sẽ vô cùng tức giận, thậm chí là khóc lớn rồi làm loạn một trận, sau đó hoàn toàn quên Thạch Thiên.

Nhưng làm cho bọn họ không ngờ được chính là, Lý Hiểu Lệ và Quách Thiển Vi hai người giận thì có giận, nhưng mà không phải giận Thạch Thiên, mà là giận Quách Bình Liêm và Lý Vạn Cơ, quả thật cũng khóc lớn một hồi, còn mắng họ xen vào việc của người khác, còn ầm ĩ nói rằng cả đời này chỉ thích một mình Thạch Thiên thôi, không ai có thể thay đổi được. Cái này làm cho hai ông già trợn tròn mắt, nghĩ thầm, chuyện này thật khó hiểu, thiếu niên ăn nói lộn xộn cũng quá tà môn, làm cho hai đại tiểu thư trầm mê không tỉnh được, tuyệt đối không bình thường, nếu không ngăn cản, thì hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi, nhưng không nghĩ ra biện pháp nào tốt, đành phải nhốt các nàng trong nhà.

Quách Thiển Vi bị giam, khẩn trương lắm rồi, nghĩ đến cách nhịn đói, Quách Gia Chí nhìn mà đau lòng, khuyên nàng ăn một chút, kết quả là bị Quách Thiển Vi mượn cơ hội áp chế hất đi truyền tin cho Thạch Thiên mới bằng lòng ăn. Quách Gia Chí chỉ đành phải đáp ứng, mới biết được người mà Quách Thiển Vi thích là Thạch Thiên.

123. Chương 123: Tuyệt Đối Không Lo Lắng

Bởi vì Quách Bình Liêm cảm thấy nếu việc này truyền ra ngoài sẽ làm nhục thanh danh của Quách gia, Quách Thiển Vi còn quá nhỏ, chỉ là mối tình đầu nhất thời bị lạc lối, tương lai sau này khi nhớ lại sẽ cảm thấy xấu hổ tự trách, cho nên càng ít người biết càng tốt, tránh gây tổn thương đến tâm lý còn nhỏ của nàng, ảnh hưởng đến sự phát triển trong tương lai của nàng.

Cho nên Quách Gia Chí cũng không biết được tình hình cụ thể, nghĩ rằng cha rất phong kiến, không chịu để cho Quách Thiển Vi yêu sớm, mới nhốt nàng lại, trong lòng bất bình kêu oan thay nàng, nhìn thấy Quách Thiển Vi nhịn đói, cũng bội phục sự kiên quyết của nàng, không thua gì tình cảm của mình dành cho Thạch Hiểu Mẫn, liền mang đồ ăn đồng thời khuyên nàng: “Còn nhiều thời gian, thân thể quan trọng hơn, chỉ cần hai đứa thật sự yêu nhau, còn sợ về sau không được gặp nhau à”.

Quách Thiển Vi cũng rõ ràng mình chỉ là “yêu đơn phương”, chứ không phải là cùng Thạch Thiên “yêu nhau”, muốn đạt đến trình độ “yêu nhau”, thì phải có biện pháp mạnh với hắn, nhưng mình lại có hai đối thủ lại là đồng minh cạnh tranh, không thể thả lỏng được, nếu không sẽ bị Hạng Kiều và Lý Hiểu Lệ đoạt đi tiên cơ, nàng đầu biết rằng Lý Hiểu Lệ cũng bị cấm cửa, chẳng qua mặc dù biết thì sao, trừ phi là Hạng gia cũng nhốt Hạng Kiều lại luôn, thì nàng mới cảm thấy yên tâm một chút.

Trong lúc nóng vội, thấy chú Quách Gia Chí tự đưa đến cửa, hơn nữa còn tỏ vẻ ủng hộ nàng, liền không nề cầu xin hắn đưa tình giùm, nếu không đồng ý thì sẽ không ăn đồ ăn của hắn. Quách Gia Chí lúc đầu còn chút do dự, nhưng nghe nói cháu gái yêu Thạch Thiên, là thân thích của Thạch Hiểu Mẫn, lập tức đồng ý. Buổi sáng theo thường lệ đến tặng hoa cho Thạch Hiểu Mẫn thì lại không gặp Thạch Thiên, trở về làm việc được một lúc rồi đặc biệt đi tìm Thạch Thiên. Lại không ngờ là Thạch Thiên lại nói là “không quen biết” Quách Thiển Vi. Chẳng qua, nghe thấy Thạch Thiên nghe nói Quách Thiển Vi nhịn đói vì mình thì sắc mặt có chút lo lắng, nghĩ thầm, có lẽ da mặt của hắn mỏng, nên không dám nhận.

Thật ra thì Thạch Thiên lại sợ rằng khi Quách Bình Liêm thấy Quách Thiển Vi nhịn đói, không đành lòng lại thả nàng ra, rồi cục rắc rối lại đến phiên mình, vả lại Thạch Thiên dù sao cũng không thật sự là động vật máu lạnh, kinh nghiệm đã quá nhiều rồi, không muốn chịu đựng tình cảm thêm nữa, lại bắt đầu thấy bản khoăn. Cho nên, thần sắc có chút lo lắng, cũng không phải như Quách Gia Chí nghĩ là da mặt mỏng không dám thừa nhận đâu.

Thạch Thiên nghe nói xong nói: “Nàng ta nhờ cậu nhần với tôi cái gì?”

Quách Gia Chí nói: “Nàng nhờ tôi nhần lại rằng, mấy ngày nay không đến tìm cậu, bởi vì không ra được, thật sự không phải là thay lòng đổi dạ với cậu, cậu nhất định phải hiểu. Nếu cậu có rảnh, tốt nhất là cứu nàng ra... Tôi cảm thấy thật ra không cần phải, vì cha tôi cũng chỉ là trong lúc nhất thời không nghĩ thông,

lại quan tâm nàng quá, nên mới nhốt nàng lại, sớm muộn gì chúng ta cũng là người một nhà, nếu vậy thì không nên làm căng với cha tôi, cậu nói có đúng không...”

Thạch Thiên tức giận nói: “Đúng cái đầu cậu, ai nói là lão tử sẽ làm người nhà của ngươi. Lão tử không phải đã nói rõ ràng với ngươi rồi sao, không quen biết Quách Thiển Vi của nhà ngươi, lão tử cũng không sợ làm căng quan hệ với lão tiểu tử nhà ngươi, chẳng qua lão tử cũng không đi cứu nàng ra, tốt nhất là nàng ta bị nhốt vĩnh viễn, lão tử rất hài lòng”.

Quách Gia Chí cuối cùng cũng nghe rõ ý của Thạch Thiên, trợn mắt nói: “A.... chẳng lẽ cậu thật sự không thích cháu của tôi?”

Thạch Thiên khẳng định: “Nói nhảm, con nhỏ đáng ghét như vậy, lão tử không rảnh thích”

Quách Gia Chí nói: “Nhưng... nhưng nàng ta thật sự... rất thích cậu... lần đầu tiên tôi thấy nàng ta vì một đứa con trai mà khấn nguyện như vậy...”

Thạch Thiên tức giận: “Thì có liên quan gì đến lão tử, lão tử ước gì không biết nàng”

Quách Gia Chí nói: “Thì ra... thì ra nàng yêu đơn phương... nhưng mà, Thiển Vi cũng rất đẹp, cậu không suy nghĩ lại sao?”

Thạch Thiên quả quyết: “Tuyệt đối không suy nghĩ!”

Quách Gia Chí thở dài: “Tôi cũng không biết nói cái gì nữa, không thể miễn cưỡng, các người bây giờ nói chuyện này thật sự còn quá sớm...” Tiếp theo lại dùng ngữ khí khẳng định nói: “Chẳng qua tương lai chúng ta nhất định cũng sẽ trở thành người một nhà, vì tôi không buông tha cho Hiểu Mẫn đâu”.

Thạch Thiên trách: “Vậy phải đợi ngươi của được đi rồi tính, nếu Hiểu Mẫn tỏ vẻ không chịu mà ngươi cứ làm phiền, lão tử liền cắt đầu ngươi”.

Quách Gia Chí vội nói: “Cậu yên tâm, Hiểu Mẫn cũng rất tốt với tôi, hoa mỗi ngày tôi tặng nàng đều nhận đó thôi! Trước mắt tôi đang nghiên cứu xem làm cách nào để nàng cảm nhận được thành ý của tôi, chờ tôi nghiên cứu thành công, sẽ bắt đầu hành động. Hiểu Mẫn nhất định sẽ chấp nhận thôi”.

Thạch Thiên không kiên nhẫn nói: “Cậu không cần nói với tôi, tôi thấy cậu vốn không tệ, còn muốn giúp cậu, bây giờ nghĩ lại, nếu tương lai trở thành người một nhà, Thiển Vi nhà cậu sẽ có còn có để làm phiền lão tử...”

Quách Gia Chí vội la lên: “Đây là hai chuyện khác nhau, không thể xen lẫn vào nhau, hơn nữa nếu chúng ta thành người một nhà, thì Thiển Vi và cậu là người thân, thì cậu hoàn toàn có thể dùng cơ này để từ chối nàng, tuy rằng không có quan hệ huyết thống, nhưng bây giờ người ta không để ý đâu, cũng có thể coi là một cái cớ, đến lúc đó tôi có thể đứng ra tiến hành khai đạo với nàng, không phải sao? Dù sao chuyện của tôi mà Hiểu Mẫn nếu có thành, thì cũng không ảnh hưởng đến cậu” Nếu bây giờ Thạch Hiểu Mẫn là người yêu của hắn, thì hắn cũng không sợ Thạch Thiên uy hiếp hay phá hư. Bây giờ thì không biết đến bao giờ thì Thạch Hiểu Mẫn mới chấp nhận hắn, nếu Thạch Thiên thật sự đi nói xấu mình với Thạch Hiểu Mẫn, thì quả thật có khả năng bị Thạch Thiên phá hư, trong lòng quỳnh lên, đành phải bán đứng Quách Thiển Vi.

Thạch Thiên thấy hắn nói cũng đúng, đến lúc đó mình chính là trưởng bối của Quách Thiển Vi, nàng chẳng lẽ lại muốn dây dưa với trưởng bối? Đến lúc đó lão tử có thể dùng thân phận trưởng bối để giáo dục nàng, nhưng ngoài miệng lại nói: “Lão tử cũng không thiếu nợ nàng, tại sao phải kiếm cớ? Cậu trở về nói cho nàng ta biết, đừng nhịn đói nữa, sớm đồng ý yêu cầu của lão tiểu tử Quách Bình Liêm kia đi, đừng làm phiền lão tử nữa, là có thể tự do. Cho dù lão tiểu tử ấy thấy nàng nhịn đói, đau lòng quá nên thả nàng ra, thì lão tử cũng mặc kệ nàng, cần gì!”

Quách Gia Chí nói: “Cậu yên tâm, lời này tôi nhất định sẽ nhắn gửi cậu, ngày mốt là sinh nhật của tôi, muốn mời cậu và Hiểu Mẫn đến, đúng rồi, còn chị của Hiểu Mẫn nữa, mọi người nhất định phải tới nha!”

Thạch Thiên hỏi: “Quách Thiển Vi có tham gia không?”

Quách Gia Chí vội nói: “Hắn là còn đang bị cha tôi nhốt rồi, nếu đã thả nàng ra, nàng nhất định đồng ý với yêu cầu của cha tôi, cậu còn lo lắng cái gì?”

Thạch Thiên gật đầu, lại hỏi: “Ông già của cậu?”

“Cũng đi, nhưng mà mấy ông già tụ tập với nhau, cậu không cần quản”

Thạch Thiên thật ra lại muốn nói chuyện với Quách Bình Liêm một lần nữa, làm cho hắn giám sát cháu gái của mình chặt chẽ hơn, đừng để nàng ta giả bộ nhện dơi lừa, mấy cô gái này, có khuyên cũng vô dụng, vì thế gật đầu nói: “Được, lão tử đi!”

124. Chương 124: Không Muốn Làm Hắc Khó Xử

Samantha nhìn thấy Kim Hinh mặt mày hớn hờ, nhưng lại thấy sự ghen tuông nổi lên trong không khí, bật thốt: “Khó trách hèn chi gần đây không nghe được tin tức của bạn, thì ra trái tim đã có chỗ cập bến”.

Kim Hinh cười nói: “Nghe cách nói chuyện của bạn hình như không giống đang chúc mừng mình nha!”

Samantha trách mắng: “Có cái gì mà chúc mừng, tiểu tử này so với xì can đan trước kia của bạn còn tệ hơn, sợ bạn mệt chết luôn đó”.

Kim Hinh vẫn khẽ cười nói: “Thật ra hắn rất đáng yêu, cái này là tùy vào bạn nhìn hắn như thế nào, bạn không biết là ở cùng với hắn một chỗ rất thoải mái à?”

Samantha trừng mắt nói: “Thoải mái? Mình sắp bị tâm thần phân liệt rồi...”

Kim Hinh cười nói: “Đó là do bạn không thích ứng với con người của hắn, bạn không biết là lúc cùng hắn một chỗ, hoàn toàn không cần phải dùng đầu óc để đoán hắn muốn gì, bởi vì nếu hắn muốn làm gì thì sẽ không cần che giấu, sẽ nói cho bạn biết, hoặc trực tiếp đi làm, không giống như những người khác ngoài mặt thì vậy như sau lưng lại khác”

Samantha giật mình, cảm thấy biểu hiện của Thạch Thiên quả thật không khác gì Kim Hinh nói, nhưng ngoài miệng vẫn không phục: “Nhưng những chuyện hắn làm khiến cho người ta không chịu nổi”.

Kim Hinh kinh ngạc nhìn Samantha, cười đầy thâm ý nói: “Có lẽ là do bạn đã bắt đầu để ý đến hắn...”

Samantha nói: “Bạn nói bậy bạ cái gì vậy, tại sao mình lại phải để ý đến hắn”.

Kim Hinh cười nói: “Vậy tại sao bạn không chịu nổi? Hắn không hại cậu, cũng không phiền đến cậu, ngược lại còn cứu cậu, không phải sao? Lời hắn nói và việc làm đều rất trực tiếp, có đôi khi quả thật rất đáng giận, nhưng mà chỉ cần bạn không quản hắn, coi như là không nghe không thấy là được”.

Samantha liếc nhìn Kim Hinh một cái, nói: “Bạn nói thì thoải mái rồi, còn mình mỗi ngày đều cùng hắn một chỗ, cũng đều là do “phức” của bạn hết đó, bây giờ muốn thoát cũng khó”.

Kim Hinh thở dài: “Mình còn hâm mộ bạn nữa là, bây giờ muốn gặp mặt hắn cũng không dễ dàng” Tiếp theo lại cười nói: “Mình còn nghe nói bạn yêu cầu hắn mỗi ngày đều ở bên cạnh bạn, cái này làm sao mà lại trách mình chứ?”

Samantha không biết có nên đem chuyện Thạch Thiên làm loạn đủ trò với các cô người mẫu ra nói với Kim Hinh không, do dự hỏi: “Bạn có tình cảm thâm thiết với hắn, có muốn sống cả đời với hắn không?”

Kim Hinh lắc đầu, thở dài nói: “Nếu hắn muốn, mình đương nhiên không phản đối, nhưng mà dường như không thể, mình cũng không dám đưa ra yêu cầu này, sợ vừa nói xong là hắn liền rời đi”.

Samantha suy nghĩ rồi nói: “Thật ra mình mang hắn bên cạnh mỗi ngày đều có nguyên nhân cả, chẳng qua sợ nói ra thì lại chọc bạn không vui”.

Kim Hinh cười nói: “Có gì cứ nói đi, cần gì phải thần thần bí bí như vậy”.

Samantha nói: “Là bởi vì hắn và các cô người mẫu trong tạp chí xã làm... làm ra cái chuyện kia, còn có những cô bên ngoài nữa, mình thật sự không có biện pháp quản hắn, cho nên mới bắt hắn chạy khắp nơi mỗi ngày, trước kia mình không biết bạn là bạn gái của hắn, cho nên không nói cho bạn biết”.

Kim Hinh cười khổ nói: “Bạn hiểu lầm rồi, mình còn không tính là bạn gái hẳn, chỉ là... chỉ là... mình cũng không biết đó là gì nữa. Cho dù bạn không nói, vừa rồi mình cũng nhìn ra hẳn và những cô người mẫu này có vấn đề, có lẽ trong mắt hẳn, mình không khác gì những cô người mẫu kia”.

Samantha giật mình, nhìn Kim Hinh, có chút không tin, tuy rằng nàng cảm thấy Kim Hinh luôn luôn không coi trọng vấn đề tình cảm hôn nhân, từng có không ít những phú hào tài giỏi hỏi thăm, nhưng tuyệt đối là một cô gái có tâm cao khí ngạo, chỉ chơi đùa những người đàn ông đó trong tay mà thôi, chứ không như bây giờ, chỉ mong muốn Thạch Thiên không vứt bỏ mình, trao hết tất cả cho hẳn, biến thành một cô gái không còn chủ kiến.

Kim Hinh nhìn thấy vẻ mặt giật mình của Samantha, cũng biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, cười nói: “Có lẽ bạn sẽ cảm thấy mình rất đáng thương, nhưng thật ra mình lại thấy bản thân rất hạnh phúc, trong lòng có chút hy vọng, không giống như sự trống rỗng trước kia, tuy rằng mình còn không biết hẳn là ai, cũng không biết tương lai sẽ có kết quả nào, nhưng mình biết mình thích hẳn” Kim Hinh vừa nói vừa đi đến cửa sổ sau lưng ghế của Samantha, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt dần trở nên xa xôi, nói tiếp: “Trước kia, mình muốn đàn ông cho mình một lời hứa thì rất dễ dàng, bọn họ sẽ nói ngay, thậm chí còn thề với trời với đất, nhưng mình biết đó đều là giả, vừa xoay lưng đi, bọn họ sẽ lập tức nói những câu này với những người đàn bà khác. Cho nên mình chưa bao giờ bắt bọn họ hứa hẹn gì với mình, mà Thạch Thiên... từ đầu mình và hẳn chỉ là ngẫu nhiên gặp gỡ, sau khi tiếp xúc với nhau, mình mới phát hiện ra, hẳn và những người đàn ông mình biết trước kia khác nhau hoàn toàn, mình biết hẳn sẽ không bao cho mình một lời hứa, bởi vì nếu hẳn hứa, thì hẳn nhất định sẽ làm được”.

Samantha thở dài: “Bạn đã nghĩ như vậy, lại cảm thấy hạnh phúc, thì mình không có gì để nói. Nhưng mà mình cảm thấy bạn hẳn là nên nói cho hẳn biết trái tim của bạn như thế nào”.

Kim Hinh vẫn tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, lắc đầu nói: “Không thể, bởi vì mình không cầu xin gì, hẳn mới để cho mình ở bên cạnh, ngẫu nhiên đến thăm mình, mình không thể nói ra những lời nói vô vị ấy, đuổi hẳn đi khỏi mình được” Quay đầu lại nhìn Samantha cười nói: “Mình vẫn còn hiểu được đàn ông mà, tuy rằng hẳn không nói, nhưng mình có thể thấy được trong lòng hẳn có mình, vậy là mình đã thỏa mãn rồi, mình không muốn làm hẳn khó xử”.

Samantha vừa thở dài vừa lắc đầu, nói: “Mình thật sự nghĩ không ra, hẳn trừ cái vẻ dã man vô lễ ra, thì mình thật sự không nhìn thấy hẳn có ưu điểm gì có thể làm cho một đại minh như bạn mà biết thành một cô gái sinh tình như vậy”.

Kim Hinh cười nói: “Bạn thử dụng tâm mà tiếp xúc với hẳn xem, tin rằng bạn cũng sẽ thích hẳn, mình cam đoan tương lai sẽ không ăn dấm chua của bạn”

Samantha đỏ mặt, vội lắc đầu nói: “Mình mới không muốn giống như bạn, biết rõ hẳn như vậy mà vẫn cố gắng chấp nhận, bây giờ mình nhìn thấy hẳn là đau đầu, tốt nhất là không thấy hẳn”.

Kim Hinh nhìn thấy Samantha đỏ mặt, ngẩn người ra, sau đó cười nói: “Rõ ràng là bạn yêu cầu hẳn ở bên cạnh bạn mỗi ngày mà, tự nhiên lại còn nói ra những lời này”.

Samantha vội lậ lên: “Mình không có nói vậy nha, chỉ là vì suy nghĩ cho những cô người mẫu kia thôi”.

Kim Hinh cười ha hả lên, nói: “Bạn cố sức hết lòng vì công việc như vậy, những cô người mẫu kia không biết sẽ hận bạn thế nào! Bạn cũng không cần đau đầu, nếu bạn không muốn tiếp cận với hẳn, hẳn tuyệt đối sẽ không dây dưa với bạn, nếu hẳn đã không muốn tiếp xúc với bạn, hẳn tuyệt đối sẽ không liếc nhìn bạn một cái”.

Samantha nghĩ đến ngày đó ở trong phòng bị Thạch Thiên nhìn thấy cảnh thất thố của mình, Thạch Thiên quả thật không thèm nhìn lấy mình một cái, trong lòng tức giận vô cùng, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi, may mà Tô Ny gõ cửa, bảo là Quách Gia Chí tìm nàng.

125. Chương 125: Là Khách Mời Quan Trọng Nhất

Quách Gia Chí mỉm cười đi vào phòng làm việc của Samantha, nhìn thấy Kim Hinh cũng ở đây, mừng rỡ la lên: “Kim Hinh... thì ra cô cũng ở đây, thật sự là quá tốt, tôi thật sự còn muốn đến chỗ làm của cô để tìm...”

Kim Hinh kinh ngạc nói: “Tìm tôi? Quách thiếu gia tìm tôi có chuyện gì?” Nàng tuy rằng đã gặp qua Quách Gia Chí, nhưng chỉ là trong những bữa tiệc hội tụ thôi, hai người cũng không có quan hệ cá nhân, cũng không quen biết, đột nhiên thấy hắn nhìn thấy mình thì cao hứng, đương nhiên cảm thấy kỳ quái.

Quách Gia Chí cười nói: “Không phải là chuyện lớn gì, ngày mốt là sinh nhật của tôi, hôm nay đến mời Samantha tiểu thư ngày mốt đến tham gia tiệc sinh nhật của tôi thôi, không ngờ lại gặp Kim Hinh tiểu thư ở đây, hy vọng cô nhất định đến tham gia”.

Kim Hinh nghĩ rằng Quách Gia Chí cũng không phải là thật muốn mời mình đến tiệc sinh nhật, chỉ là có Samantha ở đây, cho nên phải khách khí mời, vì thế mỉm cười nói: “Quách thiếu gia không cần khách khí, tôi cũng không nhất định là có thời gian, cho nên cũng không thể đáp ứng được, chứ không phải là không nể mặt anh”.

Quách Gia Chí thật ra là chân thành mời, nên nói: “Kim Hinh tiểu thư, cô nhất định phải dành thời gian đến tham gia tiệc sinh nhật của tôi, tôi không mời ai cũng được, nhưng nhất định phải mời cô...” Nhớ đến Samantha còn bên cạnh, mà mình đến để mời nàng, nên xấu hổ bồi sung: “Đương nhiên là Samantha tiểu thư cũng rất quan trọng”.

Kim Hinh kỳ quái hỏi: “Vì sao? Tôi lại quan trọng vậy à?”

Quách Gia Chí gật đầu nói: “Cô là người khách quan trọng nhất, cho dù không có tôi thì cũng không thể không có cô, không thể không mời được”.

Kim Hinh nói: “Vẫn nghe nói Quách thiếu gia là người thành thật, không ngờ cũng biết nói chuyện, há mồm ra đầy lời nói dối, đây là sinh nhật của anh, tại sao tôi lại quan trọng hơn anh, không phải là muốn lừa tôi chứ?”

Quách Gia Chí vội la lên: “Không phải đâu, Kim Hinh tiểu thư ngàn vạn lần đừng hiểu lầm... thật ra... thật ra bạn gái của tôi đặc biệt thích phim của Kim Hinh tiểu thư, vô cùng sùng bái cô, thời học đại học thường xuyên nhắc đến cô, cho nên tôi muốn mời cô đến tiệc sinh nhật của tôi, giới thiệu với nàng, cô nhất định phải giúp tôi chuyện này...”

Kim Hinh nghĩ thầm, thì ra là vậy, người này cũng thật tình với bạn gái của mình, làm cho người ta hâm mộ, từ chối cũng thấy ngại. Chẳng qua mấy ngày nay buổi tối nàng thường ở căn nhà cao cấp để chờ Thạch Thiên về nhà, tất cả xã giao đều không đi, ngay cả hoạt động quan trọng của công ty giải trí Vĩnh Hứng cũng từ chối. Hạng Hồng cũng biết nàng vì Thạch Thiên, nên cũng không miễn cưỡng nàng, nàng đành xin lỗi: “Xin lỗi Quách thiếu gia, tôi thật sự không biết là có thời gian rảnh hay không, cho nên không thể lập tức đáp ứng anh”.

Mặt của Quách Gia Chí đầy thất vọng, nhưng không miễn cưỡng, ngược lại nói: “Vậy được rồi, nếu có thời gian rảnh thì nhất định phải tới, Kim Hinh tiểu thư chuẩn bị khi nào đi, bạn gái của tôi cũng đang làm việc cho tạp chí xã này, bây giờ ra ngoài làm việc, tôi muốn chờ nàng trở về rồi giới thiệu với cô, nàng nhất định sẽ rất cao hứng”

Kim Hinh vốn định chờ Samantha tan việc rồi về nhà với nàng, nên cười nói: “Tốt, cô gái có thể làm cho Quách thiếu gia chung tình như vậy, nhất định là vô cùng xinh đẹp và xuất sắc, tôi cũng muốn được biết mặt”

Samantha cười nói: “Bạn gái của hắn chính là Thạch Hiểu Mẫn đó!”

Kim Hinh giật mình nói: “A... thì ra là Hiểu Mẫn... sao lại không nói sớm!”

Quách Gia Chí kinh ngạc nói: “Thì ra... thì ra... Kim Hinh tiểu thư đã biết Hiểu Mẫn từ lâu...”

Kim Hinh cười nói: “Cũng không phải là quen biết từ lâu, chỉ là mới vừa làm quen hôm nay thôi, tôi và nàng chỉ là... là bạn bè thôi” Vốn tưởng rằng khi Quách Gia Chí nghe xong sẽ cao hứng, không ngờ vẻ mặt của hắn lại đầy hai chữ “thất vọng”. Ồ lên một tiếng. Kim Hinh làm sao mà biết Quách Gia Chí muốn mời nàng đến tiệc sinh nhật, rồi giới thiệu cho Thạch Hiểu Mẫn làm quen, cho Thạch Hiểu Mẫn một bất ngờ, biểu hiện thành ý của mình, nhưng không ngờ các nàng lại quen biết nhau, các nàng lại quen biết nhau trước, đương nhiên là hơi thất vọng rồi.

Chẳng qua, Quách Gia Chí lại biểu hiện ra sự cao hứng, nói: “Vây càng hy vọng Kim Hinh tiểu thư tham gia tiệc sinh nhật của tôi, bữa tiệc này là do gia phụ muốn giới thiệu các tiền bối và tinh anh trong thương trường cho tôi làm quen, Hiểu Mẫn vừa mới đến HongKong, cho nên không có nhiều bạn lắm tôi sợ đến lúc đó lại lạnh nhạt với Hiểu Mẫn và người nhà của nàng, làm cho nàng mất hứng, cho nên Samantha tiểu thư và Kim Hinh tiểu thư nếu đồng ý đến, tôi thật sự vô cùng cảm kích, về sau có gì phân phó cứ mở miệng, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức”

Kim Hinh cười vui vẻ, nói: “Người nhà Hiểu Mẫn có đi không? Thạch Thiên cũng đi?”

Quách Gia Chí nói: “Đúng vậy, thì ra Kim Hinh tiểu thư đều đã quen biết với cả nhà Hiểu Mẫn, thật sự là không ngờ”.

Kim Hinh gật đầu nói: “Tốt, vậy tôi đi!”

Ở một khu vực các Minh Trị Thần cung thuộc Tokyo khoảng ba cây số, có một tòa kiến trúc rất lớn, dù không bằng Minh Trị thần cung, cũng không có được lịch sử lâu đời như nó, nhưng những hàng cây xanh bao bọc chung quanh, cổ thụ che trời, chim muôn ca hót, bên tòa nhà còn có một hồ nước nhỏ, cảnh sắc đẹp như tranh vẽ, vô cùng hấp dẫn, chẳng qua biết được người ở bên trong là ai, nên rất ít người nào dám đến gần cả.

Căn nhà này chính là nơi gia tộc Sơn Khẩu tổ của Nhật Bản định cư, Hữu Điền Chân Quy nguyên là con dâu của Xã trưởng Khẩu tổ, từ khi nàng tiếp quản Sơn Khẩu tổ, cũng chiếm luôn tòa nhà này, bởi vì thế lực sau lưng nàng rất cường đại, người của Sơn Khẩu gia tộc có giận cũng không dám nói gì, mà vì để củng cố địa vị, cho nên đã tăng thêm rất nhiều người không phải là thành viên của gia tộc, sau đó đổi tên Sơn Khẩu Tổ thành Yakuza, tuyên bố rằng bang hội sẽ do thành viên của Yakuza đồng quản lý, không còn chịu quản lý của gia tộc nữa, và cái này được phần lớn thành viên ủng hộ.

Hữu Điền Chân Quy trở về tòa nhà, cho lui thuộc hạ dài gần trăm mét đi, rồi quẹo qua quẹo lại năm lần đến hậu viện, qua hoa viên đi vào. Bên hồ có một cô gái tóc vàng đứng đó, thời tiết của Tokyo lúc này đã lạnh muốn chết rồi, mà cô ta chỉ mặc một bộ váy lụa mỏng manh thôi, mỏng như vậy rồi mà bên trong cũng chẳng có mặc đồ lót nữa, nhìn từ phía sau có vẻ rất... rất... khi gió thổi qua, váy tốc lên, tựa như người trong bức tranh vẽ vậy...

126. Chương 126: Trong Mắt Lão Tử Cũng Không Khác Gì

Hữu Điền Chân Quy thân là bá chủ hắc đạo Nhật Bản, ở trong nhà của mình nữa, nhưng lại không dám thẳng nhìn vào cô gái đang đứng cạnh hồ nước kia nữa, cách xa một đoạn.

Khi còn cách khoảng bảy mươi mét, thì hấn dừng chân lại, cúi đầu nhẹ nói: “Bellay tiểu thư, tôi tới”

Cô ta cũng không quay đầu lại, cười như không cười nói: “Hữu Điền tiên sinh, ông có biết gì sao tôi lại đến Nhật Bản không?” Giọng nói hấp dẫn vô cùng.

Nhưng lại làm cho Hữu Điền Chân Quy cảm thấy một cỗ hàn khí xâm nhập vào người, không nhịn được run lên một cái.

Hữu Điền Chân Quy toát mồ hôi lạnh trên trán, nhưng không dám lau, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, Bellay tiểu thư, tôi không ngờ chuyện lại biến thành như vậy”.

Bellay mỉm cười, chậm rãi nói: “Ông vì cháu ngoại của mình mà phái người đến HongKong, cái này cũng không tính là chuyện lớn gì, vì tổ chức đã cho ông tiếp quản Yakuza, thì chút quyền lợi ấy phải có. Nhưng, sau khi Cương Điền Thái Lang chết, ông chẳng những không báo cáo với tổ chức, mà còn tiếp tục phái người đến HongKong, làm cho Cương Điền Trí Tàng cũng chết tại HongKong, vậy là không đúng rồi!”

Hữu Điền Chân Quy cúi đầu nói: “Bellay tiểu thư, cô hiểu lầm rồi, tôi chỉ là muốn điều tra người thiếu niên tên Thạch Thiên cùng với nguyên nhân bọn họ thất bại rồi mới báo cáo cho tổ chức, không phải là muốn giấu diếm. Chuyện lớn như vậy mà muốn giấu diếm tổ chức là điều không thể, làm sao tôi dám giấu được”.

Bellay vẫn cười ôn hòa như cũ, chậm rãi nói: “Nếu có thể giấu, vậy ông có muốn giấu không?”

Hữu Điền Chân Quy vội nói “Không dám... không dám...” Tiếp theo là giải thích: “Cương Điền Trí Tàng không phải do tôi phái đi. Hắn vì muốn báo thù cho Cương Điền Thái Lang, nên tự mình dẫn người đi”.

Bellay nói: “Vậy ý của ông là cái chết của Cương Điền Trí Tàng không liên quan đến ông, phải không?”

Hữu Điền Chân Quy vội nói: “Không... không phải, nguyên nhân chủ yếu là do tôi gây nên, đương nhiên là tôi chịu trách nhiệm rồi. Chuyện này tôi đang điều tra, tin rằng sẽ nhanh chóng có kết quả”.

Bellay chậm rãi nói: “Chuyện này ông không cần lo, gần đây Thiên Thạch Đồng Minh đang có hành động rất kỳ quái, dường như đang chuyển sự chú ý về HongKong. Cương Điền Trí Tàng và Cương Điền Thái Lang thất bại, rất có thể là liên quan đến bọn chúng, ông có phái người đi nữa thì cũng chỉ chịu chết”.

Hữu Điền Chân Quy mỉm cười, lẩm bẩm nói: “Thiên Thạch Đồng Minh... Thạch Thiên...”

Bellay gật đầu: “Người thiếu niên tên Thạch Thiên rất có thể liên quan đến Thiên Thạch Đồng Minh, là người do Thiên Thạch Đồng Minh bồi dưỡng, từ ý đồ của Thiên Thạch Thành bảo, tổ chức tạm thời không có ý chống chọi với bọn họ, nên toàn bộ kế hoạch của Yakuza ở HongKong tạm thời dừng lại, chờ chỉ thị của tôi”.

Hữu Điền Chân Quy khom người nói: “Vâng!” rồi cảm thấy một mùi hương thoảng qua, ngẩng đầu lên thì Bellay mặc áo lụa trắng đã biến mất ven hồ, Hữu Điền Chân Quy nhìn quanh một hồi, xác định là Bellay đã thật sự đi rồi, mới dám lấy khăn ra lau mồ hôi, thở phào một cái.

Vụ án Trương Vỹ Hào mê gian oanh động HongKong đã chính thức tiến vào giai đoạn thẩm tra xử lý, các phóng viên và đài truyền hình cũng bắt đầu đứng bu quanh ngoài tòa.

Có không ít phóng viên trong và ngoài nước, bởi vì vụ án đề cập đến không ít tôn tử của người khác, đặc biệt là trong chứng cứ có không ít người bị hại, để lộ ra nhiều tình tiết không ổn, vì thế bên tòa án quyết định không cho phép bất kỳ phóng viên nào tiến vào trong tòa.

Mặc dù Thạch Lệ đã cố gắng làm việc với người bị hại khác, nhưng vẫn không có ai nguyện ý ra tòa làm nhân chứng, nên rốt cục chỉ có một mình Samantha.

Hai người ra tòa, chẳng qua, chứng cứ đã vô cùng xác thật, Thạch Lệ cũng không lo lắng tòa án sẽ không xử tội Trương Vỹ Hào, vì cái này liên quan đến hình tượng, sẽ rất ảnh hưởng.

Ngày đầu tiên thẩm tra, Trương Vỹ Hào vốn bởi vì miệt mài quá độ, trên mặt cũng không còn chút máu, bây giờ có lẽ bởi vì biết tội không thể trốn, nên vẻ mặt sau song sắt của hắn còn tiêu tụy hơn, mặt trắng bệch, cả ngày không nói được một câu, toàn bộ đều là do luật sư biện hộ giùm hắn.

Mà thái độ của luật sư làm cho bên bồi thẩm đoàn và viện kiểm soát kinh ngạc không thôi, tựa hồ như Trương Vỹ Hào đã muốn nhận tội rồi, yêu cầu duy nhất chính là mong được phán nhẹ.

Hôm nay cũng là ngày cử hành tiệc sinh nhật của Quách Gia Chí, Samantha sau khi làm nhân chứng xong, rồi cùng với Thạch Thiên ngồi trong phòng nghỉ đợi cho ngày thẩm tra đầu tiên kết thúc, rồi cùng với Thạch Lệ trở về nhà.

Chỉ lát sau, Thạch Hiểu Mẫn cũng đi làm việc, trong tay còn ôm hai bộ lễ phục mới mượn của tạp chí xã, reo lên với Thạch Lệ: “Chị, em chọn được hai bộ quần áo nè, chị xem coi bộ nào thích hợp, chị chọn trước đi”.

Thạch Lệ mỉm cười nói: “Không sao cả, chị còn phải lái xe cho mọi người, còn phải phụ trách bảo vệ an toàn cho Samantha, cho nên không mặc cũng được”.

Tiệc sinh nhật này, nếu Samantha đã tham gia, thì Thạch Thiên cũng phải đi theo, tuy rằng không biết có bao nhiêu nguy hiểm, vả lại Thạch Thiên đã hơn trăm năm chưa chạm vào chiếc xe, từ lúc sống lại cũng chẳng lái được lần nào, cho nên Thạch Lệ các năng đều cho rằng hắn không biết lái xe, vì thế chỉ cần đi theo thôi.

Thạch Hiểu Mẫn đương nhiên là hiểu tính cách của chị mình, biết không cưỡng ép được, vì thế không miễn cưỡng, ôm lấy quần áo đi về phòng.

Sau khi thay đồ, Thạch Hiểu Mẫn đã đổi một bộ váy thực nữ, đi ra trước mặt Thạch Lệ, hỏi: “Chị, em mặc bộ này có đẹp không?”

Thạch Lệ cười nói: “Đẹp!” Chợt thấy bộ trang sức trên người của Thạch Hiểu Mẫn, chấn động, hỏi: “Bộ trang sức kim cương này ở đâu mà có?”

Thạch Hiểu Mẫn cười nói: “Là của Thạch Thiên cho...” Đang cười thì cái mặt đơ ra, run giọng nói: “Cái này đều là kim cương sao?”

Thạch Lệ thở dài gật đầu: “Đúng vậy!” Vốn biết rằng Thạch Thiên đối với hai chị em nàng vô cùng tốt, nhưng không ngờ hẳn lại tặng cho Thạch Hiểu Mẫn một lễ vật quý giá như vậy, lại còn là kim cương nữa.

Thạch Hiểu Mẫn không biết là đang vui mừng hay đang phát hỏa, trừng mắt nhìn Thạch Thiên bên cạnh: “Cậu... sao cậu dám gạt tôi cái này chỉ có mấy ngàn đồng...”

Thạch Thiên cười ha hả nói: “Là cô tự hỏi tôi chúng nó có phải là trị giá mấy ngàn đồng không mà, tôi cũng không rõ cái thứ này đáng bao nhiêu tiền nữa, chẳng qua chắc cũng là mấy ngàn thôi, cho nên lão tử cũng không tính là đã gạt cô”.

Thạch Hiểu Mẫn sau khi đã làm trợ lý, nên trí nhớ đã được rèn luyện rất nhiều, nhớ lại đoạn nói chuyện với Thạch Thiên, tức giận nói: “Lúc đó tôi hỏi cậu là có phải mấy ngàn đồng không, cậu nói là khoảng cỡ đó đó, còn không phải là muốn gạt tôi? Chị, mấy thứ này đáng giá bao nhiêu tiền?”

Thạch Lệ thì chỉ có thể nhìn ra phẩm chất của kim cương, chứ giá trị thì không biết rõ, nhìn kỹ một hồi, biết là hàng hiếm có, thở dài: “Chị cũng không rõ ràng, có thể là mấy trăm triệu đô la HongKong”.

Samantha lúc này đã thay một bộ lễ phục màu bạc vô cùng lạnh diễm cao quý, vừa vặn đi từ trên lầu xuống, cũng nghe các nàng nói chuyện, nói: “Bộ trang sức này ít nhất trị giá ba mươi triệu đô la Mỹ, nếu bán ra giá bốn mươi năm mươi triệu cũng là bình thường”.

Nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy kỳ quái khi thấy Thạch Hiểu Mẫn không biết cái mà Thạch Thiên chính là kim cương hàng xịn.

Thạch Hiểu Mẫn trừng mắt nói: “Mấy chục triệu đô mỹ mà khoảng cỡ đó với mấy ngàn đồng HongKong, có thể là khoảng cỡ đó sao?”

Thạch Thiên lại không cho là đúng, nói: “Dù sao trong mắt lão tử cũng chẳng khác gì, lão tử ra ngoài một chút là có thể kiếm nhiều hơn như vậy, nếu cô không thích có thể ném, không cần trả lại cho tôi”.

Thạch Hiểu Mẫn vốn đang muốn tháo ra trả lại cho Thạch Thiên, nghe vậy liền ngẩn người, nhìn Thạch Lệ, muốn cho nàng quyết định.

Thạch Lệ cho rằng bây giờ nàng đã hiểu Thạch Thiên nhiều hơn, cảm giác thấy hẳn còn rất nhiều bí mật, nhưng biết tính tình của tên này rất là xấu, nói được thì quả thật làm được, nhìn nhìn Thạch Thiên, rồi quay sang nói với Thạch Hiểu Mẫn: “Váy em cứ giữ trước đi!”

Thạch Hiểu Mẫn cảm thấy kinh ngạc, vì trước kia Thạch Lệ kiên quyết đòi trả tiền nhà cho Thạch Thiên, bây giờ lại kêu nàng giữ nó lại, mà bộ trang sức này trị giá đến mấy chục triệu, vả lại Thạch Hiểu Mẫn vô cùng thích nó, huống chi bây giờ biết được nó là kim cương thật nữa. Tháo ra trả lại cho Thạch Thiên vì sợ Thạch Lệ trách mắng mà thôi, bây giờ nghe Thạch Lệ nói cứ giữ đi, làm cho nàng chấn động, cứ tưởng mình đang nằm mơ.

Mà Thạch Thiên thì lại vô cùng vui sướng, thầm khen Thạch Lệ đã thông minh hơn trước kia nhiều, đã bắt đầu hiểu nỗi khổ của lão tổ tông rồi, trong lòng thầm nghĩ muốn kêu Nepal bay về tòa thành chọn cho nàng một bộ trang sức nữa.

Tiệc sinh nhật vẫn tổ chức tại tòa cao ốc Cảng Tinh lần trước, và đây cũng là lần cuối mà Quách gia lấy danh nghĩa chủ nhân ra chiêu đãi.

Sau khi tiệc kết thúc, ba ngày sau chính thức chuyển giao cho Quý TS.

Trên đường đi đến đó, Quách Gia Chí liên tục gọi điện hỏi bọn họ có xuất phát chưa, sợ rằng Thạch Hiểu Mẫn không tham gia, biết được bọn họ đang trên đường tới, liền lớn tiếng khen ngợi, rồi chạy ra cổng đợi xe của bọn Thạch Thiên đến.

Người tham gia bữa tiệc này ít hơn tiệc rượu lần trước nhiều, nhưng thân phận đều cao quý hơn cả những người thuê mặt bằng tại cao ốc Cảng Tinh, đều là những nhà giàu chân chính và phú thương, còn có quan viên cao cấp nữa, những gia tộc siêu cấp tại HongKong cũng đều đưa con hoặc là thành viên quan trọng đến tham gia.

Tuy rằng Quách Gia Chí trước mắt vẫn chỉ là một phó quản lý nho nhỏ của tập đoàn Tinh Hồng Cát, nhưng mọi người đều biết đây chỉ là tạm thời thôi.

Quách Bình Liêm nếu đã muốn nương theo sinh nhật của Quách Gia Chí để mời những thương nhân HongKong cùng những nhân vật quan trọng đến, nhất định muốn giữ thăng nhóc này ở lại HongKong, hỗ trợ quản lý chuyện của tập đoàn Tinh Hồng Cát.

Quách gia chỉ có ba anh em thôi, đứa lớn đã đi quản lý sự nghiệp của gia tộc rồi, ở HongKong chỉ còn lại Quách Gia Nhân và Quách Gia Chí, những người khác thì đều đi ra nước ngoài hoặc trong nước để đảm nhận chức vụ quan trọng hết rồi.

Mà ai cũng biết rằng Quách Gia Nhân chỉ là một tên hoa hoa công tử chỉ ăn không làm mà thôi, ở tập đoàn Tinh Hồng Cát mấy năm mà cũng chỉ phụ trách công việc lật vặt, không có tiền đồ, nếu Quách Gia Chí có biểu hiện tốt, thì trong tương lai rất có thể tiếp nhận tập đoàn, ít nhất là những chức vụ quan trọng, mà những gia tộc này trên cơ bản đều có quan hệ làm ăn với Quách gia cả, nên dĩ nhiên là muốn kết giao với nhân vật thừa kế của tập đoàn rồi, nên khi nhận được lời mời đều vui vẻ đến.

Đậu xe vào bãi xong, đi theo những khách quý đến là rất nhiều bảo tiêu, còn có những bảo tiêu phụ trách luôn việc lái xe nữa, nên trong đại sảnh có vẻ vô cùng náo nhiệt.

Quách Gia Chí đứng ở cổng thấy chiếc xe của Thạch Thiên đến, vội vã chạy đến gần, không đợi mọi người xuống xe, hắn đã chạy lại tự mở cửa cho họ, sau đó dẫn đường phía trước vào trong đại sảnh.

Bởi vì hôm nay có không ít phú hào cùng nhân vật nổi tiếng của HongKong đến, nên Quách Bình Liêm tự mình đứng ở cửa đón tiếp, vốn Quách Gia Chí đang đứng kế bên, nhưng khi lão liếc qua nhìn thì không thấy đâu, đang tính tìm hắn thì thấy Quách Gia Chí dẫn theo đám người trong đó có Thạch Thiên đến, không khỏi ngẩn ra, nhưng vẫn lễ phép chào hỏi Samantha, sau đó nhỏ giọng mắng: “Chạy đi đâu vậy, một lát còn có khách quan trọng đến nữa!”

Đối với Quách Gia Chí thì chẳng có ai quan trọng bằng Thạch Hiểu Mẫn cả, nhưng mà không dám nói điều đó với cha già, nên đỏ mặt nói: “Xin lỗi, con... con đi đón bạn học của con!”

Sau đó xoay người chỉ vào Thạch Hiểu Mẫn giới thiệu: “Đây là bạn học của con ở Bắc Kinh, Thạch Hiểu Mẫn!” Sau đó giới thiệu cho Thạch Hiểu Mẫn: “Hiểu Mẫn, đây là cha của mình!”

Mặc dù trước mặt người khác hắn luôn tự nhận là bạn trai của Thạch Hiểu Mẫn, nhưng trước mặt Thạch Hiểu Mẫn lại không dám nói vậy, sợ nàng tức giận không cho hắn cơ hội.

Thạch Hiểu Mẫn hành lễ nói: “Quách tiên sinh, xin chào!”

Quách Bình Liêm không tưởng được cô gái xinh đẹp đáng yêu này lại là người đã đánh ngã mấy chục bảo tiêu của Quách Gia Nhân, sao bây giờ lại biến thành bạn học của con trai? Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng của thằng con, lão liền hiểu được thằng con này đã thích cô gái kia, trong lòng thầm kêu khổ, nhưng ngoài mặt vẫn không biểu hiện gì, gật đầu với Thạch Hiểu Mẫn, sau đó phân phó người khác dẫn họ vào.

Quách Gia Chí cũng muốn đi theo, Quách Bình Liêm liền giữ chặt lại, lúc này, vài người khách khác cũng đã đến, Quách Bình Liêm liền nhiệt tình chào hỏi, giới thiệu cho Quách Gia Chí nhận thức, Quách Gia Chí chỉ có thể từ bỏ, quay mặt lại ứng phó với khách, nhưng tâm hồn đã theo Thạch Hiểu Mẫn đi vào trong đại sảnh.

127. Chương 127: Tiệc Rượu Nhà Giàu

Tiệc lần này không phải ở đại sảnh lầu hai lần trước nữa, mà là một sảnh yến hội đằng sau lầu một, sảnh yến này hình cánh quạt, cùng với một hoa viên kết hợp lại, ở giữa có mấy cái trụ đứng, chẳng khác gì ở bên ngoài. Lúc này, trong đại sảnh cũng như hoa viên đã có không ít người, đang ngồi với nhau nói chuyện, người trẻ tuổi thì tụ tập trong hoa viên, chia làm mấy đôi với nhau, vừa đi vừa nói chuyện, âm thanh cười vui thỉnh thoảng lại truyền đến.

Samantha ba nàng đều là những khuôn mặt kiều mỹ, là mỹ nhân tuyệt sắc, Thạch Thiên lại đẹp trai dị thường, khó có thể hình dung, hơn nữa hần ăn mặc rất tùy ý, cổ áo mở rộng, tóc cũng giống như là nhiều ngày không chải, trong một bữa tiệc cao cấp mà người tham dự rất chú trọng vào vẻ bề ngoài này, thì mặc dù có chút không hợp, nhưng cũng có vẻ không giống người thường.

Bốn người đi vào đại sảnh, lập tức hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người, đặc biệt là những cô gái trẻ xinh đẹp, đều đến chào hỏi Samantha. Những người thân quen hơn thì đến nói chuyện với nàng, vốn mỹ nữ mà nhìn thấy một mỹ nữ khác xinh đẹp hơn mình, thì sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng Samantha lại là một nhân vật phong vân trong giới người mẫu, trong mắt các nàng không giống bình thường, nên thật tâm hy vọng tiếp cận với nàng, thậm chí còn thỉnh giáo nàng bí quyết làm đẹp.

Thạch Thiên cũng cảm thấy có vài ánh mắt khác thường đang nhìn về phía mình, ngẩng đầu lên, quả nhiên là vài người quen, chính là đôi vợ chồng bị hần làm nhục tại hội đấu giá Chu Kiến Nhân và Hứa Thực Ái, còn có cái ông chủ tập đoàn châu báu Đại Quang Vinh: Trâu Gia Vinh nữa, Chu Kiến Nhân và Hứa Thực Ái khi nhìn thấy ánh mắt của Thạch Thiên liền lập tức cúi đầu, trên mặt rõ ràng lộ vẻ oán hận. Còn Trâu Gia Vinh thì lập tức cười gật đầu với Thạch Thiên, Thạch Thiên cũng khẽ gật đầu với hần, nhìn quanh một vòng không thấy cô bé Quách Thiển Vi đâu cả, nên trong lòng thả lỏng rất nhiều, cũng không đi theo bên cạnh Samantha nữa, tìm một chỗ không người ngồi xuống.

Thạch Hiểu Mẫn thân là trợ lý của Samantha, đương nhiên phải đi theo bên cạnh, còn Thạch Lệ thì bảo vệ cho Samantha, cũng không ngoại lệ. Theo Samantha đi vào hoa viên, người tụ tập quanh ba nàng càng nhiều, có không ít người đã chuyển dời ánh mắt lên hai chị em, mấy tên hoa hoa công tử thì thấy Samantha đang nói chuyện với những phu nhân danh tiếng, cũng không nhúng miệng vào, nhưng lại sinh ra hứng thú với hai chị em có tư sắc không thua kém gì Samantha, liền cố ý tiếp cận nói chuyện với các nàng.

Thạch Hiểu Mẫn vì nghĩa vụ phải giao tế thay Samantha để giảm bớt gánh nặng, nên đành phải cười ứng phó với đám công tử này, Thạch Lệ thì ngậm miệng không nói, cùng lắm là cười một cái, nhưng vẻ mặt lại vô cùng lạnh lùng. Những người này từ miệng Samantha giới thiệu Thạch Lệ là cảnh sát, cũng không dám ho he nữa, bọn họ biết gần đây Samantha xảy ra chuyện, nghĩ rằng Thạch Lệ đang có nhiệm vụ trong người, không tiện nói chuyện, nên dần dần chuyển mục tiêu qua Thạch Hiểu Mẫn, làm cho Thạch Hiểu Mẫn không đáp ứng nổi, và cũng chịu rất nhiều ánh mắt đổ kỵ của không ít cô gái.

Trong mắt các nàng, Samantha là mỹ nữ được thế giới công nhận, thường xuyên xuất hiện trong bảng xếp hạng người đẹp thế giới, nên các nàng sẽ không ganh đua. Nhưng Thạch Hiểu Mẫn chỉ là người hầu của Samantha, mà thấy nàng ta lại được hoan nghênh hơn mình, đương nhiên là khó chấp nhận rồi, vì thế có vài người liếc nhìn Thạch Hiểu Mẫn, nhưng thấy bộ trang sức kim cương trên người nàng, liền giật mình, nghĩ thầm, cái này nhất định là giả, nhưng càng nhìn càng thấy chói mắt như kim cương thật, làm cho các nàng đỏ cả mắt.

Lúc này, Kim Hình mặc một thân màu đen như một vị phu nhân cùng với Hạng Hồng tiến vào, bên cạnh còn có một người đàn ông khuôn mặt thanh tú, phong độ vô cùng đi cạnh. Kim Hình nhìn thấy Samantha và chị em Thạch gia trong hoa viên, liền cùng Hạng Hồng bước lại chào hỏi, gã đàn ông kia cũng đi theo phía sau Kim Hình.

Nhưng không đợi Kim Hình và Hạng Hồng mở miệng, ánh mắt gã kia chớp động, liền bước nhanh đến phía trước chào hỏi Samantha: “Samantha tiểu thư, đã lâu không gặp, hôm nay có thể thấy cô thật sự làm cho tôi rất cao hứng”

Samantha mỉm cười nói: “Đúng vậy, có thể gặp lại Dương tiên sinh, tôi cũng rất cao hứng”

Người họ Dương này tên là Dương Tân Kiệt, thật ra cũng không phải thiếu gia công tử gì, nhưng hắn đã được gọi là thiên tài từ khi còn nhỏ, mười bảy tuổi đã nhận được bằng thạc sĩ của trường đại học Hoa Kỳ, sau đó vào một công ty phần mềm làm việc, từ một nhân viên bình thường mà bây giờ trở thành tổng giám đốc phần mềm khu vực châu Á, người chung quanh bất luận là nam hay nữ, đều đến chào hỏi hắn, hiển nhiên đây chính là một nhân vật có danh tiếng lớn.

Dương Tân Kiệt thành công khi còn trẻ, bây giờ cũng chỉ mới ba mươi mà thôi, nhờ vào sự cố gắng của bản thân cũng như tài hoa nên đã leo lên đến đỉnh cao sự nghiệp, nhiều được được giới truyền thông đưa tin về sự tích của hắn, thật sự là thần tượng của giới trẻ hiện nay. Mà trời sinh hắn đã có tính phong lưu, hơn nữa bề ngoài cũng tuấn tú xuất chúng, đương nhiên là rất thu hút cái nhìn của người khác phái, điều này bồi dưỡng cho sự tự tin của hắn với đàn bà, mỗi khi rảnh rỗi thì sở thích của hắn chính là đi trên hoa ghẹo nguyệt, để chứng minh mị lực của mình. Nhưng mà, mặc dù hắn đã chơi gái rất nhiều, nhưng rất ít động chân tình, mà chuyện xấu thật sự cũng không nhiều, cho nên làm cho những cô gái kia vừa yêu lại vừa hận hắn, vì thế hắn cũng không làm cho đám đàn ông bất mãn quá lớn, ngược lại càng làm cho bọn họ bội phục hắn.

Kim Hinh và Hạng Hồng cùng đi, bên ngoài cũng gặp Dương Tân Kiệt, liền cùng nhau tiến vào, Dương Tân Kiệt đã từng chọc ghẹo Kim Hinh, chẳng qua hai người vẫn chưa xảy ra chuyện gì, trước kia Kim Hinh cũng có chút hảo cảm với hắn, nhưng bây giờ đã đặt hết tâm tư lên trên người của Thạch Thiên rồi, thấy Thạch Thiên không có bên cạnh Samantha, vội hỏi: “Thạch Thiên đâu? Hắn không tới sao?”

Samantha liếc nhìn Kim Hinh một cái, rồi chỉ vào cái góc mà Thạch Thiên đang ngồi: “Đến rồi, đang ngồi ở đó kia!”

Kim Hinh nhất thời mừng rỡ, lộ vẻ vui mừng, chào tạm biệt Samantha và chị em Thạch gia, rồi bước nhanh lại chỗ Thạch Thiên, không để ý đến Dương Tân Kiệt nữa. Dương Tân Kiệt cảm thấy không có hứng thú, nhú mày nhìn theo nàng, cho đến khi thấy nàng ngồi xuống bên cạnh một thiếu niên, rồi giống như một con chim nhỏ nép mình vào ngực của người thiếu niên kia, không nhịn được hỏi Samantha: “Vị... Thạch Thiên tiên sinh kia là ai?” Nghĩ thầm, nếu có thể được Quách gia mời tới, nhất định là có chút lai lịch, chẳng qua tại sao lại không nghe nói ở HongKong có một nhân vật họ Thạch, nhìn cách ăn mặc của thiếu niên họ Thạch kia, cũng không giống một thiếu gia nhà giàu, mà giống một tên lưu manh thì đúng hơn.

Samantha lễ phép trả lời: “Hắn là... nhân viên của tạp chí” Nàng không biết nên giới thiệu Thạch Thiên như thế nào mới đúng.

Dương Tân Kiệt giật mình, thầm nghĩ, người này trong trường hợp này lại ăn mặc như vậy, thật quá dị, cũng không hợp thời, tại sao chỉ là một nhân viên của tạp chí? Mà hơn nữa là đi theo Samantha đến tiệc rượu, nhưng không ở bên cạnh Samantha, nhất định không phải là nhân viên bình thường, chẳng lẽ là nhân viên của tổng bộ Thiên Từ từ Pháp đến? Nhất thời nghĩ mãi không ra.

128. Chương 128: Rất Là Tò Mò .

Hạng Hồng cũng là bạn bè với Kim Hinh, nên chuyện của hai chị em Thạch gia nàng cũng nghe Kim Hinh kể một chút, bên hai người bên cạnh Samantha nhất định là Thạch Lệ và Thạch Hiểu Mẫn, liền chủ động lại giới thiệu, lấy thân phận là bạn của Thạch Thiên để làm quen. Thạch Lệ nghe Triệu Gia Minh nói về tình hình của xã hội đen HongKong rồi, đương nhiên là biết đến Hạng Hồng, thầm nghĩ, Thạch Thiên giao tiếp thật rộng, nơi nơi đều có bạn, hơn nữa đều là gái đẹp.

Mặc dù Hạng Hồng là người đẹp, nhưng bối cảnh sau lưng của nàng lại khiến cho đám hoa công tử kia chùn bước, trừ phi là thật tình yêu nàng, nếu không chắc chắn sẽ không chọc vào, thấy nàng đứng bên cạnh, liền thu lại sự “nhiệt tình” dành cho Thạch Hiểu Mẫn, đem những lời buồn nôn nuốt vào trong bụng.

Samantha thỉnh thoảng nhìn về phía Thạch Thiên và Kim Hinh bên kia, nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc của Kim Hinh, nằm trong ngực của Thạch Thiên nhẹ giọng nói nhỏ, đột nhiên trong lòng nàng xuất hiện một trận khổ sở không hiểu, nhìn thấy Thạch Thiên nhẹ ôm eo nhỏ của Kim Hinh, nằm ngửa lên ghế sofa, thì lại nổi giận đùng đùng, cắn chặt răng nói với Thạch Hiểu Mẫn: “Chúng ta kiếm chỗ nào ngồi đi, đứng lâu nên chân hơi mỏi rồi”

Thạch Hiểu Mẫn dưới sự “vây công” của đám đàn ông này đã sớm muốn tìm chỗ trốn, nghe vậy vui vẻ gật đầu, cùng Thạch Lệ, Hạng Hồng đi với hướng của Kim Hinh và Thạch Thiên. Lúc này, mọi người trong tiệc rượu mới chú ý đến Thạch Thiên và Kim Hinh đang ngồi trong góc tán tỉnh nhau. Trừ Trâu Gia Vinh, Hứa Thục Ái mấy người ra thì những người khác đều cảm thấy bất ngờ khó hiểu.

Danh tiếng của Kim Hinh vốn đã đồn rất xa rồi, trước kia chuyện xấu không dứt, gần đây đột nhiên im lặng, làm cho đám paparazi chuyên đào mộ không có bài mà viết, không ít tin đồn hành lang nói rằng Kim Hinh đã chơi chán rồi, muốn tu thân dưỡng tính. Lúc này, mọi người trong sảnh được mở rộng tầm mắt ra, trước đây cứ tưởng là do chơi chán rồi, ai dè đâu lại thích chơi với thiếu nhi, hơn nữa càng không kiêng nể gì so với trước kia, làm trò tán tỉnh trước mặt nhiều người không coi ai ra gì. Đám đông không nhận được bắt đầu nghị luận, phần lớn đều lộ ra vẻ khinh miệt, tựa hồ đang châm chọc Kim Hinh.

Ngày đó Kim Hinh đến nhà Samantha ngủ với Thạch Hiểu Mẫn cả đêm, dưới sự sắp xếp của Kim Hinh, nên hai người cũng trở thành bạn bè tốt rồi, Thạch Hiểu Mẫn trực tiếp đi lại bên cạnh Kim Hinh, kéo nàng khỏi người Thạch Thiên, trêu đùa: “Chị Kim Hinh, tiểu tử này hấp dẫn chị à, đến đây mà không thèm nói chuyện với em, mà cứ dán chặt vào hần thế?”

Kim Hinh đỏ mặt, buông tay của Thạch Thiên ra, nắm lấy tay của Thạch Hiểu Mẫn, cười nói: “Cái này cũng không nên trách chị, có trách thì trách Thạch Thiên nhà em là yêu tinh hại người!”

Thạch Hiểu Mẫn kinh ngạc nói: “Hắn hại chị? Trông chị không giống như người bị hại...”

Kim Hinh cười hi hi nói: “Em đã tốt nghiệp đại học rồi mà cứ giống con nít vậy, cái gì cũng không hiểu, thật sự là phục em rồi đó, khó trách Quách thiếu gia yêu em đến chết đi sống lại”

Thạch Hiểu Mẫn liền đỏ mặt nói: “Ai... ai thêm hần yêu chứ, tên gốc bất cần...”

Kim Hinh thấy bộ dáng thẹn thùng nói, biết nàng cũng có chút tình cảm với Quách Gia Chí, nên cười nói: “Đàn ông gốc một chút thì đã sao, là bởi vì thật tình với em, nên mới gốc”

Thạch Hiểu Mẫn liền nói: “Vậy sao chị Kim Hinh không tìm một người đàn ông gốc?”

Kim Hinh thở dài nói: “Em cho rằng đàn ông gốc đầy đường sao? Đại đa số đàn ông đều ngu xuẩn, chứ không phải gốc. Chị thấy Quách Gia Chí rất thật lòng với em, hẳn biết em thích xem phim của chị, nên đã đau khổ cầu xin chị tham gia tiệc rượu này, vì sợ rằng không thể lo cho em chu đáo, muốn giới thiệu chị cho em quen, có người trò chuyện với em, thì em sẽ cho hắn cơ hội”.

Thạch Hiểu Mẫn giật mình, đỏ mặt nói: “Em... em không biết..”

Kim Hinh thấy nàng đã có chút động tâm, cười cười, nói nhỏ bên tai nàng, cười đến nỗi làm cho mặt của Thạch Hiểu Mẫn đỏ bừng luôn.

Dương Tân Kiệt từ xa quan sát, phát hiện ra năm cô gái xinh đẹp nhất đêm nay đều tập trung ngồi bên cạnh người thiếu niên tên là Thạch Thiên, mà thiếu niên này vẫn bộ dạng lười biếng như cũ, nằm méo mó trên ghế sofa, không hề quan tâm đến các cô gái, mị lực cũng không có, nhưng những cô gái xinh đẹp thì đều vây quanh hắn. Dương Tân Kiệt vốn từ đó đến giờ vẫn cho rằng bản thân là một nhân vật đi đến đâu là tiêu điểm ở đó, cho nên sớm dưỡng thành tính cách kiêu ngạo, tuy rằng một số người quen cũng lại chào hỏi nói chuyện với hắn, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy vắng vẻ, đặc biệt là thái độ như không nhìn thấy của Kim Hinh đối với hắn khi này vậy, làm cho hắn không chịu nổi, không phục, nói xin lỗi với mọi người rồi đi đến hướng của Thạch Thiên.

Đi đến trước mặt Samantha, Dương Tân Kiệt nặn ra một nụ cười tiêu sái mê người, nói: “Samantha tiểu thư, tôi có thể ngồi ở đây không?”

Samantha gật đầu: “Dương tiên sinh khách khí, mời ngồi!”

Dương Tân Kiệt cười, kéo lấy một cái ghế ngồi xuống: “Bên kia nhiều người quen quá, không ứng phó nổi, nhìn thấy bên này thật thanh tịnh nhân nhã, không nhận được đến quấy rầy, xin đừng phiền lòng!”

Samantha cười nói: “Dương tiên sinh tuổi trẻ tài cao, đến nơi nào cũng được người ta hâm mộ theo đuổi, mọi người đương nhiên là nhiệt tình với anh rồi!”

Dương Tân Kiệt cười đắc ý nói: “Đâu có đâu có, nếu nói về mọi người theo đuổi, tôi nào dám so với Samantha tiểu thư, tuy rằng dốc sức làm việc vài năm cũng có chút thành tích, nhưng cũng chỉ là làm công cho người khác, không thể so với những người trong hoa viên này được” Nghe thì có vẻ rất là khiêm tốn, nhưng ý chính của thằng này chứ là đám người này không thể so với mình, chẳng qua dựa vào tiền gia đình mới có được địa vị ngày hôm nay thôi. Cao thủ chơi chữ, cao thủ!!

Dương Tân Kiệt nói xong, nhìn nhìn những cô gái xung quanh, thấy Thạch Hiểu Mẫn đỏ mặt cúi đầu, tựa hồ như đang có tâm sự, Kim Hình lại dựa vào ngực của thiếu niên tên Thạch Thiên, Thạch Lệ thì vẫn lạnh như băng, Hạng Hồng thì nghiêng người dựa vào ghế sofa, ánh mắt đang nhìn lên người của Thạch Thiên, tựa hồ như nàng không nghe hắn đang nói gì, chỉ có Samantha là cười đáp với hắn một cách lãnh đạm vô cùng, ánh mắt cũng thỉnh thoảng nhìn về phía Thạch Thiên.

Từ sau khi trở thành tổng tài của châu Á, hắn chưa bao giờ bị đối xử lạnh nhạt như vậy, nhất thời cảm thấy buồn bực, càng thêm tò mò về lai lịch của người thiếu niên Thạch Thiên này, không nhịn được hỏi: “Vị tiểu tiên sinh này thoát nhìn còn rất trẻ, ăn mặc lại... không giống người thường, không biết là phụ trách công tác gì trong tạp chí Thiên Tư, tại hạ rất tò mò!”

129. Chương 129: Tôi Tới Đánh Với Anh .

Thạch Thiên vốn là loại người không bao giờ thỏa mãn sự tò mò của người khác, chỉ liếc Dương Tân Kiệt một cái rồi không để ý đến câu hỏi của hắn, Dương Tân Kiệt vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, sắc mặt đỏ lên, nhưng cảm thấy rằng Thạch Thiên nhất định là có lai lịch lớn, nếu không thì tại sao Kim Hình lại giống như một con chim nhỏ rúc mình vào bên cạnh hắn.

Chẳng qua, Dương Tân Kiệt lại là nhân viên quản lý cao cấp của tập đoàn phần mềm lớn nhất thế giới, đi đến quốc gia nào thì người đứng đầu chính phủ nơi đó khi gặp hắn đều phải khách khách khí khí cả. Bây giờ hắn đã rất khách khí để kết bạn với Thạch Thiên, nếu đối lại người khác đã sớm kêu to vinh hạnh rồi, làm sao mà biết kết quả chỉ là một cái liếc. Cái này rõ ràng là chứng minh Thạch Thiên có nghe được câu hỏi của hắn, nhưng không thêm để ý đến hắn.

Tập đoàn nơi Dương Tân Kiệt làm việc cơ bản là một tập đoàn lũng đoạn địa vị, bình thường đều là người khác xem sắc mặt của hắn, riết rồi dưỡng thành tính cách kiêu ngạo của Dương Tân Kiệt, hừ lạnh một tiếng, muốn nói ra những lời châm chọc Thạch Thiên, Samantha ngồi bên cạnh thấy hết tất cả, vội giải thích: “Dương tiên sinh đừng phiền lòng, Thạch Thiên chỉ phụ trách công tác bảo an trong tạp chí, không biết giao tiếp, cũng không thích nói chuyện!” Thật ra thì nàng chẳng sợ Dương Tân Kiệt tức giận, mà thấy sắc mặt khó coi của hắn, sợ hắn đi chống đối Thạch Thiên, nàng biết là Thạch Thiên nếu mà nổi giận lên, đừng nói là một tiệc sinh nhật tư nhân, cho dù là đại hội Liên Hiệp Quốc cũng đập Dương Tân Kiệt một trận.

Dương Tân Kiệt ngẩn ra, cẩn thận nhìn Thạch Thiên, thấy hắn chỉ mười sáu mười bảy tuổi, da dẻ mềm mại trắng sáng, làm sao mà giống bảo an. Nhưng mà Samantha không giống như đang nói dối, mà cũng không cần phải nói dối, Samantha bây giờ là nhân chứng duy nhất trong vụ án liên quan đến hắc bang HongKong, bên cạnh có mấy người bảo vệ cũng là điều hợp lý. Nhưng mà bảo vệ mình gặp đã nhiều, nhưng chưa thấy người nào có bộ dáng kiêu ngạo như vậy, cho dù là bảo an của bộ trưởng bộ quốc phòng thì cũng vô lễ như vậy.

Hơn nữa, Thạch Thiên nằm dài trên ghế, bắt chéo hai chân, ôm nữ minh tinh, nhìn bằng con mắt nào cũng không giống đang bảo vệ người khác, mà giống như lão đại đang chờ người khác hầu hạ vậy. Làm cho Dương Tân Kiệt không chấp nhận nhất chính là, năm người đẹp đang ngồi, chỉ có Samantha là nói chuyện với hắn, nhưng ngữ khí lại rất lãnh đạm. Tất cả đều đối với tổng giám đốc phần mềm châu Á đều coi như là không thấy, mình ngồi đây giống như là bị thừa vậy.

Cho nên, lời của Samantha chẳng những không làm cho Dương Tân Kiệt thoải mái, ngược lại còn thêm buồn bực, cười lạnh nói: “Thật không thể ngờ, vị tiểu tiên sinh này tuổi còn nhỏ, mà lại có thể đảm đương công tác bảo an của tạp chí, hơn nữa còn được Samantha tiểu thư mang theo bên cạnh, nhất định là có chỗ hơn người. Bình thường tôi cũng có học qua chút võ, từng luyện qua Karate, có cơ hội nhất định phải thỉnh giáo” Hồi còn trong trường hắn đã là cao thủ karate, mặc dù chỉ là nghiệp dư, nhưng cũng không kém gì

một người chuyên nghiệp, bởi vì trong công việc cũng thường xuyên tham gia một số trận đấu nghiệp dư, hơn nữa cũng thường xuyên luyện tập, cho nên rất tin tưởng vào bản thân. Bây giờ hắn thấy đám đàn bà con gái này thích loại đấu óc ngu si tứ chi phát triển, nên không nhịn được khiêu khích.

Vừa mới dứt lời, Dương Tân Kiệt liền cảm thấy ngực đau đớn, một trảo cường đại hất ra khỏi cái ghế, lúi đến trước mặt Thạch Thiên. Chỗ ngồi của hắn cách Thạch Thiên gần ba mét lận, nhưng không thấy Thạch Thiên đứng dậy, mà đã bị hắn túm lấy quần áo kéo qua, trong lòng chấn động, muốn giãy dụa lại không còn một chút lực nào cả.

Thạch Thiên kéo lại chữ: “Thằng tiểu tử này lải nhải thật nhức đầu, không thấy lão tử mặc kệ ngươi sao? Cút!”

Dương Tân Kiệt cảm thấy cả người bay lên, bay ngược về phía hoa viên, tiếp theo, mông chạm đất, nhưng vẫn chưa dừng lại, vẫn trượt về phía sau, bay qua chỗ một số khách, làm cho một vài cô nàng hét to lên, cho đến khi văng thẳng vào lùm cây của hoa viên mới ngừng lại được.

Cơ hồ tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Dương Tân Kiệt, không biết đang xảy ra chuyện gì. Dương Tân Kiệt đổ mặt xuống đất, cảm thấy không bị thương gì, nhưng mà cái mông thì nóng như lửa đốt, rồi một cơn gió thổi qua, liền cảm thấy cái đùi nó lạnh lạnh, giờ tay xuống đất sờ sờ, phát hiện cái quần do ma sát với mặt đất nên bị mòn hết, may là quần lót vẫn còn, nếu không thì phơi mông ngay trước mặt công chúng rồi.

Samantha thầm than một tiếng, quay sang nói với Thạch Thiên: “Người ta cũng đâu có nói gì với cậu đâu, cậu đâu cần phải quá mức như vậy”.

Thạch Thiên lại không cho là đúng, nói: “Tiểu tử này tự tìm đến, đám tiểu Uy Khẩu đến Nam Thiếu Lâm của chúng ta để học Đường Thủ, sau đó trở về thì xưng là karate, tiểu tử này đã quên tổ tông đã dạy cho đám chết tiệt thì không nói, nhưng đám lấy ra để hù dọa lão tổ tông thì không phải tự tìm đánh thì là gì? Lão tử chưa đánh gãy tay chân hắn là đã khách khí lắm rồi”.

Hạng Hồng đã tiếp xúc nhiều với Thạch Thiên rồi, cho nên cũng hiểu được tính cách của hắn đôi chút, nên đối với động tác ném Dương Tân Kiệt đi cũng không cảm thấy bất ngờ, chẳng qua, nàng cũng đã học karate rồi, học qua Wu Shu cùng với quyền anh, cho nên nàng hiểu rất nhiều về karate, thuyết pháp của Thạch Thiên làm cho nàng không chấp nhận được, liền nói: “Công phu của Nhật Bản quả thật tất cả đều khởi nguồn từ Trung Quốc, chẳng qua sau khi võ thuật Trung Quốc đến Nhật Bản rồi, càng trở nên đơn giản thực dụng hơn, không có những điểm dư thừa, đặc biệt là tinh thần võ sĩ đạo của họ là một ý niệm khiến cho người ta khâm phục”.

Thạch Thiên trách: “Đàn bà thì biết gì, cô đã thấy võ thuật chân chính chưa? Cô có biết cái gì gọi là tinh thần võ sĩ đạo không? Cái này cũng xứng đáng gọi là tinh thần sao?” Thấy Hạng Hồng bị hắn mắng đến đỏ mặt cúi đầu, thấy không đành lòng, vì ấn tượng về Hạng Hồng cũng không tệ lắm, nên Thạch Thiên đành phải giải thích: “Cái này cũng không thể trách cô, vì cô không thấy được võ thuật chân chính, bây giờ võ công được lưu truyền trong nước, cơ bản đều tiến hành theo chất lượng cả, thấy việc cường thân kiện thể là chính, khi đánh nhau thì dựa trên số chiêu để phân thắng bại. Rất nhiều loại võ công âm tàng thực dụng, bởi vì uy lực quá lớn, ra tay liền đã thương người khác, nếu như để kẻ xấu học được thì sẽ trở thành mối họa vô cùng. Cho nên bị người trong võ lâm gọi là tà phái, trong nước lại tôn sùng tư tưởng Nho gia, càng có nhiều người không muốn học, vì thế nên ít gặp”.

“Mà công phu của đám Uy Khẩu kia đi theo đường tà phái, nhưng lại không học được tinh hoa trong đó, mà chỉ dựa vào huấn luyện ma quỷ cực đoan, cũng dùng thủ pháp tàn nhẫn nhất để đả thương đối thủ. Trong mắt đám võ sĩ Uy Khẩu kia, tính mạng của bản thân không quan trọng, trong lúc huấn luyện thường xuyên dùng phương pháp tự hại mình để nâng cao sức mạnh, người như vậy chẳng khác nào bán mạng của mình đi”.

Hạng Hồng nghe mà thần thờ, hỏi: “Nhưng bây giờ Judo và karate đã trở thành một môn thể thao, chẳng phải là công phu ra tay liền đã thương người khác như cậu nói...”

Thạch Thiên khinh thường nói: “Judo và karate kia thì tính là công phu à, chẳng qua chỉ là một chút kỹ năng của đám Uy Khẩu đem ra biểu diễn mà thôi, cái này cũng giống như một số ít người trong tà phái

luyện khinh công, luyện cũng rất khó mà chỉ dựa vào khinh công để đi giết người? Cái hại người không phải là bản thân võ thuật, trong mắt lão tử võ thuật không chính không tà, chỉ có tư tưởng của người sử dụng mới phân chính tà thôi. Lão tử sở dĩ xem thường công phu của đám Uy Khẩu, cũng bởi vì bọn chúng đem cái này đại biểu cho sự cao thượng, trung thành và nghị lực, nhưng thật ra là cực đoan, hạn hẹp, tràn ngập sự tàn nhẫn, dùng tinh thần võ sĩ đạo dung hợp trở thành truyền thống dân tộc, dung hợp trong tư tưởng của chúng, mặc kệ là học judo hay karate, hoặc là cái gì khác, đều gọi là tinh thần võ sĩ đạo, cái tư tưởng tồi tàn hạn hẹp này một khi trở thành tín niệm của con người, thì người đó sẽ bị tín niệm này khống chế, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng”

Lần này không riêng gì Hạng Hồng, Thạch Lệ và Samantha các nàng nghe xong đều ngẩn người, cái Thạch Thiên nói thật ra là hậu quả của mấy chục năm trước, lúc ấy Nhật Bản lợi dụng tinh thần võ sĩ đạo của chúng, phát động cuộc chiến vô trang, một đám dã thú tàn nhẫn độc ác như vậy, làm hại cả toàn châu Á, tạo ra một hậu quả nghiêm trọng, không thể ngờ được một người thô tục như Thạch Thiên lại có thể nói ra những triết lý sâu xa như vậy, mặc kệ là thế nào, thì những lời này từ trong miệng của Thạch Thiên nói ra, làm cho các nàng kinh ngạc, có chút khó thích ứng.

Lúc này, bên hoa viên truyền đến tiếng gào thét của Dương Tân Kiệt: “Họ... họ Thạch kia, tại sao mày dám đánh lén tao, nếu thật sự động thủ tao cũng không sợ mày, có bản lĩnh thì đứng ra” Hắn vừa che mông vừa chửi, xem ra cục tức này nuốt không trôi rồi, hơn nữa những người khách trong hoa viên đều đang nhìn hắn, mặt mũi đã mất hết rồi, nếu mà còn nhịn nữa thì chẳng phải bị người ta chê cười sao. Vì thế lớn tiếng kêu Thạch Thiên ra, cũng nói là mình bị đánh lén, thật ra nếu hắn không nói vậy, người ta căn bản là không biết hắn bị Thạch Thiên ném, còn tưởng rằng hắn muốn biểu diễn kỹ thuật trượt trên đất nữa, chỉ là không hiểu tại sao phải làm như vậy.

Không đợi Thạch Thiên phản ứng, Thạch Lệ đã đứng lên nói: “Dương tiên xin, thật xin lỗi, Thạch Thiên nhà tôi tính tình không tốt, chẳng qua nếu anh không đụng hắn, thì hắn cũng không làm tổn thương anh, tôi thay mặt hắn xin lỗi anh, hy vọng chuyện này coi như chấm dứt” Phải biết rằng Thạch Lệ cũng rõ ràng chuyện Thạch Thiên ghét người Nhật Bản, tuy Dương Tân Kiệt không phải là người Nhật Bản, nhưng nếu hắn dùng karate để đấu với Thạch Thiên, thì thật sự không bị Thạch Thiên đánh chết cũng trở thành tàn phế, cho nên mới đứng ra nói chuyện giùm.

Dương Tân Kiệt bây giờ mà còn nghe ai được nữa, tức giận nói: “Tính tình hắn không tốt, thì tính tình của tôi tốt sao? Tôi đụng chạm hắn? Bây giờ có nói cái gì cũng vô dụng, nếu hắn đã ra tay trước, vậy thì bước ra, chân chính giao đấu”

Thạch Hiểu Mẫn đột nhiên đứng dậy nói: “Muốn đánh nhau cũng không dễ dàng, tôi đánh với anh” Nàng vừa nghe Thạch Thiên nói nhảm, à không, thuyết giảng xong, cũng bắt đầu xem thường karate của Nhật Bản, nghe Thạch Thiên nói công phu của Nhật Bản chẳng qua chỉ là sợi lông trên da của võ thuật Trung Quốc, cho nên không muốn bỏ qua cơ hội này, đứng lên đi đến hướng Dương Tân Kiệt.

130. Chương 130: Chỉ Có Một Chút .

Thạch Lệ im lặng không nói gì, cũng không ngăn cản, chỉ ngồi bên cạnh Thạch Thiên, giờ tay giữ chặt hắn, sợ hắn lao ra, nghĩ thầm, để cho Thạch Hiểu Mẫn ra cũng tốt, nếu để cho Dương Tân Kiệt đứng ở ngoài ầm ĩ chửi rủa như thế, với cái tính nóng như lửa của Thạch Thiên thì không biết lại làm ra cái gì.

Nàng cũng có lòng tin với Thạch Hiểu Mẫn, từ sau khi học công phu do Thạch Thiên truyền thụ, hai chị em càng cảm thấy siêu việt hơn, tuy rằng Thạch Hiểu Mẫn không học nhiều, thì cỡ như Dương Tân Kiệt vẫn chưa phải là đối thủ, cho dù là giao đấu với quán quân karate thế giới thì vẫn có thể giải quyết thoải mái, huống chi kinh mạch trên người Thạch Hiểu Mẫn đã được Thạch Thiên đả thông rồi, thể năng, sức mạnh cùng với tốc độ phản ứng đều được tăng lên rất nhiều, hiệu quả và diệu dụng của nàng nàng cũng là người hiểu nhất, ít nhất là tin rằng Thạch Hiểu Mẫn sẽ không đánh chết Dương Tân Kiệt, không gây họa.

Thạch Thiên thấy Thạch Lệ kéo tay mình, trong lòng cũng biết ý của nàng, ngồi bất động, không muốn làm phật “hiếu” tâm của nàng. Thật ra thì, Thạch Thiên cũng không phải loại dễ giết người, giết người chỉ là ăn miếng trả miếng, cơ bản chỉ là do đối phương muốn giết chết hắn hoặc là người thân bên cạnh hắn thì hắn mới giết người thôi. Với hắn mà nói, giết một người so với dạy dỗ một người còn đơn giản hơn nhiều.

Một người bình thường chọc giận hán thì hán chỉ ra tay dạy dỗ thôi, chứ không muốn đoạt đi sinh mệnh của người khác.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Thạch Hiểu Mẫn đi đến trước mặt Dương Tân Kiệt nói: “Tôi rất có hứng thú với karate của Dương tiên sinh, anh ra tay đi!” Thân hình đứng trước mặt Dương Tân Kiệt, không làm ra tư thế gì, Thạch Thiên dạy võ cho các nàng cũng chẳng có chiêu thức đẹp mắt nào, nên căn bản là không cần thể đánh. Nàng đang đợi Dương Tân Kiệt ra tay trước, bởi vì nếu nàng chủ động ra tay, thì sẽ đánh ngã Dương Tân Kiệt mất, cho nên lựa chọc các hậu phát chế nhân, để tránh cho Dương Tân Kiệt nói nàng đánh lén.

Bây giờ Dương Tân Kiệt càng thêm xấu hổ, thấy cô gái xinh đẹp như công chúa đang đứng trước mặt nhìn hán bằng cặp mắt lạnh, cùng với những ánh mắt khác thường xung quanh, làm sao mà không biết xấu hổ ra tay chứ, đỏ mặt lấm bầm: “Tôi không đánh với cô, kêu tiểu tử đó ra đây, để cho một cô gái thay hán ra mặt thì còn gì là đàn ông”.

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Thạch Thiên tuy rằng tuổi không lớn, nhưng có thể là đàn ông còn hơn cả đàn ông, chỉ bằng một thứ công phu nho nhỏ học từ đám tiểu Nhật Bản kia thì không xứng để hán ra tay, người như anh cũng thật là lạ, vừa rồi rõ ràng là chính anh yêu cầu hán ra tay chỉ giáo, nhưng ngay cả một chiêu của người ta mà cũng không đỡ được, còn không biết xấu hổ nói là hán đánh lén, muốn quần lấy người ta để được bị người ta đánh, rõ ràng là cho thấy ngứa da cần được gãi mà. Bây giờ hán không rảnh, để tôi ra thỏa mãn anh, cho anh biết được về võ thuật chân chính của Trung Hoa, còn không mau ra tay đi, đàn ông gì mà lè mề quá vậy” Tuy rằng nàng thường xuyên đấu võ mồm với Thạch Thiên, nhưng Thạch Thiên đối với chị em nàng rất tốt, nàng cũng rõ ràng, trong lòng đã sớm đem Thạch Thiên trở thành em trai rồi, sao lại cho phép người khác chửi Thạch Thiên chứ. Nàng cũng không có lí trí như Thạch Lệ để phân biệt phải trái, mới mặc kệ là ai đúng ai sai, chỉ cần mắng Thạch Thiên là không được, lập tức châm chọc, hơn nữa còn nói móc nói xéo Dương Tân Kiệt, không để cho hán có lối thoát.

Dương Tân Kiệt nghe nói như vậy, thân hình run lên, nhưng ở đây có quá nhiều người, hơn nữa toàn là nhân vật quan trọng trong xã hội thượng lưu của HongKong, dù thế nào thì với thân phận của hán thì không thể cãi nhau với cô gái này trước mặt mọi người, vội hít sâu vài hơi, khống chế tâm tình lại, trầm giọng nói: “Nếu hán không dám ra thì tôi, được rồi, tôi sẽ không đấu với cô, tránh cho mọi người nói tôi khi dễ cô” Hán vừa rồi do thẹn quá giận nên mới khiêu chiến với Thạch Thiên, bây giờ nhớ lại cảnh bị Thạch Thiên ném, có chút sợ sợ. Mình tuy không mập, nên cũng hơn trăm kg, mà từ vị trí của Thạch Thiên đến vườn hoa có gần ba mươi mét, nghĩ thâm, tiểu tử này quả thật rất quái, lỡ như lại chịu nhục trước mặt mọi người, về sau sẽ thành trò cười cho mọi người, công ty toàn cầu này có yêu cầu rất cao với nhân viên cao cấp, chuyện hôm nay thậm chí sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ tương lai.

Thạch Hiểu Mẫn nghe thấy hán có ý xem thường mình, trong lòng tức giận, trách mắng: “Đừng nói dễ nghe, không dám là không dám, vừa rồi thì lớn tiếng lắm, vừa muốn động thủ thì rút cổ về” Nói xong liền thè lưỡi làm mặt quỷ với Dương Tân Kiệt, bộ dáng đáng yêu đến cực điểm, làm cho mọi người không khỏi động tâm, cười lên ầm ầm.

Tiếng cười kia đặc biệt ca ngợi Thạch Hiểu Mẫn đáng yêu động lòng người, chỉ là lọt vào tai của Dương Tân Kiệt lại trở thành lời trào phúng, khuôn mặt đổi màu lúc xanh lúc trắng, cuối cùng đổi thành đủ màu, tức giận nói: “Thật sự là không biết tốt xấu, tưởng tôi sợ cô sao? Nếu có bị thương thì cũng đừng trách tôi...”

Thạch Hiểu Mẫn thấy hán rốt cục đã không chịu nổi kích thích, chịu đánh với mình, âm thầm cười, âm thầm vui sướng, cười lạnh nói: “Anh luyện karate hay luyện võ mồm vậy, sao mà nói nhảm nhiều thế, muốn đánh thì đánh lẹ đi, tôi không có nhiều thời gian nói chuyện với cô”

Dương Tân Kiệt tuổi trẻ khí thịnh mà, rốt cục đã không chịu nổi kích thích, hai tay nâng lên phía trước, triển khai tư thế, hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?”

Thạch Hiểu Mẫn cười nói: “Anh nói xong chưa...”

Cái bản mặt của Dương Tân Kiệt càng thêm đen lại, gằm lên một tiếng, bước lại từng bước, ngẩng đầu gối lên, mũi chân tự nhiên đá về phía trước, đột nhiên chuyển từ dưới thắt lưng, chuyển chân đá về bả vai của Thạch Hiểu Mẫn. Vốn chiêu này là đá vào đầu đối thủ, nhưng mà vì ngại mặt mũi, không thể ra tay độc ác với một cô gái xinh đẹp đáng yêu trước mặt mọi người, Thạch Hiểu Mẫn mặc váy dạ hội, nếu dùng tay

đánh thì sẽ bị hiểu lầm là dè xồm, đành phải dùng chân đá vào sườn, muốn dùng liên hoàn cước để đá ngã hoặc bức lui Thạch Hiểu Mẫn, sau đó nói vài câu giữ thể diện rồi bỏ qua. Về sau sẽ tìm cơ hội làm cho tên Thạch Thiên kia chịu đau khổ, để trả mối hận hôm nay.

Thạch Hiểu Mẫn thấy một cước này của Dương Tân Kiệt chẳng có chút lực nào, biết hắn đang xem thường mình, mỉm cười, chờ đến lúc hắn sắp đá tới thì đột nhiên thân thể ngửa ra sau, chân trái đạp đất, chân phải thuận thế nâng gối lên, thời điểm mà chân của Dương Tân Kiệt xẹt qua trước ngực, chân phải bắn ra rất nhanh, mũi giày điểm vào huyết vị trên đùi của Dương Tân Kiệt, sau đó thu chân về lui về từng bước, cứ như là không xảy ra chuyện gì.

Người xung quang cũng chỉ thấy Thạch Hiểu Mẫn hướng thân lên, cái váy nhoáng lên, cũng không thấy rõ nàng có ra chân hay không.

Dương Tân Kiệt sử dụng liên hoàn cước, nếu một cước đầu không đá tới thì thân thể dùng chân khác để đá chân thứ hai, chân thứ ba, hơn nữa thân thể xoay tròn, nên tốc độ ra chân càng lúc càng nhanh, uy lực càng lúc càng lớn, cho đến khi đá ngã đối thủ hoặc là đối thủ thoát khỏi phạm vi chân có thể đá thì mới dừng lại, chờ đợi cơ hội phát động đợt tiến công tiếp theo.

Lúc này, bên đại sảnh có một người chạy tới, vừa chạy vừa hô: “Dừng tay...” Chính là âm thanh của Quách Gia Chí, sau lưng là Quách Bình Liêm cùng Quách Gia Nhân, trên mặt tái đi, còn có thư ký của Quách Bình Liêm Lý Mân nữa, cùng một vài vị khách, đang đi đến nơi đây, thậm chí còn có cả Rhea, người phụ trách Quý TS ở châu Á.

Lúc này, Dương Tân Kiệt đã hụt một cước, chấm chân xuống đất làm điểm tựa, xoay người muốn đá chân khác tới, nhưng chân đó vừa chạm đất liền cảm thấy tê dại, không còn chút sức, mà thân thể lại vừa xoay một vòng, chân kia cũng đã đá ra một nữa, làm sao mà có thể thu hồi lại được. Chỉ nghe một tiếng ầm, cả người Dương Tân Kiệt ngã cái rầm xuống đất, chân kia do đã đá ra, nhưng cũng đã hụt, nên mất đà, đá ngược ra sau lưng, cuối cùng cả người thành hình chữ “Đại” nằm một đồng dưới đất.

Bây giờ, phần eo hắn vụn vẹo, hai chân tách ra, cái chỗ rách trên quần lập tức lòi ra, lộ ra quần lót bên trong dưới ánh đèn chói chang, người chung quanh không nhịn được cười, vội che miệng lại, nhưng từ ngón tay vẫn lọt ra những tiếng cười hi hi ha ha, lọt vào trong lỗ tai của Dương Tân Kiệt, làm cho hắn có cảm giác muốn học máu.

Quách Gia Chí chạy đến trước mặt, không thèm nhìn Dương Tân Kiệt nằm trên mặt đất, khẩn trương hỏi Thạch Hiểu Mẫn: “Bạn có bị thương không?”

Thạch Hiểu Mẫn cười nói: “Cỡ như hắn có thể làm tôi bị thương?”

Quách Gia Chí lập tức yên tâm, quay lại nói với Dương Tân Kiệt: “Sao anh lại đánh một cô gái, có phải đàn ông hay không, đứng lên đánh với tôi này!” Nói xong, bước lại tính kéo Dương Tân Kiệt lên đánh một trận.

Thạch Hiểu Mẫn vội vàng giữ Quách Gia Chí lại, nói: “Này, tỉnh lại đi! Không có bốn sự mà thích ra mặt quá vậy!” Nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy Quách Gia Chí, cũng là hắn ra mặt cho mình, đánh với tên tiểu lưu manh, nhưng kết quả là bị đánh bầm dập, không nhịn được cười ầm lên.

Quách Gia Chí nghe nhắc đến chuyện cũ, trên mặt đỏ bừng, lẩm bẩm: “Mình... là mình không biết lượng sức, nhưng không thể nhìn người khác khi dễ bạn.... cho dù bị đánh chết cũng phải che trước người bạn...”

Thạch Hiểu Mẫn nghe xong cảm động, biết hắn không nói xạo, ít nhất là mấy năm trước ở cổng trường hắn quả thật đã làm như vậy, tuy rằng khi đó bọn họ không quen biết, nhưng điều này còn thể hiện lòng hiệp nghĩa của hắn, những người đáng quý y như hắn bây giờ chỉ đếm được trên đầu ngón tay, cảm động đến thẹn thùng, đỏ mặt cúi đầu: “Bạn chú ý bản thân là tốt rồi, ngay cả chó con mèo con bạn cũng không đánh thắng, còn cậy mạnh à, thật sự là lo lắng cho bạn luôn đó!”

Quách Gia Chí còn tưởng rằng mình nghe lầm, mở to mắt hỏi: “Hiểu... Hiểu Mẫn... bạn... bạn sẽ lo lắng cho mình? Có thật không?”

Thạch Hiểu Mẫn không ngờ hắn lại gào lên lớn tiếng như vậy, càng xấu hổ đỏ mặt hơn, nói: “Chỉ có một chút thôi...”

131. Chương 131: Đường Tính Cả Tôi .

Quách Gia Chí nhất thời mừng như điên, nghĩ thầm, Thạch Hiểu Mẫn rốt cục đã bị thành ý của mình đả động, cười ngậy ngô không nói ra lời, lúc này Quách Bình Liêm cũng đã đi tới, ông ta còn không biết đã xảy ra, cau mày nhìn Quách Gia Chí cùng Thạch Hiểu Mẫn một cái, rồi kêu Quách Gia Nhân đỡ Dương Tân Kiệt trên mặt đất dậy, nhẹ giọng hỏi: “Dương tiên sinh, vừa rồi bản nhân cùng Gia Chí ở ngoài nghênh đón khách, có nhiều chỗ không chu toàn, xin thứ cho, xin hỏi ở đây đã xảy ra chuyện gì?”

Dương Tân Kiệt bây giờ vô cùng xấu hổ, quả thật chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống, làm sao mà có thể kể ra quá trình chịu nhục của mình cho Quách Bình Liêm nghe nữa, cũng không muốn tiếp tục ở đây, nhưng chân của hắn bị Thạch Hiểu Mẫn đá vào huyết vị, tuy rằng Thạch Hiểu Mẫn còn chưa học được cách dùng nội lực để điểm huyết, nhưng vẫn đủ làm hắn cảm thấy nhức mỏi vô lực, chỉ có thể dùng chân nhảy lò cò mà đi, mặt đỏ hừ nhẹ một tiếng, không thêm nhắc lại.

Quách Bình Liêm thấy không thể hỏi, nên nói với Quách Gia Nhân: “Gia Nhân, con đỡ Dương tiên sinh lên lầu tìm phòng nghỉ ngơi, rồi tìm quần thay cho Dương tiên sinh” Nói rất nhỏ, chỉ có Quách Gia Nhân và Dương Tân Kiệt có thể nghe được, Dương Tân Kiệt thấy Quách Bình Liêm vì mặt mũi của mình, vốn có chút cảm kích, nhưng chợt thấy Thạch Hiểu Mẫn đứng cạnh Quách Gia Chí đang liếc mình, liền nhớ đến chủ nhân tiệc sinh nhật khi nãy còn muốn đánh với mình nữa, biết rằng bọn họ tuyệt đối không phải do Quách gia mời đến, nên một sự tức giận nổi lên trong lòng.

Chẳng qua, cho dù Dương Tân Kiệt có cuồng thế nào, thì trước mặt siêu cấp phú hào Quách Bình Liêm cũng không dám biểu hiện ra ngoài, hơn nữa hai lần chịu nhục đều là do mình mở miệng đòi đánh với người ta, đầu tiên là bị một thiếu niên choai choai ném ra ngoài, sau đó là bị một cô gái xinh đẹp đá ngã, cho dù đạo lý có đứng cạnh mình, thì vẫn mất mặt trước mặt mọi người. Lúc này, Quách Gia Nhân đã gọi hai người phục vụ lại, Dương Tân Kiệt thầm than một tiếng, không thêm nói gì, hai người phục vụ một trái phải nâng hắn lên lầu hai.

Quách Bình Liêm xoay người lại nói với Thạch Hiểu Mẫn: “Thạch tiểu thư đúng không, tôi muốn biết chuyện gì vừa xảy ra? Vì sao lại đánh Dương Tân Kiệt tiên sinh?”

Quách Gia Chí giành nói: “Cha, vừa rồi con đã thấy rõ, là Dương Tân Kiệt ra tay trước, hắn là một thằng đàn ông lại ra tay đánh một cô gái đã là không đúng, lại còn ra tay trước, cái này không chút phong độ nào”.

Thạch Hiểu Mẫn le lưỡi, nghịch ngợm nói: “Thật ra là tôi kêu tiên sinh họ Dương kia ra tay trước, cũng không thể trách hắn ta không có phong độ. Nguyên nhân chẳng qua là vì hắn và thân thích của tôi phát sinh mâu thuẫn, hắn không phục muốn đánh nữa, tôi mới ra đánh với hắn, Quách bá bá, xin lỗi, tôi thật sự không nên làm vậy... tiệc sinh nhật của Quách Gia Chí mà lại đánh nhau, xin ngài thứ lỗi!”

Quách Bình Liêm nghĩ thầm, là một cô gái mà nói đánh là đánh, còn ra thể thống gì, người khác thì không nói, nhưng Thạch Hiểu Mẫn rõ ràng là có quan hệ không tầm thường với con lão. Ánh mắt của lão nhìn Thạch Hiểu Mẫn không khỏi có sự khó chịu, hơn nữa còn có vết xe đổ Quách Thiên Vi và Thạch Thiên, Quách Bình Liêm thậm chí còn hoài nghi Thạch Hiểu Mẫn đã sớm theo dõi con lão, vì thế muốn mượn cơ hội này để thấy thái độ của mình, vì muốn đoạn tuyệt suy nghĩ của Thạch Hiểu Mẫn về Quách Gia Chí, không đợi Quách Bình Liêm lên tiếng, Quách Gia Chí bên cạnh đã giành lời tiếp: “Không cần xin lỗi, đó không phải lỗi của bạn mà, cha của mình là một con người ngay thẳng, sẽ không trách bạn”.

Thạch Hiểu Mẫn cười với Quách Bình Liêm, nói: “Cảm ơn!”

Quách Bình Liêm trừng mắt nhìn Quách Gia Chí một cái, nói với Thạch Hiểu Mẫn: “Thạch tiểu thư hôm nay là khách, tôi có lý do gì trách cứ cô, hơn nữa đây là chuyện của cô và Dương tiên sinh, tôi cũng không có quyền hỏi đến, nhưng mà, Dương tiên sinh là thanh niên kiệt xuất trong mấy năm gần đây, tôi nghĩ hắn ta cũng không phải là không có lý do mà đi chọc người, có thể là hiểu lầm, hay là để tôi cho người thu xếp, cô cứ nói xin lỗi với hắn, mọi chuyện coi như xong, hy vọng Dương tiên sinh không bị thương”.

Thạch Hiểu Mẫn giật mình, nghe ra ý của Quách Bình Liêm là do nàng khơi mào, chứ không phải là Dương Tân Kiệt, nụ cười dần cứng đờ, nhàn nhạt nói: “Quách tiên sinh yên tâm, hắn không bị thương, một hồi là

có thể đi đứng được. Cho dù có đánh hấn rồi gặp rắc rối, tôi cũng sẽ tự mình gánh vác, không cần phiền Quách tiên sinh ra mặt”

Quách Gia Chí bên cạnh nghe Thạch Hiểu Mẫn gọi từ Quách bá bá thành Quách tiên sinh, thầm kêu không ổn, nói: “Tại sao lại muốn Hiểu Mẫn xin lỗi hấn, lời này là hấn phải xin lỗi Hiểu Mẫn mới đúng, mặc dù là Hiểu Mẫn muốn hấn ra tay trước, nhưng dù sao hấn cũng là một tổng tài cao cấp, xem như cũng là một đại nhân vật, nhưng mà lại ra tay trước, nói như thế nào cũng không công bằng, cho dù có bị thương thì cũng không trách được Hiểu Mẫn, muốn trách thì chỉ trách hấn vô dụng...”

Quách Bình Liêm nổi giận nói: “Câm miệng, Dương tiên sinh chính là khách đến dự sinh nhật của mày!”

Quách Gia Chí thấy cha nổi giận, giọng nói nhất thời nhỏ lại, lẩm bẩm: “Sớm biết hấn sẽ gây chuyện với Hiểu Mẫn, sẽ không mời hấn rồi...”

Quách Bình Liêm giận đến mức run lên, lão cũng không phải sợ Dương Tân Kiệt trách cứ Quách gia, mà là cảm thấy tức giận vì con trai si mê Thạch Hiểu Mẫn. Quách gia sao có thể cưới một cô gái vừa nổi giận là đã ra tay đánh người vào cửa làm vợ chứ, nhưng những người khách quan trọng đang đứng cạnh mà nhìn, bây giờ không phải là lúc giáo huấn con trai, trầm giọng nói: “Con là chủ nhân tiệc rượu này, không thể giả bộ như không có việc gì, lập tức cùng Thạch tiểu thư tự mình đi xin lỗi Dương tiên sinh ngay!”

Quách Gia Chí thấy sắc mặt nghiêm túc của cha, không dám tranh luận, thấp giọng nói: “Vâng...”

Thạch Hiểu Mẫn lạnh lùng nói: “Các người muốn xin lỗi hấn tôi mặt kệ, đừng tính luôn cả tôi vào! Tôi mà làm sai thì tôi sẽ xin lỗi, nhưng tôi không nghĩ rằng bản thân làm sai, ai bảo hấn khiêu khích người nhà của tôi, chỉ đá hấn một cái xem như là nhẹ rồi. Bất quá tôi thừa nhận không nên đánh nhau trong tiệc rượu của các người, vừa rồi đã xin lỗi các người, còn chấp nhận hay không thì tùy các người”

Quách Gia Chí thấy Thạch Hiểu Mẫn cũng tức giận, trong lòng khẩn trương, một bên là cha, một bên là người yêu, làm cho hấn thật sự khó xử, vì thế nói: “Hiểu Mẫn...”

Thạch Hiểu Mẫn lạnh lùng nói: “Quách Gia Chí tiên sinh, xin gọi tôi là Thạch Hiểu Mẫn!”

132. Chương 132: Không Bao Giờ Tổ Chức Sinh Nhật Nữa .

Quách Gia Chí nghe thấy Thạch Hiểu Mẫn không còn gọi mình là “Oa tử” như bốn năm nữa, mà lại xưng hô tên của mình, hơn nữa mặt sau còn thêm hai chữ tiên sinh phía sau, nhất thời giống như là từ thiên đình xuống địa ngục, thiếu chút nữa là khóc ngay tại chỗ, trong lòng cũng hận Dương Tân Kiệt thấu xương, muốn lấy dao lên lều hai chém chết tên kia, làm sao mà đi xin lỗi hấn chứ.

Chỉ thấy Quách Gia Chí đã đỏ đầy mồ hôi đầu, vội la lên: “Hiểu Mẫn, đừng có như vậy được không! Điều là mình không tốt, tha thứ cho mình được không...”

Thạch Hiểu Mẫn vừa rồi tức giận Quách Bình Liêm lấy thân phận và địa vị ra để so sánh một con người, không hỏi rõ ràng đã cho rằng nàng là người khiêu khích trước, cho nên cũng không quan sắc mặt của Quách Gia Chí nữa, thấy hấn đã thành như vậy, cũng không đành lòng, hỏi ngược lại: “Tha thứ cái gì?”

Quách Gia Chí vội la lên: “Tha thứ cho lỗi của mình”.

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Bạn không sai, tôi tha thứ thế nào?”

Quách Gia Chí mở to mắt hỏi: “Mình...mình không sai?”

Thạch Hiểu Mẫn đỏ mặt nói: “Bạn đương nhiên sai rồi, vì hôm nay đã mời tôi đến, Oa tử, về sau tôi sẽ không bao giờ đến sinh nhật của bạn nữa”.

Quách Gia Chí thấy nàng lại gọi mình là “Oa tử” nhất thời vui sướng, vội thề: “Về sau mình cũng không bao giờ tổ chức sinh nhật nữa”.

Quách Bình Liêm vừa nhìn vừa buồn bực trong lòng, thầm mắng con trai kém cỏi, bị một đứa con gái xoay như chong chóng, lại cảm thấy người nhà họ Thạch này cũng không đơn giản, “ngự nhân thuật” cực cao, có thể làm cho người khác thần hồn điên đảo, chuyện của Quách Thiển Vi còn không giải quyết xong, lại

xảy ra chuyện của Quách Gia Chí, thật sự là khó lòng phòng bị, xem ra bọn họ đã chú ý đến Quách gia của mình.

Quách Gia Chí không phải là Quách Thiên Vi, là một trong những người thừa kế tương lai của Quách gia, nếu bên cạnh hắn có nhiều người không có lòng tốt như vậy, sao có thể để cho Quách Bình Liêm yên tâm, nhưng bây giờ cũng không thể phát tác, đành phải ho vội một tiếng, hy vọng Quách Gia Chí lập tức bình thường lại, đừng đặt hết tâm tư lên người cô gái này, chờ khi bữa tiệc kết thúc, thì sẽ hung hăng dạy bảo hắn, mà Quách Gia Chí lại nhắm mắt làm ngơ, trước mặt mọi người mà còn thề rằng không bao tổ chức sinh nhật nữa.

Vừa rồi trong đám người Quách Bình Liêm xuất hiện, trừ Rhea và vài người nước ngoài, còn có một cô gái mặc bộ lễ phục cao quý, áo choàng da lông ngắn tay, mang một bộ trang sức kim cương chói sáng, dáng người thon dài, khí chân tao nhã, thể hiện rõ sự xinh đẹp ca quý. Nàng vẫn lạnh lùng nhìn Thạch Hiểu Mẫn, nghe Quách Gia Chí vì lấy lòng Thạch Hiểu Mẫn mà tuyên bố rằng không bao giờ tổ chức sinh nhật nữa, không nhin nổi nữa, hừ lạnh một tiếng, bước lại nói: “Gia Chí ca ca, vị tiểu thư này là ai vậy? Có thể giới thiệu cho em được không?”

Quách Gia Chí vừa mới được nghe Thạch Hiểu Mẫn hỏi phục cách xưng hô “Oa tử”, vội giới thiệu: “Đương nhiên là có thể, đây là bạn học đại học của anh, người Bắc Kinh, bây giờ đang làm tạp chí Thiên Tư, không phải em thích ăn mặc sao, về sau có thể tham khảo Thạch Hiểu Mẫn về thời trang” Hắn bây giờ đang trong thời gian “đau khổ”, nên không dám giới thiệu Thạch Hiểu Mẫn là bạn gái của mình. Rồi quay sang nói với Thạch Hiểu Mẫn: “Đây là người cùng mình lớn lên, Lý Khả Tâm, nàng ta chính là con gái của Lý Vạn Cơ, đi du học ở Hoa Kỳ, bây giờ trở về dự sinh nhật của mình”.

Thạch Hiểu Mẫn gơ tay nói với Lý Khả Tâm: “Xin chào!”

Lý Khả Tâm liếc nhìn Thạch Hiểu Mẫn một cái, không gơ tay bắt tay nàng, mà rõ ràng dùng thứ ngữ khí khinh miệt nói: “Tính tình lớn như vậy, tôi còn tưởng là đại tiểu thư nhà ai, thì ra là dân đại lục, tạp chí Thiên Tư sao lại mời một người đại lục về làm vậy, xem ra về sau không thể coi tạp chí này rồi”.

Thạch Hiểu Mẫn giật mình tại đương trường, sắc mặt đỏ bừng, đang muốn phát tác, thì Quách Gia Chí đã lên tiếng: “Khả Tâm, sao em có thể nói như vậy”.

Lý Khả Tâm che miệng nói: “Em nói có sai đâu, gái đại lục thì biết gì về thời trang chứ, Gia Chí ca ca, bây giờ mấy cô bé này muốn làm công chúa lọ lem gả cho nhà giàu đến điên rồi, anh cũng đừng mắc mưu. Nàng ta làm sao mà giống con gái chứ, ngay cả đàn ông cũng đánh được, Gia Chí ca ca, từ nhỏ anh đã ốm yếu rồi, tìm một người bạn gái như vậy chắc là chịu khổ lắm”.

Quách Gia Chí tức giận nói: “Anh không cho phép em nói Hiểu Mẫn như vậy, còn nói nữa anh sẽ không khách khí”.

Quách Bình Liêm được những lời nói của Lý Khả Tâm gãi đúng chỗ ngứa, dù sao tiệc rượu hôm nay đã rối loạn rồi, liền mượn đề tài này châm thêm dầu vào: “Gia Chí, Khả Tâm cũng chỉ vì muốn tốt cho con, sao con có thể giận nó được. Nó nói không sai, con gái thì nên là con gái, tùy tiện đánh nhau với người khác thật sự không ra thể thống gì”.

Rhea luôn thờ ơ lạnh nhạt bên cạnh này giờ, trầm giọng nói: “Quách tiên sinh nói như vậy là không đúng, con gái hiện đại nên có cá tính một chút, vị Thạch tiểu thư này thân thủ bất phàm, có gan ra mặt vì người nhà, đánh nhau với một người đàn ông cường tráng, thật sự làm cho tôi rất khâm phục, nếu ai có thể cưới được một cô gái như vậy, quả thật là thượng đế ban ân”.

Quách Bình Liêm kinh ngạc, ông biết thái độ làm người của Rhea luôn luôn kín đáo, trừ những việc có liên quan đến Quý TS, thì không quản những chuyện khác, chứ đừng nói là chuyện riêng của người ta. Hắn cũng ít tham gia xã giao bình thường, ngay cả bên chính phủ HongKong có mời cũng không nhất định đi, ở HongKong, những gia tộc có chút thế lực đều đang hợp tác với Quý TS, và quan lớn chính phủ đều biết hắn, hôm nay vì nguyên nhân mảnh đất nên mới đến đây, lại cùng vào với ông, nên khẳng định là không biết gì cả, không thể tưởng được là lại đột nhiên mở miệng khích lệ Thạch Hiểu Mẫn, hơn nữa còn đánh giá cao quá mức, tựa hồ như vô cùng quen thuộc với Thạch Hiểu Mẫn, không nhin được hỏi: “Rhea tiên xin, ngài biết Thạch tiểu thư?”

Rhea vội lắc đầu, nói: “Trước đó không biết, chẳng qua hôm nay nếu đã gặp, liền phải làm quen” Đi đến trước mặt Thạch Hiểu Mẫn, giơ tay nói: “Thạch tiểu thư, tôi tên là Rhea, thật cao hứng khi được thấy cô ở đây, về sau có việc gì cứ lên tiếng”.

Thật ra trước kia Rhea cũng đã gặp qua Thạch Hiểu Mẫn, chẳng qua Thạch Thiên bình thường luôn ở bên cạnh nàng, bọn họ không dám xuất hiện trước mặt Thạch Hiểu Mẫn. Bây giờ thấy tiểu chủ nhân Thạch Hiểu Mẫn bị người ta trào phúng khinh thường, trong lòng phần nộ đến cực điểm, cũng không quản có bị Thạch Thiên chửi hay không, nhảy ra giữ thể diện cho tiểu chủ nhân. Nếu hắn không nhìn thấy Thạch Hiểu Mẫn tựa hồ có chút ý tứ với Quách Gia Chí, cảm thấy Quách Gia Chí trong tương lai có thể làm con rể Thiên Thạch Thành Bảo, thì đã sớm phát hỏa với Quách gia.

133. Chương 133: Cẩn Không Tha .

Thạch Hiểu Mẫn không biết Rhea này là ai, cho dù có nói cho nàng biết đây là người phụ trách Quỹ TS tại châu Á, thì nàng cũng không biết Quỹ TS là gì, thấy người này lễ phép như vậy, cũng mờ mịt vươn tay ra nói: “Xin chào!”

Rhea bắt tay với Thạch Hiểu Mẫn xong, liền cầm lấy tay nàng, cúi người xuống tính hôn lên tay nàng, Thạch Hiểu Mẫn nhất thời phản ứng không kịp, sợ đến mức vội rút tay về, nghiêm mặt nhìn hắn, nhưng lập tức nhớ ra đây là cách chào hỏi của phương Tây, mình đã từng xem trong phim, nghĩ thầm, người này thật quái lạ, xem thái độ của Quách Bình Liên với hắn, chắc phải là một đại nhân vật gì đó, nhưng mà, tại sao lại khách khí với mình như vậy?

Rhea thấy Thạch Hiểu Mẫn rút tay về, cũng cả kinh, không biết tiểu chủ nhân có gì không hài lòng với mình, cẩn thận nói: “Thạch tiểu thư, tôi chỉ muốn biểu đạt kính ý với cô, xin đừng hiểu lầm...”

Thạch Hiểu Mẫn cũng biết là mình đã hiểu lầm, ngại ngừng duỗi tay ra, đỏ mặt nói: “A.... xin lỗi...”

Rhea mừng rỡ, một lần nữa nắm lấy tay của Thạch Hiểu Mẫn, cúi xuống khế hôn lên, cười nói: “Là tôi lỗi mắng, cảm ơn Thạch tiểu thư đã chấp nhận kính ý của tôi”.

Động tác của Rhea, lọt vào trong mắt những người biết thân phận Rhea, đều trợn mắt há mồm, kinh ngạc vô cùng. Hôm nay người được Quách Bình Liên mời đến, trên cơ bản đều là những người có thực lực và địa vị ở HongKong, không ít người biết Quỹ TS tồn tại, cũng nhận biết Rhea, từ khi Rhea bước vào trong tiệc rượu đã đặt sự chú ý lên người Rhea, trong lòng tán thưởng mặt mũi của Quách gia thật ghê gớm.

Phải biết rằng trong Quỹ TS, đừng nói một nhân vật trung tâm như Rhea, cho dù một người nhân viên bình thường cũng ít khi xuất hiện tại những trường hợp giao tiếp này. Nếu như hôm nay tổ chức một bữa tiệc buôn bán, Rhea xuất hiện thì có thể hiểu, cũng không làm cho bọn họ bất ngờ, dù sao thì Quách gia ít nhiều gì cũng là một tập đoàn tài chính, nhưng việc xuất hiện trong một bữa tiệc sinh nhật lấy danh nghĩa gia đình để tổ chức, khó trách được bọn họ lại bội phục mặt mũi Quách gia. Có người còn đoán rằng có phải Quách gia đang làm ăn lớn gì đó với Quỹ TS gì không, thậm chí ngày mai phải đi mua cổ phiếu của tập đoàn Tinh Hồng Cát, thừa dịp chiếm ưu đãi.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều không còn chú ý đến chuyện của Thạch Hiểu Mẫn và cha con Quách gia, tập trung về phía Rhea, trong lòng đều tự tính toán, nhưng khi thấy Rhea cung kính với Thạch Hiểu Mẫn, còn công bố rằng “có việc gì cứ lên tiếng” đều cảm thấy kinh ngạc.

Phần lớn mọi người đều không biết Thạch Hiểu Mẫn, nhưng đều đoán rằng cô gái này chắc chắn có thân phận hiển hách gì đó, khó trách lại kiêu ngạo như vậy. Tổng tài cao cấp mà nói đánh là đánh, còn có vài người tuy không biết Rhea là ai, chẳng qua thấy Quách Bình Liên tự mình nghênh đón hắn tiến vào, biết thân phận nhất định không bình thường, đã có người nhỏ giọng thì thầm. Chỉ có đám người Kim Hinh là biết được, nguyên nhân nhất định là do Thạch Thiên.

Người chân chính không nghĩ ra chính là Quách Bình Liên, thậm chí, chẳng lẽ Rhea cũng coi trọng cô bé này? Dù sao con người cũng có thất tình lục dục, lão cũng không có hứng thú tìm hiểu về sinh hoạt cá nhân của Rhea, mà Thạch Hiểu Mẫn quả thật xinh đẹp đáng yêu, cho nên Rhea coi trọng nàng thì cũng không kỳ quái. Nghĩ đến lúc trước khi đến đây, thì cũng có không ít cô gái xinh đẹp xung quanh Rhea, nhưng vẫn

không thấy Rhea có hành động gì cả. Chẳng lẽ cô gái này có mị lực khó đánh giá đến như vậy sao? Xem ra nàng ta nhất định biết thủ đoạn mê hoặc người khác, Thạch Thiên cũng biết, nếu không cháu gái mình tại sao lại si mê hẳn như vậy. Nhưng nhìn thấy Thạch Hiểu Mẫn tựa hồ như lần đầu tiên nhìn thấy Rhea, mà biểu hiện của Rhea cũng không có vẻ gì gọi là ái mộ cả, Quách Bình Liên không khỏi càng nghĩ càng hồ đồ.

Mà Lý Khả Tâm bên cạnh Quách Gia Chí thì thầm: “Gia Chí ca ca, bạn học của anh rất là hấp dẫn nha, ngay cả Rhea tiên sinh mà cũng mê muội nàng ta!”

Quách Gia Chí thật ra đã rất khẫn trương nhìn Thạch Hiểu Mẫn và Rhea, Lý Khả Tâm lại nói trúng ngay tâm tư của hắn, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Đừng... đừng có nói nhảm, Rhea tiên sinh không phải là người như vậy!”

Lý Khả Tâm cười nói: “Rhea tiên sinh là một người có thân phận như vậy, đương nhiên sẽ không lỗ mãng như thế, nhưng mà vị Thạch tiểu thư này thì không như vậy, nhất định là nàng ta đã thi triển mị lực gì với Rhea tiên sinh rồi, ài... có người đàn ông nào thoát được sự câu dẫn của đàn bà chứ...”

Nàng ta lại cười đùa nói thêm: “Gia Chí ca ca, anh rất đơn thuần, căn bản là không thấy rõ được tâm tư của cô gái này. Em vừa nhìn là đã biết nàng ta cực kỳ tham mộ hư vinh, tiếp cận anh bởi vì biết gia thế của anh, bây giờ nhìn thấy Quách tam thúc không thích này, khó vào được cửa Quách gia, cho nên liền thi triển mị lực với Rhea tiên sinh.... ha ha, thật lợi hại!”

Quách Gia Chí tức giận nói: “Em mới gặp nàng ta lần đầu tiên, dựa vào cái gì mà nói nàng ta như vậy? Hiểu Mẫn là một cô gái không ham tiền tài!”

Lý Khả Tâm nói: “Em là con gái, đương nhiên biết tâm tư của con gái, mặc dù anh là thiếu gia, nhưng anh quen biết được bao nhiêu cô? Yêu đương được bao nhiêu lần? Anh đương nhiên không nhìn ra...” Tiếp theo cao giọng lên, tựa hồ như muốn để cho người chung quanh nghe được: “Vị Thạch tiểu thư này tới tham gia tiệc rượu cao cấp như vậy, mà trên người mang toàn kim cương giả, không phải có lòng tham hư vinh thì là gì? Chẳng qua lòng tham của nàng quá lợi hại, lại chọn những viên kim cương rất lớn, hơn nữa còn tròn vẹn, cũng quá cường điệu rồi! Ai mà không biết là giả, còn bày đặt làm trò giễu cợt người khác? Trong lòng nàng ta rất có thể còn đang rất đắc ý đây!”

Lời này làm cho đám phụ nhân tiểu thư đứng xung quanh xem náo nhiệt cười lên, các nàng đã sớm chú ý đến bộ trang sức kim cương sáng chói mắt trên người Thạch Hiểu Mẫn, tuy rằng nhìn qua cảm thấy như là kim cương thật, nhưng vừa rồi nghe Samantha giới thiệu Thạch Hiểu Mẫn là phụ tá của nàng, nên liền kết luận đây là kim cương giả. Nhưng mà thoạt nhìn rất giống thật, cũng rất đẹp, trong lòng những người này cũng rất khó hiểu, cho nên có khúc mắc với Thạch Hiểu Mẫn, bây giờ nghe Lý Khả Tâm nói ra lời trong lòng, liền nở nụ cười, tất cả đều nghĩ: Đẹp thì có ý gì, chỉ là giả, không đáng tiền.

Thạch Hiểu Mẫn thấy Lý Khả Tâm luôn tìm cách gây chuyện với nàng, tức giận nói: “Có ý gì thế cô kia? Tôi dẫm phải đuôi của cô à? Cẩn tôi không tha?”

134. Chương 134: Kim Cương Cũng Không Nhận Ra .

Lý Khả Tâm cười lạnh nói: “Mời cô nói chuyện nhã nhặn một chút, đừng tự đề cao mình, cô nghĩ rằng tôi đang nói với cô sao? Tôi chỉ cảm thấy hứng thú với bộ trang sức kim cương trên người cô thôi, bây giờ chẳng còn gì cả, cái này giống y chang đồ nhái”.

Thạch Hiểu Mẫn cũng cười lạnh nói: “Làm sao cô biết kim cương tôi đeo trên người là giả?”

Lý Khả Tâm cười ha hả nói: “Xin lỗi, từ nhỏ tôi đã xem kim cương là đồ chơi rồi, chẳng lẽ còn nhìn lầm!”

Chợt nghe thấy một giọng nói đáng yêu vang lên: “Hôm nay Lý tiểu thư có thể đã nhìn lầm, kim cương đó không giống là giả” Chỉ thấy Kim Hinh cùng Hạng Hồng bốn nàng đi đến trước mặt, người nói là Kim Hinh. Các nàng nhìn thấy không khí bên Thạch Hiểu Mẫn càng lúc càng không đúng, liền đi lại xem, mà Thạch Thiên vẫn còn ngồi trên ghế sa ***, gồi tay gác chân ngo di đầu đó.

Cái này không phải là do Thạch Thiên không quan tâm Thạch Hiểu Mẫn, vừa rồi bên này nói cái gì hắn đều nghe rất rõ ràng, lúc đầu cảm thấy vì ảnh hưởng đến tương lai của Thạch Hiểu Mẫn và Quách Gia Chí,

nên không thể đánh Quách Bình Liêm được! Lỡ như ảnh hưởng đến quan hệ của Thạch Hiểu Mẫn và Quách Gia Chí, thì tương lai không biết có oán hận tổ tông hay không. Cho nên liền nhịn xuống, bây giờ lại xuất hiện một cô gái khác đối chọi gay gắt với Thạch Hiểu Mẫn, hẳn cũng thấy tức giận, nhưng mà, có câu nói rằng không được đánh phụ nữ dù chỉ bằng một cành hoa. Hơn nữa hẳn cũng nhìn ra ý tứ của cô gái này dành cho Quách Gia Chí, nên cũng muốn nhìn xem Quách Gia Chí xử lý thế nào.

Lý Khả Tâm cũng không để lời nói của Kim Hinh vào mắt, nghe vậy cười nói: “Kim tiểu thư không nói đùa chứ? Có phải cô bình thường quay phim dùng đạo cụ nhiều quá, nên không phân biệt được thật giả rồi không? Thật ra tôi không cần nhìn cũng biết là giả rồi, nếu là kim cương thật, bộ trang sức này ít nhất cũng trị giá hơn trăm triệu đô la HongKong, một cô gái đại lục đến HongKong làm công như cô ta có thể mua được sao? Cho dù có người tặng, thì tôi thấy HongKong cũng không có hoa hoa công tử nào hào hoa vậy đâu, ha ha...”

Kim Hinh cũng cười nói: “Thì ra Lý tiểu thư không nhìn kỹ rồi, chỉ dựa vào phán đoán, khó trách là lầm lẫn, nói như vậy thì cũng không thể trách cô không có mắt, chẳng qua, với thân phận Lý đại tiểu thư như cô, không nhìn rõ trước mà đã nói là giả rồi, như vậy có được hay không? Thạch tiểu thư người ta cũng không có bán trang sức cho cô mà”.

Lý Khả Tâm cũng không yếu thế, cười khẩy nói: “Có một trăm triệu tôi cũng không mua, tôi thấy Kim tiểu thư hẳn là nên học tập thêm về tri thức châu báu đi. Nếu không sau này đàn ông tặng trang sức giả cho cô mà cô không phân biệt được, thì phải chịu thiệt rồi”.

Lúc này, người xung quanh các nàng càng lúc càng nhiều, nghe vậy đều cười, đặc biệt là các phu nhân, chồng của các nàng không ít người đều nuôi nữ minh tinh bên ngoài làm vợ bé cả, cho nên luôn không thuận mắt với đám nữ minh tinh trong giới giải trí, tựa hồ như lên tiếng ủng hộ Lý Khả Tâm, khen nàng nói rất hay.

Kim Hinh thường xuyên tham gia tiệc rượu, nên đối với sự cười nhạo của những người này cũng đã quen rồi. Trước kia nàng chỉ theo đuổi những gì mình thích, nhưng bây giờ chỉ cần Thạch Thiên không khinh thường nàng là được, căn bản là không cần người khác nghĩ nàng như thế nào, nghe thấy Lý Khả Tâm nói móc như vậy, nàng cũng chỉ cười nhàn nhạt.

Thạch Hiểu Mẫn thấy thần tượng Kim Hinh bị Lý Khả Tâm cười nhạo, đi đến bên cạnh Kim Hinh nói: “Chị Kim Hinh, đừng để ý đến loại người mắt chó nhìn người thấp này, còn tự cho là cái gì cũng biết, ngay cả kim cương cũng không nhận ra, chúng ta đi đi”.

Lý Khả Tâm nói giận nói: “Tôi không biết kim cương? Được, ở đây có chuyên gia, để cho người ta nhìn thử xem thứ cô đeo là gì?” Sao đó quay lại hô to Trâu Gia Vinh của tập đoàn châu báu Đại Quang Vinh: “Chú Trâu, chú là chuyên gia trong phương tiện châu báu, nhìn xem thứ mà vị Thạch tiểu thư này đeo trên người là gì?”

Trâu Gia Vinh mất tự nhiên cười cười, do dự một chút rồi nói: “Bộ trang sức này quả thật tương đối ít thấy”.

Lý Khả Tâm cười nói: “Sao thế, làm giả y như thật à? Chú Trâu, về sau việc kinh doanh châu báu của chú chắc cũng khó đấy. Bộ trang sức này của nàng ta cũng đáng mấy vạn sao?”

Trâu Gia Vinh cười nói: “Mấy vạn cũng không mua được...”

Lý Khả Tâm kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ mấy thứ này hơn mấy chục vạn?”

Trâu Gia Vinh lúng túng nói: “Lý tiểu thư, bộ trang sức đang đeo trên người của Thạch tiểu thư là thật” Thật ra từ đầu hẳn ta đã chú ý đến bộ kim cương của Thạch Hiểu Mẫn, hẳn đương nhiên là nhìn ra thật giả, giật mình cả nửa ngày, hẳn và Lý gia có quan hệ không tồi, Lý thái thái và các cô tiểu thư của Lý gia cũng là khách quen của Đại Quang Vinh, vốn hẳn muốn giúp Lý Khả Tâm, nhưng chuyện này thì khác, chuyện khác hẳn có thể làm bộ không biết, nhưng châu báu thì không thể không xem xét, càng không thể nói dối lung tung. Nếu truyền ra ngoài Trâu Gia Vinh hẳn không biết phân biệt kim cương thật giả, thì trang sức của tập đoàn Đại Quang Vinh còn ai dám mua.

Vừa mới dứt lời, đám tiểu thư phu nhân xung quanh chờ chê cười Thạch Hiểu Mẫn đều sợ ngây người, cả đám lấy tay che miệng, phát ra những tiếng kinh hô, nhìn về phía bộ trang sức của Thạch Hiểu Mẫn, ánh

mắt cũng bắt đầu xám lại, thiếu chút nữa đã chảy nước miếng ra ngoài. Các nàng vốn đã nghĩ rằng bộ kim cương này là thật, chỉ là do bộ kim cương này quá lớn, lại đeo trên người một nhân viên tạp chí xã, nên mới hoài nghi là giả. Bây giờ Trâu Gia Vinh đã nói là thật rồi, đương nhiên sẽ không hoài nghi.

Lý Khả Tâm giật mình tại chỗ, sắc mặt đỏ bừng, không tin được, hỏi lại: “Chú Trâu, chú có nhìn kỹ chưa vậy, không lầm chứ? Cái này đều là kim cương thật, bao nhiêu tiền?”

Trâu Gia Vinh thấy ánh mắt của Lý Khả Tâm không tin hẳn, trên mặt có chút bất mãn, nói: “Lý tiểu thư yên tâm, tôi tin tưởng mình không nhìn lầm, nói ra thì xấu hổ, Thạch tiểu thư lúc vừa tới, tôi đã chú ý đến bộ trang sức trên người nàng, xem ra đều là công nghệ hoàng thất châu u tỉ mỉ tạo ra” Tiếp theo nói với một lão già bên cạnh: “Trần lão tiên sinh, ngài cũng là một chuyên gia, ngài cũng nhìn đi, tôi nói có đúng không?”

Ông già kia gật đầu nói: “Đúng vậy, đúng vậy, ăn cơm nhờ nó, sao có thể lầm được, kim cương này không cần phải nói, nhất định là thật, cũng đúng là công nghệ của hoàng thất châu u, ít nhất là có hơn trăm năm lịch sử. Chẳng qua, theo hình thức và hoa văn, năm món trang sức này không phải là một bộ, mà xuất hiện từ những nơi khác nhau trong cùng một thời kì, bây giờ tổ hợp lại một chỗ, thiên y vô phòng...” Lặng đi một lát, lắc đầu thở dài: “Bộ trang sức này, nếu chỉ mua được một món trong nó cũng là rất khó rồi, bây giờ nó được tạo thành một bộ, thật sự là hiếm thấy.... nếu vị tiểu thư này muốn bán hai trăm triệu, tôi lập tức mua ngay...” Hẳn đâu biết rằng Pierre đã cẩn thận tỉ mỉ lựa chọn trong hàng ngàn bộ kim cương từ mười cái thùng lớn chứ, thật ra cũng không khó khăn gì.

135. Chương 135: Chân Đạp Hai Thuyền .

Vị Trần lão tiên sinh này tất cả mọi người đều biết mặt, là tư nhân nổi tiếng ở HongKong, có rất nhiều công ty ở HongKong đều có cổ phần của ông, chỉ là ở tập đoàn Tinh Hồng Cát, bình thường ông ta sẽ không tham dự vào những việc quản lý công ty. Chỉ thích nghiên cứu đồ cổ và châu báu, mọi người nghe ông ta nói, làm gì mà còn hoài nghi, đều hâm mộ nhìn bộ trang sức trên người Thạch Hiểu Mẫn.

Kim Hinh cười nói: “Lý tiểu thư, tôi không nói sai chứ?”

Lý Khả Tâm xấu hổ vô cùng, sắc mặt trở nên hết sức khó coi, hừ lạnh không thêm nói.

Quách Gia Chí bên cạnh nói: “Khả Tâm, anh nghĩ em nên xin lỗi Hiểu Mẫn, xin nàng ta tha thứ”.

Lý Khả Tâm nói: “Gia Chí ca ca, sao anh lại bắt em xin lỗi người ngoài”.

Quách Gia Chí nói: “Tuy rằng anh không phải là anh ruột của em, chẳng qua chúng ta lớn lên với nhau từ nhỏ, anh vẫn xem em như là em gái ruột vậy, cho nên mới yêu cầu em xin lỗi Hiểu Mẫn, Hiểu Mẫn... nàng ta không phải là người ngoài, anh thích nàng ta, nhất định sẽ làm cho nàng trở bạn gái của anh” Trong lời nói chứa sự kiên định, đưa mắt nhìn Thạch Hiểu Mẫn.

Thạch Hiểu Mẫn chạm mắt với hắn, nghe hắn tuyên bố theo đuổi mình trước mặt mọi người, vừa xấu hổ vừa giận, nhưng cũng có chút cảm động ngọt ngào, khuôn mặt xấu hổ đến đỏ bừng.

Lý Khả Tâm thật ra rất thích Quách Gia Chí, chỉ là bởi vì nhìn thấy Quách Gia Chí thích Thạch Hiểu Mẫn, nên mới đá xoáy vào Thạch Hiểu Mẫn, chẳng qua bây giờ nghe Quách Gia Chí tự miệng nói ra, vẫn rất khó chấp nhận, nhất thời trở nên kích động, rung giọng nói: “Gia Chí ca ca, anh... anh đã nói muốn em làm bạn gái của anh... tương lai còn muốn cưới em mà”

Lý Khả Tâm vừa nói xong, thì chợt cảm thấy một bóng người vọt đến trước mặt Quách Gia Chí, túm lấy cổ áo hắn, quát: “Mẹ kiếp, ta còn tưởng tiểu tử nhà ngươi thành thật, thì ra là một chân đạp hai thuyền, lão tử biến ngươi thành thái giám!” Người đến chính là Thạch Thiên.

Mấy tên bảo vệ nhìn thấy thiếu gia bị uy hiếp, vội vàng xông qua muốn bắt lấy Thạch Thiên, nhưng người đi đầu đã bị Thạch Thiên đá bay, Quách Gia Chí quay sang cản mấy tên bảo vệ lại, nói: “Các người đừng đến đây, không sao đâu, hắn là bạn của tôi” Nhìn thấy Thạch Hiểu Mẫn cũng đang cảm tức nhìn mình, biết nhất định là bị nàng hiểu lầm, nàng ta đã tin tưởng lời nói của Lý Khả Tâm, nên đau khổ ai oán nhìn Thạch Hiểu Mẫn và Thạch Thiên nói: “Các người hiểu lầm tôi rồi... tôi... tôi không có!”

Thạch Thiên chỉ vào Lý Khả Tâm, quát: “Nàng ta đã thừa nhận, ngươi còn không dám nhận”

Quách Gia Chí vội la lên: “Vậy Thiên Vi cũng nói là bạn gái của cậu, tại sao cậu không thừa nhận?”

Thạch Thiên giật mình, nhìn Lý Khả Tâm một cái, sau đó buông Quách Gia Chí ra, cười ha hả nói: “Cái này cũng đúng, con gái bây giờ quả thật có chút khó hiểu, thích nói hươu nói vượn, nói bậy nói bạ ra, cũng không thể coi là thật được”.

Quách Gia Chí sửa sang lại cổ áo, lúng túng nói: “Khả Tâm cũng không nói bậy”

Thạch Thiên nổi khùng lên, lại túm lấy Quách Gia Chí, quát: “Cái con mẹ nhà ngươi, giỡn với lão tử hả?”

“Nếu nàng ta không nói bậy, vậy ngươi không phải là một chân muốn đạp hai thuyền sao? Xem lão tử thu thập ngươi thế nào?” Dứt lời liền muốn ra tay.

Thạch Hiểu Mẫn vội bước lại cản Thạch Thiên, nói: “Thạch Thiên, buông hấn ra, chuyện của tôi không cần cậu lo”.

Quách Gia Chí thấy Thạch Hiểu Mẫn cầu tình thay hấn, cảm kích nói: “Hiểu Mẫn, cảm ơn bạn đã nói tốt giúp mình”.

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Ai nói tốt gì anh, loại như người anh không đáng để hấn ra tay”

Quách Gia Chí vội la lên: “Hiểu Mẫn, nghe mình giải thích đã, trước kia quả thật mình đã nói những lời này với Khả tâm, nhưng mà không giống với tướng tượng của mọi người đâu, không phải là như vậy”.

Lý Khả Tâm thấy hai người trở mặt, dắc ý nói: “Gia Chí ca ca, em vẫn nhớ kỹ lời anh nói, sao không phải vậy được chứ?”

Thạch Hiểu Mẫn tức đến đỏ mặt, cả giận nói: “Đàn ông nói lời thì phải giữ lời, tại sao lại không giữ lời chứ, tôi ghét nhất là bị loại đàn ông nói lời thối tha lừa gạt phụ nữ, anh đã nói với nàng, thì phải có trách nhiệm”.

Quách Gia Chí vội la lên: “Khi đó mình mới bảy tám tuổi, hiểu cái gì chứ” Rồi quay đầu lại nói với Lý Khả Tâm: “Khả Tâm, em hãy bỏ qua cho anh, khi đó nói vậy sao có thể xem là thật chứ, chỉ đùa thôi mà, thật ra anh vẫn xem em như là em gái vậy, hơn nữa trong lòng anh bây giờ chỉ có một mình Hiểu Mẫn thôi à, trong tương lai sẽ không có người khác đâu. Nếu đem em trở thành bạn gái của anh, chẳng phải là càng không có trách nhiệm với em sao?”

Lúc này, mọi người mới rõ ràng, thì ra chỉ là một lời nói đùa khi còn nhỏ, đều cười ầm lên, Thạch Thiên cười ha hả nói: “Thì ra là vậy, không ngờ tiểu tử này mới bảy tuổi mà đã biết tán gái, ta thật lo lắng khi giao Hiểu Mẫn cho người”.

Quách Gia Chí gấp đến đỏ mặt nói: “Tôi làm sao biết tán gái, theo đuổi Hiểu Mẫn đã mất bốn năm đau khổ, đến bây giờ vẫn chưa lấy được trái tim của Hiểu Mẫn nữa là”.

Thạch Thiên trách mắng: “Con gái Thạch gia chúng ta đương nhiên không phải dễ theo đuổi rồi, sao có thể bị nói một hai câu là kua được ngay?”

Quách Gia Chí vội nói: “Vâng vâng vâng, không ai có thể so với Hiểu Mẫn cả” Làm cho Lý Khả Tâm đứng cạnh nghe được mà giận đến run người.

Trong lòng Thạch Hiểu Mẫn thật ra đã muốn tha thứ cho Quách Gia Chí rồi, thấy Thạch Thiên và hấn không ngừng nói về mình, vừa thẹn vừa giận nói: “Hai người các người không biết đứng đắn gì cả, đừng ở đây nói về tôi nữa, hơn nữa tôi vĩnh viễn không bao giờ để ý đến các người” Nói xong, nắm tay Thạch Lệ và Kim Hình kéo bọn họ về vị trí cũ.

Thạch Thiên vỗ bả vai Quách Gia Chí, nói: “Dù sao nếu muốn theo đuổi Hiểu Mẫn thì trước tiên phải xử lý chuyện này cho tốt, tránh cho tương lai Hiểu Mẫn bị người ta nói là cướp chồng người khác, lúc đó tôi sẽ không khách khí với cậu, hiểu chưa?”

Quách Gia Chí vội gật đầu nói: “Hiểu rồi, yên tâm đi, tôi sẽ không để cho Hiểu Mẫn chịu ủy khuất đâu”.

Thạch Thiên nói xong, đi đến trước mặt Quách Bình Liêm, nói: “Lão tiểu tử về sau nói chuyện với Hiểu Mẫn khách khí một chút, nếu làm cho Hiểu Mẫn không vui, lão tử sẽ không khách khí với người, ở nhà coi chừng cháu gái của mình cho tốt, do nàng ta gần đây không đến làm phiền lão tử, nên chuyện hôm nay không so đo với người, nhớ kỹ, phải tiếp tục coi chừng nàng, đừng thả nàng ra, bây giờ nàng ta đang nhin đói giả, con của người ngày nào cũng đem đồ ăn cho nàng ta ăn”.

136. Chương 136: Con Muốn Tự Mình Làm Chủ .

Quách Bình Liêm thấy tiệc rượu tốt đẹp bị mấy người của Thạch gia làm thành trò cười, trong lòng đã vô cùng tức giận rồi, lúc này Thạch Thiên trước mặt mọi người lại nói chuyện với mình như thế, ý chính là kêu mình giữ cháu gái cho tốt, thế mà ý tứ giống như đang hăm dọa mình, nếu thả nàng ra thì sẽ chọc giận Thạch Thiên. Trong cơn giận dữ muốn kêu bảo vệ đến đuổi đám người của Thạch gia đi, thì thấy Thạch Thiên ngoắc tay về hướng Rhea.

Rhea thấy chủ nhân gọi, lập tức tươi cười chạy lại trước mặt Thạch Thiên, chẳng qua trước mặt người khác không dám gọi là chủ nhân, hưng phấn hỏi: “Thạch Thiên tiên sinh có gì dặn dò?” Có cơ hội được Thạch Thiên gọi về làm việc, đối với bọn họ quả thật là một vinh quang lớn lao.

Thạch Thiên nói: “Ta đã nói với lão tiểu tử này rằng, chỉ cần hấn quản cháu gái cho tốt, về sau không phiền đến ta, gả cho người khác, thì ta cho hấn một trăm triệu đô la tiền đồ cưới. Nhưng mà cháu gái của hấn ta bị thần kinh, phỏng chừng nhất thời chưa gả ngay được, cũng không biết là ngày nào thì nha đầu nhà hấn mới lập gia đình, việc này giao cho người xử lý”.

Rhea vội gật đầu: “Thạch tiên sinh yên tâm, còn thứ gì khác dặn dò không?”

Thạch Thiên nghĩ nghĩ, rồi nói: “Quả thật còn, chuyện cũng như vậy, lão tử đã đáp ứng cho lão tiểu tử họ Lý một trăm triệu tiền đồ cưới, cụ thể thì cứ hỏi lão tiểu tử này đi, hấn cũng biết” Dùng ngón tay chỉ về phía Quách Bình Liêm, sau đó đi về chỗ của Thạch Hiểu Mẫn các nàng.

Rhea đương nhiên không dám đuổi theo hỏi Thạch Thiên tiểu tử họ Lý là ai, hỏi Quách Bình Liêm: “Tiểu tử họ Lý nào?”

Quách Bình Liêm há hốc mồm, ngây ngốc nhìn Rhea, nói: “Lý... Lý Vạn Cơ!”

Rhea giật mình, gật đầu nói: “Lời của Thạch tiên sinh chắc hấn ông cũng nghe rõ rồi, về sau chuyện của các người và Thạch tiên sinh liền do tôi phụ trách, chỉ cần các người làm theo lời nói của Thạch tiên sinh, đạt được yêu cầu của Thạch tiên sinh, Quỹ TS lập tức sẽ thanh toán tiền cho các người”

Quách Bình Liêm cổ hết sức “a...” một tiếng, không ngờ rằng chuyện lại như vậy, bây giờ nhớ lại, Thạch Thiên đã từng nói cho mình và Lý Vạn Cơ mỗi người một trăm triệu đô la Mỹ, dĩ nhiên lại là sự thật, cũng không phải là lời nói của kẻ điên khùng như trong tưởng tượng của bọn họ lúc đó.

Quách gia và Lý gia đều là nhưng gia tộc tiến vào trong bảng xếp hạng một trăm người giàu có và quyền lực nhất thế giới, Quách gia có nhiều tài sản hơn, nên được xếp hạng trên Lý gia, là tài sản gia tộc, do ba anh em cùng tổng hợp lại, dù vậy, một trăm triệu đô la Mỹ đối với hai nhà mà nói cũng không phải là một con số nhỏ, nếu Quỹ TS đã làm thay lời hứa cho Thạch Thiên, Quách Bình Liêm cũng tin rằng bọn họ thật sự sẽ trả số tiền kia, nhưng trong lòng không hề có cảm giác vui sướng khi chiếm được tiện nghi.

Quách Bình Liêm bây giờ trong lòng chỉ có câu hỏi và câu hỏi, vì sao Thạch Thiên vô duyên vô cớ cho cháu gái mỗi người một trăm triệu tiền đồ cưới chứ. Chẳng lẽ thật sự như lời hấn nói, ngại hai người Lý Hiểu Lệ và Quách Thiển Vi làm phiền hấn? Cái này là không thể nào, vì theo quan sát của ông, Lý Hiểu Lệ và Quách Thiển Vi cũng không có phát sinh cái gì với Thạch Thiên, không cần phải bồi thường tổn thất gì cả, hơn nữa thanh niên bây giờ, vài ngày lại đổi một người bạn trai, căn bản là không coi trọng chuyện này.

Còn nữa, tại sao Quỹ TS lại thay Thạch Thiên gánh lời hứa hai trăm triệu, xem thái độ thành khẩn của Rhea đối với Thạch Thiên khi này, so với nhân viên vì muốn làm việc cho ông chủ mà quá đáng hơn nữa, chẳng lẽ thiếu niên này là ông chủ sau lưng của Quỹ TS?

Nhưng người biết về Quỹ TS thường xuyên bàn luận với nhau về một quỹ tài chính khổng lồ và thần bí khó tưởng tượng này, đương nhiên cũng bàn luận về ông chủ của Quỹ TS, chẳng qua, không ai biết cả, chỉ biết rằng Pierre không phải là ông chủ của Quỹ TS, theo cái nhìn của Quách Bình Liêm, Thạch Thiên tuyệt đối không thể là ông chủ của Quỹ TS, bởi vì mọi người đều biết Quỹ TS đặt tổng bộ tại Thụy Sĩ, đã thành lập vài chục năm, hơn nữa trước khi Quỹ TS thành lập, đã tồn tại một đế quốc buôn bán, nghe nói có mấy trăm năm lịch sử, là một trong những công ty quyền lực nhất châu u.

Tất cả mọi người đều có chung một nhận định, đó là ông chủ sau lưng của Quỹ TS nhất định phải là một quý tộc phương Tây có thực lực hùng hậu cùng với lịch sử lâu đời, hoặc là do một tập đoàn quý tộc lớn cùng đầu tư tạo nên, mà Thạch Thiên chỉ là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, tuy rằng có thể suy diễn rằng là do tổ tiên của Thạch Thiên để lại cho hắn, nhưng Quách Bình Liêm vẫn cảm thấy rằng Thạch Thiên hoàn toàn không có quan hệ với Quỹ TS, bởi vì thương nhân Trung Quốc đều thích tự áp dụng kinh nghiệm của bản thân, thích tự mình quản lý doanh nghiệp của mình, mà nhân viên cao cấp của Quỹ TS đều là người phương tây, trăm năm qua chưa từng xuất hiện người Trung Quốc nào, ít nhất là Quách Bình Liêm chưa nghe nói.

Nhưng mà, tại sao Rhea phải cung kính với một bảo an của tạp chí xã, nghe theo lời hắn, chuyển hai trăm triệu đô mà ngay cả nguyên nhân cũng không hỏi? Chẳng lẽ Quỹ TS bây giờ bị thiếu niên này hoặc là thế lực sau lưng thiếu niên này khống chế? Thiếu niên tên Thạch Thiên này thoát nhìn rất tà ác. Nhưng lại có sức hấp dẫn với con gái, có lẽ người thừa kế Quỹ TS là một cô gái còn trẻ tuổi, bị thiếu niên Thạch Thiên này khống chế, mà Thạch Thiên vốn là muốn xuống tay với hai nhà Quách, Lý để chiếm lợi ích, nhưng bây giờ đã có miếng thịt lớn này rồi, Lý Hiểu Lệ và Quách Thiển Vi xuất hiện là ngược lại là chướng ngại vật của hắn, vì để tìm cách thoát khỏi, nên đã đáp ứng nếu không dây dưa với hắn nữa, sẽ cho một món tiền lớn mua đồ cưới...

Quách Bình Liêm càng nghĩ càng thấy chuyện này rất có thể, mặc dù có chút vớ vẩn, nhưng thật sự là không nghĩ ra cách giải thích nào khác, nếu không sợ ảnh hưởng đến kế lớn, làm gì có người đàn ông nào ném hai trăm triệu đô cho hai tiểu thư ái mộ hắn chứ, nhất định là có một cô gái nào đó còn giàu có hơn cả hai nhà Quách Lý, nên mới hy sinh lớn như vậy.

Quách Bình Liêm lại nghe Quách Gia Chí nói với Lý Khả Tâm: “Khả Tâm, anh không ngờ em còn nhớ rõ những lời nói giỡn khi xưa nữa, lúc đó anh nói những lời này hoàn toàn không có suy nghĩ, thật sự là không thể thực hiện với em được, em phải biết rằng anh vẫn chỉ coi em là em gái thôi, hơn nữa trong lòng anh đã có người yêu rồi, tình yêu của anh dành cho Hiểu Mẫn vĩnh viễn không thể thay đổi...”

Lý Khả Tâm cảm hận nói: “Chẳng lẽ trong lòng anh em không bằng con nhỏ đại lục này sao? em... em không bằng nàng...? Chỉ cần anh nói ra, em sẽ hết hy vọng, không còn làm khó dễ anh nữa...”

Quách Gia Chí nói: “Cái này không thể so sánh được.... anh cũng không nói em kém Hiểu Mẫn, nhưng trong lòng của anh, không ai có thể so với Hiểu Mẫn! Tương lai nếu có người nào yêu em thật tâm, thì trong lòng người đó cũng không ai bằng em cả, đạo lý này em có hiểu không?”

Quách Bình Liêm nghe thấy liền chấn động, “hiểu rằng” nhà họ Thạch này căn bản là không buông tha cơ hội chiếm đoạt Quách gia, mà là chuyển dời từ trên người của Quách Thiển Vi lên trên người của Quách Gia Chí, nghĩ rằng ngay cả Quỹ TS cũng không thể thoát khỏi cảnh này, liền vội vàng đi đến bên cạnh Quách Gia Chí, nói: “Gia Chí, cha tuyệt đối không cho phép con và cô gái Thạch Hiểu Mẫn kia tiếp tục gặp gỡ”.

Quách Gia Chí chấn động, run giọng nói: “Cha.... cái này... vì sao?”

Quách Bình Liêm biết rằng nếu có đem suy đoán của mình về Thạch gia nói cho Quách Gia Chí nghe, hắn cũng không tin tưởng, thằng con ngốc này chỉ biết nghe lời của Thạch Hiểu Mẫn mà thôi. Bây giờ Thạch gia tuyệt đối không thể gây xích mích, lỡ như chọc giận họ, thì sẽ lợi dụng thế lực của Quỹ TS để trả thù Quách gia, hậu quả không thể tưởng nổi, vì thế nói: “Bây giờ không cần nói cái gì hết, dù sao ý của cha rất rõ ràng, nếu con muốn biết gì sao, chờ tiệc rượu kết thúc thì về nhà bàn lại”.

Quách Gia Chí vội la lên: “Cha, cha nhất định là phải nói rõ ràng với con, nếu không con cũng không cần cái sinh nhật này”.

Quách Bình Liêm biết tình hình của con trai, đã quật khởi thì không còn biện pháp, tức giận nói: “Nguyên

nhân rất đơn giản, cha không thích con cười cô gái như thế vào cửa Quách gia, Khả Tâm mới xứng đáng với con, con phải suy nghĩ cẩn thận một chút”.

Quách Gia Chí gấp đến độ đỏ mặt: “Cái này... lý do này con không chấp nhận được, bây giờ là thời đại nào, con nói chuyện môn đăng hộ đối? Hiểu Mẫn thì sao? Hiểu Mẫn là một cô gái tốt...”

Quách Bình Liêm lạnh lùng nói: “Nói không hợp liền đánh người ta, thì còn là con gái tốt sao? Con gái tốt thì lại đánh khách mời của con bị thương tại tiệc sinh nhật của con sao? Nó căn bản không thật tình với con, không hề nghĩ đến con, nếu không cũng đã không làm như vậy, con thật là khờ!”

Quách Gia Chí lập tức nói: “Không! Cha không biết Hiểu Mẫn, đây là một nguyên nhân làm cho con thích nàng, nàng ta dám làm dám chịu, tính cách thẳng thắn, khác với những cô gái khác, sẽ không vô duyên vô cớ tranh đấu với người khác, mặc dù nàng ta không hiểu lễ nghi trong giao tiếp, nhưng đây cũng là bởi vì hoàn cảnh từ nhỏ của nàng khác người ta, cũng không phải lỗi của nàng, hơn nữa con cũng không để ý”.

Quách Bình Liêm tức giận nói: “Nhưng Quách gia chúng ta không thể không để ý!”

Quách Gia Chí cũng liều mạng nói: “Nhưng chuyện cá nhân của con, con muốn làm chủ”.

Quách Bình Liêm giận dữ, nhưng không muốn lớn tiếng giáo huấn con trai, sẽ bị người ta chê cười, trầm giọng nói: “Nếu con kiên trì muốn đến với nàng, cha sẽ không cho con tham dự quản lý bất kỳ cái gì của Quách gia, cũng thu hồi tất cả cổ phần và tài sản trên danh nghĩa của con, con nên rõ ràng, cha không phải đang nói đùa!”

137. Chương 137: Trục Xuất Ra Khỏi Cửa .

Nhưng không ngờ, thần sắc của Quách Gia Chí lại trở nên thoải mái, cười nói: “Cảm ơn cha, nói thật con căn bản là không có hứng thú với việc kinh doanh, chỉ sợ làm cha thất vọng nên mới đến tập đoàn Tinh Hồng Cát làm việc, thật ra trong nhà có rất nhiều anh chị làm đã đủ rồi, con có giúp cũng chẳng có lợi ích gì, chỉ cần cha không phản đối con đến với Hiểu Mẫn, thì những thứ khác con đều có thể từ bỏ, con đã không muốn sống dựa vào những thứ này để tự nuôi sống mình rồi, cũng muốn chăm sóc tốt người yêu, chỉ cần cha có thể chấp nhận chuyện này của con là được...”

Quách Bình Liêm tức đến cả người run lên, thiếu chút nữa đã tuyên bố cắt đứt tình nghĩa cha con, nhưng ông cũng hiểu tính cách của con trai, không chịu cảnh máu chảy đầu rơi thì không quay đầu lại, giống như lúc muốn thu xếp cho nó qua Hoa Kỳ để học quản lý kinh doanh, thì nó lại càng muốn đến đại lục để học, khuyên như thế nào cũng không có tác dụng. Hơn nữa bản tính của nó rất lương thiện, chỉ là hay để tâm vào những chuyện vụn vặt, rất dễ ý, thì những mặt khác cũng không tệ, Quách Bình Liêm cho rằng lần này nó chống đối mình chủ yếu là do bị cô gái kia mê hoặc, nếu như vậy mà từ bỏ con trai thì Quách Bình Liêm cũng hơi luyến tiếc.

Nhìn thấy vẻ mặt kiên nghị của Quách Gia Chí, Quách Bình Liêm cũng đau đầu, biết bây giờ có mắng hay khuyên cũng không có tác dụng, thậm chí, chỉ có thể cứ để nó như vậy, mặc kệ là suy đoán của mình về Thạch Hiểu Mẫn có phải hay không, thì đầu tiên vẫn phải thu hồi tài sản trên danh nghĩa của Quách Gia Chí lại, xem như là không có tổn thất gì, để từ từ sẽ không còn kịp, xem trình độ si mê của Quách Gia Chí dành cho Thạch Hiểu Mẫn, chỉ cần Thạch Hiểu Mẫn nói thích cái gì, nó sẽ đưa cho nàng mà không chút do dự.

Hơn nữa, nếu Thạch Hiểu Mẫn biết Quách Gia Chí không còn đồng nào, đã không còn thể lợi dụng được, có lẽ nàng ta sẽ rời khỏi Quách Gia Chí, cũng không cần phải lo lắng cho chuyện của thằng con trời đánh này. Tính tình của nó rất là bướng bỉnh, lại dễ tin tưởng người khác, quả thật không thể quản lý chuyện kinh doanh, không bằng để cho nó chịu khổ một chút, có lẽ sẽ trưởng thành hơn, chờ tương lai để nó thấy rõ bộ mặt thật của Thạch Hiểu Mẫn, hết hy vọng, thì sẽ đem tài sản thuộc về nó trả lại cho nó.

Quách Bình Liêm nhìn thoáng qua Thạch Hiểu Mẫn ngồi ở đại sảnh, thậm chí, chờ khi tiệc rượu này chấm dứt sẽ về nhà nói lại, tài sản danh nghĩa của Quách Gia Chí mặc dù là Quách gia cho, nhưng muốn thu hồi lại cũng cần phải có Quách Gia Chí phối hợp. Ông tin tưởng rằng chỉ cần mở miệng, Quách Gia Chí sẽ không oán hận, nhưng bây giờ có Thạch Hiểu Mẫn ở đây, nếu để cho nàng ta biết chuyện này, thì rất có thể

khuyến bảo Quách Gia Chí không trả lại phần tài sản này, việc này không thể không đề phòng, trầm giọng nói: “Bây giờ khách còn đang chờ, tổ chức sinh nhật của con trước, chuyện khác về nhà tính”.

Quách Gia Chí nghe cha lại “tuyên bố” như vậy, nghĩ đến về nhà cũng có thể thương lượng lại, vội gật đầu đáp ứng.

Tiệc rượu vẫn tiến hành bình thường, chẳng qua, tâm tư của cha con Quách gia căn bản là không đặt lên tiệc rượu này, bây giờ Quách Bình Liêm thấy thằng con tạm thời thích thú rời khỏi cửa nhà, cũng lười giới thiệu hân với người lớn hoặc bạn bè nữa, chỉ dẫn hân đi gặp vài người khách quan trọng nói vài câu, rồi để cho hân tự đi tiếp những người khác, Quách Gia Chí vốn cũng không có hứng thú với loại giao tiếp này, thấy cha cũng nhanh buông tha hân như vậy, cầm một ly rượu tùy tiện đi dạo một vòng, rồi chuyển đến bên cạnh Thạch Hiểu Mẫn.

Quách Bình Liêm nhìn thấy rồi lắc đầu, càng quyết định đuổi hân ra khỏi nhà, mặc dù cũng có chút bất đắc dĩ. Một lát sau, Quách Gia Nhân đi xuống, nói cho Quách Bình Liêm biết Dương Tân Kiệt không bị thương, nghỉ ngơi một chút sẽ hồi phục, đã tự mình rời đi rồi. Cái này thì Quách Bình Liêm cũng không cảm thấy bất ngờ, Dương Tân Kiệt hôm nay đã mất hết mặt mũi, nếu mà còn xuống để tiếp tục tham gia tiệc rượu thì mới là kì quái, nhưng mà vẫn lắc đầu thở dài một tiếng.

Lúc này, trong đại sảnh vang lên tiếng nhạc, vốn hôm nay là do Quách Gia Chí ra nhảy mở màn, nhưng khi Quách Gia Chí mời Thạch Hiểu Mẫn lên sân nhảy, cục tức trong bụng của Thạch Hiểu Mẫn vẫn còn chưa tiêu tán hết, quay mặt sang một bên. Quách Gia Chí không mời được Thạch Hiểu Mẫn, cũng không dám đi mời cô gái khác, ngồi đối diện Thạch Hiểu Mẫn giải thích quan hệ của hân và Lý Khả Tâm.

May là Quách Gia Nhân coi như cũng thông minh, thấy thế vội mời một cô gái vào nhảy, mới có mấy đôi nam nữ bước ra nhảy chung. Những người khác thì vẫn còn đang nói chuyện, trò hề vừa rồi đã làm tăng đề tài nói chuyện của họ rồi, chỉ là không dám nói lớn tiếng, sợ chọc đến Thạch Thiên, thì sẽ bị như Dương Tân Kiệt, cho nên không khí có vẻ hơi lạnh lẽo.

Nhảy được một chút, quản gia của Quách gia mang theo vài người phục vụ mang đến một cái bánh kem khá là cao, Quách Gia Chí mới chịu đứng dậy từ phía đối diện Thạch Hiểu Mẫn, bất kể là nói thế nào, thì bánh kem vẫn phải cắt, chẳng qua, khách nhiều lắm, Quách Gia Chí thật ra chỉ cắt vài miếng, phần còn lại để cho nhân viên phục vụ.

Vài phút cắt bánh kem kết thúc, vốn bữa tiệc này là để mọi người có hoạt động giao tiếp, xúc tiến quan hệ. Nhưng tiệc rượu hôm nay thì không có loại không khí này, nhân vật chính thì chỉ lo vây quanh Thạch Hiểu Mẫn, Quách Bình Liêm thì nặng nề ngồi một bên, nét mặt nghiêm túc, mọi người đều có thể nhìn thấy sự mất hứng, Trần lão tiên sinh đầu tiên là người chào tạm biệt Quách Bình Liêm, những người khác thấy có người rời đi, tiệc rượu cũng kết thúc một cách qua loa.

Thạch Thiên đưa Samantha và chị em Thạch Lệ về biệt thự, rồi mang Kim Hinh trở về khu nhà cao cấp để ở. Ngày hôm sau đến cao ốc Cảng Tinh, cũng vừa vận dụng Samantha và chị em Thạch gia đến đi làm, bởi vì buổi chiều còn có phiên tòa phúc thẩm, nên Samantha cần phải đi làm nhân chứng, cho nên Thạch Lệ đi theo đến tạp chí xã cũng là bình thường, thì lại nhìn thấy Quách Gia Chí mang một cái ba lô đứng trước cửa tạp chí xã.

Samantha không nhịn được trêu chọc: “Quách thiếu gia sao hôm nay đến sớm vậy? Đuổi đến thật nhanh... hôm nay sao không mang hoa?” Bình thường Quách Gia Chí đến đều là đã đi làm, sau đó mới mang hoa tươi đến tạp chí xã tìm Thạch Hiểu Mẫn, bây giờ thấy hân không có mặc quần áo đi làm, lại còn mang một cái ba lô, cảm thấy kỳ quái.

Quách Gia Chí xấu hổ cười nói: “Đến shop bán hoa thì vẫn chưa mở cửa, vả lại tôi cũng không có chỗ đi, nên đứng đây chờ mọi người luôn!”

Samantha cười nói: “Chờ chúng tôi? Người nào không biết cậu đứng đây chờ Hiểu Mẫn chứ, được rồi, hai người cứ nói chuyện đi, tôi không làm phiền vợ chồng son đâu”

Thạch Hiểu Mẫn xấu hổ đến đỏ mặt, nói: “Chị Samantha... ai là vợ chồng son với hân...” Xoay người lại trách mắng Quách Gia Chí: “Về sau trong giờ làm việc đừng tìm tui nữa, tui còn phải làm việc, không rảnh như đại thiếu gia không cần làm cũng không lo ăn mặc”.

Quách Gia Chí gãi gãi đầu nói: “Mình... mình bây giờ cũng đang lo ăn mặc rồi...”

138. Chương 138: Tìm Việc Làm .

Thạch Hiểu Mẫn nổi giận nói: “Nếu bạn mà cũng lo ăn mặc, thì những người khác sẽ sống thế nào...” Nói xong cũng không để ý đến Quách Gia Chí nữa, bước vào bên trong tạp chí xã.

Quách Gia Chí cũng theo sát phía sau, vừa đi vừa nói với Thạch Hiểu Mẫn, rồi quay sang nói với Samantha: “Samantha tiểu thư, thật ra hôm nay tôi đang đợi cô, có chuyện cần nhờ cô”

Samantha kỳ quái quay đầu lại nhìn Quách Gia Chí, thầm nghĩ, hẳn thân là thiếu gia Quách gia, ở HongKong còn chuyện gì cần nhờ mình? Nếu là chuyện mà Quách gia không làm được, vậy thì mình càng không làm được, chẳng qua thấy vẻ mặt nghiêm túc của Quách Gia Chí, vẫn gật đầu nói: “Vào văn phòng nói chuyện”

Thạch Hiểu Mẫn vốn làm việc ngoài văn phòng của Samantha, chẳng qua cảm thấy Quách Gia Chí tìm Samantha nhất định có liên quan đến mình, nên cũng đi vào. Mọi người đi vào trong phòng của Samantha, ngồi xuống, Samantha cười nói: “Quách thiếu gia tìm tôi có chuyện gì, nếu là chuyện của Hiểu Mẫn tôi không thể giúp anh được, phải tự anh cố gắng thôi”.

Quách Gia Chí vội nói: “Đúng đúng... theo đuổi Hiểu Mẫn thì tôi không cần sự giúp đỡ của người khác, tìm Samantha tiểu thư là có chuyện khác...” Do dự một hồi rồi nói: “Samantha tiểu thư... ở đây còn cần người không?”

Samantha giật mình nói: “Gần đây tạp chí không có kế hoạch tuyển nhân viên, chẳng qua nếu là nhân tài thì tôi sẽ suy nghĩ lại”.

Quách Gia Chí đỏ mặt, lúng túng nói: “Cũng không phải nhân tài gì đâu, chỉ tùy tiện cho một công việc là được”.

Samantha vốn tưởng rằng Quách Gia Chí đến tạp chí xã để giới thiệu người, nhất định là muốn học tập về tạp chí hay phong cách thời trang, nhưng nghe Quách Gia Chí nói tùy tiện chọn một công việc, không khỏi ngạc nhiên nói: “Tập đoàn Tinh Hồng Cát lớn như vậy chẳng lẽ không thể an bài cho một người sao? Phải đến tạp chí xã nho nhỏ này à?” Nói xong nhìn nhìn Thạch Thiên, từ khi được bạn tốt Kim Hinh giới thiệu cho sát tinh này đến tạp chí xã làm việc, thì nàng không tự chủ phải cẩn thận hơn nhiều.

Quách Gia Chí cười khổ nói: “Vừa mới bị tập đoàn Tinh Hồng Cát đuổi việc...”

Samantha càng khó hiểu, hỏi: “Là ai vậy? Vì sao lại đuổi việc?”

Quách Gia Chí gãi đầu nói: “Là... là tôi...”

Samantha cùng chị em Thạch gia đều sửng sốt, không thể tin được, nhìn Quách Gia Chí, Thạch Thiên thì cười ha hả nói: “Không phải là muốn đến kìa Hiểu Mẫn chứ, cái gì mà đuổi hay không đuổi vậy, không phải là tự đuổi việc mình, muốn đến đây để tiếp cận chứ?”

Quách Gia Chí vội la lên: “Thạch huynh đệ...”

Thạch Thiên ngắt lời: “Cứ gọi là Thạch Thiên” Người này rất có thể trở thành ... cháu rể của mình, sao có thể để cho hán xưng huynh gọi đệ được.

Quách Gia Chí không nghĩ nhiều, ngược lại còn cảm thấy gọi thẳng tên sẽ không có khoảng cách, vì thế nói: “Thạch Thiên, tôi không lừa cậu, chính là bị cha tôi đuổi việc, đến tạp chí xã làm việc, quả thật cũng là muốn cùng Hiểu Mẫn một chỗ lâu một chút”.

Thạch Hiểu Mẫn đỏ mặt, tức giận nói: “Biết bạn không có gì tốt mà, không biết có nói thật hay không”.

Thạch Thiên tò mò hỏi: “Nói thử coi, tại sao lão tiểu tử kia lại đuổi việc cả con trai của mình?”

Quách Gia Chí cũng không giấu diếm, đem việc mình bị đuổi nói ra. Thì ra, sau khi tiệc sinh nhật của Quách gia kết thúc, Quách Bình Liêm tiến hành giáo dục tư tưởng với Quách Gia Chí, chỉ là, tất cả biện pháp từ uy hiếp đến khuyên giải đều không có tác dụng, Quách Gia Chí ngược lại còn khuyên cha hán đồng

ý cho hấn và Thạch Hiểu Mẫn đến với nhau. Hai người quyết định khuyên đối phương cả đêm, Quách Bình Liêm rốt cục cảm thấy thẳng con này hết thuốc chữa rồi, nổi giận lên, nửa đêm lúi đầu luật sư dậy, đi đến Quách gia, tiến hành thủ tục thu hồi tất cả tài sản của Quách Gia Chí.

Tên luật sư này vốn đã quen mắt với ân oán nhà giàu rồi, cũng không hỏi nguyên nhân, lập tức soạn thảo ra một bản hiệp nghị, bây giờ tài sản trên danh nghĩa của Quách Gia Chí cũng không nhiều, trừ một trăm triệu cổ phần tập đoàn Tinh Hồng Cát ra thì chỉ có một chiếc xe hơi, hấn từ Bắc Kinh trở về, vẫn chưa mua qua bất động sản gì, cho nên không cần kiểm kê, nên đã nhanh chóng soạn thảo cho Quách Bình Liêm một hiệp nghị.

Quách Bình Liêm cũng không phải không chấp nhận đứa con này, tài sản trong tay Quách Gia Chí cũng không nhiều, sợ dĩ phải thu hồi lại tài sản cùng đuổi nó ra khỏi cửa nhà, cũng là do Quách Bình Liêm có ấn tượng cực kém với người của Thạch gia, không muốn những người này lấy được cái gì từ trên người của Quách Gia Chí, lại càng không muốn để cho Thạch gia tiếp cận với sản nghiệp của Quách gia. Làm như vậy cũng bởi vì nhìn thấy thái độ của Quý TS đối với Thạch Thiên và bộ trang sức trên người của Thạch Hiểu Mẫn, người của Thạch gia có thủ đoạn không tầm thường, có trời mới biết bọn họ có quan hệ với bao nhiêu tập đoàn tài chính, lỡ như lấy bí mật kinh doanh trên người của Quách Gia Chí bán ra ngoài, thì sẽ gây tổn thất to lớn cho Quách gia, so với việc lấy đi tài sản của Quách Gia Chí còn đáng sợ hơn nhiều. Để cho người của Thạch gia thấy Quách Gia Chí đã không còn giá trị lợi dụng, sẽ tự động rời khỏi hấn.

Quách Gia Chí cũng không có chút lưu luyến với tài sản, trong lòng chỉ nghĩ đến Thạch Hiểu Mẫn, Quách Bình Liêm không đoạn tuyệt quan hệ với hấn đã làm hấn cảm thấy rất hài lòng rồi, liền ký tên ngay vào hiệp định. Sau khi ký xong, còn nói với Quách Bình Liêm rằng, mình sẽ thường xuyên trở về thăm lão, làm cho Quách Bình Liêm dở khóc dở cười, cầm lấy tờ hiệp nghị trở về phòng, không để ý đến đứa con trai không nghe lời này nữa.

Quách Gia Chí thu dọn một chút quần áo, rồi lên xe ra khỏi nhà lúc sắc trời còn rất sớm, Quách Gia Chí kêu luật sư đưa hấn đến cao ốc Cảng Tinh, ăn sáng sớm một chút, rồi chạy đến tạp chí xã chờ Samantha và Thạch Hiểu Mẫn các nàng.

Mọi người nghe Quách Gia Chí nói xong, nét mặt đều không giống nhau, tuy rằng Quách Gia Chí đã giấu diếm về phần thái độ của cha đối với Thạch Hiểu Mẫn, nhưng mọi người cũng rõ ràng hấn vì Thạch Hiểu Mẫn mà gây nhau với cha mình, Thạch Thiên càng thêm khen ngợi, tỏ thái độ nói: “Thấy tiểu tử người cũng thật tâm với Hiểu Mẫn, một chút tài sản ấy tính làm gì, trả lại cho hấn cũng được, tương lai trở thành cháu rể... con rể của lão tử, chẳng lẽ còn để ý đến chút tiền ấy sao”.

Quách Gia Chí không nghe ra được hàm nghĩa thật trong lời nói của Thạch Thiên, gật đầu nói: “Hiểu Mẫn trong lòng tôi có bao nhiêu tiền cũng không đổi được, tôi tin rằng có thể dựa vào hai tay của mình để nuôi gia đình cùng chăm sóc cho Hiểu Mẫn”.

139. Chương 139: Đến Ăn Một Chén Mỳ .

Trong lòng Thạch Hiểu Mẫn bây giờ đã tràn ngập sự cảm động, tâm thần kích động vô cùng, nên cũng không để ý đến hành động tự tiện nhận con rể của Thạch Thiên và lời nói vô cùng mắc ói của Quách Gia Chí, ánh mắt nhìn về phía Quách Gia Chí tràn ngập tình ý, nhưng ngoài miệng lại nói: “Oa tử... tôi... tôi đáng giá như vậy sao?”

Khuôn mặt Quách Gia Chí trở nên nghiêm túc, vô cùng chân thật nói: “Trong lòng anh, không có một thứ gì có thể quan trọng hơn em, hơn nữa thời điểm ở trường em cũng biết, yêu cầu sống của anh cũng không cao, cho nên không để mấy thứ tài sản ấy trong lòng, bây giờ có thể không cần phải đi làm việc anh không thích nữa, ngược lại càng khiến cho anh thoải mái hơn nhiều, anh chỉ muốn biết rằng, Hiểu Mẫn... em sẽ chấp nhận anh sao?” Thừa cơ hội “ép hỏi” Thạch Hiểu Mẫn.

Thạch Hiểu Mẫn rung động, nhìn Quách Gia Chí đang tha thiết chờ đợi câu trả lời của mình, trong lòng tuy rằng đồng ý, nhưng cũng không thể không biết ngượng mà nói ra điều này trước mặt nhiều người, xấu hổ đến đỏ mặt cúi đầu.

Quách Gia Chí tuy rằng đã rất chủ động rồi, nhưng trong phương diện này không có kinh nghiệm, hơn nữa đầu cũng hơi dần, nên không hiểu ra ý tứ của Thạch Hiểu Mẫn, thấy nàng không trả lời, vội la lên: “Đồng... đồng ý chưa?”

Thạch Thiên không nhịn được, quát: “Tiểu tử, ngươi thật sự là quá ngốc rồi, cái này cũng không nhìn ra, con gái đỏ mặt không nói gì, cơ bản đã tỏ vẻ đồng ý”

Quách Gia Chí mừng rỡ, run giọng hỏi: “Thật vậy sao?”

Thạch Hiểu Mẫn tức giận liếc Thạch Thiên một cái, xấu hổ đến mức thiếu chút nữa đã tìm một cái lỗ nhảy vào, cắn răng nói: “Anh... anh còn hỏi...”

Quách Gia Chí tuy rằng ngốc, chứ không phải ngu, rốt cục cũng nhìn ra ý tứ của Thạch Hiểu Mẫn, vui sướng thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, mở hai tay ra ôm Thạch Hiểu Mẫn, Thạch Hiểu Mẫn không chuẩn bị tâm lý, hơn nữa trong phòng làm việc còn có ba người khác nữa, nên nhất thời sử dụng nội công do Thạch Thiên truyền thụ, nhéo tay của Quách Gia Chí một cái, đẩy ra. Cũng may là bây giờ tâm tình nàng đang kích động, nên không dùng nhiều sức, cũng không nỡ làm cho Quách Gia Chí bị thương, chỉ là bối rối đẩy hẳn ra, nhưng mà dù là vậy, Quách Gia Chí cũng bị văng đi mấy mét, nếu không phải Thạch Lệ đưa tay đỡ lấy, thì đã ngã cái rầm lên bàn làm việc của Samantha.

Thạch Lệ cũng cảm động về việc Quách Gia Chí buông tha cho đồng tài sản lớn để đến với em gái, chẳng qua, nàng cũng suy nghĩ chu toàn, thở dài nói: “Bất kể là thế nào, cậu cũng là người của Quách gia, cho dù cậu có từ bỏ đồng tiền ấy, thì cậu có thể từ bỏ cha cậu và những người thân khác? Nếu tương lai cậu muốn đến với Hiểu Mẫn, nhất định phải đối mặt với người nhà của cậu, cậu vì Hiểu Mẫn mà trở mặt với bọn họ thì không nên, cái này sẽ làm cho Hiểu Mẫn khó xử”

Nhưng Quách Gia Chí lại rất nhẹ nhàng với vấn đề này, cười nói: “Chị cứ yên tâm, em chỉ muốn sống theo cách của em thôi, cũng không phải đoạn tuyệt quan hệ với người nhà, Hiểu Mẫn tốt như vậy, tin tưởng rằng người nhà của em trong tương lai chấp nhận nàng. Có điều mọi người không biết, thật ra không phải cha em không chấp nhận Hiểu Mẫn, bởi vì ông kinh doanh một thời gian dài, nên nhìn người nào cũng đều có thành kiến. Em hy vọng mọi người đừng giận ông, trong tương lai chỉ cần mẹ em tán thành Hiểu Mẫn, cha em đã sẽ có ý kiến, nhưng đáng tiếc là bà đang ở bên Hoa Kỳ cùng với anh của em, chờ khi bà trở về thì sẽ không còn vấn đề, từ trước đến giờ bà luôn thương em, mọi người cứ yên tâm”

Thạch Lệ nhẹ nhàng thở phào, gật đầu, nhưng vẻ mặt của Thạch Thiên thì không chấp nhận, trong lòng nghĩ: Nếu sau này người của Quách gia dám làm khó Hiểu Mẫn, lão tử sẽ lột da đầu của chúng xuống.

Quách Gia Chí cũng nói ra mục đích hôm nay đến tạp chí xã, nói với Samantha: “Samantha tiểu thư, xin cô thương xót tôi cho tôi một công việc, việc gì cũng có thể được... đương nhiên tốt nhất là...” Nhìn Thạch Hiểu Mẫn một cái, sau đó đỏ mặt cười ngây ngô, ai ai cũng hiểu được cái ý “tốt nhất” của hắn đương nhiên tốt nhất là cùng làm việc một chỗ với Thạch Hiểu Mẫn.

Samantha thở dài một tiếng, nói: “Được rồi, bây giờ còn thiếu một lái xe, không biết Quách thiếu gia có đồng ý không?” Nhớ đến trong tạp chí xã của mình có quy định không cho phép nhân viên yêu đương gì cả, nhưng bây giờ nếu nhận bạn trai của Thạch Hiểu Mẫn vào làm việc, thì quy định này không thể nào tiếp tục được nữa, chẳng qua nghĩ đến lúc Thạch Thiên vào tạp chí xã, hành động của hắn đã sớm phá hư cái giới hạn yêu đương này rồi, bây giờ cho dù có người chỉ vào tạp chí xã nói: “Đây là ổ đĩ” thì nàng cũng không thể phản bác được, chỉ có thể cười khổ mà thôi.

Quách Gia Chí chỉ cần đi làm ở tạp chí xã là được rồi, làm sao mà không muốn, vội nói: “Đồng ý, đồng ý, xin hỏi tôi lái xe gì? Lái xe cho lãnh đạo nào?”

Samantha cười nói: “Đương nhiên là lái xe cho Hiểu Mẫn rồi, trừ nàng ra thì có ai dám ngồi xe của Quách thiếu gia lái chứ?”

Quách Gia Chí giật mình, lập tức hưng phấn múa tay múa chân, giọng nói kích động đến phát run: “Cảm ơn... Samantha tiểu thư còn tốt hơn cả thiên sứ, quả thật giống Quan m hạ phạm... thật... thật khéo hiểu lòng người... tôi không biết làm thế nào để cảm ơn cô mới được...” Nếu không phải sợ Samantha mất hứng, hắn đã lao đến ôm lấy Samantha.

Thạch Hiểu Mẫn xấu hổ, kiêu diễm vô cùng, cắn môi nói: “Các người đều không phải người tốt...” Nói xong chạy như bay ra khỏi văn phòng của Samantha.

Quách Gia Chí vui sướng chào Samantha, rồi đuổi theo Thạch Hiểu Mẫn, hỏi: “Hiểu Mẫn, em muốn đi đâu? Để anh đưa em đi...”

Buổi chiều, Thạch Thiên cùng Thạch Lệ đưa Samantha đến tòa án, từ chứng cứ của bên cảnh sát cùng thái độ của Trương Vĩ Hào, phán Trương Vĩ Hào có tội là không thể nghi ngờ rồi, chẳng qua đây là một vụ án lớn, trừ hành vi phạm tội của Trương Vĩ Hào với Samantha, thì những người bị hại khác đều có vấn đề, tuy rằng các nàng đều không đến làm chứng, nhưng cũng đã có đầy đủ chứng cứ, bất kể là có hay không có chứng cứ định tội Trương Vĩ Hào hay không, thì tòa án vẫn sẽ tiến hành thẩm tra, cho nên chỉ còn cách ngày tuyên án một ngày.

Ba người rời khỏi tòa, trực tiếp trở về biệt thự của Samantha, chỉ lát sau Quách Gia Chí cũng lái xe đưa Thạch Hiểu Mẫn về, sau khi xuống xe, Quách Gia Chí chạy đến trước mặt Thạch Thiên nói: “Thạch Thiên, tôi còn một chuyện muốn làm phiền cậu”

Thạch Thiên nhú mày, hỏi: “Nhìn là biết tiểu tử ngươi có phiền toái, nói đi, chuyện gì?”

Quách Gia Chí xấu hổ cười nói: “Bây giờ tôi vẫn không có chỗ ở, cậu xem có thể cho tôi đến nhà cậu ở nhờ được không? Tôi ngủ ở sàn nhà cũng được, không chiếm giường của cậu đâu, được không?”

Thạch Thiên nghĩ rằng thằng ku này thật sự không ngốc, thừa dịp vụ việc còn nóng, Hiểu Mẫn vừa mới đối tốt với hắn một chút, đã muốn đến ở rể rồi, cửa Thạch gia cũng không thể để cho hắn dễ dàng, thuận lợi tiến vào được, như vậy thì trong tương lai sẽ không quý trọng Thạch Hiểu Mẫn, hơn nữa gần đây Thạch Thiên toàn ở trên khu nhà cao cấp, không về nhà của hai chị em, chẳng qua, cũng không nhẫn tâm mặc kệ hắn, gật đầu nói: “Tìm một chỗ cho cậu, không cần đến ở với tôi”

Hai người chào tạm biệt Samantha, đi đến căn phòng nhỏ ở Cửu Long đường lúc Thạch Thiên còn đi học, hoàn cảnh ở đây cũng được, tuy rằng đã lâu không có người ở, nhưng đồ trong nhà cũng chẳng dính bụi gì, chẳng qua, trình độ “loạn” trong nhà quả thật làm cho Quách Gia Chí kinh hãi, nghĩ thầm, so với kí túc xá nam ở đại học trước kia còn kinh khủng hơn nhiều.

Thạch Thiên quả nhiên không giúp Quách Gia Chí thu dọn, ném chìa khóa cho hắn, sau đó mở cái tủ đồ lớn ra nói: “Mấy cái đồ dơ dáy cứ vứt đi, ở đây toàn đồ mới này”

Quách Gia Chí cơ hồ muốn xỉu khi nhìn thấy trong tủ toàn tấm lót giường, thảm trải sàn... kinh ngạc nói: “Sao nhiều vậy?”

Thạch Thiên cười nói: “Không cần giặt, dùng dơ thì cứ ném đi, chẳng qua lão tử cũng lười ném, nên không biết dùng thế nào, cậu giúp dọn đồ này nhé” Đây là thứ “duy nhất” mà Pierre mua giúp hắn, nói xong liền rời đi dưới con mắt “sùng bái” của Quách Gia Chí.

Mấy ngày nay Thạch Thiên không đến trị liệu chân cho bà chủ quán mỳ Đơn Nghệ Nhã rồi, Cửu Long đường cách quán mỳ cũng gần, nghĩ thầm, dù sao cũng hơi đói bụng rồi, đi ăn mấy chén mỳ cũng được, thuận tiện chữa trị chân cho Đơn Nghệ Nhã, nên chậm rãi đi qua.

Bây giờ cũng là lúc ăn cơm chiều, rất nhiều người tan việc lại lười nấu cơm nên đến phố mỳ thực tại Cửu Long thành để ăn vặt, hương vị ngon lại không mắc, hơn nữa tất cả đồ ăn nam bắc cơ bản đều có tại đây, khi Thạch Thiên đến quán mỳ, trong quán cũng có vài người khách, cũng có vài người đang đứng, có vài người ăn xong liền rời đi, lập tức chỗ trống được người bổ sung, sinh ý vô cùng náo nhiệt.

Đơn Nghệ Nhã cũng đã có thói quen dùng cơm muộn, ngồi xe lăn ở phía sau quầy thu ngân, thu tiền thói quen, lâu lâu còn bắt chuyện với những người khách đang đứng, làm cho người ta đứng chờ cũng không quá mức nhàm chán, nhìn thấy Thạch Thiên đi vào, vui vẻ nói: “Thạch Thiên, cậu đến rồi à, chị Samantha có đến không?”

Thạch Thiên lắc đầu: “Nàng ta vẫn chưa tới, tôi vừa đến gần đây, cho nên thuận tiện đến thăm chân của cô một chút”.

Đơn Nghệ Nhã đưa tay mở lấy tấm chắn ngang vào quầy thu ngân, nói: “Bên ngoài không có chỗ ngồi, cậu vào đây ngồi trước đi, thuận tiện kể cho tôi nghe về chuyện của chị Samantha” Trong lòng nàng hiển nhiên là vụ án của Samantha còn quan trọng hơn chân của mình.

Thạch Thiên cũng không khách khí, bước vào, quầy thu ngân ở đây cũng có khác biệt rất lớn so với nơi khác, bởi vì giúp cho Đơn Nghệ Nhã có thể đẩy xe lăn vào, Thạch Thiên ngồi vào trong cũng không cảm thấy chật chội, Đơn Nghệ Nhã chờ Thạch Thiên ngồi xuống, rồi mới nghiêng người hỏi: “Mau nói cho tôi biết chuyện trên tòa án hai hôm nay đi”.

Thạch Thiên chỉ phụ trách bảo vệ thôi, không có hứng thú với thẩm tra xử lý, hai ngày nay đều ngồi trong phòng nghỉ chờ Samantha và Thạch Lệ đi ra, cũng không hỏi tình huống thẩm tra bên trong thế nào, muốn nói cũng không biết gì để nói, lắc đầu nói: “Không biết, cho một chén mì trước đi, lão tử đói”.

140. Chương 140: Tiền Bảo Kê (thượng)

Đơn Nghệ Nhã đón lấy một chén mì của người phục vụ từ quầy thu ngân, sau đó vươn tay đánh Thạch Thiên, nũng nịu trách: “Mỗi ngày cậu đều ở bên cạnh Samantha, tại sao lại không biết chứ?”

Thạch Thiên nói: “Tôi mới không rảnh đi nghe mấy người đó nói nhảm, hai ngày nay đều ngủ bên ngoài không à, đương nhiên làm sao mà biết chuyện bên trong tòa án”

Đơn Nghệ Nhã tiếp xúc với Thạch Thiên một thời gian ngắn, cho nên cũng tin tưởng những lời này của hắn, đành thất vọng nhìn hắn. Chỉ lát sau phục vụ lại mang đến thêm một chén mì lớn cho Thạch Thiên, Thạch Thiên cầm lấy luôn, ăn tự nhiên như chốn không người, Đơn Nghệ Nhã đành phải xoay người lại tiếp tục công việc của mình.

Người phục vụ kia đã sớm biết bình thường Thạch Thiên ăn một chén mì là không đủ, cho nên mang đến cho hắn một chén lớn, nhiều gấp đôi chén bình thường, Thạch Thiên cũng không phải khùng long, chỉ khi nào có đồ ăn ngon thì hắn mới ăn nhiều thôi, mì ở đây mặc dù cũng ngon, nhưng Thạch Thiên đến ăn những lần sau thì cũng không còn cái cảm giác mới mẻ như lần đầu, nuốt cả chén mì lớn vào miệng mà vẫn không xi nhê gì. Chẳng qua bây giờ trong quán còn nhiều khách lắm, hơn nữa không ngừng tiến vào, nên Đơn Nghệ Nhã bận rộn làm việc, không có thời gian để cho hắn vận công trị liệu.

Nếu đã đến đây, hắn cũng không muốn đến rồi đi để lần sau lại đến, đành phải cầm mấy cuốn tạp chí coi đỡ trong thời gian chờ đợi, đến khi gần chín giờ, trong quán mới bắt đầu ít khách, Đơn Nghệ Nhã mới kêu một phục vụ đến coi quầy giúp nàng, Thạch Thiên đẩy phụ nàng vào trong, ngồi đối diện nàng, cầm chân lên, vận khí vào lòng bàn tay, tiến vào trong kinh mạch trên đùi nàng, giúp nàng chữa thương.

Chân của Đơn Nghệ Nhã đã bị Thạch Thiên nắm nhiều lần rồi, nhưng mỗi lần bị hắn nắm là cơ thể của nàng lại nóng lên, mặt đỏ tai hồng, hơn nửa ngày càng rõ ràng, có lẽ là do hai chân dần có cảm giác, ngày càng có thể cảm nhận được dòng khí nóng từ tay Thạch Thiên truyền lên, một phần khác là do tác dụng tâm lý, chẳng qua nàng cũng không muốn tìm hiểu nguyên nhân, cho dù có nghĩ cũng không muốn thừa nhận.

Từ khi hai chân hành động không tiện, nàng ở trong quán cũng không có việc gì làm, nên tập quan sát khách hàng, đặc biệt là những đôi tình nhân, thấy ánh mắt của họ biểu lộ tình ý rõ ràng, trong thời gian dài trở thành “bệnh đồ mắt” luôn, chỉ cần giữa hai người liếc mắt với nhau là nàng có thể nhìn ra. Từ lúc Samantha gặp chuyện không may rồi cùng đến với Thạch Thiên, nàng có thể cảm nhận rõ ràng trong ánh mắt của Samantha nhìn Thạch Thiên đã có sự thay đổi khác biệt, tựa hồ như có thêm hận gì đó, mà ánh mắt của Thạch Thiên nhìn Samantha lại không có gì, chỉ là đôi khi hơi nhú mày, nhưng lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

Mới vừa tiếp xúc với Thạch Thiên, nàng liền có cảm giác đây là một người thô tục, tự đại, tựa hồ không xem ai ra gì, nàng càng không nghĩ ra vì sao một Samantha cao ngạo lại dùng một trợ lý như vậy, hơn nữa còn mang theo bên cạnh, rồi những lần sau đến đây, ánh mắt của Samantha nhìn Thạch Thiên chỉ có chút oán hận bất mãn, không có cảm giác vừa yêu vừa hận, cho nên không thể bởi vì thích Thạch Thiên mà mang hắn theo người.

Về sau, thân thuộc với Thạch Thiên hơn, tựa hồ phát hiện ra rằng tuy hấn vẫn thô tục như trước, nhưng không hề tự đại, lại càng không phải không coi ai ra gì, mà là tùy tâm sở dục, không cần người khác để ý đến hấn, mọi người trong mắt hấn đều như nhau cả, có đôi khi hấn còn có thể nói chuyện với nhân viên phục vụ bên trong vài vài câu, mà trong xã hội hiện đại coi trọng vật chất như bây giờ, muốn tìm tính cách như vậy quả thật rất khó. Cảm thấy ngày càng đáng yêu hơn, không khỏi động tâm.

Chẳng qua, Đơn Nghệ Nhã từ lúc bị thương thì tình cảm cũng biến đổi dần theo thân thể, tâm tình đã thay đổi, mặc dù bên ngoài thoát nhìn có vẻ cởi mở nhưng trong lòng luôn có chút tự ti, không hy vọng làm tăng gánh nặng cho người khác, cho nên luôn có mâu thuẫn trong tình cảm. Hơn nữa sau khi phát hiện ra ánh mắt khác thường của Samantha dành cho Thạch Thiên, nàng càng không muốn suy nghĩ về chuyện này, nhưng có nhiều thứ không phải do nàng không chế, mỗi lần chân bị Thạch Thiên nắm lấy, tuy rằng rõ ràng là chữa thương, nhưng mà tim luôn đập nhanh, hô hấp trở nên dồn dập, nữa người dưới thì tê dại, nửa người trên thì bủn rủn...

Lúc Đơn Nghệ Nhã còn đang chìm đắm trong cảm giác tuyệt vời này, thì Thạch Thiên đã buông chân nàng ra, cười nói: “Được rồi, về sau sẽ đến thăm cô”.

Đơn Nghệ Nhã hồi phục tinh thần, vui mừng nói: “Được... được... cậu nói là chân của tôi đã trị xong?” Nói xong dùng hai tay chống tay vịn xe lăn, muốn đứng lên, nhưng phát hiện ra dù hai chân có cảm giác, nhưng vẫn không thể không chế nó, không thể đứng lên được, nên trên mặt không khỏi có sự thất vọng.

Thạch Thiên trách: “Cô gấp cái gì, tôi vẫn chưa nói là bây giờ cô có thể đứng lên để đi mà”.

Đơn Nghệ Nhã đỏ mặt nói: “Không phải do cậu nói tốt sao?”

Thạch Thiên nói: “Kinh mạch bị hoại tử ở chân cô đã khôi phục rồi, chẳng qua hai chân của cô đã hai năm không cử động, có thể đứng lên liền được mới là lạ, cho dù có nắm tay vịn trên tường, thì ít nhất cũng cần một hai tháng nữa, nếu muốn đi lại như trước đây, thì cần một thời gian dài, cái này phải tự cô rèn luyện”.

Đơn Nghệ Nhã từ lúc được Thạch Thiên chữa trị, hai chân từ không có tri giác đã từ từ khôi phục cảm giác lại, bây giờ đã có thể cử động nhỏ rồi, cho nên càng tin tưởng Thạch Thiên có thể chữa khỏi cho chân mình, cũng đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng bây giờ nghe được cần phải kiên trì rèn luyện, mới có thể đi đứng như trước kia, thì vẫn bất ngờ vô cùng, nhưng vẫn mở miệng nói: “Vậy thì đâu có tính là tốt, vẫn còn rất lâu mà”.

Thạch Thiên tức giận nói: “Lão tử nói tốt chính là, về sau không cần sờ chân cô nữa”.

Thật ra thì Thạch Thiên chỉ tùy tiện nói, nhưng mà cái chữ “sờ” lọt vào tai của Đơn Nghệ Nhã lại có vẻ cực kỳ mờ ám, đỏ mặt xấu hổ, dưới tình thế cấp bách đã đá một cái lên Thạch Thiên, nói: “Ai thêm cậu sờ...” Tiếp theo là sưng sốt, sau đó hưng phấn gào to lên: “Tôi... tôi có thể đá cậu... chân của tôi có thể đá cậu... Thạch Thiên... cậu có nhìn rõ không?”

Trên mặt Thạch Thiên đầy cảm xúc, không ngờ rằng bản thân vất vả trị liệu đôi chân này, vừa mới tốt được một chút thì việc đầu tiên nó làm chính là đá mình một cái rồi, tức giận nói: “Mẹ kiếp, thấy chứ sao không thấy, bị cô đá đó”.

Đơn Nghệ Nhã mừng như điên rồi, nên cũng không trách hấn nói vậy nữa, trong lòng chỉ tràn ngập cảm kích với hấn mà thôi, nhưng nhớ lại về sau hấn không cần chữa trị cho mình nữa, không nỡ nói: “Vậy về sau cậu có đến đây thăm tôi không?” Nói xong thì mặt đỏ lên.

Thạch Thiên vẫn chưa trả lời, thì có ba người bước vào trong quán, tuổi chưa đến hai mươi nữa, mà tóc tai nhuộm đủ màu, có vẻ vô lại mười phần, đẩy cửa vào nói: “Ông chủ có ở đây không?”

Đơn Nghệ Nhã nhìn bọn họ một cái, liền biết đây là đám lưu manh trong xã đoàn hắc bang tại HongKong, cau mày nói: “Tôi chính là chủ ở đây, xin hỏi ba vị muốn ăn gì?”

141. Chương 141: Tiền Bảo Kê (hạ) .

Ba tên này nhìn Đơn Nghệ Nhã ngồi trên xe lăn, trong đó một tên nhuộm tóc đỏ nói với hai tên còn lại: “Là một người đẹp nha, ở đây bán hồn đồn thật là đáng tiếc”.

Thằng nhuộm tóc vàng cười nói: “Quả thật rất đẹp, chỉ đáng tiếc là bị tàn phế...”

Thằng nhuộm tóc xanh lên tiếng thúc giục: “ Con mẹ tội mày làm lẹ một chút đi, con ghê tao đang chờ”

Thằng tóc đỏ ho một tiếng, quát: “Bà chủ à, sắp hết năm rồi, anh em tội tôi chúc bà làm ăn phát đạt, tấn tài tấn lộc, thăng quan tiến chức nhanh!” Lời tuy dễ nghe, nhưng ngữ khí thì khô cứng, không có một chút ý tứ gì gọi là chúc mừng phát tài cả.

Đơn Nghệ Nhã cười nhạt nói: “Cảm ơn, chúng tôi chỉ làm ăn nhỏ thôi, phát tài cái gì, chứ đừng nói là thăng quan!”

Thằng tóc đỏ cười nói: “Bà chủ đừng khách khí, vừa rồi chúng tôi đã đi dạo một vòng, thấy quán hồn hồn của bà làm ăn tốt nhất, còn giả bộ nghèo làm gì, có tiền mọi người cùng hưởng phải không”.

Thằng tóc xanh không kiên nhẫn nói: “Dài dòng cái con mẹ gì...” Rồi quay sang nói với Đơn Nghệ Nhã: “Quán của bà hơi bị bẩn, nên chúng tôi đến thu phí làm sạch”.

Đơn Nghệ Nhã biết bọn họ nói là tiền vệ sinh làm sạch, thật ra là thu tiền bảo kê, hơi nhú mày nói: “Mã ca không phải đã nói là không thu sao? Tại sao còn thu?”

Thằng tóc xanh cười lạnh nói: “Ngươi ca Mã ca cái gì, về sau con đường này là của Bưư ca”.

Thạch Thiên tò mò hỏi Đơn Nghệ Nhã: “Cái gì thế này? Tiền vệ sinh gì?”

Đơn Nghệ Nhã cười khổ: “Xã hội đen đến thu tiền bảo kê, cậu đừng hỏi nhiều” Rồi quay sang nói với ba người kia: “Phải thu bao nhiêu?” Nàng cũng biết những người này không nói đạo lý gì, mặc kệ con đường này của ai, đều là chuyện giữa các bang phái, không quan hệ với việc buôn bán của mình, không trả tiền thì những người này nhất định sẽ thường xuyên đến đây gây chuyện, không làm ăn được gì, chờ đến lúc mà xung đột giữa bang phái giải quyết xong, thì quán cũng đóng cửa luôn rồi.

Thằng tóc đỏ thấy Đơn Nghệ Nhã thỏa hiệp, cười nói: “Lẽ mừng năm mới mà, mọi người chỉ cần lộc thôi, bà cứ cho một vạn tám ngàn cũng được, về sau mỗi tháng năm ngàn, nếu có người nào dám đến quấy phá thì cứ nói cho bọn tôi biết một tiếng, nhất định sẽ thu xếp giùm bà”.

Đơn Nghệ Nhã cau mày nói: “Lúc trước đâu có thu nhiều vậy”

Tóc đỏ cười nói: “Ai kêu anh em tội tôi nhiều, dưới tay lão đại Bưư ca lớn nhỏ cộng lại cũng hai ngàn người, bà chỉ cần đưa năm ngàn mỗi tháng, thì được nhiều người đến bảo vệ cái quán này cho bà, vậy là quá lời rồi”.

Tóc xanh rút một cây sắt trong người ra, đập xuống quầy thu ngân một cái rầm, kiêu ngạo nói: “Nhanh lên một chút, bà cho rằng chúng tôi đến nói nhảm với bà à? Còn nhiều chỗ chờ chúng tôi đến thu tiền, không đưa thì đừng trách chúng tôi”.

Khách trong quán đã thấy không đúng, lại thấy tên lưu manh này rút đồ chơi ra, sợ gặp tai họa, liền chạy ra khỏi quán, Đơn Nghệ Nhã vừa nói xin lỗi với khách, vừa nói với nhân viên: “Đưa tiền cho bọn họ...”

Thạch Thiên đứng lên nói: “Đưa cái xxx gì, cô đã là bạn của lão tử, còn phải cần người khác bảo vệ sao?” Thân hình nhoáng lên trước mặt ba người kia, gơ tay tát cho mỗi tên một cái, ba tên này làm sao mà chịu nổi một bàn tay của Thạch Thiên, mặc dù Thạch Thiên căn bản là không dùng sức, nhưng cũng đủ làm cho ba tên này cảm thấy trời đất thay đổi, đứng không vững, té lăn trên mặt đất, một bên mặt sưng to lên, hiện rõ năm dấu tay ra, Thạch Thiên cười ha hả nói: “Lão tử cho các ngươi năm ngàn, có đủ không? Không đủ đưa thêm” Nói xong, liền gơ tay tặng thêm “tiền bảo kê” cho mỗi người.

Đơn Nghệ Nhã nhìn thấy mà trợn mắt há mồm, sau khi phục hồi tinh thần vội vàng lặn xe đến giữ chặt Thạch Thiên nói: “Cậu... cậu đừng xúc động, bọn họ là xã hội đen, không chọc được đâu...”

Thạch Thiên cười nói: “Xã hội đen xã hội trắng gì, kiêu ngạo trước mặt lão tử là tìm chết”.

Ba tên lưu manh bị đánh nhưng chưa ngất xỉu, lão đảo đứng dậy, thằng tóc xanh chỉ vào Thạch Thiên tức giận nói: “Tiểu tử, mày ở đâu? Ngay cả bọn tao cũng dám đánh, muốn chết à”.

Thạch Thiên lười nói nhảm với chúng, giơ tay lên tặng cho bên mặt bên kia của mỗi thằng một cái tát, bởi vì tốc độ quá nhanh, cho nên ba tiếng bốp mà chỉ nghe như một tiếng, ba tên này nhất thời lại té ngã xuống đất, hai bên mặt đều có năm ngón tay in lên, có vẻ rất đối xứng.

Người phục vụ trong quầy thu ngân lúc này đang cầm một cốc tiền, nhìn thấy cảnh trước mắt, run giọng hỏi: “Bà chủ, tiền này... còn đưa cho bọn chúng không?”

Thạch Thiên quay lại nạt: “Đồ ngu, không thấy lão tử đã cho bọn chúng rồi sao, không cần cho”.

Người này “a...” một tiếng, rồi quay sang nhìn Đơn Nghệ Nhã.

Đơn Nghệ Nhã nghĩ thầm, bây giờ chuyện đã âm ỉ thế này, cho dù có đưa tiền, thì đối phương cũng sẽ không bỏ qua, hít một hơi không nói gì, nghĩ thầm, bây giờ nên làm cái gì mới tốt, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có nước dọn quán mà thôi, chờ mọi việc trôi qua. Chẳng qua trong lòng nàng không hề trách Thạch Thiên, dù sao Thạch Thiên cũng có ân với mình, bây giờ lại vì quán ăn mà ra mặt đánh những người này, ngược lại chỉ lo lắng rằng sẽ mang đến phiền toái cho Thạch Thiên, nếu thật sự như lời Thạch Thiên nói, mấy tháng sau mình có thể khôi phục lại bình thường, thì quán hồn đồn này không cần mở cũng được, dù sao ở đây lâu rồi nên cũng chán.

Ba tên này tuy rằng không bị thương gì, chẳng qua đầu óc nhất thời choáng váng, không đứng vững được, khi đã bước chân ra đường, thì phải coi ai mạnh hơn, ai độc ác hơn. Bây giờ mặt mũi thì mất, lại thấy thiếu niên này càng độc ác hơn mình, không cần phân rõ trái phải, cũng biết ba người không phải là đối thủ của hắn, trong lòng nghĩ sẽ tìm lão đại tập hợp anh em trở về báo thù.

Tóc đỏ chật vật đứng dậy, cảm hận nói: “Thằng nhóc, mày có bản lĩnh thì chờ đó, chúng ta sẽ gặp lại” Ba tên diu nhau, lão đảo ra khỏi cửa.

Thạch Thiên thấy bọn chúng còn dám hăm dọa mình, cười lạnh một tiếng, bước lại đập vào mông của tóc đỏ, hai tên này vốn đang diu nhau, đã đứng không vững rồi, mà tên tóc đỏ đứng giữa lại bị đập cho một cái, nhất thời té ngã, mà hai tên kia cũng bị hấn kéo ngã theo. Thạch Thiên cầm lấy cây gậy sắt của thằng tóc xanh khi nãy, đi đến cửa, chỉ vào ba tên nằm trên mặt đất, nói: “Lão tử đã nói là tha cho các ngươi chưa?”

Ba tên này không ngờ thiếu niên kia lại đuổi theo đánh mình, còn cầm theo gậy sắt, nhất thời run lên, tóc đỏ run giọng nói: “Mày... mày muốn làm gì...”

142. Chương 142: Lau Sạch Sẽ Rồi Đi .

Thạch Thiên nói: “Làm gì à? Các ngươi không phải nói cửa quán hơi bẩn sao, vậy thay lão tử lau sạch sẽ rồi đi cũng không muộn...” Cầm gậy sắt trong tay uốn lại, cây gậy nhất thời bị uốn lại thành hình tròn, tùy tiện quăng xuống trước mặt ba tên này, trầm giọng nói: “Một lát lão tử sẽ đi kiểm tra, nếu mà không sạch thì cũng đừng trách lão tử không khách khí. Lão tử thật muốn nhìn xem xương của các ngươi cứng hay cây gậy này cứng”

Ba tên lưu manh làm sao mà gặp qua công phu này trước kia, cúi đầu nhìn cây gậy bị uốn thành hình tròn, lại ngẩng đầu lên nhìn Thạch Thiên, cả đám đều sợ đến mức trợn mắt, nhất thời không biết nên làm gì. Nhìn bộ dáng của Thạch Thiên tựa hồ không giống nói giỡn, hơn nữa chúng cũng không dám thử Thạch Thiên có đang nói giỡn hay không, tuy rằng hai tát vừa rồi đã làm cho đầu óc chúng choáng váng, nhưng vẫn đủ tỉnh táo để biết rằng xương mình không cứng bằng cây gậy sắt này, nếu mà bị Thạch Thiên bốp hoặc uốn như vậy, đừng nói là gãy xương, ngay cả cái mạng cũng khó giữ.

Bây giờ chỉ mới mười giờ thôi, đối với người HongKong mà nói, cuộc sống về đây chỉ vừa mới bắt đầu, người đi ăn uống trên đường rất nhiều, không ít người gan lớn thấy cửa quán mờ có động tĩnh lại, đều dừng chân đứng lại nhìn, chẳng qua không dám lại gần, chỉ đứng xa xa xem, rồi cũng quay sang người bên cạnh để hỏi.

Trong đám người vây xung quanh cũng có khách của quán mờ khi nãy, vừa rồi họ nhìn thấy ba tên lưu manh vào quán thu tiền bảo kê gây động tĩnh lớn, sợ bản thân bị lây họa, nên đã chạy ra. Phần lớn mọi người đều không chạy xa, muốn ở lại xem náo nhiệt, vừa rồi thấy ba tên lưu manh vô cùng kiêu ngạo khi nãy bị người đánh té ngã xuống, đều cảm thấy kinh ngạc, rồi được người ta hỏi, liền khăng khái giải thích, chẳng những không giấu diếm gì, ngược lại còn khuếch đại lên rất nhiều.

Những người xung quanh cơ bản đều là dân địa phương, cũng biết chút chút về thế lực xã hội đen HongKong, nghe nói ba tên đang nằm trên mặt đất kia là thành viên xã hội đen đến thu tiền bảo kê, cũng giật mình, vừa bội phục vừa lo lắng, nghĩ thầm, cái quán mỳ này cũng quá to gan, một cái quán mỳ nhỏ xíu như vậy mà cũng dám động đến xã hội đen HongKong sao? Cho dù mấy tên côn đồ này bị đánh một trận ra trò, thì khi trở về bọn chúng sẽ kêu người đến báo thù. Đừng nói là quán mỳ này có thể tiếp tục mở cửa, người trong quán không bị bọn chúng đánh chết cũng rất là may rồi.

Những người trong các quán khác nghe thấy động tĩnh, cũng chạy ra quan sát, ý nghĩ của bọn họ thì khác với những người ở đây, bởi vì ba tên bị đánh kia đã đến quán của họ thu tiền, trong lòng cực kỳ thống hận ba tên này, mặc dù bản thân không dám đánh ba tên này, nhưng nhìn thấy chúng bị đánh, trong lòng tự nhiên cũng sung sướng. Thầm hô đánh hay lắm. Cũng có vài người bình thường đổ lệ với sinh ý của quán mỳ, thấy quán này dám đánh cả xã hội đen, thầm nghĩ, quán hồ đồ này chắc chắn phải đóng cửa, trên mặt hiện rõ nụ cười trên sự đau khổ của người khác.

Mặc dù có nhiều người nhìn như vậy, nhưng vì giữ tính mạng, ba tên lưu manh cũng chẳng quan tâm đến mặt mũi, càng không dám chạy trốn, chỉ có thể ở lại làm vệ sinh, tên tóc đỏ nghiêm mặt hỏi Thạch Thiên: “Lão đại... có thể cho mượn mấy công cụ quét dọn được không...”

Thạch Thiên xoay người lại trách mắng: “Công cụ cái gì? Cởi áo ra mà lau, nếu lau không sạch, lão tử sẽ bắt các người dùng lưỡi liếm sạch” Rồi phát tay đi vào trong quán mỳ.

Ba tên này kinh hãi, vội cởi áo ra quỳ xuống lau, vừa lau vừa nhìn cây gậy sắt bị uốn cong, ba tên không tự chủ run lên, làm sao mà dám lưỡi biếng.

Đơn Nghệ Nhã nhìn tình cảnh xảy ra trước mắt, trong đầu đã không còn suy nghĩ, cảm giác trống rỗng, thấy Thạch Thiên trở vào, vội hỏi: “Cậu... cậu đi nhanh đi... tốt nhất là tránh khỏi HongKong một thời gian, không đủ tiền tôi cho cậu...” Xoay người lại nói với nhân viên: “Mau thu dọn đồ đạc, đóng cửa quán”.

Mấy người phục vụ cũng đang lo lắng, sợ một lát bị trả thù thì không chạy được, chẳng qua bình thường Đơn Nghệ Nhã đối với bọn họ rất tốt, lo thì có lo, nhưng thật ra không một ai chạy, lúc này nghe Đơn Nghệ Nhã kêu phải đóng cửa quán, làm sao mà còn do dự, khách trong quán cũng đã rời đi gần hết, chỉ còn lại hai người nước ngoài chưa đi, một phục vụ bước lại nói: “Hai vị, thật xin lỗi, quán chúng tôi phải đóng cửa gấp, lần sau lại đến được không?” Nhưng trong lòng lại nghĩ, không biết có lần sau hay không.

Hai người này đứng dậy, sắc mặt lạnh lùng, thần sắc có chút do dự, nhưng cũng không đi ra ngoài.

Thạch Thiên đương nhiên sẽ không bỏ chạy, trước ánh mắt lo lắng của Đơn Nghệ Nhã, ngoắc tay với hai tên nước ngoài này, nói: “Lại đây!”

Hai gã nước ngoài này nghe cứ như là nhận được thánh chỉ, vội vàng chạy lại trước mặt Thạch Thiên, ánh mắt nhìn Thạch Thiên có chút lo lắng, nhưng lại có sự chờ mong, một người mới dùng tiếng Trung nói: “Thạch tiên sinh, có gì dặn dò?”

Thạch Thiên hỏi: “Ai kêu các người đi theo lão tử? Là tiểu tử Braid phải không?”

Người vừa nói kia nghe vậy, vội nói: “Thạch tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi, thật ra chúng tôi không đi theo ngài, mà thấy ngài vào quán mỳ nên mới vào”.

Thạch Thiên trách mắng: “Không đi theo lão tử, làm sao biết lão tử vào quán?”

Người kia vội trả lời: “Chúng tôi luôn coi chừng gần đây, cho nên mới thấy ngài”.

Thạch Thiên tức giận mắng: “Các người cho rằng ta rất ngu? Tại sao ta vừa vào là các người vào theo, ăn một chén mỳ mà mất đến ba tiếng, không phải muốn quần quít lấy lão tử là gì...” Nói đến đây thì trầm ngâm nửa ngày rồi hỏi: “Có bao nhiêu người đến đây?”

Tên kia lúng túng nói: “Thì ra... thì ra ngài đã ... đã biết chúng tôi đi theo ngài vào...” Nghĩ thầm, mình chỉ quan sát Thạch Thiên từ xa thôi, Thạch Thiên còn không phát hiện ra mình, mà lại có thể nhận ra mình là người của Thiên Thạch Đồng Minh, chủ nhân quả nhiên thần thông quảng đại.

Thật ra thì, Thạch Thiên chưa từng gặp qua bọn họ, đương nhiên cũng không nhận ra bọn họ, mà chỉ là nhìn thấy bọn họ ăn một chén mỳ mất đến ba tiếng, cảm thấy khác thường, mới cẩn thận quan sát, thì thấy

được phương thức hô hấp của bọn họ chính là công pháp luyện khí mình truyền lại cho người của Thiên Thạch Thành Bảo, cách không dùng chân khí để dò xét, hai người này quả nhiên đã tu luyện công phu của Thành bảo, nhưng mà tu vi không cao, cổ nên mới đoán rằng hai người này nhất định có liên quan đến Thiên Thạch thành bảo.

Thạch Thiên sở dĩ đột nhiên hỏi bọn họ có bao nhiêu người đến, là bởi vì gần đây thường xuyên có cùng một cảm giác, tựa hồ bên cạnh thường xuyên xuất hiện rất nhiều người của Thiên Thạch Thành bảo, vốn hẳn nghĩ rằng Thiên Thạch thành bảo muốn chuyển tổng bộ đến HongKong, phải thêm một số người đến HongKong cũng là bình thường, có lẽ là trùng hợp thôi, hơn nữa cũng do hắn lười hỏi Braid. Bây giờ nghe hai người này nói là luôn coi chừng gần quán mỳ, mới cảm thấy không trùng hợp, cảm giác không đúng, lúc nói chuyện thì bọn họ cứ ấp a ấp úng, trong lòng càng hoài nghi, quát: “Nói mau, bao nhiêu người đến, đến làm gì?”

Người kia thấy Thạch Thiên sắp nổi điên lên, trong lòng run lên, nói: “ Chúng tôi chỉ là hai người theo Braid tiên sinh đến HongKong, cùng đi có hơn một trăm sáu mươi người...”

Thạch Thiên nhớ đến ngày trước trong căn hộ cao cấp, Braid đã tự mình mang theo mấy chục người đến gặp hắn, là lão đại trong Thiên Thạch Đồng Minh, nghĩ thầm, tiểu tử Braid này dám tự mình dẫn theo một trăm sáu mươi người đến, hơn nữa toàn là tinh anh trong thành bảo, khẳng định là không phải vì để xây dựng tổng bộ mới, quát lạnh: “Lão tử hỏi các người tổng cộng đến đây bao nhiêu, không phải người của tiểu tử Braid dẫn đến...” Nghĩ thầm, mấy tên tiểu tử này nhất định là không đơn độc tiến vào, nếu có mang cũng không ít hơn Braid, cộng lại cũng khoảng mấy ngàn người...

Quả nhiên, người kia đỏ mặt nói: “Tổng cộng có hơn ba ngàn người...”

Thạch Thiên cười lạnh nói: “Hơn ba ngàn?”

Người kia lúc này đã không còn dám giấu diếm, cắn răng nói: “Ba ngàn tám trăm bảy mươi chín người, nhưng ... chưa tính nhóm lão đại của Braid tiên sinh...”

Thạch Thiên trừng mắt, tức giận nói: “Mẹ kiếp, đám tiểu tử đó không phải nói đến đây để xây dựng tổng bộ sao! Cho dù muốn làm tốt cũng không cần mang nhiều người như vậy, bọn chúng rốt cục muốn làm gì?”

Hai người này thấy Thạch Thiên đang mắng lão đại của mình, càng không dám lên tiếng, chỉ đỏ mặt cúi đầu. Thân phận của Thạch Thiên chỉ có những người trong Thiên Thạch thành bảo biết, bọn họ dù là tinh anh trong Thiên Thạch Đồng Minh, thì cũng không biết rõ được lai lịch của Thạch Thiên. Chẳng qua, Braid đã từng tuyên bố rằng, trên thế giới này lời của ai cũng có thể không nghe, nhưng không thể không nghe lời của thiếu niên trước mắt này, có thể thấy được địa vị của thiếu niên này trong Thiên Thạch thành bảo cao bao nhiêu rồi, mà nghe người này kêu nhóm người Braid bằng “tiểu tử” càng thêm xác định điểm này.

Đơn Nghệ Nhã bên cạnh nghe mà không hiểu bọn họ đang nói gì, thấy Thạch Thiên không chịu đi, trong lòng không khỏi nóng như lửa đốt. Nhân viên phục vụ bây giờ đã thay quần áo hết rồi, trong đó có một cô gái tương đối xinh đẹp, bình thường phụ trách việc chăm sóc cũng như đưa đón Đơn Nghệ Nhã, bước lại hỏi: “Bà chủ, có thể đi chưa?” Giọng nói có vẻ khá run, hiển nhiên là trong lòng cực kỳ sợ hãi.

Đơn Nghệ Nhã không trả lời cô bé này, chỉ nói với Thạch Thiên: “Thạch Thiên, tôi cầu xin cậu, đi nhanh đi, xã hội đen ở HongKong rất có thể lực, chúng ta không thể trêu vào...”

143. Chương 143: Quả Nhiên Là Đến .

Thạch Thiên nói: “Tại sao ta phải đi? Bọn chúng còn chưa lau sạch cửa quán giùm cô, lão tử còn đang quan sát”.

Đơn Nghệ Nhã gấp đến nỗi muốn nhảy dựng lên từ cái xe lăn để nhào lại cắn Thạch Thiên vài cái: “Đừng đùa nữa, người của bọn họ khẳng định sẽ đến, nếu cậu không đi thì sẽ không kịp đâu...”

Thạch Thiên cười nói: “Tôi cũng không nói giỡn, ở nơi này chờ chúng đến, đến càng nhiều càng tốt, lão tử dọn sạch cả con đường luôn, về sau xem bọn chúng còn dám thu tiền vệ sinh nữa không” Quay sang nói với

hai gã nước ngoài còn đang đứng run: “Các người mai phục gần đây, có phải là vì bảo vệ cho quán mỳ này không?”

Hai người này vội vàng gạt đầu.

Thạch Thiên cũng gạt đầu, thở dài: “Cũng tốt, lão tử quả thật rất lời phải coi chừng dùm, chờ chúng đến trả thù. Về sau an toàn của quán mỳ gia cho các người” Vừa rồi nghe nói người của tòa thành gạt hẳn dẫn đến gần bốn ngàn người tới HongKong, tuy rằng tức giận, nhưng những người này cũng có lòng trung thành với hắn, muốn thay hắn làm việc, cũng không có biện pháp tức giận với họ.

Hơn nữa, bây giờ Thạch Thiên cảm thấy quả thật cần phải có người bảo vệ an toàn cho những người bên cạnh mình, chỉ là mình ngại tl làm cảnh sát, nên không muốn ra tay, mới không giết chết những kẻ dám uy hiếp người thân bạn bè bên cạnh, cái này sẽ làm cho tl khó xử. Nhưng kêu hắn mỗi ngày phải ở bên cạnh bảo vệ cho người thân bạn bè, điều này là không thể, không thể phân thân để chia ra được, vả lại cũng không đồng ý bị mấy việc vặt này trói buộc. Đương nhiên, càng không thể để cho người bên cạnh gặp nguy hiểm chỉ vì hắn đi gây chuyện, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đành phải “thỏa hiệp” với đám người Braid, để cho bọn chúng chia sẻ trách nhiệm bảo vệ người thân.

Hai người này nghe Thạch Thiên cho bọn họ nhiệm vụ, vui mừng quá đỗi, từ lúc Braid biết quán mỳ này có quan hệ với Thạch Thiên, thì nhiệm vụ của bọn họ chính là bảo vệ người trong quán, cho dù Thạch Thiên không nói, thì bọn họ vẫn tiếp tục bảo vệ. Hôm nay bị Thạch Thiên bắt gặp, phải khai ra có gần bốn ngàn người của Thiên Thạch Đồng Minh đến HongKong, tuy rằng Braid đã dặn là phải nghe lời của Thạch Thiên, Thạch Thiên nếu có hỏi, phải thành thật khai báo, nhưng cũng bởi vì mình ẩn giấu không tốt, nên mới bị Thạch Thiên phát hiện, trở về chắc chắn sẽ bị Braid chửi mắng.

Bây giờ, Thạch Thiên kêu bọn họ bảo vệ quán mỳ, ngược lại thì khác, giống như từ quân du kích trở thành quân chính quy, ngầm đảng trở thành chính đảng. Chẳng khác nào là về sau cũng không làm việc lén lút nữa, cho dù Braid chó trách mắng, chắc là không cũng nhiều, ngược lại còn có thể khen ngợi họ vài câu. Lập tức vỗ ngực cam đoan với Thạch Thiên nhất định sẽ bảo vệ tốt người trong quán mỳ, không để cho quán mất một cây tăm, càng không để cho người trong quán rụng một sợi tóc...

Trong lúc hai người đang thao thao bất tuyệt, thì bên ngoài truyền đến những tiếng xe mô tô, từ ngoài cửa nhìn ra, cả con đường đều phát sáng, tiếng xe càng lúc càng vang, nghe như ít nhất có hơn một trăm chiếc, tiếp theo là tiếng dừng xe, rồi mô tô đậu kín cửa quán mỳ, làm cho cả con đường bị chặn lại. Trên mỗi chiếc xe đều có hai người, thậm chí là ba người, trong tay mỗi người đều cầm cây sắt, đao, khóa sắt hoặc đồ chơi tự chế, những người bu coi thấy cảnh tượng này đều bỏ chạy hoảng loạn, những người to gan một chút thì đứng đàng xa thiệt xa nhìn. Những người này nhảy xuống xe, quơ vũ khí vây lấy cửa quán mỳ, chửi bậy có, huýt sáo có, gào thét có, thanh thế thật lớn, chẳng qua là chưa xông vào chém giết.

Sắc mặt Đơn Nghệ Nhã càng trở nên trắng bệch, thầm nghĩ: Quả nhiên đã đến...” Rồi quay sang nói với mọi người: “Các người mau chạy ra cửa sau, nếu tôi không gọi điện thì đừng trở về quán, Tiểu Huệ, em mau đi đi...”

Đám nhân viên thấy cảnh này, mặt sợ đến trắng bệch, bọn họ đều là người thường, sao có thể do dự được nữa, lúc này đã rất có nghĩa khí ở lại rồi, bây giờ nghe Đơn Nghệ Nhã kêu bọn họ chạy trước, làm sao mà dám ở lại, tất cả đều chạy về cửa sau ở phòng bếp.

Tiểu Huệ kia là cô gái bình thường chăm sóc cuộc sống của Đơn Nghệ Nhã, cảm tình với Đơn Nghệ Nhã dĩ nhiên là nhiều hơn nhân viên bình thường, tuy rằng về mặt kinh hoàng, nhưng không bỏ chạy như những người khác, mà dùng âm thanh run rẩy trả lời Đơn Nghệ Nhã: “Bà chủ, em đây chị đi” Nói xong liền muốn đẩy xe lăn của Đơn Nghệ Nhã đi.

Đơn Nghệ Nhã vội đẩy cô bé ra, la lên: “Em tự đi đi, không cần giúp chị, sẽ làm cho em chạy không thoát được” Quay đầu lại nói với Thạch Thiên: “Thạch Thiên, cậu cũng chạy đi, cậu không thấy bọn họ rất đông sao?” Nghĩ thâm, nơi này dù sao cũng là đường phố sầm uất, có không ít người đang quan sát, đám xã hội đen này cho dù là đã làm chuyện phạm pháp, thì hẳn là sẽ không làm gì mình đâu, mình ở lại nói chuyện với họ một chút, kéo chút thời gian, con đường này thường xuyên có cảnh sát tuần tra, tin rằng một hồi cảnh sát sẽ đến.

Thạch Thiên nghiêng đầu lại nhìn Đôn Nghê Nhã một cái, cười nói: “Đừng lộn xộn, lão tử còn ngại bọn chúng ít người” Sau đó nhìn nhìn tiểu Huệ, thấy rõ trên mặt nàng viết hai chữ “sợ hãi”, nhưng không bỏ Đôn Nghê Nhã lại mà chạy trốn, trong lòng thầm khen, khen nàng rất nhiều, cười nói: “Không phải sợ, có ta ở đây, những người này không dám làm phiền em và bà chủ của em đâu”.

Tiểu Huệ mờ mịt nhìn Thạch Thiên gật đầu, nhìn đám người ngoài cửa, thần sắc vẫn có vẻ sợ hãi, chẳng qua vẫn không bỏ chạy.

Đôn Nghê Nhã thấy thần sắc của Thạch Thiên vẫn bình thường, trên mặt còn mang theo ý cười, rồi quay sang nhìn hai người nước ngoài, vừa rồi trước mặt Thạch Thiên bọn họ đều là bộ dáng thất kinh, bây giờ cả người đứng thẳng, khinh miệt nhìn đám côn đồ đang kêu gào ngoài cửa, không nhìn thấy một chút gì khẩn trương, cũng không có ý rời đi. Nghĩ thầm, ba người này cũng quá liều, quán mỳ cho dù bị phá cũng chỉ là chuyện nhỏ, dù ba người này có lợi hại thì cũng không thể đánh với hai ba trăm người bên ngoài được.

HongKong mặc dù là xã hội pháp chế, nhưng cái này không ảnh hưởng đến những xã đoàn xã hội đen vì muốn đạt được mục đích mà sử dụng đến thủ đoạn bạo lực. Xét ở một trình độ nào đó, ngược lại còn khiến cho đám xã hội đen này sử dụng thủ đoạn tàn bạo hơn, không kiêng nể gì cả, nếu sinh ra hậu quả nghiêm trọng, bị cảnh sát điều tra quá gắt, thì bọn họ sẽ tìm những tiểu nhân vật muốn lập công với lão đại mà chịu tội thay. Đôn Nghê Nhã mở quán mỳ làm ăn lâu rồi, nên cũng thường xuyên nghe được khách nói chuyện về đề tài này, cũng biết được chút chút về thế lực xã hội đen vô pháp vô thiên này, nếu bọn họ vọt vào, cơ bản sẽ không còn biết gì gọi là pháp luật, ra tay không chút lưu tình với Thạch Thiên và những người khác, điều này làm cho nàng ta gấp đến độ muốn điên lên.

Tiếng gào thét bên ngoài quán bỗng nhiên im xuống, chỉ thấy những người đang vây quanh cửa lui ra hai bên, một thằng đàn ông khoảng ba mươi tuổi, làn da đen bóng loáng cứ như thoa dầu, ánh mắt lóng lánh như đèn đường, thân cao gần một mét chín, vai rộng bằng chân, cơ thể cân đối không chút mỡ thừa, biểu tình hung ác nham hiểm, mũi cao thẳng, xương gò má rất tròn, khuôn mặt hình trứng dài dữ tợn, phối hợp với nụ cười tàn nhẫn trên miệng của hắn, làm cho người ta nhìn mà bị khí thế của hắn làm cho khiếp sợ, trong lòng e ngại không dám đến gần.

Ba tên côn đồ bị Thạch Thiên đánh đang ngồi ở cửa, nhìn thấy người của mình đã tới liền dìu nhau đứng dậy, chẳng qua vẫn đang cởi trần, tay cầm cái áo đang lau, nhìn thấy người đang đến, ba tên đều run giọng nói: “Bưư... Bưư ca...”

Tên Bưư ca này nhìn ba tên thủ hạ mặt sưng lên như đầu heo, chỉ vào cái áo bẩn thỉu trong tay họ, tò mò hỏi: “Bọn mày đang làm gì?”

Ba tên này xấu hổ, chẳng qua không dám giấu diếm, tên tóc đỏ run giọng đáp: “Bọn em đang lau chùi...”

Một người từ phía sau Bưư ca lao ra, tay cầm khảm đao, nhấc thẳng tóc đỏ lên khỏi mặt đất, quát: “Mẹ kiếp! Lão tử kêu bọn mày đến thu tiền bảo kê, chứ không phải kêu bọn mày đến làm việc sinh, về sau ba thằng bọn mày đừng theo tao lẩn lộn nữa, mẹ kiếp... mặt mũi của lão tử cũng bị bọn mày làm mất hết...” Người này càng nói càng giận, mặt càng trở nên đen hơn, giơ khảm đao trong tay chém tới ba tên này.

Hai tên còn lại sợ đến mức quỳ xuống đất, cầu xin: “Lão đại... bọn em cũng bị ép buộc... tha cho bọn em đi, lão đại...” Thằng tóc đỏ cũng quỳ xuống, cầu xin tha thứ.

Bưư ca giờ tay cầm người này lại, lạnh lùng nói: “A Cơ, hỏi rõ ràng trước rồi nói”

Người tên A Cơ ấy vội nói: “Dạ, Bưư ca” sau đó hung hăng trợn mắt nhìn ba tên đang quỳ trên mặt đất một cái, sau đó mới thu đao về, lui sang một bên.

Ba tên này vội vàng cảm ơn Bưư ca, cũng không biết là do bị hù hay do cảm động, mà cả người run rẩy, nước mắt chảy xuống.

Bưư ca nhìn vào trong quán mỳ, chỉ thấy có năm người, trong đó có hai cô gái, một đứng một ngồi xe lăn, còn có một thiếu niên, trừ vẻ đẹp mắt ra, thì cũng không có gì đặc biệt, mà hai người kia thoạt nhìn có chút khí thế, nhưng mà lại là người nước ngoài, không khỏi nhíu mày quay sang hỏi ba tên côn đồ đang quỳ trên mặt đất: “Là người của Mã Sĩ Kiệt?”

144. Chương 144: Cút Về Cho Lão Tử .

Bưư ca tên đầy đủ là Hoàng Chính Bưư, là trợ lý ở Cửu Long của Đông Thắng, cũng là anh em kết nghĩa với Dã Thú, hai người cùng ra đời, nên tình cảm sâu đậm. Bởi vì bắt cóc cháu gái Hạng Kiều của Hạng Hoa Cường nên Dã Thú gặp phải họa, lão đại Đông Thắng Trương Bá Uy để cho Dã Thú chạy trốn để tránh nạn, nhưng do chạy trốn nên không liên hệ gì cả, vì thế Hoàng Chính Bưư bắt đầu hoài nghi anh em Dã Thú của mình đã bị người của Hưng Nghĩa An đuổi giết, tìm kiếm một cơ hội thích hợp, báo thù Hưng Nghĩa An, vì người anh em Dã Thú.

Đám đàn em của Dã Thú cơ bản đều đã đầu quân cho Hoàng Chính Bưư, khiến cho thực lực của hắn tăng lên rất nhiều, chẳng qua áp lực cũng rất lớn. Bởi vì địa bàn và các bãi của Dã Thú lúc đầu đều bị Trương Bá Uy thu về, phân phối cho các đường khẩu khác, nhưng không cho hắn một cái gì, với lý do là địa bàn của hắn đã là lớn nhất trong mười mấy đường khẩu của Đông Thắng rồi, hắn là nên để cho các đường khẩu khác phát triển.

Đó cũng là tình hình thực tế, Hoàng Chính Bưư còn ác độc hơn cả Dã Thú, nhưng cũng có năng lực hơn Dã Thú, địa bàn của hắn cơ bản đều dựa vào thủ đoạn và sức lực của bản thân, vừa đâm vừa xoa để cướp về từ trong tay các thế lực hắc bang khác, từ mấy chục người phát triển lên gần tám ngàn người, làm cho Trương Bá Uy không thể không đáp ứng để cho hắn mở một đường mới, làm trợ lý.

Tuy rằng trong tám ngàn người này phần lớn đều là thành viên không chính hính, có rất nhiều học sinh, vì coi phim đọc truyện quá nhiều, vì muốn uy phong nên đi làm xã hội đen, không có tiền thì chạy về xin cha mẹ, hoặc là vợ vét của các học sinh khác, không cần hắn nuôi sống. Nhưng thành viên chính thức ban đầu cùng với người của Dã Thú cộng lại cũng hơn hai ngàn người, những người này đều cần hắn ăn cơm, chi tiêu mỗi ngày rất nhiều, cho nên địa bàn ban đầu căn bản là không đủ dùng.

Nhưng hắn biết Trương Bá Uy cùng với những lão đại đường khẩu khác của Đông Thắng vẫn thường xuyên nhìn chăm chăm vào địa bàn của hắn, có một sợ đồ kị và bất mãn rất lớn, bởi vì không thể đi tìm đến địa bàn của Trương Bá Uy, mà địa bàn của Dã Thú, ngay cả một quán bar nhỏ cũng không chia cho hắn. Chẳng qua, việc thu nhận đàn em phải do tự mình làm chủ, đám đàn em của Dã Thú đều đến đầu quân cho hắn, Trương Bá Uy và các lão đại khác cũng không thể nói gì được.

Không thể kiếm lời từ trong xã đoàn của mình, Hoàng Chính Bưư chỉ có thể đi giành miếng ăn của người khác, các bang phái nhỏ trong phạm vi thế lực của hắn đều bị rửa sạch, chung quanh cơ bản chỉ còn lại địa bàn của Đông Thắng cùng với hai xã đoàn khác là Hưng Nghĩa An cùng với Tân Hòa. Địa bàn của xã đoàn mình đương nhiên không thể động, các đường khẩu của Tân Hòa vốn không đoàn kết, dễ dàng xuống tay nhất, chỉ là phạm vi thế lực của Tân Hòa lại chỉ có vài trường học, làm ăn không phát đạt, không có lời, nên thích hợp để xuống tay nhất chính là địa bàn của Hưng Nghĩa An.

Phổ mỹ thực này vốn là địa bàn của Hưng Nghĩa An, trước kia người của Hưng Nghĩa An cũng đến thu tiền bảo kê, từ khi HồngKong được trao trả, thì cảnh sát HồngKong mạnh mẽ đàn áp xã hội đen, rất nhiều lão đại cũng như nhân vật cao cấp cỡ như Hạng Hoa Cường dưới sự khuyến bảo cuối cùng cũng chuyển mình làm ăn, dựa vào thủ đoạn và thế lực của bản thân, cùng với sự trở về của HồngKong mà phát triển. Cuối cùng, các lão đại ấy đều rất thành công, phần lớn đều trở thành phú hào, thậm chí là siêu cấp phú hào.

Tuy rằng bọn họ kinh doanh khách sạn và hộp đêm vẫn có thể làm ra tiền nhiều, vì đây là sinh ý truyền thống, nhưng đã không còn ai muốn trực tiếp kinh doanh nữa, bởi vì cảnh sát tra bắt thuốc phiện dữ quá, họ làm vậy để tránh ảnh hưởng đến sinh ý của mình.

Đương nhiên, nếu như nhìn thấy có người tiêu thụ thuốc phiện trong bãi của mình, mà chỉ cần không ảnh hưởng đến sinh ý, thì cơ bản đều là nhắm một con mắt và mở nửa con mắt, nói cho cùng là tránh đắc tội với các xã đoàn khác.

Cái việc thu tiền bảo kê của các quán ăn này nọ, từ lúc người của Hưng Nghĩa An làm ăn phát đạt lên rồi, đã không còn muốn sử dụng, nói chung là không quan tâm đến phần tiền đó. Hơn nữa, thu tiền bảo kê rất dễ dàng khiến cho dân chúng bình thường bất mãn với bọn họ, làm ảnh hưởng đến sinh ý của mình nhiều hơn, mất nhiều hơn được, không đáng!

Hoàng Chính Bưu sau khi cẩn thận phân tích, nhận thấy khu phố mỹ thực là thích hợp nhất, bởi vì Hưng Nghĩa An đã không còn thu tiền bảo kê ở đây, có thể cho rằng Hưng Nghĩa An đã tự mình lùi bước. Còn một nguyên nhân khác, cũng là nguyên nhân quan trọng nhất, đây chính là địa bàn ban đầu của Mã Sĩ Kiệt, mà trong lòng của Hoàng Chính Bưu, Mã Sĩ Kiệt là kẻ thù của Dã Thú, cũng là kẻ thù của mình. Lần trước Dã Thú xém chết cũng có liên quan đến Mã Sĩ Kiệt, Hạng Kiều là do Mã Sĩ Kiệt dẫn người đi cứu.

Thời điểm Dã Thú gặp chuyện không may, Hoàng Chính Bưu đang ở Thái Lan giao dịch, sau khi trở về thì biết tin Dã Thú đã phải bỏ trốn để tránh nạn, không liên lạc được với hắn. Hắn cũng nghe nói đến một thiếu niên tay không đánh bị thương gần hai trăm thủ hạ của Dã Thú, chẳng qua người kia nói cứ như là thấy người ngoài hành tinh vậy, làm sao mà người khác tin được chứ? Hoàng Chính Bưu căn bản là không tin có người lợi hại như vậy, mà gần hai trăm người này đó theo Dã Thú bị Thạch Thiên đánh bị thương, phần lớn đều bị tổn thương tâm lý nghiêm trọng, cảm thấy làm xã hội đen quá nguy hiểm, bản thân không chịu nổi một đòn của người khác, hơn nữa thấy lão đại Dã Thú đã mất tích, làm cho bọn họ đều suy đoán là do Hạng gia đuổi giết, nhớ đến bản thân cũng tham gia vào việc bắt cháu gái của Hạng gia, rất có thể sẽ bị trả thù, vì thế đều trốn khỏi HongKong.

Trương Bá Uy mặc dù biết chuyện của Thạch Thiên, nhưng cũng không nguyện ý nói ra, đặc biệt là vụ việc bị Thạch Thiên đánh trong quán trà, đã trở thành sự kiêng kỵ của hắn, đương nhiên sẽ không nói cho Hoàng Chính Bưu biết về chuyện của Thạch Thiên. Hoàng Chính Bưu nhất thời không tìm được người đã tự trải qua đêm hôm đó, và lại lời đồn thì không thể nào tin được, chỉ tra ra được người đến cứu Hạng Kiều chính là Mã Sĩ Kiệt, vì thế đổ hết lên đầu của Mã Sĩ Kiệt, thầm nghĩ, cho dù có một thiếu niên như vậy, cũng là do Mã Sĩ Kiệt tự mang đến, đương nhiên sẽ tìm hắn tính sổ.

Hoàng Chính Bưu cũng biết Mã Sĩ Kiệt là một người rất trọng sĩ diện, mình phải người đến địa bàn của hắn thu tiền bảo kê, nếu Mã Sĩ Kiệt nhận được tin nhất định sẽ dẫn người đến can thiệp, nên cho đã chuẩn bị từ sớm, mang theo phân nửa đàn em mai phục gần đó, nhưng hồi này lại nghe nói những người đi thu tiền bảo kê xảy ra chuyện, liền cho rằng là do người của Mã Sĩ Kiệt ra tay, cũng không hỏi nhiều, lập tức mang theo ba trăm người phóng như điên đến, để tránh cho người của Mã Sĩ Kiệt chạy trốn.

Nhưng đến chỗ “xảy ra chuyện”, nhìn thấy tình huống không giống như hắn tưởng tượng, cũng không phát hiện ra người của Mã Sĩ Kiệt, cho nên mới hỏi ba tên kia là do người của Mã Sĩ Kiệt làm phải không, thầm nghĩ, chẳng lẽ đã chạy trốn? Nếu đối phương đã chạy trốn rồi, thì tại sao ba thằng này còn ở đây lau chùi? Chẳng lẽ bị đánh đến thần trí mơ hồ? Chỉ là tuy rằng ba tên này bị đánh thành đầu heo, nhưng vừa rồi A Cơ muốn chém chúng, chúng đã lập tức quỳ xuống khóc lóc cầu xin tha thứ, phản ứng vô cùng nhanh nhạy, nét mặt phong phú dị thường, không có vẻ gì gọi là thần trí mơ hồ.

Ba tên này đều ngơ ngác, thằng tóc xanh trả lời: “Không phải người của Mã Sĩ Kiệt...” Ba tên quay đầu lại nhìn Thạch Thiên trong quán, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ đây là đàn em của Mã Sĩ Kiệt?”

Hoàng Chính Bưu giật mình, nhíu mày hỏi: “Vậy ai đánh mặt của bọn mày? Ai kêu bọn mày ở đây lau chùi?”

Ba tên cùng kêu lên: “Là người trong quán mỳ, Bưu ca... anh phải báo thù thay cho chúng em...”

Hoàng Chính Bưu cảm thấy bất ngờ, trong lòng thất vọng, mục đích hôm nay là muốn dụ Mã Sĩ Kiệt xuất hiện, nhưng không ngờ ba tên này lại vô dụng như thế, bị người của quán mỳ đánh, việc này đương nhiên là không thể bỏ qua như vậy được, hừ lạnh một tiếng, hai mắt lộ vẻ lạnh lùng quát: “Cút qua một bên, đồ vô dụng”.

Ba tên này vội chạy ụt té qua một bên, tránh đường cho Hoàng Chính Bưu dẫn người vào trút giận, nhưng mà bọn họ vẫn còn kiêng kỵ Thạch Thiên, muốn đi xa một chút rồi mới nhìn, bỗng nhiên cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua, rồi một bóng người xuất hiện trước mắt, cười lạnh với họ: “Lão tử có cho các người đi chưa? Còn chưa lau sạch sẽ, cút trở về cho lão tử” Ba tên này còn chưa kịp ngăn đầu để nhìn, thì mỗi người đồng thời đều ăn một đập, bay thẳng về dưới chân của Hoàng Chính Bưu.

Người này đương nhiên là Thạch Thiên, hắn đã hết kiên nhẫn từ sớm rồi, thấy những người này chịu “giáo dục nắm đấm” mà vẫn chưa tỉnh ngộ, đứng bên ngoài nói chuyện, liền dẫn hai người của Thiên Thạch Đồng Minh coi chừng Đơn Nghệ Nhã và tiểu Huệ, rồi tự mình bước ra thu thập bọn họ. Lúc này thấy ba tên này

muốn chạy, mà Thạch Thiên đã từ nói rằng nếu không lau sạch sẽ thì không được đi, thân là tổ tông, nói lời há có thể không giữ lời, vì thế đập bọn chúng văng lại đây trước rồi tính.

Hoàng Chính Bưu chấn động, cảm thấy rất khó hiểu, bên cạnh mình nhiều người như vậy, mà thiếu niên của quán mỳ lại dám bắt người của mình tiếp tục lau chùi. Mặt khác, cũng có chút kì quái là thiếu niên này lao ra khỏi quán khi nào, tại sao mình không phát hiện. Chẳng qua nghe khẩu khí của thiếu niên này, đã chứng minh một việc: ba tên này là bị người thiếu niên kia cưỡng chế lau chùi.

Nhìn vẻ mặt cười lạnh của người thiếu niên trước mắt, không chút gì gọi là e ngại, hẳn không khỏi nghi hoặc, thầm nghĩ: Chẳng lẽ thiếu niên này là người của Mã Sĩ Kiệt? Kế hoạch của mình bị lộ? Bọn họ đã sớm có chuẩn bị, lập bẫy trong quán mỳ để dụ mình, chờ mình đưa tới cửa? Đúng rồi... không phải nói ngày đó Mã Sĩ Kiệt lúc đi cứu cháu gái của Hạng gia, cũng dẫn theo một thiếu niên đánh bị thương người của Dã Thú sao...

Xem ra thiếu niên này là tiên phong của Mã Sĩ Kiệt...

Chẳng qua Hoàng Chính Bưu không sợ hãi, bởi vì hôm nay mang đến không chỉ ba trăm người đang ngồi trên xe máy, mà còn có một ngàn người đang rình ở xung quanh, Mã Sĩ Kiệt cho dù có chuẩn bị, cũng không thể mang nhiều người hơn mình, cùng lắm là âm ỉ lớn rồi cảnh sát đến thì mọi người giải tán, về sau tính tiếp. Vì thế quát Thạch Thiên: “Mã Sĩ Kiệt tại sao không đến, mà cho mày ra mặt thay hắn?”

145. Chương 145: Một Bức Tường Người .

Không đợi Thạch Thiên trả lời, phía sau đám người đã có tiếng cười nói vang lên: “Hoàng lão đại thật là uy phong, mang theo hàng trăm hàng ngàn anh em đến phố mỳ thực dùng bữa, thật là một cảnh tượng đẹp!”

Đám đàn em của Hoàng Chính Bưu đều quay đầu nhìn lại, người tới chính là Mã Sĩ Kiệt, lập tức lùi qua hai bên, nhường cho một con đường, Mã Sĩ Kiệt mang theo mười mấy người bước vào trong đám người, đi đến trước mặt Thạch Thiên cung kính nói: “Thạch tiên sinh, xin chào! Thì ra ngài cũng đang ở đây!”

Thạch Thiên vẫn còn nhớ Mã Sĩ Kiệt, không có ấn tượng xấu gì với hắn, lại thấy hắn cung kính mình, cũng gật đầu: “Chào...”

Hoàng Chính Bưu sững sốt, nghĩ thầm, thì ra thiếu niên này không phải là đàn em của Mã Sĩ Kiệt, chẳng qua quả thật có quen biết với Mã Sĩ Kiệt. Mục đích hôm nay chính là Mã Sĩ Kiệt và con đường này, quán mỳ kia có thể dễ sang một bên, chỉ cần nó còn mở, không sợ thiếu niên này chạy trốn, cười lạnh nói: “Mã Sĩ Kiệt mày thật có thời gian, ngay cả việc tao mang anh em đến ăn uống mà mày cũng đến góp vui, chẳng lẽ lão già Hạng gia không nuôi nổi bọn mày? Muốn đến xin chút cơm thừa à? Haha...” Đám đàn em của hắn nghe vậy đều cười ầm lên.

Mã Sĩ Kiệt trầm giọng nói: “Bớt nói nhảm đi, Đông Thắng bọn mày có phải là quá đáng lắm rồi không, dám phái người đến địa bàn của Hưng Nghĩa An để thu tiền bảo kê”.

Người tên là A Cơ lên tiếng: “Mẹ kiếp, dựa vào cái gì mà nói đây là của Hưng Nghĩa An, mấy chỗ này là do bọn mày mở?”

Hoàng Chính Bưu khoát tay với A Cơ, sau đó nói với Mã Sĩ Kiệt: “Đúng vậy, nơi này trước kia là của Hưng Nghĩa An, tao thừa nhận. Nhưng tao cũng nghe nói người của Hưng Nghĩa An đã mặc tây phục thắt cà vạt ngồi trong phòng máy lạnh rồi, Mã Sĩ Kiệt mày cũng làm ông chủ khách sạn, đã không thể phục vụ bảo vệ cho nơi này, cũng không để ý đến chút tiền đó, đúng không! Bọn mày đã dời đi rồi, cũng không thể qua cầu rút ván, đập chén cơm của người khác!”

Mã Sĩ Kiệt cười lạnh nói: “Bây giờ là thời đại nào rồi, mà còn cầm dao côn đến thu tiền bảo kê, đừng trách tao không nhắc nhở mày, cái loại như vậy sống không được lâu đâu. Hưng Nghĩa An bọn tao quả thật đã không thu tiền bảo kê ở đây từ lâu, nhưng cũng không phải là chỗ mà người nào muốn là có thể với tay vào, đi ra đời phải biết nguyên tắc, chỉ cần mày cho tao một lời giải thích hợp lý, tao có thể chuyển lời cho Hạng tiên sinh, có lẽ lão nhân gia thấy mày đáng thương, sẽ bố thí nơi này cho mày kiếm cơm ăn”.

Hoàng Chính Bưu nhất thời giận đến đỏ mặt, mắng: “Giải thích? Mã Sĩ Kiệt mày dẫn người đến bãi của Dã Thú đánh hấn sao không cho tao một lời giải thích? Bây giờ tao đến một nơi không ai quản mà cũng phải cho bọn mày một lời giải thích?”

Mã Sĩ Kiệt cười nói: “Mày phải rõ ràng, lần đó là Dã Thú sai, sau đó Hạng lão tiên sinh và Trương lão đại của mày đã nói chuyện, Trương lão đại lúc ấy đã thừa nhận là Dã Thú sai, lúc đó còn có Vưu bá của Tân Hòa, cùng với Thịnh Duy Thịnh lão đại, mày có thể đi hỏi, hơn nữa tao cũng không cướp bãi của Dã Thú, sau khi Trương lão đại xử lý Dã Thú xong, tao liền trả quán bar lại cho Đông Thắng bọn mày, mày không biết sao?”

Lúc ấy, Mã Sĩ Kiệt dựa theo lời dặn của Hạng Hoa Cường, lúc trả quán bar lại cố ý để cho mọi người biết, Hoàng Chính Bưu làm sao mà không biết chứ. Nhưng Trương Bá Uy lại nói với người trong xã đoàn rằng Hạng Hoa Cường không muốn nhiều chuyện, nhìn thấy thực lực của Đông Thắng trước mắt, cho nên sau khi đàm phán xong liền tự nguyện kêu Mã Sĩ Kiệt trả lại, lúc ấy người của Đông Thắng nghe xong đều vô cùng phấn chấn, bình thường nói chuyện phiếm đều đem cái này ra giễu cợt Hưng Nghĩa An.

Nghe Mã Sĩ Kiệt nói xong, trong lòng Hoàng Chính Bưu kịch chấn, Dã Thú là do tự tay Trương Bá Uy an bài một con thuyền để đi, sau đó không còn tin tức, Trương Bá Uy cũng không giải thích về chuyện này, Hoàng Chính Bưu không phải là không hoài nghi qua, nhưng mà không thể đi tìm Trương Bá Uy để chứng thật. Bây giờ tuy rằng Mã Sĩ Kiệt không lấy ra chứng cứ gì, nhưng lời nói là đúng với suy đoán của hấn, cho nên nhất thời tin tưởng, lập tức thù hận lên đầu Trương Bá Uy.

Chẳng qua, Hoàng Chính Bưu không phải là thằng ngu giống như Dã Thú, biết mình bây giờ không thể chống đối Trương Bá Uy, thậm chí không thể để cho Trương Bá Uy biết mình có hoài nghi. Hơn nữa mục đích chủ yếu hơn này là đến cướp đất, từ sau khi nhóm lão đại của Hưng Nghĩa An chuyển việc, thì những việc như vậy đều giao cho Mã Sĩ Kiệt xử lý, mặc kệ là Dã Thú có phải là do Mã Sĩ Kiệt làm hay không, đều phải thừa cơ diệt trừ hấn, làm cho Hưng Nghĩa An trở thành lão hổ không răng, càng dễ mở rộng thực lực của mình.

Sau khi cân nhắc, Hoàng Chính Bưu nhe răng cười nói: “Trương lão đại bọn tao lại nói khác, tao đương nhiên là tin tưởng lão đại của mình, bây giờ Dã Thú đã không còn tin tức, mà tao lại nhận được tin là do Mã Sĩ Kiệt mày làm hại, Dã Thú là anh em của tao, chuyện của hấn tao không thể không quản, đang muốn đi tìm mày, không ngờ mày lại đưa đến cửa. Dù sao con đường này tao đã định rồi, hôm nay Mã Sĩ Kiệt mày cũng phải theo tao trở về, chờ tao điều tra rõ ràng, nếu Dã Thú mất tích thật sự không liên quan đến mình, liền đãi tiệc rượu, đăng báo xin lỗi nhận sai với mày, ngay cả con đường này cũng trả lại cho mày”.

Mã Sĩ Kiệt cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói: “Chỉ dựa vào mày mà muốn dẫn tao đi?” Nhưng trong lòng lại có chút lo lắng, lúc đến hấn đã dẫn dò đàn em dẫn người đến, vốn người nhà chưa tới thì hấn sẽ không hiện thân, nhưng đột nhiên phát hiện Thạch Thiên đang ở đây, không khỏi bất ngờ, vì hấn đã từng thấy Thạch Thiên ôm Hạng Kiều tay không thoải mái đánh ngã hai trăm người, đương nhiên cũng biết hôm nay Hoàng Chính Bưu sẽ không gặp tốt đẹp gì, liền đi ra. Nhưng khi đến gần thì mới phát hiện trong quán mỳ có hai cô gái, hơn nữa còn một người đang ngồi xe lăn, lại bắt đầu lo lắng. Vì thế nói khế với Thạch Thiên: “Thạch tiên sinh, ngài bảo vệ bạn của ngài trong quán đi trước, tôi sẽ cản bọn họ một lát” Nghĩ thầm, người của mình tại sao còn chưa tới, theo thời gian tính toán hấn là nên tới sớm rồi chứ...

Triệu Gia Minh cùng người của tổ 5 đi đến một quán bar gần sở cảnh sát, trên mặt đều mang sự cười khổ, từ lúc nhận hai vụ án kia cũng đã là bốn tháng rồi, mà một chút manh mối hữu dụng cũng không có, điều này làm cho bọn họ vốn được gọi là Hoàng Bài Nhân cũng cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng.

Triệu Gia Minh chuẩn bị chia tay mọi người, thì điện thoại vang lên, là ở sở gọi đến, cảm thấy nhất định có chuyện khẩn cấp, bởi vì tổ của bọn họ từ lúc tiếp nhận hai vụ án này đã không còn tham gia bất kỳ vụ án nào, mà cấp trên cũng không an bài cho họ tham dự. Nghe xong điện thoại, nét mặt Triệu Gia Minh trở nên hết sức nghiêm túc, nụ cười khổ khi này đã biến mất, trầm giọng nói: “Có nhiệm vụ, đi phổ mỳ thực ở Cửu Long, cụ thể thì lên xe nói”.

Phổ mỳ thực các bọn họ không xa, nhưng khi đến gần đó thì mới phát hiện ra không thể đi tiếp được, xuống xe nhìn thấy cảnh tượng trước mắt làm bọn họ không khỏi giật mình, chỉ thấy phía trước xe của họ còn có hơn hai mươi chiếc xe khác, trong đó còn có mấy chiếc xe xung phong chuyên dụng của cảnh sát, nhưng mà

bọn họ kì quái không phải điều này, mà cả đồng xe cảnh sát lại bị “một đồng người” chặn lại, không thể đi tới. “Bức tường người” này vô cùng đồ sộ, nhìn qua có vài trăm người, đều không ai nhúc nhích, tụ tập lại rất đông, không biết là sống hay chết, mà mấy người cảnh sát kia đều đã xuống xe, bắt đầu dõn những người này qua.

Một chiếc BMW lóe đèn báo hiệu dừng lại phía sau xe của Triệu Gia Minh, một cô gái mặc một bộ đồ màu đỏ lộng lẫy bước xuống xe, đi nhanh đến trước mặt Triệu Gia Minh hỏi: “Ồ đây... xảy ra chuyện gì?”

Triệu Gia Minh nghe giọng nói không khỏi ngẩn người, nhìn kỹ lại cô gái này chính là cấp trên của mình Lưu Ngọc San, lúc này thấy nàng mặc một bộ lễ phục màu đỏ, trang sức trang nhã, rất khác so với bộ đồng phục thường ngày, rất có mị lực thành thực.

Lưu Ngọc San thấy Triệu Gia Minh sửng sốt, giải thích: “Vừa rồi tôi mới tham gia một tiệc rượu công ích, không kịp thay đồ” Rồi hỏi lại một lần nữa: “Phía trước xảy ra chuyện gì?”

Triệu Gia Minh phục hồi tinh thần, vội đáp: “Tôi cũng vừa đến, không rõ”.

Lưu Ngọc San cùng Triệu Gia Minh nhanh chân bước lại phía trước, một gã đội trưởng đang chỉ huy mọi người dọn dẹp đồng người kia, Lưu Ngọc San thấy những người này đều không ai nhúc nhích, khẩn trương hỏi: “Tình huống thế nào? Những người này còn sống không?” Thầm nghĩ, nếu ở khu phố náo nhiệt nhất HongKong này mà xảy ra một vụ thảm sát gần trăm người chết, tuyệt đối là mà khiếp sợ toàn bộ thế giới.

Gã đội trưởng kia sửng sốt một hồi mới nhận ra Lưu Ngọc San, vội báo cáo: “Chúng tôi đuổi đến đây thì phát hiện ra những người này đều nằm đây trên mặt đất, đã kiểm tra sơ bộ, tim và hô bình thường, vẫn còn sống. Những con đường đi vào phố mỹ thực khác cũng có tình huống tương tự, đã thông báo cho sở và bệnh viện đưa xe đến”

Lưu Ngọc San giật mình hỏi: “Bọn họ sao thế? Trên người có bị thương không?”

Gã đội trưởng trả lời: “Tôi cũng không rõ, đúng rồi, vừa rồi Trương đội trưởng đã kiểm tra vài người...”

Người tên là Trương đội trưởng kia lập tức nói: “Dường như là hô hấp không thông nên bị ngất, tôi không dám khẳng định, có vẻ rất giống với điểm huyết trong truyền thuyết tạo thành”.

Triệu Gia Minh ngạc nhiên, hỏi: “Trương đội trưởng, thật sự có công phu này sao?”

Trương đội trưởng cau mày nói: “Tuy rằng tôi đã học võ vài năm, cũng gặp qua một số ít hảo thủ trong giới võ thuật, chẳng qua chưa từng thấy người nào có công phu này, cho nên không dám khẳng định” Tiếp theo thở dài nói: “Nếu như những đường khác đều có tình huống tương tự, thì phải cần rất nhiều cao thủ điểm huyết đồng thời ra tay mới làm được. Không có khả năng, chỉ là suy đoán linh tinh của tôi, các người không nên tưởng thật”.

Triệu Gia Minh “à...” một tiếng, trong lòng chợt nhớ đến Trương Vĩ Hào lúc được đưa về sở cũng phải hôn mê hơn một ngày mới tỉnh, tình huống bây giờ cũng tương tự như vậy, cảm thấy đây không phải là đoán mò.

146. Chương 146: Mấy Thăng Nhóc, Xuất Hiện Đi .

Lưu Ngọc San hỏi: “Tình hình ở phố mỹ thực thế nào?”

Người đội trưởng chịu trách nhiệm khu Cửu Long thành trả lời: “Vừa rồi có hai nhân viên vừa tuần tra ở phố mỹ thực, phát hiện ra Hoàng Chính Bưu mang theo vài trăm người vây lấy Mã Sĩ Kiệt cùng vài người, trong tay những người kia đều cầm hung khí, xem ra Mã Sĩ Kiệt lảnh ít dữ nhiều, chẳng qua vẫn còn chưa ra tay”.

Lưu Ngọc San hỏi: “Có người dân bình thường hoặc khách du lịch bị bọn họ làm bị thương không?”

Gã đội trưởng liền trả lời: “Không có, người dân vừa thấy như thế liền bỏ chạy, ngay cả cửa hàng quán ăn cũng đóng cửa luôn, chỉ có quán mỹ là vẫn còn mở cửa, có thể chuyện này liên quan đến quán mỹ”.

Lưu Ngọc San hơi yên tâm được một chút, nhưng vẫn chỉ vào những người nằm trên mặt đất hỏi: “Biết bọn họ là ai không?”

Đội trưởng trả lời: “Phân nửa là người của Đông Thắng, nửa kia là người của Hứng Nghĩa An, còn có một số người của các bang phái khác...”

Triệu Gia Minh cảm thấy lời của Trương đội trưởng không phải là vô nghĩa, chưa bao giờ nghe nói đến Đông Thắng và Hứng Nghĩa An có cao thủ điểm huyết, cho dù có cũng không đánh ngã người nhà được. Trong lòng nảy sinh rất liên liên tiếp: Nhóm thứ ba này là ai? Vì sao lại đánh ngất những người này ở đây? Cái này còn khó hơn là cần súng đi càn quét bọn họ, thực lực quá khủng bố rồi. Nhóm thứ ba này có thể là thế lực bên ngoài, không biết có liên quan đến nhân vật thần bí đã giết chết Cương Điền Thái Lang và Cương Điền Trí Tàng không? Triệu Gia Minh tựa hồ cảm thấy hai mắt phát sáng, nhưng mà lại không nắm bắt được một chứng cứ nào, lại có cảm giác như HongKong sắp xảy ra chuyện...

Tiếng xe cứu thương đến làm cho Triệu Gia Minh bừng tỉnh, nhìn thấy có ba chiếc xe cứu thương đang chạy đến chỗ này, chẳng qua muốn chở đi mấy trăm người không nhúc nhích này, phỏng chừng cần có một thời gian, liền nói với Lưu Ngọc San: “Lưu cảnh quan, tôi thấy mục đích của bọn họ là ngăn cản cảnh sát đến phổ mỹ thực...”

Lưu Ngọc San chấn động, gật đầu nói: “Cậu nói cũng đúng...” Lúc này cảnh sát của sở điều động đến đang dọn một con đường, chỉ lưu lại cảnh sát của Cừu Long thành cùng với nhân viên y tế đưa những người hôn mê vào bệnh viện kiểm tra, còn nằng theo Triệu Gia Minh lên xe xung phong, đi đến hướng phố mỹ thực.

Nhưng xe vừa chạy được mấy chục mét, quẹo qua một khúc cua, liền có mấy chiếc xe container chắn ngang đường, hơn nữa bánh xe đều bị phá hủy hết rồi, ý đồ rất rõ ràng, không muốn để bọn họ lập tức đi tới. Lưu Ngọc San càng thêm sốt ruột, nghĩ thầm, dù sao đã không còn xa, liền lệnh cho mọi người chạy bộ tới, Triệu Gia Minh vừa định khuyên Lưu Ngọc San ở lại, thì đã thấy nằng lấy tay nhắc váy chạy đi, Triệu Gia Minh và Trương đội trưởng sợ nằng xảy ra chuyện, cho nên vội dẫn người đuổi theo.

Ý tốt của Mã Sĩ Kiệt Thạch Thiên làm ra vẻ như không nghe, hoặc là căn bản không để ý đến, chỉ là hơi hơi nhử mảy nhìn chung quanh, lập tức trên mặt hiện ra nụ cười bất đắc dĩ, Mã Sĩ Kiệt nhìn thấy cảnh này, nghĩ rằng Thạch Thiên đang lo không thể mang hai cô gái kia cùng chạy.

Con đường này vốn không rộng, lại có hơn ba trăm người đứng chật kín cửa quán, có vẻ rất là chật chội, nhưng còn có thêm một trăm chiếc xe nữa, muốn mang theo hai cô gái lao ra khỏi cửa quả thật không dễ dàng, đặc biệt là có một người hành động bất tiện, đã khó càng thêm khó.

Mã Sĩ Kiệt không biết quán mỹ này có cửa sau hay không, càng không biết là cửa sau có bị người của Hoàng Chính Bưu cản hay không, nhưng mà hắn cũng rất tin tưởng Thạch Thiên, nghĩ thầm, không bằng cứ vào trong quán trước, để con quái vật Thạch Thiên chặn cửa, hơn nữa còn có mười người của mình hỗ trợ, người của Hoàng Chính bưu muốn vọt vào để xúc phạm đến hai cô gái và hai người nước ngoài này cũng không dễ dàng, ít nhất là có thể ngăn bọn họ chốc lát, vì thế lại nói: “Thạch tiên sinh, chúng ta vào trong quán trước đi, chỉ cần có thể cản bọn họ lại một lát, người của tôi sẽ đến ngay” nghĩ thầm, nếu người của mình mà xảy ra chuyện không đến được, thì cảnh sát theo lý cũng sẽ chạy đến.

Thạch Thiên “phì” một tiếng, lắc đầu cười nói: “Người của người có tới hay không thì ta không rõ ràng, nhưng người của lão tử đã tới rồi, mẹ kiếp...”

Mã Sĩ Kiệt nghe vậy vội nhìn chung quanh, không phát hiện ra một bóng người, không khỏi kì quái, nhưng mà hắn cũng biết Thạch Thiên rất khác người thường, có lẽ hắn sẽ không cho mình nhìn thấy, hoặc là bọn họ trốn ở đâu đó dùng ám hiệu để liên lạc, thông báo cho Thạch Thiên biết, cho nên nhất thời yên tâm rất nhiều. Hạng Hoa Cường mặc dù không nói cho Mã Sĩ Kiệt biết về chuyện của Thạch Thiên và Thiên Thạch Đồng Minh, nhưng từ thái độ của Hạng gia đối với Thạch Thiên hắn cũng cảm nhận được Thạch Thiên không phải là một nhân vật đơn giản, hắn là còn đại biểu cho một thế lực rất cường đại nào đó.

Hoàng Chính Bưu cười lạnh nói: “Đừng có nằm mơ, tao đã cho người cản hết những con đường gần đây, người của bọn mày không thể đuổi đến được” Nhưng mà hắn cũng sợ kéo dài càng lâu thì cảnh sát sẽ đến

nhANH, lớn tiếng nói: “A Cơ, mang bọn chúng ra, ai dám phản kháng lập tức giết!” nói lớn cho Mã Sĩ Kiệt nghe.

Tên A Cơ đáp một tiếng, sau đó rút một cây súng từ sau lưng ra, tiến lại quát với Mã Sĩ Kiệt: “Đi thôi, Mã lão đại...”

Mã Sĩ Kiệt còn chưa kịp phản ứng, thì Thạch Thiên bên cạnh đã giơ chân đạp lên mặt của A Cơ, A Cơ bị đá bay trở về, văng trúng một chiếc xe máy, ngã xuống đất hôn mê. Mà lúc này trên đường, người và xe đứng chung, chiếc xe bị A Cơ văng trúng cũng ngã xuống, tạo hiệu ứng domino, làm cho những chiếc xe phía sau cũng ngã xuống, không ít người bị xe máy đè lên, mà mấy chiếc xe này có chiếc nặng gần cả trăm ký, bị đè há có thể dễ chịu sao, trong lúc nhất thời tiếng kêu thảm vang lên liên tục.

Hoàng Chính Bưu vừa sợ vừa giận, quát: “Cùng lên, chém chết mẹ bọn nó!” Một số người đứng trước đã giơ dao, giơ gậy trong tay lao lên.

Thạch Thiên giơ tay vẫy về hướng đám người của Mã Sĩ Kiệt vài cái, Mã Sĩ Kiệt cùng người của hắn đều cảm thấy có một áp lực đang đánh về phía mình, thân mình không thể đứng vậy, bị bay đi, rồi lúc mà lực lượng này biến mất, đã phát hiện ra mình đang ở trong quán mỳ, đều trợn mắt há mồm nhìn ra, đầu choáng váng, thậm chí, đây là công phu hay pháp thuật? Nhìn về phía Thạch Thiên, thấy người ta đã lao đến gần, mà hắn vẫn chưa ra tay, rồi nghe những tiếng bốp bốp bốp, chỉ thấy đám người bị hắn đánh “bay” trở về, nghe thấy những tiếng kêu thảm...

Thật ra thì Thạch Thiên vẫn chưa sử dụng nhiều sức, chỉ là nhẹ nhàng quơ tay lên thôi, mà đã đánh “bay” hơn hai mươi người, những người khác đều thấy choáng váng, tuy rằng vẫn giơ cao vũ khí, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo, cũng dừng chân lại, không dám xông về phía trước...

Thạch Thiên cũng lao lên đánh chúng, nói: “Mẹ kiếp, tại sao người trong giang hồ bây giờ tất cả đều muốn bị đánh hết vậy, thật sự là không có sức...” Rồi cười lạnh một tiếng, cao giọng nói: “Mấy thằng nhóc, xuất hiện đi, nơi này giao cho các người!”

147. Chương 147: Tôi Tôi Ăn Mỳ .

Thạch Thiên vừa dứt lời, lập tức từ nóc nhà, góc khuất, mặt tường sau liền có bóng người lao ra, “vù vù vù” rất nhiều người, ước chừng hơn một trăm người, giống như những mũi tên lao về phía đám người Thạch Thiên. Trong đám người này nam có nữ có, da đen có mà da trắng cũng có, Châu Phi có mà Châu Á cũng có, nhìn giống như một quân đội quốc tế liên hợp.

Người lao đến chiến trường đầu tiên là Braid, Saji và vài thành viên của Thiên Thạch thành bảo, tuy rằng chỉ bằng một nửa số người của Đông Thắng, người của Hoàng Chính Bưu mang theo có thể là đối thủ của bọn họ không? Đáp án là không, cái này giống như là một đám cọp đói lao vào bầy cừ non vậy, mấy tên này còn đang giơ cao khảm đao gây sát trong tay, chưa hiểu gì hết đã bị đám người của Braid đánh ngã xuống đất, mà tên nào cũng bị gãy xương, không thể đứng dậy được.

Hoàng Chính Bưu nhìn thấy biến đổi này, cả kinh đến nỗi hồn bay lên trời, run giọng hỏi: “Các người là ai...”

Lúc này, một người da đen thân cao gần hai mét đứng bên cạnh Hoàng Chính Bưu, cười một cái lộ ra hàm răng trắng như tuyết, không trả lời câu hỏi của hắn, giơ tay túm lấy Hoàng Chính Bưu ném lên trời, không đợi hắn rớt xuống đã đạp một cước làm hắn bay đi, sau đó xoay người đâm một cái rầm, lại đánh bay một người, ngừng đầu tìm mục tiêu đánh tiếp thì phát hiện ra đối phương đã không còn ai đang đứng.

Từ lúc bọn người Braid xuất hiện chiến đấu, thì chưa đến một phút đồng hồ, hơn ba trăm người mà Hoàng Chính Bưu mang đến đều ngã xuống đất, tuy rằng cả đám bị thương không nhẹ, nhưng không ai dám lớn tiếng kêu gào, chỉ dám thấp giọng rên rỉ, trong mắt đầy sợ hãi nhìn những “ma quỷ” xuất hiện từ bầu trời này.

Trong quán mỳ, trừ Đơn Nghệ Nhã và Tiểu Hiệu cùng với hai gã nước ngoài kia, thì những người khác đều trợn tròn mắt, ngay cả Mã Sĩ Kiệt từ nhỏ đã trải qua vô số lần đánh đánh giết giết cũng không ngoại lệ,

thầm nghĩ, khó trách Hạng gia lại có thái độ đặc biệt tôn kính Thạch Thiên như vậy, có một đám “thằng nhóc” như vậy, ai mà dám chọc? Huống chi bản thân Thạch Thiên còn khủng bố hơn cả họ.

Braid xoay người nhìn bãi chiến trường, phát tay, hơn một trăm người này liền xoay người về hướng Thạch Thiên trong quán, hành lễ cúi chào, rồi xoay người biến mất, chỉ còn lại Braid và Saji hai người.

Braid mang theo Saji, mặt đầy xấu hổ đi đến trước mặt Thạch Thiên, đỏ mặt cười cầu tài nói: “Thạch tiên sinh, đã giải quyết xong...”

Thạch Thiên liếc mắt nhìn Braid và Saji, cười lạnh nói: “Không phải là đến xây nhà sao? Tại sao chỗ nào cũng có người của các ngươi, lão tử đi đâu các người cũng biết?”

Braid lúng túng nói: “Những người này đều đến để xây dựng tổng bộ, mà cũng đã gần xong rồi... nên... cho nên tôi để cho bọn họ ở HongKong một chút, tập làm quen với hoàn cảnh của HongKong, sẽ dễ dàng cho công việc của tương lai”

Hai người nước ngoài trong quán vội bước ra ngoài, một người trong đó đỏ mặt nói: “Braid tiên sinh, vâng rồi... vâng rồi Thạch tiên sinh đã hỏi qua chúng tôi...”

Braid chấn động, kế hoạch của mình bị hai tên này bán rẻ rồi, trong lòng khẩn trương, hung tợn liếc nhìn bọn họ một cái, vừa định giải thích nguyên nhân này nọ, thì Saji đã nói: “Chúng tôi biết ngài thích tự do tự tại, không muốn bị việc vặt cuốn lấy, cho nên thuận tiện để người bảo vệ những người bên cạnh ngài, chẳng qua ngài nói là không muốn bị chúng tôi quấy rầy, cho nên... cho nên Braid liền tự mình làm chủ, ngài đừng trách hấn”.

Braid nghe Saji nói vậy tuy rằng giống như đang giải thích giùm, nhưng lại hoàn toàn đổ mọi trách nhiệm của bọn họ lên đầu hấn, không khỏi cảm tức, chẳng qua không dám biểu lộ trước mặt Thạch Thiên, chỉ có thể cúi đầu tỏ vẻ nhận sai, chờ nghe Thạch Thiên chửi, mở miệng nói: “Đó cũng bởi vì do bọn Saji yêu cầu mãnh liệt, tôi mới tự tiện làm chủ, ngài cũng đừng trách họ” nhưng ở trong lòng lại muốn đem cái bản mặt cười gian của Saji đập cho bầm dập, đánh thành đầu heo luôn.

Thạch Thiên cười ha hả, nói: “Lão tử cũng chưa nói là sẽ trách các ngươi, nhìn các ngươi kìa, làm gì còn bộ dáng của lão đại chứ?”

Gã người nước ngoài kia vội nói: “Thạch tiên sinh đã đồng ý cho chúng ta âm thầm bảo vệ những người bên cạnh ngài”.

Thạch Thiên nói: “Chẳng qua các người vẫn nên ít làm phiền đến ta”.

Braid mừng rỡ nói: “Vâng vâng vâng, chủ... Thạch tiên sinh thật sự có thể thông cảm cho nỗi khổ của chúng tôi, chúng tôi vốn cũng chỉ âm thầm bảo hộ bọn họ, chứ không dám là quấy rầy ngài. Nếu người thân cùng bạn bè của ngài không xảy ra chuyện gì, thì chúng tôi sẽ không quấy rầy”.

Saji chỉ vào đám người đang nằm rên rỉ trên mặt đất, nói: “Cái bang phái này đã nhiều lần quấy rầy ngài, có cần dạy dỗ một phen không?”

Thạch Thiên lắc đầu: “Hôm nay là do hướng về quán mỳ, chuyện giành giật địa bàn của đám tiểu bang phái này ta cũng lười quản, nếu các người muốn cướp địa bàn của chúng cũng không cần đến xin chỉ thị của ta”.

Braid cười nói: “Chúng tôi chưa bao giờ cướp địa bàn của ai cả, chỉ lo việc buôn bán thôi”.

Thạch Thiên gật đầu nói: “Vậy không cần lo cho chúng, làm việc buôn bán của mình đi”.

Braid nói: “Vừa rồi tôi đã phái người đặt một ít chướng ngại, ngăn cản cảnh sát đến, chẳng qua chỉ có thể cản một chút, phỏng chừng bọn họ sẽ đến đây nhanh thôi, chúng ta nên đi thôi”.

Thạch Thiên cười khỏ, khoát tay nói: “Người thân của lão tử chính là cảnh sát, sớm muộn gì bọn họ cũng nghe được, muốn trốn cũng không thoát, các người đi đi, ta đã nghe được âm thanh của họ”.

Mã Sĩ Kiệt bước lại nói: “Các người yên tâm, chuyện hôm nay vốn là do bọn họ muốn tìm tôi gây phiền phức, tôi sẽ gánh vác toàn bộ”.

Braid gật đầu với Mã Sĩ Kiệt, tỏ vẻ khen ngợi: “Cảm ơn!”

Mã Sĩ Kiệt cười nói: “Phải là tôi cảm ơn mọi người mới đúng, hôm nay nếu không có Thạch tiên sinh và mọi người ở đây, thì tôi nhất định là lành ít dữ nhiều. Hơn nữa, chuyện hôm nay đối với tôi cũng như Hưng Nghĩa An mà nói, là chuyện tốt chứ không phải chuyện xấu” Thật ra hôm nay nếu hắn không thấy Thạch Thiên ở đây, cũng sẽ không mang mười mấy người vọt ra giằng co với Hoàng Chính Bưu, chẳng qua, hơn ba trăm người của Hoàng Chính Bưu lao đến địa bàn của Mã Sĩ Kiệt hắn mà “toàn quân bị diệt”, tin này truyền ra ngoài quả thật có thể làm tăng cao uy vọng của hắn tại hắc đạo HongKong, hơn nữa hắn đã nhiều lần bị cảnh sát vì việc tranh giành địa bàn giữa các bang phái, cho nên cũng không để ý đến mặt mũi cho lắm.

Thạch Thiên và Braid đương nhiên đều hiểu ý của Mã Sĩ Kiệt, Thạch Thiên cũng không muốn bị “quan phủ” theo đuôi, như vậy còn đáng ghét hơn bị mấy nhóc kia theo đuôi, thầm nghĩ, vấn đề đã giải quyết tốt, không có hại gì, nên gặt đầu tỏ vẻ đồng ý.

Lúc này, Braid cũng nghe có một đoàn người đang chạy đến, không hề do dự, quay lại hành lễ với Thạch Thiên, rồi vỗ vỗ vai Mã Sĩ Kiệt tỏ vẻ cảm tạ, sau đó liền mang Saji và hai người kia đi ra khỏi quán mỳ, biến mất trong bóng đêm.

Mã Sĩ Kiệt cũng ra lệnh cho người của mình lập tức rời đi, dù sao ở lại cũng vô dụng, bị cảnh sát mang về cũng không tra ra gì ngược lại còn tốn thêm nhiều tiền bảo lãnh, tự mình gánh vác là được. Mười mấy người này đã theo Mã Sĩ Kiệt nhiều năm, cho nên cũng hiểu được thái độ làm người của hắn, không dài dòng, làm theo lời dặn lập tức rời khỏi phố mỳ thực.

Lúc mà Braid rời đi, ở một mái nhà bốn tầng đối diện với quán mỳ cũng có một người nhanh chóng rời đi, Thạch Thiên cảm thấy kinh ngạc, hắn đã phát hiện trên mái nhà có người ngay từ đầu, hơn nữa lại là con gái, từ hô hấp của nàng cũng đoán được nàng đang tu luyện tâm pháp của Thiên Thạch thành bảo, nhưng làm cho Thạch Thiên kì quái chính là, từ tốc độ ôn tồn cũng như tu vi biểu hiện ra ngoài, lại không hề kém đám người có tu vi cao nhất Thiên Thạch Thành Bảo như Braid là bao nhiêu.

Thạch Thiên nhớ lại lúc mình trở về thành bảo để gặp tất cả hậu nhân, thì tựa hồ không có một cô gái nào có tu vi cao như vậy, chẳng qua nếu đã học tập công phu do hắn truyền thụ, lại rời đi cùng Braid, thì hẳn cũng là người của thành bảo, có lẽ lần trước không về thành kịp để gặp hán, nên không để ý nữa.

Lưu Ngọc San chạy đến đây, trán và chóp mũi đã toát rất nhiều mồ hôi, may mắn là nàng vẫn thường xuyên rèn luyện, hơn nữa hôm nay cũng không mang giày cao gót đi dự tiệc, tuy rằng ở phía sau mọi người, nhưng không tụt lại. Chạy đến phố mỳ thực rồi, mấy chục đội viên xung phong đều dừng lại, đứng ngăn người ra, Lưu Ngọc San và Triệu Gia Minh vội chạy lại hỏi: “Sao lại ngừng...” Vừa hỏi được một nửa đã thấy được tình cảnh trước mắt, cả hai người đều sợ ngây người...

Chỉ thấy mấy chục mét đường ngoài cửa quán mỳ, người và xe nằm đầy trên mặt đất, cũng không thiếu gậy sắt cũng như khảm đao, xem ra hai bang phái vừa mới xảy ra chém giết với nhau, tựa hồ chết không ít người, chẳng qua nghe âm thanh thì phần lớn vẫn còn sống, đang không ngừng rên rỉ.

Lưu Ngọc San, Triệu Gia Minh cùng với những đội trưởng trợn mắt há mồm nhìn nhau, thầm nghĩ, chuyện hôm nay ầm ĩ lớn rồi, ít nhất có ba trăm người đang nằm dưới đất kia, rất có thể là không ít người chết, ngày mai tuyệt đối là một tin tức chấn động cho các giới truyền thông, cái này thì có thể làm cho “mặt mày” của cảnh sát HongKong rạn vỡ rồi.

Ba người không khỏi đồng thời thở dài một hơi, mang theo mọi người tiến đến.

Đối mặt với hơn ba trăm người này, số người của bọn họ quá ít, hiển nhiên là không thể đồng thời xử lý, Lưu Ngọc San lệnh cho Trương đội trưởng thủ hộ bên ngoài, phòng ngừa có người bỏ chạy, Triệu Gia Minh lệnh cho người của mình phụ trách kiểm tra xem có bao nhiêu người chết, sau đó cùng Lưu Ngọc San bước vào quán mỳ, lúc này trong quán chỉ còn lại bốn người, khi thấy Thạch Thiên, cả hai đều ngăn người, bởi vì trong vụ án của Mạn Toa, bọn họ đều đã gặp qua Thạch Thiên, biết hắn là bảo vệ của Mạn Toa, hơn nữa còn là người thân của Thạch Lệ.

Lưu Ngọc San kinh ngạc nói: “Cậu không phải là Thạch Thiên, người thân của Thạch cảnh quan sao... cậu ở đây làm gì?”

Thạch Thiên cười nói: “Tôi đến ăn mỳ!”

148. Chương 148: Hôm Nay Cô Rất Đẹp .

Lưu Ngọc San nghĩ rằng Thạch Thiên thật sự đi ngang qua đây ăn mỳ, vừa đúng lúc gặp chuyện này, là cấp trên của Thạch Lệ, lại có thân phận cảnh tư cao cấp ở HongKong, nên nàng quan tâm hỏi: “Mọi người không sao chứ?” Nói xong, nhìn sang Đơn Nghệ Nhã cùng với Tiểu Huệ.

Thạch Thiên nhún vai nói: “Không có chuyện gì” Đơn Nghệ Nhã và Tiểu Huệ cũng lắc đầu, tỏ vẻ không có chuyện gì.

Lưu Ngọc San thấy trong này không bị đập phá gì, cũng không có vết máu, nên yên tâm hơn, nói với ba người: “Bây giờ không còn nguy hiểm, một lát còn một số vấn đề muốn hỏi mọi người, xin mọi người ở lại một chút, cảm ơn!” Xoay người lại nói với Mã Sĩ Kiệt: “Mã tiên sinh, các anh hôm nay làm ra chuyện quá lớn, rất vô pháp vô thiên, hậu quả không cần tôi nói anh cũng có thể rõ, anh phải phối hợp với cảnh sát để điều tra rõ chuyện này...”

Mã Sĩ Kiệt cười nói: “Tôi đang ở đây chờ cảnh sát các người đến điều tra đây, hoàn thành nghĩa vụ của một người dân tốt, chẳng lẽ Lưu cảnh tư cho rằng tôi muốn ở lại ăn mỳ, không chịu đi?”

Triệu Gia Minh không nhịn được, trách: “Vớ vẩn, Mã Sĩ Kiệt anh cũng có thể tính là dân tốt sao? Anh biết là mình chạy không thoát nên mới ở lại”.

Mã Sĩ Kiệt nói: “Từ giờ tôi trở thành người tốt không được sao?”

Triệu Gia Minh cười lạnh nói: “Nếu thật là vậy, cảnh sát chúng tôi có thể giải tán”.

Mã Sĩ Kiệt cười ha hả nói: “Nói thật, bản thân tôi không phản đối việc các người giải tán, nếu Triệu cảnh quan không còn việc làm, có thể đến chỗ của tôi để làm đội trưởng, cam đoan là lương cao hơn bây giờ”.

Triệu Gia Minh cả giận: “Anh...”

Lưu Ngọc San xua tay, ngăn Triệu Gia Minh lại, nói: “Nếu Mã tiên sinh đã đồng ý phối hợp với cảnh sát, vậy không còn gì tốt hơn. Bây giờ xin anh giải thích ngoài cửa xảy ra chuyện gì? Có phải là do bị người của anh đánh bị thương? Trừ anh ra, còn ai tham gia vụ đánh nhau hôm nay?”

Mã Sĩ Kiệt đã rất có kinh nghiệm đối phó với cảnh sát rồi, kéo ghế lại ngồi xuống nói: “Bây giờ tôi có quyền im lặng không nói, chờ luật sư của tôi đến, sẽ phối hợp với cảnh sát các người phá án”.

Lưu Ngọc San trầm giọng nói: “Vậy chỉ có thể mời anh về sở để phối hợp điều tra”.

Mã Sĩ Kiệt nếu đã quyết định gánh vác chuyện hôm nay, đương nhiên không thềm để ý chuyện bị bọn họ mang về sở, thật ra hẳn rõ ràng một điều, cho dù bây giờ có nói cái gì, thì cũng bị cảnh sát mang về sở, cười nói: “Có thể làm cho Lưu cảnh tư mặc váy đến bắt tôi, coi như là vinh hạnh của tôi, Lưu cảnh tư, hôm nay cô thật đẹp!”

Mặt của Lưu Ngọc San đỏ lên, càng thêm kiều diễm động lòng người, nàng không ngờ được bây giờ Mã Sĩ Kiệt còn có tâm tình trêu ghẹo mình, nghe xong những lời này không biết nên giận hay nên vui.

Thạch Thiên cũng kéo ghế lại ngồi cạnh Mã Sĩ Kiệt, cười nói: “Tiểu tử ngươi vừa nhắc đến mỳ, làm cho lão tử cảm thấy đói bụng, tiểu Huệ, còn mỳ không? Cho thêm một chén nữa”.

Từ lúc cảnh sát đến đây, cảm xúc của Tiểu Huệ đã dần ổn định lại, chẳng qua vẫn còn đang run, Thạch Thiên trong mắt của nàng không phải là người xấu, nhưng tuyệt đối là người đáng sợ, nghe thấy hẳn gọi tên mình, chấn động, nói: “Còn... còn ... để tôi đi lấy”

Mã Sĩ Kiệt cũng nói: “Em gái, lấy cho anh một chén đi, trong sở cảnh sát chẳng có thứ gì để ăn đâu, anh muốn ăn no trước rồi nói” Quay đầu lại hỏi Lưu Ngọc San và Triệu Gia Minh: “Hai vị cảnh quan có muốn dùng một chén không, mỳ ở đây rất ngon, tôi mời khác, một chén mỳ có tính là hối lộ không? Ha ha...”

Lưu Ngọc San bây giờ làm gì còn tâm tình để ăn mỳ, lạnh nhạt nói: “Cảm ơn, chúng tôi không đói” Nghĩ thầm, nếu Mã Sĩ Kiệt đã ở đây chờ mình thì sẽ không chạy trốn, vấn đề quan trọng nhất bây giờ chính là tìm hiểu ba trăm người bên ngoài bị thương như thế nào. Vì thế kêu Triệu Gia Minh lưu đám người Đơn

Nghe Nhã, Thạch Thiên ở lại đêm nay để hỏi thăm một ít tình huống xảy ra, thuận tiện coi chừng Mã Sĩ Kiệt, đề phòng vạn nhất, sau đó đi ra bên ngoài quán.

Một nhân viên tổ năm vừa đi vào trong quán, nhìn thấy Lưu Ngọc San đi ra, tiến lại báo cáo: “Lưu cảnh sát, người bị thương tổng cộng là ba trăm hai mươi bảy người, tạm thời chưa có ai chết”.

Lưu Ngọc San vội hỏi: “Có nguy hiểm hay không?”

Người này đáp: “Hắn là không, chỉ là bị thương bên ngoài, bị đánh gãy xương... có vài người bị hôn mê, nhưng không có đổ máu”

Vừa rồi, người của Thiên Thạch Đồng Minh chỉ muốn giáo huấn những người này, nên không ra tay nặng, đương nhiên, vì để “giáo dục” có hiệu quả, cũng không thể dùng điểm huyết được, trực tiếp đánh gãy tay gãy chân bọn họ, không nằm trên giường nửa năm thì đừng mơ hồi phục. Chẳng qua bởi vì mới bị thương, mà mấy tên cảnh sát này chỉ kiểm tra đơn giản, hơn nữa vì chuyện này liên quan đến nhiều vấn đề, cho nên không ai dám khẳng định.

Nhưng Lưu Ngọc San sau khi nghe xong vẫn thở phào một hơi, loại đánh chém của dân xã hội đen năm nào cũng có, thậm chí không chỉ một lần, số người tham dự còn nhiều hơn nữa, chỉ cần không có người chết, thì sẽ không nghiêm trọng, cũng không gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến xã hội. Chẳng qua trong lòng đồng thời nổi lên một nghi vấn, những người này rõ ràng là mang đao mang cây tóe, tại sao lại không đổ máu? Điều này là không thể, chẳng lẽ bọn họ ném đao ném cây xuống, rồi dùng tay dùng chân đấu với nhau? Hỏi: “Có tra ra bao nhiêu người của Đông Thắng không? Bao nhiêu người của Hứng Nghĩa An?”

Về mặt của người cảnh sát này càng quái dị hơn nữa: “Đã tra... những người này đều là người của Hoàng Chính Bưu mang đến”

Lưu Ngọc San nhíu mày hỏi: “Rồi sao nữa?”

Người cảnh sát này vội trả lời: “Có một số người thần trí không rõ hoặc hôn mê, tạm thời không thể nói chuyện, chẳng qua đã hỏi những người tỉnh thì tất cả đều thừa nhận là người của Đông Thắng, chúng ta cũng biết một chút, hắn là đúng vậy”.

Lưu Ngọc San cảm thấy kì quái, Mã Sĩ Kiệt vừa rồi dẫn đến bao nhiêu người, mà đủ làm cho người của Hoàng Chính Bưu ngã xuống, mà tại một cái ngã tư chật hẹp này thì không thể không có một người bị thương? Chẳng lẽ trước khi cảnh sát đến đều đã đi hết rồi sao? Minh chạy đến đây cũng mười mấy phút đồng hồ, người của Mã Sĩ Kiệt cho dù có nhiều hơn đối phương, nhưng cũng phải giằng co, không thể giải quyết quá nhanh được... tốc độ này quả thật rất nhanh...

149. Chương 149: Mạo Hiểm Trong Nháy Mắt .

Lúc này tiếng còi xe cảnh sát đã đến gần, hai đầu đường ngã tư đã xuất hiện rất nhiều xe cảnh sát, nhanh chóng chạy lại, một ít tổ trưởng xuống xe, chạy đến chỗ Lưu Ngọc San, bọn họ nhìn hơn ba trăm người đang nằm rên rỉ trên mặt đất mà trợn mắt há mồm, nhất thời không biết nói gì, đều ngáy ngốc.

Lưu Ngọc San vội hỏi trên đường bọn họ đến đây có thấy người nhả nghi hay không, nhưng tất cả đều trả lời không có, làm cho nàng càng thêm khó hiểu, trăm câu hỏi không có lời giải. Đành phải chỉ huy bọn họ dùng xe cảnh sát đưa những người này đến bệnh viện gần đây, cùng lúc đó liên hệ với bệnh viện cùng với sở để đưa trợ giúp đến, sau đó gọi đội trưởng Cửu Long thành đến hỏi: “Anh liên hệ với nhân viên vừa tuần tra ở đây, tôi có lời muốn hỏi bọn họ”

Người đội trưởng kia lo lắng nói: “Vừa rồi tôi sợ bên các người xảy ra chuyện, nên đã liên hệ với bọn họ, chỉ là không liên lạc được, theo lý là bọn họ sẽ không rời đi, thấy các người đến thì phải ra mới đúng”.

Lưu Ngọc San ngẩng ra, không khỏi lo lắng hai người này đã bị giết rồi, vội nói: “Phải người ra xung quanh tìm kiếm”.

Vị đội trưởng kia gật đầu, phái người ra thăm dò, không bao lâu tìm được hai nhân viên cảnh sát trong một cái thùng rác đằng sau một con hẻm, chỉ là hai người này đã hôn mê, trên người không bị thương, chẳng

qua hô hấp và nhịp tim vẫn bình thường, cũng có tình huống y như ba trăm người kia, hơn nữa, súng vẫn còn nằm trong bao...

Triệu Gia Minh biết bây giờ có hỏi Mã Sĩ Kiệt cũng không tra ra cái gì, vì thế tạm thời không quản hấn, quay sang hỏi Đơn Nghệ Nhã và Thạch Thiên. Đơn Nghệ Nhã chỉ nói là có người đến thu tiền bảo kê, bị Thạch Thiên đuổi ra, chuyện tiếp theo thì do bản thân hành động không tiện, nên không dám ra ngoài nhìn, vì thế không rõ chuyện gì phát sinh sau đó.

Vừa rồi Braid và Sagui vào trong quán nói chuyện với Thạch Thiên, Đơn Nghệ Nhã ở ngay bên cạnh, đương nhiên là nhìn thấy hết người giải quyết ba trăm người ngoài cửa có liên quan đến Thạch Thiên. Nhưng Thạch Thiên vì quán mỳ của nàng nên mới gặp chuyện như vậy, nàng cũng nghe Mã Sĩ Kiệt đã đồng ý gánh vác trách nhiệm, cho nên liền che giấu mọi chuyện. Hơn nữa quả thật khi này nàng cũng không biết hung thần ác sát đó là ai, vì giải thích không rõ nên thà nói dối để che giấu thì tốt hơn.

Thạch Thiên thật ra là ăn ngay nói thật, vừa ăn mỳ vừa nói cho Triệu Gia Minh biết bên ngoài có mấy chục người là do hấn đánh, Triệu Gia Minh cũng nghe nói người thân của Thạch cảnh quan cũng biết võ công, vụ án của mt cũng là do thiếu niên này đơn thân độc mã cứu ra, cho nên cũng không cảm thấy gì khó tưởng tượng. Hỏi Thạch Thiên là có nhìn thấy người nào đã đánh bị thương những người bên ngoài là người nào không, dù sao tình huống này cho dù Thạch Thiên không nói, thì những người bên ngoài cũng sẽ khai ra thôi.

Triệu Gia Minh nghe nói là người nước ngoài, trong lòng chấn động, thầm nghĩ, quả nhiên là không phải thể lực ở HongKong làm, chẳng lẽ là lính đánh thuê của Hứng Nghĩa An thuê sao? Nàng đương nhiên cũng biết Hứng Nghĩa An cũng đã bắt đầu đổi nghề rồi, toàn lực kiếm tiền, ít động đao động súng với các xã đoàn khác. Nhưng kẻ thù của xã đoàn này thì không ít, một khi mất đi địa vị cường giả, thì sẽ bị người ta trả thù, cho nên Hứng Nghĩa An lấy tài lực bây giờ ra, nuôi một số lính đánh thuê cũng là hợp tình hợp lý, tiếp xúc rõ ràng, làm việc gọn gàng, nhưng lại không ảnh hưởng đến việc làm ăn của mình.

Phải biết rằng, cảnh sát đầu đầu nhất chính là gặp phải vụ án lính đánh thuê, những người này làm xong sạch sẽ, gọn gàng, cho dù có để lại chứng cứ, thì cũng không thể bắt về quy án được, trừ khi bộ đội chính phủ đến tiêu diệt bọn họ, cho nên cũng rất khó có chứng cứ đem người thuê phía sau bọn họ chịu tội. Nhìn thấy Mã Sĩ Kiệt cứ ngồi ăn mỳ tĩnh bơ, Triệu Gia Minh lại hoài nghi, lại hỏi Thạch Thiên: “Những người nước ngoài này có đặc điểm gì?”

Thạch Thiên không nhịn được, liếc nhìn hấn quát: “Lão tử làm gì rảnh mà nghiên cứu đặc điểm của bọn chúng, cảnh sát các người không phải ăn không ngồi rồi à, tự mình đi thăm dò đi”.

Triệu Gia Minh cũng không tức giận, lúc đầu Thạch Lệ cũng tạo cảm giác khó ở đồng dạng, nghĩ thầm, người của nhà này đều là quái nhân, bây giờ đang có Mã Sĩ Kiệt ngồi kế bên, không tiện để hỏi, không bằng ngày mai nhờ Thạch Lệ hỏi người thân này của nàng. Vì thế khen ngợi biểu hiện thấy việc nghĩa hăng hái lắm, có gan tranh đấu với thể lực xấu, hy vọng hấn về sau gặp chuyện này thì nên báo cảnh sát trước, không nên làm vậy nữa.

Thạch Thiên cũng chỉ ăn mỳ, không để ý đến hấn.

Cảnh sát và nhân viên y tế càng lúc càng đến nhiều, vài người cảnh sát vào trong quán, báo cáo với Triệu Gia Minh vài câu rồi đi ra ngoài, đi đến chỗ Lưu Ngọc San. Chợt thấy một gã nằm dưới đất trong đám người, đang nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lưu Ngọc San, thân thể run lên, tựa hồ như hết sức kích động, hơn nữa trong mắt tràn ngập thù hận.

Triệu Gia Minh thấy rõ bộ dáng của người này, trong đầu hiện lên một vụ án của nhiều năm trước, nhất thời cảnh giác, chỉ thấy người thanh niên kia đã ngồi dậy, đưa tay mò mò vào trong chiếc xe của hấn, lấy một vật màu đen ra, nhìn kỹ lại đó là một cây súng, Triệu Gia Minh kinh hãi, vừa rút súng lục, vừa hét lên với Lưu Ngọc San: “Lưu cảnh tư cẩn thận..”

Lưu Ngọc San đang chỉ huy mọi người, loay hoay vất vả làm đầu óc choáng váng, chợt nghe Triệu Gia Minh hét lên, đầu tiên là ngẩn người, rồi mới theo ánh mắt của Triệu Gia Minh nhìn thấy một người đang ngồi dưới đất đang gơ súng nhắm về hướng mình, bộ mặt dữ tợn hết với nàng: “Lưu Ngọc San, trả mạng cho anh tao...”

Trong nháy mắt, Lưu Ngọc San tựa hồ có thể thấy rõ người này đã siết cò súng, nhất thời cảm thấy đầu óc trống rỗng, theo bản năng nhắm mắt lại...

Hai tiếng súng đồng thời vang lên, Lưu Ngọc San chỉ cảm thấy một cơn gió nhẹ lướt qua, nhưng không có một chút cảm giác đau đớn này, nghĩ thầm: Mình chết rồi sao... tại sao không đau... chẳng lẽ là chết quá nhanh....

Mở mắt ra nhìn, phát hiện mình không phải ở địa ngục xa lạ hay đang ở trên thiên đường, cảnh vật xung quanh cũng không thay đổi, chỉ có một điều làm nàng giật mình chính là, không biết khi nào đã có một người đứng trước mặt nàng, nhìn kỹ lại thì ra chính là người thân của Thạch Lệ, Thạch Thiên. Lại nhìn người nổ súng về phía mình đã ngã xuống, không nhúc nhích, hiển nhiên là đã chết.

Vài tên cảnh quan cao cấp phục hồi tinh thần, vây đến Lưu Ngọc San quan tâm hỏi nàng có bị thương hay không, thấy rõ Lưu Ngọc San vẫn bình yên vô sự, đều khe Triệu Gia Minh nổ súng đúng lúc, cứu được một mạng Lưu Ngọc San. Lưu Ngọc San vì thế mới biết người đã nổ súng cứu mình chính là Triệu Gia Minh, nhưng nàng cảm thấy, trước đó người kia đã nổ súng với mình, lại kì quái là tại sao Thạch Thiên đột nhiên đứng trước mặt mình, nghĩ thầm: Chẳng lẽ là Thạch Thiên cần cho mình một viên đạn? Nhưng thấy Thạch Thiên cất bước trở về quán mỳ, không có vẻ gì bị thương, nên mới yên tâm.

Triệu Gia Minh chạy đến trước mặt người kia, nhặt lấy cây súng giao cho một người cảnh sát khác, rồi mới đến trước mặt Lưu Ngọc San hỏi: “Lưu cảnh tư, cô không sao chứ?”

Lưu Ngọc San gật đầu cảm kích nói: “Không sao, cảm ơn anh” Lại thấy ánh mắt quái dị của Triệu Gia Minh nhìn về phía lưng của Thạch Thiên, trong lòng vừa động, sau khi dặn dò mọi người tiếp tục làm việc, nhẹ giọng hỏi: “Anh có thấy người này nổ súng không?”

Triệu Gia Minh gật đầu, nói: “Đúng vậy, hơn nữa khẳng định là tôi không hoa mắt, lúc tôi nhặt khẩu súng lên, vẫn còn cảm thấy nhiệt độ, quả thật rất may mắn” Tiếp theo thở dài: “Người thân của Thạch cảnh quan quả thật không tầm thường, hấn lại đi đỡ cho cô một viên đạn”.

Trong lòng Lưu Ngọc San chấn động, run giọng nói: “Anh nói... hấn thật sự đỡ cho tôi một viên đạn?” Thật ra trong lòng nàng cũng có hoài nghi như vừa rồi, chỉ là lúc đó bản thân đã nhắm mắt lại, nên không dám khẳng định là Thạch Thiên đã đến trước người mình khi nào.

Triệu Gia Minh nói: “Đúng vậy, lúc tôi chạy ra khỏi quán, hấn vẫn còn đang ngồi ở trong, lúc người này nổ súng trong nháy mắt, tôi cảm thấy có bóng người chột lóe bên cạnh tôi, phát hiện ra hấn đã che trước mặt cô. Tốc độ của hấn quả thật rất nhanh, nếu không nhìn thấy hấn dừng lại trước mặt cô, tôi còn tưởng rằng mình hoa mắt. Chẳng lẽ hấn cảm thấy bản thân không sợ đạn? Gan cũng đủ to rồi, may mà Trịnh Cơ bản không chuẩn”.

Lưu Ngọc San kích động nhìn vào trong cửa quán mỳ, tuy rằng đã không còn thấy bóng lưng Thạch Thiên, nhưng vẫn không thể dời ánh mắt, miệng lẩm bẩm: “Làm gì có người không sợ đạn, nhưng có một số người, trong những lúc biết rõ là nguy hiểm, nhưng cũng phần đầu quên mình che trước mặt người khác...”

Triệu Gia Minh nhớ lại Thạch Thiên từng đã đơn thân độc mã lao vào ham cạp cứu Samantha ra, lại một mình đối mặt với hơn ba trăm người của Hoàng Chính Bưu, cũng đáng gục mấy chục người, quả thật là đủ “phần đầu quên mình”, cảm thán: “Lưu cảnh tư nói như vậy không đúng, đây không phải là điều người có gan lớn có thể làm được, không thể ngờ được hấn chỉ mới bao nhiêu tuổi đó thôi mà đã quen mình vì người rồi. Thật sự làm cho tôi hồ thẹn, chỉ là chuyện này tựa hồ hơi bị quái dị, không thể nói rõ, cũng giống như lúc Thạch cảnh quan vừa đến đây vậy”

Lưu Ngọc San im lặng một hồi, phục hồi tinh thần, rồi nói: “Làm gì có người nào thập toàn thập mỹ, Thạch cảnh qua tuy rằng bình thường thoát nhìn không thích nói chuyện, dường như rất khó gần, nhưng lại là một người thật tâm, anh là một người đàn ông thì cũng không nên tính toán chi li làm gì”.

Triệu Gia Minh vội nói: “Yên tâm đi, tôi cũng sớm biết Thạch cảnh quan không phải như vậy rồi”

Lưu Ngọc San nói: “Vừa rồi anh nói Trịnh Cơ là người nổ súng bắn tôi? Tôi dường như chưa gặp qua hấn”.

Triệu Gia Minh nói: “Còn nhớ ba năm trước, cô còn là một đội trưởng, vụ án Trịnh Kiến, nhớ không?”

Lưu Ngọc San chợt nói: “Thì ra hần là em của Trịnh Kiến” Nghĩ thầm, khó trách lúc này hần đã gào lên: Trả mạng cho anh tao...

Triệu Gia Minh nói: “Đúng vậy, hần vừa đến đây không lâu, chẳng qua hần còn độc ác tàn bạo hơn anh của hần nữa, bây giờ là trợ thủ đắc lực của Hoàng Chính Bưu, tôi đã từng bắt hần một lần, cho nên biết hần là em trai của Trịnh Kiến”.

150. Chương 150: Quá Đáng Thái Quá .

Trịnh Kiến lúc ấy bị cảnh sát HongKong truy bắt trong một vụ buôn ma túy, vụ án này lúc đó do đối trưởng Lưu Ngọc San phụ trách, trong một lần truy bắt, Trịnh Kiến dù súng chống lại, hai bên giao hỏa, bị Lưu Ngọc San bắn gục ngay tại chỗ. Đây là tội phạm duy nhất Lưu Ngọc San tự tay nổ súng giết chết, nàng đương nhiên nhớ rõ. Bởi vì lúc đó Trịnh Kiến là kẻ có khả năng trong nhiều vụ án khác, hơn nữa sau khi bị bắn gục đã bắt được một số lượng lớn thuốc phiện, bởi vì làm cho Lưu Ngọc San được khen ngợi rất nhiều, rồi một năm sau bởi vì rất có năng lực, nên trở thành nữ cảnh tử trẻ tuổi nhất HongKong, không ngờ lại gặp phải tình cảnh ngày hôm nay.

Cảnh sát ở đây bị một trận mồ hôi lạnh, nghĩ thầm, thật sự rất nguy hiểm, nếu hôm nay Lưu Ngọc San bị người ta bắn chết tại hiện trường, hoặc là chỉ bị thương thôi, thì bọn họ cũng không thoát khỏi trách nhiệm. Cho nên không cần phân phó, mọi người nhân cảnh sát đều lập tức tiến hành kiểm tra những người nằm trên mặt đất một lần nữa, để phòng ngừa có thêm chuyện xảy ra.

Thật ra cũng khó trách bọn họ sơ sẩy, dù sao con đường này cũng chật hẹp, trên mặt đất lại nằm đầy người và xe máy, làm cho hiện trường đã hỗn loạn, hơn nữa lúc bọn họ đuổi tới, người của Hoàng Chính Bưu đã ngã xuống đất hết rồi, không một ai đứng, đương nhiên coi nhẹ cảnh giác rồi, công việc chủ yếu là cứu hộ, khuôn vác người bị thương, gây gộc khảm dao trên mặt đất cũng không kịp rửa sạch, chứ đừng nói là một khẩu súng lục nhỏ trên xe máy.

Lưu Ngọc San và Triệu Gia Minh trở vào quán mỳ, Mã Sĩ Kiệt đã ăn xong rồi, đang ngồi hút thuốc bên trong, có vẻ vô cùng thỏa mãn.

Triệu Gia Minh nói: “Mã Sĩ Kiệt, cùng chúng tôi về sở cảnh sát”.

Mã Sĩ Kiệt ném tàn thuốc xuống, cười nói: “Còn tưởng rằng các người quên tôi rồi chứ, luật sư của tôi đã chờ mọi người rồi đó, nhưng mà hần ta cũng đang tính tiền theo giờ, nếu không đi, thì tổn thất của tôi sẽ rất lớn”.

Triệu Gia Minh trách mắng: “Mã Sĩ Kiệt có hơn một ngàn anh em mà đều có thể nuôi, còn tính một chút tiền ấy sao?”

Mã Sĩ Kiệt phản bác: “Bọn họ không phải tôi nuôi, hoàn toàn dựa vào sức mình để kiếm tiền ăn cơm, tôi chỉ cho họ một công việc thôi, anh yên tâm, đều là công việc đảng hoàng, có nộp thuế nuôi các người mà”.

Triệu Gia Minh cười lạnh: “Nói cũng phải, bây giờ không cần phải kêu bọn họ đi đánh giết nữa? Có tiền thật sự rất tốt!”

Mã Sĩ Kiệt ngăn người, lập tức hiểu được Triệu Gia Minh đã nhìn ra người giải quyết ba trăm người của Hoàng Chính Bưu hôm nay không phải là người của Mã Sĩ Kiệt, lại cho rằng mình tiêu tiền để mời người ngoài đến. Mã Sĩ Kiệt vốn muốn cho cảnh sát hoài nghi mình, cho nên cái này gọi là cầu mà không được. Hơn nữa, hần cũng rõ ràng rằng, nếu càng giả bộ hồ đồ, thì cảnh sát lại càng khẳng định suy đoán của bọn họ, vì thế đứng dậy nói: “Có tiền đương nhiên tốt, chẳng qua lời nói của Triệu cảnh quan hình như còn có ý khác, tôi nghe mà không hiểu, hay là Triệu cảnh quan thiếu tiền, muốn tìm tôi hỗ trợ? Cái này nói thẳng là được rồi, có yêu cầu gì cứ đến công ty tài vụ của tôi, tôi chỉ thu một nửa tiền lời thôi”.

Triệu Gia Minh hừ một tiếng, nhin xuống, không phát tác, chuyện hôm nay mặc dù âm ỉ lớn, chẳng qua không xảy ra án mạng, người chết duy nhất là do mình bắn chết, không quan hệ với việc hắc bang chém giết nhau. Hơn nữa nhìn Mã Sĩ Kiệt vẫn sạch sẽ như cũ, không loạn chút nào, rất có thể là không tự mình ra tay. Ngay cả người của hần cũng không có một ai, muốn cho hần ngồi tù cũng không dễ dàng, nghĩ thầm:

Xem mây kiêu ngạo được bao lâu, chỉ cần mây còn làm lão đại, làm chuyện xuống, sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay tao.

Tuy rằng đã đoán trước Mã Sĩ Kiệt sẽ không chạy trốn, nhưng Triệu Gia Minh vẫn dẫn người vây quanh hất lên một chiếc xe cảnh sát, lại dẫn mọi người đưa người bị thương đến bệnh viện, rồi tập hợp mọi người bắt đầu thẩm vấn những người bị thương nhẹ, muốn từ miệng bọn họ moi ra một số thông tin của Mã Sĩ Kiệt, sau đó mới lên xe áp giải Mã Sĩ Kiệt về sở.

Thạch Thiên đang chuẩn bị rời đi, Lưu Ngọc San đã gọi hắt lại, chân thành cảm tạ: “Vừa rồi thật sự cảm ơn cậu, tôi thật không biết nên nói thế nào, cậu làm vậy quá nguy hiểm, may mà không có việc gì, nếu không tôi không biết nhìn Thạch cảnh quan thế nào, càng không biết đối mặt với bản thân ra sao, cả đời sẽ bất an”.

Thạch Thiên nhìn thấy vẻ cảm tạ trên mặt của Lưu Ngọc San, nhưng hắt cũng không chịu nổi mấy cái này, vội khoát tay nói: “Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ, tôi không có việc gì, cô yên tâm...”

Lưu Ngọc San lại nói tiếp: “Tôi tên là Lưu Ngọc San, là đồng sự của Thạch Lệ, phụ trách vụ án của Samantha tiểu thư, chúng ta đã gặp nhau. Biểu hiện cùng với năng lực của cậu lúc cứu Samantha tiểu thư làm tôi rất bội phục, không biết cậu có đồng ý gia nhập cảnh sát hay không, tôi có thể bảo đảm, đưa cậu đi học tập, với năng lực của cậu thì chỉ cần cố gắng, tương lai nhất định sẽ có thành tích lớn...”

Thạch Thiên nóng muốn điên người, nói liên thanh: “Không muốn, không cần, lão tử không rảnh...”

Lưu Ngọc San nao nao, nằng vồn cho rằng Thạch Thiên đánh người bởi vì thấy bất công, thấy việc nghĩa hăng hái làm, vì cứu người khác mà có gan hy sinh mình là một thiếu niên tràn ngập tinh thần trọng nghĩa, nhất định là nằm mơ cũng muốn làm cảnh sát. Mặc dù nghe nói rằng Thạch Thiên chưa tốt nghiệp trung học nữa, nhưng xuất phát từ sự hâm mộ tài năng, nằng sẽ xin phép đặc biệt cho Thạch Thiên gia nhập cảnh sát, cái này so với việc làm bảo an của tạp chí xã có thể phát huy tài năng của hắt nhiều hơn. Không ngờ Thạch Thiên căn bản là không muốn làm cảnh sát, từ chối vô cùng rõ ràng, làm cho Lưu Ngọc San cảm thấy “quê”, lúng túng nói: “Thì ra cậu có khát vọng khác... thật... thật đáng tiếc... a... không, cậu nhất định là có lý tưởng lớn hơn nữa vậy, tôi phải chúc cậu thành công mới đúng, ha ha... về sau có gì cần giúp đỡ cứ tìm tôi hỗ trợ, nếu có thể làm tôi nhất định sẽ dốc hết sức”.

Thạch Thiên không bao giờ để trong lòng mấy chuyện này, làm sao có chuyện gì mà phải nhờ một cô gái đến giúp hắt, nhưng mà hắt cũng lười từ chối rồi, để tránh đối phương cho là hắt khách khí nữa, lại phải tốn thêm một đồng nước miếng, gật đầu nói: “Được, được rồi, có việc thì nói, tôi đi trước” nói xong đi ra ngoài.

Lưu Ngọc San đuổi theo nói: “Bây giờ những con đường gần đây đều đã bị cảnh sát phong tỏa, để tôi phái xe đưa cậu về”.

Thạch Thiên cười ha hả nói: “Ai có thể cản lão tử?” Vù một cái, mất tích.

Lưu Ngọc San vừa rồi đã nghe Triệu Gia Minh nói về tốc độ của Thạch Thiên cực nhanh, bây giờ nhìn thấy làm cho nằng không khỏi giật mình, thầm nghĩ, Triệu Gia Minh quả nhiên không cường điệu, quán quân tốc độ cũng không thể sánh với hắt, không làm vận động viên thật là đáng tiếc, làm cảnh sát quả thật càng đáng tiếc hơn.

Ngắn người ra một chút, thì phía sau đã truyền đến tiếng của Đơn Nghệ Nhã: “Lưu cảnh quan, cô không cần tức giận hắt, hắt chỉ là hơi quái dị thôi, dường như đối với ai cũng có bộ dáng không kiên nhẫn, sợ người khác không ghét hắt hay sao ấy”.

Lưu Ngọc San nghe vậy, ngắn người hỏi: “Thì ra cô cũng là bạn của hắt, tôi còn tưởng hắt thật sự là khách đến ăn mỳ”

Đơn Nghệ Nhã cười nói: “Thật ra hắt đến trị liệu chân cho tôi, ăn mỳ chỉ là thuận tiện thôi, nhưng mà mỗi lần đến hắt lại nói là do đến ăn mỳ, cho nên mới trị liệu cho tôi, cô thấy hắt có phải là quái nhân hay không?”

Lưu Ngọc San cảm thán: “Quả thật có chút quái dị, chẳng qua cũng không thể trách” Lại tò mò hỏi: “Hắt cũng biết y thuật?”

Đơn Nghệ Nhã nhất thời hưng phấn, kích động nói: “Đúng vậy, chân của tôi đã đi rất nhiều bệnh viện nước ngoài nhưng cũng không trị được, đã mất đi tri giác hơn hai năm, tôi còn tưởng rằng cả đời này sẽ không có khả năng đứng lên. Nhưng hần chỉ xoa bóp đùi tôi mấy tháng, liền khiến cho hai chân của tôi khôi phục lại cảm giác, nghe hần nói tôi có thể nhanh chóng đứng lên”.

Lưu Ngọc San cảm thấy khó tin, nhưng biết một người bị tàn phế hai năm, không thể nào lấy chân của mình ra nói giỡn, không ngờ được thiếu niên này thần kì như vậy, hảo cảm đối với lại tăng lên gấp trăm lần, nảy sinh ý định đi tiếp cận hần, hoàn toàn muốn hiểu biết hần.

Triệu Gia Minh mang Mã Sĩ Kiệt trở về sở cảnh sát, thì đại luật sư nổi tiếng ở HongKong Cố Hàn Phong quả nhiên đã đợi ở đây, làm cho hần nhũu mảy, trong lòng biết rằng quá trình thẩm vấn Mã Sĩ Kiệt nhất định là có không ít khó khăn, chỉ có thể kí gửi hy vọng lên người của đám thủ hạ Hoàng Chính Bưư để tìm ra manh mối, tìm ra những “tay đầm” do Mã Sĩ Kiệt mời đến, tìm ra chứng cứ xử lý hần.

Mã Sĩ Kiệt vốn đã rất quen thuộc phòng thẩm vấn của sở cảnh sát, vẻ mặt thoải mái nhìn Cố Hàn Phong, cười nói: “Cố luật sư, thật xấu hổ, đã để ông đợi lâu”.

Cố Hàn Phong cũng cười thoải mái, nói: “A Kiệt, cậu quá khách khí rồi, tôi cũng chỉ vừa mới đến không lâu, hơn nữa chuyện của Hạng lão tiên sinh phân phó, tôi ở đây chờ mấy ngày cũng được” Xoay người nói với Triệu Gia Minh: “Triệu cảnh quan, xin hỏi đương sự của tôi bây giờ được các người mang về với tư cách gì? Là hỗ trợ cảnh sát điều tra, hay là đối tượng bị hoài nghi?”

Triệu Gia Minh trầm giọng nói: “Vụ án hôm nay là do Lưu Ngọc San cảnh tư phụ trách, tôi chỉ chịu trách nhiệm tra hỏi Mã Sĩ Kiệt. Nhưng mà tôi cũng có thể nói cho ông biết, chúng tôi có lí do hoài nghi hần tham gia vào vụ việc đánh nhau xảy ra trên phố mỹ thực ở Cửu Long thành”.

Cố Hàn Phong cười nói: “Nếu như vậy, đương sự của tôi chính là hỗ trợ điều tra”.

Triệu Gia Minh cười lạnh nói: “Đúng vậy, ông có thể yên tâm, chúng tôi bây giờ tiến hành lưu Mã Sĩ Kiệt bốn mươi tám giờ, hỗ trợ chúng tôi phá án, hy vọng các người phối hợp”.

Cố Hàn Phong cười nói: “Triệu cảnh quan yên tâm, đương sự của tôi là một thương nhân hợp pháp, đương nhiên sẽ tuân thủ pháp luật của HongKong, nếu hỗ trợ cảnh sát điều tra, bây giờ tôi yêu cầu muốn được nói chuyện riêng với đương sự của tôi, Triệu cảnh quan, xin thứ lỗi, tránh mặt một chút”.

151. Chương 151: Hai Viên Đạn .

Chờ sau khi đám người Triệu Gia Minh đi ra ngoài, Cố Hàn Phong đóng chặt cửa lại, ngồi đối diện Mã Sĩ Kiệt hỏi: “A Kiệt, hôm nay rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Xem bộ dáng của Triệu Gia Minh, dường như là án không nhỏ” Hần là do Hạng Hoa Cường gọi tới giúp Mã Sĩ Kiệt, Hạng Hoa Cường cũng không rõ ràng lắm tình huống cụ thể, hần hiển nhiên cũng không biết.

Mã Sĩ Kiệt cười nói: “Là Hoàng Chánh Bưư Đông Thắng dẫn người đến phố mỹ thực Cửu Long gây sự, cho nên dẫn thủ hạ đi đánh”.

Cố Hàn Phong cau mày nói: “Có phải làm lớn hay không, chết người không? Sao cảnh sát lại chỉ bắt một mình cậu trở về?”

Mã Sĩ Kiệt nói: “Tôi cũng không rõ ràng lắm, dường như không chết người, bị thương thật ra không ít, đều đã đưa đi bệnh viện, bất quá đều là người của tiểu tử Hoàng Chánh Bưư nọ”.

Cố Hàn Phong cảm thấy kinh ngạc, thầm nghĩ trước kia loại án này phát sinh, bị cảnh sát bắt cơ bản đều là tiểu lâu la phía dưới, lần này lại chỉ bắt một mình Mã Sĩ Kiệt, tiểu lâu la phía dưới một người cũng không bị bắt. Cố Hàn Phong nhiều năm vì người của Hưng Nghĩa An lên tòa, đối với loại án này phi thường quen thuộc, mặc dù không có hỏi rõ tình huống chi tiết, cũng đã cảm giác được trong đó có rất nhiều chỗ không hợp lý, biết nhất định có ẩn tình khác, liền hỏi: “Vậy người cậu dẫn đi ở đâu? Bọn họ không bị sao à?”

Mã Sĩ Kiệt có chút khó nghĩ nói: “Bọn họ không sao...”

Cố Hàn Phong nói: “Chúng ta cũng là người quen, là Hạng lão tiên sinh kêu tôi tới giúp cậu, ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực, bất quá cậu nếu không nói cho tôi biết thật tình, tôi rất khó giúp được cậu” Dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Cậu yên tâm, không có người nghe trộm chúng ta nói chuyện, cho dù bọn họ sử dụng thủ đoạn nghe trộm, cũng không có thể làm chứng có tổ cáo cậu”.

Mã Sĩ Kiệt cười cười nói: “Cái này tôi biết, chuyện hôm nay tôi có chút khó nói rõ ràng, thật ra tôi căn bản không dẫn nhiều người đi, tôi cùng bọn họ cũng đều không có động thủ”.

Cố Hàn Phong kinh ngạc nói: “Nói như vậy... chuyện tối hôm nay căn bản không quan hệ với cậu?”

Mã Sĩ Kiệt cười nói: “Hoàng Chánh Bưu vốn chính là vì tôi mà tới, sao có thể nói cùng tôi không quan hệ, bất quá hôm nay tôi nhận được tiện nghi của một người, có người thay tôi giải quyết bọn chúng, bằng không, tôi thật không thể an ổn thế này”.

Cố Hàn Phong ngẩn ra, như bừng tỉnh đại ngộ, có chút giật mình hỏi: “Cậu là muốn chủ động thay người khác lãnh lấy việc này?”

Mã Sĩ Kiệt gật đầu, rồi lại lắc đầu nói: “Cũng không có thể nói như vậy, nếu không có bọn họ, chuyện hôm nay cũng sẽ phát sinh, tôi vẫn thoát không được liên quan, hơn nữa so với hiện tại sẽ còn thảm hại hơn. Cho nên tôi buồn bán vẫn có lời” Nói xong cười sang sảng, một điểm cũng không có xem mình là nghi phạm, thân ở trong đồn cảnh sát tiếp nhận thẩm vấn vẫn không chút lo lắng.

Cố Hàn Phong lại nhíu mày nói: “Cái này ta sẽ trả lời với Hạng tiên sinh thế nào đây...”

Mã Sĩ Kiệt cười nói: “Yên tâm đi, những người này là bằng hữu của Hạng lão tiên sinh, Hạng tiên sinh biết nhất định cũng sẽ đồng ý với cách làm của tôi, sẽ không trách ngại đâu”.

Cố Hàn Phong nói: “Nhưng cho dù cậu lãnh lấy việc này, người của Đông Thắng chẳng lẽ sẽ không nói ra ngoài sao?”

Mã Sĩ Kiệt nói: “Người của Đông thắng hẳn là cũng không biết bọn họ, nói thật tôi cũng không biết bọn họ là ai, đến lúc đó chỉ cần nói là tôi muốn người tới là được”.

Cố Hàn Phong lại cảm thấy kỳ quái, nhưng Mã Sĩ Kiệt nếu đã nói không biết, thì cũng không đi hỏi đó là ai, biết Mã Sĩ Kiệt không cần phải giấu diếm mình, suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nói: “Việc này thật ra xử lý, cậu cũng không cần thừa nhận, dù sao cũng không nhận ra bọn họ, để cho cảnh sát tự mình đi thăm dò là được”.

“Hơn nữa cho dù cậu lãnh lấy việc này, không giao ra nhân vật thần bí đêm nay, cảnh sát sẽ vẫn điều tra, ngược lại còn làm cho bọn họ có lý do dây dưa với cậu, một ngày không tra ra những người này là ai, cũng sẽ quán lấy cậu một ngày, cậu cũng sẽ không có cuộc sống thoải mái nữa”.

Mã Sĩ Kiệt nghe được cả kinh, cảm thấy Cố Hàn Phong nói rất có đạo lý, do dự nói: “Nhưng tôi đã đáp ứng lãnh lấy chuyện này...”

Cố Hàn Phong nói: “A Kiệt, cậu lãnh lấy chuyện này mục đích đơn giản là muốn giúp bằng hữu của cậu rời xa tầm mắt của cảnh sát, có đúng hay không?”

Mã Sĩ Kiệt gật đầu.

Cố Hàn Phong nói tiếp: “Mục đích này thật ra đã đạt được, cảnh sát hiện tại nhất định cho rằng những người này có liên quan với cậu. Nếu như cậu thừa nhận, như vậy sẽ yêu cầu cậu khai ra những người này là ai. Tôi tin tưởng cậu quả thực không biết bọn họ là ai, nhưng cảnh sát sẽ tin tưởng sao?”

Mã Sĩ Kiệt cười khổ nói: “Khẳng định là không tin”.

Cố Hàn Phong cười nói: “Cho nên nói mặc kệ cậu thừa nhận hay không thừa nhận, cảnh sát đều cho rằng cậu là chủ mưu, cậu thừa nhận, bọn họ sẽ đem cậu lên pháp đình, cậu không thừa nhận, bọn họ không có biện pháp làm gì được, bởi vì cậu cùng thủ hạ căn bản là không có tham dự đánh nhau, chỉ cần bọn họ tìm không ra chứng cứ cậu thuê người, sau bốn mươi tám giờ nhất định phải thả cậu về”.

Mã Sĩ Kiệt suy nghĩ một chút, lập tức không có ý kiến, gật đầu nói: “Tôi đã rõ, cứ làm theo ngài nói đi”.

Lưu Ngọc San cuối cùng cũng đã đem những người bị thương vào bệnh viện, Bệnh viện Cửu Long mặc dù không nhỏ, nhưng đột nhiên có hơn một ngàn người đưa vào bệnh viện, lại là buổi tối, cũng làm cho họ có chút bận rộn. Hơn nữa là hơn một ngàn người này cũng không tra ra tật xấu gì, ngoại trừ không cử động được, thì mọi cái khác cũng rất bình thường.

Bởi vì số người “bệnh” quá nhiều, Lưu Ngọc San sao có thể yên tâm, điều động mấy trăm nhân viên cảnh sát đến bệnh viện hỗ trợ bác sĩ, cũng phái người đi mời thêm chuyên gia ở các bệnh viện khác. Vậy mà các chuyên gia còn chưa tới, những người này đã bắt đầu từ từ thức tỉnh lại, bất quá bởi vì tinh anh của Thiên Thạch Đồng Minh tu vi bất đồng, cho nên những người này thời gian tỉnh lại trước sau cũng khác.

Lưu Ngọc San nhìn người tỉnh lại càng ngày càng nhiều, hơn ba trăm người bị thương cũng không ảnh hưởng đến tính mạng, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, phân phó thủ hạ tiến hành thăm vấn bọn họ, bản thân nàng cũng tự mình thăm vấn một số, cho đến sáng hôm sau mới về nhà thay đổi đồng phục, cũng không nghỉ ngơi đã đi làm.

Mới vừa trở lại phòng làm việc, Triệu Gia Minh vẻ mặt buồn bực đã tìm đến nàng, hẩn thăm vấn Mã Sĩ Kiệt cả đêm, cũng không có hỏi ra điểm nào hữu dụng. Mã Sĩ Kiệt nói mình đến phố mỹ thực Cửu Long để ăn tối, vừa vặn đụng phải người của Đông Thắng cùng người khác đánh nhau. Triệu Gia Minh biết nếu như muốn khởi tố Mã Sĩ Kiệt, chỉ có thể khởi tố hẩn tham dự cùng tổ chức xã hội đen đánh nhau, nhưng Mã Sĩ Kiệt lần này không có tự mình động thủ, tin tức thăm vấn từ bệnh viện cũng chứng minh điểm này.

Lưu Ngọc San nghe Triệu Gia Minh báo cáo xong, trầm giọng nói: “Tối hôm qua án quan trọng nhất không phải là xử lý Mã Sĩ Kiệt, mà là đem người đã thương hơn ba trăm người của Đông Thắng tìm ra, mà bị hơn một ngàn người bị mê đi trên đường hẩn cũng là do bọn họ làm, những người này thật là đáng sợ, thật khó tưởng tượng bọn họ làm như thế nào”.

Triệu Gia Minh nói: “Nghe Thạch Thiên nói bọn họ là người nước ngoài, tôi đoán có thể là lính đánh thuê quốc tế do Hưng Nghĩa An mời tới”.

Lưu Ngọc San giạt mình: “Cũng có thể, nhưng bọn hẩn không có đánh chết một người nào, không giống thủ pháp của các tổ chức lính đánh thuê quốc tế này”.

Triệu Gia Minh giải thích: “Cái này cũng không khó giải thích, Hạng gia hiện tại là nhà lớn nghiệp lớn, kinh doanh không ít, hiển nhiên không muốn làm quá, biết nếu làm ra chuyện ảnh hưởng đến nhân mạng bọn họ sẽ thoát không được liên quan, vì vậy xuất ra nhiều thêm chút tiền, yêu cầu đám lính đánh thuê này không giết người cũng rất hợp lý”.

Lưu Ngọc San nói: “Nhưng trong những người bị mê đi cũng không hề ít là thủ hạ của Mã Sĩ Kiệt, căn cứ theo điều tra, bọn họ quả thật là do Mã Sĩ Kiệt gọi tới muốn đánh nhau với Hoàng Chánh Bư, nhưng lại bị một đám người đánh cho hôn mê bất tỉnh”.

Triệu Gia Minh đã sớm nghĩ tới điểm này, phân tích nói: “Đánh ngất người cùng đã thương ba trăm người kia hẩn là cùng một đám người, nhưng lại sử dụng thủ pháp khác nhau, chỉ đem người của Hưng Nghĩa An làm cho mê đi, không có đã thương bọn họ, không phải càng nói rõ là có vấn đề sao?”

Lưu Ngọc San gật đầu nói: “Có lẽ... bất quá cảnh sát chúng ta làm việc đều phải nói chứng cứ, chỉ dựa vào suy đoán cũng vô dụng”.

Triệu Gia Minh hỏi: “Vậy Mã Sĩ Kiệt làm sao bây giờ? Với chứng cứ hiện tại chỉ có thể giam giữ hẩn bốn mươi tám giờ”.

Lưu Ngọc San suy nghĩ một chút rồi nói: “Như vậy chờ đủ bốn mươi tám giờ thì thả hẩn, bất quá tiếp tục phái người giám thị, xem thử có thể tìm ra những người đồng hay không”.

Triệu Gia Minh nhất thời ngẫm hiểu, đang chuẩn bị rời phòng làm việc, thì một cảnh quan khoa giám định hình sự cầm một tập tài liệu gõ cửa tiến vào, thấy Triệu Gia Minh vội nói: “Triệu đốc sát, thì ra cậu cũng ở chỗ này, vừa vặn có việc tìm cậu”.

Triệu Gia Minh hỏi: “Chuyện gì?”

Cảnh quan kia nói: “Trong tài liệu này viết Trịnh Cơ là bị cậu bắn chết, nhưng não bộ của Trịnh Cơ trúng hai phát súng, hơn nữa hai viên đạn cũng không giống nhau, một viên là từ khẩu 38 bắn ra, hẳn là Triệu đốc sát cậu, còn một viên là từ khẩu 54 vòng xoay bắn ra, vậy khẳng định không phải là của cậu, xin hỏi là ai? Theo quy định thì tôi phải chuẩn bị rõ ràng mới được, vậy phiền các cậu tra chi tiết nói cho tôi biết nhé”.

Triệu Gia Minh kinh ngạc nói: “Từ khẩu 54 bắn ra? Không phải chứ, không có cảnh viên nào dùng súng 54 mà”.

Cảnh quan kia nói: “Tôi cũng thấy kỳ quái, nhưng không làm rõ thì báo cáo này không thể viết được”.

Triệu Gia Minh lẩm bẩm nói: “Trịnh Cơ cầm cũng là khẩu 54, bất quá hẳn cũng không có tự hướng về phía mình mà nổ súng... mẹ kiếp, năm nay đụng tới đều là quái án...” đột nhiên cả người chấn động, nhớ tới Cương Điền Thái Lang cũng chính là bị đạn trong súng của mình bắn chết, không nhận được lớn tiếng la lên một tiếng quái dị: “A...”

Lưu Ngọc San cùng cảnh quan khoa giám định hình sự kia đều bị tiếng kêu của Triệu Gia Minh làm cho giật mình, đều nhìn về phía, chỉ thấy Triệu Gia Minh vẻ mặt hết sức khoa trương, đứng ngẩn người giống như bị trúng tà vậy...

152. Chương 152: Nghĩ Muốn Bể Đầu .

Lưu Ngọc San chưa bao giờ thấy Triệu Gia Minh giống như vậy, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cảm giác có liên quan tới án, có lẽ là nghĩ tới đầu mỗi quan trọng gì, vội hỏi: “Triệu cảnh quan, sao vậy?”

Triệu Gia Minh miễn cưỡng phục hồi tinh thần, biết mình thất thố, nhưng trong đầu tràn ngập vô số suy nghĩ cùng nghi vấn, nhất thời không thể lý luận, tâm lý cực kỳ hỗn loạn, không biết giải thích như thế nào với bọn họ, thấy Lưu Ngọc San cùng cảnh quan khoa giám định hình sự cũng dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn mình, lúng túng nói: “Không có gì, không có gì...” rồi nói với cảnh quan khoa giám định hình sự: “Việc này tôi biết rồi, nhất định sẽ điều tra rõ ràng”.

Cảnh quan khoa giám định hình sự nọ nói: “Phiền cậu rồi, hy vọng nhanh chóng có thể có kết quả” tiếp theo đem tài liệu cầm trong tay giao cho Lưu Ngọc San, sau khi báo cáo sơ qua thì rời khỏi phòng làm việc.

Lưu Ngọc San thấy Triệu Gia Minh vốn đã chuẩn bị rời đi lại không có đi, mà lại ngồi xuống ghế sa ***, cau mày ngẩn người, trong lòng biết hẳn mới vừa rồi nhất định là phát hiện chuyện gì đó mà giật mình, vì vậy từ bàn công tác đứng lên, cầm ly rót đầy nước, nhẹ nhàng đưa tới trước mặt Triệu Gia Minh rồi hỏi: “Đang suy nghĩ về án sao? Có phải mới vừa rồi có chỗ nào không đúng hay không?”

Triệu Gia Minh “hả” một tiếng, từ trong trầm tư tỉnh lại, thấy trước mặt có một ly nước, vội nói: “Cảm ơn!”

Lưu Ngọc San cười nói: “Không cần khách khí” rồi lại hỏi một lần nữa: “Có phải mới phát hiện ra cái gì không?”

Triệu Gia Minh gật đầu nói: “Không thể nói là phát hiện, bất quá quả thật cảm giác có thể có liên quan”.

Lưu Ngọc San ngồi xuống một chiếc ghế salon khác, ngạc nhiên nói: “Cậu mới vừa rồi nghĩ về chuyện khẩu 54 mà khoa giám định nói sao? Nó có liên quan gì?”

Triệu Gia Minh nước nước miếng, âm thầm suy nghĩ lại đầu mối rồi nói: “Lưu cảnh ti, cô còn nhớ án Cương Điền Thái Lang bị giết không?”

Lưu Ngọc San gật đầu, kinh ngạc nói: “Đương nhiên là nhớ, tôi biết cậu đã cố hết sức, án tôi đã xem qua vài lần, quả thật có rất nhiều nghi vấn không thể giải thích, cũng đang chuẩn bị giải phóng cậu khỏi án này, để xử lý các án mới khác. Thế nào? Án tối hôm qua cùng án của Cương Điền Thái Lang có liên quan sao?”

Triệu Gia Minh nói: “Tôi cũng không rõ có quan hệ gì, bất quá mới vừa rồi khoa giám định nói trong đầu Trịnh Cơ còn có một viên đạn của khẩu 54 nữa, đột nhiên có loại cảm giác kỳ quái... Lưu cảnh ti, cô hẳn là còn nhớ nguyên nhân cái chết của Cương Điền Thái Lang chứ...”

Lưu Ngọc San đầu tiên là sửng sốt, lập tức cũng “hả” một tiếng hô lên: “Cậu... ý của cậu là... viên đạn trong đầu Trịnh Cơ nào là... là của hắn sao? Nhưng... súng trong tay hắn rõ ràng là chĩa vào người của tôi bắn mà...”

Triệu Gia Minh gật đầu nói: “Đúng vậy, hắn rõ ràng là hướng về phía cô bắn một phát súng, nhưng khoảng cách gần như vậy, lại không có bắn trúng cô, cũng không có bắn trúng Thạch Thiên, cô nói có kỳ quái hay không? Nếu như viên đạn này thật sự là từ khẩu 54 trong tay hắn bắn ra, vậy cùng với viên đạn trong đầu Cương Điền Thái Lang cũng khó giải thích như nhau”.

Lưu Ngọc San nghe xong suy nghĩ của hắn, trong đầu cũng loạn cả lên, bọn họ làm sao có thể nghĩ hai án đều là do Thạch Thiên dùng tay tiếp đạn, sau đó trở thành ám khí ném trở lại trong đầu của hai người này. Khác biệt chính là súng của Cương Điền Thái Lang có uy lực lớn, Thạch Thiên mới bị thương ở tay, khi tiếp đạn từ khẩu 54 của Trịnh Cơ bắn ra thì dễ dàng hơn nhiều, không một dấu vết.

Triệu Gia Minh nhìn vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc của Lưu Ngọc San nói tiếp: “Hiện tại tôi muốn biết nhất chính là, viên đạn này rốt cuộc có phải là từ khẩu 54 trong tay Trịnh Cơ bắn ra hay không”.

Lưu Ngọc San “ồ” một tiếng đứng lên, trở lại trước bàn làm việc, cầm lấy điện thoại trên bàn quay đầu lại nói với Triệu Gia Minh: “Tôi bây giờ sẽ bảo bọn họ đem súng tới khoa giám định, tôi so với cậu càng muốn biết hơn...” Nếu Triệu Gia Minh đoán không sai, viên đạn này vốn bắn về phía nàng, hiển nhiên là càng muốn biết.

Triệu Gia Minh nói: “Nếu như kết quả giám định thật sự giống như tôi nghĩ, tôi hy vọng tiếp tục điều tra án của Cương Điền Thái Lang, tối hôm qua một màn như vậy phát sinh ở trước mặt tôi, tôi không tin tìm không ra nguyên nhân!”

Lưu Ngọc San nói: “Được, tôi và cậu cùng làm án này”.

Mọi người đều có sự hiếu kỳ, đặc biệt là công việc như bọn họ, đối với những án phức tạp trong phạm vi trách nhiệm của mình đã mấy tháng không phá được, làm sao có thể không muốn điều tra ra rõ ràng...

Báo cáo giám định đến xế chiều đã có, viên đạn nọ quả nhiên là từ trong súng của Trịnh Cơ bắn ra, mặc dù bọn họ đối với kết quả này có chuẩn bị tâm lý, nhưng sau khi xem qua báo cáo giám định, vẫn làm cho hai người ngẩn ra hơn mười phút.

Phát sinh trên người Cương Điền Thái Lang cùng Trịnh Cơ hiện tượng mặc dù giống nhau, đều tự mình bị chính đạn từ súng mình bắn vào đầu, nhưng người sau càng khó để cho Lưu Ngọc San cùng Triệu Gia Minh tiếp nhận hơn. Dù sao đây là phát sinh trước mắt bọn họ, càng trực tiếp chối bỏ tính chất tự sát, bởi vì Trịnh Cơ cũng không có đưa súng nhắm vào đầu mình, khẩu súng nọ rõ ràng là chĩa vào Lưu Ngọc San.

Bất quá bởi vì Trịnh Cơ ở trước mặt hai người bọn họ cùng mấy trăm cảnh sát đã trúng đạn tử vong, trừ viên đạn này vì sao bắn vào đầu của chính hắn làm cho người ta nghi hoặc ra, thì cũng không có gì phải đi phá. Bởi vì “hung thủ” cũng chính là Triệu Gia Minh, nhiều nhất là tính thêm chính Trịnh Cơ vào.

Mặc kệ là xuất phát từ công tâm hay tư tâm, án Cương Điền Thái Lang mới là án mà hai người muốn tra ra rõ ràng nhất. Cương Điền Thái Lang là sát thủ nổi tiếng quốc tế, gây án ở rất nhiều quốc gia, người bị hắn giết cũng không ít là đại nhân vật, ảnh hưởng rất lớn, bởi vậy đều bị cảnh sát ở các nước truy nã, từ sau khi Cương Điền Thái Lang chết ở Hongkong, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của cảnh sát các nước, vô hình chung làm cho cảnh sát Hongkong tăng thêm không ít áp lực, có thể không phá được án sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến danh dự của cảnh sát Hongkong đối với quốc tế.

Vốn khi xem báo cáo giám định, hai người còn tưởng rằng sẽ tìm được rồi bước đột phá mới, nhưng sau khi hai người bắt đầu muốn phân tích vụ án, mới phát hiện viên đạn trong đầu Trịnh Cơ chẳng những không mang đến cho bọn họ sự trợ giúp, ngược lại làm cho bọn họ cảm thấy càng thêm khó tin, nghĩ muốn bể đầu cũng nghĩ không ra lý do hợp lý để giải thích hiện tượng quỷ dị phát sinh nay trước mắt bọn họ .

153. Chương 153: Khiến Cho Hoài Nghi .

“Là đạn lạc sao?” Sau hơn mười phút ngẩn ra Lưu Ngọc San phá vỡ không khí nặng nề trước tiên, đưa ra một giả thiết hoang đường mà chính mình cũng cảm giác được, đạn lạc chỉ khi đạn đụng phải vật thể cứng rắn mà thay đổi phương hướng, muốn nói đạn có thể quay trở về làm bị thương người bắn, xác suất này cơ hồ là bằng 0. Nàng đương nhiên biết điểm này, nói ra là chỉ muốn mở đầu, làm đề tài dẫn vào vụ án.

Triệu Gia Minh cùng nàng làm việc với nhau lâu như vậy, hiển nhiên rõ ràng ý của nàng, nhưng vẫn chăm chú phân tích: “Cho dù đạn bởi vì bắn trúng vật cứng một lần hoặc nhiều lần thay đổi phương hướng mà trở về, xác suất này cũng thật sự là quá nhỏ, so với trúng số xổ còn khó hơn gấp trăm lần, hơn nữa cũng không còn lực để bắn vào trong đầu của con người. Càng huống chi việc lạ lại xảy ra ở một nơi nhỏ như Hong Kong, chỉ ngần ngừ trong mấy tháng đã xảy ra hai lần! Cho nên tôi cảm thấy về phương diện này nhất định có chỗ huyền bí mà chúng ta không biết”.

Lưu Ngọc San cười khổ nói: “Nếu như không phải nguyên nhân là bản thân viên đạn, chẳng lẽ là vì con người sao?”

Triệu Gia Minh cũng cười khổ nói: “Vậy làm thế nào? Đạn đã bắn ra còn có thể do người khác tới khống chế sao? Còn có người có thể đem đạn đã bắn ra mà đánh trở về sao? Một người cho dù luyện ngành khí công có lợi hại, cũng không có khả năng có thể đối kháng với đạn, không muốn sống nữa sao...”

Lưu Ngọc San tự giễu cười nói: “Đúng vậy... làm sao có thể, bất quá người không muốn sống thật ra cũng có...” rồi không khỏi nhớ tới Thạch Thiên đã chạy đến trước người nàng thay nàng đỡ đạn, trong lòng chợt cảm khái, đột nhiên cả người chấn động, nhìn về phía Triệu Gia Minh, phát hiện hắn cũng đang nhìn về phía mình, trong ánh mắt lóe ra sự kinh ngạc cùng nghi ngờ, rõ ràng là cùng một suy nghĩ với nàng.

Sau khi ngẫm nghĩ lại, chuyện lạ tối hôm qua thật ra không ít, trừ Trịnh Cơ trong óc đầu có nhiều thêm một viên đạn, còn có tường người cản đường, một đám người thần bí cường đại, còn có Thạch Thiên nữa. Bất quá tối hôm qua Lưu Ngọc San cùng Triệu Gia Minh đều chú ý tập trung lên án, mặc dù Thạch Thiên cũng động thủ đã thương mấy chục người của Hoàng Chánh Bưu, nhưng bọn họ cũng biết Thạch Thiên có công phu, cảm thấy hắn là thấy trái mắt mà ra tay, cũng không có quan hệ trực tiếp tới án, nên cũng không quá chú ý tới hắn, ngược lại càng chú ý tới Mã Sĩ Kiệt.

Hiện tại nhớ lại, thiếu niên này làm cho người ta ngạc nhiên cũng không thua gì đám người thần bí đã thương hơn ba trăm người kia. Đầu tiên hắn đối mặt với hơn ba trăm xã hội đen cầm vũ khí lại không chút sợ mà còn dám ra tay, hơn nữa đã thương mấy chục người của đối phương, mà bản thân cũng không bị thương chút nào, mặc dù bọn họ không có tận mắt thấy, nhưng ngày hôm qua khi nghe nói cũng giật mình không nhỏ. Lại đến lúc Trịnh Cơ hướng tới Lưu Ngọc San nổ súng, hắn nguyên còn ngồi ở trong quán ăn mờ, lại như tia chớp xuất hiện trước mặt Lưu Ngọc San. Nếu như Trịnh Cơ nọ không bắn trật, thì hắn là phải trúng trên người hắn, nhưng hắn lại hoàn toàn không có bị thương. Lưu Ngọc San lại biết thiếu niên này biết y thuật, đem đôi chân của cô chủ quán mờ tàn phế đã hai năm, rất nhiều bệnh viện cũng trị không được trị rất nhanh có thể đứng lên bước đi, ít nhất cũng đã khôi phục tri giác.

Các chuyện kỳ quái này, mỗi một chuyện cũng không phải người bình thường có thể làm được, nhưng thiếu niên này lại dễ dàng làm được, đặc biệt là chuyện chạy đến trước người Lưu Ngọc San vì nàng đỡ đạn. Chẳng lẽ hắn không phải là không sợ chết? Mà là biết một phát súng này bắn không trúng hắn, hoặc là không thể gây thương tổn được tới hắn sao? Nếu như gạt qua chuyện hắn có năng lực này hay không, thì giải thích ngược lại càng hợp lý, dù sao hắn cùng Lưu Ngọc San chỉ mới gặp qua một hai lần, không có giao tình gì, rất khó tưởng tượng hắn sẽ dùng tính mạng của mình mà đỡ đạn cho Lưu Ngọc San, hơn nữa lực phản ứng cùng tốc độ của hắn thật là đáng sợ, những điểm quỷ dị này thật khó có thể giải thích theo lẽ thường được.

Hai người lại lâm vào trong trầm tư, nghĩ tới điều này không có khả năng xảy ra, trong đầu tràn ngập mâu thuẫn, cũng không nói gì.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tựa như rất nhanh, lại tựa như dài đằng đẵng. Cho đến khi tiếng đập cửa vang lên, mới làm cho hai người bừng tỉnh.

Thấy đi vào là Thạch Lệ, Lưu Ngọc San ngạc nhiên nói: “Em hôm nay không phải ra tòa sao? Sao lại đã trở về...” quay đầu nhìn đồng hồ ở trên tường, lại đã tới lúc xuống ban, lấy làm lạ hỏi: “Hả... đã hơn năm giờ rồi, có phải án rất thuận lợi không?”

Thạch Lệ gật đầu nói: “Đúng vậy, nghĩ không ra án này lại thuận lợi dị thường, Trương Vĩ Hào cơ hồ không có giải thích gì, hôm nay cũng đã phán quyết”.

Lưu Ngọc San mỉm cười nói: “Vậy là tốt rồi, án này có ảnh hưởng rất xấu, càng sớm chấm dứt càng tốt, mấy ngày này khổ cực em rồi, phán thế nào?”

Thạch Lệ nói: “Pháp quan cùng Bồi thẩm đoàn cuối cùng tin chứng cứ trong băng video, tội danh nhiều lần mê gian và bắt cóc thành lập, phán hán mười bảy năm, bồi thường cho người bị hại, hán cũng không kháng án”.

Lưu Ngọc San gật đầu nói: “Cũng xem như hán tội nên như vậy, bắt quá phán mười bảy năm cũng không nặng, người bị hại cũng không ít, nếu là ở quốc nội, cũng có thể xử bắn hán rồi”.

Thạch Lệ nói: “Cái này cũng không có biện pháp, dù sao trừ Samantha ra, nhưng người bị hại khác cũng không có trực tiếp chỉ tội hán, hơn nữa thái độ nhận tội không tệ, nếu không phải dư luận xã hội đã rất lợi hại, thì có thể còn phán không tới mười bảy năm”.

Lưu Ngọc San thân là phụ nữ, hiển nhiên cảm giác được người như thế hán là vĩnh viễn không thể tổ lên được, thở dài một tiếng cười nói: “Rất nhanh đã xuống ban, em lại quay về cơ quan làm gì? Em mấy ngày này đều ở trong nhà của Samantha để bảo vệ cho nàng ta, có thể xem như công tác 24/24, hán là phải nghỉ ngơi vài ngày mới đúng”.

Thạch Lệ nói: “Nghỉ ngơi thì em không cần, em nghe nói tối hôm qua có án lớn, cho nên quay về xem sao”.

Lưu Ngọc San nói: “Em thật sự là người của công việc, bắt quá án hôm qua tạm thời vận dụng không ít lực lượng cảnh sát, tạo thành áp lực trong cơ quan khá lớn, thật không thể bỏ qua cho em được, sau này sẽ bù lại” Tiếp theo đem án tối hôm qua đơn giản nói qua với Thạch Lệ một lần, cũng nói gặp Thạch Thiên, cùng chuyện Thạch Thiên khi Trịnh Cơ nổ súng đã ngăn cản phía trước nàng, đã có cố tình đem một số hiện tượng quỷ dị trong án dấu đi, chỉ nói xã đoàn hắc bang trong thành phố đoạt địa bàn phát sinh tranh đấu vũ lực, cuối cùng thở dài nói: “Ngày hôm qua bề bộn phá án, tôi chưa từng cảm ơn hán, trước hết mong em thay tôi chuyển lại lời cảm ơn, qua vài ngày nữa tôi nhất định sẽ đến chơi tự mình cảm ơn hán”.

Thạch Lệ mặc dù biết Thạch Thiên có năng lực tiếp được đạn, nhưng vẫn lấy làm kinh hãi, may mà nhớ tới hôm nay khi nhìn thấy Thạch Thiên, cũng không phát hiện hán bị thương, vội vàng lấy lại bình tĩnh nói: “Hôm nay khi nhìn thấy hán, cũng không thấy hán nói về chuyện tối hôm qua, nghĩ không ra hán lại ở đó. Lưu cảnh ti, cảm ơn thì không cần thiết, bắt quá hoan nghênh chị lúc rảnh đến nhà của em chơi”.

Triệu Gia Minh trong lòng chột động, nói chen vào: “Thạch cảnh quan, người thân này của cô thật không tâm thương, lần trước khi nghe nói hán một mình cứu Samantha ra, nói thật tôi còn không thể nào tin được, ngày hôm qua thật đã kiến thức qua, quả nhiên lợi hại...”

Thạch Lệ mỉm cười nói: “Triệu cảnh quan quá khen rồi, hán chỉ là gan lớn, bản thân lại có chút công phu”.

Triệu Gia Minh ha hả cười nói: “Tôi thấy hán cũng không đơn giản như cô nói, có thể một người một ngựa trong thời gian ngắn cứu Samantha ra, chỉ dựa vào gan lớn cùng công phu thì không được, có thể thấy được hán chẳng những thông minh, hơn nữa còn rất cẩn thận”.

Lưu Ngọc San cũng nói: “Quả thật là một nhân tài, ngày hôm qua mình còn muốn bảo hán đi làm cảnh sát, đáng tiếc là hán không muốn...”

Thạch Lệ vội nói: “Lưu cảnh ti đừng trách hán, tính tình của hán có chút xấu, nếu thực làm cảnh sát thì sẽ làm chị cảm thấy đau đầu thôi” lại thầm nghĩ dựa theo loại tính cách bất cần của Thạch Thiên, thì người nào cũng không để vào trong mắt, nếu đi làm cảnh sát không rước lấy họa mới là lạ, cho dù Thạch Thiên tâm huyết đáp ứng Lưu Ngọc San đi làm cảnh sát, nàng cũng nhất định sẽ toàn lực ngăn cản.

Triệu Gia Minh đột nhiên hỏi: “Tôi thấy hán bộ dáng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, cô lại thông minh như thế, sao không cho đi học mà lại đi làm bảo an?”

Thạch Lệ thở dài nói: “Là bản thân hần không muốn đi học, việc này mình cũng đã khuyên hần, bắt quá vô dụng. Nói thật tôi cùng hần tới Hongkong mới nhận quen biết, nguyên cũng không biết có thân nhân này ở tại Hongkong, cho nên hần không muốn đi học, tôi cũng không có biện pháp ngăn cản”.

Triệu Gia Minh trong mắt nhất thời hiện lên dị sắc, lại hỏi: “Nói như vậy, Thạch cảnh quan vừa tới Hongkong thì hần vẫn còn đi học, vậy có cần tôi tới nói chuyện với hiệu trưởng trường đó, nhất định nghĩ biện pháp lưu hần ở lại trong trường học làm vận động viên, khẳng định sẽ làm vẻ vang trường. Ài... thật sự là lãng phí nhân tài, không biết hần đã học trường nào?”

Thạch Lệ cả người chấn động, cảm giác được Triệu Gia Minh tựa hồ là cố ý hỏi như vậy, thâm nghĩ án của Cương Điền Thái Lang là do Triệu Gia Minh làm chủ sự, chẳng lẽ hần ngày hôm qua nhìn ra Thạch Thiên có vấn đề sao? Được rồi, mới vừa rồi bọn họ đã nói Thạch Thiên động thân đi ngăn chặn thay cho Lưu Ngọc San, chẳng lẽ Thạch Thiên vẫn chỉ dùng biện pháp cũ mà tiếp cận sao? Bất quá nàng biết Thạch Thiên nếu đã khiến cho Triệu Gia Minh hoài nghi, thì chỉ cần đi thăm dò một chút, là có thể rõ ràng Thạch Thiên đã học qua trường nào, cũng lừa không được, nên cần cần nói: “Là... trường Khoa học Kỹ thuật Long Loan”.

Lưu Ngọc San cùng Triệu Gia Minh đồng thời chấn động, thần sắc đại biến, lập tức cố gắng làm cho bản thân khôi phục thái độ bình thường.

Triệu Gia Minh tận lực bình tĩnh nói: “Trường đó thật ra cũng tốt, quy mô... quy mô rất lớn...”

Thạch Lệ tất cả đều thấy ở trong mắt, cơ hồ có thể khẳng định bọn họ đối với Thạch Thiên đã có nghi ngờ, trong lòng cảm thấy trống rỗng, vô lực nói: “Lưu cảnh ti, khi khác nói chuyện tiếp, em đi về trước”.

Nhìn Thạch Lệ biến mất ngoài cửa, Lưu Ngọc San cùng Triệu Gia Minh thoáng nhìn nhau, nhất thời không nói gì...

154. Chương 154: Thật Là Hần Đã Cứu Tôi .

Sau một hồi, Lưu Ngọc San không nhịn được nói: “Có... có thể là trùng hợp hay không...”

Triệu Gia Minh lắc đầu: “Tôi không biết, nhưng chẳng phải quá khéo sao? Tôi cảm giác được Cương Điền Thái Lang rất có thể chính là tới giết Thạch Thiên, năng lực Thạch Thiên biểu hiện ra cô cũng thấy được, khó trách Yakuza Nhật Bản phải phái ra kim bài sát thủ”.

Lưu Ngọc San nhẹ giọng nói: “Đúng vậy... thật quá khéo”.

Triệu Gia Minh nói tiếp: “Cô hần là còn nhớ Cương Điền Trí Tàng chú của Cương Điền Thái Lang chết ở đâu không?”

Lưu Ngọc San cả người chấn động, run giọng nói: “Là ở thang máy khu nhà của Thạch cảnh quan...”

Triệu Gia Minh gật đầu, trầm giọng nói: “Cũng chính là thang máy nhà Thạch Thiên! Điều này chứng minh chúng ta đoán không sai, Cương Điền Trí Tàng dẫn theo ba sát thủ khác đến Hongkong quả thật là vì Cương Điền Thái Lang mà báo thù, mục tiêu đương nhiên là... đương nhiên là Thạch Thiên...”

Lưu Ngọc San hoàn toàn không nói gì, hơn nữa án của Cương Điền Trí Tàng, hơn nữa sự trùng hợp cũng quá gượng ép, nhưng hiện tại nàng nghĩ đến không phải là án, mà là phát súng mà Trịnh Cơ đã bắn nòng, kích động nói: “Thì ra tối hôm qua, thật là hần đã cứu tôi!”

Triệu Gia Minh cau mày nói: “Hần đúng là như vậy, nhưng hần làm như thế nào...” thâm nghĩ Thạch Thiên trên người có phải có thứ gì cứng rắn hay không, có thể ngăn chặn, hơn nữa còn làm đạn trở về, nhưng viên đạn trong đầu Cương Điền Thái Lang hần đã từng nghiên cứu rất nhiều lần, cũng không có dấu vết va chạm, lại thở dài nói: “Lưu cảnh ti, xem ra chỉ có tự mình hỏi hần mới có thể rõ ràng sự huyền bí trong đó, tôi đi dẫn hần về trung tâm hỏi xem sao”.

Lưu Ngọc San cấp bách hô: “Không nên...”

Triệu Gia Minh ngẩn ra, kinh ngạc hỏi: “Vậy cô xem... án này hiện tại nên làm sao bây giờ?”

Lưu Ngọc San thấy Triệu Gia Minh dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình, biết mình thất thố, sắc mặt không khỏi đỏ hồng mà giải thích: “Chuyện này không thể cấp bách, Thạch cảnh quan không phải mới vừa nói qua tính tình của Thạch Thiên không tốt sao, chúng ta không biết hắn còn có bản lĩnh thần kỳ gì, vạn nhất phát sinh hiểu lầm, hắn không chịu phối hợp thì làm sao bây giờ?”

Triệu Gia Minh thầm nghĩ cái này cũng đúng, người này chỉ có thể dùng sâu không lường được để hình dung, nếu hắn không chịu phối hợp cùng mình tự nguyện đến đồn tiếp nhận điều tra, chỉ với tốc độ kia đã không thể dễ dàng bắt được hắn. Án này nếu cùng hắn không có quan hệ thì còn mau, chứ nếu thật sự là hắn làm, thì có nổ súng chế phục hắn cũng không được, lại còn có khả năng bị hắn đem đạn trả về lại đầu, không biết trong đó có huyền bí gì thì tuyệt đối không thể hướng tới hắn nổ súng, phải biết rằng Cương Điền Thái Lang cùng Cương Điền Trí Tàng cũng không phải là người thường, nhưng cũng có thể là bị hắn dễ dàng giết chết.

Lưu Ngọc San nói tiếp: “Hơn nữa Trịnh Cơ có lẽ là chết do súng của cậu, không thể đem tính ở trên người hắn, Cương Điền Thái Lang cùng Cương Điền Trí Tàng hẳn là cũng tới ám sát hắn, mới bị hắn giết chết, không loại trừ hắn có thể là phòng vệ chính đáng, chúng ta xử lý án này không thể lỗ mãng. Cho nên tôi cảm giác được không thể đối đãi hắn như là tội phạm. Từ những tình huống mà chúng ta biết cho thấy, hắn cũng không phải là người xấu, chỉ có một chút anh hùng chủ nghĩa, từng cứu Samantha cùng tôi, hoặc còn có những người khác mà chúng ta không biết, nhưng bị hắn giết chết đều là những tội phạm thập ác bất xá”.

Triệu Gia Minh không nhận được gậy đầu tỏ vẻ đồng ý, xấu hổ bản thân vì một lòng muốn phá án, ngay cả tốt xấu cũng không phân. Cũng là bắn chết Trịnh Cơ, mình xem như là cứu người, Thạch Thiên bộ không phải chắc, hơn nữa chính thức bắn chết Trịnh Cơ không biết là mình hay Thạch Thiên, nhưng chính thức cứu Lưu Ngọc San lại là Thạch Thiên. Bất quá mình là cảnh sát, nổ súng cấp bách cứu người là pháp luật cho phép, Thạch Thiên dưới tình huống cứu Lưu Ngọc San, giết chết Trịnh Cơ thì có vẻ không hợp lý hợp pháp cho lắm...

Trong lúc nhất thời trong lòng Triệu Gia Minh tràn ngập mâu thuẫn, lại hỏi: “Nhưng án của Cương Điền Thái Lang chung quy cũng phải nghĩ biện pháp điều tra chứ? Không đi tìm hắn thì đi tìm ai? Nếu không thì bảo Thạch cảnh quan đi thăm dò, dù sao bọn họ cũng là thân thích, mà Thạch Thiên cũng không tính là tội phạm nên không cần tránh né, hắn có lẽ sẽ nói thật với Thạch cảnh quan”.

Lưu Ngọc San ngăn ra, nhớ lại Thạch Lệ cũng không hề nhúng tay vào án của Cương Điền Thái Lang cùng Cương Điền Trí Tàng, hiện tại nghĩ đến, việc này cùng thái độ bình thường của nàng ta cũng không phù hợp, rất có thể sớm đã biết hai án này cùng Thạch Thiên có liên quan. Nếu lúc đầu đã không phản ánh với tổng bộ, thì hiện tại tìm nàng thì có ích lợi gì. Chẳng lẽ Thạch Thiên cũng không phải đơn thuần là phòng vệ, trong đó còn có bí mật không thể cho ai biết, cho nên Thạch Lệ mới phải giấu diếm sự thật?

Bất quá Lưu Ngọc San vẫn cảm thấy Thạch Lệ không giống là người không phân công tư, cho nên cũng không đem suy nghĩ này nói với Triệu Gia Minh, sau khi đắn đo một phen thì nói: “Như vậy đi, việc này để tôi tự mình đi tìm Thạch Thiên làm rõ tình huống, cậu xử lý án Mã Sĩ Kiệt trước. Còn nữa, hôm nay những suy đoán của chúng ta về Thạch Thiên, tạm thời nên giữ bí mật, chỉ có thể có hai người chúng ta biết”.

Triệu Gia Minh tuy cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu...

Bởi vì án của Samantha đã chấm dứt, Thạch Thiên cùng chị em Thạch Lệ trở về nhà của mình, Thạch Lệ sau khi vội vã chạy về nhà, Thạch Thiên cùng Thạch Hiểu Mẫn cũng đã ở nhà, còn có Quách Gia Chí muốn xe tiễn bọn họ trở về, làm mất dây đi theo kiếm cơm ăn. Tất cả mọi người đều rõ ràng mục đích của Quách Gia Chí đương nhiên không phải là kiếm cơm, mà là Thạch Hiểu Mẫn.

Bởi vì Thạch Hiểu Mẫn trong lòng đã có chút tiếp nhận Quách Gia Chí, cho nên thái độ đối với hắn cũng càng thêm không khách khí, lúc này Quách Gia Chí tới ăn cơm cũng chưa có gì để ăn, mà lại là đang nấu ăn ở trong bếp, mà Thạch Hiểu Mẫn thì ở một bên hoa tay múa chân mà chỉ ra chỗ sai của hắn, thường thường còn mắng hắn vài câu. Quách Gia Chí có vẻ tính tình vô cùng tốt, vẫn bảo trì khuôn mặt tươi cười, phảng phất như ở bên Thạch Hiểu Mẫn nghe mắng cũng là một loại hạnh phúc.

Thạch Lệ cũng không vì em gái có bạn trai mà cao hứng, bình thường cũng sẽ trách cứ nàng vài câu, nhưng lúc này trong lòng có chuyện, cũng không muốn quẩn, trực tiếp đi tới cửa phòng Thạch Thiên nói: “Thạch

Thiên, cậu tới phòng tôi một chút có được không? Tôi có chuyện muốn nói với cậu”.

Thạch Thiên đang ở trên giường xem TV, thấy Thạch Lệ thần sắc không đúng, bộ dáng thật có tâm sự, vội nhảy từ trên giường xuống, đi theo Thạch Lệ tới phòng của nàng, thấy Thạch Lệ lại còn đóng chặt cửa, kinh ngạc hỏi: “Sao lại thần bí vậy, rốt cuộc có chuyện gì khó giải quyết, cứ việc nói ra, bỗn... bỗn thân thích nhất định sẽ thay người giải quyết!”

155. Chương 155: Nên Gọi Là Dì .

Thạch Lệ ra hiệu hắt ngời xuống, trước tiên mở đài đem thanh âm mở đến số lớn nhất, sau đó mới ngồi đối diện Thạch Thiên.

Thạch Thiên hiểu rõ Thạch Lệ không muốn hai người bên ngoài nghe được bọn họ nói chuyện ở trong phòng, trong lòng càng thêm kỳ quái, vội vàng hỏi: “Người rốt cuộc gặp phải chuyện gì khó? Nói mau, đừng để ta sốt ruột” Đã sống cùng nhau cũng không giấu, với sự hiểu biết của hắn đối với Thạch Lệ, cảm giác cũng không có chuyện gì có thể làm cho nàng ta khẩn trương như vậy.

Thạch Lệ thở dài nói: “Không phải chuyện của tôi, mà là chuyện của cậu”.

Thạch Thiên ngăn ra, lập tức yên tâm cười ha hả nói: “Làm ta giết mình, ta có chuyện gì để người lo lắng chứ, được rồi, một chút chuyện cũng không có!” Thấy Thạch Lệ tức giận trừng mắt nhìn hắn, bộ dáng rất nghiêm túc, gãi đầu ngạc nhiên hỏi: “Thế nào? Có người tiểu tử nào chán sống, muốn tìm lão tử gây chuyện?”

Thạch Lệ cười khổ hỏi: “Mới vừa rồi tôi quay về tổng bộ, Lưu cảnh ti nói cho tôi biết tối hôm qua khi có người nhả vào nàng mà nổ súng, cậu đã ngăn cản trước mặt cô ta có đúng không?”

Thạch Thiên vừa nghe là việc này, thì cười nói: “Cái này cũng không phải là chuyện lớn gì, sao lại khẩn thương vậy, yên tâm sao, ta không bị thương” Nói xong đứng dậy rồi nói tiếp: “Người mở nhạc gì mà khó nghe quá, ta trở về xem TV đây, phim võ thuật hiện nay thật là buồn cười, ta thật muốn nhảy vào TV để cho bọn họ xem cái gì là công phu...”

Thạch Lệ vội vã ấn hắn trở lại trên ghế, trách mắng: “Ai hỏi cậu có bị thương hay không, tôi chẳng lẽ nhìn không ra sao? Tôi muốn hỏi cậu ngày hôm qua khi cứu Lưu cảnh ti, có phải lại dùng tay tiếp đạn hay không?”

Thạch Thiên lập tức rõ ràng ý của Thạch Lệ, nhớ tới mình từng đáp ứng với nàng ta không để lộ ra công phu này, trên mặt cũng không khỏi đỏ lên, giả bộ hồ đồ nói: “Đúng vậy, thì sao? Chẳng lẽ đứng nhìn nữ nhân đó bị bắn chết sao?”

Thạch Lệ vội la lên: “Tôi không phải có ý này... tôi muốn biết cậu khi tiếp được đạn, có phải bị bọn họ nhìn thấy hay không?”

Thạch Thiên cười nói: “Lão tử ra tay, cho dù người khác hai mắt nhìn không chớp cũng không thể thấy được, cái này người hoàn toàn có thể yên tâm, bất quá lão tử thuận tay đã đem đạn nọ ném trở lại. Bọn họ nếu móc ra thấy, nhất định sẽ giết mình, ha ha...”

Thạch Lệ thất kinh, sắc giọng: “Cậu... cậu... cậu lại còn cười... hiện tại cảnh quan xử lý án Cương Điền Thái Lang đã bắt đầu hoài nghi cậu rồi” lại nghĩ thầm cũng khó trách Triệu Gia Minh hỏi nàng Thạch Thiên từng học ở nơi nào, nhất định là sau khi kiểm tra xác người đã bắn Lưu Ngọc San thì thấy đạn lại ở trên người hắn, nguyên nhân chết cơ hồ là hoàn toàn với Cương Điền Thái Lang, nên xuất hiện lòng nghi ngờ.

Thạch Thiên lúng túng nói: “Trước kia có người hướng tới ta phóng ám khí, ta đều trực tiếp đánh trở về, là thói quen rồi” Thật ra hắn cũng không quan tâm đến người khác biết thì sẽ thế nào, chỉ bởi vì đã đáp ứng mà vẫn làm, thì có chút không hay, lại nói tiếp: “Hoài nghi thì hoài nghi, lão tử chẳng lẽ sợ hắn sao?”

Thạch Lệ đương nhiên biết Thạch Thiên không sợ trời không sợ đất, cái này là cái mà nàng lo lắng nhất, cảnh sát nếu xuất hiện lòng nghi ngờ, thì nhất định sẽ đến điều tra Thạch Thiên, vạn nhất Thạch Thiên nổi nóng, thì cảnh sát đến điều tra hắn cũng không yên, thậm chí xảy ra nhân mạng thì không thể vãn hồi. Công phu cho dù tốt cũng không thể cùng chính phủ đối nghịch, càng không thể cùng pháp luật đối nghịch.

Tiếng đập cửa vang lên, Thạch Hiểu Mẫn ở ngoài cửa hô: “Hai người làm gì bên trong vậy, có khách đến”.

Thạch Lệ ra mở cửa nhìn, nhất thời chần động, nghĩ thầm quả nhiên đã tới, đứng ở phía sau Thạch Hiểu Mẫn đứng là thủ trưởng Lưu Ngọc San của mình, thầm than một tiếng nói: “Lưu cảnh ti, không nghĩ tới cô hôm nay đã tới rồi”.

Lưu Ngọc San cười cười nói: “Cô nếu muốn thì cứ gọi tôi là chị Lưu đi. Hôm nay tôi đến là để cảm ơn Thạch Thiên, không phải cảnh ti, lại càng không phải là cảnh sát, không phải là không chào đón tôi chứ?”

Thạch Lệ nghe nàng ta nói rõ là tới tìm Thạch Thiên, lại cố ý cho thấy mình không phải lấy thân phận cảnh sát mà tới, nhất thời nghĩ không rõ ý tứ của nàng, vội nói: “Đương nhiên là hoan nghênh. Thạch Thiên đang trong tôi, mời vào” rồi xoay người nói với Thạch Hiểu Mẫn: “Hiểu Mẫn, chuẩn bị thêm chút cơm tối”.

Thạch Hiểu Mẫn “ừm” một tiếng, rồi quay về bếp tìm người trong nhà hay ngoài xã hội đều là thuộc hạ của nàng là Quách Gia Chỉ hạ chỉ thị tối cao. Lưu Ngọc San cũng không khách khí đi theo Thạch Lệ vào phòng, Thạch Lệ suy nghĩ một chút, lại đóng cửa phòng lại.

Lưu Ngọc San trực tiếp đi tới trước mặt Thạch Thiên, nói thẳng vào vấn đề: “Thạch Thiên cậu khỏe chứ, tôi hôm nay chủ yếu là đến cảm tạ ơn cứu mạng của cậu tối hôm qua, mặt khác còn có một chút chuyện muốn tìm cậu để làm rõ, có thể chứ?”

Sau khi cùng Thạch Lệ nói qua, Thạch Thiên đã biết cảnh sát bắt đầu hoài nghi hắn có liên quan đến án của Cương Điền Thái Lang án, hiển nhiên rõ ràng Lưu Ngọc San muốn hỏi cái gì, mặc dù hắn không quan tâm đến người khác biết hay không, nhưng cũng không muốn dưới tình huống bị cảnh sát thẩm vấn mà nói ra, không nhịn được nói: “Lão tử không có chuyện gì để nói rõ với cô”.

Lưu Ngọc San mới vừa rồi thấy Thạch Lệ cùng Thạch Thiên đóng cửa ở trong phòng, cũng đoán được bọn họ đã biết ý đồ của mình đến đây, vẫn duy trì vẻ tươi cười, ôn hòa nói: “Tôi tin tưởng cậu là người tốt, làm rõ tình huống chỉ là muốn giúp cậu mà thôi”.

Thạch Thiên cười ha hả nói: “Lão tử có chỗ nào cần một tiểu cô nương như cô tới giúp, cô cũng không cần dùng lời nói để lừa ta, lão tử căn bản không cảm thấy mình là người tốt”.

Lưu Ngọc San mặc dù không già, nhưng tuổi cũng không còn trẻ, nghĩ không ra thiếu niên mười mấy tuổi này lại gọi nàng là tiểu cô nương, trên mặt không khỏi đỏ lên. Bất quá nàng cũng rõ Thạch Thiên là một quái nhân, cũng đã xem Thạch Thiên là một quái nhân, vì hoà hoãn không khí, nghĩ thầm dứt khoát tâm sự với hắn trước, làm cho hắn sau khi tin nhiệm mình thì hỏi cũng không muộn, vì vậy cười nói: “Nếu cậu không muốn nói, tôi cũng không miễn cưỡng, vẫn rất cảm kích cậu ngày hôm qua đã ra tay cứu tôi, chúng ta kết giao bằng hữu có được không? Sau này muốn tôi giúp thì cứ việc nói, bất quá cậu cũng không thể gọi tôi là tiểu cô nương, nói về tuổi thì hắn là gọi tôi là dì mới đúng”.

Lưu Ngọc San làm sao biết được “nói về tuổi” thì Thạch Thiên cho rằng mình là “tổ tông” của mọi người, nàng ở trước mặt Thạch Thiên một tiếng “dì” này đúng là điều mà “tổ tông” kiêng kỵ nhất.

Quả nhiên, Thạch Thiên tức giận nói: “Đi đi đi, gọi cái đầu người! Tuổi của lão tử nói ra sợ hù chết người, gọi người là tiểu cô nương thì có gì là không thể? Người tuổi mặc dù không tính là quá nhỏ, nhưng chưa hiểu việc đời, lão tử liếc mắt một cái đã nhìn ra người còn thân cô nương, không gọi là tiểu cô nương thì chẳng lẽ gọi là tiểu phụ nhân hay sao?”

156. Chương 156: Nước Mắt Cảnh Ti .

Lưu Ngọc San vốn ôn hòa tươi cười nhất thời cứng đờ ra, tức giận đến các thớ thịt trên khuôn mặt xinh xắn run lên nhẹ, từ chóp mũi đến tận mang tai trong nháy mắt ửng đỏ, bất quá nàng thân ở cao vị nhiều năm trong kỷ luật quân đội, đã dưỡng thành khí chất uy nghiêm lạnh như băng cũng đã bị đuổi tận đi sạch sẽ, nhưng thật ra thêm vài phần tức giận, có vẻ càng làm cho nàng thêm động lòng người.

Cái này chỉ có thể trách Lưu Ngọc San là một phụ nữ rất chuyên tâm với sự nghiệp, thật thời sinh viên người theo đuổi cũng không ít, đa số đều là các nam sinh ưu tú, nhưng nàng khi đó chẳng những bản thân đối với các nam sinh này vô tình cự tuyệt, lại còn chán ghét các bạn học nam nữ khác trong lúc học tập nói

chuyện yêu đương, thường xuyên khuyên bảo tinh lực nên dùng vào việc học tập, không nên cùng với các nam sinh nhàm chán này lãng phí thời gian quý giá, hơn nữa thành công chia rẽ rất nhiều đôi “uýn ương” trong mối tình đầu.

Thời gian trôi qua, các nam sinh bắt đầu đối với nàng kính nhi viễn chi, cũng sợ bạn gái của mình quen với nàng, liền nói xấu về nàng với bạn gái cùng các bạn học khác, vì vậy tiếng xấu lan xa, càng truyền thì càng thái quá, thậm chí có người còn nói nàng có tâm lý biến thái, hơn nữa nàng tận lực không để các nam sinh quấy rầy, cũng không nể mặt bọn họ, nên sau đó còn có nam sinh nào còn dũng khí tới gần nàng? Người có chút tố chất thì gọi nàng là “nữ tu”, tố chất kém một chút, hoặc đã cụng vào tường, ăn qua đau khổ của nàng thì trực tiếp gọi nàng là “vu bà”.

Sau khi làm cảnh sát, Lưu Ngọc San đối với công việc cũng chuyên chú như khi học tập, vì vậy danh tiếng “nữ tu, vu bà” cũng đi theo đến tổng bộ, một ít cảnh viên thử dò xét mấy lần cảm thấy nàng quả nhiên danh bất hư truyền, nên cũng bỏ đi ý niệm trong đầu, chỉ cùng nàng bảo trì quan hệ đồng sự. Khi tuổi còn nhỏ, bản thân nàng cũng có lúc nghĩ về phương diện tình cảm, nhưng do công việc bề bộn nên ý nghĩ đó cũng phai nhạt.

Đến sau này tuổi càng lớn, chức vụ cũng càng cao, những người cùng lứa tuổi bên cạnh cũng đã trở thành thủ hạ của nàng, mặc kệ nàng có để ý tới họ hay không, thì những người này đều đã đối với nàng kính sợ càng gia tăng, làm sao có dũng khí có ý nghĩ khác, chức vụ cao hơn nàng thì đại đa số là đã già, số tuổi chênh lệch ít thì không nhiều, lại đều đã có gia đình. Sau khi lên làm cảnh ti nàng cũng giao tiếp nhiều, người quen biết cũng nhiều lên, hơn nữa cũng có không ít quan viên tuổi còn trẻ mà có tiền đồ, viên chức cao cấp, và thanh niên phú hào. Nhưng những thành phần tinh anh đã có sự nghiệp này vốn không phải là đồ dần, đều là người vô cùng khôn khéo, cuộc sống đều phong lưu, làm sao đồng ý tìm một cảnh ti lạnh như băng, chỉ biết là công việc về làm vợ trông nom quản lý mình, vậy không phải là tự mình đẩy mình vào lửa sao!

Người khác khi nói về nàng, đều nói nàng là nữ cường nhân không cần tình cảm, cuồng với công việc vân vân... Nàng vô tình nghe được trong lòng cũng cực kỳ khó chịu, nhưng cũng không thể tùy tiện tìm một người mà gả, chỉ có thể để cho người khác tiếp tục xem nàng là quái nhân, may mắn là không ai dám nói trước mặt nàng, nên cũng không phải là không chịu được.

Không nghĩ tới thiếu niên trước mắt đã nói thẳng vào mặt nàng “tuổi không nhỏ, nhưng lại là thân cô nương”, nghe vào trong tai chẳng khác là mắng nàng “lão xử nữ”, nhất thời những sự đau đớn chôn giấu trong đáy lòng thiêu đốt, trong lòng giống như đao cắt, hết sức khó chịu, may mà nàng luôn xử sự tỉnh táo, tố chất tâm lý không tệ, lại có tâm lý chuẩn bị là Thạch Thiên này rất khó có thể trao đổi, chỉ là không nghĩ tới đây để chịu nhục. Lại nhớ tới thiếu niên này tối hôm qua mới vừa cứu mạng mình, vẫn cố nhịn xuống.

Nhưng phụ nữ có kiên cường thì cũng vẫn là phụ nữ, luôn luôn có mặt nhu nhược, đặc biệt lại đột nhiên bị người chạm đến nỗi đau ở sâu trong nội tâm, Lưu Ngọc San môi giật giật, không biết nên cùng thiếu niên ghê tởm này nói cái gì nữa, dưới sự tâm phiền ý loạn nhất thời không nhận được, hai hàng nước mắt tuôn chảy ra.

Thạch Lệ đang đứng ở bên cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ nghĩ làm thế nào để giải quyết chuyện của Thạch Thiên, đột nhiên cảm thấy không khí không đúng, quay đầu lại chứng kiến Lưu Ngọc San đang khóc, thất kinh, vội hỏi: “Sao... sao vậy? Thạch Thiên cậu làm cái gì vậy?”

Thạch Thiên cũng luống cuống tay chân, hần lá gan tuy lớn, nhưng đối với nước mắt phụ nữ lại có chút sợ hãi, nghĩ lại mới vừa rồi thái độ của mình chỉ là hơi chút ác liệt, cũng không dùng ngôn ngữ ác độc mắng nữ nhân này, đường đường là một nữ cảnh ti, không lẽ bởi vì mình nói nàng là thân cô nương mà khóc sao? Cái này cũng không phải chuyện mất thể diện gì, ngược lại chứng minh nàng là người đứng đắn, đối lại mình mấy đời trước, có thể tính là ca ngợi nàng, chẳng lẽ hiện tại thể đạo đã trở thành thân không là xử nữ thì mới có thể diện sao? Đường như không nghe ai nói qua chuyện này? Bất quá lão tử cũng không tìm người hỏi qua, khó trách phụ nữ hiện tại mặc kệ có kết hôn hay không, cơ bản cũng không phải là xử nữ, đành gãi gãi đầu nói: “Có lẽ ta nhìn lầm rồi, cô nói không chừng đã không phải là xử nữ...” Hần từ bên ngoài xem một người phụ nữ có phải xử nữ hay không, chỉ bằng vào kinh nghiệm, mặc dù cũng có một chút phương pháp đặc thù có thể làm, nhưng cũng không phải là tuyệt đối, thâm nghĩ cho dù lão tử nhìn lầm, người cũng không cần phải khóc chứ? Thật sự là không thể nói lý!

Thạch Lệ nghe xong lời này cũng không nhin được trách mắng: “Thạch Thiên... cậu... cậu sao có thể nói với Lưu cảnh ti những lời vô lý này...” rồi lại kỳ quái! [vì sao hai người lại nói tới chuyện có phải là xử nữ hay không này.

Lưu Ngọc San lại càng rơi lệ không ngừng, giống như nàng bình thường rất ít khi khóc, đem tất cả chuyên khổ sở buồn bực dấu sâu vào dưới đáy lòng, một khi phát tiết ra ngược lại so với người thường càng khó có thể ngừng.

Thạch Thiên còn không có rõ ràng nàng ta tại sao lại khóc, không biết giải thích với Thạch Lệ thế nào, hơn nữa tính cách của hắn cũng không thích giải thích với người khác, thấy Lưu Ngọc San khóc không ngừng, nhất thời phiền muộn nghĩ thầm đừng phải loại phụ nữ không thể nói lý này, thì né tránh là tốt nhất, cười khổ nói: “Ta cũng không nói gì, nàng ta cứ như vậy, ai mà biết là chuyện gì xảy ra. Ta còn chút việc phải làm, nàng muốn biết cái gì thì người cứ nói cho nàng ta biết, lão tử cáo từ trước” nói xong thì mở cửa chuồn mất.

Thạch Lệ vốn định gọi hắn lại, nhưng nghĩ lại thì việc này quả thật là do mình nói với Lưu Ngọc San là tốt nhất, Thạch Thiên đã cứu Lưu Ngọc San, nàng nhất định đối với Thạch Thiên có lòng cảm kích, mình nói cho nàng biết, có lẽ nàng sẽ đáp ứng mình lơ đi việc xử lý mấy cái án có liên quan tới Thạch Thiên này, cái này cũng có thể tránh cho cảnh sát trực tiếp điều tra Thạch Thiên mà chạm đến tính tình thối tha của Thạch Thiên, đem chuyện này càng thêm phức tạp.

Lúc này liền nói với Thạch Hiểu Mẫn trong phòng bếp: “Mọi người cứ tự mình ăn trước đi, chị có chuyện muốn nói chuyện với Lưu cảnh ti” rồi không đợi Thạch Hiểu Mẫn trả lời, đã đóng chặt cửa lại, cầm khăn tay trở lại ngồi xuống bên cạnh Lưu Ngọc San, đưa cho nàng ta.

Lưu Ngọc San tiếp nhận khăn tay, cũng có chút không có ý tứ, co quắp vài cái, mạnh mẽ tự ngừng nước mắt, đỏ mặt nói: “Thật xin lỗi, không biết tại sao đột nhiên rất muốn khóc. Ài... làm cho mọi người chê cười rồi”.

Thạch Lệ vội khuyên nhủ: “Nhất định là Thạch Thiên đã trêu chọc chị rồi, chị không nên để ở trong lòng, người như hắn nói chuyện, làm việc đều loạn cả lên, rất không hiểu chuyện, bắt quá hắn là không có ý xấu”.

Lưu Ngọc San gượng cười nói: “Cũng không phải... cũng không có lý do gì đâu, là bản thân tôi không nhin được”.

Thạch Lệ thầm nghĩ Thạch Thiên công phu mặc dù tốt, nhưng không có khả năng lợi hại đến mức câu nói đầu tiên đã khiến người ta khóc, nhất định là trong lúc vô tình chạm đến chuyện thương tâm của Lưu Ngọc San không muốn người biết, khó trách mới vừa rồi Thạch Thiên thần sắc cũng rất mờ mịt, loại chuyện này cũng đều là chuyện riêng tư, cũng không nên hỏi ra, vì vậy chuyển chủ đề nói: “Lưu cảnh ti, chị hôm nay tìm Thạch Thiên, hẳn là muốn làm rõ án Cương Điền Thái Lang sao?”

Vừa nói tới án, Lưu Ngọc San lập tức giống như phản xạ vô điều kiện mà tỉnh táo lại, gật đầu hỏi: “Nói như vậy, án của Cương Điền Thái Lang quả nhiên có liên quan đến Thạch Thiên?” Thạch Lệ thở dài một tiếng, gật đầu.

Lưu Ngọc San hỏi: “Hắn làm thế nào mà đạn lại quay trở lại đầu của Trịnh Cơ cùng Cương Điền Thái Lang?” Ở trong lòng nàng, càng muốn biết dĩ nhiên chính là đạn trong đầu của Trịnh Cơ sao lại là viên đạn vốn bắn về phía nàng.

Thạch Lệ dùng hết thanh âm sức bình tĩnh nói: “Hắn lấy tay tiếp được, sau đó ném trở về”.

Lưu Ngọc San mở to hai mắt cả kinh nói: “Hả...” rõ ràng là vẻ mặt không thể tin được.

Thạch Lệ một chút cũng không kỳ quái nàng ta sẽ như vậy. Chính mình lúc đầu nghe Thạch Thiên nói ra, nếu không phải Thạch Thiên biểu diễn mấy công phu kinh người, nàng cũng không tin. Vì vậy bắt đầu nói từ khi Thạch Thiên cứu Hạng Kiều, rồi nói đến Cương Điền Trí Tàng ở thang máy ám sát Thạch Thiên, về phần án tối hôm qua, Lưu Ngọc San hiểu rõ chi tiết hơn nàng, cũng không cần nói.

Lưu Ngọc San nghe mà trợn mắt há hốc mồm, nhưng mấy tháng tiếp xúc, biết Thạch Lệ không phải là loại người ăn nói bừa bãi, hơn nữa Thạch Lệ càng không thể vu hãm Thạch Thiên, Thạch Thiên tối hôm qua biểu hiện cũng đủ kinh người, nàng chỉ có thể tin những gì mà Thạch Lệ nói, sau khi trầm tư tiêu hóa những

gì mà Thạch Lệ nói thì hỏi: “Vậy em nếu đã sớm biết, tại sao không nói cho tổng bộ, Thạch Thiên mặc dù giết người, nhưng là đang lúc phòng vệ, đối phương lại đều là sát thủ, pháp đình nhất định sẽ tin tưởng”.

Thạch Lệ cười khổ nói: “Cái này em đương nhiên biết, nếu Thạch Thiên thật làm chuyện xấu giết người tốt, em có thể sẽ không đem chuyện giấu diếm, nguyên nhân chính là vì biết hắn không phạm pháp thương tổn người vô tội, em mới làm như vậy”.

Lưu Ngọc San nhất thời nghĩ không rõ, ngạc nhiên nói: “Cái này... là vì sao?”

Thạch Lệ đương nhiên sẽ không giấu diếm điểm này, cho dù Lưu Ngọc San không hỏi, nàng cũng muốn nói ra: “Chỉ nói, nếu mọi người biết có một người lấy tay tiếp được đạn, hơn nữa có thể bắn trở về giết người, thì sẽ thế nào?”

Lưu Ngọc San ngẩn ra, run giọng nói: “Không biết...”

Nàng quả thật không biết, bởi vì rất khó tưởng tượng ra.

Thạch Lệ cười khổ nói: “Em cũng không có cách nào tưởng tượng ra hậu quả, nhưng nhất định sẽ có rất nhiều người sẽ chú ý đến hắn, cũng sẽ có rất nhiều người bởi vì sợ hãi hắn mà nghĩ biện pháp tiêu diệt hắn, hắn mới mười sáu tuổi, tính cách lại tùy tiện, [không có tâm cơ gì, khó tránh khỏi sẽ bị người lợi dụng, hoặc là bị khống chế, từ nay về sau không có tự do, vậy cả đời này của hắn chẳng khác nào bị hủy đi, cho nên... em mới đem chuyện này giấu diếm đi”.

Lưu Ngọc San cuối cùng cũng hiểu rõ khổ tâm của Thạch Lệ, không thể không công nhận suy nghĩ của nàng cũng đúng, nhưng cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Thạch Thiên thật ra đâu có việc gì phải làm, chỉ là tìm cơ chạy đi mà thôi, quanh quẩn chung quanh một hồi, tùy tiện ăn chút gì đó, bất tri bất giác sắc trời đã tối, hắn không biết Lưu Ngọc San khóc hết đã đi chưa, không muốn trở về, nên đi khu nhà cao cấp ở trên núi.

Quản gia cùng các người làm đã hiểu rõ Thạch Thiên không muốn chào hỏi, thấy hắn chỉ cúi chào rồi đi làm chuyện của mình, Thạch Thiên lên lầu qua phòng Kim Hình thì nghe được trong phòng có động tĩnh, biết nàng có trong phòng liền mở cửa, mà cánh cửa lại khóa từ bên trong, không khỏi có chút kỳ quái.

Cẩn thận lắng nghe bên trong lại có tiếng thở dốc rất nhỏ, trong lòng cảm thấy buồn cười, biết nhất định là Kim Hình cùng Tiêu Vi lại làm chuyện giả phượng hư hoàng. Từ Thạch Thiên thường xuyên cùng các nàng sung sướng, mỗi khi Thạch Thiên cùng Tiêu Vi làm việc, Kim Hình cũng ăn đậu hủ của Tiêu Vi, Tiêu Vi lúc bắt đầu có cảm giác không được tự nhiên, nhưng dần dần cũng chỉ có thể mặc kệ nàng, sau đó Kim Hình càng thêm không kiêng nể gì, khi Thạch Thiên không có ở đây thì đi khiêu khích Tiêu Vi. Tiêu Vi đang lúc sủng mãn, đối với Kim Hình lại không có gì bí mật, nhất thời quỷ mê tâm hồn cũng cùng nàng chơi trò này. Chuyện này cũng không có giấu diếm Thạch Thiên, từ đó về sau Thạch Thiên hoành hành trên người của Kim Hình, thì Tiêu Vi cũng hạ thủ trên người Kim Hình để báo thù cũ.

Ổ khóa này làm sao có thể làm khó được đạo tặc ngàn năm như hắn, Thạch Thiên hơi chút đã mở ra, sau khi vào cửa thì thấy phòng ánh sáng cực mờ ám, Kim Hình cùng Tiêu Vi đang quần lấy nhau ở trong mền, tựa hồ đang rất náo nhiệt, cũng không biết hắn vào phòng, Thạch Thiên sau khi đóng cửa lại thì trực tiếp cởi bỏ quần áo, ha ha cười nói: “Lão tử đã trở về, các nàng chờ chút khí lực hậu hạ Lão Tử đi!”

Hai người trong chăn mền nhất thời ngừng lại, không chút nhúc nhích, sau đó Kim Hình đầu thò ra, vẻ mặt ngạc nhiên nói: “Anh sao lại trở về, không... không phải nói hôm nay không trở về sao?”

Thạch Thiên đương nhiên sẽ không nói cho nàng, mình bị một cảnh ti dùng nước mắt mà bức đi ra, cười nói: “Lão tử biết các nàng không chịu nổi tịch mịch lại chơi trò này, cảm thấy không yên tâm, liền trở về. Ha ha...” Nói xong thì nhảy lên trên giường, tiến vào giữa hai người, dựa theo quy củ trước đây ôm chầm lấy Tiêu Vi đã trần trụi mà hôn tới, tay đã hoạt động trên người nàng.

Mới vừa sờ soạng vài cái, Thạch Thiên đột nhiên cảm giác không đúng, cô gái đang ôm này mông to ngực nở tựa hồ so với Tiêu Vi càng đầy đặn hơn một ít, thân thể đang có chút phát run, không phải phản ứng bình thường của Tiêu Vi khi bị hắn ôm lấy, vội xốc chăn mền lên nhìn, giật mình nói: “Hạng Hồng!!!”

157. Chương 157: Sao Không Nói Sớm .

Hôm nay Kim Hinh cùng Hạng Hồng cùng nhau tham gia một tiệc khai trương, Kim Hinh là nữ diễn viên, tại tiệc được người ta mời mấy ly, sau đó Hạng Hồng tự mình đưa nàng trở về.

Kim Hinh biết Thạch Thiên hôm nay ở tại căn hộ, thấy Tiêu Vi cũng không trở về, liền kéo Hạng Hồng ở lại cùng mình nói chuyện. Hai người là chị em tốt, vừa là “tình nhân cũ”, nói đều là chuyện riêng tư chốn khuê phòng, khi nói đến Thạch Thiên, Kim Hinh càng nường theo rượu mà không kiêng nể gì khen ngợi Thạch Thiên xuất sắc trên giường như thế nào, làm cho người ta mất hồn như thế nào, nhất thời quên Hạng Hồng đối với nam nhân không có hứng thú.

Kim Hinh cũng không biết, nàng cùng Thạch Thiên khi lần đầu tiên điên cuồng tình ái ở tại biệt thự của Hạng Hồng, Hạng Hồng ở cách vách dùng thiết bị giám thị đã xem rõ ràng, không cần nàng nói, Hạng Hồng cũng biết công phu trên giường của Thạch Thiên rất cao. Hiện tại nghe Kim Hinh vừa nói tới, trong đầu nhất thời lại nghĩ tới một màn kinh người chứng kiến lúc trước, không khỏi cả người cảm thấy khô nóng, sắc mặt đỏ bừng.

Kim Hinh thấy thế cực kỳ kinh ngạc, vẫn đùa giỡn Hạng Hồng có phải cũng tới đây tìm cơ hội cùng Thạch Thiên thử một lần hay không, còn nói thêm: “Em xinh đẹp như vậy, Thạch Thiên nhất định sẽ không cự tuyệt, cam đoan sẽ làm cho em chết lên chết xuống!”

Hạng Hồng dưới sự xấu hổ, liền cùng Kim Hinh “vật nhau”, trong lúc nhất thời hai người náo nhiệt không thể tách rời, lăn lộn vào trong chăn mền, quần áo cũng càng đùa càng ít đi, cho đến khi sạch sẽ, sau đó hiển nhiên là thuận theo tình cũ mà phát.

Nhưng không nghĩ tới Thạch Thiên vào lúc này lại trở về, hơn nữa còn tưởng là Tiêu Vi cùng Kim Hinh đang chơi đùa, đã cởi quần áo chui vào trong chăn mền, cũng không nhìn cho rõ đã ôm lấy Hạng Hồng đè xuống mà vuốt ve.

Hạng Hồng sợ đến nhắm chặt hai mắt lại, cả người phát run, nàng cũng không phải sợ hãi bị Thạch Thiên chiếm tiện nghi, mặc dù nàng đối với nam nhân vẫn không có hứng thú, nhưng trong lòng đối với Thạch Thiên cũng không bài xích, thậm chí có chút nhớ nhung. Thật ra đây là bởi vì Thạch Thiên tính cách kiêu ngạo thẳng thắn, mười phần nam tính, làm cho bất nữ nhân nào cũng không khỏi động tâm, hơn nữa trải qua chín lần trùng sinh lột xác, trở nên tuần mỹ dị thường, đặc biệt một thân da thịt trong suốt như ngọc, phụ nữ cho dù da có tốt đến mấy cũng không có cách so với hắn, cái này trong mắt Hạng Hồng thì Thạch Thiên hiển nhiên khác biệt rất lớn với những nam nhân khác.

Làm cho Hạng Hồng khấn nguyện như vậy, là bởi vì Thạch Thiên làm cho người khác ấn tượng tuyệt đối là một quái nhân, tính tình không phải là chỉ xấu bình thường, nàng cũng không biết Kim Hinh cùng Tiêu Vi ở trước mặt Thạch Thiên cũng đã có loại quan hệ mập mờ này, sợ Thạch Thiên không tiếp thụ được loại hành vi trong mắt nhiều người là dị thường này, cảm tức đem cả hai người bọn họ một quyền đánh chết.

Kim Hinh lại không lo lắng Thạch Thiên đem nàng một quyền đánh chết, nàng biết Thạch Thiên không muốn phụ trách đối với các nàng, cũng không muốn các nàng phụ trách hắn, bản thân cho dù có quen với nam nhân khác, Thạch Thiên cũng không quan tâm. Chỉ là sau khi mình cùng Thạch Thiên cùng một chỗ, thì nam nhân khác căn bản không có cách nào lọt vào mắt, tự giác đi theo Thạch Thiên. Nhưng Kim Hinh tưởng rằng Hạng Hồng không thích bất cứ nam nhân nào, Thạch Thiên hiện tại vừa ở trên người nàng lại vừa vuốt ve sờ mó, chẳng phải là làm cho nàng thống khổ không chịu nổi sao? Nhìn kỹ lại Hạng Hồng, quả nhiên ánh mắt khác thường, nhất thời cũng không biết là nên giải thích với Thạch Thiên trước, hay là cứu chị em tốt này ra trước...

Lúc này vừa vặn Thạch Thiên tự mình cũng phát hiện ra không đúng, nhận ra cô gái dưới thân là Hạng Hồng, giật mình nói ra tên của nàng.

Nghe được Thạch Thiên hô tên của nàng, Hạng Hồng nguyên sợ đến nhắm chặt hai mắt đành phải mở mắt ra, vẻ mặt vừa kinh hoảng vừa xấu hổ, run giọng nói: “Tôi... tôi...” rồi cũng không biết nói cái gì, quay đầu nhìn về phía Kim Hinh, thấy nàng không có vẻ sợ hãi, mới yên tâm một chút mà giải thích: “Tôi đưa Kim Hinh về, cùng nàng trò chuyện, rồi mới... mới ngủ lại chỗ này...” Nhưng nghĩ đến mình cùng Kim Hinh hiện

tại đều đang trần truồng, khi Thạch Thiên tiến vào thì hai người bọn họ còn đang hồ đồ trong chăn mền, không thể giải thích điểm này, sắc mặt nhất thời mắc cỡ đỏ bừng.

Thạch Thiên vốn cũng có chút xấu hổ, vì vẫn hồi lại mặt mũi của mình, cũng sẽ không bận tâm tới mặt mũi của nàng, cười ha hả nói: “Cô làm như lão tử không biết các cô đang làm gì sao? Bất quá không nghĩ tới cô làm cũng thật tốt, làm hại lão tử nhận lầm người” Cái này không phải là Thạch Thiên hẹp hòi, được lý thì không buông tha người, cố ý làm khó Hạng Hồng không bỏ qua. Mà là với kinh nghiệm cùng ăn phải đau khổ ngàn năm của hắn đối với phụ nữ tổng kết ra, thì vào lúc này không thể nhận lầm trước, nếu không rất có thể sẽ bị đối phương bắt được nhược điểm, làm cho người xoay người không được.

Kim Hinh không nhịn được cười hì hì nói: “Là do anh không thấy rõ, sao có thể trách chúng em hại anh”.

Thạch Thiên nói: “Hai người các cô đều chui vào trong chăn mền, thì Lão Tử làm sao có thể thấy rõ được” Thật ra hắn nếu thật dụng tâm, không cần dùng hai mắt xem, nghe cũng có thể nghe ra người kia không phải là Tiêu Vi, hiện tại đương nhiên không thể thừa nhận được.

Hạng Hồng nghe bọn họ chàng một lời thiếp một câu không chút nào che dấu, mắc cỡ cắn chặt răng, chỉ muốn tìm một cái lỗ nào đó mà chui vào, nhưng lại càng tăng thêm vẻ kiều mỵ động lòng người, thu hồn phách của người khác. Thạch Thiên nhìn thấy, vật ở dưới thân không nhịn được lại lớn thêm vài phần, giờ phút này hắn vẫn đang ở trên người Hạng Hồng, chưa có rời đi, nhất thời đã dội trúng ngay nơi hạ thân thần bí của nàng.

Hạng Hồng vốn dục niệm chưa lui, hơn nữa Thạch Thiên lần đầu tiên nắm tay nàng, nàng đối với Thạch Thiên cũng không phải là vô tình, mặc dù chịu chút giật mình, nhưng dục vọng trong lòng lại càng thêm khó nhịn, lúc này chỗ thần bí dưới thân lại bị Thạch Thiên dội trúng, nàng cũng biết vật dội trúng nàng là cái gì, nhất thời cả người run rẩy dữ dội, hai chân không tự chủ được mà kẹp lại, đem vật đó của Thạch Thiên kẹp cứng lại, điều này làm cho nàng càng thêm cảm nhận mãnh liệt vật đó của Thạch Thiên nóng như lửa, dưới ý loạn tình mê ý cái miệng nhỏ nhắn hơi mở ra, nhẹ giọng rên một tiếng, hai tay ôm lấy lưng của Thạch Thiên mà xiết chặt lại, Thạch Thiên nếu không dùng chút công phu, thì thật đúng là khó có thể thoát thân.

Thạch Thiên vốn không phải là thiện nam, đã sớm có từng ý đồ với Hạng Hồng, thầm nghĩ dù sao cũng đã đưa tới tận cửa, cho nên cũng không khách khí với nàng, liền cúi đầu hôn lên môi Hạng Hồng, hai tay lại di chuyển trên người nàng ta.

Kim Hinh thấy Thạch Thiên chưa nói câu nào, mà đã đi “phi lễ” Hạng Hồng, thất kinh đã muốn kéo Thạch Thiên lại, nói cho hắn Hạng Hồng khác với mình, không thích nam nhân. Nhưng mới tiến sát vào, nương theo ánh sáng yếu ớt phát hiện Hạng Hồng ôm chặt cứng Thạch Thiên, thân thể không ngừng giãy dụa, phản ứng so với Thạch Thiên còn muốn kịch liệt hơn, không khỏi lộ ra vẻ cười khổ, thầm nghĩ ngay cả nàng ta cũng kháng cự không được mị lực của quái vật Thạch Thiên này, có thể nói sau này trong phòng lại thêm một “chị em” nữa rồi. Nàng rõ ràng chỉ cần Hạng Hồng cùng quái vật Thạch Thiên này hưởng thụ nam nữ hoan lạc chân chính, nhất định cũng sẽ giống như mình, trầm mê ở dưới thân hắn.

Hạng Hồng đã sớm cùng Kim Hinh làm khúc dạo đầu, bị Thạch Thiên hơi kích thích một chút, cũng đã không chịu nổi hai chân rớt cuộc “phóng thích” vật đó của Thạch Thiên, trong khi giãy dụa đã có chút mở ra, trong ánh mắt mê ly tràn ngập sự kỳ vọng cùng chờ đợi, đã quên bên người còn có Kim Hinh, ánh mắt choáng váng nhìn nàng.

Thạch Thiên đối với ánh mắt này rất quen thuộc, đưa tay nhẹ nhàng đỡ lấy hông của Hạng Hồng, hạ thân đẩy tới, chỉ nghe thấy trong tai truyền đến một tiếng kêu thống khổ, cảm giác “huynh đệ” của mình đã phá tan cái gì đó, trên trán nhất thời toát mồ hôi lạnh, trong lòng không khỏi lớn tiếng kêu khổ: “Không xong, nàng ta lại là xử nữ...”

Lúc này trong tai lại truyền đến thanh âm khẩn trương của Kim Hinh: “Anh nhẹ chút, Hạng Hồng nàng... nàng ta là lần đầu tiên...”

Thạch Thiên trừng mắt nhìn nàng một cái, vẻ mặt đau khổ nói: “Cô sao lại không còn sớm một chút hả!”

Kim Hinh nghĩ thầm điều này sao có thể trách ta, anh cũng không có hỏi. Bất quá thấy Thạch Thiên quá thật mất hứng, mặc dù không hiểu tại sao, nhưng cũng không dám miệng hỏi.

Thật ra Thạch Thiên hiện tại cũng không phải thật trách Kim Hinh không nói, mà là đang tự trách mắt của mình. Hắn lần đầu tiên nhìn thấy Hạng Hồng là lúc ở quán bar cứu Hạng Kiều ra, lúc ấy không chú ý nhìn nàng, sau ở tại cổng trường gặp Hạng Hồng, thấy nàng ăn mặc thoải mái, có phong thái phong tình mà các cô gái không có được, phong vận mười phần giống như các thiếu phụ, hiển nhiên không xem nàng là xử nữ.

Hiện tại nghĩ đến, nhất định là nàng bởi vì từ trên người phụ nữ kiếm được sự thỏa mãn hoan ái, cho nên mới có loại phong vận thành thực này, nhưng không có chính thức trải qua nam nữ hoan lạc, hại mình dưới sự thất sách, đã chiếm được tấm thân xử nữ của nàng ta, không khỏi ảo não dị thường, liền ngừng lại.

Hạng Hồng lại tưởng rằng Thạch Thiên là bởi vì mình mới vừa rồi kêu lên rất thống khổ, xuất phát từ sự thương hương tiếc ngọc, không dám động cựa, cảm kích nhìn Thạch Thiên đang nằm ở trên người mình, ôn nhu nói: “Tôi không có sao... thực... thực không có đau...” nói xong thì quay mặt sang một bên, nhắm chặt hai mắt lại, cắn môi, mặc cỡ không nhìn Thạch Thiên.

Thạch Thiên thấy vậy càng thêm động tâm, thầm nghĩ dù sao bây giờ hối hận đã không còn kịp rồi, cho dù lập tức lui ra, cũng đã phá thân của nàng, cũng không thể hồi lại, lãng phí chẳng phải là đáng tiếc sao? Tốt nhất là nàng chỉ là nhất thời tò mò, ngày mai sẽ lại không thích nam nhân nữa, như vậy sẽ không có phiền toái. Lại nghĩ người hiện đại tựa hồ đã không quan tâm đến điểm ấy, nếu không thì xử nữ sao lại ít đến như vậy, đừng nói các cô gái trưởng thành, ngay cả các thiếu nữ cũng đã là rất hiếm.

Hôm nay lão tử thật sự là xui xẻo, trong nhà bên kia đã gặp chuyện, qua đây cũng vậy, lại đụng tới hai người, một người thì khóc vì lão tử, một người lại khiến cho lão tử muốn khóc.

Sau khi suy nghĩ miên man một phen, liền bắt đầu hành sự trên người của nàng. Bất quá biết đây là lần đầu tiên của nàng, hiển nhiên ôn nhu hơn rất nhiều, chỉ chốc lát chân mày của Hạng Hồng bởi vì khẩn trương cùng đau đớn mà cau lại đã giãn ra, mắt cũng mở ra, phóng ra tiếng kêu hưng phấn rên rỉ. Kim Hinh ở một bên nghe được cũng là dị thường khó chịu, hai mắt bốc hỏa, cũng bỏ lại chỗ hai người mà chiếm tiện nghi trên người bọn họ.

158. Chương 158: Bảo Mật Án .

Lưu Ngọc San cân nhắc hồi lâu, cuối cùng cũng đáp ứng thỉnh cầu của Thạch Lệ, quyết định tạm thời không đem bí mật của Thạch Thiên công khai, về phần có thể giấu diếm bao lâu, các nàng cũng không có cách nào đoán trước. Dù sao án của Cương Điền Thái Lang cùng Cương Điền Trí Tàng đều là án lớn mà cảnh sát rất quan tâm, không có khả năng vì vậy mà không tra. Hơn nữa hai án này là do Triệu Gia Minh làm chủ sự, hắn cũng đã đối với Thạch Thiên sinh ra hoài nghi. Hai người sau khi thương lượng, cảm giác thấy không bằng trực tiếp đem nguyên nhân nói cho Triệu Gia Minh, tranh thủ giải thích cùng trợ giúp cho hắn.

Sáng sớm hôm sau đến tổng bộ, Lưu Ngọc San cùng Thạch Lệ liền gọi Triệu Gia Minh đến, đóng cửa lại nói cho hắn biết sự thật. Triệu Gia Minh mặc dù đối với Thạch Thiên có hoài nghi, nhưng nghe nói Thạch Thiên chỉ dùng tay để tiếp đạn rồi phóng trở về giết chết Cương Điền Thái Lang, hiển nhiên cũng trợn mắt há hốc mồm. Bất quá đối với thỉnh cầu của Thạch Lệ thì rất nhanh chóng đáp ứng, ha hả vừa cười vừa nói: “Cái này tôi hoàn toàn đồng ý với ý kiến của các cô, nói thật bản thân tôi hiện tại còn bán tín bán nghi, nếu viết ra báo cáo điều tra như vậy, trừ Lưu cảnh ti, các trưởng quan khác nhất định sẽ cho rằng tôi tra án đến thần trí thác loạn, chắc chắn sẽ cho tôi nghỉ phép dài hạn”.

Thạch Lệ cảm kích nói: “Cảm ơn, cảm ơn mọi người!”

Triệu Gia Minh lắc đầu nói: “Phải cảm ơn các cô tín nhiệm tôi mới đúng, nếu các cô không nói cho biết sự thật, tôi quả thật sẽ còn tiếp tục điều tra, đây là án ly kỳ nhất mà tôi từng gặp, nói thật từ khi tôi tiếp nhận án này, thì không một ngày nào có thể ngủ ngon, nằm mơ cũng suy nghĩ tại sao, nghĩ không ra lại quá đơn giản như vậy” rồi lại thở dài nói tiếp: “Đừng nói Thạch Thiên là phòng vệ, coi như là cố ý giết người, chỉ cần hắn không thừa nhận, tôi cũng không có chứng cứ khởi tố hắn, trừ khi hắn đồng ý ở tại pháp đình biểu diễn cho các pháp quan cùng bồi thẩm đoàn xem”.

Thạch Lệ vẫn rất cảm kích nói: “Nhưng chuyện quan trọng như vậy lại dấu diếm không báo cáo, là thuộc về vi phạm kỷ luật rất nghiêm trọng, việc này nếu trong tương lai để cho người khác biết được, đối với tiền

đồ của các người có ảnh hưởng rất lớn”.

Triệu Gia Minh mỉm cười nói: “Đối với cô thì nghĩ nghiêm trọng như vậy, tương lai ai mà biết được, nếu thật bị thượng cấp biết, hoàn toàn cũng có thể đem việc này xử lý hợp tình hợp lý, bất quá cái này Lưu Cảnh Ti phải đồng ý hỗ trợ mới được”.

Lưu Ngọc San mờ mịt hỏi: “Tôi? Giúp thế nào? Nói nghe một chút đi!”

Triệu Gia Minh nói: “Thạch Thiên từng cứu tiểu thư Hạng gia, tiểu thư Samantha, Lưu Cảnh Ti, còn có thể tính cả những người trong quán mỳ kia, đó đều là chuyện tốt, vốn cũng là chức trách của cảnh sát chúng ta, Thạch Thiên có thể nói là giúp cho chúng ta rất nhiều, có thể trở thành công dân tốt nhiều lần phối hợp cảnh sát phá án. Cho nên phải giữ bí mật tài liệu, không được sao!”

Lưu Ngọc San ngẩn ra, vui vẻ nói: “Đúng vậy! Biện pháp này tôi sao lại không nghĩ tới”.

Dựa theo điều lệ cảnh sát quy định, bọn họ có nghĩa vụ giữ bí mật thân phận công dân hoặc người tay trong phối hợp với cảnh sát phá án, đặc biệt là người có liên quan đến án như Thạch Thiên, đối phương đều là tổ chức hắc đạo, thậm chí còn có sát thủ nước ngoài, chỉ cần đem Thạch Thiên nhận định thành công dân phối hợp cảnh sát phá án, chủ sự án Triệu Gia Minh viết một phần báo cáo xin giữ bí mật cho Thạch Thiên, thông qua thượng cấp cảnh ti là nòng đồng ý. Như vậy cho dù tương lai thượng cấp biết bí mật của Thạch Thiên. Minh cùng Triệu Gia Minh đến lúc đó có thể xuất ra tài liệu giữ bí mật, thừa nhận sớm đã biết, nhưng vì bảo vệ công dân như Thạch Thiên đã tích cực trợ giúp cảnh sát bảo vệ người dân Hongkong không bị tội phạm trả thù, cho nên phải giữ bí mật, cũng có thể yêu cầu thượng cấp lãnh đạo cũng giữ bí mật. Chuyện như vậy chẳng phải là biến thành chuyện tốt sao, ít nhất về tính chất thì bọn họ không có vi phạm kỷ luật.

Triệu Gia Minh nói: “Đều nói quan tâm sẽ bị loạn, các cô quá khẩn trương vì Thạch Thiên, mới nhất thời không nghĩ tới” nhưng lại phát hiện Lưu Ngọc San nghe xong lời này của hắn sắc mặt trở nên đỏ bừng, giống như thẹn thùng, thậm chí cái này thì có gì phải thẹn thùng? Chẳng lẽ cô cấp bậc cao hơn tôi, thì nhất định phải nghĩ chu đáo hơn tôi sao? Mang theo kinh ngạc cáo biệt Lưu Ngọc San, Thạch Lệ, trở về viết báo cáo yêu cầu...

Thạch Thiên còn không biết mình vô tình đã trở thành “công dân tốt” của Hongkong, được cho là cảnh sát phải có nghĩa vụ bảo vệ, nếu không phải sợ người khác biết hắn có siêu năng lực, thì đã hướng tới chính phủ Hongkong xin thưởng cho “công dân tốt” này rồi.

Giường lớn trong phòng Kim Hinh hiện tại đã có bốn người. Trừ Kim Hinh cùng Hạng Hồng ra, lại có thêm một người là Tiêu Vi. Nàng tới hôm qua bởi vì học kỳ trong trường sắp chấm dứt, trước lễ mừng xuân thì tổ chức họp phụ huynh, cho nên về nhà muộn. Mới vừa lên lầu đã nghe thấy trong phòng của Kim Hinh truyền ra tiếng rên rỉ hoan ái. Biết Thạch Thiên đã trở về, mừng rỡ mở cửa vọt vào, khi lên giường mới phát hiện đã ác liệt nhiều hơn một người, dưới sự xấu hổ vừa muốn chạy trốn, đã bị Kim Hinh cuốn lấy, có muốn chạy cũng không được.

Lúc này cánh tay trái của Thạch Thiên bị Tiêu Vi đặt ở dưới thân, cánh tay phải bị Hạng Hồng đặt ở dưới thân, chân trái bị hai chân Tiêu Vi kẹp lấy, đùi phải cũng bị Hạng Hồng quấn lấy, cả người thành một chữ “đại - ” nằm ngửa ở trên giường, lại có thêm Kim Hinh nằm trên người hắn, vẫn kẹp lấy cái “chân” thứ ba của hắn. Ba nữ bởi vì mệt nhọc quá độ, vẫn đang trong mê man, bất quá dựa vào sự biến hóa trong hô hấp của các nàng, Thạch Thiên biết các nàng sắp tỉnh lại, vì vậy vẫn ngáy đều đều, nhắm chặt mắt giả bộ ngủ.

Qua một lúc sau, Kim Hinh cùng Tiêu Vi tỉnh lại đầu tiên, vẫn ở trên người Thạch Thiên triền miên một hồi, rồi mới hôn hắn một cái rồi giường đi rửa mặt. Thạch Thiên biết Hạng Hồng thật ra cũng đã tỉnh, nhưng vẫn nhắm mắt giả bộ ngủ giống như mình, không khỏi lo lắng, thậm chí nàng giả bộ ngủ để làm gì? Chẳng lẽ muốn một mình lưu lại để ngắm lão tử sao? Nàng khác với Kim Hinh, Tiêu Vi, là tiểu thư đại gia, nếu như trước kia, tiểu thư đại gia giống như nàng đừng nói là cùng nhau ngủ chung, chỉ nhìn mặt, sờ qua tay cũng phải phụ trách. Nghĩ đến Hạng Hồng là chị của Hạng Kiều, nếu có một nửa khó chơi như em nàng, thì phiền toái rồi.

Quả nhiên, chờ Kim Hinh cùng Tiêu Vi đi ra ngoài rửa mặt thì Hạng Hồng mới mở mắt, Thạch Thiên sợ nàng lại nói cái câu như các xử nữ trước kia vẫn nói với hắn “Em cái gì cũng đã cho anh rồi, anh sau này

cần phải...” Nền vội duy trì tiếng ngáy, tiếp tục giả bộ ngủ như chết. Nào biết Hạng Hồng cũng chỉ hôn lên trên mặt hắn một cái, rồi rời giường đi rửa mặt, sau đó cũng đi ra ngoài.

Thạch Thiên trong lòng vui mừng, thầm nghĩ đây quả là nữ trung hào kiệt, mặc dù là lần đầu tiên, nhưng vẫn thoải mái hơn các cô gái tầm thường nhiều. Chỉ chốc lát mơ hồ nghe được tiếng cười nói trong phòng ăn truyền đến, vội lắng tai nghe các nàng đang nói cái gì, chỉ nghe thấy Hạng Hồng nói: “Không gọi Thạch Thiên dậy ăn sao?”

Kim Hinh cười nói: “Đừng để ý đến hắn, hắn chỉ giả bộ ngủ thôi, trước kia cũng vậy đó”.

Hạng Hồng “hả” một tiếng.

Thạch Thiên mặt đỏ lên, làm sao còn không biết xấu hổ mà nghe nữa, vội vàng thu công che lỗ tai chui vào trong chăn mền.

159. Chương 159: Ở Đâu Không Rõ .

Mã Sĩ Kiệt sau khi ở tại đồn uống café 48 giờ, Triệu Gia Minh mặc dù không có hỏi ra cái gì hữu dụng, cũng chỉ có thể thả hắn ra ngoài. Thời gian đã khuya, nhưng bên ngoài cửa đồn phi thường náo nhiệt, ít nhất có năm sáu trăm người đứng ngoài đó, thấy Mã Sĩ Kiệt xuất hiện thì lớn tiếng hoan hô “Mã ca”, “Kiệt ca”. Đám người này vừa nhìn đã biết tất cả đều là tiểu đệ của hắn.

Triệu Gia Minh đi ở phía sau Mã Sĩ Kiệt cười lạnh một tiếng, châm chọc nói: “Mã ca quả thật là lớn đó, tiểu đệ của anh sẽ không phải là muốn xông vào đồn cứu người đó chứ?”

Mã Sĩ Kiệt cười nói: “Triệu cảnh quan không nên hiểu lầm, chúng ta cũng đã hàn huyên hai ngày rồi, chẳng lẽ xếp còn không nhìn ra tôi là công dân tốt sao? Đây chỉ là bạn bè tới đón tôi thôi” Đã gần sáu mươi giờ không ngủ mà tinh thần của hắn vẫn mạnh mẽ, vung tay hô với những người ở bên ngoài đồn: “Đã nửa đêm rồi, hô cái gì mà hô, Triệu cảnh quan lại hiểu lầm giờ, chẳng lẽ các người cũng muốn đi vào uống cà phê sao?”

Những người này vốn đã an tĩnh xuống, sau khi nghe những lời này, nhất thời đối với Triệu Gia Minh hừ một tiếng, không chút nào đem đốc sát chuyên phòng chống xã hội đen Hongkong như hắn để vào mắt. Triệu Gia Minh tức giận thật sự muốn đem đám người này toàn bộ bắt vào, nhưng hắn biết làm như vậy ngoại trừ lãng phí café ra, thì cũng không có tác dụng gì khác, chỉ có thể nhịn xuống mà nói: “Mau đưa người của anh đi, nơi này không phải là chỗ để tụ hội”.

Mã Sĩ Kiệt hướng tới hắn phát tay chào nói: “Hẹn gặp lại, Triệu cảnh quan! Lúc rảnh thì tới chỗ tôi uống café” Nói xong không để ý tới Triệu Gia Minh sắc mặt có bao nhiêu khó coi, đã đi xuống thang lầu.

Mọi người vội vàng lui qua hai bên, đón Mã Sĩ Kiệt nghênh ngang tiêu sái tới trước một chiếc Mercedes, một tên vội mở cửa xe cho hắn lên xe, sau đó mọi người mới tản đi, có người cười xe máy, có người lên xe hơi, phương hướng đi cũng không đồng nhất, trong khoảnh khắc đã đi sạch, chỉ để lại một đồng tàn thuốc.

Mã Sĩ Kiệt sau khi lên xe, nhìn thấy Hạng Hồng trong xe, cười nói: “Tôi cũng không phải ngồi bảy tám năm mới vừa thả ra, mà phải cần Đại tiểu thư tự mình tới đón? Lại còn dẫn theo nhiều người như vậy”.

Hạng Hồng cũng cười nói: “Thủ hạ của anh cũng không phải là tôi gọi tới, bọn họ nghe nói cậu đại triển thần uy, dẫn theo hơn một trăm người đến đoạt địa bàn, đem người của Hoàng Chánh Bưu toàn bộ đánh vào bệnh viện, hưng phấn vô cùng, cho nên mới chạy tới nghênh đón đại anh hùng này”.

Mã Sĩ Kiệt cười khổ nói: “Cô cũng đừng cười nhạo tôi nữa, lần này ít nhiều là nhờ Thạch Thiên tiên sinh ở đó, nếu không bây giờ nằm trong bệnh viện khẳng định là tôi, chỉ có thể trách tiểu tử Hoàng Chánh Bưu này xui xẻo, ha ha...”

Hạng Hồng đã sớm hỏi qua thủ hạ của Mã Sĩ Kiệt từ phổ mỹ thuật Cửu Long rồi đi. Biết Thạch Thiên ở đây, nàng hiện tại đối với chuyện của Thạch Thiên hiển nhiên rất hiếu kỳ, càng thêm quan tâm, không nhịn được hỏi: “Vừa hơn một trăm người nọ thật là người của Thạch Thiên sao? Thật lợi hại như vậy sao?”

Mã Sĩ Kiệt nói: “Từ thái độ cho thấy, bọn họ đối với Thạch Thiên phi thường tôn kính, hẳn là thủ hạ của hắn. Về phần lợi hại hay không lợi hại, tôi đã không biết hình dung bọn họ như thế nào, nhân số chỉ bằng một phần ba người của Hoàng Chánh Bưu dẫn đến, lại cũng đến một phút đồng hồ đã giải quyết toàn bộ, thật sự là quá kinh khủng. Khó trách Hạng lão tiên sinh yêu cầu chúng ta nhất định phải tôn trọng Thạch Thiên tiên sinh, tuyệt đối không thể đắc tội, nếu có kẻ địch như vậy, quả thật đáng sợ”.

Hạng Hồng cười hỏi: “Mã Sĩ Kiệt anh rốt cuộc cũng đụng phải người có thể làm cho cậu sợ hãi?”

Mã Sĩ Kiệt thở dài nói: “Trước kia cảm giác thấy ra ngoài đánh lộn chỉ cần đủ tàn nhẫn là được, nhưng nhìn thực lực của người ta, mình chỉ dựa vào tàn nhẫn thì có là gì? Hoàng Chánh Bưu không đủ tàn nhẫn sao, đụng tới bọn họ không phải giống như một khối đậu hủ sao. Vẫn là Hạng lão tiên sinh nói đúng, Hongkong là một nơi kiếm tiền rất tốt, dựa vào cuộc sống đánh đánh giết giết thì không có tiền đồ” lại nói tiếp: “Đối với Thạch Thiên tiên sinh tôi cũng không phải sợ hãi, ngược lại rất thích loại người có tính cách như hắn, thật sự là rất sáng khoái, khó trách tam tiểu thư thích hắn như thế, tôi nếu là phụ nữ, cũng sẽ bị loại khí chất hào sảng này của hắn làm cho khuynh đảo”.

Trong lòng Hạng Hồng thì Thạch Thiên đâu chỉ là khí chất hào sảng làm cho người ta mê muội, mỗi khi nghĩ đến một đêm tiêu hồn hôm qua, liền cảm giác cả người bủn rủn vô lực, trống ngực gia tốc, hận không thể vĩnh viễn quán ở trên người hắn. Nhớ tới Hạng Kiều lại làm cho nàng phiền não bất an, nếu để cho Hạng Kiều biết nam nhân mà mình ái mộ, lại cùng chị của mình từng có quan hệ mập mờ, thật không biết sẽ nghĩ như thế nào.

Mã Sĩ Kiệt hỏi: “Hiện tại bọn Hoàng Chánh Bưu thế nào rồi? Còn đang nằm trong bệnh viện sao?”

Hạng Hồng phục hồi tinh thần lại, cười lạnh nói: “Hắn bị thương không nặng lắm, hẳn là rất nhanh có thể ra viện, bất quá trải qua trận này, hẳn là rất khó xoay người, không bao nhiêu người nguyện ý giúp hắn”.

Mã Sĩ Kiệt nghe ra ý tứ trong lời của Hạng Hồng, không khỏi có chút vì cuộc sống sau này của Hoàng Chánh Bưu mà cảm thấy vài phần đáng thương. Với tính tình của Hạng Hoa Cường, việc này nhất định là đã đi tìm Trương Bá Uy nói chuyện, thậm chí giống như chuyện của Dã Thú, muốn Trương Bá Uy giao người. Mà Hoàng Chánh Bưu bình thường kiêu ngạo ngang ngược, căn bản không được lòng Trương Bá Uy và các Đường chủ Nguyên lão Đông Thắng khác, những người này thật ra cũng xem Hoàng Chánh Bưu là cái đinh trong mắt, có cốt phẫn, nhất định sẽ mượn việc này làm khó dễ hắn, đem thể lực cùng địa bàn của hắn tất cả đều “sung công”.

Hiện tại người trung thành với Hoàng Chánh Bưu cơ bản đều bị thương, cảnh sát cũng theo dõi chăm chăm bọn họ, muốn phản kháng cũng không có năng lực. Hắn ở bên ngoài Đông Thắng lại đắc tội không ít bang phái xã đoàn khác, một khi mất đi thể lực, cũng chỉ có thể giống như Dã Thú mà chạy trốn, nếu không thì cũng không biết lúc nào ở sau lưng sẽ có một phát súng, lấy đi tính mạng của hắn.

Nghĩ như vậy, không khỏi cảm thán nói: “Thật sự là thế sự vô thường, biến hóa thật nhanh, ngày hôm qua là lão Đại kiêu ngạo, ngày mai lại có thể đã phải chạy trốn thậm chí là mất mạng”.

Hạng Hồng nói: “Đây đều là hắn tự tìm lấy, tôi phỏng chừng hắn chỉ cần vừa xuất viện, cũng đừng nghĩ tới có cuộc sống yên ổn được”.

Mã Sĩ Kiệt nói: “Tôi cảm giác được bản thân cũng đã khác với trước kia, nếu là trước kia, nhất định sẽ triệu tập nhân mã, xông vào bệnh viện mà chém hắn, hiện tại đã có chút vì hắn mà cảm thấy đáng thương”.

Hạng Hồng phì cười nói: “Phát hiện nói chuyện với anh càng ngày càng giống với ông nội của tôi”.

Mã Sĩ Kiệt nhìn Hạng Hồng một chút, đột nhiên nói: “Hai ngày không gặp cô, tôi lại cảm giác cô giống như thay đổi thành một người khác, tựa hồ, tựa hồ rất có khí chất phụ nữ”.

Hạng Hồng đỏ mặt trừng mắt nhìn hắn, trách mắng: “Có phải mấy ngày nay ở gần đàn ông không nên ra mới như vậy? Được rồi, anh cũng nên thay tôi tìm một chị dâu đi” lúc này điện thoại của nàng réo lên, nói tiếng xin lỗi rồi đưa lên nghe, sau khi ngắt điện thoại thì kinh ngạc nói: “Hoàng Chánh Bưu cũng không tính là ngu, bản thân đã len lén trốn khỏi bệnh viện, hiện tại ở đâu không rõ”.

160. Chương 160: Lẩn Trốn .

Hoàng Chánh Bư ở trong bệnh viện đã thu được tin tức, lão Đại Hưng Nghĩa An Hạng Hoa Cường đã có lời, muốn cho hắn không thể đặt chân tại Hongkong, Trương Bá Uy thừa cơ cho người của các đường khác của Đông Thắng tiếp nhận địa bàn của hắn, công bố là vì không để cho Hưng Nghĩa An thừa cơ chiếm đi. Hoàng Chánh Bư trong lòng mắng to Trương Bá Uy lão hồ ly, biết hành động của mình lần này đã gây nên họa lớn, đã không có cơ hội xoay người, Trương Bá Uy không có khả năng đem địa bàn đã chiếm đi trả lại cho hắn, rất có thể sẽ đối phó với mình như với dã thú.

Thật trước khi hành động, hậu quả này Hoàng Chánh Bư cũng đã nghĩ qua, nhưng hắn tự tin bằng vào thực lực của mình, không ai có thể động được tới hắn. Không nghĩ tới chính là, tới hôm đó lại bại thảm như thế, hơn một ngàn người bị đưa vào bệnh viện, hơn ba trăm huynh đệ trung thành với hắn nhất đều bị đả thương, mặc dù cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng toàn bộ đều thương đến gân cốt, xuống giường cũng khó khăn, chung quy không thể dẫn theo ba trăm huynh đệ này, đi xe lăn, chống nạng đi tìm Trương Bá Uy lý luận!

Hơn nữa Hoàng Chánh Bư rõ ràng Trương Bá Uy căn bản sẽ không cho hắn cơ hội trở về mà lý luận, nhất định sẽ thừa cơ hiện tại bên mình không có ai, hạ độc thủ với hắn, sau đó giả họa cho cừu nhân của hắn trước kia. Đương nhiên, cừu nhân của mình trước kia hiện tại cũng rất có thể đã lập kế hoạch làm sao thu thập hắn, nhớ tới thủ đoạn trước kia mình đối phó với người khác, trong lòng không khỏi phát lạnh.

Hoàng Chánh Bư biết mình đã không ở nổi tại Hongkong, tuy cảnh sát đã phải không ít người đến bệnh viện trong coi bọn họ, nhưng có thể bản thân còn đang hôn mê thì đã gặp độc thủ. Hắn hiển nhiên không thể ở tại bệnh viện chờ chết, vì vậy vào nửa đêm thừa lúc các cảnh sát canh gác không chú ý, lén vào phòng thay đồ của bác sĩ, đổi một bộ đồ trắng, lén lén chạy ra ngoài.

Đối với những người tuổi trẻ ở Hongkong mà nói, chỉ cần trời còn chưa sáng thì điên cuồng sẽ không đình chỉ, Hoàng Chánh Bư đẩy ra cánh cửa quán bar ở phố Bát Lan ra, âm nhạc đình tai nhức óc đã truyền đi ra, các người tuổi trẻ đang tận tình giã dựa thân hình, tựa hồ không làm khô kiệt tinh lực trong cơ thể, thì vĩnh viễn sẽ không ngừng lại.

Côn mập mà phòng làm việc thì nhỏ, quả thật không giống phòng quản lý, Hoàng Chánh Bư mở cửa sau khi xác định trong phòng ngoại trừ Côn mập ra thì không có người nào khác, thì mới lách mình đi vào, đóng cửa lại hỏi: “Côn mập, thuyền an bài tốt chưa?”

Côn mập gật đầu nói: “Bư ca yên tâm, em đã an bài tốt rồi”.

Hoàng Chánh Bư thở phào nhẹ nhõm hỏi: “Lúc nào có thể đi?”

Côn mập nói: “Lập tức có thể đi” rồi mở ngăn kéo ra, từ bên trong lấy ra một cái túi, đưa cho Hoàng Chánh Bư nói: “Đây là thứ anh nhờ em chuẩn bị”.

Hoàng Chánh Bư mở túi ra, thấy là một khẩu súng cùng một túi đạn, nhận lấy nói: “Cảm ơn, hiện tại tao không có tiền, đợi khi tới Thailand, sẽ trả lại cho mày gấp bội”.

Côn mập vội nói: “Anh Bư cái này chẳng phải xem thường Côn mập em sao, trước kia anh đã chiếu cố em. Em sao lại so đo tiền bạc với anh chứ” Rồi lại lấy ra một gói tiền, nhắm chừng hơn mười vạn đô HongKong nhét vào tay Hoàng Chánh Bư nói: “Tiền này anh lấy mà tiêu, không đủ thì gọi điện cho em...”

Hoàng Chánh Bư cũng không khách khí, tiếp nhận tiền cười lạnh nói: “Phần nhân tình này tao nhớ kỹ, mày cũng biết lão Đại Thailand Tháp Mật Bồng cùng tao là sinh tử chi giao, lão tử sớm muộn cũng sẽ trở lại”.

Côn mập cười nói: “Cái này em tuyệt đối tin tưởng, phỏng chừng cũng không bao lâu anh Bư có thể trở về. Đến lúc đó tiểu đệ còn phải dựa vào Bư ca chiếu cố mới được, thời gian đã không sai biệt lắm, em tiễn anh đi bến tàu”.

Hai người từ cửa sau đi ra, lên xe đi, đã quá nửa đêm trên đường cũng không có nhiều xe cộ, chỉ chốc lát đã tới một bến tàu nhỏ hoang phế. Hoàng Chánh Bư không thấy có thuyền, không nhịn được hỏi: “Thuyền còn chưa tới sao?”

Côn mập tắt máy xuống xe nói: “Đã tới rồi, đang ở phía dưới, anh Bư đi theo em”.

Hoàng Chánh Bư tay cảnh giác thọc vào trong quần, nắm lấy súng ngắn, đi theo xuống xe theo sau Côn mập, tới bên tàu nhìn xuống phía dưới quả thật đang đậu một chiếc thuyền, bất quá là một chiếc canô, ở trên cũng không có người, không khỏi tức giận nói: “Côn mập mày có ý gì? Lão tử muốn đi Thailand, không phải đi Đại Tự Sơn câu cá, mày muốn lão tử tự mình lái canô đi sao?”

Côn mập vừa cởi dây thừng, vừa nói: “Anh Bư đừng vội, thuyền lớn dừng ở chỗ này mà nói rất bất mắt, dễ bị cảnh sát đường thủy phát hiện, cho nên dừng ở trên biển, em tự mình đưa anh đi, anh còn có gì lo lắng”.

Hoàng Chánh Bư chợt hiểu, cười nói: “Tiểu tử mày sao không nói sớm...”

Sau khi lên thuyền Côn mập điều khiển canô, khi bắt đầu tốc độ khá chậm, cũng không có bật đèn, nường ánh trăng rời xa bờ biển Hongkong mới tăng tốc, ước chừng hơn một giờ, phía trước đột nhiên xuất hiện ánh sáng, quả nhiên là có một chiếc thuyền lớn, Hoàng Chánh Bư mới thở phào nhẹ nhõm, bắt tay từ trong quần ra.

Nhưng tới gần Hoàng Chánh Bư lại phát hiện không đúng, chiếc thuyền nọ không phải là thuyền lậu, mà lại là một chiếc du thuyền xa hoa, không khỏi thất kinh, móc súng ra chìa vào Côn mập đang lái tàu quát: “Dừng lại, nhanh!”

Côn mập chỉ giảm tốc độ, quay đầu lại cười nói: “Anh Bư sao vậy?”

Hoàng Chánh Bư súng chìa vào Côn mập, cả giận nói: “Đừng có lừa lão tử, thuyền này là sao?”

Côn mập cười nói: “Thuyền này chính là thuyền tới đón anh, trên thuyền có người muốn cùng anh tâm sự, em có thể cam đoan bọn họ đối với anh không có ác ý, trong đó còn có bạn cũ của anh nữa, nếu trò chuyện xong anh còn muốn đi Thailand, bọn họ cũng nhất định sẽ đưa anh đi”.

Hoàng Chánh Bư cảm thấy nghi hoặc khó hiểu, lúc này cách chiếc du thuyền cũng gần, nhìn kỹ thì chiếc thuyền này là du thuyền lớn dài tới bảy tám mươi thước, xem vẻ xa hoa bề ngoài thì giá trị ít nhất cũng phải tới mười triệu USD, coi như là lão Đại Đông Thắng Trương Bá Uy cũng mua không nổi. Thầm nghĩ chẳng lẽ là Hạng Hoa Cường lập bẫy, muốn cho mình xuống biển mò ốc? Nhưng xem bộ dáng của Côn mập quả thật không giống muốn hại hấn, nếu không cũng sẽ không đưa cho hấn súng, mà súng thật hay giả hấn có thể phân biệt được.

Hơn nữa hiện tại cho dù bắn chết Côn mập, mình thuyền nhỏ cũng không thể trốn thoát thuyền lớn được, vì vậy cũng dụ xuống, thu hồi súng hỏi: “Là ai muốn gặp tao?”

Côn mập ha hả cười nói: “Anh ngừng đầu nhìn kỹ đi, nhất định sẽ cảm thấy rất ngạc nhiên!”

Du thuyền đã rất gần, Hoàng Chánh Bư ngừng đầu lên nhìn, quả nhiên ngạc nhiên hô lên: “Tháp Mật Bồng...” chỉ thấy trên boong tàu du thuyền có đứng mấy người, vị đại hán bên trái chính là sinh tử chi giao mà mình muốn đi Thailand tìm nơi nương tựa.

161. Chương 161: Gật Đầu Là Thành Lão Đại

Trên du thuyền có ba người đang đứng dựa vào lan can, trừ Tháp Mật Bồng ra, đứng bên phải là một vị trung niên mặt mày buồn bã mà Hoàng Chánh Bư cũng biết, là Xã trưởng Hữu Điền Chân Quy của Yakuza Nhật Bản hiện tại, đứng ở chính giữa là một cô gái tóc vàng, mặc một bộ váy mỏng bằng lụa trắng, phấp phới trong gió biển, vóc người uyển chuyển như ẩn như hiện, mười phần gợi cảm.

Tháp Mật Bồng nghe tiếng hô của Hoàng Chánh Bư, cười ha hả dùng tiếng Trung lưu loát gọi: “Bư tử, đã lâu không gặp!”

Hoàng Chánh Bư vạn phần kích động, nhớ tới Côn mập đúng là Tháp Mật Bồng giới thiệu cho mình quen, trong lòng nhất thời thư thái, quay đầu hỏi Côn mập: “Đây là sao vậy? Tháp Mật Bồng sao lại đến Hongkong vậy? Tao sao cũng không biết?”

Côn mập đối với vấn đề này cười mà không đáp, chỉ nói: “Em chỉ phụ trách đưa anh tới nơi này, các chuyện khác thì không biết, anh lên thuyền hiển nhiên sẽ biết” vừa nói vừa cạp canô vào thang lên của du thuyền, Côn mập phát tay, mời Hoàng Chánh Bưu lên trước.

Hoàng Chánh Bưu thầm nghĩ mình vừa mới từ bệnh viện chạy ra, không ai biết mình hôm nay sẽ chạy trốn, nhưng nghe giọng điệu Côn mập thì tựa hồ bọn họ đã sớm có kế hoạch đưa mình tới nơi này, không khỏi có chút nghĩ không ra. Bất quá hần hiện tại đã không có gì lo lắng, đánh chết hần cũng không hoài nghi Tháp Mật Bồng từng cùng hần vào sinh ra tử, thiếu chút nữa cùng chết tại Tam Giác Vàng sẽ hại hần, cho nên sau khi ca nô áp sát vào du thuyền thì đã bám thang leo lên, Côn mập sau khi cố định ca nô ở bên cạnh du thuyền, cũng theo sau mà lên du thuyền.

Đi lên boong tàu trải thảm màu hồng tím, Tháp Mật Bồng cũng tới đón, thân thiết ôm lấy Hoàng Chánh Bưu, sau đó hai tay nắm chặt lấy vai hần nói: “Không hổ là huynh đệ của Tháp Mật Bồng ta, vẫn cảnh giác như vậy, hại ta chạy đến bệnh viện một lần. May là người lập tức tìm Côn mập, nếu không ta chỉ có thể về Thailand chờ người, ha ha...”

Hoàng Chánh Bưu lúc này mới hiểu được Tháp Mật Bồng quả thật đã lập kế hoạch ở chỗ này chờ hần, chỉ là mình đã từ bệnh viện chạy đến trước, cho nên mới thêm phần khúc chiết, cảm động thở dài thở ngắn, nhất thời không biết nên biểu đạt tâm tình thế nào, hồi lâu mới hỏi: “Tháp Mật Bồng đại ca, anh sao lại đến Hongkong?”

Tháp Mật Bồng nói: “Ta vừa lúc muốn tới tìm người, vừa vặn nghe nói người gặp chuyện không may, thật ra cũng vừa lúc”.

Hoàng Chánh Bưu ngẩn ra, thở dài nói: “Tình cảnh hiện tại của em anh cũng biết, tại Hongkong đã không có nơi sống yên, chỉ sợ không thể giúp đại ca được cái gì”.

Tháp Mật Bồng nói: “Người vừa gặp chuyện là nghĩ đến đi Thailand tìm ta, chứng tỏ người vẫn xem ta là huynh đệ, mọi chuyện khác đều là việc nhỏ. Có người sẽ thay người làm chủ, chỉ cần người nguyện ý, đừng nói chỉ là một gã Đông Thắng, sau này cả hắc đạo Hongkong cũng do Bưu tử người định đoạt. Đến đây, ta giới thiệu hai người bạn cho người quen” nói xong lôi kéo Hoàng Chánh Bưu đi tới trước mặt hai người kia, chỉ vào Hữu Điền Chân Quy nói: “Vị này chính là lão Đại Yakuza Hữu Điền tiên sinh, người hần là biết!”

Hoàng Chánh Bưu vội vàng bắt tay với Hữu Điền Chân Quy nói: “Có biết có biết, đã gặp qua Hữu Điền tiên sinh mấy lần, chỉ là Hữu Điền tiên sinh nhất định đối với tôi không có ấn tượng gì”.

Hữu Điền Chân Quy thân thiết cười nói: “Hoàng tiên sinh là lão Đại có bá lực nhất của Đông Thắng, tôi đã sớm nghe thấy, rất là kính nể, sau này xin chiếu cố nhiều hơn”.

Trước kia Hữu Điền Chân Quy đến Hongkong gặp mặt Trương Bá Uy, Hoàng Chánh Bưu chỉ đi theo sau Trương Bá Uy mà ra mắt, chưa từng có tư cách cùng Hữu Điền Chân Quy nói chuyện với nhau. Hiện tại thấy lão Đại của đệ nhất hắc bang Nhật Bản này đối với mình khách khí như thế, không khỏi có chút bay bổng, nhưng nghĩ đến mình ngày này nào có là lão Đại gì, chỉ có thể xấu hổ cười cười.

Cô gái tóc vàng vẫn nhìn cảnh mặt trời mọc ở ngoài khơi, không có quay đầu lại. Tháp Mật Bồng cũng không giới thiệu với Hoàng Chánh Bưu, nhưng lại cung kính hướng với nàng hành lễ, sau đó mới nói: “Beila tiểu thư, vị này là huynh đệ của tôi tại Hongkong, Hoàng Chánh Bưu!”

Hoàng Chánh Bưu thấy Tháp Mật Bồng đối với cô gái xinh đẹp này cung kính như vậy, không khỏi cực kỳ kinh ngạc, đang muốn đưa tay ra bắt theo phép lịch sự, thì Tháp Mật Bồng đã nắm lấy tay hần, hơi lắc đầu.

Cô gái tên Beila nọ cũng không xoay người lại chào hỏi với Hoàng Chánh Bưu, chỉ thản nhiên nói: “Biết rồi, mọi người đi vào làm việc đi”.

Tháp Mật Bồng cùng Hữu Điền Chân Quy cùng nhau khom người nói: “Vâng, Beila tiểu thư!”

Hoàng Chánh Bưu thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, hần vốn tưởng rằng cô gái da trắng tóc vàng xinh đẹp tuổi nhiều nhất chừng hai mươi này chỉ là bồ nhí của Hữu Điền Chân Quy mà thôi. Không nghĩ tới hai vị lão Đại hắc bang của Thailand cùng Nhật Bản lại đối với nàng ta cung kính như thế, ngược lại giống như

là thủ hạ của nàng ta. Cũng không đợi hẳn suy nghĩ nhiều, Tháp Mật Bồng đã kéo hẳn vào trong đại sảnh xa hoa ở khoang thuyền.

Hoàng Chánh Bưu lúc này mới hồi phục tinh thần lại, không nhận được hỏi: “Tháp Mật Bồng đại ca, cô gái này là ai?”

Tháp Mật Bồng do dự rồi nói: “Beila tiểu thư đại biểu cho một tổ chức rất lớn, ta hiện tại chỉ có thể nói cho người cái này, chỉ cần người nguyện ý làm việc cho tổ chức, trong tương lai sẽ biết, người cũng sẽ bởi vậy mà được những gì người muốn”.

Hoàng Chánh Bưu nói: “Em muốn gì là được đó... Thật sao?”

Tháp Mật Bồng cùng Hữu Điền Chân Quy nở nụ cười, một lát sau mới nói: “Bưu tử, người hẳn biết ta trước kia cũng giống như người, chỉ bất quá chỉ là tay sai trong bang, Hữu Điền tiên sinh trước kia cũng chỉ là ngoại thân gia tộc Yakuza, phụ trách một đường nhỏ mà thôi. Nhưng người biết ta cùng Hữu Điền tiên sinh sao có thể trở thành lão Đại một đại bang phái không?”

Hoàng Chánh Bưu lắc đầu, nhưng từ giọng điệu của Tháp Mật Bồng đã mơ hồ đoán được có thể cùng tổ chức mà Beila đại biểu có liên quan.

Quả nhiên, Tháp Mật Bồng nói tiếp: “Những trải qua trong đó nhất thời cũng nói không rõ được, bất quá ta có thể nói cho người, ta cùng Hữu Điền tiên sinh đều là bởi vì được tổ chức trợ giúp, mới có thể lên làm lão Đại được. Hiện tại cơ hội này đang ở ngay trước mặt người, phải xem người có muốn hay không, nếu như người muốn trở thành lão Đại Đông Thắng, chỉ cần gạt đầu là được”.

Hoàng Chánh Bưu thất kinh nói: “Cái gì? Có thể chứ...” làm lưu manh, đương nhiên là muốn làm lão Đại, nhưng tình cảnh của mình hiện tại muốn tiếp tục sống ở tại Hongkong cũng đã khó khăn, càng đừng nói là quay về làm lão Đại Đông Thắng, các đường của Đông Thắng cơ bản đều do thân tín của Trương Bá Uy khống chế, cho dù có giết Trương Bá Uy, cũng không có mấy người sẽ ủng hộ mình lên làm lão Đại, chẳng lẽ sẽ đem toàn bộ những người không phục mình giết chết hết sao? Có lẽ hai bang phái của Tháp Mật Bồng cùng Hữu Điền Chân Quy cùng tổ chức thần bí kia có thực lực làm được, nhưng Đông Thắng khẳng định cũng sẽ chia năm xẻ bảy trở thành bang phái nhỏ, vạn nhất náo nhiệt làm kinh động tới chính phủ Hongkong, thậm chí là kinh động tới chính phủ trung ương đại lục đối với xã hội đen vô cùng ghét, phái bộ đội tới diệt bọn hắn cũng là có thể.

Tháp Mật Bồng tựa hồ đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, ha hả cười nói: “Đương nhiên có thể, đối với tổ chức này mà nói chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, tổ chức có thể cho người của Đông Thắng ủng hộ người lên làm lão Đại, thực lực Đông Thắng cũng sẽ càng mạnh hơn so với hiện tại”.

Hữu Điền Chân Quy ở bên cạnh cũng cười nói: “Cậu xem tôi cùng Tháp Mật Bồng làm lão Đại không phải là làm tốt lắm sao, không có phiền toái gì”.

Hoàng Chánh Bưu tin tưởng Tháp Mật Bồng sẽ không lừa gạt hắn, cũng không vì hắn bị như hiện tại mà đùa cợt với hắn, ngạc nhiên trên thế giới này lại còn có tổ chức như vậy, lại có thể tùy tiện thay đổi lão Đại của các bang phái, hơn nữa Thái Nam bang của Tháp Mật Bồng cùng Yakuza Nhật Bản đều là hắc bang siêu lớn xưng bá một quốc gia, mặc kệ là dùng thủ đoạn gì, thực lực khẳng định là kinh khủng dị thường. Cái này từ thái độ của Tháp Mật Bồng cùng Hữu Điền tiên sinh mới vừa rồi đối đãi với cô gái tóc vàng ở bên ngoài có thể thấy được, nếu không có thực lực cường đại chấn nhiếp, thì sẽ không không chế được các kieu hùng hắc đạo này. Nếu ngay cả bọn họ cũng đều bị tổ chức này dễ dàng khống chế, Đông Thắng chẳng phải chỉ là một bữa ăn sáng thôi sao? Không khỏi rất là động tâm.

Không nghĩ tới trong lúc mình khó khăn nhất, tổ chức này lại lựa chọn trúng hắn làm lão Đại Đông Thắng, mặc dù biết thiên hạ không có bữa trưa nào cho không, nhưng vẫn làm cho hắn vô cùng hưng phấn hỏi: “Em phải vì tổ chức làm cái gì?”

Tháp Mật Bồng biết Hoàng Chánh Bưu đã động tâm, điều này cũng là chuyện trong dự liệu, dưới tình huống của hắn hiện tại, không đáp ứng mới là lạ, hài lòng cười nói: “Chỉ cần ngồi vào vị trí lão Đại Đông Thắng là được, khi tổ chức dùng đến người hẳn nhiên sẽ tìm người, bình thường sẽ không can thiệp vào chuyện của người”.

Hoàng Chánh Bư cũng không sợ tương lai tổ chức sẽ yêu cầu hắn làm chuyện thương thiên hại lý gì, trước kia hắn cũng đã làm quá nhiều rồi, buôn lậu thuốc phiện, vũ khí, giết người cũng đều có, cho dù không thành công, đối với hắn hiện tại mà nói cũng không có tổn thất gì, nên nghiêng chặt răng nói: “Ok, Tháp Mật Bồng đại ca sẽ không hại em, em gia nhập tổ chức, hiện tại em nên làm thế nào, anh cứ phân phó!”

Tháp Mật Bồng gật đầu nói: “Hiện tại trong Đông Thắng duy nhất phải diệt trừ chính là Trương Bá Uy, chỉ cần người giết hắn, làm cho Đông Thắng phải tuyển long đầu lão đại mới, tổ chức sẽ có biện pháp làm cho người của Đông Thắng ủng hộ người”.

Hoàng Chánh Bư biết giết lão đại là tội kỵ của hắc đạo, nhưng cũng biết đây là tổ chức muốn hắn thể hiện sự trung tâm, Trương Bá Uy là người xảo hoạt ích kỷ, thừa cơ nuốt địa bàn của hắn, lại hãm hại huynh đệ Dã Thú của hắn, cho dù tổ chức không bảo hắn giết, hắn trong tương lai cũng sẽ tìm cơ hội trả thù, làm sao còn có thể do dự, gật đầu nói: “Không thành vấn đề, chờ em dưỡng thương xong sẽ tự tay đi diệt lão hồ ly này”.

Tháp Mật Bồng cùng Hữu Điền Chân Quy lại cùng nhau nở nụ cười, đang lúc cười làm cho Hoàng Chánh Bư ngơ ngác, thì Tháp Mật Bồng chỉ vào một cái rương trong góc nói: “Bư tử, người đi mở cái rương kia xem một chút là cái gì”.

Hoàng Chánh Bư kinh ngạc đi đến cái rương, mở ra vừa nhìn, chỉ thấy bên trong cột một người, miệng bị băng dán kín không thể nói chuyện, trong ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, cả người run cầm cập, lại chính là Trương Bá Uy mà tổ chức muốn hắn đi giết. Hoàng Chánh Bư nhất thời trong lòng chấn động, thầm nghĩ tổ chức này thật sự là quá lợi hại, liền móc súng ra quay đầu lại cười ha hả nói: “Tháp Mật Bồng đại ca, em phục rồi!”

Tháp Mật Bồng mỉm cười gật đầu nói: “Hiện tại đã tới vùng biển quốc tế rồi...”

162. Chương 162: Thật Sự Là Một Tai Họa .

Bởi vì mấy ngày cũng không thấy bóng dáng Trương Bá Uy, người của Trương gia rốt cuộc cảm thấy không đúng, sau khi tìm tất cả những nơi mà Trương Bá Uy có thể tới mà không có kết quả, cuối cùng chỉ có thể hướng tới cảnh sát mà cầu trợ giúp. Mà một thời gian sau đó, Đông Thắng đột nhiên tuyển ra Hoàng Chánh Bư mà tất cả mọi người đều tưởng rằng đã chạy trốn làm đại long đầu, điều này làm cho hắc đạo và cảnh sát Hongkong đều rất khiếp sợ. Mọi người cơ hồ có thể khẳng định Trương Bá Uy mất tích cùng Hoàng Chánh Bư có liên quan, đoán được Trương Bá Uy rất có thể đã bị hại, nhưng vì cảnh sát hiện tại không phát hiện thi thể Trương Bá Uy, tạm thời chỉ có thể làm thành án mất tích, không thể làm gì được Hoàng Chánh Bư.

Cảnh sát vốn định mượn án ở tại phố mỹ thực Cửu Long giam giữ Hoàng Chánh Bư trước, nhưng lập tức đã có người chủ động tác động đến án, chỉ có thể để cho hắn bảo lãnh. Dù sao tại phố mỹ thực Hoàng Chánh Bư cũng là bị người khác đánh, không đủ thương người khác, cho dù không ai thay hắn gánh trách nhiệm, cũng không có thể giam giữ hắn trong thời gian dài.

Hoàng Chánh Bư sau khi làm đại long đầu Đông Thắng, tác phong cũng sửa đổi lớn, cũng không đi đoạt địa bàn giống như trước kia, mà là phát thiệp mời, mở tiệc rượu, xã đoàn lớn nhỏ ở Hongkong đều bị yêu cầu tham gia, ngay cả Hưng Nghĩa An cũng không ngoại lệ. Bất quá Hạng Hoa Cường cùng Mã Sĩ Kiệt cũng không tham dự, phái người đi thay. Hoàng Chánh Bư tại yến tiệc công bố muốn cùng các xã đoàn chung sống hòa bình, cũng hướng tới các xã đoàn đã đắc tội trước kia xin lỗi, làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc, không biết hắn nói là thật hay giả, bất quá thời gian sau đó, Hoàng Chánh Bư cơ hồ không phải ở tại Macao đánh bạc, thì cũng đến quán bar chơi đùa hưởng lạc, một bộ dáng đắc chí tự mãn, quả thật phi thường an phận.

Đảo mắt đã tới lễ mừng năm mới, đó là ngày lễ để cả nhà đoàn tụ, cũng là ngày lễ mà người Hoa coi trọng nhất. Tiêu Vi trở về Thượng Hải cùng cha mẹ mừng năm mới, cha mẹ anh em của Quách Gia Chí cũng trở lại Hongkong, hắn tự nhiên phải về nhà, thuận tiện cùng mẫu thân bàn bạc chuyện Thạch Hiểu Mẫn, mong mẹ ủng hộ.

Thạch Hiểu Mẫn cùng Thạch Lệ từ nhỏ đã sống nương tựa lẫn nhau, tự lực cánh sinh, đã đường thành tâm tính rất tự tôn, cũng di truyền vài phần tính cách ngạo khí của Thạch Thiên, mặc dù biết Quách Gia Chí đối với nàng là thật tâm, nhưng lần trước tại tiệc sinh nhật của hắc thái độ của Quách Bình Liêm làm cho Thạch Hiểu Mẫn cảm thấy rất không được tự nhiên, cho nên tạm thời không muốn cùng Quách Gia Chí cùng nhau về Quách gia gặp mẹ hắc, càng sẽ không đi Quách gia mừng năm mới, chỉ muốn ở cùng Thạch Lệ và Thạch Thiên.

Thạch Thiên đã không nhớ rõ mình đã bao nhiêu năm chưa từng có lễ mừng năm mới, bởi vì đời trước hắc ở nước ngoài, khi đó tin tức không nhanh chóng, người trong tòa thành đối với văn hóa Trung Quốc cũng không biết, bản thân Thạch Thiên bởi vì không có thân nhân, trong đầu đối với lễ mừng năm mới cũng không quan tâm, nên cũng không nói với người hầu trong tòa thành về chuyện này, cho nên đời trước cũng không có tổ chức năm nào cả.

Khi Thạch Hiểu Mẫn đem một bộ đường trang làm lễ vật tân niên đưa cho Thạch Thiên, lại bắt hắc mặc vào, mới làm cho hắc nhớ tới có một ngày lễ như vậy. Dù sao đã mấy trăm năm không có người thân cùng hắc ăn lễ mừng năm mới, trong lòng cũng không khỏi cảm khái ngàn vạn lần, dưới sự kích động đem bộ đường trang màu đỏ tươi mặc lên trên người.

Bình thường Thạch Thiên ăn mặc phi thường tùy tiện, gần như là lôi thôi, nên đã đem vẻ bề ngoài tuấn mỹ của hắc che dấu đi không ít. Lúc này sau khi mặc bộ đường trang lên, có vẻ càng thêm đẹp trai, ra dáng công tử con nhà giàu, lại càng trẻ ra vài phần. Thạch Thiên nhìn bản thân trong gương, thầm nghĩ những người khác mấy chục tuổi thì đã già cả, được người tôn trọng, còn mình mấy ngàn tuổi thì lại bị người khác xem là đứa nhỏ, khắp nơi chịu “nhục”, trong lòng không khỏi thở dài, than thở mệnh khổ.

Chị em Thạch Lệ thấy vậy lại trước mắt sáng ngời, lần đầu tiên bị một nam nhân làm cho các nàng sinh ra cảm giác hâm mộ, thầm nghĩ khó trách siêu sao quốc tế như Kim Hình ánh mắt nhìn Thạch Thiên cũng tràn ngập si mê như vậy, thậm chí còn hạ giá đi lấy lòng chị em họ nữa.

Thạch Hiểu Mẫn không nhịn được thở dài nói: “Người thay đổi trang phục một chút, đã ra dáng hơn nhiều, không biết trong tương lai sẽ làm mê đảo bao nhiêu cô gái nữa, ngay cả thần tượng của ta cũng không may mắn thoát khỏi, thật sự là một tai họa mà... Người sau này cũng không được khi dễ thần tượng của ta, ta thấy người bình thường đối với chị ấy cũng không giống thái độ của bạn trai đối với bạn gái”.

Thạch Lệ ý nghĩ trong lòng cũng không khác gì Thạch Hiểu Mẫn, nhưng vẫn cảm giác được Kim Hình cùng Thạch Thiên tuổi chênh lệch quá lớn, ở cùng một chỗ cũng không thích hợp, nói tránh đi: “Chị thấy em đối với Quách Gia Chí thái độ cũng không giống của bạn gái đối với bạn trai. Hay là tự kiểm điểm mình trước đi”.

Thạch Hiểu Mẫn mặt nhất thời đỏ bừng: “Cái... cái gì mà là bạn trai, em còn chưa đồng ý hắc là bạn trai mà!”

Thạch Lệ cười nói: “Chị còn không hiểu em sao? Em nếu trong lòng không có hắc, ngược lại sẽ không giống đối với hắc như hiện tại, có đôi khi thật có điểm nhìn không được, thì chị đã không nói với em. Em khi bé không phải thích nhất là chuyện công chúa Lọ Lem sao? Quách Gia Chí sinh ra cũng không khác gì Hoàng tử, đối với em tốt như vậy, thậm chí không tiếc mà bỏ qua phần gia sản để như trở bàn tay, so với Hoàng tử đối với nàng Lọ Lem còn muốn chân thành hơn, em còn muốn gì nữa?”

Thạch Thiên cười nói: “Ví dụ này của cô cũng không đúng, hắc thì tính là Hoàng tử chó má gì, Hiểu Mẫn cũng không phải là Lọ Lem gì đó, các cô so với công chúa còn muốn tôn quý hơn ngàn vạn lần. Có thể được Hiểu Mẫn để mắt tới là phúc khí của tiểu tử này, hắc mới là Lọ Lem thì có. Về chút gia sản đó thì tính là gì? Chỉ cần hắc hầu hạ cho Hiểu Mẫn vui vẻ, lão tử có thể cho hắc gấp mười”.

Thạch Hiểu Mẫn đỏ mặt mắng: “Ai cần người cho hắc tiền, người giữ lại để kiếm vợ đi”.

Các nàng sớm phát giác hắc cũng không phải là Thạch Thiên trong tưởng tượng của các nàng ban đầu, nếu không thì làm sao có thể tùy tiện đưa ra trang sức giá trị cả triệu USD cho Thạch Hiểu Mẫn, hơn nữa Thạch Thiên một thân bản lĩnh này nếu thật sự là gia truyền, cha mẹ hắc chẳng phải là càng lợi hại sao, làm thế nào có thể dễ dàng chết vì chiến tranh ở Châu Phi. Bất quá các nàng cảm giác được Thạch Thiên có thể có nỗi khổ, nếu hắc đã không nói, các nàng cũng không hỏi hắc.

Thạch Thiên nói các nàng nghe cũng có chút phóng đại, tài sản Quách gia cũng cả chục triệu USD, nếu như tương lai chia cho con cái, thì cũng là một con số khổng lồ, càng đừng nói là gấp mười.

Các nàng cũng không biết Thạch Thiên thật ra ban đầu cũng không muốn giấu diếm bí mật của mình, thậm chí còn muốn cho hai chị em biết, từ nay về sau không xem hấn là đứa nhỏ nữa, mỗi ngày gọi hấn là “lão tổ tông”. Chỉ là chính hấn cũng thấy rất khó tin, biết các nàng cũng sẽ không tin tưởng, muốn tìm cơ hội từ từ để cho các nàng tiếp nhận sự thật.

Hiện tại Thạch Thiên mặc dù cảm giác được cũng không phải là lúc nói cho các nàng mình là “tổ tông”, nhưng cũng có thể làm cho các nàng tiến thêm một bước hiểu rõ mình hơn.

163. Chương 163: Hắc Vũ Tán .

Sau khi quyết định chủ ý, Thạch Thiên vì vậy nói: “Chúng ta đừng quản tới chuyện của nhà người khác, ta quả thật cũng đã lâu không cùng người nhà ăn lễ mừng năm mới, năm nay nhất định phải tổ chức một lần”.

Thạch Lệ cười nói: “Tốt lắm! Cậu muốn ăn món gì? Tôi chuẩn bị vật liệu trước”.

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Mọi người không cần chuẩn bị, để ta tự lo”.

Thạch Hiểu Mẫn cười giấu nói: “Được sao, hôm nay đòi làm người tốt sao, có thể làm được thứ gì tốt đây? Tôi cũng không muốn bị cậu làm cho chết đói vào tối 30”.

Thạch Lệ trừng mắt nhìn Thạch Hiểu Mẫn một cái rồi nói: “Đại lễ mừng năm mới, đừng nói những lời này” rồi hỏi tiếp Thạch Thiên: “Cậu muốn tổ chức tiệc tất niên sao? Mặc dù như vậy cũng được, nhưng chúng ta vẫn thích ở nhà tự nấu, như vậy mới có không khí lễ mừng năm mới, nhà chúng ta mười mấy năm qua năm nay tính là nhiều người nhất, hấn là náo nhiệt hơn một chút”.

Thạch Thiên cười thần bí nói: “Không sai, là muốn ở nhà náo nhiệt một chút”.

Thạch Hiểu Mẫn vỗ tay nói: “Đúng đúng, nên náo nhiệt một chút, cũng gọi chị Kim Hinh tới luôn!”

Thạch Lệ do dự cau mày nói: “Người ta đâu phải là người nhà của mình? Đừng có nhiều chuyện”.

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Nghe chị Kim Hinh nói người nhà chị ấy toàn bộ đều đã di dân đến Canada, chỉ còn một mình chị ấy ở Hongkong” rồi lại chỉ vào Thạch Thiên cười nói: “Tiểu tử này hiện tại còn không phải là người nhà của chị ấy sao! Nhanh một chút đi hỏi chị Kim Hinh vào lễ mừng năm mới ở Hongkong hay là đi Canada, nếu ở tại Hongkong đón năm mới thì mời chị ấy tới luôn, cũng không thể mặc kệ chị ấy được” Xem ra Kim Hinh tiếp cận Thạch Hiểu Mẫn, sau khi xưng chị gọi em thì có tác dụng rất lớn.

Thạch Thiên cũng không có nghe Kim Hinh nói chuẩn bị đón năm mới ở đâu, thậm chí dẫn nàng đi cùng cũng không sao, dù sao mình cũng đang chuẩn bị đi tìm người của Thiên Thạch thành bảo, thuận tiện hỏi nàng một chút cũng tốt. Kim Hinh ngoài miệng mặc dù chưa từng trách Thạch Thiên đối với nàng không đủ chăm sóc cùng quan tâm, nhưng Thạch Thiên từ thần thái của nàng có thể nhìn ra. Vì vậy ăn cơm tối xong liền chào hai chị em, đi tới khu nhà trên đỉnh núi.

Kim Hinh hiện tại đã rất ít đóng phim, cho dù là chụp ảnh cũng tận lực yêu cầu làm việc ban ngày. Buổi tối cơ hồ đều ở tại khu nhà trên đỉnh núi chờ Thạch Thiên xuất hiện, hấn cũng đã lâu chưa ghé qua. Thạch Thiên sau khi trở lại khu nhà cao cấp thì gọi ngay cho Braid vẫn đang ở tại Hongkong, muốn hấn lập tức tới. Mới vừa cúp điện thoại, Kim Hinh mặc một bộ váy ngủ màu đỏ nghe được tiếng của Thạch Thiên, từ trong phòng ngủ vọt ra, giống như một đám mây đỏ chạy vội xuống, vọt vào trong lòng Thạch Thiên.

Thạch Thiên ôm Kim Hinh ngồi tại ghế sofa *** cười nói: “Nhìn bộ dáng cấp bách của em kìa, lão tử nếu đã trở về, hiển nhiên là sẽ tới tìm em mà”.

Kim Hinh nghe xong lời này trông ngược gia tốc, mặt ửng đỏ càng lộ vẻ kiều diễm, cũng không phản bác, ngược lại nói: “Người ta rất nhớ anh mà!”

Thạch Thiên hỏi: “Em đón năm mới ở tại Hongkong sao?”

Kim Hinh nhất thời có chút kích động, run giọng nói: “Tại... tại đây!”

Thạch Thiên thấy ánh mắt nàng, trong lòng cũng có chút áy náy nói: “VẬY em nếu không có sắp xếp gì khác, thì cùng dự lễ đón năm mới với anh”.

Kim Hinh kích động không nhịn được nước mắt chảy xuống, bình thường cảm thấy mình chỉ là một con búp bê của Thạch Thiên, hôm nay lần đầu tiên cảm thấy hấn chính thức đem mình đặt ở trong lòng. Hiện tại cho dù không muốn đón lễ mừng năm mới ở tại Hongkong, thì cũng nhất định phải lưu lại, vội liên tục gạt đầu, ôm chặt lấy Thạch Thiên mà hôn lên môi.

Thạch Thiên trong lòng thầm than, xem ra mình ở trong lòng Kim Hinh địa vị đã không thể xóa nhòa, không khỏi có chút lo lắng, nhất thời không biết sau này đối đãi với nàng cùng những người phụ nữ khác mà mình có quan hệ như thế nào. Nhưng nhất thời dục hỏa đã bị đôi môi nóng bỏng của Kim Hinh đốt lên, làm cho hấn tạm thời quên sự phiền não làm cho các nam nhân khác đều hăm mộ muốn chết đi được, ôm lấy Kim Hinh từ ghế sa *** đứng lên, nhảy lên phòng ngủ của mình ở trên lầu...

Tiêu Vi đã trở về Thượng Hải, hôm nay Kim Hinh chỉ có thể một mình “ứng chiến” Thạch Thiên, mặc dù Thạch Thiên động tác đã ôn hòa so với bình thường rất nhiều, nhưng sau một phen mây mưa, Kim Hinh sau nhiều lần đạt cao trào thì cả người đã mềm nhũn ra, không còn khí lực để xuống giường.

Thạch Thiên tinh thần vẫn hưng phấn như cũ, cảm giác cả người thư thái, xuống giường mặc áo ngủ đi xuống lầu.

Braid sớm đã chờ ở trong phòng khách dưới lầu, thấy Thạch Thiên xuống vội vàng đứng dậy hành lễ nói: “Chủ nhân, người tìm tôi đến có gì phân phó?”

Thạch Thiên bảo hấn ngồi xuống rồi nói: “Đừng khẩn trương, không có chuyện gì lớn, chỉ là sắp tới lễ mừng năm mới, lão tử muốn cùng người nhà náo nhiệt một chút mà thôi, các người ở tại Hongkong cũng tổ chức một buổi tiệc đi, cụ thể các người cứ an bài, không nên quá long trọng, chỉ cần náo nhiệt là được... chỗ thì cũng có thể ở đây”.

Braid mừng rỡ, đây là lần đầu tiên chủ nhân muốn cùng bọn họ cùng nhau đón năm mới, vội nói: “Chủ nhân xin cứ yên tâm, Braid nhất định sẽ đem việc này an bài thỏa đáng, bất quá nơi này hơi nhỏ một chút, có thể dời tới tòa nhà New Territory’s hay không?”

Thạch Thiên kinh ngạc nói: “Ồ bên kia đã xây xong rồi sao? Nhanh vậy sao?”

Braid giải thích: “cũng không phải, bất quá sau khi mua lại từ Quách gia thì cũng không hủy hết các kiến trúc cũ, chỉ sửa lại mà thôi, cho nên hiện đã xong, chứ còn nếu kiến thiết hết lại thì cũng phải nửa năm chưa chắc đã xong”.

Thạch Thiên cũng không quan tâm là đón năm mới ở đâu, biết tòa nhà của Quách gia so với khu nhà ở đỉnh núi thì lớn hơn nhiều, cho dù đem hết người của Braid trên khắp thế giới tới cũng không sao, nên gật đầu nói: “Cũng tốt, như vậy càng náo nhiệt, dẫn hết người tới dự đi”.

Braid nói: “Cũng chỉ còn hai ngày, tôi hiện phải đi an bài, chủ nhân còn chuyện gì khác phân phó không?”

Thạch Thiên vừa định bảo hấn rời đi, đột nhiên nghĩ tới một chuyện hỏi: “Trong thành này có cô gái nào tu vi ngang với người không?”

Braid ngẩn ra hỏi: “Nữ? Chủ nhân nói chính là công phu mà ngài truyền thụ cho thành bảo?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Không sai.”

Braid nói: “Nữ trong thành bảo học công phu chủ nhân lưu lại, tu vi cao nhất chính là Li, bất quá nàng vẫn ở bên cạnh tổ gia gia, chủ nhân nếu có chuyện gì cần nữ có tu vi cao để làm thay ngài, tôi lập tức gọi nàng đến Hongkong”.

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Li ta đã gặp, tu vi của nàng cũng không cao bằng người và Pirnie, ta cũng không có việc gì cần phụ nữ đến làm, chỉ là tùy tiện hỏi thôi, người cứ đi làm việc của người đi”.

Braid trong lòng kỳ quái, bất quá cũng không dám hỏi Thạch Thiên tại sao hỏi hấn vấn đề này, trong lòng lại chỉ nghĩ đến an bài lễ mừng năm mới cho chủ nhân thế nào, vội vã đứng dậy cáo từ.

164. Chương 164: Sợ Sao?

Vì bảo vệ sự an toàn của Samantha, dưới sự thỉnh cầu của Thạch Lệ, Thạch Thiên hiện tại mỗi ngày vẫn đi làm tại tạp chí. Bởi vì tối hôm qua Kim Hinh thật sự là chịu không được, Thạch Thiên cũng không có tận hứng, vừa vào tạp chí liền mỉm cười đầy “thâm ý” với mấy nữ người mẫu, sau đó đi vào gian phòng nghỉ nhỏ của hắn.

Mấy nữ người mẫu này hiển nhiên trong lòng hiểu rõ, hai người trong đó lập tức hết sức phấn khởi theo sát sau Thạch Thiên vào phòng, vừa đóng cửa lại đã nhào tới trên người Thạch Thiên.

Thạch Thiên mới ôm chầm lấy các nàng muốn động thủ, ngoài cửa đã vang lên tiếng giày cao gót, sau đó vang lên tiếng đập cửa rầm rầm. Thạch Thiên đã nghe ra là ai đến gõ cửa, buông nữ người mẫu ra, vỗ vỗ hông nàng ra hiệu đi ra mở cửa.

Người mẫu kia tưởng là nữ người mẫu khác muốn đến phá đám, có chút không tình nguyện, nhưng không muốn đi ngược lại ý của Thạch Thiên, để tránh sau này bị thất sủng, đứng dậy đi ra mở cửa, chờ thấy rõ người gõ cửa là ai, thất kinh, không nhịn được thất thanh hô lên: “Samantha tiểu thư...”

Người mẫu khác ở trên giường cũng vội vàng từ trong lòng Thạch Thiên vùng ra, cùng nữ người mẫu ra mở cửa đổ mặt chạy ra ngoài.

Samantha vẻ mặt nghiêm túc đi vào phòng, trừng mắt nhìn Thạch Thiên lạnh lùng nói: “Đứng dậy”.

Thạch Thiên cũng trừng mắt nhìn nàng ta nói: “Lão tử không muốn đứng dậy”.

Samantha tức giận đến bộ ngực cao vút phập phồng không ngừng, có chút rung động, thấy vậy Thạch Thiên vốn đã dục hỏa khó nhịn trong đầu lại hiện ra một màn ướt át với nàng ta trong tầng hầm hôm đó, nhất thời miệng lưỡi khô khan, quần nhô cao lên, vội vàng nhắm mắt lại thẳm vạt Thanh Tâm quyết.

Samantha gặp hắn nhìn mình lại nhắm hai mắt lại, đối với nữ người mẫu lại không cự tuyệt, trong lòng xuất hiện sự bi phẫn, có chút mất khống chế đi đến trước giường lấy tay đánh Thạch Thiên, trách mắng: “Cậu đứng dậy... tôi muốn đi ra ngoài”.

Thạch Thiên tiện tay thuận thế hất lên, Samantha nhất thời mất thăng bằng, nương theo tiếng thét chói tai ngã xuống giường, Thạch Thiên xoay người đè lên trên người nàng, hung tợn nói: “Sáng sớm đã tới phá hư chuyện tốt của lão tử, còn dám động thủ với lão tử, cô cho rằng làm chủ biên là lão tử phải cho cô mặt mũi, gọi là tới sao? Chọc giận lão tử, mượn cô tới thay các nàng”.

Samantha trống ngực nhất thời gia tốc, mặt đỏ bừng, nghĩ muốn đẩy Thạch Thiên ra, nhưng cảm giác được phía dưới bị một vật đội lên, toàn thân nhất thời tê dại, tay cũng nâng không lên được, đành nói chi là đẩy hắn ra, run giọng nói: “Cậu... cậu không phải đã nói đối với tôi không có hứng thú sao?”

Thạch Thiên cười lạnh nói: “Cho nên cô tốt nhất đừng vào lúc lão tử muốn sung sướng mà đến quấy rối, Lão Tử đang lúc cao hứng thì cũng mặc kệ có cảm thấy hứng thú hay không, hừ hừ!”

Samantha run giọng nói: “Cậu... cậu dám...”

Thạch Thiên ha hả cười nói: “Lão tử còn có chuyện gì mà không dám làm sao?” nói xong lấy tay nâng cằm Samantha lên, làm bộ muốn hôn môi nàng.

Samantha “ứ” lên một tiếng khê, thân thể nhẹ nhàng run rẩy, nhưng nhắm hai mắt lại, phảng phất như đang chờ đợi Thạch Thiên hôn môi nàng.

Thạch Thiên không khỏi ngẩn ra, hắn thật ra là đang hù dọa Samantha, muốn cho nàng sau này không dám chạy vào trong phòng phá hỏng chuyện tốt của hắn nữa. Hắn sau khi trải qua chuyện Hạng Hồng, mặc dù đối với ánh mắt của mình sinh ra hoài nghi, nhưng có thể khẳng định Samantha quả thật là xử nữ, bởi vì hắn đã thấy qua Samantha cơ hồ là lộ ra trọn vẹn. Hiện tại hắn đối với Hạng Hồng lòng vẫn còn sợ hãi, lo lắng sẽ có phiền toái, làm sao có thể lại dính với Samantha. Phụ nữ xuất chúng giống như Samantha, tuổi gần ba mươi mà vẫn là xử nữ, điều này nói rõ nàng không phải dạng trước kia đối với nam nhân không có hứng thú giống như Hạng Hồng, chính là đối với việc này cực kỳ coi trọng.

Hiện tại xem phản ứng của Samantha dưới thân trần, tựa hồ đối với nam nhân đã có hứng thú, Thạch Thiên làm sao còn dám đi trêu chọc, ho khan một tiếng, giả dạng ra bộ dáng rất hung ác, trừng hai mắt hung tợn hỏi: “Sợ rồi sao?”

Samantha vẫn đang nhắm chặt mắt lại, không có trả lời, cổ cùng với phần ngực lộ ra ngoài đã biến thành một màu ửng đỏ, cái trán cùng mũi nhỏ xinh đẹp đã rịn ra một tầng mồ hôi, miệng khẽ hé nhẹ nhàng thở, tựa hồ chưa từng nghe Thạch Thiên nói cái gì.

Thạch Thiên thấy thế vội vàng từ trên người nàng lăn xuống, xấu hổ nói: “Lão tử đã nhìn ra cô đã sợ, sau này còn dám phá hư chuyện tốt của lão tử, thì sẽ thật không khách khí. Hiện tại cô thay lão tử đi tìm hai cô nàng mới vừa rồi kia trở về, hôm nay tạm thời sẽ bỏ qua cho cô”.

Nhưng Samantha vẫn nằm ở trên giường thở hổn hển, Thạch Thiên thấy vậy da đầu muốn bùng nổ, không biết làm sao cho tốt, trong khi hắn đang nghĩ muốn ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách mà chạy đi, thì Samantha rốt cuộc mở mắt ra ngồi dậy, bất quá không có theo Thạch Thiên phân phó mà rời đi, lại nghiêng rằng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hắn.

Thạch Thiên gãi gãi da đầu muốn bùng nổ mà hỏi: “Còn không đi? Lão tử sẽ... sẽ thật không khách khí đâu”.

Samantha đột nhiên như nổi điên hét lên một tiếng, kéo cánh tay của Thạch Thiên qua, hung hăng cắn xuống.

Thạch Thiên không có trốn đi, cũng không có vận công hất văng hàm răng của nàng ra, trong lòng chỉ âm thầm kêu khổ, ngàn năm qua không biết đã bị bao nhiêu cô gái cắn hắn như vậy, các cô gái này toàn bộ đều đối với Thạch Thiên vừa yêu lại vừa hận, hơn nữa nguyên nhân đều là vì yêu mà sinh hận, hắn rất quen thuộc cảm giác này. Hiện tại vẻ mặt của Samantha so với các cô gái trong trí nhớ cắn hắn thì không sai biệt lắm, thậm chí chẳng lẽ nàng cũng đối với mình vì yêu mà sinh hận sao? Lão tử cũng chưa từng có tình cảm qua lại gì với nàng ta mà, không khỏi đứng ngẩn ra.

Samantha hung hăng cắn một hồi, lại phát hiện không cắn thủng được da thịt của Thạch Thiên miếng nào, sau khi buông ra thì chỉ có hai hàng dấu răng thật nhỏ, đảo mắt đã khôi phục như thường, không khỏi vừa kỳ quái vừa tức giận, bất đắc dĩ buông cánh tay Thạch Thiên ra, vẫn trừng mắt nhìn Thạch Thiên, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Thạch Thiên vội nhảy xuống giường nói: “Không muốn thay lão tử đi gọi người thì nói, không cần phải cắn người chứ, quên đi, lão tử không cùng so đo với cô, tự mình đi gọi” nói xong đã chuồn mất ra ngoài.

Samantha vội vàng cũng nhảy xuống giường, kéo Thạch Thiên đang mở cửa lại hô: “Cậu không được chạy”.

Thạch Thiên đỏ mặt nói: “Ai mà chạy, lão tử phải đi tìm người, một lát sẽ trở lại. Cô cũng đừng ở lại chỗ này, trở ngại lão tử sung sướng, mặc dù lão tử không quan tâm, nhưng cô ở chỗ này thì các cô nàng kia cũng không dám vào. Không bằng nơi này cấp cho cô, phòng làm việc của cô cấp cho lão tử dùng?”

Samantha trách mắng: “Nghĩ hay lắm, hiện tại tôi muốn đi trường học giảng bài cho học sinh”.

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Cô đi là được rồi, nơi này cũng không phải trường học, mà tôi cũng không phải là học sinh, chạy tới đây là phiền tôi làm gì chứ?”

Samantha cười lạnh nói: “Đừng quên chức trách của cậu hiện tại là gì!”

Thạch Thiên nhớ tới mình đã đáp ứng Thạch Lệ mấy ngày này làm vệ sĩ cận thân bảo vệ cho Samantha, thở dài nói: “Mẹ kiếp, cô cũng không phải đi làm giáo viên chứ, muốn đi giảng ở lớp nào...”

Samantha đắc ý nói: “Chuyện này cậu không xen vào, làm tốt công việc của mình là được” nói xong sửa sang lại quần áo, ngẩng đầu đi ra ngoài.

Thạch Thiên đối với lời hứa của mình cơ bản đều thực hiện, đặc biệt đây là chính mình đáp ứng Thạch Lệ, chỉ có thể thở dài mà đi theo sau Samantha.

165. Chương 165: Trước Nữa, Trước Nữa, Trước Trước Trước Đó Nữa...

Nghĩ không ra trường học mời Samantha tới giảng lại là trường Khoa học Kỹ thuật Long Loan mà Thạch Thiên từng đi học, là vì bộ giáo dục sắp xếp đưa các chuyên gia từng ngành tới để phát triển định hướng nghề nghiệp tương lai cho các học sinh.

Thật trường Khoa học Kỹ thuật Long Loan đã sớm yêu cầu Samantha tới giảng, Samantha cũng đã sớm đáp ứng, nhưng lại vừa lúc gặp phải án kia, cho nên mới kéo dài cho tới bây giờ.

Trường học mặc dù đã nghỉ học kỳ được mấy ngày, nhưng Samantha trước là người mẫu nổi tiếng thế giới, hiện tại là nhân vật đại biểu cho giới thời trang, điều này trong mắt các nữ sinh địa vị cực kỳ cao, thậm chí vượt qua cả các nhân vật siêu sao thần tượng trên thế giới.

Tâm lý thích đẹp con người ai cũng đều có, đặc biệt là các nữ sinh, đương nhiên đều muốn hiểu rõ thêm đối với thời trang, trở thành một phần tử đi ở bên lề của nó. Cho nên tuy trường học đã nghỉ học kỳ, nhưng đại bộ phận sinh viên vẫn vẫn tới trường, ngồi chật kín cả một giảng đường dung lượng hơn năm trăm người, lại vẫn có không ít người phải đứng.

Hơn nữa trong đó có quá nửa số người ngành học cũng không có liên quan gì tới thời trang, ngay cả học sinh trung học cũng tới không ít, nam sinh lại chiếm phần lớn, nhưng cơ bản đều là hâm mộ sắc đẹp của Samantha mà đến, cùng những người ngồi ở đây không nhiều thì ít cũng có quan hệ.

Thạch Thiên từ khi rời trường học cũng không có trở lại, mặc dù hần thời gian ở chỗ này học cũng rất ngắn, nhưng khi trở lại cũng có chút cảm khái. Dưới sự dẫn dắt của một giáo viên, Thạch Thiên cùng Samantha đi vào giảng đường, trong giảng đường nhất thời vang lên từng trận tiếng vỗ tay, tiếng gào thét, trong đó thanh âm vang dội nhất lại làm cho Thạch Thiên thất kinh, tim muốn ngừng đập, bởi vì người nọ hô lại chính là tên của hắn, hơn nữa thanh âm này hắn cũng quen thuộc, không cần đi xem cũng đã biết chính là Hạng Kiều cực kỳ phiền phức.

Samantha cũng nghe được có người cao giọng hét lớn tên Thạch Thiên, không tự chủ mà nhìn qua, chỉ thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp tóc dài nhuộm vàng đang chạy vội về phía Thạch Thiên, đợi khi thấy rõ mặt mới phát hiện cô gái này mình cũng quen, là tam tiểu thư Hạng gia, lại nhìn Thạch Thiên thì phát hiện hần thần sắc giống bối rối lại giống như căm tức, quay đầu chạy ra ngoài.

Samantha cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ Thạch Thiên không phải quen với Đại tiểu thư Hạng gia là Hạng Hồng sao, tựa hồ quan hệ cũng không tệ lắm, sao lại nhìn thấy em của nàng ta lại quay đầu bỏ chạy? Chẳng lẽ tiểu tử này đối với cô gái xinh đẹp này đã làm chuyện gì xấu chẳng? Nhớ tới “chuyện xấu” mà Thạch Thiên đã làm cùng với mấy người mẫu ở tại tạp chí, trong lòng cũng không thoải mái.

Hạng Kiều ở trong trường học cũng là người nổi tiếng, sinh viên đại học không nhận ra Thạch Thiên thì tưởng rằng hắn đã đắc tội với Hạng Kiều, Hạng Kiều tìm hắn trả thù, phỏng chừng bị đuổi theo nhất định phải chịu khổ dưới độc thủ của Hạng Kiều. Mà học sinh trung học người biết Thạch Thiên thì biết rõ Hạng Kiều thích hắn. Trước kia khi Thạch Thiên còn ở trường học, cũng thường xuyên chứng kiến Hạng Kiều cùng hai ma nữ khác cùng hắn dây dưa, mà hắn lại không chút thương hương tiếc ngọc nào, đối với ba cô gái xinh đẹp này vừa đánh vừa mắng chửi, chỉ không nghĩ tới Thạch Thiên đã rời trường học lâu như vậy, Hạng Kiều vẫn còn tình cảm với hắn, vừa nhìn thấy đã chạy đến, cảm thấy buồn cười, thầm nghĩ thật sự là ác nhân tự có ác nhân trị.

Người trong giảng đường đều nghị luận, nhất thời có chút nhốn nháo, giáo viên dẫn Samantha tới vội lớn tiếng yêu cầu mọi người yên tĩnh lại, mời Samantha lên giảng bài.

Hạng Kiều khi đuổi theo ra tới đường, thì đã không còn thấy bóng dáng của Thạch Thiên, nhưng nàng thật vất vả mới nhìn thấy Thạch Thiên một lần, đương nhiên không chịu bỏ qua, vừa chạy vừa gọi lớn: “Thạch Thiên chết tiết... ra đây... ngươi là rùa rút đầu vương bát đản... nhanh ra đây cho lão nương!” nhưng sau khi chạy quanh một hồi, gọi hồi lâu vẫn không gặp Thạch Thiên đi ra.

Nàng cũng biết tốc độ chạy trốn của Thạch Thiên kinh người, thầm nghĩ mình khẳng định là đuổi không kịp hắn, quýnh lên mà khóc, hướng lên trời ghen ngào nói: “Thạch Thiên chết tiết... ngươi là rùa rút đầu

vương bát đản... người không phải là nam nhân, hu hu... chỉ biết trốn... giống như rùa rút đầu... rùa chết tiệt... hu hu...”

Đang vừa mắng vừa khóc, phía sau truyền đến một thanh âm tức giận: “Lạn hương tiêu, cô mắng đủ chưa”.

Hạng Kiều xoay người lại nhìn, Thạch Thiên đang trừng mắt nhìn nàng, vội vàng xông tới bắt lấy tay áo của Thạch Thiên, sợ hắn lại chạy mất, tay kia nắm lại quơ lên, tựa hồ muốn đánh Thạch Thiên mấy cái cho hết giận, nhưng bị Thạch Thiên trừng mắt, nắm tay liền thả xuống cũng chộp vào trên tay áo của Thạch Thiên.

Nhớ tới mình từ nhỏ đến giờ cũng chưa bao giờ vì một nam nhân mà khóc như vậy, dưới sự ủy khuất vừa có chút tức giận, áp mặt vào trên cánh tay của Thạch Thiên, đem nước mắt nước mũi toàn bộ lau ở trên tay áo hắn, sau đó nói: “Anh... anh đã đi ra, em đương nhiên sẽ không mắng nữa...” nói đến nửa câu sau sắc mặt ửng đỏ, thanh âm biến nhỏ, ánh mắt lại càng đáng thương, đã có vài phần ôn nhu khó được.

Thạch Thiên mới vừa rồi thật ra vốn không chạy xa, hắn dù sao cũng không phải chân chính là người vô tình, thấy Hạng Kiều tâm tình kích động, khóc hết sức bi thiết, thầm nghĩ nàng dù sao cũng là em của Hạng Hồng, sợ nàng gặp chuyện không may hoặc ngã bệnh, cho nên mới hiện thân ra. Bị lau một tay áo nước mắt nước mũi có chút bức tức, nhưng thấy dáng vẻ ôn nhu đáng thương của nàng ta, cũng có chút động tâm, nhất thời quên đi mắng nàng, thở dài nói: “Cô sao lại tới làm phiền lão tử? Lão tử cũng đâu có nợ gì cô”.

Hạng Kiều nói: “Anh chính là nợ em!”

Thạch Thiên bực mình nói: “Phì! Lão tử lúc nào thì nợ cô?”

Hạng Kiều cúi đầu, hai mắt xoay chuyển rồi ôn nhu nói: “Anh... anh kiếp trước nợ, còn có kiếp trước nữa, tốt nhất là kiếp trước nữa cũng thiếu...”

Thạch Thiên tức giận nói: “Nói nhảm... cô làm sao biết kiếp trước ta thiếu cô?”

Hạng Kiều nghiêng đầu ôn nhu nói: “Vậy anh sao biết kiếp trước không thiếu em? Còn có trước nữa, trước nữa, trước trước trước đó nữa...” giọng điệu hết sức khẳng định, tựa hồ nói xong chính mình cũng tin, đắm chìm trong nhu tình mật ý, thân thể mềm nhũn tựa vào trên cánh tay của Thạch Thiên, lại bị Thạch Thiên vung cánh tay hất văng ra, may mà tay áo vẫn bị nàng giữ trong tay, không có ngã xấp xuống, tuy tức giận nhưng cũng không dám phát tác, biết Thạch Thiên cũng không ngăn gì nàng.

Thạch Thiên từ trong vẻ mặt của Hạng Kiều có thể nhìn ra là nàng đang nói xạo để quán lấy hắn, nhưng lại không tự chủ được bị Hạng Kiều nói mà chìm vào trong dòng hồi ức, đã quên phản bác nàng. Trong tính mạng ngàn năm của hắn, từng quan hệ với vô số cô gái, cũng nhớ không rõ có bao nhiêu, dù sao ít nhất cũng hơn vạn, trong đó không ít cô gái cùng Thạch Thiên sau khi từng có quan hệ, đối với hắn nhớ mãi không quên, vẫn luôn chờ đợi hắn xuất hiện, điều này làm cho Thạch Thiên cảm thấy hết sức áy náy, cảm thấy mình làm cho các nàng chịu thiệt thòi rất nhiều.

Cái này cũng là một trong những nguyên nhân làm cho Thạch Thiên sợ hãi lâm vào trong tình cảm.

Hiện tại biết rõ Hạng Kiều đang nói hươu nói vượn, nhưng nhất thời lại làm cho hắn cảm xúc trời sập bất định, cũng không có nói gì khác. Thạch Thiên không biết người khác có kiếp trước kiếp sau hay không, nhưng hắn phi thường rõ ràng mình có kiếp sau, nếu như các cô gái cũng có kiếp sau, như vậy các nàng hiện tại đang ở nơi nào? Làm sao có thể gặp được?

Chẳng lẽ tiểu cô nương điều ngoa trước mắt này thật sự là một trong số đó sao? Nhớ lại trước đây cũng có một số cô gái có vài phần tương tự nàng ta, nhưng cũng không quán lấy như nàng ta, chẳng lẽ là ông trời bắt các nàng chuyển thế để trừng phạt kẻ bạc tình bạc nghĩa như hắn sao...

Nếu mỗi người đều có kiếp sau, cũng không phải là một điểm cũng không thể có, nhớ tới các cô gái dung nhan bản thân trở nên tiêu tụy, cơ khổ cả đời này, sự áy náy xuất hiện trong lòng, nhưng thật ra hy vọng điều này cũng có thể, thậm chí hy vọng mấy người Kim Hinh, Tiêu Vi, Hạng Hồng cũng đều là các cô gái này chuyển thế.

Hạng Kiều thấy Thạch Thiên ngăn người không nói lời nào, ánh mắt thê lương, trong ánh mắt lại xuất hiện lệ quang, cảm thấy rất kỳ quái, thầm nghĩ mình cũng chỉ là tùy tiện nói, sao lại đem tiểu tử không sợ trời không sợ đất này hù dọa đến khóc, chẳng lẽ hắn kiếp trước thật sự nợ rất nhiều? Nhưng cho dù có kiếp trước, thì ai có thể biết chuyện ở kiếp trước của mình? Thấy vậy có chút không đành lòng, ôn nhu hỏi nói: “Anh làm sao vậy? Tính của em không tốt... thật ra em ... anh giả bộ khóc cũng vô dụng, hù dọa cũng không chạy thoát khỏi em đâu” vốn định an ủi Thạch Thiên vài câu, thừa nhận là mình nói xạo, nhưng sợ Thạch Thiên lại vứt bỏ nàng, nên lập tức sửa lại.

Thạch Thiên phục hồi tinh thần lại, Hạng Kiều nói hắn đương nhiên sẽ không cho là thật, điều đó quá mức hư vô mờ ảo, chỉ là bị câu nói kia làm chạm được nhưng hồi ức mà hắn chôn sâu ở trong lòng, lúc này tâm cảnh cũng đã khác, cũng không muốn đi phản bác lời của nàng, thở dài nói: “Chúng ta mấy tháng không gặp, cô cũng sống rất tốt, đừng giả bộ ra bộ dáng không có lão tử thì sống không nổi có được hay không!”

Hạng Kiều bĩu môi ủy khuất nói: “Em bị bắt buộc, chị em nói em nếu lại đi làm phiền anh, chọc giận anh mất hứng, sẽ đem em tống qua Mỹ học. Anh biết không? Hiểu Lệ cùng Thiển Vi hiện tại một người ở tại Canada, một người ở tại Mỹ, hơn nữa toàn bộ là trường nữ sinh nội trú, cộng thêm mấy nữ vệ sĩ trong coi, so với ngồi tù còn muốn bị thẩm hơn, mỗi lần gọi điện thoại đều khóc trong điện thoại. Đúng rồi, các nàng nhờ em chuyển lời với người, chờ sau khi tốt nghiệp đại học sẽ trở lại tìm anh, sẽ không thay đổi con tim”.

Thạch Thiên nhất thời cảm giác da đầu tê dại, vội nói sang chuyện khác: “Vậy cô sao lại vẫn đuổi theo ta, không sợ chị của cô tống cô đi Mỹ ngồi tù sao?”

Hạng Kiều hắc hắc cười nói: “Em đâu có đi cùng chị, anh không tới tìm em, em cũng không thể đi tìm anh, trừ phi anh tới tìm em trước”.

Thạch Thiên tức giận nói: “Lão tử hôm nay là đưa người khác tới trường, cũng không phải là tới tìm cô”.

Hạng Kiều đắc ý nói: “Em mặc kệ, dù sao cũng là chính anh tới, không phải là em gọi anh tới, người nào tìm ai bây giờ đã không quan trọng, quan trọng là chúng ta đã thấy mặt, hơn nữa là anh chủ động tới, chị của em cũng không thể nói được gì”

166. Chương 166: Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân .

Thạch Thiên đầu nhất thời như muốn phình to lên, trong lòng mắng to Samantha không có việc gì làm hay sao, mà lại chạy tới nơi này giảng bài, làm hại mình lại bị phiền toái nhờ này quẩn lầy. Đối với Hạng Hồng thì rất khen ngợi, biết rõ hắn khổ sở, có thể chủ động trông nom em mình, thật ra hết sức hiểu chuyện. Bất quá cũng là vì Hạng Hồng, Thạch Thiên cảm thấy không thể luôn che dấu Hạng Kiều, xem ra phải cùng Hạng Hồng nói chuyện một lần, để cho nàng tiếp tục trông coi em mình cho tốt, tốt nhất là trực tiếp đưa nàng ta đi Mỹ.

Bởi vì mới vừa rồi Hạng Kiều nói hươu nói vượn một phen, giả thiết đời này kiếp sau làm cho Thạch Thiên có rất nhiều cảm khái, hiện tại không muốn trốn tránh Hạng Kiều, đương nhiên cũng không tiếp nhận nàng, trong lòng Thạch Thiên, nàng ta vẫn là một phiền toái không nhỏ, thầm nghĩ chung quanh nơi này không ai, không thể cùng nàng ở chỗ này mãi, rất dễ sinh chuyện, vì vậy nói: “Cô hôm nay là tới nghe Samantha nói chuyện mà, mau trở về nghe đi, một lát nữa là không còn chỗ ngồi đâu”.

Hạng Kiều cười quỷ dị nói: “Em biết anh hiện tại là vệ sĩ của Samantha tiểu thư, đoán anh có thể đưa cô ta đến trường, cho nên em mới đến, hắc hắc...”

Thạch Thiên trách mắng: “Lão tử chỉ đang bảo vệ cô ta, không phải vệ sĩ của cô ta! Cô... cô buông ta ra đi, lôi lôi kéo kéo còn ra cái thể thống gì, ta không tránh cô là được...”

Hạng Kiều mừng rỡ, đỏ mặt nói: “Giống như người yêu hả...” nhưng vẫn không có buông tay ra.

Thạch Thiên vội la lên: “Phì! Ai mà là người yêu của cô, lão tử chỉ nói không tránh cô, chứ không đáp ứng yêu cô, mau buông tay!”

Hạng Kiều nhất thời vẻ mặt thất vọng hỏi: “Sau này cũng không tránh né em chứ?”

Thạch Thiên tức giận nói: “Đừng dài dòng, lão tử nếu thật muốn tránh cô thì mới vừa rồi cũng không xuất hiện. Cô cho rằng lão tử sợ cô mới tránh cô sao? Lão tử là ngại cô gây phiền toái, có biết không...”

Hạng Kiêu chu miệng nói: “Ồ...”

Thạch Thiên nói tiếp: “Nếu cô sau này vẫn làm cho lão tử cảm thấy phiền, thì sẽ không bao giờ gặp cô nữa, cho dù lần sau không cần thận trọng phải, cô có khóc lòi mắt ếch ra, lão tử cũng không xuất hiện, hiểu chứ!”

Hạng Kiêu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ồ... vậy... vậy anh thế nào mới có thể không chê em phiền hả?”

Thạch Thiên gãi gãi đầu, vẻ mặt đau khổ nói: “Vấn đề này có chút khó trả lời... lão tử thật không biết như thế nào mới có thể không cảm thấy cô làm phiền...”

Hạng Kiêu cả giận nói: “Anh... anh lừa gạt...”

Thạch Thiên trách mắng: “Phì! Lão tử cần phải lừa gạt một tiểu cô nương như cô sao? Cái này chỉ có thể trách bản thân cô rất đáng ghét, cô buông áo của lão tử ra cái đã”.

Hạng Kiêu đem tay áo của hắn nắm càng chặt hơn, không thuận theo nói: “Không được, anh trả lời trước đi”.

Thạch Thiên chỉ vào hai tay của Hạng Kiêu đang nắm tay áo hắn mà nói: “Thứ nhất, chạm mặt thì có thể chào hỏi, không thể động tay động chân lôi kéo, nam nữ thụ thụ bất thân có hiểu không! Nếu điều thứ nhất cũng không đáp ứng, thì sau không cần phải nói nữa”.

Hạng Kiêu đành phải buông tay ra, nhẹ giọng nói thầm: “Tiểu phong kiến...” thật ra trong lòng Thạch Thiên nào có khái niệm nam nữ thụ thụ bất thân gì, hoàn toàn là lấy cớ.

Thạch Thiên giả bộ không có nghe thấy, lại nói: “Thứ hai, đừng đem ta làm người yêu, lão tử chưa muốn lấy vợ”.

Hạng Kiêu ngẩn ra hỏi: “Vậy chờ anh ngày nó đó muốn lấy vợ, em sẽ...”

Thạch Thiên vội vàng cắt ngang lời của nàng: “Mơ tưởng, vĩnh viễn không có ngày đó”.

Hạng Kiêu nghĩ thầm: “Thì ra hắn là người theo chủ nghĩa độc thân. Nghe mẹ nói cha trước kia cũng giống như thế này, đến sau đó mẹ có mang chị, ý nghĩ của cha mới thay đổi... nghĩ tới đây trên mặt nhất thời mắc cỡ đỏ bừng, một lát sau mới nhẹ giọng hỏi: “Vậy hiện tại xem anh là gì?”

Thạch Thiên nói: “Xem ta là trưởng bối đi”.

Hạng Kiêu không thuận theo nói: “Cái này sao được, quá chiếm tiện nghi của em, anh còn không có lớn hơn em mà!”

Thạch Thiên thầm nghĩ: “Cô cho dù gọi là là ông nội, thì chịu thiệt vẫn là ta, bất quá cô nếu kêu ta là ông nội, Hạng Hồng sẽ khó mà xưng hô. Hiện tại cũng không thể để cho Hạng Hồng gọi là ông nội, dù sao lão tử chịu thiệt đã hơn ngàn năm rồi, cũng không ngại thêm một lần, nên thở dài nói: “Vậy... vậy kêu Thiên ca là được rồi...”

Hạng Kiêu cảm thấy gọi “Thiên ca” cũng không tệ, rất nhiều người yêu, tình nhân, thậm chí là vợ chồng cũng xưng hô “ca ca, muội muội”, thậm chí trước tiên cùng Thạch Thiên kéo gần khoảng cách hơn nữa, gọi “Thiên ca” cảm giác cũng rất thân thiết, tương lai nếu thành công “chuyển hình” thành người yêu gì gì đó, thì cũng không cần đổi cách xưng hô, liền gật đầu nói: “Được, Thiên ca thì Thiên ca”.

Thạch Thiên không biết chủ ý trong lòng Hạng Kiêu, tưởng rằng nàng đối với mình quả nhiên chỉ là tâm huyết nổi lên, cũng không thật sự, dưới sự mừng rỡ các điều kiện ngặt nghèo khác cũng không muốn nói, miễn cho người khác cảm thấy mình tính toán chi li, khi dễ một tiểu cô nương.

Cái này cũng không trách hắn nhìn không ra, mặc dù hắn có kinh nghiệm ngàn năm, quen với vô số cô gái, nhưng các cô gái Trung Quốc trước kia đều sinh hoạt trong một xã hội vô cùng khép kín, tư tưởng cùng với hành vi hoàn toàn khác với các cô gái hiện đại. Các cô gái phương Tây trước kia tư tưởng cũng khá thoáng, nhưng chỉ là biểu hiện trực tiếp lớn mật một chút thôi, không có những suy nghĩ như các cô gái hiện đại.

Thạch Thiên tưởng rằng vấn đề cơ bản đã giải quyết, Hạng Kiều đã bị hấn “trấn áp”, tâm tình cũng thoải mái hơn rất nhiều, nhưng vẫn đang sợ nằng dở lại bài “si”, thậm chí hay là tận lực không nên cùng nằng ta ở riêng một chỗ là tốt nhất, phiền toái nhỏ này quá mức xinh đẹp điểm lệ, mỹ nữ nếu vui đùa dụ lưu manh đến, một nam nhân cũng đỡ không được, nhất là người có dục vọng đối với phụ nữ cường thịnh được không thể tự không chế như hấn.

Đang muốn dẫn Hạng Kiều trở về giảng đường nghe Samantha diễn thuyết, thuận tiện thúc giục Samantha nói nhanh lên một chút, để sớm thoát thân, đột nhiên thấy xa xa có một đám ước chừng mười mấy người đi qua, bị vây ở giữa là một người vóc dáng nhỏ bé, lại là Lao Thư, đang ngẩng đầu ưỡn ngực đi đến một tòa nhà cao tầng, không khỏi tò mò hỏi: “Đó chẳng phải là tiểu thử sao, cũng đã được nghỉ hết học kỳ rồi mà, bọn họ đến trường làm gì chứ?”

Hạng Kiều theo ánh mắt Thạch Thiên nhìn qua, ngẩn người, lập tức lớn tiếng nói: “Ai da, em thiếu chút nữa đã quên chuyện này, chúng ta nhanh đi nhà thi đấu xem tiểu thử luận võ...” nói xong đã đưa tay kéo Thạch Thiên đi.

Thạch Thiên lắc mình né tránh quát: “Đã quên đừng lôi kéo rồi sao? Luận võ gì? Tiểu tử này trước kia mỗi ngày đều bị đánh, hiện tại còn có thể cùng người khác luận võ sao?”

Hạng Kiều cười nói: “Không phải anh dạy hấn sao, hiện tại đã là kim bài động thủ hạ của em, có thể một đánh bốn năm người đó”.

167. Chương 167: Tranh Dành Sân .

Thạch Thiên nhớ khi mình vừa tới trường học, quả thật từng ở trong phòng tắm chỉ điểm qua Lao Thư mấy chiêu, nếu chăm chỉ luyện tập cho đến bây giờ, đánh bốn năm người bình thường cũng chỉ như ăn sáng, bất quá nếu là luận võ, như vậy đối phương khẳng định cũng sẽ có công phu, liền hỏi: “Là luận võ gì? Đánh cùng ai?”

Hạng Kiều nói: “Là cùng người của Không thủ đạo quán đại học, chúng ta đi xem một chút chứ? Anh nếu không muốn đi, em cũng không đi, ở đây với anh” trong ánh mắt tràn ngập kỳ vọng, vừa nhìn đã biết nằng rất muốn đi xem náo nhiệt.

Thạch Thiên tức giận nói: “Sao lại là Không thủ đạo, Không thủ đạo quán cũng chạy đến trường học sao?”

Hạng Kiều gật đầu nói: “Ừm, Hongkong hiện nay rất nhiều trường học đều có Không thủ đạo quán, ở ngoài Không thủ đạo quán cũng rất nhiều”.

Thạch Thiên đi về phía nhà thi đấu ở bên kia, thấy không ít người đang chạy tới bên đó, tựa hồ rất náo nhiệt, hấn đối với việc thuyết giảng của Samantha thật sự là không có hứng thú, thậm chí đi xem đánh nhau dường như náo nhiệt thú vị hơn, hơn nữa công phu của Lao Thư là do hấn dạy, mặc dù không tính là đồ đệ của hấn, nhưng cũng muốn xem hấn luyện tập như thế nào, nếu thất bại thì mình cũng thật mất mặt, đặc biệt là với Không thủ đạo của Uy khẩu.

Vì vậy liền gật đầu đáp ứng, cùng Hạng Kiều đi tới nhà thi đấu, vừa đi vừa hỏi: “Tiểu lão thử vì sao lại cùng tiểu uy khẩu luận võ? Đánh chơi thôi hay sao?”

Hạng Kiều nói: “Không phải, là tranh giành sân, tiểu lão thử muốn tại trường học tổ chức một Công phu quán, Không thủ đạo quán trong trường học vừa vặn lại muốn mở rộng, nhưng trong nhà thi đấu cũng chỉ còn một gian còn trống, nên cùng xin với trường học, hiện tại còn chưa biết trường học sẽ phê cho ai dùng, cho nên bọn họ cùng lão thử ước hẹn luận võ, người nào thua thì rời khỏi” tiếp theo cười nói: “Bọn họ cũng không phải là tiểu uy khẩu như anh nói, cơ bản là học sinh Trung Quốc, hiện tại người thích học Không thủ đạo cũng nhiều lắm. Bằng không bọn họ cũng không mở rộng ra như vậy”.

Thạch Thiên mở miệng mắng: “Con mẹ nó, công phu của mình không học, lại đi học Không thủ đạo của tiểu uy khẩu? Bọn họ không biết công phu Trung Quốc là tổ tông của Không thủ đạo sao?”

Hạng Kiều mặc dù cũng không rõ lắm, nhưng vì lấy lòng Thạch Thiên, tự nhiên cũng gật đầu phụ họa theo Thạch Thiên.

Thật ra cái này cũng không có thể trách các học sinh, rất nhiều người học tập Không thủ đạo bởi vì đây là một vận động hạng nhất hiện nay, thậm chí là môn học để giảm béo, chứ không phải là học để đánh nhau. Không thủ đạo quả thật bắt nguồn từ quyền pháp Trung Quốc, nhưng so với quyền pháp Trung Quốc, động tác của nó lại đơn giản dễ học hơn, lại đi kèm với triết lý của Nhật Bản, rất dễ được người ta tiếp nhận, cũng trở thành hạng mục thể dục có tính chất đối kháng.

Mà công phu Trung Quốc môn phái phức tạp quá nhiều, chưởng pháp, quyền pháp, thoái pháp, thập bát ban võ nghệ... kể ra vô số, các loại tuyệt học lại bị các môn phái giữ làm của riêng, không muốn đưa ra ngoài, cho nên công phu chân chính lưu truyền tới nay rất ít. Đây là tư tưởng truyền thống của nhân sĩ võ lâm Trung Quốc từ mấy ngàn năm nay, bọn họ thu đồ đệ cực kỳ nghiêm khắc, cho rằng nếu thu đồ tử không tốt, thì chẳng những gây họa nhân gian, hơn nữa sẽ làm nhục danh vọng bốn môn, kể cả bản thân Thạch Thiên cũng sẽ không tùy tiện đem công phu truyền thụ ra ngoài.

Người mở võ quán nhận môn đồ cũng không ít, nhưng đại đa số võ quán truyền thụ đều là một ít công phu hoa lá bên ngoài, chỉ vì để kiếm chút bạc sống qua ngày, uy lực không lớn, cũng không thực dụng. Hiện tại truyền lưu rộng nhất cũng chính là quyền pháp thông dụng nhất coi như là Thái Cực Quyền. Trong thành phố cơ bản người cao tuổi cơ bản đều tập, nhưng Thái Cực Quyền này cùng Thái Cực Quyền của Trương Tam Phong thì không giống nhau, không hề có uy lực, các lão nhân học nó là bởi vì động tác của nó thông thả, không làm tổn thương đến bản thân, hoàn toàn là vì hoạt động gân cốt.

Mặc dù quốc gia hiện tại cũng đã đem võ thuật làm hạng mục thể dục, nhưng hiện tại võ thuật chú trọng chỉ là chiêu số bề ngoài, rất ít có chuyện luận võ đối kháng, càng giống thể thao biểu diễn, người bình thường lại nhìn không ra ưu khuyết, hiển nhiên không thể hấp dẫn ánh mắt của mọi người thì đừng nói tới chuyện đi luyện tập.

Giống như Không thủ đạo mặc dù bắt nguồn từ võ thuật Trung Quốc, nhưng đơn giản hóa, chú trọng đối kháng, chẳng những thực dụng, hơn nữa hiệu quả cũng không tệ, hiển nhiên được những người tuổi trẻ hoan nghênh.

Luận võ vốn tiến hành tại trong sân của Không thủ đạo quán, nhưng không nghĩ tới lại có nhiều người tới xem như vậy, lại có rất nhiều đồ tử vốn đang tập ở trong nhà thi đấu, cũng nghe mà chạy tới, Không thủ đạo quán có vẻ chật chội, có rất nhiều người đứng ở bên ngoài vào không được, nên cũng không thể làm chỗ luận võ.

Hội trưởng Không thủ đạo quán của trường khoa học kỹ thuật Long Loan là một trong tam đại đồ tử, gọi là Dương Diệu Huy, là một trong đội viên dự bị chuẩn bị đại biểu Hongkong tham gia hạng mục Không thủ đạo tại Á vận hội tổ chức tại Quảng Châu năm nay, làm sao xem Lao Thư vào mắt, đang muốn thừa cơ hội này gia tăng danh vọng cho hội quán, đánh để quảng cáo, chờ sau khi khai giảng lại càng dễ dàng thu nhận hội viên. Vì vậy đưa trận luận võ ra sân bóng rổ, đó là sân lớn nhất trong nhà thi đấu, có thể chứa tới hơn hai ngàn người.

Lao Thư sau khi luyện công phu Thạch Thiên dạy, hiện tại trong ngoài trường học đã là bách chiến bách thắng, tin tưởng mười phần, cũng muốn nhân cơ hội này rạng danh lập vạn, hiển nhiên sẽ không phản đối, vui vẻ đáp ứng.

Khi Thạch Thiên cùng Hạng Kiều đi vào nhà thi đấu, vừa vặn nhìn thấy hội viên Không thủ đạo quán đang đi vào sân bóng rổ, còn có một đám đồ tử đi theo phía sau, liền đi theo vào, tìm một chỗ ngồi xuống.

168. Chương 168: Một Cuộc Thủ Thắng .

Lúc này một số học sinh đã trải đệm ra sân bóng rổ xong, hai bên đứng ở hai bên đệm, bên Không thủ đạo quán có hơn sáu mươi người, đứng ở trước nhất chính là Dương Diệu Huy, đứng bên kia chính là Lao Thư dẫn hơn mười người, chỉ xem nhân số thì hai bên chênh lệch thật lớn. Hơn nữa người bên Không thủ đạo quán cơ bản đều là sinh viên đại học, mặc kệ là tuổi hay hình thể so với hơn mười học sinh trung học mà Lao Thư dẫn theo đều trội hơn nhiều.

Dương Diệu Huy nói với Lao Thư trước: “Bằng hữu muốn đánh như thế nào thì cứ nói, để tránh nói chúng ta khi dễ người” Hơn sáu mươi hội viên Không thủ đạo ở sau nghe xong lời này cùng phá lên cười, rõ ràng

không đem Lao Thư đặt vào trong mắt.

Lao Thư mặc dù rất tự tin, nhưng dù sao cũng chưa từng tham gia loại luận võ có mấy trăm người xem này, về mặt có chút khấn trương, cũng có chút hưng phấn, nghe vậy ngẩn ra nói: “Đánh thế nào là sao? Người lên đây cùng ta đánh một trận là được, người nào thua thì xin mời rút lui về nhường sân”.

Dương Diệu Huy giễu cợt nói: “Ta sao? Hừ, người xứng để ta ra tay sao, nếu truyền ra Dương Diệu Huy ra cùng một học sinh trung học luận võ, thắng cũng không vinh quang gì. Như vậy đi, bên người ra ba người, bên ta cũng ra ba người, chúng ta ba thắng hai là được”.

Mười mấy người phía sau Lao Thư nghe vậy đều tản ra, trốn vào trong đám người bàng quan, làm cho toàn trường cười ầm lên. Lao Thư đỏ mặt nói: “Võ quán của ta còn chưa có khai trương, không có ba người để phái ra, đều do ta tiếp, người phái người ra đi” Nói xong liền đi lên đệm, ngoắc tay với Dương Diệu Huy, bảo hán phái người đi lên, bốn phía nhất thời tiếng hò hét ầm ầm vang lên.

Dương Diệu Huy thấy Lao Thư kiêu ngạo như thế, lại muốn một mình đánh cả ba trận, trong lòng bỗng nhiên bốc hỏa, vốn nghĩ muốn phái ra một hội viên trung học cùng hán giao thủ, lúc này đã thay đổi chủ ý, cao giọng nói: “Trước khi đánh có một chuyện cần phải nói rõ. Chúng ta không biết người dùng là công phu gì, cho nên không có cách nào khác để phân thắng thua, cũng không quy định đánh như thế nào, không có phạm quy, nói chính xác là muốn đánh thế nào cũng được, chúng ta dựa theo đệm trong sân, người nào ngã xuống đất mười giây không đứng lên được hoặc bị đánh ra khỏi thì xem như thua”.

Lao Thư gật đầu nói: “Không thành vấn đề”.

Dương Diệu Huy nói tiếp: “Quyền cước không có mắt, nếu như bị đả thương thì tự gánh lấy hậu quả, người nếu cảm thấy chịu không nổi thì cũng không nên cố chống, chạy ra khỏi phạm vi đệm là được”.

Lao Thư liên tục gật đầu nói: “Cái này ta hoàn toàn đồng ý, ta mới vừa học công phu mới mấy tháng, đánh ra cũng không thể dùng tay. Lần trước không cẩn thận đả thương người đã bồi thường không ít phí thuốc men, các người nếu ăn không tiêu thì cũng nên chạy mau ra ngoài, nếu không các người cũng tự mình phụ trách, cũng đừng tới tìm ta đòi phí thuốc men, mau gọi người lên đi”.

Dương Diệu Huy cười lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên hàn mang, quay đầu nói với một thanh niên thân hình cao lớn trắng kiện nói: “Đình Tử. Người lên đi”.

Thanh niên tên là Đình Tử nọ vốn hai tay khoanh ở trước ngực, nhàn nhã đứng, nghe vậy kinh ngạc nói: “Ta đi cùng hán đánh?”

Dương Diệu Huy tiến đến bên tai hán nhẹ giọng nói: “Ừm, cho hán chút giáo huấn...”

Đình Tử chợt hiểu, cười lạnh nói: “Rõ rồi, ta thấy hán cũng rất không vừa mắt, người xem ta thu thập hán như thế nào, hừ!” nói xong ngẩng đầu cất bước đi lên đệm.

Đình Tử này là hội viên có thực lực cực mạnh trong Không thủ đạo quán ở trường học, có thể chặt gãy hai viên gạch, sáu miếng ngói dày, kinh nghiệm thực chiến cũng rất cao, đã được Hiệp hội Không thủ đạo Hongkong mời khảo hạch đai đen. Dương Diệu Huy bình thường cùng hán đối luyện cũng không thể không cẩn thận ứng đối, đây cũng nguyên nhân hán cho Đình Tử đi luận võ cùng Lao Thư.

Lao Thư thấy Đình Tử trắng kiện bằng cả hai người bên mình, cũng có chút khấn trương, lui về phía sau nửa bước cẩn thận nhìn chăm chăm vào động tác của Đình Tử. Đình Tử thấy trong mắt khí thế càng tăng lên, không đem Lao Thư để vào trong mắt, lại bước lên một bước, sau đó dựa theo thói quen của Không thủ đạo khom lưng chào Lao Thư.

Lao Thư căn bản không biết cái này, mặc dù được Thạch Thiên truyền thụ cầm nã bác kích thuật kinh nghiệm ngàn năm, nhưng cũng không có phong phạm võ lâm cao thủ, hiện tại tinh thần khấn trương cao độ, thấy đối phương hai nắm tay bắt chéo trước ngực, khom lưng với mình, tưởng là thức mở đầu của đối phương, thậm chí cơ hội tới rồi, liền xông lên trước nắm lấy tóc của Đình Tử, dùng sức kéo tới.

Đình Tử nghĩ không ra Lao Thư vô lại như thế, trong khi mình hành lễ lại đánh lén mình, trong lòng vừa sợ vừa giận, theo bản năng vùng ra sau, muốn thoát khỏi Lao Thư.

Lao Thư thuận thế buông tay ra, tung người đá một cước vào mặt Đình Tử.

Đình Tử cảm thấy trên đầu nhẹ đi, trong lòng thầm hô không ổn, nhưng đã không kềm được lực, thân thể ngã về phía sau, đang muốn lui về phía sau ổn định lại thân hình, một cước của Lao Thư đã đá vào yết hầu của hắn, Đình Tử há mồm “ọc...” một tiếng, đã đứng thẳng không được mà lui về, sau đó “bịch” một tiếng, ngã ngồi xuống đất.

Thật ra Lao Thư muốn đá vào đầu hắn, nhưng hai người vóc người kém quá lớn, Đình Tử vừa lại vừa vặn ngửa ra sau, cho nên bị đá trúng yết hầu. Yết hầu là một trong những phần thân thể yếu ớt nhất của con người, hiệu quả ngược lại càng rõ ràng.

Lúc này Đình Tử sắc mặt trở nên hết sức kinh khủng khó coi, trong xanh có đỏ, cảm giác yết hầu như bị chặt đứt vậy, cả người vô lực, càng không thể khiển trách Lao Thư.

Toàn trường người xem không nghĩ tới Đình Tử thân hình cao lớn lại bị Lao Thư một cước đá ra ngoài, mặc dù rõ ràng là đánh lén, chỉ có Thạch Thiên cùng Hạng Kiêu hai người cười ha hả, không ngừng tán dương Lao Thư đánh tốt.

Lao Thư nghe được thanh âm của Thạch Thiên cùng Hạng Kiêu, nhìn qua mừng rỡ hô: “Anh Thiên, anh đã đến rồi hả...”

Thạch Thiên dẫn theo Hạng Kiêu đi ra phía trước, ha hả cười nói: “Tiểu tử ngươi đem công phu của lão tử dạy cho người luyện cũng không có gì đặc biệt, bất quá lại có thể linh hoạt sử dụng. Không tệ không tệ, đánh rất tốt, thay lão tử giáo huấn đám tiểu quỷ này”.

Hạng Kiêu cũng hô: “Tiểu lão tử, ta ủng hộ ngươi, sau này tài chính Công phu quán ta sẽ bỏ ra, ta là Quán chủ còn ngươi làm huấn luyện viên”.

Lao Thư nhìn Hạng Kiêu nghĩ thầm: “Cho cô làm Quán chủ, không biết có đệ tử nào nguyện ý tới tham gia hay không...” bất quá hắn cũng không dám chống đối Hạng Kiêu, lần duy nhất chống đối là bởi vì được Thạch Thiên khích lệ, hiện tại Thạch Thiên đứng ở bên cạnh Hạng Kiêu, thoát nhìn quan hệ cũng tốt, hiển nhiên lại càng không dám phản đối, chỉ có thể gật đầu. Thạch Thiên đến cũng làm cho hắn càng thêm thả lỏng, thầm nghĩ bây giờ cho dù toàn bộ các người cùng tiến lên cũng không sợ, xoay người càng kiêu ngạo nói với Dương Diệu Huy: “Ta đã thắng một trận, hai trận còn lại người nào lên đánh?”

169. Chương 169: ???

Người của Không thủ đạo quán lúc này cũng đã phản ứng lại, mấy hội viên đem Đình Tử đang ôm yết hầu ngồi dưới đất đỡ lên, một trái một phải đưa hắn đi ra ngoài, phỏng chừng phải đi bệnh viện, dù sao yết hầu cũng là bộ vị yếu hại, đừng nói là bị người hung hăng đá một cước, tùy tiện đánh một chút cũng có thể bị thương.

Dương Diệu Huy nghe được Lao Thư khiêu chiến, trong lòng càng thêm căm tức, trách mắng: “Sao có thể tính người thắng? Người hoàn toàn là đánh lén, thật là hèn hạ vô sỉ, đây là phạm quy có biết không? Phải tính người thua mới đúng”.

Lao Thư kỳ quái nói: “Phạm quy? Mới vừa rồi chính ngươi đã nói, hôm nay luận võ không có quy củ, không có phạm quy, muốn đánh thế nào thì đánh thế đó, mới vừa rồi tất cả mọi người đều chứng kiến ta đá hắn ra khỏi đệm, tự nhiên là ta thắng, các người muốn chơi xấu sao?”

Dương Diệu Huy cả giận nói: “Nhưng hắn còn đang chào ngươi, ngươi sao có thể ra tay!”

Lao Thư cười gian nói: “Phì, nơi này là tới để đánh nhau, chào làm gì, các người lễ phép hơn vậy còn dành sân làm chi? Cần gì phải luận võ, trực tiếp nhường cho ta chẳng phải là lễ phép hơn sao! Thật sự là đối trá” Hắn bình thường vẫn là một tên côn đồ, đánh lộn ngoài đường thì cần nói cái tới quy củ với lễ phép, bắt đầu chỉ là mắng chửi khiêu khích nhau, làm gì mà có cái chuyện chào hỏi. Hơn nữa trước kia hắn đối với ba người Hạng Kiêu “lễ phép” đến cực điểm, gặp mặt đã gọi chị cả, cũng không phải bị các nàng đánh rất tàn nhẫn sao, cho nên cần bản không có quan niệm này.

Bất quá Lao Thư cũng biết mới vừa rồi là dựa vào đánh lén mà đắc thủ, cũng có chút lo lắng mình có phải phạm vào kiêng kỵ của “vô lâm nhân sĩ” hay không, liền nhìn Thạch Thiên ở bên sân.

Thạch Thiên căn bản không cần mấy cái này, sống đã phiền rồi nên hắn xử sự cũng đã trở nên rất đơn giản trực tiếp, cũng không coi trọng khách sáo rườm rà bên ngoài, đối với người không thuận mắt hoặc né đi, hoặc nhắm mắt làm ngơ, hoặc đánh cho người nọ biến mất, không dám gặp hắn. Cho nên chẳng những không trách Lao Thư đánh lén, ngược lại còn cảm thấy hắn làm rất sạch sẽ sáng khoái, trên mặt lộ vẻ khen ngợi, Lao Thư thấy thế cũng rất yên tâm.

Hạng Kiêu ở một bên nói vào: “Nói làm gì, lên độn chính là đánh nhau, khách khí cái rắm gì! Công phu quán chúng ta cũng không phải đến đây làm trò”.

Dương Diệu Huy nghe càng thêm phần nộ, nhưng Hạng Kiêu tại trường học tiếng xấu lan xa, cũng không nói lý. Người nào cũng đều biết nàng là cháu gái lão Đại hắc bang, cũng không muốn chọc nàng. Nghe nàng nói “ Công phu quán chúng ta”, thăm nghĩ thì ra Công phu quán này cùng nàng ta có liên quan, khó trách không nói đạo lý, hành vi thấp kém. May mà mình mới vừa rồi nói tỷ thí ba trận, cho dù bọn họ thắng một trận cũng không sao, tất cả mọi người chứng kiến hắn mới vừa rồi là dựa vào đánh lén mà thắng, truyền ra cũng không có ảnh hưởng gì.

Vì vậy trầm giọng nói với Lao Thư: “Người nếu đã cho là vậy, ta cũng không muốn nhiều lời, coi như cho các ngươi một trận. Bây giờ ngươi muốn nghỉ ngơi bao nhiêu thời gian rồi đánh tiếp?”

Lao Thư một cước đá thắng Đình Tử, hiện tại đã tin tưởng mười phần, mới vừa rồi cũng không tốn bao nhiêu khí lực, cười nói: “Không cần nghỉ ngơi, mau phái người lên đi”.

Dương Diệu Huy nhìn về các hội viên ở phía sau, thấy bọn họ hai mắt đều phun lửa, mặt tức giận, đối với việc Lao Thư mới vừa rồi hèn hạ đánh lén hết sức oán giận. Cơ hồ mỗi người đều muốn xông lên cùng Lao Thư tỷ thí, vì Đình Tử báo thù.

Mới vừa rồi Đình Tử cùng Lao Thư giao thủ mặc dù trong nháy mắt đã chấm dứt, nhưng Dương Diệu Huy nhìn ra Lao Thư sức lực cũng không quá mạnh, bắt quả thân thủ rất linh hoạt, đặc biệt không từ thủ đoạn, rất khó đề phòng, đã biết các hội viên nói về thực lực thì đều không thấp hơn hắn, nhưng đại bộ phận chỉ là sau giờ học thì luyện tập, kinh nghiệm thực chiến rất ít, vạn nhất lại bị Lao Thư lừa đảo thắng một trận nữa, thì hôm nay chẳng khác nào là Công phu quán thắng.

Dù sao đối phương xảo trá, mình cũng không nói chữ tín với hắn, đi vào độn nói: “Vốn ta không muốn đánh với một học sinh trung học như ngươi, nhưng đấu pháp của ngươi quá mức hèn hạ vô sỉ, hôm nay ta sẽ tự mình giáo huấn ngươi, cho ngươi biết chỉ dựa vào thủ đoạn hèn hạ cũng vô dụng”.

Lao Thư mắng lại: “Không cần thủ đoạn thì đánh thế nào? Chẳng lẽ ngươi muốn thay phiên nhau ra quyền, mỗi người đánh đối phương một cái, xem ai ngã xuống trước sao?” không đợi Dương Diệu Huy trả lời, tiếp theo lại dùng giọng an ủi nói: “Nghĩ lại ngươi cũng thật là không biết xấu hổ, ta là một học sinh trung học chưa phát dục, cái này chẳng phải càng chiếm tiện nghi của ta, càng hèn hạ sao” Muốn nói đấu võ mồm, Lao Thư đã sớm xưng bá trường học, Dương Diệu Huy làm sao mà nói lại hắn.

Dương Diệu Huy không muốn cùng hắn tranh luận, hừ lạnh một tiếng, cả người rất nhanh tiến lên, một quyền đánh về phía Lao Thư, nhìn ra được cũng muốn một chiêu đem hắn đánh văng ra. Không thủ đoạn rất chú ý công phu phối hợp toàn thân, phải biết rằng tốc độ cùng lực lượng ra quyền mặc kệ luyện như thế nào, đối với người bình thường mà nói cũng có cực hạn, muốn đề cao lực công kích, biện pháp duy nhất là đề cao “chất lượng”, cũng chính là lợi dụng sức nặng thân thể cùng lực trùng kích.

Quyền này của Dương Diệu Huy nhìn như đơn giản, nhưng tập trung tốc độ cùng lực xông tới của thân thể hắn, tốc độ ra quyền hiển nhiên cũng tương đối nhanh. Lao Thư chưa từng cùng cao thủ chính thức giao đấu, mặc dù trước kia chịu khi dễ, nhưng sau khi học công phu của Thạch Thiên thì bắt đầu khi dễ lại người khác, lòng tin tăng cao, coi như là ghé con không sợ hổ, nghiêng người tránh ra, trở tay chụp lấy huyệt vị nơi cổ tay của Dương Diệu Huy quyền, muốn bẻ cánh tay của đối phương.

Nhưng tốc độ ra quyền cùng lực lượng của Dương Diệu Huy đâu phải người bình thường có thể so sánh, Lao Thư mặc dù bắt trúng, nhưng cũng không thể chụp trúng huyệt vị, mà là trúng cánh tay. Dương Diệu Huy thấy thế cũng không thu hồi nắm tay, ngược lại còn tiến bước, quyền thế cũng không đình chỉ, nhất thời đem Lao Thư thiếu chút nữa hất văng ra ngoài.

May là Lao Thư cũng xem như cơ trí, vừa lảo đảo liền vội vàng buông tay vọt sang một góc, có vẻ hết sức chật vật, nhưng cũng vừa tránh thoát một cước của Dương Diệu Huy, thần sắc đã có chút khấn trương, biết đối thủ không dễ đối phó.

Dương Diệu Huy cười lạnh một tiếng, lại vọt nhanh tới gần Lao Thư, tiếp theo tung người lên không đá qua. Lao Thư cảm giác một cước này uy lực so với một quyền mới vừa rồi còn lớn hơn nữa, đừng nói bắt lấy, ngay cả ngăn cản cũng không dám, nhưng hiện tại đã đứng ở góc đệm, trốn phía nào cũng đều phải ra khỏi phạm vi đệm, coi như là thua...

Nhưng Lao Thư kinh nghiệm luận võ mặc dù không đủ, nhưng kinh nghiệm bị đánh quả thật rất nhiều, thường xuyên trong đám đông đánh lộn tìm được sinh lộ, dưới tình thế cấp bách quên mất công phu mà Thạch Thiên truyền thụ, tự nhiên dùng “công phu chân chính” của mình, thân thể co lại, thuận tiện chụp lấy một góc đệm mà lẩn ngược trở về.

Lúc này còn chật vật hơn cả khi nãy, cả người bị quấn vào trong đệm, giống như cái kén vậy, nếu Dương Diệu Huy hiện tại tiếp tục đuổi đánh, hẳn khẳng định không có biện pháp tránh né.

Nhưng Dương Diệu Huy khi rơi xuống đất đã ngẩn ra, hẳn phát hiện đệm dưới chân mình đã không thấy, mà dựa theo quy định của mình mới vừa rồi, thì mình đã thua...

Lúc này tất cả mọi người thấy trong kén lộ ra một cái đầu người, nhìn Dương Diệu Huy “hắc hắc” cười gian.

170. Chương 170: Phá Quán .

Những người trong sân thấy cảnh tượng này nhất thời cười ầm lên, không vì cái gì khác, chỉ vì bộ dáng của Lao Thư ở trong thảm cùng nụ cười gian của hắn, cảm giác rất buồn cười.

Lao Thư không dám “lẩn” trở lại bên cạnh Dương Diệu Huy, ở tại chỗ giãy dụa thân thể một hồi lâu mới từ trong thảm chui ra, sửa sang lại quần áo một chút, vung nắm tay cười to nói: “Các người thua, vậy sân thuộc về ta”.

Dương Diệu Huy cả giận nói: “Người... người mơ tưởng, hai lần đều chơi xảo trá, sao có thể tính, có bản lĩnh thì bằng bản lĩnh chân chính mà đánh một lần...” Các hội viên Không thủ đạo quán ở phía sau Dương Diệu Huy đều mở miệng mắng lớn.

Đại bộ phận người xem đều là sinh viên đại học, về tâm lý cũng thiên lệch về phía Không thủ đạo quán của Dương Diệu Huy, mới vừa rồi Lao Thư đánh lén đã làm cho bọn họ bất mãn, nhưng dù sao cũng là bị Lao Thư tự mình đánh, còn lần này là hoàn toàn chơi gian, so với vừa rồi thủ đoạn còn thấp kém hơn nữa, nhất thời vang lên tiếng la lối, yêu cầu hai bên đánh lại.

Lao Thư đã biết Dương Diệu Huy lợi hại, hoàn toàn khác với những tên côn đồ mà mình đã từng đánh nhau trước đây, làm sao mà đồng ý đánh lại, nên cãi: “Cái gì mà xảo trá? Quy củ luận võ là do tự các người đưa ra, ta ngay cả ý kiến cũng không hề có mà lập tức đáp ứng, có thể nói đã cho các người chiếm tiện nghi, nếu muốn đánh lại một lần thì cũng có thể, bất quá trận luận võ hôm nay các người thừa nhận là ta thắng, rồi dựa theo ước định mà giao sân cho Công phu quán chúng ta, chờ Công phu quán sau khi khai trương, binh cường mã tráng thì đánh lại một lần nữa” Hắn hiện tại mặc dù đối với bản thân không tin tưởng lắm, nhưng đối với công phu của Thạch Thiên tràn ngập tin tưởng, chỉ bản thân tiếp tục khổ luyện, cầu Thạch Thiên chỉ điểm một chút, qua mấy ngày nhất định có thể thắng Dương Diệu Huy, hôm nay cứ làm loạn lên mà qua là được.

Dương Diệu Huy thấy hắn lại còn mặt mũi hẹn đánh, cả giận nói: “Chưa từng động chân động tay, cái này cũng xem như tỷ thí sao?”

Lao Thư kinh ngạc nói: “Sao lại chưa động? Người xem lại tay mình một chút đi”.

Dương Diệu Huy cúi đầu nhìn, trên cánh tay lại có mấy vết cào, bất quá rất mờ, da cũng không bị rách, chỉ hơi chút đỏ lên, nhưng nhất thời cũng không biết phản bác ra sao.

Lao Thư đắc ý nói: “Dù sao các người cũng làm người cùng trường, cũng phải lấy tình thần hữu nghị là chính, mới vừa rồi đã hạ thủ lưu tình với người, chỉ điểm đến là dừng, nếu không tay người đã bị thương”

Thật ra hần mới vừa rồi nếu không buông tay, khẳng định đã được một quyền nọ của Dương Diệu Huy đánh bay ra ngoài, điểm ấy Lao Thư cũng rõ ràng. Hần biết Dương Diệu Huy khẳng định cũng rõ ràng, những lời này nói cho người khác nghe thì được, đối với Dương Diệu Huy thì không chút tác dụng, lập tức đổi hướng mà nói: “Bất quá cái này cũng không quan trọng, không quan hệ đến thắng thua, mặc dù ta lưu thủ, nhưng người nếu có thể đem ta đánh ra khỏi thảm, ta nhất định lập tức nhận thua cùng các người đánh tiếp trận thứ ba. Cho nên người mặc dù không phải ta trực tiếp đánh ra, mà là tự mình nhảy ra ngoài. Nhưng xem thể nào cũng đã ra ngoài thảm, dựa theo quy củ người định ra, thì tính là người thua”.

Dương Diệu Huy công phu miệng lưỡi cùng Lao Thư kém mười vạn tám ngàn dặm, cảm giác được càng nói thì càng bị bêu xấu mà thôi, đã tức giận đến không thể nhịn được nữa, cả giận nói: “Cái này... cái này sao lại tính là ta nhảy ra, rõ ràng là người đem thảm cuốn đi... người... người thật quá vô lại...”

Lao Thư mặt dày, lắc đầu nói: “Cảnh giới cao nhất của võ học chính là lấy xảo thủ thắng, cây mạnh chính là rơi vào hạ thừa, nếu không thì thi chạy bền, cử tạ, kéo tay, xem thể lực sự chịu đựng của người nào tốt thì xem người đó thắng, chẳng phải là đơn giản hơn sao? Nói như vậy các người chính là quá khi dễ người khác. Trước không nói các người đều là sinh viên đại học, ta là học sinh trung học, chỉ nói các người biết rõ ta chỉ có một mình, lại muốn đánh ba trận, cái này chẳng lẽ công bằng sao? Ta là một học sinh trung học lại bị đám sinh viên đại học các người dùng xa luân chiến, hiển nhiên phải nghĩ biện pháp chỉ dùng ít sức để thắng, cái này chẳng lẽ cũng không đúng sao?” Liên tiếp hỏi ngược lại làm cho Dương Diệu Huy á khẩu không nói được gì, Lao Thư bản thân cũng cảm thấy không chê vào đâu được, càng nói càng chính khí lẫn liệt.

Nhưng Dương Diệu Huy sao có thể vì vậy mà nhận thua, từ khi mình được tuyển làm đội viên dự bị Không thủ đạo đại biểu Hongkong tham dự Á vận hội tại Quảng Châu, tại trong ngoài trường học danh tiếng rất lớn, sinh viên muốn gia nhập Không thủ đạo quán trong trường học càng ngày càng nhiều, nên chỗ cũ diện tích căn bản không đủ dùng, nên cũng không thể chấp nhận được chuyện này, trầm mặc một hồi lại cười lạnh nói: “Chẳng lẽ Công phu quán của người chỉ biết các thủ đoạn âm hiểm gian trá, lừa đảo hay sao?”

Lao Thư đỏ mặt nói: “Đương nhiên không phải, bởi vì hôm nay là đối phó với xa luân chiến của các người, cho nên mới thế, sau này có cơ hội sẽ cho các người thấy võ học chân chính của Trung Hoa. Hôm nay ta đã đánh hai trận, có chút mệt mỏi, người nếu ép đánh nữa, cho dù thắng cũng không vinh quang” Thừa cơ đem lời nói phong kín lại, miễn cho Dương Diệu Huy nhất định bắt đánh.

Dương Diệu Huy nghe ra Lao Thư hôm nay sẽ không cùng mình đánh, cùng hần tranh luận nữa lại càng bất lợi, hừ lạnh một tiếng nói: “Chuyện mới vừa rồi mọi người ở đây tất cả đều thấy rõ, căn bản không tính là tỷ thí, người nếu cảm thấy hôm nay không đủ thể lực đánh nữa thì cũng không miễn cưỡng, nhưng mới vừa rồi cũng không thể tính. Bất quá ta cho người một cơ hội, chờ người cảm thấy thích hợp thì bất cứ lúc nào cũng có thể đưa ra yêu cầu luận võ, ta sẵn sàng phụng bồi, nhưng tốt nhất là sẽ do trường học quyết định đem sân xử trí như thế nào, nếu không chịu thì các người có thể đi tìm chỗ khác trước” Xoay người nói với một hội viên Không thủ đạo ở phía nói: “Chúng ta đi”, nói xong không để ý tới Lao Thư, cuộn lấy tấm thảm trên mặt đất, đi theo sau Dương Diệu Huy a ngoài.

Những người vây xem thấy thế cũng bắt đầu rời đi, chung quanh vang lên tiếng chế giễu Lao Thư, Lao Thư mắng một hồi, nhưng không dám đi quá cùng Không thủ đạo quán lý luận, buồn bực đi đến trước mặt Thạch Thiên cùng Hạng Kiều, đỏ mặt nói: “Anh Thiên, chị cả, em... em đã làm mất thể diện của mọi người, anh Thiên, anh truyền thêm cho em mấy chiêu, lần sau nhất định sẽ quang minh chính đại bằng công phu mà thắng trở về”.

Thạch Thiên lại không trách cứ hần, ngược lại mỉm cười gật đầu nói: “Tiểu tử người mặc dù tư chất thân thể không có gì đặc biệt, nhưng linh hoạt nhạy cảm, có chút nhanh trí, nếu dụng tâm luyện tập, thật ra luyện cũng được chút thành tựu, ha ha ha ha...”

Lao Thư sau khi luyện công phu Thạch Thiên truyền thụ, đối với võ học đã sinh ra hứng thú rất lớn, không khỏi vui vẻ nói: “Thật vậy sao, vậy hôm nào anh bắt đầu dạy cho em!”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Không cần phải gấp gáp, bằng vào khả năng của người cũng không thể trong thời gian ngắn luyện tốt được; Lão Tử đi thay người giải quyết vấn đề Công phu võ quán”.

Lao Thư vui vẻ nói: “Anh Thiên muốn tự mình cùng bọn họ luận võ sao?”

Thạch Thiên nói: “Mấy tiểu quỷ này xứng cùng Lão Tử luận võ? Lão Tử đánh người chứ không so võ, đi, chúng ta đi phá quán!”

171. Chương 171: Thật Không Nói Lý .

Lao Thư nghe được vui mừng khôn xiết, Hạng Kiều lại càng chỉ sợ thiên hạ không loạn, hai người hết sức phấn khởi đi theo sau Thạch Thiên, rồi sấn bóng rổ.

Thạch Thiên hỏi: “Bọn họ ở chỗ nào?”

Lao Thư vội vàng đi trước dẫn đường, chỉ tay đáp: “Chúng ta đi đường này, Không thủ đạo quán ở gian thứ tư bên kia, tiếp qua là gian thứ năm, chính là gian mà lần này chúng ta luận võ tranh đoạt, cả nhà thi đấu cũng chỉ còn có một gian trống này, bằng không em cũng không mạo hiểm cùng bọn họ luận võ”.

Ba người vừa đi tới trước cửa Không thủ đạo quán, phía trên cửa lớn có một tấm bảng lớn viết hai chữ “Cương Nhu” lớn, Thạch Thiên đẩy Lao Thư ở phía trước ra, cách không huy một chưởng, tấm biển đã “rắc” một tiếng đã gãy rơi xuống đất, sau đó Thạch Thiên giẫm thành từng mảnh nhỏ một cước đá văng vào cánh cửa.

Cánh cửa nọ đã bị Không thủ đạo quán đổi thành cửa kiểu Nhật, Thạch Thiên một cước dùng sức hết sức chuẩn, cả cánh cửa kể cả khung cửa đều bay ra, đụng vào tường ở bên trong mới rơi xuống trên mặt đất.

Mọi người trong quán nguyên nhân là vì chuyện luận võ mà bất bình, mỗi người một lời trách mắng Lao Thư hèn hạ, Dương Diệu Huy thì xanh mặt không nói lời nào, trong lòng rất là không được tự nhiên. Hôm nay sở dĩ cùng Lao Thư luận võ, hẳn vốn nghĩ thừa cơ tạo uy danh cho Không thủ đạo quán. Trường học lịch sử không dài, trừ Không Thủ đạo quán ra thì cũng không có đoàn thể võ thuật nào khác, Không thủ đạo quán bình thường chỉ có các hội viên luyện tập, không có trận đấu gì, trong trường học cũng không có gì hùng mạnh.

Lần này sau khi hẳn được ngành thể dục Hongkong chọn lựa làm đội viên dự bị tham dự Á vận hội tại Quảng Châu, mới khiến cho toàn bộ chú ý, lại gặp trận tranh quán này, liền muốn mượn cơ hội tiến thêm một bước mở rộng danh tiếng cho Không thủ đạo quán, mặc dù đối thủ chỉ là học sinh trung học, nhưng chỉ cần thắng dễ dàng, hiệu quả khẳng định có, lại không nghĩ đến luận võ biến thành trò khôi hài, trong lòng rất khó chịu.

Ngoài cửa truyền đến tiếng ầm ầm làm cho bọn họ thất kinh, vài hội viên nữ không nhịn được hét rầm lên, nhất thời cắt đứt tiếng mắng chửi của mọi người, nhất tề nhìn qua, chỉ thấy ba người đến ngoài cửa chính là Lao Thư mới vừa rồi luận võ mà bọn hắn mắng chửi cùng với hai người mà cùng Lao Thư nói chuyện với nhau.

Dương Diệu Huy cả giận nói: “Các người làm gì chứ?”

Hạng Kiều hưng phấn nhất, hô lên trước tiên: “Tới phá quán!”

Mọi người trong Không thủ đạo quán không khỏi ngăn ra, bọn họ cơ bản cũng nhận ra Hạng Kiều, cũng tin tưởng nàng cũng có thể làm ra loại chuyện “phá quán” này. Bất quá hội viên Không thủ đạo quán cơ bản đều là con nhà giàu, hơn nữa cũng có con cái của quan viên chính phủ, không tin nàng có dũng khí dẫn theo phần tử xã hội đen đến trường học làm xằng làm bậy. Hơn nữa hiện tại xem ra nàng cũng không dẫn theo thành viên xã hội đen đến, hai người nhìn qua đều bộ dáng học sinh trung học, cảm giác có chút buồn cười.

Dương Diệu Huy tách ra mọi người ra tiến lên nói: “Hạng tiểu thư, cô muốn chơi trò gì đây...”

Hạng Kiều tức giận nói: “Người nào rảnh rỗi cùng người đùa giỡn. Chúng ta thật sự là đến phá quán” rồi xoay người hỏi Thạch Thiên: “Anh Thiên, chúng ta phá thế nào đây?”

Thạch Thiên một tay đẩy Hạng Kiều sang một bên, trách mắng: “Đây là chuyện của lão tử, cô im miệng tránh sang một bên đi”.

Hạng Kiều thật vất vả mới có thể đến gần Thạch Thiên, làm sao còn dám cãi lại, chỉ “ồ...” một tiếng rồi ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Người trong Không thủ đạo quán ngoại trừ mấy học sinh trung học ra, cơ bản không nhận ra Thạch Thiên, thấy thế cảm thấy kỳ quái, không biết thiếu niên này lai lịch ra sao, Đại tiểu thư hắc bang như Hạng Kiều ở trước mặt hẳn lại cung kính nghe lời như thế, hơn nữa nghe khẩu khí muốn tới phá quán chính là thiếu niên, chứ không phải là Hạng Kiều.

Quả nhiên, Thạch Thiên nói với bọn họ: “Toàn bộ các người biến đi, sau này gian này cùng gian cách vách đều thuộc về...” xoay người hỏi Lao Thư: “Công phu quán của người tên là gì?”

Lao Thư vội nói: “Em còn chưa đặt tên”.

Thạch Thiên gật đầu, lại nói với người của Không thủ đạo quán: “Gian này cùng gian cách vách đều thuộc về Công phu quán, mau rút đi. Miễn cho lão tử phiền phức tổng các người ra ngoài”.

Người của Không thủ đạo quán vốn đối với chuyện hôm nay rất bất mãn, nghe vậy nhất thời nổi tung như nồi hơi, nếu Hạng Kiều nói những lời này, thứ nhất nàng là con gái, bối cảnh gia đình lại là hắc đạo, cũng sẽ không làm gì nàng, nhiều nhất là không để ý tới nàng. Nhưng Thạch Thiên thì sẽ không cố kỵ, có hai người đã vọt lại hô: “Ngu ngốc ở đâu tới, chỉ bằng người mà cũng dám tới nơi này kiêu ngạo?” Một trái một phải đưa tay túm lấy Thạch Thiên, muốn đem hắn quăng ra ngoài.

Chỉ thấy Thạch Thiên nhẹ nhàng vung tay lên, một cổ nhu kinh đem hai người bay trở lại, đánh vào trong đám người, nhất thời ngã ra một mảng lớn.

Dù sao những người này đều là sinh viên, không phải là người xấu, Thạch Thiên không muốn đả thương bọn họ, chỉ tức giận bọn họ đi học công phu của Uy khấu, lại cùng “đệ tử” thân truyền Lao Thư của mình tranh đoạt sân, hơn nữa thua còn không chịu nhận thua. Mặc dù Lao Thư sử dụng phương pháp có chút xấu xa, nhưng Thạch Thiên xem ra không có là gì, ngược lại cảm thấy hắn đủ sự linh hoạt, nổi lên tâm tư tiếp tục truyền thụ công phu cho hắn.

Dương Diệu Huy thất kinh, nhìn ra Thạch Thiên thật có công phu, khác hẳn với Lao Thư, ít nhất mình cũng không có năng lực hồi hợt đã đem hai người nọ quăng ra ngoài, nhin cơn tức xuống hỏi: “Người là ai? Muốn làm gì?”

Thạch Thiên ha hả cười nói: “Lão tử là tổ tông của các người, tới đây phá quán, sau này Không thủ đạo quán của các người giải tán, nơi này thuộc về chúng ta, cũng do các người thất tín, thua mà không nhận thua mà nhượng sân”.

Dương Diệu Huy nói: “Gian này là trường học đã sớm cho chúng ta, không phải là gian mà luận võ tranh đoạt”.

Thạch Thiên trách mắng: “Lão tử biết, mới vừa rồi các người nếu dựa theo lời hứa nhận thua, đem gian cách vách tặng cho Lao Thư, lão tử cũng không rảnh đến đây phá quán, các người đã không thủ tín trước, vậy lão tử cũng không muốn cùng các người nói đạo lý. Trường học cấp cho các người lão tử cũng không quản, chỉ là sau này nhìn thấy các người xuất hiện ở chỗ này, thấy một lần là đánh một lần” Nói xong đi tới vách tường bên cạnh, cười nói: “Đánh thông trước rồi hãy nói” rồi tung nắm tay đánh vào trên tường.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chỉ nghe “bùng” một tiếng, vách tường đã bị Thạch Thiên đánh thủng một lỗ lớn, tiếp theo Thạch Thiên tiếp tục ra quyền, từ cái lỗ dần dần mở rộng ra bằng một cánh cửa thông qua sân bên kia.

Thạch Thiên quay đầu lại cười to nói: “Bây giờ hai gian đã biến thành một gian, các người chung quy không phản đối chứ? Mới vừa rồi luận võ các người đã thua gian này rồi, ha ha ha ha, biến hết cho lão tử!”

Những người này mới từ chỗ Lao Thư kiến thức cái gì gọi là gian trá, bây giờ lại từ Thạch Thiên kiến thức cái gì gọi là ngang ngược, cũng đã trợn mắt há hốc mồm nói không ra lời, nắm tay của Thạch Thiên cũng làm cho bọn họ cảm thấy hãi hùng khiếp vía. Đặc biệt hai người mới vừa rồi nhắm vào Thạch Thiên, cả người toát mồ hôi lạnh, thâm nghĩ may là mới vừa rồi người này không dùng nắm tay đánh mình, nếu không thì cho dù không chết cũng phải gãy vài cái xương.

Dương Diệu Huy run rẩy nói: “Người... người thật không nói lý!”

172. Chương 172: Bằng Thực Lực Bằng Năm Tay .

Thạch Thiên thân hình chợt lóe, đi tới trước mặt Dương Diệu Huy nắm ngực áo hần nhấc lên, tức giận nói: “Mẹ kiếp, chẳng lẽ mới vừa nhìn ra lão tử không nói lý? Ngu ngốc, người thấy ai dựa vào đạo lý mà đi phá quán chưa?”

Dương Diệu Huy mặc dù chỉ là ngực áo bị chop, nhưng cảm thấy một cỗ lực lượng áp bức phía trước ngực, cơ hồ thở không nổi, tay chân cũng cảm thấy không có sức lực để phản kháng, hoảng nói: “Vây... vậy dựa vào cái gì...”

Thạch Thiên mắng: “Ngu ngốc, đương nhiên là bằng thực lực bằng năm tay rồi, không nói đạo lý đúng là điểm mạnh của lão tử, tiểu tử ngươi rút đi trước cho lão tử” rồi vung tay đem Dương Diệu Huy từ một cánh cửa sổ đang mở ném ra ngoài, may đây là lầu một, ngoài cửa sổ lại có hoa cỏ cùng bụi cây, Dương Diệu Huy lăn ở trong bụi cỏ mấy vòng, có chút sợ hãi nhưng cũng không bị thương.

Thạch Thiên trong ánh mắt mang theo hàn quang khiếp người, quay đầu lại đảo qua các hội viên Không thủ đạo quán còn lại quát lên: “Còn đợi gì chứ? Cũng muốn lão tử tự mình động thủ ném các người ra ngoài sao?”

Các hội viên Không thủ đạo quán khi thấy Thạch Thiên dụng quyền đánh vỡ tường thành cửa thì đã sợ đến tâm thần sụp đổ, lúc này bị ánh mắt Thạch Thiên đảo qua, cảm thấy lạnh ngắt cả người, cũng không biết là ai dẫn đầu, “ầm” một tiếng, ào ra cửa sổ lẫn cửa lớn, thoáng cái chạy sạch sẽ, chỉ để lại ba người Thạch Thiên.

Hạng Kiều nhảy đến bên cạnh Thạch Thiên vỗ tay nói: “Anh Thiên, anh thật sự là rất uy phong, em rất sùng bái anh”.

Lao Thư vẻ mặt cũng hưng phấn đi tới nói: “Anh Thiên, đây là công phu gì, tường nhà thi đấu rắn chắc hơn các tường nhà khác nhiều, anh cũng có thể một quyền đánh thủng. Em lúc nào thì có thể luyện thành lợi hại như vậy?” trong ánh mắt lộ vẻ kỳ vọng, tưởng tượng thấy mình ngày nào đó nếu cũng có thể đánh thủng tường như vậy, người khác sau khi chứng kiến sẽ là cảnh tượng như thế nào.

Thạch Thiên nói: “Muốn đánh thủng tường cũng không phải chuyện gì khó, bất quá ngành công phu không thích hợp cho người luyện. Ngành công mà luyện nửa chừng, thì chỉ lãng phí thời gian, ta dạy cho người thứ khác”.

Lao Thư nhất thời có chút thất vọng, bất quá hần đối với Thạch Thiên đã hoàn toàn tin phục, Thạch Thiên nếu nói như vậy, khẳng định là có đạo lý, chỉ có thể gạt đầu.

Hạng Kiều nũng nịu năn nỉ nói: “Anh Thiên, em cũng muốn học, có cái gì thích hợp cho em không...”

Thạch Thiên nói: “Có, tính tình của cô hẳn là phải đi học may thêu, vậy mới có thể thay đổi được cô”.

Hạng Kiều tức giận nói: “Không đâu! Em cũng muốn học công phu”.

Thạch Thiên trách mắng: “Cô hiện tại đã đủ phiền người khác rồi, học công phu làm gì? Không có một chút bộ dáng phụ nữ”.

Hạng Kiều mặt đỏ lên, nghĩ thầm thì ra Thạch Thiên hy vọng mình trở nên có chút nữ tính, gạt đầu nói: “Được rồi, anh dạy em may thêu đi! Có phải chờ em có nữ tính thì anh sẽ thích em không?”

Thạch Thiên cả giận nói: “Phì! Cô xem lão tử giống người dạy may thêu sao? Có có phải phụ nữ hay không thì liên quan gì đến lão tử”.

Hạng Kiều thấy Thạch Thiên phát hỏa, liền không dám nói nữa, nhưng trong lòng vạn phần tức giận, “thịch” một tiếng ngồi xuống đất, chu miệng hờn dỗi.

Thạch Thiên không để ý tới nàng ta, phỏng chừng Samantha giảng bài cũng phải một hồi lâu nữa mới chấm dứt, hiện tại dù sao cũng không có việc gì, sẽ dạy cho Lao Thư một bộ bộ pháp, có thể phối hợp với các miếng võ mà ban đầu dạy hắn, lần sau có cùng người khác luận võ thì cũng sẽ không phải lăn lộn dưới đất chật vật như vậy.

Lao Thư quả thật có chút thông minh cơ trí, trí nhớ cũng rất tốt, chỉ chốc lát đã nhớ kỹ bộ pháp này, chỉ là không quá thuần thực. Thạch Thiên nghĩ đến hẳn còn muốn tổ chức một Công phu quán, lần trước chiêu số dạy hẳn thật sự quá ít, để đánh nhau phòng thân thì đủ dùng, nhưng nếu khai quán thì khẳng định là không đủ, vì vậy lại truyền thụ một bộ quyền pháp. Để cho hẳn hiện tại nhớ kỹ chiêu thức cùng yếu lĩnh trước, sau này sẽ từ từ mà thuần thực, dù sao cho dù là thiên tài cũng không có khả năng chỉ trong vài giờ là học xong hai công phu này, có thể nhớ kỹ đã là không sai rồi.

Cái này cũng là bởi vì công phu mà Thạch Thiên truyền thụ cho Lao Thư đều là tinh hoa hẳn đã trải qua tinh luyện, không có gì chiêu số hoa hòe, học được phi thường đơn giản, cho nên Lao Thư có thể ở trong vài giờ đã nhớ kỹ, nhưng nếu muốn lĩnh ngộ tinh túy trong đó, thì phải qua thời gian dài khổ luyện, còn thông qua thực chiến tích lũy kinh nghiệm, mới có thể vận dụng tự nhiên.

Hạng Kiều ngồi dưới đất một hồi lâu, thấy Thạch Thiên căn bản không để ý tới nàng, biết phương pháp này đối với hẳn không có tác dụng, bất đắc dĩ nghĩ thầm: “Người không chịu dạy, ta sẽ tự học” liền mở to hai mắt nhìn kỹ những gì mà Thạch Thiên truyền thụ cho Lao Thư, âm thầm dụng tâm ghi nhớ, nhưng luôn nhớ sau lại quên trước, chỉ chốc lát đã không nhận được mà nói: “Ta nếu tự mình học xong, tương lai có nguy hiểm hẳn sẽ không đến cứu ta, hay là không học thì tốt hơn”.

Thạch Thiên sau khi dạy một lần thì cho Lao Thư biểu thị qua một lần, nhìn hẳn mặc dù động tác có chút cứng nhắc, nhưng chiêu thức cùng bộ pháp đều nhớ kỹ, mỉm cười tỏ vẻ hài lòng, lại giảng giải cho hẳn một ít yếu lĩnh, cũng đáp ứng hẳn nếu có thể đem bộ pháp cùng quyền pháp này luyện tinh luyện thấu, thì sẽ truyền thụ cho hẳn công phu mới.

Thạch Thiên trước kia đã từng dạy cho Lao Thư một bộ tâm pháp, bất quá chỉ là để luyện khí lực cùng sự chịu đựng mà thôi, phi thường thô thiển, cũng không toàn diện, lúc này đem bộ tâm pháp cải tiến một phen rồi truyền thụ cho hẳn, chờ toàn bộ dạy hết thì nhìn bầu trời đã không còn sớm, thoáng cái đã dạy Lao Thư nhiều thì hẳn cũng hấp thu không được, hơn nữa Samantha hẳn là đã kết thúc, vì vậy dẫn theo hai người rời khỏi nhà thể dục.

Lao Thư thoáng cái học nhiều như vậy, lo lắng học không ổn, vừa đi vừa hỏi: “Anh Thiên, anh sau này thường xuyên quay về trường học có được không? Tốt nhất là anh tự mình đến Công phu quán truyền thụ cho đệ tử, như vậy không cần bao lâu, Công phu quán của chúng ta chính là xã đoàn đệ tử tại trường học lợi hại nhất tại HongKong.”

Thạch Thiên cười nói: “Lão tử không có hứng thú làm Công phu quán gì, nếu không thấy người luyện công phu của Lão Tử mà ngay cả tiểu Uy khấu Không thủ đạo cũng không đối phó được, hôm nay cũng không dạy cho người nhiều như vậy, Công phu quán người tự mình mang giày đi làm đi”.

Lao Thư thất vọng “ồ...” một tiếng, tiếp theo thở dài nói: “Hiện tại còn không biết trường học có thể đồng ý đem sân này cho ta dùng hay không, nghe nói như vậy Dương Diệu Huy sau khi được tuyển làm tuyển thủ Á vận hội, trường học đối với Không thủ đạo quán bọn họ đã bắt đầu coi trọng...”

Thạch Thiên nói: “Lão tử chỉ để ý phá quán, muốn bọn hẳn đem những chuyện khó hiểu mà hỏi lão tử, cùng lắm là trở lại phá mấy lần, về phần người có thể được trường học giao cho sân này hay không... Lão tử cũng không xen vào”.

Hạng Kiều cười duyên nói: “Cái này giao cho em là được, anh yên tâm đi, bất quá chúng ta nên đồng ý, Quán chủ do em đảm đương, thế nào?”

Lao Thư mừng rỡ, hẳn biết Hạng gia cũng là một trong những nhà đầu tư vào trường học, nếu Hạng Kiều ra mặt để làm Công phu quán, yêu cầu cái sân này, trường học khẳng định sẽ không phản đối. Hơn nữa Hạng Kiều vốn chính là chị cả của mình, để cho nàng làm Quán chủ cũng không có gì là không thể, hơn nữa còn có Hạng Kiều ngăn cản ở phía trước, cho dù không có Thạch Thiên, người của Không thủ đạo quán và trường học cũng không dám làm gì bọn họ, vì vậy không chút do dự mà đáp ứng Hạng Kiều.

173. Chương 173: Sao Lại Tới Nơi Đây .

Khi trở lại giảng đường, Samantha đã nói chuyện xong, đang tiếp nhận câu hỏi của các học sinh. Thạch Thiên đuổi Hạng Kiều cùng Lao Thử, ngoắc ngoắc tay với Samantha ở trên bục giảng, ý bảo nàng chấm dứt giảng bài hôm nay nhanh lên một chút, lại dùng tay chỉ chỉ về phía xe, ý bảo mình ở trong xe chờ nàng, sau đó cũng không để ý nàng có phản ứng gì, xoay người đi ra ngoài.

Samantha tức giận trừng mắt nhìn theo bóng lưng của hắn, có chút không yên lòng sau khi trả lời một vấn đề, thì hướng tới mọi người tỏ vẻ xin lỗi, nói mình còn có chuyện quan trọng, hôm nay chỉ có thể nói đến đây thôi, sau đó trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của các sinh viên học sinh mà đi ra ngoài.

Hai người vào trong xe cũng không nói lời nào, một lát sau, Samantha không nhịn được hỏi: “Mới vừa rồi đuổi theo cậu ra ngoài sao giống Hạng Kiều em của Hạng Hồng vậy?”

Hiện tại lúc này đường Hongkong xe rất nhiều, bọn họ đi trong dòng xe đi một chút lại dừng, đi cực kỳ thông thả, Thạch Thiên đang nhắm mắt ngủ gà ngủ gật, nghe vậy chỉ “ừm” một tiếng.

Samantha tiếp tục hỏi: “Hạng tiểu thư truy theo cậu ra ngoài có vẻ rất là hưng phấn, thoát nhìn tựa hồ rất thích cậu!”

Thạch Thiên mở mắt ra trách mắng: “Cô đừng nhiều lời!”

Samantha cười lạnh nói: “Cậu xem thế nào cũng giống như có chút sợ nàng ta, nhìn thấy nàng ta đã nhanh chân bỏ chạy?”

Thạch Thiên tức giận nói: “Lão tử sợ nàng ta sao? Lão tử là ngại nàng ta quần quanh người rất phiền, cho nên mới tránh đi”.

Samantha nói: “Tôi thấy không đơn giản như vậy... sau đó hai người sao lại cùng nhau trở về, bằng vào bản lĩnh của cậu nàng ta chẳng lẽ còn có thể đuổi theo được? Cậu có phải dở thủ đoạn vui đùa với Hạng tiểu thư hay không, Trung Quốc có câu cái gì là... lạt mềm buộc chặt, khi hai người trở về khóe mắt của nàng ta còn có dấu nước mắt, rõ ràng bị cậu làm cho khóc, nhất định là bị cậu dùng thủ đoạn gì mê hoặc rồi”.

Thạch Thiên cả giận nói: “Phi! Ta bởi vì nàng ta khóc quá, nể mặt chị của nàng ta không muốn nàng ta khóc nhiều quá, mới chủ động hiện thân, nếu không nàng ta đương nhiên đuổi không kịp rồi. Lão tử tán gái còn cần phải có thủ đoạn sao? Hiện tại không phải là nàng ta muốn bám theo lão tử, mà là lão tử không muốn để nàng ta bám theo!”

Samantha bán tín bán nghi, bất quá nàng biết Thạch Thiên này chỉ là người đã man không nói lý, cho nên sẽ không nói xạo, ngạc nhiên nói: “Hạng tiểu thư trông xinh đẹp đáng yêu như thế, cực kỳ hiếm thấy, chẳng lẽ cậu một điểm cũng không động tâm sao?”

Thạch Thiên mỉm cười nói: “Các cô gái xinh đẹp thì rất nhiều, ví dụ như cô cũng rất đẹp, chẳng lẽ lão tử thế nào cũng phải động tâm sao? Có những phụ nữ quá phiền toái, nếu như bị quần lấy thì hậu họa vô cùng, gỡ ra không được, gỡ ra không được...” vừa nói vừa lắc đầu đối với Samantha.

Samantha nghe khẩu khí của hắn tựa hồ là nói mình là “phiền toái gỡ ra không được”, nhớ tới thái độ của hắn bình thường đối với mình quả thật là không muốn dính tới nàng, nhất thời cảm thấy vạn phần tức giận, buột miệng nói: “Cậu yên tâm, tôi cũng sẽ không quần lấy cậu...” nói xong mới cảm thấy lời này không thích hợp, trên mặt mắc cỡ đỏ bừng, từng trận nóng lên, sợ Thạch Thiên nhìn ra vẻ khác thường của nàng, vội vã xoay đầu hướng ra ngoài cửa sổ, trong lòng mắng to Thạch Thiên đáng giận, làm hại mình thất thố. Lại nghĩ Thạch Thiên này thật sự là kỳ quái, có đôi khi đối với phụ nữ là ai đến cũng không cự tuyệt, có khi lại trái ngược... bất tri bất giác lòng hiếu kỳ đối với Thạch Thiên lại gia tăng vài phần.

Thạch Thiên hai ngày qua cũng ở tại khu nhà trên đỉnh núi, cho tới hôm nay là đêm 30, Thạch Thiên sau khi về đến khu nhà cấp cao đã dẫn Kim Hình cùng những người trong khu nhà theo, đi tiếp hai chị em Thạch Lệ. Quản gia Luyet vốn muốn lưu lại mấy người trông nhà, lại bị Thạch Thiên phản đối, ai mà dám tới nhà của lão tổ tông của trộm mà trộm đồ, thì quả thật là thiếu may mắn.

Những người làm thuê này mặc dù không phải hậu nhân của Thiên Thạch thành bảo, nhưng thật ra cũng đều là tâm phúc tin được trong tòa thành, nếu không cũng sẽ không để cho bọn họ đến hầu hạ Thạch Thiên, mơ hồ đều nói một ít về thân phận của Thạch Thiên, thấy Thạch Thiên bình thường mặc dù đối với bọn họ lạnh nhạt, nhưng vào lễ mừng năm mới còn có thể nhớ tới bọn họ, đều mừng rỡ vạn phần.

Đoàn người điều khiển hơn mười chiếc xe nổi tiếng thế giới, hướng về chỗ ở của hai chị em Thạch Lệ, ở chính giữa là hai chiếc Rolls-Royce đen, chiếc phía trước là Thạch Thiên cùng Kim Hinh ngồi, chiếc sau mới chỉ có tài xế, là chuẩn bị cho hai chị em Thạch Lệ. Dọc theo đường đi, người đi đường đều ghé mắt nhìn, đoán có phải là đại nhân vật gì đến dò xét Hongkong hay không.

Tới nơi, Thạch Thiên cùng Kim Hinh hai người xuống xe lên lầu, sau khi vào cửa nhìn thấy hai chị em Thạch Lệ đang bận rộn ở trong bếp, trên bàn bếp chất đầy đồ ăn mới mua.

Thạch Hiểu Mẫn thấy Kim Hinh hoan hô một tiếng, chạy ra ôm lấy nàng hô lên: “Chị Kim Hinh mới đến à, chúng ta còn tưởng rằng hai người muốn len lén đón lễ mừng năm mới riêng chứ”.

Kim Hinh cười nói: “Sao có thể như vậy...”

Thạch Thiên nhìn phòng bếp một chút hỏi: “Các người mua nhiều thức ăn như vậy để làm chi? Không phải nói để ta ăn bài rồi sao!”

Thạch Hiểu Mẫn hì hì cười nói: “Chúng ta lo lắng đối với người, cảm thấy tự mình chuẩn bị thì an toàn một chút, hai ngày nay cũng không thấy người trở về, người thật ra nói một chút xem, chuẩn bị cái gì cho lễ mừng năm mới?” Không đợi Thạch Thiên trả lời, đã nói tiếp: “Nhìn người hai tay trống trơn trở về, cái gì cũng không mang theo, quả nhiên không ngoài dự tính của chúng ta”.

Thạch Thiên trách mắng: “Lão tử còn cần phải tự mình chuẩn bị sao? Các người theo ta đi là được, đem mấy thứ đó ném đi, xe đang ở dưới chờ đó”.

Thạch Lệ nghe vậy cũng từ trong phòng bếp đi ra, kinh ngạc nói: “Đi ra ngoài? Không phải nói chúng ta ở nhà ăn lễ mừng năm mới sao, còn ra ngoài làm gì?”

Thạch Thiên cười nói: “Là ở nhà ăn lễ mừng năm mới, bất quá ta dẫn bọn người đi xem nhà mới một chút, các người nếu thích thì có thể cứ ở lại chỗ này”.

Thạch Lệ khó hiểu hỏi: “Người mua nhà mới sao?”

Thạch Thiên nói: “Không phải ta mua, một chút nữa sẽ rõ, các người đừng có nói nhiều như vậy, cứ đi xem sẽ biết”.

Thạch Lệ mở miệng gạt đầu, nàng mặc dù cũng không hỏi lại chuyện của Thạch Thiên, nhưng biết hẳn tuyệt không bình thường, có lẽ hôm nay có thể thừa cơ hội lễ mừng năm mới, tiến thêm một bước hiểu rõ bí mật mà Thạch Thiên ẩn dấu, nên cũng không phản đối nữa.

Thạch Hiểu Mẫn hô: “Bây giờ chưa thể đi, còn có người chưa tới”.

Thạch Thiên kỳ quái nói: “Còn có người sao? Là người nào hả?”

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Còn Samantha tiểu thư nữa, nàng cũng chỉ có một mình ở tại Hongkong ăn lễ mừng năm mới, nói sẽ cùng đến nhà chúng ta náo nhiệt một chút”.

Kim Hinh ngạc nhiên nói: “Samantha cũng tới sao, thật sự là tốt quá!”

Thạch Thiên nói: “Nàng ta không phải người Pháp sao? Sao lại còn đón năm mới, ở chỗ bọn họ không phải đã sớm đón rồi sao”.

Thạch Hiểu Mẫn giải thích: “Samantha tiểu thư là con lai, mẹ của nàng là người Trung Quốc, cho nên vẫn đón năm mới ở đây”.

Thạch Thiên nghĩ thầm khó trách mới vừa rồi lúc tan sở, Samantha vẻ mặt có chút kỳ quái, tựa hồ có chuyện giấu mình, thì ra là hôm nay đến cùng với bọn họ dự lễ mừng năm mới.

Thạch Lệ nói với Thạch Hiểu Mẫn: “Dù sao Samantha tiểu thư còn chưa tới, chúng ta đem đồ ăn dọn lại đi, Hongkong nóng như vậy, rất dễ hư”.

Kim Hinh cũng theo vào hỗ trợ, lúc này chuông cửa vang lên, Thạch Hiểu Mẫn hoan hô nói: “Nhất định là Samantha tiểu thư tới rồi, ta đi mở cửa”.

Mở cửa ra quả nhiên là Samantha, vẻ mặt kỳ quái nói: “Trong tòa nhà này của mọi người có đại nhân vật nào ở sao? Dưới lầu có bố trí rất hoành tráng...”

Chị em Thạch Lệ không biết dưới lầu đều là xe xịn, đang chờ mọi người đi xuống, cũng không rõ lắm ý của Samantha là gì.

Kim Hinh lại hết sức rõ ràng, chỉ vào Thạch Thiên cười nói: “Còn không chính là hắc sao”.

Thạch Thiên cũng không muốn giải thích với chị em Thạch Lệ cùng Samantha, thúc giục nói: “Thu dọn nhanh lên một chút, xuất phát thôi, dưới lầu có rất nhiều người còn đang chờ”.

Chờ mọi người đi xuống lầu, Thạch Lệ cùng Thạch Hiểu Mẫn cuối cùng cũng rõ ràng Samantha nói “bố trí hoành tráng” là có ý tứ gì, chỉ thấy con đường phía trước đậu đầy xe hơi xa hoa, ít nhất cũng hơn hai mươi chiếc, người trên xe cũng đã xuống xe, nhìn thấy Thạch Thiên cùng các nàng đi ra, cùng nhau hướng tới bọn họ khom người hành lễ, hết sức kính sợ.

Quản gia Luyet mặc lễ phục tự mình mở cửa một chiếc Rolls-Royce, nghênh đón bọn họ lên xe, Thạch Thiên không muốn dọc theo đường đi bị Thạch Lệ cùng Thạch Hiểu Mẫn vặn hỏi ngọn nguồn, đối với hai chị em cùng Samantha nói: “Ba người ngồi ở xe này, ta cùng Kim Hinh ngồi ở xe phía sau” Nói xong đã kéo Kim Hinh tự mình mở cửa xe lên một chiếc Rolls-Royce khác.

Sau khi lên xe, Samantha hỏi: “Đây... đây là muốn đi đâu? Không phải nói ở nhà dự lễ mừng năm mới sao?” lại thấy Thạch Lệ cùng Thạch Hiểu Mẫn trên mặt so với mình còn muốn mờ mịt hơn, rõ ràng cũng không biết đi nơi nào.

Thạch Lệ lắc đầu nói: “Thạch Thiên nói dẫn chúng tôi đi nhà mới, chúng tôi cũng không biết là nơi nào”.

Thạch Hiểu Mẫn tức giận nói: “Tiểu tử này vẫn luôn thần thần bí bí, không biết có bao nhiêu chuyện gạt chúng ta, lần trước cầm một bộ trang sức kim cương đưa cho ta, nhưng lại nói nó không đáng giá gì đó, ai mà biết hôm nay lại xảy ra chuyện gì nữa!”

Samantha nhớ tới chuyện trang sức nọ, trong lòng cũng cảm thấy vừa kỳ quái vừa buồn cười, rõ ràng là hai chị em này mặc dù là thân nhân của Thạch Thiên, nhưng đối với hắc thật ra cũng không hiểu rõ.

Lúc này mọi nhà cũng đang vội vàng về đón lễ mừng năm mới, xe trên đường cũng rất thưa thớt, ngay cả xe taxi cũng ít đến đáng thương, bởi vậy dọc theo đường đi chạy hết sức trơn trượt, chỉ chớp lát đã tới toàn nhà mới được kiến tạo của Thiên Thạch thành bảo, cũng chính là tòa nhà hội sở hoa viên ban đầu thuộc về tập đoàn Tinh Hồng Cát.

Hiện tại nơi này đã bị Thiên Thạch thành bảo cải tạo một phen, đưa đến rất nhiều cây cối cùng đồ trang sức trân quý, kể cả cảnh quan bên ngoài cũng đã hoàn toàn khác trước.

Samantha cùng chị em Thạch Lệ cũng cảm giác được nơi này hình như đã từng biết, nhưng nhất thời không nhớ ra, chờ xe chạy đến gần, chứng kiến mấy tòa nhà cũ chỉ là tu sửa, cũng không có xây lại mới nhớ tới nơi này là chỗ nào, đều thất kinh.

Thạch Hiểu Mẫn còn trẻ con nhất, tâm lý giấu không được, hô lên: “Nơi này... nơi này không phải lần trước Oa Tử đã tổ chức sinh nhật, là hội sở của tập đoàn Tinh Hồng Cát sao... sao lại... sao lại tới nơi này?”

174. Chương 174: Thiếu Chủ Nhân, Chủ Mẩu .

Vấn đề này hiển nhiên là không thể từ chỗ Thạch Lệ hay Samantha mà có được đáp án, các nàng trên mặt tựa hồ cũng hiểu chuyện này.

Thạch Hiểu Mẫn lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ hôm nay cùng Quách gia dự lễ mừng năm mới sao?” Nghĩ thầm có phải Thạch Thiên dùng thủ đoạn gì hay không, “bức bách” người của Quách gia tiếp nhận quan hệ của mình cùng Quách Gia Chí, nhưng nghe Quách Gia Chí nói, nhà bọn họ tổ chức lễ mừng năm mới là ở nhà, cũng không phải là ở trong hội sở này.

Samantha đột nhiên nhớ tới cái gì đó liền nói: “Đúng rồi, trước đây mấy ngày có nghe người ta nói qua, hội sở của tập đoàn Tinh Hồng Cát cùng một số nơi phụ cận đều bị người khác mua đi, chẳng lẽ là bị Thạch Thiên mua sao?”

Thạch Lệ lắc đầu nói: “Mới vừa rồi Thạch Thiên nói không phải hắn mua, hắn là sẽ không nói dối với chúng ta, bất quá lại nói nơi này là nhà mới của chúng ta, chỉ cần chúng ta muốn thì có thể ở lại”.

Thạch Hiểu Mẫn tức giận phản bác nói: “Hắn sao lại không nói dối chứ, ngay cả bộ trang sức kim cương cũng gạt ta nói không đáng giá gì, hắn... hắn chính là một đại lừa gạt!”

Samantha nhìn một lần nữa hoa viên đã qua cải tạo ở ngoài cửa sổ xe, trong đó không ít xếp đặt tương tự với một số tòa thành quý tộc ở Pháp, nhưng lại càng thêm đại khí hùng vĩ, nhớ tới tạp chí “Thiên Tư” mà mình làm cũng bởi vì có quan hệ tới Thạch Thiên mà bị Quý TS thu mua, chợt lên tiếng: “Có lẽ ở trong mắt hắn, trang sức kim cương này quả thật cũng không đáng giá gì”.

Thạch Hiểu Mẫn mở to hai mắt nói: “Vị... vị lão tiên sinh kia nói trang sức kim cương này giá trị tới mấy triệu! Cái này... cái này còn có thể có người cảm thấy nó không đáng giá tiền sao?”

Samantha nhìn vẻ mặt khoa trương của Thạch Hiểu Mẫn, nhợt nhạt cười cười, cũng không trả lời. Cùng Thạch Thiên tiếp xúc lâu như vậy, nàng sớm nhìn ra hắn bình thường mặc dù đối với bất luận con người hay sự vật nào cũng không để vào mắt, nhưng đối với hai chị em này lại đặc biệt khác, chỉ có hai chị em này có thể làm cho Thạch Thiên mà một số việc hắn vốn không muốn làm, ví dụ như đáp ứng Thạch Lệ mỗi ngày đi theo mình để bảo vệ an toàn. Nàng rõ ràng nếu chính mình đưa ra yêu cầu này đối với Thạch Thiên, thì chỉ nhận được sự xem thường của Thạch Thiên.

Với tính tình của Thạch Thiên, dĩ nhiên nguyện ý vì hai chị em các nàng thay đổi chính mình, có thể thấy được hai chị em ở trong lòng hắn địa vị quan trọng tới cỡ nào. Nếu như Quý TS thần bí nọ quả nhiên có liên quan tới Thạch Thiên, ví dụ như Thạch Thiên chính là một trong các cổ đông của Quý TS, như vậy đối với Thạch Thiên mà nói, một bộ trang sức vài triệu USD so với hai chị em này, quả thật không đáng giá tiền.

Đội xe không nhanh không chậm vòng qua hoa viên, xuyên qua một cái cổng giống như Khải hoàn môn, do đá lớn xây thành tạo nên một kiến trúc hùng vĩ, trước mắt xuất hiện một cái sân rộng.

Ban đầu khi nơi này thuộc về tập đoàn Tinh Hồng Cát, cũng có một cái sân rộng, nhưng bởi vì hội sở của tập đoàn Tinh Hồng Cát này chỉ là kiến trúc tạm thời, lúc nào cũng có thể biến thành hạng mục khai thác, cho nên sân rộng chỉ được khai thác một bộ phận nhỏ, đại bộ phận được dùng cây cối để cách ly. Hiện tại cây cối đã không thấy nữa, sân rộng cùng hoa viên đã rộng ra bốn năm lần, bố cục cũng không giống nhau, trên sân có cây cối, suối phun, đài phun nước, các pho tượng vân vân phối hợp cực kỳ thỏa đáng. Hơn nữa đường đi cũng được làm bằng đá cẩm thạch, cây cối che phủ, làm cho cả sân rộng tạo nên những tổ hợp biến hóa. Chính thể thoát nhìn hài hòa thống nhất, gần như hoàn mỹ.

Căn chủ lâu cũng không có tu sửa trên diện rộng, chủ thể vẫn là tổ hợp kiến trúc ba tầng chiếm hơn 3.000 m2, nhưng từ bên ngoài thấy, những trang sức ở bên ngoài cũng đã rực rỡ hẳn lên, dưới hoàng hôn trời chiều chiếu xuống, toàn bộ kiến trúc bị nhuộm lên một tầng ánh sáng vàng, kim bích huy hoàng giống như cung điện.

Làm cho các nàng giật mình cũng không phải cảnh tượng, mà là hai hàng người đứng thẳng hai bên xe. Từ trong xe nhìn ra, người đứng đây hai bên rõ ràng là tới nghênh đón các nàng, những người này màu da nào cũng có, trong đó người da trắng nhiều nhất, mặc trang phục khác nhau, vừa nhìn là biết đến từ các quốc gia cùng dân tộc khác nhau trên thế giới.

Trước đại môn chủ lâu người càng nhiều, sắp xếp thành mấy tầng, sau khi xe tới trước thảm hồng thì ngừng lại, mười mấy người tiến lên nghênh đón, ở giữa là một ông lão hạc phát đồng nhan, thần thái sáng láng, đi cạnh là một phụ nữ da trắng trung niên đoan trang đi tới trước xe, đúng là Laurent đã hơn 130 tuổi cùng Li vẫn đi theo lão.

Phía sau bọn họ mười mấy người còn lại là Pirnie, Braid, Saji là những nhân vật trọng yếu quản lý Quý TS cùng Thiên Thạch Đồng Minh, không đợi lão nhân gia phân phó, đã vọt tới trước hai chiếc Rolls-Royce mà mở cửa xe.

Chị em Thạch gia cùng Samantha mở mịt xuống xe, nhìn chung quanh ít nhất là hơn một ngàn người nghênh đón, cho dù là Samantha cũng thường xuyên tham gia các hoạt động xã giao ở giới thượng lưu, về mặt cũng là trở nên rất mất tự nhiên, có chút sợ hãi. Trước kia tham gia các hoạt động xã giao, người khác đối với nàng mặc dù cũng tràn ngập hữu hảo cùng hoan nghênh, nhưng trong ánh mắt rõ ràng mang theo vẻ thường thức cùng ý nghĩ muốn đến gần nàng. Mà hiện tại hơn một ngàn người chung quanh trong ánh mắt nhìn các nàng, không có chỗ nào là không phải tràn ngập sự kính sợ cùng sùng kính, không hề có tạp niệm. Điều này làm cho ba người các nàng chẳng những không cảm thấy vinh quang, ngược lại càng thêm khẩn trương, toàn thân cứng ngắc, không biết làm thế nào cho phải.

Laurent cùng các nhân vật trung tâm của Thiên Thạch thành bảo mà dẫn theo thật ra hiện tại cũng cảm thấy khó xử, bởi vì bọn họ không biết dùng phương thức gì để xưng hô các nàng, đặc biệt là chị em Thạch gia này. Bọn họ biết chị em này là thân thích của chủ nhân, thậm chí mơ hồ đoán được các nàng rất có thể chính là hậu nhân của chủ nhân mình, dù sao mặc kệ là quan hệ thân thích gì, trong lòng bọn họ thì chị em này đã trở thành Thiếu chủ nhân.

Nhưng bọn họ hiện tại cũng không dám hô to như “Thiếu chủ nhân cát tường”... còn không biết chủ nhân Thạch Thiên rốt cuộc có ý tứ gì! Vì vậy chờ sau khi chị em Thạch gia cùng Samantha xuống xe, Laurent cùng mọi người phía sau cúi người hành lễ với các nàng, nhưng vẫn ngậm miệng không nói.

Ba nữ thất kinh, mặc dù không rõ ràng lắm đây là ai, nhưng từ khí thế của bọn họ, mặt mày mang theo vẻ ngạo khí bất phàm, rõ ràng cũng không phải là nhân vật bình thường. Hơn nữa Laurent hơn 130 tuổi này bộ dáng lại càng giống như thần tiên, chỉ với sự kính lão mà nói, cũng hiểu được mình nhận không nổi đại lễ như vậy, vội vàng khom người hướng tới bọn họ mà đáp lễ.

Kim Hinh trên chiếc xe khác thì hiển nhiên cũng tự nhiên hơn nhiều, dù sao nàng cũng không phải lần đầu tiên giật mình, nhiều ít chỉ có chút tê tê, chỉ là theo Thạch Thiên mặt mỉm cười, làm như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Thạch Thiên cất bước tiến lên nói: “Các người đang làm gì vậy? Bái thiên địa sao? Sau này đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy!”

Mọi người nghe Thạch Thiên nói “sau này là người một nhà”, nhất thời đều vui mừng, tưởng rằng chủ nhân đã đem chuyện của tòa thành nói cho các nàng, vậy thì còn khách khí gì nữa, Laurent vội nói: “Đúng vậy chủ nhân, là người một nhà...” rồi xoay người hô to: “Mọi người nhanh nghênh đón chủ nhân cùng Thiếu chủ nhân đi vào, còn... còn có hai vị chủ mẫu...”

Tình huống cuộc sống của chủ nhân Laurent một mực quan tâm, từ đám người Pirnie, Braid báo cáo biết hiện tại bên người chủ nhân cũng có mấy cô gái, nếu hai người này có thể được chủ nhân dẫn về đây một nhà đoàn tụ đón lễ thì hiển nhiên quan hệ cũng khác, hơn nữa mới vừa rồi câu “sau này là người một nhà” của Thạch Thiên, làm cho lão tự chủ trương xưng hô “chủ mẫu”.

Những người khác thấy có Laurent dẫn đầu, đều lớn tiếng hoan nghênh “Chủ nhân, Thiếu chủ nhân, chủ mẫu”, tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Trung... các loại ngôn ngữ, có vẻ có chút hỗn loạn, bất quá động tác một chút cũng không loạn, trước đại môn tách ra một thông đạo cho “Chủ nhân, Thiếu chủ nhân, chủ mẫu” tiến vào.

Thạch Thiên để cho các nàng Kim Hinh đi vào trước, sau đó đi qua chỗ Laurent trách mắng: “Cái gì mà hai chủ mẫu? Tiểu tử ngươi muốn ăn đòn sao?”

Laurent kinh hãi nhìn hai chiếc Rolls-Royce, thấy không ai xuống nữa, lại nhìn một chút xe khác, khẩn trương hỏi: “Chẳng lẽ chủ nhân còn có chủ mẫu khác chưa dẫn tới? Ta... ta thật đáng chết, tưởng rằng chỉ tới hai người...” Hắn thật ra biết hiện tại bên cạnh chủ nhân phụ nữ cũng không chỉ có hai người.

Thạch Thiên tức giận nói: “Phì! Lão tử lúc nào cho các người đi tìm chủ mẫu? Tiểu tử ngươi có phải càng già càng hồ đồ hay không, mở miệng là nói vậy, nếu bởi vậy mà hại lão tử gặp phải phiền toái, để xem ta thu thập ngươi như thế nào”.

Laurent lúc này mới hiểu được ý của Thạch Thiên, thậm chí mình đáng chết, thì ra tính tình của chủ nhân cũng hơn một trăm năm trước vẫn giống nhau, vẫn chỉ tìm tình nhân chứ không tìm vợ, lúng túng

nói: “Xin lỗi, mới vừa rồi nghe chủ nhân nói các nàng không phải người ngoài, cho nên... cho nên Laurent hiểu lầm... xin chủ nhân hãy trừng phạt ta đi!”

Thạch Thiên trừng mắt nhìn hắn một cái, thở dài nói: “Tiểu tử ngươi giờ đã lão thành như vậy, lão tử cũng không tiện cho ngươi ăn đòn, quên đi”.

Laurent vui vẻ nói: “Tạ ơn chủ nhân khoan dung, Laurent lần sau không dám”.

Thạch Thiên hỏi: “Được rồi, các ngươi sao cũng đến Hongkong? Lão tử sao lại không biết?”

Laurent vội vàng giải thích: “Chỉ mới tới, hôm nay vừa đến, nghe Braid nói chủ nhân muốn triệu tập mọi người cùng nhau tổ chức lễ mừng năm mới, chúng ta sao có dũng khí không đến”.

Thạch Thiên nhớ mình quả thật có nói với Braid để cho mọi người cùng nhau đón năm mới tại Trung Quốc, nhưng chỉ cho hắn gọi những người ở Hongkong tới, cũng không nói gọi toàn bộ những người ở tòa thành tới. Laurent thân thể hắn từng xem xét qua, mặc dù thoát nhìn tinh thần mười phần, hết sức cường tráng, nhưng cơ thể đã dị thường già yếu, toàn bộ chỉ dựa vào luồng lực lượng thần bí nọ của mình ở trong cơ thể chống đỡ, thật sự không nên đi lại khắp nơi.

Bất quá cái này cũng là bởi vì Laurent đối với mình quá trung tâm, trong lòng vạn phần tưởng niệm mới có thể trăm phương ngàn kế nghĩ biện pháp đến chỗ mình, không đành lòng trách cứ hắn, thở dài nói: “Tới thì đã tới rồi, dù sao tiểu tử ngươi sớm đã muốn tới, cùng nhau đón năm mới cũng tốt”.

Laurent thấy Thạch Thiên không có trách mắng, mừng rỡ nói: “Laurent sau này sẽ đi theo chủ nhân, hầu hạ cho chủ nhân!”

Thạch Thiên lập tức trầm mặt mắng: “Biến! Tiểu tử ngươi sau này cứ đằng hoàng ở chỗ này cho ta, lo mà hưởng thụ đám tử tôn hầu hạ, nếu dám đến làm phiền lão tử, sẽ bẻ gãy chân của ngươi!”

175. Chương 175: Thích Thì Lấy Đi .

Laurent nghe vậy nhất thời vẻ mặt thất vọng cùng bất đắc dĩ, nhưng Thạch Thiên nói hắn nào dám phản đối, Thạch Thiên không có cho hắn lập tức trở về thành bảo, đồng ý hắn từ giờ bắt đầu có thể ở lại Hongkong, điều này đã làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn rồi, vội vã gạt đầu cam đoan mình tuyệt đối sẽ không đi lại loạn.

Mới vừa cam đoan xong, trong lòng nghĩ lại muốn, chủ nhân thần thông quảng đại, cơ hồ vạn năng, quả thật không cần mình quan tâm, nhưng hai Thiếu chủ nhân là nữ tử còn trẻ xinh đẹp, chung quy vẫn cần người hầu hạ chứ? Được rồi, bên người chủ nhân còn có rất nhiều cô gái, ai cũng xinh đẹp cao quý, hiển nhiên cũng cần phải hầu hạ cùng bảo vệ, hơn nữa với mị lực cùng thần thông của chủ nhân, tương lai các cô gái bên người nhất định sẽ càng nhiều, chủ nhân sợ nhất là phiền toái, trách nhiệm chiếu cố các nàng đương nhiên hắn là người hầu phải gánh, thay chủ nhân giải quyết những điều này.

Nghĩ đã có chuyện có thể vì chủ nhân mà xuất lực, Laurent tâm tình vui vẻ, nổi thất vọng trên mặt nhất thời được quét sạch, lại hỏi: “Nơi này mặc dù cũng chưa được xây dựng hoàn chỉnh hết, nhưng bộ phận các phòng được cải tạo đã có thể vào ở, du thuyền ở bến tàu ven biển cũng đã có thể sử dụng, chủ nhân sau này có ở lại hay không?”

Thạch Thiên suy nghĩ một chút rồi nói: “Lưu lại phòng cho ta, khi nào nhớ tới các ngươi có lẽ sẽ đến ở vài ngày”.

Laurent lại hỏi: “Hai vị Thiếu chủ nhân có ở lại đây hay không?”

Thạch Thiên nói: “Cái này ngươi đi hỏi các nàng, ta sao biết...”

Laurent vội nói: “Đúng đúng đúng, hiển nhiên là hai vị Thiếu chủ nhân nguyện ý ở lại mới được, Laurent còn có một chuyện không biết có nên hỏi chủ nhân hay không...”

Thạch Thiên không nhịn được nói: “Ngươi sao lại dài dòng như vậy, có chuyện thì nói nhanh đi”.

Laurent nói: “Vâng vâng vâng, Laurent biết thật sự không nên hỏi thăm chuyện của chủ nhân, nhưng hai vị cô nương tôn quý sau này là Thiếu chủ nhân của chúng ta. Cái này bọn tử tôn cũng đã đoán ra quan hệ của các nàng cùng chủ nhân, cảm giác được có lẽ chính là hậu nhân của chủ nhân... cho nên Laurent cảm thấy không bằng trực tiếp hỏi chủ nhân, miễn cho bọn họ tiếp tục đoán mò, đối với hai vị Thiếu chủ nhân thật sự là bất kính”.

Thạch Thiên trách mắng: “Rõ ràng là tiểu tử ngươi tự mình đoán vớ vẩn, lại đổ lên đầu các tử tôn, cái này đối với các ngươi cũng không có gì giấu diếm, các nàng quả thật chính là hậu nhân của lão tử, bất quá các nàng hiện tại còn không biết, lão tử cũng không biết giải thích như thế nào, cho nên các ngươi không nên nói lung tung, miễn cho làm bọn họ sợ hãi”.

Laurent kinh hoảng nói: “Thì ra ngay cả hai vị Thiếu chủ nhân cũng không rõ ràng tình huống của ngài, Laurent cùng bọn tử tôn nhất định sẽ không ở trước mặt các nàng nói lung tung, xin chủ nhân yên tâm”
Thầm nghĩ chủ nhân hiện tại lại trẻ như thế, quả thật rất khó hướng tội hậu nhân của mình mà giải thích.

Thạch Thiên thở dài, không thêm nhắc lại, hướng tới cửa lớn mà đi vào.

Laurent nhìn vẻ bất đắc dĩ ở trên mặt Thạch Thiên, trong lòng cũng hiểu bản thân không thể dùng thân phận chân thật mà gặp hậu nhân nên cảm thấy khó chịu, một mặt nghĩ làm thế nào để lấy lòng hai vị Thiếu chủ nhân, làm cho các nàng tự nguyện ở tại chỗ này, một mặt đi theo sau Thạch Thiên tiến vào đại sảnh.

Hiện tại bốn người Thạch Lệ đang được mấy chục người Pirmie, Braid vây quanh, dẫn về hoa viên liên thông với đại sảnh bày tiệc ở phía sau, cũng chính là hoa viên mà Quách Gia Chí lần trước tổ chức tiệc sinh nhật.

Bốn người cũng đã tới nơi này, cũng là tòa nhà này, nhưng cảm giác lại hoàn toàn khác. Một bước tiến vào cánh cửa, khí tức tinh xảo cao quý đã đập vào mặt mà đến, từ trước đến sau, khắp nơi đều là những vật trang sức phi phàm, bố trí tinh xảo nhã trí, tấm thảm Victoria làm cho bước chân trở nên mềm mại nhẹ nhàng, trên tường đèn thủy tinh xanh tỏa ra ánh sáng như hòa, trên tường dọc theo hành lang rất dài treo đầy các bức tranh, chỉ xem các tấm khung rất nặng của các bức tranh thì cũng đã biết không phải là vật tầm thường.

Samantha đối với nghệ thuật phương Tây hiển nhiên phi thường hiểu biết, dọc theo đường đi các bức tranh này làm cho nàng khiếp sợ không thôi, các bức tranh trong khung đều là của danh họa trên thế giới trân quý đến cực điểm, so với nàng trước kia đi thăm viện bảo tàng hoặc triển lãm danh họa còn nhiều hơn.

Samantha nhìn mấy chục bức danh họa có chút cảm thấy hít thở không thông, thầm nghĩ không phải là đồ thật đó chứ? Mấy cái này đều ở trong bảo tàng của các nước phương Tây, mỗi bức có giá trị liên thành, tùy tiện mang một bức ở chỗ này đi đấu giá cũng sẽ khiến cho chấn động, hơn nữa nghe đồn sớm đã bị một số quý tộc, nhà giàu cất dấu, không phải là có tiền là có thể mua được.

Nhưng nghĩ đến hai chiếc Rolls-Royce đặc chế mới vừa rồi đi, cùng với đội xe siêu xa hoa đi theo, còn có khu nhà đất lớn mà bọn họ đã mua... Đây chính là Hongkong tác đất tác vàng, nghe nói ở phụ cận còn có rất nhiều địa sản đều bị bọn họ mua đi, gia tăng đến mấy chục ngàn thước vuông, số tiền này cũng có thể mua được một nước nhỏ, có tài lực như vậy, thì các bức tranh treo trên tường cũng không thể là giả được...

Pirmie ở một bên thấy Samantha dừng bước nhìn chằm chằm vào các bức tranh ở trên tường, liền cũng ngừng lại, đi tới bên cạnh Samantha nói: “Cô là Samantha tiểu thư sao?”

Samantha phục hồi tinh thần lại, vội nói: “Đúng vậy, ngài nhận ra tôi?”

Pirmie lấy ra một tấm danh thiếp tinh xảo hai tay đưa qua, cười nói: “Trên đời này có thể có mấy nam nhân không nhận ra Samantha tiểu thư, tôi là Pirmie, hôm nay có thể gặp cô thật sự là rất vinh hạnh”.

Samantha tiếp nhận danh thiếp vừa nhìn, đã giật mình: “Ngài... ngài là tổng giám đốc Quỹ TS... đó không phải là ông chủ hiện tại của tôi sao...” Nàng mặc dù hoài nghi những người này cùng Quỹ TS có liên quan, nhưng không nghĩ tới người trung niên trước mắt này đối với mình dị thường tôn kính lại là người quản lý cao nhất thân bí nhất của Quỹ TS trong truyền thuyết này.

Pirmie thoát nhìn so với nàng lại càng giật mình hơn, lắc đầu lia lịa nói: “Không không không, tôi sao có thể là ông chủ của cô, chỉ là làm công việc của một người quản lý mà thôi, tất cả đều là của chủ nhân”.

Samantha cảm thấy kỳ quái, thăm nghĩ hiện tại sao có thể còn có loại quan hệ chủ nhân, người hầu này, chủ nhân trong miệng hẳn chẳng lẽ chính là tiểu tử Thạch Thiên này? Nhất định là tiểu tử này, khó trách mới vừa rồi ở tại cửa bọn họ xưng hô chị em Thạch Lệ là “Thiếu chủ nhân”, xưng hô mình cùng Kim Hinh là “chủ mẫu”, khẳng định hiểu lầm mình cùng Kim Hinh đều là bạn gái của Thạch Thiên... nghĩ tới đây mặt nhất thời mắc cỡ đỏ bừng, cảm thấy hết sức xấu hổ.

Pirmie chỉ vào các bức họa ở trên tường nói: “Samantha tiểu thư hình như đối với các bức tranh này hết sức hứng thú, đợi lát nữa tôi dẫn cô đến phòng đã chuẩn bị sẵn cho cô, bức tranh nào mà cô thích thì sẽ đem đến phòng cho cô là được, nếu thích toàn bộ thì đưa đến toàn bộ”.

Samantha kinh ngạc nói: “Chuẩn bị phòng cho tôi? Ở đâu?”

Pirmie nói: “Đúng vậy, bởi vì hiện tại phòng ở cạnh biển cũng chưa tu sửa xong, chỉ có thể tạm thời sắp xếp phòng cho chủ nhân cùng các chủ mẫu sử dụng, chúng tôi nhất định sẽ thúc giục bọn họ nhanh chóng xây xong, mong cô cứ yên tâm”.

Samantha đỏ mặt vội vàng giải thích: “Pirmie tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi, tôi... tôi cùng Thạch Thiên chỉ là... chỉ là bạn bè bình thường, cũng không phải như ngài tưởng tượng đâu” trong giọng nói mơ hồ có chứa vẻ chua xót.

Pirmie ngẩn ra, lúng túng nói: “Ồ... xin lỗi, hy vọng Samantha tiểu thư không lấy làm phiền lòng, bất quá cô nếu là bạn của chủ nhân, đó cũng chính là khách quý của chúng tôi, phòng vẫn đang giữ cho cô, tôi dám cam đoan nơi này tương lai nhất định là một trong những nơi đẹp và dễ chịu nhất trên thế giới, lúc nào cũng hoan nghênh cô tới chơi. Các bức tranh này đều có thể mang đến phòng của cô, cô cũng có thể mang đi, tuyệt đối đều là tranh thật”.

Samantha nghe các danh họa này quả nhiên là tranh thật, khiếp sợ vội nói: “Các bức tranh này quá quý trọng, tôi tuyệt đối không dám”.

Pirmie cười nói: “Thật các bức tranh này đều là do một ít gia tộc cùng tập đoàn nghe nói chúng tôi ở tại Hongkong kiến tạo tổng bộ mới thì biếu tặng, cũng không tốn đồng nào, nơi này người hiểu và thưởng thức cũng không nhiều lắm, có vẻ cũng lãng phí, cho nên Samantha tiểu thư cũng không cần khách khí”.

Samantha càng thêm giật mình, cảm thấy rất khó tin, những người này lại xem các bảo vật nghệ thuật có giá trị liên thành này xem như là những quà tặng bình thường, xa xỉ khó có thể tưởng tượng. Cũng chứng minh thực lực của Quý TS quả nhiên như lời đồn, đã tới tình trạng làm cho người ta cảm thấy kinh khủng, các quý tộc cùng tập đoàn này cũng không tiếc dùng các bảo vật nghệ thuật độc nhất vô nhị để lấy lòng bọn họ.

Bất quá nàng cũng không dám tiếp nhận: “Đối với tôi mà nói thì các bức tranh này quá quý trọng, nếu để ở nhà sẽ làm cho tôi ăn ngủ không yên, không biết bảo vệ chúng thế nào, vạn nhất sơ sẩy mà làm hỏng chúng, chẳng phải là sẽ thành tội nhân của nhân loại sao. Cho nên đối với sự khẳng khái của ngài tôi chỉ có thể cảm tạ, cũng không thể tiếp nhận quà tặng này”.

Pirmie thấy nàng nói nghiêm túc, cũng không miễn cưỡng, cảm thán nói: “Samantha tiểu thư thật sự là vô tư, làm cho tôi cảm thấy xấu hổ, sau này nhất định sẽ bảo vệ tốt các bức tranh này, tránh trở thành tội nhân của nhân loại, ha ha... chúng ta sẽ phải rời khỏi đây thôi, chúng ta đi tới đại sảnh tổ chức tiệc, Thiếu chủ nhân và Kim tiểu thư đã tới đó rồi”.

Samantha gật đầu, cùng Pirmie đi về hướng đại sảnh tổ chức tiệc ở hậu hoa viên, không biết là cố ý hay vô tình, cũng không có cự tuyệt gian phòng mà Pirmie cấp cho nàng nghĩ lại.

Cũng giống như trong dự liệu, nơi tổ chức tiệc so với tiệc sinh nhật mà Quách Gia Chí tổ chức đã có phong cách hoàn toàn khác, khắp nơi biểu hiện phong cách xa hoa cùng lãng mạn của Pháp, trong không khí tràn ngập mùi thơm ngát, rõ ràng tại nơi thông gió có bố trí hương liệu trần quý, tỏa ra mùi thơm khắp nơi. Hậu hoa viên rộng lớn bốn phía bàn vây quanh, cả trăm người đầu bếp đang chế tạo mỹ thực tại chỗ, để cho mọi người ăn. Ở giữa hoa viên bố trí một sân nhảy tạm thời, có lẽ là bởi vì bữa tiệc chưa có tuyên bố bắt đầu, nên trong sân cũng chưa có người nào nhảy, chỉ có một ban nhạc đang biểu diễn.

176. Chương 176: Tính Bối Phận .

Chị em Thạch Lệ cùng Kim Hinh ba người ngồi ở một cái ghế salon lớn trong phòng, mới vừa rồi mấy chục người vây quanh các nàng vẫn đang ở bên cạnh, thay nhau tiến lên không ngừng đưa đồ ăn đồ uống cho bọn họ, chính bọn họ lại không một ai ăn cái gì.

Ba vị mỹ nữ được mọi người sủng ái, lại giống con mèo nhỏ bị sợ hãi, mang theo vẻ mặt mờ mịt ngồi ngẩn người trong chiếc ghế salon to đùng, hiển nhiên đối với việc bất thành linh có nhà mới cùng với trong nhà có những người xa lạ đối với các nàng yêu quý như vậy nhất thời còn chưa thể thích ứng, phảng phất như đang trong mộng, hoàn cảnh xa hoa như thế ngược lại làm cho các nàng càng thêm câu thúc.

Kim Hinh thấy Samantha đi lại, vội đứng dậy nhường chỗ trống cho Samantha ngồi bên người, ở giữa Thạch Hiểu Mẫn và nàng, lúc này bốn người các nàng ngồi ở trong ghế sa ***, bất quá ghế sa *** cực kỳ rộng rãi, cho dù có mấy người nữa ngồi thêm vào cũng đủ.

Thạch Hiểu Mẫn dựa vào bên người Samantha, nhẹ giọng ở bên tai nàng hỏi: “Samantha tiểu thư, nơi... nơi này có phải chỗ chúng ta lần trước tới không?”

Samantha cười nói: “Hắn là vậy”.

Thạch Hiểu Mẫn thở dài nói: “Lần trước tới đây, đã cảm thấy nơi này rất xa hoa, rất... rất xa xỉ, nghĩ không ra so với hiện tại, trước kia quả thực chẳng là gì, mà chỉ mới có vài ngày? Chẳng phải là quá khoa trương sao!”

Kim Hinh ở bên kia cũng dựa vào người Samantha, hì hì cười nói: “Em vẫn giống một cô gái nhỏ, chẳng phải cũng chỉ mới trải qua vài ngày hưởng thụ tình yêu, hiện tại thoát nhìn đã hoàn toàn giống một cô gái, biến hóa cũng rất nhanh”.

Thạch Hiểu Mẫn mặt trở nên đỏ bừng, sắc giọng: “Chị Kim Hinh... chị nói sai rồi, chị mới là mấy ngày đã biến thành một cô gái nhỏ thì có. Thạch Thiên hai ngày nay không về nhà, nhất định là bị chị cho mê được không biết nhà ở nơi nào rồi” Tính cách của nàng mặc dù hoạt bát thông minh, nhưng về vấn đề này lại hiểu biết rất ít, Kim Hinh mỗi lần gặp đều vui đùa cùng nàng. Hôm nay nếu không phải bởi vì nơi này có nhiều người nhìn chằm chằm vào các nàng, Thạch Hiểu Mẫn khẳng định sẽ tức giận lại cùng Kim Hinh đánh đùa náo loạn cả lên.

Kim Hinh đối với lời của nàng cũng không để ý, hào phóng cười nói: “Chị cũng không có bản lĩnh này, ngược lại là Thạch Thiên nhà các người đã làm cho chị mê đến thần hồn điên đảo, không thể tự kiềm chế” Không khỏi lại nghĩ tới tình cảnh mây mưa triền miên cùng Thạch Thiên ở tại khu nhà cấp cao, thần thái trở nên vạn phần kiều mỹ, làm cho người ta động tâm.

Thạch Hiểu Mẫn thấy nàng ngoài mặt lại dày như thế, nói thêm gì đi nữa khẳng định xấu hổ cũng là mình, nên nói tránh đi: “Em mới vừa rồi có nghe lầm hay không? Sao lại cảm thấy những người này gọi em và chị của em là Thiếu chủ nhân? Còn có chủ nhân, chủ mẫu vân vân, nghe rất là lạ, giống như đang đóng phim vậy, những người này không phải là do tiểu tử Thạch Thiên này tìm diễn viên mà đùa chứ? Chị Kim Hinh, chị hai ngày nay cũng cùng tiểu tử này ở cùng một chỗ, nhất định biết là chuyện gì xảy ra?”

Kim Hinh cười khổ nói: “Hắn là người tính tình rất khác, chị nào dám đi hỏi, trừ phi chính hắn nói cho chị biết. Bất quá nơi này có vài người chị đã gặp, khẳng định không phải là diễn viên, mà còn là nhân vật lớn. Thạch Thiên nếu hôm nay dẫn bọn người tới nơi này để bọn họ làm quen, có thể sẽ cho mọi người biết một ít chuyện của hắn, nếu không bọn họ sao lại gọi hai chị em là Thiếu chủ nhân”.

Thạch Hiểu Mẫn nghĩ thầm cũng đúng, bất quá đã có chút chờ không được, cả giận: “Tiểu tử này sao còn không tiến vào, nhất định phải hỏi hắn mới được!”

Toàn trường đột nhiên an tĩnh xuống, tất cả mọi người đứng thẳng thân thể dùng ánh mắt kính sợ nhìn về một phía. Bốn người các nàng không biết xảy ra chuyện gì, cũng không tự chủ được đứng lên nhìn về phía đó, chứng kiến là đám người Thạch Thiên cùng Laurent đi vào đại sảnh.

Thạch Thiên hướng tới mọi người khoát tay nói: “Nhìn ta làm chi, muốn chơi đùa thế nào thì chơi đi”.

Mọi người vội vàng cúi đầu đem ánh mắt chuyển dời lên trên mặt đất, không dám nhìn Thạch Thiên, nhưng không một ai chịu đi chơi.

Thạch Thiên tức giận nói: “Lão tử cho các người tới là để vui vẻ náo nhiệt mới đúng, sao lại giống như phạm lỗi hết cả vậy?”

Laurent ở bên cạnh vội nói: “Bọn họ đang chờ chủ nhân tuyên bố yến hội bắt đầu”.

Thạch Thiên trách mắng: “Mọi người tụ họp cùng ăn một bữa cơm còn phải đợi lão tử tuyên bố sao, các người lúc nào mà lăm quy củ như vậy?” Bất quá vẫn không nhịn được mà phát tay đối với mọi người tuyên bố nói: “Bắt đầu đi! Bắt đầu đi! Yến hội bắt đầu! Để lão tử vui vẻ trong lễ mừng năm mới!”

“Đoàng! Đoàng! Đoàng...” Tiếng pháo mừng vang dội khi Thạch Thiên vừa dứt lời thì không ngừng vang lên, bầu trời hoa viên nhất thời tung bay màu sắc rực rỡ, trong không khí mùi thơm trở nên càng thêm nồng nặc, bầu trời tung bay hạ xuống dĩ nhiên lại không phải là giấy màu rực rỡ mà là những cánh hoa tung bay.

Các nàng Kim Hinh trợn mắt há hốc mồm mà nhìn trận “mưa vũ” này, Thạch Thiên cười hì hì đi tới trên ghế salon ở cạnh các nàng ngồi xuống, nhìn trên bàn rõ ràng là thực vật không nhúc nhích, tiện tay cầm lấy một miếng bỏ vào trong miệng, vừa ăn vừa nói: “Các người sao lại không ăn cái gì hết vậy, ừm... mùi vị cũng không tệ lắm” lại cầm lấy một miếng khác bỏ vào miệng, rồi quay đầu lại nói với Laurent vẫn đứng ở phía sau ghế sa *** của hắn: “Mấy thứ này làm không tệ, sau này lưu lại đầu bếp này nấu cơm đi”.

Laurent vội vàng gật đầu nói: “Hôm nay tổng cộng mời đầu bếp ở các khách sạn nổi tiếng trên thế giới cũng có mười sáu người, chủ nhân cùng Thiếu chủ nhân đừng ngại ném thử, không hài lòng thì để cho bọn họ rời đi, hài lòng thì có thể lưu hẳn lại, bọn họ muốn tìm cũng không được”.

Thạch Thiên gật đầu, chỉ vào Laurent nói với chị em Thạch Lệ: “Các người một lát đi ném thử, ăn mà thấy có hứng thú, thì nói cho hắn, để hắn đem đầu bếp này lưu lại”.

Thạch Lệ nhìn Laurent một chút không nói gì, Thạch Hiểu Mẫn lại không nhịn được nói: “Lão nhân gia lớn tuổi như vậy, người sao lại một điểm lễ phép cũng không có”.

Laurent vội nói: “Thiếu chủ nhân bảo ta là Laurent là được, thật ra... thật ra tuổi của ta cũng không tính là lớn” Hắn mặc dù không biết Thạch Thiên thật bao nhiêu tuổi, nhưng Thạch Thiên nhìn thấy hắn lớn lên như vậy, làm sao dám gọi lão ở trước mặt Thạch Thiên gọi lão.

Thạch Hiểu Mẫn tò mò hỏi: “Lão nhân gia người ít nhất phải hơn bảy mươi phải không?”

Laurent đương nhiên cũng không dám giấu diếm đối với Thiếu chủ nhân, cười nói: “Nếu như dựa theo cách tính của Trung Quốc, hôm nay đã một trăm ba mươi sáu tuổi”.

“Hả!” Bốn nữ cùng nhau đứng lên, quả thực không thể tin được lão nhân thoát nhìn này thần thái sáng láng dĩ nhiên lại có hơn một trăm hơn ba mươi tuổi, nhìn về phía Thạch Thiên ánh mắt càng thêm có ý trách cứ.

Thạch Thiên trong lòng khó chịu, nhẹ giọng nói với Li ở bên người Laurent: “Dẫn tổ gia gia người tìm một chỗ nghỉ ngơi đi, đừng đứng ở gần lão tử làm cái gì”.

Laurent nhìn ra Thạch Thiên tức giận, hơn nữa là bởi vì hắn, tâm lý cực kỳ bối rối, nào còn dám lưu lại nơi này, cũng không cần Li đi đỡ, bước nhanh đi tiếng lẹt xẹt đã biến mất không thấy, Li sợ lão có chuyện gì, nhanh chóng hướng Thạch Thiên hành lễ cáo lui, rồi đuổi theo.

Bốn nữ thấy lão nhân một trăm ba mươi sáu tuổi này, thần thái uy nghiêm đối với Thạch Thiên kính sợ như thế, quả thực đem Thạch Thiên nói trở thành thánh, thật có ý chủ tớ, cũng cảm giác khó có thể tưởng tượng, thậm chí cảm giác được có chút quý dị, ngay cả Thạch Hiểu Mẫn nhất thời cũng quên ở chuyện trách cứ Thạch Thiên không kính lão.

Laurent nếu đi, bốn nữ cũng liền ngồi xuống, Thạch Lệ do dự hỏi: “Thạch Thiên, hôm nay rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người nơi này sao lại cũng bảo ta cùng Hiểu Mẫn cùng là Thiếu chủ nhân?”

Thạch Thiên cũng không giấu diếm, cười nói: “Bọn họ xem ta chủ nhân, các người là thân thích của ta, bọn họ hiển nhiên gọi các người là Thiếu chủ nhân, có cái gì mà tò mò”.

Thạch Lệ nhìn gần ngàn người trong hoa viên một chút, nhưng lại càng nhiều người không có tiến vào nơi sân nơi tổ chức yến hội, khó mà tin được hỏi: “Nhiều người như vậy đều là người của người sao?”

Thạch Thiên nói: “Ta cũng nói không rõ, thật ra ta cũng không có đem bọn họ trở thành người hầu, một bộ phận nơi này là hậu nhân của các người hầu, cùng một số thủ hạ của họ, hiện tại đều mặt dày đem ta làm chủ nhân, ta cũng không có biện pháp”.

Thạch Hiểu Mẫn không nhịn được nói: “Thật sự là mò trắng dưới nước, thật có thể biên thành chuyện cổ tích”.

Thạch Thiên tức giận nói: “Người có tin hay không cũng không ảnh hưởng!”

Thạch Lệ đối với hắn nói cũng hiểu được khó có thể giải thích, bất quá xem lời nói cũng ngữ khí của Thạch Thiên, trong ấn tượng của nàng dường như là chăm chú thành khẩn một lần, nghĩ thầm, trong đó nhất định có nguyên nhân, có lẽ quả thật rất khó nói cho rõ, rồi cũng sẽ không hỏi nữa.

Thạch Hiểu Mẫn đứng dậy chạy đến ngồi bên cạnh Thạch Thiên, đánh hắn hai quyền, chất vấn: “Ta hỏi người, tại sao bọn họ gọi người là chủ nhân, nhưng lại gọi chúng ta là Thiếu chủ nhân? Ta đâu có nhỏ hơn người?”

Thạch Thiên ha hả cười nói: “Quên lão tử bối phận cao hơn so với người sao, tuổi này... cũng khó mà nói, không nói nữa, đây là dựa theo bối phận mà tính”.

Thạch Hiểu Mẫn sắc giọng: “Sao lại là bối phận, lại không có chứng cứ, ai tin người, dù sao sau này không thể để cho bọn họ xưng hô như vậy, để cho bọn họ xưng hô người... xưng hô người là tiểu thạch đầu là được rồi”.

Thạch Thiên trách mắng: “Bọn họ có dũng khí đó sao!”

Thạch Lệ nói: “Chuyện của cậu cùng bọn họ tôi không tiện nói gì, cậu hy vọng chúng tôi cùng bọn họ như người một nhà thì cũng có thể, bất quá tôi cùng Hiểu Mẫn thật sự là chịu không nổi bọn họ xưng hô như vậy”.

Thạch Hiểu Mẫn vội nói tiếp: “Đúng vậy, cảm giác thật không được tự nhiên”.

Trong lòng Thạch Thiên thật ra cũng không tồn tại quan niệm chủ tớ này, hậu nhân của Thiên Thạch thành bảo này ở trong lòng hắn cũng không khác gì người thân, tự nhiên là hy vọng hai chị em họ có thể giống như người một nhà mà ở cùng một chỗ, về phần xưng hô nhau như thế nào lại càng không để ở trong lòng, gật đầu nói: “Cái này người cùng Laurent nói một tiếng, để cho hắn sửa lại là được”.

Thạch Lệ phát hiện Kim Hinh cùng Samantha vì không quấy rầy bọn họ nói chuyện, vẫn ngồi gần người ở ghế sa ***, thầm nghĩ hôm nay là đêm 30, vui vẻ mà đón năm mới là quan trọng nhất, Thạch Thiên đưa các nàng tới nơi này cũng là muốn náo nhiệt mà thôi, các chuyện khác cũng không cần nói rõ, vội vàng đứng dậy cười nói: “Nếu đã là người một nhà, chúng ta hãy đến hoa viên náo nhiệt cùng bọn họ thôi...”

177. Chương 177: Vui Năm Mới .

Hôm nay đến ăn cơm tất niên tổng cộng có hơn hai ngàn người, người trong Thiên Thạch thành bảo quá nửa cũng đã tới, những người khác cũng đều là nhân vật trung tâm của Quý TS và Thiên Thạch Đồng Minh, trong đó có tám phần là người trong Thiên Thạch Đồng Minh. Dù sao lần trước Braid đã từ các chi nhánh trên khắp thế giới điều động hơn bốn ngàn người đến Hongkong, chỉ tính những người hôm nay tới đây đã hơn một ngàn năm trăm người. Mà các nhân viên của Quý TS có quan hệ mật thiết với tòa thành vốn ít hơn nhiều so với Thiên Thạch Đồng Minh, đại bộ phận đều là những người thu nhập từ ngoài vào phục vụ việc làm ăn, không tính chính thức là người một nhà, hơn nữa Quý TS công việc rất bận rộn, không tự do như Thiên Thạch Đồng Minh, cho nên người tới cũng ít hơn.

Bởi vì Thạch Thiên trong lòng bọn họ địa vị tối cao, hơn nữa hôm nay Laurent ở đây, cho nên mới đầu tất cả mọi người có vẻ có chút câu nệ, nhưng những người này ở ngoài đều nhân vật rung trời chuyển đất, đặc biệt tinh anh của Thiên Thạch Đồng Minh cơ hồ đều là nhân vật uy chấn một phương, bình thường lão đại

hắc đạo mỗi nước thấy bọn họ cũng kính sợ ba phần, hiển nhiên sẽ không ngu ngốc, sau khi uống chút rượu ngon thì cũng thả lỏng, trong hoa viên cũng trở nên càng thêm náo nhiệt.

Bốn người Thạch Lệ đều xinh đẹp bất phàm, đặc biệt Kim Hinh cùng Samantha đều là mỹ nữ ngôi sao nổi tiếng quốc tế, sau khi tiến vào hoa viên lập tức trở thành tiêu điểm. Bốn nữ ở trong mấy ngàn ánh mắt tràn ngập kính sợ cùng yêu quý, cảm giác không yên tâm, ngay cả Thạch Lệ cùng Samantha luôn luôn cao ngạo lạnh lùng cũng biểu hiện bình dị thân thiện khác thường, thái độ hết sức hòa nhã, Thạch Hiểu Mẫn cùng Kim Hinh lại càng chủ động bắt chuyện với những người chung quanh.

Người phương Tây tính cách đơn giản trực tiếp, chỉ chốc lát đã dứt bỏ bản khoả, số người vây quanh các nàng càng ngày càng nhiều, một ít thanh niên da trắng trẻ tuổi thậm chí tìm giấy bút đến yêu cầu Kim Hinh cùng Samantha kí tên. Đương nhiên, cho dù các nàng có xinh đẹp gấp vạn lần nữa, cũng không ai dám tỏ vẻ ái mộ, cho dù Thạch Thiên không cần, những người khác cũng sẽ đem hấn đánh cho náo tương vắng ra.

Thạch Thiên vẫn ở một mình, hấn không phải không muốn vào đêm 30 náo nhiệt một chút, nhưng chung quanh người người kính sợ, kính sợ dị thường thật sự làm cho hấn chịu không được, cảm thấy tốt hơn hết là một mình tự tại, vì vậy đem những người bên mình đuổi đi, lại đuổi đi một đầu bếp nướng thịt, đoạt lấy vị trí cùng công cụ của hấn, tự mình vừa nướng vừa ăn.

Dưới sự mãnh liệt yêu cầu của mọi người, Kim Hinh vui vẻ đi vào sân khấu mà ca một ca khúc, nàng mặc dù không tính là ngôi sao ca nhạc, nhưng cũng từng covert lại một số ca khúc, giọng ca cũng ổn, hát lên cũng không thua gì các ngôi sao ca nhạc, tiếng ca uyển chuyển êm tai nhất thời đưa cả buổi tiệc vào cao trào, tiếng vỗ tay vang lên so với thời gian nàng hát còn dài hơn.

Tiếp theo mọi người đến từ khắp các nơi trên thế giới ra biểu diễn, đều chính là các tiết mục của quốc gia hoặc dân tộc của bọn họ, các loại phong cách đều có, có thể xem như là một buổi biểu diễn văn nghệ đa dân tộc hiếm có. Chỉ là đại bộ phận người biểu diễn cũng không có gì đặc biệt, thậm chí có thể dùng từ “nát vụn” để hình dung, ngoại trừ “da mặt dày, lá gan lớn” ra, thì những cái khác cũng không thể tìm ra lời để mà khen được, bất quá xem như là hài kịch thì cũng không tệ, những người vây xem chốc chốc lại cười đến ôm bụng, nghiêng ngả.

Trong sự vui vẻ thì thời gian qua nhanh, một chiếc đồng hồ chuông của Thụy sĩ vang lên, báo cho mọi người năm mới đã tới, mọi người trong bữa tiệc ở đại sảnh đều tập trung tới hậu hoa viên, hơn hai ngàn người nâng chén chúc mừng năm mới đã đến, pháo hoa đã sớm được chuẩn bị đều đốt lên, sắc sở chói mắt bay lên trời, đem bầu trời đêm phủ lên ánh hào quang ngũ sắc.

Lúc này Thạch Thiên đã đem một cái đùi nướng ăn sạch, cộng thêm hai chai Whiskey độ cao, thật ra hấn cũng không thích uống rượu mấy, bất quá có thể cùng hậu nhân của mình ăn lễ mừng năm mới thật sự là quá ít, trong lòng không khỏi có chút cảm xúc, lại nghĩ tới hậu nhân mà hấn truyền xuống có chút âm thịnh dương suy, cũng không nhịn được mà uống rượu, hơn nữa cũng không dùng nội lực bức cơn ra, tùy ý để nó hưng phấn trong thân thể của mình.

Bốn người Thạch Lệ cùng Samantha cũng đều bởi vì không khí nóng bỏng hào hứng của hôm nay mà có chút hưng phấn, uống chút rượu, đương nhiên cũng không phải là loại rượu độ cao như của Thạch Thiên, mà chỉ là rượu champagne, bất quá ngoại trừ Kim Hinh hay tham gia các hoạt động đối ngoại, cùng có năng lực tự khống chế cao như Thạch Lệ ra, Thạch Hiểu Mẫn cùng Samantha cũng đã có chút đứng không vững, được Kim Hinh cùng Thạch Lệ dìu đến ngồi xuống bên cạnh Thạch Thiên.

Thạch Hiểu Mẫn nheo nheo cái mũi nói: “Thơm quá, là cái gì thơm vậy” sau khi ngửi ngửi chung quanh thì đoạt lấy cái đùi nướng ở trước mặt Thạch Thiên cắt lấy một miếng mà bỏ vào trong miệng, nhai vài cái rồi hô lớn: “Ăn ngon quá, thịt này nướng quá mềm quá thơm...”

Ba người kia nghe thấy vậy đều cắt xuống một miếng mà nhắm nháp, cảm giác quả nhiên rất đặc biệt.

Thạch Hiểu Mẫn hưng phấn nói: “Đầu bếp nào nướng thịt này? Ta muốn nói cho Laurent lão gia gia đem hấn lưu lại”.

Thạch Thiên trách mắng: “Thịt này là do lão tử tự mình nướng”.

Bốn nữ đồng thời “hả” lên một tiếng, giật mình trợn mắt nhìn Thạch Thiên, vẻ mặt không tin, phảng phất như mới được nghe chuyện hoang đường. Các nàng cũng không biết cuộc sống trước kia của Thạch Thiên, thường xuyên đi tới núi hoang rừng rậm không người nào đợi một đoạn thời gian, thức ăn chính là do mình nướng, hơn nữa tu vi nội lực của hắn thông thần, có thể dễ dàng khống chế sức lửa, lại có thể thay đổi chất thịt, hiển nhiên có thể đem thịt nướng có mùi vị không giống bình thường.

Chỉ chốc lát bốn nữ đều cười lên ha hả, Thạch Hiểu Mẫn lại càng cười đến thiếu chút nữa không thở nổi, toàn thân run rẩy. Thạch Thiên tức giận nói: “Cười cái gì? Chẳng lẽ không tin lão tử sao?”

Thạch Hiểu Mẫn thở gấp nói: “Nơi này có người nào không biết người? Nếu nói thịt này là do tự tay người giết xẻ thịt ra, ta thật ra cũng tin tưởng, nói người nướng... đánh chết ta cũng không tin!”

Thạch Thiên nói: “Được! Lão tử sẽ nướng cho một cái, xem các người có tin hay là không” rồi lấy một cái đùi thịt sống, trát lên một lớp muối rồi đi tới bếp nướng.

Bốn nữ thấy Thạch Thiên chăm chú biểu diễn tại hiện trường, cũng tò mò, thầm nghĩ chẳng lẽ thịt nướng mới vừa rồi ngon như vậy thật sự là do chính hắn nướng sao? Chỉ thấy lò nguyên không có ánh lửa gì đột nhiên “ùm” một tiếng bốc lên một ngọn lửa màu lam cao gần nửa thước, đem cả cái đùi lẫn tay của Thạch Thiên bao vây lấy.

Samantha sợ hãi hô lên: “Người cẩn thận cái tay...”

Lại thấy Thạch Thiên mỉm cười, cũng không đưa tay lùi về, mà tùy ý đem cái đùi nướng ở trong lửa, cái đùi đã phát ra tiếng xèo xèo, cũng bắt đầu biến sắc, mà bàn tay như ngọc của Thạch Thiên vẫn không chút nào biến hóa khác thường.

Qua đại khái chừng hai ba phút sau, ngọn lửa đột nhiên biến mất, cả cái đùi đã trở thành màu vàng kim, ra bên ngoài mỡ vàng ươm. Thạch Thiên lấy bốn cái đĩa đặt ở trước mặt các nàng, tung cái đùi lên, năm ngón tay phát ra kiếm khí, cách không huy mấy đường về phía cái đùi, sau đó lắc tay một cái, cả cái đùi đột nhiên vỡ vụn ra, biến thành từng miếng dài nhỏ rơi vào bốn cái đĩa, hơn nữa sắp xếp chỉnh tề, một giọt mỡ cũng không bắn ra ngoài, lại thấy trong tay Thạch Thiên, đã cầm một cái xương sạch bóng.

Bốn nữ nhìn những miếng thịt tỏa ánh sáng vàng óng ánh trước mặt, đều trợn mắt há hốc mồm, Thạch Lệ cẩn thận hỏi: “Nhanh như vậy sao? Có thể ăn sao?”

Thạch Thiên cười nói: “Nói nhảm, đây là lão tử dùng thủ pháp nhanh nhất để nướng, mùi thơm mặc dù thua cái vừa rồi, nhưng lại thêm vị tươi mới, các người ném thử xem”.

Bốn nữ đều cầm lấy đĩa gấp một miếng thịt bỏ vào trong miệng, quả nhiên như Thạch Thiên nói ngoài dòn trong mềm, mùi thơm xộc vào mũi, quả thực vô cùng ngon, không cách nào hình dung. Bốn nữ cũng không để ý tới Thạch Thiên, trong chốc lát đã đem thịt trước mặt tiêu diệt sạch sẽ, còn hô to đã nghiền.

Lúc này Pirnie đi tới, nói với Thạch Lệ cùng Thạch Hiểu Mẫn: “Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, thuyền đã chuẩn bị xong, có muốn lên thuyền nghỉ ngơi luôn không?” Mới vừa rồi dưới sự cực lực yêu cầu của hai chị em các nàng, mọi người rất cuộc thỏa hiệp, không xưng hô các nàng là Thiếu chủ nhân nữa, mà sửa gọi Thạch Lệ là Đại tiểu thư, Thạch Hiểu Mẫn là Nhị tiểu thư.

Thạch Hiểu Mẫn mừng rỡ nói: “Tốt lắm, cảm ơn chú Pirnie”.

Pirnie vội nói: “Nhị tiểu thư ngàn vạn lần không nên khách khí như vậy”.

Thạch Thiên kinh ngạc nói: “Lên thuyền gì? Tối hôm nay mọi người muốn ngủ trên thuyền sao?”

Thạch Hiểu Mẫn gật đầu nói: “Đúng đúng, chúng ta ra biển ngắm mặt trời mọc của ngày đầu tiên năm mới, dứt khoát phải ngủ ở trên thuyền, người cũng phải cùng đi với chúng ta” vừa nói vừa kéo Thạch Thiên đi.

Thạch Thiên không muốn làm mất sự hăng hái của các nàng, cùng lên một chiếc Limousine, nơi này cách bến tàu tư nhân của bọn họ cũng một khoảng cách, trên đường chứng kiến cơ sở hạ tầng vẫn còn đang thi công, Pirnie dọc theo đường đi hướng tới bọn họ giảng giải các phương tiện cùng tiến độ, làm cho bốn nữ nghe được cũng lú lẫm không thôi, sợ hãi than tài lực của bọn họ. Thạch Thiên đối với mấy cái này không chút hứng thú, nhắm mắt lại dưỡng thần nghỉ ngơi.

Xe tới một khu nhà lớn đang được xây dựng, liền thấy được biển, bên đường trồng các thực vật nhiệt đới, bên kia là bờ cát được ngọn đèn chiếu xạ thành màu vàng kim, bên tàu du thuyền cũng đã có thể thấy, ngay ở cuối bờ cát.

Xe trực tiếp chạy đến bến tàu, đã có hơn mười nhân viên phục vụ theo thuyền chờ ở đó, mọi người sau khi xuống xe, chỉ thấy ở bến tàu đang neo hơn ba mươi du thuyền lớn nhỏ không đồng nhất, nhỏ nhất ước chừng hơn mười thước, lớn nhất dĩ nhiên là hơn trăm thước.

Thạch Hiểu Mẫn không nhịn được hỏi Pirnie: “Thuyền này đều là của các chú sao?”

Pirnie cười nói: “Phải nói đều là của chủ nhân cùng hai vị tiểu thư tôn quý, nơi này chỉ là một bộ phận, chứ tới hết chỉ sợ không đủ chỗ đậu”.

178. Chương 178: Không Cần .

Đương nhiên, du thuyền này cũng không phải toàn bộ cấp cho mấy người Thạch Thiên sử dụng, chờ tổng bộ mới này kiến tạo xong, sẽ có người trường kỳ ở chỗ này, du thuyền này là công cụ không thể thiếu trong công việc của bọn họ.

Trong tâm lý của người ta trên thế giới hiện nay, đặc biệt là trong mắt người phương Tây, du thuyền xa hoa tư nhân cùng phi cơ tư nhân mới là chân chính tượng trưng cho thân phận cùng tài phú. Hoàng tộc châu u bình thường cũng có được du thuyền chuyên dụng phối hợp với thân phận, các phú hào khác trên thế giới cũng vậy, công ty xe hơi Rolls-Royce cùng Bentley nổi tiếng thế giới trước kia thường tuyên bố, đối thủ cạnh tranh của bọn họ không phải là các công ty chế tạo xe hơi, mà là các xí nghiệp chế tạo du thuyền cùng phi cơ tư nhân.

Nhưng chỉ từ góc độ hưởng thụ mà nhìn, một chiếc xe hơi hoặc một phi cơ tư nhân tính năng cho dù tốt, trang sức có xa hoa, bố trí có nhiều, thì cũng không thể so sánh với du thuyền. Một chiếc du thuyền xa hoa bên trong trang trí tinh xảo, các loại phương tiện đều có thể bố trí, chẳng những có thể sắp đặt hệ thống định vị vệ tinh, ngoài ra còn có hệ thống phòng ngự, hoàn mỹ kết hợp với du lịch gia đình, trao đổi làm ăn cùng hưởng thụ, thể hiện đầy đủ đẳng cấp cùng chất lượng hưởng thụ cuộc sống. Đặc biệt là tắt điện thoại di động, đưa thuyền ra biển, đến một nơi bốn phía yên tĩnh mà dừng lại, hưởng thụ một nơi hoàn toàn thuộc về mình. Uống cà phê, nhấp nháp rượu vang, xì gà, cùng người nhà bạn bè tránh xa cuộc sống ồn ào là một chuyện thích thú đến cỡ nào.

Hưởng hồ còn có thể đưa bạn bè cùng làm ăn lên, mặc kệ là câu cá hay là tiệc rượu, vũ hội, mở ra một không gian riêng, thưởng thức cảnh sắc xinh đẹp, ai có thể tránh khỏi sự hấp dẫn này. Cho nên có người đem du thuyền hình dung thành “biệt thự trên biển” một chút cũng không sai. Du thuyền hiện tại đã trở thành món không thể thiếu của các tỷ phú triệu phú, đóng du thuyền xa hoa khổng lồ, nghe nói hiện tại là lớn nhất là du thuyền của hoàng thân Dubai, giá trị chế tạo đến gần hai triệu bảng Anh, dài đến một trăm sáu mươi thước, so với Khu trục hạm của hải quân hoàng gia Anh quốc còn muốn dài hơn.

Pirnie chỉ vào chiếc du thuyền dài hơn một trăm thước ở phía trước, cười nói với Thạch Thiên cùng đám người Thạch Lệ: “Xin mời chủ nhân cùng bốn vị tiểu thư lên thuyền, thủy thủ cùng nhân viên phục vụ cũng đã chuẩn bị thỏa đáng”.

Thạch Hiểu Mẫn nhìn chiếc thuyền ở trước mắt, kinh ngạc nói: “Thuyền lớn như vậy sao, chúng tôi chỉ muốn xem mặt trời mọc, không cần phải...”

Pirnie cười giải thích: “Chiếc du thuyền này trừ sáu gian phòng xa hoa ra, còn có khu khách quý, khu phổ thông, phòng ăn cùng phòng khách, hơn nữa còn có hồ bơi, phòng thể thao, phòng nghe nhìn cùng các phương tiện giải trí, mặt khác còn có Tiềm thủy đình để xuống nước ngắm cảnh, cho nên mới lớn một chút. Nhị tiểu thư cho dù ở trên thuyền chơi nửa năm không cập bờ cũng không quan hệ. Hơn nữa, thật ra chiếc thuyền này cũng không tính là lớn”.

Thạch Hiểu Mẫn sợ hãi hô: “Thuyền có giá trị năm triệu USD... lại là của tư nhân!” rồi không nhịn được quay đầu nhìn Thạch Thiên, bây giờ đã tin tưởng cái vòng cổ kim cương đối với Thạch Thiên mà nói, quả thật là “không đáng giá tiền”. Nhưng thật ra chuyện du thuyền Thạch Thiên cần bản cũng không biết.

Thạch Thiên uống rượu bị gió biển thổi qua cảm giác được có chút mờ mịt, lại chẳng muốn vận động bức rượu ra, không nhịn được nói: “Chỉ là chiếc thuyền thôi mà, mặt trời còn chưa lên, các người lại muốn xem mặt trời mọc cái gì”.

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Mặt trời mọc ít nhất cũng phải mấy tiếng nữa, người gấp cái gì”.

Thạch Thiên trách mắng: “Lão tử là không muốn xem mặt trời mọc, sao lại cấp bách? Lão tử chỉ muốn ngủ”.

Kim Hinh đỡ Samantha ở một bên cười nói: “Hiểu Mẫn, chúng ta lên thuyền trước cái đã, chị thấy Samantha cũng sắp không chịu nổi nữa rồi”.

Thạch Hiểu Mẫn liếc nhìn Thạch Thiên một cái, cười hì hì nói với Kim Hinh: “Em thấy là chị Kim Hinh đau lòng cho tiểu tử này”.

Samantha đêm nay uống không ít champagne, sắc mặt hồng hồng rất mê người, thân thể cũng có chút như nhũn ra tựa vào Kim Hinh, trên miệng tỏa ra mùi rượu, nghe vậy đột nhiên ở bên tai Kim Hinh nhẹ giọng nói: “Cái gì chứ, sao lại tính lên tôi, là cô không thể chờ đợi muốn cùng tiểu quỷ này thân thiết mà, tôi... tôi mới không cần... không muốn ở đây...” nói như muốn lú lờ lại, rõ ràng là đã say rồi.

Kim Hinh cả người chấn động, kinh ngạc mà nhìn Samantha, thấy trên mặt nàng ta có vẻ thống khổ, hoàn toàn không phải bộ dáng “không cần”, trong lòng thầm nghĩ: “Không xong, xem ra tiểu quỷ này ở bên nàng ta lâu ngày, đã mê hoặc nàng ta, thật đáng giận, hai chị em tốt đều bị hấn bắt làm tù binh... bất quá xem bộ dáng hiện tại, hình như cũng không có cùng tiểu quỷ này phát sinh cái gì, nếu không trên mặt sao lại như có oán niệm sâu như vậy” trong lúc nhất thời không biết mình có nên giúp nàng ta hay không, tạo thành chuyện tốt, nhưng trong lòng cũng có chút chua xót.

Lúc này hai cô gái tóc vàng mắt xanh thân mặc đồng phục lam trắng, đi tới thay Kim Hinh một trái một phải đỡ lấy Samantha, dưới chỉ thị của Pirnie mà đi lên du thuyền xa hoa, đưa nàng vào phòng nghỉ ngơi. Thạch Hiểu Mẫn cũng vội vàng chạy lên, nàng trước kia chỉ có ngồi thuyền trong công viên, đây là lần đầu tiên lên du thuyền, rõ ràng có chút hưng phấn, mới vừa lên thuyền đã lôi kéo Pirnie đi chung quanh, để hấn giới thiệu các phương tiện mà cẩn thận xem xét nghiên cứu một lần.

Kim Hinh thật ra cũng thường xuyên tham tiệc rượu với một ít nhà giàu ở Hongkong, nhưng du thuyền lớn như vậy cũng là lần đầu tiên, bởi vì nhà giàu ở Hongkong cũng không có các du thuyền xa hoa giống như các phú hào ở các quốc gia khác, mua sắm đều là du thuyền chừng vài trăm ngàn USD, cũng là do các phú hào Hongkong có thói quen khác với các phú hào nước ngoài. Phú hào nước ngoài hưởng thụ cuộc sống, thích đi du thuyền xa, khi thì đi Địa Trung Hải, khi thì đi biển Caribê. Mà phú hào Hongkong trong công việc kinh doanh đều muốn tự tay làm, kiếm tiền càng nhiều thì công việc càng bẽ bộn, đại đa số chỉ là cuối tuần đi ngắm biển, hoặc cùng người nhà đi biển nghỉ ngơi, bọn họ ra ngoài ít khi qua đêm ở trên thuyền, do đó cũng không cần mua sắm một tòa cung điện trên biển như vậy.

179. Chương 179: Làm Khó .

Kim Hinh cũng giống như Thạch Hiểu Mẫn, đối với chiếc du thuyền này cũng có hứng thú rất lớn, bất quá Thạch Hiểu Mẫn hoàn toàn là tò mò, Kim Hinh thì nhiều ít cũng có một chút hưng vinh. Cái này cũng không thể trách nàng, dù sao tại giới nghệ sĩ lẫn lộn nhiều năm, thường xuyên cùng các phú thương, tiểu thư nhà giàu quan hệ, hiển nhiên thường thường chứng kiến bọn họ độ giàu, trong hoàn cảnh luôn nhìn cuộc sống xa hoa vô tận của người khác, nàng đương nhiên cũng sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ, hiện tại chiếc du thuyền mà mình ngồi, quả thực là một cái du thuyền khổng lồ, đứng ở trên thuyền cũng có một loại cảm giác tự hào.

Hơn nữa mới vừa rồi nghe Pirnie nói, còn có một du thuyền nữa so với cái này còn lớn hơn nhiều, đầu tư ít nhất năm triệu USD đang được kiến tạo, cũng không khởi rung động mà tưởng tượng đến lúc đó mình đứng ở đầu thuyền, đi qua các bến tàu du thuyền ở Hongkong, hoặc là các nơi mà du thuyền ở Hongkong thường xuyên lui tới, quan sát các du thuyền nhỏ của phú hào Hongkong, các phú hào các tiểu thư này bình thường rất cao ngạo, đến lúc đó sẽ không biết có cảm giác ra sao.

Cả chiếc du thuyền tính thủy thủ, thuyền trưởng cùng nhân viên phục vụ tổng cộng hơn trăm người, mà hành khách trừ Thạch Thiên cùng bốn nữ ra, cũng chỉ có Pirnie là sáu người. Du thuyền sau khi rời bến tàu cũng không có đi qua cảng Victoria, từ phía nam đi vòng qua Hongkong về hướng đông, bởi vì hiện tại là rạng sáng mừng một năm mới, bầu trời cũng chưa có sáng, chỉ có một chút ánh sao yếu ớt, ngoài khơi là một màu đen. Bất quá Pirnie ra lệnh cho thuyền trưởng đem tất cả đèn ở trên thuyền bật lên, trong biển đêm càng thêm chói mắt sáng ngời, giống như một viên ngọc trên biển vậy.

Mặc dù đang ở vùng nhiệt đới, nhưng dù sao vừa qua xuân, đêm khuya gió biển thổi ở trên người vẫn có chút lạnh, Thạch Hiểu Mẫn cùng Kim Hinh ở trên thuyền sau khi đi dạo một vòng, liền đứng ở trên boong tàu nói chuyện phiếm, nhưng chỉ chốc lát đã bị gió biển thổi mà lạnh run. Nhân viên phục vụ trên thuyền vội vàng đem áo khoác tới, nhưng hai người vẫn bị hắt xì, không thể làm gì khác hơn là trở vào bên trong du thuyền, chỉ ước trời nhanh sáng để ra xem mặt trời mọc, rồi đều tự trở về phòng mà nghỉ ngơi.

Phòng Samantha ngay bên cạnh phòng Thạch Thiên, Kim Hinh vừa muốn vào thì nhìn thấy một nữ phục vụ bưng một chai rượu vang đi tới gõ cửa phòng Samantha, liền không nhịn được mà tiến lên hỏi: “Rượu này là Samantha tiểu thư yêu cầu sao?”

Nữ phục vụ nọ vội vàng gật đầu nói: “Đúng vậy, Kim tiểu thư”.

Kim Hinh thầm nghĩ Samantha mới vừa rồi có chút say, sao lại bảo người đem rượu đến, chẳng lẽ là gặp chuyện khó nghĩ nên muốn uống say sao? Nhớ tới mới vừa rồi Samantha ở tại bến tàu nói, biết quá nửa là vì tình mà khổ sở, Thạch Thiên này cũng quá đặc biệt, đã làm cho nữ cường nhân lâu nay vẫn cao ngạo tự tin này cũng chỉ có thể mượn rượu tiêu sầu. Chẳng lẽ hẳn là thần tình yêu trong truyền thuyết hạ phạm sao? Bất quá Kim Hinh lại cảm thấy hẳn là dùng từ ma quỷ để hình dung Thạch Thiên thì thích hợp hơn. Mặc kệ là bình thường hay là ở trên giường, hẳn luôn làm cho người ta vừa yêu vừa hận, muốn ngừng cũng không thể. Quả thực là ma quỷ đầu thai.

Mặc kệ Kim Hinh hận hay yêu như thế nào, thì nàng vẫn cảm thấy mình nếu rời khỏi Thạch Thiên, thì không biết sẽ sống như thế nào, mà Thạch Thiên lại tựa hồ cũng không đem nàng để ở trong lòng. Cái này không chỉ nàng có cảm giác này, khi cùng Tiêu Vi trò chuyện về Thạch Thiên, hai người ý nghĩ đều giống nhau, bất quá hai người bọn họ cảm giác Thạch Thiên trừ không muốn cấp cho các nàng hứa hẹn về cảm tình ra, cái khác đều cấp cho các nàng. Chỉ cần hẳn có thì sẽ không keo kiệt.

Hai người bọn họ đều có kinh nghiệm không thoải mái trong tình cảm, nghĩ đến dường như cũng e ngại, lại cảm thấy Thạch Thiên tuổi so với mình thì nhỏ hơn nhiều, bởi vậy trong lòng cũng không có gánh nặng, cũng không yêu cầu Thạch Thiên hứa hẹn với các nàng, nói ra thì hai người ở cùng một chỗ thì thở dài mình mệnh khổ, nhưng trên mặt lại vẫn tươi cười tràn đầy hạnh phúc.

Mới vừa rồi Kim Hinh nhìn ra Samantha trong lòng đã có Thạch Thiên, cảm giác được rất là khó xử. Mặc dù trước từng có chuyện Hạng Hồng, nhưng chuyện của Hạng Hồng là bởi vì sự tình xảy ra đột nhiên mới cùng Thạch Thiên xảy ra quan hệ, hơn nữa tại trong mắt Kim Hinh thì Hạng Hồng cũng không phải hoàn toàn là phụ nữ bình thường, sẽ không e ngại mình cùng Thạch Thiên ở cùng một chỗ.

Mà Samantha cùng Hạng Hồng thì khác, nàng mặt ngoài thì kiên cường cao ngạo, nhưng đối với tình yêu lại tràn ngập hy vọng cùng chờ mong. Nàng chưa từng có kinh nghiệm như Kim Hinh cùng Tiêu Vi, về mặt cảm tình thì như một tờ giấy trắng, một khi đã yêu một người, tuyệt đối sẽ phi thường chăm chú, rất khó sẽ đem đối tượng của mình mà chia sẻ với người khác.

Là bạn của Samantha, Kim Hinh đương nhiên hy vọng nàng có thể được hạnh phúc, đừng đem cả tâm tư gởi vào trong công việc. Nhưng không nghĩ tới Samantha hiện tại thông suốt, thích lại chính là người đàn ông của mình. Kim Hinh không cần biết Thạch Thiên có bao nhiêu phụ nữ, nhưng nàng không biết Samantha có quan tâm hay không, dù sao muốn tự mình đưa Thạch Thiên ra là không có khả năng.

Cái này đúng là làm cho Kim Hinh hiện tại cảm thấy phiền não, bất quá thấy Samantha đêm khuya vẫn mượn rượu tiêu sầu, nhất thời có chút không đành lòng, lấy chai rượu trong tay của nữ phục vụ nói: “Cô cứ trở về đi, chai rượu này để tôi đưa vào cho Samantha tiểu thư”.

Nữ phục vụ kia đương nhiên không dám nói không, vội nói: “Cảm ơn Kim tiểu thư”.

Kim Hinh cầm chai rượu, nhẹ nhàng gõ cửa phòng Samantha, cảm giác cánh cửa đã mở, liền đẩy cửa đi vào. Phòng này phân làm hai gian, gian ngoài là phòng khách, lắp đặt thoạt nhìn cũng không phức tạp, vách tường bốn phía chủ yếu là lấy màu đen là chủ đạo, cùng cả du thuyền sáng rực hình thành thể sáng tối đối lập, bất quá ghế sa *** cùng đồ dùng trong phòng khách, lại là dùng màu trắng, ở các góc sáng cũng có thể thấy một ít đồ cổ, có vẻ đơn giản mà sang trọng, lại không mất đi vẻ tôn quý u nhã.

Samantha cũng không ở trong phòng khách, Kim Hinh sau khi đóng cửa lại, chỉ nghe thấy bên trong phòng ngủ truyền đến thanh âm của Samantha: “Đem rượu để ở trên bàn trong phòng khách là được, cảm ơn”.

Kim Hinh đương nhiên cũng không để ở trên bàn, mà từ trên bàn cầm lấy hai cái ly, đi vào trong phòng ngủ Samantha cười nói: “Thế nào? Không hy vọng mình vào quấy rầy bạn sao? Mình còn muốn cùng bạn uống mấy ly nữa”.

Samantha hiện tại đang lười biếng tựa vào một cái ghế đệm ở bên cửa sổ, trên người mặc cái áo khoác, tựa hồ mới tắm xong, men rượu khi mới lên thuyền đã bớt đi rất nhiều, nghe được thanh âm quay đầu lại thấy là Kim Hinh, thất kinh nói: “Sao lại là bạn...”

Kim Hinh đi qua đặt chai rượu xuống, trực tiếp ngồi lên đùi Samantha cười nói: “Trước kia bảo bạn theo mình uống rượu, so với trúng xổ số còn khó hơn, bây giờ lại một mình trốn đi uống rượu, mình cũng cảm thấy dường như không nhận ra bạn rồi”.

Samantha lúng túng nói: “Mình... mình chỉ là ngủ không được, mới... mới uống một chút để có thể ngủ mà thôi”.

Kim Hinh cười nói: “Bạn rất không có suy nghĩ, uống rượu cũng không gọi mình đến, may mà bị mình bắt được, xem bạn sau này còn có lý do gì mà không theo mình nữa”.

180. Chương 180: Bạn Bái Thiên Địa, Động Phòng Mình Đến .

Samantha biết Kim Hinh nói là đùa thôi, nhưng nhất thời vẫn không nhịn được nói: “Chẳng lẽ bạn còn cần mình đến sao? Chỉ sợ là mình muốn tìm bạn ngược lại càng khó hơn, chẳng phải theo tiểu tử kia còn không kịp sao”.

Kim Hinh rót hai ly rượu, một ly mình cầm, một ly đưa tới cho Samantha, cười khở nói: “Bạn cũng không phải không biết, tiểu tử này bên người có nhiều phụ nữ như vậy, khi hắn nghĩ đến mình thì đến thăm mình, nếu không nghĩ tới thì tới cái bóng cũng không nhìn thấy một cái... Lại nói, thời gian mà mình cùng hắn ở cùng một chỗ còn không có dài bằng thời gian bạn cùng hắn ở cùng một chỗ mà!”

Samantha mặt đỏ lên nói: “Mình cùng hắn là do công việc...”

Kim Hinh cười nói: “Mình cũng không nói hai người ở cùng một chỗ không phải là do công việc”.

Samantha nói: “Vậy sao bạn vẫn đi theo hắn như thế, trước kia bạn đối với đàn ông cũng không phải là thái độ như thế, chẳng lẽ hắn tốt như vậy sao?”

Kim Hinh cười đến run rẩy cả người, một hồi lâu mới hòa hoãn hơi thở được, đỏ mặt nói: “Bạn cảm thấy hắn có tốt không? Mình còn chưa từng thấy đứa nhỏ nào so với hắn mà tệ hơn, thật khó tưởng tượng chờ hắn tuổi hắn lớn hơn một chút thì sẽ ra bộ dáng gì nữa, mình là bị quỷ mê tâm hồn, không thể tự kiềm chế”.

Samantha cũng cắn răng nói: “Không sai, tiểu tử này quả thật chán ghét”.

Kim Hinh vẽ mặt quỷ dị nhìn Samantha, cười nói: “Chán ghét thật ra thì không chán ghét, có đôi khi đàn ông tính tình xấu chút thì lại càng đáng yêu, thật ra hắn hấp dẫn nhất chính là tính cách xấu xa này, vẽ mặt cùng ánh mắt không xem ai để vào trong mắt của hắn, quả thực là rất mê người, chẳng lẽ bạn không cảm thấy như vậy sao?”

Samantha đỏ mặt lên, trách mắng: “Mình đương nhiên không cảm thấy, tiểu tử này đến tạp chí thì quấy rối, làm cho tạp chí đầy mây đen chướng khí, mình còn chưa tìm hắn tính sổ cũng chỉ có bạn mới xem hắn là một bảo bối, mình hy vọng vĩnh viễn không nên nhìn thấy lại hắn mới là tốt”.

Kim Hinh uống một ngụm rượu, thở dài nói: “Cái này là bạn không nói thật lòng rồi”

Samantha kinh ngạc nhìn Kim Hinh, run giọng nói: “Sao lại không phải?”

Kim Hinh nói: “Nếu mình không nhìn lầm, bạn đã thích tiểu tử này, mình có phải nên chúc mừng bạn hay không, bởi vì rốt cuộc đã có đàn ông có thể khiến cho bạn động tâm”.

Samantha run giọng nói: “Bạn... bạn sao lại có ý nghĩ này...”

Kim Hinh nói: “Bạn không cần dấu diếm mình, về phương diện tình cảm mình có kinh nghiệm hơn nhiều, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, huống chi lại là bạn bè thân thuộc của mình”.

Samantha mặt nhất thời đỏ bừng, qua một hồi lâu, cầm ly rượu trong tay ngửa cổ một hơi cạn sạch, mới lúng túng nói: “Mình... mình cũng không biết làm sao, nhìn thấy hấn trong lòng thì hận, nhưng khi nhìn không thấy hấn thì lại nhớ đến hấn... Chẳng lẽ đây là cảm giác khi yêu một người sao?”

Kim Hinh cười nói: “Cảm giác của bạn có chút đặc biệt, cũng không giống với mình, bắt quá trong lòng sẽ không sai đâu”.

Samantha nói: “Xin lỗi...”

Kim Hinh ngạc nhiên nói: “Cái gì mà nói xin lỗi chứ?”

Samantha đỏ mặt nói: “Mình biết bạn rất thương hấn, mình tuyệt không nên có ý nghĩ như vậy, mới vừa rồi mình nói hy vọng vĩnh viễn không nhìn thấy hấn là tốt nhất, lời này là thật lòng. Bởi vì... bởi vì nếu cứ mỗi ngày gặp hấn như vậy, mình sợ mình sẽ không khống chế được bản thân”.

Kim Hinh trong lòng chấn động, nhất thời rõ ràng thật ra Samantha là bởi vì quan hệ với nàng, mới thống khổ như vậy, không khỏi kinh ngạc nhìn Samantha, nhất thời không biết nói gì.

Samantha thấy thế lo lắng nói: “Giận mình sao?”

Kim Hinh không biết là nên cảm động hay là cười nàng ta ngu ngốc, bắt quá Samantha nếu có thể suy nghĩ vì mình như thế, thì cũng không có băn khoăn về việc Samantha thích Thạch Thiên nữa, cười nói: “Mình có gì đâu mà tức giận, bạn cũng không nghĩ lại, phụ nữ từng làm chuyện đó với hấn không ít, mình nếu cứ mỗi người lại đi tức giận, thì đã sớm tức chết rồi. Hơn nữa mình lại không phải là vợ của hấn, không tới phiên mình tức giận, càng không thể quản hấn có bao nhiêu phụ nữ”.

Samantha thấy Kim Hinh nghĩ thoải mái như thế, nói quả thật cũng là sự thật, Thạch Thiên chỉ ở tại tạp chí cũng đã cùng mấy chục nữ người mẫu từng có chuyện này, cũng thử phào nhẹ nhõm, nhưng nghe Kim Hinh nói tạt xấu này, mặt lại càng đỏ, sắc giọng: “Mình... mình cùng hấn chưa từng có chuyện này”, mới vừa nói xong đã nghĩ tới ngày đó nếu Thạch Thiên nói muốn, mình cũng đã cùng hấn có “chuyện này” rồi, hơn nữa không chỉ một lần, chỉ là người này đối với mình lại hình như không có hứng thú, trong lòng không khỏi xuất hiện lửa giận không cam lòng.

Kim Hinh thấy nàng đột nhiên giận dữ, lại tưởng vì mình nói sai, thầm nghĩ cô lớn lên tại Pháp tư tưởng rộng mở như thế, mà da mặt lại mỏng như vậy, vội nói: “Mình không phải có ý này, bạn đừng hiểu lầm. Thật ra mình vẫn lo lắng bạn có thể bởi vì đối với tình yêu yêu cầu quá ngặt nghèo hay không, nên vĩnh viễn không gặp được đàn ông có thể làm lay động trái tim của bạn, bây giờ có một người, mình còn phải cao hứng vì bạn. Mình hy vọng bạn không nên băn khoăn, hãy lớn mật theo đuổi những gì mà mình mong muốn, miễn cho tương lai hối hận”.

Samantha kinh ngạc nói: “Bạn... bạn lại muốn mình theo đuổi hấn? Hấn là đàn ông mà bạn yêu nhất, chẳng lẽ bạn một chút cũng không cần?”

Kim Hinh nghiêm nét mặt nói: “Bạn nói có ba điểm sai rồi, đầu tiên không phải mình muốn bạn theo đuổi hấn, mà là bản thân bạn có nên vì người khác mà bỏ qua không. Còn nữa, hấn không phải là đàn ông mà mình yêu nhất, mà là đàn ông mà mình duy nhất chính thức yêu, từ trước đến nay chưa một người đàn ông nào có thể cho mình cảm giác này, mình nghĩ sau này cũng sẽ không có. Cuối cùng mình muốn nói cho bạn, mình rất quan tâm, nhưng rõ ràng mình không có khả năng làm cho hấn hoàn toàn thuộc về mình, tin tưởng rằng người khác cũng làm không được, nếu như tương lai thật có một người phụ nữ có thể làm được, mình cũng hy vọng đó là bạn. Cho nên mình quan tâm cũng không có liên quan tới bạn, cũng không vì bạn

mà thay đổi, bạn mình mình mà buông tha, đó là xem thường mình, bạn cho rằng mình có thể đem hấn nhường qua nhường lại sao?”

Samantha nghĩ không ra một câu nói của mình lại dẫn ra một phen đạo lý khó tin kỳ quái như vậy, nhất thời cảm thấy khó có thể tiêu hóa, mờ mịt nói: “Mình... mình không có ý xem thường bạn, hấn cũng không phải là của mình, làm sao có thể nhường qua lại”.

Kim Hinh làm bộ mặt nghiêm trang nói: “Cho dù tương lai là bạn, mình cũng không bởi vì bạn bè mà bỏ qua, chờ đến lúc hai người kết hôn, bạn bái thiên địa, động phòng mình đến, trắng mặt mỗi người một nửa” nói xong chính mình cũng thấy hoang đường, không nhịn được phì cười một tiếng.

Samantha cũng phì cười nói: “Thật sự là phục bạn, cái này cũng có thể nghĩ ra được” bất quá nàng biết Kim Hinh vì tốt với nàng nên mới nói như vậy, không khỏi có chút cảm động, cũng không muốn phủ nhận tình cảm của mình đối với Thạch Thiên, nhưng nhớ tới thái độ của Thạch Thiên đối với mình, thở dài nói: “Đáng tiếc, suy nghĩ này của bạn khẳng định là thất bại”.

181. Chương 181: Thật Là Xử Nữ?

Kim Hinh thấy nàng ta nói như vậy, tưởng rằng cũng không nói thông, thậm chí mình đưa ra quyết định này đã đủ ủy khuất rồi, nàng ta chẳng những không cảm kích, mà còn có ý cười nhạo mình, không khỏi cảm thấy có chút tức giận, trách mắng: “Tính là mình chưa nói đi, mặc kệ bạn, mỹ nữ xinh đẹp xuất chúng như bạn, thật có điểm sợ hấn bị bạn làm mê đi mà quên cả mình” rồi buông ly đứng dậy muốn đi.

Samantha thấy Kim Hinh hiểu lầm ý mình, vội vàng lấy một tay ôm lấy nàng, ấn ngồi ở trong lòng mình, vội la lên: “Bạn đừng nóng giận có được không, mình biết bạn nghĩ sai ý mình rồi”.

Kim Hinh tránh một chút, nhưng Samantha ôm chặt quá không giãy ra được, ngược lại còn làm cho ly rượu vang trong tay Samantha bắn vào áo mình, sắc giọng nói: “Mình cũng không phải là tiểu quý nọ, ôm mình làm gì chứ”.

Samantha vẫn đem Kim Hinh ôm chặt lấy mà nói: “Mình biết bạn là tốt với mình, rất khó có người nguyện ý đem người mà mình yêu mến ra chia sẻ với người khác! Nhưng cái này sẽ làm cho mình càng thêm xấu hổ, càng cảm thấy mình rất ích kỷ, cũng xấu hổ chỉ muốn tìm một chỗ mà trốn đi, vĩnh viễn không gặp bạn là tốt nhất”.

Kim Hinh quay đầu lại lườm Samantha nói: “Hấn cũng không phải chồng mình, nếu là chồng mình, bạn nghĩ rằng mình có thể nguyện ý sao? Không có cửa đâu!” nói xong cũng không giãy ra nữa, mà tựa vào lòng Samantha, thở dài nói: “Thật ra... mình cũng không phải toàn bộ là vì bạn, tiểu tử này tinh lực rất dư thừa, mỗi khi nhớ tới hấn ở tại tạp chí cùng các người mẫu làm chuyện xằng bậy, lòng mình cũng rất khó chịu. Các phụ nữ này thật ác tâm, lại là cùng tiền lên, nếu làm cho thân thể hấn có vấn đề gì thì làm sao bây giờ” nói xong nghiêng rằng nghiêng lợi, đã quên lúc Tiêu Vi ở đây, các nàng cũng không phải là một người một ngựa mà ra trận.

Samantha kinh ngạc nói: “Bạn ngay cả mấy cái này đều biết sao?”

Kim Hinh gật đầu nói: “Ừm, tiểu tử này căn bản không lo chuyện xảy ra, mình hỏi hấn, hấn liền nói, bạn nói có đáng giận hay không, mình tình nguyện để hấn gạt mình, trong lòng còn có thể dễ chịu một chút. Ài... hấn hiện tại tuổi nhỏ, cũng không khống chế bản thân, nhưng về lâu về dài có ảnh hưởng thì sao bây giờ? Bạn sao lại tìm đám tiểu hồ ly tinh làm người mẫu như vậy? Thật quá đáng, không biết hấn còn nhỏ tuổi sao chứ?”

Samantha lúng túng nói: “Mình đã cố hết sức, nhưng thật sự là quản không được các nàng. Bạn có thể còn không biết, tạp chí “Thiên tư” ngay lúc Thạch Thiên vừa tới, đã được thủ hạ của hấn mua đi, yêu cầu mình không cần lo chuyện của hấn, bằng không sớm đã đuổi hấn rồi, cũng không bị hại thành ra như bây giờ”.

Kim Hinh ngẩn ra, thở dài nói: “Trách những người mẫu này thật ra cũng vô dụng, cũng không có thể trách bạn. Bạn ngay cả bản thân còn quản không được, làm sao mà quản các mấy người đó...”

Samantha mặt nhất thời mắc cỡ đỏ bừng, cúi đầu không có gì.

Kim Hinh nói: “Cho nên mình không phản đối hấn bên người có bao nhiêu phụ nữ, đám người mẫu này làm sao có thể so với bạn, có bạn bên cạnh hấn, hấn khẳng định sẽ không đi tìm đám người mẫu này, ít nhất sẽ ít đi một ít. Hơn một đại mỹ nhân, ít đi mấy chục hồ ly tinh, tính ra vẫn còn lời chán”.

Samantha đỏ mặt nói: “Nào có người nào đi tính như vậy... bắt quá cũng vô dụng, bạn đừng vội. Không phải mình... không phải mình không... không muốn... là hấn... là hấn cần bản không thích mình”.

Kim Hinh kinh ngạc nói: “Hả... điều này sao có thể! Trên thế giới còn có đàn ông không thích bạn sao?”

Samantha nói: “Là thật”.

Kim Hinh hỏi: “Nói như vậy... bạn... bạn đã thử qua?”

Samantha vội vàng lắc đầu nói: “Không có, bắt quá nhìn ra được” tiếp theo cần răng nói: “Nói thật cho bạn biết, nếu như hấn muốn cùng mình, thì đã sớm xảy ra rồi, vài lần mình cũng đã không có biện pháp khống chế bản thân, nhưng khi đến tình huống đó, hấn luôn biểu hiện bộ dáng đường như rất chán ghét mình, lập tức bỏ chạy ra xa”.

Kim Hinh giật mình nói: “Sao có thể như vậy...”

Samantha cười khổ nói: “Cũng không phải là chuyện tình trên phim, mình cần gì phải gạt bạn. Đây mới là chỗ làm cho mình cảm thấy xấu hổ, không biết làm thế nào mà đối mặt với bạn và với bản thân, nhưng mình không biết bản thân đến tột cùng là làm sao, mình biết rõ hấn không thích mình, vẫn khống chế không được mà luôn nhớ tới hấn. Mặc dù mẹ mình là người Trung Quốc, nhưng mình từ nhỏ sống tại Pháp, chưa bao giờ đón năm mới của người Trung Quốc, nhưng Hiếu Mẫn vừa yêu cầu, mình đã lập tức đáp ứng, thật ra là muốn đến nhìn hấn vài lần”.

Kim Hinh trầm nghĩ cô mỗi ngày đi làm cũng có thể nhìn thấy hấn, mà vẫn không thấy đủ còn tới tận nhà gặp hấn, khó trách có người nói phụ nữ bình thường đối với đàn ông lạnh lùng không liếc mắt một cái, một khi bộc phát ra thì kinh khủng hơn so với bất luận kẻ nào. Bắt quá thật sự không nghĩ tới Thạch Thiên lại nhìn không lọt mắt Samantha, người này quả thật kỳ quái, có đôi khi dường như ai đến cũng không cự tuyệt, là phụ nữ là được, có đôi khi lại hoàn toàn trái ngược, ba đại thiên kim tiểu thư nhà giàu thích hấn như thế, hấn lại ngại các nàng phiến, dĩ nhiên đơn giản các nàng là xử nữ, lần trước hấn ở trên người Hạng Hồng chiếm tiện nghi, cũng từng trách mình không nói cho hấn biết Hạng Hồng là xử nữ. Loại chuyện này đàn ông khác cầu cũng cầu không được, hấn lại giống như ăn không tiêu, thật có điểm kỳ quái, nghĩ tới đây trong lòng ngẩn ra hỏi: “Chẳng lẽ bạn thật là xử nữ?”

Samantha đỏ mặt sáng giọng: “Hỏi cái này để làm chi, bạn sao lại giống như mấy tạp chí lá cải vậy?”

Mỹ nữ giống như Samantha, vừa là đại nhân vật trong giới truyền thông, tự nhiên là đối tượng rất tốt để cho các tạp chí lá cải đào xới thông tin, đáng tiếc bọn họ không ngừng cố gắng, thậm chí đào xới cả từ thời tiểu học của nàng đến bây giờ, vẫn không có phát hiện Samantha có chuyện xấu gì để nói, dưới sự thất vọng các phóng viên này liền nói ngược lại, với tạp chí, báo chí của bọn họ là Samantha đối với đàn ông không có hứng thú, đến nay vẫn là xử nữ. Tại phương Tây tình ái là chuyện rất bình thường, nước Pháp tư tưởng lại càng thoải mái, với mỹ lực như Samantha người theo đuổi nhất định không ít, hôm nay nàng thực đã gần ba mươi, nếu như vẫn là xử nữ, xác thực có chút không bình thường, lập tức khiến cho oanh động không nhỏ.

Samantha đối với tin tức này chưa bao giờ đáp lại, bắt quá nàng vốn đứng thứ ba trong số những mỹ nữ có mỹ lực nhất trên thế giới, sau khi báo chí nói như vậy, năm thứ hai bình chọn lập tức rơi xuống thứ tám, bởi vì không ít người bắt đầu đoán nàng có phải trong lòng có tật xấu hay không, hoặc là trong thân thể có ẩn tật. Nhưng người theo đuổi bên người chẳng những không có giảm bớt, ngược lại còn gia tăng thêm vài lần, trong đó một vị vương tử hoàng thất Châu u công khai tuyên bố hy vọng Samantha có thể làm Vương phi của hấn, làm cho Samantha khổ não không thôi.

Kim Hinh vội la lên: “Bạn đừng quan, trước nói có đúng hay không đã, rất quan trọng!”

Samantha then thừng gạt đầu nói: “Cái này... cái này cũng không phải là bí mật gì, bắt quá mình rất bình thường, không giống bọn họ truyền bá, chỉ là không muốn cùng người mình không thích... như vậy...”

182. Chương 182: Mình Phải Làm Thế Nào .

Kim Hinh cười nói: “Mình cũng không nói là bất bình thường, bất quá cái này có thể chính là nguyên nhân mà tiểu tử Thạch Thiên kia không chạm vào bạn”.

Samantha kinh ngạc nói: “Đúng không... chẳng lẽ hẳn cũng nghe đồn, tưởng rằng... mình...” thầm nghĩ có phải Thạch Thiên nghe đồn đãi hay không, cho rằng mình ở phương diện này thật có chuyện.

Kim Hinh hiển nhiên rõ ràng ý của nàng, cười nói: “Bạn đừng đa tâm, vấn đề không phải ở bạn có phải có tật xấu hay không, mà là ở chỗ bạn là xử nữ, tiểu tử này không biết là gặp chuyện gì, mà nữ nhân gì cũng đều muốn, chỉ cần là không phải xử nữ, bạn nói có quái hay không”.

Samantha cảm thấy khó có thể giải thích, kinh ngạc nói: “Có... có loại chuyện này? Chỉ là vì vậy sao?”

Kim Hinh gật đầu nói: “Khẳng định là nguyên nhân này, tiểu quỷ này thật ra rất háo sắc, từ việc hẳn cùng mấy người mẫu của bạn làm chuyện đó cũng có thể thấy được, tinh lực quá tốt, hơn nữa biểu hiện... biểu hiện... cái này hiện tại nói cho bạn, bạn cũng nhận thức không được, mình cũng không có biện pháp hình dung, cứ như là hẳn sinh ra là để làm chuyện này, nhưng hẳn chỉ không muốn chạm vào xử nữ, nếu không lấy tư sắc của bạn, lại tự mình đưa lên tận cửa, hẳn sao có thể không nhận. Cái này không phải là mình nói bừa, bạn hẳn là đã gặp qua tam tiểu thư Hạng gia Hạng Kiều phải không, tiểu cô nương này xinh đẹp không? Nàng ta cũng thích điên cuồng Thạch Thiên, đối với hẳn quả thực quán lấy đánh không chịu đi, nhưng tiểu quỷ này chẳng những không chút động tâm, thậm chí đem tiểu mỹ nữ Hạng Kiều này xem thành mãnh thú hồng hoang, thấy là bỏ chạy”.

Samantha nhất thời nhớ tới ngày đó đi trường khoa học kỹ thuật Long Loan giảng bài, Thạch Thiên vừa thấy Hạng Kiều là quay đầu bỏ chạy, mà Hạng Kiều thì rất hưng phấn đuổi theo, xem ra thật sự là có chuyện như vậy, cảm thấy da đầu có chút tê dại hỏi: “Là bởi vì nàng ta là... là xử nữ?”

Kim Hinh gật đầu nói: “Không sai”.

Samantha hỏi: “Đây là một loại mê tín của Trung Quốc sao?” Nàng nghe nói qua dân gian Trung Quốc có chút mê tín cùng kiêng kỵ, hiện tại thật sự nghĩ không ra nguyên nhân nào khác, vì vậy hỏi như thế.

Kim Hinh cười nói: “Tiểu tử này ngay cả Ngọc Hoàng đại đế cũng dám đánh, làm sao mà mê tín gì đó. Mình thật ra có hỏi qua hẳn, thì hẳn nói là bởi vì xử nữ không hiểu chuyện, về phương diện này rất để ý, rất phiền, mà hẳn thì ngại phiền toái. Theo ta thấy... là hẳn khẳng định sợ một khi dính vào thì dứt ra không được”.

Đây là Kim Hinh sau khi chuyện Hạng Hồng phát sinh hỏi Thạch Thiên mới biết được, mà Thạch Thiên cũng từng tiết lộ qua, sở dĩ để cho Kim Hinh cùng Tiêu Vi đi theo hẳn, chính là bởi vì hai người bọn họ không quán người, không xem như là một phiền toái. Bởi vậy Kim Hinh mặc kệ trong lòng có bao nhiêu nhớ tới Thạch Thiên, cũng chỉ dám ở khu nhà trên đỉnh núi mà chờ, không dám đi tìm hẳn.

Samantha cau mày nói: “Hẳn đã như vậy mà còn không muốn phụ trách”.

Kim Hinh cười nói: “Xem ra hẳn nói không sai, xử nữ các người xem ra ở vấn đề đó thật không hiểu chuyện, hẳn còn chưa chạm vào bạn, bạn đã muốn hẳn phụ trách, nếu thật cùng bạn này nọ, thì còn tới cỡ nào nữa?”

Samantha mặt đỏ bừng, nhất thời không biết phản bác thế nào.

Kim Hinh nói tiếp: “Đàn ông mình đã thấy nhiều, đặc biệt là người có tiền, thứ gì cũng có thể mua, làm sao quán bạn có phải xử nữ hay không, là xử nữ hẳn càng vui vẻ, thầm nghĩ làm sao đem bạn chuẩn bị lên giường, chơi đùa xong hết rồi thì vứt, căn bản mặc kệ bạn có bị tổn thương hay không, có thể ra tiền bồi thường phí chia tay đã coi như là có lương tâm, gây náo loạn xảy ra nhân mạng cũng đều có, tại Hongkong loại chuyện này xảy ra nhiều lắm, bạn hẳn là không phải chưa từng nghe nói qua chứ?”

Samantha giao thiệp với giới thượng lưu có thể nói mỹ nữ như mây, đúng là các con môi tốt để các hoa hoa công tử săn đuổi, cơ hồ mỗi ngày đều có những cô gái bị bọn họ săn hoặc vứt bỏ phát sinh, nàng đương nhiên nghe nói qua, chỉ có thể gật đầu.

Kim Hinh đắc ý nói: “Bạn xem lại Thạch Thiên, so với bọn hần có thể có nhiều tiền hơn, cũng tuyệt đối không phải không háo sắc, tiểu mỹ nữ đáng yêu giống như Hạng Kiều cùng đại mỹ nữ cao quý như bạn, hần không có khả năng không động tâm, lại có thể chịu nhịn không chạm vào các người, đây là một gã đàn ông háo sắc có thể làm được sao? Huống chi hần còn nhỏ. Theo mình thấy, hần biết bản thân háo sắc, không có biện pháp chung tình đối với một người, nên đã che dấu mọi người. Điều này nói rõ hần là một người rất có trách nhiệm. Bởi vì không muốn trong tương lai xúc phạm tới các người, bạn nói có đúng không?”

Samantha nghe được trợn mắt há hốc mồm, hỏi lại: “Là như thế sao?”

Kim Hinh nói: “Đương nhiên là như thế rồi! Đàn ông không chịu trách nhiệm sẽ không quản tới những cái đó, dù sao là các người tự mình chủ động, có thể làm cho Thạch Thiên đến như vậy sao?”

Samantha đỏ mặt sắng giọng: “Mình còn chưa có chủ động...”

Kim Hinh cười nói: “Mình thấy chỉ là chuyện sớm muộn, hần có thể không muốn phụ trách với bất cứ ai, kể cả mình, nhưng hần cũng không dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt bất cứ người phụ nữ nào, không nghĩ phụ trách cùng không phụ trách hoàn toàn không phải là một chuyện, hơn nữa còn trái ngược nhau”.

Samantha nghe được mà sững sờ, nhưng lại cảm thấy Kim Hinh nói lại có chút đạo lý, mình cho đến bây giờ còn chưa có trải qua một lần kinh nghiệm tình cảm nào, đây là bởi vì nghe quá nhiều những chuyện xấu ở giới thượng lưu, nhìn quen bộ mặt dối trá đáng ghê tởm của đàn ông. Vốn nghĩ không ra mình sao lại đi thích một người hoang dâm vô độ, đã man ghê tởm như vậy, hiện tại nghĩ lại, có lẽ đúng là hần hoàn toàn khác với những người đàn ông khác, chính tính cách đó đã hấp dẫn mình.

Hồi tưởng lại kinh nghiệm từ khi quen với Thạch Thiên cho đến bây giờ, hần ngoại trừ thoát nhìn có chút tự cho là đúng, làm việc vô lý ra, thì cũng chưa từng làm chuyện gì xấu. Các hoa hoa công tử trước kia làm cho mình đau đầu cũng không dám trở lại, mặc dù người mẫu “bị hại” ngược lại càng nhiều, nhưng thật ra các người mẫu này chủ động, hơn nữa hần còn cứu mình, lại trị khỏi chân cho Nghê Nhã, có thể nói là ân nhân của mình, hần lại căn bản không để ý, phăng phất như chỉ là làm một chuyện không quan trọng, làm cho người ta cảm giác luôn tà tà, làm việc lại tràn ngập chính khí.

Samantha không khỏi thở dài nói: “Thế nào mà nghe bạn nói, hần lại thành ra một người rất có trách nhiệm...”

Kim Hinh cười nói: “Ít nhất cũng xem như là tiểu sắc quỷ có trách nhiệm” xoay người nắm chặt tay Samantha thủ, trầm giọng nói: “Tại sao phải quan tâm hần nghĩ như thế nào? Cái này quan trọng sao? Chúng ta chỉ cần rõ ràng bản thân nghĩ như thế nào, sẽ làm như thế nào, tự mình phụ trách chính mình”.

Samantha khẽ chấn động, lẩm bẩm nói: “Mình... mình nên làm thế nào?”

Kim Hinh cổ vũ nói: “Xuất ra sự lớn mật cùng lãng mạn của người Pháp, đi tìm hần”.

Samantha trong lòng kích động, nhưng lại thầm nghĩ Thạch Thiên không muốn tiếp nhận, mình có thể có biện pháp nào, cái này lại không thể bắt buộc, chung quy cũng không thể tùy tiện tìm người đem thân xử nữ của mình phá đi, cái này mình tuyệt đối làm không được.

183. Chương 183: Thượng Đế Thương Bạn .

Kim Hinh thấy vậy, cả giận nói: “Sao lại còn có bản khoản hả? Thật sự là bị bạn làm cho tức chết rồi, không biết mình đã hy sinh rất lớn không?”

Samantha phì cười nói: “Không phải mới vừa rồi nói tính ra vẫn có lợi sao, sao lại giờ biến thành hy sinh rất lớn!”

Kim Hinh cau mày nói: “Đương nhiên là hy sinh rồi, một đại mỹ nữ như bạn so với mấy chục tiểu hồ ly tinh càng nguy hiểm hơn!”

Samantha cắn răng nói: “Được bạn nói như vậy, bản khoản thật ra không có, nhưng đây chỉ là mình tình nguyện, hần không chịu tiếp nhận thì mình có thể làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn mình giống như Hạng tiểu thư một bức đối với hần thà chết không buông sao? Hơn nữa cái đó cũng không hữu dụng. Ài... hần...”

ý nghĩ của hắn thật sự rất... rất kỳ quái, mình thật không có biện pháp đem mình thay đổi thành phụ nữ mà hắn không bài xích”.

Kim Hinh trong lòng cũng âm thầm thở dài một tiếng, không khỏi có chút đồng tình với Samantha, phụ nữ xuất chúng như nàng lại có khổ não như vậy, thật sự là khó có thể tưởng tượng. So ra mình cùng Thạch Thiên từ khi quen biết đến bây giờ, thật ra hết sức thuận lợi, ngầm nghĩ nguyên nhân, có thể chỉ là bởi vì mình trước kia đối với chuyện nam nữ cũng phóng dăng, làm cho tiểu quỷ này cảm thấy không cần lo lắng có cần phụ trách với mình hay không.

Nghĩ lại thì việc này thật ra cũng đơn giản, chỉ cần không cho Thạch Thiên cảm giác Samantha cưỡng cầu hắn phụ trách là được, có phải xử nữ hay không cũng tuyệt đối là không quan trọng, Hạng Hồng cũng không phải xử nữ sao! Liên hỏi: “Bạn nói lời thật cho mình biết, bạn không ngại cùng tiểu quỷ không có tương lai à?”

Samantha có chút ngẩn ra, thở dài nói: “Ngay cả bắt đầu cũng không có, nói chuyện gì tới tương lai” mặt đỏ lên, chậm rãi nói: “Nói thật mình rõ ràng cùng tiểu quỷ này rất khó có kết quả, cho nên thật không nghĩ tới tương lai. Mình cũng không biết cái này có phải tình yêu hay không, cái này so với tình yêu trước kia mình tưởng tượng kém rất nhiều, nhưng khi ở bên cạnh hắn, thậm chí là đang suy nghĩ tới hắn, phảng phất như có một loại dự cảm vô danh ở trong thân thể thiêu đốt, cái này... cái này...” cảm thấy có chút khó có thể nói ra, nhưng nhớ tới cái gì cũng đã nói cho Kim Hinh, còn giấu gì điểm ấy? Liên nhắm mắt lại hỏi: “Như mình vậy có phải rất sa đọa hay không?”

Kim Hinh trách mắng: “Sai rồi, cái này mà cũng xem như là sa đọa, mình chẳng phải là xấu hổ đến chết sao! Tiểu quỷ này rất quái lạ, mặc dù có lúc quả thật rất đáng giận, nhưng phỏng chừng không có phụ nữ nào có thể có sức chống cự với hắn, cái này đúng là chỗ đáng giận nhất của hắn, xem phản ứng của các người mẫu của bạn sẽ biết. Trong lòng bạn băn khoăn thật cũng không khó giải quyết, tiểu quỷ chính là sợ phụ trách, chỉ cần có thể làm cho hắn cảm giác được bạn sẽ không dây dưa, vui vẻ là được rồi, biểu hiện giống như là mình vậy. Hắn cam đoan sẽ không khách khí với bạn. Khi lần đầu tiên mình cùng với hắn, tiểu quỷ này ngay cả tên của mình cũng chưa từng hỏi qua! Dù sao bạn vốn sẽ không lo lắng tương lai cùng hắn sẽ phát triển trở thành dạng gì, không tính trái với lương tâm, bằng vào mị lực của bạn có lẽ thật có thể bắt hắn hàng phục, đến lúc đó cũng đừng chiếm một mình, phải biết rằng đây chính là mình ủng hộ, bạn mới có cơ hội! Hừ!”

Samantha thất thanh cười nói: “Vậy bạn chuẩn bị ủng hộ mình như thế nào?”

Kim Hinh liếc nhìn Samantha, lấy ra một cái chìa khóa đặt ở trên bàn nói: “Đây là chìa khóa phòng cách vách, ngủ bên trong chính là tiểu tình lang mà bạn mong nhớ ngày đêm, hôm nay mình vì quá từ bi thay bạn phòng không gối chiếu, cho bạn đi tìm điểm phúc, về phần có thể hưởng được hay không, thì phải dựa vào chính bạn”.

Samantha thất kinh, mới vừa rồi là bởi vì bị Kim Hinh nhìn ra mình, hơn nữa cùng Kim Hinh vốn chính là bạn tốt, mới không thể không thổ lộ tâm tư, muốn nàng bây giờ đi tìm Thạch Thiên thổ lộ, vẫn cảm thấy cực kỳ xấu hổ, run giọng nói: “Bây giờ đi qua sao? Đêm đã khuya, hắn tính tình xấu như vậy, có thể trách mình quấy rầy hắn nghỉ ngơi hay không?”

Kim Hinh cười nói: “Bạn đừng quá đau lòng cho hắn, cái này mình cũng không biết, có lẽ chính là muốn toại nguyện một lần, thừa dịp hắn uống rượu ngủ mơ mơ màng màng, là dễ dàng đến bù mong muốn cho bạn nhất. Mình cho tới bây giờ chưa từng thấy hắn uống qua rượu như hôm nay, có thể đúng là ông trời thấy bạn đáng thương, tạo cơ hội cho bạn! Được rồi, bạn tin vào Thượng Đế, đó chính là Thượng Đế thương bạn, cấp cho bạn cơ hội!”

Tục ngữ nói rượu có thể tăng sắc dâm, Samantha đối với Thạch Thiên là lúc nào bắt đầu sinh ra tình cảm bản thân nàng cũng không rõ ràng lắm, nhưng đã làm cho nàng thống khổ không ít thời gian, hơn nữa chính nàng hôm nay cũng uống không ít rượu, nghe vậy không khỏi có chút động tâm, bất quá vẫn có chút khiếp đảm, do dự hỏi: “Mình... mình một mình đi qua đó sao?”

Kim Hinh tức giận nói: “Nói thừa! Chẳng lẽ còn muốn mình ôm bạn đặt lên trên giường hắn sao? Bạn cũng quá khi dễ người khác sao?” đứng lên hai tay chống nạnh trừng mắt nhìn Samantha nói: “Mình chỉ có thể tới hôm nay giúp bạn, còn không biết qua một lúc nữa sẽ hối hận hay không! Mình bây giờ đi tắm rửa, khi

đi ra nếu bạn còn chưa đi, như vậy là chính bạn buông tha, sau này mình sẽ không bao giờ giúp bạn nữa, tự mình mà làm đi”, nói xong vung tay, xoay người đi vào phòng tắm, “thình” một tiếng cửa đã đóng lại.

Samantha nhìn chìa khóa ở trên bàn mà kinh ngạc ngẩn người, trong lòng vừa kích động vừa khẩn trương, không biết làm sao cho phải, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, làm cho lòng của nàng càng thêm bối rối, không biết qua bao lâu, tiếng nước trong phòng tắm đột nhiên nhỏ đi, tiếp theo ngừng lại. Samantha trong lòng căng thẳng, não cảm thấy nóng lên, cầm lấy chai rượu rót một ly tràn đầy, cầm lấy ghế dựa ở phía trước cửa sổ ngồi xuống mà phát ngốc ra.

Lúc này cánh cửa phòng tắm mở ra, Kim Hình từ bên trong đi ra, vẫn đang mặc bộ quần áo bị rượu vang đổ trúng, tóc trên người cũng vẫn khô, dĩ nhiên là căn bản không có tắm rửa. Nhìn bóng lưng Samantha vừa vịn biển mát ở ngoài cửa, Kim Hình không khỏi tự giễu cười cười, buồn buồn thở dài, đi trở đến cái ghế dựa ở phía trước cửa sổ ngồi xuống mà phát ngốc ra.

Samantha dùng cánh tay run rẩy mở ra cửa phòng cách vách, trong phòng không có bật đèn, rèm cửa sổ cũng khép lại, một mảng tối đen, bởi vì Thạch Thiên nếu muốn nhìn rõ ràng, ở trong đêm tối cũng căn bản không cần bật đèn. Như vậy lại làm cho Samantha không khỏi thở phào nhẹ nhõm, trong lòng có chút yên tâm, mình nhìn không thấy, tưởng rằng người khác cũng nhìn không thấy, cho nên nàng không đi bật đèn, thậm chí sợ người khác đột nhiên bắt lên.

Nàng là chủ biên một phân bộ tạp chí quốc tế, đương nhiên rất nhiều tình huống phải tự thân làm, là người kinh qua sóng gió. Nàng biết chỉ biết sợ hãi khi gặp chuyện thì chỉ càng khiến cho chuyện hỏng bét, làm cho mình trước mặt Thạch Thiên càng thêm khó chịu, vì vậy sau khi đóng cửa lại, hít một hơi sâu ổn định lại tâm tình khẩn trương, sau khi cảm giác trấn định một ít, thì mới quờ quạng đi về phía phòng ngủ.

Samantha phỏng chừng phòng này hẳn là kết cấu cũng không khác gì phòng của mình, dựa vào phương hướng trong trí nhớ, quả nhiên mò ra cửa phòng ngủ, cắn mạnh răng một cái mà đẩy cửa đi vào.

184. Chương 184: Thì Ra Cô Là Tửu Quỷ .

Nào biết hai gian phòng bố cục cũng không giống nhau, gian phòng này so với phòng của Samantha ở lớn hơn rất nhiều, cũng phức tạp hơn nhiều, nàng mở ra chỉ là cách cửa của quầy rượu, hơn nữa bên trong so với bên ngoài còn cao hơn một bậc thang.

Samantha hiện tại đang ở trạng thái khẩn trương cao độ, thần kinh căng thẳng, tay chân cứng ngắc, tâm lý lại nghĩ sau khi vào phòng trong thì sẽ ứng đối với Thạch Thiên như thế nào, tràn ngập tâm sự, dưới chân vấp phải bậc thang, nhất thời mất đi thăng bằng, mang theo tiếng kêu sợ hãi, ngã chúi người xuống. Bởi vì tay của nàng vẫn còn cầm lấy cánh cửa, khi ngã xuống hiển nhiên càng nắm chặt lấy, đem cả thân thể của nàng xoay ngang ra, thành ngã đưa lưng xuống dưới, cánh tay nắm cửa bị vặn đau đớn, chỉ có thể buông lỏng tay ra, thế rồi càng nhanh hơn.

Đang lúc Samantha sắp té ngã trên sàn, đột nhiên cảm thấy một luồng gió nhẹ thổi qua, phảng phất có một người vọt đến bên người nàng, tiếp theo cảm giác được trên lưng được một bàn tay đỡ lấy. Samantha lúc này cũng không kịp suy nghĩ gì, phảng phất như bắt được cây cỏ cứu mạng, hoàn toàn phản ứng ôm chặt lấy thắt lưng của người đang đỡ lấy nàng. Nhưng lại cảm thấy người này trên người cởi trần, trên người cơ thể cân xứng, làn da mềm mại nhẵn nhụi, cảm giác rất dễ chịu.

Samantha kinh hồn hơi bình tĩnh lại, trong lòng biết người này nhất định là Thạch Thiên, bởi vì trong gian phòng đó chỉ có một mình Thạch Thiên, nếu có người khác trên thuyền tìm Thạch Thiên nói chuyện, không có khả năng không mở đèn, muốn nói là trộm lên vào thì càng nhỏ, vì hiện tại là đang ở trên du thuyền chạy trên biển.

Nàng không nghĩ tới chính là, Thạch Thiên lại xem nàng xem thành “trộm”, cười lạnh nói: “Thật nhìn không ra, Samantha cô là một tửu quỷ, mới vừa rồi khi lên thuyền nhìn thấy cô đã say khướt, chẳng lẽ còn uống chưa đủ sao? Lại còn nửa đêm thần thần bí bí mò đến chỗ của lão tử trộm rượu”.

Samantha nhìn không thấy tình huống chung quanh, hiển nhiên không biết mình mở chính là cánh cửa quầy rượu, run giọng hỏi: “Cái... cái gì? Cái gì mà trộm rượu?”

Thạch Thiên cười hỏi ngược lại: “Cô sờ soạng đến đến quầy rượu trong phòng của tôi, không phải trộm rượu thì là cái gì?”

Samantha lúc này mới chợt hiểu, biết rất nhiều phòng cao cấp có trang bị quầy rượu. Mình khẳng định đã sờ nhầm chỗ, chạy đến quầy rượu trong phòng khách, khó trách có bậc thang, chỉ là mình làm gì mà tới trộm rượu, muốn nói là tới “trộm người” thì đúng hơn. Bất quá cái này càng khó nói ra, nhớ tới trên mặt lại nóng lên, đỏ bừng, thầm nghĩ may mà không có bật đèn, mặt mình hiện tại nhất định rất khó coi, lúng túng nói: “Tôi thật không phải đến trộm rượu, tôi cũng không uống rượu”.

Thạch Thiên hai mắt mặc dù không thể nói là nhìn đêm tối như ban ngày, nhưng Samantha cách hẳn gần như vậy, vẻ mặt của nàng có thể thấy rõ, thầm nghĩ vừa nhìn qua đã biết trong lòng cô có chuyện, lại không thừa nhận, trách mắng: “Thật là nói dối không biết chớp mắt, miệng đầy mùi rượu lại nói mình không uống rượu, xem lão tử là đứa ngốc sao? Bị lão tử bắt tại trận, còn không chịu thừa nhận?”

Samantha không khỏi có chút phát khổ, thầm nghĩ mình sợ dĩ mượn rượu giải sầu, còn không phải bị người làm hại sao, bực tức nói: “Nói như thế nào tôi hôm nay cũng là khách của cậu, cho dù tôi đến phòng cậu uống rượu, cũng không thể nói thành trộm chứ?”

Thạch Thiên trách mắng: “Đến chỗ người khác lấy đồ chính là có ba loại tình huống, đó chính là mượn, trộm, đoạt, cô thần thần bí bí tiến vào, ngay cả đèn cũng không dám bật, hiển nhiên cũng không phải mượn, lại càng không phải đoạt, không phải trộm là cái gì? Bất quá cô kỹ thuật quá kém, tay chân quờ quạng, xem ra cũng là lần đầu, lão tử sẽ không cùng cô so đo” nói xong lại cười lớn, thật ra hẳn cũng chỉ là nói đùa, đối với việc Samantha sờ soạng đến “trộm rượu” hẳn cũng thấy khó tin, thầm than quả nhiên là người không thể xem tướng mạo, nói tiếp: “Cô đừng ôm lão tử chặt như vậy, lão tử cũng không phải bình rượu, tự mình mở đèn đi tới quầy rượu đi, muốn uống bao nhiêu, hay toàn bộ mang đi cũng không quan hệ, cần gì phải lén lút? Lại làm ra động tĩnh lớn như vậy, làm cho Lão Tử ngủ cũng không yên” Hẳn bình thường đi làm cảm giác bị Samantha “ức hiếp” một chút, ít nhất hẳn phải đi theo nàng khắp nơi, tâm lý nhiều ít cũng có chút bực tức, nhân lúc này nương theo hơi rượu, thừa cơ áp bức lại nàng một chút.

Samantha lúc này mới nhớ mình vẫn đang ôm lấy thân thể đang lơ lửng của Thạch Thiên, không tự chủ được trong lòng rung động, mặc dù không nở, bất quá Thạch Thiên nếu đã mở miệng, nàng vẫn phải buông tay ra.

Thạch Thiên xoay người rời đi, vừa đi vừa nói: “Công tắc đèn bên tay trái cô, khi trở về nhớ mặc quần áo lại, cứ như vậy mà từ phòng lão tử đi ra, người khác chứng kiến lại tưởng rằng lão tử làm gì cô nữa”.

Samantha nghe vậy ngẩn ra, vội vàng lấy tay sờ soạng quần áo trên người, không khỏi xấu hổ, nàng sau khi tắm rửa thì trên người chỉ khoác một cái áo ngủ, cũng không nút, chỉ là dây tùy ý buộc ở bên hông, mới vừa rồi tuy chưa ngã xuống đất, nhưng đai lưng đã lỏng, áo ngủ hiển nhiên cũng mở rộng, trừ ba chỗ được nội y che ra, thì những chỗ khác cũng lộ hết ra.

Samantha vội vàng sửa sang lại quần áo, một lần nữa thắt lại đai lưng, vừa xấu hổ vừa tò mò hỏi: “Trong phòng tối như vậy, cậu... cậu cũng có thể thấy sao?”

Thạch Thiên quay đầu lại nói: “Cô ôm lão tử chặt như vậy, toàn thân cũng áp vào người lão tử, cứ thử suy nghĩ xem sao?” Thật ra hẳn quả thật có thể thấy, bất quá cũng không tiện nói với Samantha.

Samantha lại nói: “Cũng không sợ bị cậu xem, dù sao cũng sớm bị cậu xem qua” nhớ tới lần nọ bị trói bắt đi, trên người còn ít đồ hơn cả bây giờ, ngay cả nội y cũng bị mình xé rách, cơ hồ xem như lộ ra trọn vẹn.

Nghe xong lời này, Thạch Thiên vẫn đang có chút hơi men nhất thời cũng nhớ lại tình cảnh ngày đó cứu Samantha, hơn nữa mới vừa rồi lại nhìn qua một lần, đầu trên lẫn “đầu dưới” đồng thời nóng lên, thiếu chút nữa không khống chế được ý nghĩ mà ôm lấy Samantha thân thiết một phen, nên không dám đứng lâu, “hừ” một tiếng rồi vào phòng ngủ.

Samantha sờ tường tìm được công tắc đèn, thấy mình quả nhiên đang đứng trong quầy rượu, xem từ trong ra ngoài, phòng khách so với phòng cách vách lớn hơn ít nhất năm sáu lần, trang sức cùng đồ dùng trong nhà tương đối cổ điển.

Nàng hiện tại không lòng dạ nào xem xét, nhìn chung quanh một vòng phát hiện cánh cửa phòng ngủ cách

đó ít nhất hơn mười thước, mà nghe Thạch Thiên mới vừa rồi ý nói thanh âm mà nàng khi té xuống đã đánh thức hẳn, nên mới tới đỡ mình. Mặc dù Thạch Thiên trên người làm cho người ta cảm thấy đặc biệt cũng tầng tầng lớp lớp, nhưng trong hoàn cảnh tối như vậy, trong nháy mắt khi mình ngã xuống hẳn có thể từ trong phòng ngủ xa hơn mười thước đã chạy tới đỡ lấy mình, quả thực là khó tin. Điều này một lần nữa làm cho Samantha cảm thấy ngạc nhiên, nàng thiếu chút nữa muốn hoài nghi Thạch Thiên có phải căn bản là không ngủ, vẫn trốn ở trong quây rượu hay không.

185. Chương 185: Phiền Toái Tới .

Samantha là một người thích theo đuổi sự hoàn mỹ, đối với việc lựa chọn đàn ông đương nhiên yêu cầu càng cao, hoặc là có thể nói là đối với tình yêu yêu cầu càng cao, cho nên đến bây giờ cũng không có qua một lần kinh nghiệm về tình cảm nào. Thạch Thiên cách bạn đời trong tưởng tượng của Samantha có thể nói là một trời một vực, nhưng chính là loại thiếu niên thoát nhìn bất cần đời, kiêu ngạo này lại làm cho nàng mặc kệ là tâm lý hay là thân thể đều như bị lửa thiêu đốt, sinh ra một loại xúc động khác thường.

Cái này ngay cả chính nàng cũng không thể giải thích, nhưng lại rõ ràng biết không phải là ảo giác, cho nên mới vừa rồi mới có thể không nhận được hỏi Kim Hinh là mình có phải là sa đọa hay không.

Cái này đương nhiên không thể trách nàng, tư tưởng cùng hành vi mỗi người đều bị một ít dục vọng bản năng ảnh hưởng, thậm chí bị khống chế, đặc biệt tình yêu càng có thể làm cho người ta bởi vì trầm mê mà mất khống chế, người lâm vào “cạm bẫy” tình yêu thường thường sẽ rất hưng phấn, dễ kích động, điều biểu hiện rất rõ đối với phụ nữ, Samantha cũng không phải là ngoại lệ.

Một ít chuyên gia nghiên cứu tinh thần trên thế giới từng cho ra kết luận nghiên cứu như vậy, khi người ta lâm vào tình yêu, thần kinh não bộ sẽ gặp kích thích đột nhiên, sinh ra hoạt động điện hóa học. Vì vậy, một loại vật chất có thể xưng là “nguyên tố tình yêu” theo máu tuần hoàn chảy khắp toàn thân, hình thành một loại kích thích, làm cho người trong luyện ái hưng phấn không thôi, biểu hiện càng thêm lớn mật, không chút chùn bước mà làm ra những hành động bình thường khó có thể làm.

Samantha hiện tại không thể nghi ngờ là đang lâm vào loại trạng thái này, nàng vốn là một người rụt rè về chuyện này, lại trở thành người xử sự hết sức có chủ kiến, một khi đã ra chủ ý, thì sẽ nhất định đi làm nó, mặc dù đây là sau khi uống rượu mà đưa ra quyết định.

Samantha đương nhiên sẽ không đi tới quây rượu lấy rượu, mà là cố lấy dũng khí đi vào trong phòng ngủ của Thạch Thiên, mượn ánh đèn ở bên ngoài, mơ hồ có thể chứng kiến tình cảnh trong phòng ngủ. Thạch Thiên đang nằm ở trên giường, trên người chỉ mặc một cái quần trong.

Cũng không phải Samantha cố ý nhìn về chỗ đó, mà là chỗ nọ lúc này đang gồ cao lên, rất là bắt mắt, muốn không chú ý cũng khó.

Samantha đỏ mặt lên, mắt lại sáng ngời, lóe ra ba phần thẹn thùng, hai phần xấu hổ, lại có năm phần mừng rỡ, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên giống như lời Kim Hinh nói. Tiểu quỷ này không phải hoàn toàn đối với mình không động tâm, nhất thời tăng thêm không ít tin tưởng, bất quá nàng cũng không tiện cứ nhìn chằm chằm, vội vàng dời tầm mắt đi.

Thạch Thiên lúc này cũng đang nhìn Samantha, kinh ngạc nói: “Cô vào đây làm gì chứ?”

Samantha đỏ mặt nói: “Tôi muốn nói cho cậu, tôi không phải đến trộm rượu”.

Thạch Thiên hỏi: “Ồ... vậy cô muốn đến trộm cái gì?”

Samantha muốn ngắt đi, tức giận nói: “Tên đáng ghét này, sao chỉ biết nói những lời khó nghe này, là Kim Hinh cho tôi chìa khóa nên tôi mới tới được, chứ không phải đến trộm đồ, càng không phải đến trộm... đến lấy rượu, mới vừa rồi là bởi vì phòng quá tối nên mới đi nhầm sang quây rượu”.

Thạch Thiên chợt hiểu gật đầu, lại khó hiểu hỏi: “Nàng ta cho cô tới đây làm gì chứ?”

Samantha cắn răng, hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Qua đây tìm cậu...”

Thanh âm mặc dù như muỗi, nhưng Thạch Thiên vẫn nghe được phi thường rõ ràng, không khỏi ngẩn người, nhìn kỹ Samantha, thấy nàng sắc mặt đỏ bừng, mặt như hoa hoa đào, trong ánh mắt rõ ràng xuân ý dập dờn, nhất thời đoán được vài phần ý đồ của nàng đến đây, trong lòng âm thầm kêu khổ: “Phiền toái tới rồi...”

Bất quá Thạch Thiên trong lòng đã có chút chuẩn bị, từ khi ở bí thất vùng ngoại ô đem Samantha từ trong tay Trương Vĩ Hào cứu ra, hẳn rõ ràng cảm giác được ánh mắt Samantha nhìn hắn có biến chuyển, ban đầu khinh thường cùng chán ghét sau lại biến thành sâu kín oán hận. Loại ánh mắt này Thạch Thiên phi thường quen thuộc, đã không nhớ rõ có bao nhiêu người dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn. Bởi vậy sau đó, Thạch Thiên ở tại tạp chí càng thêm phóng dăng, không có khống chế, hy vọng lấy tính cách bảo thủ của Samantha, sẽ đối với hắn buông tha ảo tưởng, tiếp tục chán ghét. Nhưng hiện tại xem ra cũng không có hiệu quả, Samantha hiện đã chủ động tìm tới cửa, xem ra Kim Hinh cũng đã đem mình “bán” rồi, lại cho Samantha chìa khóa, ủng hộ nàng sở soạn tới đây “mưu đồ làm loạn”, không khỏi không nhận được thăm mắng Kim Hinh nhiều chuyện.

Thật ra Thạch Thiên bình thường biểu hiện vẫn tạo thành cho Samantha băn khoăn không nhỏ, thậm chí rất thống khổ, hơn nữa nàng cùng Kim Hinh vẫn là bạn tốt, cái này cũng là chứng ngại rất lớn, làm cho nàng do dự không quyết. Làm cho Thạch Thiên không nghĩ tới chính là, mới vừa rồi Kim Hinh cùng Samantha nói chuyện, Thạch Thiên trong mắt Samantha đã thay đổi thật lớn, không hề là hình tượng hoang dã vô độ nữa, mà là một người đặc biệt có nghĩa, tính cách chân thật, có đảm đương, trọng trách nhiệm. Mặc dù có điểm háo sắc, nhưng đối với đàn ông hiện nay mà nói, cũng không tính là khuyết điểm không thể tha thứ, dùng ánh mắt khoa học xem biểu hiện ngược lại rất bình thường, ít nhất chứng minh Thạch Thiên thân thể không tệ, cực kỳ cường hãn, tuyệt đối là đàn ông trong đàn ông.

Hơn nữa Thạch Thiên không kết hôn, cũng cho thấy thái độ không luyến ái, chủ ý tình nguyện, không thiếu nợ lẫn nhau, không cần phụ trách, đương nhiên cũng không có mang đến thương tổn cho ai. Mặt khác, Thạch Thiên đối với các nàng Hạng Kiều vô tình, thật ra bởi vì không muốn làm thương tổn các nàng nên mới làm như vậy, tựa hồ quả thật rất có trách nhiệm, không làm mất hình tượng của đàn ông thời đại mới, chỉ là biểu hiện có chút khác thôi.

Hơn nữa Kim Hinh cũng biểu lộ thái độ, chẳng những không bởi vì Samantha thích Thạch Thiên mà trong lòng sinh khúc mắc, ngược lại còn ủng hộ nàng đi biểu lộ đối với Thạch Thiên, bỏ đi một tầng băn khoăn của Samantha, hơn nữa dưới một chút tác dụng của rượu, đương nhiên là sẽ đi tìm Thạch Thiên.

Thạch Thiên cau mày hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Samantha cắn môi nói: “Cũng... cũng không có chuyện gì, chỉ muốn đến tâm sự cùng cậu, không ảnh hưởng tới cậu nghỉ ngơi chứ?”

Thạch Thiên gãi gãi đầu, hỏi ngược lại: “Cô nói có ảnh hưởng đến lão tử ngủ hay không?”

Samantha đối với cách nói chuyện của Thạch Thiên sớm đã quen, cũng không cảm thấy gì, nhớ tới mình mới vừa rồi chật vật như vậy, bản thân cũng thấy có chút buồn cười, không nhận được phì cười ra tiếng, nụ cười này đã làm cho nàng thả lỏng hơn rất nhiều, bèn nói: “Dù sao cũng đã đánh thức cậu rồi, trò chuyện với tôi một chút đi, cùng lắm thì sau này tại tạp chí cậu muốn ngủ là ngủ, tôi mặc kệ cậu” nói xong dứt khoát đi tới trước mặt Thạch Thiên, nghiêng người ngồi xuống bên giường.

Thạch Thiên nghĩ thầm, lão tử tại tạp chí vốn chính là muốn ngủ là ngủ, nơi nào tùy vào cô tới trông nom, bất quá tới thì cũng đã tới, cũng không thể đuổi nàng đi, chỉ có thể cố gắng nói lần cuối: “Lão tử là một người thô lỗ, tác phong cũng không đoan chánh, cô cũng dám vào ban đêm lẫn mò vào phòng, ngồi trên giường lão tử, không sợ...” Thạch Thiên vốn định nói không sợ đem cô phi lễ, gian ô... vân vân nói ra để hù dọa nàng chạy trốn, nhưng xem bộ dáng “xuân ý ngang nhiên” của Samantha, rõ ràng sẽ không sợ hãi, ngược lại có thể bị nàng nắm lấy, thừa cơ khích lệ hắn phi lễ, nói đến nửa chừng vội vã dừng lại.

Samantha quả nhiên mắt sáng lên, cười mỉm hỏi: “Không sợ cái gì?”

Thạch Thiên thầm hô nguy hiểm thật, vội nói: “Cô hại lão tử ngủ không ngon giấc, không sợ lão tử cắn tức đem cô đá ra ngoài sao?”

Bon chen tý ý mà:32:

186. Chương 186: Chỉ Là Muốn Tâm Sự .

Samantha lắc đầu, ôn nhu nói: “Không sợ, cậu cũng chỉ là thoát nhìn hung ác, miệng có chút thô lỗ, nhưng cũng không thấy cậu khi nào thật khi dễ người khác”.

Thạch Thiên trợn mắt ngạc nhiên nói: “Cô không phải đã thấy lão tử đánh người sao?”

Samantha gật đầu, mỉm cười nói: “Cái đó thì khác, bọn họ là người xấu, cậu là vì bảo vệ tôi mới giáo huấn bọn họ, đương nhiên không thể xem là khi dễ người khác”.

Thạch Thiên vội nói: “Cô cũng đừng xem lão tử trở thành người tốt, lão tử đánh người chỉ xem hấn có chọc tới lão tử có ở bên cạnh lão tử hay không, mặc kệ hấn là người tốt hay người xấu”.

Samantha cười nói: “Nói như vậy, cậu đã xem tôi là bằng hữu ở bên cạnh, chẳng lẽ còn có thể bởi vì ầm ĩ không cho cậu ngủ mà đá tôi văng ra ngoài sao?”

Thạch Thiên nhất thời không nói gì, sững sốt hồi lâu mới bất đắc dĩ nói: “Nhìn cô bình thường không phải rất chán ghét lão tử sao, cùng với lão tử có thể nói chuyện gì, trở về tiếp tục cùng Kim Hinh nói chuyện chẳng phải là rất tốt sao?”

Samantha nói: “Cậu biết chúng tôi mới vừa rồi nói chuyện gì sao?”

Thạch Thiên đoán được các nàng mới vừa rồi đề tài quá nửa có liên quan tới mình, ngoài miệng lại nói: “Nói gì thì có liên quan gì tới ta đâu”.

Samantha tức giận đến cảm thấy buồn bực, liếc nhìn Thạch Thiên nói: “Chúng ta đúng là nói chuyện về cậu, hiển nhiên có liên quan tới cậu”.

Thấy Thạch Thiên làm ra vẻ “chuyện không liên quan đến lão tử”, sững sốt một chút nói tiếp: “Vốn tôi tưởng rằng mình sớm nhìn thấu cậu là dạng người gì, nhưng từ những gì chứng kiến đêm nay cùng với nghe Kim Hinh nói chuyện thì mới phát hiện tôi trước kia đều là nhìn sai, rất nhiều chỗ đã hiểu lầm, đối với cậu căn bản không hiểu gì”.

Thạch Thiên lạnh nhạt nói: “Không sao cả, muốn hiểu rõ lão tử để làm chi, hiểu rõ không nhất định là hiểu đúng, hiểu lầm cũng không nhất định là hiểu lầm, cô có đôi khi ngay cả bản thân còn chưa rõ, cần gì phải đi hiểu người khác?”

Samantha nghe vậy ngẩn ra, sau khi ngẫm nghĩ những gì Thạch Thiên nói, thì gật đầu nói: “Cậu nói rất đúng rất có triết lý, xem ra cậu nhìn vấn đề rất đặc biệt, khó trách bình thường làm việc nói chuyện cũng khác với người thường. Bất quá cái này cũng không nhất định là đúng, nhân sinh sống trên đời, vẫn phải cùng người khác tiếp xúc, ví dụ như bạn bè, người thân, còn có những thủ hạ bên cạnh cậu, nếu cậu hoàn toàn không hiểu rõ bọn họ, thì làm thế nào mà trao đổi? Hơn nữa có đôi khi lại dễ sinh ra hiểu lầm, cậu nói có đúng không?”

Thạch Thiên cảm giác nàng nói cũng có chút đạo lý, mình ít nhất sẽ hiểu rõ ý nghĩ của hai chị em Thạch Lệ hơn, gật đầu nói: “Cũng đúng...”

Samantha nói: “Giống như cậu khi mới vào tạp chí làm, tôi phát hiện cậu ở tại tạp chí làm bậy với các người mẫu, thì cảm giác được là người đạo đức cực kỳ bại hoại, tuổi còn trẻ mà lại không chút cầu tiến, làm đủ chuyện xấu, sau mới phát hiện là tôi nhìn lầm”.

Thạch Thiên kinh ngạc nói: “Thật vậy chẳng? Chẳng lẽ hiện tại cảm giác được chuyện mà lão tử làm với mấy người mẫu đó là chuyện tốt?”

Samantha tức giận đến muốn nhảy xổ tới mà cắn chết hấn, cau mày nói: “Tôi chỉ là sau cậu chữa hết chân cho Nghệ Nhã, lại cứu tôi, đây là những chuyện tốt. Còn chuyện mà cậu làm cùng với các người mẫu ở tạp chí vẫn không phải là chuyện tốt, mặc dù là chuyện riêng của các cậu, nhưng ít nhất ảnh hưởng đến công tác của tạp chí! Nếu không phải tạp chí bị cậu mua đi, tôi lúc ấy khẳng định đã sa thải cậu rồi”.

Thạch Thiên trừng mắt hỏi: “Lão tử mua tạp chí lúc nào?”

Samantha giật mình nói: “Thì ra cậu đến bây giờ còn không biết... chính là người hồi nãy, rõ ràng là thủ hạ của cậu”.

Thạch Thiên cũng đoán được là người của thành bảo làm, tức giận nói: “Con mẹ nó, đám tiểu tử này thật sự là ăn no không có chuyện gì làm, suốt ngày quần chuyện của lão tử” nhớ tới chuyện xảy ra lúc mới vào làm, cười ha hả nói: “Khó trách cô ngày đó hung ác gọi lão tử vào phòng làm việc, thái độ lại đột nhiên thay đổi, chắc là mới vừa biết việc này, cũng không có cách nào cấm đoán lão tử... ha ha ha... bất quá cô thật sự cũng đủ giỏi hoạt, lại quanh co lòng vòng làm cho lão tử như người hầu, mỗi ngày cùng cô đi khắp nơi”.

Samantha cười hì hì nói: “Thì chính cậu muốn tới làm bảo an, tôi đương nhiên phải tận lực thỏa mãn yêu cầu của ông chủ lớn là cậu, cho người làm công tác bảo vệ thật tốt”.

Thạch Thiên nói: “Tôi không phải ông chủ của cô, mua tạp chí là bọn hần, không quan hệ tới lão tử”.

Samantha kinh ngạc gật đầu, lại nói tiếp: “Cậu là một người rất thần bí, tôi cảm giác được hần là phải hiểu cậu nhiều hơn, bởi vì cậu giúp tôi rất nhiều, có thể nói là ân nhân của tôi, nếu còn hiểu lầm cậu, sẽ làm lòng tôi rất bất an. Bất quá cậu nếu cảm thấy tôi không có tư cách này, coi như tôi chưa từng nói qua”.

Thạch Thiên trong lòng buồn bã, ngàn năm qua hần rung trời chuyển đất, tung hoành thiên hạ, có thể làm cho bất cứ kẻ hùng bá chủ gì ở trước mặt hần đều cúi đầu, nhưng không cách nào tìm được một tri kỷ chính thức. Thật ra người muốn hiểu hần giống như Samantha cũng không ít, nhưng là ai có thể làm được?

Trong mắt người khác, hần vĩnh viễn là một người thần bí khó lường, hiểu càng nhiều, lại càng cảm thấy hần thần bí. Thật ra kể cả bản thân Thạch Thiên cũng như vậy, hần cũng không rõ ràng ý nghĩa tồn tại của mình, thậm chí không biết mình có là đồng loại với người khác hay không, hoài nghi mình chẳng lẽ là “thần tiên” hay “yêu quái” gì đó trong truyền thuyết!

Giống như hôm nay hội tiệc náo nhiệt phi phàm, nhân số vài ngàn, hơn nữa đều là những người thân cận nhất bên cạnh hần, nhưng hần vẫn cảm thấy dung nhập không được, chỉ có thể một mình ngồi ở một bên, cô đơn tự nướng tự uống, tư vị cay đắng này ai có thể hiểu nổi.

Thạch Thiên biết Samantha là thật tâm muốn hiểu hần, cũng làm cho hần cảm thấy xúc động, cảm giác được nàng cũng không thể làm được. Bất quá Samantha xuất chúng đối với Thạch Thiên cũng không ít lực hấp dẫn, ở sâu trong nội tâm cũng không bài xích nàng tiếp cận mình, vì vậy thở dài nói: “Tùy tiện đi, cô muốn biết chuyện gì?”

Samantha lại lắc đầu cười nói: “Tôi hiện nay không thể hỏi bối cảnh của cậu, cái này không phải là điều tôi muốn biết, chỉ là muốn cùng cậu tâm sự, nói chút chuyện trong lòng thôi”.

Điều này làm cho Thạch Thiên cảm thấy có chút kinh ngạc, trước kia người khác phần lớn là bởi vì cảm thấy hần thần bí, muốn biết nhiều hơn chuyện của hần, rất ít người muốn cùng hần tâm sự, nhưng Thạch Thiên cho dù đem chuyện của mình nói cho người khác, cũng sẽ không ai tin tưởng, lúc này mới làm cho hần cảm thấy cô độc, khổ não, dứt khoát không muốn để cho người khác hiểu rõ mình.

Nhưng hiện tại Samantha lại nói không hỏi hần chuyện này, chỉ muốn tâm sự với hần, mặc dù biết rõ động cơ của nàng không “trong sáng”, sau khi tâm sự cũng khó tránh “chuyện đó” đến, nhưng hần mới vừa phải uống rượu buồn, trong lòng không vui, đối với loại cảm giác mới mẻ này, không khỏi có chút động tâm, cười lạnh nói: “Được, lão tử sẽ cùng cô tâm sự”.

187. Chương 187: Tai Họa Nhân Gian .

Samantha rót cuộc thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy trên lưng cũng hơi toát mồ hôi, không khỏi vì bản thân mà cảm thấy đáng thương. Bình thường bản thân đi đến đâu, cũng được đàn ông chú ý, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, mình chỉ cần hơi lộ chút vui vẻ, bọn họ đã hưng phấn không thôi, nghĩ không ra phong thủy thay đổi, hôm nay là mình vì tiếp cận một nam nhân, cẩn thận hao hết tâm tư mới có một cơ hội trò chuyện, cảm giác coi như là tổ chức một hội nghị lớn cũng không có phí sức như vậy.

Bất quá tuy trong lòng có chút bất bình, nhưng Samantha vẫn mừng rỡ vạn phần, trên mặt nụ cười trở nên càng thêm thân thiết mê người, ôn nhu nói: “Nếu là tâm sự, hiển nhiên phải nói lời trong lòng, cậu cũng

không thể tức giận đó!”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Được, lão tử cũng nói chuyện trong lòng, về phần cô có nghe lọt vào trong tai hay không, có tức giận lão tử cũng mặc kệ”.

Samantha nói: “Được rồi, chúng ta ngoéo tay, một lời đã định” nói xong đưa ngón tay ra, lại bị Thạch Thiên phát tay hất ra nói: “Bớt mấy cái trò lằng nhằng này đi”.

Samantha tức giận nói: “Nói thật, cậu cứ luôn phá hỏng không khí, một chút tính tình cũng không có, thật không nghĩ ra tại sao... tại sao...” Nàng không nghĩ ra chính là tại sao có nhiều phụ nữ lại thích hạng người ghê tởm như vậy, nhưng nghĩ đến chính mình cũng là một trong số đó, lời này cũng không thể nói ra khỏi miệng.

Thạch Thiên không cho là đúng nói: “Chỉ là tâm sự, cũng không phải tán tỉnh, thì nói tính tình gì”.

Samantha trừng mắt nhìn Thạch một cái, thở dài nói: “Quên đi, từ ngày đầu tiên cậu đến tạp chí đã là cái dạng này, tôi cũng đã quen. Biết tôi trước kia ấn tượng đối với cậu là gì không?”

Thạch Thiên trầm nghĩ dù sao cũng sẽ không có ấn tượng tốt gì, lắc đầu nói: “Không biết”.

Samantha nói: “Khi đó cảm giác cậu là một tiểu lưu manh, tiểu vô lại, tiểu khốn kiếp không học vấn không nghề nghiệp, hơn nữa lại hay lừa gạt phụ nữ, quả thực là rất hư hỏng”.

Điều này cùng với dự tính của Thạch Thiên cũng kém không xa, ha hả cười nói: “Cái này thật là lời trong lòng sao”.

Samantha cũng cười cười, nói tiếp: “Sau khi Quý TS mua tạp chí cho cậu, cảm giác cậu cũng không phải là một tiểu lưu manh đơn giản, phỏng đoán có thể là con nhà giàu được nuông chiều mà hư, ở nhà thì làm loạn, ra ngoài thì gây tai họa nhân gian”.

Thạch Thiên cười nói: “Lão tử quả thật đã làm một ít chuyện tai họa nhân gian”.

Samantha tưởng rằng Thạch Thiên nói tai họa nhân gian là chỉ chuyện hấn gây “tai họa” cho các cô gái trong và ngoài tạp chí, thấy chính hấn thừa nhận là đang gây tai họa cho các nàng, có chút ngẩn ra, thở dài nói: “Cái này... cái này tôi cũng không muốn trách cậu, là các nàng tự mình nguyện ý cho cậu gây tai họa, bây giờ nếu tôi thật đuổi cậu, các nàng rất có thể sẽ bãi công tập thể, bức tôi giao người ra. Chỉ là tôi thấy hiện tại phụ nữ trầm mê cậu cũng đã càng ngày càng nhiều, tương lai cũng không biết sẽ ra sao nữa” Đột nhiên lại nhớ tới mình cũng bắt đầu trầm mê hấn, cũng bởi vì không chiếm được “tai họa” của hấn mà rầu rĩ không vui, nhất thời xấu hổ không chịu nổi.

Thật “tai họa nhân gian” mà Thạch Thiên nói cùng với các nữ người mẫu trong tạp chí cũng không có quan hệ gì nhiều, chỉ là hấn trước kia chuyện “Trộm cắp thiên hạ, đoạt lấy núi sông, đánh bắt cứ ai xem không vừa mắt” cũng không thiếu. Hiện tại các nữ người mẫu này so với những “phiên toái toàn cầu” mà hấn từng trải qua, quả thực không đáng nhắc tới.

Bất quá Thạch Thiên không muốn giải thích, Samantha nói một câu cũng trúng tâm sự của hấn. Bởi vì chính như Samantha nói, các cô gái trầm mê hấn hiện tại càng ngày càng nhiều, thu dọn như thế nào mới là chuyện hấn đau đầu. Cứ nhân số nhiều hấn cũng không sợ, hơn nữa còn thích thú, những người mẫu này ai cũng lớn mật xinh đẹp, vóc người xuất chúng, căn bản không cần chọn lựa, nhắm mắt lại tùy tiện ôm một người cũng là mỹ nữ, hấn cũng hoàn toàn là ai đến cũng không cự tuyệt, cứ một mình mà nhận hết.

Nhưng hiện tại không ít người mẫu thái độ đối với hấn đã bắt đầu chuyển biến, đã không còn chỉ là thỏa mãn nhu cầu thể xác, đã có người đối với hấn thở dài thở ngắn, triển khai thể công nhu tình, có người ở trước mặt hấn nhẹ giọng ca xướng, nhảy múa khiêu gợi, tiến hành biểu diễn tài nghệ, có người thì ra dáng bi thương, hai mắt đầm lệ, áp dụng phép bi tình.

Còn có một người mẫu bưng tới một chén canh, tự xưng là tổ truyền bí phương nấu ra, vội tới để cho hấn bồi bổ thân thể, Thạch Thiên uống một ngụm đã phát hiện không thật, nói thẳng là canh này mua từ một nhà hàng cách đó năm dãy phố, không thể giả được, làm hại người mẫu nọ mắc cỡ mặt đỏ bừng mà hoảng hốt chạy ra, hai ngày sau lại mang theo một chén canh tìm đến Thạch Thiên ném thử, nghe nói đây là nàng

tra duyệt từ trong bí tịch ở thư viện ra, tuyển ra mấy cách điều chế bổ khí cường thân ở trong đó, trải qua hai ngày tỉ mỉ dung hợp “cải tiến” mới nấu ra.

Thạch Thiên nghe người mẫu này nói xong không khỏi cũng động tâm, hơn nữa hắn cũng hiểu được hai ngày trước mình đã quá thành thật, không cho người ta chút mặt mũi nào, cũng có chút không yên tâm, liền tiếp nhận canh uống một ngụm. Canh này đúng là “tư vị” mười phần, như nước biển đun nóng vậy, thiếu chút nữa là nhận định nằng ta đang trả thù mình, nhưng nhìn thấy vẻ mặt chờ mong đáng thương của người mẫu nọ, lại cảm thấy không giống. Hắn không đành lòng lại lần nữa nói lời thật đả kích nằng, không thể làm gì khác hơn là cố gắng uống hết số canh bổ dưỡng đó, sau khi uống hết thì hoảng hốt chạy vào trong toilet mà dùng cái thể thần công của hắn bức ra.

Một số khác yêu cầu Thạch Thiên đi chơi hoặc cùng nhau ăn cơm cơ hồ mỗi ngày đều có, mặc dù các nằng hiện tại cũng không phải nghĩ muốn lấy thân báo đáp, chỉ chỉ muốn lấy lòng Thạch Thiên, để được hắn sủng ái nhiều hơn. Nhưng Thạch Thiên đã mơ hồ cảm thấy không ổn, biết cứ phát triển xuống thì khó tránh khỏi sẽ có phiền toái, bằng vào kinh nghiệm của hắn ngàn năm qua, ở phương diện này tuyệt đối là tông sư, đối với phán đoán này rất là tự tin. Nhưng hắn khổ sở suy nghĩ cả ngàn năm cũng không nghĩ ra có thể không ảnh hưởng mà tìm hoan lạc, có thể phòng ngự các nằng trầm mê mình nhưng muốn cảm thì cũng không có khả năng, nhiều nhất chỉ có thể là tránh đụng tới xử nữ, tận lực giảm bớt xác suất phát sinh ra phiền toái.

Samantha thấy Thạch Thiên bởi vì một câu nói của mình mà trở nên mặt mày sầu khổ, cảm giác hắn quả thật giống như Kim Hình nói, không hy vọng người khác quấy lấy hắn, nhưng bằng tài lực của hắn, thì vẫn rầu rĩ về vấn đề này, hơn nữa cái này cũng nói rõ hắn cũng không phải là kẻ chỉ biết hưởng lạc, có thể thấy được nội tâm của hắn quả thật không giống các vị công tử ăn chơi không muốn chịu trách nhiệm.

Cái này lại làm cho Samantha càng thêm không nghĩ ra, Thạch Thiên có đặc biệt, bối cảnh có phức tạp, nhưng dù sao cũng là một thiếu niên mới lớn, sao lại đối với tình yêu có sự bài xích như thế? Hắn căn bản không phải là một người vô tình, cái này từ việc hắn quan tâm đối với chị em Thạch Lệ, trợ giúp đối với Đan Nghệ Trĩ cùng với mình, thậm chí là hắn không muốn đau khổ vì những ràng buộc dây dưa tình cảm. Người vô tình, làm sao có thể đau khổ? Chẳng lẽ là có một số kinh nghiệm đau khổ mà không muốn cho người khác biết, đã đem hắn biến thành như vậy?

Nhìn vẻ mặt phức tạp của Thạch Thiên, Samantha từ cặp mắt bất cần đời kia, lại phát hiện sự đau khổ khó có thể phát hiện ra, nằng đột nhiên cảm giác được bản thân nên làm một chút gì đó cho thiếu niên thần bí này, vốn nằng muốn tiếp cận Thạch Thiên để biểu lộ mục đích, nhưng trong phút chốc đã trở nên không quan trọng, không hề quan trọng nữa.

188. Chương 188: Cậu Mới Mười Bảy Tuổi!

Samantha vốn là người trưởng thành từ trong gian khó, chỉ là bởi vì trong chuyện nam nữ thật sự là lần đầu tiên, trong lòng thấy Thạch Thiên là một người cực kỳ, mới làm cho nằng cảm thấy không biết là thế nào. Hiện tiện một khi đã đem chuyện này quảng sang một bên, đầu óc nhất thời khôi phục lại sự minh mẫn thường ngày, cũng cảm thấy xấu hổ, nghĩ thầm Thạch Thiên mặc kệ nói như thế nào cũng là ân nhân của mình, nhưng mình lại bởi vì hắn có thái độ lãnh đạm mà trong lòng sinh sự bất mãn, điều này thật sự là không nên.

Bất quá hiện tại Samantha còn không biết sự thống khổ giấu ở trong đáy lòng của Thạch Thiên là cái gì, cũng rõ ràng không thể trực tiếp đi hỏi hắn, sau khi tự đánh giá một phen thì ôn nhu nói: “Hiện tại tôi cũng không cảm thấy cậu là tai họa, tiếp xúc một thời gian tôi phát hiện bản lĩnh của cậu tăng tăng lớp lớp, càng ngày càng làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc, cậu cũng không phải hư hỏng như tôi thường nghĩ, mà chỉ là tính tình có chút quái, nhưng rất có tính thần trọng nghĩa”.

Thạch Thiên nói: “Lão tử làm việc chỉ bằng tâm ý, cũng không xem là chính nghĩa hay là tà ác, nhiều nhất chỉ xem khí trời một chút”.

Samantha ngạc nhiên hỏi: “Xem khí trời?”

Thạch Thiên nói: “Không sai, nếu khí trời không tốt, lão tử tâm tình cũng sẽ không tốt, nếu ai lúc này đến gây chuyện với lão tử, thì chỉ có thể trách bản thân hắn. Hừ hừ!” rồi cười rất là dọa người.

Samantha lại không sợ, ngược lại cười nói: “Khó trách tính tình của cậu xấu như vậy, thì ra là khí trời Hongkong biến đổi nhiều, ảnh hưởng đến tâm tình của cậu” một hồi lâu mới cố nhịn cười nói: “Nếu nói như vậy, lại càng đáng cho người ta kính nể, bởi vì cậu là hoàn toàn phát ra từ nội tâm, không có mục đích khác ở bên trong”.

Thạch Thiên nói: “Xem ra cô cố muốn đem ta trở thành người tốt rồi”.

Samantha gật đầu nói: “Mặc dù cậu rất nhiều chỗ làm cho người ta tức giận, chỉ là không muốn giúp đỡ người không quen biết, quả thật cũng có thể xem như là người tốt” Lại trừng mắt hỏi: “Bộ cậu không hy vọng mình là một người tốt sao?”

Thạch Thiên trầm nghĩ mình còn không biết bản thân có phải là người hay không nữa là, cười lạnh nói: “Ta là người như thế nào không cần người khác bình luận” cảm thấy lời này nhiều ít cũng có chút đả thương người, Samantha đối với mình cũng không có ác ý, nếu đây là tâm sự, tự nhiên là có cái gì thì nói cái đó, nên nói tiếp: “Trên đời cũng không có chuyện tuyệt đối tốt hay là chuyện tuyệt đối xấu, cô cũng như vậy, cũng khó mà phân ra người tốt, người xấu”.

Samantha ngẫm nghĩ rồi gật đầu cười nói: “Hôm nay nghe cậu nói chuyện không giống như một thiếu niên mười sáu tuổi. Được rồi, hôm nay cậu đã là mười bảy, quả nhiên có khác biệt”.

Thạch Thiên bắt đắc dĩ cười cười, nghĩ thầm mười sáu tuổi cùng mười bảy thì có cái gì khác nhau, cũng không phải bị các người xem thành đứa nhỏ sao, bất quá cũng không muốn đi đôi co về vấn đề tuổi tác.

Samantha nhìn Thạch Thiên bắt đắc dĩ tươi cười, bản tính trời sinh của phụ nữ nhất thời xuất hiện trong lòng, làm cho mũi nàng không khỏi chua xót, thiếu chút nữa là rơi lệ, trong lòng càng thêm xác định Thạch Thiên có nỗi khổ. Nhưng lại có một chút hiểu sai, tưởng rằng Thạch Thiên có thể bởi vì nguyên nhân nào đó, hoặc là do những gì đã trải qua mà làm cho hắn không muốn lớn lên, vì vậy an ủi nói: “Lớn lên cũng không phải chuyện xấu, hơn nữa con người luôn muốn lớn lên”.

Thạch Thiên không nhịn được nói: “Lão tử đã rất lớn”.

Samantha cười khanh khách nói: “Khi tôi mười bảy tuổi cũng thấy mình rất lớn, hiện tại nhớ lại, khi đó đúng là quá ngây thơ”.

Thạch Thiên khước miệng hơi giật giật, nhưng lại tìm không được lý do thích hợp để phản bác, không thể làm gì khác hơn là trở mình xem thường, “hừ” một tiếng, cũng không nói gì nữa.

Samantha thấy thế vội nói: “Bất quá cậu quả thật cũng có chút khác với người thường, có một số quan điểm rất đặc biệt, giống như cái nhìn của cậu mới vừa rồi, làm cho người ta suy nghĩ lại mà tỉnh ngộ, ít nhất khi tôi mười sáu mười bảy tuổi cũng không nói được như vậy”.

Thạch Thiên không muốn tiếp tục đề tài này nữa, vẫn đang ngậm miệng không nói, nhưng suy nghĩ lại không tự chủ được trở về thời kỳ hắn mười sáu mười bảy tuổi vào hơn hai ngàn năm trước. Hắn là một cô nhi, thật ra cũng không biết mình lúc nào là mười sáu tuổi, lúc nào là mười bảy tuổi, phỏng chừng là một năm trước khi bị bắt đi lính. Khi đó chiến loạn không ngừng, dân không sinh sống nổi, huống chi là cô nhi như hắn, cuộc sống không khác gì kẻ ăn xin, làm sao có quan điểm cái nhìn làm cho người khác tỉnh ngộ gì, ý nghĩ duy nhất là tìm cái gì để nhét cho đầy bụng, cho dù ngay cả cháo heo cũng không tha.

Samantha nói tiếp: “Bất quá những gì tôi nay thấy cũng làm cho tôi giật mình, cũng hoàn toàn thay đổi cái nhìn của tôi đối với cậu. Tại buổi tiệc tôi tiếp xúc với một vài người, đều là những người đứng sau lưng nắm giữ các tập đoàn lớn, những người này bình thường cũng rất ít khi xuất hiện ở trước mặt công chúng, đêm nay lại xuất hiện toàn bộ, hơn nữa tất cả đều gọi một thiếu niên mười bảy tuổi là chủ nhân... rất khó mà tin được. Bất quá chính thức làm cho tôi giật mình không phải là thân phận của những người này, mà là ánh mắt bọn họ nhìn cậu, tôi lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt tràn ngập sùng kính như thế, tôi nhìn ra được bọn họ hoàn toàn là phát ra từ nội tâm, cho dù là tín đồ thành tâm nhất khi cầu nguyện, cũng không được chân thành như vậy. Điều này làm cho tôi lật đổ ý nghĩ cậu là được thừa kế của một gia đình giàu có nào đó, tôi tin tưởng nếu như cậu là người thừa kế mà nói, thì sẽ không có được sự sùng kính như vậy, nhưng... đối với cậu thật sự là không nghĩ ra chẳng lẽ cơ nghiệp này là do chính cậu sáng tạo ra sao? Điều này sao có thể? Theo tôi được biết, đại bộ phận các công ty liên quan này thành lập cũng không chỉ mười sáu năm. Điều này quả thực rất khó tin, cậu mới mười bảy! Bọn họ đã xưng hô cậu là chủ nhân, trong đó

còn có một vị lão tiên sinh 130 tuổi...” Nghi vấn này Samantha đã khổ sở suy tư cả đêm, tự nhiên là nghĩ muốn bể đầu cũng không nghĩ ra được đáp án, hiện tại cùng nhân vật chính tâm sự, không nhận được liên hồi ra, hơn nữa càng nói càng kích động.

Nàng vốn không phải là loại người thích hỏi bí mật đời tư của người khác, nhưng bởi vì Thạch Thiên trong lòng nàng sớm đã không phải là “người khác”, trong nội tâm không tự chủ được muốn biết tất cả về hắn, buổi tiệc đêm nay những gì đã thấy thật sự rất kỳ quái, hơn nữa uống không ít rượu, đương nhiên bảo trì không được sự suy xét trầm ổn của ngày thường, muốn trách cũng chỉ có thể trách của năng lực quan sát của nàng quá mạnh mẽ, phát hiện những hiện tượng làm cho người ta kỳ quái này.

Thạch Thiên càng nghe càng cảm tức, nhưng nhớ tới hai người có thỏa thuận không được tức giận, không thể làm gì khác hơn là cố nhịn xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Có có thể không nhắc tới hai chữ “mười bảy” này hay không!”

Samantha ngẩn ra, thở dài nói: “Xem ra chính cậu cũng cảm thấy không yên”.

Thạch Thiên có chút muốn khóc...

Samantha thấy thế âm thầm tự trách mình, nàng biết rất nhiều chuyện càng là kỳ quái, lại càng không tiện hỏi, vội nói: “Xin lỗi, tôi biết tò mò chuyện người khác là không tốt, chỉ là quá tò mò thôi, không hỏi ra thì khó chịu, bất quá cậu có thể không cần nói cho tôi biết, tôi có thể hiểu” Trong ánh mắt lại vẫn mang theo một chút chờ mong.

Thạch Thiên trong lòng thật ra căn bản không tồn tại cái gì bí mật riêng với không bí mật riêng, tâm tình tốt thì đối với chuyện giết người cũng nói thẳng không che giấu, nhưng về chuyện toàn thành Thiên Thạch cùng tuổi của hắn đều khó mà giải thích, nếu muốn để cho người khác giải thích quan hệ giữa bọn họ, thì phải một đời từ trăm năm trước lên tiếng. Chứ còn có nói ra thì người bình thường nghe xong cũng chỉ xem như hắn đang nói chuyện ma quỷ lừa người, thở dài nói: “Cơ nghiệp này cũng không phải ta sáng tạo, cùng ta cũng không có quan hệ gì, bọn họ cứ đổ lên trên đầu ta, ta cũng không có biện pháp”.

Samantha kinh ngạc nói: “Cậu chẳng lẽ không muốn tài phú này sao?”

Thạch Thiên nói: “Cô làm như lão tử là ngu ngốc sao? Quan tâm đến nhiều công ty như vậy để làm cho bản thân đau đầu, chẳng phải là tự tìm khổ sao! May mà bọn họ không cần lão tử tự mình đi trông nom, bằng không đã sớm đem toàn bộ phá nát ra đó mà nhắm mắt làm ngơ”.

Samantha kinh ngạc một hồi lâu, thất thanh cười nói: “Phỏng chừng muốn phá nát các đại tập đoàn này, cũng tốn không ít thời gian, quả thật là một phiền toái lớn, người thất nghiệp trên toàn thế giới cũng sẽ bởi vậy mà tăng lên không ít, hay là đừng phá đi” tiếp theo thở dài nói: “Có được tài phú cùng quyền lợi không có nghĩa là sẽ có được vui sướng, đạo lý này rất nhiều người cũng hiểu, nhưng người thật đem nó trở thành chuyện phiền toái mà trốn đi chỉ sợ không mấy người. Cậu chính là bởi vì muốn tách rời khỏi mấy phiền toái này, mới đến Hongkong làm bảo an sao?”

Thạch Thiên thần nhiên nói: “Ta sống không có mục đích gì, chỉ sống qua ngày, nghĩ đến đâu làm đến đó, có đôi khi ngay cả nghĩ cũng không cần suy nghĩ, làm bảo an thuần túy là ngoài ý muốn, ta không nghĩ tới tại Hongkong lại gặp được hai người thân, dù sao cũng nhàn rỗi nên cùng Hiểu Mẫn đến đây làm”.

Samantha gật đầu, thầm nghĩ một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, lại có được tài phú khổng lồ nhất trên thế giới, đối là chính mình cũng không biết nên theo đuổi cái gì, an ủi nói: “Nhân sinh trừ sự nghiệp, cũng còn có rất nhiều chuyện có thể theo đuổi, ví dụ như... ví dụ như tình yêu...” Trên mặt không tự chủ được đỏ lên.

Thạch Thiên thần nhiên cười nói: “Đây mới là chuyện chính thức mà cô muốn nói chuyện hôm nay đúng không”.

Samantha cả người run lên, sắc mặt mất血色 đỏ bừng, nhưng không có phủ nhận, lúng túng nói: “Cậu... cậu sớm đã biết sao...”

Thạch Thiên bất đắc dĩ cười nói: “Cô sờ soạn tiến vào, cũng không phải trộm rượu, vậy còn có thể có chuyện tốt gì? Nhất định là bị Kim Hinh mê hoặc, ài... nếu là tâm sự, lão tử cũng không muốn cùng cô giả bộ làm gì”.

Mặc dù đây quả thật là mục đích Samantha đến đây, nhưng đột nhiên bị Thạch Thiên đưa vào chính đề, vẫn có vẻ kinh hoảng thất thố, trong lòng hỗn loạn, nhưng cũng không muốn buông tha cơ hội này, cắn răng nói: “Tôi cũng không phải... không phải chịu Kim Hình mê hoặc...” nói xong sắc mặt đã hồng lên giống như quả hồng chín vậy, cho dù Quan Vũ sống lại cũng cảm thấy không bằng...

Thạch Thiên nói: “Nếu không thấy cô rõ ràng thuộc về dạng người dễ dàng chấp mê bắt ngộ, lão tử cũng không muốn nói chuyện”.

Samantha nghe ra ý cự tuyệt rõ ràng trong lời của Thạch Thiên, ánh mắt buồn bã, sắc mặt dần dần từ hồng chuyển trắng hỏi: “Là... là bởi vì... bởi vì tôi là xử nữ sao?” Thanh âm có chút lạnh, tựa hồ rất bình thản, nhưng lại có chút phát run, tâm tình rõ ràng rất kích động.

Thạch Thiên có chút không đành lòng, đưa tay cầm lấy bàn tay của Samantha vẫn đặt ở bên cạnh hần, vận khởi Thanh Tâm quyết để cho tâm trạng của nàng dần dần ổn định lại, sau đó mới ôn nhu nói: “Nguyên nhân chính thức không phải chỉ là cái này”.

189. Chương 189: Quả Thực Rất Vĩ Đại!

Samantha thần sắc càng thêm âm đạm, nước mắt trong suốt lăn xuống, tựa như lệ lại như bể khổ, thổ lộ hết ủy khuất vô tận, nàng tưởng rằng bản thân đã tìm được đáp án, thở dài nói: “Thì ra cậu thật sự là đối với tôi không có hứng thú”.

Thạch Thiên vội thu lại chân khí, sau đó nói: “Đương nhiên không phải, chẳng lẽ cô không biết mình xinh đẹp thế nào sao? Chỉ cần là nam nhân, cũng không thể không hứng thú đối với cô”.

Samantha vốn đối với dung mạo của mình cũng rất tự tin, nhưng từ khi quen với Thạch Thiên thì đã chịu đủ kích không nhỏ, ít nhất cảm thấy gu thẩm mỹ của Thạch Thiên khác với người khác, nên nói: “Đừng an ủi tôi, ít nhất cậu cũng cảm thấy tôi không xinh đẹp, còn nói tôi giống cây gậy trúc”.

Thạch Thiên trầm nghĩ nói vậy mà cũng tưởng là thật sao, liền cười nói: “Gậy trúc tại Trung Quốc là vật cát tường, hơn nữa xanh biếc cao ngất, cũng không phải là nói bậy”.

Samantha khịt mũi nói: “Mẹ tôi là người Trung Quốc, đừng cho là tôi cái gì cũng không hiểu, gậy trúc làm sao có thể dùng để hình dung dung mạo của con gái chứ? Hơn nữa cây trúc cùng cây gậy trúc cũng không giống nhau, tôi biết cậu chán ghét tôi, nếu không tại sao mỗi lần cùng tôi đi ra ngoài, cũng đứng cách xa tôi?”

Thạch Thiên trợn mắt nhìn Samantha nói: “Cái này cũng không nên trách ta, cô nói người như cô, rất không nể mặt lão tử, lại cao tới 1m8, còn mang thêm giày cao gót, lão tử nếu đứng gần cô, nói chuyện cũng phải ngẩng đầu lên, hiển nhiên phải đứng xa cô một chút”.

Samantha mặc dù đang vận phần thương cảm, cũng không nhịn được mà cười, Thạch Thiên nói nàng cũng tin tưởng, người này có đôi khi dường như cái gì cũng không cần, có đôi khi chỉ chút chuyện nhỏ cũng không chịu nhường. Nụ cười cũng làm cho nội tâm của nàng đỡ thương cảm hơn một ít, tâm tình ổn định hơn nhiều, biết loại chuyện này không thể miễn cưỡng, nhưng vẫn rất muốn biết nguyên nhân mà Thạch Thiên không tiếp nhận mình, nàng nguyện ý vì Thạch Thiên mà thay đổi bản thân, biến thành phụ nữ mà Thạch Thiên thích. Kim Hình nói không sai, mình phải dũng cảm tranh thủ, mặc kệ kết quả như thế nào, ít nhất tương lai sẽ không hối hận.

Nghĩ tới đây Samantha tinh thần rung lên, nửa dòng máu lãng mạn của Pháp trong thân thể chiến thắng nửa dòng máu rụt rè của Trung Quốc, chân khí mà Thạch Thiên chuyển vận qua giúp nàng an thần cũng làm cho nàng sinh ra một loại ảo giác, cảm giác mình không thể rời hần. Bởi vì Thạch Thiên buông lỏng tay, nàng đã cảm thấy tâm lý rất loạn, thống khổ khó tả, mà khi Thạch Thiên nắm tay nàng, lập tức ổn định xuống. Nàng đối với nội công tâm pháp hoàn toàn không biết gì cả, cảm thấy đây nhất định là lực lượng của tình yêu, mình không thể không có Thạch Thiên, có gian nan cũng phải đi tranh thủ, huống chi Thạch Thiên mới vừa rồi cũng nói đối với mình cũng không phải là không có hứng thú.

Samantha tâm tình tăng vọt lên, cầm lấy tay của Thạch Thiên, kiên định hỏi: “Vậy rốt cuộc là tôi không tốt ở chỗ nào, mong cậu nói rõ nguyên nhân cho tôi biết, có được không?”

Tin tưởng bất cứ nam nhân gì gặp loại khăn cầu này, cũng đều bị lay động, càng huống chi là cô gái xinh đẹp như Samantha.

Thạch Thiên cũng không ngoại lệ, mặc dù loại chất vấn khăn cầu này hắn đã nghe được qua rất nhiều, nhưng mỗi một lần vẫn làm cho hắn cảm động, sau đó là mềm lòng, rồi sẽ lại mang trên lưng thêm một khoản nợ, chắc chắn ở sâu trong nội tâm lại thêm một vết thương khó quên. Có lẽ Thạch Thiên không phải là người có trái tim mềm yếu nhất trên thế giới, nhưng tuyệt đối là người mềm lòng nhiều nhất, có nhiều người đã đem trái tim hắn biến thành mong manh, dễ vỡ. Có con tim của ai mà có thể chịu được nhiều lần cảm động như vậy, nhiều vết thương như vậy? Nếu như người muốn biết một trái tim bị nghiền nát có bộ dáng gì, thì chỉ cần tiến vào ngực của Thạch Thiên là có thể thấy được, đó là một trái tim đã vỡ nát cả ngàn năm, tuyệt đối là hóa thạch sống.

Nhìn hai mắt kiên định của Samantha, con tim rách nát của Thạch Thiên vẫn có chút cứng rắn, nhưng ngữ khí đã mềm hơn trước một bước, ôn nhu nói: “Cô không có gì không tốt, nguyên nhân tất cả là ở trên người tôi”.

Samantha nhất thời không kịp nghĩ ý tứ trong lời nói của Thạch Thiên, kích động hỏi: “Tôi... tôi không có chỗ nào không tốt?”

Thạch Thiên gật đầu, hỏi: “Cô cảm thấy một người có thể chính thức thích nhiều người không?”

Samantha hỏi: “Câu nói chính là yêu hả?”

Thạch Thiên không thích dùng chữ này để hình dung loại tình cảm này, chỉ nói: “Xem như là vậy”.

Samantha mơ hồ cảm giác được trả lời vấn đề này đối với mình bất lợi, nhưng vẫn cắn răng nói: “Một người, ít nhất trong lúc nhất thời, chỉ có... chỉ có thể yêu một người”.

Thạch Thiên thở dài một tiếng, lại hỏi: “Nếu như trong lòng không thể quên một người, lại thích một người khác nữa, thì sẽ có cảm giác gì?”

Samantha thân thể chấn động, run giọng nói: “Nhất định rất mâu thuẫn, rất thống khổ... cậu... trong lòng cậu... có người không thể quên được?”

Thạch Thiên gật đầu.

Samantha run giọng nói: “Vậy cậu tại sao không cùng nàng ở cùng một chỗ?” thậm chí chẳng lẽ Thạch Thiên là bởi vì mỗi tình đầu bị vứt bỏ, cho nên mới tự tức tự giận, khắp nơi phóng túng bản thân sao...

Thạch Thiên thản nhiên nói: “Các nàng đã mất rồi...”

Samantha nghe ra là không chỉ một người, kinh ngạc nói: “Nàng... các nàng?”

Thạch Thiên nói: “Đúng vậy, hơn nữa không ít”.

Samantha càng thêm kỳ quái, thậm chí nếu là rất nhiều, bằng vào bản lãnh của Thạch Thiên thì thủ hạ trung tâm với hắn nhiều như vậy, cho dù không thể tìm được toàn bộ, tìm ra một hai người hắn là không phải việc gì khó, chẳng lẽ là các nàng không muốn gặp hắn? Không nhận được hỏi: “Các nàng đều yêu cậu sao?”

Thạch Thiên trong lòng đau xót, gật đầu.

Samantha phẫn nộ nói: “Cậu đã yêu người ta, các nàng cũng đều yêu cậu, tại sao còn phóng túng bản thân như vậy, không sợ các nàng tương lai biết sẽ thương tâm sao?”

Thạch Thiên cười cười chua xót, đối với sự chỉ trích của Samantha một điểm cũng không tức giận, thở dài nói: “Lão tử đã học bản lãnh không nên học, cả thân thể này dường như đã không phải là của ta, luôn có dục hỏa không thể dập tắt không chế được, không có phụ nữ thì không được, nếu không đã sớm đi làm hòa thượng rồi”.

Samantha nghe vậy ngẩn ra, nàng bình thường âm thầm lưu ý chuyện của Thạch Thiên cùng các người mẫu, nhìn mỗi ngày ít thì ba bốn người mẫu, nhiều thì mười mấy người mẫu từ trong phòng nghỉ của Thạch Thiên đi ra, mỗi người trên mặt đều mang theo vẻ uể oải cùng thỏa mãn, bước đi lảo đảo, điều này nàng

sớm đã có cảm giác được ngạc nhiên, bây giờ mới biết được là bởi vì công phu mà Thạch Thiên học. Bất quá vẫn không phục, trách cứ nói: “Vậy cũng có thể đi tìm người mà cậu yêu mến, bằng vào bản lãnh của cậu, chẳng lẽ các nàng còn có thể... còn có thể không muốn sao? Sao có thể để bên ngoài dính vào” nói xong trên mặt lại đỏ lên.

Thạch Thiên nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Các nàng đều đã chết, đã rất lâu... rất lâu...” thanh âm nghe vẫn rất bình thản, không ai có thể nghe ra khi hắn nói lời này, trong lòng đang nhỏ máu, những nụ cười của những tuyệt thế giai nhân đều hiện ra trong đầu hắn, còn có nỗi xấu hổ vô tận của hắn.

Samantha không nhịn được thét lên kinh hãi, nghĩ không ra người mà Thạch Thiên yêu mến đều đã chết, lửa giận lập tức hóa thành đồng tình, có lẽ chỉ có nàng mới có thể cảm nhận được trong lòng Thạch Thiên lúc này có bao nhiêu thống khổ, bởi vì bàn tay mà nàng đang nắm đang run rẩy.

Samantha không thể tưởng tượng người như Thạch Thiên lại có những chuyện cũ bị thương như thế, hơn nữa còn ẩn dấu rất sâu, thống khổ trong đó có thể thấy được, bởi vì nếu như không phải là chuyện cực kỳ thương tâm, thì căn bản không cần ẩn dấu. Nàng cũng nghĩ không ra loại chuyện như thế lại phát sinh trên người một thiếu niên mới vừa mười bảy tuổi, nghĩ lại thì cảm giác được có thể là Thạch Thiên bởi vì bị thống mà quên thời gian, hoặc là trong lòng quá mức nhớ nhung nên mới có thể nói rất lâu... rất lâu như thế.

Bản thân thật sự là rất xúc động, không hỏi rõ ràng đã phát hỏa với hắn. Samantha một mặt tự trách, một mặt hồi tưởng lại chuyện của Thạch Thiên từ khi mới gặp tới nay, khó trách lúc nào cũng tỏ vẻ bất cần không có gì đáng quan tâm, thì ra là bởi vì thứ mà hắn quan tâm nhất đã vĩnh viễn biến mất, nhưng lại sẽ vì một ít chuyện nhỏ ví dụ như giày cao gót... mà cảm giận bất bình, cái này khẳng định là bởi vì hắn trong lòng rất khổ, muốn phát tiết ra.

Nguyên những mặt phản diện trên người Thạch Thiên, hiện tại ở trong lòng Samantha toàn bộ đã trở thành chính diện, cho dù hành vi dâm loạn trước kia làm cho nàng chán ghét, lúc này cũng đã trở nên hoàn toàn có thể lý giải, bởi vì hắn luyện công “phá hư” thân thể, cho dù không luyện ‘phá hư’ thân thể, cũng không thể trách Thạch Thiên, bởi vì hắn rất đáng thương, rất thương tâm, muốn dùng nhu tình đến an ủi, làm dịu đi vết thương, nếu Thạch Thiên bởi vì chuyện thương tâm mà đối với phụ nữ không còn hứng thú nữa, ngược lại càng làm cho người ta lo lắng.

Hơn nữa hắn cũng không có dùng lời ngon tiếng ngọt đi lừa gạt người khác, ngược lại là do các nàng chủ động, hắn vừa phóng túng bản thân đồng thời lại vẫn nghĩ cho người khác, cho nên hắn không có chạm vào mình, không chạm vào Hạng Kiều, bởi vì hắn biết phụ nữ đối với người đàn ông đầu tiên của mình luôn không thể quên, hắn không muốn để cho những phụ nữ như vậy cùng hắn phóng túng, vì hắn thương tâm, cho nên mới tránh ra xa.

Samantha càng nghĩ càng cảm động, người trước mắt dưới tình huống bị sự thống khổ làm cho tê dại, mà vẫn đi bận tâm tới cảm thụ của người khác, thật sự là không dễ dàng, huống chi hắn chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi, quả thực là rất vĩ đại!

Thạch Thiên bây giờ nếu biết cái nhìn của Samantha đối với hắn, thì cho dù da mặt hắn dày nhất định cũng sẽ nóng lên, bởi vì... hắn... căn bản không phải là mười bảy tuổi...

Có ai sống hơn một ngàn năm mà không nhàm chán?

Có ai sống hơn một ngàn năm mà không có những người và chuyện khó quên?

Chuyện cũ thương tâm luôn so với chuyện cũ vui vẻ càng khó làm cho người ta quên hơn, sống càng dài, tích lũy càng nhiều, sinh mạng vô tận nhất định làm cho Thạch Thiên nhớ tất cả những nỗi thống khổ đó.

Samantha quyết định không thể để cho Thạch Thiên tiếp tục sống cuộc sống như vậy, nàng đã thay đổi sự u oán đối với Thạch Thiên thành triu mến, cần ngăn vạn nhu tình để xoa dịu vết thương của hắn, dù là không có hồi báo, cũng sẽ không tiếc. Lúc này tay của Thạch Thiên sớm đã không còn run rẩy, Samantha thậm chí khen một tiếng, thật sự là một thiếu niên kiên cường! Vẫn cầm chặt tay nói: “Thạch Thiên, chuyện quá khứ cũng không thể giữ lại, cậu tuổi vẫn còn rất trẻ, hắn là phải nhìn về phía trước, tôi... tôi nguyện ý giúp cậu”.

Thạch Thiên cười khổ nói: “Cô không giúp được tôi đâu, trừ khi cô có thể giết chết tôi”.

Samantha nào biết đâu rằng Thạch Thiên nhiều năm trước đã chán sống, tưởng rằng hấn nhấn nại không nổi sự thống khổ mà muốn tự sát, cực kỳ hoảng sợ nói lớn: “Cậu... cậu không thể nghĩ như vậy...” rồi nước mắt trong khoảnh khắc lại cuộn cuộn rơi xuống.

Thạch Thiên lại vội vàng vận khởi Thanh Tâm quyết, đem chân khí tổng qua.

Samantha nhất thời cảm thấy sức mạnh tình yêu lại tới, tinh thần rung lên, dũng khí tăng gấp bội, nhào tới trên người Thạch Thiên mà ôm chặt lấy, tựa hồ sợ hấn bây giờ muốn đi nhảy xuống biển mà tự sát vì tình, thanh âm run rẩy ghé vào lỗ tai hấn nói: “Tôi không cho phép cậu nghĩ như vậy, cậu... cậu... Kim Hình làm sao? Tôi... tôi cũng có thể làm như vậy?”

Thạch Thiên âm thầm kêu khổ, thầm nghĩ cô sao lại nghĩ như vậy? Cô làm như vậy lão tử mới không biết làm sao bây giờ! Phải biết rằng Samantha đối với hấn lực hấp dẫn cũng kinh người, cùng Hạng Kiều căn bản không phải cùng một cấp bậc, đây không phải nói Hạng Kiều không đẹp, là bởi vì Thạch Thiên từng thường thức qua Samantha cơ hồ đã lộ ra trọn vẹn, hơn nữa Samantha lúc ấy bởi vì được vật tác dụng nên đối với hấn vạn phần khiêu khích, sớm đem dục hỏa của hấn đốt lên, nếu bây giờ lại đốt nữa, uy lực đương nhiên càng thêm đáng sợ.

Mùi thơm say lòng người, thân hình mềm mại, đặc biệt hai vú rắn chắc no đủ nọ, đã áp sát vào trên người Thạch Thiên, làm cho hấn cảm thấy từng trận khô nóng, phía dưới lại càng cứng rắn như sắt, vừa vận áp lên phần trên đôi chân ngọc của nàng, hơi rượu trong cơ thể cũng giống đổ dầu vào lửa, cháy tới mức yết hầu Thạch Thiên cũng có chút phát khô.

Samantha tắm rửa xong ngay cả tất chân cũng còn chưa mang, cảm giác phi thường rõ ràng, hiển nhiên đoán được vật đang đội lên phía dưới của nàng là gì, giống như bị dòng điện đánh trúng, cả người run lên.

Thạch Thiên nuốt nước miếng, khổ sở nói: “Cô cứ yên tâm, lão tử muốn chết cũng chết không được, có chuyện gì thì cứ ngồi xuống rồi hãy nói”.

Samantha lại càng vui đầu vào ngực của Thạch Thiên, tựa hồ căn bản không có nghe thấy Thạch Thiên nói chuyện, hô hấp càng ngày càng bất bình thường, trong miệng ra tiếng rên nhẹ nhẹ, chẳng những không có ý đứng lên, mà thân thể đang run lên nhẹ nhẹ sau khi hơi do dự, thì đem cái vật đang đội lên của Thạch Thiên kẹp vào giữa hai chân của nàng.

Thạch Thiên cố gắng vận động một tia thanh tỉnh cuối cùng, tức giận nói: “Mới vừa rồi đã nói qua với cô, thân thể của lão tử đã không thể khống chế, cô còn làm như vậy... thì... thì chỉ có thể nhận lấy đau khổ”.

Samantha rốt cuộc ngẩng đầu lên, sóng mắt ẩn tình, rung động tâm hồn, trong thở gấp mùi thơm còn mang theo một ít mùi rượu, tiếng êm như tơ nói: “Tôi cho cậu...”

Thạch Thiên thầm kêu không ổn, tiểu cô nương này hơi rượu vừa lên, đã thành như vậy, chỉ sợ có nói nữa cũng không ổn. Nghĩ muốn muốn đem nàng bỏ qua, ở đáy lòng lại hết sức không tình nguyện, lúc này trong thân thể lại từng trận khô nóng, thầm nghĩ lão tử hơi rượu cũng lên, chẳng lẽ còn sợ cô sao.

Samantha tiếng êm như tơ lại truyền đến: “Tôi cái gì cũng cho cậu... chỉ cần cậu vui vẻ...” sau đó đưa đầu lưỡi liếm loạn trên mặt, trên cổ Thạch Thiên, có chút cứng nhắc, nhưng rất điên cuồng, hai chân ở dưới vẫn kẹp chặt không buông, lại còn không ngừng giãy dụa.

Thạch Thiên vốn đang tự tranh đấu, cảm không được chủ ý, giờ phút này dưới sự kích thích thân thể nhất thời “âm” một tiếng mà như bốc cháy lên, vật bị kẹp tăng lên ba phần, đã đến cực hạn, lại nương theo tiếng rên rỉ yêu kiều của Samantha, trong lòng điên cuồng gào thét: “Vưu vật như thế ở trước mặt, còn không động tâm thì còn là nam nhân sao? Thôi, cùng lắm thì thế giới này lại thêm một phần tưởng niệm đau khổ” rồi xoay người đem Samantha đè xuống dưới thân.

190. Chương 190: Sung Sướng Trong Khí Tức Tử Vong

Đây mặc dù là suy nghĩ trong lòng Samantha, nhưng Thạch Thiên không hề báo trước đột nhiên từ bị động biến thành chủ động, đem nàng đè xuống dưới thân, không nhận được “ừ...” một tiếng yêu kiều. Nhìn hai

mắt như phun lửa của Thạch Thiên, nàng biết mình đã thành công, biết kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên của nàng, nghiêm khắc mà nói thì lần đầu tiên còn chưa có bắt đầu, bắt quá lập tức sẽ bắt đầu, không khỏi khấn trương toàn thân căng cứng, trống ngực trở nên cực nhanh, tựa hồ cả trái tim cũng muốn nhảy ra ngoài.

Thạch Thiên nếu đã quyết định làm, hiển nhiên sẽ không nhần nhó khách khí nữa, một phát đã xé toang đai lưng áo ngủ của Samantha, áo ngủ tuột sang hai bên, lộ ra thân thể mềm mại tuyệt mỹ như dương chi bạch ngọc. Mặc dù thân thể này Thạch Thiên cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng thấy vậy hai mắt vẫn nhìn đắm đắm.

Samantha ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Thạch Thiên, đầu xoay sang một bên, giống như muốn đem cả khuôn mặt chôn sâu vào trong gối, mái tóc màu nâu đỏ che non nửa mặt, cảm giác càng thêm tựa như ảo mộng, hai tay cũng đã rời khỏi lưng của Thạch Thiên, vô lực để xuôi sang hai bên, lòng bàn tay hướng lên trên, tư thế thoát nhìn giống như đầu hàng vậy.

Đương nhiên, hiện tại bộ vị quan trọng nhất còn chưa có bày ra, vẫn đang được nội y bằng tơ tằm che lấp, nhưng mỏng như cánh ve, cơ hồ trong suốt, bằng vào nhãn lực của Thạch Thiên, căn bản che không được gì, ngược lại càng thêm kích thích cảm quan của Thạch Thiên.

Thạch Thiên vươn hai tay, xoa lên bộ ngực phập phồng, cảm giác no đủ căng đầy, co dãn mười phần. Samantha không khỏi lại khẽ rên lên một tiếng, khẽ cắn môi dưới của mình, chịu đựng cảm giác mãnh liệt mà xa lạ này. Điều này càng kích thích Thạch Thiên, động tác càng mạnh, xoa nắn, đè ép, trêu chọc hai ngực của nàng, tiếp theo một tay cắm vào trong nội y, tay kia thì dời xuống phía dưới.

Samantha biết Thạch Thiên muốn làm cái gì, trong lòng cũng chờ đợi, nhưng khấn trương cùng sợ hãi làm cho nàng theo tiềm thức đưa tay đi ngăn trở. Nhưng Thạch Thiên đã là tên đã lên cung, xem nàng như là bữa ăn ngon trong miệng, cho dù bây giờ nàng có muốn hối hận phản đối, cũng đã không còn kịp rồi.

Loại ngăn trở vô lực mà mâu thuẫn này trước mặt Thạch Thiên rõ ràng là không có hiệu quả, thô lỗ đem hai tay của nàng hất ra, sau đó thông dong kéo nội y ra, hai ngực no đủ nhất thời bại lộ, không ngừng rung rinh, không biết là chúng nó đang kháng nghị hay là đang hoan hô.

Phía dưới chống cự lại càng vô dụng, hướng chỉ sự ngăn trở cũng không có bao nhiêu, trong nội tâm của nàng là nguyện ý, là chờ mong, chỉ là bởi vì thẹn thùng tạo thành sợ hãi làm cho nàng không biết làm sao bây giờ. Mặc kệ như thế nào, cũng đã không phải do nàng nữa rồi, Thạch Thiên nhẹ nhàng lôi kéo, cái quần nhỏ bằng tơ tằm của Samantha đã bị lột đi, nơi bí ẩn nhất cũng đã lộ ra trước mặt Thạch Thiên.

Samantha hiện tại cũng chỉ còn hai cánh tay còn đang ở trong áo ngủ, những chỗ khác đã hoàn toàn bại lộ, lúc này nàng ngược lại đã bình tĩnh trở lại. Nàng sợ Thạch Thiên hiểu lầm mình không muốn, cũng sợ sự khấn trương làm cho mình không thể cảm nhận được thời khắc chờ mong này, nàng phải nhớ kỹ thời khắc này, nhớ kỹ thời khắc mình trở thành phụ nữ của hắn.

Samantha mở đôi mắt đẹp nhìn Thạch Thiên, sóng mắt hàm chứa sự mê ly, rồi hai tay yếu mềm vô lực quấn ngang lưng của Thạch Thiên, ra sức kéo sát tới, dính sát vào trên người Thạch Thiên, loại cảm giác giống như dung hợp cùng một chỗ này làm cho cảm nhận của nàng càng thêm phong phú. Cũng chặn lại cái nhìn chăm chú của Thạch Thiên vào chỗ bí ẩn của nàng, ánh mắt nóng bỏng làm cho nàng xấu hổ dị thường. Nàng áp gương mặt nóng bỏng vào mặt Thạch Thiên, thở gấp ghé vào tai hắn ôn nhu nói: “Tôi... tôi chỉ có... có chút khấn trương, không... không thể nào... chuẩn bị cho tốt... Đối với tôi... ôn nhu một chút...”

Thạch Thiên đưa tay xuống tìm tòi, cảm giác đã ẩm ướt một mảng, thuận tay đem vật che ở phía dưới của mình bỏ đi, cúi người đem Samantha một lần nữa đặt ra trên giường, rồi nói: “Cô đã chuẩn bị tốt chưa” hai chân đem tách hai chân của Samantha ra, rồi thẳng tiến về phía trước.

Hắn nhẫn nại đã lâu, ở trong lòng hắn, cùng với Samantha ở trong căn phòng bí mật của Trương Vĩ Hào nợ đã khó chịu rồi, hướng chỉ từ đó về sau Samantha tận lực mặc trang phục gợi cảm mê người, mỗi ngày ở trước mặt hắn, dùng ánh mắt chất vấn hỏi hắn tại sao không động tâm, hiện tại một khi đã buông ra, thì có chút không thể chờ đợi được.

Samantha cảm giác được phía dưới tiếp xúc, lúc này nàng không có mắc cỡ nhắm mắt lại, thậm chí cũng không có thẹn thùng như mới vừa rồi, còn lại chỉ có sự chờ mong. Nàng không hề hoài nghi việc mình có

yêu Thạch Thiên, hay là bị hấn mê hoặc hay không nữa. Nàng hiện tại đã hoàn toàn tin tưởng, cũng khẳng định chính mình đã yêu thiếu niên mà ban đầu có chút ghê tởm, hiện tại lại có chút đáng thương này. Mặc dù thiếu niên này có thể chỉ là muốn ở trên người nàng phát tiết, nhưng là nàng nguyện ý, hơn nữa không hề giữ lại, dù là bị thiếu niên này phát tiết rồi sẽ quăng nàng đi, thì cũng sẽ không tiếc, quyết không hối hận, ít nhất thì cũng lưu lại hồi ức.

“Á...” Samantha cả người run lên, cảm giác được vật nóng bỏng phía dưới đang phát lực, từng chút một xâm nhập vào lãnh địa thần thánh của mình, trong tích tắc gây cho nàng khoái cảm như nước thủy triều tràn về, hai cái đùi quăn chặt lấy eo của Thạch Thiên, giảm bớt tốc độ đi tới của hắn, nhưng lại hoàn toàn không nghe theo sự chỉ huy, cũng không có chút khí lực nào mà giở lên, nàng cảm thấy một tia đau đớn, biết đã không có cách nào ngăn chặn, một loại kích thích mãnh liệt đang lan tràn khắp toàn thân...

Thạch Thiên rõ ràng cảm giác được sự khít chặt của nàng, khá khó vào, nhưng cũng không có đình chỉ đi tới, chút khó khăn ấy không cản được hắn, hắn cảm giác được sự ẩm áp khít chặt, một sự khoái cảm tê dại kéo tới, kích thích hắn tiếp tục tiến về phía trước. Sự ngăn trở bị kích phá, đã thông thoáng mà đi vào, Thạch Thiên sung sướng hừ một tiếng cùng với tiếng rên thống khổ của Samantha yêu kiều đồng thời vang lên...

Thạch Thiên động tác chậm rãi bắt đầu gia tăng, điều này làm cho tiếng rên rỉ của Samantha cũng càng lúc càng lớn, bất quá sự thống khổ trong thanh âm càng ngày càng ít đi, thay thế bằng sự sung sướng, đau đớn mặc dù còn, nhưng cảm giác tê dại cùng kích thích này làm cho nàng dần dần thích ứng, hoa lộ tiết ra cũng giảm bớt sự đau đớn của nàng, làm cho sự giao hòa càng thêm chặt chẽ, cũng chứng minh rồi sự sung sướng về thể xác và tinh thần của nàng.

Cảm giác phong phú làm cho lực lượng trở lại thân thể của nàng, bắt đầu phối hợp với hắn, động tác tuy có chút cứng ngắc, nhưng rất kịch liệt, tình cảm mãnh liệt thiêu đốt thân thể phẳng phất muốn đoạt lại sự chủ động, nhưng nam nhân trên người quá mạnh mẽ, càng ngày càng mãnh liệt trùng kích làm cho lực lượng trong thân thể nàng lại bắt đầu rời đi, làn sóng khoái cảm tê dại hết đợt này tới đợt khác, lúc này đã tới đỉnh, hô hấp của nàng chợt trở nên dồn dập, thân thể đột nhiên căng thẳng, trong cổ họng phát ra tiếng rên dài rung động tâm hồn, tiếp theo thân thể bắt đầu run rẩy, co rút, giống như bị dòng điện đánh trúng, trong nháy mắt truyền tới tứ chi bách hài, nàng đã tới đỉnh.

Nhưng sự tiến công đối với nàng cũng không có đình chỉ, ngược lại càng ngày càng mãnh liệt, làm cho nàng cảm thấy thừa nhận không nổi, đã có thể khi cảm giác của nàng hồng mất, thì sự sung sướng cùng khoái cảm lại bùng lên, so với lần đầu tiên càng mạnh, càng mạnh hơn, mang theo nàng tiến vào một lần lên đỉnh mãnh liệt nữa.

Tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ đan xen, quanh quẩn ở trong phòng, thấm thiết dị thường, Samantha đã không biết mình đã hồng mất bao nhiêu lần, toàn thân đã hoàn toàn không thể nhúc nhích, khoái cảm cũng không xuất hiện nữa, kích tình cũng không còn, đã trở nên khô khốc. Mà Thạch Thiên ở trên người tựa hồ căn bản không biết điều này, không biết mệt mỏi động tác vẫn mãnh liệt, sự đau đớn cùng tê dại từ từ truyền khắp toàn thân Samantha.

Samantha đau khổ chịu đựng, bởi vì nàng từ trong đôi mắt như phun lửa của Thạch Thiên cũng thấy được sự thống khổ, biết hắn chỉ muốn đem loại thống khổ này phát tiết ra, hắn không phải cố ý hành hạ mình, Samantha nguyện ý vì hắn mà thừa nhận sự thống khổ này, mặc dù nàng đã cảm giác được khí tức tử vong đang tới gần nàng. Cùng Samantha nói chuyện đã làm cho Thạch Thiên nhớ lại quá khứ, tình cảm mãnh liệt trong Samantha cùng vẻ mặt quyến rũ động lòng người làm cho hắn tìm được một loại cảm giác quen thuộc, dần dần, Samantha dưới thân tựa hồ biến thành một người khác, không, là rất nhiều người khác! Nhưng khuôn mặt quen thuộc hiện ra, khuynh thành tuyệt thế, không cách nào hình dung, tiếp theo đó các khuôn mặt quyến rũ dần dần già nua, cuối cùng người dưới thân biến thành một bộ xương trắng, cả đám người đều phát ra chất vấn với hắn, hỏi hắn tại sao ở dưới âm phủ đợi không được hắn, các nàng đã đợi trăm năm... ngàn năm... còn phải đợi bao lâu nữa...

Thạch Thiên không thể trả lời các nàng, cũng không có cách nào bồi thường các nàng, tính mạng bất diệt nhất định cùng các nàng hai thế giới xa cách, vĩnh viễn không có một khắc gặp gỡ, bất đắc dĩ dần dần biến thành lửa giận thiêu đốt trong ngực hắn, trong cổ họng phát ra tiếng rống giận như dã thú, thân thể động tác càng ngày càng mãnh liệt, áp lực thống khổ đè nén đã lâu giờ chợt bùng phát.

Kim Hinh một mình ngồi ở trước cửa sổ, uống rõ ràng là rượu vang lâu năm cực phẩm, nhưng chỉ thấy vị chua chát, nàng hy vọng Samantha có thể được Thạch Thiên sủng ái, bởi vì nàng biết tính cách của Samantha, đối với một nam nhân động tâm là chuyện không dễ dàng. Nhưng nàng cũng sợ hãi, Samantha quá xuất sắc, quá mê người, hơn nữa tràn ngập cơ trí, tin tưởng nàng có thể có biện pháp làm cho Thạch Thiên tiếp nhận, lại lo lắng Thạch Thiên thật sự say mê nàng, đem những người khác đều quên mất.

Kim Hinh không biết làm sao bây giờ, nhưng cũng không muốn ngồi đây nữa, nàng phải về bên cạnh Thạch Thiên, ở đó nàng mới có thể cảm giác được sự ấm áp, vì vậy chạy ra khỏi phòng, nàng không biết hiện tại Thạch Thiên đang cùng Samantha làm cái gì vậy, không có gõ cửa, mà là tìm thuyền trưởng, nói cho hắn chìa khóa chuẩn bị cho mình đã mất, nhưng không nghĩ âm ỉ phá giấc ngủ của Thạch Thiên. Không đợi Kim Hinh nói xong, thuyền trưởng đã rõ ràng ý của Kim Hinh, vội vàng đem chìa khóa dự phòng giao cho Kim Hinh.

Kim Hinh nhẹ nhàng mở cửa, nhìn thấy đèn ở quầy rượu đang mở, cánh cửa phòng ngủ cũng mở ra, từ bên trong truyền ra tiếng rên rỉ như có như không của Samantha, nhất thời rõ ràng trong phòng ngủ đang phát sinh cái gì, trong lòng không khỏi run lên, vì Samantha mà cao hứng đồng thời cũng cảm thấy đau xót. Nàng sau khi đóng cửa lại có chút do dự, cảm thấy mình bây giờ đi vào quấy rầy thật sự là không tốt, muốn cho Samantha một mình hưởng thụ tình cảm mãnh liệt đêm nay, đây dù sao cũng là lần đầu tiên của Samantha, không thể làm gì khác hơn là chịu đựng xúc động, ngồi xuống ghế sa ***.

Trong mê mang, Kim Hinh dần dần cảm giác không đúng, Samantha rên rỉ rất nhẹ, có vẻ như vô lực, không giống như người sợ người khác nghe được mà cố ý áp thấp thanh âm, hơn nữa mang theo sự thống khổ. Nàng nhất thời nghĩ đến Thạch Thiên cường đại, Samantha có phải không chịu nổi hay không? Nàng cũng là lần đầu tiên. Một lát sau, tiếng rên rỉ của Samantha càng ngày càng nhẹ, không lắng nghe cơ hồ nghe không được, Kim Hinh cũng không nhìn được, đứng dậy đi vào phòng ngủ.

191. Chương 191: Lão Tử Thật Không Chú Ý

Tình cảnh trước mắt làm cho Kim Hinh thất kinh, hai chân của Samantha bị Thạch Thiên cầm ở trong tay, giơ lên cao trước người, không ngừng kịch liệt trùng kích, Kim Hinh cảm giác được trước kia Thạch Thiên đối với mình cũng chưa từng mạnh như vậy, mà Samantha trên mặt đều là mồ hôi, sắc mặt xanh đỏ giao nhau, hai mắt vô lực khép hờ, đã trắng bệch, hàm răng cắn chặt, khóe miệng còn sùi bọt mép.

Kim Hinh nghĩ không ra sẽ như thế này, Thạch Thiên lại không chút thương hương tiếc ngọc, một chút cũng không bận tâm Samantha thống khổ như vậy, phần nộ tiến lên đẩy mạnh Thạch Thiên, muốn đem Samantha đẩy ra, hô lớn: “Anh... mau dừng lại... anh muốn giết cô ấy sao...” nhưng nàng sao có thể đẩy được Thạch Thiên.

Bất quá Thạch Thiên bị Kim Hinh quấy nhiễu, suy nghĩ nhất thời trở về lại hiện thực, quay đầu lại nhìn Kim Hinh, thấy nàng đang cảm tức nhìn mình, có chút khó hiểu, tiếp theo cảm giác được người đang cầm trong tay mạch tượng yếu ớt rối loạn, đứt quãng giống như tơ tằm, cúi đầu nhìn lại Samantha thì cũng thất kinh, vội vàng rời khỏi thân thể của nàng, buông hai chân của nàng ra, chụp lấy tay của Samantha mà vận công cứu giúp.

Kim Hinh nhìn bộ dáng áy náy của Thạch Thiên, sắc mặt ôn hòa đi một ít, vốn đang nghĩ muốn trách cứ hắn vài câu, nhưng thấy hắn hiện tại bộ dáng chăm chú, tựa hồ đang cứu trị Samantha, liền nhịn xuống không dám quấy rầy hắn, lại thấy hai chân của Samantha vẫn đang vô lực giang ra, chỗ kín sưng đỏ không chịu nổi, còn có vết máu, quả thực là nhìn thấy mà giật mình, không khỏi thầm than một tiếng “tạo nghiệt...” rồi chạy vào toilet lấy một cái khăn lông, thấm nước nóng, rồi trở lại nhẹ nhàng giúp Samantha lau rửa sạch sẽ.

Mặc dù Samantha mới vừa rời hơi thở mong manh, cơ hồ sắp tắt thở, nhưng Thạch Thiên dùng chân nguyên cứu giúp, chỉ cần không phải già yếu đến cùng cực, hắn là có thể cứu được. Qua hồi lâu Samantha đã hồi khí, mở mắt ra nhìn Thạch Thiên, đột nhiên rơi lệ nói: “Xin lỗi... tôi... tôi có phải rất vô dụng hay không? Không thể... không thể... thỏa mãn cậu...”

Thạch Thiên nghe xong lời này lại càng áy náy, không biết nên nói cái gì.

Kim Hinh hô: “Bạn lúc này còn nghĩ cho hần? Cái này... tiểu tử này quá nhần tâm mà...” rồi quay đầu chất vấn Thạch Thiên: “Anh sao lại một chút cũng không quan tâm? Không biết nàng là lần đầu tiên sao? Cho dù không biết, anh cũng có thể nhìn ra nàng chịu không nổi chứ?”

Thạch Thiên nhú nhú mày, thần sắc rất là xấu hổ, đối với Kim Hinh cũng không biết nói cái gì.

Samantha nghe được thanh âm Kim Hinh, ngẩn người, cả kinh nói: “Kim Hinh! Bạn... bạn sao lại cũng ở chỗ này?”

Lần này đến phiên Kim Hinh có chút xấu hổ, nàng cũng không thể nói mình sợ Thạch Thiên mê Samantha mà xa lánh nàng, trong lòng lo lắng mới tới, mặt đỏ hồng nói: “Mình... mình sợ bạn bị hần khi dễ, cho nên qua xem” tiếp theo như là cây ngay không sợ chết đứng, đề cao thanh âm nói: “Thật đúng là đã bị mình đoán được, tiểu tử này quả nhiên khi dễ bạn. May mà mình tới kịp thời, nếu không cũng không biết bạn sẽ bị hần... bị hần biến thành dạng gì nữa”.

Samantha vội nói: “Thạch Thiên không khi dễ mình, là do mình nguyện ý”.

Kim Hinh tức giận nói: “Mình đang giúp bạn, bạn lại nói giúp cho hần... mình đương nhiên biết bạn là tự mình nguyện ý, nếu không cho bạn chìa khóa để làm chi, nhưng... nhưng hần cũng không thể mặc kệ bạn chết sống! Bạn có biết khi mình tới thấy bạn miệng sùi bọt mép, tức giận tới thế nào không!”

Samantha thần sắc buồn bã, thở dài nói: “Cái này cũng không trách hần, là mình vô dụng”.

Thạch Thiên càng nghe càng xấu hổ, cũng không nhịn được, tự trách nói: “Là ta sai, mới vừa rồi... mới vừa rồi lão tử thật không chú ý... may mắn Kim Hinh tới kịp thời”.

Kim Hinh cũng là lần đầu tiên thấy Thạch Thiên thành khẩn nhận sai, không khỏi ngẩn ra, cảm thấy mình nói cũng có chút nặng, tin tưởng Thạch Thiên không có khả năng là cố ý, có lẽ là buổi tối uống nhiều rượu, nên lờ mờ hần rồi nói: “Sau này uống ít rượu chút” tiếp theo lại quan tâm hỏi Thạch Thiên: “Anh có sao không? Đầu có đau không? Có muốn uống chén trà để tỉnh rượu không?”

Thạch Thiên lắc đầu tỏ vẻ không cần, lại nắm cổ tay Samantha, kiểm tra thân thể nàng có gì dị thường hay không. Đừng nói hần không có say, cho dù say cũng không cần phải uống trà tỉnh rượu, bất quá việc làm bị thương Samantha cũng không thể nói một chút cũng không có quan hệ tới rượu, nếu không phải hần sau khi uống rượu có cảm xúc, hần cũng không nhất định sẽ cùng Samantha tâm sự, không nhất định sẽ đau đớn mà nhớ lại, cũng sẽ không có phát sinh chuyện sau đó.

Kim Hinh áp sát tai Samantha, an ủi nói: “Đương nhiên không phải bạn vô dụng, chỉ trách hần quá tàn nhẫn, mình thấy không phải vài người thì không thể chịu nổi hần, huống chi bạn là lần đầu tiên”.

Samantha mắc cỡ đỏ mặt nói: “Là.. là thật vậy sao...”

Kim Hinh nói: “Đương nhiên là thật, tiểu tử này mình còn không rõ ràng sao? Ở trên giường quả thực là một tiểu ma quỷ, đối lại là mình cũng chịu không nổi” nói xong u oán liếc mắt nhìn Thạch Thiên, tựa hồ đang trách hần bất công, bình thường đối với mình vẫn có chút giữ lại, không dốc hết toàn lực, nhưng lại quên chính nàng mỗi lần cùng Thạch Thiên triền miên thì đều kêu to tha mạng.

Samantha thay Thạch Thiên giải thích: “Hần là bởi vì luyện hồng thân thể, nên không thể khống chế”.

Kim Hinh cười nói: “Phì! Thân thể của hần nếu không tốt, trên thế giới đã sớm không còn ai. Chính bà xem phía dưới một chút đi, đã... đã sưng thành dạng gì rồi...”

Samantha nghe vậy ngẩn ra, lúc này mới nhớ tới mình vẫn đang lộ ra tròn vẹn, hơn nữa hai chân mở ra, hết sức bất nhã. Nàng hiện tại nằm thẳng, thấy không rõ lắm chỗ riêng tư nọ rốt cuộc sưng thành dạng gì, nhưng bị Kim Hinh nhắc tới, quả nhiên cảm giác được từng đợt đau đớn, giống như bị xé rách vậy. Bất quá Samantha cũng cố chịu đau đớn, vội vàng khép hai chân, đứng dậy muốn tìm vật gì che lại.

Kim Hinh đem Samantha đỡ trở về nói: “Bạn cứ nghỉ ngơi, đừng lộn xộn, mới vừa rồi cũng là mình thay bạn lau rửa sạch sẽ, bây giờ có che thì có ích lợi gì?”

Samantha kinh hô: “Hả...”

Kim Hinh cười nói: “Hả cái gì! Cùng lắm thì sau này mình cho bạn xem lại” nói xong đưa tay kéo áo ngủ dưới thân Samantha lên, đen thân thể của nàng phủ kín lại, rồi buộc đai lưng chặt lại.

Samantha mặt nhất thời đỏ bừng lên, nhớ tới mới vừa rồi là Kim Hinh ngăn Thạch Thiên lại để cứu mình, như vậy lúc Kim Hinh vào, Thạch Thiên vẫn đang ở trên người mình, chẳng phải là cũng đều bị Kim Hinh thấy hết sao... nghĩ tới đây, thật muốn tìm một cái lỗ mà chui vào, vội vàng nhắm mắt lại, vùi đầu vào trong gối.

Kim Hinh thấy thế cũng không chọc nàng nữa, cảm thấy hần là nên để cho nàng nghỉ ngơi một chút, lại đi xem Thạch Thiên, thấy Thạch Thiên vẫn đang cầm lấy tay Samantha mà bắt mạch, mày có chút cau lại, tựa hồ đang tự hỏi vấn đề gì khó khăn, nhất thời lại lo lắng, khẩn trương hỏi: “Samantha... nàng thế nào? Sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ? Có thể có di chứng gì không?”

Thạch Thiên mở mắt ra nhìn Kim Hinh, lắc đầu nói: “Nàng ta tốt lắm, không có việc gì, em cứ yên tâm” tiếp theo lại nhắm mắt tiếp tục trầm tư.

192. Chương 192: Bị Thay Đổi Sức Sống

Kim Hinh thở phào nhẹ nhõm, nhìn thân thể trần trụi còn hơn mỹ ngọc của Thạch Thiên, còn vật vẫn đang cao ngất ở hạ thân nữa, trong lòng không khỏi rung động, cảm giác có chút không chịu nổi, thâm nghĩ bất cứ đàn ông nào đang làm nửa chừng mà dừng lại, khẳng định mà cực kỳ khó chịu, càng đừng nói người dục vọng cường thịnh như Thạch Thiên, hần hiện tại về mặt khó coi, có lẽ là vì thế. Nhưng Samantha nếu đã không có việc gì, cần gì phải chịu đựng, trong phòng bây giờ cũng đâu chỉ mình nàng ta là phụ nữ.

Nghĩ tới đây Kim Hinh ánh mắt trở nên có chút mê ly, đồng thời lại cảm thấy một trận chua xót, vì địa vị của mình tương lai trong lòng Thạch Thiên mà lo lắng, hần trước kia cho tới bây giờ cũng chưa từng chịu đựng như vậy.

Thạch Thiên ngay lúc đó trong lòng quả thật có một nghi vấn, bất quá cũng không phải vì “tiểu huynh đệ” không được thoải mái như Kim Hinh suy nghĩ, mà là hần phát hiện Samantha sau khi được mình cứu, dấu hiệu của tính mạng trở nên hết sức cường thịnh, phát hiện này làm cho hần cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng phảng phất chứng minh trong lòng hần vẫn tồn tại một nghi vấn.

Thân thể của Samantha thì Thạch Thiên mấy tháng trước đã sớm khi thay nàng khu trừ mê được trong cơ thể đã hết sức rõ ràng, cùng người bình thường khỏe mạnh cũng không có gì khác biệt, nhiều nhất là một ít nữ tính phát dục đặc thù thì hoàn mỹ hơn người thường. Nhưng mới vừa rồi Samantha đã hấp hối sau khi được Thạch Thiên dùng chân nguyên cứu tỉnh, mặc dù cũng không có khí lực gì, muốn nghỉ ngơi, nhưng thân thể sức sống biểu hiện ra đã hoàn toàn khác.

Thạch Thiên cảm giác được loại sức sống này không phải đơn giản so với nguyên gốc mạnh mẽ hơn bao nhiêu, cũng không phải Samantha từ nay về sau có được bao nhiêu công lực, Thạch Thiên chỉ cứu sống nàng, cũng không có tăng cường cho nàng năng lực gì, đối với cuộc sống của nàng sẽ không sinh ra ảnh hưởng gì, nhưng loại sức sống này biểu hiện so với trước thì càng ương ngạnh, hoặc có thể nói là càng cứng cỏi.

Thạch Thiên bản thân cũng không biết hình dung loại hiện tượng này như thế nào, nhưng hần cảm thấy khiếp sợ, bởi vì hiện tại loại hiện tượng phát sinh ở trên người Samantha này hần cũng không xa lạ, ở trên người Laurent đã hơn một trăm ba mươi tuổi cũng đã xuất hiện qua.

Hơn một trăm năm trước Thạch Thiên sau khi cứu sống Laurent đang hấp hối, cũng cảm giác được Laurent sau khi cứu sống thì trên người cũng xuất hiện biến hóa như vậy, thân thể của hần đem chân nguyên của Thạch Thiên hoàn toàn hấp thu dung hợp, nhưng Thạch Thiên lúc ấy cũng không lạ lùng gì, chỉ là vì Laurent có thể trong thời gian ngắn mà khôi phục cảm thấy cao hứng. Lần này sau khi sống lại chứng kiến Laurent đã hơn một trăm ba mươi tuổi, mới biết được Laurent sau khi dung hợp chân nguyên của hần, sức sống đã trở nên cứng cỏi như thế.

Điều này làm cho Thạch Thiên hưng phấn đồng thời tìm kiếm nguyên nhân, hần đương nhiên hy vọng những người quan trọng bên người có thể sống hơn trăm tuổi, tốt nhất là khi hần mỗi lần sống lại đều có thể lại nhìn thấy những khuôn mặt thân thiết này, dù sao tiêu hao chân nguyên cũng giống như chân khí, có thể

khôi phục, chỉ là thời gian dài một ít, nhưng nửa năm qua Thạch Thiên suy nghĩ mãi vẫn không ra được, hẳn sử dụng chân nguyên cứu sống không chỉ có một mình Laurent, ngàn năm qua bên cạnh Thạch Thiên có rất nhiều người quan trọng tính mạng sắp đi tới hồi cuối. Thạch Thiên cũng đã dùng chân nguyên giúp bọn hắn cứu mệnh, nhưng hiệu quả cũng không rõ ràng, chỉ sống thêm vài ngày mà thôi, không ai có thể giống như Laurent đem chân nguyên của Thạch Thiên dung hợp vào thân thể của mình.

Nghĩ không ra hiện tượng như vậy lại xuất hiện trên người Samantha, cái này Thạch Thiên tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, bởi vì loại sức sống cứng cỏi đến từ chân nguyên cùng hắn tu luyện ngàn năm, trải qua chín lần lột xác, cho dù nát thành cám lẫn cũng có thể rõ ràng cảm nhận được.

Chỉ cần có thể tìm được điểm giống nhau giữa Samantha cùng Laurent rồi điểm khác với những người khác, có lẽ là có thể tìm được điểm mấu chốt trong đó. Điều này đối với Thạch Thiên mà nói khá quan trọng, Thái Ất bí điển tại sao có thể làm cho hắn không ngừng sống lại, vấn đề này vẫn rất phức tạp. Hiện tượng của Samantha cùng Laurent có lẽ sẽ có thể giải khai bí ẩn này.

Làm cho Thạch Thiên động tâm hơn là, Laurent chỉ kéo dài cuộc sống, cũng không có sống lại, hơn nữa so với bản thân Thạch Thiên mỗi lần trở lại thế giới cũng sống lâu hơn, chỉ cần khám phá sự ảo diệu trong đó, trừ việc kéo dài tuổi thọ cho mấy người chị em Thạch Lệ, có lẽ còn có thể làm cho bản thân không phải chịu nỗi khổ sống lại nữa, hẳn tình nguyện bản thân biến thành một ông già mấy trăm tuổi, mấy ngàn tuổi, cũng không muốn lập đi lập lại biến thành một đứa nhỏ nữa.

Thạch Thiên hồi tưởng lại mình trước đây khi cứu người, phương pháp sử dụng so với phương pháp khi cứu Samantha, Laurent cũng không khác nhau nhiều lắm, vấn đề hẳn là ở trên người Samantha cùng Laurent, nhưng nguyên nhân mấu chốt đến tột cùng là cái gì? Thạch Thiên nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra mới vừa rồi cứu Samantha có cái gì khác thường, đối với tình cảnh hơn trăm năm trước cứu Laurent cũng nhớ không rõ lắm, hẳn hiện tại thật muốn lập tức đem Laurent tìm đến, đem thân thể của hắn nghiên cứu một phen.

Đột nhiên cảm giác được hạ thể nóng lên, chỉ thấy Kim Hinh đang nửa quỳ ở giữa hai chân hắn, cầm lấy một cái khăn nóng thay hắn lau rửa chỗ đó, vừa lau vừa nói: “Thật sự là thứ hại người, lại còn mang theo máu nữa...” sau khi lau khô thì đem khăn lông đặt sang một bên, tay kia cũng không có buông vật nọ ra, ngược lại nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, cười nói: “Tiểu bại hoại... đã làm chuyện xấu, sao còn không chịu thành thật xuống?”

Thạch Thiên dục hỏa vốn chưa lui, bị Kim Hinh vuốt ve như vậy, nhất thời lại hùng hực bốc cháy lên, vội ho một tiếng nói: “Không phải mới vừa rồi... không phải còn chưa làm xong sao...”

Kim Hinh trên mặt nổi lên một mảng mây đỏ, ôn nhu nói: “Tiểu bại hoại... có muốn hay không... em đến thay... thay anh làm cho xong...”

Thạch Thiên thầm nghĩ cái này không phải là nói nhảm sao, hẳn đối với Kim Hinh hiển nhiên sẽ không khách khí, liền đưa tay kéo nàng vào trong lòng.

Kim Hinh vội vàng giữ Thạch Thiên lại, run giọng nói: “Em... em bây giờ đối với anh cũng có chút sợ, ngày mai còn phải đi chụp ảnh, không thể để anh hại thành giống như Samantha... anh đừng động... em... em đến...” Chờ Thạch Thiên nằm xuống mới thở phào nhẹ nhõm, bản thân trước tiên lột bỏ quần áo, lộ ra thân thể mềm mại hoàn mỹ, đỏ mặt nhìn Thạch Thiên quẩn rũ cười, rồi cúi đầu xuống giữa hai chân hắn. Thạch Thiên nhất thời cảm thấy phía dưới nóng lên, đã bị cái miệng nhỏ nhắn nóng bỏng nuốt vào, đầu lưỡi mềm mại đang trêu chọc ở đỉnh, khoái cảm tê dại như thủy triều lan khắp toàn thân...

Samantha nằm ở một bên đương nhiên nghe được Kim Hinh nói, có chút hãi hùng khiếp vía, thầm nghĩ chẳng lẽ hai người bọn họ chuẩn bị làm chuyện đó ở trên giường ngay bây giờ sao? Samantha không biết mình nên làm cái gì bây giờ, tiếp tục nằm ở chỗ này khẳng định sẽ rất xấu hổ, đồng thời lại vì mình không thể làm cho Thạch Thiên thỏa mãn mà cảm thấy thương tâm.

Lúc này đã nghe không được Kim Hinh nói cái gì, chỉ nghe được thanh âm quá nhỏ, cùng tiếng hít thở từ từ nặng nề của Thạch Thiên, Samantha không nhìn được mở mắt tò mò quay sang, nhất thời thấy mà vừa xấu hổ vừa sợ. Chỉ thấy Kim Hinh thân thể rần rần đang áp vào dưới thân Thạch Thiên, mái

tóc rũ xuống, chặn lại tầm mắt thấy không rõ lắm, nhưng từ tiết tấu động tác lên xuống nọ có thể đoán được nàng đang làm cái gì vậy, hơn nữa thanh âm quái dị nọ cũng là từ chỗ đó truyền đến.

193. Chương 193: Chịu Đủ Hành Hạ

Samantha nghĩ không ra Kim Hinh sẽ ở bên cạnh mình không chút cố kỵ nào vì Thạch Thiên mà phục vụ, nghĩ thầm chẳng lẽ bọn họ tưởng rằng mình đã ngủ thiếp đi? Vội vàng nhắm mắt lại làm bộ thật sự đã ngủ thiếp đi, nhưng thanh âm nọ càng lúc càng lớn, Kim Hinh còn phát ra giọng mũi tràn ngập sự quyến rũ, Thạch Thiên hô hấp nặng nề tựa hồ hẳn được thỏa mãn rất lớn, nghe được thân thể cực độ hưng phấn của Samantha một lần nữa bắt đầu thiêu đốt, hấp dẫn nàng không nhịn được mà hai mắt khẽ mở ra, len lén tham quan học tập.

Qua hồi lâu, Kim Hinh rốt cuộc ngẩng đầu vương thẳng người dậy, lấy tay đem mái tóc tán loạn gạt qua vai, sau đó thẳng lưng khóa chân cười lên trên người Thạch Thiên, điều chỉnh đúng vị trí thì trong miệng nhẹ “ừ” một tiếng ngồi xuống. Điều này làm cho Samantha không tự chủ được nhớ tới cảm giác mới vừa rồi bị Thạch Thiên xâm nhập vào trong cơ thể, cảm giác như chính mình đang làm, thân thể mềm mại không khỏi nhẹ nhàng run lên, cũng không dám nhìn nữa, vừa muốn nhắm mắt đột nhiên phát hiện Kim Hinh đang ở đối diện nàng cười xấu xa, lại còn trừng mắt nhìn, tựa hồ sớm biết nàng đang nhìn lén.

Samantha xấu hổ giống như làm chuyện xấu bị người bắt được vậy, khuôn mặt xinh xắn mắc cỡ đỏ bừng, vội vã đem mặt chuyển hướng sang bên kia, nhắm chặt hai mắt lại. Lúc này trong tai truyền đến tiếng cười phóng đảng của Kim Hinh, rõ ràng là đang giễu cợt nàng, làm cho Samantha không khỏi cảm thấy vừa tức vừa vội, nhưng lại không dám lên tiếng kháng nghị, nghĩ thầm chính cô làm trò xấu hổ trước mặt người ta, lại còn không biết xấu hổ giễu cợt người khác, thật sự là buồn cười.

Bất quá tiếng cười của Kim Hinh chỉ chốc lát đã biến mất, thay thế chính là tiếng rên rỉ kinh hồn đang phách cùng thanh âm va chạm của thân thể, Samantha cảm thấy giường lay động, thuyền lay động, cả thiên địa cũng lay động...

Đêm nay đối với Samantha mà nói khẳng định là khó quên nhất trong đời, thể xác và tinh thần đều chịu đủ đau khổ, thân thể bị hành hạ không cần phải nói, thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn, bất quá trừ chỗ mới vừa bị phá có chút đau đớn, thì phụ nữ được ném tư vị tiêu hồn, lần đầu tiên đã được thỏa mãn khó có thể tưởng tượng, chỉ là sự thỏa mãn này vượt qua cực hạn nàng có thể thừa nhận, biến thành thống khổ khó có thể tưởng tượng, có thể xem như trước vui sau buồn, có ngọt có khổ.

Nhưng hiện tại là trong tâm lý đang bị hành hạ khản trương tới mức Samantha khó có khả năng chịu được, hết lần này tới lần khác Kim Hinh không chút nào che dấu, tiếng rên rỉ khoa trương giống như tê tâm liệt phế, tiếng hét chói tai không thể ngăn cản chui vào trong tai của nàng, hơn nữa càng lúc càng lớn, tựa hồ không có điểm cuối, không ngừng kích thích thân thể đã hưng phấn, nhưng ngọn lửa trong lòng vẫn không có dập tắt của Samantha.

Tới lúc Thạch Thiên đã thỏa mãn đi vào trong phòng tắm, thì một tiếng chuông điện thoại đem Samantha cùng Kim Hinh cũng đã gần như là hưng phấn bình tĩnh, Kim Hinh vạn phần khổ cực khởi động nửa phần thân thể, cầm lấy điện thoại ở đầu giường mà vô lực nói: “À lô... ai đó...”

Chỉ nghe thấy trong điện thoại truyền đến thanh âm hưng phấn của Thạch Hiểu Mẫn: “Chị Kim Hinh, rời giường rời giường!”

Kim Hinh từ khe hở rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài, bên ngoài vẫn đang tối đen, kinh ngạc nói: “Trời còn chưa sáng mà...”

Thạch Hiểu Mẫn trong điện thoại khúc khích nũng nịu cười nói: “Trời đã sáng thì làm sao mà xem mặt trời mọc hả? Mau dậy đi! Em cùng chị của em đã dậy nửa tiếng rồi, thuyền trưởng nói nhiều nhất là hơn mười phút nữa mặt trời sẽ mọc”.

Kim Hinh lúc này mới nhớ tới các nàng sở dĩ đến du thuyền qua đêm, chính là vì muốn xem mặt trời mọc của ngày đầu tiên năm mới, hôm qua cũng đáp ứng cùng Thạch Hiểu Mẫn buổi sáng cùng nhau xem mặt

trời mọc, mặc dù bây giờ uể oải không chịu nổi, nhưng nàng không muốn làm Thạch Hiểu Mẫn mất hứng, cười nói: “Chị thiếu chút nữa quên mất, được rồi, một lát nữa chị sẽ đến”.

Thạch Hiểu Mẫn ở trong điện thoại vội la lên: “Một lát nữa? Đừng một lát nữa, lập tức đến ngay, chậm nữa sẽ không kịp! Quên đi, em bây giờ cứ tới, chị Kim Hinh, chị cứ mở cửa trước đi, em thuận tiện sẽ gọi Samantha đến luôn”.

Kim Hinh ngẩn ra, muốn ngăn cản đã không kịp, ở đầu nọ Thạch Hiểu Mẫn sớm đã cúp điện thoại. Samantha nằm ở bên cạnh Kim Hinh hết sức khẩn trương ngồi dậy, mới vừa rồi trong phòng rất an tĩnh, trừ thanh âm Kim Hinh gọi điện thoại thì cũng không có thanh âm gì khác, trong điện thoại Thạch Hiểu Mẫn còn nói rất lớn, Samantha hiển nhiên nghe được Thạch Hiểu Mẫn muốn qua nơi này, run giọng nói: “Hiểu Mẫn lại đây có đúng không? Mình... mình làm sao bây giờ?”

Kim Hinh mờ mịt nói: “Mình cũng không biết...” tiếp theo cười nói: “Cái gì mà làm sao bây giờ, gạo đã nấu thành cơm, Hiểu Mẫn cùng bạn cũng đã thành thân thích, chẳng lẽ còn sợ gặp nó sao? Dù sao là chuyện sớm hay muộn, xuất ra đừng khí đêm hôm qua của bạn đi...”

Samantha mặt đỏ bừng, vội la lên: “Cái này sao được, để cho họ chứng kiến chúng ta như vậy sao được, mình... mình về phòng trước đây...” nói xong nhảy xuống giường muốn đi.

Kim Hinh biết tính cách của nàng, không ngăn trở mà vội vàng chỉ vào nội y trên mặt đất hô lên: “Đừng hoảng hốt, bạn phải mặc đồ trong vào đã, vạn nhất ở tại cửa đụng phải Hiểu Mẫn”.

Samantha đã chạy đến cửa phòng ngủ la lên quái dị, vội vàng chạy về cởi áo ngủ quăng lên trên giường, nhặt lên nội y của mình vội vàng mặc vào.

Kim Hinh nhìn động tác hết sức nhanh nhẹn của Samantha, trợn hai mắt kỳ quái nói: “Bạn khôi phục cũng nhanh thật...” rồi không nhịn được đi tới trước người Samantha khom lưng nhìn một chút, hô lên: “Ồ! Đường như cũng không còn sưng lên nữa...” nói xong đưa tay muốn cởi nội y mà Samantha mới vừa mặc vào, muốn nhìn cho cẩn thận.

Samantha thét chói tai chặn lại ma trảo của Kim Hinh, trách mắng: “Đừng có đùa nữa, Hiểu Mẫn tới bây giờ...” bất quá chính nàng cũng thấy kỳ quái, cảm giác hư thoát cùng hạ thân sưng tấy đau đớn vài giờ trước toàn bộ đã không còn nữa.

Tiếng chuông cửa chợt vang lên, Samantha cả người chấn động, lảo lảo nói: “Đến... đến rồi, làm sao bây giờ...”

Kim Hinh cũng nhặt quần áo của mình lên rất nhanh mặc vào, cười nói: “Còn có thể làm sao bây giờ, đi ra xem mặt trời mọc thôi”.

Samantha run giọng nói: “Đi ra ngoài... giải thích cho họ như thế nào hả? Mình... mình trốn vào trong đã”.

Kim Hinh cười nói: “Bạn ngốc à! Trốn ở trong phòng ngủ Thạch Thiên không phải càng khó giải thích sao? Đều là cùng nhau xem mặt trời mọc, Hiểu Mẫn nếu đến phòng tìm không được bạn, khẳng định phát động toàn bộ người trên thuyền đi tìm bạn, đến lúc đó hơn một trăm người thấy bạn ở chỗ này, mình xem bạn sẽ giải thích như thế nào”.

Samantha cảm thấy đầu muốn ngất đi, thiếu chút nữa là té xỉu, một tay đã bị Kim Hinh bắt được, lôi kéo nàng đi ra ngoài. Hai người khi đi tới trước cửa, tiếng chuông cửa đã ngừng lại, biến thành tiếng đập cửa thịch thịch, Kim Hinh mở cửa ra, gõ cửa quả nhiên là Thạch Hiểu Mẫn, phía sau còn có Thạch Lệ.

Thạch Hiểu Mẫn thấy cửa mở hỏi: “Cửa này chuông có phải bị hư hay không, em mới vừa rồi đã nhấn một hồi lâu, chị Kim Hinh có phải không có nghe thấy hay không?”

Kim Hinh cười nói: “Đây là chính em tính tình quá gấp, chị vừa nghe đã ra mở cửa mà”.

Thạch Hiểu Mẫn “ồ” một tiếng, cũng không suy nghĩ nhiều, đột nhiên thấy Kim Hinh ở phía sau còn có Samantha, ngạc nhiên nói: “Hả... Samantha tiểu thư sao cũng ở chỗ này?”

Samantha mặt đỏ bừng, lắp bắp nói: “Tôi... tôi...”

194. Chương 194: Sao Lại Có Vết Máu?

Kim Hinh thấy Samantha bình thường làm bất cứ chuyện gì cũng trấn định tự nhiên lại khản trương nói không nên lời, cảm thấy buồn cười, thay nàng giải vây: “Samantha tiểu thư vừa qua đến, cũng tới tìm chị cùng đi xem mặt trời mọc”.

Samantha thở phào nhẹ nhõm, vội nói: “Đúng vậy, tôi vừa qua đây, so với mọi người chỉ sớm hơn một bước” nói xong thì đầu cũng đầy mồ hôi.

Thạch Hiểu Mẫn cười to, xoay người nói với Thạch Lệ ở phía sau: “Chị, chị còn nói em không nên quấy rầy mọi người nghỉ ngơi, chị xem Samantha tiểu thư so với em còn cấp bách hơn, quần áo cũng không đổi đã vội vã qua đây”.

Thạch Lệ đã nhìn ra Samantha thần sắc không đúng, hơn nữa trên trán còn có mồ hôi hột, cảm giác nàng không phải đơn giản lại đây tìm Kim Hinh cùng nhau xem mặt trời mọc như vậy, khẳng định là có chuyện lén gạt các nàng. Bất quá Thạch Lệ cùng Samantha thời gian ở chung cũng không ngắn, tin tưởng nhân phẩm của nàng, không nói thật khẳng định có nguyên nhân của nàng, cũng sẽ không đi hỏi, đối với Thạch Hiểu Mẫn cũng chỉ cười cười, xem như đáp lại.

Thạch Hiểu Mẫn lại hỏi Kim Hinh: “Tiểu tử Thạch Thiên đâu, còn không có rời giường sao, còn chưa dậy sao?” Cũng không đợi Kim Hinh trả lời, đã chạy vào phòng, vừa vặn đụng tới Thạch Thiên từ trong phòng tắm ra, hô lớn: “Thì ra người đã dậy, đi thôi!”

Thạch Thiên nói: “Đi đâu? Ta muốn đi ngủ”.

Thạch Hiểu Mẫn ngạc nhiên nói: “Người không phải đã rời giường sao, sao lại còn muốn đi ngủ?”

Thạch Thiên nói: “Người nào nói cho người là ta đã rời giường, lão tử còn chưa bắt đầu ngủ!”

Thạch Hiểu Mẫn kinh ngạc nói: “Hả... sao lại giờ mới ngủ? Người cả đêm làm gì chứ?”

Thạch Thiên khi ở trong phòng tắm đã nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài, nếu Samantha nói chuyện đã xảy ra giữa bọn họ, Thạch Thiên cũng không phủ nhận, bất quá nếu bản thân Samantha không muốn nói, hắn cũng như thế, nên trở mình liếc mắt xem thường nói: “Ta thích ngủ lúc nào thì ngủ, người quản nhiều như vậy làm gì chứ”.

Thạch Hiểu Mẫn tức giận nói: “Người... người...” đột nhiên nhớ tới Kim Hinh mới vừa rời ở trong điện thoại thanh âm như là vô lực cùng với bộ dáng hiện tại thoát nhìn cũng rất mệt mỏi, khẳng định cũng không nghỉ ngơi tốt. Nàng có ngốc cũng nghĩ tới Thạch Thiên cùng Kim Hinh không ngủ mà làm chuyện gì, đổ mặt lên trách mắng: “Ta mới không cần quản người, biết người không có làm chuyện tốt, hay là một lát nữa rồi ngủ tiếp, dù sao cả đêm không ngủ, trễ vài phút cũng không sao, trước tiên đi ra ngoài cùng mọi người xem mặt trời mọc, một lát trở về tùy tiện để người ngủ”.

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Không đi, không có hứng thú.”

Thạch Hiểu Mẫn trừng mắt nói: “Đây chính là mặt trời mọc của ngày đầu tiên năm mới!”

Thạch Thiên không nhịn được nói: “Mặt trời mọc ngày đầu tiên thì làm sao? So với ngày bình thường tròn hơn sao? Cho dù có chuyển xanh lão tử cũng không xem, lão tử chán ghét bầu trời gì gì đó, kể cả lão thiên gia khốn kiếp kia”, hắn cùng “lão thiên gia” mặc dù chưa từng gặp mặt, chưa từng quen biết, cũng không biết “khốn kiếp” này có tồn tại hay không, nhưng hắn nhớ kỹ mình lần đầu tiên chính là bị sét trên bầu trời đánh chết, từ đó về sau mỗi lần chết đều bị sét đánh như vậy, thống khổ không chịu nổi, cũng không phải thân thể không có khả năng thừa nhận, đối với oán khí đã tích lũy hơn một ngàn năm này, hiển nhiên đối với sấm sét không có ấn tượng gì tốt cả, mà còn ghét lan đến cả mặt trời trắng sao.

Nếu có thể cấp cho Thạch Thiên một cây búa đủ lớn, hắn sẽ đem bọn nó toàn bộ đập cho nát vụn, thế giới này nơi nào còn có thể có mặt trời mọc? Đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ của Thạch Thiên khi tâm tình không tốt, cơ hội biến thành sự thật rất xa vời, cho dù có cây búa lớn như vậy, lấy khinh công của hắn hiện tại muốn nhảy ra khỏi địa cầu cũng là mơ tưởng xa vời, có chuyển thế mấy trăm lần phỏng chừng cũng không có được năng lực đập được mặt trăng, càng đừng nói đi đập bể mặt trời.

Thạch Hiểu Mẫn tức giận nói: “Miệng lưỡi nói hươu nói vượn, tất cả mọi người đi mà người không đi, thì sẽ mất hứng!”

Thạch Thiên nói: “Ta không đi cũng không có nghĩa không cho phép mọi người đi xem, sao lại mất hứng?”

Samantha ở bên kia sợ Thạch Hiểu Mẫn tiếp tục hỏi tới Thạch Thiên tại sao không ngủ, lo lắng kẻ vô tâm như Thạch Thiên sẽ đem nguyên nhân nói ra, đỏ mặt kéo áo của Kim Hinh, để cho nàng nghĩ biện pháp.

Kim Hinh đương nhiên rõ ràng ý của Samantha, cười nói: “Hiểu Mẫn, cứ để cho hấn ngủ đi, chúng ta đi thôi, mặt trời cũng không đợi đâu, ra trễ chỉ có thể đợi được xem mặt trời lặn vào tối đầu tiên của năm mới thôi”.

Thạch Hiểu Mẫn không có cách nào, trừng mắt nhìn Thạch Thiên một cái, chạy về bên cạnh Kim Hinh le lưỡi với nàng nói: “Chị chỉ biết nói giúp hấn, thật sự là đau lòng cho hấn”.

Trên du thuyền còn không ít nam nhân, Samantha cảm giác cứ như vậy mà đi ra ngoài rất không thích hợp, nên nói: “Mọi người cứ đi trước, tôi trở về phòng đổi quần áo khác rồi sẽ tới” Nói xong mở cửa phòng mình chuẩn bị đi vào thay quần áo.

Thạch Hiểu Mẫn đột nhiên hô lên: “Samantha tiểu thư, chị... chị bị thương sao? Sao lại trên quần áo có máu...”

Samantha kinh ngạc quay đầu lại, thấy Thạch Hiểu Mẫn, Thạch Lệ cùng Kim Hinh đều nhìn về phía thắt lưng của nàng, vẻ mặt đều không giống nhau. Samantha mờ mịt theo ánh mắt của các nàng nhìn ra sau mình, chỉ thấy ở phía dưới phần eo quả nhiên có một vết máu nhỏ, trên áo ngủ trắng tinh khiết có vẻ hết sức rõ ràng.

Samantha nhất thời cả người chấn động, hô to không xong, biết đây chính là mỗi người đàn bà khi kinh qua lần đầu tiên, cơ bản đều phải lưu lại ấn ký, vốn xem như là dấu vết có ý nghĩa kỷ niệm, ấn chứng một khắc khó quên khi mình trở thành phụ nữ, nhưng bây giờ lại thành chuyện mà Samantha đau đầu nhất, thậm hận mình sao lại không cẩn thận như vậy, lại không chú ý, bây giờ làm thế nào mà giải thích cho các nàng? Nếu theo Thạch Hiểu Mẫn nói mà thừa nhận mình có thương tích, các nàng khẳng định sẽ muốn kiểm tra thương thế, xem vết thương, mình đi đâu mà tìm một vết thương? Chung quy không thể làm trò trước mặt các nàng? Sớm biết như thế, không bằng mới vừa rồi cứ nói thật.

Kim Hinh đột nhiên cười nói: “Đó không phải vết máu, tối hôm qua chị khi trở về cùng Samantha tiểu thư hàn huyên một hồi, uống chút rượu vang, Samantha tiểu thư không cẩn thận đã làm dính rượu. Mọi người xem, trên quần áo của chị cũng có một vết, ài... sau khi lên bờ nhất định phải bắt nàng bồi thường một bộ hàng hiệu do nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế mới được, nếu không sẽ không tha cho nàng!”

Samantha mừng rỡ, mặc dù Kim Hinh rõ ràng là đang nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nhưng nàng vẫn cảm động muốn đi tới ôm lấy nàng mà nói lời cảm ơn, dù sao các nhà thiết kế nổi tiếng trên thế giới nàng cơ bản cũng quen, không ít là bạn tốt, Kim Hinh yêu cầu cũng không khó thỏa mãn, vội nói: “Không phải chỉ là một bộ đồ sao, mình bồi thường lại cho bạn là được mà!”

Thạch Hiểu Mẫn thấy trên áo của Kim Hinh quả nhiên cũng có một vết đỏ, vỗ ngực nói: “Làm cho em sợ giật mình, Samantha tiểu thư, thật không có ý tứ, cũng vì em quá kinh ngạc thôi”.

Samantha vội nói: “Em đây là quan tâm chị, chị vui vẻ còn không kịp, sao lại trách em, sau khi trở về em cứ nói thích nhà thiết kế nào, chị sẽ mời người đó may cho em một bộ, xem như là lễ vật năm mới” Nàng thấy Thạch Hiểu Mẫn không có hoài nghi, trong lòng mừng rỡ không thôi, đồng thời cũng bội phục Kim Hinh, thậm nghĩ rốt cuộc cũng là diễn viên đại minh tinh, lời nói dối cũng nhìn không ra chút giả bộ nào.

Đột nhiên nhìn thấy Thạch Lệ vẻ mặt cổ quái đang nhìn mình, trên mặt còn có vẻ cười khổ, Samantha nhất thời cảm thấy như muốn ngắt đi, trong lòng kêu khổ, biết không thể giấu diếm được Thạch Lệ, nàng ta là chuyên gia hình sự, là vết máu hay là vết rượu làm sao có thể gạt được nàng...

195. Chương 195: Thằng Thẩn Tự Thú .

Samantha nhất thời cảm thấy rất xấu hổ, trải qua mấy ngày tiếp xúc, nàng sớm đã đem chị em Thạch Lệ trở thành bạn thân, hai chị em cũng đối đãi Samantha như là người nhà của mình vậy, trừ công việc ra, các phương diện khác cũng không có gì giấu nhau. Bình thường Samantha cùng các nàng nói đến Thạch Thiên, cơ bản là nói xấu, có đôi khi thậm chí còn nghiêng răng nghiêng lợi, bây giờ đột nhiên cùng Thạch Thiên làm chuyện đáng xấu hổ, hai chị em nhất định sẽ rất giật mình.

Mặc dù Samantha tương lai nếu cùng Thạch Thiên quan hệ có phát triển, chị em Thạch Lệ sớm muộn cũng sẽ biết, nhưng chuyện hôm nay phát sinh có chút đột nhiên, Samantha chính mình cũng không dự đoán được, nàng lo lắng chị em Thạch Lệ sẽ hiểu lầm mình, không muốn chị em Thạch Lệ biết trong hoàn cảnh xấu hổ này, nghĩ sau này sẽ tìm cơ hội thích hợp hơn.

May mà Thạch Lệ không có vạch trần tại chỗ, chỉ kinh ngạc nhìn nàng, Samantha bắt đầu dĩm cười tỏ vẻ xin lỗi với Thạch Lệ, cúi đầu trở vào phòng.

Trên tầng thượng của du thuyền là một đại sảnh xa hoa, vách và mái có thể thu lại biến thành lộ thiên, Pirnie an bài cho các nàng ngắm mặt trời mọc ở chỗ này, đã có hơn mười nữ phục vụ chờ sẵn, ở giữa là bữa sáng thịnh soạn.

Samantha sau khi thay quần áo thì đi lên, nhìn thấy Thạch Hiểu Mẫn cùng Kim Hinh đứng ở lan can, vừa cười vừa nói. Thạch Lệ thì ngồi ở bàn ăn giữa phòng ăn một chút. Samantha do dự nghĩ thầm Thạch Lệ hẳn là đã nhìn ra, tương lai cũng sớm muộn sẽ biết, không bằng đi tìm nàng “tự thú”, vì vậy trực tiếp đi tới bên cạnh Thạch Lệ ngồi xuống, đỏ mặt nói: “Xin lỗi, mình mới vừa rồi đã không nói thật... mình... mình thật ra cả đêm ở trong phòng Thạch Thiên...”

Thạch Lệ mặc dù biết Samantha có việc giấu diếm, cũng nhìn ra vết máu trên quần áo, nhưng nàng vẫn cảm thấy Samantha là nữ cường nhân chững chạc, chuyên tâm với công việc, hơn nữa có chút bảo thủ, không dám nghĩ về chuyện này, càng không nghĩ tới Samantha cả đêm ở trong phòng Thạch Thiên, kinh ngạc nói: “Ồ... vậy Kim Hinh?”

Samantha nói: “Nàng... nàng cũng ở trong phòng...”

Thạch Lệ giật mình nói: “Cả đêm cả hai đều cùng với Thạch Thiên ở một chỗ sao?”

Samantha mặt càng đỏ lên, gật đầu nó: “Ừm... bạn mới vừa rồi nhất định nhìn ra trên quần áo mình không phải là vết rượu?”

Thạch Lệ vốn đang không dám hướng suy nghĩ về phương diện này, hiện tại xem sắc mặt của Samantha, đương nhiên đoán được máu trên quần áo nàng là cái gì, cảm thấy có chút kinh ngạc khó hiểu, không nhịn được hỏi: “Bạn cùng hắn... cùng hắn... chẳng lẽ là hắn đối với bạn... đối với bạn...” Nàng thiếu chút nữa tưởng rằng Thạch Thiên cưỡng đoạt, nhưng nghe giọng điệu của Samantha lại cảm thấy không giống.

Samantha gật đầu, lại vội lắc đầu nói: “Bạn đừng hiểu lầm, đây là... là mình nguyện ý... hơn nữa... hơn nữa là mình chủ động... chủ động đi tìm hắn...” nói xong mắc cỡ không dám nhìn Thạch Lệ, thiếu chút nữa đem khuôn mặt xinh xắn vùi vào trong bộ ngực cao vút của mình mà giấu đi.

Chỉ nghe thấy “loảng xoảng” một tiếng, lấy sức trấn định của Thạch Lệ cũng không cầm được mà giật mình tuột tay rơi cái đĩa ở trong tay, kinh ngạc nhìn Samantha, qua một hồi lâu mới nói: “Nói như vậy bạn cũng thích hắn? Mình còn tưởng rằng bạn đối với hắn ấn tượng không tốt, thật không nhìn ra...”

Samantha lúng túng nói: “Là sau khi lên thuyền mới bắt đầu, thật sự, là... là lần đầu tiên.”

Thạch Lệ đương nhiên tin tưởng là lần đầu tiên, cái này từ vết máu trên quần áo của Samantha có thể phán đoán ra, cau mày nói: “Thạch Thiên này bản chất không xấu, nhưng hắn đối với phụ nữ có chút loạn, các người cùng làm với nhau lâu như vậy, hẳn là biết hắn trừ Kim Hinh ra còn có phụ nữ khác chứ? Ví dụ như... ví dụ như người mẫu.”

Samantha kinh ngạc nói: “Cái này bạn cũng biết?”

Thạch Lệ cười khổ nói: “Mình tới tập chí nhiều lần như vậy, đương nhiên có thể nhìn ra, cho nên mới cảm thấy với tính cách của bạn, lại biết rõ hẳn là người như vậy, sao lại...”

Samantha cũng cười khổ nói: “Trước kia quả thật rất chán ghét hẳn, nhưng trải qua khoảng thời gian này, cũng không chế không được chính mình” Tiếp theo đem những suy nghĩ mâu thuẫn trong lòng cùng những gì ngày hôm qua nói chuyện với Kim Hinh đơn giản nói cho Thạch Lệ nghe, ngay cả mặt trời mọc lúc nào cũng không chú ý tới.

Thạch Lệ mặc dù không nghĩ ra, nhưng biết Samantha sẽ không nói vậy, đặc biệt là loại chuyện này, nên tin tưởng nàng nói chính là sự thật, hơn nữa còn chăm chú, chỉ là có chút hoài nghi Samantha có phải có chút lú lẫn hay không, tính cách của nàng cùng Kim Hinh không giống nhau, yêu người như Thạch Thiên chỉ sợ sẽ chịu khổ, nhưng lại hy vọng Samantha có thể đem Thạch Thiên cải tà quy chánh, đừng phóng đảng không kèm chế được nữa, nhất thời không biết nói thế là tốt hay không nữa.

Samantha thấy Thạch Lệ cau mày không nói lời nào, sợ nàng tức giận, lúng túng nói: “Mới vừa rồi mình không phải cố ý giấu diếm, chỉ là cảm giác được nhất thời không biết mở miệng như thế nào. Xin lỗi, đừng giận mình nhé?”

Thạch Lệ vội nói: “Đây là chuyện riêng của bạn, có thể nói cho mình biết đã là rất tín nhiệm mình, mình vui còn không kịp, sao có thể còn tức giận. Hẳn có thể có bạn gái như bạn cũng là phúc khí, chỉ là... ài... bây giờ mình thật ra có chút lo lắng bạn trong tương lai sẽ bị Thạch Thiên làm cho tức chết, bạn thật có thể chịu được tính tình của hắn sao? Thật có thể chịu được hắn trừ bạn ra còn có nhiều nữ nhân khác như vậy sao?”

Samantha nhẹ nhàng gạt đầu, đỏ mặt nói: “Kim Hinh có thể làm được, mình cũng có thể làm được, thật ra Thạch Thiên cũng không phải là người tùy tiện như bề ngoài thoát nhìn, là có nguyên nhân, hơn nữa mình cũng không có hy vọng xa vời hẳn có thể hoàn toàn thuộc về mình, bạn cứ yên tâm, mình đã nghĩ thông suốt điểm ấy nên tối hôm qua mới đi tìm hắn”.

Thạch Lệ thấy nàng đã tới “cảnh giới” si mê, cũng không thể nói gì hơn, trong lòng thầm than: có phụ nữ như Kim Hinh cùng Samantha vô tư mà theo Thạch Thiên như vậy, đừng nói là cải tà quy chánh, coi như là nam nhân có không thành thật hơn nữa cũng có thể sửa đổi được...

Thạch Hiểu Mẫn ôm Kim Hinh, hết sức phấn khởi trở lại bàn ăn vừa ngồi xuống, đã cười nói: “Trên biển rộng xem mặt trời mọc quả nhiên khác với trước kia, khắp biển rộng lóe lên sóng vàng, quả thực là rất hoành tráng, em mới vừa rồi còn hoài nghi mình có phải còn ở địa cầu hay không. Hai chị thật nhàn nhã, cảnh sắc đẹp như vậy cũng không đi xem, lại ngồi ở đây ăn”.

Samantha mỉm cười nói: “Ngồi ở đây cũng có thể thấy mà”.

Thạch Lệ liếc nhìn Samantha, quay đầu nhìn về phía ánh sáng chói mắt ngoài khơi, chậm rãi nói: “Mặt trời có ý nghĩa là nó có thể cho người ta cả đời ấm áp, mặt trời mọc mặc dù đẹp, nhưng lại quá ngắn ngủi”.

Kim Hinh cười nói: “Làm gì có cái gì mà vĩnh viễn xinh đẹp được, mặc dù ngắn ngủi, nhưng ít nhất cũng có thể lưu lại được hồi ức tốt đẹp!”

196. Chương 196: Tìm Kiếm Nguyên Nhân .

Thạch Thiên lần nữa bị đánh thức, thì du thuyền đã về tới bến tàu, sau khi lên bờ Thạch Thiên trực tiếp tìm Laurent, đem hắn kéo vào một gian phòng không có ai, đối với thân thể của hắn một lần nữa tỉ mỉ nghiên cứu, nhưng vẫn không có phát hiện gì mới, luồng chân nguyên do Thạch Thiên chuyển biến thành lực lượng cũng vẫn giống như hơn trăm năm trước, cơ hồ không có biến hóa, chống đỡ thân thể già yếu của Laurent.

Bất quá Thạch Thiên cảm giác chỉ cần cỗ lực lượng này tồn tại, thân thể đã già yếu của Laurent tuy đã dần dần suy yếu nhưng vẫn còn có thể sống thật lâu, hẳn hiểu rõ luồng lực lượng này của mình, bản thân Laurent cũng nói qua, từ khi có lực lượng này, bất cứ thương bệnh gì cũng có thể lập tức khép lại, chỉ là không biết có thể làm cho Laurent cũng sống lại hay không.

Laurent không hiểu Thạch Thiên tại sao kiểm tra thân thể của hắn, bắt đầu cũng không dám lên tiếng quấy rầy, chờ Thạch Thiên kiểm tra hết mới hỏi: “Chủ nhân, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Không có phát sinh việc gì, ta chỉ muốn biết rõ ràng người tại sao lại có thể trường thọ như vậy”.

Laurent kích động nói: “Cái này ta biết!”

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Người... người biết?”

Laurent kích động lớn tiếng nói: “Ta đương nhiên biết, là lực lượng thần kỳ nọ của chủ nhân đã làm cho Laurent sống lâu như vậy”.

Thạch Thiên nổi giận nói: “Biến! Cái này lão tử cũng biết”.

Laurent vội vàng đứng lên lúng túng nói: “Vâng vâng vâng, chủ nhân đương nhiên biết điều này, Laurent cũng nên biến... cũng nên biến...” nói xong liền đi ra ngoài.

Thạch Thiên quát: “Trở về, ta còn có chuyện hỏi người”.

Laurent đi chưa được mấy bước, nghe vội vàng lui trở về trước mặt Thạch Thiên, cũng không dám ngồi hỏi: “Chủ nhân có gì nói thì cứ hỏi”.

Thạch Thiên nói: “Người từ lần nọ thiếu chút nữa ... thiếu chút nữa chết, thì có chịu qua thương thế gì không?”

Laurent mờ mịt nói: “Cũng không”.

Thạch Thiên nói: “Cẩn thận nghĩ lại đi”.

Laurent nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, lẩm bẩm nói: “Thật sự là nghĩ không ra, chỉ là mấy chục năm gần đây có mấy lần bệnh, bất quá bởi vì có lực lượng thần kỳ của chủ nhân, không cần đi bác sĩ uống thuốc cũng tự khỏi. Chủ nhân, là thật không có, từ khi chủ nhân dẫn theo mấy người cha ta diệt tam đại gia tộc, ai còn dám đến gây chuyện với Thành bảo? Người bình thường cũng không thể thương tổn tới ta, bản thân khi ở trong tòa thành đối luyện, tất cả mọi người đều rất có chừng mực, sẽ không bị thương, hơn nữa từ khi Laurent có lực lượng của chủ nhân, trong tòa thành cũng không có đối thủ”.

Thạch Thiên tức giận nói: “Người mấy năm qua cũng thật là dễ chịu!”

Laurent thấy Thạch Thiên vẻ mặt không hài lòng, nhất thời nghĩ không rõ mình không bị thương thì có cái gì không đúng, lo lắng bất an nói: “Đây đều là chủ nhân ban cho, chủ nhân có việc gì thì cứ việc phân phó, đừng nói là bị thương, chỉ cần có thể vì chủ nhân mà làm việc, Laurent chết cũng nguyện ý”.

Thạch Thiên gật đầu nói: “Đưa tay đến đây”.

Laurent vội vàng duỗi tay đưa đến trước mặt Thạch Thiên, Thạch Thiên đem tay áo của Laurent kéo lên trên, ngón tay khẽ rạch lên trên cánh tay của hắn, nhất thời cắt ra một đường, một tia máu tươi cũng chảy ra.

Thạch Thiên nói: “Bản thân vận công chữa thương, một hồi cho ta xem vết thương”.

Laurent sắc mặt không chút thay đổi, mơ hồ có chút đoán được Thạch Thiên làm như vậy là muốn nghiên cứu mình tại sao lại có thể trường thọ, vội vàng ngồi xuống một bên vận công cảm máu chữa thương.

Qua chừng một tiếng, Thạch Thiên kéo cánh tay bị thương của Laurent lên xem, chỉ thấy vết thương máu đã đông lại, Thạch Thiên lấy tay lấy khối máu đã ngưng kết đi, vết thương lại chảy máu, bất quá cũng chỉ có một chút, rồi lập tức lại ngừng lại.

Thạch Thiên thở dài một tiếng, đối với kết quả này cũng không hài lòng. Hắn sở dĩ hỏi Laurent có từng bị thương qua hay không, là bởi vì muốn biết thân thể Laurent có thể giống như mình hay không, sau khi bị thương thì tự động phục hồi như cũ, hơn nữa không để lại bất cứ vết sẹo gì. Bây giờ xem ra Laurent sau khi bị thương cũng giống như người thường, chỉ là có thể khép lại, mà không phải là phục hồi như cũ, phỏng chừng thân thể của hắn cũng không thể sống lại, như vậy Samantha cũng là thể sẽ giống như Laurent.

Bất quá Thạch Thiên chủ yếu là muốn biết Laurent cùng Samantha hai người tại sao có thể đem chân nguyên của hắn dung hợp vào trong thân thể của mình là vì nguyên nhân gì, để có thể làm cho mấy người Thạch Lệ cũng trường mệnh trăm tuổi. Ngẫm nghĩ một ít điểm mấu chốt, lại hỏi: “Người còn nhớ rõ lúc ấy sau khi bị thương nặng trở về Thành bảo, tình hình ta dùng chân nguyên trị thương cho người ra sao?”

Laurent mặt đỏ lên nói: “Chỉ nhớ rõ một điểm, lúc ấy ta liều mạng một hơi trở lại Thành bảo rồi trên cơ bản cái gì cũng không biết, cho đến khi được chủ nhân cứu mới khôi phục lại tri giác”.

Thạch Thiên nói: “Nói một chút cảm giác của người vào lúc đó”.

Laurent nói: “Lúc ấy bởi vì làm mất đồ của chủ nhân, thăm nghĩ phải về đến thành bảo gặp chủ nhân một lần, cầu chủ nhân tha thứ thì mới chết”.

Thạch Thiên nói: “Ta hỏi chính là cảm giác của thân thể người, chứ không phải suy nghĩ của người”.

Laurent suy nghĩ một chút rồi nói: “Sau khi bị thương trên đường trở về Thành bảo, bắt đầu thì cảm thấy vết thương toàn thân kịch liệt đau đớn, sau lại không có cảm giác gì, toàn thân tê dại, chỉ cảm thấy tính mạng giống như đang dần dần rời đi, vết thương cũng không cảm thấy đau đớn chút nào, tới Thành bảo thì luồng khí nọ đã trống rỗng, cái gì cũng không biết. Mặc dù Laurent cho tới bây giờ cũng chưa chết qua, nhưng lúc đó cảm thấy chính là đã chết”.

Thạch Thiên nhớ lại tình cảnh lúc ấy, Laurent quả thật đã rất gần với tử vong, mình nếu cứu chậm một chút, thì có thể cũng cứu không được mạng của hắn, bằng không cũng không trong cơn giận dữ dẫn người bên ba ngàn dặm, tiêu diệt ba gia tộc hắc bang kia. Đột nhiên trong lòng chợt động, Laurent cùng Samantha chỗ giống nhau chẳng phải là hai người cũng đã phi thường đến gần với tử vong sao? Hơn nữa đều bởi vì ngoại lực mà dồn bọn họ tới hấp hối.

Dưới loại tình huống này hai người bọn họ đâu chỉ là nguyên khí đại thương, sức sống bản thân cũng gần như là biến mất, đương nhiên không thể bài xích chân nguyên mà Thạch Thiên đưa vào, có lẽ đúng là bởi vì dạng này, cho nên mới làm cho chân nguyên của Thạch Thiên “thừa dịp nhà trống mà vào”, thay thế chân nguyên đã bị đánh tan của bọn họ, hình thành một loại sức sống càng cứng cỏi hơn.

Nếu như quả thật là vậy, Thạch Thiên thật ra cảm giác quá đơn giản, chỉ cần vận công đem chân nguyên của các nàng Thạch Lệ tiêu trừ, đoạn tuyệt sinh cơ của các nàng, rồi đưa chân nguyên của mình vào mà từ đó làm cho các nàng có được sức sống mới là được. Nhưng hiện tại chỉ là suy đoán, còn chưa thể khẳng định, vạn nhất suy đoán có sai lầm, cho dù có cứu sống lại, các nàng mất đi chân nguyên cũng không có cách nào khôi phục lại như trước, đừng nói là trường mệnh trăm tuổi, có thể sống được mười ngày đã là không tệ rồi.

Bất quá phát hiện này cũng làm cho Thạch Thiên mừng rỡ vạn phần, dù sao thời gian cũng còn dài, không cần sốt ruột, mình lại nghiên cứu nội dung trong Thái Ất bí điển một phen, xem một chút có chi tiết này mà trước kia không chú ý tới hay không, thật sự không được thì sẽ đi tìm mấy người đáng chết mà thí nghiệm một chút, như vậy sẽ là vạn vô nhất thất.

197. Chương 197: Nội Tại Sinh Mệnh Thể .

Đúng lúc Thạch Thiên đang chuẩn bị kế hoạch, Laurent bỗng nhớ ra một chuyện liền nói: “Bốn năm trước lúc một thành viên hoàng gia nước Anh đến Thành Bảo gặp tôi, đưa đến một người tên là Alex là một nhà nhân chủng học, đồng thời là một chuyên gia có tiếng trong giới y học. Ông ta rất có hứng thú với việc trường thọ của thuộc hạ, đã yêu cầu thuộc hạ làm một nghiên cứu kiểm tra toàn diện. Thuộc hạ đương nhiên không thể nói ra sức mạnh của chủ nhân trong cơ thể, nhưng thuộc hạ cũng rất muốn biết nguyên do, bèn đáp ứng yêu cầu của ông ta”.

Thạch Thiên không cho rằng là vậy: “Loại câu chuyên gia như hắn làm sao mà có thể nghiên cứu ra?”

Laurent gật đầu nói: “Ông ta đương nhiên không thể kiểm tra ra được năng lực thần khí của chủ nhân trong thuộc hạ, chỉ có thể đưa ra được vài suy đoán, lúc đó thuộc hạ cũng không mấy để ý. Bây giờ chủ nhân đã quay về lại trẻ trung như thế này, làm thuộc hạ nhớ lại lời ông ta nói giờ cảm thấy có vài phần đạo lý trong đó”.

Thạch Thiên liền nói: “A... người nói thử xem”.

Laurent đáp: “Chính là vậy, lúc đó vị đó nói, cơ thể đều là do da, thịt, xương, máu tạo thành những tổ chức này lại do ô xi, các bon, ni tơ và rất nhiều các loại nguyên khác nữa tạo thành. Mỗi đơn vị đều gánh vác một sứ mệnh cùng tạo thành cơ thể sống. Nhưng đây chỉ là một hình thức tồn tại bên ngoài sinh mạng con người, con người còn có một loại khác nữa ở trong”.

Thạch Thiên hỏi: “Cái gì mà bên trong sinh mạng? Nội tạng à?”

Laurent lập tức giải thích: “Alex tiên sinh nói là nội tạng cũng được coi là phía bên ngoài sinh mạng, bên trong cụ thể hơn mà nói thì tiên sinh cũng không hiểu rõ, chỉ là dựa vào sự tưởng tượng và một vài hiện tượng kì dị để suy đoán. Hiện tại ông ta cùng với giới học thuật đang tiến hành nghiên cứu. Nhưng ông ta cảm thấy loại sinh mạng này chắc chắn tồn tại hơn nữa lại có sức thần kì hơn sinh mạng ở ngoài. Ví dụ trong nhân loại có vài người có những năng lực công năng kì dị không thể lí giải được, chính là do năng lực trong sinh mạng, mà năng lực này trong một tiểu bộ phận bị ẩn giấu đi, như giọt nước trong biển lớn”.

Thạch Thiên bèn hỏi: “Cái công năng dị thường này liên quan gì với trường thọ của người? Lẽ nào hần ta phát hiện cái công năng dị thường này từ cơ thể người?”

Laurent nói: “Sau này vị tiên sinh đó lại nói về một số thuật tu luyện thần kì của phương Đông. Nói Trung Quốc cổ đại có không biết bao nhiêu kì nhân đạo sĩ dùng phương pháp khai phá sức mạnh bên trong, có thể tăng cường năng lực bên trong sinh mạng. Điều này giống với những tâm pháp chủ nhân dạy thuộc hạ. Ông ta khẳng định sức mạnh của sinh mạng này thật sự có thể khai phá sử dụng, con người có thể làm cho cơ thể tráng cường khỏe mạnh kéo dài tuổi thọ thậm chí cũng có thể giữ được vẻ thanh xuân. Lúc đó thuộc hạ nghe cũng chỉ là suy đoán và tưởng tượng không có ý niệm gì cả giờ nhìn chủ nhân cải lão hoàn đồng mới biết suy đoán đó là rất chuẩn. Nhưng có điều ông ta còn nói loại sức mạnh này nếu khống chế không tốt sẽ vượt qua năng lực thu nhận của sinh mạng bên ngoài, liền có hại. Một số người cơ thể xảy ra những phát sinh có lẽ là do nguyên nhân này. Nếu nghiêm trọng có thể sản sinh ra dòng điện bị sét đánh trúng thậm chí làm cơ thể nổ tung”.

Thạch Thiên nghe mà thấy chấn động, không phải hần mỗi lần chết giống như bị lôi điện đánh trúng đó thôi, cơ thể không bị nổ tung nhưng sau mỗi lần sống lại thực sự không phải là cơ thể hần nữa. Tâm pháp Thái Ất mật điển tu luyện cơ thể không biết có phải là liên quan tới sinh mệnh bên trong mà vị chuyên gia kia nói không. Nếu có liên quan thì vị chuyên gia này đã đoán được đến 8, 9 phần. Thật sự là một kì nhân có lẽ có thể giúp hần tìm ra nguyên nhân vấn đề cả ngàn năm làm hần đau đầu, có cơ hội phải đi thỉnh giáo người này mới được.

Laurent tiếp tục nói: “Thuộc hạ cũng không biết vị tiên sinh này nói đúng hay không, không biết có thể giúp gì được cho chủ nhân không”.

Thạch Thiên nghĩ một lúc, gật đầu: “Lão tử cũng không biết đúng hay sai, nhưng nghe thì cũng có vẻ có ý nghĩa, người đó bây giờ đang ở đâu?”

Laurent vội nói: “Thuộc hạ sẽ đi mời ông ấy đến gặp chủ nhân”.

Thạch Thiên chậm rãi lắc đầu: “Người chỉ cần tìm ra nơi ông ta ở là được rồi, ta sẽ tự mình đi gặp ông ta”
Chuyện này đối với hần rất quan trọng. Hần không muốn bất cứ sai sót việc ngoài ý muốn nào phát sinh. Người này có thể đưa ra những suy đoán này không phải là tưởng tượng chắc chắn là đã thu thập được không ít tư liệu nghiên cứu, nếu không có thể làm sao biết được cảm giác bị sét đánh? Hay là thượng môn tìm ông ta mới có thể hiểu rõ hơn, chỉ cử người đưa đến nói chuyện, không gặp thì không thể nói rõ được lại càng không thể đưa toàn bộ kết quả nghiên cứu ra nói rõ.

Laurent đối với chuyện của Thạch Thiên không dám trễ nải, vội đến tìm người phụ trách sự vụ Thiên Thạch Đồng Minh Anh Quốc và Margaret Pauline của sự vụ Quỹ TS Anh quốc, nhờ họ ngay lập tức về Anh tìm ra vị thuộc gia đình Hoàng gia 4 năm trước tới Thành Bảo gặp hần, hỏi chi tiết về Alex và địa chỉ hiện tại của ông ta. Tuy trời đã muộn, nhưng họ hai người không dám làm chậm trễ chuyện của Thạch Thiên, lập tức ngồi phi cơ đến sân bay sau đó đi bằng chuyên cơ của Quỹ TS đáp tại HongKong nhanh chóng tới London.

Thạch Thiên cùng với chị em Thạch Lệ và Samantha, Kim Hinh ở lại một đêm trong tân tổng bộ của thành, nhưng đêm đó Thạch Thiên ở một mình, độc thủ không phòng, còn Samantha kéo Kim Hinh vào phòng qua

đêm cùng hân.

Laurent có cơ hội liền mời hai người chị em Thạch Lệ ở lại lâu dài, tốt nhất không cần phải làm công việc ban đầu, nếu muốn làm trong Quỹ TS chỉ cần hai người không sợ phiền phức thì tất cả mọi việc trong thành đều có thể giao cho hai nàng quản lí.

Thạch Lệ và Thạch đều nhất loạt từ chối, hai nàng không phải là không cảm kích nhưng tất cả mọi việc kể cả Thạch Thiên là người thân thích đều xuất hiện một cách đột ngột, hai người bọn họ thật sự rất khó thích ứng như vậy, cùng sống với Thạch Thiên là đã tốt rồi. Hơn nữa hai chị em ngoài Thạch Thiên không còn người thân thích nào khác cũng hi vọng có thể chăm sóc hân. Nhưng hai nàng đã sớm tự lập lại càng không muốn dựa dẫm vào mọi thứ Thạch Thiên có để sinh sống. Càng nói hơn thái độ cung kính của mọi người trong thành làm hai nàng khó tiếp nhận. Chỉ muốn quay về căn hộ của mình công việc cũng thuận tiện hơn.

Nhưng hai chị cũng hứa nhất định thường xuyên đến thăm ông ta và những người khác. Laurent muốn thiết kế lại chỗ ở của cả hai, hai người bèn đồng ý. Nhưng cũng không muốn quá xa hoa, tránh việc ở không quen, chỉ cần một căn hộ sạch sẽ là được rồi. Một họa viên kết hợp đông tây thật sự rất hấp dẫn hai chị em, mà bây giờ chỉ nhìn có một phần nhỏ, đại bộ phận vẫn còn đang trong xây dựng làm sao mà hai nàng không chờ mong cho được.

198. Chương 198: Một Triệt Tiêu Một Trăm .

Ngày đầu tiên đi làm ở năm mới, nhân viên tại tạp chí phát hiện một hiện tượng khác thường làm cho bọn họ ngạc nhiên không thôi, Chủ biên Samantha tiểu thư cùng bảo an dã man Thạch Thiên trước kia bình thường mặc dù như hình với bóng, nhưng hai người họ cơ bản là lạnh lùng với nhau, thậm chí còn đối chọi nhau. Mà chỉ qua ba ngày thái độ giữa hai người đã hoàn toàn thay đổi, ánh mắt Samantha nhìn Thạch Thiên hoàn toàn có thể dùng tràn đầy tình cảm để hình dung, sáng sớm đã gọi Thạch Thiên vào trong phòng làm việc, rồi phân phó trợ lý Suni đi mua hai suất ăn sáng đem vào phòng làm việc ăn cùng Thạch Thiên.

Mà giết mình nhất chính là các người mẫu cùng Thạch Thiên có quan hệ mập mờ, loại biến hóa này làm cho các nàng cảm thấy hết sức khẩn trương, cảm giác được Samantha cùng Thạch Thiên đã không còn là quan hệ cấp trên cấp dưới nữa, hơn nữa cho rằng Samantha là cố ý cho các nàng xem, giống như cảnh cáo các nàng sau này không được gặp mặt Thạch Thiên, bởi vì người nào cũng đều biết Samantha trừ công việc ra, đối với đàn ông rất ít khi tươi cười, nên như hiện tại là rất khác thường. Nhưng với địa vị của Samantha, cùng Thạch Thiên chân chính trở thành người yêu, các nàng quả thật lo lắng nếu tiếp tục cùng Thạch Thiên tiếp tục cái loại quan hệ mập mờ này thì sẽ bị Samantha trả thù, từ nay về sau không thể đặt chân trong giới người mẫu nữa. Ít nhất không thể như trước kia ở trong tạp chí cùng Thạch Thiên làm vậy, nhưng Thạch Thiên lại chưa bao giờ cùng các người mẫu hò hẹn ở bên ngoài, điều này làm cho các nàng khổ não không thôi.

Thật ra các nàng không biết, Samantha là nghiêm chỉnh chứ không bảo thủ, bản thân vẫn hướng tới sự lãng mạn, hiện tại cảm tình đã có sự kỳ thác, hiển nhiên sẽ phóng xuất ra sự nhiệt tình của nàng, cũng không cần người khác nhìn nàng thế nào.

Thạch Thiên lại cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, vốn phát hiện các người mẫu mê luyến hân càng ngày càng tăng, đã bắt đầu làm cho hân cảm giác được phiền toái sắp đến, cảm thấy khổ não. Nghĩ không ra cùng Samantha quan hệ biến đổi, lại có loại hiệu quả này. Các người mẫu khi nhìn thấy hân, đã không dám công nhiên xông tới lấy lòng tán tỉnh như trước kia, trong ánh mắt tràn ngập u oán, rõ ràng đang trách hân quá hoa tâm, ngay cả Samantha cũng không tha. Thạch Thiên tất cả đều giả bộ không có phát hiện, trốn ở trong phòng làm việc của Samantha, ăn sáng xong thì ôm Samantha lên ghế sa *** nằm, âm thầm mừng rỡ, thậm chí mặc kệ Samantha tương lai có phải là một phiền toái hay không, dùng một phiền toái triệt tiêu một trăm phiền toái thì tính thế nào cũng là có lợi.

Ngày đầu tiên đi làm ở năm mới, các nhân viên trong tạp chí đều bề bộn nhiều việc, mà việc Samantha phải khẩn cấp xử lý cũng không nhiều, cũng không có hẹn với khách hàng. Lúc này Samantha đang ôn thuận rúc vào trong lòng Thạch Thiên, co một chân lên, lộ ra đôi giày mà hôm nay nàng đã cẩn thận lựa chọn, cười hỏi: “Anh xem đôi giày của em có đẹp không?”

Thạch Thiên sớm phát hiện Samantha hôm nay so với bình thường lùn hơn một chút, nhưng so với mình vẫn cao hơn một chút, tức giận đáp: “Giày chỉ dùng để bước đi, đẹp mắt thì có ích lợi gì, chẳng lẽ có thể làm mũ đội lên trên đầu sao?”

Samantha bật cười nói: “Án theo cách nói của anh, quần áo cũng chỉ dùng để giữa ấm, cũng không cần phải đa dạng, lớn nhỏ thích hợp”.

Thạch Thiên gật đầu nói: “Không sai”.

Samantha cười trách mắng: “Nếu ai cũng nghĩ giống như anh, thì ai còn quan tâm tới thời trang? Tạp chí này sớm đã đóng cửa rồi”.

Thạch Thiên cười nói: “Ở trong mắt lão tử, tạp chí này quả thật không có ý nghĩa, cũng không có tác dụng gì tốt, ít đi loại tạp chí này đối với thế giới mà nói không có tổn thất gì, vốn chính là dư thừa, nhân dịp dẹp đi cho xong chuyện”.

Samantha giả làm mặt quỷ, trừng mắt nhìn Thạch Thiên nói: “Nghĩ muốn đóng cửa thì đóng đi, dù sao anh cũng là ông chủ lớn, đối người khác quả thật không có tổn thất gì”.

Cửa phòng làm việc bị gõ vài cái, sau đó nhẹ nhàng đẩy ra, lộ ra khuôn mặt tươi cười của Thạch Hiểu Mẫn nói: “Sa...” nhìn thấy Samantha đang được Thạch Thiên ôm vào trong lòng, chỉ nói ra một chữ đã kinh sợ, hai mắt cứng ngắc nhìn hai người trên ghế sa ***.

Samantha xấu hổ cười cười, ngồi ngay ngắn lại, nhưng không có rời khỏi lòng của Thạch Thiên, đỏ mặt nói: “Là Hiểu Mẫn à, có việc gì vào rồi hãy nói”, dù sao Thạch Lệ cũng biết rồi, nàng cũng không muốn giấu diếm Thạch Hiểu Mẫn quan hệ với Thạch Thiên, mỗi ngày cùng đi làm, để cho nàng biết ngược lại càng thuận tiện, sau này sẽ không có kị gì.

Bất quá bàn tay Thạch Thiên lúc này đang đặt ở trên eo của Samantha cũng thu trở về, dù sao Thạch Hiểu Mẫn là hậu nhân của hắn, mặc dù chưa được thừa nhận, nhưng tiềm thức của hắn rất hiển nhiên không muốn ở trước mặt nàng biểu hiện ra “già mà không nên nét”.

Thạch Hiểu Mẫn nghe vậy đi vào, đi theo sau nàng còn có tài xế kiêm người hầu Quách Gia Chí của nàng, hai người nhìn Samantha cùng Thạch Thiên vẫn đang ngồi sát vào nhau trên ghế sa ***, đều là mắt choáng váng, bất quá vẻ mặt khác nhau, Thạch Hiểu Mẫn là vẻ mặt ngạc nhiên, Quách Gia Chí thì là vẻ mặt bội phục cùng hâm mộ.

Hiện tại Thạch Hiểu Mẫn từ lâu đã biết chuyện của Thạch Thiên cùng các người mẫu, bản thân nàng đối với việc Thạch Thiên ở tại tạp chí làm bấy cũng rất không quen nhìn, bất quá hiện tại Thạch Thiên ở trong mắt hai chị em nàng đã không phải là một đứa nhóc như lúc mới gặp, mà xem hắn là một vị “kỳ nhân”, cho nên cũng không đi khiển trách hắn. Nhưng nàng nhớ là Samantha đối với chuyện Thạch Thiên làm bấy tại tạp chí ghét cay ghét đắng, Thạch Hiểu Mẫn cũng không nghĩ ra nàng làm thế nào mà cũng bị Thạch Thiên thu phục, thậm chí chẳng lẽ đây là một loại thủ đoạn đặc thù mà Samantha muốn cảm hóa cùng cải tạo Thạch Thiên?

Samantha cho rằng Hiểu Mẫn có chuyện công tìm cô ấy, cuối cùng đứng hẳn đây, trở về ghế sau bàn làm việc hỏi: “Hiểu Mẫn, đến tìm chị à?”

Thực ra đây cũng là giờ hành chính, Hiểu Mẫn tuy có rất nhiều điều muốn hỏi Samantha về chuyện của hai người nhưng không hỏi, lườm Thạch Thiên một cái rồi nói: “Vâng chị Samantha, chiều nay em muốn nghỉ nửa ngày, được không ạ?”

Samantha cười đáp: “Hôm nay cũng không có chuyện gì cần em làm cả, được, em bàn giao với Suni là được rồi”

Thạch Hiểu Mẫn cười nói: “Cám ơn chị Samantha”.

Samantha nói: “Từ nay em gọi là chị Samantha là được rồi, chúng ta cũng không phải là người ngoài nữa”.

Hiểu Mẫn đã sớm không coi Samantha là người ngoài rồi, có điều câu nói của Samantha dường như có ý khác, nghe câu này cô không chịu nổi nữa bèn chạy đến bên Samantha thì thào vào tai Samantha: “Chị Samantha, chị và tên tiểu tử Thạch Thiên có chuyện gì vậy?”

Samantha đỏ mặt xấu hổ nói nhẹ nhàng: “Chuyện gì là chuyện gì... Em lúc này không phải đã... không phải đã thấy rồi sao...”

Thạch Hiểu Mẫn khó có thể không hỏi: “Em... em cho rằng mình bị hoa mắt... thay đổi đó có từ khi nào vậy? Hắn và chị bây giờ thân mật thế, em lại chẳng nhận ra”.

Samantha đỏ mặt nói: “Mới bắt đầu...” Samantha biết Thạch Hiểu Mẫn rất thân với Kim Hinh, sợ cô ấy hiểu nhầm mình là kẻ thứ ba giữa Thạch Thiên và Kim Hinh, liền vội bổ sung: “Chuyện này chị Kim Hinh cũng biết, còn... còn động viên chị nữa... tan sở chị sẽ nói chuyện tiếp với em nhé?”

Thạch Hiểu Mẫn càng nghe càng thấy không hiểu, không biết Samantha và Kim Hinh đang chơi trò gì nữa, gật đầu nói: “Vâng...”

Quách Gia Chí lúc này mới nói: “Cô Samantha, nếu không có chuyện gì nữa, chiều tôi cũng muốn nghỉ làm được không ạ?”

Samantha cười nói: “Cấp trên như anh mà cũng xin nghỉ, giữ anh lại cũng chẳng có ích gì! Ha ha, hai người hôm nay có tiết mục gì vậy, muốn đi hẹn hò à? Cũng không cần đợi đến buổi chiều, bây giờ cho hai người nghỉ luôn đó.”

Không hẹn mà cả hai cùng bào chữa gấp: “Không phải là hẹn hò gì đâu ạ, chúng tôi đi xem đá bóng, có rất nhiều cầu thủ nổi tiếng tới HongKong mà” Tuy chuyện giữa cô và Quách Gia Chí coi như là công khai rồi, nhưng nghe Samantha trêu đùa cô vẫn cảm thấy ngại ngại.

Quách Gia Chí nói trước: “Cô Samantha thích xem đá bóng không? Lần này có mấy câu lạc bộ châu u đến thi đấu giao hữu với các đội ở Hồng Kông đấy, để tập dượt cho Asiad Quảng Châu, Tỉnh Hồng Cát là nhà tài trợ chính, nếu chị thích xem, em nhờ người nhà lấy hai vé nữa, chị và Thạch Thiên cùng đi”.

Samantha thở dài rồi mở ngăn kéo rút ra hai tấm vé ra nói tiếp: “Cách đây mấy ngày ban quản lý tòa nhà có tặng hai vé rồi, em không nói chị cũng quên hôm nay bắt đầu thi đấu...” Châu u là nơi có mảnh đất hưng vượng của bóng đá, người lớn lên ở Pháp như cô tất nhiên thích những chuyện thi đấu như thế này rồi.

Hiểu Mẫn thích thú nói: “Tốt quá rồi, vậy chị và Thạch Thiên cùng đi nhé”.

Thạch Thiên hỏi: “Thi đấu gì vậy? Có phải loại dùng chân đá phải không?”

Quách Gia Chí vội nói: “Đúng rồi, các đội bóng được mời đến lần này đều là tám đội mạnh ở giải cúp Châu u lần trước đấy, trong đó có không ít các danh thủ nổi tiếng, lần này được thấy tận mắt tại Hồng Kông, cơ hội thế này hiếm lắm”.

Thạch Thiên lấy làm lạ hỏi: “Không phải là đá bóng da sao, có gì mà cơ hội hiếm thấy chứ”.

Hiểu Mẫn nói bốp chát: “Anh không hiểu thì đừng nói lung tung, kéo người ta chê cười.”

Thạch Thiên sần nảo nói: “Lão tử không hiểu? Đừng nói là xem, mà ngay cả đá bóng cũng chưa đá bao giờ”.

“Phì! Bây giờ làm gì có ai chưa từng đá bóng chứ, nếu nói như xem, anh có kiến giải và tâm đắc gì cơ chứ?” Hiểu Mẫn nói.

Thạch Thiên làm sao nói ra được kiến giải và tâm đắc gì cơ chứ, chỉ có duy nhất một lần còn mắt mặt, liền đỏ mặt nói: “Để cho người nói đấy”.

Samantha cầm lấy hai tấm vé và quay trở lại bên người Thạch Thiên, nhẹ nhàng nói: “Chiều chúng ta đi xem đấu bóng nhé?”

Thạch Thiên đáp: “Em đi thì đi, hỏi anh làm gì”.

Samantha cười nói: “Anh nếu đã từng đá bóng thì cũng nên có hứng thú chứ, cùng đi nhé?”

Thạch Thiên thực sự không có hứng thú với bóng đá, chứ đừng nói là đi xem người khác đá, chỉ có điều nhớ đến ánh mắt mà các cô người mẫu giành cho mình lúc này, nếu Samantha đi mà mình ở lại, nhất định sẽ có người đến hỏi tội, gật đầu nói: “Lão tử là bảo vệ của em, đương nhiên phải đưa em đi rồi”.

Samantha vui đến mức hôn lên má Thạch Thiên một cái, khiến cho Hiểu Mẫn và Quách Gia Chí đang đứng cạnh tròn xoe mắt ra nhìn, đặc biệt là Quách Gia Chí, thấy vừa ngưỡng mộ vừa khâm phục, anh không ngờ Samantha cách đây mấy ngày còn nghiêm mảy với Thạch Thiên, giờ đã hiền thực nghe lời Thạch Thiên thế này, xem một trận đấu bóng cũng phải hỏi ý Thạch Thiên, trong lòng chợt nhớ đến chuyện mình đã theo đuổi Hiểu Mẫn bốn năm nay rồi, vẫn chưa có được nụ hôn của cô ấy, càng cảm thấy xấu hổ, bất giác quay lại nhìn Hiểu Mẫn, nhưng lại bị Hiểu Mẫn lườm một cái.

199. Chương 199: Người Thiếu Niên Lôi Thôi Thần Bí .

Việc Thạch Thiên nhận lời cùng đi xem bóng đá đã khiến cho Samantha phấn khởi vô cùng, cô gọi điện cho Kim Hinh biết, muốn Kim Hinh cùng đi xem chung. Samantha có ý tránh sau này nếu Kim Hinh biết Thạch Thiên cũng đi cùng nhưng sao lại không nói cho Kim Hinh biết thì cô ấy sẽ có những ý nghĩ khác. Về phần vé thì phải để cho Quách Gia Chí tìm cách thôi, tập đoàn Tinh Hồng Cát của Quách Gia chính là nhà tài trợ chính của lần thi đấu hữu nghị này. Mặc dù Quách Gia Chí đã bị trục xuất ra khỏi nhà, nhưng mọi người trong nhà đều biết rõ đó chỉ là do Quách Bình Liêm trong một lúc nóng giận mới làm vậy, chứ thật sự không phải là không nhận đứa con trai này nữa. Tết đến thế nào cả nhà lại chẳng sum họp, lấy vài tấm vé là việc quá đơn giản.

Ai ngờ, tập đoàn giải trí Vĩnh Hưng của Hạng Gia cũng là một trong những nhà tài trợ chính lần này, trong lúc này Hạng Hồng và Kim Hinh lại đang thảo luận có nên đi xem cùng nhau không, Kim Hinh vốn không có hứng thú lắm trong việc này, nhưng trong điện thoại nghe Samantha nói Thạch Thiên cũng cùng đi, Kim Hinh còn gì phải do dự nữa, cho là Hạng Hồng không dẫn cô ấy đi cùng thì cũng không được, nếu không, không ra sức với Hạng Hồng là không được rồi.

Samantha lập tức hẹn Kim Hinh gặp nhau tại một nhà hàng, sau đó lại gọi điện cho Thạch Lệ, muốn mời cô ấy cùng đi, nhưng Thạch Lệ lại không đi được bởi không cách nào tách rời bản thân ra khỏi công việc, Samantha đành thôi vậy. Tim Suni sắp xếp xong công việc của tòa soạn, Quách Gia Chí lái xe, bốn người thẳng tiến đến nhà hàng đã hẹn trước với Kim Hinh.

Nhà hàng này Thạch Thiên từng đến qua, chính là nơi lần trước Hạng Hồng mời cậu ta dùng cơm, vị giám đốc ở đây rõ ràng là đã nhận được thông báo của Hạng Hồng từ trước, sớm đã đứng trước cửa nghênh đón, mời bốn người họ đến một gian phòng lớn. Hơn hai mươi phút trôi qua, Hạng Hồng và Kim Hinh cũng đã đến, còn thêm một vị khách mà mọi người đều không quen biết, đó chính là Mã Sĩ Kiệt.

Trận đấu bắt đầu vào lúc hai giờ chiều, thời gian vẫn còn rất sớm, mọi người gọi thức ăn, chia thành hai nhóm vừa ăn vừa nói chuyện, và đương nhiên những câu chuyện của họ sẽ xoay quanh bóng đá và cầu thủ, chỉ có điều đề tài của hai nhóm không giống nhau. Mã Sĩ Kiệt và Quách Gia Chí bàn luận về chiến thuật, kĩ năng, phối hợp. Mấy người Thạch Hiểu Mẫn và Kim Hinh thì chỉ bàn về cầu thủ, lúc thì chỉ trích cầu thủ nào đó mặc dù sút bóng rất dũng mãnh, nhưng vóc người thấp bé, hoặc màu da đen quá, lúc thì tán dương cầu thủ nào đó mặc dù kỹ thuật cá nhân chưa đạt, nhưng lại được cái mặt mũi khôi ngô, phong độ, bọn con gái họ nói cười một cách vui vẻ và rất náo nhiệt.

Thạch Thiên mặc dù từng tham gia thi đấu, nhưng hẳn vẫn chỉ là một anh chàng ngoại đạo chính tông, vốn không thể góp lời trong cuộc nói chuyện này, hơn nữa bản thân Thạch Thiên cũng không muốn nói chuyện, tránh để lộ ra yếu điểm, khiến cho người khác nhìn thấy một Thạch Thiên từng tham gia thi đấu thật ra chỉ là một người mù tịt về bóng đá, chỉ biết ngồi bên cạnh ăn một cách nhàm chán. Có điều từ trong câu chuyện của họ anh vô tình lại nghe được trận thi đấu hôm nay, đội mà cùng đá với đội HongKong chính là đội bóng của Câu lạc bộ Chelsea của Anh Quốc, cũng chính là câu lạc bộ lần trước đến Trường Khoa học Công nghệ Long Loan muốn mời hẳn thi đấu cho câu lạc bộ của họ. Xem như là có quen biết với nhau, trong lòng Thạch Thiên đang nghĩ không biết một lúc nữa có gặp phải nàng công chúa cao ngạo mắt xanh tóc vàng đó hay không, và cả vị tổng giám đốc câu lạc bộ Nicholas đó nữa.

Nghĩ đến tình cảnh hôm làm cho hai người họ tức giận bỏ đi, Thạch Thiên bất giác nhớ đến hôm mà Hạng Hồng từng hùng hồn ra mặt nói giúp mình, bỗng nhiên vô tình quay sang nhìn cô, bất gặp Hạng Hồng cũng đang nhìn mình, Hạng Hồng trông thấy Thạch Thiên nhìn qua phía mình, cô khẽ mỉm cười. Không chút

biểu hiện nào khác, Thạch Thiên lúc này không biết là nên thất vọng hay vui mừng, nhưng khi nghĩ đến Hạng Hồng là người đồng tính, hẳn bên cảm thấy rất thư thái.

Địa điểm thi đấu là sân bóng đá HongKong có sức chứa hơn năm mươi ngàn người, cách nhà hàng nơi họ dùng bữa không xa lắm, bọn họ chia ra ngồi trên hai xe, mất hơn mười phút để ra đến đó.

Quảng trường bên ngoài sân vận động lúc này mọi người đổ dồn về đông kín người, những người có vé đã bắt đầu vào bên trong, ai không có vé thì lại tập trung trước màn hình lớn của quảng trường, không ít người bán hàng rong chạy qua lại, lớn tiếng rao hàng, náo nhiệt vô cùng. Đến xem thi đấu ngoài những fan hâm mộ người bản xứ HongKong ra, còn có không ít fan hâm mộ đến từ những vùng khác của Đại Lục, mục đích họ đến đây ngoài việc cổ vũ cho đội HongKong ra, còn để tận mắt thưởng thức những kỹ năng tuyệt vời và phong thái của những ngôi sao bóng đá nổi tiếng của nền bóng đá Châu u.

Vé của nhóm Thạch Thiên đều là vé ở hàng ghế trên dành cho thành viên VIP, rất gần với sân thi đấu, lại xếp theo vị trí trước sau, xe trực tiếp chạy vào bãi đậu dành cho khách VIP. Sau khi bước xuống xe, Samantha nhẹ nhàng vịn lấy Thạch Thiên, Kim Hinh cũng không chút do dự kéo vịn bên còn lại, cùng mọi người theo lối đi riêng tiến vào khán đài.

Trong nhóm bảy người họ thì đã có đến năm người là người nổi tiếng ở đất HongKong này rồi, có thể nói đại đa số người dân HongKong đều biết họ, đặc biệt là Kim Hinh một minh tinh điện ảnh, đến những fan hâm mộ đến từ Đại Lục cũng biết đến cô. Thạch Hiểu Mẫn và Thạch Thiên tuy không phải là người nổi tiếng, nhưng một người thì quyến rũ xinh đẹp không thua kém gì Kim Hinh, Samantha, người còn lại thì anh tuấn khôi ngô, ăn mặc đầy vẻ phong trần bụi bặm, chân mang dép lê, một phong cách rất là lôi thôi.

Nhóm bảy người họ vừa bước vào lập tức thu hút tất cả ánh mắt của những người xung quanh, điều khiến họ không hiểu chính là, chàng thiếu niên phong trần bụi bặm đó là ai? Kim Hinh và Samantha lại một trái một phải dựa vào chàng ta một cách thân mật như vậy, ngay đến cả phóng viên thể thao ở dọc sân thi đấu cũng len lén đưa máy chụp hình, quay phim nhắm về phía họ mà ghi hình đầy phấn khích. Những tấm ảnh này đối với tạp chí thể thao của họ mà nói không chút liên quan gì, nhưng nếu được bán cho những tạp chí chuyên đưa tin lá cải thì khẳng định có thể thu về khoản tiền không nhỏ.

Việc muốn biết những thay đổi khác thường trong việc tu thân của Kim Hinh trong suốt nửa năm qua đối với giới truyền thông lá cải là vấn đề mơ hồ. Có người đoán cô muốn kết hôn, đã tìm thấy được bạn trai thần bí, cho nên bắt đầu trầm lắng hơn, cũng có người đoán cô được đại gia giàu có nào đó bao bọc, bởi có người nhìn thấy cô xuất hiện ở khu nhà trên đỉnh núi.

Xem ra thì những suy đoán của giới ký giả đều không đúng cả rồi, chàng thiếu niên phong trần bụi bặm đó nhìn thế nào cũng không giống dáng dấp của một bạn trai chính thức, lại càng không giống cự phú hay công tử hào gia, nhưng nhìn thấy Kim Hinh rõ ràng là cô đang say sưa trong men tình ái, càng khó tưởng tượng hơn nữa là Samantha, cô cũng không khác gì Kim Hinh, cùng chàng thiếu niên lôi thôi đó thân mật vô cùng. Nàng mỹ nhân Vĩnh Sơn mà công chúng đều biết ấy, vô số chàng trai anh tài tuấn tú xem nàng như người tình trong mộng, theo đuổi say mê, nhưng chưa từng ai trong số họ có được cô như mong ước, hôm nay lại cùng với Kim Hinh hai người cứ như mật dính vào bên cạnh chàng nam nhân Thạch Thiên, thật khiến cho người ta khó mà tưởng tượng nổi.

Cứ mặc kệ nội tình bên trong là gì, trong mắt những ký giả đó, những tấm ảnh này nếu được công bố ra ngoài, thì chắc chắn đây sẽ là một tin tức nóng được quan tâm, đáng tiếc, nơi đây có quá nhiều ký giả của những tạp chí khác nhau, tin tức này không độc quyền của riêng một tạp chí nào, giá trị của những tấm ảnh vì vậy mà cũng bị vơi đi. Rất nhiều những ký giả đã nhanh tay tác nghiệp, thông tin cho giới truyền thông, hy vọng mình có thể là người rao bán những bức ảnh này trước tiên. Có ký giả còn trực tiếp dùng điện thoại phát đi những hình ảnh này trước, sau đó ngã giá sau. Họ lo sợ người khác sẽ gửi trước họ khi đó đến một phần tiền cũng không kiếm được.

Trong nhất thời, họ quên mất thân phận mình đang là phóng viên thể thao, tất cả lần lượt quay ngược ống kính về phía những ngôi sao bóng đá đang trên sân cỏ, như một phóng viên giải trí họ hướng về Thạch Thiên, Kim Hinh và Samantha ba người mà liên tục bấm máy, ghi lại khoảnh khắc thân mật giữa ba người. Nếu như không phải trên khán đài dành cho khách VIP đang có sự hiện diện những quan chức cấp cao và không ít những người có tiếng tăm ở HongKong, xung quanh là rào cản an ninh, những phóng viên này

rất có thể sẽ xông thẳng đến khán đài để phỏng vấn họ.

Cho là không có rào cản an ninh đi nữa, chắc chắn cánh phóng viên cũng không thể moi được tin tức gì, ngược lại, nếu họ làm cho Thạch Thiên tức giận, rất có thể hắn sẽ giành lấy micro nhét vào miệng họ và ném họ xuống khỏi khán đài.

200. Chương 200: Lão Tử Đá Cái Gì Mà Không Lợi Hại .

Thời gian của trận đấu đã tới gần, các phóng viên rốt cuộc đã thu hồi sự chú ý sang trận đấu, lúc này trên sân bóng cầu thủ hai bên dưới sự dẫn dắt của đội trưởng đã bắt tay nhau, bởi vì đội bóng Chelsea nước Anh được Hongkong chi tiền đậm để mời tới, nói trận đấu không bằng nói là biểu diễn, mà đội bóng Hongkong cũng lấy thái độ học tập mà tham gia trận đấu này, cho nên không khí trận đấu thoát nhìn hết sức hòa bình.

Mà loại không khí này cũng bao quát cả các fan hâm mộ bóng đá, mặc dù fan hâm mộ là người đại lục cùng Hongkong chiếm đa số, nhưng đều hô lớn tên các ngôi sao bóng đá, đại đa số là vì xem đội bóng Anh này mà tới, thành ra đội Chelsea giống như mới là đội chủ sân vậy. Cái này cũng không thể nói bọn họ không ủng hộ đội bóng của mình, dù sao thì trong lòng bọn họ thực lực của hai đội còn kém quá xa, kết quả trận đấu cơ hồ có thể đoán được, tỷ lệ chiến thắng của đội Hongkong là hết sức nhỏ nhoi.

Bất quá nếu đội Hongkong thật có thể hòa hoặc ngoài ý muốn thắng được trận đấu, đương nhiên cũng sẽ làm cho các fan bóng đá mừng như điên, tại vòng loại World Cup lần thứ 13 ở châu Á, đội tuyển Hongkong từng chiến thắng đội tuyển Trung Quốc, làm tan biến hy vọng vào vòng chung kết World Cup của Trung Quốc. Mặt khác chiến tích của đội South China của Hongkong từng thắng đội Yugoslavia Nam Tư cùng đội Sao Paulo Brazil, quyết đấu cùng với vô địch Asian Cup cũng làm cho fan bóng đá Hongkong nói chuyện say sưa.

Hongkong mặc dù là nơi nhỏ hẹp, nhưng đối với bóng đá lại phi thường cuồng nhiệt, từ lúc năm 1908 đã có hệ thống giải ngoại hạng Hongkong, đến nay đã phát triển hơn một trăm năm. Trước mắt Hongkong's League chủ yếu chia làm bốn cấp bậc, mà nòng cốt là tám đội bóng, trước mắt là Yu Yuan, Discovery Park, Hong Kong Rangers, KitChee, Citizen, Lianhua, South China, Hongkong08, có khi cũng sẽ có một hai đội bóng của Quảng Đông tham gia, là giải nhà nghề cao nhất của Hongkong, thành viên của đội tuyển Hongkong cơ bản là tuyển ra từ tám đội bóng này. Mặt khác Hongkong còn có giải hạng nhất gồm 13 đội, Series A gồm 20 đội, Series B gồm 16 đội. Còn có các giải ở các trường đại học để tạo nên lực lượng dự bị. Cho dù là ở tại châu u, cũng rất ít nơi nào có quy mô thi đấu như là ở Hongkong.

Theo tiếng còi của trọng tài người Singapore vang lên, trận đấu chính thức bắt đầu, thì fan bóng đá bốn phía trên khán đài ầm ầm huyết lên, thì ra thì ra không phải là toàn bộ đội tuyển Chelsea đều ra sân, quá nửa đội bóng là các fan bóng đá không nhận ra, đây là chỉ thành viên của tuyển trẻ Chelsea, các thành viên chính thức của đội bóng vẫn nhàn nhã mặc áo khoác ngồi ở ngoài sân.

Thạch Thiên không rõ khán giả tại sao lại ồn ào, không nhịn được tò mò hỏi Kim Hinh ở bên cạnh: “Những người này làm sao vậy? Chẳng lẽ bọn họ đá không tốt? Không phải mới vừa bắt đầu thôi sao...”

Kim Hinh đối với bóng đá cũng không hứng thú, lắc đầu nói: “Em cũng không rõ lắm”.

Quách Gia Chí liền nói: “Đây là nước Anh không đúng, chúng ta chi ra mấy trăm vạn Euro để bọn họ đến đá, hơn nữa còn chia cả phần trăm quảng cáo cho bọn hắn, mà họ chỉ phái các thành viên dự bị ra trận”.

Kim Hinh nói: “Chẳng lẽ trong hợp đồng không có ước định rõ ràng sao?”

Hạng Hồng ngồi ở phía trước quay đầu lại nói: “Hợp đồng là do Liên đoàn bóng đá HongKong ký. Tôi cũng đã xem qua, bên trong đã ước định đối phương phải đưa qua một số ngôi sao để biểu diễn, không thể chỉ là ứng phó, phỏng chừng bọn họ sẽ nhanh chóng tung các ngôi sao ra thôi”.

Quách Gia Chí gật đầu nói: “Hắn là như thế, nếu không bọn họ phải bồi thường. Nhưng cái này có ý nghĩa gì! Ài... Tập đoàn Tinh Hồng Cát cùng các công ty khác sở dĩ tài trợ trận đấu lần này, thứ nhất là vì bóng đá Hongkong mà xuất lực, lại xem hiệu quả quảng cáo trong đó, muốn trong fan hâm mộ bóng đá mà mở

rộng sức ảnh hưởng của công ty, hiện tại ảnh hưởng khẳng định là mở rộng, bất quá tôi thấy đều là ảnh hưởng trái chiều”.

Hạng Hồng cau mày nói: “Đích xác là vậy, lần này vé vào sân rẻ nhất cũng là 200 HongKong dollars, so với giá vé của Hongkong League mắc hơn gấp mười, hơn nữa đa số đều là thấy quảng cáo từ ngoài vào trong, ảnh hưởng rất xấu, nếu các fan hâm mộ là làm loạn... lại càng phiền toái...” Nàng cũng là đại biểu của nhà tài trợ, hiển nhiên đối với việc này cũng rất lo lắng.

Thạch Thiên căn bản không nhận ra ngôi sao bóng đá gì, đương nhiên không cần cái này, không khỏi ngạc nhiên nói: “Họ không đưa chủ lực ra không phải dễ dàng thắng hơn sao? Có cái gì mà không hài lòng?”

Thạch Hiểu Mẫn chính là vì muốn xem ngôi sao mà tới, nắm chặt nắm tay măng: “Người biết cái gì, ở đây có mấy vạn người, có bao nhiêu người không phải đến là vì để xem ngôi sao?”

Samantha thở dài nói: “Người của gia tộc Chelsea vẫn cảm thấy mình có huyết thống hoàng thất, dường như rất cao ngạo, năm đó Rachel dùng giá cao mua cầu lạc bộ này, thật ra là bởi vì cùng với một cầu thủ của câu lạc bộ ghen tuông giành gái, sau khi mua thì đem cầu thủ này vốn cũng có chút danh tiếng cho ngồi dự bị, không cho hắn ra sân cũng không đồng ý cho chuyển nhượng. Sau cầu thủ nọ bởi vì buồn bực mà uống rượu phá hủy thân thể lại cho hắn ra sân, chính là làm cho hắn mất thể diện, căn bản mặc kệ đội bóng của mình có thể thắng hay không. Bất quá mấy năm nay hắn lại dùng nhiều tiền mua một ít ngôi sao lớn, nên đội bóng chiến tích cũng không tệ”.

Hạng Hồng gật đầu nói: “Đúng vậy, lần này mời bọn họ đến, chính là bởi vì câu lạc bộ của bọn họ có nhiều ngôi sao”.

Thạch Thiên kinh ngạc hỏi Samantha: “Em đối với mấy người này dường như rất quen thuộc”.

Samantha đỏ mặt lên, không nói gì, Kim Hinh ở bên kia Thạch Thiên ha hả cười nói: “Nàng đương nhiên quen thuộc rồi, vị vương tử cao ngạo kia theo đuổi nàng nhiều năm, chỉ là Samantha tiểu thư của chúng ta lại càng cao ngạo hơn, không cho hắn thực hiện được nguyện vọng”.

Hạng Hồng nhìn Thạch Thiên cười nói: “Lần trước đến trường học muốn mời cậu đi đá bóng chính là câu lạc bộ này, vị công chúa cao ngạo kia cậu có nhớ không? Nàng ta chính là em gái của tên Rachel này đó”.

Trừ Hạng Hồng ra, những người khác đều ngạc nhiên nhìn Thạch Thiên, Thạch Hiểu Mẫn trừng mắt nói: “Người lợi hại như vậy? Ngay cả Chelsea cũng đến mời người?”

Thạch Thiên nói: “Có cái gì mà kinh ngạc, lão tử đá cái gì mà không lợi hại!”

Mọi người cơ bản đều kiến thức qua công phu của Thạch Thiên, nghĩ thầm bằng thân thủ của hắn mà đi đá bóng thật sự không là việc gì khó, cũng xem như là bình thường.

Kim Hinh cười nói: “May mà anh không đi, nếu không Rachel này biết Samantha tiểu thư lọt vào tay anh, nhất định cũng sẽ đem anh cho ngồi dự bị”.

Samantha đỏ mặt trừng mắt nhìn Kim Hinh một cái, cũng cười nói: “Mình thấy chính là Rachel ăn mừng mới đúng, hắn nếu thật mời Thạch Thiên tới, thì câu lạc bộ này sớm muộn cũng bị hắn dỡ xuống”.

201. Chương 201: Hắn Là Ai?

Lúc này, tiếng la ó của các fan hâm mộ vẫn như cũ không có dừng lại. Hơn một ngàn người bỏ mấy trăm đô chỉ được xem cầu thủ dự bị đá bóng, chẳng ai muốn như thế. Thạch Hiểu Mẫn bỗng nhiên đứng lên, vận tâm pháp do Thạch Thiên truyền thụ, hô to: “Đội HongKong! Cố lên! Đánh bại đội Chelsea rác rưởi đi!” Thanh âm không lớn, nhưng bên trong chứa đựng nội lực, hơn nữa cộng thêm tiếng Thạch Hiểu Mẫn cực kỳ trong trẻo, nhất thời lan tỏa cả sân vận động, truyền rõ vào tai mỗi người.

Người hâm mộ đều sửng sốt, trong khoảnh khắc im lặng, những ánh mắt chung quanh đều tập trung tới Thạch Hiểu Mẫn, các cổ động viên ở xa đang tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

Thạch Hiểu Mẫn không để ý những người khác đang nhìn mình, vẫn tiếp tục hô to: “Đội HongKong cố lên! Đánh bại đội Chelsea rác rưởi đi!”

Hiện tại trong sân bóng đã im lặng, tiếng hô vừa rồi có vẻ càng thêm rõ ràng, phần lớn mọi người nghe thanh âm này đã biết được phát ra từ Thạch Hiểu Mẫn, mấy máy quay camera lập tức nhắm ngay nàng, đúng lúc đó đem hình ảnh cắt vào. Cổ động viên ngay tại sân bóng hay bên ngoài sân hoặc đang xem truyền hình trực tiếp trên TV đều thấy rõ ràng trên màn hình xuất hiện một cô gái mỹ lệ vô cùng, nàng cổ động cho đội HongKong, nàng mắng các ngôi sao trong đội Chelsea là rác rưởi.

Lúc này, trong màn hình xuất hiện một nam nhân đứng bên cạnh Thạch Hiểu Mẫn, đó là Quách Gia Chí. Nàng không để ý đến hắn là người đầu tiên duy trì tiếng hô cùng với nàng, bất quá nhóm cổ động viên chỉ có thể nhìn cái miệng hắn mấp máy trên màn hình, mà không nghe rõ âm thanh của hắn.

Đội Chelsea khinh thường đội HongKong đã làm cho cổ động viên bất mãn, tràn ngập oán giận, lập tức phát ra lời lẽ oán thán. Đầu tiên là mấy trăm người cùng hưởng ứng, sau đó mấy ngàn người, cuối cùng dường như toàn bộ sân vận động cùng đứng lên hô to khẩu hiệu: “Đội HongKong cổ lên! Đánh bại đội Chelsea rác rưởi!”

Thanh âm ban đầu còn lộn xộn nhưng dần dần càng ngày càng chỉnh tề, càng lúc càng lớn, cực kỳ đồ sộ, cổ động viên giơ lên những tấm ảnh của đội Chelsea ném xuống đất giẫm nát. Thậm chí một số người ngoại quốc không thêm để ý các ngôi sao của câu lạc bộ Chelsea, họ cũng cảm thấy bất mãn, bắt đầu quay sang cổ vũ cho đội HongKong.

Tại sân, bình luận viên nói: “Hôm nay, trận đấu vốn là một trận đấu giao hữu. Nhưng các cổ động viên bởi vì không cảm nhận được sự hài lòng trong bóng đá, từ một nữ cổ động viên xinh đẹp đã kéo theo tất cả cổ động viên khác bắt đầu hướng lên cổ vũ cho đội bóng đá HongKong. Mặc dù cá nhân tôi nghĩ rằng bóng đá HongKong so với các đội Premier League có chênh lệch lớn, nhưng câu lạc bộ Chelsea lại tung ra những cầu thủ dự bị ra sân, quả thật tôi cảm thấy có chút lo lắng, ít nhất cũng làm cho nhóm cổ động viên rất thất vọng, cho dù thắng trong trận này, phỏng chừng cũng rất khó được sự ủng hộ của các cổ động viên. Rõ ràng là châm ngòi cho một cuộc chiến đấu trên sân cỏ.”

Trên đài truyền hình trực tiếp trong nước, bình luận viên Ưng Kiếm Tường với tính cách vốn nổi tiếng xúc động, lúc này ở trong TV nói thẳng thừng: “Đội bóng đá Chelsea rõ ràng xem thường bóng đá HongKong, thậm chí là xem thường bóng đá Châu Á, cũng khó trách sẽ làm cho nhóm cổ động viên đang ở quan sát trận đấu cảm thấy bất mãn. Lúc này, ở sân bóng quan sát trận đấu một cổ động viên nữ hô lên, mọi người cũng hô lên đồng thanh hô vang. Giờ phút này, tôi nguyện cùng tất cả cổ động viên cổ vũ cho đội bóng đá HongKong.” Ưng Kiếm Tường cầm lấy microphone bỗng nhiên cao giọng hô: “Đội HongKong cổ lên! Có hàng ngàn, hàng vạn cổ động viên đang đứng phía sau ủng hộ các bạn, không phải chỉ có mười một cá nhân đang chiến đấu”

Ở Anh quốc cũng truyền hình trực tiếp trận đấu này, bình luận viên nói: “Ông chủ Câu lạc bộ Chelsea là ngài Rachel hiển nhiên rất ngạo mạn trước đội HongKong. Theo ghi chép tại trường quay, tin tức truyền đến cho biết đội hình xuất phát của đội Chelsea là đội hình dự bị làm cho cổ động viên HongKong rất không vừa lòng, cảm thấy như bị xem thường. Hiện tại ai nấy đều hô đội HongKong cổ lên, chỉ là do đội Chelsea tung ra khá nhiều cầu thủ dự bị, về trình độ các cầu thủ dự bị này vẫn hơn hẳn các cầu thủ HongKong, nhưng vẫn không nên xem thường đội HongKong, kết quả sau trận đấu có thể chứng minh điểm này.”

Trên sân, các cầu thủ HongKong vốn luôn có thái độ học tập, biết rằng thực lực của bọn họ so với đội Chelsea chênh lệch rất lớn, nhưng bị đối phương xem thường như thế cảm thấy rất căm tức. Lúc này, nghe được cổ động viên toàn sân đồng thanh hô cổ lên, nhất thời khơi dậy ý chí chiến đấu trong lòng bọn họ. Đội trưởng Lí Hải Dương dẫn dắt toàn đội, bóng được phát động từ cầu môn đội Chelsea bắt đầu tấn công, âm thanh của gần năm vạn người khiến áp lực đè nén trong lòng bọn họ không nhỏ, vài lần tiến công trong vùng cấm địa của đối phương rất cục đều bị truy cản. Các cầu thủ HongKong hai lần sút bóng từ xa nhưng cũng đều lệch khỏi rất xa cầu môn, không tạo được sự uy hiếp cho khung thành. Ngược lại bị đội Chelsea đội bắt lấy cơ hội phản kích rất nhanh, ở phút thứ 21 đã ghi một bàn thắng.

Sau bàn thua, sự tự tin của các cầu thủ đội HongKong nhất thời giảm xuống, tiếng cổ động như châm chọc bọn họ, lời đá của đội rõ ràng vội vàng xao động, sự phối hợp có trăm ngàn chỗ hở, thậm chí ở trong hiệp 1 còn nhiều lần trực tiếp đem bóng truyền cho cầu thủ đối phương. Huấn luyện viên đội HongKong Chu Quốc Hào thấy thế nổi trận lôi đình, thiếu chút nữa thì nhảy vào sân.

Lối đá của đội Chelsea càng ngày càng thoải mái, tình thế trên sân bị bọn họ kiểm soát hoàn toàn. Ở phút thứ 31 và phút thứ 39 lại tiếp tục ghi thêm hai bàn nữa, sau khi kết thúc hiệp một tỷ số đã là 3: 0.

Các cầu thủ đội HongKong ủ rũ trở về phòng nghỉ giữa trận, huấn luyện viên Chu Quốc Hào vô cùng tức giận, muốn tìm ra một biện pháp để kích lệ ý chí chiến đấu đến cùng của các cầu thủ, sau đó mới tranh thủ điều chỉnh chiến thuật trong hiệp 2. Lúc này, Lý Đức Vũ cũng là một người trong hiệp hội bóng đá HongKong chạy tới tìm hấn, hai người vốn quen biết, nhưng Chu Quốc Hào hiện tại làm sao có thời giờ trò chuyện với Lý Đức Vũ, hấn không kiên nhẫn nói: “Hiện tại, tôi không có gì thời gian, ông đi về trước đi.”

Lý Đức Vũ cười nói: “Chu huấn luyện viên, tôi có một biện pháp có thể giúp ông thắng được trận đấu hôm nay, muốn nghe không?”

Chu Quốc Hào kinh ngạc nhìn Lý Đức Vũ, nghĩ thầm hấn chỉ là huấn luyện bóng đá trong trường học thì có thể có biện pháp gì, xua tay nói: “Đừng nói giỡn.” Hấn liền xoay người đi đến chỗ các cầu thủ, không để ý đến Lý Đức Vũ nữa .

Lý Đức Vũ vừa rút di động vừa đuổi theo nói: “Chu huấn luyện viên, ông nhìn hãy xem đi rồi nói sau.” Hấn mở tiếp bên trong di động một đoạn video clip, giơ lên trước mắt Chu Quốc Hào buộc hấn phải quan sát.

Trong đó ghi lại trận đấu trong trường học, hình ảnh Thạch Thiên ghi bàn thắng, tuy rằng là Lý Đức Vũ tải từ trên mạng xuống, hình ảnh cũng không rõ nét cho lắm, nhưng pha sút bóng vẫn là khiến Chu Quốc Hào xem xong ngây người, run giọng nói: “Cái này... cái này... không phải đóng phim đấy chứ? Sao lại có thể như thế”

Lý Đức Vũ trách mắng: “Tôi sẵn sóc tài năng này chờ để công khai lại có thể đùa sao? Chẳng lẽ không nghĩ Hiệp hội bóng đá HongKong về sau có thể lẫn lộn trên trường quốc tế sao? Lúc ấy tôi chính là nhân vật mà mọi người phải nhìn đến, nếu không, ai cũng sẽ không tin có thể ghi bàn như thế.”

Chu Quốc Hào kích động tóm vai Lý Đức Vũ, hô: “Hấn là ai? Ở đâu? Là cầu thủ trong trường học à? Mau dẫn hấn đến đây!”

202. Chương 202: Sự Tình Liên Quan .

Lý Đức Vũ nói: “Ông đừng vội, hấn đúng là đá bóng trong trường của tôi, chỉ là hấn đã sớm bị đuổi học.”

Chu Quốc Hào trừng mắt nói: “Đừng nóng vội? Vài phút nữa là bắt đầu hiệp 2 mà bảo tôi không gấp gấp sao?” Tiếp theo do dự một chút lại nói: “Hấn không chỉ có sức mạnh của đôi bàn chân. Đúng dịp ai đó đưa hấn đi phải không? Nếu không ông làm sao có thể đuổi học nó?”

Lý Đức Vũ vội nói: “Người này không chỉ có sức của đôi bàn chân vô cùng lớn, tốc độ cũng đặc biệt nhanh nhạy, tuyệt đối là kỳ tài bóng đá, chỉ là hấn chưa tiếp xúc nhiều với bóng đá cho nên không hiểu quy tắc trên sân cỏ, hơn nữa tính tình hấn có điểm quái dị, nếu tôi có thể để hấn ở lại trong đội bóng, thì ông nghĩ sao? Hôm nay, tôi cũng cảm thấy tức giận khi nhìn đội Chelsea dám khinh thường HongKong chúng ta, mới chạy tới tìm ông hỏi xem, chỉ cần ông đồng ý cho hấn vào sân tôi lập tức đi mời hấn, có thể mời được hay không cũng không biết trước được.”

Chu Quốc Hào hỏi: “Phải mất bao nhiêu thời gian có thể mời đến?”

Lý Đức Vũ cười nói: “Hiện tại hấn đang ngồi xem bóng ngay ở trên khán đài”.

Chu Quốc Hào vốn đối với sự thắng bại của trận bóng hôm nay cũng không để ý, nhưng hấn cũng có tâm trạng tức giận như Lý Đức Vũ, vừa rồi hấn cũng chú ý tới thực lực các cầu thủ dự bị của đội Chelsea cũng rất mạnh, về trình độ không kém cầu thủ bóng đá nổi tiếng. Xem ra hiệp 2 đội HongKong rất khó có gì khởi sắc. Thăm nghĩ, dù sao trước sau cũng thua, nếu thắng nhóc thực sự có thể ghi bàn trong hiệp 2, thì coi như lấy lại một chút mặt mũi cho đội HongKong, Chu Quốc Hào liền cắn răng nói: “Được! Hấn tên gì? Mặc kệ hấn có tới hay không, tôi xin bổ sung hấn vào danh sách cầu thủ, ông lập tức đi gọi hấn.” Hôm nay là thi đấu hữu nghị, việc đổi tên hay thay thế bổ sung cầu thủ cũng không phải việc gì lớn lao. Tôi sẽ tùy tiện tìm một lý do là được.”

Lý Đức Vũ gật đầu nói: “Hắn tên là Thạch Thiên, Thạch trong từ thạch đầu, Thiên trong từ thiên khí, năm nay hắn mới mười bảy tuổi. Dặn trước, ông phải chuẩn bị tâm lý, tính tình hắn rất quái dị, làm sao nhượng bộ để hắn chịu vào sân đá.”

Chu Quốc Hào không hiểu Lý Đức Vũ đang nói linh tinh gì, mờ mịt nhìn hắn một hồi, không kịp nghĩ lại liền gật gật đầu.

Lý Đức Vũ đi tới Quý Tân Tịch, mấy tên bảo vệ hiệp hội bóng đá HongKong nhìn thấy Lý Đức Vũ xuất ra tấm thẻ, bọn chúng lập tức cho hắn đi qua, hắn đi đến trước mặt Thạch Thiên, nói: “Thạch Thiên đồng môn, còn nhớ rõ tôi không? Tôi là Lý Đức Vũ, là huấn luyện viên bóng đá của khoa công nghệ đây.”

Thạch Thiên đương nhiên nhớ rõ này mấy tháng trước mình bị Lý Đức Vũ “ném qua cửa sổ.” Gật đầu hỏi: “Nhớ! Tìm tôi có chuyện gì?”

Thời gian khẩn cấp, Lý Đức Vũ cũng không quanh co lòng vòng. Bất quá lại sợ bị Thạch Thiên đánh văng ra, tay hắn nắm chặt hàng rào bảo vệ, lúc này mới dám nói: “Từ khi tôi thấy cậu đá bóng, vẫn luôn cho rằng cậu có sẵn tố chất bóng đá trong người. Mỗi khi cậu ra sân, thì không ai có thể ngăn cản mũi tấn công của cậu. Tin rằng cậu sẽ trở thành cầu thủ vĩ đại nhất.”

Thạch Thiên tròn mắt trắng dã, nói: “Ông... ông thật đúng là dài dòng, không phải tôi sớm đã nói với ông là tôi chơi bóng chỉ là hứng thú sao?”

Đám bảo vệ nhìn hắn, hắn nở nụ cười thân thiện nói: “Vâng... vâng... tôi cùng trường với Thạch Thiên . . .”

Thạch Thiên trách mắng: “Đừng bảo tôi cùng trường, tôi cùng trường với ông hồi nào?”

Lý Đức Vũ vội hỏi: “Tôi biết cậu nhất định có lý tưởng khác, không có hứng thú với việc trở thành cầu thủ chuyên nghiệp, coi bóng đá chỉ là một môn thể thao giải trí khi rảnh rỗi, vận động nhiều cũng tốt cho thân thể và khỏe mạnh về tinh thần, cậu nói có phải không?” Hắn thấy bên cạnh Thạch Thiên đều những nhân vật có tiếng tăm ở HongKong, đoán rằng thân phận Thạch Thiên nhất định không đơn giản, đương nhiên sẽ không bao giờ muốn trở thành cầu thủ chuyên nghiệp.

Thạch Thiên không kiên nhẫn nói: “Có cái gì cứ nói nói thẳng đi. Đừng có quanh co.”

Lý Đức Vũ cũng không dài dòng nữa, vội gật đầu nói: “Vâng... là... là... tôi đến quấy rầy cậu... thực ra... thực ra là bởi vì... ài... cũng tin tưởng cậu, trình độ bóng đá HongKong chúng ta so với thế giới còn kém rất xa, trận giao hữu hôm nay, chúng ta không nghĩ nhất định phải thắng, chỉ là không nghĩ rằng đối phương khinh thường bóng đá HongKong chúng ta, thật sự là làm cho người ta tức chết. Cậu nói có phải không...?”

Thạch Thiên mắng lại: “Muốn không bị người ta khinh thường, vậy thì đá thắng bọn họ đi, bị người ta khinh thường là đúng có cái gì ngạc nhiên cơ chứ.”

Lý Đức Vũ gật đầu nói: “Chúng ta cũng biết các cầu thủ của chúng ta đã cố gắng hết sức, nhưng xem ra tình hình hiện tại muốn thắng trận dường như là không có khả năng, trận bóng này thua cũng không sao nhưng khẩu khí thật sự là khó có thể nuốt trôi, vừa rồi bên cạnh cậu có cô gái xinh đẹp là người đầu tiên đứng lên cổ vũ cho đội bóng đá HongKong chẳng phải cũng vì tức giận sao!... Hiện tại tất cả khán giả Trung Quốc đều hy vọng đội HongKong có thể thắng trận, trận bóng ngày hôm nay nếu bị thua, chỉ sợ người trong giới bóng đá HongKong và nhân dân cả nước đều không ngóc đầu dậy nổi, cho nên tôi đành mặt dày tìm đến cậu...”

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Tìm tôi làm gì chứ? Sự tình liên quan đến tôi sao, chẳng lẽ ông có thể cho tôi vào sân sao?”

Lý Đức Vũ cắn răng nói: “Tất nhiên, vừa rồi tôi đem hình ảnh cậu thi đấu lần trước cho Chu huấn luyện viên xem, ông ta hy vọng cậu vì bóng đá HongKong mà ra sân, cho dù không thể thắng được trận đấu, chỉ cần ghi được một bàn cũng đỡ mất mặt.”

Thạch Thiên căn bản không quan trọng sự thắng thua, đang muốn cự tuyệt thì Thạch Hiểu Mẫn đứng bên cạnh kinh hô: “Cái gì... Các ông có thể cho Thạch Thiên vào đá hiệp 2 sao?”

Lý Đức Vũ thấy cô gái đặt câu hỏi - người đầu tiên đứng lên cổ vũ đội HongKong, hân hoan gật đầu nói: “Đúng đúng, sau khi Chu huấn luyện viên thấy hình ảnh cậu ấy ghi bàn trong di động của tôi, quả thực... quả thực rất khâm phục, tuy nhiên còn không biết cậu ấy có đồng ý đi đá hiệp 2 hay không nữa, nhưng chúng tôi cũng khẩn cấp xin phép đem tên Thạch Thiên bổ sung trong danh sách cầu thủ, phỏng chừng hiện tại đã xong xuôi, chỉ chờ Thạch Thiên đáp ứng.”

Thạch Hiểu Mẫn hiểu rất rõ thân thủ Thạch Thiên, nghĩ thầm “quái vật” này lên sân khẳng định có thể đánh cho đội Chelsea đội tè ra quần, mừng rỡ nói: “Thật tốt quá, lẽ ra hiệp 1 các ông nên tìm đến hắn” Đứng dậy chạy đến bên Thạch Thiên vỗ bờ vai của hắn nói: “Mau đi đi, hiệp 2 đã sắp bắt đầu rồi, nhất định phải ghi mười tám bàn, tôi ủng hộ cậu”.

Thạch Thiên liếc nhìn nàng, trách mắng: “Ai cần người ủng hộ, lâu rồi ta không đi đá bóng, nhiều quy định muốn chết, muốn đi thì tự người đi đi”.

203. Chương 203: Lão Tử Sẽ Đi Đá Một Lần .

Thạch Hiểu Mẫn tức giận đến muốn lao lên cắn chết Thạch Thiên, thở hổn hển nửa ngày mới nói: “Để tôi đi, tôi đi thay!” Xoay người lại nhìn Lý Đức Vũ, nói: “Ông đem tôi bổ sung trong danh sách cầu thủ, tôi đi đá hiệp 2.”

Lý Đức Vũ sững sốt một hồi, lúng túng nói: “Cô... cô đúng là quý nhân đối với nền bóng đá HongKong, người thường không thể sánh được với cô. Bất quá... hiện tại đã sắp vào trận, đi nhanh kéo bổ sung danh sách sẽ không còn kịp.” Nghĩ thầm, cho dù này cô ấy có lợi hại hơn so với Thạch Thiên, cộng thêm danh sách cầu thủ có thể thay đổi, thì cũng không thể tung vào sân một nữ cầu thủ.

Kim Hình cười ngăn lại sự xúc động của Thạch Hiểu Mẫn, nhìn Thạch Thiên, nói: “Đá nửa trận cũng mệt mỏi sao, anh nên đi giúp một chút đi, hiện tại người HongKong đều rất quan tâm trận bóng này, hơn nữa đều có chút oán giận, chỉ sợ hôm nay sẽ xảy ra náo loạn.”

Thạch Thiên nhìn người hâm mộ bốn phía lên tiếng oán than, nhíu mày nói: “Chỉ là đá bóng thôi, thắng thua có cái gì đâu, những người này có phải rất tâm thương không?” Ở trong mắt hắn mấy chục người tranh nhau một quả bóng đá vào, vốn rất buồn cười lại nhàm chán, hơn nữa động tác của những người này thật chậm chạp, chạy loạn trên sân lại đá không vào, thật sự không thể lý giải được tại sao mấy vạn người bỏ tiền đến xem bóng, lại còn bảo sống chết vì bóng đá.

Samantha đứng bên cạnh nói: “Hiện tại, bóng đá là môn thể thao được hàng tỷ fan hâm mộ, vì nó mà điên cuồng, nó sức hấp dẫn ghê gớm.”

Hạng Hồng ngồi ở phía trước lúc này cũng nói: “Thạch Thiên, cậu phải đi giúp một chút đội HongKong đi, tôi cũng là một trong những thương gia tài trợ trận đấu này, coi như là chiếu cố giúp tôi được không?” Cô có điểm lo lắng vạn nhất nếu người hâm mộ náo loạn thì sự kiện này sẽ làm thành ảnh hưởng rất xấu, chuyện tốt biến thành chuyện xấu, cũng ít nhiều gây tổn hại đến Hạng gia.

Thạch Thiên nhìn Hạng Hồng, quả nhiên thấy sắc mặt nàng mang một tia sầu lo, thầm nghĩ mình vì nàng làm lợi cho Hạng gia, hơn nữa cũng không có vướng bận tới cô, thật sự là khó từ chối, bất đắc dĩ bản thân thực ngưỡng nể nếu không giúp, đành phải phe phẩy đứng dậy nói: “Các cô thật sự đáng ghét. Được rồi! Lão tử sẽ đi đá một lần” Thực ra, Thạch Thiên chỉ cảm thấy đá bóng thực sự nhàm chán, cũng không phải vì hắn sợ mệt mỏi, với hắn mà nói đá một quả bóng là vật quá nhỏ bé, lúc sút bóng thoải mái đến cực điểm.

Hiệp 2 đã bắt đầu, cục diện trên sân vẫn như cũ, đội Chelsea khống chế bóng chặt chẽ, trong vòng 5, 6 phút gần nửa giờ đã có ba tình huống nguy hiểm trước khung thành đội HongKong. Các cầu thủ đội HongKong sau khi nghỉ giữa trận không hề mất đi ý chí chiến đấu, phần lớn đều biết phải cố gắng, cho nên khó khăn thế nào cũng phải bảo vệ cầu môn.

Bất quá nhiều người hâm mộ thấy được đầu pháp của đội HongKong không thay đổi chút nào, trong lúc nhất thời nổi lên những tiếng chửi bới bốn phía. Dường như không ai nguyện ý cổ vũ đội HongKong. Lúc

này, người hâm mộ tại quảng trường bên ngoài sân bóng càng ngày càng nhiều, khiến cho chính quyền HongKong phải luôn đề cao cảnh giác, phòng ngừa những cổ động viên quá khích gây náo loạn.

Thấy tình thế trên sân cỏ, huấn luyện viên đội HongKong Chu Quốc Hào lo lắng vạn phần. Lúc này, Lý Đức Vũ mang theo một thiếu niên tiến lại gần, nhất định thiên tài Thạch Thiên. Không đợi bọn họ tiến lại, hắn trực tiếp đi vào lấy một bộ quần áo cầu thủ, chạy nhanh ra tiếp đón: “Đây này chính là Thạch Thiên à? Mau thay quần áo, khởi động làm nóng xong, tôi sẽ lập tức cho cậu vào sân.”

Tình thế hiện tại, cũng khó trách Chu Quốc Hào không kịp phân phó chiến thuật liên vội vã cho Thiên Thạch vào sân. Thạch Thiên tuy rằng đối với kỹ thuật còn chưa biết, nhưng chỉ với hình ảnh Thạch Thiên ghi bàn, Chu Quốc Hào đã nhìn ra sức mạnh kinh người của đôi bàn chân thiếu niên này. Chỉ cần hắn thể hiện được khả năng sút bóng, mặc kệ có thể ghi bàn hay không, sẽ tạo được áp lực rất lớn lên đối phương, khẳng định đối phương không dám khinh thường mà tiến công.

Thạch Thiên nói: “Lão tử không cần khởi động làm nóng, mau cho lão tử vào sân luôn đi.”

Chu Quốc Hào thấy Thạch Thiên không hề khách khí, hắn không khởi sừng sốt, nhìn Lý Đức Vũ đứng bên, Lý Đức Vũ vội nháy mắt nói: “Đúng đúng, với tình thế hiện tại của chúng ta có điểm nguy cấp, nên đưa Thạch Thiên tiên sinh sớm vào sân, vận động thân nhiệt trước hay sau cũng không quan trọng, miễn là làm cho bọn chúng thùng lười.”

Chu Quốc Hào nhớ tới Lý Đức Vũ đã nói qua tính tình thiếu niên này rất quái lạ, trong lòng không hề so đo, đem quần áo trong tay giao cho Lý Đức Vũ, gật đầu nói: “Được rồi, lập tức thay người, cậu vào sân đừng lo chuyện, có cơ hội liền sút ngay nhé.”

Thạch Thiên thầm nghĩ điều gì có thể làm cho tôi căng thẳng cơ chứ. Chu Quốc Hào phát phát tay, ý bảo hắn đừng dài dòng nữa.

Chu Quốc Hào trừng mắt nhìn Thạch Thiên, nghĩ thầm ngàn vạn lần mong cậu đừng làm náo loạn sân bóng, chỉ sợ người hâm mộ quốc tế chê cười, bản thân cũng sẽ không còn cơ hội tiếp xúc với bóng đá giới. Chu Quốc Hào phe phẩy cái đầu, đi xin thay cầu thủ, đem tiền đạo mang áo số 3 thay bằng Thạch Thiên mang áo số 17, đồng thời giáo huấn các cầu thủ trên sân phải tập trung chuyển bóng cho Thạch Thiên, dù sao việc đã đến nước này, chỉ có thể đánh cược vào “quân bài” này.

Lý Đức Vũ đem bộ quần áo bóng đá giơ lên trước mặt Thạch Thiên, ôn tồn nói: “Thạch Thiên, làm phiền cậu thay đồ thi đấu, để các cầu thủ khác dễ dàng nhận ra cậu trên sân cỏ.”

Thạch Thiên sốt ruột cởi chiếc áo sơ mi, mặc lấy bộ quần áo số 17, đẩy ra cái quần cùng chiếc giày thể thao nói: “Như vậy được chưa, đã có thể nhận ra rồi chứ.”

Lý Đức Vũ thật cẩn thận nói: “Trận đấu hôm nay rất quan trọng, cậu xem có phải đi chiếc giày thể thao hay không?”

Thạch Thiên trách mắng: “Không phải đã sớm nói cho người từ trước, lão tử đá bóng chỉ dùng chân không thôi à, không cần dùng giày” Lúc này, đúng lúc cầu thủ số 3 ra sân, Thạch Thiên không để ý đến hắn nữa, xoay người chạy vào trong sân.

Chu Quốc Hào nhìn Thạch Thiên chạy vào sân bóng, trong lòng chấn động đến nỗi suýt nữa vọt vào sân kéo hắn trở lại, Lý Đức Vũ đứng cạnh dùng tay ôm lấy hắn, nói: “Chu huấn luyện viên, tôi không phải mới vừa nói với ông, không sự tình kỳ quái, đừng quá để ý, nếu không hắn nhất định không chịu vào sân đá bóng.”

Chu Quốc Hào cả giận nói: “Ông đang đùa à, đá bóng hắn là phải đi giày thể thao, hắn làm sao có thể đi dép lê để đá bóng...” Thạch Thiên vốn luôn bình tĩnh mặc dù dưới chân đang đi dép lê.

Lý Đức Vũ cười khổ nói: “Đá bóng không phải... chỉ dùng để chân sao, không đi giày chơi bóng tôi xem... tôi xem cũng không có gì buồn cười...”

Chu Quốc Hào trừng mắt nhìn Lý Đức Vũ hồi lâu, cố gắng nhớ lại bản thân trước kia có phải từng không cẩn thận đắc tội với hắn, có điểm hoài nghi hắn cố ý tìm một thằng nhóc đầu óc đần độn phục thù lại mình. Chu Quốc Hào không khỏi toát mồ hôi lạnh, thầm mắng bản thân thật sự là hồ đồ, thử nghĩ từ khi có bóng

đá tới nay, chưa có gặp qua cầu thủ nào có thể đá như thế, huống chi đây là một thiếu niên mới lớn, tự nhiên nhớ lại hình ảnh tiểu tử này liền tin đó chỉ là chuyện ma quỷ...

204. Chương 204: Toàn Trường Xôn Xao .

Việc thay đổi cầu thủ trong hiệp 2 là chuyện hết sức bình thường, nhưng người hâm mộ lại bất mãn với việc huấn luyện viên đội HongKong thay tiền đạo Vương Chí Kiệt ra, người ta cho rằng Chu Quốc Hào muốn vứt bỏ trận đấu, dùng chiến thuật phòng thủ không để đối phương không ghi thêm bàn.

Mọi người giờ kính viễn vọng lên, muốn nhìn xem cầu thủ chuẩn bị vào sân đang ở trong khoang thay người là ai, lại phát hiện cầu thủ số 17 rất lạ mặt, mọi người đều cười to thân thể cầu thủ mang áo 17 vẫn mặc quần bình thường, chân lại đi dép lê.

Người hâm mộ thấy thế liền trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc hồi lâu, sau đó “Ồa” lên một tiếng cùng nhau cười ha ha lên, không ít người hâm mộ hô to “đội HongKong vạn tuế”, “Chu huấn luyện viên muôn năm”, bọn họ nghĩ rằng Chu Quốc Hào làm thế là đáp lễ đội Chelsea, tất cả đều không còn cảm thấy tức tối nữa. Nếu đối phương dùng cầu thủ dự bị, thì đội HongKong sao lại không thể tung ra cầu thủ tuổi trẻ vào sân, nhưng cầu thủ này vẫn đang mặc quần âu, đi dép lê, phỏng chừng có thể đem ý chí đội Chelsea chết khiếp. Dù sao tất cả mọi người cảm thấy được đội HongKong hôm nay muốn thắng cũng không có khả năng, mọi ánh mắt đổ về quyết định của Chu Quốc Hào thêm phần tán thưởng, cảm thấy rằng huấn luyện viên này rất có tính cách hài hước. Đương nhiên cũng có người hâm mộ cảm thấy đội HongKong cam chịu là không thỏa đáng, bởi vì họ lo lắng cho tiền đồ bóng đá HongKong.

Tại sân vận động, bình luận viên không biết tên cầu thủ mới vào, vội vàng tìm đến danh sách mới nhất của đội HongKong xem xét, sau đó nói: “Hiện tại, đội HongKong thay tiền đạo Vương Chí Kiệt bởi một cầu thủ trẻ Thạch Thiên mang áo số 17. Đây là một cầu thủ tuổi đời còn rất trẻ, mới chỉ có mười bảy tuổi, trước kia chưa từng nghe qua cầu thủ này, hẳn là là đội HongKong mới bồi dưỡng cầu thủ dự bị này. Đây là thời điểm Chu huấn luyện viên thay đổi tiền đạo trên sân, không biết là lo lắng điều gì, chẳng lẽ ông mất đi niềm tin vào trận đấu, cho nên tung ra một tân cầu thủ còn rất trẻ? Bóng đá HongKong muốn phát triển quả thật hẳn là tăng cường bồi dưỡng những cầu thủ mới, Thạch Thiên - cầu thủ mang áo số 17 có thể là bởi vì lần đầu tiên tham gia một trận đấu quan trọng, trong lòng sẽ có ý chí kiên cường hơn chẳng, ngay cả quần áo cũng chưa kịp thay đổi, anh đã tiến thẳng vào sân...” Thật ra hẳn cũng hiểu được huấn luyện viên Chu Quốc Hào của đội HongKong làm như vậy là để trả thù đội Chelsea, cố ý đưa một tân cầu thủ vào sân, chỉ là hẳn làm như ngượng ngùng vạch trần ra ý đồ này.

Trên đài truyền hình, bình luận viên Uông Kiếm Tường ở trước màn hình thừ người ra một hồi lâu, sau đó giận dữ nói: “Tôi xin lý giải tâm trạng của Chu huấn luyện viên, hiện tại ông đã buông xuôi trận đấu, điều đó không thỏa đáng rõ ràng đã quá vội vàng. Cá nhân tôi cho rằng thắng thua trong bóng đá cũng không đáng sợ, bại bởi cầu thủ dự bị trẻ tuổi cũng không có gì, quan trọng là... ý chí chiến đấu của các cầu thủ...”

Bình luận viên nước Anh phần nộ đập bàn nói: “Đội HongKong tung ra một nhóc con đi dép lê, chẳng phải... đây là khiêu khích... khiêu khích một cách trắng trợn! Bọn họ làm vậy thật sự là rất buồn cười. Khó trách trình độ bóng đá thấp như vậy, lại đem trận đấu trở thành trò đùa, quả thực là tự làm sỉ nhục nền bóng đá nước nhà, trận đấu hôm nay có thể nói là một trận bóng đá khô hạn, đương nhiên bị giễu cợt chỉ có thể là đội HongKong, bọn họ hôm nay gieo gió sau này ắt sẽ gặt bão, khán giả mỗi mắt mong chờ, phỏng chừng trận bóng này sẽ trở thành trận đấu được bình luận nhiều nhất... Hiện tại đội Chelsea vẫn đang không chế bóng, tấn công từ cánh trái tiến gần khung thành đối phương. Đội HongKong thoát nhìn đã không còn ý chí chiến đấu, ít có cơ hội phản công. Tự nhiên có bốn cầu thủ chạy đến cánh trái chặn lại một cầu thủ đội Chelsea... tốt... cơ hội đã tới, chuyển bóng vào, số 6 đội Chelsea nhận bóng rất nhanh, cầu môn đội HongKong hiện tại đang trống không, dường như không người phòng thủ. Sút...” Bỗng nhiên bình luận viên bị trong màn hình sợ ngây người, quả thật thấy được một cú sút, nhưng lại không phải đội HongKong sút...

Lý Hải Dương không rõ Chu Quốc Hào vì cái gì cho một nhóc con vào sân, lại muốn mọi người tận lực đem bóng truyền cho hắn, nhưng anh vẫn đem mệnh lệnh của Chu Quốc Hào dặn dò các cầu thủ. Các cầu thủ nghe đội trưởng Lý Hải Dương chỉ đạo cũng hết sức kinh ngạc, số 17 này mới vừa được thay vào sân, bọn họ cũng chưa từng gặp qua, không biết làm sao mà vào được sân, nhưng bọn hắn không tin sau giờ nghỉ giải

lao còn muốn mọi người dùng hết toàn lực, không tin Chu huấn luyện viên muốn vứt bỏ trận đấu, chẳng lẽ nhóc con này thực sự có năng lực đặc biệt sao? Ánh mắt nhìn đôi chân hắn đi dép lê sẽ không giống như người đến đá bóng.

Bóng vẫn đang khổng chế dưới chân của đội Chelsea, từ cánh trái rất nhanh hướng đến khung thành đội HongKong, đang thu hút hai cầu thủ đội HongKong tiến đến chặn lại, các cầu thủ khác cũng hướng bên trái, tên cầm bóng của đội Chelsea bỗng nhiên tăng tốc, hai cầu thủ theo đó chặn lại.

Khoảng cách bóng càng lúc càng gần vùng cấm địa, cầu thủ đội HongKong kinh hãi, hai cầu thủ nữa vội vã cùng nhau ngăn cản, một cầu thủ đội Chelsea có thể thu hút bốn cầu thủ đội HongKong, bất quá bốn cầu thủ HongKong cũng không thể cản hẳn hướng đến vùng cấm địa, chỉ thấy hắn cách vùng cấm địa khoảng ba bốn mét, đột nhiên nhấc chân sút bóng, thủ môn đội HongKong dựa vào kinh nghiệm phán đoán, phi thân bắt bóng, nhưng lại phát hiện quả bóng không phải hướng bên này cầu môn phóng tới, mà là bắn về bên kia phía cầu môn.

Phương hướng bóng bay là vùng biên phải, các cầu thủ phòng thủ bên phải vội vã tiến lên, lúc này cầu thủ số 6 mang quốc tịch Brazil của đội Chelsea như một mũi tên hướng phía trái bóng, sức bật của hắn thật kinh người, các cầu thủ phòng ngự của đội HongKong muốn cướp bóng trong chân của hắn cũng không có khả năng, chỉ có thể mạo hiểm phạm lỗi. Hiện tại thủ môn đã phán đoán sai lầm đánh về phía cầu môn bên trái, khung thành đội HongKong hiện tại không người phòng thủ, nếu không thể ngăn cản cú sút, hậu quả sẽ là tỷ số 4 - 0, trừ phi làm giảm bớt đi khả năng sút bóng, nếu không chính mình phải đem bóng đá ra ngoài.

Đội Chelsea phả vào sân các cầu thủ dự bị, nhưng biểu hiện ra ngoài năng lực rất mạnh, không thua kém kinh nghiệm của các ngôi sao chính chiến, đem bóng câu thẳng giữa không trung, đồng thời né tránh phạm lỗi của các cầu thủ HongKong, hắn đuổi theo tiến đến chỉ chờ bóng rơi xuống là tung ra cú sút, như đầu chằm tròn kết thúc cho bức tranh tiến công hoàn mỹ.

Thậm chí đã nghĩ đến động tác ăn mừng, nào biết bóng đá là trái bóng tròn không thể lường trước, tự nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại, một thân ảnh từ trên đầu hắn xẹt qua, tiếp theo trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng nổ, đồng thời có một đạo khí xẹt qua trên mặt, cay xè. Không biết đã xảy ra chuyện gì, theo bản năng hắn ôm đầu xoay người ngồi xổm trên mặt đất, cũng làm cho hắn thấy được một đường bóng đang hướng về cầu môn đội mình...

“Ồ...”

Tiếng kinh hô của năm vạn cổ động viên vang lên, sau đó toàn sân yên tĩnh không tiếng động, cú sút làm cho người ta không thể tưởng tượng được, thực tế đã xuất hiện ở trước mắt mọi người, trên màn hình lớn phát lại tình huống này, dường như không ai sẽ tin vào mắt mình là thật.

205. Chương 205: Quả Thật Là Nhiều Nhất .

Khi quả bóng còn chưa rơi xuống đất, tự nhiên đang từ vùng cấm địa bên này liền bay vút sang cầu môn bên kia, sức mạnh của đôi bàn chân thật đáng sợ. Cú vung chân khiến tất cả mọi người trên sân sợ đến ngất người, mọi ánh mắt cùng màn ảnh đều theo vẫn đang theo dõi ở trong cầu môn liền chuyển đến người vừa ghi bàn thắng. Đó chính là cầu thủ vừa mới vào sân - cầu thủ số 17, một thiếu niên đi dép lê, tên là Thạch Thiên.

Phát hiện này làm cho mọi người trợn tròn mắt, hiện tại mới biết rằng đội HongKong vừa thay vào cầu thủ số 17 không phải để đáp lễ khinh thường của đối phương, mà là hé lộ ra “quân át chủ bài”. Cầu thủ kia vẫn đang ngồi xổm trên mặt đất quay đầu nhìn phía sau Thạch Thiên, lại cúi đầu nhìn hắn đi dép lê, ánh mắt có vẻ mê man.

Hình ảnh Thạch Thiên xuất hiện trên màn hình lớn, mọi người kinh ngạc nhìn Thạch Thiên sút quả bóng với tốc độ kinh người, Thạch Thiên không giống các cầu thủ ghi bàn khác, sau khi ghi bàn có hàng loạt động tác ăn mừng, còn riêng hắn tỏ ra không chút hưng phấn.

Tương phản hoàn toàn với biểu hiện hưng phấn của Chu Quốc Hào ngoài vạch biên sân bóng, Chu Quốc Hào ôm mạnh người Lý Đức Vũ, không khỏi làm nhìn người ta sinh ra một tia mơ màng.

Lý Đức Vũ nhìn thấy trong ánh mắt Chu Quốc Hào tràn ngập cảm kích, nghĩ thầm ông đừng cao hứng sớm quá, hồi sau có thể phát sinh ngoài ý muốn. Hắn vừa rồi lao tới để đỡ Thạch Thiên kỳ thật là nhất thời xúc động, Thạch Thiên được hắn mời đến đá bóng, đồng thời hắn cũng không an tâm, hắn từng gặp qua Thạch Thiên ở sân bóng, biết tính tình Thạch Thiên không hiểu quy tắc bóng đá, có thể sẽ bị phạt nặng.

Lần đó, trận bóng trong trường học khi Thạch Thiên bắt mất trọng tài vì thổi còi hắn, Thạch Thiên đá quả bóng vào mặt trọng tài khiến trọng tài rớt xuống đất, té xỉu trên sân, ký ức đó Lý Đức Vũ vẫn còn nhớ y nguyên, theo bản năng trong lòng Lý Đức Vũ có điểm lo lắng...

Thật ra Lý Đức Vũ lo lắng là dư thừa, Thạch Thiên cũng không đến nổi ngu ngốc, vào sân trong hiệp 2, đối với bóng đá nhiều ít có chút hiểu biết hơn so với trận đấu lúc đó ở trường học. Hôm nay, hắn vì Hạng Hồng khẩn cầu mà vào đá bóng, sẽ không giống như lúc thi đấu trong trường học.

Diễn biến trận đấu hoàn toàn là do Thạch Thiên biểu diễn tài năng cá nhân, cầu thủ đội HongKong tuy rằng rất muốn nghe theo lời dẫn dắt của huấn luyện viên là đem bóng chuyền cho Thạch Thiên, nhưng căn bản không có cơ hội. Thạch Thiên mặc kệ bóng là ở chân cầu thủ đội Chelsea hay đội HongKong, hắn nhanh chóng cướp lấy bóng, sau đó mặc kệ ở vị trí gì, có hay không có người cản trở, trực tiếp sút mạnh về phía cầu môn đội Chelsea. Mỗi cú ra chân, không phát nào trượt khỏi khung thành, trong đó có hai bàn thắng là bóng cùng thủ môn cùng nhau bay vào lưới.

Sau khi Thạch Thiên ghi liền bốn bàn thắng, huấn luyện viên đội Chelsea liền vội đem vài tên chủ lực thay khỏi sân, người hâm mộ đều trừng mắt, chảy nước miếng xem Thạch Thiên biểu diễn những cú sút đẳng cấp, không nhìn thấy những siêu sao trên sân bóng đâu nữa, cho dù thấy cũng không để ý.

Một số siêu sao có vẻ ảm đạm nhìn Thạch Thiên biểu diễn trước mắt, Thạch Thiên vẫn liên tục sút bóng dường như không có hậu vệ nào có thể truy cản. Các cầu thủ đội Chelsea thấy uy lực cú sút giống như đạn pháo bắn về phía cầu môn của mình, đừng nói là đi ngăn trở, căn bản cũng không dám tới gần, bởi vì bọn họ tận mắt chứng kiến thủ môn cùng trái bóng bay vào lưới, thủ môn đội Chelsea bị thương nặng nhanh chóng được thay bằng một thủ môn mới.

Trong khi đó, các cầu thủ đội Chelsea chỉ cần thấy Thạch Thiên cướp được bóng, đầu tiên liền nhìn xem bản thân có che lấp đường bóng của Thạch Thiên hay không, nếu không sẽ bị hắn sút cả người bắn về phía cầu môn, quả đúng vậy, không cầu thủ nào dám tiếp cận, dù sao sự an toàn đối với bản thân là quan trọng nhất.

Nhất thời tình hình trên sân bóng tương tự với tình hình lần đó Thạch Thiên tham gia trận bóng tại trường học. Các cầu thủ đội HongKong trở nên thực sự an nhàn, dù sao cũng là tường thuật trực tiếp thi đấu giao hữu quốc tế, không thể dự tính số lượng người quan sát trận đấu là bao nhiêu, cho nên không giống với lần thi đấu tại trường học.

Các cầu thủ đội Chelsea trốn ra ngoài sân bóng lại không biết xấu hổ ở trước mắt bao nhiêu người, bắt quả cũng không phải hình ảnh trong một trận thi đấu bóng đá, bởi vì các cầu thủ không tài nào giữ được bóng, Thạch Thiên chỉ vài bước là có thể cướp được bóng, mặc kệ hướng chuyền bóng hướng nào, trái bóng ngay sau đó lại nằm trong chân Thạch Thiên, các cầu thủ đội Chelsea không có biện pháp nào ngăn cản, nhìn thấy bóng nhưng tốc độ cướp bóng lại chậm hơn rõ rệt, Thạch Thiên như một thân sĩ có phong độ phi thường, bọn họ chỉ có thể đem bóng dâng cho Thạch Thiên sút gọn...

Những cú sút thần kỳ không ngừng xuất hiện, người hâm mộ trên các khán đài đã quen dần, không còn ngăn người ra nữa, bắt đầu phát ra âm thanh rung trời ủng hộ đội HongKong, hưng phấn nhất đương nhiên là đám người Thạch Hiểu Mẫn và Kim Hình, bọn họ ở Quý Tân Tịch vừa hô vừa nhảy, trở thành hình ảnh rất đẹp, dẫn tới không ít người hâm mộ không hề xem bóng nữa mà ngoảnh mặt nhìn về phía các nàng. Xem ra các nàng quá phấn khích khi Thạch Thiên ghi bàn, ai cũng cảm thấy mệt mỏi nhưng rõ ràng khi thấy mỹ nữ thì lại chẳng thấy mệt mỏi đâu cả.

Tại sân bóng, bình luận viên cũng không biết phải giải thích như thế nào, nói năng có điểm lộn xộn: “Hôm nay, số 17 của đội HongKong phát huy... phát huy... có điểm khác thường... xem anh ta sút bóng ở ngoài

ba mươi mét... Ngoài ra anh ta đã ghi được mười sáu bàn... Tôi thực sự có điểm hoài nghi vào hai mắt của mình... Anh ta làm... Anh ta làm sao có thể nhanh đến vậy... đây có phải là một trận bóng đá không... ha ha... dường như bóng rổ cũng không nhanh như vậy... Thật sự là kinh khủng, thiếu niên này làm cách nào thể được như thế? Tối ngày hôm qua, tôi ngủ rất tốt, chỗ quan sát của tôi cũng không tệ lắm, hẳn là không phải trong mơ... trong mơ...” Lúc này Thạch Thiên lại ghi thêm một bàn nữa, bình luận viên chết lặng không nói được gì.

Tại đài truyền hình, bình luận viên Uông Kiếm Tường cuồng nhiệt hô không dứt: “Trời ạ, thật là ngoài ý muốn! Đội HongKong đã cất dấu thiên tài này! Vì lý do gì mà thời điểm thi đấu vòng sơ loại World Cup không cho anh ta vào sân, nếu không tiến vào trận chung kết mới là lạ... Cho dù lấy cái quán quân cũng không phải nói ngoa! Có lẽ do thời điểm thi đấu vòng loại World Cup anh ta còn chưa được phát hiện, như vậy World Cup bốn năm sau... chúng ta không phải nằm mơ? Ai có thể nói cho tôi biết?”

Tại Luân Đôn thủ đô nước Anh, bình luận viên đã không thể nói gì, nửa ngày mới cất lên được một tiếng: “Xem ra tôi không phán đoán sai, trận đấu hôm nay... Quả thật... quả thật là được ghi vào kỷ lục với trận đấu ghi nhiều bàn thắng nhất”.

206. Chương 206: Có Chút Khó Xử .

Tiếng còi mãn cuộc vang lên, trận đấu chấm dứt, đội HongKong chiến thắng với tỷ số 49 - 3, từ lúc Thạch Thiên vào sân cho đến khi chấm dứt, chia đều cũng chưa đến một phút đồng hồ Thạch Thiên ghi được một bàn, thật sự là có chút kinh hãi.

Nghe tiếng hoan hô rung trời trên sân, cầu thủ đội HongKong tuy rằng biết là ủng hộ số 17 Thạch Thiên, nhưng Thạch Thiên cùng bọn họ không có chút quan hệ, các cầu thủ đội Chelsea rời sân với khuôn mặt xám xịt. Bên này, đội trưởng Lý Hải Dương đi đầu hô to một tiếng, mọi người vây quanh Thạch Thiên, cùng nhau đem Thạch Thiên tung lên trên không trung, chúc mừng thắng lợi khó quên.

Dù sao Thạch Thiên vẫn còn trẻ con, thấy có nhiều người vây xung quanh mình hoan hô ủng hộ, ít nhiều cũng có chút hưng phấn, thấy cầu thủ đội HongKong biểu lộ chân tình, tùy ý để bọn họ tung mình lên, bị tung lên không trung một cái, cơ thể chưa hạ xuống đã nhảy ra ngoài, ha ha cười nói: “Các anh còn chưa để yên, thực tình coi lão tử như bao cát có thể ném sao?”

Các cầu thủ đội HongKong thấy Thạch Thiên từ không trung hạ xuống không hề mượn lực còn có thể nhảy ra ngoài vòng tròn, động tác cũng vô cùng nhanh nhẹn, như chim én tự do bay lượn, mọi người không khỏi tuân ra lời lẽ tán thưởng, lại một lần nữa vây chung quanh hắn, bắt quả lại nâng hắn lên.

Đội trưởng Lý Hải Dương tiến lên phía trước vài bước, hưng phấn lớn tiếng nói: “Chào mừng cậu, Thạch Thiên! Lời đầu tiên tôi tự giới thiệu, tôi họ Lý, tên Hải Dương, hiện tại là đội trưởng đội HongKong. Kỹ thuật chơi bóng của cậu thật sự là rất... rất tinh tế... Tôi cũng không biết nói gì hơn để diễn tả tài năng của cậu, cậu làm thế nào có thể rèn luyện thành thực như vậy? Đương nhiên, tôi tin nếu một người bình thường mà rèn luyện thì không thể đạt tới như trình độ như của cậu!”

Các cầu thủ khác cũng hết sức khâm phục Thạch Thiên. Mọi người liền xưng hô chúc tụng Thạch Thiên là “Siêu nhân bóng đá”, “thần đồng bóng đá”, “thần tiên bóng đá”, người hâm mộ chỉ cần xem qua trận thi đấu này, nghe xong hình dung đều không thể không thối phồng, ngược lại sẽ cảm nhận được đúng mức, sự chuẩn xác đến phi thường, mọi người rất khó tìm ra một từ ngữ để diễn tả hình tượng Thạch Thiên trên sân bóng.

Thạch Thiên xua tay nói: “Đừng xưng hô loạn lên như thế, tôi cũng chẳng phải là thần đồng gì đâu.”

Lý Hải Dương gật đầu cười nói: “Tôi cũng không tin trên thế giới có thần đồng gì cả, tuy nhiên tôi tin là có thiên phú tài năng bóng đá, nhưng quan trọng là bản thân phải cố gắng từng ngày.” Bọn họ nào biết rằng Thạch Thiên kỳ thật đúng là “Thần Đồng”, nếu xưng hô hắn như thế thật sự cũng không sao cả. Lý Hải Dương lại nói tiếp: “Vừa rồi nhìn cậu cướp bóng rồi sút bóng, động tác rất đơn giản, nhìn không thấy có kỹ xảo, nhưng thực chất lại rất chắc chắn, cú sút rất uy lực, ngay cả thủ thành cũng không thể cản nổi. Nếu chỉ dựa vào phương pháp rèn luyện bóng đá chính thống, khẳng định là không thể có thành tựu như

thể được. Cậu... cậu nhất định là đã luyện qua một chút công phu thần kỳ? Cảm giác giống như kinh công hay võ công hay... .v.v.v trong điện ảnh.”

Các cầu thủ khác về mặt tò mò nhìn Thạch Thiên, rõ ràng cảm nhận được thiếu niên này nhất định là người mang tuyệt học, có lẽ chính là võ hiệp trong tiểu thuyết miêu tả, loại này như kiểu cao thủ võ lâm vừa mới xuống núi.

Thạch Thiên đối với bọn họ như được ánh mặt trời khai sáng. Đặc biệt là Lý Hải Dương, vừa rồi nhìn hai cú sút sau cùng của Thạch Thiên. Thạch Thiên liền nhìn đến Lý Hải Dương ra lệnh các cầu thủ khác lui lại hai bên sân bóng, không quấy nhiễu Thạch Thiên. Thạch Thiên thầm nghĩ bọn họ muốn làm nhiều cũng không quấy nhiễu được, bất quá Thạch Thiên đối với thái độ tự giác lui lại không quấy nhiễu của bọn họ, làm cho hắn rất vừa lòng, lập tức cũng không giấu diếm, cười nói: “Không sai, có thể nói là võ công, bất quá điện ảnh lão tử cũng xem qua mấy bộ, đó là lừa người, nhưng công phu của họ không giống ta”.

Nhóm cầu thủ đều cười lên ha hả, gật đầu nói công phu trong điện ảnh đều là giả tạo, đương nhiên không thể cùng so sánh với công phu của Thạch Thiên.

Một cầu thủ có khuôn mặt hồng hào nói: “Không thể tưởng được võ thuật Trung Quốc còn có thể dùng để đá bóng, nếu ai cũng có sự lợi hại như vậy, cho dù đi lấy World Cup cũng không phải là việc khó, chẳng qua muốn đạt được công phu lợi hại như vậy, muốn rèn luyện đến trình độ giống như của cậu thì nhất định rất khó?”

Thạch Thiên cười nói: “Nói khó cũng không phải là khó, chỉ là cần nhiều thời gian, nghĩ muốn rèn luyện được giống như ta, các cậu chỉ sợ không có nhiều thời gian, lão tử chính là luyện không ít năm .”

Nhóm cầu thủ nhìn Thạch Thiên, trong lời nói của hắn có điểm không đúng, thầm nghĩ vừa rồi bình luận viên chẳng giới thiệu hắn năm nay mới mười bảy tuổi, cho dù người học công phu từ trong bụng mẹ, luyện đến hiện tại cũng chỉ có mười bảy, mười tám năm mà thôi.

Một cầu thủ nói: “Cậu có thể dạy nhóm chúng tôi không? Tôi không ngại mất nhiều thời gian, cũng không sợ chịu khổ cực, cho dù luyện vài chục năm, có thể luyện đến một nửa trình độ của cậu thực sự cũng cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.” Các cầu thủ khác cũng nhất thời ánh mắt tỏa ánh sáng, tràn ngập chờ mong Thạch Thiên đồng ý, tất cả đều tỏ vẻ không e ngại gian nan vất vả.

Trong lòng Thạch Thiên nghĩ mình tu luyện công phu một ngàn năm, tiểu quỷ này nghĩ vài chục năm đã muốn luyện thành trình độ như mình, thật sự là quá buồn cười. Bất quá hắn cũng không muốn giải thích, chỉ cười khổ, nói: “Các cậu tư chất thì có thể, chỉ là thân thể đã định hình, nếu bây giờ học qua võ thuật thì chỉ có thể lãng phí thời gian” Tuy rằng mấy năm nay thân thể của hắn nhẹ nhàng không ít, sử dụng không ít tinh lực giúp chị em Thạch Lệ đỡ thông kinh mạch.

Nhóm cầu thủ đối với tố chất thân thể của mình đều hết sức tự tin, nghĩ đến Thạch Thiên không muốn dạy nhóm bọn hắn, nhất thời về mặt thất vọng, Lý Hải Dương thở dài nói: “Loại tuyệt thế võ học này khẳng định không phải người bình thường có thể học được, chúng tôi cũng không phải nghĩ muốn luyện võ công để đi đánh nhau, mà muốn công phu giống như cậu đem dùng để đá bóng, làm về vang dội HongKong, làm về vang nước nhà . Ài... Thật sự là đáng tiếc, bất quá cũng may hiện tại có cậu gia nhập, tin rằng hiện tại không ai dám xem thường đội bóng đá HongKong chúng ta.”

Trong đầu Thạch Thiên nào có khái niệm vì đội HongKong mà làm về vang, vì nước nhà mà làm về vang, lắc đầu nói: “Lão tử cũng không gia nhập các đội bóng của các người, hôm nay là vừa lúc gặp phải, ta rất khó cự tuyệt khi các người nhờ ta, không có biện pháp mới xuống dưới đá bóng, muốn làm về vang vẫn là dựa vào bản thân các người, ta cũng không có nhiều thời gian rảnh, đá bóng chỉ để thưởng thức, vui đùa”.

Nhóm cầu thủ đều là chấn động, Lý Hải Dương vội hỏi: “Chỉ là đầu tháng này còn có một trận đấu, là cùng câu lạc bộ của nước Pháp, nếu không có cậu vào sân, chúng tôi sẽ thất bại thảm hại.”

Thạch Thiên trên khán đài cũng nghe Samantha nói lần này đội HongKong mời được vài câu lạc bộ bóng đá u Châu đến giao hữu, vạn nhất Hạng Hồng lại tìm mình, từ chối thật ngượng ngùng, Thạch Hiểu Mẫn cũng khẳng định sẽ không để yên, cần hắn đến sân bóng lại bị mấy vạn người nhìn chăm chăm đá bóng, thật sự là cảm thấy được không được tự nhiên, không khỏi cảm thấy có chút khó xử.

207. Chương 207: Không Ném Ra Biển .

Cầu thủ đội HongKong năn nỉ Thạch Thiên ở lại với đội bóng, đối bọn họ mà nói chỉ có Thạch Thiên mới có thể dẫn bọn họ, hẳn là niềm hy vọng của đội bóng giúp họ đứng ở vị trí cao nhất là giành được World Cup.

Thạch Thiên làm sao có thể đồng ý ở lại, hắn nhắm mắt lại nhìn bọn họ rồi lắc đầu tỏ ra dứt khoát không có thương lượng thêm nữa. Các cầu thủ của các câu lạc bộ bóng đá u Châu tuy rằng đại diện cho trình độ cao nhất của bóng đá thế giới, nhưng trong mắt hắn chỉ coi như là hạng trẻ con, không có năng lực chống cự. Cho dù đây là môn thể thao mà nhiều người hâm mộ điên cuồng vì nó, nhưng hắn luôn cảm thấy không có hứng thú đá bóng, huống chi bản thân hắn cảm thấy đá bóng thực nhàm chán, hôm nay xuống sân đá bóng hoàn toàn chỉ vì Hạng Hồng.

Bất quá nơi này lại làm cho Thạch Thiên phiền não, chỉ sợ Hạng Hồng và Thạch Hiểu Mẫn lại bắt hắn đá thêm mấy trận đấu nữa. Nghĩ tới các cầu thủ đội HongKong tổ chất thân thể kỳ thật cũng không kém so với cầu thủ câu lạc bộ Chelsea, những bàn thua chỉ là do kinh nghiệm thi đấu còn ít cùng với kỹ thuật xử lý bóng còn kém.

Thạch Thiên dù sao cũng là người Trung Quốc, hơn nữa tổ tiên của hắn cũng là người Trung Quốc, nhìn hậu thế ở trên sân bị thua thảm như vậy trong lòng cũng có chút áy náy, vì thế nói: “Các người đừng dài dòng nữa, lão tử khẳng định sẽ không đến giúp các người đá bóng, cùng lắm có thể chỉ bảo cho các người một chút công phu của chân, các người chỉ cần học trong vài ngày là có thể tự mình đá thắng trận đấu cũng không phải việc khó”.

Nhóm cầu thủ nghe Thạch Thiên nói với vẻ kiên quyết, ai nấy đều buồn bã nhưng sau khi nghe Thạch Thiên nói nguyện ý dạy cho bọn hắn công phu bàn chân, lại nói chỉ cần học vài ngày có thể đá thắng, ngược lại càng thêm vui sướng. Là cầu thủ bóng đá, ai lại không nghĩ mình là tâm điểm chú ý trên sân cỏ cơ chứ.

Lúc này, Chu Quốc Hào cùng Lý Đức Vũ tập trung các cầu thủ của đội HongKong tới bàn phỏng vấn, các nhiếp ảnh, phóng viên đều giơ microphone lao tới, vòng tròn càng ngày càng lớn.

Chu Quốc Hào cùng Lý Đức Vũ đều là huấn luyện viên bóng đá, phỏng chừng cũng mang tính chất dài dòng như nhau, cho nên các phóng viên lại càng không hỏi nhiều. Hắn cũng không nguyện ý cùng bọn họ tốn nhiều vô mồm, dưới chân hơi hơi đập nhẹ, hắn liền nhảy ra khỏi vòng tròn.

Hắn cảm thấy một bóng người nhoáng lên, tưởng mình bị hoa mắt, khi phát hiện ra thì đã không thấy Thạch Thiên đâu, tất cả đều cảm thấy kỳ quái. Chu Quốc Hào tự nhiên muốn cùng Thạch Thiên nói chuyện nhưng lại không thấy, Chu Quốc Hào vội vàng nhìn xung quanh, rốt cục đã phát hiện Thạch Thiên đang trở lại Quý Tân Tịch. Chu Quốc Hào chưa kịp đuổi theo Thạch Thiên, lại bị một vài phóng viên bao quanh không làm sao thoát thân nên cũng không thể tìm được Thạch Thiên.

Các câu hỏi của phóng viên đa số đều nhắm đến Thạch Thiên, ví dụ như đội HongKong thời điểm nào đã phát hiện ra thiên tài bóng đá Thạch Thiên. Vì sao thời điểm dự tuyển thi đấu vòng loại World Cup không đưa anh ta vào sân, có phải lúc ấy còn chưa phát hiện ra thiên tài bóng đá Thạch Thiên, hôm nay mới phát hiện ra thiên tài bóng đá này, mục tiêu trong tương lai của đội HongKong là gì?

Chu Quốc Hào đang đối mặt với các câu hỏi của phóng viên, hắn làm sao trả lời được các câu hỏi đó. Chu Quốc Hào nói: “Hôm nay chỉ là trận giao hữu của đội HongKong với đội Chelsea của Anh quốc, đây là trận đấu khởi động trước thêm Asiad” Chu Quốc Hào không muốn để lộ ra thân phận Thạch Thiên căn bản anh ta không phải là cầu thủ chính thức của đội HongKong, khi ấy khó tránh khỏi sẽ phải trả lời những câu hỏi về lai lịch Thạch Thiên, trong khi đó hắn lại chẳng biết tý gì về Thạch Thiên, điều này nhất định sẽ mang lại bất lợi rất lớn cho thanh danh của đội bóng.

Các phóng viên thấy Chu Quốc Hào áp ứng, trả lời không đúng trọng tâm các câu hỏi. Đều nghĩ rằng hắn làm ra vẻ bí mật. Hắn không chịu trả lời về kế hoạch của đội HongKong. Các phóng viên quá thất vọng liền không hỏi về các vấn đề của đội bóng nữa mà quay sang hỏi về vấn đề cá nhân Thạch Thiên, ví dụ như Thạch Thiên là người ở nơi nào? Anh ta bắt đầu chơi bóng từ năm nào? Chu Quốc Hào đâu biết được những việc đó, đành phải tiếp tục tỏ ra thần bí, nhất định không trả lời, hắn tìm cách lao ra khỏi vòng vây, nhìn trên Quý Tân Tịch, đám người Thạch Thiên đã không còn ở đó.

Khi Thạch Thiên trở lại Quý Tân Tịch, Samantha liền tháo mũ che cho hắn, cô đem mũ lưỡi trai chụp xuống cực thấp, che đi nửa khuôn mặt Thạch Thiên.

Trên mũ phát ra từng đợt hương thơm ngào ngạt còn sót lại của Samantha, trong lòng Thạch Thiên không khỏi rung động, nhưng hắn vẫn cầm mũ ném trở lại, nói: “Lão tử cũng không sợ phơi nắng, cô đội đi.”

Thạch Hiểu Mẫn đoạt lấy chiếc mũ trong tay Samantha, lao tới trước mặt Thạch Thiên, trách mắng: “Ai sợ cậu bị phơi nắng, chẳng lẽ cậu là cây cải củ hoa tâm cần tránh phơi nắng mới tốt sao, mau chụp mũ vào, đừng hại chúng ta không trở về nhà được” Nàng nhìn bộ dạng Thạch Thiên chụp chiếc mũ thật là buồn bực. Trước đây, hắn ở tạp chí xã sự tình cùng người mẫu đã sớm bắt mắt, hiện tại Thạch Thiên lại bị đem so sánh như hoa tâm cải củ, đã xem như quá khách khí, chỉ thấy Kim Hinh cùng Samantha không hề giữ khoảng cách với Thạch Thiên, hai người che chắn hai bên Thạch Thiên, có vẻ hoà thuận vui vẻ, tuy rằng không nghĩ ra, nhưng không thể nói. Nếu nàng biết hôm nay trong bốn cô đến xem bóng đá, ngoại trừ mình ra, còn lại ba cô đều cùng với Thạch Thiên có mối quan hệ không rõ ràng thì không biết sẽ nghĩ như thế nào.

Thạch Thiên cầm lấy mũ, tỏ ra khó hiểu nói: “Tại sao các cô lại không thể về nhà... Việc ta đội mũ hay không có quan hệ gì?”

Samantha cười giải thích nói: “Vừa rồi anh ở trên sân bóng thể hiện quá mức kinh người, đã trở thành thần tượng không thể thay thế được trong lòng tất cả người hâm mộ. Hiện tại, bên ngoài sân bóng nhất định có không ít người muốn vây quanh, nếu anh không đội mũ, cứ như vậy mà ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài, khẳng định sẽ bị người ta nhận ra, đối với anh thì có thể thoát thân, đối với chúng em thì làm sao bây giờ? Không thể thoát khỏi những người hâm mộ anh”.

Thạch Thiên nghe xong cảm thấy sững sốt, quả nhiên cảm giác được có vô số ánh mắt đang nhìn chăm chú vào mình, không ít người hâm mộ vọt tới Quý Tân Tịch vây tay la hét, bên ngoài Quý Tân Tịch không thiếu bảo vệ ngăn cản, nếu đúng như lời của Samantha, sẽ bị người hâm mộ điên cuồng bao vây quanh, Thạch Thiên không khỏi rùng mình, nén giận nói: “Đều là các cô nhiều chuyện, kêu lão tử đi đá bóng, bây giờ đưa ta đến đây, thật sự là quá phiền, đi mau đi mau...”

Từ bãi đỗ xe của Quý Tân Tịch có thông đạo chuyên dụng, nơi đây không có người hâm mộ vây đổ, một số người có địa vị từ Quý Tân Tịch đi ra, nhận ra đám người Samantha, Hạng Hồng, cho nên mọi người mỉm cười phát tay tỏ vẻ chúc mừng Thạch Thiên, hành vi không có gì quá khích.

Thạch Thiên vội vàng rời khỏi sân bóng, chưa kịp tìm Lý Đức Vũ để lấy lại quần áo của mình, trên người vẫn đang mặc bộ áo số 17 đội bóng, bộ dạng này so với lúc bình thường còn khiến người hâm mộ dễ dàng nhận ra hơn. Ở trong thông đạo, nhìn xung quanh không có ai, Thạch Thiên phủ thêm chiếc áo của Quách Gia Chí, mới đi tới bãi đỗ xe. Nhìn thấy Thạch Lệ đang đứng bên cạnh đứng một người, bản thân nhũn mày cười khổ nhìn bọn họ, vì bọn công tác mà Thạch Lệ không cùng đến xem bóng.

208. Chương 208: Sự Lo Lắng Của Thạch Lệ .

Thạch Hiểu Mẫn bước nhanh đến trước mặt Thạch Lệ, vui vẻ nói: “Chị, chị làm sao ở trong này, chờ bọn em à?”

Thạch Lệ gật gật đầu, chờ tất cả mọi người đi đến mới nói: “Tôi thấy các đồng sự trong sở triệu tập lực lượng cảnh sát đến bãi bóng HongKong để đảm bảo trật tự, tôi lo lắng các cậu xảy ra việc không hay cho nên tới xem thế nào”.

Thạch Thiên cười ha hả, nói: “Lão tử luôn ở cùng một chỗ với họ, cô còn lo lắng cái gì”.

Kim Hinh tiến lên kéo áo Thạch Lệ, nói: “Chị đến sớm một chút đến thì tốt, hôm nay Thạch Thiên chính là vì đội HongKong nên đã xuống sân, chị có biết hôm nay Thạch Thiên một mình ghi bao nhiêu bàn không?”

Thạch Lệ nhìn nhìn Thạch Thiên, trong mắt lộ vẻ sầu lo, thở dài gật đầu nói: “Tôi tới lúc trận đấu còn chưa kết thúc, tôi đã ở bên ngoài màn hình lớn nhìn đến thấy tất cả tình hình trên sân.”

Samantha nhìn ra Thạch Lệ thần sắc bất thường, dường như cậu còn lo lắng điều gì nữa, đi đến bên Thạch Lệ nhẹ giọng hỏi: “Nhìn chị hình như có tâm sự, có chỗ nào không đúng sao? Chẳng lẽ hiện tại bên ngoài có rất nhiều người hâm mộ sao, không ra ngoài được sao?”

Thạch Lệ lắc đầu nói: “Không có gì, trở về rồi nói sau...” Cô chỉ vào chiếc xe màu đen chỗ Samantha đang đứng, rồi nói tiếp: “Nào lên xe đi về thôi, Samantha ở HongKong là người có tiếng tăm, có thể sẽ có nhiều người hâm mộ nhận ra nàng trong chuyến xe đặc biệt này, Quách Gia Chí trở lại, tới nhà của tôi tiếp đón Samantha. Hạng tiểu thư, Mã tiên sinh...”

Mã Sĩ Kiệt nói: “Sĩ quan cảnh sát không cần lo cho chúng tôi, chúng tôi không phải minh tinh, không có ai nhận ra xe của tôi đâu”.

Kim Hinh cười lên ha hả: “Cậu mặc dù không phải minh tinh, nhưng danh tiếng mãnh hổ Mã Sĩ Kiệt hàng đầu ở HongKong có ai lại không biết, chỉ sợ mọi người nhận ra người của cậu so với nhận ra người của ta còn nhiều hơn”.

Mã Sĩ Kiệt cười nói: “Mặc dù có không ít người HongKong biết tên của tôi, có thể thanh danh rất xấu. Ở HongKong ngoại trừ cảnh sát, những người khác trốn tránh còn không kịp, không thể sánh với tiểu thư Kim Hinh, người mê điện ảnh trải rộng khắp đất nước”.

Kim Hinh đỏ mặt sảng giọng: “Thật tốt quá, như thế nào Mã Sĩ Kiệt đã trở thành tay cừ khôi trong giới giang hồ? Đến giờ cũng học cách ăn nói ngọt ngào như những tên tên côn đồ. Dám lấy lòng tôi sao?..”

Mã Sĩ Kiệt kinh hãi, như nhìn thấy trong mắt của Thạch Thiên có sự uy phong của một đại ca xã hội đen, Kim Hinh chính là bạn gái Thạch Thiên, nếu mình thuận lời mà làm cho Thạch Thiên hiểu lầm là lợi dụng tán tỉnh bạn gái của hắn, người này tính tình cổ quái, vạn nhất nếu Thạch Thiên khó chịu trong lòng thì trời biết sẽ phải “sửa chữa” như thế nào, hắn vội liên thanh nói “không dám”, rồi tạm biệt mọi người, cùng trên xe Hạng Hồng chạy về bãi đỗ xe.

Thạch Lệ phân phó Quách Gia Chí mở đường cho xe Samantha rời đi trước. Những người khác ngồi trên xe cảnh sát theo ở phía sau, vừa ra khỏi bãi đỗ xe đã thấy người hâm mộ trên quảng trường ngoài sân bóng đông nghìn nghịt, trong đó có không ít cổ động viên là từ trong sân bóng đi ra. Tất cả hô lớn “số 17 vạn tuế” “Thạch Thiên vạn tuế” không ai muốn rời đi.

Thạch Thiên bọn họ rời khỏi Quý Tân Tịch, trên màn hình lớn đang phát tin hắn cùng Samantha, Kim Hinh đang tiến ra ngoài, quả nhiên có người hâm mộ nhận ra xe của Samantha, đoán rằng Thạch Thiên đã ở trên xe này, lập tức vây quanh lại. Ai cũng muốn tiếp xúc với vị thiếu niên thần kỳ này. Tin tức truyền ra, người hâm mộ vây quanh càng ngày càng nhiều. Quách Gia Chí không thể lái xe, lại không dám mở cửa ô tô sợ làm cho người hâm mộ thấy rõ Thạch Thiên bên trong, đành phải dừng lại xe hướng về bên ngoài phía xe cười khổ, chờ nhân viên an ninh tới hiện trường giải vây. Cũng may người hâm mộ chỉ muốn trông thấy Thạch Thiên, không ai có ác ý, không ai tác động xấu đến chiếc xe.

Đám người Samantha thăm hồ nguy hiểm thật, nếu Thạch Lệ không tìm xe cảnh sát tới đón các cô đi ra, nghĩ muốn về nhà cũng không phải chuyện dễ dàng. Xe cảnh sát theo phương hướng rời khỏi bãi bóng HongKong, đưa Thạch Thiên cùng chị em Thạch Lệ trở lại khu nhà Cửu Long, Samantha bởi vì phải đợi Quách Gia Chí đưa xe trở vào vị trí cho nên đi lên sau cùng Kim Hinh, Thạch Hiểu Mẫn hưng phấn nói về kỹ thuật ghi bàn thần kỳ của Thạch Thiên, Thạch Lệ đứng ở một bên đôi lông mày nhíu lại.

Samantha đã sớm thấy ở trong mắt, liền hỏi: “Có phải bạn cảm thấy không nên cho Thạch Thiên đi đá bóng?”

Thạch Lệ thở dài, gật đầu nói: “Thạch Thiên hôm nay biểu hiện ra năng lực thật sự quá mạnh mẽ, so với người thường khác nhau rất lớn, sau này rất khó có cuộc sống bình yên”.

Kim Hinh hiểu được những điều đó, nói thêm vào: “Đúng thế, hiện tại Thạch Thiên đã trở thành thần tượng trong lòng người hâm mộ. Mà Thạch Thiên trở thành nhân vật tiếng tăm cũng không phải chuyện tốt, sau này đến một chút tự do cũng không có”.

Thạch Thiên nghe được không khỏi có chút lo lắng, buồn bực nói: “Cái này, chẳng phải lúc đầu các cô muốn lão tử xuống sân sao?”

Thạch Hiểu Mẫn lúng túng nói: “Đều là tôi không tốt, là tôi đã đề nghị cậu ấy đi đá bóng, bắt quá... bắt quá ai bảo cậu đá hay quá, bản thân cũng không thêm khổng chế một chút, ghi liền một lúc 49 bàn thắng, cũng không thể đổ toàn bộ lỗi lầm cho chúng tôi... Với lại sau này, Thạch Thiên nếu làm siêu sao bóng đá cũng tốt thôi, chẳng những làm vẻ vang đất nước, cũng coi như vì làm rạng rỡ tổ tông Thạch gia”.

Thạch Thiên trừng mắt nhìn nàng, thầm nghĩ cái gì gọi là làm rạng rỡ tổ tông, lão tử chính là người của Thạch gia sao.

Thạch Lệ thở dài: “Tôi cũng không trách các người, các người cũng không làm sai điều gì, hôm nay nếu Thạch Thiên không đem về chiến thắng lớn, thì có thể sẽ không phát sinh sự kiện người hâm mộ náo loạn. Thôi bỏ đi, đã như vậy chúng ta cũng không nói thêm nữa”.

Thạch Hiểu Mẫn không biết rằng vô tình làm cho Thạch Lệ rất lo lắng, kỳ thật cũng không phải vì Thạch Thiên trở thành ngôi sao bóng đá, mà lo lắng cho Thạch Thiên sẽ khiến cho một số tổ chức của thế giới chú ý đến năng lực bí ẩn của hắn. Những tổ chức bí ẩn này thuộc các cường quốc chính phủ có thể lực, một số tổ chức mưu lợi vì quốc gia của mình hoặc vì chính lợi ích của tổ chức. Thạch Lệ đối với một số tổ chức cũng mơ hồ biết một chút, nhưng nàng chắc chắn một điều là Thạch Thiên hôm nay trên sân bóng biểu hiện ra năng lực siêu cường, nhất định sẽ khiến một số tổ chức đã để ý. Thậm chí cô cảm thấy sợ hãi bởi có không ít tổ chức sẽ không từ thủ đoạn để khổng chế được Thạch Thiên, nghiên cứu để có được năng lực siêu cường của hắn, hơn nữa mặc kệ bọn họ có thể hay không muốn tìm được đáp án ở trên người Thạch Thiên nếu không sẽ hủy diệt hắn, trừ khi Thạch Thiên có thể hoàn toàn phục vụ bọn họ.

Quả thực trước đây Thạch Lệ đã giấu diếm cảnh sát HongKong vài vụ án có liên quan đến Thạch Thiên, có thể cô cũng hiểu với tính cách của Thạch Thiên sớm hay muộn sẽ bị người khác phát hiện năng lực siêu cường, vẫn biết là như thế nhưng cô mong rằng sự lo lắng này là dư thừa.

Mọi người hiện tại không dám đi ra ngoài ăn cơm, đành lấy ra vài món thức ăn trong tủ lạnh chuẩn bị cho lễ mừng năm mới, tự mình chuẩn bị một bữa tối đầy đủ. Lúc này, vừa đúng lúc Quách Gia Chí trở về, mọi người mở ra TV vừa ăn vừa xem, không ngờ lại thấy trong TV đang đưa tin về trận đấu bóng đá hôm nay...

209. Chương 209: Người Hâm Mộ Cuồng Nhiệt .

Vài ngày sau khi diễn ra trận thi đấu giữa đội HongKong và đội Chelsea, không thể ngờ rằng người hâm mộ tại HongKong lại tổ chức buổi lễ ăn mừng rầm rộ. Đường như tất cả các quán bar đều phát lại hiệp 2 của trận đấu này. Tín hiệu phát hình cũng tốt gấp đôi so với bình thường, ai ai cũng bàn luận về cầu thủ số 17 thần bí, ngay cả những người không hứng thú với bóng đá cũng cảm thấy bất ngờ về tỷ số trận đại thắng của đội HongKong, ai cũng rất hưng phấn phải tham dự bằng được đề tài bàn luận này, trên mặt mỗi người đều tràn ngập niềm tự hào, ở trong lòng bọn họ tôn vinh đội HongKong như sắp bước lên vũ đài đỉnh cao của bóng đá thế giới, cùng đội người hâm mộ các quốc gia tiến đến bãi phục.

Các doanh nghiệp vui nhất với vụ kinh doanh áo cầu thủ và dép lê, bởi vì hai loại mặt hàng này đột nhiên trở nên thịnh hành nhất HongKong, mỗi đôi dép lê tăng giá gấp đôi mà vẫn bán hết sạch. Với sự thay đổi lớn này các doanh nghiệp không kịp dự phòng lượng bán ra, bình thường lượng hàng tiêu thụ không lớn, quần áo dự trữ của đội HongKong tổng cộng chỉ khoảng mấy trăm chiếc, hơn nữa căn bản không có chiếc áo số 17, chỉ có thể lên tiếng đáng tiếc. Đối với các doanh nghiệp sản xuất đây là đơn đặt hàng lớn nhất từ trước tới nay, yêu cầu các doanh nghiệp ngày đêm chế tạo gấp gấp áo cầu thủ đội HongKong, trong đó đương nhiên chiếc áo số 17 chiếm 90% lượng hàng.

Dù vậy, người dân HongKong cũng có thói quen yêu cây yêu cỏ cảnh, tất cả những chiếc áo khác của đội tuyển HongKong cũng bị tranh mua không còn một chiếc. Các thương gia thật khôn khéo vì không muốn để cho cơ hội ngàn năm có một này trôi qua, liền để khách hàng đến đăng ký mua được hàng chất lượng cao, hứa rằng khi hàng vừa mới về sẽ lập tức thông báo, hoặc trực tiếp gửi tới tận tay khách hàng, giá cả đương nhiên sẽ cao hơn rất nhiều.

Ở HongKong, một nơi chật hẹp nhỏ bé, bất luận người nào có tiếng tăm, đặc biệt là minh tinh trong giới giải trí hay giới thể thao, sẽ có rất nhiều bí ẩn đáng nói. Dựa vào việc đào móc những chuyện riêng tư của các minh tinh để kiếm sống, người HongKong xưng tục gọi bọn chúng là “bọn chó chết”, vô số các phóng

viên trong ngành giải trí truyền thông cứ bối mớ thông tin riêng tư khiến các minh tinh không còn chỗ trốn.

Trong những lúc như thế, phóng viên đều giám sát chặt chẽ tất cả hành tung của các minh tinh. Cho dù là thiên hoàng siêu sao cũng gác lại ở một bên, đem mục tiêu giáng xuống Thạch Thiên. Bọn họ biết quá ít về con người Thạch Thiên, đành sử dụng các mối quan hệ thân cận với các cầu thủ của đội bóng, hy vọng có thể từ bọn họ mà khai thác một chút thông tin về Thạch Thiên.

Chính Chu Quốc Hào là huấn luyện viên của đội HongKong còn không biết lai lịch Thạch Thiên, bởi vậy bọn họ muốn nói cũng không biết nói cái gì. Chu Quốc Hào nghĩ cho danh dự đội HongKong nên rất lo lắng, phân phó các cầu thủ không để lộ ra thông tin Thạch Thiên không phải là cầu thủ chính thức của đội.

Điều này làm cho các phóng viên cảm thấy Chu Quốc Hào đang che dấu mục đích khác, bọn họ không khỏi liên tưởng đến giai đoạn trước đây của hiệp hội bóng đá HongKong, thành tích đội tuyển bóng đá HongKong không được mỹ mãn, nghe đồn muốn thuê một huấn luyện viên ngoại quốc thay thế huấn luyện viên Chu Quốc Hào. Nếu cầu thủ số 17 - Thạch Thiên là do Chu Quốc Hào đào tạo nên thì không thể nghi ngờ Chu Quốc Hào sẽ tiếp tục dẫn dắt đội HongKong. Đương nhiên đây là một lợi thế cực kỳ quan trọng, không thể tiết lộ bởi hấn sợ bị cướp mất.

Hiện tại, một phóng viên có thể tìm ra chân tướng sự thật hay không cũng không quan trọng, mà quan trọng là ... có sức tưởng tượng phong phú, có phóng viên dựa vào vô đoán cho ra kết luận, thậm chí có phóng viên nói thẳng vào mặt Chu Quốc Hào vì muốn chiếm lấy lợi ích, địa vị, muốn lợi dụng Thạch Thiên để khống chế hiệp hội bóng đá HongKong. Cho nên Chu Quốc Hào mới đem Thạch Thiên che dấu tới bây giờ, hơn nữa đến nay vẫn không muốn công khai tin tức về Thạch Thiên, Chu Quốc Hào trả thù lại hiệp hội bằng cách không chịu phối hợp phỏng vấn.

Thực chất Chu Quốc Hào có nỗi khổ nói không nên lời, hấn thật không thể nào để ý các phóng viên mắng hấn, trước kia mỗi lần thua bóng luôn bị các phóng viên nói móc chỉ trích, hấn đã sớm không thêm quan tâm lời lẽ của phóng viên. Vấn đề là tổng hội bóng đá HongKong đã quan sát toàn bộ trận đấu, các quan chức đều gọi điện thoại hoặc tự mình tìm đến hấn, đồng thời chúc mừng hấn đạt được trận đấu thắng lợi, rõ ràng có chút bất mãn, chỉ trích Chu Quốc Hào vì sao lại có thể giữ bí mật một chuyện lớn như vậy đối hiệp hội bóng đá.

Hiện tại còn có hai trận đấu cùng các câu lạc bộ Châu u trước thềm Á Vận Hội, điều quan trọng nhất đối với Chu Quốc Hào chính là tìm được Thạch Thiên, mặc kệ trả giá nào đều phải làm cho Thạch Thiên trở thành cầu thủ chính thức của đội HongKong, nếu không người hâm mộ vừa mới được vui mừng sẽ không bỏ qua cho hấn, thật đáng giận tên Lý Đức Vũ bởi chính hấn đã đề cử Thạch Thiên, nài nỉ thế nào hấn cũng không chịu đi tìm Thạch Thiên, mà hấn cũng không biết đi đâu để tìm Thạch Thiên. Mỗi khi nhớ lại bản thân dẫn dắt đội bóng có thành tích chiến thắng 49 - 3 có thể đại diện cho trình độ bóng đá cao nhất của thế giới, trong lòng nhất thời ngọt kết kết, mọi thứ phiền não đều không còn quan trọng.

Các phóng viên theo Chu Quốc Hào không thu được kết quả gì, nhưng không gì làm khó được bọn họ, sau khi bắt được hình ảnh Thạch Thiên rời đi sân bóng, thấy Samantha bên cạnh Thạch Thiên cùng đám người Kim Hinh, hơn nữa nhìn ra Thạch Thiên cùng Samantha, Kim Hinh quan hệ không bình thường, đó chính là đề tài đủ lớn mang lại tính giải trí cao, phóng viên làm sao có thể bỏ qua.

Ngày hôm sau, khi Thạch Thiên cùng Thạch Hiểu Mẫn đi làm, vừa đến gần toà nhà Cảng Tinh building, liền nhìn thấy bên ngoài đại sảnh Cảng Tinh bị mấy trăm phóng viên bao vây, đội ngũ bảo vệ Cảng Tinh building tạo thành bức tường chắn không cho bọn họ vào trong.

Thạch Thiên ban đầu còn không biết xảy ra chuyện gì, nhưng tai hấn cực tinh nhạy, từ các phóng viên cùng nhóm bảo vệ tranh luận có thể nghe ra bọn họ tới tìm Samantha, không khỏi ngần ra, ngày hôm qua Samantha ở nhà bọn họ cơm nước xong ngưỡng ngưỡng lưu lại, rồi được Quách Gia Chí đưa nàng trở về, nghĩ thầm chẳng lẽ ra đã có chuyện xảy ra ngoài ý muốn? Vừa định đi lại để hỏi, đột nhiên nghe được hai phóng viên nói chuyện động đến tên hấn, nhất thời chần động, mới hiểu được các phóng viên này tìm Samantha mục đích thực sự là tìm mình.

Thạch Thiên vừa tức vừa giận, thiếu chút nữa nghĩ muốn xông lên phía trước dùng đại uy quyền cước cho bọn phóng viên này một trận, cường chế bắt bọn họ di dời, bất quá hấn từng nghe Kim Hinh nói qua về

bọn phóng viên HongKong mặt dày như thót, không biết sợ chết, nghĩ thầm tốt hơn nhất là nên tránh đi, vì thế Thạch Hiểu Mẫn nói: “Cậu còn không đi vào sao?” “Lão tử đi bằng đường khác vào” Nói xong, bóng người chợt lóe nhảy lên nóc nhà tòa building bên cạnh, tiếp theo nhảy lên nóc của Cảng Tinh building.

Thạch Thiên ở trong mắt Thạch Hiểu Mẫn quá dị không ai có thể so sánh nổi, thậm chí một tiếng “chết tiệt”. Đi đến đại sảnh, nàng tò mò sao lại có nhiều phóng viên vây quanh như vậy, nhìn không được liền hỏi một tên bảo vệ, nói: “Xảy ra chuyện gì thế, sao lại có nhiều phóng viên tới đây?”

210. Chương 210: Nữ Thần Bóng Đá .

Tên bảo vệ nhận ra Thạch Hiểu Mẫn là trợ lý của Samantha, lại mỗi ngày đều nhìn thấy cậu chủ Quách Gia Chí cùng cô ra vào, đương nhiên không dám chậm trễ, vội hỏi: “Cô tới đúng lúc quá, bọn họ muốn tìm cô Samantha, làm phiền cô khi đi lên nói cho cô Samantha một tiếng là lúc ra vào ngàn vạn lần không nên đi bằng cửa chính!”

Thạch Hiểu Mẫn kinh ngạc nói: “Nhiều người như vậy đều là tìm đến Samantha sao?”

Tên bảo vệ nói: “Đúng vậy, đúng vậy, may mắn hôm nay cô Samantha tới sớm, nếu không có thể đã bị bọn họ vây quanh làm phiền rồi, tôi đã làm bảo vệ ở Building này hơn ba năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều phóng viên như thế cùng nhau vọt tới, vô số người ngưỡng mộ cô Samantha, vạn nhất có ai đó đi lên quấy rầy cô Samantha, thì nhất định tôi sẽ bị quở trách, sự việc hỗn loạn chúng tôi không thể gánh nổi trách nhiệm.”

Thạch Hiểu Mẫn nghe bảo vệ nói nghiêm trọng, giật mình, vội hỏi: “Chắc... là Samantha xảy ra chuyện gì?”

Bảo vệ ghé sát vào bên tai Thạch Hiểu Mẫn, hạ giọng nói: “Các phóng viên kỳ thật là tìm tới Thạch Thiên, vì bọn họ còn chưa biết Thạch Thiên làm ở đây, bằng không số lượng phóng viên khẳng định càng nhiều hơn nữa” Thạch Thiên trong Building coi như là người có tiếng, ngay cả vị công tử Quách gia cũng bị hấn giáo huấn qua, bảo vệ đương nhiên hiểu được.

Thạch Hiểu Mẫn nghĩ đến nhất định là do trận bóng ngày hôm qua, khó trách Thạch Thiên không cùng mình tiến vào cửa chính, hẳn nhất định là biết các phóng viên tới tìm hắn, thật sự là rất thông minh.

Tên bảo vệ hưng phấn nói tiếp: “Ngày hôm qua Thạch Thiên ở trên sân bóng biểu hiện thật sự là rất thần kỳ, quả thực đã làm vang bóng đá HongKong. Hôm nay, anh ta như thế nào lại không tới làm? Có phải đã muốn gia nhập đội bóng đá HongKong hay không, sau này chắc không trở lại đây làm?” Trong giọng nói của hắn hiển lộ sự thất vọng. Kỳ thật, Thạch Thiên ở Building rất có ác danh, ai cũng không dám trên chộc hắn, ngày thường các bảo vệ thấy hắn cũng đều là né tránh, bây giờ lại rất muốn nhìn thấy hắn.

Thạch Hiểu Mẫn biết Thạch Thiên sợ nhất có người tìm hắn. Cô lại càng hối hận tự trách mình hôm qua bảo hắn xuống sân, xem ra các chị lo lắng là rất đúng, về sau rất khó có những ngày thanh tĩnh, nàng thuận miệng hỏi: “Ngày hôm qua, anh cũng đi xem bóng đá sao?”

Tên bảo vệ cười nói: “Tôi tuy rằng không đi xem trực tiếp, hiện tại chỉ cần mở ra TV, dường như các kênh đều ở truyền phát tin Thạch Thiên đá bóng, từng góc quay đều đang nói bàn luận việc này, nghĩ muốn không biết cũng không được.”

Thạch Hiểu Mẫn trong lòng kêu khổ, vội hỏi: “Các anh cũng đừng nói cho phóng viên là Thạch Thiên làm ở trong này.”

Tên bảo vệ gật gật đầu nói: “Cô yên tâm, bộ phận bảo vệ chúng tôi có quy định không để tin tức lọt ra ngoài. Sự tình gì xảy ra trong Building cũng không có thể nói lung tung, chỉ sợ mọi người trong Building cơ bản đều biết Thạch Thiên, phỏng chừng đội ngũ bảo vệ không nói thì người khác tại Building cũng sẽ nói, các phóng viên sớm hay muộn cũng sẽ biết thôi.” Hắn lại hỏi tiếp: “Sau này Thạch Thiên còn quay về tập chí làm không?”

Thạch Hiểu Mẫn cười khổ nói: “Có thể...” nghĩ thầm dù sao Thạch Thiên sẽ không đi đá bóng.

Tên bảo vệ lúc đầu hưng phấn, sau đó cũng cười khỏ nói: “Xem ra phải tìm anh Quách xin thêm một ít bảo vệ đến Building mới được. Cô Thạch thường xuyên cùng Thiên đi làm, lại đều là họ Thạch, chắc hẳn là em trai cô rồi?”

Thạch Hiểu Mẫn gật đầu trả lời. Gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Tên bảo vệ bỗng nhiên trở nên có chút khấn trương, đỏ mặt nói: “Cô Thạch, tôi nghĩ làm phiền cô một chuyện...”

Thạch Hiểu Mẫn đáp: “Được, là chuyện gì vậy?”

Tên bảo vệ từ túi quần lấy ra một quyển vở rất đẹp, đưa tới trước mặt Thạch Hiểu Mẫn nói: “Cũng không phải chuyện gì to tát... nhưng với tôi thì lại là rất việc rất lớn, chỉ là muốn xin Thạch Thiên một chữ ký. Đáng lẽ là tôi tự tìm đến Thạch Thiên, mới có vẻ thành ý, nhưng Thạch Thiên... cậu ấy rất có cá tính...”

Thạch Hiểu Mẫn cầm quyển vở ha hả cười: “Cá tính cái gì cơ chứ. Phải gọi là thói tính.”

Tên bảo vệ lúng túng nói: “Đúng vậy, Thạch Thiên tính tình có điểm quái dị, mọi người trong Building không dám tới gần cậu ta, cho nên tôi mới nhờ cô giúp.”

Thạch Hiểu Mẫn đem vở bỏ vào trong túi, nói: “Tôi có thể giúp anh đi tìm hắn, bất quá anh cũng biết tính tình quái gở của nó rồi đấy, có chịu kí tên hay không tôi cũng không chắc, nếu hắn không chịu ký anh cũng đừng trách tôi nhé.”

Tên bảo vệ mừng rỡ nói: “Không sao đâu, cô nhất định giúp tôi nhé.”

Thạch Hiểu Mẫn chỉ nghĩ cũng biết Thạch Thiên tám phần là không chịu kí tên, nói không chừng còn có thể bị hắn mắng cho vài câu, bất quá nhìn đến thái độ tên bảo vệ lại lễ phép lại ân cần, nàng cũng ngại cự tuyệt. Thạch Hiểu Mẫn quay đầu lại nhìn nhìn phóng viên, bọn họ vẫn đang giằng co cùng các nhân viên an ninh, có đau khổ cầu xin, có cưỡng bức, các loại biện pháp đều đã dùng, bất quá các bảo vệ Cảng Tỉnh Building đều đã được trải qua huấn luyện chuyên nghiệp nên các biện pháp đều không hữu dụng.

Lúc này, có một phóng viên nhìn thấy Thạch Hiểu Mẫn đi ra, ban đầu sửng sốt, bỗng nhiên chỉ vào Thạch Hiểu Mẫn la lớn “Cô... các cô mau nhìn, cô này không phải ngày hôm qua cũng đi cùng Thạch Thiên... là vị nữ thần bóng đá kia sao?”

Theo hướng tay tên phóng viên chỉ vào Thạch Hiểu Mẫn, đột nhiên cả nhóm người đều hưng phấn lên, lập tức mở một lối đi, mấy trăm phóng viên giống như thủy triều dâng lên bao vây Thạch Hiểu Mẫn, đều đồng loạt giơ microphone lên.

“Nữ thần bóng đá, tôi là phóng viên đài truyền hình Hoả Diệu của HongKong, có thể hỏi cô chút vấn đề không?”

“Tôi là phóng viên báo Thể Thao, cô cũng đi làm ở trong này phải không?”

“Nữ thần bóng đá, tôi là phóng viên tuần san giải trí, xin hỏi cô là bạn gái của Thạch Thiên phải không?”

“Nữ thần bóng đá, tôi là...”

May mắn cho Thạch Hiểu Mẫn bên người còn có một tên bảo vệ, ra sức ngăn cản phía trước cô, bất quá hai người vẫn bị vài trăm phóng viên đang hưng phấn bức tới góc tường, Thạch Hiểu Mẫn không thể nghĩ được là xảy ra chuyện này, không nhịn được liền hô: “Các người nhận lầm người rồi? Tôi không phải là nữ thần bóng đá gì cả...”

Một phóng viên đứng ở phía trước lớn tiếng giải thích: “Chào cô, chúng tôi không nhận lầm người đâu, bởi vì ngày hôm qua lúc đội HongKong xuống phong độ, cô là người đầu tiên trên sân bóng đứng ra hô “đội HongKong cố lên” Hơn nữa cô còn lên án mạnh mẽ đội Chelsea là rác rưởi, sau đó đã xảy ra chuyện biến long trời lở đất, xuất hiện thần kỳ số 17 Thạch Thiên...”

Một phóng viên khác cướp lời: “Câu lạc bộ Chelsea quả thật rất nhiều ngôi sao nhưng khi chúng ta mời bọn họ đến, bọn họ lại tung ra cầu thủ dự bị để thi đấu với đội bóng của chúng ta, cô lên tiếng “đánh bại đội Chelsea rác rưởi” hô lên tất cả tiếng lòng của người hâm mộ HongKong, hơn nữa đội bóng HongKong chúng ta quả nhiên có phương pháp dùng người, chúng ta không thể tưởng được là bọn họ đại bại với tỷ số 3:49,

cho nên người hâm mộ HongKong đều xưng cô là “nữ thần bóng đá HongKong.” Hơn nữa đã được hiệp hội bóng đá HongKong tán thành, không tin cô có thể xem trên trang web người hâm mộ của hiệp hội bóng đá, hình ảnh cô đứng trên khán đài hô to “đội HongKong cổ lên” đã trở thành hình ảnh chính của trang chủ.”

Thạch Hiểu Mẫn giật mình nói: “Ồi... Điều này sao có thể, tôi chỉ là người một người bình thường đi xem bóng đá, làm sao gọi là nữ thần bóng đá.”

Lại thêm một gã phóng viên ra sức lao đến phía trước, hô: “Xin chào nữ thần bóng đá, ngày hôm qua tôi trực tiếp tại sân bóng, đối với ký ức hãy còn mới mẻ, nhớ rõ thời điểm đội HongKong thua 0 – 3, trên khán đài mấy vạn người xem oán than dậy đất, ngay cả tiếng bình luận viên trên sân cũng không nghe được rõ ràng, vậy mà tiếng cô hô lớn “đội HongKong cổ lên” một câu lại rành mạch truyền vào tai mỗi người, cái cảm giác này không cách nào hình dung, giống như một vị nữ thần, đem tôn thờ thành “nữ thần bóng đá” tôi thấy rất thỏa đáng.” Mặt khác, ngày hôm qua đã ở trận đấu các phóng viên đều phụ họa, mãnh liệt yêu cầu Thạch Hiểu Mẫn không cần khiêm tốn, để tránh làm tổn thương lòng người hâm mộ HongKong.

Thạch Hiểu Mẫn không khỏi trợn mắt há hốc mồm, lúc ấy cô nhất thời tức nóng giận mới đứng lên hô đội HongKong cổ lên, cũng là bởi vì trên sân thanh âm rất loạn, cô muốn làm cho các cầu thủ trên sân đội HongKong nghe được tiếng của mình, cho nên phát ra tiếng hô, trong tiếng hô ấy có vận dụng tâm pháp mà Thạch Thiên truyền thụ, không thể tưởng được nó lại có hiệu quả đến như thế. Nghe nói qua “Bảo bối bóng đá”, “Lưu manh bóng đá”, vẫn là lần đầu tiên nghe thấy danh hiệu “nữ thần bóng đá”, danh hiệu dĩ nhiên thuộc về mình, nhất thời cảm thấy một trận hôn mê, trong lòng lớn tiếng kêu khổ. Cô không thể tưởng được từ nay về sau mình cũng không được yên thân, nguyên do chính mình cũng có phần, nhịn không được ở trong lòng mắng to Thạch Thiên, biết rõ phóng viên tìm tới hấn, lại một mình chạy trốn, đem phiền toái để lại cho cô.

Các nhân viên an ninh thấy Thạch Hiểu Mẫn bị vây, tự nhiên thấy lo lắng khác thường, bọn họ đã sớm nhìn ra Quách Gia Chí theo đuổi Thạch Hiểu Mẫn, hơn nữa không ngại ngần lái xe đến tạp chí xã đón Thạch Hiểu Mẫn, có thể thấy được cậu chủ Quách gia rất si mê nàng, tương lai hơn phân nửa sẽ trở thành cô chủ của mình, nào dám bỏ mặc, các bảo vệ dùng toàn lực mạnh mẽ lao vào ngăn cản phóng viên.

Thế nhưng số lượng bảo vệ quá ít, nhất thời cũng không thể đuổi được hết số phóng viên vây quanh, Thạch Hiểu Mẫn bị vây ở góc tường, nửa bước cũng khó thoát, nghe hơn trăm người không ngừng kêu mình là “Nữ thần”, “Nữ thần”, cảm thấy toàn thân dựng tóc gáy, không khỏi kêu lên thống khổ. Bỗng nhiên cô nhìn thấy một chiếc đèn cao áp hình khung xương cách hai mét trên đỉnh đầu, cô nhìn các phóng viên nói: “Mong các phóng viên nói với người hâm mộ một tiếng, tôi chỉ là những người xem bóng bình thường, không phải cái gì gọi là “nữ thần bóng đá”, về sau ngàn vạn lần không cần các vị dùng xưng hô tôi như thế, tôi hiện tại phải đi làm, xin lỗi không tiếp các vị được!” Nói xong, nàng vận khởi tâm pháp nhảy vọt lên không trung, thân thủ tóm lấy chiếc đèn cao áp, bình tĩnh mượn lực nhảy ra ngoài bốn năm mét đến một chiếc đèn cao áp khác, động tác nhanh thoăn thoắt, dáng người tuyệt đẹp, cô nhảy xuống khi đã ở bên ngoài vòng vây của các phóng viên.

Phóng viên cùng bảo vệ nhìn thấy đều trợn mắt há hốc mồm, không nhịn được “Ồ...” lên một tiếng kinh hãi, Thạch Hiểu Mẫn quay đầu lại thề lời, khuôn mặt đáng yêu vô cùng, sau đó quay đầu bỏ chạy, chờ phóng viên cùng bảo vệ tỉnh lại thì sớm đã không thấy cô đâu.

211. Chương 211: Lão Tử Chỉ Đi Ngang Qua .

Thạch Thiên đặt chân ở một góc trên nóc Cảng Tinh Building, có một cái hoa viên chiếm nửa diện tích mái nhà, kiến trúc thiết kế giống như kiểu lâm viên Trung Quốc, ở giữa là một lầu bát giác, mái lầu cong vút, hành lang bên ngoài kiểu dáng gấp khúc, có vẻ trang trọng nhưng cũng mộc mạc chất phác, bên trong vừa có thể ngồi nói chuyện thư giãn, vừa có thể ngắm cảnh, hóng mát, bốn phía có hoa cỏ vờn quanh, ngoài ra còn có một cái ao nhỏ, nước ao trong xanh có thể nhìn tận đáy, thấy rõ mấy con cá vàng đang bơi lội.

Không gian hoa viên này được thiết kế hết sức tỉ mỉ khiến cho Thạch Thiên muốn dừng lại thưởng thức, nhưng nếu đem so sánh phong cảnh chỗ này với phong cảnh ngàn năm trước trong trí nhớ của Thạch Thiên thì chỉ đáng xách dép, khiến cho Thạch Thiên chỉ thoáng liếc mắt qua.

Thạch Thiên tìm được đường từ hoa viên xuống tầng dưới, phía dưới là một gian rộng khoảng ba trăm mét vuông, đó là một căn phòng vô cùng xa hoa, lộng lẫy. Lúc này, phía ngoài cửa văn phòng có tiếng bước chân, tiếp đến là tiếng cửa mở, Thạch Thiên cũng không cần tìm chỗ trốn, hắn cũng hướng phía cửa đi đến đứng cách đó vài mét.

Người mở cửa chính là một cô gái mặc một bộ đồ công sở, Thạch Thiên vừa thấy cũng nhận ra là thư ký Lý Hồng của Quách Bình Liêm.

Văn phòng ba anh em họ Quách ở tầng cao nhất là tầng sáu mươi sáu của Building, bao gồm phòng khách và phòng nghỉ. Nơi đây luôn có bảo vệ canh giữ tối nghiêm.

Lý Hồng không nghĩ rằng bên trong văn phòng lại có người, căn bản cô còn đang chú ý tới một người quan trọng, cô đi vào rồi mở cánh cửa rộng ra, khom người nói: “Ông Quách, tiểu thư Quách mời vào.”

Quách Bình Liêm bước vào, sát bên cạnh hắn là một cô gái đang kéo cánh tay của hắn. Quách Thiển Vi bị Quách Bình Liêm trục xuất ra nước ngoài học tập, cô vừa từ trường học trở về để đón mừng năm mới. Hai người vừa bước vào cửa, Quách Bình Liêm không quên dặn dò: “Tốt hơn hết cháu nên ở văn phòng của ông, đừng đi xuống dưới tìm tên nhóc kia, nếu không ông sẽ đưa cháu rời HongKong quay trở về trường.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Quách Thiển Vi chu lên: “Cháu biết rồi mà, ông nội đã nói cả trăm lần rồi.”

Quách Bình Liêm lại nói: “Nói nhiều cũng chỉ tốt cho cháu, cái tên Thạch Thiên kia thoát nhìn đã biết cổ cổ quái quái, nhìn là biết không đứng đắn, người như vậy làm sao cháu có thể kết giao.”

Quách Thiển Vi đối với ông nội có điểm không phục. Cô nhin không được liền phản bác lại: “Ông chưa gặp anh ấy, làm sao biết được anh ấy không đứng đắn? Ông không thấy TV người khác nói như thế sao? Anh ấy hiện tại chính là minh tinh trong làng bóng đá HongKong đấy.”

Quách Bình Liêm cao giọng: “Minh tinh là thế? Minh tinh thì có mấy ai đứng đắn? Sau này, cuộc sống sau này của hắn chắc chắn thất điên bát đảo cho mà xem. Không phải cháu cũng biết tin gièm pha về Thạch Thiên cùng với người mẫu ở tạp chí xã sao? Trước kia đã vậy, nay lại trở thành minh tinh, khẳng định sẽ càng thêm xằng bậy, người như vậy làm sao đáng để cháu thích. Cháu... Cháu đừng có bị lỗ tai. Phải nghe ông nội nói, việc khác thì có thể để cháu quyết định nhưng việc này thì không được.”

Quách Thiển Vi nhắm mắt lại, cô lấy hai tay bịt lỗ tai lại, lắc lắc đầu, miệng không ngừng hô: “Cháu không nghe, cháu không nghe, cháu không nghe...”

Bỗng nhiên tiếng nói của một người bên cạnh vang lên: “Ông nội cô nói rất đúng, cô dám không nghe, quả thực rất kỳ cục!”

Quách Bình Liêm cùng thư ký Lý Hồng và Quách Thiển Vi đồng thời ngẩn ra, nhìn về phía người vừa cất lên tiếng nói, dĩ nhiên người này là Thạch Thiên. Tất cả đều kinh ngạc nói không thành lời. Thạch Thiên cũng không thềm để ý đến vẻ mặt của mọi người. Chỉ vào Quách Thiển Vi đang đứng đối diện Quách Bình Liêm mà nói: “Nếu cô không nghe lời thì ông nội cô sẽ cho ra nước ngoài ngay, thật không hiểu thế nào mà ngay cả một cô cháu gái cũng quản không tốt, quá xấu hổ, quá xấu hổ...” Hắn vừa nói vừa lắc đầu, hắn đã quên rằng chính tổ tông của mình cũng không quản được chị em Thạch Lệ, ngược lại còn luôn luôn bị các nàng quản...

Lại nói đến Quách Thiển Vi, chính mình ngày đêm tưởng nhớ Thạch Thiên, hôm nay hắn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, tự nhiên vừa mừng vừa sợ, sau đó lại nghe những lời vô tình vô nghĩa của Thạch Thiên, tức giận đến phát run, giọng nói của cô run lên: “Anh... Anh... Anh quá đáng lắm!”

Quách Bình Liêm kinh hồn hãi vía, đầu cảm thấy hơi choáng váng, hỏi: “Cậu làm sao lại ở trong văn phòng của tôi? Cậu lên đây đến để làm gì?”

Thạch Thiên nói: “Ông đừng lo lắng quá, lão tử chỉ là đi ngang qua thôi.”

Quách Bình Liêm kinh ngạc nói: “Đi... đi ngang qua?” Bất ngờ về câu trả lời của Thạch Thiên, quả thật đây là văn phòng của mình mà hắn nói như vậy, Quách Bình Liêm nói: “Nơi này là tầng cao nhất, có thể nào... đi ngang qua sao?”

Thạch Thiên không thêm giải thích, trách mắng: “Ông làm sao có thể cầm lão tử đi ngang qua hay không, cửa vẫn mở, tôi đi từ trên xuống”.

Quách Bình Liêm vốn định gọi bảo vệ đi lên tra hỏi Thạch Thiên ở trong văn phòng làm cái gì, thậm chí nghĩ muốn báo động, nhưng có thể Quách Bình Liêm ở ngoài xã hội tung hoành nhiều năm, dù sao cũng đa mưu túc trí hơn người, thấy Thạch Thiên hai tay trống trơn, thần sắc trấn định, không giống một tên trộm cắp, hơn nữa hiện tại Thạch Thiên đã là ngôi sao của HongKong, nếu gọi cảnh sát thì mình cũng không biết giải thích như thế nào. Vạy nhất làm cho xã hội biết cháu gái của mình thích Thạch Thiên, có quan hệ không minh bạch với hắn, phóng viên nhất định sẽ mượn cơ hội này để đối phó với Quách gia, như vậy chẳng khác nào khiến tương lai của cháu gái thêm mù mịt. Thầm nghĩ như vậy, Quách Bình Liêm đành phải hừ lạnh một tiếng, kéo Quách Thiên Vi qua một bên, ý bảo Thạch Thiên đi mau.

Thạch Thiên thấy Quách Bình Liêm đối với mình cực kỳ vô lễ, nếu là tính cách trước đây, thực có thể lật ngược thế cờ bọn họ đuổi đi, chiếm lấy nơi này, nhưng lại thấy Quách Thiên Vi rơm rớm nước mắt, đôi mắt vô cùng u oán nhìn hai mắt của Thạch Thiên làm cho hắn cảm thấy hết hồn, hắn cảm thấy đi trước vẫn là hay nhất. Hắn bước khỏi văn phòng chưa được hai bước, liền quay đầu lại, nói: “Đúng rồi, hôm nay là ta chỉ đi ngang qua nơi này của ông, không cần thận đừng phải cháu gái của ông, lão tử không liên quan đến cháu gái của ông, cho nên ước định một triệu đô la đồ cưới vẫn còn giá trị, ông nhanh nhanh tìm người rước nó đi. Chẳng lẽ ông coi là như một vụ làm ăn sao, lão tử thật không biết nên nói như thế nào mới tốt...” Nói xong xoay người đi thẳng về phía thang máy.

Quách Thiên Vi không thể nhịn được nữa, nước mắt nhất thời giàn giụa ra, nhìn bóng dáng Thạch Thiên bước đi mà hô: “Anh... Anh... Em hận anh... Thạch Thiên em hận anh...”

212. Chương 212: Thực Dùng Đến Các Người Rồi .

Thạch Thiên nghe được trong lời nói của Quách Thiên Vi ẩn chứa nhiều nỗi thống khổ, không nghĩ rằng cô bé này đối mình lại có tình sâu nghĩa nặng như thế, biết rằng lời của mình đã xúc phạm đến nàng, trong lòng Thạch Thiên mềm mại như thiếu chút nữa nghĩ muốn xoay người an ủi vài câu. Đột nhiên hắn nhớ tới ba cô gái trước kia, hắn sợ rằng lại thêm một lần nữa mang họa vào thân. Thầm nghĩ dù sao mình không thực lòng với các nàng, thôi thì để nàng bứt rứt trong chốc lát còn hơn đau khổ cả đời, đúng lúc này cửa thang máy mở ra, Thạch Thiên hạ quyết tâm làm bộ như không nghe thấy, cắn răng đi vào thang máy.

Quách Bình Liêm nhìn thấy cũng hiểu được tình cảm của cháu gái, nhưng trong lòng lại im lặng, thầm nghĩ Thạch Thiên nói trước mặt cháu gái như vậy, xem ra hắn đối với Quách gia cùng Quách Thiên Vi quả thật không có ý đồ gây rối. Cháu gái hắn hẳn là rất thất vọng. Bất quá đây lần đầu tiên Quách Bình Liêm nhìn cháu gái khóc thương tâm như vậy, hắn đau lòng kéo cô đến ghế sofa ngồi xuống, Lý Hồng hiểu ý rời khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Quách Bình Liêm vỗ nhẹ Quách Thiên Vi nói: “Hiện tại, cứ coi như ông nội nói đúng đi, thằng nhỏ kiêu ngạo không đáng để cháu thích, không phải ông nội phản đối cháu làm bạn với nó. Nếu nó là con người có giáo dục, ông nội nhất định sẽ không phản đối. Lần này, ở HongKong đón năm mới, giao thương nhiều quan chức, sẽ có rất nhiều con trai vây quanh ở bên cháu, ông xem bọn chúng đều rất được!”

Quách Thiên Vi ghé vào lòng ông nội, thút thít khóc bỗng nhiên cô ngừng đầu lên, hỏi: “Ông nội, ông... ông nghĩ thật muốn kiếm một triệu đô la sao?”

Quách Bình Liêm cười nói: “Quách Bình Liêm là ai chứ, làm sao có thể đem hạnh phúc cả đời của cháu gái để đổi lấy tiền bạc, Quách gia chúng ta chẳng lẽ lại thiếu tiền sao? Ông nội thật lòng hy vọng cháu kết bạn với những người có văn hoá, có học thức, như vậy mới xứng đời”.

Quách Thiên Vi “A” một tiếng, cúi đầu lau nước mắt, tiếng khóc dần dần ngừng lại, con mắt đầy những mưu tính liếc qua liếc lại, sau đó làm ra vẻ đáng thương, nói: “Ông nội... Cháu ra nước ngoài học, sau này cháu có thể quay về HongKong được nữa không?”

Quách Bình Liêm nhú mày nói: “Chẳng lẽ cháu đối với tên tiểu tử Thạch Thiên vẫn còn hy vọng à?”

Quách Thiên Vi vội hỏi: “Không phải là thế, là bản thân cháu không thích học ở nước ngoài, ngay cả một người bạn thân cũng không có.”

Quách Bình Liêm do dự nói: “Bạn bè thì từ từ sẽ có. Chủ yếu là học tập kiến thức, học hỏi công nghệ khoa học tiên bộ của thế giới. Ông nội rất vất vả mới xin cho cháu đi học.”

Quách Thiên Vi vội la lên: “Chỉ là trường học ở đó không giống với HongKong, cháu nghe không hiểu giáo sư ở giảng cái gì, lại thêm chán ghét các nam sinh ngoại quốc, có cái tên da đen mỗi ngày đều làm phiền cháu, chẳng lẽ ông hy vọng cháu nhận một người bạn trai như thế, tương lai của cháu phải đến Châu Phi sao?”

Quách Bình Liêm ngẩn người, hần hỏi thăm nhiều mặt, mới hay biết trường học phong cách giảng dạy rất nghiêm túc. Không thể tưởng được vẫn có người quấy rầy, nghĩ đi nghĩ lại người nước ngoài so với người HongKong trưởng thành sớm hơn nhiều, đã biết cháu gái bộ dạng xinh đẹp đáng yêu, cho nên con trai cùng học theo đuổi cũng rất bình thường. Hần không kỳ vọng nhiều vào cháu gái, thấy cháu gái khóc thương tâm như vậy, đối với Thạch Thiên hẳn là đã hết hy vọng, nhưng từ trước đến nay cháu gái ham chơi, tùy hứng vạn nhất bởi vì Thạch Thiên đã kích làm cho cô cam chịu, muốn lấy cơ người da đen để kia để trở về, cũng bởi bà nội lại không thích. Vì thế Quách Bình Liêm gật gật đầu nói: “Được rồi, vậy trở về học đi...”

Hần lại không biết gia đình có tiếng là học giỏi, phong cách giáo dục trong trường học quả thật rất nghiêm chỉnh, nam sinh với nữ sinh bộ rất ít có cơ hội tiếp xúc, Quách Thiên Vi trong miệng nói người da đen cùng học căn bản là bịa ra. Hơn nữa nàng đối Thạch Thiên cũng không hết hy vọng, câu vừa rồi “Thạch Thiên em hận anh” tuy rằng là phát ra từ nội tâm, nhưng Hạng Kiều và Lý Hiểu Lệ, cô là nữ sinh thứ ba bị Thạch Thiên chọc tức giận đến nghiến răng, đối với Thạch Thiên sự vô tình đã sớm thành thói quen. Mỗi cơn thịnh nộ qua đi, cô đều cảm thấy “Thạch Thiên không giống người thường”, ngược lại càng thêm si mê hắn.

Thạch Thiên trở lại tạp chí xã, nhất thời hấp dẫn ánh mắt tất cả đồng sự, bất quá bọn họ đã hiểu rõ tính cách quái dị của Thạch Thiên, nên những ánh mắt kính nể hướng về hắn tỏ vẻ chúc mừng, nhưng không ai dám đi lên quấy rầy hắn. Những ánh mắt này làm cho Thạch Thiên cảm thấy không chịu nổi, giả bộ như không thấy gì, nhanh chóng đi vào phòng của Samantha.

Samantha vừa đúng lúc nghe xong một cú điện thoại, nhìn thấy Thạch Thiên, cô liền cười khổ, nói: “Vừa nhận được điện thoại của bảo vệ toà nhà gọi tới, nói rằng đang ngăn chặn các phóng viên ở bên ngoài cửa chính, em nghĩ đến anh không lên được đến đây.”

Thạch Thiên cười nói: “Lão tử đi xuống không phải là đi lên, ta không đi phía cửa chính, bọn họ làm sao chặn được ta”.

Samantha giật mình, không hiểu ý Thạch Thiên nói “đi xuống” nghĩa là gì, còn chưa kịp hỏi, thì cửa văn phòng bị đẩy ra “phịch” một tiếng, Thạch Hiểu Mẫn hùng hực lao đến trước mặt Thạch Thiên, hai tay chống nạnh, quát lớn: “Thạch Thiên, cậu cũng thật đủ nghĩa khí, biết rõ là phóng viên tới tìm cậu, thế mà lại bỏ mình tôi ở lại, hại tôi bị bọn họ bao quanh, thiếu chút nữa không thoát khỏi.”

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Bọn họ vây quanh cô để làm gì? Nhận ra cô là... em gái của ta sao?”

Thạch Hiểu Mẫn âu sầu nói: “Em gái cái đầu cậu, bọn họ là nhận ra tôi là người cùng đứng với cậu ngày hôm qua, còn nói tôi... là... nữ thần bóng đá gì đó. Dù sao cũng là bị cậu làm hại”.

Cánh cửa lại mở ra, chỉ thấy ánh sáng tươi đẹp toả ra bốn phía, đúng lúc Kim Hinh đi đến, nũng nịu cười nói: “Các cậu không biết sao? Máy người chúng ta nên chúc mừng cho Hiểu Mẫn được tôn thành nữ thần bóng đá HongKong, lợi hại quá!”

Thạch Hiểu Mẫn mặt đỏ bừng, vội la lên: “Chị Kim Hinh, chẳng lẽ chị... chị cũng cùng bọn người kia nói lung tung thật sao...”

Kim Hinh cười nói: “Bây giờ các phóng viên cùng người hâm mộ đã chọn Hiểu Mẫn làm nữ thần bóng đá, em ở đây mà lo lắng cũng chẳng ích gì, tốt hơn hết thành thật mà nhận danh hiệu này đi.”

Thạch Hiểu Mẫn gấp gấp đến độ nói không ra lời, nhất thời cùng Kim Hinh đùa vòng quanh bàn, hai người cùng nhau chạy đến ghế sofa, thẳng đến chỗ Kim Hinh kêu lớn tha mạng mới dừng lại.

Samantha chờ hai người đùa xong, mới hỏi Kim Hinh: “Bạn hôm nay không phải phải chụp hình sao, làm sao có thời gian rảnh chạy đến đây?”

Kim Hinh liếc nhìn Thạch Thiên, thở dài: “Tất cả đều bị hấn làm hại, các phóng viên vây ở ngoài, làm sao có thể chụp diễn được? Cho nên đành phải chạy cùng hấn, không thể tưởng tượng đến nơi này cũng bị phóng viên chặn lại, cũng may bảo vệ Cảng Tinh building ra sức ngăn lại, nếu không tôi xem các bạn cũng chẳng thể đi làm.”

Thạch Thiên nói: “Tất cả do các cô bảo tôi đi đá bóng, tôi còn chưa trách các cô, các cô thật....”

Samantha nói: “Trước tiên đừng truy cứu là lỗi của ai nữa, bây giờ phải nghĩ xem về sau phải làm thế nào.”

Thạch Thiên đi đến bàn làm việc của Samantha, cầm lấy điện thoại quay quay dây số, nói: “Braid phải không... mẹ kiếp, phải dùng đến các người rồi...”

213. Chương 213: Tranh Đoạt Thiên Tài .

Thạch Thiên vừa buông điện thoại xuống, điện thoại liền vang lên ngay sau đó, Samantha nhắc điện thoại lên nghe, là bí thư gọi, nói là một người tên là chủ nhiệm Lưu trong hiệp hội bóng đá Trung Quốc gọi điện tìm gặp Thạch Thiên, hỏi rằng tiếp hay không tiếp. Samantha nghĩ thầm những người này tin tức nhanh thật, chỉ một buổi tối đã điều tra ra lai lịch Thạch Thiên hiện tại làm ở tạp chí xã. Samantha hỏi Thạch Thiên tiếp hay không tiếp, Thạch Thiên không trả lời, thân thủ rất nhanh đem điện thoại trong tay Samantha cúp xuống.

Nguyên lai trận bóng đá hôm trước đã kinh động đến chủ tịch hiệp hội, Nghiêm Quốc Vĩ cảm thấy đột nhiên xuất hiện một cầu thủ xuất chúng như thế, có điểm hơi kỳ quặc, bởi vì hấn chưa từng nghe qua hiệp hội bóng đá HongKong có một thiên tài như vậy, theo lý mà nói là không được giấu diếm quốc gia. Vì thế hấn lập tức hướng tới bộ thể dục thể thao quốc gia, lợi dụng tình báo ngành điều tra lai lịch Thạch Thiên, biết được Thạch Thiên kỳ thực là một viên chức trong tạp chí xã, không phải cầu thủ chính thức của đội bóng đá HongKong. Nghiêm Quốc Vĩ vui sướng vạn phần, đêm đó mang theo vài tên dưới quyền đi HongKong, mục đích đương nhiên muốn tìm Thạch Thiên.

Hiệp hội bóng đá HongKong đương nhiên đoán được ý đồ của Nghiêm Quốc Vĩ, bọn họ nhất thời cảm thấy khẩn trương. Tuy rằng HongKong đã sát nhập trở về Trung Quốc thế nhưng trên nhiều khía cạnh vẫn tự chủ, chẳng qua ngành thể dục thể thao HongKong không muốn để chạy mất thiên tài Thạch Thiên. Vì thế bất chấp thời gian muộn hay không, chủ tịch hiệp hội bóng đá mang theo hơn mười người viên chức đến khách sạn Hương Cách tiếp đón Nghiêm Quốc Vĩ, mặt ngoài bọn họ tỏ ra đón gió hưởng thụ cùng đám người Nghiêm Quốc Vĩ, kỳ thật đến để đàm phán, giải thích cho Nghiêm Quốc Vĩ về lai lịch của Thạch Thiên, hấn là người HongKong, lại là cầu thủ của đội HongKong, hiện tại vẫn đang ở HongKong.

Nghiêm Quốc Vĩ đã sớm theo tình báo ngành điều tra tư liệu về Thạch Thiên, nếu không cũng sẽ không liều lĩnh dẫn người đến HongKong lấy người. Lúc này, hấn chỉ ra Thạch Thiên là người Chiết Giang theo cha mẹ đến Châu Phi buôn bán, hiện tại gia nhập quốc tịch HongKong còn chưa đầy một năm, hơn nữa chưa ký hợp đồng với đội HongKong, không thể nói là cầu thủ đội HongKong.

Tiếp theo Nghiêm Quốc Vĩ lại dụ dằng nói, mục đích đến HongKong cũng không phải muốn cướp nhân tài bóng đá HongKong. Bóng đá HongKong cũng là một bộ phận nằm trong bóng đá Trung Quốc, không cần biết Thạch Thiên đá bóng ở nơi nào, tất cả chỉ vì cống hiến cho quốc gia. Chẳng qua vì tương lai bóng đá Trung Quốc, cũng vì tương lai của Thạch Thiên. Đội tuyển quốc gia mới là nơi thích hợp nhất. Thạch Thiên ở đội tuyển quốc gia mới có thể phát huy hết khả năng trời cho, đương nhiên điều quan trọng nhất là Thạch Thiên muốn đá bóng ở nơi nào, nếu hấn muốn ở lại HongKong, hiệp hội bóng đá quốc gia cũng sẽ không thể lấy hấn đi. Ngụ ý của Thạch Thiên chắc không phải là cầu thủ bóng đá đội HongKong, chỉ cần Thạch Thiên nguyện ý vào đội tuyển quốc gia, hiệp hội bóng đá HongKong không có quyền giữ người. Chỉ có đội tuyển quốc gia mới thích hợp với trình độ của Thạch Thiên.

Quan chức hiệp hội bóng đá HongKong cho rằng những lời Nghiêm Quốc Vĩ là không đúng, thậm chí cầu thủ đội tuyển quốc gia cũng không mạnh hơn so với cầu thủ đội HongKong là bao nhiêu. Dựa vào điều gì mà nói chỉ ở đó mới thích hợp với trình độ của Thạch Thiên. Bọn họ không nghĩ tới Nghiêm Quốc Vĩ lại biết

về lai lịch Thạch Thiên, hiển nhiên là đã có chuẩn bị. Chính những quan chức hiệp hội bóng đá HongKong lại hoàn toàn không biết gì về lai lịch của Thạch Thiên. Bất quá bọn họ không tin những lời của Nghiêm Quốc Vĩ, chỉ là không biết phản bác như thế nào, vì thế bọn họ lập tức triệu tập Chu Quốc Hào là người có thể biết về lai lịch Thạch Thiên, đồng thời cũng cần dặn hẩn đưa Thạch Thiên cùng đến.

Lại nói về Chu Quốc Hào, hẩn làm sao có thể mời được Thạch Thiên. Bước đến khách sạn Hương Cánh, Chu Quốc Hào biết sự tình đã không thể giấu diếm được nữa, đành phải nói ra sự thật. Thạch Thiên không phải do mình tìm kiếm hay huấn luyện, hẩn cũng minh bạch rằng bởi vì tin tưởng Lý Đức Vũ đề cử, lúc ấy vào hiệp 2 mạo hiểm sử dụng Thạch Thiên.

Lúc này đã sau nửa đêm, sự tình bắt đầu đến độ gay go, hiệp hội bóng đá HongKong muốn nắm rõ về lai lịch Thạch Thiên, nhanh chóng triệu tập tiếp Lý Đức Vũ đến khách sạn.

Ở trường học, Lý Đức Vũ cũng không biết gì về hoàn cảnh của Thạch Thiên ngoài giải bóng đá tại trường, giới quan chức hiệp hội bóng đá HongKong nghe vậy quả nhiên thấy sắc mặt Nghiêm Quốc Vĩ càng thêm lo lắng. Vì thế mấy người thay phiên nhau kính rượu Nghiêm Quốc Vĩ, bọn họ luôn mồm xưng khó có được cơ hội nhau gặp nhau, các vị là “khách quý” ở xa tới nhất định phải uống cạn, kỳ thực các quan chức hiệp hội bóng đá HongKong đem nhiều người đến là để chúc tụng Nghiêm Quốc Vĩ quá chén, khi ấy mình có cơ hội tìm Thạch Thiên, mời gọi, làm sao để hẩn ở lại HongKong.

Nơi này dù sao cũng là HongKong, không giống như ở đại lục, Nghiêm Quốc Vĩ cũng lo lắng hiệp hội bóng đá HongKong nhân cơ hội này suốt đêm tìm đến trước Thạch Thiên để đàm phán, thậm chí có thể đem người giấu đi, thế nhưng từu lượng của Nghiêm Quốc Vĩ rất cao, cho nên hẩn đề nghị tối nay uống thâu đêm, lấy cớ là chúc mừng Trung Quốc xuất hiện thiên tài bóng đá Thạch Thiên, Trung Quốc sắp có thể xưng bá thế giới.

Chỉ có Lý Đức Vũ thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng cười trộm, chẳng bận tâm đến việc Nghiêm Quốc Vĩ sẽ đem Thạch Thiên rời khỏi HongKong. Bởi hẩn biết tính cách Thạch Thiên, thâm nghĩ người là chủ tịch hiệp hội bóng đá, có bao nhiêu quyền cao chức trọng, không ai bì nổi, gặp phải Thạch Thiên là người không có hứng thú với bóng đá, chỉ sợ cũng phải thất vọng mà ra về.

Quả nhiên không ngoài dự tính của Lý Đức Vũ, mọi người “Ăn uống” đến sáng, Nghiêm Quốc Vĩ phân phó cho tay dưới quyền gọi điện thoại cho Lưu chủ nhiệm tạp chí Thiên Tư, cú điện thoại mới vừa chuyển được đã bị đối phương cắt đứt, Lưu chủ nhiệm nghe trong microphone truyền đến âm thanh chiếu cố, vẻ mặt không biết phải làm sao, Lý Đức Vũ lại đoán được Thạch Thiên hiển nhiên không bị hiệp hội bóng đá Trung Quốc dọa nạt, tên tiểu tử này căn bản không muốn đàm phán.

Các phóng viên tìm hiểu nhanh nhạy biết được Thạch Thiên đi làm tại Cảng Tinh Building, hơn nữa còn biết được hẩn làm tại tạp chí xã của Samantha, tin tức ngày một lan truyền nhanh, các phóng viên của các tổ chức khác cũng dưng mãnh tiến về Cảng Tinh Building càng ngày càng nhiều, có hơn một nửa là phóng viên nước ngoài, trong đó đại đa số là phóng viên Châu u.

Đội bảo vệ Cảng Tinh Building gấp gấp đến độ mồ hôi tràn ra như nước, các bảo vệ khác đều được điều động xuống tầng một để bảo đảm an ninh cho đại sảnh cùng bãi đỗ xe, đồng thời chờ để tiếp đón đám người Nghiêm Quốc Vĩ, hơn nữa còn báo thêm cho cảnh sát tới viện trợ.

Các phóng viên cũng rất nhanh nhạy, kinh nghiệm “đấu tranh” khá dày dặn, khi nhìn thấy đội cảnh sát tới liền không dây dưa với các nhân viên bảo vệ nữa, áp dụng sách lược ôm cây đợi thỏ, mỗi phóng viên đều chọn lấy một vị trí ở ngoài Building chờ đợi thời cơ.

Bên ngoài Cảng Tinh Building là một quảng trường rộng lớn, là nơi công cộng, toàn bộ phóng viên thoái lui trong phạm vi quảng trường chờ đợi, cảnh sát thấy bọn họ không gây rối cho nên cũng không có lý do đuổi bọn họ đi, đành phải tạm thời thay thế nhân viên bảo vệ bảo đảm an ninh cho Building, hỗ trợ đội bảo vệ trông giữ đại sảnh, trước mắt mấy trăm phóng viên cũng nhất thời lo lắng, các phóng viên chỉ muốn phỏng vấn, không muốn làm náo loạn, cho nên nếu không có lý do chính đáng thì không thể khống chế bọn họ, nếu người hâm mộ cũng nghe được tin tức mà tìm tới, khi ấy sự việc phát sinh như thế nào thật sự khó có thể đoán trước.

214. Chương 214: Túm Lầy Mà Lôi Ra Ngoài .

Từ phía xa, tiếng còi cảnh sát vang lên, hai xe cảnh sát có gắn đèn xanh đỏ loé sáng dẫn đường, nối đuôi phía sau có sáu chiếc Limousine, tất cả đều chạy đến trước cửa Cảng Tinh Building. Từ trên xe, gần hai mươi người mặc âu phục, đi giày da, bước xuống, những người này khí độ bất phàm, hiển nhiên đều có thân phận khác thường, khuôn mặt ai nấy đều hồng hào, mang theo mùi rượu nồng nặc.

Bảo vệ và cảnh sát biết rõ có nhân vật lớn đến, nếu không đã không có xe cảnh sát dẫn đường, đều không ngăn cản, lập tức thông báo cho phòng hành chính của Building cùng tập đoàn Tinh Hồng Cát.

Chỉ chớp lát, tên quản lý vội vã chạy xuống tiếp đón, tên quản lý sau khi nghe ngóng biết được những người này là hiệp hội bóng đá HongKong cùng với hiệp hội bóng đá Trung Quốc, trong đó còn có chủ tịch hiệp hội bóng đá Trung Quốc, không cần hỏi cũng biết bọn họ là tới tìm Thạch Thiên, mà không phải tìm đến tập đoàn Tinh Hồng Cát, vì thế không dám chậm trễ, tỏ vẻ hoan nghênh rất nhiệt tình.

Rất nhiều phóng viên trong và ngoài nước vây bên ngoài Building, đương nhiên đều nhận ra vị chủ tịch hiệp hội bóng đá Trung Quốc - Nghiêm Quốc Vĩ, một tiếng “Oành” vọt tới cửa, các phóng viên rất muốn tiến vào để phỏng vấn, nhưng may mắn sao hiện tại số lượng bảo vệ đã được tăng cường gấp nhiều lần, lại có thêm sự phối hợp của cảnh sát trước đại sảnh, khó khăn lắm mới khiến đám phóng viên dừng bước ở bên ngoài.

Nghiêm Quốc Vĩ tưu lượng mặc dù rất tốt nhưng hơn mười vị quan chức của hiệp hội bóng đá HongKong cả đêm thay nhau chúc tụng khiến hần thực sự đã uống rất nhiều, nghe tên quản lý tự giới thiệu về bản thân, Nghiêm Quốc Vĩ phát tay áo, miệng thở ra đầy mùi rượu nói: “Không cần khách khí, đích nhân tôi hôm nay tới để tìm Thạch Thiên đang làm ở tạp chí xã trong này, làm phiền quản lý đi thông báo trước một tiếng.

Tên quản lý vội vàng nói: “Dạ dạ...” Hần quay đầu lại phân phó cho đội trưởng đội bảo vệ đứng phía sau: “Nhanh đi gọi điện tới văn phòng tạp chí xã, nói rằng Nghiêm chủ tịch hiệp hội bóng đá quốc gia đến tìm gặp Thạch Thiên.”

Đội trưởng đội bảo vệ ghé tai tên quản lý nói: “Vừa rồi cô Samantha đã phân phó rằng Thạch Thiên không muốn bị người quấy rầy. Đừng nghĩ muốn tìm Thạch Thiên, mọi người không cần đi lên...” Tiếng của hần tuy rằng rất khẽ, nhưng Nghiêm Quốc Vĩ đứng cách đó không đến một mét, nghe được rất rõ ràng, hần nhin không được liên hừ lạnh một tiếng.

Tên quản lý hung hăng trừng mắt nhìn đội trưởng, trách mắng: “Cô Samantha sợ rằng phóng viên cùng người hâm mộ đến quấy rầy Thạch Thiên, ảnh hưởng đến công tác của tạp chí xã, nếu biết đích thân Nghiêm chủ tịch đến tìm đến Thạch Thiên, chẳng lẽ cô còn không tiếp đón sao?” Hần nghĩ một hồi, một gã cầu thủ có thể khiến đích thân chủ tịch hiệp hội bóng đá quốc gia tìm đến, quả thực là vô cùng vinh hạnh, làm sao mà không kích động nhảy dựng lên, như thế nào có thể cự tuyệt mà không tiếp đón. Nói tiếp: “Anh lập tức thông báo đến tạp chí xã, nói rằng đã Nghiêm chủ tịch đang đi lên.”

Nghiêm Quốc Vĩ sắc mặt thông cảm, biểu hiện thật sự hào phóng, cười lên ha hả: “Ảnh hưởng của người khác tác động công tác của tạp chí quả thật không tốt! Ủ... Tạp chí này đã nói thế, nếu chúng ta trực tiếp đi lên thì rất lỗ mãng. Tốt hơn hết báo trước cho một tiếng, nếu bọn họ đồng ý thì chúng ta đi lên.”

Tên quản lý vội nói: “Nghiêm chủ tịch là quý nhân, mời đến cũng là rất khó rồi, hôm nay ngài hạ giá đến Cảng Tinh, khiến Building nói chung và tạp chí Thiên Tư nói riêng rất lấy làm vinh hạnh. Tôi tin rằng cô Samantha và Thạch Thiên cũng nhất định là cho là như vậy, không dám thất lễ...”

Nghiêm Quốc Vĩ mỉm cười nói: “Báo trước một tiếng vẫn là tốt nhất.”

Hiện giờ đối xã hội mà nói bóng đá mang đến ảnh hưởng càng lúc càng lớn. Các giới trong xã hội đều coi trọng bóng đá, hần là chủ tịch hiệp hội bóng đá đi đến đâu đều trở thành tiêu điểm, được tiếp đón rất quy cách, hiển nhiên tính cách hết sức cao ngạo. Vừa rồi đội trưởng có nói Thạch Thiên thực sự rất đặc biệt, nếu làm cho hần không thích, hần có thể tức giận xoay người bước đi. Hiện tại, lời lẽ mặt ngoài dường như

tôn trọng tạp chí xã nhưng kỳ thật khinh rẻ chẳng coi ra gì, thậm nghĩ một tạp chí nhỏ nhỏ lại dám lên mặt, khiến ta phải đánh tiếng trước sao?.

Tên quản lí thấy Nghiêm Quốc Vĩ kiên trì, nghĩ nghĩ nói: “Vây... trước hết mời Nghiêm chủ tịch cùng các vị đến phòng hội nghị nghỉ ngơi để Building được tiếp đãi khách quý, tôi lập tức sai người đi thông báo cho Thạch Thiên, đưa hắn đến phòng hội nghị gặp ngài.”

Nghiêm Quốc Vĩ vốn cảm thấy được Thạch Thiên sẽ tới gặp hắn, hơn nữa hắn đang men rượu khó mà đứng được vững, cũng may lời của tên quản lí đồng cảm với tâm ý của hắn, hắn liền gật đầu nói: “Cũng được, vậy tôi làm phiền ông rồi.”

Tên quản lí vội nói: “Không có gì phiền toái, không có gì phiền toái, mời các vị đi hướng này.” Nói xong, một bên hắn phân phó cấp dưới nhanh chóng gọi điện đến phòng tạp chí thông báo tình hình, một bên hắn dẫn đường mời đám người Nghiêm Quốc Vĩ đến phòng hội nghị.

Lúc này, ở bên quảng trường Ái Đinh Bảo trước cửa Cảng Tinh Building lại có tình huống dị thường phát sinh, một loạt ô tô từ mọi nơi đổ về quảng trường với tốc độ dường như hàng trăm km/h, ít nhất có hai ba trăm chiếc, toàn bộ các xe tụ lại tại cửa Cảng Tinh Building. Trước tiên là hai chiếc Rolls-Royce màu đen cùng năm chiếc Bentley màu bạc, ngoài ra còn có mấy chục chiếc BMW limousine đang nằm trên đường, phía sau là một loại loại xe khác nhau, xe thể thao, xe jeep, xe có rèm che, xe để nghỉ ngơi, Hummer, xe buýt, thậm chí còn có bảy tám chiếc Innova.

Các xe không đợi ổn định, người bên trong xe khẩn trương mở cửa xe nhảy xuống, mỗi chiếc xe có khoảng bốn năm người, một đám người khôi ngô tuấn tú, thân thủ nhanh nhẹn. Đám người này thu hút các phóng viên trở lại, tuy không biết lai lịch những người này, nhưng nhìn thanh thể của bọn họ nhất định không phải người tầm thường, cảm giác sắp có chuyện gì sắp xảy ra, các phóng viên định ninh nhất định có thể nắm được khá nhiều tin tức, vì thế các phóng viên đều cầm cameras chụp lấy chụp để.

Có thể các phóng viên không nghĩ rằng chuyện sắp xảy ra lại liên quan đến chính bọn họ, đoàn người này gồm các đại hán đi thẳng tới chỗ các phóng viên, không đợi bọn họ hiểu được là chuyện gì, đại hán liền như hổ đói thấy đàn sơn dương, rất nhanh tóm lấy một tên phóng viên, mặc kệ là nam hay là nữ lôi ra bên ngoài.

Tên phóng viên bị tóm nhất gan bắt đầu hô to cứu mạng, ngay sau đó có một phóng viên khác nghiêm nghị hỏi nguyên nhân vì sao, muốn lý luận, đại hán kia không cần để ý, tóm lấy cổ hắn, sút cho hắn một cú vào mồm làm hắn không cất lên tiếng, tiếp theo lôi ra bên ngoài, các phóng viên khác thấy thế không dám mở miệng hỏi.

Chỉ trong chốc lát, nhóm viên đều bị đại hán này nhốt vào chiếc xe buýt cùng chiếc xe tải, hai chiếc xe nhanh chóng rời đi. Trước cửa Cảng Tinh Building chỉ còn lại có mấy đôi giày của các phóng viên cuống quýt bỏ lại. Sau khi đại hán này áp giải các phóng viên lên xe, hắn trực tiếp chỉ huy mấy trăm người đứng canh ở tầng dưới, số còn lại hơn trăm tên do hắn dẫn đường tiến thẳng vào trong.

215. Chương 215: Thiếu Chút Nửa Tự Tiện Đi Lên .

Lúc này, cảnh sát bên trong Building mới phản ứng lại, không phải bởi vì bọn họ chậm chạp, mà là động tác của đại hán thật sự quá nhanh, từ khi xuất hiện cho đến khi mang đi mấy trăm phóng viên, tất cả quá trình tổng cộng chỉ khoảng một hai phút. Thanh thể của đại hán làm cho mấy chục cảnh sát tại hiện trường không dám hành động thiếu suy nghĩ, số cảnh sát tại hiện trường quá ít chỉ có hơn ba mươi người, nếu cương quyết cản trở đại hán chắc chắn sẽ dẫn đến phản hiệu quả. Hơn nữa ở bên ngoài, để ý thấy những người này sử dụng các loại ô tô xa hoa đắt tiền, cảm thấy bọn họ đến đây chí ít không phải hạng cướp bóc, làm sao có thể đem Rolls-Royce đi cướp bóc phóng viên.

Thân là nhân viên cảnh vụ đương nhiên không thể bỏ qua những gì xảy ra, cảnh sát trưởng thấy những người này đi vào building, ám hiệu cấp dưới đề cao cảnh giác, chính mình tiến đến hỏi: “Các vị là người nào? Tại sao ở nơi công cộng tự tiện đem người đi.”

Người đàn ông trung niên trắng trẻo đi đầu là tên là Braid được Thạch Thiên gọi điện tới để quét sạch phóng viên, hắn ở Hongkong không có gì việc làm, cảm thấy nhàm chán, đột nhiên nghe chủ nhân có việc phân phó, tự nhiên hắn mừng rỡ như điên, lập tức triệu tập đại đội chạy đến.

Thạch Thiên đồng minh cùng quỹ TS tuy rằng thực lực hùng hậu, thế lực trải rộng toàn cầu, bình thường vẫn rất bề bộn, người thường thậm chí cũng không biết bọn họ tồn tại. Hôm nay có người ở quầy rầy chủ nhân của bọn họ, hơn nữa đích thân chủ nhân phân phó bọn họ đến làm việc, đối với những người này có thể nói đây là cơ hội ngàn năm mới có cơ hội đền đáp chủ nhân, đầu thêm để ý chỗ này có phải là công cộng hay không, cho dù Thạch Thiên phái bọn họ đem tổng thống đuổi ra khỏi Nhà Trắng bên nước Mỹ, bọn họ cũng sẽ không chút do dự mà lao vào Nhà Trắng.

Braid cũng không phải là anh chàng lỗ mãng, nếu không làm sao có thể quản lý đường kim thể giới - tổ chức hắc đạo thần bí, khi triệu tập đại đội đồng thời đã đem sự tình nói cho cho Pierre. Bản thân hắn chỉ để ý đem lũ phóng viên quầy rầy Thạch Thiên cường chế di dời, toàn bộ sự việc Pierre xử lý rất công bằng.

Thấy cảnh sát trưởng hỏi, Braid cười cười nói: “Chúng tôi là ai không quan trọng, các ông là cảnh sát chẳng phải muốn ngăn cản phóng viên tiến vào sao? Tôi thay các ông đuổi bọn họ đi. Không tạ ơn, lại còn trách cứ tôi đến đây sao?”

Cảnh sát trưởng giật mình, nghiêm nghị nói: “Các anh không có quyền bắt phóng viên, HongKong là pháp chế xã hội, tôi mặc kệ các anh là người nào, nguyên nhân vì sao, hành động của các anh đều là phạm pháp, hiện tại phải lập tức phóng thích các phóng viên trở về, hợp tác với cảnh sát để điều tra... Mời anh trình ra chứng minh thư” Nói xong, cảnh sát trưởng một tay đưa đến trước mặt Braid, tay kia phóng tới thất lưng cầm súng lục, tỏ vẻ cảnh cáo.

Braid vẫn mang vẻ mặt tươi cười, phất tay chụp cảnh sát trưởng đến một bên, nói: “Không mang chứng minh thư. Trở về hỏi cấp trên của ông sẽ biết tôi là ai, phỏng chừng một hồi nữa hắn sẽ cho điện thoại cho ông. Về phần các phóng viên, ông không cần lo lắng cho sự an toàn của bọn họ, chỉ là mang về giáo dục mà thôi, chỉ cần bọn họ đáp ứng về sau không hề đến quầy rầy chủ nhân, đương nhiên để bọn họ về nhà, chẳng lẽ tôi còn có thể làm gì bọn họ.”

Thấy đến một đám người tiến về phía thang máy, Braid không thêm để ý tới cảnh sát trưởng liền phân phó mấy tay dưới quyền: “Các người đi chặn lại những người đó, hỏi xem tới có việc gì.”

Cảnh sát trưởng nghe khẩu khí của Braid, chỉ là không nghĩ làm cho phóng viên không dám quầy rầy Thạch Thiên, cũng đáp ứng sẽ phóng thích các phóng viên, thoáng yên tâm một chút, nhưng trong lòng vẫn thấy khó hiểu, thầm nghĩ: “Thiếu niên Thạch Thiên quen từ đâu nhiều người ngoại quốc tìm đến phục vụ hắn như vậy, hắn không phải hắn là một bảo vệ tạp chí xã sao?” Không đợi hắn suy nghĩ tìm hiểu, chợt nghe Braid muốn đi chặn lại chủ tịch hiệp hội bóng đá Hongkong cùng đám người Nghiêm Quốc Vĩ, kinh hãi nói: “Đừng có làm vậy, người kia chính là chủ tịch hiệp hội bóng đá Trung Quốc - Nghiêm Quốc Vĩ...”

Braid vừa nghe là chủ tịch hiệp hội, cũng chấn động, hô: “Ông như thế nào không nói sớm, thiếu chút nữa để cho bọn họ tự tiện đi lên, nơi này đối với các ông còn có chuyện gì nữa đâu, quay về đi tuần tra đi.” Nói xong Braid liền vọt trở lại, hắn đoán được chủ tịch hiệp hội khẳng định là hướng về phía Thạch Thiên, nếu để cho bọn họ đi lên lầu trên tìm chủ nhân thì sự việc khá nghiêm trọng, nhanh như chớp, toàn bộ gần trăm người “Oanh” một tiếng đã theo sau Braid vọt trở lại.

Tình hình lúc này, cảnh sát trưởng không quan tâm cũng không được, chẳng may chủ tịch bị đám người kia bắt cóc đi, trong đó lại có sự hiện diện của mình ở đây thì làm sao mình có thể gánh vác nổi trách nhiệm, phỏng chừng tất cả đều chịu không gánh nổi. Vì thế thân thủ cảnh sát trưởng rút súng rất nhanh, hắn muốn đuổi kịp theo ngăn cản. Bỗng nhiên một bàn tay đặt trên vai hắn, cảnh sát trưởng cảm giác trên vai tê rần, sau đó cánh tay mất đi tri giác, không thể nhúc nhích, dường như cánh tay đã không còn bình thường, súng trên tay cũng bị người kia cầm đi.

Đối với cảnh sát, khẩu súng là vật cực kỳ quan trọng, việc đánh mất súng hoặc bị cướp mất súng là sự việc rất nghiêm trọng. Cảnh sát trưởng kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy một thanh niên tóc vàng cao hơn hắn nửa cái đầu, người này đứng đối diện hắn mỉm cười, súng của mình đang ở trên tay hắn, cảnh sát trưởng kinh ngạc nói: “Cậu... cậu muốn làm gì... Muốn đi cướp súng của tôi.” Một cánh tay căn bản đã không thể nâng lên, cánh tay kia lại không thuận tiện.

Nào ai biết thanh niên tóc vàng đã làm gì khẩu súng của cảnh sát trưởng rồi mới đưa lại cho cảnh sát trưởng, tiếp đến lời nói có chút đông cứng: “Yên tâm, súng của anh uy lực quá nhỏ, đem tặng tôi cũng không lấy, đừng lấy nó hù dọa chúng tôi.” Nói xong, thanh niên vỗ vỗ vào bả vai cảnh sát trưởng, tiến thẳng đến chỗ thang máy.

Cảnh sát trưởng cảm giác trên vai đỡ tê rần, cánh tay lập tức khôi phục tri giác, hắn vội vã cầm lấy khẩu súng, xem xét thực sự mình đang cầm khẩu súng, mới thật thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn giờ súng lên, quát lớn: “Đừng có động đây...”

Đám đại hán kia không thêm để ý tới tên cảnh sát trưởng, tất cả đã bao vây quanh đám người Nghiêm Quốc Vĩ ở trước thang máy, chỉ có người thanh niên tóc vàng vừa rồi quay đầu lại cười nói: “Cảnh sát trưởng, mời anh về “tu” lại cách dùng súng, đừng mang ra mà hù dọa người khác.”

Cảnh sát trưởng sửng sốt, đồng thời cảm thấy cầm súng trên tay có điểm bất thường, nhìn kỹ mới biết khẩu súng này theo mình nhiều năm là một khẩu súng bình thường, chỉ tội không có cò súng, nhất thời trợn mắt há hốc mồm, không bật thành lời. Hắn đang không biết mình phải làm sao bây giờ, thì một tên cảnh sát khác chạy nhanh tới nói: “Cảnh sát trưởng, tổng bộ vừa ra mệnh lệnh thu quân...”

Cảnh sát trưởng kinh ngạc nói: “Đã trình báo tình hình nơi này với tổng bộ chưa?”

Tên cảnh sát kia gật gật đầu, nói tiếp: “Đây là mệnh lệnh của tổng thự cấp”.

Cảnh sát trưởng nhú mày, nhìn nhìn chủ tịch hiệp hội bị bao vây phía thang máy, quay đầu lại nhìn nhìn bên ngoài Building đầy rẫy những siêu xe xa hoa, lập tức cảm giác thoải mái, liền thu lại chiếc khẩu súng không cò, thở dài: “Thu quân...”

216. Chương 216: Lão Tử Không Đồng Ý .

Đám người Nghiêm Quốc Vĩ bắt đầu chú ý tới nhóm Braid như đàn sói lang hổ báo, trong lòng hoài nghi không biết có phải tập đoàn Tinh Hồng Cát mời đến đuổi phóng viên hay không, tuy rằng cảm thấy được động tĩnh không khỏi huyền ảo, nhưng bởi vì nóng lòng muốn gặp Thạch Thiên, cũng sẽ không để ý, chính là cảm thán Quách gia quả nhiên không hổ là phú hào siêu cấp, mời đến ngay cả những “tay đầm” đều đi Rolls-Royce tới, xuyên qua đại sảnh có thể nhận loại xe này, tổng giá trị ít nhất cũng lên đến triệu đô.

Cũng không nghĩ những người này bắt hết nhóm phóng viên, tiến thẳng đến bao quanh bọn họ, thoát nhìn đám người này còn hung dữ hơn hồi nãy. Nghiêm Quốc Vĩ khó hiểu nhìn nhìn tên quản lý đứng bên cạnh, phát hiện ra vẻ mặt của tên quản lý cũng mờ mịt. Hắn vội vã đưa ánh mắt đi tìm cảnh sát, lại chỉ nhìn bóng cảnh sát rời đi, bảo vệ thì đều bị dọa chạy hết, đứng cách rất xa không dám lại đây giải vây, làm bộ như không thấy gì hết.

Tên quản lý to gan, tiến lên nửa bước che phía trước người Nghiêm Quốc Vĩ, nhìn đám người đại hán thoát ra những lời lẽ nghiêm khắc: “Các anh muốn làm gì? Nơi này... Nơi này không phải chỗ cho các anh có thể xằng bậy? Mau... Mau tránh ra, các anh đang vây quanh người nào biết không?”

Lưu chủ nhiệm đứng bên cạnh Nghiêm Quốc Vĩ cũng tiến lên quát lớn: “Vị này chính là Nghiêm chủ tịch hiệp hội bóng đá Trung Quốc.”

Braid cười lạnh nói: “Tôi mặc kệ các ông là ai, dù sao hôm nay, tôi không cho các ông lên lầu, ai ở đâu thì về nơi đó đi” Dù sao hiệp hội bóng đá Trung Quốc cũng thuộc bộ thể dục thể thao quốc gia. Braid biết rằng vị chủ tịch hiệp hội xem như quan chức không nhỏ, Braid vẫn không cho hấn chút mặt mũi, mọi người cũng đã nhìn đám người này đối phó với các phóng viên đuổi ra ngoài như thế nào?

Nghiêm Quốc Vĩ gặp những người này chẳng phân rõ phải trái, hiển nhiên cực kỳ cảm tức, chỉ là đối phương người đồng thể mạnh, lại không phải do Building mời đến, hơn nữa nhìn qua cũng biết hạng người không lương thiện, nhất thời không tiện manh động, cưỡng chế cơn tức giận nói: “Chúng tôi lên tìm người, đã được sự đồng ý của Building. Các anh không có quyền cản trở, xin tránh đường.”

Braid ha ha cười nói: “Tôi đoán được ông lên tìm người, nếu không cản trở các ông để làm gì? Đi mau!... Đi mau!... Building đồng ý cũng vô dụng, tôi không đồng ý.”

Nghiêm Quốc Vĩ chưa từng bị đối xử quá đáng như vậy, thấy mình như trở thành tên hành khất đang bị xua đuổi, cơn thịnh nộ lên đến cực điểm, hơi rượu đồng thời xông, sắc mặt tím bầm, giận dữ hét: “Mày là ai, dựa vào cái gì phải được sự đồng ý của mày?”

Đại hán kia thấy lão Đại bị sỉ nhục, con ngươi tròng lên, chỉ chờ Braid ra lệnh một tiếng, sẽ xông lên xé xác Nghiêm Quốc Vĩ. Braid cũng không phản ứng gì nhiều, Braid nghĩ cho Thạch Thiên đỡ gặp phải một chút phiền toái không cần thiết, chỉ cần không cho những người này đi lên quấy rầy đến Thạch Thiên là được, hắn vừa mỉm cười định nói chuyện thì... Một tiếng “tinh” vang lên, cửa thang máy mở ra, mấy người đi tới. Tất cả mọi người sững sốt, dẫn đầu đứng là Thạch Thiên, phía sau hắn chính là Samantha cùng Kim Hinh, cuối cùng là Thạch Hiểu Mẫn cùng Quách Gia Chí.

Thạch Thiên nhìn đến thang máy trạm kế tiếp nhiều người như vậy, cũng sững sốt, Braid vội bỏ lại đám người Nghiêm Quốc Vĩ, bước nhanh đến trước mặt Thạch Thiên khom người nói: “Chủ nhân, ngài... ngài đã xuống!”

Thạch Thiên đáp: “Ừ, các người đang làm việc à? Còn chưa có “dọn dẹp sạch sẽ” sao?”

Braid vội hỏi: “Tất cả các phóng viên đều bị đuổi đi, hơn nữa tôi cam đoan tất cả các phóng viên tới hôm nay, sau này sẽ không dám đến phiền ngài” Phóng viên bị bọn họ tóm gọn về phía sau, nếu không đáp ứng về sau không dám đến làm phiền Thạch Thiên. Đám người cũng giao hẹn rõ ràng với bạn bè, thân bằng cố hữu của các phóng viên, nếu các phóng viên còn dám tiếp tục tìm đến quấy rầy Thạch Thiên, thì sẽ không được thả trở về nữa.

Thạch Thiên gật gật đầu, lại hỏi: “Vậy các người còn ở lại nhiều người như vậy để làm gì?”

Braid đỏ mặt, đang muốn nói đám người Nghiêm Quốc Vĩ muốn tới tìm chủ nhân, chưa kịp đuổi đi thì Lưu Chủ nhiệm nhanh nhẩu bước tới lớn tiếng trách cứ nói: “Thạch Thiên, tất cả bọn họ là người của cậu, cậu hãy giải thích đi?”

Khóe mắt Thạch Thiên đảo qua Lưu chủ nhiệm, rồi quay lại hỏi Braid: “Tên này là ai?”

Hiện tại, Thạch Thiên muốn xuống dưới, người của Thiên Thạch Đồng Minh không dám tái tự tiện hành động trước mặt chủ nhân, cho nên không đi ngăn cản, Lưu chủ nhiệm lại tiến lên vài bước nữa, hắn đứng ở trước mặt Thạch Thiên, vênh mặt trước Braid, nói: “Tôi họ Lưu, là Chủ nhiệm của hiệp hội, mọi tầng lớp gặp vị kia cũng phải nể mặt vài phần, cho tới hôm nay đã bị sỉ nhục như thế, cho nên tôi mặc kệ làm sao được...” Hắn lấy tay một ngón tay chỉ về Nghiêm Quốc Vĩ, nói tiếp: “Cậu có biết vị này là ai không? Chính là chủ tịch hiệp hội bóng đá quốc gia - Nghiêm Quốc Vĩ! Bởi vì thấy cậu ở trên sân bóng phát huy tài năng xuất chúng, ngài có ý từ Bắc Kinh bay tới để gặp cậu, thế mà bọn đốn mạt này cũng dám...”

Không đợi Lưu chủ nhiệm nói hết, Thạch Thiên phát tay “Cút...” Một tiếng giòn vang, một cái tát in hằn trên mặt, khiến hắn xoay quanh tại chỗ, Thạch Thiên lên tiếng: “Muốn chết có phải không, người của lão tử để cho người có thể mắng sao?”

Lưu chủ nhiệm quỳ rạp trên mặt đất, chỉ cảm thấy trong óc “ong ong” choáng váng, miệng mấp máy tựa hồ muốn nói cái gì, rồi phun ra một ngụm máu ở dưới chân Thạch Thiên, trong đó còn trộn lẫn chiếc răng nanh vừa gãy.

Nghiêm Quốc Vĩ sững sốt hồi lâu mới phản ứng, kinh hô: “Cậu... Cậu... Cậu dám động thủ đánh người...”

Thạch Thiên tung ra một cước vào Lưu chủ nhiệm ở dưới chân, khiến vị họ Lưu này như muốn lao vào trạng thái hôn mê, coi vị này như trái bom-bom mà sút đến dưới chân Nghiêm Quốc Vĩ, Thạch Thiên cười lạnh: “Tôi mặc kệ người là chủ nhiệm, chủ tịch gì, còn dám đến phiền lão tử, lão tử đánh cho không còn cái răng. Cút!”

Tuy rằng Thạch Thiên bề ngoài thoát nhìn vẫn là thiếu niên non nớt, nhưng công phu luyện ngàn năm làm cho hắn có một cỗ uy nghiêm, cả người Nghiêm Quốc Vĩ run lên, bị Thạch Thiên khí thế ép tới nói không thành lời. Thâm nghĩ Thạch Thiên chẳng lẽ là thành viên của gia tộc hắc bang quốc tế sao? Nghiêm Quốc Vĩ nhìn nhìn Thạch Thiên, lại nhìn nhìn những đại hán ngoại quốc vẫn đang vây quanh mình, càng nghĩ càng cảm thấy điều đó là rất có thể, nhất thời cả người toát ra một tầng mồ hôi lạnh, cảm giác say giờ cũng phải tỉnh táo vài phần.

Từ xưa đến nay dân chúng sợ làm quan, làm quan sợ tạo phản, Nghiêm Quốc Vĩ không có việc gì thì đọc sách, giáo huấn của cổ nhân rằng: “Hảo hán đánh không lại nhiều người”, “Hảo hán không chấp trước mắt”, đối phương càng giống những “hảo hán Lương Sơn”, đã biết phe mình chẳng những ít người, lại đều là trung niên, lão niên, thực lực kém xa, vội vàng bảo tên dưới quyền nâng Lưu chủ nhiệm dậy, chính mình thoái lui phía sau mấy người trong hiệp hội bóng đá HongKong.

Thạch Thiên không hề để ý đến hắn, từ túi xuất ra cuộn giấy, vẩy vẩy đầu một ngón tay chỉ về phía Chu Quốc Hào: “Ông! lại đây”.

217. Chương 217: Truyền Thụ Thân Pháp .

Chu Quốc Hào thấy Thạch Thiên chỉ mình lại gần, nhất thời không biết nên vui mừng hay sợ hãi, thấy ngữ khí Thạch Thiên tựa hồ không giống muốn xử mình, hắn đi đến trước mặt Thạch Thiên, hỏi: “Tìm tôi có việc gì phân phó? Cứ việc nói... Cứ việc nói...”

Thạch Thiên cầm cuộn giấy trong tay, nói: “Cầm lấy, trở về dùng phương pháp ghi trên này huấn luyện các cầu thủ, chăm chỉ luyện tập thuần thực, về sau đi đá bóng chắc chắn sẽ không thua nữa”.

Chu Quốc Hào kích động tiếp nhận này cuộn giấy, hưng phấn hỏi: “Thật... Thật vậy không?” Hắn nhất thời không biết có nên tin lời Thạch Thiên hay không, nhưng nghĩ đến Thạch Thiên đá bóng như thần, bên trong cuộn giấy này ghi lại phương pháp luyện tập, nếu các cầu thủ của mình đều có thể học được một chút bản lĩnh của Thạch Thiên, đừng nói thua cầu, quả thực có thể rạng danh bóng đá HongKong! Đấy lòng cũng tình nguyện tin lời Thạch Thiên nói, dù sao hắn cũng nhìn đến bóng đá HongKong, ý niệm muốn đem Thạch Thiên nhập vào đội tuyển bóng đá HongKong chắc chắn không thành hiện thực.

Thạch Thiên nghe vậy trách mắng: “Chẳng lẽ lão tử còn lừa ngươi sao? Không biết các ngươi có thể tiếp thu được hay không, nếu tiếp thu được đương nhiên sẽ không phải thua trận”.

Chu Quốc Hào vội vàng gật đầu nói: “Được... được... được... chúng tôi nhất định chuyên tâm học tập, tuyệt không phụ bạc tâm ý dày công khổ cực của cậu”.

Thạch Thiên nói: “Dày công khổ cực cái đầu ngươi, chẳng qua lão tử thấy thương hại các ngươi thua bóng, lại sợ các ngươi làm phiền, cho nên lão tử mới biên ra một bộ thân pháp thích hợp cho các cầu thủ đá bóng. Đúng lúc ngươi tới, lão tử đỡ phải chạy đi tìm ngươi”.

Dù sao Thạch Thiên cũng là người Trung Quốc, nhìn thấy “hậu thế” của mình đã thua, cảm thấy chạnh lòng. Đêm qua, hắn chỉ kịp ghi lại một số bí kíp vào bộ thân pháp ngắn ngủi về những kinh nghiệm đã trải qua trong bóng đá, mặt khác luôn đề cao độ nhạy bén của thân thể cùng sự chịu đựng trong phương pháp luyện tập. Vì tránh lưu lại phiền phức, Thạch Thiên viết lại đồng thời cũng vẽ một ít làm mẫu. Học bộ bộ thân pháp này không khó, người bình thường đều có thể xem và học trong vài ngày có thể nắm được cốt yếu, nhưng muốn vận dụng thành thực, đương nhiên phải trải qua khắc khổ luyện tập.

Yêu cầu của các cầu thủ coi như đã được đáp ứng. Thạch Thiên không dài dòng cùng Chu Quốc Hào nữa, hắn mang theo đám người Samantha ra khỏi Building, ngồi trên một chiếc Rolls-Royce. Braid đương nhiên không hề quan tâm đến đám người Nghiêm Quốc Vĩ. Đội quân của Braid phân bố ở xung quanh Building cũng nhận được lệnh trở lại xe, hơn trăm chiếc xe xa hoa tạo thành một đoàn đồ sộ, từ từ rời khỏi quảng trường Ái Đình Bảo.

Nhìn thấy Thạch Thiên cùng đám người rời đi, những người còn lại sửng sốt hồi lâu mới định thần lại được. Tên quản lý một bên hướng mọi người giải thích, một bên điều động nhân viên y tế của Building nhanh chóng đến chữa thương cho Lưu chủ nhiệm. Những người khác cảm giác trong lòng không giống nhau, trong đó có Chu Quốc Hào trong lòng tràn ngập vui sướng.

Nghiêm Quốc Vĩ từ phía sau mọi người đi ra, cười lạnh, nói: “Thạch Thiên trước mặt mọi người dám động thủ đánh người. Quả thực là không có kỷ cương phép nước, cảnh sát HongKong mặc nhiên không quan tâm, thật sự là làm cho người ta khó có thể lý giải, khó trách nghe người ta nói rằng thế lực hắc đạo ở HongKong quả hung hăng ngang ngược”.

Chu Quốc Hào trong lòng đối Thạch Thiên có chút cảm kích, mặc kệ cuộn giấy trong tay có dùng được hay không. Ít nhất Thạch Thiên đã làm cho đội bóng của hắn chiến thắng một cách vẻ vang nổi tiếng, nhìn không được nói: “Thạch Thiên quả thật tuổi trẻ khí thế bất phàm, chỉ tội cư xử hơi kém một chút. Không thể nói hắn là xã hội đen, ít nhất hắn không phải xã hội đen HongKong. Chúng ta không được sự đồng ý của người ta liền tự tiến đến quấy rầy, cũng không hợp, hiện tại hắn lại bị nhiều phóng viên vây dựa như vậy, tâm tình của hắn không tốt cũng đúng thôi, muốn trách cũng chỉ có thể trách chúng ta chọn lựa chưa đúng thời cơ...”

Tên phó chủ tịch hiệp hội bóng đá HongKong liếc nhìn Chu Quốc Hào, cướp lời: “Mặc kệ như thế nào, đánh người luôn không đúng, Nghiêm chủ tịch yên tâm, HongKong là pháp chế xã hội, rất nhiều bạo lực điện ảnh đều lấy HongKong làm bối cảnh, mới khiến cho người ta có ảo giác, kỳ thật cũng không đến nỗi như lời đồn đại bên ngoài. Vừa rồi Thạch Thiên đánh người lúc ấy cảnh sát đã rời đi, nếu không sẽ không để yên. Tình hình vừa rồi chúng ta đều chứng kiến, nếu Nghiêm chủ tịch muốn lấy lại công bằng cho Lưu chủ nhiệm, nếu kiện lên tòa án chúng tôi có thể đứng ra làm chứng cho ngài”.

Nghiêm Quốc Vĩ “hừ” một tiếng, quay sang hỏi vị bác sĩ đang khám cho Lưu chủ nhiệm, nói: “Tình trạng của hắn thế nào?”

Vị bác sĩ nói: “Chỉ là gãy mấy chiếc răng, ngoài ra không có gì trở ngại”.

Nghiêm Quốc Vĩ gật gật đầu, thầm nghĩ trong lòng vừa rồi âm thanh động trời như thế, chỉ sợ có điều gì an bài, nếu không cảnh sát cũng chẳng đứng nhìn đến bọn họ cường bạo đem các phóng viên đi. Sự tình hôm nay cho dù đem kiện lên tòa án, cũng không thể quy kết Thạch Thiên tội nặng, nhiều nhất chỉ bồi chút phí chữa bệnh, làm như thế chẳng khác nào khiến người khác chê cười, tính ra mất nhiều hơn được. Bất lợi hơn nữa hiện tại ở HongKong, Thạch Thiên được coi là thần tượng trong lòng người hâm mộ, nếu kiện hắn lên tòa án ở HongKong, chỉ cần mỗi người hâm mộ nhổ bãi nước bọt cũng đủ khiến ta chết đuối. Vì thế trầm giọng nói: “Tôi không phải người keo kiệt, cũng không rảnh kiện lên tòa án HongKong, đợi Lưu chủ nhiệm dưỡng thương xong để hắn quyết định”.

Người trong hiệp hội bóng đá HongKong cũng không muốn làm cho sự tình náo loạn lên, nghe vậy đều tán dương Nghiêm Quốc Vĩ khoan hồng độ lượng.

Nghiêm Quốc Vĩ nhìn thấy Chu Quốc Hào cầm cuộn giấy Thạch Thiên lưu lại, trong lòng dậy lên chủ ý muốn xem, vừa rồi Thạch Thiên cùng Chu Quốc Hào trò chuyện hắn nghe được rất rõ ràng, nếu đúng như lời Thạch Thiên chỉ cần luyện tập theo phương pháp trong cuộn giấy thì đấu sẽ không thua, nói vậy thì giá trị của cuộn giấy này không thể đánh giá rồi. Thành tích của đội bóng đá Trung Quốc làm cho người hâm mộ Trung Quốc rất thất vọng, hắn là chủ tịch hiệp hội đang lâm vào thế nước sôi lửa bỏng, áp lực rất lớn, cho nên Nghiêm Quốc Vĩ mới vội vã bay tới HongKong cướp người.

Hiện tại, Nghiêm Quốc Vĩ không thể đem Thạch Thiên về đội tuyển quốc gia, hắn hận Thạch Thiên đến thấu xương. Bây giờ cho dù Thạch Thiên đột nhiên hồi tâm chuyển ý, nguyện ý đi theo hắn về đội tuyển quốc gia thi đấu, hắn cũng không muốn thu nhận tiền cử vào đội tuyển quốc gia. Nhưng mặc kệ là xuất phát từ việc công hay là việc tư, hắn đều muốn thay đổi hiện trạng bóng đá Trung Quốc, làm sao để đội tuyển bóng đá Trung Quốc có vị thế trong làng bóng đá thế giới, để người hâm mộ hài lòng về thành tích của đội nhà. Khi ấy công trạng cùng tên tuổi của hắn đều có thể khắc vào bảng vàng trong lịch sử bóng đá Trung Quốc.

Nghiêm Quốc Vĩ càng nghĩ càng hưng phấn, Thạch Thiên ở sân bóng biểu hiện thật sự là quá cường hãn, ngoại trừ tố chất thân thể tố chất không giống người thường, khẳng định hắn có bản lĩnh rất đặc biệt, có lẽ bản lĩnh ấy được viết ở cuộn giấy mà hắn đưa cho Chu Quốc Hào. Ở điểm này Nghiêm Quốc Vĩ cùng Chu Quốc Hào rất giống nhau, cả hai đều tin tưởng Thạch Thiên, với tính cách ngang ngược của Thạch Thiên, hắn cũng không cất công mà lừa dối Chu Quốc Hào.

218. Chương 218: Tặng Phẩm Tư Nhân .

Sau khi cân nhắc kỹ càng, Nghiêm Quốc Vĩ đi đến trước mặt Chu Quốc Hào, nhìn trong tay hắn và nói: “Thạch Thiên thật sự quá cuồng vọng, vừa rồi ta nghe hắn nói với ông nói chỉ cần học trong cuộn giấy này,

thì khi thi đấu sẽ không thua... Điều này làm cho người ta rất khó tin... Chu huấn luyện viên có thể đưa cuộn giấy trong tay cho tôi xem một chút, tôi thật muốn biết trên đó rốt cục viết cái gì mà có thể thần kỳ như vậy.”

Chu Quốc Hào hơi sững sốt, lập tức hiểu được dụng ý của Nghiêm Quốc Vĩ, thầm nghĩ cuộn giấy này có quan hệ mật thiết đến chính mình cùng tương lai đội HongKong, nếu để người xem rồi không trả lại hoặc là đánh tráo thì ta biết phải làm sao. Nghĩ như thế, Chu Quốc Hào cắn răng nói: “À... Người trẻ tuổi nói chuyện khoa trương cũng là chuyện bình thường, Nghiêm chủ tịch không phải so đo...” Nói xong, hắn nhét rất nhanh cuộn giấy vào túi quần, rõ ràng không muốn cho Nghiêm Quốc Vĩ mượn đọc.

Nghiêm Quốc Vĩ cố nén giận, mỉm cười nói: “Tôi không phải so đo với hắn có khoa trương hay không, chẳng qua thấy hắn thể hiện trên sân bóng quả thật thần kỳ, mới nhìn không được muốn xem hắn lưu lại phương pháp gì. Tất cả mọi người đều hiểu rõ địa vị hiện tại của bóng đá Trung Quốc, thật sự là làm cho người ta nóng lòng... có biện pháp gì mới hơn để thay đổi trình độ bóng đá Trung Quốc, đều làm cho tôi rất muốn tìm hiểu đến cùng, tôi tin rằng Chu huấn luyện viên cũng có cùng ý nghĩ như tôi?”

Chu Quốc Hào đương nhiên rất hiểu tình hình bóng đá Trung Quốc, thấy Nghiêm Quốc Vĩ tươi cười cứng nhắc trông rất khó coi. Thầm nghĩ: “Ông cảm thấy nóng lòng chẳng qua là do áp lực người hâm mộ trong nước đè nên. Các ông là quan chức của hiệp hội bóng đá Trung Quốc, nếu thực sự một lòng lo lắng cho bóng đá Trung Quốc, trong quản lý cần phải nghiêm khắc công minh, đằng này lại biểu hiện ra sự quản lý lỏng lẻo, xuất hiện nhiều mờ ám, hậu quả là bóng đá Trung Quốc đang thể hiện đúng bộ mặt.”

Trong đầu nghĩ như thế nhưng ngoài miệng Chu Quốc Hào lại nói phụ họa thêm vào: “Đương nhiên, đương nhiên, bóng đá HongKong cũng là một phần trong bóng đá Trung Quốc. Cùng đội tuyển quốc gia giao hữu nhiều trận như vậy, vẫn chỉ là thua nhiều mà thắng ít. So với đội tuyển quốc gia, trình độ đội HongKong còn kém xa, cho nên đội HongKong mới là đội làm cho lòng người sốt ruột hơn.”

Nói đến trận đấu của đội HongKong cùng đội tuyển quốc gia. Không khỏi làm người ta nhớ tới năm 1986 thi đấu vòng loại World Cup, lúc ấy đội tuyển quốc gia chỉ cần hoà đội HongKong đội là có thể tiến vào vòng tiếp theo, thế nhưng đội HongKong lại cố tình giành lấy chiến thắng 2 - 1, cho nên trận đấu đó tạo thành không ít các cuộc bạo loạn của người hâm mộ trong thành phố, không ít người hâm mộ trong đại lục từ đó đến nay đều cảm thấy hổ thẹn.

Nghiêm Quốc Vĩ nhìn không được, vẻ mặt đỏ ửng lên, cảm giác trong lời nói của Chu Quốc Hào có chút chướng tai, Nghiêm Quốc Vĩ lúng túng nói: “Trình độ bóng đá HongKong không hề kém, đội tuyển quốc gia chưa bao giờ dám xem thường đội bóng đá HongKong, có khi còn như một cường quốc bóng đá, chúng tôi đều kém khá xa cần phải cùng nhau trao đổi cùng nhau tiến bộ, cho nên Thạch Thiên lưu lại gì đó nên để mọi người cùng nhau nghiên cứu. Nhìn xem có được hay không, vạn nhất nếu được thì công lao của Chu huấn luyện viên là không nhỏ!”

Chu Quốc Hào thầm nghĩ: “Cùng nhau nghiên cứu? Mấy người các ông trong hiệp hội bóng đá, có ai thấu hiểu được kỹ thuật bóng đá? Nếu cuộn giấy này rơi vào tay các ông chỉ sợ nó sẽ trở thành công cụ cho một cuộc tranh giành báu vật, cuối cùng trình độ bóng đá cũng không được nâng cao. Sau này rất có thể hiệp hội đem trách nhiệm đổ lên trên đầu của ta.” Lâu nay, lời đồn rằng tác phong của hiệp hội bóng đá Trung Quốc rất quan liêu, nếu thành công thì Nghiêm Quốc Vĩ đem công lao nhận lấy hết, một khi xảy ra sự việc bất trắc, người bị truy cứu trách nhiệm lại chính là Chu Quốc Hào.

Mặc kệ Nghiêm Quốc Vĩ nói như thế nào, Chu Quốc Hào cũng không đem cuộn giấy công khai ra để mọi người nghiên cứu, bởi vì quan hệ đến tiền đồ của đội HongKong. Ở trong lòng hắn cảm thấy hiệp hội bóng đá nội địa nếu nằm trong tay những người này thì cho dù đem toàn bộ cầu thủ đội tuyển quốc gia huấn luyện thành những cầu thủ Thạch Thiên giống nhau, cũng chẳng có nổi tiền đồ. Về sau chẳng may cuộn giấy này bị người nào đó tiết lộ đi ra ngoài, đến lúc đó toàn bộ thế giới đều học được, đội HongKong chẳng phải là bất lợi sao. Cuộn giấy này càng ít người biết càng tốt.

Lúc này, Chu Quốc Hào nhìn đến vị chủ tịch hiệp hội bóng đá HongKong đứng phía sau Nghiêm Quốc Vĩ nháy mắt, lắc lắc cái đầu. Chu Quốc Hào hiểu được rằng chủ tịch có cùng suy nghĩ với mình, chủ tịch cũng không muốn mình đem cuộn giấy ra công khai, vì thế ông cười nói với Nghiêm Quốc Vĩ: “Đội HongKong cũng hy vọng được giao hữu với các đội bóng khác trong nội địa, mọi người cùng nhau chia sẻ kinh nghiệm

trong thi đấu, Nghiêm chủ tịch quan tâm đến bóng đá HongKong như vậy, thật sự làm cho người ta cảm động, tôi đại diện cho mỗi người dân HongKong cảm tạ ngài!” Đúng là một chữ cũng không đề cập tới cuộn giấy trong túi quần của Chu Quốc Hào.

Nghiêm Quốc Vĩ không kiên nhẫn được nữa, cảm thấy tên Chu huấn luyện viên này thật sự rất không hợp tác, trong nội địa có huấn luyện viên nào dám khước từ yêu cầu của mình, đáng tiếc nơi này là HongKong, đành phải nhẫn nại nói: “Không có gì, đó là việc ta nên làm, ta nghĩ ngoài việc tổ chức các trận đấu giao hữu, ta cũng nên trao đổi nhiều hơn về kỹ thuật của các cầu thủ, lấy thừa bù thiếu mới có hiệu quả tốt...” Tiếp đến vội ho một tiếng thúc giục: “Hiện tại, Chu huấn luyện viên có thể đem...”

Chu Quốc Hào thấy hấn vẫn chưa hết hy vọng, rõ ràng nói: “Thạch Thiên đã lưu lại có hai ba tờ giấy, nhất định có thâm ý khó hiểu, tôi cũng không biết mình có thể lĩnh hội được hay không. Ngài là huấn luyện viên đội tuyển quốc gia là người có chuyên môn cao, so với tôi cao minh gấp trăm lần, cầu thủ của đội tuyển quốc gia cũng tinh nhuệ hơn so với cầu thủ đội HongKong, nếu nguyện ý cùng nhau đến nghiên cứu, tôi đương nhiên ước cũng chẳng được.”

Nghiêm Quốc Vĩ nghe Chu Quốc Hào lời lẽ hùng hồn tựa hồ châm chọc mình không phải huấn luyện viên chuyên nghiệp, nhưng nghe xong ngữ khí của hấn có chút buông lỏng, cũng không thêm so đo.

Nào biết rằng Chu Quốc Hào quay ngoắt lại, nói tiếp: “Bất quá... Vừa rồi Thạch Thiên tiên sinh nói với ta chỉ có thể đem tấm giấy này chuyển giao cho cầu thủ đội HongKong luyện tập, vì thế tấm giấy này thuộc loại tặng phẩm tư nhân, ta không có quyền đem nó công khai, ở HongKong nếu công khai thiên tư tặng phẩm chính là hành vi trái pháp luật, tôi nghĩ ở nội địa cũng có quy định như thế, hy vọng Nghiêm chủ tịch thông cảm.”

Nghiêm Quốc Vĩ cố gắng nhẫn nại cả buổi đến giờ lại nhận được câu trả lời như vậy, nhất thời nóng giận, hừ lạnh một tiếng, nói: “Nhưng ta không nghe thấy Thạch Thiên nói không cho người khác xem.”

Chu Quốc Hào cười nói: “Nhưng Thạch Thiên tiên sinh cũng không nói có thể cho người khác cùng xem, không tin ngài có thể hỏi chủ tịch của chúng tôi.”

Chủ tịch hiệp hội bóng đá HongKong trừng mắt nhìn Chu Quốc Hào, thầm nghĩ ông thật thông minh, lời tôi cùng với ông trở thành ác nhân. Chủ tịch thần tình tươi cười nói: “Thạch Thiên vừa rồi quả thật không bàn giao rõ ràng, tôi nghĩ... tôi nghĩ... Không bằng hỏi trực tiếp Thạch Thiên, hay là Nghiêm chủ tịch đi tìm Thạch Thiên hỏi xem, chẳng phải là tốt nhất sao...”

Chu Quốc Hào giơ ngón tay cái lên, thầm khen chủ tịch, chiều này đúng là “biết thời biết thế” so với mình cao tay hơn vạn lần, trực tiếp đổ lên đầu Thạch Thiên, vội vỗ đầu, phụ họa nói: “Đúng đúng, đi tìm Thạch Thiên hỏi cho rõ, hấn cũng là hạng con cháu, khẳng định sẽ truyền thụ cho cầu thủ HongKong, chỉ cần Nghiêm chủ tịch mở lời nhờ hấn giúp, khẳng định hấn sẽ nguyện ý truyền thụ cho đội tuyển quốc gia.”

Nghiêm Quốc Vĩ thấy hai người bọn họ “kẻ tung người hứng”, không chịu để mình xem trên tấm giấy đó viết gì. Nghiêm Quốc Vĩ tức giận đến đỏ bừng mặt, hôm nay hấn bị sỉ nhục như vậy, làm sao có thể đi tìm Thạch Thiên, cười lạnh nói: “Thạch Thiên quá cuồng vọng, lưu lại gì đó thực sự không cần thiết, tôi chỉ là sợ các ông mắc mưu hấn thôi, nếu không phải các ông quên những lời tôi nói đi, tôi còn có công vụ phải trở về xử lý, không có thời gian đi tìm hấn, xin cáo từ các vị”.

219. Chương 219: Ném Toàn Bộ Ra Biển Mới Tốt .

Văn phòng của Sanmatha đối diện quảng trường Ái Đình Bảo, chính mắt cô cũng nhìn thấy Braid đem người đến trấn áp các phóng viên ở phía dưới, Thạch Thiên không đợi Braid thông báo liền đưa theo đám người Samantha nhanh chóng đi xuống.

Hôm nay, những người trong đồng minh Thiên Thạch tới, nhớ lại ở lễ mừng năm mới tới tham gia tụ hội căn cứ tổ chức mới, Samantha tuy rằng không nhớ hết diện mạo, tên tuổi từng người, nhưng từ trong nhóm đại hán cô cũng nhận ra mấy gương mặt quen thuộc, trong đó có mấy người từng nói chuyện với cô. Ngày đó, trong tụ hội người nào người nấy đều mặc âu phục, cung cách nho nhã lễ độ, Samantha còn tưởng rằng

đều là giới kinh doanh công ty thành Bạch Linh thuộc Quý TS. Hôm nay nhìn tướng mạo của bọn họ, làm cho cô không khỏi giật mình.

Đi trên đường không tiện hỏi nhiều, sau khi lên xe Samantha rất cuộc nhin không được nổi lo lắng, cô hỏi Thạch Thiên: “Người của anh đem... đem các phóng viên đi đâu?”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Không biết”.

Samantha nói: “VẬY anh hỏi bọn họ đi, nhưng đừng... làm to tát sự việc, các phóng viên này cũng là vì công việc chuyên môn, đuổi họ đi thì được, nhưng vì cớ gì lại bắt bọn họ.”

Thạch Thiên không cho là đúng nói: “Cần gì phải hỏi, ném toàn bộ xuống biển mới tốt.”

Samantha vội la lên: “Anh... anh...” Thạch Thiên ở trong mắt nàng thì việc gì cũng có thể làm được, hôm nay thấy Braid đem theo những người kia đến, tác phong làm việc rất giống Thạch Thiên, thậm chí “thượng bất chính hạ tắc loạn” chủ nhân của bọn chúng còn như thế không chừng những kẻ dưới tay hắn có thể làm như thế thật, nhất thời khuôn mặt biến sắc đổi màu trắng bệch.

Kim Hinh thấy thế vội hỏi: “Đừng nghe Thạch Thiên, mình cũng biết hắn người vô tâm, miệng phun ra toàn lời hàm hồ. Bạn thấy Braid là người làm đại sự, khẳng định sẽ hành động đúng mực.”

Samantha cũng hiểu được việc nhỏ nhất này không đến mức đem người ném xuống biển. Nhưng cô vẫn lo lắng hỏi Kim Hinh: “Thật vậy không? Sao bạn biết được?”

Kim Hinh cười nói: “Thủ hạ của Thạch Thiên chính là những người trong tổng bộ của Bắc Kinh đến Hongkong, hiển nhiên là có sự chuẩn bị ở Hongkong, hơn nữa các cảnh sát đều nhìn thấy tình huống bắt đi các phóng viên, làm sao có thể đem các phóng viên ném ra ngoài biển được? Tiếc cho bạn là chủ biên của một tạp chí, có kiến thức rộng rãi mà không nhận ra?” Chẳng qua Kim Hinh cùng Hạng Hồng có quan hệ thân thiết, đối với tác phong của hắc đạo ít nhiều biết được, cho nên càng không thể đem sự tình làm toáng lên, nếu người của Thạch Thiên chọn lựa tình hình trong lúc không ai nhìn thấy chắc chắn lạng lẽ đem phóng viên bắt đi, lúc ấy mới không biết thực sự sẽ đi đến đâu.

Samantha sắc mặt trầm ngâm nghĩ ngợi, hoá ra sự tình là vậy. Nếu không chẳng khác nào không có kỷ cương phép nước, những kẻ dưới tay Thạch Thiên làm được sự nghiệp khổng lồ như thế, hẳn là không phải là những người lỗ mãng. Vốn dĩ nàng không tin Thạch Thiên là người tạo lập dẫn dắt sự nghiệp toà thành Thiên Thạch, bởi vậy nàng cũng không thể hiểu những người này vì sao lại tôn kính, thậm chí lại e sợ Thạch Thiên như thế.

Điều này vẫn nằm trong nghi vấn, Thạch Thiên nghĩ cái gì thì có thể đi lấy cái đó, hẳn không có hứng thú đi kinh doanh kiếm tiền. Toà thành Thiên Thạch trải qua trăm năm cố gắng phát triển mới có được những tập đoàn khổng lồ nhất trên thế giới cùng với thế lực tổ chức hắc đạo lớn nhất thế giới, để lại cho Thạch Thiên một tài sản thần kỳ làm trụ cột để phát triển lên, bản thân Thạch Thiên căn bản không trực tiếp tham dự vào các việc.

Kim Hinh lại nói tiếp: “Trừ khi Thạch Thiên phái bọn họ làm như vậy...”

Samantha nhất thời lại khần trương đứng lên, tóm lấy cánh tay Thạch Thiên nói: “Sao anh không đi phân phó mọi người ngừng lại đi?”

Thạch Thiên không kiên nhẫn nói: “Lão tử không rảnh quan tâm đến sự sống chết của bọn họ.”

Kim Hinh nhìn Samantha cười lên ha hả: “Bạn cứ ôm chặt vào, đừng để hắn có cơ hội đi phân phó “hành hung” phóng viên không phải được sao.”

Samantha đỏ mặt lên, biết rằng Kim Hinh đang giễu cợt cô, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, lại thực đem cánh tay Thạch Thiên ôm chặt vào trong ngực, không chịu buông ra...

Toà thành Thiên Thạch ở Tân Giới HongKong là một toà thành rộng lớn, tuy rằng trong đó là những người mới đến từ tổng bộ, nhưng chủ yếu là lấy từ TS quý tương ứng của tập đoàn cùng với nhân viên là chính. Những người trong Thiên Thạch Đồng Minh ở Hongkong cũng không phải toàn bộ ở trong căn cứ. Cho nên sau khi đoàn xe nối đuôi nhau rời khỏi quảng trường Ái Đình Bảo, đại bộ phận các xe tản dần đi, chỉ còn hơn mười chiếc xe tiến vào trong khu vực tổng bộ Tân Giới.

Hiện tại, tất cả mọi người đã biết rõ tính tình của Thạch Thiên, tuy rằng biết Thạch Thiên trở về, nhưng không sắp xếp đại đội đứng ở bên ngoài đón chào, khi Thạch Thiên trở về mọi người cũng đều phân tán đi, chỉ có Braid cùng đi với đám người Thạch Thiên vào nhà. Trong phòng khách, ngoại trừ người hầu cũng chỉ có Lee cùng Laurent đang ngóng chờ.

Laurent nhìn Thạch Thiên liền khuôn mặt tỏ ra vui vẻ hẳn lên, đi nhanh về phía trước nghênh đón: “Chủ nhân, các vị tiểu thư đều đến đây, ăn cơm trước hay về phòng nghỉ ngơi trước?” Lee vội đuổi theo đỡ lấy tay Laurent. Tuy rằng mọi người trong tòa thành đều biết võ công của Laurent thâm hậu nhất thành, tinh thần rất tốt, thực sự không ai có thể là đối thủ của hắn, nhưng dù sao tuổi cũng quá cao, bởi vậy giao phó Lee một tác cũng không rời bên cạnh hắn, không cho phép có bất kỳ phát sinh ngoài ý muốn xảy ra với tổ gia gia tại đây.

Lòng trung thành và sự nhiệt tình của Laurent gần như đã thành thói quen, đối với một quan hệ chủ tớ lâu năm khiến Thạch Thiên rất khó mà nói nặng lời với hắn, Thạch Thiên gật gật đầu nói: “Ừ, ta vẫn chưa đói bụng, các cô ấy cũng không cần người hầu hạ, người hãy đi nghỉ ngơi đi, cho đỡ mệt”.

Laurent lớn tiếng nói: “Chủ nhân xin yên tâm, thân thể của Laurent thật sự vẫn rất tốt, cho dù đi theo chủ nhân vòng quanh thế giới cũng không thấy mệt...” Ánh mắt Thạch Thiên tròn tròn.

“Laurent chưa thể đi nghỉ ngơi, tôi còn có chuyện bẩm báo với chủ nhân.”

Thạch Thiên thấy hắn còn dài dòng, đang định mắng hắn, bỗng nhiên nhớ tới việc mình từng giao cho hắn đi điều tra lai lịch một chuyên gia nhân loại học, y học ...v.v....tên là Alex đã mất tích, có lẽ chính vì việc này mà Laurent muốn bẩm báo, lập tức gật đầu đáp ứng. Thạch Thiên ngồi xuống một chiếc ghế sofa ở phòng khách, Lee và Laurent cũng ngồi xuống bên người hắn.

Về phần Braid, hắn tự mình chạy tới nhà ăn chuẩn bị cơm trưa cho Thạch Thiên cùng các vị giai nhân, đám người Kim Hinh không biết Laurent bẩm báo đại sự gì với Thạch Thiên, không tiện ở lại phòng khách, đều thức thời tiến ra hoa viên phía sau nghỉ ngơi, Samantha bởi vì vẫn đang lo lắng cho sự an nguy của các phóng viên, cô đi theo Braid vào nhà ăn.

Thấy Samantha tới, Braid vội hỏi: “Cô Samantha đói bụng không, tôi sẽ lập tức làm cơm cho cô, xin hỏi cô muốn ăn món gì?”

Samantha lúng túng nói: “À không... không đói lắm, tôi tới tìm ... Tôi nghĩ hỏi một chút, các anh đem các phóng viên ở quảng trường đi đâu thế, đối xử với bọn họ như thế nào rồi.”

Braid cười nói: “Cô Samantha cứ yên tâm, tôi cam đoan bọn họ sau này tuyệt đối không dám đến quấy rầy cô cùng chủ nhân nữa.”

Samantha nghe thấy thế càng thêm lo lắng, vội vàng nói: “Các phóng viên tuy rằng khiến cho người ta... người ta đau đầu, nhưng bọn họ cũng là vì công việc, tôi khẩn cầu anh có thể đừng làm khó dễ bọn họ, cho bọn họ một con đường sống...”

Braid giật mình bật cười, nói: “Cô Samantha thật sự là lương thiện làm cho người ta sinh lòng kính phục, khó trách ngay cả chủ nhân cũng si mê!”

Samantha đỏ bừng mặt, lộ ra nét kiêu diễm khó thấy, vừa nói đến vẻ đẹp nữ nhân đã xuất hiện nay trên nét mặt thiếu chút nữa khiến cho Braid hồn siêu phách tán. Samantha nói tiếp: “Anh Braid quá khen, tôi là chủ biên của tạp chí xã, biết các phóng viên bị khó xử, cho nên mới tìm Braid đưa ra thỉnh cầu như vậy.”

Braid chấn tĩnh lại, giải thích: “Tôi hiểu được ý của cô rồi, kỳ thật chúng tôi đem các phóng viên đi chính là muốn cho bọn họ biết rằng chủ nhân của chúng tôi không muốn bị người khác quấy rầy, chỉ cần bọn họ nghe khuyên giải, đáp ứng yêu cầu không làm phiền chủ nhân, thì chúng tôi để bọn họ trở về, sẽ không làm thương tổn bọn họ, điều này tôi có thể cam đoan với cô.”

Lúc này, Samantha mới cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm, nói: “Thực... thực xin lỗi, là tôi lo lắng quá, nhìn anh Braid chính trực như vậy, đương nhiên sẽ không làm khó xử bọn họ.”

Braid xấu hổ cười liên thanh, chính trong lòng của hắn cũng có điểm lo lắng, hắn tìm lấy cớ rời đi, trốn vào một gian phòng heo lánh, gọi điện thoại cho các thủ hạ giao phó không được làm tổn thương các phóng viên

mà chỉ giáo dục, khuyên bảo xuống tay nhẹ một chút, nói rằng: “Nếu ai đã thương phóng viên một bàn tay, ta sẽ đánh gãy hẳn hai cái đùi của kẻ đó...”

Trong đại sảnh Laurent bấm báo với Thạch Thiên về tin tức của Alex, Laurent nhú mày do dự hồi lâu mới thở dài nói: “Laurent thật sự bất tài, xin chủ nhân trừng phạt, tôi đã tìm tới địa chỉ của Alex, nhưng lại không tìm được Alex...”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Việc này không liên quan đến ông, ông đem địa chỉ của hắn cho tôi, tự tôi đi tìm hắn, chẳng lẽ hắn vĩnh viễn không trở về nhà.”

Laurent cười khổ nói: “Chỉ sợ... Chỉ sợ chủ nhân tới nhà, cũng không đợi được Alex trở về.”

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Tại sao? Hắn đã chết sao? Tiểu tử, người đừng có dài dòng nữa, rốt cuộc sao lại thế?”

Laurent vội hỏi: “Đúng vậy chủ nhân, ngày đó chủ nhân phân phó cho tôi, tôi đã điều động người đi Anh quốc tìm Alex, mới biết được Alex là người Pháp, hơn nữa chắc chắn người này làm công tác nghiên cứu khoa học ở vào Paris, vì thế tôi lại cho người tiếp tục điều tra. Alex vốn là danh nhân trong giới giáo dục, tìm hiểu chỗ ở của hắn thật ra không khó, điều không ngờ là nhận được tin Alex cùng hai gã trợ thủ của hắn đã mất tích bốn năm, tính thời gian vừa vặn là lúc hắn rời khỏi tòa thành.”

Thạch Thiên kinh ngạc nói: “Như vậy sao, chẳng lẽ có liên quan đến tòa thành?”

]

220. Chương 220: Hiện Nhiên Mất Tích .

Laurent ngẫm nghĩ cẩn thận: “Tuyệt đối sẽ không thể, trăm năm qua không có người nào nhằm vào tòa thành, huống chi Alex không có chút quan hệ với tòa thành, chỉ là có một lần đi cùng người khác tới. Cho dù bọn cướp có mưu đồ bắt cóc Alex, vì sao bốn năm qua cũng chưa tiến hành vơ vét tài sản tòa thành, chẳng lẽ sau khi bọn bắt Alex cùng hai gã trợ thủ mới phát hiện hắn không có quan hệ với tòa thành, liền giết người diệt khẩu sao?”

Thạch Thiên thở dài: “Trên đời nào có sự tình tuyệt đối.” Trải qua nhiều lần sinh mệnh khiến cho hắn thấy được trên đời có quá nhiều chuyện kỳ lạ, người chết cũng có thể sống lại, thì có chuyện gì là không thể.

Laurent nói: “Chủ nhân giáo huấn rất đúng, Laurent không nên kết luận bừa, quả thật chỉ khi tìm được Alex mới có thể biết nguyên nhân vì sao hắn mất tích. Chủ nhân xin yên tâm, Laurent nguyện ý dùng tánh mạng đảm bảo, nhất định mau chóng tìm ra Alex đem về trước mặt chủ nhân.”

Thạch Thiên cười trách mắng: “Lão đừng lấy tánh mạng để đảm bảo, lão có trường sinh giống với tôi đâu? Alex đã mất tích bốn năm, hiện tại có còn sống hay không cũng không biết, nếu không còn sống thì lão có thể tìm được sao?”

Nét mặt già nua của Laurent bỗng hồng hào, lúng túng nói: “Là... là... là Laurent nói lung tung, mặc kệ khó khăn đến thế nào, Laurent không tìm được Alex, lão thề không bỏ qua. Ngày mai tôi phải sang Pháp một chuyến.” Nói xong kích động đứng dậy, đã muốn thu thập hành trang để mai sang Pháp, dù sao đối với Laurent mà nói đã một trăm năm tận lực làm việc vì chủ nhân, ngay cả một việc tìm người cho chủ nhân cũng không làm được, thảo nào hắn cảm thấy áy náy vạn phần.

Thạch Thiên cũng không cho Laurent cơ hội sang Pháp, nhẹ nhàng giơ tay lên, ấn nhẹ Laurent quay về ghế sofa, buồn bã nói: “Thành thực ta muốn giao cho lão đợi ở đây, lão cũng là người của tổ gia gia, sự tình đến thế này còn bắt lão đi sao?”

Ánh mắt Laurent kích động có chút đỏ lên, giọng run run nói: “Laurent mặc kệ tuổi tác, tôi luôn là người hầu trung thành nhất! Hãy để cho tôi tận lực phục vụ chủ nhân.”

Trong lòng Thạch Thiên không khỏi cảm khái, hốc mắt thiếu chút nữa cũng đỏ lên, nhưng vẫn không hề thay đổi quyết định ban đầu, trách mắng: “Cái gì cũng để cho lão làm thì tôi còn sống để làm gì? Chẳng lẽ lại tiếp tục chờ chết sao? Lão hãy ở đây chờ đi, chờ tôi tìm được Alex hỏi rõ sự tình, nếu tôi trở về phát

hiện lão cầu thả, tôi sẽ không khách khí với lão, lão hãy cho người điều tra rõ tình hình bên Pháp, chờ tôi sang đó, sau còn bấm báo cho tôi biết.”

Laurent giật mình nói: “Chủ nhân, ngài muốn tự mình sang Pháp?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Đúng vậy, có chuyện tôi hoang mang một ngàn năm, có lẽ phải gọi tên tiểu tử Alex trợ giúp ta, nếu có thể cởi bỏ này bí ẩn, có liên quan đến tương lai của mọi người, cho nên tôi không nên ở chỗ này chờ đợi. Cho dù không tìm thấy, tôi cũng muốn tận mắt nhìn hắn nghiên cứu gì đó, lần này tôi khó mà tìm được hắn để hỏi vài vấn đề. Mẹ kiếp, tự nhiên tên tiểu tử này lại mất tích cùng lúc với tôi, làm cho công việc tìm kiếm càng khó khăn.”

Nghe nói nguyên nhân Thạch Thiên tìm Alex có liên quan đến tương lai của mình, Laurent thật không kỳ quái, bởi đúng vào ngày Thạch Thiên kiểm tra thân thể của chính mình, thì nghe nói Alex từng nói qua cho nên mới cho người đi thăm dò tung tích của hắn. Thạch Thiên nghĩ rằng tên tiểu tử này nhất định có liên quan đến sự trường thọ đặc biệt của mình. Nhưng khi nghe Thạch Thiên nói bí ẩn này đã làm phức tạp hơn một ngàn năm, Laurent cùng Lee đều sợ ngây người, sớm nghĩ Thạch Thiên đã trở thành thần tiên, không ngờ rằng chủ nhân đã hơn một ngàn tuổi.

Kỳ thật bọn họ không biết Thạch Thiên còn chưa tính thời gian mỗi lần chết đi sống lại của Thạch Thiên, nếu tính tổng cộng thời gian có khi còn phải gấp đôi thành hai ngàn năm, chẳng qua khoảng thời gian đó đối với Thạch Thiên mà nói chỉ là trống rỗng, nó cũng không tồn tại trong trí óc của hắn, cho nên không tính đến.

Bất quá cũng làm cho Laurent hiểu được tầm quan trọng của Alex, ngay cả chủ nhân thần thông quảng đại như thế mà cũng bị vấn đề này làm phức tạp hơn một ngàn năm, chính mình hiển nhiên là không thể giúp được cái gì, tất nhiên cũng gánh nổi trách nhiệm, cho nên lại càng không dám đưa ra yêu cầu thay Thạch Thiên cho mình đi tìm Alex. Bất quá nghĩ đến mình chỉ có thể ở bên chủ nhân chờ đợi sai khiến, hao hết tâm tư mới nghĩ ra quản lý bộ từ nước Pháp đến HongKong, không nghĩ rằng người tính không bằng trời tính, mới gặp chủ nhân mấy ngày, thấy vài lần, chủ nhân lại muốn sang Pháp. Hơn nữa bắt mình ở lại HongKong chờ sai khiến, trong lòng hối hận không thôi, cũng chỉ có thể hy vọng chủ nhân mau chóng tìm được Alex. Giải quyết vấn đề phức tạp đã hơn ngàn năm rồi sớm trở về, để mình tận tâm hầu hạ.

Tòa thành bây giờ còn có ba chiếc máy bay chuyên dụng đậu ở sân bay quốc tế HongKong, Thạch Thiên đi nước Pháp không cần đặt vé máy bay, bất quá mặc dù là chính mình lái máy bay theo quy định của sân bay, phải biết rằng muốn bay cũng phải báo cáo xin phép trước mới được bay, cho nên Thạch Thiên muốn cũng không thể vội vàng đi ngay được. Trừ phi Thạch Thiên giống lần trước dùng hai chân chạy đến nước Pháp, nếu bây giờ hắn dùng toàn lực chạy hiển nhiên cũng không thể so sánh với máy bay, bởi nước Pháp ở quá xa, như vậy dùng chân chạy cũng không nhẹ nhàng chút nào, về độ thoải mái độ cũng không có thể so sánh với khi ngồi máy bay.

Laurent biết tính tình Thạch Thiên, đã quyết việc gì là phải làm bằng được, cho nên Laurent không dám hoãn lại, lập tức sai Lee gọi điện thoại cho người phụ trách của ngân hàng TS HongKong, thay mặt tập đoàn với liên hệ sân bay quốc tế HongKong, xin phép được cất cánh một chiếc máy bay tại sân bay HongKong để phục vụ cho công việc.

Dùng cơm trưa xong, trong lúc nhàm chán mọi người mở xem TV, vừa đúng lúc thấy tin tức nói rằng người hâm mộ biết được “thiên tài bóng đá” Thạch Thiên đi làm tại Cảng Tinh Building, cho nên người hâm mộ đã tụ tập tại quảng trường Ái Đình Bảo phía trước Cảng Tinh càng ngày càng nhiều.

Mọi người sợ Thạch Thiên nổi giận, vội tắt TV đi, kỳ thật Thạch Thiên cũng không thèm để ý đến mấy tin tức đó chỉ muốn lập tức sang Pháp. Sau khi ăn xong, mọi người hiển nhiên sẽ không trở về tạp chí xã, nếu về chẳng khác nào chui đầu vào lưới. Biết Samantha cùng Kim Hinh ngay cả quay về nhà mình cũng không dám, Thạch Thiên liền giữ lại, dù sao nơi này ngoại trừ Quách Gia Chí, các nàng đều có phòng riêng của mình.

Quách Gia Chí đối nơi này đương nhiên không xa lạ, bởi vì này nguyên lai là sản nghiệp của Quách gia, nhưng khi hắn tiến vào bắt đầu cảm thấy nơi này thay đổi hoàn toàn, sinh ra cảm giác hứng thú thật lớn. Dù sao hắn chuyên dụng lái xe đi theo Thạch Hiểu Mẫn, Thạch Hiểu Mẫn không đi làm hắn đương nhiên cũng không muốn đi, sau khi ăn cơm trưa xong liền năn nỉ Thạch Hiểu Mẫn đi du ngoạn cùng hắn.

Thạch Thiên trở về phòng của mình nghỉ ngơi, mới vừa nằm xuống Laurent cùng Lee liền gõ cửa theo tiến vào bẩm báo là đã sắp xếp ổn thoả công việc tại sân bay, buổi sáng hoặc buổi chiều đều có thể lên đường. Laurent muốn hỏi Thạch Thiên khi nào thì lên đường, nhưng đại đa số các công ty tài chính lưu động đều có quan hệ với quỹ TS, đều thông qua ngân hàng TS, HongKong không ít ngành cùng cơ cấu đều biết một chút bối cảnh của nó, cho nên sự phối hợp của sân bay là rất nhanh chóng. Thạch Thiên nghĩ muốn đi trong buổi sáng, tới Pháp vẫn là ban ngày, khi đó có thể trực tiếp tiến hành công việc. Lúc này, Laurent đi sắp xếp cho việc cất cánh vào buổi sáng ngày mai.

Laurent cùng Lee mới vừa đi khỏi, Kim Hinh cùng Samantha lại ôm eo nhau tiến vào phòng Thạch Thiên. Thạch Thiên nói là trở về phòng nghỉ ngơi, nhưng cũng không thật sự mệt mỏi, chỉ vì muốn thanh tĩnh một lát, thấy hai nàng tiến vào, Thạch Thiên cười nói: “Vừa đúng lúc, tôi có việc muốn bàn với các cô”.

Nghe Thạch Thiên nói, Kim Hinh cùng Samantha đều là ngẩn ra, hai nàng đều không tin vào tai mình, trước đây người khác tìm đến hẳn đều làm cho hẳn khó chịu, tự nhiên hôm nay hẳn lại chủ động muốn nói chuyện, hai nàng không khỏi tò mò, liếc nhau cũng không khách khí, mỗi người nhảy vào một bên Thạch Thiên, Kim Hinh cười nói: “Được, bọn em cũng có việc muốn bàn bạc cùng anh, anh nói trước đi.”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Thật cũng không có gì, là tôi sắp phải rời khỏi HongKong một thời gian, cho nên nói với các cô một tiếng.”

Kim Hinh nói: “Anh mà cũng sợ à?”

Thạch Thiên sững sốt, lập tức hiểu được ý của Kim Hinh chính là sợ các phóng viên và người hâm mộ, Thạch Thiên ảo não nói: “Tôi sao lại sợ bọn họ cơ chứ, bởi vì tôi có chuyện quan trọng phải làm.”

Hai cô gái nhìn không được cùng kêu lên “ồ”, trên mặt hiện ra một tia thất vọng, Samantha dịu hiền hỏi: “Anh phải đi đâu? Bao lâu mới trở về?”

Thạch Thiên nói: “Ừ, tôi đi Pháp, thời gian bao lâu cũng chưa biết được, xong việc tôi sẽ trở lại.”

Samantha kinh ngạc kêu lên: “Đi Pháp?”

Thạch Thiên khó hiểu hỏi: “Cô làm sao vậy?”

Samantha trên mặt đỏ ửng lên, xấu hổ cười nói: “Không... không có gì” Kim Hinh ở bên kia cũng nghiêng rằng nghiêng lợi, liếc mắt nhìn Samantha, nhẹ giọng “hừ” một tiếng.

Thạch Thiên nói: “Nếu các cô lo lắng các phóng viên lại đến làm phiền, thì hãy ở chỗ này đi, không cần đi chụp hình”.

Kim Hinh tựa hồ trong lòng bức bối, âm thanh lạnh lùng nói: “Anh chỉ cần chiếu cố quan tâm đến bọn em, thì bọn em mới không sợ phóng viên.”

Thạch Thiên biết Kim Hinh đối phó phóng viên có kinh nghiệm, gật gù đầu, đối với nàng vì sao bức bối cũng không đi để ý tới, hai người con gái đang nhìn hẳn, hẳn cảm thấy được hẳn là là mình rời khỏi HongKong khiến nàng khổ sở trong lòng, Thạch Thiên hỏi tiếp: “Các cô muốn nói chuyện gì với tôi? Nói đi, tôi có thể làm được nhất định sẽ làm cho các cô.”

Nào biết hai cô cùng thốt ra một lời nói: “Em không có chuyện gì.” Nhưng ngữ khí của hai người lại không giống nhau, Kim Hinh có vẻ buồn bức, Samantha lại lộ ra khuôn mặt tươi cười.

221. Chương 221: Mạc Danh Kỳ Diệu .

Kim Hinh chu mỏ nói: “Em cũng không có chuyện gì”.

Thạch Thiên lại nhìn về phía Samantha, Samantha đỏ mặt tươi cười, lắc lắc đầu, tỏ vẻ cô cũng không có việc gì để bàn bạc.

Kim Hinh xem ở trong mắt tựa hồ càng thêm tức giận, nói: “Hiện tại, bạn đã cảm thấy mỹ mãn, còn muốn bàn bạc cái gì?”

Thạch Thiên cũng không hứng thú đi tìm hiểu tâm tư của phụ nữ, thậm chí không có việc gì, Samantha đột nhiên ngắt đầu hỏi: “Anh đến đâu của Pháp? Khi nào thì đi?”

Thạch Thiên nói: “Đến Paris, buổi sáng ngày mai sẽ đi.”

Samantha nhú mồm nói: “Thế đã... đặt vé máy bay chưa?”

Thạch Thiên nói: “Không cần đặt vé máy bay, Laurent đã có chuyên cơ đứng chờ ở sân bay Hongkong, đã sắp xếp xong xuôi rồi, sáng mai chỉ việc cất cánh”.

Samantha từ trên giường nhảy xuống, vội la lên: “Em còn có việc phải làm, em sẽ không quấy rầy anh cùng Kim đại minh tinh nữa...”

Kim Hinh nói: “Đừng tốt như vậy nghe, chẳng lẽ mình còn không biết bạn muốn làm gì sao?”

Samantha mặt lại đỏ ửng, cũng không phản bác, quay đầu lại hướng về phía Kim Hinh giả bộ lè lưỡi mặt quỷ nghịch ngợm, sau đó hành động ăn mừng giống như đánh thắng trận, cô vui vẻ chạy ra khỏi phòng. Samantha vẫn nghịch ngợm như lần đầu tiên Thạch Thiên trông thấy, trong lòng không khỏi rung động từ sau khi trải qua đêm hôm đó ở trên thuyền. Nguyên lai Thạch Thiên đối với Samantha nếu thuận theo tự nhiên thì thiếu chút nữa đã đem nàng lên giường “yêu thương” một phen. Kim Hinh ngồi bên cạnh như đã muốn dùng đến tay chân. Thạch Thiên đành phải trở mắt nhìn Samantha rời khỏi.

Ngửi thấy hương vị trên người Thạch Thiên quen thuộc mà lại độc đáo, ánh mắt Kim Hinh bắt đầu si mê, hít thở dồn dập, dứt quãng, từng hơi thở của nàng như đang phả lên cổ Thạch Thiên, trên mặt nàng tựa hồ không phục tụy rằng vẫn còn đang giận dỗi. Nàng xinh đẹp như một bông hoa hồng có gai nhưng lại càng làm cho nàng quyến rũ hơn.

Thạch Thiên biết rõ Samantha cùng Kim Hinh có việc không nói với mình. Nhưng với tính cách của hắn, các nàng không nói, hắn cũng sẽ không bận tâm hỏi. Hơn nữa, trong con người hắn bây giờ đang tràn đầy dục niệm như muốn bùng ra mạnh mẽ, làm sao còn có thể quan tâm đến những việc khác. Hai tay nhẹ nhàng nâng lên thân thể mềm mại của Kim Hinh. Cả hai cùng xoay người nằm xuống, Thạch Thiên hôn lên cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn, một tay luồn lách vào trong y phục của Kim Hinh, lướt qua bụng dưới là một vùng da thịt bằng phẳng, trắng nõn, mịn màng.

Chỉ chốc lát Kim Hinh đã không chịu được mấy ngón tay như là ẩn chứa ma lực đang không ngừng sờ mó ở bụng dưới của mình, thân thể nàng không ngừng run rẩy. Thạch Thiên đương nhiên hiểu được những dấu hiệu này, thuận thế hắn cởi bỏ toàn bộ váy với tất chân trên người Kim Hinh xuống.

Trống ngực Kim Hinh đập liên hồi, nàng phát hiện quần áo trên người mình và Thạch Thiên nháy mắt đã trở nên sạch sẽ, bất quá hiện tại nàng chẳng những không thể khống chế được dục vọng, ý thức nàng đã lâm vào mơ hồ, Thạch Thiên không chút khách khí xâm nhập hoàn toàn vào cơ thể của nàng, từng trận khoái cảm đánh sâu vào trong, chỉ còn lại những tiếng rên rên rỉ theo bản năng, ý niệm duy nhất trong đầu chính là cùng Thạch Thiên hoàn toàn dung hợp vĩnh viễn không tách rời. Làm sao còn tâm trí tìm hiểu Thạch Thiên cởi quần áo của mình lúc nào...

Tại quảng trường Ái Đình Bảo.

Người hâm mộ tập trung càng ngày càng nhiều tại quảng trường Ái Đình Bảo, hơn nữa một số bộ phận không phải là người hâm mộ. Đó là người đi đường và khách du lịch, tổng cộng có khi lên tới ba vạn người. Đây là tình huống rất ít khi xảy ra, mỗi chiếc ô tô từ Cảng Tinh Building đi ra đều bị vây quanh, xem xét tìm hiểu bên trong xe, nếu không có Thạch Thiên mới cho xe đi qua. Tiếp đến lại thêm một chiếc ô tô đi ra, bởi vì nhiều người vây đổ lên, người phía trước cho dù thấy rõ ràng bên trong xe không có Thạch Thiên, nhưng vẫn bị bọn họ bao vây bắt dừng lại, nghĩ muốn đi cũng không thể, tình hình lúc này không thể khống chế được.

Ngay sau đó, phía cảnh sát Hongkong ra quân hơn một ngàn cảnh sát viên, lúc ấy cũng là giữa trưa, bọn họ biết rằng người hâm mộ muốn tìm đến Thạch Thiên, nhưng buổi sáng hôm nay Thạch Thiên đã rời khỏi Cảng Tinh building, bảo an đem ra cuộn băng theo dõi ghi lại hình ảnh Thạch Thiên phát trên màn hình lớn ở quảng trường, ngay sau đó tin tức được lan truyền rộng rãi, mới làm cho người hâm mộ tin rằng

Thạch Thiên đã không ở trong Building, rất nhiều người hâm mộ thất vọng, lục tục kéo nhau rời khỏi quảng trường.

Xảy ra sự việc bất ngờ, Lưu Ngọc San - một trong những cảnh sát cấp cao cũng nhanh chóng điều động cảnh sát đến quảng trường Ái Đình Bảo để duy trì trật tự, hơn nữa cô còn trực tiếp phụ trách chỉ huy công tác tại hiện trường. Thời điểm Lưu Ngọc San rời đi, sắc trời cũng đã u ám, ngẩng đầu nhìn lên có thể nhìn thấy mấy ánh sao lấp lánh, đã sớm qua giờ tan tầm, Lưu Ngọc San vẫn theo thói quen lái ô tô về tổng thự cảnh sát.

Lúc này, mấy nhân viên cảnh sát dưới quyền đều đã về hết, chỉ còn lại nhân viên trực ban, Lưu Ngọc San hỏi tình hình sự tiến triển manh mối của một vài án tử, cô cho một vài điểm nhận xét sau đó trở lại văn phòng của mình, cô mở ra điện báo chuẩn bị ghi chép một ngày công tác, công việc này vốn dĩ là một trong những công việc hàng ngày.

Tình huống hôm nay trên quảng trường tuy rằng náo loạn, nhưng cũng không đến nỗi phức tạp, chỉ là cô không biết nguyên nhân vì sao lại có sự tụ tập như vậy. Lưu Ngọc San ngồi trước máy tính, cảm giác trong đầu suy nghĩ hỗn loạn, nhất thời cũng không biết bắt đầu viết từ đâu, đầu óc đều là bóng dáng Thạch Thiên. Từ sau khi tiếp xúc với Thạch Thiên, hần còn châm chọc nàng là “lão xử nữ”, luôn quấy rầy tâm trí nàng.

Lúc ấy, Lưu Ngọc San luôn bảo vệ Thạch Thiên cùng Triệu Gia Minh, sau khi bàn bạc với Thạch Lệ đem hung án có liên quan đến Thạch Thiên làm mờ nhạt dần hoặc xóa hẳn, nhưng trong lòng Lưu Ngọc San vẫn có chút bất an, cô đoán rằng năng lực siêu phàm của Thạch Thiên sớm muộn sẽ bị bại lộ, bởi vì hần căn bản không như bọn họ có thể che dấu chính mình. Hiện tại quả nhiên không ngoài dự đoán, Thạch Thiên sau một đêm đã trở thành siêu sao bóng đá, hàng vạn dân chúng ngưỡng mộ, cơ hồ tất cả mọi người đều biết hần có điểm thần kỳ.

Lưu Ngọc San ngẫm nghĩ một hồi lâu, một chữ cũng không viết nổi, sau đó cô thở dài liền tắt máy vi tính, đứng dậy thay áo chuẩn bị về nhà. Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, Lưu Ngọc San biết rằng lúc này tìm đến nàng chắc hẳn thủ hạ của mình đi tình báo về, hơn nữa phải là chuyện quan trọng muốn bẩm báo với mình, cô vội hỏi: “Cứ vào”.

Nào biết người mở cửa tiến vào là tổng thự phụ trách bộ nội vụ Hoắc Kiến cảnh ti, phía sau còn dẫn theo một người đàn ông trung niên dáng người khôi ngô, hơi hơi có một chút mập mạp. Hoắc Kiến nhìn đến Lưu Ngọc San đang chuẩn bị thay quần áo để ra về, nói: “Thực ngại quá, đã trễ thế này còn quấy rầy Lưu cảnh ti tan tầm”.

Lưu Ngọc San trong lòng thấy rất căng thẳng. Phải biết rằng bộ nội vụ là văn phòng kỷ luật cảnh sát viên, thậm chí chẳng lẽ là một trong những tay dưới quyền của mình đã phạm sai lầm gì đó? Vội nói: “Không sao, không sao, tôi đã thành thói quen, anh cũng là vì công việc mà thôi”.

222. Chương 222: Khẳng Định Có Mờ Ám .

Hoắc Kiến nghiêng người bước vào, chỉ vào người đàn ông trung giới thiệu với Lưu Ngọc San, nói: “Tôi xin giới thiệu, vị này chính là ngài Tôn Lập Uy - Cục trưởng Cục an ninh quốc gia HongKong.” Sau đó lại giới thiệu với Tôn Lập Uy: “Vị này chính là Lưu Ngọc San cảnh ti của giới cảnh sát HongKong của chúng tôi, một cô gái xinh đẹp và... rất có tài.”

Tôn Lập Uy đi lên trước vươn tay nói: “Nghe tiếng tăm của cô đã lâu.”

Lưu Ngọc San cũng tiến lên phía trước nhẹ nhàng bắt tay hần, sau đó mời: “Cục trưởng Tôn, mời ngồi.”

Hai người ngồi đối diện nhau trong văn phòng của Lưu Ngọc San, Hoắc Kiến cười nói: “Cô Lưu không cần hiểu lầm, hôm nay không phải là tôi muốn tới điều tra thủ hạ của cô, mà là cục trưởng Tôn muốn tìm cô để tìm hiểu lai lịch của một người, hơn nữa người này cũng không phải là thủ hạ của cô. Cục trưởng Tôn với tôi quen biết đã lâu. Hôm nay, cục trưởng đến đúng lúc cô đi ra ngoài, cho nên ngài đã ở đây chờ cô trở về.”

Lưu Ngọc San nhẹ nhàng thở dài: “Thực sự xin lỗi, hôm nay quảng trường Ái Đình Bảo xảy ra sự tình không mong muốn, cho nên tôi xử lý đến bây giờ chấm dứt, khiến cho Cục trưởng Tôn phải đợi lâu.”

Hiện tại các bang phái ở HongKong cùng các thế lực đen tối trên đại lục có quan hệ hết sức mật thiết, cho nên ngành của mình cùng với cảnh sát đại lục phải thường xuyên liên hệ cùng hợp tác phá án, phía đại lục tìm đến mình để tìm hiểu biết tình hình của các vụ án thực sự là việc bình thường, thế nhưng đây là lần đầu tiên cục an ninh quốc gia tìm đến mình, hơn nữa là đích thân cục trưởng cục an ninh quốc gia HongKong tới phòng làm việc của mình, nàng cảm thấy có điểm kỳ lạ, không biết người mà hần muốn tìm rốt cuộc là ai, chẳng lẽ là thành viên của của hắc bang, nếu không cũng kinh động đến cục an ninh quốc gia.

Tôn Lập Uy cười cười. Gật đầu nói: “Việc này tôi biết, cô Lưu quả nhiên thực có tư duy nhanh nhạy, xử lý việc thật mau lẹ.”

Lưu Ngọc San nói: “Quá khen, nếu là người dân bình thường thì không khó khuyên bảo. Không biết cục trưởng Tôn muốn nói đến người nào?”

Tôn Lập Uy hỏi: “Cô Lưu nhất định biết Thạch Thiên chứ?”

Lưu Ngọc San kinh hãi nói: “Là... là Thạch Thiên?”

Tôn Lập Uy không nghĩ rằng Lưu Ngọc San lại phản ứng như vậy, kinh ngạc nói: “Cô Lưu quen biết Thạch Thiên sao?”

Lưu Ngọc San biết cục trưởng đã phát hiện ra thái độ của mình, vội cô che dấu nói: “À... không... tôi chỉ là gặp qua hần vài lần, không tính là người quen. Hiện tại hần là nhân vật tiếng tăm ở Hongkong. Hôm nay, sự việc tại quảng trường Ái Đinh Bảo chính là do hần mà tạo nên, cho nên nghe cục trưởng Tôn nói muốn điều ra người này, tôi thấy có điểm giật mình. Có phải... Cục trưởng Tôn nói chính là Thạch Thiên?”

Dù sao Lưu Ngọc San làm cảnh sát nhiều như vậy năm, nói xong, nét mặt đã trở lại bình thường, Tôn Lập Uy không hề để ý, gật đầu nói: “Chính là người này đã được người hâm mộ tôn sùng là “vị thần bóng đá”.”

Lưu Ngọc San ngạc nhiên nói: “À... Tôi chỉ được phân công quản lý những vụ bạo loạn ở Hongkong, còn đối với thiếu niên này cũng không có nhiều hiểu biết. Ở đây, tôi không có nhiều tài liệu về hần, cục trưởng Tôn như thế nào lại tới đây điều tra lai lịch của hần? Tôi tin rằng cục trưởng Tôn nên tìm đến văn phòng hộ tịch sẽ tìm thấy nhiều tư liệu về hần hơn.”

Tôn Lập Uy nói: “Tôi đã qua văn phòng hộ tịch rồi, những thông tin và ghi chép về Thạch Thiên quá sơ sài, quả thực chẳng khác gì tờ giấy trắng.”

Lưu Ngọc San mỉm cười nói: “Hần chính là người Hoa di dân từ nước ngoài trở về, chỉ có mười sáu bảy tuổi, lại là cô nhi, có thể nói con người hần phức tạp?”

Tôn Lập Uy cũng cười nói: “Xem ra cô Lưu quả nhiên biết về lai lịch Thạch Thiên.” Lưu Ngọc San thầm mắng một tiếng “Đáng giận”, giải thích nói: “Bởi vì Thạch Thiên từng có liên quan đến một án mà chúng tôi sắp điều tra, cho nên nhìn đến qua lai lịch của hần, chẳng qua hần chính là một nhân chứng quan trọng, còn bản thân hần không trực tiếp liên quan đến án, cho nên tôi chỉ biết một chút thông tin, nếu so với cục trưởng Tôn cũng biết không hơn là mấy cho nên có thể làm cho ngài thất vọng rồi.”

Tôn Lập Uy lắc đầu cười nói: “Mục đích của tôi tới rất đơn giản là muốn điều tra tư liệu hai án, chỉ cần cô Lưu có thể cho xem là đã không làm tôi thất vọng rồi.”

Lưu Ngọc San giật mình nói: “Thì ra là như vậy...” Biết rằng Tôn Lập Uy muốn ám chỉ hần là án lọt vào bắt cóc Samantha cùng án tại Cửu Long mỹ thực, mặt khác hai sự kiện này liên quan đến cái chết của Cương Điền, Lưu Ngọc San giúp Thạch Lệ che giấu cho Thạch Thiên, hiện tại ở mặt ngoài vẫn là nghi án, cũng không có chút ghi chép về Thạch Thiên.

Tuy rằng Lưu Ngọc San từ đáy lòng không muốn tiết lộ quan hệ gì về Thạch Thiên. Nàng cũng có quyền cự tuyệt yêu cầu của Tôn Lập Uy, nhưng hai vụ án cũng không có bí mật gì. Cho dù chính mình tìm có không đồng ý, tin rằng cục an ninh quốc gia cũng có thể không uống khí lực mà lấy hồ sơ từ cảnh thực. Trong án bắt cóc Samantha, Thạch Thiên là anh hùng cứu người, còn trong án Cửu Long, Thạch Thiên càng chính là chứng nhân chứng kiến tại hiện trường, nội dung không ghi chép Thạch Thiên tiếp viên đạn đánh chết Trịnh Cơ, vì thế cô gật đầu nói: “Đương nhiên có thể, để tôi tìm, phiền ngài đợi một chút” Lưu Ngọc San đứng lên đi đến hai văn kiện. Một lát sau, nàng quay lại, đặt ở trước mặt Tôn Lập Uy nói: “Chính là này hai văn kiện này.”

Tôn Lập Uy cầm lấy văn kiện trên bàn đứng dậy nói: “Thời gian đã không còn sớm, cô không ngại tôi cầm về xem chứ.”

Lưu Ngọc San xuất ra danh thiếp của mình nói: “Không ngại, nếu có chỗ nào không rõ, cục trưởng Tôn có thể trực tiếp gọi điện để hỏi tôi.”

Tôn Lập Uy cầm danh thiếp bỏ vào túi áo, cười nói: “Cám ơn, lần sau tôi là chủ nhà, rất mong tiếp đón hai vị.”

Lưu Ngọc San cùng Hoắc Kiến vội nói không cần khách khí, dù sao hai người cũng muốn trở về, cùng Tôn Lập Uy đi xuống lầu, ở bãi đỗ xe nhìn theo chiếc xe jeep của hắn rời đi, Lưu Ngọc San nhìn không được thử thăm dò Hoắc Kiến: “Tại sao cục an ninh quốc gia lại điều tra một thiếu niên bóng đá, thực làm cho người ta khó hiểu.”

Hoắc Kiến cùng Lưu Ngọc San quan hệ vốn không ngại, thấy mỹ nữ thắc mắc đương nhiên không thể không nói, hơn nữa lấy hắn biết đến nội tình cũng không cần giữ bí mật quốc gia cơ mật, cười nói: “Kỳ thật rất đơn giản, bởi vì Thạch Thiên đắc tội với người không nên đắc tội, buổi sáng hôm nay hắn dám dẫm thương một quan chức trong hiệp hội bóng đá, hơn nữa còn đánh trước mặt chủ tịch hiệp hội bóng đá Nghiêm Quốc Vĩ. Cô có biết không thể đắc tội với quan lớn trong quốc nội không, Nghiêm chủ tịch khẳng định rất mất mặt, không nghĩ biện pháp trả thù mới thực làm cho người ta khó hiểu... Ngay cả cục an ninh quốc gia đều ra mặt, ài...”

Lưu Ngọc San trong lòng cảm thấy rất lo lắng, thở dài một tiếng.

Hoắc Kiến nói tiếp: “Bất quá Thạch Thiên khẳng định có chút mờ ám, tuyệt đối không đơn giản như viết trong hồ sơ. Theo tin tức tin cậy nói rằng, buổi sáng có rất nhiều người ngoại quốc đến Cảng Tinh Building trước quảng trường Ái Đình Bảo, đám người này dùng mãnh trấn áp các phóng viên rời khỏi hiện trường, lúc ấy cảnh sát ở hiện trường đột nhiên nhận được mệnh lệnh của tổng bộ, khiến bọn họ phải thu quân”.

223. Chương 223: Đáp Phi Cơ .

Lưu Ngọc San ngạc nhiên nói: “Có chuyện này sao?” Đối với thân phận Thạch Thiên, nàng còn không biết gì, nàng đành tin lời của Hoắc Kiến là thật, bởi vì nàng tận mắt chứng kiến, hơn nữa còn trực tiếp ra lệnh cho các nhân viên dưới quyền ở quảng trường Ái Đình Bảo truyền tin Thạch Thiên đã rời khỏi Cảng Tinh Building. Quả thật, có rất nhiều người ngoại quốc đã đến đón Thạch Thiên đi, thanh thế bọn họ hết sức dũng mãnh, lúc ấy cô cảm thấy thực sự là việc ngoài ý muốn, bởi vì tình hình tại quảng trường làm cho cô không thể phân tâm, không có thời gian đầu mà nghĩ, cho nên cũng không kịp đi xem Thạch Thiên còn ở trong Building hay không nữa.

Hoắc Kiến nói: “Tôi có hỏi qua cảnh sát ở hiện trường, quả thật có chuyện như vậy, bất quá hỏi thêm mấy phóng viên truyền thông của Hongkong, bọn họ lại cũng không biết các phóng viên từng bị đám người ngoại quốc dùng mãnh bắt đi, hơn nữa một số các phóng viên đã bình yên vô sự trở về nhưng không một người nào đến báo án, thậm chí không ai thừa nhận mình bị người ta bắt đi, xem ra thủ đoạn của đám người ngoại quốc rất không bình thường.”

Lưu Ngọc San hỏi: “Chuyện xảy ra như vậy, cảnh sát tại hiện trường sao có thể thu quân?”

Hoắc Kiến cười nói: “Tôi thấy, chủ tịch kể rõ tình hình cho Tôn Lập Uy, Tôn Lập Uy chạy đến bộ nội vụ tìm tôi trách mắng cảnh sát Hongkong, nói rằng bên trong có cảnh sát cấp cao lạm dụng chức quyền.”

Lưu Ngọc San hiểu rõ sự tình đến đây không nên hỏi, nhưng cô vẫn tò mò không nhịn được liền thốt ra: “Vậy là tra xét là ai?”

Hoắc Kiến cười một cách giả tạo, hắn giơ ngón tay lên quơ quơ nói: “Đó...”

Lưu Ngọc San trừng mắt nói: “Là lão Đại ư...?” Ý của Hoắc Kiến là trưởng phòng cảnh sát bởi “lão Đại” thường xuyên dùng ngón tay cái để biểu lộ tình cảm, cho nên khi Hoắc Kiến duỗi ra ngón tay cái nàng đoán được ngay.

Hoắc Kiến nói: “Lúc ấy, ta nghe chủ tịch xảy ra chuyện, hơn nữa lại liên quan đến cảnh sát cấp cao, liền vội vàng chạy tới “lão Đại” bẩm báo...” Hoắc Kiến cười lên hắc hắc, nói tiếp: “Nào biết rằng chính lão Đại hướng tôi tự thú, còn nói thẳng là hấn chịu mệnh lệnh cấp trên, tôi đỡ phải đi tìm hiểu.”

Lưu Ngọc San giật mình, thầm nghĩ chẳng lẽ thiếu niên này thật sự là nhân vật cao siêu, nhất thời chưa thể nghĩ ra. Nghe Hoắc Kiến kể ra sự tình, cả hai cười lên: “Còn ai dám điều tra cấp trên của lão đại.” Lưu Ngọc San nói: “Xem ra nhất định là lão Đại muốn ám chỉ vào cái mũi của anh, bảo anh đừng có “nhàn cư vi bất thiện.”

Hoắc Kiến vẽ mặt xấu hổ cười nói: “Lão Đại cũng không nói như vậy, quả thật hấn chỉ trực tiếp nói cho tôi biết tình hình thôi, không phải là chuyện tôi có dám hay không dám tìm hiểu việc này, mà việc này không nằm trong phạm vi quyền hạn của tôi thôi, tôi không thể lạm dụng chức quyền, vượt quyền đi thăm dò sự tình trong chính phủ, lão đại còn không dám nữa là tôi... Hắc hắc... Cho nên tôi đã trả lời cho Tôn Lập Uy, lúc ấy cảnh sát thu quân cũng là bởi vì nhận được chỉ thị của cấp trên. Nếu cảm thấy bên trong có vấn đề, ngài có thể thẳng thắn công khai phản ánh tình hình bất cập, hoặc trực tiếp báo cáo với lãnh đạo cấp trung ương. Xem ra tôi thấy hấn cũng chỉ nhằm vào Thạch Thiên để xả giận, chứ không dám làm to chuyện, đừng quên bây giờ còn là một quốc gia hai đảng.”

Lưu Ngọc San nói: “Cục an ninh quốc gia thật cũng lợi hại. Bọn họ rất nhanh chóng biết được tôi có hai cái án liên quan đến Thạch Thiên.”

Hoắc Kiến nói: “Đó là bởi vì một số người trong văn phòng hộ tịch đã nói. Tôn Lập Uy đi đã tới văn phòng hộ tịch điều tra tư liệu về Thạch Thiên, một số người đã nói cho Tôn Lập Uy biết tổ chức phòng chống tội phạm của các cô đã từng thăm dò qua tư liệu về Thạch Thiên, cho nên hấn mới tìm đến cô. Xem ra hấn không muốn bỏ qua cho Thạch Thiên, nghe nói vết thương của tên chủ nhiệm kia chỉ là vết thương nhẹ. Ngay cả cấp trên của chúng ta còn phải nể tình. Tôn Lập Uy là cục trưởng cục an ninh quốc gia ở Hongkong có thể làm gì Thạch Thiên được chứ? Hơn nữa hiệp hội của đại lục vốn sẽ không nhận được sự ủng hộ của lòng dân. Hiện tại Thạch Thiên lại có địa vị rất lớn trong lòng người hâm mộ cả nước, vạn nhất chọc giận quần chúng, phát sinh biểu tình, Tôn Lập Uy có thể gánh vác được sao? Cho nên với tôi nhiều nhất cũng chỉ nên giả vờ giả vịt điều tra vài ngày để ứng phó với người của hiệp hội mà thôi.”

Lưu Ngọc San cảm thấy lời của Hoắc Kiến rất có lý, lại nhận ra thái độ tra án của Tôn Lập Uy cực kỳ nghiêm túc, không giống với kiểu cách ứng phó với quan chức hiệp hội, cho nên cô vẫn có điểm lo lắng.

Lúc này, Hoắc Kiến còn nói thêm: “Hôm đó, tôi cũng xem trận bóng, trận đấu đó... Thạch Thiên rất thần kỳ!... Cô Lưu, lần sau các cô nếu lại có án liên quan đến Thạch Thiên, cô nhất định phải báo cho tôi một tiếng, để tôi cùng hấn chụp một kiểu ảnh. Mười mấy năm nay, trên đầu giường vẫn treo tấm ảnh kết hôn, cũng nên thay đổi một chút, tôi định thay vào đó là bức ảnh tôi với thiên tài Thạch Thiên...” Nói xong, Hoắc Kiến trên mặt lộ vẻ nhờ vả Lưu Ngọc San.

Lưu Ngọc San ha ha cười nói: “Anh sẽ không sợ vợ anh trở mặt sao?”

Hoắc Kiến lo lắng nói: “Cô ấy cũng là người hâm mộ bóng đá lắm, tôi không lo cô ấy trở mặt, chỉ lo cô ấy thay vào đó là bức ảnh của cô ấy với Thạch Thiên.”

Hai người nói vài câu bông đùa, sau đó đều lên xe trở về. Ở trên xe Lưu Ngọc San cứ ngẫm đi ngẫm lại vẫn có điểm lo lắng, thấy Hoắc Kiến lái xe rời khỏi bãi đỗ xe, cô lập tức gọi điện cho Thạch Lệ.

Cũng lúc đó, Thạch Hiểu Mẫn cũng gọi điện cho Thạch Lệ, mời cô cùng đi ăn cơm ở Tân Giới, đồng thời cũng muốn nói cho cô sự tình Thạch Thiên sang Pháp, nhưng Thạch Lệ bởi vì có vài án trọng yếu phải phân tích, sau giờ tan tầm còn muốn đem tư liệu về nhà phân tích, nếu đi Tân Giới quá xa lại không có phương tiện, sẽ không kịp trở lại, cho nên cô quyết định trở về khu nhà Cửu Long.

Nhận được cuộc gọi của Lưu Ngọc San, Thạch Lệ đang nghiên cứu tư liệu, nghe nói cục an ninh quốc gia đến điều tra Thạch Thiên làm cho cô chấn động. Cục an ninh quốc gia đã vào cuộc, cô cảm thấy bọn họ không đơn giản đến điều tra Thạch Thiên vì việc đánh Lưu chủ nhiệm, cục an ninh quốc gia cũng không phải đơn vị thể dục thể thao của hiệp hội muốn điều tra là có thể điều tra.

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên Thạch Lệ có điểm hồi hận lúc trước đã để cho Lưu Ngọc San và Triệu Gia Minh giấu diếm Thạch Thiên giết chết Cương Điền, cô không phải lo lắng cho bản thân, mà là sợ rằng sự tình

của Thạch Thiên sẽ liên lụy đến Lưu Ngọc San cùng Triệu Gia Minh. Tuy rằng nàng biết Lưu Ngọc San muốn đền đáp ơn cứu mạng của Thạch Thiên, cam tâm tình nguyện giúp Thạch Thiên, là con người bản lĩnh không hề hối hận, tính khí hoàn toàn không sợ sệt, tương lai không biết còn gây phiền phức cho bao nhiêu người, thật sự không nên để liên lụy đến người khác.

Vì thế Thạch Lệ không lo đối phó với cục an ninh quốc gia mà lo lắng nguyên nhân khác, cô an ủi Lưu Ngọc San đừng quá lo lắng, cho dù bởi vì sự tình đã thương chủ nhiệm cùng lắm chịu trừng phạt một chút đồng thời nói cho nàng biết Thạch Thiên đã sang Pháp, về phần Thạch Thiên sang Pháp làm gì, Thạch Lệ cũng không biết.

Lưu Ngọc San tưởng rằng Thạch Thiên sang Pháp đá bóng, nghỉ lại buổi sáng không ít người ngoại quốc cùng Thạch Thiên rời khỏi Cảng Tinh Building, có thể đó chính là người của câu lạc bộ bóng đá bên Pháp. Hiệp hội bóng đá Trung Quốc hẳn là muốn cản trở thiên tài Thạch Thiên xuất ngoại, làm cho hai bên phát sinh rằng co, thêm vào đó tính tình quái gở của Thạch Thiên liền xảy ra vụ đánh người. Việc này khá đơn giản, nước Pháp vì muốn giữ Thạch Thiên cho nên thay hắn xuất đầu lộ diện, mà chính sách đối ngoại của chính phủ Trung Quốc từ trước đến nay rất rộng lượng, nhiều nhất câu lạc bộ bồi thường một chút tiền thuốc thang, đứng ra nhận lỗi đánh người là êm xuôi.

Lưu Ngọc San tự cho là mình nghĩ thông suốt vấn đề, cô nhẹ nhàng thở ra, lái xe về nhà. Không thể trách sức tưởng tượng của nàng rất phong phú, Thạch Thiên mới vừa trở thành đại minh tinh trong lòng vạn dân chúng, liền lập tức sang Pháp, Lưu Ngọc San tự nhiên hướng suy nghĩ cho hiệp hội bóng đá. Theo của nàng hiểu biết, Thạch Thiên chính là một cô nhi, như thế nào lại có năng lực siêu phàm như vậy khiến cho trưởng phòng cảnh sát cũng phải nể tình, cho nên cảm thấy nhất định là có người nào đó đứng sau lưng Thạch Thiên, có lẽ chính là ông chủ của câu lạc bộ bóng đá câu lạc bộ, ông chủ của các câu lạc bộ bóng đá vốn dĩ rất có khả năng điều khiển thu hút nhân tài.

Dùng xong bữa tối, Sanmantha trở về phòng mình, nửa bước cũng không đi ra. Đêm đó, Kim Hinh bởi vì “làm việc” quá sức, cho nên đến sáng vẫn ngủ say như chết, Thạch Thiên cũng không đánh thức nàng, hẩn dậy rửa mặt chải đầu xong một mình đi xuống lầu.

Trong đại sảnh đã có mười mấy người đang đợi, thấy Thạch Thiên đi xuống cùng lên tiếng chào chủ nhân, Laurent tiến lên nói: “Chủ nhân, hành lý đều đã chuẩn bị xong xuôi đặt ở trên xe, hiện tại còn sớm, ngài dùng bữa sáng đi”.

Thạch Thiên cảm giác không đói bụng, sợ một lúc nữa Kim Hinh cùng đám người Sanmantha tỉnh giấc, lại muốn tiễn mình ra sân bay, hẩn ghét cảnh đưa tiễn khóc sụt sùi, lắc đầu nói: “Không ăn, bây giờ đi luôn, mà lão cũng đừng theo tôi tới sân bay, cho phép lão ở lại phục vụ các nàng”.

Laurent vội hỏi: “Laurent nhất định phục vụ tốt hai vị tiểu thư, chủ nhân cứ yên tâm”.

Mười mấy người kia là nhân viên Quý TS, cùng đi với Thạch Thiên sang Pháp, bất quá lý do phải sang Pháp xử lý nghiệp vụ, Thạch Thiên cũng không thêm đi thăm vấn bọn họ có phải là do Laurent phái đi hầu hạ mình hay không.

Sáu chiếc Limousine đang đỗ ở bên ngoài sân, ở giữa là một chiếc Rolls-Royce màu đen, Thạch Thiên không cần hỏi cũng biết là mình chuẩn bị cho mình, mở cửa lên xe, lại ngồi thấy bên trong xe có một mùi thơm ngát đến mê người, hơn nữa mùi hương này hết sức quen thuộc, đó là mùi nước hoa trên người ai, ngạc nhiên nói: “Sao cô ở trên xe? Trở về ngủ đi, tôi không cần ai tiễn”.

Bên trong xe truyền đến tiếng cười của Sanmantha: “Em cũng không phải là đến tiễn anh, chẳng lẽ chỉ có anh có thể sang Pháp sao?”

Thạch Thiên quay đầu lại hỏi Laurent nói: “Cô ấy cũng sang Pháp sao? Sao Laurent không nói cho ta biết?”

Laurent giật mình nhìn Sanmantha, lại nhìn Thạch Thiên nói: “Ngài... Ngài không biết sao...”

Sanmantha vội xuống xe đỡ mặt giải thích: “Anh đừng mắng ông Laurent, là em nói dối bảo rằng anh đồng ý cho em đi cùng phi cơ, anh nếu không đồng ý... Em đến sân bay đổi chuyến bay cũng được mà”.

Thạch Thiên ảo não nói: “Chẳng lẽ lão tử nhỏ mọn như vậy sao? Chẳng phải là chỉ lên cùng phi cơ thôi, sao không sớm nói cho tôi biết”.

Sanmantha đỏ mặt nói: “Đêm qua em mới quyết định, anh cùng Kim Hinh ở trong phòng, em làm sao cùng bàn bạc được với anh... mà... mà anh là trợ lý của em, đột nhiên nói sang Pháp, cũng không xin phép em một tiếng!”

Thạch Thiên nghe vậy sững sốt, trách mắng: “Trời! Lão tử chưa bao giờ phải xin phép ai”.

Sanmantha “hi hi” cười nói: “Hiện tại cũng khỏi cần xin phép, em tính là anh theo giúp em sang Pháp công tác.” Nói xong, Samantha cười lên sảng khoái như giành được chiến thắng, vẻ mặt hạnh phúc tiến vào trong xe.

224. Chương 224: Cung Điện Không Trung .

Thủ tục xuất cảnh sớm đã có người chuẩn bị ở sân bay, sáu chiếc ô tô xa hoa từ thông đạo tiến nhập sân bay. Samantha cùng Thạch Thiên bước xuống xe, đoàn người bước đi trên tấm thảm màu đỏ tươi, Samantha hồi hộp, nằng nết một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh. Trước mắt là một chiếc phi cơ cỡ lớn ước chừng cao khoảng bảy tám tầng, thân máy bay trắng toát, mặt trời chiếu rọi lóe ánh hào quang chói mắt.

Samantha cảm giác ngỡ ngàng không đứng nổi, vội vàng bám lấy tay Thạch Thiên, hỏi: “Đây là máy bay của các anh à? Xa xỉ quá, chúng ta chỉ có mười mấy người... Đây hẳn là Q3SO0?”

Thạch Thiên chẳng có chút kiến thức về máy bay, lắc đầu nói: “Lão tử không biết.” Thạch Thiên quay đầu hỏi tên đi đầu: “Là chiếc phi cơ này sao?”

Có khoảng hơn mười nhân viên đi theo, người đi đầu tên là Becker, tuổi đã gần sáu mươi, đảm nhiệm tổng giám đốc hành chính bộ phận Quỹ TS bên Pháp, bước lên phía trước nói: “Đúng vậy, thưa chủ nhân.” Nói xong, Becker đi phía trước dẫn đường hai người vào đăng ký.

Cũng khó trách Samantha giật mình, chiếc phi cơ này đúng là do công ty dựa theo thiết kế của chiếc máy bay A380 để kiến tạo. Hiện tại A380 là loại máy bay lớn nhất trên thế giới, cao hơn hai mươi bốn mét, chiều dài mỗi khoang ước chừng tám mươi mét, có hai mươi bánh xe, có thể chứa khoảng năm trăm năm mươi lăm người, tối đa có thể đạt tới tám trăm bốn mươi người. Samantha thầm nghĩ, một chiếc phi cơ lớn như vậy mà chỉ có mười mấy người bước lên, quả thật quá xa xỉ, cô thầm nghĩ chắc số lượng nhân viên trên phi cơ phải nhiều hơn hành khách.

Trên phi cơ tổng cộng có ba tầng, tầng dưới cùng là kho hàng hoá chuyên chở, đoàn người tiến vào tầng giữa, đi vào bên trong khi Samantha mới biết được phi cơ này so với chiếc máy bay A380 trước kia cô đã từng đi, ngoại hình hai chiếc rất giống nhau nhưng cấu tạo bên trong lại hoàn toàn khác nhau, chiếc phi cơ này không phải là một chiếc máy bay hành khách bình thường, mà quả thực là một tòa cung điện xa hoa lộng lẫy trên không trung, từng chi tiết của phi cơ đều có thể phản ánh được thân phận cao quý của người chủ sở hữu.

Bên trong phi cơ này không có nhiều chỗ ngồi như chiếc A380, chỉ có hơn ba mươi chiếc ghế rộng thênh thênh, màu sắc đơn điệu, sử dụng hai loại màu sắc đen trắng làm màu chủ đạo. Chỗ tựa lưng được thêu bông hoa hồng, mô hình tay vịn kiểu Hy Lạp cổ điển, sự phối hợp hài hoà trong sự đơn giản lại mang theo một chút lãng mạn, làm cho Samantha cảm thấy xúc động.

Từ lối vào có thể nhìn thấy một bộ phận nhỏ, trong đó còn có cả quán bar, phòng ăn tiệc, phòng nghe hát, phòng bếp, văn phòng làm việc, phòng chữa bệnh, phòng vệ sinh riêng, và cộng thêm mười sáu gian buồng ngủ.

Chỉ tiếc là Thạch Thiên cùng Samantha không thể sử dụng hết được, ngoài trừ Becker đứng ở bên ngoài, các người khác lưu lại ở tầng giữa, Becker cùng hai gã nữa xem như tiếp viên hàng không, Thạch Thiên và Samantha đi vào một khoang thang máy, đi lên tầng trên.

Ra khỏi thang máy đi trên một tấm thảm hành lang kiểu Ba Tư. Hành lang rất rộng nhưng không quá dài, dẫn đến một phòng làm việc nhỏ. Becker một bên dẫn đường phía cuối hành lang là một phòng khách

khá lớn cùng một phòng hội nghị, tiếp đến một mình Becker tiến lên đầu phi cơ còn hai tên tiếp viên hàng không đứng canh cửa thang máy.

Trên tầng cao nhất lại chia làm hai tầng nhỏ, phía dưới có thể nói là một gian làm việc nhiều công năng, ngoài ra còn có phòng khách loại nhỏ, nhà ăn, cùng phòng tập thể hình. Bên cạnh phòng tập thể hình còn có một cái bể bơi rộng bốn mét, dài tám mét, các phòng bài trí rất logic, có mối liên hệ rất chặt chẽ, nhưng lại tách biệt rất thuận tiện sử dụng, cách bài trí tầng trên theo phong cách tao nhã khác hẳn, sử dụng hai màu “xanh vàng rực rỡ” từ cảm nhận đến hình dung nó lại có vẻ rất tục tĩu.

Điểm bắt mắt nhất là có mười bảy mười tám nàng nữ hầu, tóc vàng, mắt xanh đứng bên trong. Dáng người các nàng không thua kém gì người mẫu, dung mạo không thua kém gì minh tinh, quả thực dường như các nàng đã qua một cuộc thi tuyển chọn sắc đẹp.

Becker ngừng bước nói: “Chủ nhân, một lúc nữa phi cơ sẽ cất cánh, thời gian phi hành ước chừng khoảng mười tiếng, ngài cùng tiểu thư Samantha nếu mệt có thể lên lầu nghỉ tạm. Trên lầu là phòng ngủ, xem ra hẳn đã biết mối quan hệ giữa Samantha và Thạch Thiên là không bình thường.

Thạch Thiên đáp lại: “Đã biết.” Becker khom người vui vẻ lặng lẽ lui đi ra ngoài.

Samantha nhìn chung quanh một hồi lâu, mới hồi phục tinh thần thở dài: “Cuối cùng em cũng biết đến cái gì gọi là xa xỉ” Nếu đây là một tòa khu nhà cao cấp thì đúng là không còn gì để gì có thể sánh được thế nhưng dù sao cũng là một chiếc phi cơ. Bỗng nàng nhiên nhớ tới một chuyện, liền hỏi: “Anh giàu có như vậy sao không ủng hộ, có nghĩ làm việc thiện không? Em đang làm công tác phát ngôn cho một quỹ từ thiện. Cam đoan rất nhiều người đang cần tiền trợ giúp của anh”.

Thạch Thiên thuận miệng nói: “Lão tử không quan tâm” Thạch Thiên không biết nàng nói mình là tài phú có liên quan đến việc gì, nhưng hẳn vẫn kiên quyết nói không bận tâm đến việc giúp đỡ người khác.

Samantha tức giận, mắng lại Thạch Thiên: “Thật nhỏ mọn”.

Thạch Thiên cười nói: “Nếu muốn làm từ thiện thì hãy đến đàm phán với bọn họ kia kìa, lão tử hiện tại chỉ là một tay bảo vệ, tiền công ăn cơm cũng không đủ, nào có tiền quỳn góp cho cô” Thạch Thiên ngẩng đầu tươi cười, Samantha lắc đầu thở dài: “Thực không muốn đứng gần anh.” Nghe vậy, Thạch Thiên đi thẳng lên phòng ngủ trên lầu.

Samantha theo sát đằng sau, vừa đi theo vừa trêu trọc: “Hừ... rất lâu rồi em không đi giày cao gót, anh còn nghĩ sao, chẳng lẽ muốn em chặt chân à? Anh không nên trách bản thân”.

Thạch Thiên đi vào phòng ngủ, quay lại trách mắng: “Cô đừng đắc ý, sang năm lão tử có thể cao bằng cô”.

Samantha theo vào phòng ngủ đóng cửa lại, cố ý tiếp tục trêu tức hẳn nói: “Bằng em thì sao chứ? Em đi giày cao gót vẫn cao hơn anh...”

Thạch Thiên nhất thời không nói được lời nào, biết rằng cho dù mình có ở trạng thái tốt nhất cũng vẫn thấp hơn Samantha đi giày cao gót, chung quy mình lại không thể đi giày cao gót để so với nàng, tức giận liền đi đến giường nằm, nhắm mắt lại không thèm để ý đến nàng.

Khi tranh cãi với Samantha, Thạch Thiên khó chiếm được thượng phong. Samantha tâm trạng thoải mái, ngồi vào bên giường, cởi đôi giày cao gót ra, nói: “Khăn trải giường sạch sẽ thế kia, anh chưa cởi giày đã nhảy lên” Sau đó, cởi chính mình cởi cho Thạch Thiên.

Nàng nằm đến bên người Thạch Thiên, bỗng nhiên chỉ vào lên trần nhà kinh ngạc, nói: “Anh xem kia... Thật là đẹp...”

Thạch Thiên nhìn lên trên, đập vào mắt chính là một mảnh không trung xanh thẳm, còn có mấy đóa mây trắng đang chuyển động. Bất quá cũng chỉ là bức tranh ở trần nhà, mây trắng phiêu phiêu là từ trần nhà phía sau ngọn đèn tạo thành không gian rất đẹp, phi cơ này không thể mở cửa khi phi hành, nhưng dường như có thể gây cho người ta cảm giác đó. Thạch Thiên cũng vui vẻ thoải mái, ngoài miệng lại nói: “Cũng không có cái gì đặc, cô muốn nhìn bên ngoài phi cơ không?”

Samantha nhẹ giọng thở dài: “Hiện tại làm sao có thể nhìn được thiên nhiên bên ngoài phi cơ...” Tiếp theo nghiêng thân, đem mặt thiếp đến trên vai Thạch Thiên, nói: “Anh thực sự không có ý nghĩa, chỉ muốn phá

hồng mọi thứ, một chút tình cảm cũng không có, thật không rõ vì sao lại thích anh” Ngừ khí giống như trách cứ nhưng lại vô cùng đả tình.

225. Chương 225: Đến Đây! Em Thật Là Nhảm Chán .

Từ trước đến nay, Thạch Thiên đối với con gái rất mẫn cảm, thậm chí lão tử không cần người thích, Thạch Thiên vội nói tránh đi vấn đề khác: “Cả đêm không ngủ, đừng dài dòng nữa, ngủ một lúc đi.”

Samantha trừng mắt nhìn Thạch Thiên, kỳ quái nói: “Sao anh đoán được em cả đêm không ngủ?”

Thạch Thiên đắc ý nói: “Còn sao không đoán được? Lão tử liếc mắt một cái đã biết rồi!”

Samantha bội phục nói: “Thật lợi hại, chẳng qua em không thấy mệt.” Mặt cô đỏ bừng lên, nói: “Em biết đêm qua anh cũng không ngủ.”

Lúc này, đến phiên Thạch Thiên cảm thấy kỳ quái, hẳn dựa vào công phu cùng với kinh nghiệm ngàn năm có thể nhận biết sức khỏe của đối phương có tốt hay không, ngay cả vài ngày trước ngủ mấy tiếng đều có thể đại khái tính được.

Nhưng làm sao Samantha biết mình đêm qua không ngủ, phải biết rằng giấc ngủ đối với Thạch Thiên không quan trọng, cho dù mấy tháng Thạch Thiên không ngủ thì mắt cũng không đỏ lên, mặt mày cũng không xanh xao trắng bệnh. Thạch Thiên tò mò hỏi: “Làm sao cô biết được? Chẳng lẽ...” Thậm chí chẳng lẽ là trong thân thể của nàng có linh lực của mình, cho nên nàng mới có năng lực cảm ứng.

Samantha thấy trong ánh mắt Thạch Thiên tràn ngập nghi hoặc, sợ hãi hiểu lầm mình, vội nói: “Anh đừng nghĩ lung tung, em cũng không có nghe lén anh đang làm gì đâu, phòng kia ở cách âm hiệu quả tốt lắm, một chút thanh âm cũng không nghe được” Nói xong, cô mới cảm giác trong lời nói của mình có vấn đề, chẳng khác nào thừa nhận chính mình đã nghe lén, muốn nghe không nghe được. Nhất thời gấp đến độ chân tay luống cuống, mặt đỏ bừng, những gì không nên nói cũng đều nói ra: “Chẳng qua là em đoán được thôi, em biết đêm qua Kim Hinh khẳng định... không cho anh nghỉ ngơi...”

Thạch Thiên nhớ tới đêm qua, Kim Hinh quả thật rất khác so người bình thường, rõ ràng đã thực sự mệt mỏi, nhưng vẫn liều mạng muốn cùng hắn triển miên không ngớt, tới gần sáng thể lực Kim Hinh đã cạn kiệt cho nên nàng lâm vào cơn ngủ li bì. Thạch Thiên thấy có điều kỳ lạ: “Ngay cả điều này mà cô cũng biết sao?”

Samantha nói: “Đương nhiên rồi, biết anh sang Pháp giúp em một thời gian, tối hôm qua hiển nhiên “triển miên” cùng với anh, mà dọc theo đường đi anh cũng chẳng có tâm trí mà để ý đến em đâu”.

Thạch Thiên nói: “Lão tử phải đi tìm người, không phải cùng cô sang Pháp làm công tác” Tiếp theo Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Không phải cô nói rằng đêm qua mới quyết định đi Pháp sao? Kim Hinh làm sao biết được?” Đêm qua Kim Hinh đều ở dưới hoặc trên người hắn, nửa bước cũng không rời khỏi phòng.

Samantha biết tình hình đã bị lộ tẩy, không thể không nói ra sự tình. Thì ra Samantha muốn đi Pháp đã sớm lên dự định bởi vì phải đi tham gia một tổ chức quốc tế về trang phục ở Paris mà Kim Hinh đã quá ngày phải đi chụp hình trong nước. Hai người gặp đúng lúc Thạch Thiên bị phóng viên và người hâm mộ làm phiền cho nên nhân cơ hội này muốn mời Thạch Thiên rời khỏi Hongkong đi du ngoạn.

Tuy rằng hai nàng không tồn tại ý niệm tranh đoạt Thạch Thiên, nhưng tự đáy lòng vẫn muốn tìm hiểu câu trả lời cho câu hỏi: “Rốt cuộc Thạch Thiên coi trọng ai hơn?” Vì thế cả hai cùng đi tìm Thạch Thiên. Muốn hỏi hẳn đến quyết định đi với ai. Nào biết rằng hai người chưa kịp mở miệng, Thạch Thiên đã tuyên bố muốn sang thủ đô Paris của nước Pháp, điều này làm cho Samantha mừng rỡ như điên đồng thời cũng làm cho Kim Hinh buồn bã. Nhưng Thạch Thiên đi Pháp là chủ ý muốn tìm người chứ không phải vì coi trọng Samantha mà đi cùng nàng.

Cho nên chiều hôm đó, Samantha hiểu ý liền lui ra ngoài. Buổi tối cũng không quấy rầy bọn họ, xem như bồi thường một chút cho Kim Hinh. Hơn nữa, nàng không phải chuẩn bị đi Pháp ngay hôm nay, vì được đi trên phi cơ cùng với Thạch Thiên cho nên nàng đã gọi trước điện thoại cho cấp dưới cùng tạp chí xã, để

bọn họ sắp xếp công tác và quan trọng nhất là thông báo với Laurent, để lão ghi tên mình vào danh sách sang Pháp.

Thạch Thiên nghe Samantha kể lại lớn tiếng cười: “ha ha”, thế mới biết ngày hôm qua hai người bọn họ tìm đến chính mình, vì sao khi nghe nói muốn sang Pháp, đột nhiên hai người không bàn bạc nữa, lúc ấy một người vui sướng, một người buồn bã. Cũng hiểu được vì sao Kim Hinh “làm việc triền miên” không biết mệt mỏi, quả thực là liều mạng, dường như muốn đem hần nuốt chửng.

Hắn lại không biết cả đêm Samantha bị dục vọng tra tấn không thua gì Kim Hinh, tình cảm của nàng ẩn dấu nhiều năm vừa bị Thạch Thiên “khai phá”, trong lòng đã không còn trói buộc. Điều trùng hợp phòng của Thạch Thiên ngăn vách với phòng của Samantha, buổi tối nằm ở trên giường, không tự chủ được sẽ đi ảo tưởng bên kia.

Kỳ thật nàng đoán không sai, Thạch Thiên cùng Kim Hinh không ngừng triền miên, trong lòng nàng chua xót cảm nhận điều đó. Nàng càng không nghĩ đến, nó lại càng nhập vào đầu, càng nhập vào đầu lại càng là khó chịu. Thân hình nàng đủ mê người giống như núi lửa sắp phun trào, trần trọc không nói thành lời, nổi thống khổ người thường không thể hiểu được. Cuối cùng, nàng thật sự chịu không nổi, trời còn chưa sáng liền lao xuống trốn trong xe, chờ Thạch Thiên tỉnh dậy.

Đương nhiên Samantha không nói cho Thạch Thiên biết về khoảng thời gian này, bắt quá lại nàng lại không khống chế được suy nghĩ của mình, dục hoả gây sức ép, đè nặng lên tâm trí nàng, nhất thời ở trong cơ thể nàng, dục tính lại một lần nữa bốc cháy lên, hơn nữa hiện tại Thạch Thiên ngay tại bên người, cùng kề sát với da thịt nàng, tự nhiên dục vọng thiêu đốt còn muốn mãnh liệt hơn đêm qua. Có thể nàng dù sao cũng chỉ mơ hồ, tính cách nàng cũng không mạnh bạo như Kim Hinh, nàng nào dám chủ động đề nghị Thạch Thiên làm chuyện ấy.

Lúc này phi cơ đã bay lên không, thân máy bay khổng lồ vững vàng phi hành giữa trời xanh, mọi người bên trong phi cơ dường như không nhận thấy một chút chấn động nào. Ánh mặt trời xuyên qua mây trắng, theo những khe nhỏ hình tròn chiếu vào phòng ngủ xa hoa trên không trung, chiếu vào thân thể mềm mại của nàng cũng đủ khiến người ta phát ra ý niệm dục vọng. Nước da Samantha vốn dĩ trắng nõn không tỳ vết, hiện tại giống như một tầng ngân huy bịt kín, sắc đẹp càng thêm kiều diễm ví như xuân hoa thu nguyệt, đúng là tiên nữ hạ phàm.

Thạch Thiên nhìn thấy không khỏi thấy si mê, nhìn Samantha mà trong lòng nổi lên động tình, bản thân hắn không kìm được lòng mình, thân thủ rất nhanh ôm chầm lấy Samantha, hôn lên trán nàng.

Samantha cả người run lên, giọng nói làm nũng giống như nhận được đặc ân, ngẩng đầu đón nhận sức nóng từ đôi môi của Thạch Thiên, không bao giờ... tách ra. Cặp đùi của cô mở ra, rồi siết chặt lấy thân thể của Thạch Thiên.

Thạch Thiên còn hơi do dự, một bàn tay nhẹ nhàng tụt chiếc quần của nàng xuống.

Samantha một bên phối hợp cũng cắn nhẹ lên tai Thạch Thiên, thanh âm kích động run rẩy, hỏi: “Anh có biết hiện tại em đang nghĩ gì không?”

Thạch Thiên không chút suy nghĩ phải trả lời nói: “Không biết.”

Samantha thở gấp nói: “Em đang suy nghĩ... Nếu trước kia có người nói với em biết, lần đầu tiên ở trên biển... Lần thứ hai ở trên trời... nhất định sẽ không tin”

Thạch Thiên cười lên ha hả nói: “Đến đây! Em thật là nhàm chán”.

226. Chương 226: Cơn Khát Mỹ Nhân .

Samantha nhìn không được cũng nở nụ cười nhìn Thạch Thiên, thân thể thả lỏng ra, sáng giọng: “Làm sao có thể... Quả thật thực anh rất đặc biệt, chẳng ai như anh... Còn tuổi nhỏ lại biết nói ít làm nhiều.”

Thạch Thiên một bên cởi nốt chiếc áo lót trên người Samantha xuống, vừa cởi vừa nói: “Lão tử ở trên trời thật cũng là lần đầu tiên.” Sau đó, hắn cũng tự mình bắt đầu cởi hết quần áo ra.

Samantha vuốt ve da thịt Thạch Thiên tinh khiết như ngọc, có chút lo lắng nói: “Thạch Thiên... Em... Em sợ...”

Thạch Thiên nhớ lại lần đầu tiên trên biển mang đến ảnh hưởng cho nàng, lần đó chính mình quả thật hơi mạnh mẽ, cảm thấy áy náy, an ủi nói: “Yên tâm, lần này không giống với lần trước.”

Hắn vốn đã tìm đúng âm đạo chuẩn bị xâm nhập vào, lúc này đành phải trước tạm thời thu binh, nhẹ nhàng vuốt ve thân hình mềm mại của nàng, đồng thời xuất ra một cổ chân khí tiến vào trong cơ thể nàng, giúp nàng thả lỏng.

Cổ chân khí bắt đầu đi vào trong cơ thể Samantha, chân khí của hai người như được kích hoạt, hoà quyện thành một dòng khí nóng lưu chuyển khắp người Samantha, toàn thân Samantha nhất thời cảm giác ngứa ngáy, mơ màng, ấm áp, sảng khoái không lời nào có thể diễn đạt được, chưa bao giờ... nàng cảm thấy khản trương như thế, thân thủ chủ động leo lên người Thạch Thiên, ưỡn ngực do dự hôn lên người Thạch Thiên.

Thạch Thiên cảm nhận nụ hôn nồng nhiệt của nàng đồng thời hắn cũng cảm nhận một điều khác lạ, ngày trước đã đưa chân khí vào trong cơ thể Samantha như muốn cắm rễ trong thân thể nàng, do đó nó tồn tại một loại năng lượng, biến hoá trong gân mạch của nàng. Hắn nghĩ lại, thời gian giúp chị em Thạch Lệ cải tạo thân thể phải mất mấy tháng trời vậy mà với Samantha chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã có sự thay đổi lớn.

Điều này làm cho Thạch Thiên càng muốn tìm ra điều kỳ diệu trong đó, cho dù chính hắn vẫn đang không thoát khỏi dục vọng đang sôi sục, nhưng vẫn hy vọng khi sống lại còn có thể thấy được gương mặt quen thuộc. Nếu hắn thật có thể thay đổi người khác, làm cho các nàng sống lâu giống như Laurent, thậm chí có thể lấy đi gánh nặng trong lòng hắn, buông lòng để nhận cảm tình nhiều hơn. Thử nghĩ nếu hắn không phát hiện Laurent còn sống, thì chắc hắn cũng không đi cùng nhóm hậu nhân của tòa thành, có khi chỉ quan hệ với những người trong tòa thành Thiên Thạch chỉ là ý niệm trong đáy lòng hắn.

Samantha thấy Thạch Thiên suy nghĩ điều gì mà dờ người ra, đôi môi rời đi, nàng có chút khó hiểu liền hỏi: “Anh suy nghĩ cái gì thế? Em... em không thấy sợ nữa.”

Thạch Thiên thu hồi tâm tư, không trả lời Samantha. Bởi vì không biết giải thích thế nào, cúi đầu một lần nữa chiếm lĩnh đôi môi khêu gợi của nàng, đồng thời phía dưới nhẹ nhàng đẩy hai chân Samantha ra, hai tay nắm lấy thắt lưng, cùng nàng lại giao hợp tại chỗ.

Lần này, Samantha đã cảm nhận hoàn toàn khác hẳn thân thể không còn cảm thấy bị xâm lấn thống khổ, mà là một loại khoái cảm tê dại từ Thạch Thiên truyền khắp toàn thân, làm cho nàng thực sự đạt được khoái cảm đến cực điểm. Toàn thân đều trở nên cực kỳ mẫn cảm, mọi suy nghĩ cũng đã tan biến.

Thạch Thiên không dám hành động dũng mãnh, bởi vì lần trước từng làm cho Samantha bị tổn thương. Lần này Samantha dần dần thích ứng được hiển nhiên bắt đầu “phản kích” lại Thạch Thiên. Nàng chủ động tấn công Thạch Thiên, tìm kiếm sự kích thích lớn hơn nữa, nhìn Thạch Thiên khó được hoà nhiệt như lần trước, dường như nàng hơi bất mãn.

Thạch Thiên không khỏi ảo não, thầm nghĩ chẳng lẽ ta lại sợ cô sao. Tần suất giao hợp càng ngày càng nhanh hơn, khiến cho Samantha không ngừng rên rỉ, âm thanh càng ngày càng cất cao hơn, nhưng trên mặt lại lộ vẻ thỏa mãn mà không hề thống khổ. Thạch Thiên cảm giác kỳ lạ, chẳng lẽ tinh khí của mình còn có tác dụng tăng cường sinh lực? Khó trách Laurent đã hơn một trăm ba mươi tuổi, còn lưu lại nhiều mỹ nữ hầu hạ bên mình đến như thế.

Thật ra oan uổng cho Laurent, mười tám mỹ nữ kia không phải đều của phi cơ này mà phần lớn được điều động từ khác phi cơ khác tới, Laurent hoàn toàn là vì Thạch Thiên, vì muốn hầu hạ chủ nhân thật tốt. Nếu Thạch Thiên không dẫn theo Samantha cùng đi thì có thể các nàng sẵn sàng dâng thân thể cho Thạch Thiên giải khuây, đương nhiên nếu các nàng hầu hạ tốt Thạch Thiên thì tương lai cũng hứa hẹn rất khả quan. Tin chắc rằng sau khi các nàng gặp qua Thạch Thiên cũng sẽ cam tâm tình nguyện hầu hạ, nhưng ngược lại sẽ bị Samantha ghen ghét, quả thực các nàng đều không thể so sánh với Samantha.

Thời gian bay mặc dù dài, nhưng hai người lần lượt đạt đến đỉnh sung sướng của thế giới thần tiên làm cho cả hai quên đi thời gian, đột nhiên phi cơ đụng phải dòng khí nóng khiến cho phi cơ lắc lư. Cho đến khi phi

cơ thông báo sắp tới Paris, hai người mới ngừng lại, Samantha miệng thở phò nói dứt đoạn mấy câu: “Em... em đói...”

Tòa thành Thiên Thạch ở Châu u đã kinh doanh hơn trăm năm. Ở Pháp, tòa thành Thiên Thạch là một trong những căn cứ rất quan trọng, mặc kệ là bạch đạo hay là hắc đạo nhưng ảnh hưởng của thế lực này so với ở HongKong không phải nhỏ. Hiển nhiên tại sân bay đã có một đoàn người sớm đứng nghênh đón Thạch Thiên, phi cơ vừa mới đáp xuống, hơn mười chiếc sang trọng lao đến bên cạnh phi cơ, quả thực bọn họ coi sân bay như hoa viên của nhà mình.

Bởi vì giữa các quốc gia có sự chênh lệch về giờ giấc, cho nên tại Pháp lúc này vẫn là giữa trưa, Samantha kiệt sức như người bệnh tựa vào người Thạch Thiên bước xuống phi cơ, nàng cảm giác thân thể như nhũn ra không còn chút sức lực, nàng bước đi hơi hơi tập tễnh, ngoài ra không có gì trở ngại. Nguyên nhân chủ yếu là vì đói. Thạch Thiên vững vàng bước xuống, trong lòng cũng là vui sướng vạn phần, loại thể chất con gái như thế này khó có thể triển miên với hắn tới cực điểm, rốt cục sau này phải tìm một cô gái khác để không cần phải nhìn trước ngó sau.

Thiên Thạch Đồng Minh cùng Quỹ TS ở Paris đều có sản nghiệp cực xa hoa, bất quá Thạch Thiên cùng Samantha không muốn bị đoàn người làm phiền cả ngày, cố ý muốn ở trong khách sạn. Becker đương nhiên không dám phản đối, đành phải chiều theo ý Thạch Thiên, Becker phân phó cho các xe khác tản ra, tự mình lái xe thay đổi tuyến đường đưa Thạch Thiên và Samantha đến khách sạn Ritz một trong những khách sạn xa hoa hàng đầu thế giới.

Khách sạn Ritz ở trong khu quảng trường Bắc Sườn của Paris, là một tòa cung điện cao năm tầng. Được xưng là “Thế giới khách sạn xa hoa” Khách sạn Ritz xây dựng năm 1898, cho tới nay đã có một trăm năm lịch sử. Tạp chí Forbes của nước Mỹ bình chọn khách sạn Ritz là một trong mười thắng địa đẹp và xa hoa nhất thế giới, là nơi nghỉ dưỡng, tuần trăng mật cho các đại gia, là một trong mười tử điểm vĩ đại nhất, vô cùng lãng mạn.

Bên ngoài khách sạn nhìn qua hết sức bí ẩn, mặt tiền chỉ rộng khoảng ba bốn mét, cửa cũng không bắt mắt. Nhưng khi bước tiến đến đại sảnh của khách sạn, mới dần thấy sự tinh xảo cao quý đập vào mắt. Đầu tiên là một chiếc đèn thủy tinh cổ điển rất lớn, phía dưới bày một bộ ghế sofa, mặt trên toàn bằng nhung lụa thêu hoa tinh xảo, dọc thông đạo đều là các đồ thượng phẩm, các loại đồ thượng phẩm này cho dù ở trong tạp chí quảng cáo cũng khó thấy được, bởi vì người có thể sử dụng loại đồ trên thế giới cũng chỉ có mấy ngàn người, mà những người này đến Paris cũng chỉ ngủ lại khách sạn Ritz.

Becker vì bọn họ tiêu phí gần ba vạn đôla một ngày cho căn phòng hoàng gia, giao cho Thạch Thiên một phong thư, bên trong chính là địa chỉ viện nghiên cứu của Alex, cùng một ít tài liệu khác về Alex. Lại cho Samantha một phong thư, bên trong chính là tiền mặt cùng thẻ tín dụng ngân hàng TS, hắn biết Thạch Thiên là kẻ đẽo cạo lừa đảo. Về phần tiêu dùng trong khách sạn không cần Thạch Thiên cùng Samantha quan tâm, Becker đã nhanh chân xuất chi phiếu tại ở bàn lễ tân của khách sạn, cho dù Thạch Thiên nhất thời tính muốn thiêu hủy khách sạn, tài khoản chi phiếu cũng là đủ bồi thường. Sau đó, Becker hiểu ý không ở lại làm phiền hai người nữa.

Phòng hoàng gia nằm trên tầng cao nhất của khách sạn, đó là một gian phòng xa hoa nhất, cao quý nhất của khách sạn Ritz, có thang máy riêng, trong phòng trải loại thảm Thổ Nhĩ Kỳ là loại hàng hoá thượng đẳng, thảm êm dày đến đủ để đem ngón chân mài xuống cũng không sao. Lò sưởi trong tường là loại có kiểu dáng Napoleon hiện đại, ghế toàn bằng chất liệu gỗ lim, giường, tủ quần áo giống phong cách thời Louis thứ mười sáu hiện đại, trên bàn trà được trang trí bình hoa cổ, đây là loại trân phẩm xuất xứ Trung Quốc, mọi thứ có thể nói bảo vật quý hiếm. Trên tường, có các khung ảnh lồng kính bên trong là bức tranh u Châu thể kỷ mười tám của họa sĩ nổi tiếng. Tất cả khách phòng của khách sạn Ritz bài trí rất nhiều bức tranh, trông nó rất giống với một bảo tàng nghệ thuật cổ trung, đương nhiên giá trị các bức tranh này cũng rất lớn.

Điều khiến Samantha vừa lòng chính là trong phòng trưng bày loại hoa tươi mà nàng thích nhất, toả ra loại hương thơm mà nàng rất thích. Nàng đã sớm nghe nói khách nhân qua khách sạn Ritz, đều đã nghiên cứu qua, cho nên khách sạn hiểu biết sở thích của bọn họ, thậm chí đều rõ như lòng bàn tay. Không thể tưởng

được chính mình cũng là đối tượng khiến bọn họ chú ý, trước đó cũng không biết là đến đây, hiện tại làm cho nàng có loại cảm giác hư vinh trong lòng nhất thời được thỏa mãn thật lớn.

Bất quá hiện tại Samantha cố không thưởng thức nữa, nàng đã quá đói, vừa rồi phi cơ hạ xuống, nàng chỉ kịp có thể ở tắm rửa. Là nhân vật tầm cỡ, Samantha như thế nào đầu tóc rối bù, quần áo không chỉnh tề bước xuống phi cơ? Thậm chí nàng cũng không muốn đi ra khỏi phòng ngủ, cho nên chưa kịp ăn cái gì, vội vàng tắm rửa một cái, sửa sang trang phục một chút.

Lên đến phòng hoàng gia, Samantha đầu tiên nhắm một trái hoa quả, vội vã gọi điện cho nhà ăn khách sạn, bảo bọn họ chuẩn bị thật nhanh thức ăn. Sau đó, nàng mới gọi cho cha mẹ và bạn bè ở tại Paris, cùng với tổng bộ tạp chí Thiên Tư thông báo rằng nàng đã tới Paris, đồng thời cũng gọi cho một người bạn thân, đó là một nhân vật khá nổi tiếng trong ngành trang điểm tới khách sạn Ritz.

227. Chương 227: Em Sẽ Xé Xác Anh .

“Muốn lưu lại ấn tượng trong lòng một người, trước phải thỏa mãn dạ dày của người ấy”. Những lời này được xuất ra từ những bà vợ nói với những ông chồng đáng yêu, nhưng khách sạn Ritz cũng hiểu sâu ý này. Hàng năm khách sạn Ritz, có tám mươi vị danh nhân không kể ngày đêm bận rộn thế nào, nhưng khách sạn thường xuyên chuẩn bị cho bọn họ các bữa tiệc lớn, không chỉ theo tiêu chuẩn cách thức truyền thống, còn có thức ăn tinh phẩm hiện đại, tất cả những gì mà con người có thể nghĩ đến, mọi loại mỹ thực đều có thể chế tác.

Samantha khẳng định Thạch Thiên cũng đói bụng, nhà ăn khách sạn mang đến một đĩa tôm hùm chiên giòn lớn, một chút rau quả, thêm chút hồ tiêu, dầu ôliu, cộng thêm vịt măng xào ngọt, cùng một hộp kem nửa vài nửa dừa.

Ăn bữa tiệc lớn của người Pháp đương nhiên không thể thiếu được rượu vang, nếu nói khách sạn Ritz dàn xếp khách phòng xa hoa cho khách nhân tôn quý, thỏa mãn khách sành ăn những loại mỹ thực cao cấp nhất, sở hữu số lượng khổng lồ rượu vang đủ để hậu đãi khách nhân. Từ khi khách sạn sáng lập, người chủ khách sạn đã kiến tạo đủ các loại rượu vang, cũng dự trữ một số lượng rất nhiều loại rượu Bordeaux cùng rượu nho. Sau trăm năm, hiện tại trữ rượu năm đó vẫn còn bảo tồn.

Nhà ăn nhận được điện thoại của Samantha rõ ràng khẩn trương làm cơm, nhanh chóng đem đến phòng hoàng gia cho Samantha. Thạch Thiên cũng chưa ăn, quả thật đang đói bụng, hần cầm lên một con tôm hùm hợp liền gặm ngấu nghiến, đương nhiên, vẫn không quên rút ra xác của nó.

Samantha cầm lấy dao đĩa, nhìn học theo bộ dáng Thạch Thiên cầm lấy cái đĩa và một con dao nhưng trực tiếp cầm lấy tôm hùm xé ra một cách ngon lành, nhất thời theo khước miệng có giọt nước chảy xuống, Samantha vội lấy khăn đi lau, lại quên trên tay cũng đều đầy nước, nàng lau có vẻ chặt vật, nhưng có một loại cảm giác sáng khoái chưa từng có, nhin không được cười nói: “Anh ăn như vậy sao, anh không để ý gì cả?”

Thạch Thiên chỉ vùi đầu gặm tôm. Nghe vậy nhở ra một mảnh xác tôm. Ngẩng đầu nhìn Samantha nói: “Lão tử cần gì phải để ý, lúc đói gấp cái ăn đương nhiên là như vậy, không để cho người khác ăn.”

Samantha lại tiếp tục gặm tôm, thầm nghĩ trước tiên phải lấp đầy cái bụng, sau đó nàng cười nói: “Anh dừng lại đi, bắt đầu làm cho người ta rất không thuận mắt rồi, nhìn lâu cảm giác sẽ khó chịu. Thực là tự nhiên, ít nhất không cần anh ở trước mặt cổ làm ra vẻ. Anh biết không? Em trước đây cứ ăn cái gì là thường xuyên vấy dính đầy nước miếng. Vì thế cũng không ít người trách cứ, còn anh thì sao? Trước đây cha mẹ có hay mắng anh ăn uống khó coi không?”

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Trước đây... trước đây lão tử căn bản không có thứ mà ăn, nào được ăn cùng người khác.”

Samantha ngạc nhiên nói: “Không có đồ ăn?”

Thạch Thiên gạt đầu nói: “Anh trước đây có thể xin được cơm thừa của người khác ăn là tốt lắm rồi.”

Samantha cả kinh nói: “A... Anh... Anh cũng đi xin cơm?”

Thạch Thiên nói: “Có gì ngạc nhiên đâu. Không ngại nói cho em, cha mẹ không phải ở châu Phi buôn bán, anh căn bản không có cha mẹ, không có cơm chẳng phải chết đói.”

Lời này Samantha thật không phải cảm thấy được thực kinh ngạc, nàng vốn cũng không tin về tư liệu viết về thân thể Thạch Thiên, không nghĩ rằng hắn là cô nhi. Với lai lịch của hắn thật tò mò muốn chết, nhân cơ hội hỏi: “Vậy làm sao anh đến được đây?”

Thạch Thiên nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Nói cho em cũng sẽ không tin.”

Samantha thất vọng thở dài: “Không nói cho em. Em cũng sẽ không trách anh.” Tay cầm xác tôm thả lại trong đĩa, dùng khăn lau lau tay. Một lần nữa cầm lấy đĩa nói tiếp: “Con người ta đôi khi luôn che giấu một cái gì đó về bản thân mình. Ví dụ như em, từ làm người mẫu, rồi thay đổi phong cách của bản thân, sau này chủ biên, không ngừng tiếp xúc với mọi người, càng không thể hải lòng về công việc. Đôi khi em thật sự thực hâm mộ anh làm sao có được tính cách như này.”

Thạch Thiên thuận miệng nói: “Cảm thấy mệt mỏi thì không làm chủ biên nữa.”

Samantha sáng giọng: “Anh nói nghe có vẻ dễ dàng, em phấn đấu thiết thời nhiều năm mới tiến lên vị trí hôm nay, công việc cũng thực thích hợp em, về sau làm công tác khác cũng chưa chắc tốt hơn? Trừ phi không công tác, gả cho anh làm chức “bà chủ”.”

Thạch Thiên thiếu chút nữa nghẹn, vội ho một tiếng nói: “Em nói sai rồi, không có việc gì làm quả thật thực còn nhàm chán hơn... cho nên em tiếp tục làm chủ biên của em đi.”

Samantha tức giận đem nĩa ăn hung hăng cắm vào đầu con tôm hùm to ở trên đĩa, giọng tức tối nói: “Chỉ hy vọng anh chính là con tôm hùm này... Em... Em sẽ xé xác anh.”

Lúc này, khách sạn gọi điện thoại lên báo rằng nói có một vị khách tên là Macy tới chơi. Đây là bạn thân của Samantha mời tới, người này nổi danh hoá trang, Samantha vội bảo nhân viên khách sạn đưa nàng lên.

Chỉ chốc lát, một cô gái trẻ tuổi Samantha đi vào phòng hoàng gia, tóc nâu đỏ ngắn hơn nửa một thân màu rám nắng, da trắng, toàn thân tản ra hương vị hoang dã, bên hông thắt lưng màu trắng tăng thêm không ít vẻ tao nhã của một người con gái. Đi theo phía sau là một nhân viên phục vụ của khách sạn, hắn để lại một cái bao da lớn rồi liền lui đi ra ngoài.

Khi đó cô gái mở ra cánh tay ôm lấy Samantha một cách thân thiết, ánh mắt nhìn chung quanh, thường thức không gian toàn bộ phòng hoàng gia, cũng không chú ý tới Thạch Thiên đang ngồi gặm tôm hùm, kinh ngạc than lên: “Trời ạ... Samantha... Cậu ở Hongkong phát tài rồi sao? “ông chủ” cũng không dám đến đây...” Nàng chỉ “ông chủ” đương nhiên không phải Quý TS, mà là đương nhiệm Tổng giám đốc Morgridge của tạp chí xã Thiên Tư.

Samantha liếc nhìn Thạch Thiên, chưa kịp nói hết nội tình, cười nói: “Chẳng lẽ tạp chí xuất tiền thì ta mới có thể ở đây?”

Maicy thở dài: “Xem ra cậu chuẩn bị đem tiền thu cả năm để tiêu xài vào mấy ngày này rồi...” Dõi theo ánh mắt Samantha, Maicy nhận ra Thạch Thiên, liền reo lên: “Người này... người này không phải là thần đồng bóng đá Hongkong sao? Chẳng lẽ mấy hôm trước tin đồn anh là viên chức của tạp chí xã bên cậu là thật sao? Thật là anh ấy sao?”

Mọi người đều biết Thạch Thiên là viên chức trong tạp chí, ở Châu u cũng từng có tin tức truyền thông nói qua, bất quá bởi vì hành động của người trong tòa thành Thiên Thạch nhanh chóng, đem phóng viên thể giới đuổi đi, đồng thời dùng các loại thủ đoạn khiến cho các nơi truyền thông cũng không dám tung tin về Thạch Thiên nữa, cho nên vài ngày sau không thấy tin tức gì nữa.

Samantha gật gật đầu nói: “Đúng là anh ấy.”

Maicy nghe vậy trừng mắt ánh mắt tò mò nhìn về phía Thạch Thiên, nàng dùng ánh mắt chuyên nghiệp tinh tế nhìn đầu tóc bay rối không cách nào che lấp có thể dùng đoạt lòng người, hình dung ra một khuôn mặt hoàn mỹ, còn có Thạch Thiên khó coi vô cùng, cảm thán nói: “Không thể tưởng được người phương Đông có thể hoàn mỹ như thế... Hơn nữa rất có cá tính...” Một lúc sau, nàng giật mình quay đầu lại nói với Samantha: “Khó trách cậu không tiếc ở phòng đại gia như vậy, thì ra là vì của cậu là tình nhân của anh

ấy...” Lại nhìn thoáng qua Thạch Thiên, như đinh đóng cột nói: “Mình khẳng định rằng anh ấy đối với cậu hình như không tiếc gì cả... Cho dù cậu muốn ở cung Versailles anh ấy cũng có cách thỏa mãn...”

228. Chương 228: Thay Đổi Hình Dáng .

Sắc mặt Samantha đỏ lên, nàng không muốn giải thích, sau đó kéo tay cô gái, nói: “Mình đưa cậu đến giới thiệu với anh ấy một chút, một lúc nữa còn có việc phải nhờ cậu, nhưng cậu không được nói đến chuyện bóng bảnh đâu đấy, anh ấy sẽ nổi điên lên.”

Cô gái ngạc nhiên nói: “Vì sao?”

Samantha nói: “Anh ta ghét đá bóng.”

Macy kinh ngạc nói: “À”. Nàng nóng lòng muốn biết về Thạch Thiên, cũng sẽ không quá để ý thần đồng bóng đá Thạch Thiên vì sao chán ghét đá bóng, về mặt hưng phấn theo sau Samantha tiến tới trước mặt Thạch Thiên. Đến trước bàn ăn không đợi Samantha mở miệng giới thiệu, liền chủ động nhìn Thạch Thiên vươn tay nói: “Xin chào, em là Macy bạn của Samantha, thật vinh dự được biết anh, rất hoan nghênh anh tới Pháp.” Nàng biết Thạch Thiên ở HongKong, cho nên nàng sử dụng tiếng Anh.

Thạch Thiên nhìn hai người tiến về, hẩn cầm lấy khăn ăn lau tay, rồi nhẹ nhàng bắt tay Macy, nói: “Cám ơn, ngồi đi.” Thạch Thiên đáp lại bằng tiếng Pháp nguyên bản.

Macy cũng quay về sử dụng tiếng Pháp, ngạc nhiên nói: “Không thể tưởng được anh Thạch Thiên nói tiếng Pháp lưu loát đến như vậy, anh từng sống ở Pháp sao?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Ở đây một ít ngày.” Sau đó, Thạch Thiên lại tiếp tục ăn.

Samantha tươi cười mời Macy ngồi xuống cùng dùng bữa, tuy rằng bây giờ chưa phải bữa tối, Macy nhìn một bàn lớn toàn sơn hào hải vị cũng có chút động tâm, nàng không khách khí, ngồi xuống, cùng ăn và tán gẫu với Samantha.

Một lát sau, Thạch Thiên ăn xong, đứng dậy muốn đi vào phòng ngủ xem tài liệu về Alex, Samantha vội vàng kéo tay Thạch Thiên nói: “Anh chờ một chút, em còn có việc muốn thương lượng với anh.”

Thạch Thiên giật mình, lại ngồi xuống hỏi: “Chuyện gì?”

Samantha nói: “Macy là nhà thiết kế trang điểm nổi tiếng quốc tế, tay nghề hoá trang của bạn ấy rất cao siêu, em mời cô ấy đến thật ra là để giúp anh thay đổi một chút bề ngoài”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Không cần, anh cần gì phải thay đổi.”

Samantha nói: “Anh không sợ hồi sau này trở về bị đám phóng viên hoặc người hâm mộ vây quanh tùy tiện làm phiền anh sao?”

Thạch Thiên ngẫm nghĩ trong tích tắc, tròng mắt nói: “Họ dám như vậy sao?”

Samantha cười nói: “Macy hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy anh, em trước đó cũng không cùng cô ấy nói qua anh sẽ đến Paris, nàng chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra anh đấy thôi! Người nước Pháp cực kỳ yêu thích bóng đá cũng không sánh bằng HongKong nhưng em tin hiện tại tất cả người Pháp đều có thể nhận ra anh chính là thiên tài bóng đá Hongkong đã ghi 49 bàn thắng.” Quay đầu hỏi Macy nói: “Macy, mình nói đúng không?”

Macy ha hả cười nói: “Không tin anh hãy xem đây này.” Nàng đứng dậy đi đến TV tiền mở ra TV, điều chỉnh đến kênh thể thao, nói: “Hai người xem đi.”

Trong TV truyền phát tin đúng là một đoạn ngắn trong hiệp 2 trận đấu giữa đội Hongkong cùng đội Chelsea của Anh, đó là thời điểm Thạch Thiên phấn khích ghi bàn, sau khi ghi bàn về mặt Thạch Thiên lại không biểu hiện ăn mừng gì cả.

Macy nói thêm: “Các bạn đừng cho là tôi là trước đó xem qua báo trước, mới biết được đài truyền hình này hiện tại truyền phát tin tiết mục này, căn bản đây là việc là tất yếu. Bởi vì hiện tại mỗi đài đều lấy tin thể thao là tin chính, dường như hơn phân nửa thời gian chuyên mục đều phát tin về trận này trận đấu

này, muốn tìm một đài không phát tin về Thạch Thiên lại càng khó hơn.” Tiếp theo Macy bắt đầu chuyển sang các đài truyền hình khác, thay đổi khoảng ba bốn kênh, quả nhiên tìm được một đài truyền hình có tiết mục phát tin tức về Thạch Thiên, nhưng lại là chương trình bình luận về kỹ thuật của Thạch Thiên, đồng thời đã ra đoán lai lịch Thạch Thiên, thế nhưng còn nhắc tới Samantha.

Thạch Thiên thấy thế hai mắt nóng như lửa đốt, thiếu chút nữa nghĩ tới đi đập bể TV, Samantha thấy thế vội vàng nói: “Macy, cậu tắt TV đi.”

Macy tắt TV, trở lại ngồi xuống, nói: “Cũng không thể trách đài truyền hình, hiện tại nếu các đài không truyền phát tin hot nào đó thì không hấp dẫn, trang web muốn lợi hại, thì cũng cần có các tin hot, tin gây sốc, cho nên có người nói Thạch Thiên là người Trung Quốc thần bí, kỹ thuật cường hóa, thậm chí còn có người đoán Thạch Thiên là người ngoài hành tinh.” Tiếp theo nàng lại tò mò nhìn Thạch Thiên, cười hỏi: “Anh thật sự không phải là người ngoài hành tinh đấy chứ?”

Thạch Thiên tức giận, cầm lấy một hộp kem vãi, dứa nhét vào mồm Macy, trách mắng: “Lắm mồm, tôi đem cô ra hành tinh khác bây giờ.”

Samantha nghe Macy hỏi Thạch Thiên có phải là người ngoài hành tinh hay không, Samantha biết rằng kiểu gì cũng có chuyện, thấy thế chỉ có thể an ủi Macy nói: “Cậu đừng nóng giận, Thạch Thiên... anh... anh ấy...”

Nào biết rằng Macy không hề tức giận, mà ăn hộp kem một cách ngon lành trong miệng sau đó cười tùm tùm nhìn Thạch Thiên nói: “Hương vị kem này thật ngon... Hiện tại lên vũ trụ mất hơn một ngàn vạn đô la, nếu anh có thể đưa tôi rời khỏi hành tinh này, tôi thật không ngại.”

Samantha sợ Thạch Thiên điên tiết sẽ đem Macy đá văng ra, vội nói tránh đi: “Anh cũng thấy đấy, hiện tại nếu anh ra ngoài với bộ dạng này, mọi người chỉ liếc mắt một cái có thể nhận ra, chỉ sợ sự bao vây của phóng viên cùng người hâm mộ sẽ không ít hơn so với ở Hongkong. Đương nhiên, nếu anh vẫn ở khách sạn thì không sao bởi khách sạn Ritz có nguyên tắc không tiết lộ thông tin của khách.”

Nếu Thạch Thiên thay đổi hình dạng khác thì mọi người nhìn thấy hẳn cũng chẳng nhận ra mà bao vây hẳn, bất quá lần này là tới tìm Macy, hơn nữa không muốn đem sự việc làm huyên náo quá lớn, người của tòa thành khu đuổi phóng viên người hâm mộ, chỉ có thể nói: “Vậy cô làm thế nào để thay đổi bộ dạng của tôi? Nếu phải tô son điểm phấn thì không thể được.”

Macy chỉ vào đầu tóc bay rối của Thạch Thiên, cười lên ha hả nói: “Yên tâm đi, hình ảnh của anh lúc đá bóng vốn không rõ ràng, muốn cho người ta không nhận ra anh rất đơn giản, chỉ cần thay đổi kiểu đầu, phong cách ăn mặc là được, ta nhận ra anh là chính bởi kiểu tóc độc đáo này của anh.”

Kiểu tóc của Thạch Thiên quả thật có điểm độc nhất vô nhị phỏng chừng trên thế giới này cũng chỉ có mình hắn mới có kiểu tóc này, bởi vì sau khi hắn sống lại căn bản không tìm thợ cắt tóc để cắt, mà tự mình dùng kéo nhỏ cắt đi một ít, hơn nữa hắn trải qua chín lần chết đi sống lại khiến cho khí chất của hắn mí lực khác hẳn với người thường, tư chất lại sáng suốt. Nghe Macy nói như vậy, Thạch Thiên cũng sẽ không do dự, gật đầu nói: “Được rồi, vậy cô sẽ thay đổi đi.”

229. Chương 229: Mượn Làm Người Mẫu .

Thạch Thiên tuy rằng rất ít dùng kéo, nhưng công pháp sử dụng xuất thần nhập hóa không thể nghi ngờ, chẳng qua hắn dùng sử dụng công pháp để cắt tóc hiển nhiên là không đúng, cho nên hậu quả là ngoại hình không giống người thường, mặc kệ cho mọi người nhìn ở góc độ nào, hắn cũng không để ý.

Công cụ của Macy là vật tùy thân, đó là chiếc bao da do nhân viên khách sạn mang vào. Nàng đưa trước mặt Thạch Thiên một dụng cụ rất đơn giản, chỉ là một chiếc kéo nhỏ, Macy vận dụng chiếc kéo này cực kỳ linh hoạt, hiệu quả hoàn toàn đặc biệt.

Những ngón tay dài nhỏ của Macy giống như một chiếc lược, một bên chải vuốt tóc của Thạch Thiên, một bên dùng chiếc kéo cắt nhanh thoăn thoắt, tóc trên đầu Thạch Thiên đen bóng bay tứ tung. Động tác của Macy rất thuần thục đã khiến Thạch Thiên biến thành một đầu tóc ngắn. Tiếp đến Macy lấy một cái lược nhỏ, cùng chiếc máy sấy tạo hình, kiểu tóc hơi hơi cuộn sóng hình thức đường cong kết cấu, hoạt bát, sợi

tóc tự nhiên, cực có nam tính hiện đại, làm cho Thạch Thiên nhìn qua trở nên bóng bẩy hơn so với ban đầu. Cuối cùng Macy xuất ra một chiếc kéo tỉa tinh tế sửa chữa lại một lượt và cuối cùng đã hoàn thành, tổng cộng cũng chỉ khoảng hơn mười phút.

Macy nhìn thấy Thạch Thiên bị chính thân thủ của mình thay đổi, nhin không được thở dài: “Quả là hoàn mỹ, đây là lần thành công nhất của ta đấy, cậu cảm thấy được chưa?” Cuối cùng nàng nhìn Samantha, hỏi.

Samantha nhìn kiểu tóc mới của Thạch Thiên trước mặt mình, quả là biến một tên tiểu tử hoang dã thành bộ dạng một công tử nhà giàu, lẩm bẩm nói: “Mình... mình không quen với bộ dạng này của anh ấy”

Macy ha hả cười nói: “Lúc này mới có thể làm cho người ta không nhận ra anh ấy.” Nói xong, chính mình lấy ra một cái gương từ trong chiếc bao da, giơ lên trước mặt Thạch Thiên nói: “Anh có cảm thấy vừa lòng không?”

Thạch Thiên không thèm nhìn tới đã nói: “Vừa lòng.” Sau đó đẩy chiếc gương đứng dậy đi rửa mặt, với hấn mà nói kiểu tóc của mình thế nào cũng không quan trọng, điều làm cho hấn cảm thấy được vừa lòng chính là thủ pháp cắt tóc của Macy, chứ thực ra hấn cũng không nguyện ý để cho người khác gây sức ép cho mình.

Tắm rửa xong, thì không còn thấy Samantha cùng Macy đâu nữa, Thạch Thiên cũng không để ý, khi hấn tắm đã nghe được hai người nói là đi chọn mua quần áo cho hấn, vì hấn cũng không mang quần áo về, cho nên muốn thoát cũng chẳng được, mặc cái áo của phòng hoàng gia tiến đến ngồi trên ghế sofa trong hoa viên. Sau đó, Thạch Thiên cầm lấy phong thư mà Becker đưa cho, lấy ra xem tài liệu về Alex.

Bởi vì Alex đã mất tích bốn năm, chắc chỉ còn lại ít manh mối, hơn nữa thời gian lại gấp, người của tòa thành không có cách nào biết nhiều về sự mất tích của Alex có quan hệ với tòa thành như thế nào. Nội dung trong phong thư ghi lại chính là tiểu sử quan trọng của Alex. Ngoài ra còn có một cái thật dày, phỏng chừng là liên quan trực tiếp đến hồ sơ ngành, viết về quá trình từ khi ông công tác cho đến khi ông kết thúc cùng với thành quả nghiên cứu khoa học, nhưng lại có thêm lai lịch người nhà của ông, đó là con gái của ông, còn lại không thấy đề cập người nào khác.

Trong lòng Thạch Thiên nghĩ nếu Alex có con gái, khẳng định là còn có vợ của ông, nếu không làm sao có cô con gái. Bất quá lần này Thạch Thiên ở Pháp quá nhanh, cảm thấy được người trong tòa thành không tới kịp điều tra những người khác, hấn cũng không để ở trong lòng. Nhìn kỹ tư liệu về cô gái liên quan đến Alex. Nàng tên là Beila, năm nay mới hai mươi bảy tuổi, cũng nổi danh thế giới trong Đại học đệ nhất của Pháp, bất quá liên quan đến sở giáo dục cùng cha nàng nghiên cứu nhân loại học, đó là một tiểu thuyết vị tâm lý học.

Thạch Thiên nhìn nhận hạng đàn bà trí tuệ từ trước đến nay không ấn tượng lắm, bởi vì hấn từng tiếp xúc không ít những người như vậy, dường như đều làm cho hấn càng thêm đau đầu, một khi gặp phải sẽ cực kỳ khó chơi, hiện tại chỉ biết là Alex có một cô con gái, thăm nghĩ nên tìm nàng hỏi một chút.

Mặt khác còn có hé ra bản đồ Paris, mặt trên đánh dấu địa chỉ Alex cùng với địa chỉ viện nghiên cứu, cùng với địa chỉ Đại học V của Pháp. Thạch Thiên thoáng nhìn một chút, mới đem bản đồ cùng tư liệu để vào trong phong thư. Lúc này, Samantha cùng Macy mang mấy túi quần áo hàng hiệu đã trở lại, dựng Thạch Thiên đứng lên đi thay quần áo, các nàng mua cho Thạch Thiên hai bộ âu phục hiện đại, một bộ màu xám, một bộ màu đen, mặt khác còn có vài chiếc áo sơ mi trắng tinh cùng hơn mười chiếc cà vạt và nơ màu sẫm.

Thạch Thiên mới có mười bảy mười tám tuổi, mặc những bộ quần áo này vào trông có vẻ người lớn hơn một chút. Chẳng qua Samantha là cố tình mua cho Thạch Thiên những bộ quần áo như vậy là để khiến cho hấn càng thêm trưởng thành, làm cho người ta không liên tưởng đến một cậu thiếu niên trên sân bóng.

Mặc dù dung mạo Thạch Thiên chỉ mười bảy tám tuổi, nhưng đã hấn trải qua ngàn năm cho nên khí chất lịch lãm cũng không giống một thiếu niên cộng thêm tính cách quái dị của hấn, cho nên khi hấn mặc âu phục do Samantha mua về, trông hấn có vẻ rất phù hợp.

Samantha ngỡ ngàng, nói: “Anh nên sớm ăn mặc như vậy, thật muốn mời anh làm ảnh bìa của tạp chí.”

Macy nhìn thấy, hai mắt cô cũng tỏa ánh sáng, liên tục gật đầu nói: “Tuần lễ thời trang sẽ có rất nhiều hoạt động, biết đâu Thạch Thiên có thể đóng vai một người mẫu Châu Á, với thân phận mới đó sẽ cùng tham gia với Samantha, người khác nhất định sẽ không hoài nghi.”

Thời gian Thạch Thiên làm ở tạp chí xã cũng không ngắn, đương nhiên biết nghề người mẫu là nghề làm gì, ở trong mắt hắn nghề người mẫu bất luận nam hay nữ, đều mặc áo quần lố lăng, tạo hình điệu bộ đi như diễn tuồng, khoe khoang dáng người hở hang. Nghìn năm qua hắn đã trải qua các vai tướng sĩ, cường đạo, thổ phỉ, đại hiệp đều đã từng làm, nhưng đối với nghề người mẫu hắn thực sự nhàm chán, không muốn một chút nào, liền lắc đầu nói: “Không, lão tử không làm người mẫu.”

Macy cười nói: “Cũng không phải muốn anh làm người mẫu, chỉ là mượn thân phận người mẫu mà thôi, chẳng lẽ anh sợ lên sân khấu biểu diễn sao?”

Samantha hiểu tính cách quái dị của Thạch Thiên, vội nhìn Macy nháy mắt, ý bảo nàng đừng nữa nói. Macy còn chưa kịp phản ứng, Thạch Thiên đã không kiên nhẫn liền nói: “Lão tử không muốn mượn thân phận. Mẹ kiếp, ta căn bản không muốn cùng các cô đi tham gia hoạt động tuần lễ thời trang gì cả!”

230. Chương 230: Hôm Nay Không Tính .

Samantha hướng Macy giải thích, Thạch Thiên tuy rằng vẫn là viên chức tại tạp chí xã, nhưng lần này anh đến Paris là có việc, không phải tới tham gia tuần lễ hoá trang.

Macy mỉm cười gật đầu tỏ vẻ hiểu được, nhưng không thể lý giải Thạch Thiên vì sao không vui, làm người mẫu cũng không phải chuyện gì xấu, hiện tại giới trẻ muốn làm còn không được. Bất quá lại nghĩ chẳng lẽ Thạch Thiên muốn trở thành siêu sao bóng đá, kỹ thuật đá bóng của anh thiên hạ vô địch, hơn xa David Beckham của nước Anh, tuổi còn trẻ, tiền đồ có thể nói là còn xa, có lẽ anh ta cảm thấy được thân phận nghề người mẫu thấp kém, hèn hạ.

Lúc này, sắc trời đã tối sầm, Samantha mời Macy lưu lại, Macy vui vẻ nhận lời, Samantha cao hứng dẫn Macy đi tìm phòng. Sau đó, ngay tại phòng của Macy, hai người cùng ôn lại chuyện cũ. Đã hai ngày Samantha không ngủ, hơn nữa nàng “làm việc cật lực” một thời gian dài trên phi cơ, tự nhiên lại không có cảm giác mệt mỏi, điều này làm cho Samantha cảm thấy rất kỳ lạ.

Thạch Thiên vốn nghĩ tới Paris để đi tìm tung tích Alex. Sau khi ăn cơm, cắt tóc, thay quần áo thì trời đã tối, tạm thời chỉ có thể đi tìm cô gái kia, nhưng buổi tối mạo muội đi tìm thì không thuận tiện cho lắm, cho nên Thạch Thiên cũng trở về phòng nghỉ ngơi.

Đến tối, Macy đánh trước một cái giấc dài, lúc này Samantha hiểu ý trở về phòng, thấy Thạch Thiên đã ngủ, không dám kêu hắn dậy rửa mặt, thay quần áo mới được lên giường. Thạch Thiên sau khi sửa sang tóc tai, phong thái càng thêm tuấn mỹ bất phàm, nhìn không được nàng lại hôn lên trên trán Thạch Thiên, rồi mới rúc bên người hắn. Nghỉ lại bản thân mỗi lần quay về Paris, bởi vì các quốc gia lệch giờ nhau khiến thân thể Samantha luôn cảm thấy mệt mỏi, lần này hai ngày không nghỉ ngơi, tinh thần lại cực tốt, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, không biết vì cái gì, chỉ cảm thấy có ẩn tình này liên quan đến Thạch Thiên.

Samantha nằm xuống, một lúc sau cũng lăn ra ngủ, giấc ngủ cực kỳ ngọt ngào. Khi tỉnh lại sắc trời đã sáng, cũng không thấy Thạch Thiên ở bên người, chỉ còn lại chiếc áo ngủ vắt trên giường chỗ tựa lưng. Samantha đứng dậy cầm lấy chiếc áo ngủ của Thạch Thiên, đi đến tủ quần áo cầm cái giá treo áo vào trong tủ, đồng thời phát hiện hai bộ âu phục vừa mới mua còn chỉ còn lại một bộ màu xám, không thấy bộ âu phục màu đen, biết là Thạch Thiên đã mặc đi ra ngoài rồi. Nàng biết rõ Thạch Thiên còn phải ở tại phòng hoàng gia này. Khẳng định hắn ăn mặc không được chỉnh tề cho lắm bởi nàng chưa từng thấy hắn thắt cà vạt bao giờ.

Samantha ra khỏi phòng ngủ, chỉ thấy Macy đang đứng nhắm nháp bữa sáng do khách sạn mang lên. Quả nhiên không thấy bóng dáng Thạch Thiên đâu cả.

Macy nén giận nói: “Như thế nào bây giờ cậu mới dậy, tình nhân của cậu vẫn còn ngủ sao? Đúng rồi, tối hôm qua nhất định là mỹ nhân bị “làm hại” rồi. Dường như mình nghe được tiếng rên rỉ của cậu, tình cảm mãnh liệt lắm phải không?” Nói xong nàng cười lên ha hả.

Samantha đỏ mặt sắng giọng: “Nói bây giờ thế, đêm qua mình trở về phòng là ngủ liền, nào có tạo nên âm thanh nào cho cậu nghe. Đó là cậu ảo tưởng thôi.”

Macy bỗng nhiên nói: “Thật mà, mình còn thật sự là mơ thấy cùng anh ta... Mơ thấy anh ta... cậu không giận chứ?”

Tối qua, Samantha ở cùng Macy, đã đem quan hệ của mình với Thạch Thiên nói rõ cho nàng biết, cũng nói hết cả những việc làm xằng bậy của Thạch Thiên. Thậm chí ngay cả việc Thạch Thiên quan hệ với Kim Hinh cũng nói ra, nghe vậy Samantha liếc mắt một cái, thở dài: “Nếu ngay cả việc này cũng tức giận, mình đã sớm bị tức chết.”

Macy nói: “Thật ra mình cũng chỉ muốn thưởng thức đàn ông thôi, cuộc sống muôn màu tràn ngập tình cảm lãng mạn, trước kia mình cứ nghĩ cậu không phải lớn lên ở Pháp. Bất quá không nghĩ rằng cậu là một chủ biên thuần khiết đột nhiên lại thông suốt, bây giờ cũng thích đàn ông.” Tiếp theo nàng như nhớ tới một chuyện, cười lên ha hả nói: “Thật là buồn cười, anh ta theo đuổi cậu, lại còn giả bộ nghiêm trang trước mặt cậu, nếu biết bị phát giác nhất định cũng bị chết học máu mà chết.”

Samantha sắc mặt căng thẳng, vội la lên: “Anh ấy là người rất đặc biệt, không bao giờ dùng những lời nói ngon ngọt để lừa gạt cảm tình. Là bởi vì mất đi người yêu cho nên mới phóng túng như vậy. Cậu... cậu tiếp xúc nhiều với anh ấy một thời gian sẽ hiểu được anh ấy không giống với ai.”

Macy nhân cơ hội cười trộm nói: “Đây chính là cậu để cho phép mình tiếp xúc với anh ta nhé, mình sẽ không khách khí.”

Samantha run lên vì sợ, giật mình ngỡ ngàng nói: “Hoá ra nói nửa ngày đến giờ chẳng qua là cậu muốn nghe được những lời này à...?”

Sắc mặt Macy đỏ ửng lên, ngượng ngùng nói: “Thứ tốt hẳn là nên chia xẻ thôi, cậu hẳn là hướng con đường điện ảnh, nếu không là bạn chí cốt, chỉ sợ cậu bây giờ còn đang ở phương trời nào. Xem ra mình phải đến HongKong để kết bạn với Kim Hinh, chắc bạn ấy cũng không đối xử nặng bên này nhẹ bên kia.”

Samantha cảm thấy giật mình, hồi hận chính mình đem qua đem nhiều chuyện nói cho Macy, nói: “Anh ấy là một con người, mình sao có thể tùy ý chuyển nhượng...”

Macy thấy nàng có dấu hiệu nhả ra, nhanh chóng chữa lại lời nói: “Không phải chuyển nhượng, không phải chuyển nhượng, mình cũng không tính toán đón nhận Thạch Thiên từ cậu.”

Samantha nguýt lườm nàng một cái, nói: “Với bản lĩnh của cậu thật có thể cướp anh ấy đi, chỉ tiếc mình lại coi cậu là bạn.”

Macy vội giải thích: “Không có, chẳng lẽ mình là người như vậy sao? Nếu cậu không đồng ý thì coi như mình chưa nói đi.”

Samantha lắc lắc đầu, trên tay cầm lấy một chiếc túi, đi tới cửa nói: “Mình về nhà thăm cha mẹ, hôm nay mình không trở lại.”

Macy vội la lên: “Ôi! cậu... cậu còn chưa trả lời mình mà!”

Samantha quay đầu lại cười khổ nói: “Mình không phải đã nói sao, cùng lắm cho cậu một ngày để quyết định mọi việc của cậu, buổi sáng ngày mai mình sẽ trở lại, đến lúc đó nếu cậu còn “không thực hiện” được, thì đừng trách mình keo kiệt.”

Macy mừng rỡ nhìn theo bóng Samantha dần biến mất ở ngoài cửa, Samantha quay lại nói: “Không phải mình tặng cậu...” Nghe xong, Macy chạy nhanh vào phòng ngủ của mình, tắm rửa sau thay bộ y phục rất khôu gợi, xức nước hoa thơm nức đến mê người, không thêm mặc áo khoác, mà mặc trên người một chiếc áo ngủ, chất áo dường như trong suốt, cùng với giải thắt lưng tinh tế để trang điểm cho bộ trang phục, sau đó chạy sang phòng ngủ của Samantha và Thạch Thiên.

Macy nhìn cảnh tượng trong phòng ngủ chỉ còn lại chiếc giường lớn trống rỗng, trên mặt Macy đang dào dạt phần khích nhất thời lạnh cứng như băng, nàng vội chạy đến phòng vệ sinh, cũng không thấy ai, không khỏi cứng lưỡi, tức giận giậm chân trên mặt sàn lạnh buốt: “Samantha, người được lắm, phụ công ta coi người là bạn thân, biết chắc là Thạch Thiên không có ở trong phòng còn cố ý cho ta một ngày, ta... ta sẽ không để yên... Hôm nay không tính...”

231. Chương 231: Nghi Vấn Thật Mạnh .

Thạch Thiên tỉnh dậy thấy Samantha vẫn đang ngủ say, không muốn đánh thức nàng, hần rời khỏi phòng, lại chẳng thèm đi thang máy xuống dưới, mà trực tiếp nhảy từ cửa sổ xuống, cho nên lúc ấy Maicy cũng không phát hiện hần rời đi.

Thạch Thiên đã tới Pari nhiều lần, nhưng dù sao cũng đã trăm năm trước, nếu tính thời điểm hần tới Châu u thì cũng đã hai trăm năm, có khi lúc ấy tháp Eiffel còn chưa xây dựng. Hiện tại trong mắt hần hiển nhiên Paris có đôi chút xa lạ. May mắn thay người trong tòa thành giai đoạn trước có điều tra, cho nên Thạch Thiên vẫn nhớ mang máng địa hình nơi đây, chân chạm đất vội chạy đi, thực sự hần không cần tìm người hỏi đường.

Có nhiều trường đại học Pháp phải tìm tên, như Paris V, Paris X. Các trường đại học cơ bản sáng lập vào khoảng thế kỷ thứ chín sau công nguyên. Lúc ban đầu các trường thuộc viện thánh mẫu Paris. Có thể nói từ xưa đến nay trường đại học lâu đời nhất trên thế giới là “Đại học Châu u”.

Đại học Paris V được gọi là Đại học Descartes, nằm ở bờ bên phải sông Xen trung tâm Paris, là một khu hùnh hậu, danh vọng rất cao. Nơi này có vài vị nổi danh, trong đó có giáo sư Beila được vinh dự đứng trong hàng ngũ trường. Đại học Paris V là một trong các trường đại học cổ xưa nhất Châu u. Ngoài ra còn có các viện nghiên cứu như viện luật học, viện tâm lý học học, viện nhân văn cùng khoa học xã hội, viện toán học.... Ngoài ra còn có thêm các trường đại học Kỹ thuật, Đại học Chức Nghiệp, Đại học thể dục thể thao và Công Nghệ, các khu sang trọng hơn có viện Y học, học viện nhi đồng chống bệnh Kerr, viện thánh phụ sinh vật y học, viện Y dược và sinh vật học, viện nha ngoại khoa, phòng pháp y.

Lúc ấy, một đứa con của người hầu tốt nghiệp Đại học V trở lại tòa thành, sau đó lại ngẫu nhiên gặp trong trường học, cho nên Thạch Thiên biết được trọng điểm của Đại học Paris V này.

Beila tuổi còn trẻ mà có thể đảm nhiệm chức giáo sư, có thể thấy được học vấn không tầm thường, Thạch Thiên rất bội phục, thầm nghĩ cha nàng - Alex không hổ là chuyên gia nhân loại học. Phòng chừng đã nghiên cứu ra thần nhập hóa, sinh ra con gái có tư chất không giống người thường.

Các trường đại học thời xưa thường chiếm diện tích rất lớn, đó là các toà nhà lớn. Bên cạnh các khối để giảng dạy, còn có mấy chục viện nghiên cứu. Thạch Thiên tìm một người đang công tác trong trường học hỏi thăm đến viện tâm lý học, lại hỏi trực tiếp đến văn phòng của cô Beila. Người này thấy dung mạo Thạch Thiên tuấn mỹ, ăn mặc tây trang, đi giày da, tất cả đều là loại hàng hiệu thượng phẩm, tự nhiên trong lòng sinh ý tốt, không chút suy nghĩ liền cực kỳ nhiệt tình chỉ cho Thạch Thiên .

Lúc này vẫn là sáng sớm, các sinh viên cũng chưa đi học, Thạch Thiên tìm đến văn phòng của Beila, phát hiện bên trong không có ai. Hần không đứng ngoài chờ nàng đến, mà trực tiếp đi vào. Đây là một văn phòng diện tích ước chừng bốn mươi mét vuông, có thể thấy được văn phòng Beila hết sức bình thường, bài trí rất đơn sơ, ngoại trừ chiếc bàn công tác cùng một bộ sofa, còn lại đều là sách.

Thạch Thiên đã không ít năm làm đạo tặc, hần đã quá quen với việc lục lọi các đồ vật, nhẹ nhàng đóng cửa quan sát, tiến tới chỗ giá sách, bắt quá trên giá sách, phần lớn các bộ sách đều nghiên cứu về tâm lý học không liên quan gì đến bộ sách về nhân chủng học của cha nàng. Trên bàn làm việc bày một khung ảnh, trong ảnh là hình một người đàn ông da trắng ước chừng hơn năm mươi tuổi, hai mắt sáng ngời, nhưng tóc đã nhuộm bạc, giống một học giả, hần là cha của Beila.

Sau bàn làm việc khoảng nửa mét có một chiếc kết sắt. Thạch Thiên rất muốn mở ra xem bên trong có cái gì. Bỗng nhiên nghe thấy ngoài hành lang có bước chân rất nhỏ, đang hướng về văn phòng.

Vốn dĩ đây là thời gian mà các giảng viên đến, ngoài cửa có tiếng bước chân. Thạch Thiên lắng nghe, tiếng bước chân người này rất nhẹ nhàng, thanh âm cực khẽ như không có tiếng động, nội lực chắc chắn cực cao. Thạch Thiên thầm nghĩ, dường như người này cũng tu luyện tâm pháp giống với những người hầu được mình truyền thụ trong toà thành, rõ ràng hần đã quá hậu đãi người hầu trong thành, hơn nữa đây lại là một người con gái.

Hần biết người này tới đây nhất định là tìm đến Beila, chắc chắn là người trong toà thành thay hần đến truy tìm tung tích Alex. Trong lòng mắng thầm: “Ta đã nói tự mình tìm hiểu, còn cho người khác xen

vào, thật sự bức mình...” Thạch Thiên đứng sau cánh cửa chuẩn bị răn dạy cho người này một phen.

Nàng vừa vặn đi tới cửa, thấy cánh cửa bỗng nhiên bị một thiếu niên tuấn mỹ từ bên trong mở ra. Nàng sửng sốt, chất vấn: “Anh là ai? Vì sao lại ở trong văn phòng của tôi?”

Thạch Thiên nghe vậy cũng ngẩn ra nhìn nàng, một cô gái tóc vàng, mắt xanh sâu thẳm như đại dương, nàng đeo một chiếc thắt lưng màu vàng trong bộ đồ công sở màu trắng, nhưng không che dấu được nước da của nàng trắng như ngọc mỹ, dung mạo khí chất không thua kém gì Samantha từng lọt vào vào một trong mười đại mỹ nữ của thế giới.

Thạch Thiên nhất thời không phát hỏa, đem nuốt cơn thịnh nộ trở về trong lòng, không phải bởi vì bị dung mạo cô gái này xinh đẹp khiến hấn khuyh đảo, mà khi nghe nàng nói hiểu rằng nàng là chủ nhân của văn phòng, chẳng phải đúng là Beila.

Điều này làm cho Thạch Thiên tâm lý nhất thời tràn ngập nghi vấn, không nghĩ ra nàng vì sao lại có tâm pháp của tòa thành, chẳng lẽ là bốn năm trước Laurent truyền thụ cho Alex, Alex lại truyền thụ cho con gái? Tu vi tâm pháp của nàng cực cao, không thua gì Pierre, đám người Braid, thậm chí vượt qua Tập Lệ từ nhỏ đi theo Laurent, cho dù tư chất của nàng có tốt đến mấy cũng không thể luyện thành thực trong thời gian ngắn bốn năm.

Laurent căn bản không truyền thụ tâm pháp, Laurent cũng chỉ vờ vờ gặp mặt Alex một lần. Nếu Alex có học qua tâm pháp của tòa thành, cũng không tránh khỏi ánh mắt Laurent, cho nên tâm pháp của Beila có lẽ không phải từ cha nàng học được, ít nhất khẳng định Alex không học qua tâm pháp.

Thạch Thiên nhất thời nghĩ chưa ra, mơ hồ cảm thấy được mục đích của Alex không đơn thuần là hộ tống người khác đi tòa thành vấn an Laurent, có thể hấn có liên quan đến tòa thành. Thạch Thiên bỗng nhiên nhớ tới thời điểm chính mình ở Hoàng Thành giáo huấn đám người, cũng có một cô gái có tâm pháp tòa thành, tu vi cực cao ẩn mình ở gần đó, lúc ấy bởi vì có khá nhiều người đến tòa thành, cũng đều ẩn mình ở chung quanh Hoàng Thành, cho nên hấn không quá để ý, nghĩ lại công lực của cô gái thần bí ấy so với Beila rất giống nhau, phỏng chừng không phải hậu thế của tòa thành, chẳng lẽ lại chính là cô gái xinh đẹp này.

232. Chương 232: Bị Bắt Nghe Giảng Bài .

Thạch Thiên là người từng trải đã quá hiểu, tuy rằng nghi vấn chưa được giải đáp rõ ràng, nhưng ý niệm loé lên trong đầu hấn, trên mặt liền biểu lộ vẻ tươi cười hỏi: “Cô chính là giáo sư Beila?”

Cô gái trẻ không cảm thấy kinh ngạc, cô đi vào, đặt chiếc túi lên mặt bàn, xoay người nhìn lại Thạch Thiên gật gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi là Beila, tại sao anh lại ở trong văn phòng của tôi?”

Thạch Thiên nói: “Tôi cũng vừa mới tới, liền đẩy cửa ra, cứ nghĩ cô ở trong văn phòng, cho nên tôi đi vào.” Bình thường hấn không cười đối trá như vậy, nhưng không phải lúc nào cũng nên nói thật. Lúc này, Thạch Thiên nhìn Beila lại càng thêm nghi ngờ về động cơ của cha nàng bốn năm trước đến tòa thành, hiển nhiên sẽ không thẳng thắn mà nói chuyện. Không phải tất cả lời của hấn đều là đối trá, chỉ là hấn đã đẩy cánh cửa ra khi thấy trong phòng không có ai.

Beila khép cửa lại, không phát hiện gì khác lạ, lại nhìn phong cách ăn mặc của Thạch Thiên là bộ âu phục xa xỉ thuộc giới thượng lưu, khí chất cao quý, bộ dáng lại như một học sinh, thậm chí có lẽ là do người dọn dẹp vệ sinh không khoá kỹ cửa, sắc mặt cô âm trầm, liền hỏi: “Anh tên gì, tìm tôi có chuyện gì?”

Thạch Thiên thậm chí nếu đúng là cô gái ở Cửu Long mỹ thực HongKong, gặp qua mình hấn là cũng biết danh tiếng của mình, chỉ là mình vừa thay đổi kiểu tóc nên cô ta không nhận ra mình. Nhịn không được ở trong lòng tán thưởng đã Samantha có tính toán trước, vừa đến Paris liền giúp hấn thay đổi ngoại hình đầu tóc rồi bù khiến người khác dễ nhận ra.: “Tôi... họ Tổ, tên Trung, nghe nói trường học này chất lượng tốt lắm. Đặc biệt... là môn tâm lý học. Cho nên chạy tới tìm cô hỏi xem có thu nhận học trò không?”

Beila nhú mày nói: “Thu nhận viên sinh không thuộc phạm vi của tôi, cho nên vấn đề này tôi không thể trả lời. Hiện tại cũng không phải thời điểm tuyển sinh. Anh phải chờ tới kỳ sau.”

Thạch Thiên nghĩ trước tiên phải điều tra rõ Beila sau mới mở rộng ra lai lịch cha nàng, gật gật đầu nói: "Tôi mới đến Pháp, để tôi đi hỏi người khác vậy. Nói xong, Thạch Thiên quay ngoắt người đi.

Beila nói: "Từ từ... anh Tổ, anh từ ngoại quốc đến Pháp, nơi đây không ít người Hoa" Beila hiển nhiên là hiểu lầm Thạch Thiên là người Pháp gốc Hoa bởi vì Thạch Thiên nói tiếng Pháp rất lưu loát.

Thạch Thiên quay đầu lại: "Đúng rồi. Bản tổ tông mới từ Trung Quốc đến, "Tổ tông" hai chữ hẳn là dùng tiếng Trung đọc đi ra.

Beila nói: "Vậy... anh đến phòng hiệu trưởng hỏi đi. Có thể phải đem theo giấy chứng nhận học tập và bảng điểm trước kia. Nếu thuộc trường hợp đặc biệt thì trường sẽ cho phép anh ngoại lệ trúng tuyển lưu học sinh, hoặc sắp xếp anh học kỳ sau, miễn cho anh mấy tháng."

Thực sự Thạch Thiên không phải đến xin học, gãi gãi đầu nói: "Hôm nay, tôi đến đây để tìm hiểu về môi trường học tập tại đây, còn chưa biết nơi này có phải là nơi học tập tốt hay không. Vả lại tôi không mang theo các giấy tờ

Beila gật đầu nói: "Hoá ra là như vậy..." Nhìn xuống tay nói: "Nửa giờ sau, tôi có một tiết giảng. Trước tiên anh cứ đi dạo loanh quanh, xem toàn bộ khung cảnh trường, sau đó đến giảng đường nghe giảng." Tiếp theo nàng gơ tay chỉ cho Thạch Thiên biết vị trí giảng đường.

Thạch Thiên ngó người, nói: "Ồ!... Tôi vẫn chưa đóng học phí... Nghe cô giảng bài không tiện cho lắm."

Beila phì cười nói: "Đồn rằng người phương Đông rất phong cách cổ điển, xem ra quả nhiên không giả, yên tâm đi, việc này tôi có thể làm chủ. Vốn dĩ giờ giảng của tôi, còn có rất nhiều người không phải là học trò của tôi vẫn đến nghe giảng...

Thạch Thiên thầm nghĩ lúc trước mình nói đến học tập, nếu bây giờ chối từ sẽ không hợp lý, chỉ có thể gật gật đầu nói cảm ơn rồi rời khỏi văn phòng Beila.

Thạch Thiên sau khi rời đi, Beila từ ngăn kéo lấy ra một tờ báo, trang đầu tin tức là trận đấu đội Hongkong và câu lạc bộ Chelsea của Anh, có ảnh của Thạch Thiên. Beila nhú mày, khuôn mặt đang tươi cười bỗng trở nên âm thầm lạnh lùng, nàng cầm điện thoại lên, giọng phân phó, nói: "Kêu Hoàng Chính điều tra thiếu niên Thạch Thiên còn ở Hongkong không...?"

Thạch Thiên không thèm đi tìm hiểu vườn trường. Hắn tìm cái buồng điện thoại gọi điện cho Laurent. Nói rằng đã phát hiện cô gái có thể đã học qua tâm pháp của tòa thành, đồng thời Thạch Thiên cũng hỏi Laurent bốn năm trước có phát hiện ra Alex có tâm pháp tòa thành hay không?

Laurent nghe xong chấn động, cẩn thận nhớ lại tình hình bốn năm trước, khẳng định rằng Alex là người thường, không tu luyện tâm pháp. Bởi vì lúc ấy Laurent từng tiếp xúc với thân thể của Alex, nếu Alex học qua công phu, mà đặc biệt là tâm pháp của tòa thành thì tuyệt đối không thoát khỏi ánh mắt Laurent.

Về phần Beila vì sao có tâm pháp của tòa thành. Laurent cũng không rõ, tuy rằng tâm pháp trong tòa thành có khi cũng truyền thụ cho một vài thủ hạ trung thành. Đồng minh Thiên Thạch lần này sai mấy ngàn người đến HongKong cơ bản đều học qua tâm pháp, đó chỉ là chút công phu đơn giản thực dụng. Theo như lời Thạch Thiên, tâm pháp của Beila tu vi cũng không thấp hơn Pierre, đám người Briad. Laurent đương nhiên sẽ không hoài nghi nhân quang của Thạch Thiên, nhưng hắn khẳng định rằng người của tòa thành sẽ không truyền thụ tâm pháp cao thâm này cho người khác. Năm đó Thạch Thiên dạy công phu cho hắn đều là truyền miệng, không văn lưu lại văn tự, theo thời gian trôi qua, hiện tại tòa thành có thể dạy dỗ Pierre như vậy, chỉ có mình Laurent.

Thạch Thiên thật không muốn người trong tòa thành đem công phu của mình truyền thụ cho bọn họ lại dạy cho người ngoài, là bởi vì sau khi đến thăm tòa thành, Alex mất tích cùng với sự kiện ở Hongkong Cửu Long mỹ thực, Thạch Thiên sinh hoài nghi cô gái ở chỗ ẩn nấp trong bóng tối có thể chính là Beila, mới tìm Laurent để hỏi, thuận tiện làm cho con cháu của người hầu trong thành có cái phòng bị, miễn cho không để lọt vào người khác.

Đối phương nếu có thể nuôi dưỡng ra cao thủ Beila như vậy, kỳ thật không thể xem nhẹ, hơn nữa học được tâm pháp giống với tâm pháp tòa thành, rất có thể có tâm địa xấu muốn làm hại tòa thành. Thạch Thiên tin tưởng Laurent không truyền thụ người khác, nhưng không thể cam đoan những người cùng người thế hệ

Laurent thậm chí trường bối của Laurent truyền thụ tâm pháp cho người ngoài hay không. Nếu là như vậy, đối phương đang âm thầm thăm dò tòa thành vài chục năm, thậm chí cả trăm năm.

233. Chương 233: Mẹ Kiếp, Là Lão Tử .

Thạch Thiên biết Laurent nhất định sẽ an bài thủ hạ tại Pháp điều tra Beila, thậm chí giám sát nghiêm ngặt hành tung của nàng cùng những người thân cận. Ở trong lòng Laurent hiện tại chỉ có Thạch Thiên, hẳn tuyệt đối không cho phép bất kỳ người nào có mưu đồ làm tổn hại đến tòa thành cùng chủ nhân, cho dù là một bụi cỏ.

Nói chuyện điện thoại xong cũng đến giờ Beila giảng bài, Thạch Thiên rất muốn chuẩn khỏi nơi này căn bản hẳn không hề hứng thú với bài giảng tâm lý học, có thể vì mong muốn giải đáp bí ẩn, vì muốn chị em Thạch Lệ cũng có được sinh mệnh dài lâu, cho nên vẫn phải tiếp tục theo Beila để tìm kiếm tung tích Alex, tu vi của Beila làm cho hắn vô cùng nghi hoặc. Thăm nghĩ, dù sao bây giờ cũng không có gì việc cần hoàn thành, hắn hít một hơi thật sâu, cất bước đi đến giảng đường.

Văn phòng của Beila cách giảng đường không xa, trong một toà nhà năm tầng, toà nhà này đã chuyển sang xin màu, mái nhà còn có một tòa gác chuông phong cách cổ xưa, thanh lịch, pha chút trang nghiêm.

Lúc này, bên ngoài giảng đường có khá nhiều xe, trong đó phần lớn đều là loại xe xa hoa. Bước từ trên xe xuống là đám người hơn ba mươi tuổi, áo mũ chỉnh tề, nhìn qua cũng không giống giảng viên, lại càng không phải là học trò, có người trong tay đang cầm hoa tươi, rõ ràng không phải đến dạy học hoặc theo học.

Thạch Thiên thấy kinh ngạc, lập tức liền hiểu được người này là tới để làm gì, dung mạo người này cực kỳ sang trọng khiến mọi người cảm thấy giật mình, hơn nữa lại là những thanh niên tuấn tú tràn ngập tự tin đến để theo đuổi Beila.

Quả nhiên, người thanh niên này không hẹn mà cùng Thạch Thiên đi vào, giảng đường ở tầng 1, trong đó không ít người còn mỉm cười chào hỏi, tựa hồ đều nhận ra thanh niên này, trong ánh mắt của hắn rõ ràng chứa đựng địch ý, tràn ngập ý tứ cạnh tranh.

Trong lòng Thạch Thiên thăm nghĩ chả trách Beila nói rằng khá nhiều người đến nghe giảng không phải học trò của nàng, hẳn là đám người này đang theo đuổi nàng. Chậm rãi theo sau thanh niên này đi vào giảng đường, giảng đường này rộng khoảng hai trăm mét vuông, nhiều chỗ ngồi đã kín, cơ bản là học trò, đại đa số đều là nam sinh, một đám đều mong chờ nhìn ra cửa.

Hiển nhiên hàng ghế đầu tiên đã kín chỗ từ lâu, nhưng người này vẫn hướng lên hàng ghế đầu, nguyên do có một vài nam sinh đã đứng dậy để nhường chỗ cho thanh niên này, rồi chìa tay tiếp nhận tiền bo từ thanh niên này, xem ra hẳn đã dùng thủ đoạn này để sai khiến những nam sinh kia đến sớm chọn chỗ ngồi.

Thạch Thiên đi xuống cuối giảng đường, vừa tìm vị trí ngồi xuống, một làn gió thơm đã áp lại, một cô gái vọt tới trước mặt hắn, giọng run rung kích động nói: “Thạch... Thạch Thiên, là anh, thật... là anh sao?”

Thạch Thiên ngẩng đầu nhìn lên, hiển nhiên là Lý Hiểu Lệ với mái tóc tím hồng, không khỏi hô to, tức giận nói: “Mẹ kiếp, là lão tử, cô làm sao lại ở trong này?”

Lý Hiểu Lệ hưng phấn ngồi cạnh Thạch Thiên, nói: “Không phải anh được gia đình cho đi học sao? Anh là tới tìm em à?”

Thạch Thiên trách mắng: “Không! Lão tử trốn các cô còn chưa xong, đương nhiên không phải tới tìm cô.”

Lý Hiểu Lệ âm trầm, nói: “Anh vẫn chán ghét như trước, chẳng lẽ khi người ta chết mới bỏ qua sao.” Tiếp theo hai mắt tỏa sáng đánh giá Thạch Thiên, nói: “Bộ dạng này dễ nhìn hơn so với bộ dạng ban đầu của anh, vừa rồi thiếu chút nữa không nhận ra anh.”

Thạch Thiên lại hỏi: “Không phải cô là một học sinh trung học sao? Như thế nào ở đây học tâm lý học, môn học này sâu sắc như vậy, cô có thể hiểu ư?”

Lý Hiểu Lệ đặc ý nói: “Hừ! Đừng xem thường em. Trường này có quan hệ hợp tác với Lý gia. Chắc chắn anh phải thông qua kiểm tra mới được nhập học tại trường học, về phần vì sao em học tâm lý học anh đoán đoán xem”

Thạch Thiên liếc nhìn nàng, nói: “Lão tử không rảnh mà đi đoán.”

Lý Hiểu Lệ đỏ mặt nói: “Ngu ngốc, chẳng phải đều vì anh.”

Thạch Thiên kỳ quái nói: “Sao lại liên quan đến tôi?”

Lý Hiểu Lệ dịu dàng nói: “Anh thường làm việc kỳ quái, làm cho em không hiểu được, em muốn biết trong lòng anh nghĩ gì, thích gì có giống bọn con gái chúng em nghĩ không, em thật không hiểu anh vì sao anh chán ghét bọn em.”

Thạch Thiên nhất thời không nói gì, thầm nghĩ cô gái thật sự rất khổ tâm, cô bị mình làm hại, cho nên Lý gia đưa cô ra nước ngoài học tập, vậy mà còn một lòng nghĩ làm nào nghiên cứu tâm tư của mình, Thạch Thiên liền thở dài: “Không phải tôi chán ghét các cô, tôi không muốn làm hư hỏng các cô, chắc là cô biết tôi có rất nhiều bạn gái, tôi chưa bao giờ có trách nhiệm với phụ nữ.”

Lý Hiểu Lệ nghiêng rằng nghiêng lợi giọng cảm phẫn nói: “Em tuyệt đối tin tưởng anh, thật sự không tin anh là người không trách nhiệm sẽ không làm hư bọn em, giận nhất chính là điểm ấy, ngay cả cô người mẫu kia anh còn đối xử tốt được vậy mà anh lại cố tình hờ hững với bọn em, nói như thế nào bọn em cũng là tiểu thư con nhà giàu, hạng con gái kia làm sao so sánh được?” Nàng lại không biết Thạch Thiên chỉ lạm dụng phụ nữ để thỏa mãn dục vọng, điều này làm cho trong lòng hắn không ít gánh nặng, con gái càng biểu hiện yêu hắn cuồng dại bao nhiêu thì càng làm cho hắn lo lắng bấy nhiêu.

Thạch Thiên hạ quyết tâm vài câu vô tình nhưng nàng tuyệt đối tiếp tục dây dưa, giảng đường bỗng nhiên xôn xao, chỉ thấy một thân Beila tuyết trắng chậm rãi đi đến, ánh mắt nàng nhìn Thạch Thiên mỉm cười thân thiết. Trong lòng Thạch Thiên nghĩ trước kia mình đối với chị em Lý Hiểu Lệ quá tốt, tức giận bây giờ phỏng chừng cũng là phí công, liền nhin đi, thấp giọng nói: “Hiện tại, tôi tạm thời đổi tên là Tổ Trung, cô đừng gọi Thạch Thiên... Thạch Thiên, hiểu chưa?”

Lý Hiểu Lệ gật đầu “Vâng” một tiếng, hỏi: “Vì sao anh lại giả danh? Cái tên Tổ tông hay Tổ Trung đều rất đặc biệt.”

Thạch Thiên cũng không giải thích “Tổ tông” cùng “Tổ trung” khác nhau, dù sao hắn ước gì mỗi người đều gọi hắn tổ tông, nói: “Cô đừng hỏi nhiều, dù sao cô ở Pháp cô đừng gọi tôi là Thạch Thiên, đặc biệt khi là ở trước mặt người khác.”

Lý Hiểu Lệ giật mình, chưa xót nói: “Hoá ra là anh đến tìm giáo sư Beila, khó trách đột nhiên anh lại tới nơi này nghe giảng, lại còn cắt tóc, thay đổi bộ dạng nữa.”

Thạch Thiên hiểu ý được của nàng nghĩ mình giống như đám người ngồi bàn đầu đến là để tán tỉnh Beila, âm trầm nói: “Lão tử tán gái còn dùng cách ăn mặc sao? Bởi vì ở lão tử đá bóng ở Hongkong khiến người hâm mộ trên toàn thế giới dường như nhận ra, nên ta mới bắt buộc phải sửa tên, đổi hình dạng. Lần này, tìm Beila không phải tán tỉnh cô ta, mà có sự việc muốn hỏi cô ta”.

234. Chương 234: Thật Sự Là Không Hay Ho Gì .

Lý Hiểu Lệ hồi tưởng về Thạch Thiên, quả thật khó có thể tin rằng tên Thạch Thiên này chắc chắn thuộc loại điên cuồng chỉ vì thích một cô gái mà sửa sang dung mạo, ngàn dặm xa xôi bay tới Paris theo đuổi, điều này dường như khó tin chẳng khác nào mặt trời mặt trời mọc từ hướng tây.

Lý Hiểu Lệ xuất thân nhà giàu có, dung mạo lại xinh đẹp, thân mình cũng rất có cảm giác về sự ưu việt, cũng không thua kém gì so với Beila, tâm lý cũng không nguyện nhận Thạch Thiên đối với mình thua kém với so với cô gái khác, tình nguyện tin lời Thạch Thiên nói là sự thật.

Hơn nữa, Thạch Thiên quá nổi tiếng trong bóng đá, Lý Hiểu Lệ tuy rằng không ở Hongkong, nhưng cô biết qua báo chí đặc tả phóng đại hình ảnh Thạch Thiên ghi bàn. Nàng biết Thạch Thiên quả thật không thể

nào hợp tác với bọn họ, ghét nhất bị người khác quấy rầy. Thầm nghĩ có lẽ thật sự là sợ bị người hâm mộ nhận ra nên mới cắt tóc và ăn mặc như vậy, chính mình vừa rồi còn khó nhận ra hẳn.

Phong trào bóng đá của người Pháp cũng hết sức cuồng nhiệt, nếu Thạch Thiên vẫn với cách ăn mặc như cũ, chắc chắn người ta sẽ nhận ra hẳn, hẳn làm sao còn có thể nhàn nhã ngồi ở chỗ này nghe giảng, lúc ấy chỉ em rằng Thạch Thiên đang ngồi thì nhóm học sinh của giáo sư Beila lại điên cuồng mà theo đuổi, quên mất trên bục giảng còn có cô Beila xinh đẹp như thiên sứ, toàn bộ lao đến góc này, tiêu điểm tập trung đến Thạch Thiên.

Nghĩ đến đây, Lý Hiểu Lệ không còn ghen tuông nữa, mọi người theo đuổi Beila thường cướp mất hàng ghế đầu tiên, khoảng cách Beila càng gần càng tốt, tốt nhất cũng có thể đứng ở bục giảng đi lên, mà Thạch Thiên lại ngồi vào chỗ góc tối, mục đích rõ ràng là bắt đồng với đám người ngồi hàng đầu.

Về phần Thạch Thiên tìm Beila hỏi cái gì, Lý Hiểu Lệ cũng không quan tâm, nàng không dám làm nũng quá mức trước mặt Thạch Thiên. Lo lắng hẳn e ngại mình làm phiền lập tức chạy trốn thì khổ. Vì thế nàng không hề truy vấn nữa mà vui tươi hơn hớn ngồi ở bên cạnh Thạch Thiên, một bên thưởng thức ngoại hình mới của hẳn. Một bên ảo tưởng sẽ cùng Thạch Thiên làm gì ở Paris lãng mạn này. Bài giảng của giáo sư Beila, hẳn một câu cũng chưa nghe.

Trên thực tế trong lòng Thạch Thiên có vấn đề quan trọng nhưng hẳn không cho là như vậy, đương nhiên hẳn không muốn nghe Beila giảng tâm lý học một chút nào. Lúc này Thạch Thiên cảm giác bị ánh mắt Lý Hiểu Lệ nóng rực đang nhìn chăm chăm, hẳn thấy không tự nhiên, vì thế chuyển tới chỗ khác, ghé vào trên bàn ngủ, hơn nữa không phải giả bộ ngủ, tu vi hẳn ác liệt trong mọi hoàn cảnh muốn ngủ đều có thể ngủ, không chút lo lắng người khác tập kích, dù sao hẳn cũng không sợ chết. Thời điểm chưa đến, muốn chết cũng không thể chết.

Không biết qua bao lâu, Lý Hiểu Lệ vỗ tay đánh thức Thạch Thiên. Thạch Thiên ngẩng đầu nhìn, bài giảng của Beila đã kết thúc từ lâu, ánh mặt trời ngoài cửa sổ đã lên tới đỉnh, thầm nói: “Sao mà một bài giảng ở nơi này lại lâu hơn ở HongKong vậy...”

Lý Hiểu Lệ nói: “Cô giáo Beila bề bộn nhiều việc, thường xuyên bận rộn trao đổi học thuật trên thế giới, thời điểm lễ mừng năm mới tại Hongkong còn đi đến nhà của em làm khách, cho nên rất ít khi ở trong trường học, bình thường cô chia đều mỗi tuần nhiều nhất chỉ giảng một buổi. Do đó thời lượng mỗi buổi giáo sư Beila giảng đương nhiên nhiều hơn các giáo sư khác.”

Thạch Thiên trừng mắt nhìn Lý Hiểu Lệ, thầm nghĩ: “Mỗi tuần nhiều nhất chỉ giảng một buổi hiển nhiên cũng đã gặp được, nhưng mình lại gặp một chút phiền toái nhỏ từ Lý Hiểu Lệ, trong lòng thầm nghĩ không hay ho rồi.

Lý Hiểu Lệ bỗng nhiên che miệng lại cười khúc khích, đang lúc Thạch Thiên ngẩn ngơ, nàng nhin cười, nói: “Thật ra giáo sư Beila giảng cùng lúc hai ba bài giảng, vốn dĩ cô Beila chỉ nghỉ ngơi một lúc, chỉ tội sinh viên tới nghe giảng cơ bản cũng không thể rời khỏi phòng học. Cho dù... có... có “việc gấp” cũng đành chịu đựng, nếu anh không tin, một hồi chờ Beila giáo thụ đi rồi đi toilet mà xem, khẳng định anh cũng phải chờ xếp hàng... Ha ha... Vả lại thể lực cô Beila rất tốt, mỗi lần đứng trên giảng mấy giờ liền cũng không thấy mệt mỏi.”

Thạch Thiên trách mắng: “Lao tử sao mà phải nhìn người khác xếp hàng đi tiểu.” Thầm nghĩ sang chuyện khác, tâm pháp và tu vi của Beila cùng Pierre đều không khác nhau, đứng mấy giờ đã mệt mới là lạ. Lại nghĩ tới Lý Hiểu Lệ vừa rồi nói Beila lễ mừng năm mới năm trước từng đến nhà nàng làm khách, hỏi: “Beila cùng nhà cô quan hệ như thế nào mà đến nhà cô vào lễ mừng năm mới?”

Lý Hiểu Lệ lắc đầu nói: “Cô ấy không phải đi nhà của em lễ mừng năm mới, cô Beila khách do đại học HongKong mời đến, vừa vận trường học chuyển giao công tác cho ông nội em, ông nội em liền mời nàng lưu lại vài ngày, không đợi đến lễ mừng năm mới nàng đã trở về Pháp.”

Thạch Thiên nghĩ nguyên lai Beila đi Hongkong là nguyên nhân này, chẳng lẽ lần trước ở khu Cửu Long mỹ thực dụng phải nàng chỉ là trùng hợp? Cửu Long mỹ thực là các loại phương đông mỹ thực, nơi ăn vặt tụ tập, buổi tối rất nhiều người ngoại quốc đi shopping ở HongKong, Beila xuất hiện ở đó cũng không ngạc

nhiên. Chỉ là nàng lúc ấy ẩn giấu tại một cửa hàng cao bốn tầng, hành tung quỷ dị, làm cho Thạch Thiên cảm giác có chút khả nghi.

Lúc này, Beila đã đi khỏi giảng đường, các nam sinh đều đuổi theo, Thạch Thiên cũng đứng dậy đi ra ngoài, Lý Hiểu Lệ theo sát ở sau người hỏi: “Anh đi đâu?”

Thạch Thiên trả lời: “Đương nhiên là rời khỏi nơi này, cô ở lại tiếp tục học đi.”

Lý Hiểu Lệ đứng trước mặt hắn, vội la lên: “Buổi chiều em không phải học, anh từ từ đã.”

Hai người ra chỗ toà nhà, thấy đám thanh niên kia quây chung quanh Beila, nói chuyện, tặng hoa, một đám xum xoe. Mà thái độ của Beila đối với ai cũng giống nhau, chỉ mỉm cười nhợt nhạt, nàng nhìn đến Thạch Thiên cùng Lý Hiểu Lệ đi ra, lúc này, Beila mới mở miệng nói nói mấy câu với đám nam sinh, sau đó chấp tay cáo biệt, nàng đi tới chỗ Thạch Thiên.

Trên mặt đám nam sinh nhất thời đều thất vọng, kinh ngạc nhìn Thạch Thiên bên này, phát hiện Thạch Thiên chính là bộ dáng học trò, hơn nữa bên cạnh còn có một cô gái dịu dàng đáng yêu, tất cả mới đều nhẹ nhàng thở ra.

Beila đi đến trước mặt Thạch Thiên, nhìn Lý Hiểu Lệ nói: “Lý tiểu thư, anh Tổ là bạn của em à?”

Lý Hiểu Lệ liên tục gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy, anh ấy cùng học với em ở HongKong”.

Thạch Thiên sửa lại liền nói: “Cái gì... Cũng chỉ là cùng học như vậy vài ngày mà thôi.”

Beila cười lên ha hả nói: “Hai người thực sự tình tứ...” Cô nhìn Thạch Thiên nói: “Nếu là bạn của cô Lý, tôi tin rằng chỉ cần đầy đủ tư liệu, cũng không cần thông qua khảo nghiệm, hiệu trưởng nhất định sẽ ngoại lệ cho anh nhập học.” Nàng biết Lý Hiểu Lệ chính là người được ngoại lệ học trong trường.

Không đợi Thạch Thiên trả lời, Lý Hiểu Lệ kinh hô một tiếng, túm mạnh cánh tay Thạch Thiên, nói: “Cái gì... Anh cũng muốn học ở đây? Thật sự là quá tốt! Chúng ta lại cùng học, nhất định sẽ khiến Hạng Kiều cùng Quách Thiên Vi đổ kị cho mà xem, ha ha...”

235. Chương 235: Mời .

Thạch Thiên thấy phiền phức quá, chỉ vì Beila ở bên cạnh nên không thể trực tiếp phủ nhận, gãi gãi đầu nói: “Tôi còn chưa biết nên học tại đây hay không, hôm nay chỉ đến đây để tìm hiểu.”

Lý Hiểu Lệ hưng phấn nói: “Không cần băn khoăn! Nơi này dạy học chất lượng đừng nói là Paris, cho dù ở cả u Châu cũng là đứng thứ nhất, thứ nhì, anh suy nghĩ băn khoăn cái gì, trực tiếp hỏi em là đến nơi. Cảnh sắc vườn trường vô cùng đẹp, kiến trúc nhà ở giống như hoa viên, tuyệt không giống trường học HongKong chen lấn không chịu nổi. Đúng rồi, chắc chắn anh không ở cùng đám học trò khác, nếu không tìm được chỗ thích hợp, có thể... có thể trước tiên đến ở tạm chỗ của em, chỗ em cách trường học không xa, mỗi ngày có xe đưa đón chúng ta đi học, chỉ năm phút đồng hồ chúng ta đã đến trường.”

Thạch Thiên gãi gãi đầu, trầm nghĩ phong cảnh nơi này cho dù thế nào đi chăng nữa chỉ cần không có cô ở tại đây là tuyệt vời nhất rồi.

Beila cười hỏi: “Anh Tổ nghe xong hai bài giảng của tôi, cảm giác như thế nào?”

Thạch Thiên ghé vào một góc lẩn ra ngủ, căn bản không nghe Beila nói cái gì, nào có cảm giác gì để nói. Lúc này, thấy Beila hỏi liền nhân cơ hội nói: “Cảm giác... Cảm giác cô nói được... Thực êm tai, nhưng quả thực tâm lý học tựa hồ ý nghĩa sâu sắc, tôi nghe không hiểu được nhiều, xem ra không thể nào thích hợp cho tôi học, để tôi đi trường học khác nhìn xem.” Nói xong đẩy ra tay nhỏ bé của Lý Hiểu Lệ, nhắc chân định chuẩn.

Tha hương ở ngoại quốc đột nhiên gặp được Thạch Thiên, đối với Lý Hiểu Lệ mà nói là quá may mắn chẳng khác nào đội Trung Quốc có Thạch Thiên trong tay, hai dạng này không có gì khác biệt, nàng nằm mơ cũng không nghĩ đến cho nên nàng đầu chịu trơ mắt nhìn Thạch Thiên trốn thoát, nàng gắt gao theo sát Thạch Thiên từng bước tóm lấy tay áo, vội la lên: “Anh muốn chạy đâu?”

Thạch Thiên quay đầu lại nói: “Không phải đã nói rồi, tôi nghe không hiểu tâm lý học, muốn đi trường khác xem có môn gì khác không?”

Lý Hiểu Lệ nói: “Không phải vậy, anh muốn học cái gì nói cho em nghe, có lẽ trường này sẽ có môn ấy.”

Đôi lông mày Thạch Thiên trói chặt, cẩn thận hỏi: “Thế nơi này có cái gì?”

Lý Hiểu Lệ mơ hồ cảm giác ra Thạch Thiên ở tìm có để loại rời đi, nàng cẩn thận nói: “Anh... Anh đừng xấu tính, trước tiên là anh muốn học môn gì, em mới nói cho anh nơi này có môn đó hay không?”

Trong lòng Thạch Thiên trầm lại, trừng con ngươi thốt lên: “Tôi đối với cô xấu lắm sao...” Lời nói vừa mới ra khỏi miệng đã có điểm hối hận, thầm nghĩ nếu không đùa giỡn thì không biết tìm cách nào để thoát thân, căn bản hắn không biết các trường đại học có ngành học gì và không có ngành gì. Nhưng thân là nhân vật tổ tông, nếu đã muốn nói ra, cũng không phải xấu hổ, đổi ý tiếp tục nói: “Vốn dĩ tôi là muốn học tâm lý học, mới đến đây nghe giảng, hiện tại đột nhiên phát hiện mình không thích hợp học ngành này, cũng chưa kịp nghĩ nên chuyển sang học ngành gì, cho nên mới hỏi cô...”

Lý Hiểu Lệ sắc giọng: “Lúc này, anh còn chưa hỏi nơi này có ngành gì hay không có ngành gì. Rõ ràng anh muốn trốn, anh ghét em thì cứ việc nói thẳng...” Ánh mắt nàng đỏ lên, rơm rớm nước mắt như sắp tuôn trào ra.

Thạch Thiên không khỏi bực mình, thầm nghĩ lão tử tuy rằng không phải ghét các cô, nhưng bực một chuyện các cô cứ làm phiền. Các cô như trở thành cơn gió bên tai, đối với tôi chỉ thích làm theo ý mình, chẳng lẽ thật sự muốn tôi khiếm nhã, chẳng lẽ ông trời hoàn lại các mỹ nữ cho tôi ở kiếp này sao. Nghĩ đến đây cảm xúc không khỏi có chút dao động. Hoảng hốt nhìn khuôn mặt thanh tú của Lý Hiểu Lệ, quả nhiên tự đáy lòng giống như đã từng quen biết.

Kỳ thật đây là Lý Hiểu Lệ cùng Thạch Thiên từng có nhiều tình duyên, hơn nữa Lý Hiểu Lệ và mỹ nữ ấy, mỗi người đều có tư sắc vô cùng đẹp, có chút giống nhau chỗ cũng không kỳ lạ, trong số các mỹ nữ tìm ra vài người giống Lý Hiểu Lệ cũng không khó, giọng nói cùng tính cách đều không khác nhau.

Lý Hiểu Lệ thấy Thạch Thiên đột nhiên biến thành kẻ ngốc nghếch, hắn trầm tư suy nghĩ không nói được lời nào, trong lòng lại đang nghi vấn điều gì. Nàng mặc kệ hắn đang suy nghĩ cái gì, vội la lên: “Nói mau! Anh muốn học cái gì. Em thay anh tìm trường học.”

Thạch Thiên thở dài, lẩm bẩm nói: “Coi như là tôi mắc nợ cô đi...” Hiện tại, đành lòng tuyệt tình, biết Lý Hiểu Lệ một lòng say mê, hắn liền hỏi: “Vậy trước hết cô nói những ngành của trường này, để tôi cân nhắc xem thế nào.”

Lý Hiểu Lệ nhất thời vui vẻ hẳn lên, liên tục gật đầu nói: “Vâng, nơi này có thể các ngành khác, ngoại trừ tâm lý học còn có luật học, khoa học xã hội, toán học, tin học, thể dục thể thao khoa học, y học, sinh vật y học...” Ngón tay nàng điểm qua các ngành học, kể ra ước chừng mười mấy ngành học sau nhất thời cũng muốn không đứng dậy còn có ngành học nào, xoay người hỏi Beila nói: “Giáo sư Beila, trường học của chúng ta còn có ngành học nào nữa? Giáo sư nói cho bạn của em biết được không?”

Beila vẫn đứng ở bên cạnh nàng hứng thú nhìn thấy hai người, nghe Lý Hiểu Lệ hỏi, Beila cười đáp: “Các ngành học cơ bản thì em đã nói rồi đó, ngoài ra còn có một vài chuyên ngành nhỏ đừng nói em không biết, ngay cả tôi cũng không nhớ hết. Nếu không phiền cô Lý cùng anh Tổ tới nhà tôi, tôi sẽ tìm các ngành trong trường để giới thiệu cho anh Tổ tham khảo.”

Lý Hiểu Lệ ngượng ngùng nói: “Như thế... có thể rất phiền cô hay không...?”

Beila mỉm cười nói: “Như thế nào, kỳ thật tôi đã sớm muốn mời cô Lý về nhà làm khách, cảm tạ Lý gia ở Hongkong đối của tôi tiếp đãi thịnh tình, hôm nay nếu có thể chiều cố giúp đỡ cô Lý, tôi cũng thực vui vẻ.”

Lý Hiểu Lệ không trực tiếp trả lời, mà nhìn nhìn Thạch Thiên, nếu Thạch Thiên không đi, nàng đương nhiên cũng sẽ không đi.

Beila tựa hồ hiểu được tâm tư của Lý Hiểu Lệ, đi đến bên người Thạch Thiên nói: “Không thể tưởng được anh Tổ chỉ nghe nửa ngày giảng, liền mất hứng với tâm lý học, tôi thực thật có lỗi, cho nên hy vọng có thể chỉ cho anh môn khác coi như bồi thường phần nào. Vừa vặn buổi chiều tôi rảnh rỗi, bữa trưa hôm

nay muốn mời các bạn nếm thử chút tay nghề của tôi.” Lúc nói chuyện, ánh mắt của nàng thật thân thiết quyến rũ, tràn ngập hấp dẫn, hơn nữa mang theo chút thể tục hơi thô, nàng như vị thiên sứ xinh đẹp, người thường khẳng định không thể cự tuyệt lời mời này.

Có thể Thạch Thiên không phải người thường, với hắn mà nói mỹ nữ thật sự là quá nhiều, tuy rằng có thể làm cho hắn chết lặng một hồi, nhưng là không phải ba hai câu có thể “lừa” được hắn về nhà, trừ khi chính hắn muốn đi. Nói sau Beila mời Thạch Thiên là bởi vì nghĩ hắn muốn tìm một ngành học cảm thấy hứng thú, mà Thạch Thiên căn bản là không tính toán sẽ tìm trường để học, đương nhiên không muốn cùng nàng trở về nghe nàng dài dòng, huống chi còn có Lý Hiểu Lệ cùng đi gây phiền toái cho hắn.

236. Chương 236: Căn Nhà Nhỏ Trong Rừng Cây .

Thạch Thiên biết rằng nếu mình quyết đoán cự tuyệt, Lý Hiểu Lệ sẽ phát hiện ra mục đích của mình là không muốn học, hiển nhiên tự nhận lấy ác danh “xấu tính”, vì thế do dự một hồi, giả bộ lo nghĩ, sau đó nói: “Cô cho tôi nghe giảng miễn phí đã thực hỗ trợ, sao có thể tới nhà quấy rầy cô, tôi nên tự đi hỏi thăm thì hơn.”

Beila khẽ cười: “Các bạn không cần lo lắng, hiện nay tôi chỉ sống một mình, căn phòng lạnh lẽo, đã lâu rồi không có khách tới chơi, thật hạnh diện nếu được đón tiếp, anh Tổ cùng cô Lý đến chơi sẽ tăng thêm sinh khí, tôi hoan nghênh còn không kịp, như thế nào lại cảm thấy bị quấy rầy?”

Thạch Thiên nhìn nhìn đám con trai kia cách đó không xa đang luyến tiếc rời đi, thầm nghĩ những người này ngay cả nơi đi học cũng không buông tha, chỗ này mà lạnh lẽo mới là lạ, làm sao lại nói mình tới lại tăng thêm sinh khí, vả lại mình cùng cô ta lại không quen, mời nhiệt tình như vậy có ý gì. Cô ta là nhà nghiên cứu tâm lý học, chẳng lẽ không nhìn ra mình không phải ở khách khứa, là thật không muốn đi?

Hiện tại, Lý Hiểu Lệ nếu để cho Thạch Thiên chuồn mất, chỉ sợ Paris rộng lớn khó lòng mà gặp được hắn, đáng giận hắn ở Hongkong vẫn trốn tránh các nàng. Cho nên nàng cũng hy vọng Thạch Thiên đáp ứng lời mời của Beila, ít nhất bữa trưa còn có thể cùng ăn cơm với hắn, nàng giật tay áo Thạch Thiên cầu xin nói: “Cô Beila có thành ý như vậy, chúng ta nên đi thôi, nghe nói nhà cô cách không xa trường học, ở bên cạnh sông Xen, phong cảnh rất đẹp.”

Thạch Thiên đang muốn cự tuyệt lời mời của Beila, nghe vậy trong lòng cũng lay động, nhớ tới tình báo của người trong tòa thành, viện nghiên cứu của Alex cách không xa Đại học V, hơn nữa ở bên cạnh sông Xen, chẳng lẽ chính tại chỗ đó cha nàng nghiên cứu sao?

Nếu đúng là chỗ đó Thạch Thiên cũng muốn tới, hắn tính rời đi nơi này sau đi Alex nghiên cứu, tra tìm nơi đó xem Alex có lưu lại bản ghi chép nào không, nếu có thể trước khi Alex mất tích lưu lại gì đó trực tiếp phá giải huyền bí sinh tử của mình, nếu tìm thấy gì đó cũng chẳng thêm quan tâm đến việc Alex mất tích, đối với hắn sự chết sống của Alex căn bản không liên quan.

Beila nói: “Nơi đó cũng có chút phong cảnh, từng có rất nhiều đại gia ngả giá mua, cha tôi cũng không đồng ý...” Có lẽ là nhớ tới sự mất tích của cha cho nên vẻ mặt của nàng có chút ảm đạm.

Trong lòng Thạch Thiên nghĩ muốn cho dù không phải Alex nghiên cứu, ít nhất hắn cũng ở chỗ này, chắc chắn hắn lưu lại gì đó, có Beila dẫn đường mình đỡ phải đi tìm, vui vẻ gật đầu nói: “Nếu cô không cho là quấy rầy, dù sao hiện tại tôi không có việc gì quan trọng. Vậy đi thôi.”

Lý Hiểu Lệ cao hứng hoan hô một tiếng, ngoài cổ gọi gã tài xế đứng cách đó không xa, nói với hắn là bữa trưa nay nàng không về, sau đó nàng cùng Thạch Thiên tiến lên chỗ Beila, nàng đi ở giữa vẫn nắm chặt tay áo Thạch Thiên, chỉ sợ hắn đột nhiên đổi ý không đi. Thạch Thiên cố ý giãy dụa nhưng nàng không tình nguyện buông tay ra.

Con sông Xen bắt nguồn từ cao nguyên Langres, toàn bộ dài hơn bảy trăm km. Khu lưu vực của con sông là khu nông nghiệp rất giàu nhất, con sông chảy từ lưu vực hướng đông nam chảy về phía tây bắc, đến khu bồn địa trung bộ bằng phẳng, tốc độ chảy chậm lại, uốn lượn đánh hình thành các khúc sông, xuyên qua cả giữa khu phố Paris, có thể nói Paris tráng lệ như một hòn đảo, cực kỳ phát triển hai bên bờ sông Xen. Có

hơn ba mươi chiếc cầu kéo qua sông, hàng loạt toà nhà cao tầng sắp hàng hai bờ sông, ảnh ngược vào nước, cảnh sắc vô cùng đồ sộ.

Chiếc xe màu xám bạc của nàng rời khỏi Đại học V, dọc theo tả ngạn sông Xen đi hướng nam. Hai bên bờ sông hàng dãy cây ngô đồng mọc lên phồn thịnh, ước chừng mười phút sau xe tiến vào một con đường nhỏ trong rừng cây ngô đồng. Tốc độ xa chậm dần, sau mấy ngã rẽ thì dừng lại trước một tòa.

Quy mô toà nhà không lớn, nhìn phong cách kiến trúc và màu sắc bức tường ngoài, phỏng chừng nhà này ít nhất cũng phải một trăm năm lịch sử, tòa nhà ba tầng, diện tích khoảng một trăm mét vuông, bốn phía không có tường vây, xung quanh rừng cây ngô đồng vô cùng hài hòa, cây cao lớn tươi tốt vừa vịn đem toà nhà tách biệt với bầu không khí ồn ào, náo động của đô thị, nơi đây có vẻ u tĩnh thanh nhã.

Nhà này không có ga ra, Beila để xe trực tiếp ở trước cửa, một bên mở cửa xe một bên quay đầu lại cười nói: “Tới rồi, chính là nơi này, mời hai bạn xuống xe.”

Lý Hiểu Lệ tự mở cửa xe bên kia, theo bên cạnh Thạch Thiên xuống xe, Thạch Thiên vội cảnh giác nhanh tránh ra, phòng ngừa nàng lại dây dây đưa, Lý Hiểu Lệ trừng mắt nhìn Thạch Thiên oán giận. Cảnh vật chung quanh quá hấp dẫn, Lý Hiểu Lệ xoay mình nhìn xung quanh, cuối cùng ngẩng đầu nhìn phía trước cảm thán nói: “Nơi này đẹp thật, tựa như ở trong cổ tích.”

Beila nghe Lý Hiểu Lệ ca ngợi cũng thật cao hứng, mở cửa mời hai người vào nhà rồi nói sau: “Các bạn có thể ngồi đây hay là lên lầu chơi, từ mặt phía đông tầng ba có thể nhìn thấy bờ sông Xen. Các bạn cứ xem, tôi vào bếp làm vài món, anh Tổ nếu không vội, chúng ta cùng dùng cơm trưa rồi thảo luận việc học ngành học gì, được không?.”

Thạch Thiên đương nhiên không vội, gật đầu tỏ vẻ đồng ý, hắn đi tới ngồi xuống mép ghế sofa, quan sát cẩn thận phòng khách. Trong phòng khách, trang trí rất đơn giản, sơn tường đã rất nhiều năm không sơn lại, ngoại trừ chiếc thảm dường như hãy còn mới, đồ vật trang trí đều cổ xưa, hoa văn trên sàn nhà cũng đã bị phai mờ, thoạt nhìn cuộc sống của Beila thật sự tiết kiệm.

Nơi đây là một chỗ ở bình thường, không phải là một nơi nghiên cứu.

Thạch Thiên không khỏi thất vọng, lấy bản đồ mà Becker đưa cho, tìm vị trí Alex nghiên cứu, lại nhớ lại lộ trình ô tô vừa chạy, lại cảm giác vị trí hiện tại không sai khác, bốn phía căn phòng đều là cây ngô đồng rậm rạp, vị trí nơi này thấy không rõ lắm, cũng không có cách nào khẳng định.

Tiếng cười phía sau đột nhiên vang lên, Lý Hiểu Lệ cười nói: “Anh lần đầu tiên đến Paris sao mà còn mang theo bản đồ, sợ không tìm thấy đường về nhà à?” Thật ra Paris là một thành phố lớn như vậy, người bên ngoài cho dù đã tới rất nhiều thứ không cần thiết liền nhận ra đường, mang theo bản đồ phòng thân ở không có gì kỳ lạ. Chẳng qua Lý Hiểu Lệ là tiểu thư con nhà giàu, đi lại có người đưa đi, hiển nhiên không phải mang bản đồ, và nàng cũng không có thói quen mang bản đồ.

237. Chương 237: Đánh Đố .

Thạch Thiên quay đầu lại liếc nhìn Lý Hiểu Lệ, thầm nghĩ nếu tôi vận khởi khinh công, chỉ cần nhấc chân, nhảy mất công phu có thể khiến cả Paris chuyển động, chẳng lẽ còn sợ không về nổi khách sạn sao? Bất quá bởi vì hiện tại trong phòng khách chỉ còn lại có hắn cùng Lý Hiểu Lệ, theo kinh nghiệm tốt hơn nhất để nàng biết càng ít càng tốt. Hắn nhìn Lý Hiểu Lệ một cái rồi lập tức quay đầu lại không để ý tới nàng, thuận tay hắn nhanh chóng cất bản đồ vào trong túi, để tránh nàng tiếp tục cười nhạo.

Lý Hiểu Lệ vẫn chưa buông tha hắn, từ phía sau ghế sofa chạy lên trước Thạch Thiên, nói: “Anh không cần lo lắng, anh chỉ cần nói cho em biết anh đang ở nơi nào, tý nữa em bảo lái xe đưa anh trở về.”

Thạch Thiên nhìn hai mắt Lý Hiểu Lệ lóe ra một tia mờ ám, nhất thời Thạch Thiên hiểu được nàng là muốn biết mình đang ở chỗ nào trong Paris. Thầm nghĩ lâu nay không gặp cô mà cô đã học được cách nói chuyện quanh co vòng vèo. Nếu mắc mưu của cô chẳng phải lão tử sống hơn một ngàn năm là uổng phí, hắn nói: “Không cần làm phiền cô, lão tử vẫn nhớ đường về nhà.”

Lý Hiểu Lệ vội hỏi: “Không phiền đâu, anh không cần phải tự tin như thế, đường lối ở Paris rất phức tạp, đến chính người Paris còn có thể lạc đường, cho nên... cho nên anh cứ nói cho em biết, để lái xe của em đưa anh trở về, để phòng ngừa anh lạc đường thôi!”

Thạch Thiên thấy nàng còn chưa hết mưu mô, cánh tay Thạch Thiên gạt đi, nói rõ ràng: “Lão tử quên khách sạn đó tên gì rồi, làm sao có thể nói cho cô.”

Lý Hiểu Lệ ảo não nói: “Không phải anh vừa còn nhớ rõ sao?”

Thạch Thiên lạnh nhạt cười nói: “Lão tử nhớ là nhớ đường trở về, còn tên khách sạn thì quên mất, không được sao?”

Lý Hiểu Lệ không có dấu hiệu buông tha, hỏi ngược lại: “Đường trở về thì nhớ rõ, làm sao có thể quên được tên khách sạn.”

Thạch Thiên nói: “Lão tử chưa bao giờ quên các con đường, chẳng qua tên của khách sạn không viết bằng chữ Trung Quốc cho nên tôi không nhớ chính xác, điều này có gì lạ đâu.”

Lý Hiểu Lệ nhất thời cứng họng. Không biết làm sao có thể truy vấn, bỗng nhiên nhớ tới lúc trước Thạch Thiên cùng Beila nói chuyện bằng tiếng Pháp rất thành thực, so với mình lưu loát gấp trăm lần, sao lại nói không biết Pháp, tức giận trợn mắt trừng trừng, nùng nịu trách mắng: “Không phải, anh nói dối... anh nói được tiếng Pháp so với người nước Pháp có khi còn giỏi hơn, như thế nào lại không biết tên khách sạn?”

Thạch Thiên nhất quyết không nói cho nàng tên khách sạn, cũng không nói ngoa rằng mình sẽ không nói dối cô, Thạch Thiên cười nói: “Chẳng lẽ nói được tiếng Pháp thì nhất định biết được chữ Pháp sao? Thật ra tôi nhìn mấy chữ ấy như vẽ hươu vẽ vượn.”

Lý Hiểu Lệ tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu không biết chữ Pháp, vì sao lại cầm bản đồ Paris. Anh có thể xem được chữ trên bản đồ sao?”

Thạch Thiên cười ha ha nói: “Trên bản đồ có chữ Trung Quốc, không tin cô coi thử xem.” Thì ra Becker tuy rằng biết Thạch Thiên sẽ nói được tiếng Pháp, nhưng bởi vì Thạch Thiên là người Trung Quốc, xuất phát từ sự tôn kính chủ nhân, cho nên trên bản đồ Paris, Đại học V cùng ký hiệu ghi chú bằng tiếng trung.

Vì muốn để cho Lý Hiểu Lệ hết hăn hy vọng không lải nhải truy vấn mình ở đâu, Thạch Thiên lại lấy ra bản đồ đưa cho Lý Hiểu Lệ, trong lòng còn thêm tán thưởng Becker thật thông minh đã có dự kiến trước.

Lý Hiểu Lệ cầm lấy bản đồ, quả nhiên thấy trên bản đồ có mấy chỗ viết tiếng Trung, nàng biết Thạch Thiên không phải không có khả năng biết chữ Pháp, mà không muốn nói vị trí khách sạn đang ở cho mình biết, để mình không có lý do tiếp tục truy vấn. Lý Hiểu Lệ không khỏi lộ vẻ thất vọng, vừa định đem bản đồ trả lại Thạch Thiên, bỗng nhiên thấy một khách sạn trong một trung tâm thành phố trên bản đồ bị một người nào đó dùng bút đánh dấu. Trong lòng khẽ động, nhất thời cười lên ha hả.

Thạch Thiên không hiểu vì sao, thậm nghĩ chẳng lẽ nàng nghĩ rằng mình không chữ Pháp, không lừa dối nàng, nàng cảm động đến điên rồi sao? Nhịn không được liền hỏi: “Cô cười cái gì? Tôi không biết chữ Pháp mà thôi, như vậy mà cũng cười sao?”

Lý Hiểu Lệ cười sung sướng đến ngả nghiêng, thiếu chút nữa ngã vào ngực Thạch Thiên, một lúc sau nàng mới bình tĩnh trở lại, đem bản đồ trả lại Thạch Thiên, hai mắt lóe lên tia xảo trá, hừ lên một tiếng rồi nói: “Em không tin những chuyện vợ vấn của anh, anh không chịu nói đang ở nơi nào, em cũng chưa hỏi được, bất quá có một yêu cầu nhỏ...”

Thạch Thiên cẩn thận hỏi: “Yêu cầu gì?”

Lý Hiểu Lệ nói: “Em với anh đánh cược một lần, nếu anh thắng, em sẽ không hỏi anh ở đâu nữa, sau này cũng không làm phiền anh, nếu anh thua, sau này anh không được cố ý né tránh em, không được chê em làm phiền.”

Trong lòng Thạch Thiên mừng thầm, hắn từng quét ngang các sông bạc trong thiên hạ, hơn một ngàn gia sông bạc đã vì hắn mà phải đóng cửa, vô số dân cờ bạc cùng chủ sông bạc đã bị hắn đánh cho không còn đường về. Không thể tưởng được cô tiểu thư nhà giàu này lại muốn cá độ với hắn, nếu có thể làm cho nàng sau này cũng không quần quýt lấy mình, so với thắng bao nhiêu tiền cũng không sướng bằng. Vội gạt đầu

nói: “Được, chơi trò đơn giản, đoán tiền xu đi.” Trên người hắn không mang bài, tùy tay lấy ra một đồng tiền xu, ném lên không trung, rơi xuống do đất, hắn giẫm chân lên tiền xu, nói: “Mặt có người hay không? Cho cô đoán trước.”

Lý Hiểu Lệ lắc đầu nói: “Này, Em không chơi trò này đâu.”

Thạch Thiên hỏi lại: “Xúc xắc, bài chín hay bài tú lơ khơ? Lão tử không mang theo những thứ đó, cô có không?”

Lý Hiểu Lệ lắc đầu nói: “Những thứ đó em cũng không có.”

Thạch Thiên vẫn nói: “Vậy cô đánh cuộc gì với tôi?”

Lý Hiểu Lệ mỉm cười nói: “Rất đơn giản, em sẽ đoán khách sạn anh đang nghỉ tên gì, nếu em đoán được thì coi như em thắng, đoán không được thì em thua, thế nào?”

Thạch Thiên ngần người, do dự nói: “Nếu cô kể hết tất cả khách sạn trên Paris thì chẳng phải tôi thua rồi sao?”

Lý Hiểu Lệ trách mắng: “Không! Em không xấu tính như vậy đâu, ở Paris nhiều khách sạn như thế, em làm sao có thể kể hết được. Yên tâm đi, em chỉ đoán một lần, đoán không trúng cho dù em thua, em cũng không trách anh?”

Thạch Thiên nghĩ nàng lẽ nào lại đoán bừa, nhưng hàng ngàn khách sạn trên Paris, nàng sao có thể một lần đã đoán trúng, trừ phi nàng đã sớm biết, Thạch Thiên suy nghĩ một hồi, rồi gật đầu nói: “Được rồi, lão tử hào phóng cho cô đoán ba lượt, miễn là cho cô thua tâm phục, khẩu phục.”

Lý Hiểu Lệ cười nói: “Một lần là được, bắt quá em còn có một yêu cầu nữa.”

Thạch Thiên bực mình nói: “Thật sự là lảm lòi, nói mau nói mau...”

Lý Hiểu Lệ nói: “Anh phải cam đoan sau khi trở về không được đổi khách sạn khác, nếu không em đoán trúng thì anh cũng có thể nói em không đoán trúng, yêu cầu này không hề quá đáng.”

238. Chương 238: Tự Làm Tự Chịu .

Thạch Thiên thấy yêu cầu của Lý Hiểu Lệ quả thật không hợp lý, nhưng nhìn đến nàng cười tự tin, không khỏi do dự.

Lý Hiểu Lệ thúc giục nói: “Có dám cá độ cùng em không? Nếu không thì anh đoán xem em đang ở nơi nào, em cho anh đoán năm lần.”

Tuy rằng Thạch Thiên là người từng trải ngàn năm, bởi vì bản lĩnh của hắn cao hơn vạn lần người thường, cho tới nay chưa có cái gì có thể uy hiếp được hắn, cho nên một ngàn năm nay đều hài lòng, vả lại tạo nên tính cách hắn không nghĩ nhiều, hơn nữa hiện tại hắn là thiếu niên cường tráng, huyết khí mạnh mẽ, làm sao có thể chịu nổi kích động của một cô gái, hắn âm trầm nói: “Không dám đánh cuộc cùng cô ư? Tôi... Tôi là không nghĩ cô lại dễ dàng như thế. Như vậy đi, cho cô đoán mười lần... Chỉ cần cô đoán đúng, lão tử tuyệt đối không đổi khách sạn.” Xúc động, có điểm bất chấp hậu quả, ngược lại cho nàng cơ hội gấp 10 lần.

Lý Hiểu Lệ nháy mắt nói: “Còn nữa, nếu thua về sau không được cố ý né tránh em, không được chê em làm phiền.”

Thạch Thiên tức giận nói: “Được rồi, lão tử đáp ứng cô là được, thực lắm chuyện.”

Lý Hiểu Lệ cười lên hắc hắc nói: “Em đoán nhé... Hắc hắc... Anh ở khách sạn Ritz ở quảng trường Vendôme đúng không, không được thất hứa!”

Thạch Thiên kinh ngạc, đồng thời cũng hiểu được mình đã sập bẫy Lý Hiểu Lệ, nàng rõ ràng đã biết mình ở tại khách sạn Ritz, cố ý muốn đánh cược. Bất quá Thạch Thiên nhất thời không nghĩ ra Lý Hiểu Lệ là làm sao biết được, tò mò liền hỏi: “Cô làm sao mà biết được?”

Lý Hiểu Lệ đắc ý nói: “Nói như vậy nghĩa là em đoán đúng rồi.”

Thạch Thiên ngẩn ngơ gật đầu.

Lý Hiểu Lệ càng thêm đắc ý, hoan hô một tiếng nói: “Đồ ngốc, anh nhìn bản đồ liền hiểu được em làm sao đoán được.”

Thạch Thiên vội mở ra bản đồ. Tìm được vị trí quảng trường Vendôme, nhất thời cảm thấy vầng đầu mắt hoa, trong lòng hồi hận. Quảng trường Vendôme ở một trong những khu nội thành cổ nhất Paris. Thạch Thiên quá quen đối với khu vực này, cho nên xem bản đồ khi hắn còn tìm Đại học V cùng vị trí viện nghiên cứu của Alex, không chú ý tới, cũng không nghĩ rằng khách sạn Ritz cũng được Becker đánh dấu.

Bây giờ hắn hiểu được Lý Hiểu Lệ vì sao vừa thấy bản đồ đã đánh đổ hắn, hơn nữa tin tưởng chắc chắn chỉ cần đoán một lần. Ký hiệu rõ ràng như vậy, người khác có thể đoán được hắn ở tại khách sạn Ritz.

Trong lòng Thạch Thiên bắt đầu oán trách, vừa rồi còn khen ngợi Becker, cứ nghĩ hắn đánh dấu khách sạn là xuất phát từ ý tốt, để hắn thuận tiện quay về khách sạn. Nhưng nếu bây giờ Becker xuất hiện ở trước mặt hắn, khẳng định kiểu gì cũng bị Thạch Thiên giáng cho một trận. Bất quá cho dù đem Becker bị đánh chết cũng không có tác dụng. Chỉ có thể ngượng ngùng nói: “... không tính với cô, rõ ràng... hiển nhiên bản đồ rõ ràng ghi lại, làm sao có thể đem ra mà đánh đổ...”

Lý Hiểu Lệ nói: “Trên bản đồ lại không viết rõ anh sẽ ở khách sạn Ritz. Chẳng qua là ở vị trí này vẽ cái vòng mà thôi, đương nhiên là do em thông minh đoán được, anh muốn chơi xấu cũng không được, nếu không... Nếu không em liều mạng với anh!” Nói xong vọt tới trước người Thạch Thiên, cúi người đi tóm lấy cổ áo của hắn. Bộ ngực đến mê người cứ phập phồng trước mắt Thạch Thiên, bộ dạng chân tướng muốn liều mạng.

Thạch Thiên vội vàng xua tay nói: “Thôi... thôi... thôi... lão tử tự làm tự chịu, tranh cãi cũng không hay ho, được rồi tôi hứa.”

Lý Hiểu Lệ cũng không dám làm to chuyện, “Hừ” một tiếng, đắc ý nói: “Lúc này mới là nam tử hán chân chính, em đi vào bếp giúp cô Beila làm mấy món đãi anh.”

Thạch Thiên hiện tại làm sao còn có tâm trạng ăn uống, thấy Lý Hiểu Lệ đi vào bếp, than khổ một tiếng, cũng đứng dậy lên tầng trên.

Tầng hai có ba phòng đều khoá cửa. Đối với Thạch Thiên mà nói khoá hay không khoá không có gì khác nhau. Trong đó hai gian là phòng ngủ, nhưng dường như không phải chỗ ngủ của Beila, thoát nhìn đã rất lâu không có ai sử dụng hai gian phòng ngủ này, đồ vật cùng giường chiếu đều phủ trắng, để phòng ngừa tro bụi.

Một gian phòng khác là gác xép, gian ngoài có hai bàn làm việc, mấy ngăn tủ, cùng một ít đồ đạc Thạch Thiên không biết. Gian trong lớn hơn so với gian ngoài, chỉ hé ra bàn làm việc, mặt khác vây quanh là một giá sách, bất quá cũng đều trống không, chỉ có mấy quyển sách.

Thạch Thiên đi đến trước giá sách, đều là bộ sách nhân loại học cùng y học, trong đó một quyển sách mang tên “sinh mệnh huyền bí”, tác giả - Alex. Thoạt nhìn phòng này hắn là là văn phòng của Alex, bởi vì không liên quan đến một quyển sách tâm lý học nào, bên ngoài hai bàn làm việc có thể là hai trợ thủ của Alex.

Trong lòng Thạch Thiên nghĩ phòng này ở có thể chính là viện nghiên cứu của Alex trước khi mất tích, vội mở ra bàn làm việc, đều là trống không. Tùy tay mở ra quyển sách “sinh mệnh huyền bí, trang đầu tiên viết: “Sinh mệnh là sẽ không bao giờ chết, chỉ là tạm thời rời đi, mọi người sợ cái chết, là bởi vì chưa nhìn ra vận mệnh.”

Thạch Thiên cảm thấy rung động không thôi, vội ngồi vào ghế trên cần thận lật xem. Trong sách từ trăm ngàn năm qua mọi người một mực tranh luận, nhưng Alex không giống các học giả khác, Alex cảm thấy được nhân loại mấy trăm vạn năm tiến hóa chỉ thay đổi hình thức bên ngoài, hắn đoán sinh mệnh có thể là tồn tại trong trạng thái một lực lượng không gian khác. Mặt sau viết chính là các hình thức tồn tại của sinh mệnh, tiềm lực của nhân thể, các nguyên nhân gây tử vong, con người phát sinh một vài hiện tượng quái dị, ví dụ như tâm linh cảm ứng, trường kỳ mê man, nhân thể tự cháy chưa lý giải được.

Ngoại trừ câu đầu tiên, các nội dung khác không liên quan trực tiếp đến việc Thạch Thiên muốn tìm Alex, Thạch Thiên thất vọng khép lại quyển sách nhưng nhìn lại giá sách, “Sinh mệnh sẽ không chết” câu này

khiến cho hắn càng muốn tìm Alex để hỏi đến tột cùng.

Trở lại tầng một, thấy Lý Hiểu Lệ nằm ở chiếc sofa, Beila ngồi ở góc bàn ăn xem tạp chí, thấy Thạch Thiên xuống, đứng dậy nói: “Anh ngồi đi, cô Lý vừa rồi uống một ngụm rượu đã lăn ra ngủ, có phải đánh thức cô ấy không?”

Thạch Thiên nghe tiếng Lý Hiểu Lệ hít thở, quả thật là đang ngủ, vội hỏi: “Không cần, cứ để cho cô ấy ngủ.” với hắn mà nói đúng là cầu còn không được, tốt nhất trước lúc Lý Hiểu Lệ tỉnh lại xong bữa cơm, sẽ tìm cái lý do đi trước.

239. Chương 239: Quái Rượu .

Trên bàn bày một đĩa chân giò hun khói hương vị mật ong, một đĩa rượu áp hun thịt, một đĩa hương thảo, Beila lại mang ra một mâm bánh pizza tự chế cùng một bát nước dùng, sau đó cầm lấy một bầu rượu hỏi: “Đây là rượu vang của trang trại Roman sản xuất, do cha tôi truyền lại phương pháp điều chế, có công dụng dưỡng thần, anh Tổ muốn nếm một chút không?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Có thể chứ.” Hắn biết đến trang trại Roman là nơi sản xuất rượu nho có vị êm dịu, nơi đó từng là một trong những nơi cung cấp cho rượu cho tòa thành Thiên Thạch, hắn thích nhất rượu nho, sau khi hắn rời tòa thành, bọn người hầu liên không mang tặng rượu của trang trại Roman nữa.

Beila cười cười nhìn Thạch Thiên, Thạch Thiên gắp lên chén rượu quơ quơ nói: “rượu ngon... rượu ngon.” Hương rượu đã quá quen thuộc nhất thời xông vào mũi, hơn nữa hơn thêm vào một mùi hoa mới mẻ, giống như hơi thở đập vào mặt, cảm giác sung sướng cực kỳ, nhịn không được uống một ngụm lớn, vị êm dịu, hương vị như quen thuộc, giống như đem hắn về tới một trăm năm trước sinh sống tại tòa thành, Thạch Thiên lại không khỏi thở dài: “Ngon lắm...”

Beila thấy Thạch Thiên uống một ngụm rượu, nàng khẽ cười: “Rượu mặc dù ngon, nhưng độ rượu cũng không nhỏ, cô Lý cũng chỉ uống một chút liền ngủ say, anh Tổ uống chậm một chút còn thưởng thức vị ngon.” Mặc dù nàng nói vậy, nhưng nàng vẫn đặt chén rượu ở bên cạnh Thạch Thiên.

Thạch Thiên cũng không khách khí, cầm lấy chén rượu của mình, vừa uống vừa nói: “Cô cứ việc yên tâm, điểm ấy với tôi không đáng ngại, tôi coi là chuyện nhỏ nhoi, có khi tôi lấy nó tắm rửa.”

Beila phì cười, nói: “Thực xin lỗi, tôi không nghĩ tới anh Tổ tửu lượng ghê gớm như thế, đáng tiếc nơi này ít khi có khách đến, cho nên rượu còn lại không nhiều lắm, không thể đem cho anh Tổ... tắm rửa...”

Thạch Thiên cười lên ha hả: “Tôi chỉ so sánh thế thôi, nào có ai sẽ dùng rượu đến tắm rửa. Chẳng lẽ là phải bài trừ độc tố trên thân thể, vị rượu sau này tuy rằng không thay đổi, có thể bị cô cho thêm một vài hương vị, tôi cũng không phải phụ nữ, như thế nào lại dùng nó để tắm rửa.”

Beila trong mắt một tia quang mang kỳ lạ, hỏi: “Anh Tổ dường như quen biết trang trại Roman sản xuất rượu, trước kia thường xuyên uống sao?”

Thạch Thiên gật gù đầu nói: “Trước kia, tôi uống khá nhiều, nhưng nay đã nhiều năm không uống.”

Beila nhìn thấy thiếu niên này trước mắt chắc chắn không quá hai mươi tuổi, trong lòng cảm thấy có điểm buồn cười. Mang theo một chút tò mò, ngừng khí trên choker hỏi: “Thật không, bao nhiêu năm?”

Thạch Thiên ngẩn người, nói: “Dù sao rất nhiều năm, lão tử nhớ không rõ lắm.” Kỳ thật Thạch Thiên nếu cẩn thận suy nghĩ một chút, vẫn là có thể tính ra có bao nhiêu năm không uống này rượu, chỉ là hắn không thèm suy nghĩ. Nói ra cũng không ai sẽ tin.

Beila lại như là muốn hiểu được, hỏi tiếp nói: “Thật kỳ quái, tượng anh Tổ là người phương Đông như thế nào lại uống rượu từ nhỏ đã thành thói quen? Trang trại Roman lịch sử tuy rằng đã mấy trăm năm, chính là bởi vì khí hậu cùng địa lý, và đặc thù của cây nho cho nên sản lượng hàng năm cực nhỏ, hiển nhiên sản xuất rượu nho được rất ít. Theo tôi được biết chỉ đều bị một vài quý tộc, nhà giàu Pháp lén trả giá thu mua, ngay cả người trong trang trại cũng khó được uống một ngụm. Ở thị trường trong nước không mua được, càng đừng nói là ở Trung Quốc. Hơn nữa ngay cả nhãn hiệu cũng chưa xin cấp.”

Thạch Thiên cũng từng nghe người hầu phụ trách mua đồ ăn nói qua trang trại rượu nho Roman, so với những gì Beila nói rất giống nhau, hần liền nói: “Lúc tôi ở Pháp, tôi cũng mới uống được rượu này, ở chỗ khác chưa từng thấy qua.”

Beila mỉm cười nói: “Khó trách tiếng Pháp của anh thuần thực lưu loát, nguyên lai anh sống từ nhỏ ở Pháp, hần là gia đình không phải bình thường, rượu này tuy rằng không tầm cỡ, nhưng hương vị độc đáo nên số lượng rất hiếm, không phải có tiền cũng có thể mua được.”

Nhắc đến gia đình, Thạch Thiên không khỏi có chút phiền muộn, một ngàn năm qua hần phiêu đảng nơi nơi, cũng chỉ có các nàng Thạch Lệ, bà nội Dương Nhu từng cho hần vài chục năm cuộc sống gia đình yên ổn, hiện tại tuy rằng rất khó có thể chân chính nhận chị em Thạch Lệ. Trong lúc nhất thời tâm thần có chút hoảng hốt, nhìn Beila thuận miệng ứng phó nói: “Không rõ lắm, tôi chỉ phụ trách uống rượu, không phụ trách mua rượu.” Nói xong hần lại cầm chén rượu uống tiếp, lại cảm giác bầu rượu trong tay dường như đột nhiên nhẹ đi rất nhiều, thêm một chút cảm giác buồn ngủ, nhện không được lắc lắc đầu, kinh ngạc nói: “A...”

Beila nhìn ở trong mắt, buông dao nĩa, dùng cơm khăn lau miệng, mỉm cười nói: “Rượu này bắt đầu ngấm phải không, sớm đã nói cho anh không thể uống nhiều mà.”

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Quái, rượu này quả nhiên không giống với loại khác.” Kỳ thật hần biết rõ rượu này nhất định đã bị Beila xử lý qua, căn bản hần không say, mà làm cho hần cảm thấy kỳ quái chính là, Beila nói rằng nó là thần dược, mà bây giờ tài năng ở trên người hần không có tác dụng.

Beila nói: “Anh có thể uống nhiều như vậy, đã làm cho tôi cảm thấy phi thường.” Thật không phải lời nói dối, vừa rồi Lý Hiểu Lệ uống có một ngụm liền không chống đỡ được, nhanh chóng ngủ lịm đi, mà Thạch Thiên lại uống gần hết cả bầu rượu.

Thạch Thiên cười lên ha hả: “Nói như vậy, cô là cố ý muốn dùng rượu này để làm lão tử quá chén, bất quá rượu này tuy rằng đặc biệt, một hồ hai hồ vẫn không làm tôi say được.” Nói xong hần lại rót thêm một chén, uống một ngụm hết sạch, dường như khí thể còn mạnh mẽ hơn ban đầu, thần thái cũng lập tức khôi phục như cũ.

Vẻ tươi cười trên mặt Beila tan biến hết, trong đôi mắt đẹp lộ ra lạnh băng, nhìn Thạch Thiên uống rượu như uống nước lã, khẽ cắn hàm răng nói: “Xem ra tôi xem nhẹ tửu lượng của anh, vậy anh uống thoải mái đi.”

Lúc này, Thạch Thiên đã uống hết sạch bầu rượu, đem bầu rượu để trước mặt Beila, nói: “Một bầu làm sao có thể uống thoải mái. Cha cô là nhà nhân loại học, không thể tưởng được lại có thể điều chế ra loại rượu đặc biệt này, cô đi lấy thêm mấy bầu nữa lại đây cho lão tử nghiên cứu.”

Beila cầm lấy bầu rượu để một bên, trách mắng: “Không còn rượu đâu, cho dù còn cũng sẽ không cho anh uống như nước lã” Tiếp theo ngắt ra, trầm giọng nói: “Anh làm sao biết cha tôi?”

240. Chương 240: Điều Kiện Trao Đổi .

Thạch Thiên tuy rằng đã phát hiện thân phận khả nghi của Beila, việc làm quỷ dị, nhưng cũng không để ở trong lòng, hần chỉ nghĩ làm thế nào tìm ra Alex, cởi bỏ sinh tử. Lúc này, hần không muốn che giấu, liền nói thẳng: “Cô nghiên cứu tâm lý học, hần là đã biết tôi không phải tìm trường học để học, kỳ thật tôi đến Pháp, chính là tới tìm cha cô hỏi chút vấn đề. Chỉ cần nói cho tôi biết cha cô ở nơi nào, tôi sẽ không so đo, tính toán chuyện quái rượu này.”

Beila nhú mày nói: “Tìm cha tôi? Mọi người đã biết rõ là cha tôi mất tích nhiều năm, chẳng lẽ anh không nghe nói qua sao?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Nghe nói, cho nên đi tìm cô.”

Beila cười lạnh nói: “Anh chưa được phép đã đột nhập vào văn phòng của tôi, hơn nữa lúc gặp tôi cũng không nói là tới tìm cha tôi, lại nói dối nói muốn đến học.”

Thạch Thiên nói thẳng thừng: “Đó là lão tử cảm thấy cô không đáng tin cậy, cho nên lúc ấy không trực tiếp hỏi cô. Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, hẳn là cô muốn đem rượu hể hạ gục tôi còn nói thành công dụng dưỡng thần, thật sự là nham hiểm.”

Đầu tiên sắc mặt Beila trầm xuống, dần dần lại khôi phục ban đầu tràn ngập tươi cười, cười khanh khách nói: “Nếu tôi đem rượu để hạ gục anh, làm sao lại không khiến anh mê đảo, ngược lại thoát nhìn tinh thần càng ngày càng phần chấn? Lại nói tiếp người mắc mưu chính là tôi, tôi không trách anh nói dối gạt tôi đã là một sai lầm rồi. Hơn nữa lại có ý tốt mời anh về nhà dùng cơm, trước đó tôi có nói cho anh rượu này uống vào dễ say, tôi cũng không ép anh uống, không thể tưởng tượng lại bị anh nói là tiểu nhân nham hiểm, thế có quá đáng không.” Nàng tựa hồ đùa giỡn, trả đũa, không một chút danh nghĩa là giáo sư.

Thạch Thiên cười lạnh, không nghĩ cùng nàng dây dưa tốn nhiều vô mồm. Hắn vừa rồi kiểm tra thực hư, phát hiện ngoại trừ cảm giác buồn ngủ, cũng không có dị thường nào khác. Trong rượu này mặc kệ có phải có hương vị gì hay không nhưng rõ ràng không tầm thường, cho dù người thường uống rượu này, thân thể cũng sẽ không có một chút tổn hại, hẳn dùng chân khí xuyên thấu qua khoảng không kiểm tra Lý Hiểu Lệ ngủ say, có thể chứng minh phán đoán này.

Beila tươi cười, nói tiếp: “Về phần cha tôi, thực xin lỗi, tôi không không thể nói tình hình của cha tôi nói cho một người ngay cả tính danh cũng không dám nói thực.”

Thạch Thiên kinh ngạc nói: “Ồ... cô cũng biết ?”

Beila sáng giọng: “Anh nghĩ rằng tôi và anh không biết từ “Tổ tông” ở tiếng Trung là ý gì sao? Chẳng có ai dùng từ này làm tính danh, quả thực là ở đối người khác gây sỉ nhục. Cực không tôn trọng.”

Thạch Thiên cũng không cảm thấy được không hề tôn trọng người khác, thậm chí lão tử vốn chính là tổ tông của các người. Lại không nghĩ Beila là người da trắng thuần khiết, cùng hắn căn bản không phải một loại người. Cho dù Thạch Thiên nhiều gấp đôi tuổi, cũng không hơn tổ tông của Beila. Chính là nói trở về, cùng Thạch Thiên có huyết thống quan hệ ở hiện tại cũng cũng chỉ có hai chị em Thạch Lệ, hắn vẫn tự xưng tổ tông là cảm thấy được thân phận của mình cao đến cấp bậc tổ tông.

Đột nhiên bị người người khác phát hiện mình giả danh, Thạch Thiên thấy xấu hổ, nhưng vẫn tự biện mình nói: “Tính danh là do mình đặt ra, nào có cái gì gọi là thật hay giả. Chỉ là một cái tên xưng hô mà thôi, lão tử tự đặt cho cái tên là “Tổ tông” không được sao.”

Beila thấy Thạch Thiên giả mồm át lễ phải, một chút cũng không áy náy, cũng không tiếp tục tranh cãi, vẫn thản nhiên tươi cười nói: “Lời lẽ của anh tựa hồ có chút đạo lý, ai cũng có thể làm như vậy, thế nhưng với một siêu sao bóng đá, một cái tên đã trở thành nhân vật của công chúng mà lại che giấu thân phận lên lút đến Pháp, làm người hâm mộ nước Pháp quá thất vọng. Thạch Thiên! anh cảm thấy đúng không?”

“Thạch Thiên” Nghe nàng gọi ra tên của mình, lập tức hiểu được nàng hiển nhiên đã sớm nhận ra mình, thế mà ngay từ đầu ngay tại đùa giỡn “lão tổ tông”, không khỏi thẹn quá thành giận nói: “Lão tử thích cái tên như vậy, bọn họ thất vọng hay không liên quan gì lão tử.” Đồng thời ở trong lòng thầm mắng Macy tay nghề thấp kém, chính mình để nàng thay đổi hình tượng mà chẳng có hiệu quả, chẳng những bị Lý Hiểu Lệ nhận ra, ngay cả cô ả Beila cũng không thể qua mắt được.

Trong lúc nhất thời tâm tình Thạch Thiên rối loạn, quả thực không thể dùng lời nói mà diễn tả được.

Kỳ thật sao có thể tin Macy, mặc kệ tay nghề của Macy có bao nhiêu tinh xảo, cũng chỉ là một nhà hoá trang thiết kế mà thôi, không phải thầy thuốc thay đổi dung nhan, có năng lực làm cho Thạch Thiên thay đổi kiểu tóc cùng giả dạng, cũng không thể cho hắn thay đổi dung nhan, mê hoặc ánh mắt người hâm mộ, há có thể giấu diếm được nỗi mong nhớ ngày đêm của Lý Hiểu Lệ.

Beila cũng không phải liếc mắt một cái liền nhận ra Thạch Thiên, bất quá nàng dù sao ở Hongkong gặp qua Thạch Thiên, thêm đó ấn tượng thông qua TV báo chí và khắc sâu trong lòng người hâm mộ. Đồng thời thông qua thám thính từ tạp chí Thiên Tư đến Samantha cùng Thạch Thiên rời khỏi Hongkong, hơn nữa là tới Paris tham gia sự kiện tuần lễ trang phục, cho nên khẳng định người tự xưng “Tổ tông” chính là thiếu niên Thạch Thiên.

Beila thấy Thạch Thiên không phủ nhận, cười khanh khách đắc ý, nói vài câu an ủi: “Là nhân vật của công chúng, hiển nhiên là phải hy sinh rất nhiều tự do, anh từ từ sẽ quen thôi.”

Thạch Thiên chưa tiêu hết tức giận nói: “Nói thẳng đi, ngay từ đầu cô đã biết lão tử dùng tên giả, vì sao lại mời đến nhà cô uống quái rượu này?”

Beila mỉm cười nói: “Anh là siêu sao, có ai không nghĩ mời anh đến làm khách quý, đó là vinh hạnh của tôi, đương nhiên tôi phải dùng mỹ tửu mỹ thực khoản đãi.”

Thạch Thiên xua tay nói: “Đừng làm bộ, cô ở Hongkong lén lút ẩn núp ở chỗ tối tăm thính lão tử, khi đó lão tử còn chưa trở thành minh tinh bóng đá.”

Thân thể Beila mềm mại rõ ràng chấn động, trầm mặc nửa ngày, lạnh lùng nói: “Thì ra đã sớm chú ý tới toà thành...”

Trong lòng Thạch Thiên nghĩ muốn nhắm vào nàng là toà thành, không bằng nhân cơ hội này cùng nàng làm rõ, đỡ phải đoán già đoán non, liền nói: “Rõ ràng chúng ta cần phải trao đổi.”

Beila nhú mày hỏi: “Trao đổi? Trao đổi như thế nào?”

Thạch Thiên nói: “Ý đồ của tôi đã rõ, chính là tìm cha cô hỏi ông chút vấn đề, mà không hề có ý xấu, biết đâu cha cô để lại đồ vật nào đó có thể trợ giúp tôi. Còn cô, hãy nói ý đồ của cô là gì, muốn yêu cầu việc gì liên quan đến toà thành, tôi đều tận lực thỏa mãn cô. Trao đổi này thế nào?”

241. Chương 241: Các Cô Muốn Cái Gì?

Đôi lông mày Beila giãn ra, hai mắt sáng ngời như ngọc bích nhìn Thạch Thiên không chớp mắt, tựa hồ muốn xuyên thấu Thạch Thiên.

Thạch Thiên không hiểu gì cả, liền nói: “Nhìn tôi như vậy để làm gì?”

Beila chậm rãi đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ từ từ nói: “Toà thành Thiên Thạch thật sự là khu quân sự thần bí, ở thế giới này họ là đám người kỳ lạ nhất, số người không nhiều nhưng lại có thể lực kinh người khổng lồ, tài sản khổng lồ, hơn nữa mỗi người đều có tu vi công pháp thần kỳ...”

Thạch Thiên nói: “Xem ra cô cũng có công phu không kém, hiểu biết khá nhiều về toà thành.”

Beila quay lại nói: “Thế mà tôi lại không biết trong toà thành lại còn có anh, một tiểu tử phương Đông kỳ quái.”

Thạch Thiên nói: “Cô không phải còn nghi ngờ tôi không ở toà thành Thiên Thạch, không thể thỏa mãn yêu cầu của cô? Yên tâm đi, chỉ cần trong toà thành có cái cô yêu cầu, tôi đều có thể làm chủ cho cô.”

Beila nghiêng mặt nhìn Thạch Thiên, khẽ cười: “Nói như vậy, mọi người trong toà thành nghe lời anh?”

Thạch Thiên hỏi ngược lại: “Không tin à?”

Beila nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Điều này quả thật khó tin... Bọn họ thật sự kính sợ anh. Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân vì sao không?”

Thạch Thiên nói: “Nói ra hù dọa chết cô, phỏng chừng cô cũng sẽ không tin.”

Beila cười nói: “Anh cứ nói thật ra xem nào, xem có thể hù chết được tôi không?”

Thạch Thiên cảm thấy không kiên nhẫn, nghĩ nghĩ một lát rồi nói: “Nói cho cô cũng không có gì không khó, toà thành Thiên Thạch chính là tôi một tay xây dựng, hiện tại mọi người trong toà thành đều là con cháu của tôi. Bọn họ đương nhiên phải kính sợ tôi.”

Beila không khỏi ngẩn ra, lập tức “Xì” một tiếng bật cười, nói: “Quả thật dọa được tôi, bất quá không đến mức có thể đem tôi hù chết, anh có biết toà thành Thiên Thạch thành lập đã bao nhiêu năm không? Tôi hiện tại có thể chắc chắn anh không phải người trong toà thành, bởi vì anh không hiểu biết gì về toà thành, dựa vào cái gì dùng toà thành để giao dịch cùng tôi?”

Vốn dĩ Beila nghĩ Thạch Thiên là người của tòa thành, hơn nữa là người rất quan trọng trong thành, trước mắt nàng muốn tìm hiểu đến tòa thành Thiên Thạch ở Hongkong vì thấy được những gì mà Thạch Thiên đã làm được. Nhưng hiện tại không thể không phủ định ý tưởng, ngược lại đoán thiếu niên trước mắt có lẽ là người của một gia tộc bí ẩn. Bất quá có thể khẳng định tòa thành Thiên Thạch cùng Thạch Thiên quan hệ nhất định không bình thường, có lẽ là Thạch Thiên nắm được yếu điểm gì đó, cho nên người trong tòa thành Thiên Thạch kính sợ Thạch Thiên.

Beila trong lòng khẽ động, nàng tò mò không biết có yếu điểm gì mà có thể làm cho tòa thành phải cúi đầu trước Thạch Thiên...

Lúc này Thạch Thiên cười lên ha ha, tiếng cười chấn động trên bàn cơm, lại mang theo một ít hương vị khổ sở, một lúc sau mới dừng lại, thở dài, thản nhiên nói: “Không tin. Tôi vốn dĩ đã không tin vào cô.”

Beila bị tiếng cười Thạch Thiên làm chấn động, nàng không hiểu hẳn cười cái gì. Hai tai ong ong, ánh mắt lộ ra vẻ giật mình. Lý Hiểu Lệ nằm ngủ trên trên ghế sofa dường như vẫn không bị ảnh hưởng, vẫn chìm đắm trong giấc ngủ ngọt ngào, hơn nữa khỏe môi cười lên hạnh phúc, có lẽ đang ở trong mộng cùng Thạch Thiên tay trong tay du ngoạn cảnh đẹp Paris.

Thạch Thiên nói tiếp: “Có tin hay không cũng không phải là vấn đề quan trọng nữa rồi. Tôi không có hứng thú cùng cô tiếp tục khua môi múa mép, cô hãy nói ra yêu cầu, tôi sẽ lập tức bảo người trong tòa thành đưa tới.”

Ở Thạch Thiên trông thấy người ta chỉ muốn tranh quyền đoạt lợi. Tòa thành Thiên Thạch làm việc không tranh quyền đoạt, đôi khi còn cực kỳ khép vế, tuy rằng một tay xây dựng Thiên Thạch Đồng Minh cùng quỹ TS đều là hắc đạo rất có ảnh hưởng đối với một vài chính phủ quốc gia, nhưng loại ảnh hưởng này không thể đem tặng, mà người khác cũng không thể lấy đi, hiển nhiên cũng không dùng hỏa tinh lực để tranh đấu.

Con người lúc nào cũng có tham vọng chiếm lấy quyền lực cùng với lợi ích, cho nên tòa thành Thiên Thạch rất có thể làm cho người ta đua nhau muốn chiếm đoạt cũng bởi vì nó có tài sản khổng lồ lớn hơn cả tài sản quốc gia, không khiến cho người ta cảm ham muốn chiếm đoạt mới là chuyện lạ. Hơn nữa Thiên Thạch Đồng Minh cùng TS quỹ khổng chế rất nhiều vị trí đầu sỏ các ngành sản xuất, thậm chí có năng lực lung đoạn, khó tránh khỏi hận thù của các ngành có liên quan.

Bất quá ở Thạch Thiên cũng bỏ qua không nhỏ mọn tính toán, chỉ cần tìm Alex sau có thể cởi bỏ bí mật ngàn năm bất tử của hắn, hắn có lẽ có thể khiến hắn không bị sinh tử tra tấn, làm cho mọi người bên cạnh có được sinh mệnh bất tử. Nếu làm được điều này cho hắn, cho chị em Thạch Lệ, cho hậu nhân của tòa thành thì không tài sản nào có thể đánh đổi được, cho dù đem tất cả tài sản tòa thành cùng nhau đưa cho người khác cũng có giá trị.

Vạn nhất Alex có tiếng không có miếng, không thể trợ giúp Thạch Thiên cởi bỏ bí ẩn, hoặc là Beila gây khó khăn, không cung cấp manh mối về Alex, lúc ấy hắn chỉ cần giành lại những mang lợi ích của tòa thành cũng chưa muộn.

Ở Thạch Thiên đã sống hơn một ngàn năm, cơ bản hắn nghĩ muốn cái gì đều có thể làm được, tâm tình không tốt lúc không, phương thức làm việc từ trước đến nay đều đơn giản hoá vấn đề, không hợp lý thì bỏ sung, nếu mục tiêu là một trong những người của tòa thành, đương nhiên sẽ không khách khí.

Beila thấy ánh mắt Thạch Thiên xuất hiện tia sáng kỳ dị, trong lúc cười to Thạch Thiên vô tình để lộ ra thực lực kinh người, làm cho nàng bất ngờ không kịp phòng thủ, thiếu chút nữa nàng không đứng thẳng được, đôi mắt nàng dò xét thực lực Thạch Thiên. Trước kia Thạch Thiên đá bóng, cơ bản dùng rất ít công lực, ánh mắt Beila nhìn thấy làm cho nàng cảm thấy ngoài ý muốn. Tuy rằng Beila biết sự tình Thạch Thiên giết chết tên Cương Điền, nhưng nàng vẫn chưa tận mắt nhìn thấy, không biết Thạch Thiên làm sao có thể giết chết bọn họ, thậm chí cảm thấy có thể không phải là Thạch Thiên tự mình giết. Bởi vì nàng biết khi đó tòa thành không hề thiếu những nhân vật tâm cơ ở Hongkong, Cương Điền mạo danh người của tòa thành, tự tìm lấy cái chết vốn sẽ không có gì lạ, có thể sống trở lại Nhật Bản mới là việc lạ.

Lần theo sự tình trong quá khứ cùng Thạch Thiên nghe ra hắn là người của tòa thành, địa vị không bình thường, nàng càng thêm coi trọng hắn, tuy rằng một bầu rượu không có chế phục hắn, nhưng Thạch Thiên trong mắt nàng là một nhóc con, dễ xúc động cũng không khó đối phó.

Đương nhiên, Beila vẫn không tin Thạch Thiên chỉ muốn gặp của cha nàng, sẽ cùng nàng trao đổi, bởi vì cái kia cũng không phải kim ngư hoặc châu báu một, Thạch Thiên chỉ là một nhóc con mười bảy, mười tám tuổi, không thể có quyền năng lớn như vậy.

Vì thế nàng đi đến trước mặt Thạch Thiên, mỉm cười hỏi nói: “Anh muốn tôi cung cấp cái gì?”

Thanh âm dịu dàng thân thiết, tay trắng như tuyết nhẹ nhàng khoát lên vai Thạch Thiên, tựa như là trao đổi thân mật.

Thạch Thiên đã trải qua rất nhiều cô gái trong đời, Beila là một trong những người rất mê người, thân thể cân xứng tuyệt đẹp, tóc dài mềm mại lấp lánh như kim tuyến, hơn nữa cặp mắt xanh biếc của nàng miệt mài theo đuổi, nước da trắng mịn như tuyết dường như không tìm thấy chút tỳ vết. Khí chất không bằng Á Hậu Samantha trúng cử một trong mười hoa hậu thế giới, chỉ là dáng người không cao Samantha, lại có vẻ nữ tính hơn, cũng càng dễ làm cho đàn ông động lòng.

Thạch Thiên biết Beila không có mưu đồ xấu đối với mình và tòa thành, thân phận cực kỳ quý giá, nhưng sinh lý của hắn trên mức bình thường, hình dung như một người đàn ông không bình thường so với những người đàn ông khác, càng kinh không dậy nổi sắc đẹp, nếu không hắn cũng không có nhiều phiền não như vậy. Lúc này, tiếp xúc gần Beila, ánh mắt hắn nhìn thẳng vào bộ ngực phập phồng của Beila, có hứng thú động lòng, có thể làm cho người ta phạm tội, mùi thơm của cơ thể cũng bay vào lỗ mũi hắn, hơn nữa tựa hồ quan hệ đối lập, càng tăng thêm vài phần kích thích.

Tình huống như vậy Thạch Thiên có thể nào không động tâm, các huyết vị nhất thời bắt đầu rục rịch, trong thân thể dị hỏa chạy chồm chồm, cổ hết sức nói: “Tôi làm sao biết cô nghĩ muốn cái gì, cứ nói ra, không cần phải khách khí.”

Beila nhìn Thạch Thiên khác thường, trong mắt hiện lên quang mang kỳ lạ, bàn tay ôm lấy bả vai Thạch Thiên, chậm rãi đẩy hắn ngồi xuống, thân thể cũng cơ hồ thiếp trên người hắn, mới nói nói: “Anh là người khẳng khái hào phóng làm cho tôi thực cảm động, nhưng anh đã hiểu lầm, ha ha... Chẳng phải anh đã cho tôi chính anh, hay lại là một bảo vật gì khác?”

Thạch Thiên cố gắng áp chế hỏa trong thân thể, kinh ngạc nói “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Beila cười đến run rẩy, bộ ngực đầy đặn cố ý chạm cánh tay Thạch Thiên, cúi đầu dịu dàng nói bên tai Thạch Thiên: “Đương nhiên không phải, tòa thành tuy rằng giàu có nhất nước, chúng tôi cũng chẳng thêm quan tâm.”

Thạch Thiên bất đắc dĩ đem “Thanh Tâm quyết” vận tới cảnh giới cao nhất, ngăn cản sức hấp dẫn của Beila, tì mỵ lực cho đến đan điền, nghĩ thầm cô ta dám khổng chế lão tử, lão tử sẽ không khách khí, nhưng ngoài miệng Thạch Thiên khách khí hỏi: “Các cô? Vậy các cô muốn gì ở tòa thành.”

242. Chương 242: Chân Khí Tinh Thuần .

Beila nhận thấy được trong lời nói của mình có điểm không đúng, trên mặt tươi cười hơi hơi có chút ngượng ngịu, nhưng nháy mắt liền khôi phục như thường, hỏi ngược lại: “Vì sao anh luôn cảm thấy được tôi có âm mưu với tòa thành?”

Thạch Thiên trách mắng: “Cô nhìn tòa thành Thiên Thạch hiểu biết như thấu triệt, lại vừa lôi kéo tôi về nhà uống mê hồn rượu, chẳng lẽ không có mục đích? Ai mà tin!”

Beila cười nói: “Tôi mời anh uống không phải mê hồn rượu, anh đoán cũng không hoàn toàn sai, mục đích đương nhiên là có.”

Trong lòng Thạch Thiên thầm nghĩ nếu ngay cả điều này mà mình cũng không nhìn ra, chẳng phải là tên ngu ngốc sao, liền nói: “Có mục đích là tốt rồi, cô nói mau đi, tôi có thể đáp ứng cô, chỉ cần cô cung cấp manh mối của Alex, tôi sẽ giúp cô đi tìm cha.”

Beila hỏi: “Việc tìm được cha tôi, dường như anh không tiếc công sức, có thể nói cho tôi biết nguyên nhân vì sao không?”

Thạch Thiên nói: “Chẳng phải tôi vừa nói cho cô thôi, chính là tìm ông ấy hỏi mấy vấn đề.”

Beila tiếp tục hỏi: “Vấn đề gì mà cần phải tìm cha tôi? Việc này liên quan đến cha tôi à, cha tôi đã mất tích nhiều năm, sống chết còn chưa rõ, nếu anh không giải thích rõ ràng, tôi sẽ không nói cho anh cái gì hết.”

Thạch Thiên nghĩ lại, nếu có một người xa lạ đột nhiên chạy tới hỏi mình về Thạch Lệ, khẳng định mình cũng phải hỏi cho rõ ràng, mình theo Beila đến bây giờ, cảm thấy được thái độ Beila có điểm không bình thường, thực chất dường như không lo lắng cho sự mất tích sống chết của cha trong bốn năm nay.

Hắn không cần biết nguyên nhân vì sao, gật gật đầu, liền nói ra tình hình bốn năm trước Alex đã tới tòa thành Thiên Thạch. Bất quá hắn cũng chỉ là nghe Laurent kể lại qua loa, Alex đã nói cho Laurent nghe về nội tại sinh mệnh, cuối cùng nói: “Tôi cảm thấy được cha cô nói có chút đạo lý. Nhưng Laurent nói không hiểu được, cho nên phải gặp để hỏi một vài vấn đề.”

Beila biết chuyện bốn năm trước Alex từng đến tòa thành, cũng đoán Thạch Thiên tìm đến cha mình có thể liên quan đến bốn năm trước vấn đề an Laurent, nhưng nghe mục đích của Thạch Thiên, cũng vẻ mặt ngoài ý muốn, kinh ngạc nói: “Anh... anh không tiếc công sức tìm cha tôi, chính là vì... hỏi về nội tại sinh mệnh lực?”

Nếu thay bằng một học giả hoặc học sinh tìm đến cha mình tham thảo lời đề nghị này, Beila có lẽ sẽ không kỳ quái, có thể thấy Thạch Thiên không giống hạng người cố chấp theo đuổi học vấn.

Thạch Thiên gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Beila cười, đem mặt ghé lên vai Thạch Thiên, thở gấp nói: “Không nghĩ rằng anh đối... đối với vấn đề đó theo đuổi mãnh liệt như vậy, tôi thật sự là không biết làm thế nào. Đúng rồi, anh không phải hâm mộ lão Laurent sống đến hơn một trăm ba mươi tuổi vẫn khỏe mạnh như thanh niên. Cho nên muốn tìm ra nguyên nhân, để chính mình cũng trường thọ? Nghe nói các người phương Đông thời cổ hậu để vương đều trăm phương nghìn kế muốn trường sinh bất lão, vì thế làm khuynh bại thực lực của cả một nước, anh là không phải cũng muốn học theo bọn họ làm như vậy? Hiện tại tuổi còn trẻ, có phải... có phải đã quá lo lắng hay không...”

Thạch Thiên biết nàng cười nhạo mình, bực dọc nói: “Mục đích của lão tử đã nói, hiện tại cô có thể giúp tôi tìm cha cô chứ?”

Beila nhin cười, lắc đầu từ chối ý kiến nói: “Cha tôi chính là một giáo sư nhân loại học. Điều không phải là thuật sĩ chiếu phương trong truyền thuyết, năm đó cùng lão Laurent lý luận phỏng đoán, cũng từng nói qua với tôi, bất quá cũng không chứng cứ xác thực, rất nhiều người trong giới học thuật đều phản đối lý luận của cha tôi, chỉ sợ cho dù anh tìm được cha tôi, ông cũng rất khó giúp đỡ anh. Thực sự tôi không biết gì về sự mất tích của cha tôi, nếu tôi biết thì tôi đã tự mình đi tìm, còn có thể chờ ở đây sao?”

Thạch Thiên thấy Beila cho rằng mình muốn trường thọ mà tìm Alex, cũng không thêm đi về phía nàng giải thích, nói: “Không liên quan, tôi có tâm để ý chuẩn bị, cô đem những gì cô biết nói cho tôi, tôi đi tìm thay cô.”

Beila chớp mắt, hỏi: “Ý của anh là chỉ cần tôi đem gì về sự mất tích của cha tôi nói ra, anh sẽ thỏa mãn yêu cầu của tôi đưa ra phải không?”

Thạch Thiên nói: “Đúng vậy, đương nhiên là lão tử có thể.” Thầm nghĩ vạn nhất cô làm không xong, thì lão tử cũng sẽ không đáp ứng. Tuy rằng đây là việc không mong muốn nhưng các sự chuyện tình kiểu như này hắn đã trải qua quá nhiều, khiến cho hắn luôn luôn cảnh giác cao độ.

Beila gật đầu cười nói: “Yêu cầu của tôi kỳ thật rất đơn giản, anh có thể làm được dễ dàng.”

Thạch Thiên vội nói: “Nói mau đi.”

Beila nói: “anh đừng nóng vội, anh muốn biết chúng tôi vì sao một mực chú ý tòa thành không?”

Thạch Thiên đương nhiên muốn biết, chỉ là không hỏi, thấy Beila muốn nói lý do, lúc này gật đầu nói: “Nói cho tôi nghe xem nào.”

Beila nói: “Vừa rồi tôi có nói, các tổ chức nghiên cứu khoa học trên thế giới đều tự phát mọc lên, là nơi mà mọi người trao đổi học thuật, cùng nhau phá giải khoa học, cởi bỏ vấn đề nan giải, cha tôi là một thành viên trong chúng tôi.”

Thạch Thiên mắt lé nhìn nhìn Beila, thầm nghĩ: “Nếu cô dùng ”Chúng tôi”, đương nhiên cũng là một thành viên trong đó, cha cô tựa hồ quả thật có chút kiến thức, nếu không tôi cũng không tìm đến, cô hiển nhiên cũng dám tự nhận mình là nhà khoa học thành công...”

Beila tựa hồ nhìn ra hàm ý trong ánh mắt Thạch Thiên, khẽ cười nói: “Vốn học thức của tôi như vậy không đủ tư cách tham gia này tổ chức, ở trong tổ chức tâm lý học cũng không nghiên cứu hạng mục gì quan trọng. Bất quá bởi vì cha tôi sau khi mất tích, ông lưu lại gì đó cần người trông giữ, mặt khác thành viên lại đều bề bộn nhiều việc, cho nên mới ngoại lệ để tôi gia nhập, miễn cho đừng đánh mất nhiều năm tâm huyết của cha tôi.”

Trong lúc hai người nói chuyện khoảng cách thân thể càng ngày càng gần, Beila tựa hồ nghiêng người dựa vào Thạch Thiên, tay khoát lên trên vai Thạch Thiên, tuy rằng nói chuyện vẫn bình thường, có thể Thạch Thiên đã là cảm thấy ăn không tiêu, thân thể chuyển động, nói: “Cha cô nghiên cứu cái gì?”

Beila nói: “Đương nhiên là nhân loại học.”

Thạch Thiên lại hỏi: “Nhân loại học... là nghiên cứu cái gì...?”

Beila cười nói: “Nhân loại học là tiến hành nghiên cứu từ sinh vật đến con người, nội dung bao gồm rất nhiều, cha tôi sở trường chính là thể chất sinh vật nhân loại học, chủ yếu là di truyền, mặt sinh lý. Cái khác phương diện còn có khởi nguyên nhân loại, phát triển, các loại chủng tộc, các nền văn hóa, khảo cổ, ngôn ngữ, đều thuộc loại phạm trù nhân loại học, có thể nói rằng kể không hết.”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Vậy là không phải cha cô có hứng thú nghiên cứu mà là tổ chức của các cô muốn nghiên cứu tòa thành?”

Beila lắc đầu nói: “Điều khiến chúng tôi cảm thấy hứng thú không phải tòa thành, mà là người trong tòa thành.”

Thạch Thiên giật mình nói: “Nguyên lai cô là muốn tôi muốn nghiên cứu mấy người trong tòa thành đúng không? Phải không?” Thầm nghĩ thật không khó khăn, mình chỉ gọi một cú điện thoại, thì mấy chục tên sẽ có mặt tại đây. Đại khái là tổ chức nghiên cứu phát hiện người trong tòa thành mỗi người đều có năng lực khác hẳn với người thường, bọn họ nào biết đâu rằng đây là học tâm pháp cùng võ nghệ của mình. Mấy tên làm khoa học không rõ nguyên nhân tự nhiên đã nghĩ đi nghiên cứu.

Nghĩ đến đây lại cảm thấy được không đúng, thật muốn là đơn giản như vậy, bọn họ trực tiếp đi tòa thành mời không phải được sao, vì sao bọn họ phải lén lút, chẳng lẽ cần đem người đi giải phẫu, sẽ liên quan đến sinh mệnh con người. Beila rõ ràng cũng học tâm pháp, hơn nữa tu vi cao không thua gì mấy người đứng đầu tòa thành, như thế nào lại không biết người trong tòa thành cũng tu luyện tâm pháp, rõ ràng có gian lận.

Nghĩ đến đây trong lòng khẽ động, âm thầm phát ra một tia thực khí, thông qua tay Beila đang khoát trên vai mình trên tiến vào trong khí mạch của nàng, nghĩ muốn điều tra nàng rốt cuộc tu luyện tâm pháp gì?

Beila làm cho Thạch Thiên kinh ngạc vô cùng, tâm pháp mà Beila tu luyện quả thật rất giống với loại tâm pháp mà chính mình truyền thụ cho toà thành, nhưng tuyệt đối không phải học được từ trong tòa thành. Bởi vì Beila chân khí tại đan điền hùng hậu, không những bằng phần lớn người trong tòa thành mà còn tinh thuần hơn rất nhiều lần, so với mình không kém lắm, người thường tu luyện vài chục năm cũng khó phá tan quan mạch thể nhưng đều đã đã thông, khó trách cảm thấy tu vi của nàng cực cao.

Điều này làm cho Thạch Thiên khó hiểu, cũng biết rằng độ tinh thuần của chân khí chủ yếu không phải bởi vì tâm pháp khác nhau, mà phải không ngừng khổ tu năm tháng mới có thể đạt độ tinh thuần khó tin, nói như vậy, chân khí trong cơ thể càng hùng hậu lại càng tinh thuần.

Tuy rằng tâm pháp cũng liên quan đến tư chất và sự giác ngộ của mỗi người, có thể tư chất của Beila rõ ràng không bằng Thạch Thiên ngộ tính của nàng cao tới đâu cũng không thể tu luyện ra chân khí tinh thuần

như thế. Thạch Thiên cũng là trải qua ngàn năm tu luyện, chín lần chuyển thể mới đạt độ tinh thuần đến bây giờ.

243. Chương 243: Muốn Bắt Lão Tử .

Thạch Thiên bỗng nhiên phát hiện thực khí đã ngưng tụ tại đan điền của Beila, dường như nàng đã vận sức chỉ chờ phát động, rồi xuất hiện một cỗ lực rất lớn đang lưu động ở lòng bàn tay. Cánh tay của Beila vẫn khoát lên trên vai hắn, Thạch Thiên cũng hiểu được Beila thể nào cũng ôm hắn, ghé vào tai những lời nói ngọt ngào, mục đích hiển nhiên là muốn hắn phân tâm, để nàng có thể bắt ngờ hành động

Thạch Thiên thu hồi chân khí, trong lòng cười thầm, đã đoán ra ý đồ của Beila nhưng Thạch Thiên giả vờ như không biết, Thạch thiên nói: “Trước tiên, cô phải nói cho lão tử biết phương pháp nghiên cứu như thế nào. Hơn nữa người trong toà thành có có điểm nào khiến cho cô hứng thú, có thể bọn họ sẽ không cho cô nghiên cứu, tốt hơn hết là nên nói trước với bọn họ để bọn họ yên tâm mà hợp tác với cô.”

Tuy Thạch Thiên nói như vậy, nhưng hắn cũng quyết sẽ không cho phép người trong toà thành đến đây. Đám người Beila rõ ràng bụng dạ khó lường, dụng ý bất lương, cái gọi là nghiên cứu tuyệt đối không phải đều có lợi cho toà thành. Hắn cũng sẽ không để cho người nào trong toà thành luôn tận tâm và trung thành với hắn phải chịu nguy hiểm.

Hơn nữa Thạch Thiên nghi ngờ về sự mất tích của Alex là có thật hay không?

Beila không khỏi mỉm cười nói: “Chúng tôi cũng không phải kẻ sát nhân tất nhiên sẽ không làm gì có hại đến người trong toà thành.”

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Nhờ bọn họ không có hứng thú?”

Beila nói: “Bọn họ sẽ cảm thấy hứng thú vô cùng.”

Beila cười cười nói tiếp: “Loài người được xưng là đứng đầu vạn vật, sinh mệnh chính là một bảo tàng vĩ đại ẩn chứa nhiều điều huyền bí, nếu tự mình tiềm kiếm khai phá thì sẽ bị người khác lợi dụng.

Hiện nay, loài người chúng ta tìm hiểu về số mệnh chỉ là dừng lại ở lớp vật chất địa tầng trên mặt, loài người đang chứng kiến những lực lượng sinh mệnh thần bí biểu hiện ra những hành động siêu việt, khi đó ngoại trừ cảm thấy ngạc nhiên cùng sự cảm phục ra, còn lại có thể nói là hoàn toàn không biết gì cả.”

Thạch Thiên không rõ Beila nói này nói nọ để làm gì, Thạch Thiên ngỡ ngàng nói: “Thật không...?”

Beila kiên nhẫn đưa ra ví dụ: “Tất nhiên rồi! Chẳng hạn như ở Nauy có người đàn ông, năm 1398 có người này sinh bệnh rồi bước vào giấc mộng. Từ đó anh ta mê man bất tỉnh. Thú vị hơn là, khi mê man hai mắt anh ta vẫn mở to, hơn nữa đối với mọi thứ chung quanh đều tự động phản ứng. Nếu ai cho anh ăn cơm, anh ta sẽ há miệng, nhưng cho dù thế nào đi nữa anh ta cũng bất tỉnh. Sau 16 năm mê man, anh ta tỉnh lại, vợ và con gái đã trưởng thành đi tới trước mặt, anh ta không nhận ra họ. Rất kỳ lạ mười sáu năm qua anh ta vẫn như thế không hề già yếu, bộ dạng của mười sáu năm về trước, thế nhưng một năm sau anh ta bắt đầu già yếu nhanh chóng, biến thành một cụ già. Ba năm sau anh ta qua đời.”

Thạch Thiên đùa cợt nói: “Lão tử còn tưởng rằng người này trường sinh bất tử, hóa ra so với người khác anh ta chỉ sống mười sáu năm vô ích, việc này có thật không?” Nghĩ thầm tuy rằng người này khác hẳn mình nhưng có điểm chung là đều khiến cho người khác khó hiểu.

Beila gật đầu nói: “Thật mà, rất nhiều học giả, trong đó có cha tôi, cảm thấy hứng thú với việc này cũng từng đến Nauy khảo sát và nghiên cứu để phá giải, nhưng không ai có thể giải thích được. Thực ra từ xưa đến bây giờ hiện tượng này nhiều vô số kể khó mà lý giải được, chuyện này chỉ là ví dụ nhỏ.”

Thạch Thiên không khỏi phấn khởi nói: “Vậy... có trường hợp nào trường sinh bất lão, chết đi rồi sống lại hay không, nói cho tôi nghe.”

Beila trừng mắt liếc Thạch Thiên một cái, tức giận nói: “Trường sinh bất lão chỉ có trong truyền thuyết, tôi biết người Phương Đông vẫn có ảo tưởng này, nhưng chỉ là ảo tưởng mà thôi, bất luận sinh mệnh gì đều

có quá trình biến hóa từ hưng thịnh đến suy vong, mặc kệ là con người hay thực vật, sinh mệnh không thể tồn tại vĩnh hằng, ví dụ như chết đi mà sống lại và trường sinh bất lão đều là một.”

Thạch Thiên cũng trừng mắt liếc Beila một cái. Nghĩ thầm rằng: “Các người nông cạn quá, không có kiến thức, lão tử đây chính là ví dụ mà không thấy sao?”

Beila nói tiếp: “Có điều là cha tôi cho rằng, con người sau khi chết, sinh mệnh sẽ tồn tại một dạng năng lượng khác trong vũ trụ, bất luận nó là sinh vật gì cũng sinh ra năng lượng vật chất, nhưng đây chỉ là suy đoán và tưởng tượng, nhân loại muốn tìm hiểu cũng phải chứng minh từng bước, cần thời gian rất dài.”

Thạch Thiên nói: “Tổ chức của cô chính là nghiên cứu việc này phải không?”

Beila gật đầu nói: “Đúng vậy, ở loài người còn có rất nhiều hiện tượng kỳ quái, có nhiều trạng thái sức mạnh ẩn tiềm tàng. Loại khả năng tiềm tàng biểu hiện ở rất nhiều phương diện, ví dụ như có người gặp phải tình huống cấp bách, sẽ bộc phát ra năng lượng bộc mà ngày thường không có, có thể làm được những việc mà ngày thường không có khả năng làm được, trợ giúp mọi người vượt qua nguy hiểm. Ước chừng có 50% bệnh tật không cần trị liệu có thể tự lành. Theo anh, những điều đó có phải rất kinh người hay không?”

Thạch Thiên nghĩ về những sự tình phát sinh kinh người đó, liền nói: “Quá bình thường!..”

Beila nói: “Thực ra trước kia cũng có nhà khoa học tiến hành khai phá cùng nghiên cứu khả năng tiềm tàng trên cơ thể con người, nhưng bởi vì khả năng tiềm tàng của loài người biểu hiện ở rất nhiều phương diện, vẫn không có kết quả gì rõ rệt. Cho nên chúng ta mới tổ chức hội học thuật, tìm hiểu cộng đồng. Mục đích là có thể nhận ra khả năng tiềm tàng, cũng khai phá sử dụng, để thay đổi cuộc sống nhân loại, thậm chí thay đổi cả thế giới.”

Thạch Thiên hỏi: “Cái đó có quan hệ gì đến tòa thành Thạch Thiên, tiềm lực bọn họ so với người khác đặc biệt phải không?”

Beila lắc đầu nói: “Tiềm lực của mỗi người cũng không giống nhau, nhưng trình độ khác nhau, cơ bản tính chất giống nhau. Phải nói trên cơ bản con người vừa sinh ra, mà bắt đầu tự mình tiến hành khai phá sử dụng tiềm lực. Ví dụ như học đi đường, chạy trốn, đọc sách, làm việc đều là ở khai phá tiềm lực, nhưng chính thức khai phá xuất hiện thật sự là rất ít. Về phương diện trí lực mà nói, đại não con người ước chừng có 140 triệu tế bào não, mà nhân loại cả đời sử dụng nhiều nhất bất quá 10 triệu, nếu tất cả đều được khai phá, chỉ là đại não một người thì cũng đủ cất chứa được tri thức nhân loại. Bản thân người của tòa thành không khác gì những người khác, nhưng bọn họ học tập từ nhỏ một loại phương pháp, thân thể phát ra một loại năng lực, làm những việc mà người khác không thể làm được, sinh lực và thể chất mạnh hơn rất nhiều so với người khác.”

Thạch Thiên nhớ lại tâm pháp Beila còn mạnh mẽ không kém tâm pháp mà mình dạy tòa thành, bản thân không rõ người ta làm sao có thể luyện chế ra nội lực tinh luyện như vậy, hắc giả bộ ngụ ngôn hỏi: “Cho nên các cô vẫn muốn đi bắt mấy người trong tòa thành về nghiên cứu phải không?”

Beila cười nói: “Ai trong đó cũng không phải là người bình thường, chúng ta sao dám đi bắt, vốn dĩ chúng tôi rất muốn mời người trong tòa thành trợ giúp nghiên cứu, khai phá tiềm lực của con người.”

Thạch Thiên đương nhiên không tin lời của Beila, bởi vì công lực của Beila tuy rằng không thâm hậu, nhưng vô cùng tinh thuần, vả lại kinh mạch toàn thân đều được đả thông, chân khí thông suốt, nội lực mạnh mẽ, người trong tòa thành có thể thắng được nàng cũng đếm trên đầu ngón tay. Thạch Thiên biết rõ ràng, dù cho Beila không có khả năng tự mình đả thông kinh mạch toàn, nhất định có cao nhân vận công giải khai cho Beila, tựa như chính mình đả thông cho chị em Thạch Lệ.

Chẳng qua cao nhân kia chỉ là khai thông kinh mạch đang đóng của Beila, không như Thạch Thiên không những khai thông, mở rộng mà còn cải tạo thêm kinh mạch cho Thạch Lệ. Beila từ thuở nhỏ không tu luyện nội công tâm pháp, mặc dù toàn thân kinh mạch khai thông, muốn luyện tới nội lực thâm hậu như Laurent nhưng không có khả năng, ngay cả Pierre hay đám người cũng không đủ sức đuổi theo.

Người đả thông được khí mạch này cực kỳ nguy hiểm, thực lực người này khá cao cường, nếu không đã không thể đả thông khí mạch của người khác, nói nghiêm trọng còn có thể hại tới tính mạng người khác,

thậm chí sẽ làm bản thân mình bị thương. Với tu vi một trăm năm của Laurent, cũng không dám vì hấn người thi công thông đồng, như vậy có thể thấy được tu vi người này tu vi rất cao cường.

Sau lưng Beila có nhân vật lớn như vậy, làm sao phải sợ hãi người trong tòa thành, mà không dám mạo phạm. Vả lại tâm pháp của Beila và tâm pháp của mình truyền dạy cho người trong tòa thành, vận hành chân khí cực kỳ giống nhau, vài lần làm cho cô ta nghĩ lầm chính mình học tâm pháp của người trong tòa thành, hơn nữa tu luyện ra thực khí tinh thuần, có thể nói tu luyện nội công tâm pháp là lẽ thường, hấn là cao hơn nữa chính mình từng dạy tâm pháp cho người trong tòa thành. Nếu bọn họ chỉ vì nghiên cứu nội công tâm pháp của người trong tòa thành thì làm sao có thể thấy được tiềm lực của con người, căn bản không cần phải tìm người trong tòa thành hỗ trợ, chính mình nghiên cứu sở học tâm pháp của mình là được, trong đó tất nhiên phải có nguyên nhân khác.

Thạch Thiên bình tĩnh hỏi: “Vậy tại sao vừa rồi lão tử bảo họ đến trợ giúp cô, rồi cô lại nói không cần?”

Beila thần nhiên nói: “Bởi vì... năng lực của anh biểu hiện ra ngoài, rõ ràng so với người trong tòa thành rất đặc biệt.”

Thạch Thiên sững sốt nói: “Lúc đầu các cô muốn bắt người cho nên khó trách mời lão tử uống loại rượu này.”

244. Chương 244: Làm Người Vô Lại, Tự Do, Tự Tại .

Beila gật đầu nói: “Đương nhiên là hiểu lầm rồi, chúng tôi muốn anh thật lòng giúp đỡ, nhưng chúng tôi không có ý miễn cưỡng anh, làm sao có thể dùng từ “bắt” để hình dung. Rượu này, tuy rằng có pha thêm một vài hương liệu khác, có thể không giống như suy nghĩ của anh, đồ mà cho thêm vào trong rượu là loại hương liệu đặc biệt do tổ chức của chúng tôi nghiên cứu, phát hiện ra một số bí mật về di truyền học, hòa tan trong rượu sau đó dùng để uống, sẽ làm cho trạng thái thần kinh của con người sẽ trở lên nhẹ nhàng. Đối với cơ thể không những không có hại, mà còn có tác dụng dưỡng khí, làm cho cơ thể khỏe mạnh. Các nhà khoa học thường xuyên tổ chức công tác nghiên cứu khiến cho tinh thần luôn ở trạng thái căng thẳng, mất ngủ kéo dài, đó là bệnh chung, cho nên một số chuyên gia dựa vào vị gốc nghiên cứu ra loại hương liệu mới. Là tôi đoán rằng anh mới từ HongKong sang, đi đường dài cũng mệt, hơn nữa do chênh lệch về thời gian nên rất dễ mệt mỏi, cho nên tôi mới pha thêm một chút hương liệu đặc biệt vào trong rượu, không ngờ lại khiến anh hiểu lầm”.

Thạch Thiên trầm nghĩ mình có thể dọa nạt được cô gái này, chỉ dựa vào tình huống như vừa rồi bị mình thử phản ứng, là biết là người này tâm hồn bất lương. Nhưng cô ta lại không nghĩ rằng rượu này không thể làm cho mình say được. Hiện tại, dĩ nhiên là tìm lý do lừa gạt mình, thật sự là coi mình là đứa trẻ 10 tuổi sao?

Nhưng mà loại hương liệu này quả thật không giống như hương liệu bình thường. Mùi vị có cảm giác tự nhiên và rất thoải mái, với lại không ảnh hưởng đến hương vị nguyên bản của rượu. Bên cạnh đó, Thạch Thiên cũng có phần không quan tâm đến sức khỏe, nói đến giấc ngủ thì hấn chẳng thèm quan tâm. Quả thật, hương liệu này dùng để chữa chứng mất ngủ, đúng là loại thuốc tốt không gì sánh bằng.

Thạch Thiên không nhẫn nại, nói: “Mặc kệ có phải lão tử hiểu lầm hay không, các cô muốn nghiên cứu tôi chắc không phải chuyện đùa đâu nhỉ?”

Beila gật đầu, trong mắt lộ rõ ánh mắt rất thành khẩn, tay khẽ chuyển động, xuất hiện một cỗ lực càng lớn dần.

Thạch Thiên cười ha hả và nói: “Việc chỉ đơn giản vậy thôi à? Nói sớm một chút, chẳng lẽ tôi lại không vì nhân loại mà cống hiến?”

Mắt Beila sáng lên, hỏi: “Nói như vậy, Thạch tiên sinh tình nguyện nhận lời tổ chức nghiên cứu của chúng tôi rồi sao?”

Thạch Thiên nói: “Không thành vấn đề. Bây giờ cô có thể nói cho lão tử về tình huống khi mất tích của Alex.”

Beila nói: “Được rồi, nhưng tôi không biết nhiều lắm, tôi sợ sẽ làm cho anh thất vọng. Hy vọng anh nghe xong, không được đổi ý về vụ trao đổi của chúng ta”.

Thạch Thiên lắc đầu liên tục, nói: “Không có chuyện đó, cô chịu nói là may cho tôi lắm rồi”.

Beila nói: “Đó là chuyện của hơn 4 năm trước. Lúc đó, tôi còn ra sức học lên tiến sĩ ở Anh, chứ không ở Paris, cha tôi thường xuyên ra ngoài khảo sát, bình thường hai cha con rất ít gặp nhau, nhưng duy trì mỗi tháng đều có vài cuộc trò chuyện qua điện thoại. Nhưng tôi phát hiện ra hai tháng trước khi cha mất tích, ông ấy không liên lạc với tôi một lần nào. Tôi gọi điện cho ông ấy nhưng đều là không gọi được, tôi mới cảm thấy có gì đó không ổn lắm. Tôi lập tức trở về Paris, phát hiện ra cha tôi và hai trợ lý của ông ấy đều mất tích, đồ đạc trong văn phòng làm việc cũng không còn nữa”.

Thạch Thiên hỏi: “Cụ thể là thời gian nào?”

Beila nói: “Tôi đến Paris vào tháng 12 năm 2005, sau khi phát hiện tình huống dị thường, tôi lập tức liên hệ với người nhà của hai trợ lý. Người nhà họ cũng nói như vậy, khoảng thời gian khoảng 2 tháng không liên lạc với gia đình, cho nên họ lập tức đi báo cảnh sát. Cha tôi mất tích khoảng tháng 12 năm 2005”

Thạch Thiên hỏi: “Vụ phòng nghiên cứu của cha cô nơi nào? Có thể đưa tôi đi xem một chút được không?”

Beila gật đầu nói: “Được thôi, vị trí này chính là phòng nghiên cứu của cha tôi, còn văn phòng làm việc trên tầng 2, anh có thể lên đó xem”.

Thạch Thiên đã đoán được đây là phòng nghiên cứu của Alex, cho nên cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Hắn cười gượng và nói: “Lão tử đã lên đó xem qua rồi”.

Beila nhú mày liếc mắt nhìn Thạch Thiên, cô nói: “Tôi nhớ rõ phòng làm việc trên tầng khóa mà...”

Thạch Thiên không ngượng ngừng liền trả lời: “Không sai, là khóa cửa”.

Beila trừng mắt liếc Thạch Thiên một cái, rõ ràng anh ta tự tiện xông vào văn phòng của cha mình nên cô vô cùng bất mãn không vui, nhưng cô cố kìm nén không lời trách mắng, chỉ là hỏi han bình thường: “Thế anh có phát hiện được điều gì không?”

Thạch Thiên cười gượng nói: “Lão tử phát hiện cô nói rất đúng, không lừa gạt tôi, đồ đạc trong phòng bị người khác mang đi hết rồi”

Beila háng giọng nói: “Xem ra ý của anh nói, hình như không tin tưởng tôi”.

Thạch Thiên trầm nghĩ, đây không phải là nói nhảm, từ khi lão tử sống lại đến nay gần một năm, trong số người ta gặp thì người không đáng tin nhiệm chính là cô đó. Ta tin cô mới là lạ! Thạch Thiên nhếch miệng cười cười, tỏ vẻ cam chịu, Thạch Thiên quả thật không thể nào tin nằng.

Beila cảm thấy để ý, nhưng Thạch Thiên cười rất tươi làm cho nàng trong lòng không khỏi rung động. Thế nhưng không thể phát tác, hơn nữa hiện tại nàng cũng không muốn cùng Thạch Thiên vì câu nói mà xung đột, đành phải nhẫn nhịn. Cảm giác trước mắt thoát nhìn chàng thiếu niên này hình như ý nghĩ rất đơn giản, ngây thơ không có tâm địa gì. Có thể, chính vì tính cách đơn giản và thẳng thắn của anh ta, ngược lại sẽ làm cho người ta có cảm giác không cách xuống tay.

Beila cũng rất rõ ràng và thẳng thắn nói: “Đó là một số tình hình tôi biết được và đã nói hết với anh rồi, bây giờ anh phải thực hiện lời hứa với tôi rồi”.

Thạch Thiên tức giận nói: “Không thể được, chuyện đó coi như cô chưa nói gì với tôi. Sự tình đó, tôi đã biết rồi, cần gì hỏi cô?”

Beila nhìn Thạch Thiên tức giận, nói một mạch, trong lòng cảm thấy vạn phần vui sướng, mỉm cười nói: “Hình như trước đó sự việc đã được nói trước cho anh, tình hình tôi biết không được nhiều lắm, đó là anh muốn tôi nhất định phải nói. Lúc đó tôi lại không ở Paris, anh bảo tôi có thể biết được bao nhiêu.”

Thạch Thiên thiếu não nói: “Vậy mẹ cô đâu? Mẹ cô dù sao cũng không sang Anh, chắc là ở Paris! Đưa tôi đi gặp bà ấy”.

Beila mỉm cười nói: “Thật xin lỗi, lại làm cho anh thất vọng rồi. Cha tôi chỉ có hứng thú với công việc, chưa từng kết hôn và cũng chưa bao giờ sinh con”.

Thạch Thiên nói: “Thế cô ở đâu đến?”.

Beila nói: “Tôi là con gái nuôi của cha tôi, nhưng rất ít người biết, Nếu anh tò mò, cũng không có gì không thể nói cho anh biết, coi như chúng tôi cảm ơn anh đã giúp đỡ và đồng hành cùng tổ chức trong công tác nghiên cứu. Biểu tặng tin tức cá nhân đi”.

Thạch Thiên nghĩ thầm khó trách trong sổ giấy tờ Becker đưa cho, không có tư liệu gì về vợ của Alex. Hóa ra hẳn vốn dĩ không có vợ, đáng trách tên Becker này không viết rõ ràng. Chỉ được hỏi: “Ngoài hai trợ lý, cha cô còn có người nào thân cận bên cạnh nữa không? Hoặc có kẻ thù nào không?”.

Beila nghiêng mặt đi và nói: “Cha tôi tính cách tương đối quái gở, bình thường trong cuộc sống là hai người trợ lý chăm sóc ông ấy, căn bản là tính ông ấy không hợp với ai. Sau khi báo cảnh sát, thì cảnh sát cũng không tìm thấy dấu vết nào liên quan, chỉ có thể tạm thời nhận định mất tích không rõ nguyên nhân. Nhưng tôi đã từng nghe cha tôi kể một số chuyện cũ, tuổi trẻ ông có mấy tình nhân”.

Thạch Thiên nói: “Thật à!... Ở nơi nào vậy? Có thể tìm được không?”

Beila lắc đầu cười và nói: “Cha tôi có thói quen ghi nhật ký, cũng có thể tìm thấy trong quyển nhật ký có ghi chép lại?”

Thạch Thiên tức giận nói: “Thế lấy cho tôi xem được không?”

Beila tiếp tục lắc đầu cười nói: “Quyển nhật ký là vật phẩm riêng tư cá nhân, có lẽ tôi không có quyền lấy quyển nhật ký ra cho anh xem”.

Thạch Thiên buồn phiền nói: “Lão tử không phải muốn xem chuyện riêng tư của ông ấy, chẳng lẽ cô không muốn tìm thấy cha cô sao?” Kỳ thực Thạch Thiên yêu cầu xem nhật ký, đó cũng là vì muốn tìm hiểu tình nhân của Alex là ai, ở đâu? Tình của những năm trước kia cho dù tìm ra, nghe chừng cũng không cung cấp được manh mối gì. Mục đích chính của Thạch Thiên là muốn xem trong nhật ký của Alex có bản ghi chép về nội tại sinh mệnh hay không.

Beila cười nói: “Tôi đương nhiên hy vọng anh có thể tìm thấy cha tôi, nhưng tôi quên nói với anh quyển nhật ký của cha tôi để ở phòng làm việc trên tầng. Anh đã qua đó xem rồi, chắc hẳn đã xem qua quyển nhật ký rồi, nên anh rõ hơn ai hết là quyển nhật ký còn hay không? Cho nên tôi muốn lấy cho anh xem cũng không được. Nếu anh vẫn còn hứng thú với quyển nhật ký, thì anh phải tìm ra cha tôi trước, sau đó tìm ông ấy sẽ cho xem”.

Thạch Thiên tức giận mắt nổ đom đóm mắt, há hốc mồm, hiểu được ở Beila là cố tình đùa giỡn mình, trách mắng: “Nếu tìm được cha cô thì lão tử còn xem quyển nhật ký làm gì.” Quả thực với tính cách của Thạch Thiên, nếu trước mặt không phải là nữ giới thì hẳn đã tát cho đối phương rụng răng. Lúc này, Thạch Thiên dõi theo Beila, không còn chút hy vọng.

Beila biến sắc, tay khoát lên vai Thạch Thiên, nặng giọng nói: “Anh đã quên đồng ý gì với tôi sao?”

Thạch Thiên giả vờ hồ đồ nói: “Đồng ý với cô cái gì?”

Beila nói: “Anh đồng ý rằng chỉ cần tôi nói cho anh manh mối, anh sẽ cùng tôi trở về trong tổ chức để các chuyên gia tiến hành nghiên cứu năng lực bên trong người của anh, mới vậy mà đã quên sao?”

Thạch Thiên cười nói: “Thì đó là việc nhỏ, tất nhiên nhớ rõ, chỉ vì hiện tại tôi không rảnh, cô nói cho tôi biết địa chỉ, chờ khi tôi rảnh sẽ tự đi tìm bọn họ.”

Beila trừng mắt nhìn Thạch Thiên, lạnh lùng nói: “Anh sẽ không đổi ý chứ.”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Tạm thời còn chưa đổi ý, nhưng lão tử vẫn hứa giúp cô đi tìm cha, sự việc phải phân chia trước sau, đợi khi tìm được Alex rồi sẽ bàn, thực tình tôi muốn đi cùng các chuyên gia trong tổ chức của cô, biết đâu họ có thể giúp tôi đỡ bận rộn” Nói vậy nhưng không phủ nhận sau này sẽ đổi ý.

Beila cười nhạt nói: “Không ngờ anh lại nói chuyện như kẻ vô lại như vậy.” Đồng thời, tay Beila chậm rãi đưa một cổ lực lớn vào các khí mạch của Thạch Thiên, chỉ cần Thạch Thiên có điều gì khác lạ, lập tức có thể ngăn cản không cho Thạch Thiên hành động.

Thạch Thiên vờ như không biết, để cho chân khí của nàng tự do đi vào các kinh mạch của mình. Cuộc đời hần hận nhất người nào coi hần như tên trẻ con, trước mặt tổ tông mà cậy mình nhiều tuổi, cũng không để ý hần là kẻ cướp, kẻ cướp và lừa đảo, khi cần chơi xấu cũng sẽ không khách khí, ha ha cười nói: “Làm vô lại có gì mà không tốt, không thể ràng buộc, tự do tự tại.”

245. Chương 245: Dị Năng Xâm Lấn .

Beila tức giận đến cắn chặt răng, năm ngón tay cấu mạnh xương vai Thạch Thiên, chân khí dừng mãnh vào trong thân thể Thạch Thiên, công kích trực tiếp huyết Thiên Trung, thực khí đã sớm ẩn núp ở nội tạng thân thể đồng thời kích phát, che lại nhâm đốc.

Hai mạch nhâm đốc là trong cơ thể người là đầu mối then chốt của tám mạch, hai mạch này nếu được đả thông tức thì sáu mạch khác cũng tùy theo mà khai thông, nếu này hai mạch bị phong tỏa, sáu mạch khác cũng bị quẫn chế. Mà huyết Thiên Trung là chỗ yếu của con người, người tu hành nếu bị công phá tại chỗ này, thì hai mạch nhâm đốc bị phong bế, tuy không chết, nhưng tu vi bị phế, sau này chỉ có thể bại liệt nằm giường, không thể hoạt động.

Thạch Thiên không nghĩ Beila thâm hiểm như thế, thế nhưng nàng không biết tự lượng sức mình muốn phế đi công lực của hần. Lời của nàng vừa nói cơ bản đều là lời nói dối, nếu công lực của mình bị phế, chẳng phải giống người thường sao, làm sao còn có thể lại có “tiềm lực đặc biệt” có thể cho bọn họ nghiên cứu.

Thạch Thiên tùy ý để Beila cấu trên vai, hừ lạnh một tiếng, từ trên ghế đứng lên. Beila năm ngón tay cấu rất nhanh, tự nhiên cũng bị hần kéo đứng lên.

Beila sắc mặt đột biến, ánh mắt lộ ra vẻ giật mình, hiển nhiên không nghĩ rằng Thạch Thiên đã bị mình khống chế hai mạch nhâm đốc còn có thể thoải mái tự nhiên đứng lên, bộ dáng không hề dị thường. Nhất thời hiểu được Thạch Thiên đáng sợ rất nhiều so với suy nghĩ của nàng, nàng hiển nhiên không thể chế phục hần, vội vã thu hồi chân khí của mình trong cơ thể Thạch Thiên, nhưng lại phát hiện cổ chân khí mà mình đã dung hợp thành một cổ lực lớn bên trong đã không thể tự khống chế, nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Bàn tay của nàng trên vai Thạch Thiên như bị niêm trụ, trở nên bủn rủn vô lực, nhưng không cách nào buông ra.

Thạch Thiên ha ha cười, nói: “Tu vi không tồi, đáng tiếc là quá ít, rõ ràng truyền toàn bộ cho lão tử.” Nói xong vươn hai tay đem Beila ôm vào trong lồng ngực, một tay tóm chặt thắt lưng, tay kia ôm tại hông của nàng. Chân khí hùng hậu dừng mãnh tiến vào kinh mạch của nàng, nhập thẳng đan điền, đem toàn bộ chân khí còn lại trong cơ thể nàng kích phát toàn bộ, sau đó lại quay về nhập vào trong cơ thể hần.

Beila bị giữ chặt cả người run lên, lúc Thạch Thiên tức giận đánh sâu vào, toàn bộ thân thể phía dưới cảm giác khó chịu, nhện không được rên rỉ một tiếng, tựa vào trên người Thạch Thiên. Tuy rằng nàng biết chân khí trong cơ thể mình đang bị Thạch Thiên trộm đi mạnh mẽ. Nàng không thể khống chế được nữa, một chút năng lực phản kháng cũng không có, trên mặt đỏ bừng không khỏi toát ra tuyệt vọng cùng phẫn nộ.

Kỳ thật Thạch Thiên không phải là loại người độc ác như thế. Nếu Beila không có ý muốn phế trừ tu vi của hần, hần cũng không làm vậy. Vả lại tâm tính Beila ác độc làm cho hần giật mình, hần không oán không thù với nàng, thế nhưng nàng quyết xuống tay phế bỏ tu vi của mình, cho nên mới lấy độc trị độc. Hần quyết định phế bỏ tu vi của nàng, để tránh sau này cho những người khác trong tòa thành Thiên Thạch rơi vào trong tay nàng.

Chỉ chốc lát, chân khí trong nội tạng đan điền Beila đã bị Thạch Thiên đánh cắp không còn một chút, chỉ còn một ít chân nguyên, nếu Thạch Thiên ác tâm đem một chút chân nguyên còn lại ấy trong cơ thể của nàng cũng lấy đi, Beila ngay cả một thân thực khí tinh thuần cũng không còn, thì ngay cả hoạt động của người thường cũng không làm được, tê liệt thành một phế nhân chân chính.

Thạch Thiên buông tay đặt trên mông Beila ra, tay kia thì vẫn đang ôm eo của nàng, tránh cho nàng ngã ra đất, sử dụng lực đem nàng đứng vững. Hướng một bên ghế sofa đặt nàng xuống, trên mặt đỏ ửng liền dần dần biến mất, trở nên tái nhợt vô cùng, ánh mắt cũng không có sáng ngời như lúc ban đầu, nhưng trong ánh mắt ý hận lại càng sắc bén, dường như muốn dùng ánh mắt đem Thạch Thiên cắt thành mảnh nhỏ.

Ngay lúc Thạch Thiên đặt thân thể suy yếu của Beila vào sofa, trong mắt Beila hiện lên một tia kiên cường, gơ hai tay vòng qua cổ Thạch Thiên, ra sức ôm lấy đầu Thạch Thiên, hung hăng hôn lên môi Thạch Thiên.

Thạch Thiên như bị mê hoặc, không hiểu đây là lúc nào mà nàng ta còn có thể nổi “sắc tâm” lên như thế, nghĩ thầm chẳng lẽ nàng nghĩ quẩn vì toàn bộ chân nguyên bị phế, nàng sống không được bao lâu, cho nên muốn trước khi chết hưởng thụ một lần thân mật, để tránh mang theo tiếc nuối rời đi khỏi thế giới này sao? Dục hỏa của hắn đã sớm bị Beila gợi lên, hắn đáp ứng hôn lại nàng rõ ràng rất nồng nhiệt.

Trong lúc hai người đang triền miên, bỗng nhiên nàng dùng trán cứng thẳng một cái thật mạnh vào cái trán Thạch Thiên, một tia điện lưu di năng giống như mũi nhọn nhập trong huyết ấn đường của Thạch Thiên. Nơi này đúng chỗ đan điền, là chỗ huyền quan, yếu ớt đến cực điểm, mặc dù Thạch Thiên là người mang ngàn năm công lực, chợt bị ngoại lực xâm nhập cũng không chịu được.

Hơn nữa, ngoại lực này cực kỳ quái dị, không giống với công lực nghìn năm của Thạch Thiên, tuy rằng phi thường nhỏ bé yếu ớt, nhưng nhất thời không khống chế được nó, ở huyền quan đầu đá lung tung. Cũng bởi vì Thạch Thiên chưa chuẩn bị tâm lý, hắn định phế bỏ chân khí mà Beila còn phản kích lại, hơn nữa đúng lúc triền miên dục vọng nên có chút mê muội, vì vậy mới có thể làm cho năng lực kỳ quái này không hề bị ngăn trở vọt vào huyền quan.

Nếu là người thường chỉ sợ đã đổ máu, chết bất đắc kỳ tử, nhưng Thạch Thiên không phải là người thường, tu vi ngàn năm cộng thêm chín lần sống lại, toàn thân khí mạch, huyết đạo kiên cường dẻo dai gấp vạn lần so với người thường. Chân nguyên Thạch Thiên bị năng lượng quái dị kia kích phát, nhưng hắn vẫn cố gắng bảo vệ cho huyền quan, đồng thời thân thể Beila cũng bị hắn kích phát chân khí. May mắn Thạch Thiên chạy tới sofa bên cạnh, vừa vặn Beila bị đẩy ra, cả người lướt ngang qua ghế sofa hai mét, đụng vào trên tường mới dừng lại, đem thân thể Beila bắn trở về, nằm trên tấm thảm.

Thạch Thiên cũng không đứng vững, lui hai bước, đề khí muốn tiêu trừ di năng huyền quan này, nào biết loại cổ di năng này chẳng những không thể dung nhập vào trong chân khí của hắn, mà cũng không cách nào đem tống khứ khỏi huyền quan. Thạch Thiên đành phải tạm thời dùng chân khí bao vây lại, phòng ngừa nó đầu phá lung tung, sau đó đi đến bên cạnh Beila, thấy khóe miệng nàng có một vết máu, lấy tay nhẹ nhàng lau sạch vết máu.

Beila không phản ứng gì cả, hiển nhiên nàng đã hôn mê bất tỉnh. Thạch Thiên cẩn thận dò xét, cảm giác hơi thở tuy rằng mỏng manh vô lực, nhưng vẫn bình thường, không ảnh hưởng đến tính mạng, vì thế hắn nâng Beila lên, đặt vào ghế sofa, cùng ngồi bên cạnh nàng, lẩm bẩm: “Kỳ lạ... Đây là công phu gì...”

246. Chương 246: Bức Cung .

Cũng khó trách Thạch Thiên kỳ quái, một người bất luận học qua tâm pháp, luyện qua võ công, chân khí trong cơ thể đều chỉ có thể là một loại, khác nhau ở chỗ sử dụng các loại tâm pháp hoặc võ công khác nhau, thì sẽ có hiệu quả khác biệt.

Có thể Beila có được hai loại chân khí khác biệt, hơn nữa tách nhau ra, một loại tại đan điền Khí Hải, một loại ở trên đan điền Ấn Đường huyết. Điểm ấy Thạch Thiên tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, bởi vì hai loại chân khí hiện tại đều đã ở trong cơ thể hắn.

Thạch Thiên vươn tay điểm vào Ấn Đường Beila, đưa vào một cổ chân khí, phát hiện huyền quan của Beila đã rõ ràng tuếch, không hề có loại di năng này. Điều này hắn cũng không để ý, trừ phi di năng này vốn ở bên ngoài, không phải trong cơ thể nàng, nếu là chính cô ta tu luyện tâm pháp đoạt được chân khí, sẽ phải lưu lại một chút.

Trong lòng Thạch Thiên khê động, tay đặt tại bụng Beila, kích phát chân nguyên tại đan điền của nàng, vận khí giúp nàng khơi thông chân khí đột nhiên mất đi, khí mạch bế tắc. Ước chừng hơn mười phút sau, sắc mặt Beila hồng hào trở lại, ho khan một tiếng, từ từ mở mắt ra.

Thấy Thạch Thiên đang ngồi bên cạnh mình, Beila lặng đi một lúc, rồi bỗng nhiên cười lạnh nói: “Không thể tưởng được tại địa ngục còn có thể nhìn thấy anh...”

“Ồ”.

Thạch Thiên dùng tay vỗ lên đầu Beila, trách mắng: “Nhìn xem rõ ràng, cô vẫn còn ở trong nhà của mình.”

Beila cố gắng chịu đựng đau đớn trên trán, nhìn xung quanh thấy Lý Hiểu Lệ vẫn ngủ say trên ghế sofa, run giọng nói: “Tôi... tôi chưa chết sao? Nơi này không phải địa ngục sao?”

Thạch Thiên cười lên ha ha: “Cô làm sao biết mình nhất định xuống địa ngục, có phải đã làm không ít chuyện xấu hay không?”

Beila trừng mắt nhìn Thạch Thiên, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Bởi vì khi chết nhất định phải xuống địa ngục...”

Thạch Thiên thở dài: “Lão tử thật muốn đi xem địa ngục là cái gì. Đáng tiếc không đi được.”

Beila đương nhiên không thể lý giải nỗi thống khổ Thạch Thiên chết không được, dùng một chút hỏi: “Tôi sao lại không chết, anh không phải đã muốn đem tôi... đem tôi...”

Thạch Thiên trách mắng: “Lão tử đối tốt với cô như vậy. Trả lại cho cô một chút chân nguyên bảo mệnh.”

Beila mắt sáng lên, vội nhắm mắt ngưng thần, Thạch Thiên thấy thế cười nói: “Đừng lao lực, về điểm chân nguyên này chỉ đủ bảo mệnh, cái khác đều bị lão tử ăn rồi, hiện tại cho dù nghĩ muốn trả lại cho cô cũng làm không được”.

Một lát sau Beila mở mắt ra, trong mắt lộ vẻ thất vọng cùng phẫn nộ, nhìn chằm chằm Thạch Thiên, rồi lại nhắm hai mắt lại.

Thạch Thiên nói: “Tại vì cô muốn phế võ công của lão tử trước, lão tử mới dùng biện pháp đối phó cô. Hiện tại lão tử có chuyện hỏi cô, nếu không muốn đau đớn thì phải thành thật trả lời.”

Beila “Hừ” một tiếng, không nói gì.

Thạch Thiên hỏi tiếp: “Cô học tâm pháp gì. Làm sao học được?”

Beila lạnh lùng nói: “Tôi học chính là tâm lý học, không biết tâm pháp gì.”

Tay Thạch Thiên tóm lấy cái đuôi thon tuyệt đẹp của Beila, cởi bỏ giày cùng tất chân của nàng rồi nói: “Cô chắc chắn là tâm lý học chứ?”

Beila muốn tránh thoát, nhưng không có một chút sức lực, đỏ mặt nói: “Ừ... Đương nhiên chắc chắn, anh... anh muốn làm gì?”

Thạch Thiên nói: “Tôi muốn giúp cô xác định.” Nhẹ nhàng bấm vào ngón trỏ, một tia chân khí lọt vào gan bàn chân Beila.

Bắt đầu Beila chỉ cảm thấy gan bàn chân nóng lên. Tiếp theo cảm giác tê tê, làm cho nàng nhin không được rên rỉ lên, loại cảm giác tê tê càng ngày càng tăng, từ gan bàn chân lan tràn đến toàn thân, giống như hàng vạn hàng nghìn con kiến ở trong thân thể chạy, tiếng nàng rên rỉ cũng càng lúc càng lớn, nghe thê thảm vô cùng, Thạch Thiên trước kia dùng biện pháp này bức cung cũng nghe quá nhiều những tiếng gào khóc thảm thiết.

Tiếng kêu thảm thiết dần dần nhẹ xuống, một lúc sau dịu hẳn như không còn thanh âm. Bởi vì Beila mất đi chân khí cho nên thân thể cực mềm yếu, thân thể run rẩy, mồ hôi ướt đầm, có thể thấy được sự khổ cực của nàng.

Thạch Thiên truyền qua tay Beila, lại thêm một cỗ chân khí tiến vào cơ thể nàng, cứu tỉnh nàng lại, sau đó buông ra tay.

Chỉ chốc lát, tiếng rên rĩ lại vang lên...

Lặp lại ba bốn lần sau, thanh âm Beila đã có chút khàn khàn, nhìn ánh mắt Thạch Thiên đã từ thù hận biến thành sợ hãi.

Thạch Thiên vẫn nói: “Còn xác định sao?”

Beila lắc lắc đầu.

Thạch Thiên gật đầu nói: “Tốt lắm.” Điểm vài cái trên người Beila, lại dùng chân khí khôi phục thể lực cho nàng rồi hỏi: “Cô đã tu luyện loại tâm pháp gì thế?”

Miệng Beila nhắm chặt, “Ừ...” Một tiếng, thân thể rung động mạnh, từ khoe miệng chảy xuống một vệt máu tươi.

Thạch Thiên không thể tưởng được Beila sẽ cắn lưỡi tự sát, chấn động, vội vã mở banh miệng Beila ra, chỉ thấy trên lưỡi đều là máu tươi, nhưng chỉ rách một chút, không có gì trở ngại, hiển nhiên là bởi vì thân thể nàng cực suy yếu, không có đủ khí lực để tự sát.

Thạch Thiên cười khổ nói: “Làm sao phải thế!”

Beila thở gấp nói: “Giết... Giết... giết tôi đi...” Đầu lưỡi bị thương, thanh âm không rõ, hơn nữa bộ mặt nàng lúc này đã bị Thạch Thiên tra tấn đã có chút vụn vẹo, tóc tai bù xù có vẻ không chịu nổi, miệng tràn đầy máu tươi, thoát nhìn cực kỳ khủng hoảng.

Thạch Thiên thấy rõ ràng một mỹ nữ tuyệt thế bị mình làm thành bộ dáng này, cũng có chút ngượng ngùng, thở dài: “Tôi giết cô để làm gì.” Thạch Thiên đưa tay ra muốn cầm máu chữa thương cho nàng.

Beila nghĩ rằng Thạch Thiên còn muốn tiếp tục tra tấn nàng, thân thể co rụt lại, run giọng nói: “Đừng đánh tôi... tôi thật sự không biết...”

Thạch Thiên điểm nhẹ trên gáy để cầm máu cho nàng đồng thời cũng khiến nàng không thể tự sát, sau đó ngạc nhiên nói: “Nhìn cô cũng không giống ngu ngốc, chân khí tuy rằng không hùng hậu, nhưng ít nhất cũng luyện vài năm, như thế nào không biết mình luyện hơn tâm pháp gì. Cho dù không biết tâm pháp gì, những cũng phải biết khẩu quyết?”

Beila mờ mịt nói: “Cái gì... khẩu quyết?”

Thạch Thiên thấy nàng ngay cả khẩu quyết là cái gì cũng không biết, lại không giống giả ngu giả ngốc, không khỏi cảm thấy kỳ quái, nghĩ thầm này đến tột cùng là tâm pháp võ công gì mà không có khẩu quyết, lại có thể làm cho người ta trong thời gian ngắn luyện ra chân khí tinh thuần vô cùng. Nghĩ đến Beila dùng chân khí công kích, hần lại hỏi: “Tại sao trong huyền quan của cô cất giấu chân khí?”

Beila tràn ngập sợ hãi trên mặt vẫn đang có vẻ thực mờ mịt, hỏi ngược lại: “Huyền quan là cái gì?”

247. Chương 247: Khổ Chờ .

Thạch Thiên chỉ vào giữa đôi lông mày, cười khổ nói: “Chính là nơi này, vừa rồi cô dùng chân khí gì?”

Beila nói: “Tôi thật không biết, tôi... không biết anh đang hỏi cái gì...”

Thạch Thiên ngẩn ra, gật đầu nói: “Đại khái là cách gọi khác nhau mà thôi, tôi hỏi cô vừa dùng cái gì tại trán để khống chế, phải... phải... có dị năng gì đó?”

Beila môi giật giật, lại tựa đầu thành thật nói: “Không biết.”

Lần này, Thạch Thiên biết nàng nói dối, cười lạnh nói: “Thật không biết ư, tôi gạt cô làm gì...?” Ánh mắt nhìn về phía đôi chân trắng nõn của Beila.

Beila kinh ngạc, nàng rụt chân lại ghé sô pha, run giọng nói: “Anh... Giết tôi đi!”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Tôi sẽ không giết cô, ít nhất hiện tại sẽ không giết, bởi vì cô còn chưa trả lời vấn đề.” Thạch Thiên đặt tay lên chân Beila.

Thật ra nhìn thấy tình cảnh của Beila, Thạch Thiên không đành lòng tra tấn nàng nữa, chỉ là hù dọa nàng mà thôi. Hắn biết sử dụng phương pháp làm nhiều người sợ hãi, quả thực sống không bằng chết, Beila đều đã hưởng qua loại trạng thái, nếu còn không chịu nói, cho dù dùng tử vong uy hiếp cũng là vô dụng.

Beila vội la lên: “Tôi thật không biết phải trả lời vấn đề của anh như thế nào?”

Thạch Thiên ảo não nói: “Lão tử nói được đơn giản như vậy, cô còn không biết trả lời? Năng lực của cô kém như vậy, làm sao có thể giảng dạy trên trường.” Thạch Thiên nâng chân Beila lên, nàng vươn tay quơ trước mặt, sau đó chỉ vào gan bàn chân hỏi: “Cô biết chỗ này không?”

Về mặt Beila trở nên hoảng sợ vạn phần, nói: “Anh đừng hỏi. Giết... Giết tôi đi... Tôi không thể nói. . . .”

Thạch Thiên nhìn Beila thở dài, buông ra của chân nàng, Beila vội đem chân rút trở về, hai tay ôm chặt chân.

Thạch Thiên đột nhiên hỏi: “Là bởi vì cho cha cô sao?”

Cả người Beila chấn động. Sau đó tiếp tục càng không ngừng lắc đầu.

Thạch Thiên lại hỏi: “Hai loại lực lượng trong thân thể cô, có phải các cô nghiên cứu tiềm lực của người nào đó hay không?”

Beila vẫn không ngừng lắc đầu.

Thạch Thiên thấy nàng tinh thần đã thất thường, tựa hồ sợ hãi điều gì, nghĩ thầm nàng có lẽ đau khổ, hơn nữa cũng không biết nhiều, hỏi thêm nữa cũng không còn ý nghĩa gì, chỉ sợ khiến nàng lâm bệnh thần kinh. Chân khí trong cơ thể Beila cùng Alex, quá nửa đều có liên quan đến tổ chức của nàng, tốt hơn nhất lão tử tự mình đi thăm dò.

Nghĩ cần phải tìm hiểu sức mạnh tiềm ẩn này, Thạch Thiên liền điểm huyết ngủ của Beila. Beila hét lên rồi ngã gục, mê man trong giấc ngủ.

Thạch Thiên đi đến một chiếc ghế sofa khác. Lắc lắc tay Lý Hiểu Lệ đang ngủ say, cũng không làm cho nàng tỉnh giấc, hắn kiểm tra thân thể nàng nhưng không phát hiện có gì dị thường. Thạch Thiên ôm Lý Hiểu Lệ lấy đi ra khỏi phòng.

Thạch Thiên về đến Đại học V. Nghĩ muốn đem Lý Hiểu Lệ giao cho tên lái xe, tìm cả bãi đỗ xe mà cũng không phát hiện xe của Lý Hiểu Lệ, cũng không thấy tên lái xe đâu cả. Lúc này, dự năng kia tại chỗ huyền quan càng ngày càng không an phận, tựa hồ muốn né tránh sự bao vây của chân khí, làm cho Thạch Thiên phiền não, nghĩ muốn mau chóng tìm một chỗ thanh tĩnh.

Hắn kiểm tra thân thể Lý Hiểu Lệ vài lần, không có vấn đề gì, chờ sau khi nàng già rượu, nàng sẽ tỉnh lại, nhưng hiện tại làm sao có thể giải thích việc nàng bất tỉnh, không thể cứ như vậy đem nàng giao cho lái xe, khẳng định sẽ khiến người nhà nàng lo sợ. Vốn định đặt nàng nằm trong giảng đường, để nàng trên bàn học nhưng thấy dung mạo nàng quá xinh đẹp lại có điểm lo lắng không yên. Dù sao Lý Hiểu Lệ cũng vì hắn mà đến nhà Beila, trên thực tế cũng vì hắn mà liên lụy, cho nên hắn không thể nào mặc kệ được.

Nghĩ nghĩ một hồi, Thạch Thiên quyết định đưa nàng về khách sạn Ritz, để nàng ngủ thoải mái cho đến khi tỉnh táo mới đưa nàng trở về nhà, mặc dù đưa nàng về chỗ khác nào đem sói về nhà gây thêm rắc rối, chờ nàng sau khi tỉnh lại nhất định đuổi đi. Nhưng dù sao nàng đã biết mình ở tại khách sạn Ritz, vừa rồi mình cũng hứa không đổi khách sạn, sớm hay muộn nàng cũng tìm đến. Thâm nghĩ như thế, Thạch Thiên liền chạy thẳng về khách sạn.

Trong phòng hoàng gia của khách sạn Ritz, Macy mặc một bộ áo ngủ trong suốt, gợi cảm ngồi trên ghế sofa, một bên nén giận Samantha âm nham hiểm, xảo quyết lừa mình, một bên hai mắt nhìn chăm chăm về phía đại sảnh chờ Thạch Thiên trở về.

Đột nhiên, Maicy mới chợt để ý thời gian hiện tại đã là buổi chiều, vì thế nàng gọi điện thoại cho nhà bếp đưa tới một ít đồ ăn, cùng với rượu vang, nàng đi vào phòng ngủ của Thạch Thiên và Samantha ngồi ăn ở trên giường. Hoàn toàn nàng có ý chờ Thạch Thiên trở về, cho dù Samantha trở về, phỏng chừng cũng không trả lại giường cho nàng.

Vừa ăn được một nửa, Thạch Thiên khiêng Lý Hiểu Lệ nhảy qua cửa sổ mà vào, Maicy đang ngồi tưởng là kẻ trộm, nằng sợ quá hét lên một tiếng, thiếu chút nữa làm đổ cả ly rượu.

Thạch Thiên nhìn trên giường dường như không có gì khác ngoài Macy, ngỡ ngàng liền hỏi: “Tại sao cô lại ăn uống ở trong này?”

Lúc này, Macy mới nhìn rõ tên “phi tặc” lao từ cửa sổ chính là Thạch Thiên, nằng vô cùng vui sướng, nhanh chóng đem bàn thức ăn đặt lên ngăn tủ, nhảy xuống giường, đỏ mặt ngượng ngùng nói: “Tôi... Tôi... Tôi chỉ thử ngồi giường của phòng hoàng gia xem có cảm giác gì thôi...”

Thạch Thiên nói: “À... Vậy cô tiếp tục thử đi.” Nói xong, hần mở cửa đi ra ngoài.

Maicy vội la lên: “Anh đi đâu đấy? Đây là giường đôi mà...”

Thạch Thiên quay đầu lại nhìn giường, gật đầu nói: “Đúng vậy...” Hần đi đến bên giường và đặt Lý Hiểu Lệ lên giường. Lúc này, Macy mới chú ý tới trên vai Thạch Thiên là một người con gái, hơn nữa lại cả một cô gái cực xinh đẹp, nhớ lại cảnh Thạch Thiên lao vào từ cửa sổ, Macy ngạc nhiên nói: “Anh đánh cắp ai về đây?”

Thạch Thiên trách mắng: “Lão tử có gì là không thể đánh cắp, nhưng đánh cắp một người về đây để làm gì?”

Maicy tuy rằng si mê vẻ tuấn tú của Thạch Thiên, nhưng là người rất có tinh thần trọng nghĩa, nghĩ thầm một người đàn ông mà nhìn cô gái này thoát nhìn đã mất đi tri giác, còn có thể làm được chuyện tốt gì cơ chứ, vẻ mặt nằng trầm giọng chất vấn: “Vậy tại sao anh không đi cửa chính mà lại nhảy qua cửa sổ...”

Thạch Thiên không kiên nhẫn nói: “Lão tử ra vào đều đi cửa sổ, cô quản được sao?”

Maicy giật mình nói: “Khó trách cũng không thấy anh đi ra khỏi cửa. Đây chính là tầng chót, anh không muốn sống nữa sao?”

Thạch Thiên không thèm trả lời nằng, cởi áo ngoài của Lý Hiểu Lệ ra ném ở trên ghế.

Mặt Maicy biến sắc, vọt tới bên giường ngăn cản Thạch Thiên, trách mắng: “Anh... anh muốn làm gì cô gái này, đây là việc phạm pháp, tôi không cho phép anh làm như vậy” Hiển nhiên, Macy đã nhận định Thạch Thiên si mê Lý Hiểu Lệ, nằng nghĩ rằng Thạch Thiên muốn làm trò đồi bại.

248. Chương 248: Vận Khí Thành Vòng Xoáy .

Thạch Thiên liếc nhìn cô một cái nói: “Điện à, buổi chiều cô có đi ra ngoài không?”

Macy lắc đầu kiên quyết nói: “Không! Tôi sẽ không rời khỏi phòng này, anh đừng có dính vào cô gái này”

Thạch Thiên đáp: “Tốt nhất là cô giúp tôi trông chừng cô gái này, chờ cô ấy tỉnh lại thì bảo cô ấy về nhà, đừng bao giờ để cô ấy quay lại đây.”

Macy nghe vậy ngẩn ra, không hiểu ý nói: “Ý của anh là muốn tôi ở đây cùng cô ấy, đợi cô ấy tỉnh lại rồi lại... lại... đuổi cô ấy đi?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Không sai, chẳng phải cô nói buổi chiều không có việc gì làm sao? Vậy hãy giúp tôi việc này, giường này đủ lớn, hai người ngủ sẽ không vấn đề gì.”

Macy nhìn Lý Hiểu Lệ đang nằm trên giường, quần áo chỉnh tề, đồ trang sức trên người trang nhã không phải là một người hư hỏng, cô thở nhẹ, biết mình đã hiểu lầm Thạch Thiên, nhưng trong lòng lại càng thêm rối bời, hỏi: “Cô này là ai, có bị bệnh gì không?”

Thạch Thiên cười gượng nói: “Chỉ phiền phức, không bị bệnh gì cả, vẫn đang ngủ đấy”.

Macy nghe vậy không nhin được nên quay lại nhìn Lý Hiểu Lệ, thấy cô sắc mặt khỏe mạnh hồng hào, không giống như người mệt mỏi quá độ, vẻ kinh ngạc nói: “Cô ấy bị anh khiêng về như vậy mà vẫn có thể ngủ say như thế, có lẽ cô ấy bị bệnh gì đó. Dù muốn hay không anh cũng nên gọi bác sĩ đến kiểm tra cho cô ấy, tôi có người bạn làm bác sĩ, phòng khám của anh ta cách đây không xa lắm, đi đường lớn một tí là đến.”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Không cần, cô thay tôi trông chừng cô ấy là được rồi”, uống phải loại quái rượu kia một tên bác sĩ tầm thường thì làm sao tra ra. Hắn uống rượu nhiều hơn rất nhiều so với Lý Hiểu Lệ, sau khi uống hắn có cảm giác mê man nhưng một lúc sau lại trở về bình thường, thể chất Lý Hiểu Lệ là người thường, có lẽ nhiều nhất cũng chỉ ngủ một giấc đến sáng là cùng, sẽ không có việc gì.

Lúc này, dị năng tại mi tâm lại bắt đầu quấy phá, Thạch Thiên đẩy cửa đi đến một gian phòng khác không ai ở.

Macy đợi nửa ngày mới thấy Thạch Thiên xuất hiện, nghĩ đến thời gian cấp bách của Samantha chỉ cho một ngày. Dưới tình thế cấp bách đó cô đuổi theo hô: “Thạch Thiên, anh đi đâu?”

Thạch Thiên đáp: “ Tôi đi tìm nơi thanh tĩnh để vận công”

Macy khó hiểu hỏi: “ Vận công là cái gì?... Là công tác sao?”

Thạch Thiên đáp: “Cũng gần giống như thế, có việc gì cần tôi giúp à?”

Macy mặt hơi hơi đỏ lên, bộ ngực đầy đặn cố gắng phô ra trước mắt Thạch Thiên, nói: “Cũng không có việc gì, tôi nghĩ... Tôi nghĩ... Tôi chỉ muốn hỏi anh có ăn cơm không, vừa rồi nhà ăn đem đến chút thức ăn, bắt quá... bắt quá tôi mới ăn một ít, tôi có thể bảo họ đem đến phần khác...” Cô muốn hỏi đương nhiên không phải chuyện này, chính là muốn tán tỉnh hắn nhưng nói không nên lời, mồ hôi đổ đầy trên mũi và trên trán nàng.

Thạch Thiên mới từ nhà Beila trở về, nóng lòng đi hóa giải dị năng kia, thấy Macy vẻ ấp úng, không kiên nhẫn nói: “Không ăn, chờ tôi hoàn thành xong việc quan trọng rồi hãy nói sau” Rồi xoay người đi vào một gian phòng, Macy không cam lòng đuổi theo vào gian phòng đó, nhưng Thạch Thiên đã đóng cửa lại.

Macy tức giận bước đến khung cửa đá một đá, trong lòng trách Thạch Thiên có mắt không trông, thấy trước mặt một thân hình vô cùng gợi cảm thế này mà lại vờ như không thấy, không hề có chút phản ứng. Nếu đối với những người đàn ông theo đuổi mình, mặc kệ thân phận hắn thế nào, nhìn thấy mình trong dáng vẻ này, chắc hẳn bọn họ sẽ mặt dày mày dạn quỳ gối dưới váy mà xin được đáp trả tình yêu.

Nghĩ đến đây cảm giác căm giận không nguôi, vì bình thường cao ngạo trước mặt đàn ông, chợt nhớ tới trên người mình, ngẩng đầu trở lại phòng ngủ ngồi xuống. Cô nghĩ thầm rằng tên tiểu quỷ này không phải thích vẻ đẹp trên người, mà có gì đó đặc biệt khác người. Chính mình cũng là người đầu tiên ăn mặc thế này mà chủ động tiếp cận đàn ông, vậy mà hắn cũng không thêm liếc mắt, còn nói muốn đi công tác gì đó. Ở trong khách sạn thì làm gì có công tác quan trọng nào, hay là hắn đi đá bóng? Một hồi nếu hắn thấy sai lầm, đừng có mơ tưởng ta liếc nhìn, nhìn hắn hồi hận mình không thêm hồi hận.

Nhìn cô gái đẹp như búp bê, thế mà Thạch Thiên lại có thể mặc kệ, còn nói là chờ cô ấy tỉnh dậy rồi đuổi cô ấy đi, Macy lập tức lo lắng. Vừa rồi nhà ăn khách sạn đưa cơm trưa tới tuy rằng không trả lại, nhưng cô không muốn ăn nữa, bắt quá tửu lượng tăng lên, buồn bực trong lòng cầm lấy chai rượu.

Trong thân thể mỗi người đều có một loại năng lượng, nó cung cấp năng lượng cho tất cả hoạt động và cả thái độ của con người, trong tâm pháp gọi là mạch khí. Mạch khí trong người thường hấp thu từ thực vật, được lá phổi hấp thu và biến thành chất dinh dưỡng cung cấp cho cơ thể. Nhưng khi tu luyện nội công tâm pháp con người dùng cả thể xác lẫn tâm hồn dùng địa tinh hóa khí có sẵn trong người luyện thành chân khí, biến thành năng lượng, đó gọi là luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần. Cảnh giới cứ tăng thêm một bậc thì cơ thể có thể hấp thu năng lượng từ thiên nhiên, biến thành năng lượng của mình, thậm chí có thể hấp thu tinh khí trời đất, mạch khí luyện ra chính là tiên thiên chân khí.

Mạch khí trên cơ thể người hoạt động thông qua tự thân huyết mạch, huyết mạch vốn là thống nhất, nhưng tác dụng lại không giống nhau, huyết mạch cùng huyết gian đi tới một đường, huyết vị giống như đầu trạm cứ điểm, mỗi kinh mạch, huyết vị lại giao ở một chỗ gọi là quan khẩu, cái này rất quan trọng để thông kinh mạch. Nếu quan khẩu bế tắc thì giống như đường thở bị ngăn, con người sẽ bị bệnh tật mà chết.

Huyết khí trong người bình thường tự sinh ra, nhưng chân khí thì phải khổ luyện tâm pháp mới có được, mà trong quá trình tu luyện tâm pháp, khí mạch, huyết vị đôi lúc có biến đổi, khí thực tạo ra sau tu luyện thường có sự khác biệt với người tạo ra, biến thành khí khiêu. Cao thủ thì chỉ cần tra xét mạch huyết của

đối phương nếu là khí khiêu thì có thể nhìn ra đối phương có tu luyện tâm pháp hay không, có thể nhìn ra khả năng của đối phương.

Mạch khí trong người thường không thể tích lũy trực tiếp và duy trì, khi sử dụng hết thì sẽ liền bổ sung chất dinh dưỡng và biến thành mạch khí. Mà tu luyện nội công tâm pháp, chẳng những giúp cơ thể biến mạch khí luyện thành chân khí uy lực lớn hơn nữa mà còn có thể đem chân khí luyện thành nguyên khí duy trì ở đan điền, nguyên khí tích lũy càng nhiều lại càng tinh thuần, chân khí lúc phát ra chắc chắn càng mạnh hơn.

Khi Thạch Thiên cùng Beila giao đấu, nhận thấy mạch huyết của cô không thâm hậu, chân nguyên ở giữa đan điền cũng không nhiều, có thể nói là người mới luyện. Nhưng Thạch Thiên lại không nghĩ ra là, chân nguyên ở đan điền Beila lại có vẻ tinh thuần khác thường. Đáng tiếc là Thạch Thiên đem chân nguyên mạnh mẽ sử dụng mất rồi, còn Beila thì còn có thể dùng một loại chân khí quái lạ khác công kích Thạch Thiên.

Uy lực cổ dị năng kia thật sự cũng không lớn lắm, chân khí vây quanh giữa Thạch Thiên mạnh hơn nó gấp vạn lần, cố gắng giãy dụa thể nhưng lại không thể đem nó biến đi. Lúc này đem nó bức ra bên ngoài cơ thể là không khó, Thạch Thiên hứng thú sinh ra nhiều cổ dị năng, hấn phát hiện cổ dị năng này tuy rằng rất yếu nhưng nó lại tốt ở chỗ tự thân nó xoay tròn không ngừng thành một luồng mạnh mẽ. Chân khí của mình mạnh mẽ giống như biển rộng, còn cổ dị năng lại giống con cá lớn ở giữa biển, khó có thể bắt được.

Phát hiện này làm cho Thạch Thiên hưng phấn, rõ ràng không cần vận công để hóa giải nó, mà chậm rãi buông ra rồi bắt nó lại, tùy ý để nó va chạm ở giữa huyền quan, bắt đầu dùng trí nghiên cứu phương thức xoay tròn. Qua khoảng nửa giờ, cổ dị năng này rốt cục không hề lệch hướng, tốc độ xoay tròn không hề yếu bớt. Thạch Thiên từ đan điền phát ra một cổ chân khí nhỏ, dùng theo phương thức này, hiểu được cổ dị năng ở giữa khí mạch xoay tròn đi tới, dần dần tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, cuối cùng cũng biến thành một luồng khí lớn nhảy vào huyền quan, va chạm vào cổ dị năng trên Beila.

Cổ dị năng kia làm sao có thể cùng so sánh với chân khí Thạch Thiên, mới vừa tiếp xúc đã bị phá nát và tản ra, dung nhập đến chân khí giữa Thạch Thiên.

Thạch Thiên hưng phấn gào thét một tiếng, nhảy dựng lên, mở cửa sổ ra, bắn ra một luồng khí xoắn ốc xoay tròn cấp tốc đến một chiếc ô tô đậu ở ngoài hàng trăm mét, một tiếng nổ “bùm” vang lên, luồng khí lớn đánh mạnh vào lớp xe.

Thành công này ngay cả Thạch Thiên cũng bất ngờ vô cùng, nếu là trước kia, dù đem chân khí trực tiếp vọt tới với năng lượng gấp mười lần, thì với khoảng cách lớp xe xa như thế, năng lượng cũng đã giảm ít nhiều, không thể tưởng được chỉ là đơn giản đem luồng khí lớn xoay tròn bắn ra lần nữa, thì khí tập hợp lại giống như lấy tay chỉ trực tiếp vào lớp xe.

Thạch Thiên không khỏi khen “thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân”, thế nhưng không ai lại có thể nghĩ ra phương thức vận khí thần kì như thế. Phải biết rằng chân khí trong cơ thể không phải cứ muốn nó xoay tròn là xoay tròn, chỉ có như Thạch Thiên đã trải qua ngàn năm tu luyện mới có thể tự thân vận dụng chân khí thành thạo. Hơn nữa Thạch Thiên cũng thông qua Beila, cổ chân khí kia ở lại huyền quan, hấn mới dẫn dắt, phân tích bất chú ý sau mới có thể làm được, chính hấn thì không nghiên cứu được gì, chỉ sợ nếu không có thêm thời gian vài năm cũng không cách nào làm được.

Còn loại Beila tu luyện, cho là biết phương pháp sử dụng luồng khí xoắn ốc lớn, nhưng vì công lực còn thấp, nên chỉ có thể thông qua huyền quan giao hội, hôm nay nàng sử dụng được một chút. Nếu không ngay từ đầu cô đã đem toàn phần công lực dùng luồng khí xoắn ốc lớn đánh bất ngờ Thạch Thiên không kịp phòng ngự.

“Cộc... cộc... cộc” vài tiếng gõ cửa vang lên.

Thạch Thiên xuống mở cửa gặp Macy đứng ở cửa, thấy nàng hơi hơi lơ đãng, liền hỏi: “ Chuyện gì?”

Macy một mình uống rượu trong phòng có một người đẹp đang ngủ, mắt thấy thời gian Samantha cho càng ngày càng ít, càng uống rượu càng làm buồn khổ thêm. Nghe được Thạch Thiên mới có tiếng rít hưng phấn, cảm thấy tận dụng được thời cơ, vội chạy lại đây gõ cửa ân cần thăm hỏi: “Tôi... Tôi nghe được anh mới la lên ở đây, cho nên tới xem có chuyện gì xảy ra.”

249. Chương 249: Muốn Dụ Dỗ Tôi Thì Cứ Nói Thẳng .

Macy vốn là người hiểu chuyện, nhưng khi có rượu vào làm cô bạo gan hơn so với bình thường, cô đẩy cửa bước vào rồi nói: “Anh công tác gì đó xong chưa? Uống rượu một mình thật nhàm chán, anh có thể uống với tôi không?”

Thích Thiên hiểu được những bí ẩn của luồng khí lớn hình xoắn ốc, tuy rằng tu luyện không được cải thiện nhưng không chế thì hẳn có thể làm được, sức mạnh thì càng tăng lên. Lúc này tinh thần phấn khởi, hào khí tràn đầy, hẳn cũng muốn uống một ly để ăn mừng, liền cười nói: “Cô không cần mang rượu đến đây, cũng không cần qua bên kia uống.”

Macy vội la lên: “Bạn anh vẫn còn ngủ ở phòng bên, chúng ta ồn ào sẽ làm cô ấy thức giấc đấy”

Thạch Thiên cười nói: “Thức dậy thì càng tốt, cô ấy sẽ có thể về nhà sớm hơn, tôi thấy sợ khi gặp cô ấy.”

Ý của Macy không phải là chuyện uống rượu, tuy rằng là Lý Hiểu Lệ ngủ say như chết, nhưng cũng là một người còn sống, trao đổi sinh hoạt cùng Thạch Thiên thế nào cũng ảnh hưởng đến cô ấy, cô vội nói: “Chúng ta trò chuyện ở đây như thế này cũng không tốt.”

Thạch Thiên nhú mày nói: “Không phải cô có chuyện muốn nói với tôi hay sao?”

Mặt Macy đỏ lên, cô bước lên từng bước tiến gần đến Thạch Thiên, nhẹ nhàng nói: “Lúc Samantha đi có bảo tôi chăm sóc tốt cho anh, anh chính là bảo bối của cô ấy, lời đã hứa tôi không có cách nào từ chối, nên bây giờ tôi phải sang trông chừng anh thì mới yên tâm.”

Thạch Thiên bị mê hoặc bởi hương rượu thoang thoang hòa lẫn với mùi thơm trên cơ thể Macy, bị hấp dẫn trước một thân thể đẹp hoàn mỹ, dục tính trong cơ thể trỗi lên, miệng nói chuyện lúng túng: “Cô ăn mặc như thế này đứng cạnh tôi, tôi sợ mình sẽ không kiềm chế được.”

Macy đứng ngẩn ra, cô không nghĩ rằng Thạch Thiên sẽ nói với cô những lời trực tiếp như thế, cô sung sướng đi đi lại lại hai vòng. Thắt lưng từ từ tháo ra, chiếc áo ngủ mỏng màu bạc rơi xuống nền phòng, trên người cô chỉ còn lại bộ nội y gợi cảm, hai mắt nhìn xoáy vào Thạch Thiên, nhẹ nhàng nói: “Có thật là anh thấy quần áo trên người tôi rất gợi cảm không?”

Thạch Thiên nuốt nước bọt, cổ hết sức nói: “Trên người cô... vài miếng vải thế này mà gọi là quần áo sao?”

Macy thấy thế càng thêm bạo dạn, hai tay câu vào cổ Thạch Thiên, thở gấp, phấn khích nói: “Nếu anh cảm thấy khó chịu với nó, tôi có thể cởi ra...”

Thạch Thiên lẽ nào còn không hiểu được ý đồ của cô. Ban đầu đã bị Beila bất ngờ khơi dậy lửa dục trong toàn thân, bây giờ đứng trước một cô gái Pháp gợi cảm như thế này, hẳn là một chút rào cản tâm lý cũng không có. Thạch Thiên cười ha hả nói: “Tôi không cảm thấy khó chịu gì cả, nhưng tôi cũng không phiền nếu cô cởi nó ra.”

Macy hy vọng trong lòng, cảm thấy tâm nguyện sắp thành sự thật, phấn khởi đến nỗi cả người mềm nhũn, ngã vào lòng Thạch Thiên.

Thạch Thiên ôm lấy thân thể mềm mại của Macy, bế cô lên giường mà nói: “Muốn dụ dỗ lão tử thì cứ nói thẳng, cứ quanh co lòng vòng cũng làm ta khó chịu”.

Mặc dù Macy đã chủ động như thế, nhưng khi nghe xong lời này thì mặt cũng đỏ ửng, đáp: “Tôi... tôi làm sao có thể dụ dỗ anh chứ... nếu như anh nghĩ, nếu tôi dễ dãi và tùy tiện như thế thì những người kia cũng đâu chán nản chuyện phòng the trong một thời gian dài”.

Thạch Thiên nằm bên cạnh Macy, trêu chọc: “Thì coi như lão tử hiểu lầm, cho ta xin lỗi, ta đặt phòng này cho cô, hay vào phòng khác...”

Nói còn chưa xong, Macy đã liều lĩnh xoay người cười lên người Thạch Thiên, hôn một nụ hôn thật nồng cháy.

Lý Hiểu Lệ cuối cùng cũng tỉnh lại sau một giấc mơ dài, từ từ mở mắt ra, nhìn thấy một chiếc giường lớn nằm vàng cùng bức tranh đang treo trên tường, trong nhất thời không biết mình đang ở đâu, Thạch Thiên

trong giấc mơ cũng biến mất. Lúc này mặt trời cũng đã sắp lặn, ánh nắng nhẹ chiếu xuyên vào, làm cho căn phòng vốn sang trọng lại càng thêm sang trọng và đẹp hơn.

Lý Hiểu Lệ cả ngày chưa ăn gì, mơ mơ màng màng thấy ở đầu giường có một mâm thức ăn ngát mùi thơm, còn có vỏ một chai rượu, không giống như những người khác ăn những phần còn lại, không cần nhiều, cô chỉ nhanh tay cầm lấy ổ bánh mì cho vào miệng rồi đứng lên. Cô chợt nhớ hôm nay rõ ràng cô cùng Thạch Thiên đi đến nhà Giáo sư Beila, sau giờ này lại nằm ở một căn phòng xa lạ như thế này, nhìn ra khung cảnh bên ngoài cửa sổ, cô biết đây tuyệt đối không phải là nhà của giáo sư Beila .

Tất nhiên, đối với Lý Hiểu Lệ mà nói, điều quan trọng bây giờ là Thạch Thiên đang ở đâu, cô cũng tự trách mình tại sao lại uống một ngụm rượu để rồi ngủ liền đến giờ này. May mắn thay, muốn biết nơi Thạch Thiên đang ở, chỉ cần anh ta còn ở Pháp, thì sẽ tuân thủ lời hứa, không cần bí mật chuyển đến khách sạn khác ở, nhất thể sẽ tìm được anh ta.

Nghĩ đến đây, Lý Hiểu Lệ vội lấy chiếc điện thoại ở đầu giường gọi tài xế đến rước cô, điện thoại vừa mới chuyển được cô đã nói ngay: “Thành thúc, tôi là Hiểu Lệ, mau lái xe tới đón tôi, đưa tôi đến khách sạn Ritz”.

Lái xe Thành thúc nghe thấy tiếng Lý Hiểu Lệ rõ ràng, nhẹ nhàng thở ra nói: “Được thưa cô, bây giờ cô đang ở đâu? Tôi sẽ lập tức đến ngay...”

Lý Hiểu Lệ giật mình, phát hiện chính mình cũng không biết mình đang ở đâu, cô nhìn chung quanh, thấy ở đầu giường có mấy quyển album, vừa thấy là dịch vụ giới thiệu của khách sạn, mở trang đầu tiên để đọc thì thấy ngay dòng chữ to bắt mắt: “Khách sạn Ritz hân hạnh chào đón quý khách.”

Lý Hiểu Lệ cả người chấn động, chẳng phải Thạch Thiên ở đây sao? Không lẽ anh ta đem mình về khách sạn này? Vậy giờ này anh ta đang ở đâu? Sao mình lại nằm trên giường của anh ấy?...

Nghĩ đến đây Lý Hiểu Lệ giật mình, vội mở chăn lên xem thì thấy quần áo trên người vẫn còn nguyên, cơ thể cũng không có cảm giác gì khác thường, cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời lại cảm thấy thất vọng, mặt bắt đầu đỏ ửng.

Lái xe Thành thúc chờ hồi lâu không nghe cô chủ trả lời, khẩn trương hỏi: “Cô chủ, cô còn ở đó không? Tôi đến đâu đón cô đây?”

Lý Hiểu Lệ giật mình, cầm lấy điện thoại nói: “Thành thúc, bây giờ chú không cần đến đón tôi nữa, tôi còn có chút việc, tôi sẽ gọi chú sau...” Nói xong cô tắt điện thoại giận trách thầm Thạch Thiên: “Anh ta dám để một mình mình ở một căn phòng lớn như thế này, may là bây giờ trời còn sáng, nếu là buổi tối thì khi tỉnh lại chắc phải sợ đến chết.”

Nhưng nơi này là chỗ Thạch Thiên ở, không sớm thì muộn anh ta cũng trở về đây, Lý Hiểu Lệ vội xuống giường sửa sang lại quần áo trên dưới, tìm thấy túi xách của mình, cô ngồi xuống trước bàn trang điểm. Cô nhìn nhìn thấy trên bàn có nhiều đồ trang điểm cao cấp, rõ ràng đây không phải là khách sạn của Thạch Thiên.

Sắc mặt Lý Hiểu Lệ trở nên nhợt nhạt, cô đứng dậy chạy vào toilet thay quần áo, quả nhiên có nhiều quần áo phụ nữ, mà âu phục của Thạch Thiên cũng có trong phòng này...

250. Chương 250: Tôi Cũng Là Lái Xe .

Khi Lý Hiểu Lệ ở HongKong, người lớn trong nhà vì muốn cô rời xa Thạch Thiên nên đã đem chuyện hoang đường của Thạch Thiên ở tạp chí xã nói cho cô nghe, song Lý Hiểu Lệ vẫn không nghe lời khuyên bảo, nàng vẫn vô cùng si mê Thạch Thiên, vì thế nàng đã không đi du học ở Pháp. Tuy Lý Hiểu Lệ rõ biết Thạch Thiên tự kiểm chế, sẽ không tùy tiện quan hệ với phụ nữ, nhưng khi biết Thạch Thiên đang ở chung cùng người phụ nữ khác trong khách sạn, trong lòng cô vẫn thấy khó chịu và bồn chồn.

Lúc này khi nhìn thấy Thạch Thiên đang cùng người phụ nữ khác ở chung trong phòng ngủ, không cần phải nói cũng biết cô đang nghĩ hẩn và người phụ nữ đã làm chuyện ấy. Bỗng dưng trong lòng cô cảm thấy ghen

tức lạ lùng, cảm giác của cô lúc này giống như một người vợ biết được chồng mình vụng trộm với một người phụ nữ khác bên ngoài.

Tức giận cô ném hết đồ trang điểm của Samantha xuống đất, còn xé rách bộ áo ngủ gợi cảm của Samantha. Thế rồi cô còn định xé rách áo Thạch Thiên đang vắt lại trên ghế, thế nhưng chất lượng bộ âu phục này không tồi nên xé mãi không rách, cô bèn ném nó xuống đất rồi giẫm đạp lên cho hả giận. Cuối cùng cô sơ ý vấp ngã lăn về phía ghế dựa, nàng hướng đến chiếc giường nhỏ mấy bãi nước miếng, nàng định đem hết ý chí định phá hỏng nó. Cô gượng dậy, đứng lên đi ra khỏi phòng ngủ.

Mới vừa đi đến phòng, cửa lớn đã mở sẵn, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng thở dốc rất nhỏ, Lý Hiểu Lệ nghĩ thầm: “Chẳng lẽ Thạch Thiên không đi ra ngoài, mà ở một gian phòng khác?” Trong đầu cô không khỏi hiện lên gương mặt Thạch Thiên mà đã làm cho cô si mê, cô cảm thấy khó thở, chân tay bủn rủn, cô vừa muốn bước vào vừa muốn đi. Và rồi Lý Hiểu Lệ đóng cửa lại ra về, nhưng nghiêng tai lắng nghe, cô lại nghe thấy tiếng thở dốc đứt quãng vọng tới, đó là một âm thanh rất nhẹ, nghe không được rõ ràng lắm nhưng có lẽ đó là tiếng của Thạch Thiên, và cũng không biết âm thanh đó vọng ra từ đâu, chỉ biết là một trong các phòng trong dãy này.

Đây là phòng khách hoàng gia, gần trăm mét vuông, là gian phòng trung tâm, các loại phòng khác đều dọc theo hành lang lớn của phòng khách này. Lý Hiểu Lệ vểnh tai, từng bước từng bước dò nghe từng phòng, đi vòng quanh cách vách tường khắp phòng khách để tìm kiếm nơi phát ra âm thanh ấy. Đi đến hành lang bên kia, cô lại có cảm giác nghe thấy âm thanh đó, lần này âm thanh rõ hơn lần trước, càng ngày càng rõ ràng, cô vội đi vào. Một bên hành lang này là một gian phòng hội nghị, một sườn khác thì có mấy người hầu phòng đang đứng, Lý Hiểu Lệ tiến đến trước phòng hội nghị ghé nhìn vào, không thấy ai, cô quay đầu lại nhìn, thấy phòng hội nghị đối diện, trong phòng có một gian cửa.

Mới vừa đi đến trước cửa, một tiếng kêu thảm đã truyền đến “A!...”, Lý Hiểu Lệ nghe được là tiếng phụ nữ. Ngần người ra, cô đẩy mạnh cửa bước vào.

Trong phòng bức màn đang mở rộng, trời chiều chiếu xuống ánh nắng sáng ngời, Tình cảnh trước mắt làm cho Lý Hiểu Lệ như bị sét đánh, cả người sững lại, thiếu chút nữa là cô không thở được. Chỉ thấy giữa phòng là một chiếc giường lớn, trên giường hai thân thể trần trụi đang nằm bên nhau thân mật, trong đó người nam rõ là Thạch Thiên. Hắn nằm ở dưới, ngửa mặt lên trời, nhắm mắt, dường như đã muốn ngủ. Một dáng người xinh đẹp hoàn mỹ, tóc nâu đỏ ngắn, đang ôm lấy Thạch Thiên, hơn nữa người cô gái cười trên người hắn, lộ ra da thịt trong trắng dưới ánh nắng như lóe sáng lên, thế nhưng trên người cô chỉ toàn mồ hôi, tiếng thở dốc vọng ra chính là từ cô ta.

Cô gái tóc nâu đỏ kia nghe tiếng liền ngẩng ra xem ai xông vào phòng thì thấy Lý Hiểu Lệ, rồi cô liếc sang nhìn Thạch Thiên, sau đó cười ngượng ngùng xấu hổ với Lý Hiểu Lệ.

Tuy rằng Lý Hiểu Lệ chưa hiểu thực hư sự việc thế nào nhưng cô vẫn nhìn ra được hai người họ đã làm gì trên giường. Cảm giác trời đất không thấu, “Oa...” Tiếng khóc lớn vang lên, Lý Hiểu Lệ vừa khóc vừa chạy ra khỏi phòng.

Nghe được tiếng đóng cửa “Rầm” từ bên ngoài, Thạch Thiên mở mắt, lấy lại khẩu khí.

Maicy đã gần như sức cùng lực kiệt oán trách: “Vì sao mà phải dùng sức làm đau em thế?”

Thạch Thiên cười nói: “ Cô vừa rồi chẳng phải cũng đã cắn lão tử không ít sao, bây giờ ta làm đau cô một cái không được sao?”

Maicy cười nói: “ Em không trách được anh vì anh rất ngoan, vừa rồi em có cảm giác mà em chưa bao giờ có, toàn thân như bị hòa tan, không thể tưởng tượng được làm tình cùng anh lại có cảm giác kì diệu đến thế, nếu sau này không có anh em phải làm sao đây. Anh thật là sức lực dồi dào, khó trách biểu hiện ở sân bóng của anh lại dũng mãnh và phi thường đến thế”.

Thạch Thiên tức giận nói: “ Đừng nói chuyện bóng bánh với tôi được không?”

Maicy nói: “Vậy anh cũng đừng chuyển hướng đề tài, em biết anh vừa rồi dùng sức làm đau em là cố ý, không phải vì em cắn anh đau mà chính là vì để cô gái kia tiến vào”.

Thạch Thiên cười cười, không nói gì, hiển nhiên là thừa nhận.

Maicy nói: “ Cô gái này bộ dạng đáng yêu xinh đẹp lúc này rõ ràng thích anh, chẳng lẽ anh không động lòng chút nào sao? Vì cái gì mà anh phải cố ý làm cô ta đi?”

Thạch Thiên bất đắc dĩ nói: “Lão tử không thích, cô gái này cực kì khó chơi, ta chỉ sợ đuổi cô ấy không đi”

Maicy nhin không được nói: “ Hoá ra anh dùng biện pháp này để đuổi cô ấy đi, có phải không? Như vậy có tàn nhẫn quá không, trông bộ dạng cô ấy khóc như vậy thật thương tâm, em thật sự lo lắng cho cô ấy.”

Thạch Thiên sợ run người, nhớ tới cảnh Lý Hiểu Lệ khóc chạy ra, cũng có chút lo lắng. Hắn liền đứng lên.

Maicy nói tiếp: “Thật không hiểu nổi anh, có một người con gái xinh đẹp thích mình, hơn nữa hẳn cô ấy là con nhà giàu anh lại không để ý, có biết bao nhiêu người đàn ông muốn mà không được” Maicy là nhà thiết kế nổi tiếng ở Pháp chỉ cần nhìn cô ấy thì có thể thấy Lý Hiểu Lệ ăn mặc sang trọng, thiết kế cẩn thận, tuyệt đối không phải là thứ trang phục bình thường dễ dàng mua được, và nữa là trang sức trên người cô ấy không nhiều nhưng toàn là đồ đắt tiền.

Thạch Thiên không kiên nhẫn nữa nói: “Lão tử làm sao phải sợ cô ấy, chỉ là ngại phiền phức, tôi thích tự do không bị quản thúc, cô có biết là tôi không muốn dính vào phụ nữ?”

Maicy nghe vậy liền không dám nói nữa, vùi đầu vào cắn một cái lên ngực Thạch Thiên, có thể là sợ Thạch Thiên sinh giận, cô cắn thật sự quá nhẹ.

Thạch Thiên với lấy chiếc điện thoại ở đầu giường, bấm số, cuộc điện thoại vừa kết nối, hắn liền hỏi: “Hỏi cậu một chút, cậu có thấy một cô gái vừa khóc vừa chạy xuống lầu không?”

Nghe điện thoại, Becker giọng nơm nớp lo sợ nói: “Chủ nhân... Cô gái nào ạ?”

Thạch Thiên trách mắng: “Đừng giả bộ với lão tử, chẳng lẽ ngươi không phải cho người ở khách sạn để ý ta sao?”

Becker cầm điện thoại cười xấu hổ, giải thích: “Chỉ là mấy tên lái xe, vì ông chủ cùng cô Samantha muốn dùng xe, lúc chuẩn bị cũng là do Tổ gia sắp xếp, tại ngài không biết, khách sạn mặc dù có xe cung cấp cho khách dùng, phần lớn là chúng ta không có xe riêng.”

Thạch Thiên mắng: “ Đừng giải thích, bây giờ lão tử không rảnh để trách cậu, ta ra lệnh cho cậu hãy đi theo xem chừng cô gái kia, không được để cho cô ấy gặp chuyện.”

Becker vội nói: “ Dạ! tôi lập tức đi làm”. Sau đó hạ giọng nói: “À, một cô gái vừa chạy xuống ngồi ở đại sảnh, khóc trên sofa, cách tôi không xa, ông chủ cứ yên tâm đi”

Thạch Thiên kinh ngạc nói: “Cái gì... Cậu đang ở dưới lầu? Không phải cậu mới vừa nói chỉ có mấy đứa lái xe ở khách sạn thôi sao?”

Ngồi ở đại sảnh khách sạn, Becker vừa run vừa giải thích: “Tôi... tôi... Chủ nhân... tôi cũng là lái xe”

251. Chương 251: Mượn Điểm Khí Lực .

Thạch Thiên trước tiên chửi Becker vài câu vì có ý đồ giả mạo lái xe, sau đó phân phó hắn phái người âm thầm trông nom cho tốt Lý Hiểu Lệ, có tình huống gì thì gọi điện tới báo cáo, sau đó mới cúp điện thoại.

Lúc này Maicy đang ghé vào trên người hắn từ động tác cắn biến thành liếm, sau đó chậm rãi dời xuống, một loại cảm giác ôn nhuận tê dại truyền khắp toàn thân Thạch Thiên, thư thái dị thường, hạ thân không tự chủ được lại phản ứng.

Thạch Thiên nhìn Maicy đã tiếp cận cảm giác hư thoát, cười khanh khách: “Dám khiêu khích lão tử, lão tử sẽ không quản sự sống chết của ngươi đâu.”

Maicy nghe vậy run lên vội vàng co rụt cái lưỡi thơm tho từ trên người Thạch Thiên về trong miệng. Hì hì cười nói: “Không muốn không muốn... Trời ạ! Coi như là em sợ anh rồi, đều tại anh lớn lên đẹp trai như vậy, làn da so với nữ nhân bọn em còn tốt hơn, làm cho người ta không chế không nổi mà muốn thân mật tiếp xúc. Anh lại còn muốn, cả buổi tối còn chưa đủ sao?” Nàng ta trực tiếp nói không có chút nào che dấu, ngữ khí cũng rất tự nhiên.

Thạch Thiên rất thích loại nữ tử như vậy, so sánh với phụ nữ Đông Phương, phụ nữ Tây Phương làm việc phần lớn thẳng thắn hơn, vấn đề tình dục cũng cởi mở hơn, đặc biệt giống như cá tính của Maicy, bình thường sẽ không vì tình yêu mà dấy dưng với hân.

Cho nên trong một thế, Thạch Thiên đến Châu u sẽ không dễ dàng rời đi, đặc biệt là khi hân biết thời gian bao lâu nữa mới trở lại quê hương, tìm một địa phương cùng mình ngủ say trăm năm, xem như lá rụng về cội.

Thạch Thiên đương nhiên là để ý tới sự sống chết của Maicy, hân hiểu rằng hiện tại nàng không có thể lực để tiếp nhận một lần mây mưa Vu Sơn nữa. Sau khi hân hiểu được cách vận khí ảo diệu thành chòm. Tình lực so với trước đây còn dồi dào hơn, tùy ý có một thân thể gợi cảm động lòng người xích lỏa quần quanh hạ thân vậy sao có thể chịu được. Hân vỗ vỗ cái eo nhỏ của Maicy nói: “Vậy đừng có liếm loạn trên người lão tử nữa. Rời giường rồi mặc quần áo vào đi.”

Maicy thở phì phò không tình nguyện nói: “Em bây giờ làm gì còn khí lực rời giường nữa!”

Thạch Thiên nghĩ thầm quả không sai, liền cười nói: “Lão tử cho ngươi mượn một điểm khí lực vậy.”

Một cổ chân khí ấm áp từ lòng bàn tay chậm rãi chạy vào thân thể Maicy, sau đó toàn khắp toàn thân.

Maicy lập tức cảm giác khí huyết thư sướng, không còn cảm giác thở hồng hộc nữa. Cảm giác toàn thân ấm áp thập phần mỹ diệu, thể lực cũng dần dần khôi phục, chỉ chốc lát tinh thần tỉnh táo gấp trăm lần, tựa hồ trạng thái so với lúc bình thường còn tốt hơn nhiều. Nàng không khỏi kinh ngạc, nói: “Chuyện gì xảy ra vậy, khí lực của anh không ngờ có thể cho em mượn... Quá kỳ diệu đi, anh làm như thế nào vậy?”

Thạch Thiên không đáp mà hỏi ngược lại: “Hiện tại có đủ khí lực để đứng lên rồi chứ?”

Maicy gật đầu nói: “Tốt hơn nhiều rồi, anh còn muốn nữa không? Hiện tại có thể làm không cần đến tới nữa đâu.” Không có chút ý tứ nào, ngược lại nàng lại ôm chặt Thạch Thiên hơn nữa, da thịt trên người nóng hổi, trên mặt cũng trở nên đỏ bừng. Nhưng mà hiển nhiên không phải là vì thẹn thùng mà là dục hỏa làm cho huyết lưu trong người nàng gia tốc, nhiệt độ cơ thể lên cao, mới khiến cho sắc mặt biến hồng như vậy.

Trong cơ thể Thạch Thiên sinh ra cảm ứng. Hạ thân lập tức cứng rắn như sắt, Maicy giống như nhận được mệnh lệnh, duỗi tay nắm chặt cự vật, liền muốn dẫn đường cho nó tiến vào vùng đào nguyên bí xứ của mình. Thế nhưng Thạch Thiên rõ ràng hiểu bởi vì chân khí của là bởi vì chính mình lưu lại trong cơ thể Maicy, mới khiến cho nàng giống như tinh lực trở nên dư thừa, thật ra thể lực của nàng đã sớm hư hao sạch sẽ, nếu làm thêm một lần nữa, nhất định sẽ khiến cho nguyên khí của nàng bị tổn thương, không có mười ngày nữa tháng thì đừng mong khôi phục. Đành phải chịu dục hỏa thiêu thân, đem Maicy rời khỏi thân thể mình, đồng thời hân lao xuống giường, thu hồi chân khí trong cơ thể.

Maicy lập tức trở nên hư thoát không còn chút sức lực nào, nhưng mà khí huyết đã được lưu thông bình thường, so với trước còn tốt hơn nhiều. Thế nhưng dục hỏa của nàng lúc này lại một lần nữa bốc cháy, ánh mắt mê ly, thần trí bị dục hỏa đốt cháy sạch sẽ, thần trí mơ hồ, ra sức chống đỡ khỏi thân thể lại muốn leo lên trên người Thạch Thiên. Trong miệng nỉ non những lời không rõ: “Nhanh...Cho em mượn thêm điểm khí lực nữa đi...”

Thạch Thiên cười khổ nói: “Lão tử cho ngươi mượn khí lực là muốn ngươi có thể mặc quần áo rời giường, cũng không phải là muốn làm việc này.”

Nhưng trong cơ thể Thạch Thiên lại có luồng chân khí kỳ diệu là lực lượng thiên nhiên Âm Thông Thiên, tựa như lời nói của Bellay, là lực lượng thuộc về loài người không thể khai phá, trong đó cũng bao hàm dục vọng sinh lý nguyên thủy nhất của loài người, chính là bởi vì như vậy, Thạch Thiên mới lâm vào trạng thái tìm người để phát tiết. Mà Maicy ở phương diện này so với mình còn mạnh mẽ hơn, lúc này tuy Thạch Thiên đã rút chân khí của mình ra khỏi cơ thể nàng, thế nhưng một khi đã nhận được luồng chân khí kỳ diệu này, dục vọng nguyên thủy nhất trong cơ thể nàng lại bị kích thích trở nên mạnh mẽ gấp bội, há chỉ với một câu nói của Thạch Thiên mà dập tắt được?

Con mắt Maicy đều bị đốt cháy thành màu hồng, dồn dập thở, hỏi: “Chẳng lẽ anh không muốn sao?”

Thạch Thiên đương nhiên rất muốn đem nàng áp dưới hạ thân, cố tình làm bậy một phen, thế nhưng cũng biết tuyệt không thể làm vậy, nhất thời cũng vô pháp giải thích rõ ràng cho nàng hiểu, đành phải nghĩ một đằng nói một nẻo, cười khổ nói: “Không nghĩ ra, lão tử giữa trưa chỉ uống chút rượu, hiện tại đói bụng quá, không còn năng lực làm việc này nữa đâu.”

Maicy nhìn thoáng qua hạ thân đang cương cứng của Thạch Thiên, đối với chuyện hần tự nhận là không có “Năng lực” tỏ vẻ hoài nghi, nhưng mà nghe hần nói đói bụng, chỉ có thể bỏ qua mà thôi, giọng cảm hận nói: “Đáng giận, anh là một tên tiểu hổn đản!”

Thạch Thiên vỗ lên cái mông khiêu gợi của nàng, đưa vào một cổ chân khí, nói: “Còn không mau đi tìm cái ăn cho lão tử.”

Lần này đưa chân khí vào trong cơ thể Maicy có hàm ẩn Thanh Tâm quyết, Maicy lập tức cảm thấy toàn thân thanh lương, dự niệm tuy không tiêu tán, thế nhưng lại làm cho nàng thanh tỉnh rất nhiều.

Maicy oán hận trừng mắt liếc nhìn Thạch Thiên, miễn cưỡng ngồi dậy, cầm lấy điện thoại gọi cho phòng ăn của khách sạn, đem hai phần ăn tới đến. Sau đó tìm lấy mở nội y trong góc giường của mình, cũng không quanh co, xuống giường nhặt lên cái váy ngủ ở trước cửa, sau đó chạy về toilet trong phòng ngủ của mình tẩy rửa vết mờ hôi.

Thạch Thiên cũng vọt lên đi tắm rửa, sau đó liền nghe thấy chuông điện thoại vang lên, là Becker gọi, nói cho hần biết Lý Hiểu Lệ lên một chiếc xe rời Ritz Hotel, lão đang phái người theo dõi chiếc xe kia. Thạch Thiên hỏi thăm kiểu dáng của chiếc xe tới đón Lý Hiểu Lệ, thì ra là một cỗ xe Mercedes dài, giống như chiếc xe hồi đón nàng lúc ở đại học, hần là xe của nhà nàng, hần liền phân phó cho Becker không cần tiếp tục theo dõi nữa, để cho Becker lập tức lên lầu tới gặp hần.

Becker hiểu rằng bản thân lần này không tránh được một hồi trách mắng, tuy hoảng hốt nhũn người ra, thế nhưng lại không dám trầm trề, ngay cả thang máy cũng không dùng, mà trực tiếp giống như hỏa tiễn phi tới cầu thang bộ.

Cửa phòng mở ra, sau khi Becker bước vào liền bắt gặp sắc mặt bình tĩnh của Thạch Thiên, hần đang ngồi trong phòng khách, vội vàng đóng cửa lại bộ dạng bất an tiến tới trước mặt Thạch Thiên, cúi người làm ra vẻ mặt để người trách phạt, cung kính nói nhỏ: “Chủ nhân, tôi đến rồi.”

252. Chương 252: Cải Biến Tâm Pháp .

Thạch Thiên khoát tay áo, ý bảo hần ngồi xuống.

Becker không dám ngồi, hần hơi do dự một chút sau đó tới cái ghế tựa, cũng chỉ dám đặt nửa cái mông xuống mà thôi, bộ dạng rất khiêm nhường. Lúc này phòng ăn đã đưa cơm lên, Becker vội vàng đích thân đem bữa tối của Thạch Thiên đặt lên bàn ăn, quay lại đã thấy Thạch Thiên nhắm mắt lại rơi vào trầm tư, chưa có ý tứ thức dậy ăn, hần không dám lên tiếng quấy rầy, lại ngồi trở lại bên cạnh Thạch Thiên chờ xử lý.

Sau nửa ngày, Thạch Thiên mới mở to mắt, hỏi: “Có giấy bút không?”

Becker vội nói: “Có có...” Từ trong túi áo lấy ra một tấm sổ nhỏ cùng với một cây bút chì, chuẩn bị ghi chép ý chỉ của Thạch Thiên.

Thạch Thiên duỗi tay cách không bắn ra một trảo, lúc này hần mới lĩnh ngộ được Loa Toàn chân khí, giống như như thực chất từ trong tay mình phát ra, cuốn sổ cùng với bút chì trong tay Becker như bị một đôi tay vô hình nâng lên không trung, tốc độ cũng không nhanh không chậm bay tới trong tay Thạch Thiên.

Cái loại đích thủ pháp cách không lấy vật này Becker mới là lần đầu tiên được thấy, lập tức trợn mắt há hốc mồm, trong mắt lộ vẻ khiếp sợ mà lại rất bội phục.

Phải biết rằng cao thủ nội gia sử dụng nội lực cách không lấy vật, nhưng thật ra là mượn vật phẩm khác chung quanh để sinh ra lực phản tác dụng, đem vật phẩm các mình không xa thu vào, đây cũng không phải là cao thủ thông thường có thể làm được, trong Thành Bảo chỉ có Lorant có công lực vượt qua trăm năm mới có thể làm được.

Thủ pháp cao minh hơn chính là lợi dụng chân khí cường đại đem vật phẩm chung quanh đông cứng lại, hơn nữa khiến cho chân khí trong thời gian ngắn ngủi có thể làm không khí đông cứng lại sau đó lập tức trở lại trạng thái bình thường rồi thu tới tay, thật ra đó cũng là dựa vào là lực phản tác dụng. Thạch Thiên tung hoành thiên hạ hơn một nghìn năm đã gặp qua vô số cao thủ, có thể sử dụng thủ pháp này cách không lấy vật của người khác tuyệt không vượt qua năm người, chính hần sau khi hiểu được dùng chân khí Loa Toàn ngưng tụ thành một nhúm tâm pháp, đó cũng là đã ngoài hai loại thủ pháp rồi. Hiện tại chân khí bị vận thành một nhúm. Trở nên thu phóng tự nhiên, sẽ giống như cánh tay được kéo dài ra, như lúc này đem vật ở trong tay Becker thu lấy vậy, hơn nữa tiêu hao nội lực cũng không nhiều.

Becker bởi vì tu vi có hạn, còn không làm được chuyện cách không thủ vật. Thế nhưng sự ảo diệu bên trong hần lại hiểu. Nhưng vừa rồi cũng không phát giác ra sự ba động của chân khí, bút cùng sổ ở trong tay đã bị Thạch Thiên thu lấy, hơn nữa tốc độ di động trên không trung lại “Chậm” đến mức vô lý, nếu không phải trong suy nghĩ của hần vốn coi Thạch Thiên là một vị thần cấp, nhất định sẽ cho là mình bị hoa mắt, hoặc là gặp quỷ.

Thạch Thiên viết vài chữ lên cuốn sổ, sau đó trả lại cho hần, nói: “Có hiểu gì không?”

Becker lúc này mới tỉnh lại, vội vàng mở sổ ra, nhìn kỹ nội dung mà Thạch Thiên viết trong đó. Nhìn hai lần sau đó mới cẩn thận từng ly từng tí hỏi đáp: “Chủ nhân, đây là tâm pháp trong khi tu luyện lực sao? Cùng công pháp tổ gia gia truyền thụ... A... Không đúng... Có phần tương tự như công pháp mà gia chủ chúng ta truyền thụ, nhưng mà... Nhưng mà...”

Thạch Thiên nói: “Tu vi của ngươi quá thấp. Trước tiên cầm lấy đi giao cho Lorant, chỉ có hần mới minh bạch, để cho hần học sau đó dạy cho các người.”

Becker vừa mừng vừa sợ nói: “Nguyên lai chủ nhân muốn truyền thụ tâm pháp mới cho chúng ta.”

Thạch Thiên giải thích nói: “Đây không phải là tâm pháp nội công mới, chỉ là lão tử đem tâm pháp trước kia đã truyền thụ cho các người sửa đổi mà thôi.”

Becker nghe vậy trong lòng mặc niệm khẩu quyết tâm pháp, lại so sánh với nội dung mà Thạch Thiên đã ghi. Lập tức hiểu ra, chợt nói: “Chủ nhân cải biến chính là phương pháp phát công Trung Hành khí sao?”

Thạch Thiên khen ngợi nói: “Tiểu tử ngươi cũng không phải quá đần.”

Becker lập tức đỏ mặt, vội nói: “Đa tạ chủ nhân khích lệ. Thật ra trong đám người tại Thành Bảo, tôi là người linh ngộ kém nhất, vừa rồi nhìn hai lần cũng chưa thấy sự ảo diệu trong đó, chỉ cảm giác đem chân khí ngưng tụ thành một khối pháp môn, nhưng mà lại nhưng không biết làm như thế nào để làm được như vậy...”

Thạch Thiên trách mắng: “Không phải ngưng tụ thành một khối, mà là đem chân khí tại trong kinh mạch thông qua việc cấp tốc xoay tròn làm tăng tốc độ lên, khiến cho chân khí ngưng tụ thành một nhúm chân khí lưu mạnh mẽ, như vậy khi chân khí phát ra ngoài cơ thể tự mà không tán, chẳng những uy lực tăng lên mà còn dễ dàng khống chế.”

Becker nghiêm mặt nói: “Cám ơn chủ nhân chỉ bảo, hắc! Nếu là thật sự có thể làm cho chân khí phát ra ngoài tự mà không tán, uy lực kia nhất định rất cường đại, thật làm cho người ta mong chờ quá. Tổ gia gia nhất định có thể minh bạch, tôi lập tức Fax qua cho tổ gia gia xem...” Nói xong hần hưng phấn đứng thẳng lên, sau khi hành lễ với Thạch Thiên liền phóng vào văn phòng chuyên dụng.

Thạch Thiên nhíu mày, nhẹ giọng tự nhủ: “Ngưng tụ thành bó, ngưng tụ thành khối... Ngưng tụ thành khối...” Trong lòng khẽ động, một đám chân khí từ đan điền bay lên, phương thức Loa Toàn mới linh ngộ được chuyển tới ngón trở, cũng không lập tức phát ra. Cố ý thúc dục, sợi chân khí tại đầu ngón tay càng chuyển càng nhanh, trong khoảnh khắc biến thành một đoàn địa khí cấp tốc xoay tròn, cuối cùng ngưng tụ thành một viên khí châu vô hình.

Thạch Thiên duỗi ngón trở ra, búng nhẹ một cái, hạt chân khí mất thường không cách nào trông thấy từ đầu ngón tay vô thanh vô tức cực tốc bắn ra. Chỉ nghe thấy “Bùm” một tiếng muộn hường, trên bức tường đối diện đã bị thủng tới thiếu nửa thước sâu, chiều rộng của hố ước bằng nắm tay, tiếp đó “Tách” một tiếng,

cái bàn ăn bằng gỗ kiên cố không ngờ bị chân khí bắn thủng mà vỡ thành hai nửa, đổ sang hai bên, nguyên bình hoa đặt trên bàn cùng với đĩa hoa quả tươi đều lặn trên mặt đất, tạo thành một mảng bừa bộn.

Becker cùng Maicy nghe được âm thanh dị dạng, đều chạy ra, khi nhìn thấy bàn ăn bị hủy cùng đám hoa quả mảnh gỗ trên bàn, đều nghi hoặc nhìn về phía Thạch Thiên.

Thạch Thiên nhún vai, xấu hổ cười khan nói: “Cái bàn chất lượng cũng kém quá đi...”

Becker đoán ra bàn ăn nhất định là bị Thạch Thiên chém thành hai khúc, thấy thần sắc trên mặt Thạch Thiên có điểm không đúng, hẳn là không phải bởi vì nhân hỏa xuất thủ hắn mới yên tâm, cũng không dám truy vấn nguyên nhân. Hắn sớm biết Maicy hôm nay sẽ qua chỗ này, lúc này thấy nàng mặc một bộ áo ngủ gợi cảm mê người, thần sắc mặc dù có vẻ mệt mỏi, thế nhưng hai gò má ửng hồng, giữa lông mày ẩn chứa vẻ thỏa mãn sau khi kích tình, lại nhìn trên người Thạch Thiên ăn mặc không có chỉnh tề, tự nhiên minh bạch giữa hai người này có quan hệ không bình thường, trong lòng không khỏi thầm khen chủ nhân có điểm phúc thật dày.

Có Maicy tại đây, hắn không dám xưng hô Thạch Thiên là vi chủ nhân, cho nên tiến lên phía trước nói: “Thạch tiên sinh, tôi đi bảo người khách sạn đổi một cái bàn mới, sau đó mang thêm hai suất ăn tối cho ngài.”

Thạch Thiên gật nhẹ đầu, hẳn đối với chuyện vừa phát sinh cũng rất giật mình, Loa Toàn chân khí đã đem uy lực của chân khí tăng lên vài lần, không thể tưởng được nghe một câu nói vô tâm của Becker lại có điểm sáng rõ, đem chân khí ngưng tụ thành một viên khí châu nho nhỏ, sau lại bắn ra, uy lực tăng lên gấp bội. Nhưng mà loại chân khí châu này không thể thu phát tự nhiên, một khi phát ra ngoài cơ thể, sẽ không chịu sự khống chế của mình nữa, may mắn vừa rồi chỉ là một viên nho nhỏ, nếu như toàn lực phát ra, sẽ không chỉ bắn ăn, bức tường bị đập ra đơn giản như vậy.

Tuy lĩnh ngộ được chân khí xoắn ốc, cũng không có khiến Thạch Thiên, một kẻ qua hơn hơn một nghìn năm không có gặp được đối thủ xứng tầm, nhiều ít cảm giác hưng phấn, thế nhưng Thạch Thiên vẫn đang rất bội phục người đã sáng tạo ra tâm pháp này, cảm thấy tổ chức phía sau Bellay không thể xem thường. Chính hắn tuy không sợ, vốn dĩ sau khi tu vi mọi người trong Thành Bảo kể cả Lorant chưa được khai phá Loa Toàn chân khí chỉ sợ cũng không ứng phó được, đây cũng là nguyên nhân vì sao Thạch Thiên lập tức đem chuyện lĩnh ngộ Loa Toàn chân khí vừa rồi truyền thụ cho Thành Bảo. Trừ chuyện đó ra, Thạch Thiên cảm thấy cũng phải đem tin tức tổ chức thần bí này tồn tại nói cho người trong Thành Bảo biết, sau một hồi suy nghĩ, hắn đi tới chỗ Becker đã bước tới cửa, nói: “Một hồi nữa đem mấy người của các người tại Paris tới đây, ta có lời muốn nói với bọn họ.”

Becker ngăn người ra, sau đó hỏi: “Kêu toàn bộ bọn họ tới đây sao?” Hắn không biết theo như lời nói của Thạch Thiên “Người của các người ở Paris” Không biết là bao gồm những người nào, nếu đem tất cả nhân viên của công ty TB quỹ tại Paris vậy đừng nói là căn phòng này, mà ngay cả tòa Ritz hotel này cũng không chứa được, huống chi còn có người của Thiên Thạch Đồng Minh nữa.

Thạch Thiên nói: “Chỉ người của Thành Bảo thôi.”

Becker vội vàng gật đầu đáp ứng, một lần nữa hướng tới Thạch Thiên cùng Maicy thi lễ rồi mới lui ra ngoài.

Ritz hotel rất nhanh đã phái người tới dọn dẹp sạch sẽ gian phòng, một vị trung niên nữ sĩ giống như quản lý đi tới, một câu cũng không đề cập tới cái bàn tại sao bị vỡ, ngược lại rất lễ phép nói xin lỗi Thạch Thiên, sau đó tạm thời lấy một chiếc bàn ăn dự bị đã cất kỹ đổi vào, cùng với hai phần bữa tối tinh mỹ tới.

Bữa tối đã xong, sau khi Maicy kêu bồi bàn khách sạn tới thu dọn đồ ăn, bồi bàn vừa rời đi, Becker cũng tiến vào, nói: “Thạch tiên sinh, tất cả mọi người đã đến, hiện tại đưa bọn họ vào được chưa ạ?” Chắc hẳn bọn họ đã sớm chờ ở ngoài, chỉ là sợ ảnh hưởng tới việc dùng cơm của hai người cho nên đợi bồi bàn rời đi sau đó mới tiến vào.

Thạch Thiên kinh ngạc nói: “Nhanh như vậy sao... Bọn họ không phải đều giống như người, không phải là đều làm lái xe cho ta đó chứ, không phải là sớm chờ lão tử ở trong khách sạn à?”

Đám người ngoài cửa còn chưa đi vào, lúc này nghe vậy, cũng nhin không được khi khi cười, nhưng mà lập tức đều nhin lại, nghe thanh âm đều có cả nam lẫn nữ, tối thiểu cũng phải có hơn hai mươi người.

Becker trừng mắt, lúng túng nói: “Bọn họ... Bọn họ đương nhiên cũng không muốn làm lái xe cho ngài, kỹ thuật so với tôi còn kém xa, làm việc cũng không có trầm ổn như tôi, cho nên cũng không có tư cách làm lái xe cho ngài.” Rõ ràng đám người ngoài điều cốt hần giả mạo làm lái xe cho nên hần rất bất mãn, nhân cơ hội quở trách bọn họ một phen.

Thạch Thiên gật đầu nói: “Để bọn họ vào đi.”

Becker mở cửa, hơn hai mươi người sắp xếp thành hàng đi vào, cùng đi tới hành lễ với Thạch Thiên cùng Maicy, đứng đầu chính là lão đại Braid của Thiên Thạch Đồng Minh, mặt khác còn mấy người Thạch Thiên cũng có gặp qua hai ba lần, đại bộ phận đều có thể nhớ tên.

Maicy thấy những người này khí độ đều bất phàm, phong cách ăn mặc cũng rất sang trọng, thái độ đối với Thạch Thiên rất cung kính, nàng kinh ngạc đồng thời ẩn ẩn cảm thấy thân phận của Thạch Thiên hẳn không chỉ là trợ lý của Samantha hoặc là ngôi sao bóng đá đơn giản như vậy. Nàng xem ra Thạch Thiên có việc cần thương nghị với mấy người này, tại gò má Thạch Thiên khê hôn một cái, sau đó rất thức thời nói: “Em hơi mệt chút, em về phòng nghỉ trước đây.” Nàng đứng dậy gật đầu với đám người Braid, rồi chậm rãi đi vào trong phòng ngủ, nhưng mà không phải trong phòng ngủ của mình mà là phòng ngủ của Samantha cùng Thạch Thiên.

253. Chương 253: Huênh Hoang Khoác Lác .

Maicy sau khi trở lại phòng ngủ, Thạch Thiên trước tiên quét mắt nhìn hơn hai mươi người, đám người này căn bản ngày đó đều tại Hongkong tham dự trụ sở kiến thiết mới của Thiên Thạch Thành Bảo, cùng lễ mừng năm mới khi tại trụ sở mới, đến Paris ngoại trừ Becker mấy người cùng đi, những người khác hẳn là vẫn còn ở Hongkong.

Thạch Thiên không thể tưởng được chính mình vừa tới Paris một ngày, những người này cũng đều lập tức tới, rõ ràng muốn đi theo hần, vì vậy hần trừng mắt trách mắng Braid: “Các người nguyên lai không phải đều tại Hongkong sao, như thế nào đều chạy tới Paris vậy? Có phải là ở Hongkong khó chịu, cho nên chuẩn bị đem gia tộc rời tới Paris phỏng?”

Braid khó khăn tiến lên phía trước nói: “Không phải a, căn cứ ở Hongkong vừa mới khởi công xây dựng, lại có đích thân tổ gia gia quản lý, tạm thời không cần nhiều người như vậy, cho nên đều để cho bọn tôi tới đây a.”

Thạch Thiên trách mắng: “Cũng không cần nhiều người đến Paris như vậy chứ. Trong Thành Bảo Lý đều là lão nhân cùng tiểu hài tử, ở bên ngoài làm việc cũng tổng cộng không tới hai trăm người.” Hần duỗi tay chỉ vào một nam tử trẻ tuổi ở đằng sau Braid, nói: “Jim tiểu tử này, đã từng nói cho lão tử biết hần đã từng làm việc tại Anh quốc, như thế nào lại không trở về Luân Đôn mà đến Paris?”

Người được kêu là Jim này sắc mặt lập tức đỏ bừng, xấu hổ không thôi, thế nhưng nghĩ đến việc mình ở trụ sở mới của Thiên Thạch Thành Bảo tại Hongkong, chỉ có hai lần được gặp mặt chủ nhân, vậy mà người vẫn còn nhớ rõ tên mình, cũng nhớ rõ những lời mình đã nói, trong nội tâm lại dâng lên niềm cảm động cùng tự hào, trong ánh mắt dần trở nên mơ hồ, thiếu chút nữa rớt lệ.

Những người khác phỏng chừng hơn phân nửa cũng không phải phụ trách sự vụ ở Paris, giờ phút này đều lạng lẹ cúi đầu, sợ mình giống như Jim bị Thạch Thiên nhận ra. Bọn họ cũng không phải sợ bị Thạch Thiên điểm danh phê bình, mà là sợ bị Thạch Thiên đuổi đi. Mất đi cơ hội vì chủ nhân xuất lực.

Braid chỉ đành thừa nhận, nói: “Chủ nhân ngài nói không sai, Jim hẳn xác thực là làm việc tại Anh quốc, ở đây ngoại trừ Becker, Braid, cùng Michelle năm người, những người khác không trực tiếp phụ trách sự vụ ở Paris.” Hần sau khi liếc mắt nhìn lên Thạch Thiên. Tiếp đó giải thích nói: “Paris vì là khá gần Thành Bảo, là một trong những thành thị trọng điểm phát triển Thiên Thạch Đồng Minh cùng TS quỹ, giống như rất nhiều tổng bộ cùng các công ty đa quốc gia của Quỹ TS đều nằm tại Paris. Hiện tại bởi vì muốn đem Thành Bảo chuyển qua Hongkong, cho nên chúng ta chuẩn bị đem một bộ phận sản nghiệp ở Paris cùng Thụy Sĩ, kể cả tổng bộ Quỹ TS dần dần đều chuyển dời đến Hongkong, cho nên mới có nhiều người tới Paris, Pirnie hiện tại cũng mang theo không ít người từ Hongkong tới Thụy Sĩ, để xử lý sự vụ bên đó. Đương

nhien, chúng ta đi Paris ngoại trừ những công việc này ra, nguyên nhân trọng yếu nhất còn là vì chủ nhân ngài đã tới Paris...”

Hắn không dám nói ra toàn bộ sự thật, đề phòng Thạch Thiên đi thị sát công việc của bọn họ, đến lúc đó sẽ phát hiện ra chỗ không đúng. Phải biết rằng bọn họ đem Thành Bảo chuyển dời đến Hongkong thật ra là vì vị chủ nhân Thạch Thiên này đột nhiên đi Hongkong, sau đó bọn họ mới quyết định. Muốn xây trụ sở mới ở Hongkong tối thiểu cũng phải mất nửa năm, hiện tại đem các tổng bộ công ty dời đi Hongkong còn hơi sớm. Sau khi giải thích một phen, cùng thừa nhận chính mình cùng hơn hai mươi người đến Paris chủ yếu là vì muốn ở bên người chủ nhân, tùy thời chờ đợi vì hắn xuất lực.

Thạch Thiên trong lòng biết rõ, cho nên khoát tay để Braid không cần giải thích nữa. Đám người Thành Bảo Lý đem hắn dây dưa không rõ, thế nhưng cũng biết là bọn họ xuất phát từ lòng trung thành, hắn cũng không muốn trách cứ nữa. Phân phó hơn hai mươi người tìm chỗ ngồi xuống.

Braid đám người không dám trực tiếp ngồi ngang hàng trên sofa cùng với Thạch Thiên, tất cả đều chạy tới phòng của khách sạn lấy một cái ghế, sau đó đối diện với Thạch Thiên xếp thành ba hàng, tạo thành một nửa vòng tròn. Bọn họ hiểu rằng gần đây bởi vì ngài làm phiền bọn họ cho nên Thạch Thiên sẽ không vô duyên vô cớ tới tìm bọn họ, hơn nữa bây giờ chỉ muốn toàn bộ đám người Thành Bảo Lý tới, phỏng chừng là có đại sự cần bọn họ đi làm, về mặt của một đám người đều tràn đầy hưng phấn dùng ánh mắt mong chờ nhìn Thạch Thiên.

Thạch Thiên tại sao phải đến Paris tìm kiếm Alex, vì hắn đột nhiên mất tích, rồi chuyện cùng Samantha tại du thuyền, sau đó khiến Alex chết khiếp rồi dùng chân nguyên cứu sống hắn, sau đó nói hôm nay tìm được Bellay không phải là con gái ruột của Alex, sau khi sự tình đã phát sinh. Lại gặp được Lý Hiểu Lệ đương nhiên là khiến hắn biến mất rồi.

Braid đám người hiểu rằng Thạch Thiên bay tới Paris là vì tìm Alex, thế nhưng không biết bốn năm trước Alex tới Thiên Thạch Thành Bảo bái phỏng rồi cùng Lorant nói chuyện, điều này khiến Thạch Thiên cảm thấy hứng thú, mà mục đích của hắn là muốn phá giải về kỳ bí của tính mạng. Lúc này bọn họ nghe được Thạch Thiên muốn làm cho đám người Thành Bảo đều giống như Lorant có thể trường thọ bất tử, lập tức cả đám đều cảm động đến nỗi muốn khóc to.

Về phần Bellay đề cập tới tổ chức thần bí kia có gây bất lợi đối với Thiên Thạch Thành Bảo hay không. Cho dù bọn họ có phải chết cũng không để trong lòng. Thiên Thạch Thành Bảo tại thế giới hắc đạo có ảnh hưởng rất lớn, tài lực lại thập phần hùng hậu, nhiều năm qua không ai dám trêu chọc, bọn họ từ nhỏ đã luyện được một thân võ nghệ, cơ bản không có đất dụng võ. Hiện tại đột nhiên nghe nói có một tổ chức thần bí đã sớm theo dõi bọn họ, hơn nữa đám người trong tổ chức này đều có tu vi cực cao, bọn họ chẳng những không lo lắng ngược lại còn có phần chờ mong.

Phải biết rằng bọn họ từ nhỏ đều được nghe tổ tông kể chuyện truyền kỳ về Thạch Thiên, hiện tại Thạch Thiên trong truyền kỳ đã trở lại, tự nhiên hy vọng bản thân có thể giống như tổ tông đồng thời đi theo Thạch Thiên sáng tạo một chút cổ sự truyền kỳ.

Sau khi nghe Thạch Thiên nói xong, Braid nói: “Chủ nhân, tôi cảm thấy mục đích của tổ chức này khẳng định không muốn để cho ai biết, nếu như chỉ là vì nghiên cứu khai phá tiềm lực con người, vì sao bốn năm trước lại không trực tiếp cùng tổ gia gia ở Thành Bảo nói rõ, chắc cũng không phải là chuyện gì khó.”

Becker gật đầu phụ họa nói: “Braid nói không sai, tổ chức này tìm tới ngài động cơ rất đáng nghi, nếu như bọn họ làm một cuộc nghiên cứu bình thường, Bellay giáo sư tự cũng không dùng thủ đoạn hạ cấp là rượu mê để đối phó với chủ nhân.”

Braid kích động đứng lên nói: “Bọn họ dám dùng thủ đoạn hèn hạ như thế để đối phó với chủ nhân, tuyệt đối không thể nhẹ nhàng bỏ qua được, ngay bây giờ tôi sẽ đi kêu người tới bắt nữ giáo sư Bellay, tra ra sào huyệt của tổ chức này, sau đó sẽ cùng chủ nhân tới đập bẹp tổ chức của bọn chúng, giết sạch mọi thôi...” Hắn càng nói càng kích động, trong mắt bắn ra tinh quang sáng rực, tưởng tượng thấy mình cũng giống như tổ tông, đi theo Thạch Thiên tái hiện lại trường chém giết giết sạch tam đại gia tộc Châu u cách đây hơn một trăm năm.

Thạch Thiên quát: “Người ngồi xuống cho ta, lão tử nếu như muốn bắt nàng, vừa rồi đã bắt tới đây, còn cần người phải đi bắt sao? Chuyện của tổ chức này lão tử đã có chủ ý, không cần các người quan tâm.”

Braid thành thành thật thật ngồi trở lại ghế, nghĩ thầm, vậy tìm chúng ta tới làm cái gì...

254. Chương 254: Hữu Hình Vô Hình .

Thạch Thiên trừng mắt liếc nhìn Braid, sau đó nói tiếp: “Hai người các người vừa mới nói những lời đó chẳng lẽ ta lại không hiểu sao, lão tử chính là đang nghĩ xem bọn hắc đến tột cùng là muốn làm cái quỷ gì, các người chưa gì đã muốn động.”

Braid nhin không được hỏi: “... Chủ nhân, ngài hôm nay gọi chúng ta tới, chẳng lẽ không cần sai bảo gì sao?”

Thạch Thiên nói: “Để các người tới nguyên nhân rất đơn giản, chính là muốn đem chuyện của tổ chức này nói cho các người biết, người ta đã sớm có chủ ý với các người rồi. Vả lại hôm nay lão tử cũng đã phế đi một thân công phu của nữ nhân kia rồi, nếu tình hình cứ như vậy, bọn họ rất có thể sẽ triển khai hành động trả thù đối với người của Thiên Thạch Thành Bảo, đặc biệt là mấy người các người khi làm việc tại Paris nên cẩn thận. Đương nhiên mấy người ở nơi khác cũng không thể không đề phòng, một hồi nữa các người đem chuyện này nói cho mọi người ở các nơi khác biết để bọn họ có sự chuẩn bị.”

Braid nghiêm nét mặt nói: “Chủ nhân ngài không cần phải lo lắng cho chúng ta, đừng nói là một tổ chức, cho dù đối phương là một quốc gia cường đại nhất trên cái thế giới này chúng ta không sợ bọn họ đâu.”

Những người khác cũng đều đứng dậy tỏ thái độ, đồng thanh tỏ vẻ như cho dù toàn bộ thế giới đối nghịch với bọn họ, trở thành kẻ thù chung của thế giới cũng không sợ hãi chút nào.

Thạch Thiên cười khỏ, hỏi Becker: “Vừa rồi ta viết cho người phương pháp vận khí, người đã cho bọn họ xem qua chưa?”

Becker gật đầu nói: “Vừa rồi ở ngoài cửa tôi đã cho bọn họ xem rồi, chẳng qua là tâm pháp do chủ nhân sáng tạo thập phần huyền ảo, chúng ta vẫn chưa thể nắm giữ những điểm trọng yếu trong đó, may mà nội dung không nhiều lắm, chúng ta có thể tiếp thu được.”

Braid nói: “Tôi vừa rồi dựa theo tâm pháp của chủ nhân có thử qua, mặc dù có thể làm cho chân khí trong cơ thể vận hành xoay tròn, thế nhưng lại làm không được việc ngưng tụ chân khí thành một nhúm, hơn nữa khi phát công ra bên ngoài lại không khống chế được. Không cách nào làm cho chân khí tiếp tục xoay tròn, không có giống lúc trước khi phát công.”

Thạch Thiên nói: “Chân khí mặc dù xưng là kỳ vi khí, thật ra thực sự không phải là khí, mà chính là lực vô hình của vũ trụ. Các người đã tu luyện tâm pháp nhiều năm, nên biết điểm này. Braid người tuy có thể đem chân khí với phương thức vận hành Loa Toàn tại giữa huyết mạch, nhưng lại cố chấp, chẳng những không thể tăng cường uy lực, ngược lại chân khí lại bị tiêu hao nhiều hơn.”

Braid đỏ mặt, nói: “Chủ nhân nói rất đúng, xác thực là cảm giác uy lực không lớn bằng lúc trước, tôi quả là dần mà.”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Chuyện này không có quan hệ gì với trí thông minh cả, với tu vi trước mắt của người, trong thời gian ngắn như vậy mà làm được điều đó đã là không dễ dàng rồi.” Hắn nói xong liền duỗi tay chỉ vào một lọ hoa để gần góc tường bắn nhẹ, chỉ nghe thấy “Choang” Một tiếng vang nhỏ, trên bình gốm xuất hiện một lỗ nhỏ lớn bằng ngón tay, hơn nữa bên mép giống như là bị đúc vậy.

Đang lúc mọi người trợn mắt há hốc mồm. Thạch Thiên nói tiếp: “Lúc trước ta cũng chỉ làm cho bình hoa này vỡ thành mảnh nhỏ mà thôi, không thể đánh ra một lỗ nhỏ như vậy, kết quả lúc này chính là bởi vì chân khí xoắn ốc phát ra có thể tụ mà không tán, giống như đem vô số sợi tơ mỏng kết thành một túm. dùng lực lượng tập trung lại một điểm. Mà trong lúc vô hình gia tăng tốc độ, uy lực tự nhiên sẽ càng lớn.”

Lúc này một vị thanh niên hai mươi tuổi ngồi ở phía sau Becker đứng lên, e dè hỏi: “Chủ nhân. Có phải là giống như máy khoan điện có thể xuyên thấu thép tấm, thế nhưng những vật sắc bén khác lại không làm được có đúng không?”

Becker quay đầu lại trách mắng: “Đạo lý của máy khoan điện ai mà không biết? Chủ nhân truyền thụ tâm pháp đó đều là lực lượng thần kỳ nhất nhất trên thế giới này, sao có thể so sánh với một vật tầm thường là máy khoan điện, là một đạo cụ của đám xây dựng được. Chẳng lẽ không biết chân khí là vật vô hình, cũng không phải làm bằng mũi khoan sắt à, nhanh hướng tới chủ nhân nhận lỗi đi.”

Những người khác ha ha nở nụ cười.

Thanh niên kia khuôn mặt lập tức mất vẻ đờ đẫn, nói: “Chủ nhân, tôi...Tôi... Là tôi nói lung tung, thỉnh ngài đừng trách.”

Thạch Thiên cười khoát tay áo, thấy khuôn mặt thanh niên này thành thật như vậy. Dáng người rắn chắc, cùng Becker lớn lên mười phần giống nhau, nhớ lại chính mình lần đầu tiên trở lại Thành Bảo, thanh niên này một mực đi theo bên người Becker, nhưng mà thanh niên này cực kỳ ít nói, mình cũng quên hẳn gọi là gì rồi, vì vậy hắn cười nói: “Người tên gì, là con của Becker sao?”

Becker cướp lời, nói: “Trí nhớ của chủ nhân thật tốt, nói tên là Ewen, là con trai độc nhất của tôi, năm nay đã hai mươi một tuổi rồi. Ài... Nó từ nhỏ cũng không có thông minh, nó ở trong Thành Bảo là đứa duy nhất so với đám bạn cùng lứa tuổi không có học hành nên thân.”

Thạch Thiên nhìn Ewen một hồi, nói: “Công lực của tiểu tử này ngược lại tu luyện cực kỳ vững chắc đó.”

Trên mặt Becker hơi có nét vui mừng, nói: “Ewen tuy hơi ngốc, thế nhưng luyện công lại rất chăm chỉ cố gắng, công lực tu vi của nó là cao nhất so với đám đồng lứa, cũng nhanh chóng vượt qua đám người bọn tôi.” Hít tiếp một hơi, hắn nói tiếp: “Nhưng mà cũng vô dụng, kẻ ngốc chính là kẻ ngốc, không có một thân công lực thâm hậu, mỗi lần luận võ lại luôn thua người khác, hắn ngay cả người ít tuổi hơn cũng đánh không lại.”

Ewen đỏ mặt hì hì cười, đoán chừng là thói quen của hắn, một chút cũng không cảm xấu hổ khi phụ thân ở trước mặt mọi người đánh giá hắn như vậy.

Thạch Thiên hơi cảm thấy kinh ngạc gật nhẹ đầu, cười nói: “Hắn vừa rồi hình dung cũng không sai, rất nhiều chuyện nhìn như đơn giản lại hàm chứa nhiều ý nghĩa. Vạn vật khác nhau, thế nhưng vạn vật đều có quan hệ, mượn máy khoan điện mà nói, người biết mũi khoan chuyển động như thế nào không?” Lời phía sau là để hỏi Ewen.

Ewen già đầu nửa ngày, khuôn mặt đờ đẫn nói: “Bởi vì... Bởi vì có điện...”

Lập tức lại khiến cho đám người cười lớn, không gian lập tức trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Becker xấu hổ ánh mắt trắng dã nhìn đứa con, nói: “Chủ nhân, là dòng điện sinh ra từ trường xoay tròn, cho nên khiến cho nó chuyển động.”

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Không sai, lão tử sống nhiều năm như vậy, đạo lý chuyển đổi loại năng lượng này cũng mới được đọc qua khi vài tháng tại Hongkong, có thể thấy được rất nhiều đạo lý thật ra đã sớm tồn tại cùng thiên địa, chỉ là lúc trước người ta không có phát hiện, không hiểu được lợi dụng như thế nào thôi. Thân thể của con người cũng là như thế, như một vũ trụ nhỏ vậy, bên trong ẩn dấu vô vàn huyền cơ, cùng vạn vật trong thiên địa đối ứng, tương thông. Trong khi tu luyện tinh hóa khí của tâm pháp, luyện thân đều có thể liên kết cùng với một loại năng lượng chuyển đổi, hữu hình vẫn còn là vô hình chẳng qua là năng lượng tồn tại ở trạng thái bất đồng. Cho nên mũi khoan hữu hình cùng chân khí xoắn ốc vô hình thật ra cũng giống nhau, bọn người các ngươi chỉ cần tập trung nhìn vào là có thể lĩnh ngộ được vấn đề mấu chốt thôi.”

Mọi người nghe tới đây có chút hiểu ra, đều gật đầu tán thành.

Thạch Thiên nói tiếp: “Tâm pháp phát ra từ ý niệm, mà ý niệm lại phân ra hữu ý cùng vô ý, hữu ý là ở dưới, vô ý ở trên, vô pháp phân biệt được khác nhau giữa hữu hình vô hình vô, phải cần ý niệm của mỗi người mà quyết định. Các ngươi chỉ cần nhớ kỹ một câu ”Vạn vật đều có hình, vạn vật đều không hình” Không nên hỏi ta ý nghĩa của sự mâu thuẫn trong đó, trong bí điển của sư phụ lão tử nói như vậy, lão tử cũng không biết giải thích thế nào cho các ngươi, các ngươi hãy tự mình tham ngộ đi.”

255. Chương 255: Ngu Ngốc Ở Lại .

Kế tiếp Thạch Thiên giảng giải một chút cách thức làm như thế nào để đem chân khí trong khí mạch thúc dục ra Chân khí xoắn ốc, nhưng mà Chân khí xoắn ốc trọng ở chỗ vô ý, cần lợi dụng huyền chí vô pháp trong cơ thể là âm dương hai cực, rất nhiều điều ảo diệu không có cách nào nói rõ, điều này khiến Thạch Thiên trời sinh tính không ưa thuyết giáo, lại không chịu được kiên nhẫn, cho nên hắn không kiên trì được tới nửa giờ.

Braid bọn người nghe vậy cái hiểu cái không, như lọt vào trong sương mù, thế nhưng đều thập phần chăm chú, nhớ kỹ trong lòng.

Thạch Thiên nhìn vẻ mặt vẫn còn mờ mịt của mọi người, nói: “Học không được cũng không sao, ta sợ dĩ cho các người học tâm pháp này, chủ yếu là nghĩ cho các người hiểu được nội dung trong đó, hiểu rằng cái gì là Chân khí xoắn ốc, để tương lai khi luyện Chân khí xoắn ốc đến lúc công kích không bị hóa giải dẫn đến việc bản thân bị tổn thương.”

Thành Bảo đám người đều nhìn nhau, cảm thấy ngoài ý muốn, Braid nhin không được hỏi: “Chủ nhân, chẳng lẽ còn có những người khác biết tâm pháp loại Chân khí xoắn ốc này sao?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Chân khí xoắn ốc không phải là do ta sáng tạo ra, lúc trước ta bị Beila dùng Chân khí xoắn ốc công kích, mới biết được chân khí nguyên lai có thể vận dụng như vậy. Được nàng dẫn dắt mới sáng tạo ra tâm pháp này dạy các người, tránh cho các người vội vàng không kịp chuẩn bị, bị người ta dùng tam quyền lưỡng cước đã đánh chết, khiến lão tử bị mất mặt. Nếu không lão tử làm gì cần dẫn cả đám người ngu ngốc các người đến, học mãi không được loại tâm pháp này.”

Tất cả mọi người của Thành Bảo đều cảm động, sắc mặt lập tức trở nên ngưng trọng, bọn họ không có nghĩ đến tổ chức âm thầm mất hơn bốn, năm năm để ám toán Thành Bảo lại có tâm pháp huyền diệu như thế.

Trong mắt Braid bắn ra quang mang kiên định, trầm giọng nói: “Chủ nhân ngài yên tâm, tôi sẽ lập tức triệu tập mọi người trở lại Thành Bảo, cùng một chỗ nghiên cứu vận dụng tâm pháp Chân khí xoắn ốc, nếu ai học không học được sẽ bắt hắn ném tới trước mặt chủ nhân. Vừa rồi xác thực là trong đầu tôi có ý nghĩ khinh địch. Không có nghĩ đến đám người trong tổ chức này lại lợi hại như vậy.”

Thạch Thiên nhẹ nhàng nói: “Chân khí xoắn ốc không phải chỉ cần khắc khổ là có thể nắm giữ, công lực càng sâu thì sẽ càng dễ lĩnh hội, công lực không đủ giả như cưỡng chế thúc dục Chân khí xoắn ốc ngược lại sẽ ảnh hưởng tới việc tu luyện bình thường, thậm chí sẽ dẫn đến tẩu hỏa nhập ma. Cho nên các người cũng không cần cưỡng cầu. Bọn họ cũng không có lợi hại như các người tưởng tượng đâu, những người khác lão tử không biết chứ, công lực của Beila cũng không quá cao, cũng không bằng đại đa số người của Thành Bảo Lý, chỉ cần các người minh bạch một điểm trong Chân khí xoắn ốc, cho dù không vận dụng được, cũng không cần phải sợ bọn họ.”

Braid đỏ mặt lên, nói: “Chủ nhân, tôi...Tôi không phải là sợ bọn họ...”

Thạch Thiên phát phát tay nói: “Xong rồi, những điều cần nói lão tử đã nói xong, các người có thể đi. Ewen người lưu lại.”

Becker cho là mình nghe lầm, kinh ngạc nói: “Chủ nhân, ngài muốn để Ewen ở lại chỗ này sao?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Không sai. Tạm thời để hắn đi theo ta.”

Mọi người cũng nhin không được mà nhẹ giọng sợ hãi than, đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn về phía tên ngu. Ewen.

Becker có chút bận tâm nói: “Thằng nhóc Ewen này làm việc kỹ lưỡng không sợ chịu khổ, ngài phân phó hắn làm gì cũng được, thế nhưng trời sinh hắn ngu dốt, thường làm sai khiến người khác chê cười. Tôi sợ hắn sẽ làm ngài thêm phiền toái.”

Thạch Thiên nhìn Ewen, cười nói: “Tiểu tử này thoát nhìn quả thật có chút ngu dốt, nhưng mà cũng không phải quá ngu. Hơn nữa thiên tư khá cao, nếu không có bản lĩnh căn cơ sẽ không vững chắc như vậy, chỉ là các người không có phát hiện mà thôi. Như thế nào, người không nỡ bỏ đi sao?”

Becker vốn cho rằng Thạch Thiên muốn người hầu giúp hắn làm việc, cho nên mới lo lắng đứa con dần dần vạn nhất làm gì sai sót sẽ chậm trễ đại sự của chủ nhân. Không thể tưởng được chính đứa con ngọc nhất Thành Bảo Lý của hắn trong mắt chủ nhân không ngờ lại là nhân tài “Thiên tư khá cao”, hơn nữa còn muốn mang theo bên người truyền thụ tâm pháp, hắn không khỏi vừa mừng vừa sợ. Kích động rung giọng nói: “Cam lòng mà, tôi cam lòng, đương nhiên rất cam lòng rồi...”

Thạch Thiên trừng mắt nói: “Còn chưa cút, chẳng lẽ cũng muốn lưu lại sao?”

Thật ra Becker ngược lại thật sự muốn lưu lại, thế nhưng nào dám nói vậy, vội vàng liên thanh đồng ý, dặn dò Ewen vài câu sau đó hướng tới Thạch Thiên hành lễ cáo từ, cùng mọi người lui ra ngoài.

Mọi người Thành Bảo sau khi ra khỏi phòng, liền người một câu ta một câu lên tiếng lấy làm kì lạ, đối với việc Thạch Thiên lưu lại Ewen tỏ ra không thể tưởng nổi.

Braid dùng một quyền đánh lên vai Becker, nói: “Đạo lý của máy khoan điện ta cũng minh bạch, chẳng qua là bị nhi tử ngọc của thúc nói trước mà thôi, không ngờ lại khiến cho hắn được đi theo chủ nhân như vậy, thật sự khiến tôi tức chết mà.”

Becker đắc ý nói: “Các ngươi không có nghe chủ nhân nói sao? Ewen chẳng qua là ngu dốt một chút thôi, nhưng thật ra là một thiên tài khó gặp đó, chỉ là ánh mắt của các ngươi quá kém, nhìn không ra mà thôi.”

Braid gạt đi: “Bình thường người xem thường Ewen nhất, mắng hắn nhiều nhất chính là cha của hắn, bây giờ lại không biết xấu hổ nói chúng ta không có mắt.”

Becker mặt đỏ lên, ngoài miệng lại nói: “Tôi sớm đã nhìn ra Ewen chính là có gen di truyền tốt đẹp của Becker tôi, là một thiên tài, mắng nó cũng chỉ là nghiêm khắc yêu cầu đối với nó mà thôi, sợ nó kiêu ngạo mà.”

Lời này rõ ràng là không biết xấu hổ, lập tức khiến mọi người cười rộ lên.

Braid gạt đi: “Đi chết đi, di truyền, Ewen vốn có lẽ là người bình thường, cũng bởi vì có di truyền của thúc mới dần như bây giờ đó.”

Những người khác đều tỏ vẻ tán thành.

Becker then quá hoá giận, nói: “Là chủ nhân nói Ewen có thiên tư không tồi, chẳng lẽ các ngươi dám phản đối lời của chủ nhân sao? Lại có người nói Ewen ngu ngốc, đó chính là bất kính đối với chủ nhân, tôi sẽ cùng người đó liều mạng!”

Braid bọn người lập tức không nói nữa, chỉ có thể dùng ánh mắt trắng dã nhìn Becker.

Trong căn phòng hoàng gia, Thạch Thiên gọi Ewen chân tay luống cuống tới bên người, sau đó nắm lấy cổ tay hắn, nói: “Ngươi thử vận một vòng chân khí xem.”

Ewen gạt nhẹ đầu, yên lặng vận tâm pháp, tâm tình bất an lập tức ổn định lại, điều này cho thấy bản lĩnh vững chắc của hắn, chân khí tinh thuần hùng hậu chạy trong huyết mạch, cũng chỉ có thua kém Braid vài người công lực cao nhất trong Thành Bảo mà thôi.

Điều này làm cho Thạch Thiên cảm thấy có điểm bất ngờ, hắn buông tay ra gạt đầu nói: “Rất tốt, vừa rồi ngươi tựa hồ có điểm linh ngộ đối với Tâm pháp xoắn ốc, vậy thử dùng Chân khí xoắn ốc đánh lên bình hoa kia xem.” Ngón tay hắn chỉ lên bình hoa cạnh góc tường, vừa mới bị hắn cách không bắn trúng một lỗ nhỏ.

Ewen “Dạ” một tiếng, xoay người đối diện với bình hoa, nhắm mắt lại, mấy phút đồng hồ sau thân thể mãnh liệt trầm xuống, đối với bình hoa cách không đánh ra một quyền, chỉ nghe “Loảng xoảng” Một tiếng trong trẻo vang lên, bình hoa giá trị xa xỉ bị quyền kinh đánh cho nát bây.

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Tiểu tử ngươi có tiền đồ, không làm cho lão tử thất vọng, chính mình đi tìm một gian phòng ở lại đi.”

Ewen lại dạ một tiếng, sau đó xoay người bỏ đi, không có nói nhảm một câu nào, vừa rồi Becker đặc biệt dặn dò qua, chủ nhân cho làm gì thì làm cái đó, tuyệt đối không nên hỏi nhiều. Điều này làm cho Thạch Thiên thấy, ngược lại cảm thấy càng thêm thoải mái.

256. Chương 256: Tức Cảnh Sinh Tình .

Lúc này sắc trời đã tối, Thạch Thiên hiện tại cơm nước đã no nê, nhớ tới mình cùng hẹn Maicy tại “tiết mục” buổi tối, trong lòng không khỏi dâng lên dự vọng, liền mở cửa tiến vào phòng ngủ, vui vẻ đi phỏ ước. Đã thấy Maicy trên giường dùng một tấm chăn mỏng đắp một nửa lên người, tựa hồ giống như đã ngủ. Thạch Thiên ho khan vài tiếng, Maicy chẳng những không có tỉnh lại, ngược lại trong mũi lại truyền ra tiếng ngáy rất nhỏ, hiển nhiên do mệt nhọc quá độ, sớm đã tiến vào mộng đẹp, hơn nữa ngủ rất say.

Thể chất của Thạch Thiên cực khác người thường, đặc biệt là về phương diện nguyên thủy nhất, dự vọng, tuyệt đối có thể dùng từ nửa dưới là động vật để hình dung. Bình thường dự hỏa công tâm mới nghĩ tới dùng tâm pháp để khống chế, hiện tại hần tiến vào phòng ngủ cũng đã buông lỏng tâm tình, dự niệm đã động, nếu lại dùng tâm pháp để áp chế mà nói, sẽ dị thường khó chịu. Vả lại tính cách của hần vốn tùy tâm sở dực. Không phải vạn bất đắc dĩ căn bản sẽ không đi khắc chế chính mình.

Nhưng mà hần còn không đến mức tự sướng [Thẩm du], lại cũng không muốn đánh thức Maicy bởi vì mệt nhọc mà ngủ say. Nhưng với trạng thái của hần hiện tại, mà ở bên cạnh còn có một mỹ nữ đang nằm, quả thực là so với lần lại trọng sinh thứ nhất còn khó chịu hơn. Thế cho nên hần cũng chỉ đành kéo tấm chăn đắp kín cho Maicy, để tránh nàng bị cảm lạnh, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng ngủ, đi đến hoa viên phòng khách, tay vị lan can hít sâu một luồng không khí trong lành ban đêm của Paris, nhằm làm giảm lửa dực đang thiêu đốt thân thể.

Đây chính là hoa viên trên tầng cao nhất của khách sạn tư nhân, có thể rõ cảnh quan phồn hoa nhất một khu Paris. Lúc này đèn màu rực rỡ được thắp lên, hướng tới phía nam nhìn lại, ngàn vạn ánh đèn màu tại quảng trường Vendome, cùng với ánh sáng của ngọn đèn hai bên đường phố, cảnh vật rất hoa mỹ, cùng lãng mạn.

Quảng trường Vendome được xây dựng vào thế kỷ mười tám, lúc đầu gọi là quảng trường Chính Phục, về sau mới đổi tên thành quảng trường Louis Đại Đế. Do vị kiến trúc sư nổi tiếng Man Saer thiết kế. Và được đám người giàu có góp tiền khởi công xây dựng. Nhưng quảng trường cũng không lớn, chung quanh cơ hồ xếp đặt giống nhau đều có hai mươi tám tòa công quán xa hoa tạo thành.

Từ đầu thế kỷ mười chín, các căn phòng ở nơi đây đã bị tiệm châu báu cùng cửa hàng trang phục một cao cấp chiếm cứ, trở thành một trong những trung tâm mới của Paris, là nơi chính khách cao quý cùng danh媛 phu nhân thường hay lui tới. Ngay cả Napoléon lúc lên ngôi, bội kiến cũng được một cửa hàng châu báu tên là Zhuomei xếp đặt, trong cửa tiệm này vẫn còn đang bảo lưu lấy một bộ vương miện lúc xưa.

Thạch Thiên đã từng sống một thế ở Châu u, bên người tự nhiên không thể thiếu đủ loại kiểu dáng nữ nhân xinh đẹp, cho nên hần đối với nữ tử đẹp ở quảng trường Vendome cũng không có gì lạ lẫm, đã từng nhiều lần tới nơi này. Năm đó Thạch Thiên dẫn đầu đám người hầu cuồng quét Châu u tam đại gia của Pháp là Polk gia tộc, thậm chí tại quảng trường Vendome đánh chết vài tên hắc bang có ý đồ chạy trốn.

Đảo mắt đã qua hơn một trăm, không quản nơi đây có hiện đại, nhiều đèn màu sắc sỡ hơn, thế nhưng không cách nào che dấu được dấu vết của mấy tòa nhà cổ xưa quanh quảng trường. Thạch Thiên không khỏi sinh lòng cảm khái, than nhẹ một tiếng, sau đó bạt thân mà dậy, nhanh như tia chớp lướt qua vài mái nhà. Rơi vào một tòa lâu vũ trong quảng trường, mặt sau chỗ này cũng là một nơi tối tăm không có bóng người.

Lúc này trên quảng trường Vendome du khách đã đông nghịt, có thể thấy đủ mọi màu da, hơn nữa đa số là nữ sĩ ăn mặc diễm lệ. Làm cho người ta có cảm giác mỹ nữ ở đây đông như mây. Có người từng nói qua, trang phục một ở Paris sở dĩ có thể trở nên nổi danh thế giới, tất cả đều nhờ các con đường ở đây đã làm quảng cáo họ.

Thạch Thiên đối với mấy tiệm châu báu, trang phục ở đây đương nhiên không có hứng thú, đối với mỹ nữ mặc dù có hứng thú rất sâu, thế nhưng không có đến mức tùy ý lại gần. Vừa rồi chỉ là một thời hứng khởi mà thôi. Vì tìm kiếm một chút cảm giác năm đó, cho nên hần mới nhảy xuống lầu.

Sau khi tiến vào quảng trường, ánh mắt của Thạch Thiên không tự chủ được bị bức tượng dựng đứng trên quảng trường Vendome hấp dẫn đi tới, không phải vì trước kia chưa thấy qua bức tượng điêu khắc lớn như vậy. Mà là vì ở đó có một loại cảm giác quen thuộc. Hiện tại quảng trường Vendome trong ấn tượng trăm năm trước của hần thì rộng hơn nhiều, biến hóa ít nhất cũng chính là bức điêu khắc kia.

Thật ra trong quảng trường Vendome đã sớm có một tòa điêu khắc Louis mười bốn cỡ kỳ mã cao tới bảy thước, nghe nói để đúc ra bức tượng này phải mất tới hơn hai năm, sau khi hoàn thành lại dùng vài năm để tiến hành điêu khắc hoa văn, lúc ấy đó là tác phẩm điêu khắc lớn nhất thế giới. Nhưng mà trong đại cách mạng Pháp, pho tượng Louis mười bốn này cũng không thể may mắn thoát khỏi, bị đám dân thường tức giận đập thành từng mảnh nhỏ.

Về sau Napoléon đệ nhất dùng một tòa cùng loại với Roma Traian, đại viên trụ thay thế bức tượng Louis mười bốn. Theo như ý tưởng ban đầu, trên đỉnh trụ an trí một bức tượng Charles Coleman Đại Đế. Thế nhưng ngay lúc đó viện nghiên cứu France vì chiếm được cảm tình của Napoléon, theo đề xuất của mình thay thế bức tượng Charles Coleman Đại Đế bằng Napoléon Hoàng Đế. Hơn nữa quyết định đem một ngàn hai trăm khẩu đại pháo lấy trên chiến trường Austerlitz, Nga cùng nước Áo đem về đúc tượng.

Hình trụ do chín mươi cái trống tròn tạo thành. Trong đó có một tòa mang hơn một trăm bảy mươi bậc thang lầu xoắn ốc. Trụ cao gần năm mươi mét, đường kính gần bốn thước, tượng Napoléon trên nóc tính từ bề cao chừng bốn thước. Trên hình trụ là đồng đen có khắc phù điêu chủ đề trảng cảnh chiến dịch Austerlitz, cái này phải dùng đến 30 danh điêu khắc gia tham gia sáng tác, hình ảnh phù điêu chính xác rất ngắn gọn, nhân vật trông rất sống động.

Nhưng mà hình trụ Vendome này cũng không phải thuận buồm xuôi gió, sau trước vài tháng với ngày thành lập Đảng cộng sản Trung Quốc 1-7-1921, ngày mười hai tháng tư, chủ tịch ủy ban nghệ thuật công xã Paris là họa sĩ Courbet chỉ trích hình trụ này chính là “Tồn tại của một thời kì chiến tranh cùng chinh phục của đế quốc” dưới đề nghị của hắn, bị những người xã viên của công xã Paris cấm hạn Napoléon phá hủy pho tượng.

Nhưng mà sau mười ngày kể từ khi hất đổ hình trụ, quân đội Versailles đột phá Paris, Courbet lúc đầu bởi vì phá hủy hình trụ Vendome mà bị giam cầm sáu tháng, sau hai năm, lại bị phán tội, phải bồi thường toàn bộ phí tổn sửa chữa hình trụ. Courbet nghe theo lời bạn bè khuyên bảo, trốn tới Thụy Sĩ. Tại phòng vẽ tranh ở Paris của hắn toàn bộ họa tác bị thu, ngoài ra cũng không còn đồ vật gì đáng giá. Trải qua đợt truy đuổi, Courbet lâm vào tuyệt vọng, không lâu liền cáo biệt nhân thế, hưởng thọ năm mươi tám tuổi.

Mà bức tượng Napoléon lại được dựng lại trên đỉnh trụ Vendome...

Ngay lúc đó Thạch Thiên đang ở trong một thế cũng chưa tới già, cũng chưa mua Thiên Thạch Thành Bảo, vừa vặn tại Paris tận mắt nhìn thấy hình trụ Vendome được tồn sùng sau cả quá trình phục chế. Tuy những giá trị lịch sử này không có trực tiếp quan hệ với hắn, thế nhưng, hơn một trăm năm sau, lại đứng ở dưới hình trụ Vendome, tính cách của hắn cũng có nhiều biến đổi, cũng không nhịn được mà sinh lòng cảm khái, tâm tình phức tạp này thường nhân chỉ sợ vĩnh viễn cũng vô pháp cảm nhận.

257. Chương 257: Không Ăn Bạch Thực .

Thạch Thiên đứng ở dưới hình trụ Vendome, tâm tình kích động nán lại vài phút, đột nhiên cảm giác đám người bên cạnh nhìn mình bằng ánh mắt kì quái, làm cho hắn cảm thấy khó hiểu. Cúi đầu nhìn một cái mới hiểu ra, nguyên lai bản thân mình còn quên thay quần áo, trên người chỉ mặc một bộ áo ngủ mỏng manh. Hơn nữa bên trong chỉ có nội khố, đai lưng của áo ngủ không có buộc chặt, bị gió đêm thổi qua, lồng ngực cùng vùng đùi trực tiếp hiện ra lồ lộ trước mặt mọi người.

Hiện tại mùa đông mới vừa qua, thời tiết ban đêm ở Paris không có tốt như ở tự nhiên, vẫn còn lạnh, có người chỉ mặc một bộ quần áo đứng ở trên đường cái du dương, tự nhiên sẽ khiến người xung quanh hiếu kỳ, huống chi Thạch Thiên chỉ mặc có một bộ đồ ngủ gợi cảm. Lại là nhãn hiệu xa xỉ phẩm nổi tiếng ở cửa hàng gần quảng trường Vendome, đa số người tới đây đều chú ý tới Thạch Thiên, loại trang phục này cực kỳ bắt mắt.

Thạch Thiên cũng đã quen, cũng không cảm thấy lạnh, thế nhưng bị một đám người coi như quái vật, cũng cảm thấy không được tự nhiên. Vừa định rời đi, sau lưng liền có người hô: “Cậu bé, có phải là không có chỗ ngủ không, hắc hắc! Theo tôi về nhà ngủ, thế nào?”

Trong mắt Thạch Thiên lóe lên một tia sát ý, liền quay lại nhìn, thì ra là một người đàn ông da trắng, trên người người này còn có đeo một sợi dây xích, vòng khuyên, mặc một cái quần nhẵn màu trắng, nhìn qua

cũng biết là một tên côn đồ.

Người đàn ông này thấy Thạch Thiên tuần mỹ như vậy, con mắt không khỏi sáng lên, cười mập mờ, nháy mắt ra hiệu, nói: “Giường nhà tôi rất thoải mái, còn có áo lông, áo bông, có thể tặng cho cậu, đúng rồi, cậu có hiểu được tiếng Pháp không?”

Thạch Thiên bây giờ còn không nghĩ tới trở lại khách sạn. Trong lòng khê động, vẫy tay đối với người này, nói: “Người đi theo ta” Sau đó hắn xoay người hướng tới phía sau một tòa nhà không người mà đi tới.

Người đàn ông này khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc, thế nhưng hiển nhiên không có để vào mắt vị thiếu niên da mịn thịt mềm này, vui vẻ đi theo sau lưng Thạch Thiên.

Ước chừng qua một hai phút, Thạch Thiên quay lại quảng trường, hạ thân đã mặc một chiếc quần dài màu trắng hơi nhẵn, trên thân là một bộ áo da màu đen, bên người còn có một dây xích, cùng mấy cái vòng khuyên, hắn đều ném mấy thứ đồ trang sức này qua ven đường.

Hiện tại nếu có người đến nơi mà hắn vừa đi, nhìn xuống, sẽ phát hiện một người đàn ông da trắng tẻ xỉu ở góc tường. Hơn nữa trên mặt cùng trên người còn có chỗ tím hồng, chỗ sưng, hiển nhiên là bị người mạnh mẽ đánh đập. Bộ dáng cực kỳ thảm hại, khiến người ta rơi lệ.

Thật ra Thạch Thiên bên trong ngoại trừ quần lót của mình ra, cũng chẳng khác gì là không mặc đồ. Cho nên hắn mới đem áo khoác của người nọ mặc trên người. Nhưng mà để khiển trách người nọ dám đùa giỡn tổ tông, vì vậy hắn mới mạnh mẽ đánh tên kia một trận, sau đó thuận tiện lột sạch hắn. Cuối cùng dùng nội lực đem mớ quần áo ngủ dư thừa của mình tẽ thành bụi phấn, tiện tay ném vào trong thùng rác bên cạnh.

Người đàn ông da trắng so với Thạch Thiên còn cao hơn nửa cái đầu, quần áo này mặc trên người không phải là rất phù hợp, hơn nữa vừa rồi hắn quyền đâm cước đá, tên kia lăn lộn trên mặt đất, quần áo có chút dính bụi nhàu nát, đám đồ trang sức bị kéo trông có phần thảm hại.

Thế nhưng Thạch Thiên tịnh không để ý tới những thứ này, tối thiểu còn có chút ít quần áo che thân khỏi ánh mắt của đám người đi đường, không làm hấp dẫn ánh mắt quỷ quái của đám người kia. Cho nên lúc này hắn chẳng khác nào một tên du côn, cũng không ai dám liếc nhìn hắn một cái.

Thạch Thiên thấy thế rất mừng, hắn đi loanh quanh một con đường ở Paris, lúc nhanh lúc chậm. Mờ mịt không xác định, hắn muốn đi tới một nơi còn lưu trong trí nhớ bản thân, trong lúc bất giác. Cảm giác dục hỏa khó chịu lúc trước đã giảm đi rất nhiều.

Ban đêm ở Paris rất đẹp, rất hoa lệ, không hổ là thành phố lãng mạn, nơi này còn bảo lưu được không ít các kiến trúc cổ xưa, thế nhưng những thứ này lại dung nhập vào chính giữa một đô thị văn minh, cùng trong ấn tượng của Thạch Thiên về Paris trăm năm trước mà so sánh, hoàn toàn là một thế giới khác.

Vòng vo qua vài quảng trường, sau đó tiến tới một vài con đường cũ điển hình của Châu u, ánh sáng đèn đường hơi mờ, trên đường không có được vài người đi bộ. Qua một con hẻm, bỗng có một cái bóng bổ nhào ra, ngăn ở trước mặt Thạch Thiên, quát: “Có muốn vui không? Mười lăm Euro”.

Thạch Thiên nhớ lại con đường này thì ra là thuộc về một số văn nhân họa sĩ của Paris cư trú, không thể tưởng được hiện tại lại là khu vực gái điểm hoạt động. Hắn nhìn lại người cản đường, người này trước lối sau vênh, cự nhũ to lớn vênh lên, thì ra là một người phụ nữ da đen, tuổi tác khá lớn, khoảng ngoài bốn mươi, cái miệng đỏ đậm vì trát son quá dày, lộ ra hàm răng trắng bóc, đang trừng mắt nhìn mình. Thạch Thiên lập tức cảm giác được trên người lạnh lẽo, nguyên bản còn chút dục niệm lúc này thoáng cái biến mất sạch sẽ, vội vàng lắc đầu nói: “Không chơi, ta không có tiền.”

Câu này hắn nói là thật, lúc rồi chỉ mặc một cái áo ngủ ra ngoài, thật ra không mang theo một khắc tiền. Nào biết mục gái điểm này sau khi nhìn bộ dáng của Thạch Thiên, liền đuổi đại độc thủ lôi kéo y phục của hắn, cao giọng phóng đảng cười nói: “Cậu bé xinh đẹp, đến đây đi. Tôi không cần tiền của cậu nữa.”

Thạch Thiên không thể tưởng được mới đi dạo phố được một lát đã gặp mấy vụ đùa giỡn, hơn nữa còn có cả nam lẫn nữ, có đủ cả hắc lẫn bạch, không khỏi cảm tức, một phát bắt được độc thủ đang đặt trên ngực mình, dùng sức gạt đi. Mục điểm này bị đau hét rầm lên, nghiêng người đi, Thạch Thiên thuận thế vọt đến

phía sau mù, nhấc chân một cước đá vào cái mông cự đại này, khiến mù cảm đầu vào con hẻm ý như tò vò chui vô tổ, hần mắng chửi: “Cút ngay, lão tử chưa bao giờ ăn bạch thực.”

Lúc này từ hai bên đường phố, trong các con hẻm thò ra không ít gương mặt dày đặc phần son nhìn về bên này, cơ hồ chỉ ba bốn bước lại bắt gặp gái điểm, hần chạy thật nhanh sang con phố bên kia, né tránh đám người này, trước khi lại được mời chào. May mà đám gái điểm không thấy được một màn vừa rồi, cũng không ai dám đi ra ngăn cản Thạch Thiên. Đương nhiên, điểm mấu chốt cũng là vừa rồi Thạch Thiên nói một câu kia “Ta không có tiền!”

Thạch Thiên hiển nhiên trong lúc vô tình vào đúng đất làng chơi của Paris, vượt qua vài đầu phố, cuối cùng hần đi tới một con phố sáng sủa hơn rất nhiều, hai bên đường đầy các cô gái hoặc tóc vàng mắt xanh, hoặc tóc đen mắt đen, hoặc tóc đen mắt đen, hơn nữa dáng người yếu điệu, tướng mạo đẹp dễ, trẻ tuổi, cùng so với đám gái điểm lúc này, chất lượng rõ ràng là cao hơn, khiến người ta động lòng.

Những mỹ nữ này phần lớn là đứng bên cạnh xe của mình, hơn nữa đều là Ferrari, Porsche các loại xe thể thao nổi tiếng, nếu vậy được khách, sau khi thỏa thuận giá xong, bọn họ thường đi tới một địa phương khác để “Giao dịch”. Các nàng cũng không có trực tiếp thô bạo như mấy ả gái điểm lúc trước, thấy người đi qua cũng không lôi kéo, chẳng qua chỉ làm ra động tác vũ mị để câu dẫn khách nhân mà thôi, nếu như cảnh tượng ở nơi này mà diễn ra trong một triển lãm nào đó, nhất định sẽ làm cho người ta hiểu lầm là bọn họ đang tổ chức một cuộc triển lãm quảng cáo ô tô.

Chương: Năm túi tiền.

Những cô gái này rõ ràng đều mặc quần áo sang trọng, thấy Thạch Thiên ăn mặc dơ bẩn, áo da cũ nát, đều hiện lên vẻ mặt không thèm ngó, đưa ánh mắt chuyển tới người khác đang trên đường. Thậm chí khi thấy Thạch Thiên đi qua bên người, lập tức tất cả đều dừng động tác vũ mị lại, ý bảo hần mau mau lặn đi cho nước nó trong. Chỉ có số ít người phát hiện ra bộ dáng Thạch Thiên đẹp trai, trao cho hần một nụ cười, còn dùng ánh mắt khiêu khích nhìn hần, nhưng mà đều không có ý định vẫy hần lại. Có thể thấy được, gái gọi tại đây chỉ cần nhìn tiền không coi trọng ngoại hình khách nhân, quan trọng là ... người có tiền hay không, các nàng tới đây là để kiếm tiền chứ không phải là tới tìm bạn trai hoặc tình nhân.

Thật ra cho dù các nàng có chủ động đến thông đồng cùng Thạch Thiên, hơn nữa nguyện ý phục vụ miễn phí, Thạch Thiên cũng sẽ không động tâm. Phải biết rằng hần sau khi sống lại, tiếp xúc toàn với những nữ tử quốc sắc thiên hương, siêu cấp đại mỹ nữ như Samantha, Kim Hinh, khí chất mỗi người đều cao quý thoát tục, còn có Hạng Kiều, Lý Hiểu Lệ, Quách Thiển Vi đều là thiếu nữ đẹp tuyệt, đáng yêu như thể động lòng người, đều dây dưa không rõ đối với hần, các nàng, mẹ nó! Đều hấp dẫn gấp ngàn vạn lần đám người này, cho nên đám gái đứng đường này sao có thể lọt vào mắt của Thạch Thiên cho được?

Nhưng mà Thạch Thiên trời sinh tính phóng đảng phong lưu, một đường nhìn qua, cũng cảm thấy thập phần thú vị. Đi đến một cái ngã rẽ, liền thấy hồng quang chói sáng, tiếng người huyền ảo, so với bên này còn náo nhiệt hơn nhiều, hần vội bước tới. Chỉ thấy người đi đường căn bản đều hướng tới một tòa lâu vũ cũ kĩ đi tới, ngọn đèn đỏ đứng là do tòa nhà đó phát ra, bóng đèn ẩn nấp sau một cái cảnh quạt lớn khiến ánh sáng trở nên chớp động.

Thạch Thiên không khỏi bị dọa cho nhảy dựng lên, không thể tưởng được hơn một trăm năm trôi qua, nơi này vẫn còn là hộp đêm, hơn nữa nhìn nhìn so với năm đó càng phồn vinh náo nhiệt hơn.

Lịch sử của khu đèn đỏ có thể nói là ngược dòng đến giữa thế kỷ mười chín. Khi đó, các nghệ thuật gia lang thang đến từ khắp nơi trên thế giới, tại bãi đất Montmartre vẽ tranh làm xiếc. Cho nên nơi này tràn ngập hương vị nghệ thuật, trở thành rất khác biệt của Paris, là một trong những nơi nhiều màu nhiều sắc nhất của thành nội. Bởi vì chuyện hoạt động nghệ thuật rất sôi nổi, hai bên con đường quanh co đá cuội gần bãi đất quảng trường Montmartre, cũng mọc lên quán cà phê nhỏ, quán bar cỡ nhỏ, làm ăn rất thịnh vượng. Về sau những gian quán nhỏ này xuất hiện một số vũ nữ, các nàng mặc váy dài tân trang, cùng với âm nhạc có tiết tấu cuồng nhiệt, vung vẩy cái mông, nâng cao khuôn đùi lên, thẳng chạm tới cả chiếc đèn chùm treo trên nóc nhà.

Lúc ấy người Anh quốc gọi loại vũ đạo này là “Cancan” Cho rằng nó rất phóng đảng, rất hạ lưu, cấm diễn ở Anh quốc. Thế nhưng, Cancan tại bãi đất Montmartre rất được hoan nghênh. Hàng năm đều cuồng hoan

biểu diễn. Vũ công đi tới cả đầu đường để múa, mọi người từ bốn phương tám hướng chạy đến coi, kể cả người Anh quốc coi Cancan là hạ lưu cũng tới.

Sau khi cuộc chiến Prussian thất bại. Pháp lâm vào tình trạng thoái chí. Sự dèm pha cùng với sinh hoạt trác tách tràn ngập khắp nơi, các tập đoàn tài chính tranh đấu gay gắt, chủ và thợ mâu thuẫn dâng cao. Mọi người chán ghét dân tộc chủ nghĩa giả, chỉ được cái mạnh miệng nói suông, cả dân tộc đều cảm thấy cực độ trống rỗng. Lại một lần nữa tìm về cuộc sống đọa lạc như lúc trước, người Pháp cảm thấy buồn rầu, bàng hoàng. Nhưng mà buồn rầu không phải là đặc điểm của người Pháp, bọn họ rất nhanh đi học những thứ bất cần đời để thay thế nỗi buồn, điều này đã khiến bầu không khí phóng túng tràn ngập Paris. Cho nên cái loại như khu đèn đỏ mới được sinh ra tại quảng trường Montmartre. Cancan cũng thành thành đại danh từ ở khu đèn đỏ.

Đồng thời lúc đó cũng là thời kỳ phát triển rất mạnh của hắc đạo Pháp, lúc ấy là thời kỳ toàn dân mệt mỏi chán nản, khiến các gia tộc hắc bang càng thêm phồn vinh cường đại, gia tộc bị Thạch Thiên mang người hầu tới tiêu diệt, gia tộc Polk khi đó được coi là gia tộc lớn nhất nước Pháp, thậm chí còn là đệ nhất đại hắc bang ở Châu u.

Thạch Thiên đối với loại phóng đảng diêm vũ Cancan này ấn tượng khắc rất sâu, cũng rất đồng tình, lúc này thấy khu đèn đỏ so với Lorant còn muốn trường thọ hơn, y nguyên như lúc trước, hẳn cơ hồ không có lưỡng lự bước tới cánh cửa khu đèn đỏ.

Vừa đi đến cửa, một vị da đen thân hình cao lớn, ăn mặc Tây phục đứng trước cửa, duỗi tay ra ngăn hãm lại, trầm giọng nói: “Tiên sinh, mua vé mới có thể tiến vào.” Tuy xưng Thạch Thiên là tiên sinh, thế nhưng ngữ khí lãnh đạm, ánh mắt nghiêm khắc, cơ hồ nhìn ra Thạch Thiên cái loại này không thể mua nổi phiếu mà đòi nghĩ tới đi vào nơi dành cho người da trắng. Mà Thạch Thiên sau khi nghe vậy, vẻ mặt cũng chứng minh cho ánh mắt vừa rồi của hắn.

Hơn một trăm năm chưa từng tới, Thạch Thiên lúc này nào biết đâu rằng khu đèn đỏ hiện tại tuy được xưng là tổng hội đệ nhất hộp đêm của thế giới, thế nhưng trên thực tế đã không còn mang tính chất hộp đêm của hơn một trăm năm trước rồi, bây giờ nó đã biến thành một tòa biểu diễn sảnh ca múa biểu diễn rất to rồi, là một điểm du lịch nổi tiếng của Paris.

Người tới xem hoàn toàn không giống như quần chúng lúc xưa nữa, hiện tại người tới xem căn bản đều văn minh, đều là đến xem kịch cũ của Paris. Diễn viên biểu diễn tuy vẫn như cũ là lớn mật lỗ lỏ múa, thế nhưng bây giờ nó được coi như một nghề quang minh chính đại, không giống như vũ nữ trăm năm trước, vì lấy lòng một hoặc vài nam nhân có tiền mà các nàng cố gắng nỗ lực cười.

Khu đèn đỏ ngày nay là một công ty giải trí kinh doanh rất có hiệu quả và đường hoàng của Pháp, người xem hơn phân nửa là người ngoại quốc, hoặc những người Pháp ở ngoại tỉnh. Ở đây không có cung cấp vấn đề tình dục, vũ đạo nổi tiếng cũng không còn hành nghề mại dâm nữa, tú ông cũng không làm người môi giới như trước, thậm chí khu đèn đỏ đã trở thành con đường tắt cho rất nhiều vũ nữ biến thành minh tinh, không ít cô gái múa ở đây có mộng tưởng như vậy, trên thực tế quả thật có rất nhiều vũ nữ ở khu đèn đỏ về sau thành công tiến vào thế giới điện ảnh và truyền hình, trở thành minh tinh rực rỡ.

Thạch Thiên nhìn sang bên cạnh một cái, quả nhiên thấy du khách đều tới một cái quầy để mua vé, trên cửa còn bày một cái biển lớn, dùng tiếng Pháp cùng Anh ngữ để ghi rõ giá, vé thường là một trăm hai mươi Euro, cùng một ly đồ uống miễn phí.

Hắn có khi bá đạo dã man, nhưng đó là đối với người không vừa mắt, còn không đến mức cố ý không dùng tiền mua phiếu, dùng quyền đầu đánh người để tiến vào khu đèn đỏ xem diêm vũ. Chỉ có thể cười khổ đối với tên bảo vệ kia một tiếng, sau đó sờ vào túi áo da, rồi lại lục quần, cuối cùng rời đi.

Nào biết bên trong túi đầy chật tiền, móc ra nhìn một cái, một bên là hai túi tiền, bên kia lại có ba túi tiền.

Thạch Thiên mừng rỡ, nghĩ thầm thì ra vừa rồi tên kia bị lão tử lột quần áo là một tên móc túi, hơn nữa tay nghề cũng không tệ lắm, lại có thể trộm nhiều như vậy. Hắn cười thầm nói: “Người khẳng định không ngờ sẽ bị lão tử là lão trộm cấp ngàn năm nâng tay trên, nhưng mà người cũng không tính là bị thiệt, coi như là hiếu kính tổ sư gia đi, những tên móc túi khác cho dù muốn hiếu kính, lão tử cũng không thu đâu.”

Một bên đắc ý một bên mở năm túi tiền ra, lấy ra một nắm tiền bên trong, cơ bản trong mỗi cái ví đều có hơn một ngàn thậm chí mấy ngàn Euro hoặc đôla, nhưng lại có rất nhiều chi phiếu, xem ra cũng đều là người có tiền cả. Nhưng mà cũng không thể nói tên móc túi này quá tinh mắt, bởi vì đến Vendome đi mua sắm đều là người có tiền, muốn cố ý tìm một người nghèo để trộm cắp, lại càng khó hơn.

258. Chương 259: Con Tin .

Trong năm cái ví tổng cộng lại cũng vượt qua một vạn Euro, đừng nói là mua vé vào cửa, cho dù Khu đèn đỏ đã thay đổi, mình vẫn có thể bao trọn. Thạch Thiên đem số tiền ước lượng rồi nhét lại trong túi, chi phiếu cùng với giấy tờ của chủ nhân bên trong năm cái ví hẳn xác nhận lại một lần rồi ném vào trong thùng rác bên cạnh, sau đó đi thẳng tới cửa bán vé.

Tiểu thư bán vé nhìn nhìn Thạch Thiên rồi hỏi: “Tiên sinh, ngài đã đủ mười tám tuổi chưa?”

Thạch Thiên móc ra một nắm tiền, mắng: “Nói nhảm, trẻ con mà có nhiều tiền như vậy sao? Người chẳng lẽ không biết người Trung Quốc chúng ta cho dù sống đến năm mươi tuổi cũng so với các người hai mươi tuổi còn trẻ hơn sao? Lão tử đã hơn ba mươi rồi, nhanh xé phiếu cho ta, lão tử muốn loại đắt tiền nhất.”

Tiểu thư bán vé thấy khuôn mặt non choẹt tuấn mỹ của Thạch Thiên, như thế nào cũng không tin hắn hơn ba mươi tuổi, thế nhưng sau khi do dự một lát, liền khẽ cười nói: “Chúng ta ở đây bình thường bán vé đơn đều là một trăm hai mươi Euro, mặt khác nếu có khách quý cũng có thể cung cấp cho nhiều người cùng một chỗ ghé lô để xem kịch...”

Thạch Thiên không đợi nàng nói xong, không kiên nhẫn được ngắt lời nói: “Ta muốn ghé lô.” Hắn trong trường hợp như vậy cũng không muốn cùng người khác chen chúc một chỗ. Nguyên nhân tự nhiên là chán ghét người khác coi hắn là trẻ con.

Tiểu thư bán vé giới thiệu: “Ghé lô có lớn có nhỏ bất đồng, phân ra hai đến mười người, giá tiền từ bảy trăm Euro đến năm nghìn bốn trăm Euro, xin hỏi tiên sinh cậu muốn loại mấy người.”

Thạch Thiên đối với số lượng tiền tài nhiều ít không có khái niệm, vả lại tiền này cũng là thu hoạch ngoài ý muốn, cho đi năm nghìn bốn trăm Euro cũng không có gì, vì vậy hắn nói: “Người trông ta có mấy người, lão tử muốn loại lớn nhất ấy!”

Bảo vệ cửa hai người hiển nhiên đã thấy Thạch Thiên mua vé, Thạch Thiên lại đi tới, hắn cũng không có ngăn cản như lúc trước nữa, hơn nữa sau cánh cửa lại có một cô gái tiếp thị xinh đẹp đi tới dẫn đường cho Thạch Thiên. Dẫn hắn đến phòng ca múa, từ trên bậc thang bên phải lầu, tiến tới ghé lô.

Ghé lô hơn năm ngàn Euro cả đêm chỉ có hơn hai mươi thước vuông, mặc dù nói là cho mười người sử dụng. Thế nhưng chỗ ngồi lại rộng rãi như ghé xô pha, cho dù là hai mươi người ngồi lên cũng không cảm thấy chật, so với ghé dưới đại sảnh thoải mái hơn rất nhiều. Hơn nữa ở tầng hai, cũng không hề cách trở cùng sân khấu, góc độ quan khán cũng rất tốt, nếu thật sự là có mười người cùng một chỗ tiến đến xem biểu diễn, vậy thả chung tiền thuê một căn phòng như vậy sẽ đáng giá hơn.

Mỗi hai cái xô pha lại có một cái bàn dài, trên bàn trải tấm khăn trắng muốt, ở giữa là một ngọn nến màu hồng lập lờ. Sau khi nữ tiếp khách rời đi, lại có một nữ phục vụ cực kỳ gợi cảm. Thế nhưng ăn mặc cũng không lộ liễu như mấy vị nữ phục vụ thường thấy, nàng lễ phép lên tiếng hỏi xem Thạch Thiên chỉ có một người thôi có đúng không, sau đó đặt lên trên bàn một thùng đá, bên trong là một chai rượu sâm banh. Cũng mở hộ hẳn nắp chai, sau đó nàng cầm lấy một cái ly ở trên bàn rồi rót rượu vào, tiếp đó lại mang một đĩa hoa quả cùng với một số đồ ăn khác, nàng ta nhẹ nhàng nói những thứ này đều là miễn phí. Sau đó hỏi Thạch Thiên còn cần gì nữa không.

Thạch Thiên chỉ muốn xem kịch một lát, cho nên hắn nói không cần, kín đáo đưa cho tiểu thư phục vụ một ít tiền bo.

Tiểu thư phục vụ cúi đầu nhìn một cái, không ngờ lại hé ra một tờ tiền giá trị năm trăm Euro. Không khỏi một hồi kích động, nàng dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn nhìn Thạch Thiên. Cũng vừa mới biết Thạch Thiên mua tấm vé giá trị này chỉ có một mình xem mà thôi, điều này khiến nàng rất kinh ngạc, hiện tại cảm giác người phương Đông này quả thực kì bí, ăn mặc cũ nát như thế, thế nhưng vung tay lại

khuyến người ta kinh người, thật không biết nên dùng từ tiết kiệm hay xa xỉ để hình dung vị khách nhân này đây. Sững sờ nửa ngày mới nói lời cảm ơn rồi rời khỏi.

Kịch còn chưa có bắt đầu, cả kịch trường đã tắt hết đèn. Nhưng trên mỗi một bàn lại được thắp lên một ngọn nến, ánh sáng chập chờn khiến từng khuôn mặt đỏ bừng hiện lên, có thể thấy rõ từng khuôn mặt của hơn ngàn người ngồi đây, nam nữ đều có, nam cơ bản đều đi giày tây, nữ cũng ăn mặc rất hợp cách, phong tư vô hạn, đều giống như đến xem múa ba-lê. Mặt khác hơn mười phục vụ sinh xen kẽ đứng tại bàn, vì khách nhân mà mở Champagne, thanh âm mở Champagne cùng tiếng khán giả nói hỗn hợp một chỗ.

Nương theo ánh nến, Thạch Thiên đảo mắt nhìn chung quanh, nội thất trong kịch trường cũng đã rất khác xưa, nhưng mà cơ bản vẫn bảo lưu được phong cách lúc trước, đại bộ phận những bức tranh có lồng kính treo trên tường không có bị đổi, thoạt nhìn có phần cổ xưa. Sân khấu là nơi biến hóa lớn nhất, được cải tạo lại, chia làm mấy tầng, có vẻ càng thêm hoa lệ.

Ba tiếng tiếng chuông qua đi, màn kịch chính thức bắt đầu, ngọn đèn trên sân khấu sáng lên, hơn mười thiếu nữ vũ giả uyển mị bước lên, biểu diễn trước mặt đám khán giả. Hơn mười thiếu nữ này phải nói là toàn thân đều mặc quần áo chuyên dụng để biểu diễn, thế nhưng cơ thể toàn bộ vải vóc đều trong suốt khiến thân thể thoạt nhìn đều lộ ra hết, cũng không khác gì không mặc đồ.

Dưới đài tiếng vỗ tay lập tức nổ ra như sấm, tiếng thán phục nổi lên bốn phía, thế nhưng hiển nhiên không phải vì tán thưởng kỹ thuật nhảy của các thiếu nữ, mà là cảm thán tạo hóa thần kỳ, thân thể đẹp đẽ, bộ phận bên trong lớp quần áo mỏng dưới ánh đèn càng nổi bật nét phong tao của cơ thể, bởi vì các thiếu nữ hiện tại chỉ khoe ra thân thể, vẫn chưa chính thức khiêu vũ.

Theo tiếng nhạc vang lên, một đôi nam nữ chủ trì đoan trang, diễm lệ bước tới trước sân khấu tuyên bố bắt đầu. Các thiếu nữ bắt đầu nhảy múa, có thể nhìn ra được trong vũ điệu của các nàng mang đậm phong cách múa ba-lê cổ điển, tiếp nhận quá trình huấn luyện vũ đạo rất nghiêm khắc. Ngọn đèn càng không ngừng biến ảo, trên sân khấu không ngừng mà xoay tròn, tiếng nhạc khúc khi chậm khi tri hoãn, khi mãnh liệt dâng cao, như giọt nước nhỏ xuống dòng suối, giống như tri âm tri kỷ lại như thác nước đổ xuống, như vạn mã tung vó.

Tận lực bồi tiếp, khiến một đám khán giả hoa hết cả mắt, có múa theo kiểu, Ả rập, Châu u, Nhật Bản thì có Anh Hoa vũ, thậm chí còn có ca khúc Hoa Nhài cùng với vũ đạo Trung Quốc. Dưới tài nghệ tinh xảo của các thiếu nữ, sân khấu tạo hình một cách hoa lệ, âm nhạc mỹ diệu, nội dung tiết mục bố trí tỉ mỉ, làm cho người xem cảm thấy rất mãn nguyện.

Ngoại trừ vũ đạo còn có tạp kỹ, kịch câm... Không có chút nào thô tục, không chút nào làm ra vẻ kéo dài thời gian. Trong lúc người chủ trì còn mời vài vị khán giả ở dưới đài lên cùng nhảy với các thiếu nữ nữa.

Thạch Thiên nghe thấy thanh âm của người lên đài đúng là tiếng Nhật, nhất thời cao hứng, hấn dùng chân khí xoắn ốc mới lĩnh ngộ được thỉnh thoảng lại điểm ra vài cái khiến người Nhật Bản kia ngã xõng soài bảy tám lần, về mặt người này đều là hoảng hốt cùng mờ mịt, khiến bên dưới khán đài không ngừng vang lên tiếng cười, khán giả bên dưới một bên lắc đầu, một bên cảm thán, may mà mọi người đều biết người Nhật Bản chân ngắn, không thích hợp với khiêu vũ, cho nên đối với chuyện này có thể giải thích được.

Người chủ trì sau một lúc ngạc nhiên, sau lại tán dương khích lệ người Nhật này, trong giọng nói của hắn còn ẩn chứa ý cười. Hắn còn phải cảm ơn người Nhật đã khiến không khí trên kịch trường thêm sống động. Làm hại người xem Nhật Bản này lâm vào trạng thái dễ khóc dễ cười, thật vất vả biểu diễn mới chấm dứt, sau khi người này đi xuống chỗ ngồi còn bị ngã thêm hai lần nữa.

Toàn trường lúc này trở nên yên tĩnh lại, một màn biểu diễn thời trang cùng ca múa bắt đầu. Trong tràng cảnh thiên biến vạn hóa, xanh vàng rực rỡ, nữ diễn viên lỏa lồ, trên thân chỉ mặc một bộ ao khoác bằng lông thú, toàn thân trắng toát như bạch ngọc. Mỉm cười tự nhiên, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào bước nhảy tinh xảo mà mỹ lệ, nguyên thủy mà cao nhã, không hề làm ra vẻ xấu hổ. Dáng người nàng này đúng là phù hợp với định luật Venus về thân thể, dưới ánh đèn đủ màu chiếu xuống, làn da tựa hồ như toát ra một tầng sương mỏng, sinh ra ma lực huyền ảo khó lường.

Mặc dù là trần trường biểu diễn, các thiếu nữ so với trăm năm trước hình thức cũng vẫn có điểm tương tự, thế nhưng lại không khiến Thạch Thiên có cảm giác lửa dục như một trăm năm trước, chỉ còn lại lòng

hưởng thụ nghệ thuật mà thôi, suốt quá trình biểu diễn đều rất trôi chảy. Ngay cả Thạch Thiên là một người không có tế bào nghệ thuật cũng không khỏi hô to quá đã, cảm giác như lần này đi xem cũng không tệ.

Trong lúc bất tri bất giác, gần hai giờ biểu diễn đã chấm dứt, Thạch Thiên đem chai Champagne dốc cạn, chuẩn bị rời đi. Đột nhiên lại cảm giác có mười mấy người đang lén lút lút lút ở bên ngoài rạp. Tiếp đó lại nghe có người phát ra mệnh lệnh, “Rầm” một tiếng, cánh cửa bị phá, có người hô lớn: “Cảnh sát đây, tất cả nằm xuống, không được nhúc nhích.” Thanh âm đều vang vọng tới từng lô ghế.

Thạch Thiên nghĩ thầm, thì ra là cảnh sát bắt người. Hắn bây giờ còn đang đắm chìm đắm trong tâm tình phức tạp ở Khu đèn đỏ, không có hứng thú xem nào nhiệt, liền đứng lên xoay người hướng ra ngoài.

Lúc này cách vách ghế lô vang lên tiếng của một cái bàn gãy cùng với thanh âm đánh người, một nam nhân tuổi chừng hơn 40, dáng người bư hân nhẩy ra khỏi lan can lô ghế, bắn vào trong lô ghế nơi Thạch Thiên đang đứng, thân thủ người này rất nhanh.

Tiếng súng, tiếng đánh người ở cách vách đình chỉ, không biết người nào trong rạp hét lên chói tai, hiển nhiên là còn có người cũng đồng thời nhảy ra một lô ghế khác.

Trung niên chạy tới lô ghế của Thạch Thiên móc súng ra, chỉ vào đầu của Thạch Thiên, nói: “Đừng loạn động, ngoan ngoãn phối hợp, tao sẽ không giết mày.” Là một giọng nói Anh ngữ.

Thạch Thiên cười, cũng dùng tiếng Anh hỏi: “Người muốn lão tử phối hợp với người như thế nào đây?”

Trung niên nam tử kia rõ ràng là ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng, cửa ghế lô cũng bị phá khai, bốn cảnh sát xông vào, trong đó có ba người mặc đồng phục, người còn lại mặc quần áo thường, đồng thời giơ súng lên nhắm vào người Thạch Thiên cùng trung niên nam tử kia.

Trung niên nam tử vội vàng trốn về sau lưng Thạch Thiên, dùng súng dí lên huyệt Thái Dương của Thạch Thiên, hô: “Đừng tới đây, đều buông súng cho tao, nếu không tao sẽ bắn chết hắn.” Lần này lại dùng tiếng Pháp rất thuần thục.

Ba gã cảnh sát mặc đồng phục cùng canh giữ ở ngoài cửa vẫn đang giơ súng lên, chỉ có tên mặc quần áo thường là buông súng, sau đó bước lên hai bước, trầm giọng nói: “Anh Jim, thủ hạ của anh đã bị bắt rồi, hơn nữa đều còn sống, bọn họ rất nhanh sẽ khai ra sự thật về tội trạng của anh, cho dù hôm nay anh có chạy thoát, sau này cũng chỉ có thể trốn đông trốn tây mà thôi. Tốt nhất là anh buông vị tiên sinh này ra, tôi sẽ hướng tới quan toà nói giúp cho, vạn nhất mà súng cướp cò, tội của anh sẽ nặng thêm một phần đó.”

Trung niên nam tử kia khuôn mặt dữ tợn, cười rộ lên, chẳng những không có buông súng, trong tay lại xuất hiện thêm một trái lựu đạn, sau đó rút chốt ra, giơ ra ngoài lan can, cười nói: “Tao và mày không phải là lần đầu tiên đụng độ, nên biết là tao không ngại có thêm một cái tội nữa đâu.”

259. Chương 260: Ở Đây Rất Thú Vị .

Lúc này biểu diễn cũng vừa kết thúc, đám khán giả dưới lầu căn bản chưa kịp rời Khu đèn đỏ. Trong rạp truyền ra tiếng súng, đám khán giả đều giật mình chạy ra bên ngoài, có người hiếu kỳ lại dừng chân quan sát, muốn biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Đợi khi chứng kiến trong tay của trung niên nam tử kia là một trái lựu đạn, mới chấn thức hoảng sợ, tiếng hét chói tai không ngừng vang lên, hơn một ngàn người chen chúc chạy tới cửa.

Khu đèn đỏ mặc dù có vài lối thoát hiểm, thế nhưng cái loại kịch trường phong cách cũ này xếp lối rất nhỏ, chỉ có thể chứa được ba bốn người cùng qua, hơn một ngàn người chen chúc trong vài cái thông đạo, ngược lại thoát ra càng chậm, tràng diện rất hỗn loạn.

Trung niên nấp sau lưng Thạch Thiên, nhìn thoáng qua tình huống phía dưới, đối với cảnh sát mặc thường phục, cười ha ha nói: “Còn không để cho người của bọn mày buông súng? Vạn nhất bọn họ cướp cò, bản thân tao cảm thứ này không có vững, mày hẳn là biết sẽ tạo thành hậu quả gì rồi chứ?”

Cảnh sát thường phục về mặt trở nên thập phần ngưng trọng, Khu đèn đỏ là một trong những phòng ca múa nổi tiếng nhất toàn cầu, đối với khách du lịch tới Paris vô cùng tâm đắc, người tới đây đa phần đều là

du khách ngoại quốc. Nếu sự việc là cảnh sát chấp hành công vụ tạo thành đổ máu ở đây, trách nhiệm này đừng nói là chính mình, cho dù là trưởng cục cảnh sát Paris cũng không gánh nổi.

Chỉ do dự vài giây đồng hồ, cảnh sát thường phục liền ra hiệu cho những cảnh sát còn lại thu súng.

Trung niên nam tử nói: “Rất tốt, kế tiếp nên làm như thế nào không cần tao tới dạy chứ?”

Cảnh sát thường phục lộ ra một nụ cười khổ, lắc đầu nói: “Thật đáng tiếc, hiện tại tôi thật không biết nên làm như thế nào cả, nếu như không ngại mà nói, anh có thể dạy được không?”

Trung niên nam tử quát: “Đừng có ý đồ kéo dài thời gian, chẳng lẽ mày nghĩ rằng tao cũng ngu như mày, không nghĩ tới bắt mọi người yêu cầu đàm phán sao? Lập tức thả người của tao ra, rồi sau đó người của bọn mày biến đi.”

Cảnh sát thường phục liếc xuống dưới lầu một cái, đối với đám người đang chen chúc ở dưới, nói: “Người bị thương thì cho tới bệnh viện, nếu để cho cả đám đi, chỉ sợ sẽ nguy hiểm tới tánh mạng.”

Trung niên nam tử cả giận nói: “Điều này không cần mày bận tâm, tao chỉ đếm ba tiếng thôi. Nếu như hiểu biết thì thả hết người ra, nếu không hậu quả sẽ không cần tao phải nói chứ.” Nói xong hất buông súng, sau đó cầm lấy lựu đạn buông một ngón tay ra, hô: “Một!”

Chỉ cách một giây đồng hồ, lại buông ra một ngón tay, hô: “Hai!”

Cảnh sát thường phục hô: “Đợi một chút...” Hắn xoay người phân phó thuộc hạ dưới tay mang người sát vách đi, sau đó nói: “Tôi có thể đáp ứng anh, bất quá tôi cũng có một yêu cầu nho nhỏ.”

Trung niên nam tử lại quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy người xem dưới lầu đã chen đi ra ước chừng tầm một phần tư rồi, hắn vội thúc giục nói: “Nói mau, cảnh cáo người đừng có ra về.”

Cảnh sát thường phục gật đầu nói: “Yêu cầu của tôi rất đơn giản, anh buông vị thiếu niên này ra. Để tôi làm con tin của anh.”

Lúc này vài tên cảnh sát mặc chế phục áp giải mấy người đi vào, một người trong đó bị trúng đạn, trên quần đều thấm đầy máu tươi.

Trung niên nam tử chợt nhớ tới chuyện gì đó. Thò đầu ra bên ngoài lan can hô: “Jose, mày ở bên kia thế nào rồi?”

Ở một hàng ghế lô vang lên thanh âm khàn khàn: “Ha ha ha! Người anh em Jim, tao rất khỏe, ở đây có mấy vị quý nhân trợ giúp tao gánh phiền toái trước mắt rồi.”

Trung niên nam tử cũng không hỏi bên kia là có quý nhân gì, nhưng nghe tên đồng phạm nói như vậy cũng yên tâm lại, sau đó nói với cảnh sát thường phục: “Được, mày trước tiên hãy công tay lại. Nhanh!”

Cảnh sát thường phục, cầm lấy công số 8, thuần thục công tay mình lại, sau đó đi đến bên người Thạch Thiên, nói: “Cậu nhanh rời khỏi đây đi.”

Thạch Thiên mỉm cười nói: “Ở đây rất thú vị, lão tử còn chưa muốn đi.”

Đám người ở đây kể cả trung niên nam tử cũng không khỏi khẽ giật mình một cái.

Cảnh sát thường phục nghĩ thầm: thiếu niên này cậu thật không hiểu sâu cạn, lại đem mạng sống của mình ra mà làm trò đùa. Hắn liền xoay người nói với tên cảnh sát đối thủ hạ: “Mau đưa cậu ta đi.”

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Lão tử vốn không nghĩ lưu lại, nhưng mà nhìn người tiểu tử này lại có khí khái anh hùng muốn cứu lão tử, cho nên không muốn để người đi chịu chết, cầm lấy hai thứ này mà chơi đi.” Nói xong hắn đem hai thứ gì đó ném vào trong tay cảnh sát thường phục. Sau đó xoay tay xuất thủ “Bốp” Một tiếng giòn vang, trung niên nam tử kia bị Thạch Thiên đánh cho một bạt tai đâm đầu vào tường, thân thể co quắp ngã xuống đất không thấy nhúc nhích, hiển nhiên đã bị hôn mê rồi.

Cảnh sát thường phục hướng trên tay mình nhìn một cái, thấy Thạch Thiên kín đáo đưa cho hắn một quả lựu đạn cùng với một khẩu súng, lại nhìn trung niên nam tử té trên mặt đất, quả nhiên hai tay trống trơn, giật mình nói: “Cái này... cái này... Đây là có chuyện gì?”

Hai gã cảnh sát lúc này mới vừa đi tới bên người Thạch Thiên, cũng không rõ là xảy ra chuyện gì, vẫn đang đuổi tay ra muốn dẫn Thạch Thiên đi.

Thạch Thiên đẩy bọn họ ra, ngón tay hư không điểm ba cái, ba gã dưới tay trung niên nam tử kia hừ một tiếng rồi ngã xuống mặt đất. Sau đó Thạch Thiên ôm bả vai cảnh sát thường phục, nói: “Đi, lão tử hỗ trợ thì hỗ trợ cho trót, chúng ta đi tới nhìn xem lô ghế kia có chuyện gì.” Nói xong hất lùi cánh tay vị cảnh sát thường phục về mặt vẫn còn đang mờ mịt này thoát khỏi ghế lô.

Những cảnh sát khác lúc này tuy không biết tại sao lại có biến cố như vậy, thế nhưng bởi vì thường xuyên xử lý mọi chuyện bất ngờ, cho nên đều có năng lực ứng biến. Bốn năm cảnh sát lập tức xông vào ghế lô, cũng không quản vài tên tội phạm quan trọng hôn mê hay bị chứng động kinh phát tác, đều công lại, sau đó dùng băng dính dán hết miệng bọn này lại, để tránh cho bọn chúng phát ra thanh âm làm kinh động đến đồng bọn đang ở bên dưới.

Thạch Thiên cùng cảnh sát thường phục đi vào giữa ghế lô, chỉ thấy trong rạp ngoại trừ ba gã cảnh sát ra, còn có mười mấy người núp ở một góc, nữ có nam có, làm thành một đồng, trên mặt đều lộ vẻ sợ hãi. Trong đó có một tên mập sắc mặt trắng bạch, khăn trương đầu đầy mồ hôi, bởi vì có một khẩu súng đang chĩa vào sau gáy hắn. Cầm súng là một hán tử râu rậm, đứng giữa mười mấy người, hắn là người vừa rồi trung niên nam tử kia gọi hắn là Jose.

Bị Thạch Thiên giúp đi tới, cảnh sát thường phục chứng kiến vị mập mạp kia xong, không khỏi chấn động, giật mình nói: “Nghị viên tiên sinh...” Hắn hiện tại hiểu ra vừa rồi tên Jose này vì cái gì mà nói là có quý nhân.

Mập mạp kia rung giọng nói: “Các người... Các người làm như thế nào vậy, không ngờ tại loại trường hợp này lại phá án, tạo thành loại hậu quả này, các người có gánh nổi không?”

Cảnh sát thường phục cười khỏ nói: “Thực xin lỗi René nghị viên tiên sinh, xin anh yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt chuyện ở đây.” Trong lòng hắn lại không biết nên làm cái gì bây giờ, không tự chủ được đem ánh mắt hướng tới Thạch Thiên. Tuy hắn đến bây giờ còn không rõ ràng lắm vừa rồi Thạch Thiên làm như thế nào cướp lấy súng cùng lựu đạn của Jim, thế nhưng hắn phát giác ra vị thiếu niên này có điểm phi phàm, có thể nói là hy vọng duy nhất của mình lúc này.

René nghị viên rung giọng nói: “Nhanh nghĩ biện pháp giải quyết...”

Jose mặt đầy râu mép hiển nhiên còn chưa có phát giác được Jim ở ghế lô khác đã bị cưỡng chế, thanh âm của hắn thấp phần khàn khàn nói: “Biện pháp không cần nó nghĩ, tao đã nghĩ kỹ rồi, xin mời nghị viên tiên sinh tôn quý cùng chúng ta đi một chuyến nhé.”

260. Chương 261: Hô To Cũng Vô Dụng .

René nghị viên kinh hãi nói: “Cái này... Như vậy sao được, còn có rất nhiều chuyện trong yếu chờ tôi giải quyết mà...”

Jose dùng báng súng gõ lên cái đầu tròn ủng của René nghị viên, hỏi: “Thế có trọng yếu bằng cái mạng của mày không?”

René nghị viên lập tức run rẩy, vội nói: “Không có, không có, tôi rất vinh hạnh có thể có được cơ hội này, đi theo anh... Đến chỗ đó có an toàn không vậy?”

Điều này trở thành trò hài cho mọi người, Thạch Thiên nhin không được ha ha phá lên cười, rồi quay sang bên cạnh nói với cảnh sát thường phục: “Tên mập này giống như nguyện ý đi cùng với tên hán tử râu rậm kia thì phải, chúng ta có phải là không cần quản tới công việc của người ta hay không?”

Cảnh sát thường phục nào có tâm tình cùng Thạch Thiên nói giỡn, dùng thanh âm như muỗi nói với Thạch Thiên: “Nghị viên tiên sinh là bị bức, không phải thật sự nguyện ý mà.”

Jose nghe thấy tiếng cười của Thạch Thiên liền ngơ ngẩn, bởi vì tiếng cười này vừa rồi rõ ràng là phát ra từ chỗ ghế lô Jim khống chế. Lúc ấy hắn cũng không nghĩ tới bên đó xảy ra chuyện gì, ở dưới lầu người chạy

trối chết, hiện trường âm ỉ, mà lực chú ý của hắn lại chỉ tập trung trên người đám cảnh sát mà thôi, không có nghĩ tới có người ở trong tình huống này còn cười được.

Hiện tại Jose lại nghe thấy tiếng cười kia, không khỏi nhớ lại, khẩu súng trên tay chuyển hướng từ René nghị viên sang Thạch Thiên, quát: “Mày là ai?”

Thạch Thiên ưỡn ngực nói: “Chính là tổ tông của mày đó!”

Câu này khi lọt vào trong tai Jose không khỏi làm cho hắn choáng váng, thậm chí có điểm hoài nghi tên thiếu niên trước mắt này cho tới bây giờ chưa từng thấy qua súng lục, cho nên mới không cảm thấy sợ hãi. Mặc dù có một vị quan lớn trong tay mình, có chỗ dựa vững chắc. Thế nhưng dù sao vẫn còn đang ở trong hiểm địa, không nghĩ tới bởi vì một tên thiếu niên ngu ngốc mà đem chuyện tình này thêm phức tạp, cho nên hắn hừ lạnh một tiếng, cao giọng hô: “Jim, Jim, mày ở đó thế nào rồi?”

Lúc này không chỉ có René mập trên đầu đầy mồ hôi, mà ngay cả cảnh sát thường phục ở bên cạnh Thạch Thiên cũng luống cuống, hắn đối với nhóm người kia rất minh bạch, thật không biết Jose có phát hiện ra Jim đồng bọn đã rơi vào trong tay cảnh sát hay không, nếu hắn biết không thể nghĩ được hắn sẽ làm ra hành động điên cuồng gì.

Chờ trong giây lát vẫn không thấy Jim đáp lời, thần sắc của Jose rõ ràng trở nên bất an, tiếp đó càng lớn tiếng hô: “Jim, mày ở đâu? Guy...”

Thạch Thiên ngắt lời nói: “Đừng hô nữa, tiểu tử kia đã ăn một cái tát của lão tử rồi. Không có năm ba ngày hắn là không thể tỉnh lại, ngươi có hô vỡ họng cũng vô dụng thôi.”

Cảnh sát thường phục thiếu chút nữa hôn mê.

Jose cũng cảm giác được Jim bên kia lành ít dữ nhiều, nếu không sao lại không trả lời mình. Jim cũng sẽ không bỏ hắn lại mà đảo tẩu. Nghĩ tới đây, thái độ đắc ý của Jose lúc trước bây giờ bị quét sạch, âm trầm nói: “Xem ra chúng mày căn bản là không có thành ý đàm phán.” Sắc mặt của hắn âm trầm, trở nên có phần vụn vặt dữ tợn, phối hợp với bộ râu mép mọc đầy mặt. Tuyệt đối có thể dọa khóc trẻ nít.

Cảnh sát thường phục trong lòng cũng chẳng còn lòng để ý mà giận Thạch Thiên, chỉ tự trách mình bị ma quỷ ám ảnh, lại đem hy vọng ký thác vào lên người một tên thiếu niên thoát nhìn chưa trưởng thành này. Jose hiện tại bị hơn mười người kể cả René nghị viên vây quanh chính giữa. Không giống như vừa rồi bên người Jim chỉ có một con tin, hơn nữa thiếu niên này, bản thân có thể thừa lúc hắn không sẵn sàng mà đoạt được súng ngắn cùng lựu đạn sau đó đánh ngất xỉu. Hiện tại cho dù thiếu niên này cũng có thể xông tới cưỡng chế hắn, thế nhưng khó tránh khỏi khiến Jose kinh động, Jose nhất định sẽ nổ súng làm bị thương người chung quanh hắn.

Thời gian không để cho cảnh sát thường phục lo lắng nhiều, hắn hô: “Không! Chúng ta rất có thành ý, có thể đáp ứng bất luận yêu cầu gì của anh, chỉ cần trước hết anh buông René nghị viên cùng những người khác ra.”

Thanh âm khàn khàn của Jose có vẻ điên cuồng, cười như quạ đen kêu, nói: “Thả bọn họ ra tao còn có cơ hội ra ngoài mới lạ, coi tao là thằng ngốc sao?”

Cảnh sát thường phục, mang súng giờ lên phía trước, nói: “Tôi có thể làm con tin của anh, anh xem, tôi đã tự công mình lại rồi, anh còn lo lắng gì nữa.”

Jose nhìn cảnh sát thường phục một lát, không tự chủ được lùi lại phía sau René nghị viên, nóng giận nói: “Trên người mày vẫn còn súng cùng lựu đạn, như vậy cũng kêu là có thành ý sao?”

Cảnh sát thường phục lúc này mới nhớ tới Thạch Thiên lúc trước kín đáo đưa cho mình súng lục của hắn cùng lựu đạn, bây giờ vẫn còn trong tay mình, vội vàng giao cho cảnh sát bên cạnh, cũng để cho đám cảnh sát này đi ra ngoài, sau đó nói: “Jose, hiện tại có thể để tôi đổi chỗ cho René nghị viên rồi chứ?”

Thạch Thiên cười nói: “Tiểu tử ngươi có phải là chỉ biết một chiêu này hay không?”

Cảnh sát thường phục vội la lên với Thạch Thiên: “Cậu cậu đừng ánh hưởng đến công tác của tôi được không...” Nói thế nhưng hắn không có yêu cầu Thạch Thiên đi ra ngoài, không biết tại sao hắn đối với Thạch Thiên vẫn còn ôm lấy một tia hy vọng.

Thạch Thiên có thể giải thích tâm tình bây giờ của vị cảnh sát thường phục này, đối với lời trách mắng của hắn cũng không cảm thấy tức giận. Chẳng qua chỉ là cười cười, ngưng tụ nội lực chuẩn bị xuất thủ.

Jose thấy những cảnh sát khác đều thoát ra hết rồi, Thạch Thiên cùng cảnh sát thường phục trong tay đều không có vũ khí, hơn nữa cảnh sát thường phục hai tay quả thật bị còng, tâm tình của hắn được buông lỏng rất nhiều, cười lạnh nói: “Nếu như mày là tao, liệu có đổi một vị nghị viên lấy một tên cảnh sát làm con tin hay không? Không cần phải nói nhảm nữa, đi thả Jim bọn họ ra, sau đó chuẩn bị mấy chiếc xe. Cảnh cáo bọn mày, ngàn vạn lần không cần phải đi theo, chúng tao sẽ tách ra, nếu như có phát hiện trong đó có một người mất đi liên lạc, những người khác sẽ bắt đầu giết người, giết sạch đám con tin, sau đó sẽ giết người đi đường.”

Cảnh sát thường phục vừa muốn nói, Thạch Thiên đã dùng một tay đẩy hắn ra, cười mắng: “Ngươi, mụ nội nó cũng đừng làm trở ngại lão tử làm việc.” Sau đó hắn xoay người nói với Jose: “Tiểu tử ngươi nói nhảm cũng nhiều rồi đó, ngoan ngoãn đi tới quỳ trên mặt đất hướng lão tử cầu xin tha thứ đi, lão tử hứa sẽ lưu ngươi một mạng...”

Jose phát hỏa, chuyển đầu súng tới chỗ Thạch Thiên, ngón tay đặt lên cò súng, bỗng nhiên hắn cảm thấy có điểm hoa mắt, Thạch Thiên đã không thấy đâu, nháy mắt súng cũng không còn ở trong tay mình nữa, nguyên nhân cũng không cần phải suy nghĩ bàn tay đã cảm thấy tê rần, tiếp đó hai chân cách mặt đất, cả người bị kéo ra ngoài, sau đó bị một cước đá bay đi, sự tình phía sau hắn cũng không biết nữa...

Những người khác ở trong rạp cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có vị cảnh sát thường phục là tập trung chú ý, lại trải qua huấn luyện, hắn thấy Thạch Thiên tung một cước đá bay cả thân thể to lớn của Jose. Về phần Thạch Thiên như thế nào tóm được Jose, hắn cũng không thấy rõ ràng, thẳng đến khi thân thể cao lớn vạm vỡ của Jose “Bịch” Một tiếng rơi lên sân khấu Khu đèn đỏ, cách nơi đây mười mét, cảnh sát thường phục mới mới hoàn hồn lại, khẩn trương đến nỗi trên người ướt đầm.

Thạch Thiên trở lại bên người cảnh sát thường phục, lại nhét vào trong tay hắn một thứ gì đó. Cảnh sát thường phục cúi đầu nhìn một cái, lại là một khẩu súng ngắn, cùng bất đồng với chuyện vừa rồi chính là, trên cò súng còn dặt một đầu ngón tay, làm cho người ta nhìn thấy mà hãi hùng khiếp vía.

261. Chương 262: Thợ Săn Địa Ngục .

Cảnh sát thường phục trước tiên chỉ huy những cảnh sát khác lên sân khấu khống chế Jose, miễn cho hắn tỉnh lại sẽ phản kháng, tuy súng của Jose đã bị thiếu niên này thần kỳ đoạt được, thế nhưng ai cũng không biết trên người hắn còn có loại vũ khí súng ống nào nữa hay không. Sau đó hắn mới tự mở còng tay ra, vỗ vào bả vai của Thạch Thiên nói: “Thật không biết nên nói gì mới có thể biểu đạt lòng biết ơn của tôi đối với cậu, nhưng có chút chuyện muốn làm phiền cậu, hy vọng cậu có thể đáp ứng.”

Thạch Thiên nói: “Nói đi, không phải là chuyện quá phiền toái là được.”

Cảnh sát thường phục gật đầu nói: “Sẽ không phiền toái lắm đâu, xin cậu chờ một lát.” Nói xong hắn đi tới bên cạnh René nghị viên, nói: “Nghị viên tiên sinh, tôi là Le Goff, hôm nay tại Khu đèn đỏ bắt người là do tôi chỉ huy, tôi sẽ chịu hết trách nhiệm về vụ này.”

René nghị viên hiện tại cũng biết nguy hiểm đã qua, chính mình được một thiếu niên Châu Á thành công giải cứu, nhưng vẫn kinh hồn bất định như cũ, có điểm đứng không vững, phải được một vị nữ sĩ trẻ tuổi đi bên cạnh đỡ, vịn vào ghế sofa bên cạnh.

Mấy vị con tin khác đều được cảnh sát giúp đỡ đi ra ngoài.

Vị nữ sĩ trẻ tuổi kia hẳn là thư ký hoặc trợ thủ của René nghị viên, vội vàng đi rót một chén nước an ủi hắn, René nghị viên run rẩy cầm chén nước cũng không vững, miễn cưỡng uống một ngụm, sau đó nói với vị nữ sĩ trẻ tuổi: “Nhớ tên của hắn cùng với số hiệu cảnh sát.” Sau đó hắn kích động quát Le Goff: “Cậu phụ trách sao? Làm rất tốt! Tôi rất không hài lòng với phương thức làm việc của cậu, nhiệm vụ thiết yếu của cảnh sát không phải bắt người, mà là bảo vệ an toàn cho dân chúng.”

Le Goff nói: “Chuyện ngày hôm nay tôi rất xin lỗi, tôi cũng biết trong trường hợp này không thích hợp để bắt phạm nhân. Thế nhưng đám người này được xưng là ”Thợ săn Địa Ngục“, rất nguy hiểm đối với xã hội,

hơn nữa rất khó tìm kiếm tung tích của bọn chúng, bọn tôi nhiều lần tập kích đều bị bọn chúng phá vây tẩu thoát, hôm nay hành động tại Khu đèn đỏ thật sự là vạn bất đắc dĩ.”

René nghị viên rung giọng nói: “Gì! Hắn... Bọn chúng là ”Thợ săn Địa Ngục“?”

Le Goff gật đầu nói: “Đúng vậy. Ngài có lẽ cũng biết, có rất nhiều quốc gia đang truy nã bọn chúng, thế nhưng một người cũng không bắt được.”

René nghị viên “A...” Một tiếng, cái trán vừa được vị thư ký lau khô giờ lại nhễ nhại. Thợ săn Địa Ngục cái nhóm tội phạm này hẳn đương nhiên có nghe qua, là một nhóm tội phạm chuyên bắt cóc tổng tiền, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, nếu như người trong quốc gia nào đó không hoàn thành yêu cầu của bọn chúng, cảnh sát cũng chỉ đành đi nhặt túi thi thể vụn của con tin mà thôi.

Ngoại trừ bắt cóc cướp đoạt, đám này còn làm thêm nghề sát thủ. Làm thuê giết người, cũng có chút ít quan hệ với tổ chức khủng bố. Cho nên kể cả tại Pháp cùng vô số quốc gia không tiếc hết thầy giá nào cũng muốn diệt trừ nhóm tội phạm này.

René nghị viên hiểu, giống như mình là một thành viên trong thượng nghị viện Pháp nếu rơi vào trong tay bọn chúng, cơ bản sẽ bị bọn chúng dùng một cái giá “Hợp lý” để bán cho một tổ chức khủng bố nào đó. Không khỏi càng nghĩ càng sợ. Lẩm bẩm nói: “May mắn... May mắn, cuối cùng các người cũng bắt được...” Lại khẩn trương phân phó nữ sĩ bên cạnh: “Nhanh gọi điện thoại để người mang tới một chiếc xe chống đạn tới đây.” Đám người cảnh sát lúc này đã bủa vây chặt rạp hát, hơn nữa được trang bị vũ khí tới tận răng, một nhóm tiến tới chỗ nghị viên Pháp. Tuy thợ săn Địa Ngục đã bị cảnh sát tóm, thế nhưng ai mà biết bên ngoài có còn đồng bọn của bọn hắn hay không.

Le Goff cũng lau mồ hôi trán, nói: “Tất nhiên, hôm nay quả thực rất may mắn, ít nhiều là có vị tiên sinh trẻ tuổi này xuất thủ tương trợ. Nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.” Hắn chỉ lên người Thạch Thiên, nói.

René nghị viên nhớ tới một màn vừa rồi, cũng dùng ánh mắt cảm kích nhìn Thạch Thiên, để cho vị thư ký trẻ tuổi dìu hắn đi tới bên người Thạch Thiên, sau đó duỗi tay ra, thái độ cực kỳ thành khẩn cảm ơn, nói: “Cảm ơn, hành động dũng cảm của cậu ngày hôm nay chẳng những đã cứu chúng ta, mà còn loại bỏ một mối nguy hiểm cho thế giới, tôi đại biểu cho nước Pháp, đại biểu cho toàn bộ thế giới gửi tới cậu lời cảm ơn trân trọng nhất.”

Thạch Thiên chỉ hơi đưa tay khẽ đụng vào tay René nghị viên rồi bỏ xuống, cũng không có bắt tay. Hắn cũng không có phản ứng với tên mập trước mắt này.

René nghị viên đối với thái độ lãnh đạm của Thạch Thiên, tựa hồ cũng không cảm thấy một chút xấu hổ nào, nói: “Không biết vì cái gì, tôi cảm thấy đã gặp cậu ở nơi nào đó, cảm giác rất quen, xin hỏi tiểu tiên sinh là đến từ quốc gia nào vậy?”

Thạch Thiên không kiên nhẫn được, nói: “Trung Quốc.”

René nghị viên vui vẻ nói: “Khó trách, công phu của Trung Quốc quả là thần kỳ, thật lợi hại, hôm nay mới được thấy qua. Tôi đã từng được mời đi Trung Quốc phỏng vấn rất nhiều lần, xác thực là rất có thiện cảm, đó cũng là một quốc gia rất đẹp, Thượng Hải cùng Paris là hai thành phố kết nghĩa nữa a, hôm nay cậu ở chỗ này ra tay trợ giúp, sự tích anh hùng này nhất định phải tuyên dương thật lớn, nhất định có thể tăng thêm sự hữu nghị giữa nhân dân hai nước. Đúng rồi, xin hỏi tên cậu là gì thế?”

Thạch Thiên khoát tay nói: “Lão tử tên gọi là gì không quan hệ, thích làm sao tăng tình hữu nghị giữa hai nước là việc của người, không có quan hệ với lão tử, đừng đem lão tử đi tuyên dương là được.”

René nghị viên khẽ giật mình, nghĩ thầm thì ra là một vị hảo tâm không muốn lộ danh, thật giống như nhân vật trong phim Zorro, Batman, chỉ là không có che mặt mà thôi. Vậy mình cũng không nên miễn cưỡng người ta, nhưng mà Thạch Thiên không hợp tác làm cho không khí có điểm không được tự nhiên, một lúc René nghị viên cũng không biết nói gì, đành phải gượng cười vài tiếng, một lần nữa nói lời cảm ơn với Thạch Thiên, sau đó dưới sự bảo vệ của vài viên cảnh sát rời khỏi ghế lô.

Lúc này một vị cảnh sát tiến vào, hướng tới Le Goff sau khi hành lễ, báo cáo: “Đội trưởng, Jim cùng bốn gã tội phạm quan trọng đã được áp lên xe rồi, trước mắt bọn họ vẫn còn hôn mê, mặt khác Jose xác định

là đã chết rồi, xin anh cho chỉ thị.”

Le Goff cảm giác thân thể chợt phát lạnh, nhin không được nhìn về phía Thạch Thiên, mà trong ánh mắt kiên định của hắn lại xuất hiện cảm giác ý sợ hãi. Bởi vì hắn nhớ tới vừa rồi thiếu niên này đã từng cảnh cáo Jose “Tối quỳ trên mặt đất hướng lão tử cầu xin tha thứ, lão tử còn có thể lưu lại một mạng.” Mà Jose không để ý đến lời cảnh cáo của hắn, chẳng những không có quỳ xuống để xin tha, còn muốn nổ súng bắn người ta nữa, kết quả là tự ném mạng cho tử thần.

Sau khi nghe nói Jose đã chết, Thạch Thiên vẫn điềm nhiên như không, Le Goff cơ hồ có thể khẳng định thiếu niên này cố ý giết chết Jose, bởi vì lúc ấy Jose đã bị thiếu niên này tóm gọn, khẩu súng trong tay còn dính một ngón tay của hắn bị thiếu niên này đoạt lấy, hoàn toàn không cần đá hắn nữa.

Nhưng mà Le Goff cũng không nói gì, hiện tại hắn chỉ hy vọng người này đừng như thợ săn Địa Ngục, giết người chỉ trong chớp mắt, trong thời gian ở Paris đừng có xảy ra chuyện gì, vạn nhất người này cũng trở thành người mà mình phải truy bắt, vậy chuyện này kinh khủng cỡ nào.

262. Chương 263: Không Phải Trộm, Mà Là Cướp .

Le Goff lệnh thu quân, cùng Thạch Thiên xuống lầu. Lúc này ở toàn bộ khán giả trong kịch trường sau một hồi kinh hãi đã rời đi hết, tuy cả đám đều kinh hồn chưa định, nhưng chứng kiến bên ngoài Khu đèn đỏ có rất nhiều cảnh sát, cũng cảm thấy can đảm hơn, có rất nhiều người đứng lại quan sát, chuẩn bị xem một hồi náo nhiệt, khiến cho đường phố bên ngoài Khu đèn đỏ tràn ngập người.

Tên bảo vệ cửa lúc đầu ngăn cản Thạch Thiên, lúc này thấy hắn đi ra, cùng mang theo hai gã cảnh sát vọt lên, vừa chạy vừa chỉ vào Thạch Thiên đang theo sau một vị cảnh sát, hô: “Chính là hắn.”

Ba người rất nhanh chạy đến trước mặt Thạch Thiên, trong đó có một vị cảnh sát lấy ra năm cái ví tiền, hỏi Thạch Thiên: “Túi tiền này là do cậu ném đi đúng không?”

Thạch Thiên nhìn thoáng qua rồi nói: “Không sai.”

Một tên cảnh sát khác cầm còng số 8, nói: “Cậu có quyền bảo trì im lặng không nói, những lời nói của cậu sẽ trở thành...”

Le Goff ở một bên thấy hai gã cảnh sát này không phải là là thủ hạ dưới tay mình, hơn nữa còn muốn bắt vị thiếu niên đã tóm gọn một nhóm khủng bố này, không khỏi bị dọa cho nhảy dựng lên, nghĩ thầm, thật sự là điều sợ nhất cuối cùng lại xảy ra, vội vàng dùng tay ngăn cản vị cảnh sát kia, sau đó xuất ra giấy chứng nhận, nói: “Tôi là đội trưởng Le Goff, xin hỏi có chuyện gì xảy ra vậy?”

Người cầm còng tay dò xét nhìn Le Goff nhằm xác nhận lại, sau đó vội vàng cúi chào: “Đội trưởng, chúng tôi nhận được tin vị bảo vệ Khu đèn đỏ này báo án, nói có một thanh niên ăn mặc nhếch nhác đã ném năm cái ví tiền đi, bộ dạng rất khả nghi, hoài nghi là tên móc túi.” Sau đó hắn cầm lấy năm cái ví từ tay một vị cảnh sát bên cạnh, giao cho Le Goff xem xét, nói: “Chúng tôi đã kiểm tra thực hư qua năm cái ví này, bên trong căn cứ chính xác là thuộc về năm người, căn cứ theo giấy chứng minh bên trong, bọn tôi đã liên lạc với chủ nhân của nó. Đã chứng thật là bản thân bọn họ bị mất đồ. Mà vị bảo vệ này lại chứng kiến thiếu niên này lấy tiền trong ví sau đó vất nó đi, vừa rồi thiếu niên này cũng đã thừa nhận, cho nên chúng tôi muốn bắt hắn về để điều tra.”

Le Goff không khỏi lo lắng thay cho vị bảo vệ này. Nghĩ thầm, đám cảnh sát này thật quá lỗ mãng, không ngờ đem điểm người báo án nói cho hung thủ biết, bọn họ không biết thiếu niên này tâm ngoan thủ lạt, giết người như đùa hay sao, xem ra cần phải người bảo vệ vị này rời khỏi Khu đèn đỏ mới được. Nghĩ lại lại cảm thấy không ổn, nếu như thiếu niên này thật muốn tìm tên bảo vệ này báo thù, chỉ sợ sẽ không có người nào bảo vệ được hắn, hay để cho vị bảo vệ này trốn đi một nơi an toàn. Nghĩ tới đây hắn nhìn về phía Thạch Thiên, cẩn thận dò hỏi: “Cái... Mấy cái ví này... Không phải là do cậu trộm chứ? Yên tâm, nếu như là hiểu lầm. Vậy tôi sẽ điều tra giúp cậu, tuyệt sẽ không để cho cậu chịu oan đâu.”

Ý tứ trong lời nói rõ ràng là hy vọng Thạch Thiên không cần phải thừa nhận, cũng là một biện pháp giải vây giúp hắn. Hai gã cảnh sát nghe xong đều cau mày. Thế nhưng trong lòng Le Goff xác thực không tin

tướng vị thiếu niên kỳ bí này là một tên móc túi, bằg vào bản lãnh của hắn đi làm móc túi quả thực là phí tài, đi cướp ngân hàng cũng là một việc không mấy khó khăn.

Thạch Thiên cười nói: “Người đoán không sai, xác thực là không phải ta trộm.”

Nếu đổi lại là Thạch Thiên trước kia, sao phải đi giải thích mình có phải là tên móc túi hay không. Sớm đã đánh ngã hai gã cảnh sát này rồi tiêu sái mà bỏ đi. Nhưng mà hắn vừa rồi đã đáp ứng lời thỉnh cầu của Le Goff, đi tới cục cảnh sát làm nhân chứng cho vụ này. Cho nên mới bất động đứng đó. Quan trọng nhất là hiện tại hắn có một vị hậu nhân cũng làm cảnh sát, cho nên không muốn làm cho mấy vị cảnh sát khác cảm thấy khó xử, miễn cho tương lai bị Thạch Lệ biết sẽ giận vị tổ tông này.

Le Goff mừng rỡ vội nói: “Thật tốt quá, cậu chỉ cần nói cho bọn họ biết mình nhặt được mấy cái ví tiền này ở chỗ nào là được, chuyện phía sau ta sẽ xử lý.” Hôm nay chính mình đã bắt được thợ săn Địa Ngục một nhóm tội phạm mà rất nhiều quốc gia không bắt được, chỉ cần tin tức này một khi được công bố, nhất định sẽ khiến danh tiếng của cảnh sát Pháp thế giới nổi danh. Mà hết thảy này điều này đều dựa vào thiếu niên thần kỳ trước mắt. Nếu như không hắn, kết quả sẽ hoàn toàn bất đồng, rất có thể hành động hôm nay sẽ trở thành sự kiện sỉ nhục nhất của giới cảnh sát Pháp trong những năm gần đây, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Có thể nói hôm nay thiếu niên này không chỉ cứu vãn danh dự cảnh sát Pháp mà cứu cả đám khán giả trong Khu đèn đỏ trong đó còn có cả René nghị viên nữa. Nếu không có chứng cứ trực tiếp chứng minh thiếu niên này là móc túi, vậy tin tưởng thượng cấp cũng không hy vọng vị anh hùng này là một tên móc túi, nhất định sẽ ủng hộ cách làm của mình.

Thật sự cũng có thể mời René nghị viên tới bảo đảm cho vị thiếu niên này, từ thái độ vừa rồi của hắn, rất cảm kích đối với thiếu niên này, tin tưởng hắn nguyện ý vì ân nhân cứu mạng của mình mà ra mặt bảo đảm.

Hai gã cảnh sát tới bắt Thạch Thiên nhìn nhau cười khở, đều cảm thấy Le Goff vì thiếu niên này mà giải vây một cái tội quá rõ ràng, không ngờ lại dùng cái là phương thức “Xui khiến nhận tội” hướng tới việc thiếu niên này “Nhặt” được ví tiền.

Nào biết Thạch Thiên lại lắc đầu nói: “Cũng không phải nhặt được, mà là lão tử cướp được.”

Le Goff lập tức kinh hô: “Gì! Cướp... Cướp của?” Nếu là nói hắn cướp lấy mấy cái ví tiền này đúng là hắn còn có chút tin tưởng thật.

Thạch Thiên điềm nhiên như không cười cười, khề gật đầu.

Vị cảnh sát kia lại gờ còng lên, nói với Thạch Thiên: “Hiện tại cậu có quyền im lặng, mọi câu nói sẽ được làm bằng chứng ở trước tòa, mau theo bọn tôi trở về đồn để hỗ trợ điều tra.” Nói xong hắn liền muốn tới còng tay Thạch Thiên lại, một vị cảnh sát khác đề cao cảnh giác, lấy tay sờ vào bao súng bên hông, bởi vì cướp so với móc túi còn nguy hiểm hơn rất nhiều.

Le Goff tựa hồ chứng kiến trong mắt Thạch Thiên lóe lên một tia sát khí sắc bén, vội vàng ngăn cản vị cảnh sát kia lại, hô to: “Đợi một chút...”

Tên cảnh sát kia nhin không được nói: “Đội trưởng, chúng ta cũng chỉ dựa theo mệnh lệnh của thượng cấp tới bắt tên móc túi này mà thôi, anh làm như vậy là khiến chúng tôi rất khó ăn nói với cấp trên.”

Le Goff nghĩ thầm tôi hiện tại đang cứu các anh đó, hắn vội giải thích nói: “Vị tiên sinh này hôm nay giúp cảnh sát chúng ta rất nhiều, là bạn của chúng ta, tôi xem ra trong lúc đó hắn là có chuyện hiểu lầm gì đó”.

Cảnh sát kia nói: “Nhưng hắn vừa rồi đã thừa nhận mà...”

Le Goff vừa nghĩ đối sách vừa lắc đầu nói: “Hắn đã thừa nhận sao? Tôi sao lại không biết nhỉ!”

Cảnh sát kia không thể tưởng được Le Goff lại tìm một cái lý do như vậy, nhin không được chống đối nói: “Vừa rồi người ở đây đều nghe được mà, hắn đã thừa nhận ví tiền là do hắn cướp, anh thật sự không nghe thấy sao?”

Le Goff lau mồ hôi nói: “Đúng... Đúng vậy, nhưng... Các cậu lại nói ví tiền bị trộm, không phải là bị cướp mà! Điều này không phải là mâu thuẫn sao, vì sao chưa nói rõ đã bắt người. Hiện tại tôi muốn hỏi các cậu, các cậu đã tìm được người mất đồ, vậy bọn họ có nói rõ cho các cậu biết là bọn họ bị cướp hay không?”

Cảnh sát kia giật mình, lắc đầu nói: “Không có, bọn họ đều nói là bị trộm.”

263. Chương 264: Thấy Việc Nghĩa Hăng Hái Làm .

Le Goff trừng mắt nói: “Chuyện này chẳng phải là rõ rồi sao, các cậu sao có thể nói vị tiên sinh này đã thừa nhận?” Không đợi hai cảnh sát phản bác, hắn lại hỏi người bảo vệ: “Bọn họ nói anh chứng kiến vị tiên sinh này vứt ví vào thùng rác, vậy anh có nghe thấy vị này bị người nói trộm đồ không?”

Bảo vệ do dự nói: “Tôi... Tôi chỉ thấy hắn ném đi... A không... Tôi thấy có người mất ví tiền tại cửa ra vào, có lẽ là do vị tiên sinh này làm rơi... Nhưng mà bởi vì người đến Khu đèn đỏ xem kịch quá nhiều, cho nên không thể có thể xác định, cho nên tôi mới báo cảnh sát.” Hắn tuy không biết trong rạp hát vừa rồi đã phát sinh chuyện gì, thế nhưng hiển nhiên nhìn ra Le Goff đang tìm kiếm lý do để tránh cho hai vị cảnh sát này bắt người thiếu niên này, nhất thời đoán không ra thiếu niên này là nhân vật trọng yếu gì, mà thoạt nhìn Le Goff chức vị không thấp lại bảo vệ hắn, thế cho nên liền đem lời nói lập lờ nước đôi, để tránh chọc phải cục phiền toái gì đó.

Le Goff vỗ vào vai vị nhân viên an ninh kia, vui vẻ cười nói: “Anh làm việc rất đúng, đúng là một vị công dân gương mẫu, Khu đèn đỏ có thể mời được người bảo vệ như anh quả thực là rất tinh mắt.”

Cảnh sát cầm còng trừng mắt nhìn tên bảo vệ, hỏi: “Cậu cậu vừa rồi báo án còn nói là phát hiện móc túi...”

Về mặt của nhân viên an ninh kia hết sức khó xử, may mắn hắn là người da đen, cho nên nhìn không ra biến hóa gì.

Le Goff giúp đỡ giải vây nói: “Vị bảo vệ này phát hiện tình huống dị thường cho nên mới đi báo án, đó là một người dân có trách nhiệm của Paris, thế nhưng há có thể coi lời phán đoán của anh ta là đúng hoàn toàn. Nghiêm khắc mà nói, cho dù là móc túi, đối với cảnh sát chúng ta cũng không tính là gì, nếu lòi lên tòa tội danh cũng không lớn.”

Tên cảnh sát cầm còng hiển nhiên là như một vị cảnh sát tận trách, vẫn còn không buông bỏ nói: “Thế nhưng công tác điều tra chung quy vẫn là trách nhiệm của là cảnh sát chúng ta, nhận được báo án tự nhiên chúng ta phải đi điều tra. Cậu ta tuy không có thừa nhận mình là móc túi, thế nhưng cũng đã thừa nhận bản thân cười ví tiền cầm tới nơi này, chẳng lẽ không cần phải bắt cậu ta về tra cho rõ sao?”

Le Goff thấy vị cảnh sát này vẫn còn dây dưa, một điểm cũng không cho vị đội trưởng mình chút mặt mũi, hắn hơi giận nói: “Tôi có nói là không để cậu tra sao? Thế nhưng cậu không hỏi rõ ràng đã muốn đi còng một vị du khách ngoại quốc. Chẳng lẽ tôi lại không thể ngăn cản sao?”

Cảnh sát cầm còng tay có điểm lờ mờ, nói: “Điều này... Đây không phải đã hỏi rõ ràng rồi sao, không phải là cậu ta đã thừa nhận hành vi cướp bóc rồi à...” Hắn nghĩ thầm, cướp bóc so với trộm cắp còn nghiêm trọng hơn nhiều, cho dù người là trưởng cục cảnh sát Paris, cũng không có lý do bao che cho một tên tội phạm cướp bóc.

Le Goff cũng biết mình đuối lý, thẹn quá hoá giận nói: “Cướp cũng không chỉ có nghĩa đơn thuần là cướp bóc, Tổng Thống Pháp cũng là từ một vài chính đảng cướp bóc tranh đoạt mà thành đó thôi, cậu như thế nào còn không đi bắt Tổng Thống lại, còn nói hắn là cướp!”

Lần này chẳng những hai người cảnh sát kia choáng váng, mà ngay cả Thạch Thiên nghe thấy vậy cũng choáng váng. Nhịn không được ôm bụng cười ha ha nói: “Tiểu tử ngươi thật đúng là vô vẩn, khiến lão tử có điểm bội phục ngươi nha. Lão tử sẽ không khiến ngươi khó xử nữa, để ta nói tình huống thật sự cho các ngươi biết.”

Ba người đều nhìn về phía Thạch Thiên. Hai cảnh sát tới bắt Thạch Thiên tự nhiên hy vọng Thạch Thiên sẽ nói ra sự thật đã trải qua, không quản có thể mang hắn đi hay không, mà đến lúc về còn có chuyện để báo cáo. Le Goff lại lo lắng Thạch Thiên muốn nói ra tình huống chân thực, so với cướp bóc còn nghiêm trọng hơn, khiến cho bản thân không thể giúp được hắn nữa.

Thạch Thiên nhin cười nói: “Ta cũng phỏng chừng mấy cái ví tiền này là đồ trộm cắp. Nhưng mà không phải do ta trộm. Vừa rồi ta ngủ không được, cho nên rời khách sạn đi dạo, có một tên tiểu tử biến thái đối

với lão tử... Ôi... Đối với lão tử dây dưa không rõ. Lão tử liền đánh cho hắn một trận, cướp quần áo của hắn, sau đó tìm thấy mấy cái ví này trong túi hắn.” Nói xong hắn liền chỉ chỉ lên y phục mình đang mặc.

Cảnh sát cầm công hồ: “Cậu gặp tên móc túi ở chỗ nào?”

Thạch Thiên nói: “Tại phụ cận Ritz hotel, ở cái quảng trường tên là gì gì đó.”

Cảnh sát cầm công hồ liếc mắt nhìn đồng sự của mình, gật nhẹ đầu, sau đó thu công hồ về, nói với Le Goff: “Đội trưởng, theo sự miêu tả của vài người mất trộm, ví tiền của bọn họ chính xác là mất tại quảng trường Vendome.” Sau đó hắn hướng tới Thạch Thiên, hỏi: “Nếu như quần áo trên người cậu là của tên móc túi, vậy cậu thử tìm xem trong quần áo còn thứ gì nữa hay không, chẳng hạn như giấy chứng minh gì đó.”

Thạch Thiên không cự tuyệt, theo lời người này đem tất cả túi áo, quần đều lột ra, ngoại trừ nắm tiền vô dụng kia ra, quả nhiên trong túi quần áo còn tìm được một tờ chứng minh, hắn đem nó giao cho tên cảnh sát kia, cười nói: “Lão tử đã lấy một ít tiền mua vé vào cửa xem kịch rồi, một hồi nữa sẽ đưa tới cho các người để trả lại bọn họ là được.”

Cảnh sát kia đem tiền giao cho đồng sự, sau đó nhìn lên tờ chứng minh, cười khổ nói với Le Goff: “Có lẽ thật sự là hiểu lầm rồi, người này là kẻ trộm thường xuyên, bởi vì tội trộm cướp của hắn đã bị đồng sự trong phân cục của bọn tôi lưu giữ rất nhiều.”

Le Goff không thể tưởng được sự thật lại là như vậy, vừa mừng vừa sợ, đặc ý giáo huấn hai gã cảnh sát này: “Tôi đã nói là nhầm mà, bắt người phải có chứng cứ, thân là cảnh sát không nên làm việc lỗ mãng, hiện tại chính xác, cướp bóc rất khác so với cướp. Cậu có thấy người nào đi cướp mà thẳng thắn giống như vị tiên sinh này chưa? Trên thực tế vị tiên sinh này thấy việc nghĩa hăng hái lắm, đánh đuổi tên móc túi, sau đó đem tang vật trở về.”

Hai gã cảnh sát đồng thời nhìn nhau, nghĩ thầm, không quản đối phương là móc túi hay không. thế nhưng cướp quần áo cũng gọi là cướp. Thấy việc nghĩa hăng hái lắm càng không nói tới, nào có người thấy việc nghĩa hăng hái lắm sau khi cướp được đồ của tên móc túi, sau đó không giao cho người mất của hoặc cảnh sát, mà lại dùng tiền đó đi ăn chơi đàn đúm, gọi là cướp gặp cướp cũng không sai biệt lắm. Nhưng mà thiếu niên này đã giao hết tiền ra, cũng đã đáp ứng trả lại số tiền đã tiêu, coi như là khi mình về cũng có lời để báo cáo, chỉ cần bắt được tên móc túi kia hỏi sơ qua là được.

Le Goff nói tiếp: “Các cậu trở về bắt tên móc túi kia đi, đừng để cho hắn chạy thoát, vị tiên sinh này vào hôm nay ở Khu đèn đỏ đã giúp cảnh sát chúng ta một việc rất lớn, chúng ta bây giờ phải về ghi chép một chút, không thể đi theo các cậu được, có vấn đề gì cứ việc mời trưởng quan của các cậu đến tổng bộ tìm tôi là được.”

Hai vị cảnh sát nghĩ thầm, vị này tìm được chỗ dựa là Le Goff, nghĩ bây giờ cũng không thể nào bắt được hắn về. Do dự một hồi, viên cảnh sát cầm công hồ lúc trước, nói: “Đội trưởng đã nói như vậy, chúng tôi đương nhiên sẽ không phản đối.” Hắn xoay người nói với Thạch Thiên: “Tôi còn một việc không rõ, muốn hỏi cậu có được không?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Hỏi đi.”

Cảnh sát kia nói: “Quần áo bây giờ của cậu cũng không có hợp với bản thân, hơn nữa lại còn có phần cũ nát, vì cái gì mà còn muốn cướp bộ quần áo này?”

Thạch Thiên cười ha ha nói: “Ta quên thay quần áo, liền để nguyên áo ngủ từ trong khách sạn nhảy ra, dọc theo đường đi người nào cũng nhìn ta như nhìn quái vật, thập phần không được tự nhiên, vừa vặn tiểu tử kia lại tới đến gây chuyện, lão tử giáo huấn hắn xong liền lột hết quần áo của hắn.”

264. Chương 265: Hiểu Lầm .

Hai gã cảnh sát lại hỏi Thạch Thiên tên cùng với nơi hắn đang ở là khách sạn nào.

Thạch Thiên đương nhiên không chịu cho bọn họ biết tên, chỉ nói mình ở tại Ritz hotel, liền không thèm để ý tới hai gã cảnh sát nữa, xoay người thúc giục Le Goff đi nhanh, nếu không sẽ không cùng hắn về sở lấy lời khai nữa.

Hai gã cảnh sát nghe Thạch Thiên nói ở tại Ritz hotel, sắc mặt khê biến, đây chính là một trong những khách sạn nổi danh nhất thế giới, có thể ở chỗ này, người bên trong phi phú tức quý, tự nhiên sẽ không đi trộm cắp hoặc cướp tiền của người khác rồi. Bọn họ cũng nhìn ra Le Goff đang phá một vụ án lớn, cho nên cũng không dám quấy rầy thêm nữa, đành lễ phép cáo từ rồi rời đi.

Lúc này đã có không ít giới truyền thông nhận được tin tức, chạy tới bên ngoài Khu đèn đỏ, Thạch Thiên cùng Le Goff đi tới, lập tức có một đám phóng viên xông tới, cameras loang loáng chớp nháy, không ngừng hướng tới hai người bấm máy.

Đối với vấn đề của đám phóng viên, Le Goff một câu cũng không đáp, dưới sự trợ giúp của vài viên cảnh sát, hắn cùng Thạch Thiên chạy vào trong một chiếc xe cảnh sát.

Xe hơi sau khi nổ máy, Le Goff mới thở phào, nói: “Nếu không có cậu, hôm nay rất có thể sẽ không có lời gì để giằng thích với thị dân Paris rồi.”

Đoàn xe ước chừng sau hơn hai mươi phút đồng hồ đã tiến vào tổng bộ cảnh thị Paris, có hơn mười đặc công súng vác vai, đạn lên nòng chờ tại đó, đám người này phụ trách việc áp giải vài tên thợ săn Địa Ngục, có thể thấy được cảnh sát Paris đối với vài tên phạm nhân này coi trọng cỡ nào.

Ngoại trừ Thạch Thiên trở lại cảnh thị ra, còn có đại biểu cho người bị hại là René cùng thư ký của René nghị viên nữa, bất quá bọn hắn không phải ngồi xe cảnh sát, mà là ngồi trên xe chống đạn của bọn họ.

Le Goff mang theo mọi người đi tới trong văn phòng của hắn trên lầu 7, ở đây đã có một vị cảnh sát cao cấp đợi bọn họ. Tên cảnh sát cao cấp kia hiển nhiên đã minh bạch chuyện phát sinh ở Khu đèn đỏ đêm nay, không ngừng hướng tới René nghị viên xin lỗi, cũng tỏ vẻ cảm ơn đối với Thạch Thiên. Sau đó mới phái người ghi chép lời khai của bọn họ.

Lúc này một tên nhân viên cảnh sát gõ cửa đi vào, nói: “Le Goff. Có người muốn gặp anh, nói là nộp tiền bảo lãnh cho một người.”

Le Goff ngạc nhiên nói: “Nộp tiền bảo lãnh... Lại là một thành viên của thợ săn Địa Ngục à? Người tới là ai?”

Cảnh viên kia hưng phấn nói: “Là người mẫu nổi tiếng Samantha tiểu thư, nói muốn nộp tiền bảo lãnh cho một người Trung Quốc tên là Thạch Thiên.” Tuy Samantha đã sớm không làm người mẫu nữa, thành tổng biên của tạp chí xã. Nhưng trong mắt người bình thường, nàng vẫn là siêu cấp người mẫu phong tư vô hạn năm đó.

Le Goff lại càng kỳ quái, mờ mịt nói: “Tôi không có bắt một người Trung Quốc nào mà, anh nói Samantha tiểu thư chờ một chút, chuyện ở đây xong tôi sẽ đi gặp cô ấy.” Samantha dù sao cũng mới gia nhập giới danh nhân, bất kể là không phải hiểu lầm đi nữa, hắn là cũng nên để hỏi cho rõ, vả lại có cơ hội tiếp xúc với siêu cấp mỹ nữ như Samantha, bất luận là tên đàn ông nào cũng không bỏ qua.

Thạch Thiên cười khổ nói: “Để nàng tới đi, hắn là đến nộp tiền bảo lãnh cho ta đó.”

René nghị viên đột nhiên hô to: “Trời ạ! Tôi nhớ ra rồi. Thạch Thiên! Thì ra cậu chính là thiếu niên Thạch Thiên, thiên tài bóng đá của Hongkong! Khó trách vừa rồi tôi lại cảm thấy quen mắt như thế.”

Le Goff cũng đã “A!” Một tiếng kinh ngạc. Vội vàng nói với cảnh viên kia: “Nhanh đi mời Samantha tiểu thư tới.” Sau đó hắn giật mình nhìn Thạch Thiên nói: “Thật không nghĩ tới, không ngờ cậu, không không không ngờ bộ dạng cùng với tuổi của cậu, hắn là tôi đã sớm đoán ra mới phải, ngoại trừ Thạch Thiên tiên sinh ra, còn có ai có thể đem một người hơn trăm cân đá bay xa hơn mười mét chứ... Lực chân như vậy quả là quá kinh người, khó trách khó trách!”

Ngoài cửa vang lên tiếng giày cao gót dồn dập, Samantha vẻ mặt lo lắng đẩy cửa vọt vào. Sau lưng còn có một vị trung niên nam tử mang theo một chiếc cặp công văn.

Samantha thấy Thạch Thiên ngồi ở sofa trong phòng, bên cạnh còn bày một tách cà phê nữa, không khỏi ngẩn ra. Kinh ngạc nói: “Anh không phải là bị bọn họ bắt tới sao?”

Thạch Thiên cười khổ nói: “Ai nói cho cô biết lão tử bị bắt tới...”

Samantha đỏ mặt lên nói: “Em... em vừa rồi có thấy anh bị một người cảnh sát mang lên xe, còn tưởng rằng... Còn tưởng rằng anh lại gây ra họa gì đó.”

Thạch Thiên ngang nhiên nói: “Cho dù có phạm tội thật, cũng chẳng có ai có bản lĩnh bắt được lão tử tới đây được.”

Le Goff cười nói: “Samantha tiểu thư, thật xấu hổ, để cho cô hiểu lầm rồi, thật ra Thạch Thiên tiên sinh là do chúng tôi mời đến. Nguyên nhân là do hôm nay Thạch Thiên tiên sinh trợ giúp chúng tôi bắt được vài tên tội phạm quan trọng, cứu rất nhiều người trong Khu đèn đỏ.”

Nét khấn trương trên mặt Samantha lúc này đã biến mất, thay vào đó là nụ cười, lúng túng nói: “Thì ra là như vậy...” Sau đó nàng xoay người nói với vị trung niên sau lưng: “Bernard luật sư tiên sinh, thì ra là một hồi hiểu lầm mà thôi. Lãng phí thời gian của ngài rồi, thật sự rất xin lỗi ngài.”

Trung niên nam tử tên Bernard luật sư cười nói: “Không sao, có thể vì Samantha tiểu thư phục vụ là vinh hạnh của tôi. Nếu như đã không có việc gì, tôi đây xin được đi trước.” Nói xong hắn bắt chuyện một lát với Le Goff cùng vị cảnh sát cao cấp kia sau đó mới rời đi, dường như là người quen cả.

Le Goff vui vẻ nói: “Nếu không có lần hiểu lầm này, chúng ta cũng không có cơ hội gặp phong thái động nhân của Samantha tiểu thư! Hơn nữa còn không biết vị anh hùng hôm nay không ngờ chính là người tung hoành trên thảm cỏ xanh là thiên tài bóng đá Thạch Thiên tiên sinh. Samantha tiểu thư trước tiên xin hãy ngồi xuống, một hồi nữa Thạch Thiên tiên sinh xác nhận xong một số chuyện sẽ có thể về cùng với cô rồi.”

Samantha nghe ra chính bản thân mình lỡ mắng đã vạch trần thân phận của Thạch Thiên rồi, nàng liền ngồi vào bên người Thạch Thiên, giọng nói đầy về tự trách: “Thực xin lỗi, em không biết là có chuyện như vậy.”

Thạch Thiên cười khổ nói: “Em cũng là vì tốt cho lão tử thôi, lão tử như thế nào lại trách em chứ.”

Samantha nhẹ nhàng cười, bởi vì vừa rồi trên TV chứng kiến Thạch Thiên bị “bắt”, sau đó tinh thần nàng rất khấn trương, hiện tại lúc này tâm trạng đã được buông lỏng rất nhiều, bây giờ cả người mệt mỏi, y ôi tại trên người Thạch Thiên.

Le Goff cùng René bọn người tuy cũng nghe được chuyện xấu của Thạch Thiên cùng Samantha, thế nhưng vốn cũng không phải quá tin tưởng, bởi vì Samantha chính là một người phụ nữ sắc tài vẹn toàn, không biết có bao nhiêu nam tài, công tử nhà giàu có đã từng điên cuồng theo đuổi, thế nhưng lại không có một người thành công. Hiện tại chứng kiến hai người thân mật như thế, mới biết được lời đồn là sự thực, lập tức cảm thấy thập phần rung động, đối với Thạch Thiên rất là hâm mộ. Nhưng mà cũng không ai cảm thấy Thạch Thiên không xứng với Samantha cả, chỉ cần xem qua đội bóng Hongkong cùng Anh quốc thi đấu, đều sẽ cho rằng vị thiếu niên thiên hạ của giới bóng đá này, sẽ vượt qua tất cả các ngôi sao bóng đá trong lịch sử, đám người đó đều không đáng nhắc tới.

Từng có một vị bình luận viên bóng đá nổi tiếng xem qua băng ghi hình trận đấu, sau đó cảm khái nói: “Sự phát triển mấy trăm năm của bóng đá sẽ bị vị thiếu niên Đông Phương này hủy mất, bởi vì hắn đã làm cho trận đấu mất đi thể cân bằng.”

Viên cảnh sát cao cấp nói: “Ngày mai chúng ta sẽ tuyên bố tin tức kết quả bắt nhóm tội phạm thợ săn Địa Ngục ra, cùng sự tích anh hùng của Thạch Thiên tiên sinh, hy vọng Thạch Thiên tiên sinh cũng có thể dự họp công bố tin tức.”

Thạch Thiên vội la lên: “Đừng! Người chẳng lẽ không thấy lão tử không muốn để cho người khác nhận ra hay sao?”

Cảnh sát cao cấp khẽ giật mình, nói: “Thì ra là như vậy, nhưng sự tích anh hùng của Thạch Thiên tiên sinh hôm nay đã được có rất nhiều người chứng kiến, cho dù bọn tôi muốn giấu diếm, chỉ sợ cũng không lừa được công luận. Nhưng mà nếu Thạch Thiên tiên sinh không muốn để cho người khác biết, chúng tôi có thể giữ kín tên họ cậu.”

René nghị viên cười đắc ý nói: “Thạch Thiên tiên sinh hôm nay ăn mặc cũng rất khác biệt, bất quá tôi thấy vẫn có thể làm cho người ta nhận ra, chẳng phải vừa rồi thiếu chút nữa là tôi nhận ra đó sao.”

Thạch Thiên tức giận đến nỗi thiếu chút nữa muốn đâm lẹch miệng René nghị viên, làm cho hấn ngay cả mình cũng không nhận ra bản thân.

265. Chương 266: Hận Cũng Khó, Không Hận Càng Khó .

Sau khi rời khỏi cảnh thực, Samantha không có ở nhà cha mẹ nữa, nàng trực tiếp cùng Thạch Thiên trở lại Ritz hotel, chứng kiến người bạn tốt Maicy đang ngủ say trong phòng ngủ, liền đoán được nàng đã được như ý nguyện, chỉ có thể cười khổ, chua xót trừng mắt liếc nhìn Thạch Thiên.

Thạch Thiên đã sớm cảm thấy khó chịu, liền nhào tới ôm chầm Samantha, bế nàng tới một gian phòng ngủ khác.

Samantha rên nhẹ một tiếng, đỏ hồng khuôn mặt, thở dài nói: “Anh, anh này... Thật muốn người ta hận cũng khó, không hận lại càng khó hơn!”

Thạch Thiên biết ý tứ trong lời nói của nàng, liền đem Samantha thả lên trên giường, ha ha cười nói: “Có cái gì mà hận, lão tử vốn cũng không phải là người tốt, làm việc với nhau lâu như vậy, chẳng lẽ còn không có nhìn ra sao?”

Samantha nũng nịu trách mắng: “Anh gọi đó là công tác sao? Ngoại trừ gây tai họa cho đám nữ hài tử ở tạp chí xã, anh còn làm được những gì? Hiện tại ngay cả bạn tốt của em ở Pháp cũng bị anh làm mất, thế mà đám cảnh sát kia còn coi anh là anh hùng.”

Mặc dù là Maicy chủ động câu dẫn Thạch Thiên, thế nhưng Thạch Thiên không biết Maicy đã được Samantha ngầm đồng ý, cho nên dưới tình huống đó nàng đã triển khai câu dẫn hấn, hấn cũng không nghĩ tới vì chuyện này mà khiến cho hai nàng bạn thân mâu thuẫn với nhau, cho nên cũng không giải thích, cười nói: “Người cho rằng lão tử nguyện ý làm cái chó má anh hùng gì sao? Nếu không phải tiểu tử kia đã nhảy ra, bỏ súng, thay lão tử làm con tin bị người chia súng vào đầu, lão tử cũng chẳng buồn quản chuyện này.”

Samantha kinh hô: “Gi! Hấn cầm súng chĩa vào anh sao...”

Thạch Thiên nhẹ nhàng nói: “Khẩn trương cái gì, người xem ta hiện tại không phải vẫn tốt sao. Hiện tại ta cảm thấy rất tốt, ai có thể làm hại được lão tử chứ.” Hấn vẫy tay đóng lại cửa phòng, sau đó trở lại bên giường, cởi hết quần áo của Samantha ra, hấn đối với việc lột quần áo của nữ nhân đều không có dơ dáy.

Samantha cũng chỉ tự nhiên phản ứng yếu ớt chống cự mà thôi, không có chút hiệu quả nào, trong khoảnh khắc bị Thạch Thiên lột sạch không còn mảnh vải che thân. Vội vàng cùng thẹn thùng, dùng cái chăn quấn quanh thân thể, thở phì phò trách mắng: “Anh... anh đi tắm trước đi, cũng không biết từ chỗ nào tìm được bộ quần áo này nữa, vừa bẩn lại vừa khó coi. Còn nữa, mùi vị thật khó ngửi, không có tẩy sạch thì đừng có hòng đụng vào em.”

Thạch Thiên không kiên nhẫn được thắm nói: “Lão tử cũng không muốn mặc đồ của tên kia rồi cùng người làm, thật sự phiền quá.” Nhưng mà hấn biết nàng là người có phần thích sạch sẽ, không đi tắm rửa thì đừng mơ tưởng động tới nàng, hơn nữa mình cũng cảm thấy mớ quần áo này có mùi lạ, mặc lên người có phần không được tự nhiên, cho nên hấn cởi ra vắt ở một nơi thật xa, sau đó đi vào toilet.

Thật ra Thạch Thiên có thiên phú dị bẩm, thân thể bị cải tạo đã trải qua cửu thế, có được những đặc tính kỳ dị mà người thường không có, da thịt nhẵn nhụi óng ánh không riêng gì nhìn đẹp mắt. Cho dù ở trên mặt đất lăn qua lăn lại, cũng sẽ không cần sửa tắm để tẩy, dùng nước dội qua là sẽ không còn một hạt bụi nào nữa. Bất luận mùi vị khác thường gì cũng sẽ không lưu lại được trên người hấn. Hơn nữa bình thường thân thể buông lỏng, nên thân thể như có như không tản mát ra một loại mùi thơm giống như trẻ con mới sinh. Loại mùi vị này có thể kích phát ra tình thương làm mẹ trời sinh của nữ nhân, làm cho nữ nhân khi ngửi được loại mùi này đều có cảm giác muốn tới thân cận cùng hấn, càng ở lâu càng không thể tự khống chế được, tính cách càng cởi mở hơn. Khiến nữ nhân sẽ càng ngày càng dây dưa với hấn.

Ngay cả Thạch Thiên cũng không cảm thấy đầu sỏ gây nên bao phiền toái hơn nghìn năm qua lại chính là thứ này, ngược lại cảm thấy đại đa số nữ nhân đều rất khó ứng phó, không dùng được biện pháp gì để đuổi đám người đi được. Cuối cùng chỉ có một biện pháp tẩu vi thượng sách. Nhưng mà cũng bởi vậy cho nên trong lòng cũng có điểm day dứt, dù sao những cô gái kia cùng hấn cơ bản cũng từng có một đoạn tơ duyên.

Đương nhiên cũng có số rất ít ngoại lệ, tỷ như Hạng Kiều, Quách Thiển Vi, cùng Lý Hiểu Lệ tam nữ. Thạch Thiên ngay từ đầu đã đề cao cảnh giác đối với mấy nàng này, đừng nói là không có một đoạn chuyện dây dưa, mà ngay cả một câu nói tâm tình cũng chưa có nói qua, không thể tưởng được không ngờ cũng dây dưa không ngớt đối với hắn, thậm chí so với mấy nữ nhân khác còn dây dưa hơn, hắn vốn là một người không có nói đạo lý thế nhưng cũng không có cách.

Cửa phòng vệ sinh mở ra, Thạch Thiên không cần nhìn cũng biết là Samantha. Hắn quay đầu lại, cười nói: “Chẳng lẽ không đợi được sao? A... Tại sao lại mặc quần áo vào rồi, người mặc vào lão tử cũng không thấy phiền đâu, lão tử chỉ cần bớt chút thời gian là được.” Thật ra Samantha lúc này đang khoác một kiện áo ngủ.

Samantha trước tiên khẽ gất một tiếng, sắc giọng: “Em... em sợ anh không tẩy sạch, cho nên... Cho nên mới qua giúp anh mà thôi.” Thế nhưng vừa nói ra nhưng về mặt lại không có ý tứ hỗ trợ, chỉ dùng con mắt cẩn thận dò xét thân thể Thạch Thiên.

Thạch Thiên thất thanh cười nói: “Đừng nhìn nữa, trên người lão tử không có bị thương mà.”

Samantha cũng nghe được tổ chức thợ săn Địa Ngục này cực kỳ hung tàn, lại nghe Thạch Thiên nói vừa bị bọn chúng dùng súng uy hiếp, lo lắng muốn chết. Tuy thoát nhìn Thạch Thiên tựa hồ không sao, thế nhưng nghĩ đến chuyện vạn nhất hắn trong lúc vật lộn bị vết thương nhỏ thì sao, cho nên nếu mình kêu hắn đi tắm, khiến miệng vết thương bị nhiễm nước thì nguy rồi. Cho nên khi vừa bị Thạch Thiên cởi hết quần áo, nàng liền tìm một bộ áo ngủ rồi chạy vào toilet kiểm tra thân thể Thạch Thiên.

Lúc này bị Thạch Thiên vạch trần, nàng không khỏi đỏ mặt lên, thấy không tìm được vết thương nào trên người hắn, lúc này mới yên tâm lại, “A...” Một tiếng muốn xoay người chạy ra.

Thạch Thiên thấy vậy liền đuổi tay bắt lấy, Samantha lập tức đứng không vững, bị một cổ lực lượng vô hình kéo lại gần hắn. Thạch Thiên đuổi tay ra đem nàng kéo vào trong lồng ngực ướt đầm nước của mình, trừng mắt nói: “Không phải nói muốn giúp lão tử tắm rửa sao? Tại sao lại muốn đi ra ngoài?”

Samantha quẫn bách nói: “Em thấy anh đã tắm rất sạch rồi, không cần phải hỗ trợ nữa.”

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Nếu như đã rất sạch sẽ, vậy người lại càng không nên rời chỗ này...” Nói xong hắn lại lần nữa lột bỏ quần áo của Samantha.

Samantha rõ ràng biết Thạch Thiên là người muốn làm sao thì làm vậy, hiểu rằng bản thân tránh không thoát ma chướng của hắn, lập tức ý niệm phản kháng trong đầu cũng không có, chỉ có thể tùy ý để Thạch Thiên thao túng, toàn thân hòa theo, cảm thụ cảm giác kỳ diệu tình cảm mãnh liệt này, lại một lần nữa hưởng thụ cảm giác khoái hoạt cùng thống khổ lại như mất hồn.

Sau khi tình nguyên của Thạch Thiên bắn vào thân thể Samantha, hòa làm một cùng thân thể nàng, với thể chất khác thường của hắn, cho nên khi hắn vừa bế nàng rời khỏi toilet trở lại trên giường, Thạch Thiên vẫn còn không có bỏ qua, vẫn nàng cho tới khi kiệt sức mới chịu buông tha, nhưng cũng chỉ ngủ được vài tiếng đồng hồ, lúc hừng đông nàng cũng đã khôi phục thể lực, thoát nhìn sắc mặt hồng nhuận, thần thái sáng láng.

Mà Maicy so với Samantha còn thảm hơn nhiều, nàng đã ngủ được chừng mười bốn tiếng, thế nhưng lúc này vẫn còn chưa có tỉnh. Samantha lo lắng nàng bị bệnh, cho nên nhịn không được chạy vào phòng ngủ đánh thức nàng dậy.

Maicy tỉnh lại, đầu tiên là trở mình, nằm lỳ ở trên giường kêu thảm nói: “Trời ạ! Eo của tớ mới chết đi được.”

Samantha nhịn không được cười mắng: “Đó là do cậu tự làm, cổ mà nhịn đi.”

266. Chương 267: Tên Mập Chết Bầm Nói Trúng Rồi .

Maicy lúc này mới nghe được thanh âm là của Samantha, vội vàng ngồi dậy, đầu tiên là xấu hổ, tiếp đó thì cười nói: “Nằm trên cái giường lớn này thật là thoải mái.”

Samantha ra vẻ tức giận nói: “Thoải mái mà còn khiến eo bị đau sao?”

Maicy cười nói: “Là mỗi thôi, cũng không phải là đau. Điều tại cậu không tốt, không nói cho tớ biết hẳn lợi hại như vậy, làm hại cái mệnh của tớ cũng nhanh bị hẳn lấy.”

Samantha lúc này thực sự có điểm tức giận, nói: “Cậu... cậu... có phải là muốn nói trước tiên là tớ xin lỗi, sau đó bồi tiền thuốc cho cậu hả?”

Maicy vội vàng lắc đầu nói: “Không cần, không cần.” Sau đó nàng nhảy xuống giường ôm lấy khuôn mặt Samantha mãnh liệt hôn một phát, cười nói: “Cậu đừng nóng, tớ chỉ nói giỡn thôi mà, sao lại thực trách cậu chứ, cảm kích cậu còn không hết nữa là! Cảm giác ngày hôm qua thật tuyệt, không thể tưởng được một tên nhóc mà lại cường tráng như vậy. Trời ạ! Sau này tớ sẽ không còn thấy hứng thú đối với nam nhân khác mất, thật sự là bị cậu hại cho khổ mà... Không không không, thật ra tớ rất cảm kích cậu, cậu thật sự là quá rộng rãi mà...” Nói xong nàng lại điên cuồng hôn lên trên mặt Samantha.

Sắc mặt Samantha hơi trì hoãn xuống, cười khổ nói: “Đừng làm trò buồn nôn nữa đi, hẳn cũng không tính là nam nhân của tớ, nếu không tớ sẽ nhường nhân vật nguy hiểm này cho cậu nhé.”

Maicy liên tục gật đầu nói: “Được được được, tiện nghi cho người khác không bằng để tiện nghi lại cho tớ. Tối thiểu chúng ta cũng là là người một nhà, cũng không tính là cướp phần của cậu, điểm ấy cậu hoàn toàn có thể yên tâm.” Nói xong nàng lại hôn lên mặt Samantha.

Samantha chịu không được lòng cảm kích này của Maicy, đem đẩy trở lại trên giường, cười nói: “Cậu còn chưa có đáng răng nha, đừng có mà hôn loạn trên mặt mình, có bản lãnh cậu cứ đi mà cướp.”

Maicy cười hì hì lắc đầu nói: “Không phải vấn đề là có bản lãnh hay không. Loại nam nhân này tớ cũng không có năng lực độc hưởng, chẳng lẽ không muốn sống. Khuya hôm nay chúng ta cùng bồi tiếp hẳn nhé, nếu không tớ sợ mình không đủ khí lực để tham gia bữa tiệc này, cậu là bạn chí cốt của tớ. Tớ đương nhiên cũng muốn đánh bạc vận mệnh của mình vì bằng hữu phần đầu quên mình.”

Samantha không khỏi nhớ tới đêm đó tại du thuyền cùng với Kim Hinh, Thạch Thiên ba người cùng giường, một đêm đó làm cho cả đời nàng không thể quên được, mặt lập tức mắc cỡ đỏ bừng, phun phì phì nói: “Ai cần cậu phần đầu quên mình? Cậu muốn thì một mình cùng với hẳn đi, tớ cũng không cần cậu hỗ trợ.”

Maicy lại đứng lên quần lấy bên người Samantha, cười nói: “Nhưng tớ cần cậu hỗ trợ! Ngày mai khi tham gia tiệc rượu, cậu chẳng lẽ muốn đẩy xe lăn tiễn tớ đi?”

Samantha ánh mắt trắng dã liếc Maicy, sắc giọng nói: “Tớ cũng không có điên cuồng như cậu đâu, cũng không có tính trẻ con như vậy, há có thể làm xằng bậy như thế.”

Maicy ha ha cười nói: “Đây vốn là trò chơi của người trưởng thành mà. Ngày hôm qua cậu thành thực như vậy, tớ còn tưởng rằng tính cách của cậu đã triệt để bị Thạch Thiên cải biến rồi chứ, nguyên lai còn bảo thủ như vậy.”

Samantha nghiêm mặt nói: “Tớ cảnh cáo cậu. Không nên giới thiệu đám bạn bè loạn thất bát tao của cậu với Thạch Thiên, nếu không đừng hòng mong tớ sẽ lưu cậu lại.”

Maicy sợ tới mức thè lưỡi nói: “Yên tâm đi, dù cho cậu có đồng ý tớ cũng không bỏ được đâu, thật ra tớ cũng chỉ nói ngoài miệng thôi mà. Cũng là người rất đứng đắn đó.” Thế nhưng từ trong ánh mắt của Samantha có thể thấy được, rõ ràng không hề tin tưởng lời này của nàng. Vì vậy nàng vội vàng bổ sung: “Thạch Thiên ở Paris cũng quen biết không ít nữ hài tử, cậu cũng không thể đem mọi chuyện đổ lên đầu tớ. Ngày hôm qua hẳn lại mang về một người, còn là một cô nương rất đẹp đó.”

Thạch Thiên trong mắt của Samantha đã sớm trở thành một tên nhóc hoang dã vô độ rồi, Maicy tuy phóng đảng, thế nhưng nếu so với Thạch Thiên, vẫn còn kém xa vạn dặm. Cho nên khi nghe nói Thạch Thiên đã mang một cô gái xinh đẹp trở về khách sạn, nàng cũng chỉ cảm thấy chuyện này bình thường thôi, nàng cho tới bây giờ cũng không muốn can thiệp vào phương diện tình cảm của hắn. Nhưng vừa nghe thấy chuyện này cũng nhin không được hỏi: “Là... Thật sao. Nàng ta... không có lưu lại chứ?”

Maicy gật đầu nói: “Đi, hơn nữa có điểm phức tạp.” Nàng đem chuyện ngày hôm qua Thạch Thiên công Lý Hiểu Lệ đang ngủ say trở về, càng về sau lại càng tức giận đem quá trình tỉ mỉ kể lại cho Samantha nghe.

Samantha sau khi nghe xong thất thanh cười nói: “Hắn khi ở Hongkong cũng là như vậy, trông thấy tiểu cô nương xinh đẹp là tựa như thấy quái thú đáng sợ” Chuyện của Hạng Kiều tam nữ cùng Thạch Thiên, Samantha tuy không phải rất rõ ràng, thế nhưng các nàng từng đến tạp chí xã dây dưa cùng Thạch Thiên, cho nên Samantha cũng biết một chút.

Maicy tò mò hỏi: “Tại sao phải làm như vậy? Thật sự là kỳ quái...”

Samantha lắc đầu nói: “Tớ cũng không rõ lắm, hình như là có quan hệ với một đoạn tình cảm trước kia của hắn chẳng hạn.” Nàng thở dài, nói tiếp: “Hắn thoát nhìn tuy phóng dăng không gò bó, nhưng tớ ta cảm thấy bản tính của hắn không phải như thế, chẳng qua là phát tiết cái gì đó mà thôi. Cậu biết không, năng lực không giống người thường như hắn rất khó ở chung với người khác, thế nhưng khi người chung quanh bị nguy hiểm, hắn sẽ ra tay giúp đỡ, điều này chứng minh hắn thật ra rất thiện lương.”

Maicy thở dài nói: “Xem ra cậu đã yêu hắn rồi, hơn nữa lại rất quan tâm hắn, nếu không sẽ không đi nghiên cứu tỉ mỉ về một người nam nhân như vậy, ài... Điều này làm cho tớ có cảm giác áy náy quá...”

Đột nhiên từ trong đại sảnh truyền đến một tiếng rít đầy phẫn nộ của Thạch Thiên: “Hắn, mẹ nó, cái tên mập kia lại nói sự thật.”

Samantha cùng Maicy hai người vội vàng chạy ra khỏi phòng ngủ, chỉ thấy Thạch Thiên đang xé tan một tờ báo ra thành từng mảnh nhỏ vứt trên mặt đất.

Ritz hotel thường vẫn đưa báo miễn phí tới từng phòng một, Samantha đi tới cửa cầm lấy một tờ báo khác, Maicy cũng vội vàng chạy tới nhìn. Chỉ thấy tin tức trên trang nhất của tờ báo là “Cảnh sát Paris đêm qua đã đánh úp vào Khu đèn đỏ, khống chế được thành viên “Thợ săn Địa Ngục.” Bên dưới là hành chữ chi tiết về hành động tối hôm qua của cảnh sát Paris. Nhưng nội dung cũng không nhiều lắm, chỉ có vài hàng chữ.

Tin tức phía dưới thoát nhìn đều là sự thực, cũng chiếm mất bảy phần của trang đầu, tiêu đề so với phía trên càng thêm bắt mắt hơn “Vị anh hùng thần bí đã cứu hơn hơn một ngàn du khách, nghi là thiên tài bóng đá Hongkong!” Nội dung tin tức chủ yếu là do người ở trên hiện trường miêu tả, cũng giống như tin tức tối hôm qua Samantha tại cảnh thự nghe được, hơn nữa còn kinh tâm động phách hơn, không khỏi làm cho người ta hoài nghi đám cảnh sát đã tiết lộ tin tức cho giới truyền thông, cũng cho thấy đám phóng viên Paris đào móc chân tướng sự kiện quả là có bản lĩnh thâm hậu.

Phía dưới còn có hai tấm hình, lộ ra cảnh Thạch Thiên ngày hôm qua cùng Lege Fu ra khỏi Khu đèn đỏ bị phóng viên chụp được, một cái khác là trận hình đội bóng Hongkong cùng Anh quốc thi đấu. Trong đó hình ảnh hai thiếu niên mặc dù có chỗ bất đồng, thế nhưng trải qua chuyên gia cẩn thận phân tích, từ hình ảnh đến sự miêu tả đều có chỗ tương đồng, càng tăng thêm sự kiện nghi phạm bị vị thiếu niên thần bí dùng một cước đá chết, tin tưởng chỉ cần xem qua tin này người ta đều công nhận người thiếu niên trong Khu đèn đỏ chính là Thạch Thiên.

Thạch Thiên ghét nhất bị người khác soi mói, hắn nổi giận đùng đùng, nói với Ewen đang ở bên kia: “Đi! Đập tan cái tòa soạn báo này cho lão tử, ta sẽ đem khóa cái miệng bố lão của bọn chúng lại, còn có đám chuyên gia chó chết kia nữa...”

Ewen không chút do dự đáp ứng, xoay người muốn ra khỏi cửa.

Samantha vội ngăn Ewen lại, la lên: “Cậu không được đi...”

Đối với người của Thành Bảo Lý mà nói, Thạch Thiên chẳng khác gì là Thượng Đế, tuy Ewen biết Samantha nữ chủ nhân cũng làm ở tòa soạn, thế nhưng cũng không thể chống lại mệnh lệnh của chủ nhân. Chẳng qua là Samantha hiện tại chắn ở trước cửa, hắn cũng không dám đẩy Samantha ra, trong lúc nhất thời không biết làm gì, khó xử nói: “Samantha tiểu thư, chủ nhân muốn tôi đi, tôi phải đi.”

Ánh mắt Samantha trắng dã liếc Ewen, hỏi: “Hắn muốn cậu đi làm gì?”

Ewen chăm chú đáp: “Đi đập tòa soạn báo, đánh phóng viên cùng chuyên gia, còn phải đập nát miệng của bọn hắn nữa.”

Samantha hỏi: “Cậu có biết tòa soạn báo ở đâu không?”

Ewen khẽ giật mình, ngốc nghếch nói: “Không... Không biết...”

Samantha lại hỏi: “Cậu có biết phải đi đánh đám phóng viên, chuyên gia nào không?”

Ewen vò đầu nói: “Không biết...”

Samantha thở phào nói: “Cậu cũng không thể đi tới từng tòa soạn báo của Paris rồi đập hết, cũng không thể đánh toàn bộ đám phóng viên cùng chuyên gia được đúng không?”

Nào biết Ewen lại kinh hỉ nói: “Tôi sao lại không nghĩ ra nhỉ, cảm ơn... cảm ơn Samantha tiểu thư!”

Lúc này đến phiên Samantha choáng váng, vội la lên: “Này...Tôi không phải có ý tứ này, Paris có tận mấy trăm tòa soạn báo, mấy vạn phóng viên, hơn mười vạn chuyên gia, cậu muốn đi đánh hết sao...”

Ewen lại không lo lắng chút nào, nói: “Samantha tiểu thư không cần lo lắng, tôi sẽ nói chuyện này cho cha, lão sẽ liên lạc với đám thúc thúc trong đồng minh đem người tới giúp tôi, cho dù chủ nhân muốn đem toàn bộ tòa soạn báo trên thế giới đập nát, chúng ta cũng có thể làm được.”

Samantha không thể tưởng được chỉ với một câu nói của mình, lại lập tức dẫn đến một trường hợp kiếp cho tất cả tòa soạn báo của Paris, thậm chí có khả năng lan đến gần toàn bộ tòa soạn báo trên thế giới. Nàng đã từng gặp qua thủ hạ của Thạch Thiên, bọn họ đã từng chỉ dùng một cuộc điện thoại đã khiến đám hắc bang ở Paris thả cha mẹ mình ra, cho nên nàng hoàn toàn tin tưởng bọn họ có năng lực để làm “hành động vĩ đại” đập nát tất cả tòa soạn báo ở Paris. Không khỏi dở khóc dở cười, cảm giác tên tuổi trẻ Ewen trước mắt mình chính là chân truyền của Thạch Thiên, chính mình cũng rất khó cùng hắn trao đổi, chỉ có thể nói: “Thế nhưng đây cũng không phải là ý tứ của Thạch Thiên, chúng ta hay là nên nói rõ ràng ý hắn muốn gì trước. Đi đập tòa soạn báo của ai, đến lúc đó cũng không muộn.” Vừa nói nàng vừa đem tờ báo giấu ở sau lưng, miễn cho tòa soạn báo bị thấy.

Ewen nghĩ thầm cũng đúng, chủ nhân chẳng qua là muốn để hắn đi đập một tòa soạn báo mà thôi, đi đánh một tên phóng viên cùng một tên chuyên gia, cũng không có nói là đi đập tất cả tòa soạn báo ở Paris, đánh tất cả phóng viên cùng chuyên gia ở Paris, một mình mình há có thể tự tiện làm chủ. Hắn cũng không biết ở Paris có bao nhiêu phóng viên cùng chuyên gia, tuy có thể nhìn thấy tòa soạn báo là đập, trông thấy phóng viên, chuyên gia là đánh, thế nhưng nghe Samantha nói rất có lý, lo lắng vạn nhất hiểu nhầm ý định của Thạch Thiên sẽ phiền to.

Vả lại Ewen lần đầu tiên nhận được lời phân phó của Thạch Thiên đi làm việc, cũng muốn độc lập hoàn thành nhiệm vụ, lúc này cảm kích nhìn Samantha, nói: “Tốt.” Sau đó hắn xoay người muốn đến hỏi Thạch Thiên.

Samantha lại chặn hắn lại, nói: “Tôi cũng tương đối quen thuộc đối với mấy tòa soạn báo ở Paris, để tôi đi hỏi giúp cậu đi.”

267. Chương 268: Lão Tử Giết Người Cũng Không Trốn .

Samantha vẫn còn lo lắng, lôi kéo Maicy tới cửa, để cho nàng chắn không cho Ewen ra, sau đó đi đến bên người Thạch Thiên rồi ngồi xuống, khuyên nhủ: “Thạch Thiên, có thể đừng xúc động như vậy có được hay không, anh hiện tại trong mắt mọi người chính là một siêu sao bóng đá, tất cả mọi người đều muốn hiểu rõ về anh, giới truyền thông đương nhiên muốn tìm kiếm thông tin của anh rồi đưa lên báo mà.”

Thạch Thiên buồn bực nói: “Ai là siêu sao bóng đá? Lão tử sớm đã quyết định không thèm chơi bóng lâu rồi.”

Samantha gật đầu nói: “Điểm ấy em biết, thế nhưng người khác lại không biết, trừ phi anh mở ra một cuộc họp báo, công khai chuyện mình từ giờ trở đi không chơi bóng nữa, nếu không mọi người vẫn coi anh là một siêu sao bóng đá. Thật ra với biểu hiện ngày đó của anh trên sân bóng, cho dù sau này không có chơi bóng nữa, thế nhưng trong lòng người mê bóng anh vĩnh viễn vẫn là người không thể thay thế. Muốn trách chỉ có thể trách em lúc trước thúc dục anh đi đá bóng mà thôi, mà anh biểu hiện cũng thật quá đi, không thể trách đám người say mê bóng đá được.”

Thạch Thiên biết thật ra ngày đó người giật dây để mình đi đá bóng chủ yếu chính là Thạch Hiểu Mẫn, sao lại là Samantha đây, mà lúc đấy do mình chiều chuộng hậu nhân cho nên mới đáp ứng đi đá bóng, tuy

nhiên sau đó lại rất hối hận, nhưng mà lại không thể tới trách Thạch Hiếu Mẫn được.

Samantha thấy Thạch Thiên không có phản ứng gì, khuyên nhủ tiếp: “Ngày hôm qua anh trợ giúp cảnh sát Paris bắt được đám đắc tội hung tàn, cũng cứu được một đám khán giả ở Hồng Ma Phường, trong đó ngoại trừ René nghị viên là nhân vật trọng yếu, đại bộ phận là du khách nước ngoài. Chẳng những Paris cảm kích anh, mà toàn bộ thế giới đều cảm kích anh, có lẽ chính bản thân anh cũng không biết, trong vòng một đêm đã trở thành nhân vật anh hùng được toàn bộ thế giới chú ý tới.”

Thạch Thiên nghe vậy, cau mày, buồn bực nói: “Lão tử không muốn người khác biết tới.”

Samantha cười khổ nói: “Nhưng toàn bộ mọi người trên thế giới đều muốn biết vị anh hùng ngày hôm qua đến tột cùng là, tin tưởng hiện tại tất cả giới truyền thông đều chú ý tới chuyện này. Cho dù tòa soạn báo này không tra ra bối cảnh của anh, công ty khác cũng sẽ không bỏ qua cho anh, mọi người sớm muộn sẽ biết anh chính là Thạch Thiên. Giới truyền thông cũng không có ác ý, chỉ là muốn tìm ra ai mới chính thức là anh hùng ngày hôm qua thôi. Đó chính là công việc của bọn họ, cũng là trách nhiệm của bọn họ, anh đừng trách họ.”

Thạch Thiên liếc mắt một cái nhìn Samantha, phun phì phì nói: “Muốn trách chỉ có thể trách lão tử tự xen vào việc của người khác, có đúng hay không?”

Samantha vội nói: “Đương nhiên không phải là ý này, tối hôm qua anh làm chuyện rất tốt, em cũng vì anh mà cảm thấy tự hào. Nhưng anh đừng quên mình đã là người của công chúng, gần đây trên màn hình có chiếu rất nhiều hình ảnh của anh, hơn nữa trông dáng người của anh cũng đặc biệt, tuy đã qua một lần hóa trang. Nếu mà đứng gần quan sát, vẫn có thể nhận ra. Nếu như anh không muốn làm cho người khác nhận ra, vậy sau này chỉ có thể lạng lẽ lẫn trốn mà thôi. Đừng để cho đám phóng viên chụp được ảnh, như vậy cho dù người ta có hoài nghi là anh, cũng không có chứng cứ.”

Thạch Thiên buồn bực nói: “Lão tử giết người cũng sẽ không chạy, cứu người vậy mà lại phải trốn sao!”

Samantha vỗ tay cười nói: “Đúng rồi, anh làm chuyện xấu còn không sợ bị người nhận ra. Hiện tại làm chuyện tốt chẳng lẽ còn sợ bọn họ nhận ra hay sao?”

Thạch Thiên rùn rẩy, bật cười nói: “Mẹ nó, được rồi, lão tử nghe em” Sau đó hần chỉ vào cái ghế bên kia, rồi nói với Ewen: “Không cần đi đập tòa soạn báo nữa. Cầm cái ghế kia về phòng mình đi, dùng chân khí xoắn ốc lão tử đã dạy người đập vỡ nó ra, không, đập nát ra.”

Vừa rồi hần muốn Ewen đi đập tòa soạn báo, đánh phóng viên, vốn chính là câu nói nhắm trong lúc nhất thời, hần biết hiện tại cho dù đập được tòa soạn báo cũng vô ích, đương nhiên nếu Ewen đi đập thật hần cũng không quan tâm.

Ewen không chút do dự gặt đầu đáp ứng, bê cái ghế trở về gian phòng của mình. Samantha lúc này mới thở phào một hơi.

Cả một buổi sáng Samantha cùng Maicy cũng không dám mở TV, để tránh tin tức trong đó rơi vào trong tai Thạch Thiên, bọn họ lo lắng Thạch Thiên lại muốn đi đập đài truyền hình. Hai người một tả một hữu ép sát bên người Thạch Thiên, cùng hần nói chuyện giải sầu, thậm chí không tiếc dùng bàn tay mềm mại vuốt ve, dùng bộ ngực đè ép, bờ môi nóng hôn lên, đủ loại sắc dụ hoặc hần.

Lửa giận trong lòng Thạch Thiên biến mất dần, thế nhưng dục hỏa lại càng ngày càng tràn đầy, duỗi tay ôm chầm lấy hai người, chuẩn bị trở về phòng ngủ.

Lại thấy Ewen đầu đầy mồ hôi ôm một đồng gỗ vụn từ trong phòng đi ra, có hết sức hô: “Chủ nhân, tôi... rất cuộc... đã đem cái ghế kia đánh nát rồi.”

Thạch Thiên lúc này lửa giận thay bằng dục hỏa, buồn bực nói: “Nhanh như vậy sao... Làm lại đi... Tìm hai cái ghế nữa trở về phòng, tiếp tục đập đi!”

Ewen gặt đầu nói: “Vâng chủ nhân, cha tôi có chuyện trọng yếu muốn bẩm báo với ngài, lão đã đợi rất lâu ở dưới lầu rồi.”

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Sao lại không có nói sớm để ta biết đường chuẩn bị?”

Ewen đỏ bừng mặt nói: “Là... Là tôi vô dụng, mới vừa rồi còn không có đập nát cái ghế, cho nên... Cho nên không dám ra đây...”

Samantha trước mặt người khác bị Thạch Thiên ôm chặt, đã sớm mắc cỡ nhắm chặt hai mắt lại, nhưng nghe câu trả lời của Ewen, nhin không được “phì” Một tiếng bật cười, Maicy ở bên kia càng ha ha cười lớn, đều cảm thấy tên Ewen này thật sự là gốc đến độ đáng yêu.

Hiện tại việc trọng yếu nhất trong lòng Thạch Thiên chính là tiết hỏa, vì vậy hắn nói với Ewen: “Người nhanh bảo hắn lên đây, dù sao đợi cũng lâu rồi, để hắn chờ ở đây, chờ lão tử làm xong việc rồi báo sau.”

Nói xong hắn không thèm để ý tới Ewen nữa, dẫn theo hai vợ vật xinh đẹp động lòng người đi vào trong phòng ngủ, sau đó đá cánh cửa khép lại, rồi đẩy hai nàng xuống giường.

Giờ phút này trong lòng Samantha mâu thuẫn đến cực điểm, tuy không phải là lần đầu tiên cùng những nữ nhân khác với Thạch Thiên ba người cùng giường, thế nhưng lần đó là bởi vì Thạch Thiên không khống chế được, vô tình đem nàng tàn phá đến độ không thể nhúc nhích, đành phải trơ mắt nhìn Kim Hinh cùng Thạch Thiên ở bên cạnh mình ân ái, cùng tình huống hiện tại hoàn toàn bất đồng, sau khi trái lo phải nghĩ, nàng định chạy xuống giường trốn đi.

Nhưng Maicy một bên đã vì tương lai “tính” trước cuộc sống sau này, ước gì có thể cùng Samantha đồng thời “hầu hạ” Thạch Thiên, đem tư tưởng của nàng triệt để mở ra, không thêm bố trí phòng ngự đối với vị bạn tốt này, nàng bây giờ đã hoàn toàn mất đi lòng tin có thể một mình đối phó được với Thạch Thiên. Lúc này thấy thế vội vàng một tay ôm lấy Samantha, không cho nàng chạy trốn.

Thạch Thiên lúc này đã lột sạch quần áo, nhào tới giường, cùng Maicy một tả một hữu đem Samantha kẹp ở giữa. Maicy thừa cơ kéo quần áo của Samantha ra, Samantha thất kinh muốn kêu to, thế nhưng cái miệng nhỏ nhắn lại bị Thạch Thiên bịt chặt, lập tức cảm thấy toàn thân bủn rủn vô lực, mất đi năng lực phản kháng, trong lúc mê loạn chỉ có thể tùy ý để vị bạn tốt lột sạch quần áo trên người mình, hỗ trợ cùng Thạch Thiên.

Maicy cũng không có dừng tay ở đó, đem tất cả mọi kỹ xảo thường dùng trên người nam nhân dùng trên người Samantha, phối hợp với Thạch Thiên kích khởi dục vọng của Samantha. Samantha sao có thể chịu đựng được, trong khoảnh khắc đã ẩm ướt thành một mảng, Thạch Thiên sớm đã như ngựa già quen đường, cũng không khách khí nữa, đem nàng áp xuống dưới, động thân tiến vào.

Samantha cảm giác nhiệt huyết dâng lên, dưới mũi thương chinh phạt của Thạch Thiên đã sớm quên hết thấy, tất cả bản thân đều bị vút lên chín tầng mây, đầu còn bộ dạng then thùng lo lắng nữa, tay chân còn quần chặt lên người Thạch Thiên, phối hợp với hắn ở trên người mình cày cuốc.

Maicy lúc này mới buông tha Samantha, cũng dùng thân thể kiện mỹ quần lên người Thạch Thiên, một thời ba người rất cuộc không phân biệt được ai vào với ai, đắm chìm trong cảm giác mê loạn cùng hoan lạc.

Sau khi Thạch Thiên cảm thấy mỹ mãn, đã là buổi chiều, hắn đi vào toilet tẩy rửa mồ hôi của Samantha cùng Maicy dính trên người, sau khi thay đổi quần áo liền tiến ra gặp cha Ewen là lão Becker.

Maicy như một bãi bùn nhão, vô lực thở phì phò, dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn Thạch Thiên tinh thần sảng khoái ra khỏi phòng. Nàng không ngờ mình cùng với “chiến hữu” Samantha vẫn bị Thạch Thiên làm cho không xuống giường được. Nếu không phải lúc trước Samantha cảnh cáo, nàng thật muốn đi tìm một số người, nhìn xem thiếu niên thân kỳ này rốt cuộc có thể chinh phục được bao nhiêu người.

Samantha giờ phút này đã khôi phục thanh tỉnh, khuôn mặt đỏ hồng trừng mắt liếc nhìn Maicy, cũng xuống giường cầm lấy mớ quần áo mới đi vào toilet tắm rửa thay quần áo. Maicy lập tức bị dọa cho nhảy dựng lên, nàng rõ ràng vừa thấy đại bộ phận thời gian Thạch Thiên đều vui đùa trên thân thể Samantha, điều này làm cho Maicy lo lắng thay cho Samantha, chẳng qua là vô lực đi hỗ trợ. Không ngờ trải qua thời gian nghỉ ngơi không lâu, Samantha đã có thể làm như không có việc gì rời giường, lòng tự tin của mình lập tức bị đá kích lớn, đồng thời đối với Samantha bội phục sát đất.

Becker đứng ở trong phòng khách đợi suốt mấy tiếng, rốt cục thấy Thạch Thiên đi ra, hắn nói lỏng tâm thần, nói: “Chủ nhân, ngài vội vậy... đã xong rồi...”

Thạch Thiên bật cười nói: “Người thấy lão tử đang bận sao?”

Becker nói: “Á, không... Tôi không có nghe thấy gì hết...”

Thạch Thiên chỉ vào đũng quần của Becker, ha ha cười nói: “Không nghe thấy sao có thể như vậy? Huynh đệ người đã sớm bán đũng quần rồi.”

Becker lập tức đỏ bừng mặt lên, mồ hôi to bằng hạt đậu từ trên trán rơi xuống, nơm nớp lo sợ nói: “Tôi đáng chết, tôi đáng chết, tôi thật sự không phải là cố ý muốn nghe, chỉ là từ nhỏ đã luyện tập tâm pháp của chủ nhân, cũng là người tai thính mắt tinh nhất trong Thành Bảo Lý, cho nên không muốn nghe cũng không được. Chủ nhân muốn tôi đợi ở chỗ này, tôi lại không dám đi nơi khác...”

Thạch Thiên khoát tay nói: “Đừng giải thích nữa, lão tử không có ý trách người, thật sự là có nhiều con rồi thế nhưng đầu óc vẫn vậy. Ewen đâu? Còn ở trong phòng đập ghế sao?”

Becker gật đầu nói: “Đúng vậy, chủ nhân để nó luyện công, nó sao dám lười biếng.”

Thạch Thiên tập trung lắng nghe, chỉ nghe thấy tiếng hít thở ồ ồ của Ewen, nửa ngày mới truyền ra một thanh âm ghé gầy, hiểu rằng hắn đã tới tình trạng kiệt sức rồi, đang tiếp cận hư thoát, vội nói: “Người đi bảo Ewen ngừng luyện công đi, nghỉ ngơi tốt sau đó hãy luyện tiếp.”

Becker gật đầu đồng ý, đang muốn đi phân phó đứa con, chỉ thấy Ewen vịn tường đi ra, sau đó bởi vì đứng không vững, cho nên té nhào xuống sàn, trên mặt lại tràn đầy vẻ mừng rỡ, hưng phấn nói: “Chủ nhân...Tôi...Tôi cuối cùng cũng đem cái ghế thứ hai... cái ghế... cũng đánh nát rồi...”

268. Chương 269: Chỉ Dùng Quyền Cước Không Dùng Kế .

Mấy cái ghế trong Ritz hotel đều làm bằng loại gỗ quý, kiên cố vô cùng, đám người của Thiên Thạch Thành Bảo cho dù có dùng quyền cước trực tiếp đập nát cũng không khó, thế nhưng chỉ sử dụng chân khí cách không đập nát vài cái. Thạch Thiên để Ewen dùng Loa Toàn chân khí đập ghế là vì không muốn để hắn tới đập tòa soạn báo, vì vậy để hắn trở về phòng làm một số chuyện, thuận tiện để hắn đi luyện tập cách vận dụng chân khí xoắn ốc.

Không ngờ tuy ngu dốt, thế nhưng đối với nội công tâm pháp lại có được ngộ tính cực cao, hơn nữa cực kỳ chăm chú khắc khổ. Trong lòng hắn quan niệm, nhiệm vụ của chủ nhân phân phó đương nhiên hoàn thành càng nhanh càng tốt, cho nên hắn đều đem hết toàn lực, chỉ chốc lát công phu liền đem mấy cái ghế đập nát. Nhưng khi đó Thạch Thiên vội vã muốn đi phát tiết dục hỏa, cho nên không quản Ewen có còn lực nữa hay không, cho nên tiện mồm để hắn mang theo hai cái ghế về phòng luyện.

Lúc này chứng kiến bộ dáng hư thoát của Ewen, Thạch Thiên cảm thấy có điểm ngại ngùng, liền bước tới nâng hắn dậy, lập tức vận công thay hơi thông khí mạch, để tránh việc hắn tiêu hao quá độ làm cho khí tức bị hao tổn. Lại phát hiện trong khí mạch hắn chân khí tuy có vẻ tiêu hao quá độ, thế nhưng vẫn vận hành bình thường, không loạn chút nào. Tự đáy lòng khen ngợi: “Không sai, tiểu tử ngốc này có tiền đồ.”

Nghe được chủ nhân khen ngợi, Ewen lập tức chấn động, khôi phục lại chút khí lực, cố gắng rướn người lên đứng vững, ngây ngô mà hỏi: “Chủ nhân, mấy cái ghế còn lại có đi đập tiếp hay không?”

Thạch Thiên vội vàng lắc đầu nói: “Không cần, nếu để cho tiểu tử ngươi đập hết tất cả ghế trong phòng, vậy chẳng phải không còn chỗ ngồi khi ăn cơm sao, trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Ewen nghe vậy gật nhẹ đầu, vẻ mặt lại có chút do dự, tựa hồ muốn nói cái gì đó, thế nhưng không có nói ra, sau đó xoay người trở về phòng.

Thạch Thiên thấy thế hỏi: “Ewen. Có phải là có chuyện muốn nói?”

Ewen vội vàng quay đầu lại nói: “Chủ nhân, tôi...Tôi có thể ăn no rồi mới trở lại phòng hay không?” Hắn vừa rồi tiêu hao rất nhiều khí lực, hiện tại đã quá buổi trưa, há có thể không đói bụng?

Thạch Thiên cười mắng: “Mẹ nó. Chưa thấy qua người ngu như vậy, đói bụng tự đi mà ăn, điều này mà cũng phải hỏi lão tử. Lão tử có phải là không cho ngươi ăn đâu.” Hắn xoay người hỏi Becker: “Người cũng chưa ăn cơm à?”

Becker buổi sáng khi ở dưới lầu khách sạn đợi Thạch Thiên triệu kiến, tự nhiên cũng chưa có ăn cơm trưa, xấu hổ nhẹ gật đầu.

Thạch Thiên nói: “Lão tử cũng vừa vận động xong, bây giờ cũng có điểm đói bụng rồi, người đi gọi người đem cơm lên đây đi, có chuyện gì chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Becker vội vàng đích thân đi xuống lầu vào phòng ăn bảo đảm người an bài cơm trưa.

Ewen nghĩ thầm, chủ nhân đã sớm đạt đến độ thần công cái thể, thể nhưng vẫn còn kiên trì vận động khổ luyện. Mà chính mình chỉ luyện một buổi sáng đã cảm thấy đã đói bụng, thật sự là vô dụng a. Hắn lập tức cảm thấy vận phần xấu hổ, nếu không có Thạch Thiên vừa nói lưu lại dùng cơm. Thậm chí hắn còn nghĩ để bụng đói tiếp tục trở về phòng dùng Loa Toàn chân khí đập ghế rồi. Hắn không biết Thạch Thiên làm vận động tuy cũng tiêu hao thể lực, nhưng so với loại vận động đập ghế của hắn, một chút cũng không có khổ, ngược lại còn cảm thấy thú vị không nói lên lời.

Chỉ chốc lát, Becker đã dẫn theo vài nữ hầu ở phòng ăn tới. Phụ giúp đảm người bê đồ ăn trở lại phòng, bày ra đầy một bàn lớn. Ba người đều cảm thấy đói bụng, cho nên khi vừa ngồi xuống là ăn ngấu nghiến. Ewen suy nghĩ tương đối đơn thuần, tuy còn đang hồ thẹn, thể nhưng dù sao cũng là thật sự đói bụng, chứng kiến một bàn đầy mỹ thực, liền quên hết thảy, tương ăn cực kỳ khó nhìn, cực kỳ mãnh liệt.

Becker vừa ăn được một nửa tảng thịt bò, chợt nhớ tới còn hai vị “Chủ mẫu” đang ở trong phòng ngủ nữa, vội đứng lên nói: “Chủ nhân, Samantha tiểu thư các nàng cũng chưa có ăn trưa. Có cần gọi các nàng cùng ra ăn hay không...”

Thạch Thiên khoát tay ngăn Becker ngồi lại, cười nói: “Các nàng hẳn là không có khí lực để ăn đâu, không cần phải xen vào chuyện của các nàng. Người hôm nay đến là có chuyện gì?”

Becker vội vàng nói ra, nguyên lai ngày hôm qua bọn họ rời khỏi khách sạn, sau đó liền phái người đi tìm tung tích của Bellay, để tra ra tổ chức phía sau của nàng. Nhưng lại phát hiện Bellay đã không còn ở trong căn phòng nhỏ mà Thạch Thiên đã nói, cũng không có trở lại nhà trọ gần siêu thị trung tâm nữa. Sáng nay phái người đi tới trường đại học Paris đều được báo là nàng căn bản không có tới trường, sau khi nghe ngóng, lại được tin, nàng không ngờ đã từ chức giáo sư tâm lý học rồi.

Bradley biết Thạch Thiên nếu muốn tìm ra Alex, khẳng định còn phải tìm Bellay, thế cho nên hắn liền phát động người trong Thiên Thạch Đồng Minh cùng với mấy gia tộc hắc bang có quan hệ qua lại tìm khắp các khắp ngõ ngách của Paris, đồng thời để Becker đến khách sạn đem tình huống như vậy nói cho Thạch Thiên.

Thạch Thiên mặc dù không nghĩ tới người của Thành Bảo Lý lại quan tâm nhiều đến chuyện của hắn như vậy, lúc trước khi hắn còn chưa có sống lại, tổ chức thần bí này cũng đã nhìn chăm chú vào Thiên Thạch Thành Bảo, cho nên hắn cũng không phản đối người của Thành Bảo Lý triển khai điều tra đối với tổ chức này. Dù sao tổ chức này hơn phân nửa là có âm mưu không tốt đối với Thiên Thạch Thành Bảo, càng minh bạch tình huống của tổ chức này, càng dễ dàng phòng bị.

Đối với sự mất tích của Bellay, Thạch Thiên cũng không thêm để ý, khẽ mỉm cười nói: “Lão tử sớm biết nàng sẽ chuồn đi như vậy mà, chẳng qua là không ngờ tới lại triệt để trốn đi như vậy, ngay cả chức vụ giáo sư cũng không làm, xem ra trong thời gian này nàng sẽ không xuất hiện nữa đâu.”

Becker vui vẻ nói: “Nguyên lai chủ nhân ngài sớm đã đoán được, xem ra nàng vẫn còn ở trong lòng bàn tay của ngài, là chúng ta quá lo lắng rồi.”

Thạch Thiên cười nói: “Ta chỉ phế bỏ võ công của nàng mà không giết nàng, chính là vì lưu nàng lại để cho đám người tổ chức kia biết, để cho bọn chúng hiểu rằng, cái loại tiểu xảo này không đối phó được với lão tử đâu, nếu có phải nên phải thêm vài tên có thực lực một chút.”

Becker chợt nói: “Tôi hiểu rồi, chủ nhân ngài dùng diệu kế muốn dẫn xà xuất động a.”

Thạch Thiên trách mắng: “Hiểu cái đầu người, lão tử làm việc chưa bao giờ quanh co lòng vòng, chỉ dùng quyền cước không cần kế. Ài... Hi vọng bọn chúng đừng làm cho nắm tay lão tử thất vọng...” Trong mắt hắn lóe lên tinh mang, tràn ngập chờ mong, ai có thể hiểu được loại cảm giác không có đối thủ mà cô độc buồn rầu như hắn.

Từ xưa đến nay, tu luyện chân khí tâm pháp nhiều không kể xiết, chia làm rất nhiều tông phái, trong đó kể cả tu đạo, huyền môn, yoga, ảo thuật các loại...,... Mục đích thật ra đều là khai phá tiềm lực ẩn dấu của con người. Mỗi một loại tông phái của các môn các phái đều có điểm khác nhau rất lớn, thế nhưng cơ bản đều là hướng tới một mục đích, cho nên chỉ cần phương hướng chính xác, tu vi càng cao, các loại tâm pháp lại có sự khác biệt rất nhỏ.

Giống như tâm pháp của môn phái đều là đại đại tương truyền, có thể không tiến bộ, mỗi đời truyền nhân đều dựa vào khổ tu cùng ngộ tính, thế nhưng bởi vì tuổi thọ của bọn họ chỉ được trăm năm là cùng, mỗi đời truyền nhân lại phải học từ đầu, có thể đem tâm pháp của tiền bối truyền thừa tìm hiểu thông thấu đã thập phần không dễ rồi, nếu muốn đề lại thêm một tầng mới còn thêm vạn phần gian nan.

Thạch Thiên có thể nói là ngoại lệ duy nhất, bởi vì hắn có vô hạn tánh mạng, mỗi lần sống lại đều không cần tu luyện lại, tâm pháp của môn phái khác cho dù là phát triển mấy vạn năm thậm chí mười vạn năm, so ra còn kém hơn một nghìn năm tích lũy của hắn. Hơn nữa Thạch Thiên vì đã phá giải được cảnh giới bất tử chi mê, từng nghĩ tới tất cả biện pháp để nghiên cứu qua tâm pháp, yếu quyết của các phái, hấp thụ ưu điểm của các phái, khiến cho tâm pháp của Thái Ất phái cho tới bây giờ rất khác nguyên bản.

269. Chương 270: Cùng Một Mục Đích .

Thạch Thiên năm đó truyền thụ cho đám người hầu đúng là sở trường võ công tâm pháp của các phái, cũng không phải bí điển của Thái Ất, đây không phải là Thạch Thiên không muốn truyền thụ cho bọn họ, mà là vì tu vi không tới một trình độ nhất định, căn bản không cách nào cảm nhận được ảo diệu trong bí điển.

Nghiêm khắc mà nói, Thái Ất bí điển cũng không phải là tâm pháp tu luyện chân khí, cũng không phải là dùng văn tự ghi lại thành điển tịch, là một tấm địa đồ phổ trừu tượng khó hiểu. Chỉ có đem tu vi đột phá tới cực hạn của thân thể, mới có thể từ bản đồ phổ này đón ngộ được chút ảo diệu mà thôi, giống như lập địa thành Phật, đạt tới một loại cảnh giới huyền diệu khó giải thích vậy.

Thái Ất bí điển đã dẫn Thạch Thiên tới một loại cảnh giới, chỉ tồn tại trong tinh thần, ý niệm của hắn, căn bản không cách nào dùng văn tự hoặc ngôn ngữ để biểu đạt, cho dù bằng trí nhớ vẽ ra nguyên cũng thành một bức tranh vô nghĩa. Mà Thái Ất bí điển bởi vì khi hắn tu luyện đã thường xuyên mang trên người, lúc đại thành bị một đạo thiểm điện quái dị phá hủy kể cả thân thể của hắn, hơn hai nghìn năm trước đã biến mất rồi. Cho nên cho dù đám người trong Thiên Thạch Thành Bảo có tu vi đạt tới loại trình độ này, Thạch Thiên cũng vô pháp đem ảo diệu trong Thái Ất bí điển truyền thụ cho hắn. Nhiều nhất chỉ dẫn dắt hắn một chút mà thôi, sau này để hắn tự cân nhắc.

Nhưng mà Thạch Thiên truyền thụ tâm pháp cho đám người hầu cũng toàn là sở trường của các phái, lại trải qua ngàn năm nghiên cứu tu luyện, sớm đã cao thâm hơn sở học Thái Ất tâm pháp rất nhiều rồi. Đây cũng là chỗ mà hắn cảm thấy hứng thú đối với tổ chức sau lưng Beila.

Bởi vì tâm pháp sở học của Beila cùng tâm pháp mà hắn truyền thụ cho đám người Thành Bảo cực kỳ giống nhau, khiến hắn thiếu chút nữa còn tưởng Beila là hậu nhân của Thiên Thạch Thành Bảo. Cùng nàng giao thủ sau đó mới phát giác hai loại tâm pháp không phải hoàn toàn giống nhau, nhưng có rất nhiều điểm tương đồng, đó có thể thấy được người sáng tạo ra loại tâm pháp này cũng đã đi thu thập rất nhiều tâm pháp của các phái, chẳng qua là thiếu khuyết nhận thức so với hơn một nghìn năm tu luyện tâm đắc như Thạch Thiên. So với tâm pháp mà Thạch Thiên truyền thụ cho người hầu trong Thành Bảo coi như cách biệt một tầng.

Để Thạch Thiên cảm thấy hứng thú chính là, nội lực của Beila vừa tinh thuần mà lại quái dị, Sinh Tử Huyền Quan cũng đã đã thông, thế nhưng tu vi của nàng lại không thâm hậu là mấy. Chứng tỏ trong tổ chức thần bí này nhất định có một vị cao nhân không tầm thường. Dùng nội lực tự thân của hắn giúp Beila đã thông Sinh Tử Huyền Quan, Chân khí xoắn ốc cũng rất có thể là do vị cao nhân này sáng tạo ra.

Thạch Thiên càng nghĩ càng cảm thấy ngứa tay, loại cao thủ này có thể nói là trăm năm khó gặp, cho dù đối phương không đến tìm hắn gây phiền toái, hắn cũng tuyệt đối muốn tìm tới cửa, không chịu bỏ qua.

Ba người sau khi ăn xong, Ewen đi trước trở về phòng nghỉ ngơi, Becker không dám lưu lại lâu, cũng đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

Thạch Thiên kêu hắn lại, phân phó nói: “Người đi giúp ta mở cửa xe dưới lầu ra, theo giúp ta đi tới vài nơi.”

Trước đây Thạch Thiên làm chuyện gì cũng không muốn người của Thành Bảo Lý đi theo. Becker nhất thời cảm thấy không quen, tưởng mình nghe lầm, cẩn thận hỏi lại: “Chủ nhân. Ngài... Ngài muốn tôi lái xe đưa ngài đi đúng không?”

Thạch Thiên buồn bực nói: “Người không lái xe, chẳng lẽ muốn lão tử lái xe phở?” Nói xong hắn không thèm để ý tới vẻ kinh hãi của Becker. Đi vào phòng ngủ lại phát hiện Samantha cùng Maicy hai người đang ôm nhau ngủ say, Thạch Thiên cởi áo ngủ, nhẹ nhàng lấy từ trong tủ quần áo ra một bộ y phục rồi mở cửa sổ nhảy xuống.

Becker chạy như bay xuống lầu. Lấy chùm chìa khóa từ tay một vị nguyên bản an bài cho Thạch Thiên cùng Samantha làm tài xế lái xe, hắn dùng tốc độ nhanh nhất đem xe hơi chạy đến cửa khách sạn. Sau đó ngóng vào trong cửa lớn, không thấy thân ảnh của Thạch Thiên đi ra. Hắn liền thở phào một hơi. Đang chuẩn bị xuống xe chờ, lại nghe thấy phía sau vang lên thanh âm đóng cửa, nhìn lại, chỉ thấy Thạch Thiên đã ngồi trong xe, nói: “Người biết nhà trọ của Beila ở nơi nào không?”

Becker vội vàng gật đầu, lái xe rời khỏi khách sạn.

Nhà trọ của Beila gần Đại học số Năm, là một tòa khách sạn xây dựng theo kiểu nhà trọ, Becker thật ra chỉ biết là vị trí của nhà trọ, lại không biết Beila ở tầng mấy. Đến khi tới nhà trọ, hắn bèn gọi điện thoại. Một tên dưới tay Thiên Thạch Đồng Minh chạy ra, dẫn Thạch Thiên cùng Becker đi vào nhà trọ. Bảo vệ dưới lầu căn bản đối với ba người xa lạ này không thêm liếc mắt, hiển nhiên đã được “Câu thông” rồi.

Ba người thừa lúc thang máy không có người liền tiến vào dãy phòng ở trên lầu mười sáu của Beila, cửa khóa, thế nhưng đương nhiên không làm khó được Thạch Thiên, trước kia hắn còn dùng một sợi tóc để mở khóa, hoặc trực tiếp dùng một cước đá văng cửa ra, hiện tại lĩnh ngộ được sự ảo diệu của Chân khí xoắn ốc, có thể dùng chân khí vô hình thay thế trở thành hữu hình, chỉ đem tay đặt ở cửa đẩy nhẹ một cái, cánh cửa vẫn đóng bồng “Két” vang lên một thanh âm thanh thúy, sau đó nhẹ nhàng bị mở ra. Becker cùng tên trợ thủ Thiên Thạch Đồng Minh kia trợn mắt há hốc mồm, cho rằng Thạch Thiên dùng loại ma pháp gì đó.

Đây là một căn phòng chỉ có hơn bốn mươi thước vuông, gồm một gian phòng ngủ, một gian thư phòng, cộng thêm một phòng khách liền với phòng bếp. Nội thất đơn giản sáng sủa, lấy màu trắng làm chủ đạo, dụng cụ trong phòng bếp cũng rất sạch sẽ, tựa hồ như chưa từng được dùng qua.

Thạch Thiên đi vào trong phòng ngủ cùng thư phòng cẩn thận tìm kiếm một lần, không có phát hiện bất luận manh mối gì khả nghi, hắn trở lại phòng khách ngồi xuống ghế sofa, ngẩng đầu lên hỏi Becker: “Lão tử không quen dùng não, người giúp lão tử suy nghĩ một chút, Alex tại sao lại mất tích?”

Becker nói: “Điểm ấy chúng ta cũng đã thảo luận phân tích qua, Alex trong tổ chức hẳn là một người rất trọng yếu, cho nên việc hắn có khả năng chỉ là một tin giả, mượn có này tránh đi một chỗ khiến người khác không thể phát hiện ra âm mưu trong đó. Bởi vì sự mất tích của cha mà Beila lại không cảm thấy khẩn trương, lại nhẹ nhàng làm công tác giáo sư tâm lý học của nàng, nhưng khi thấy chủ nhân muốn tra tìm cha của nàng, lúc ấy nàng ta lại có vẻ rất khẩn trương.”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Có khả năng này, Beila cũng nói qua cha nàng là một trong những người phát khởi tổ chức này. Nhưng mà lời của nàng cũng không thể tin, Lorant từng thấy qua Alex, nói hẳn cũng không hiểu nội công tâm pháp, cho nên chưa chắc là nhân vật trọng yếu của tổ chức này, thậm chí chưa chắc là người trong tổ chức này.”

Becker cau mày nói: “Chẳng lẽ Alex chính là bị tổ chức này bắt cóc thật sao? Nhưng theo điều tra những ngày này của chúng ta cũng hiểu ra tình huống, Beila tuy chẳng qua là Alex thu dưỡng, nhưng đối với nàng còn tốt hơn cả con ruột, từ nhỏ đã để nàng tới trường học quý tộc tốt nhất ở Anh quốc học, vì việc này mà hắn mất rất nhiều tiền tài và tâm huyết, nếu không Beila cũng không có được thành tựu như ngày nay. Tin tưởng Beila nếu như yêu cầu Alex vì nàng hoặc tổ chức của nàng làm chuyện gì đó, hẳn chắc là không phản đối, cũng không cần phải bắt cóc hắn. Vả lại hẳn cũng chỉ là một loại học giả, không tiền không thế, bắt cóc loại người này thì có tác dụng gì.”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Bọn họ đã nhìn kĩ Alex rồi, có thể cùng có thể cũng tìm Alex vì một mục đích giống như lão tử.”

270. Chương 271: Không Thu Hoạch Được Gì .

Alex tuy không có tu luyện qua nội công tâm pháp, nhưng hắn từng cùng Laurent nói qua chủ đề về sinh mệnh. Trong đó rất nhiều đạo lý cùng nội công tâm pháp không bàn mà cùng ăn ý, thậm chí vượt ra khỏi phạm trù tu luyện tâm pháp, càng nghe càng thêm thâm ảo. Alex đã nói rõ những điều thuộc về tính mạng mà người khác không giải thích được, hắn đã phải thăm dò nghiên cứu qua rất nhiều lần, hơn nữa cũng nắm giữ được một chút bí mật trong đó. Lúc hắn cùng với Laurent nói chuyện, không ngờ lại ẩn ẩn giải thích được chuyện huyền bí không ngừng sống lại của Thạch Thiên, lúc này mới khiến Thạch Thiên từ xa ngàn dặm tới Paris tìm hắn.

Beila từng tiết lộ tổ chức của các nàng đang nghiên cứu phương pháp làm như thế nào để khai phá tiềm lực trong cơ thể con người, nếu như là thật sự như vậy, nghiên cứu đối với sinh mạng của Alex nhất định có trợ giúp rất lớn đối với tổ chức. Mà quá trình nghiên cứu này, mang mục đích gì rất có thể là chuyện cơ mật không ai được biết, hoặc là không thể cho ai biết nghiên cứu này, nếu không sao lại làm việc quỷ bí như thế. Cho nên rất có thể tổ chức này vì thế mới bắt cóc Alex, tựa như lúc bọn họ thấy có hứng thú khi nhìn Thạch Thiên biểu hiện ra dị năng, Beila cố ý mời hắn về nhà, cũng vì thế mà hạ thuốc mê vào trong rượu, chẳng qua là không có ngờ tới Thạch Thiên bách độc bất xâm, thuốc không có hiệu quả, bằng không Thạch Thiên đã giống như Alex, từ nay về sau mất tích, có lẽ sẽ liên lụy tới người vô tội như Lý Hiểu Lệ nữa.

Nhưng mà Beila là con gái của Alex, tuy không phải thân sinh, thế nhưng dù sao cũng có quan hệ thân mật, bắt cóc chính cha nuôi đem cho tổ chức nghiên cứu, nghe ra tựa hồ như rất vớ vẩn. Hoặc là bị những người khác bắt cóc thì đúng hơn, Beila đối với việc mất tích của cha mình, thái độ có vẻ hồ hững, hơn nữa rõ ràng không hy vọng Thạch Thiên đi giúp nàng tìm lại cha, điểm này rất khác thường.

Thạch Thiên để Becker dẫn hắn đến chỗ Beila, Chính là hy vọng có thể tìm được thứ gì đó liên quan đến quan hệ phụ tử bọn họ, xem bọn họ có phải thực sự tương thân tương ái hay không. Thế nhưng ngay cả một tấm ảnh chụp của Alex cũng không tìm thấy.

Thạch Thiên cũng không kiên nhẫn với việc tìm kiếm toàn bộ đồ đạc trong nhà Beila, sau khi kiểm tra xác định trong phòng không có chỗ bí mật nào có thể dấu đồ, hắn liền phân phó tên thủ hạ của Thiên Thạch Đồng Minh đem toàn bộ mọi thứ trong phòng thu lại. Tìm vài người thân cận tới dò xét. Cuối cùng để Becker lái xe đi tới một chỗ ở khác của Beila, thì ra Alex đã từng làm nghiên cứu trong một căn phòng nhỏ ở bên cạnh sông Seine.

Becker tận lực phóng nhanh hết mức có thể, thế nhưng bởi vì dòng xe cộ dày đặc trên đường, chen chúc không kể xiết, đối với Thạch Thiên mà nói quả thực chậm giống như rùa bò, thiếu chút nữa nhịn không được nhảy xuống nâng cỗ xe Rolls-Royce này lên mà chạy.

Ước chừng qua hơn nửa giờ xe mới tới được trước cửa căn phòng, Thạch Thiên xuống xe đi tới trước cửa đang muốn mở ra, lại có một cỗ xe có rèm chạy nhanh tới, xuống xe là một người luôn theo dõi ở chỗ này, Braid.

Hắn tiến nhanh tới, không đợi Thạch Thiên đặt câu hỏi, đã giải thích: “Chủ nhân. Nghe nói ngài muốn tới đây xem xét, tôi vừa vặn không có chuyện gì làm nên tới quán cà phê bên cạnh.”

Thạch Thiên hừ lạnh một tiếng. Cũng không muốn trách mắng hắn, đẩy cửa tiến vào trong phòng.

Becker giả vờ làm ra vẻ mặt hiếu kỳ, ghé vào tai Braid, nhẹ giọng hỏi: “Phụ cận chỗ này có quán cà phê sao? Sao tôi lại không thấy nhỉ?”

Braid trừng mắt như bắn ra lửa, sắc mặt đỏ bừng, nhẹ giọng trách mắng: “Tự mình mang cà phê tới rồi ngồi trong khóm cây uốn còn không được sao!”

Becker “Phì” Cười nói: “He he he. Chỉ cần cậu có nhã hứng, cho dù có leo lên cây uống cà phê cũng được.” Nói xong hắn liền chạy vào trong phòng, Braid vội vàng đuổi theo.

Thạch Thiên thấy trên bàn cơm cũng không còn thức ăn gì đó. Đi qua cầm lấy một cái bình bạc, ném cho Braid, nói: “Người đem cái này về, tìm chuyên gia kiểm tra xem trong rượu có hạ loại thuốc gì.”

Braid vội nói: “Vâng, thưa chủ nhân.” Hắn liền cầm lấy bầu rượu, bên trong chỉ còn lại có một chút, thế nhưng cũng quá đủ để đi xét nghiệm rồi.

Ba người lên trên lầu tra xét một lần, thế nhưng ngoại trừ một vài dụng cụ thường dùng hàng ngày ra, căn bản không có gì khả nghi, cuối cùng đành phải xuống lầu.

Becker hỏi: “Chủ nhân. Có mang theo toàn bộ đồ đạc ở đây đi không?”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Không cần, lão tử chuẩn bị chuyển đến đây ở, để cho bọn họ tự tới tận cửa, ta xem ra quan hệ phụ tử hai người không được tốt như vậy, nàng ở chỗ này cơ hồ không có chứa một thứ gì thuộc về Alex cả.”

Braid nói: “Ở đây vốn là nơi công tác cũ của Alex, thế mà lại không tìm được một bộ quần áo của đàn ông, chẳng lẽ đám bắt cóc còn muốn thu cả đồ dùng của lão đi sao? Tôi xem ra không giống bắt cóc, mà là dọn nhà thì đúng hơn.”

Becker nói: “Nhưng Beila còn ở nơi này, làm con gái, phụ thân sống chết không rõ, chung quy hẳn là nên lưu lại mấy đồ vật này nọ để làm kỷ niệm mới đúng a. Thế nhưng chúng ta đã đi xem xét cả hai chỗ ở của nàng, cũng không tìm được thứ đồ gì liên quan đến bố nàng cả.”

Braid nói: “Cũng không phải hoàn toàn giống như vậy, trên lầu còn có hai quyển sách của Alex đặt trong phòng công tác đó.”

Becker nói: “Điểm ấy càng khiến tôi cảm thấy khách thường, nếu như sau khi mất tích Alex sau khi mất tích chỉ để lại hai quyển sách mà nói, Beila hẳn là nên cẩn thận cất giữ mới đúng, mà không phải tùy ý đặt bậy bạ lên giá sách, mà nhìn gian phòng này đã lâu không được quét dọn.”

Điện thoại trong đại sảnh đột nhiên vang lên, ba người đều sửng sốt, Braid đi đến bên cạnh điện thoại, chép lại dãy số hiện lên, thoáng cái do dự rồi nhắc lên.

Trong điện thoại vang lên tiếng tạp âm rất lớn, giống như tiếng máy bay cất cánh vậy, sau đó một thanh âm nữ tử vang lên trong điện thoại: “Hoan nghênh ba vị khách quý Thiên Thạch Thành Bảo không mời mà tới, trong nhà của tôi sao lại bữa bộn như vậy, rốt cuộc là mấy người muốn tìm thứ gì? Nói ra có lẽ tôi có thể giúp được mọi người đó.” Nói xong nàng liền kiều mị cười.

Braid cùng Becker liếc mắt nhìn nhau, đoán được trong căn nhà này có thiết bị giám sát, bọn họ vừa tiến vào trong phòng này liền bị Beila phát hiện.

Becker cười nói: “Thì ra là Beila tiểu thư, chúng ta chỉ muốn tìm cha giúp cô thôi mà, không hề có ác ý gì.”

Beila cười lạnh trong điện thoại nói: “Không có ác ý? Hừ! Thạch Thiên tiên sinh ngày hôm qua đã làm hết thảy chuyện gì, tôi cũng không có quên nhanh như vậy, sau này sẽ từ từ báo đáp Thiên Thạch Thành Bảo các người. Về phần ba của tôi, cảnh sát vẫn đang tích cực điều tra, tôi nghĩ chuyện này giao cho cảnh sát thì thỏa đáng hơn.” Dừng một chút, nàng lại nói tiếp: “Thạch Thiên tiên sinh, tôi có một vấn đề rất kỳ quái muốn hỏi cậu, không biết cậu có có nguyện ý giúp tôi cởi bỏ cái nghi vấn này hay không?” Thạch Thiên cũng không có tức giận, nói: “Cô cứ nói đi.”

271. Chương 272: Đau Đớn Cũng Vui .

Beila cười nói: “Thạch Thiên tiên sinh tuổi không lớn lắm, ngược lại rất cẩn thận, thật ra đối với cậu mà nói hẳn là vấn đề nhỏ mà thôi. Đứng ở bên cạnh cậu hẳn là một vị tiên sinh của Thiên Thạch Đồng Minh, Braid lão đại đúng không?”

Braid khẽ giật mình, sự vụ của Thiên Thạch Thành Bảo đều rất bí mật, nhưng mình là chủ quản Thiên Thạch Đồng Minh cũng không tính là bí mật gì, rất nhiều thủ lãnh hắc bang gia tộc cũng biết. Thế cho nên hắn trầm giọng nói: “Vấn đề này tự tôi có thể trả lời, cô nói không sai, bản thân tôi có thể nói là người phụ trách của Thiên Thạch Đồng Minh.”

Beila cười nói: “Braid tiên sinh có thể là hiểu lầm rồi, vấn đề tôi muốn hỏi Thạch Thiên tiên sinh không phải là chuyện này, chẳng qua là vấn đề trước tiên nên chứng thật một chút mà thôi. Nếu như tôi không nhận lầm mà nói, người còn lại hẳn là Becker tiên sinh phụ trách Quỹ TS đúng không?”

Câu hỏi này hiển nhiên cũng không phải hỏi Thạch Thiên, Becker chỉ hơi hơi cười nhẹ một tiếng, không có thừa nhận nhưng cũng không có phủ nhận.

Beila nói tiếp: “Tôi cảm thấy kì lạ chính là, Braid tiên sinh cùng Becker tiên sinh đều đại nhân vật hết sức quan trọng, nhưng vừa rồi tôi lại nghe nói hai vị xưng hô Thạch Thiên tiên sinh là “Chủ nhân” Thạch Thiên tiên sinh có thể nói cho tôi biết nguyên nhân là vì sao không? Tôi muốn biết rốt cuộc cậu là ai?”

Thạch Thiên nói: “Điều này không liên quan tới cô.”

Beila cười nói: “Xem ra Thạch Thiên tiên sinh không muốn nói tới vấn đề này, vậy được rồi, sau này sẽ không hỏi lại cậu nữa. Thật đáng tiếc, cậu khiến bọn tôi cảm thấy rất nguy hiểm, thực xin lỗi... Hẹn gặp lại!”

Điện thoại đã ngắt, tiếng âm vang vẫn còn nghe được, chẳng qua là thanh âm rất nhẹ, từ hướng sông Seine truyền đến, thể nhưng càng ngày càng rõ ràng, tựa hồ như đang hướng về bên này.

Thạch Thiên đột nhiên một cước đá bay cái bàn bên cạnh. Đồng thời duỗi tay nắm lấy Braid cùng Becker, ném bọn họ ra ngoài. Sau đó dùng Chân khí xoắn ốc ném cái bàn đụng lên tường tạo thành một cái lỗ lớn, thân thể cao lớn của Braid cùng Becker đồng thời lao vào đó. Đồng thời một quả hỏa tiễn loại nhỏ bắn xuyên qua vách tường tới bên cạnh Thạch Thiên.

Tất cả mọi việc xảy ra cũng chỉ như tia chớp xẹt qua, Braid cùng Becker lập tức không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy mình bị chủ nhân ném ra ngoài. Sau đó sau lưng truyền đến thanh âm nổ mạnh, một cỗ khí lưu cường đại nóng rực khiến người ta hít thở không thông đẩy hai người ra xa hơn mười mét, thân thể quay cuồng rồi rơi xuống đất.

Quần áo trên thân thể hai người đều bị xé rách, mà trên người cũng chẳng chít vết thương, quay đầu lại nhìn lên, lầu ba bây giờ chỉ còn lại một mảnh phế tích, nước lửa lẫn lộn, còn có một chiếc phi cơ trực thăng hướng tới phương xa. Đảo mắt đã biến mất không thấy.

Hai người đều sợ ngây người, qua một hồi lâu, Braid mới rung giọng nói: “Chủ... Chủ nhân còn đang ở trong phòng...”

Becker cũng thanh tỉnh lại. Hai người phát ra một tiếng hô quái dị, đồng thời nhảy lên đồng phế tích, dùng tay đao lớp mảnh vụn. Trong rừng cây lại lao ra một người tới hỗ trợ, là một tên thủ hạ mà Braid phái tới giám thị tòa nhà.

Căn phòng tuy không lớn, thể nhưng khi đổ xuống cũng phải lên tới ba bốn mét. Hơn nữa lửa cháy càng lúc càng mạnh, ba người lại không có dụng cụ, nhất thời không đào được bao nhiêu.

Braid xông tới trước mặt tên kia, khàn giọng hô: “Nhanh... Mau tìm người đến...”

Đột nhiên cả mớ phế tích động dậy. Từ đó xuất hiện một cỗ khí lăng đem ba người đẩy ngã xuống đất, tiếp đó là một mảng cát bay đá chạy, bụi bay đầy trời, phẳng phất giống như vụ nổ lúc trước, thể nhưng lại không có tiếng nổ. Braid ba người từ trên mặt đất đứng dậy nhìn lên đám phế tích. Chỉ thấy nguyên lai một ngọn núi nhỏ phế tích đã bị san phẳng, vị trí chính giữa có đứng một nhân ảnh trông giống một người.

Sở dĩ dùng từ “giống như” để hình dung, là vì người nọ da mặt bị cháy đen, tóc tai vẫn còn bốc lên một làn khói xanh. Y phục trên người đều đã rách nát hết, cũng đang bốc khói, giống như ma quỷ từ tầng mười tám Địa Ngục bị nung trong lửa sau đó phá xiềng mà trốn ra vậy, trông thập phần khủng bố, cái này có thể dọa khóc trẻ con.

Người này đầu tiên là nhổ ra một đám bụi bẩn, sau đó chửi ầm lên: “ĐCM, chơi trò gì đây? Lợi hại như vậy!” Nghe thanh âm này đúng là của Thạch Thiên, hẳn đương nhiên không biết tới hỏa tiễn, đạn đạo, các loại vũ khí hiện đại, thể nhưng lúc mảnh chỉ treo chuông vừa rồi khi đối phương phóng ra đạn hỏa tiễn, hẳn cảm giác được một loại nguy hiểm chưa bao giờ có tồn tại xung quanh, cho nên mới đem Braid cùng Becker ném ra ngoài.

Braid cùng Becker nghe ra thanh âm này là của Thạch Thiên, biết hắn vẫn chưa chết, không khỏi vui vẻ vạn phần, thế nhưng chứng kiến bộ dạng hắn bị bắn nổ giống như bán than, hơn nữa còn bị thương khắp mình, máu tươi chảy ròng ròng, hai người rất lo lắng. Bọn họ biết Thạch Thiên nếu không phải là vì lo cứu bọn họ, nhất định hắn có thể trốn thoát được, mà hai người bọn họ khẳng định không thoát khỏi cái chết!

Người của Thiên Thạch Thành Bảo mỗi ngày đều cung kính vì Thạch Thiên mà làm hết thủy, không tiếc dâng hiến cả tính mạng của mình, hiện tại lại được Thạch Thiên không quản nguy hiểm tới cứu bọn họ, lập tức khiến hai người kích động đến nỗi hai mắt đỏ bừng, bỏ nhào vào tới bên người Thạch Thiên, lúc này trên mặt đã tràn đầy nước mắt, nói không ra lời.

Thạch Thiên trách mắng: “Khóc cái gì, lão tử còn chưa có chết.”

Becker ghen ngào nói: “Chủ nhân... Ngài không có bị thương chứ?”

Thạch Thiên nói: “Không có việc gì.” Tiếp đó ha ha cười nói: “Thống khoái!”

Loại cảm giác cả thân thể mang đầy vết thương này chỉ có hơn hai nghìn năm trước làm cường đạo Thạch Thiên mới cảm nhận được, từ khi bị một đạo nhân mang vào nơi thâm sơn học nghệ, sau đó liền không có cảm giác này nữa.

Braid bọn người không nghĩ tới Thạch Thiên bị nổ thành bộ dáng như vậy còn có thể cười to, nhưng lại còn hô thống khoái, điều này làm cho bọn họ càng thêm khẩn trương, lo lắng não bộ của Thạch Thiên cũng bị chấn thương rồi. Bất quá bọn họ không dám nói lời này ra, vội vàng lôi Thạch Thiên vào trong xe, nghĩ muốn đưa hắn tới đi bệnh viện cầm máu chữa thương trước, rồi làm một cái kiểm tra toàn bộ thân thể.

Thạch Thiên đang tại “hưởng thụ” Loại cảm giác này, đầu chịu đi bệnh viện, một tay đẩy hai người ra, trách mắng: “Lão tử không có việc gì, không cần phải đi bệnh viện.” Hắn lại cúi đầu nhìn bộ dáng của mình, cười chữ: “Con mẹ nó, sao lại có thể bắn được lão tử thành bộ dáng này được nhỉ, trở về chỉ sợ làm các nàng sợ hãi khóc thét, phải đi tắm rửa trước mới được.” Nói xong hắn kéo rách hết đám vải còn đang bốc khói trên thân thể vứt đi, không mảnh vải che thân nhảy vào lòng sông Seine.

Nước sông lạnh buốt kích thích miệng vết thương trên người Thạch Thiên, hắn lại càng cảm giác rõ ràng nỗi đau đớn thể xác, Thạch Thiên sung sướng, “Ồ hô” “A ha” mà gào thét.

Ba người trên bờ nhìn nhìn căn lầu bị hủy hoại, nhìn nhìn Thạch Thiên đang hò reo dưới nước, đều cảm giác không thể tưởng tượng nổi, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn.

Braid thở ra một hơi thật dài, khuôn mặt co giật ngã trên mặt đất, nói: “Xem ra chủ nhân thật sự không có việc gì.”

Becker cũng ngồi xuống mặt đất, cau mày nói: “Cậu xem chiếc trực thăng phi cơ kia thế nào?”

Braid gật đầu nói: “Nhìn rồi, hình như là trực thăng quân dụng.” Hắn đánh một quyền xuống đất tạo thành một cái hố sâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không quản bọn chúng là ai, cháu nhất định phải bắt bọn chó này băm thây vạn đoạn mới được!”

Lúc này trên bầu trời đột nhiên vang lên tiếng âm vang, hai người ngẩng đầu nhìn lại, thì ra là một chiếc trực thăng đang bay tới chỗ bọn họ.

272. Chương 273: Là Đại Nhân Vật .

Braid cùng Becker giống như chim sợ cành cong, đồng thời nhảy dựng lên, Braid nói: “Tôi đi gọi chủ nhân trở lại.” Sau đó hắn muốn chạy tới bờ sông.

Becker nói: “Đợi một chút, hình như là trực thăng của cảnh sát.”

Lúc này trực thăng đã tiến tới gần, Braid nhìn kỹ lại, quả nhiên là trực thăng của cảnh sát, hắn liền thở phào, nghĩ thầm tại Paris phát sinh một vụ nổ lớn như vậy, cảnh sát không đến xem mới là lạ.

Becker nói: “Ồ đây giao cho tôi là được, cậu là lão đại hắc bang quốc tế, nên tránh trước đi là tốt nhất.”

Braid nhẹ gật đầu, nói: “Muốn hay không cũng phải để chủ nhân cùng đi với cháu, miễn cho một hồi nữa cảnh sát sẽ hỏi cái này hỏi cái kia, vạn nhất nhầm trúng chỗ khó chịu của chủ nhân, chủ nhân cũng sẽ không quản cảnh sát là ai đâu.”

Becker cười khỏ nói: “Cậu có bản lĩnh thì lời chủ nhân lên bờ đi?”

Braid nhìn xuống dòng sông Seine, chỉ thấy Thạch Thiên đang chơi đùa trong nước rất thích chí, nếu hiện tại lời hắn lên bờ, chỉ sợ ít không dừng lại một hồi chửi bới không thôi, hắn không khỏi nhíu mày do dự.

Becker vỗ vỗ bả vai của Braid nói: “Chủ nhân hiếm khi vui vẻ như thế, cho dù trời sập xuống chúng ta cũng phải thay người gánh lấy, việc phiền toái của lão nhân gia người cứ để tôi gánh. Yên tâm đi, trường cục cảnh sát Paris là bạn lâu năm của tôi, cậu không cần phải bận tâm.”

Braid nghĩ thầm, cũng chỉ có thể như thế mà thôi, bản thân ở tại chỗ này ngược lại càng dễ khiến cảnh sát hiểu lầm, cho nên hắn nhẹ gật đầu. Phân phó một vị duy nhất ở đây còn có quần áo lạnh lạnh, bảo tên kia cởi quần áo ra, lưu lại cho Thạch Thiên sau khi lên bờ còn có cái mặc, sau đó hắn chỉ còn lại cái nội khổ lái xe nhanh chóng rời đi.

Becker thì ôm quần áo chạy đến bên sông Seine, chờ đợi Thạch Thiên tận hứng sau đó lên bờ.

Chỉ chốc lát cảnh sát từ trong trục thẳng mở cửa trông ra, thế nhưng lúc này nơi đây chỉ còn lại một mảnh phế tích, cùng một đám khói bụi bốc lên không trung, hiển nhiên là không có chỗ đáp. Cho nên mấy người liền báo tình huống ở đây cho thượng cấp. Lại một lát sau, ngoài rừng vang lên trận trận tiếng còi cảnh sát, hơn mười cỗ xe cảnh sát gào thét lao tới, cùng đi còn có một cỗ xe cứu thương. Hai cỗ xe cứu hỏa.

Đám người chữa cháy trên xe cứu hỏa hành động nhanh nhất, chỉ vài giây đồng hồ, hai họng súng bắn nước cao áp bắn ra hai đạo vòi nước trắng muốt, bắn về phía ngọn lửa vẫn đang còn âm ỷ, đồng thời vài người ăn mặc quần áo phòng cháy xông vào gian phòng đổ nát, tìm kiếm còn có người nào ở trong đồng đổ nát hay không. Căn phòng đổ nát này cơ hồ đã bị chân khí trong lúc tức giận của Thạch Thiên san thành bình địa, thế lửa cũng không lớn, chỉ chốc lát bị dập tắt, tuy diện tích phế tích rộng thêm vài phần, thế nhưng cũng thuận tiện cho việc chữa cháy. Chỉ xông vào một lần, đám người liền xác định trong đó không còn ai nữa.

Hơn mười vị cảnh sát đi tới đi lui xung quanh dò xét hiện trường, sưu tập manh mối. Sau đó hướng tới một vị cấp trên báo cáo, người kia đúng là Lee Goff, là người lúc trước đã chỉ huy bắn đám thợ săn Địa Ngục trong Khu đèn đỏ.

Lee Goff thấy cỗ xe Rolls-Royce màu đen của Becker đậu bên cạnh phế tích, trong lòng không khỏi khấn nguyện, vội vàng chạy tới. Trông thấy thân xe bị một số vết chầy xước do đá vụn va vào, từ dấu vết này, có thể thấy kính xe của cỗ xe Rolls-Royce này trong khi căn nhà nổ mìn mà không có vỡ. Nhất định xe này sử dụng kính chống đạn. Thấy trong xe không có ai, Lee Goff vội vàng lớn tiếng ra lệnh cho nhân viên phòng cháy cùng nhân viên cảnh sát dưới tay: “Cẩn thận kiểm tra lại một lần nữa xem hiện trường có còn người nào khác không, tôi nhớ căn hộ này có tầng hầm thì phải, cẩn thận tìm tòi xem.” Hắn tuy không biết chủ nhân chiếc xe này là ai, thế nhưng rõ ràng có thể thấy Rolls-Royce màu đen, mà lại lắp đặt kính chống đạn, chắc chắn sẽ không phải là người thường.

Lúc này một chuyên gia phá bom cầm một mảnh phế tích nhỏ đi tới, nói với Lee Goff: “Anh xem, hắn là hỏa tiễn đạn đạo.” Sau đó hắn quay đầu lại nhìn căn hộ đổ nát, cau mày nói: “Nhưng mà cách thức căn nhà sụp đổ có điểm quái lạ. Dường như có tia phóng xạ, hơn nữa phạm vi tản ra rất lớn, nhưng cây cối chung quanh đây lại không bắt lửa.”

Lúc này một tên nhân viên cảnh sát từ hướng sông Seine đi tới, báo cáo: “Lee Goff đội trưởng, bờ sông có một vị tiên sinh quần áo bị rách nát, dường như bị thương, thoát nhìn hắn là có quan hệ với vụ nổ ở đây.” Tiếp đó hắn ghé sát lên tai Lee Goff thấp giọng nói: “Là đại nhân vật đó.”

Lee Goff sớm có chuẩn bị, thở phào một hơi, nghĩ thầm bất kể là đại nhân vật gì, chỉ cần không có nổ chết là tốt rồi, hắn hỏi: “Là ai thế?”

Cảnh viên kia nói: “Là Chủ tịch Ngân hàng TS, Becker tiên sinh.”

Becker ngoại trừ đảm nhiệm chức vụ tổng giám Quỹ TS phân bộ ở Pháp ra, còn kiêm nhiệm luôn chức vụ Giám đốc Chi nhánh Ngân hàng TS ở Pháp. Bên ngoài cũng không có nhiều người biết Quỹ TS, thế nhưng

Ngân hàng TS lại là một ngân hàng siêu lớn xuyên quốc gia, tại một đô thị lớn như Paris có thể nói là ai cũng biết. Cho nên Becker làm ở chi nhánh ngân hàng Pháp cũng không khó có thể thoát khỏi ánh mắt của công chúng.

Lee Goff vội vàng nói với đám nhân viên cảnh sát vài câu, sau đó một mình đi đến sau lưng Becker, nói: “Becker tiên sinh, ngài khỏe chứ, tôi là đội trưởng Lee Goff.”

Becker quay đầu lại mỉm cười nói: “Chào anh, Lee Goff đội trưởng. Tôi đã được nghe nói qua về anh, là Dolores cục trưởng từng nói cho tôi biết, anh là người dưới tay ông ta, là một viên đội trưởng rất có năng lực.”

Lee Goff vội nói: “Ngài quá khen rồi.” Lại nhìn quần áo trên người Becker có nhiều chỗ rách nát, còn vài chỗ dính thêm bùn đất, hai tay lại bê một đồng quần áo, không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

Chợt nghe dưới sông Seine truyền tới âm thanh khác thường, hắn tìm theo tiếng vang nhìn lại, vừa vặn trông thấy một thân thể trơn bóng nhảy lên khỏi mặt nước, reo hò một tiếng sau đó lại chìm vào dòng nước. Hắn lại nhìn Becker, phát hiện ra Becker cũng đang nhìn người đang bơi lội dưới dòng nước, hơn nữa lại rất chuyên chú, ân cần mà không thể dùng lời để hình dung được. Lee Goff không khỏi lấy làm kỳ, nghĩ thầm người này là chủ một ngân hàng tại giới tài chính Pháp hết sức quan trọng, chẳng lẽ lại đứng ở chỗ này cầm quần áo thay người khác sao?

Lúc này người trong dòng nước lộ đầu lên, Lee Goff nhìn kỹ, kinh ngạc nói: “Đây không phải là Thạch Thiên tiên sinh sao!”

Becker gật đầu nói: “Không sai, nguyên lai anh cũng biết Thạch Thiên tiên sinh.”

Lee Goff cười nói: “Hiện tại trên thế giới có mấy người là không biết vị thiên tài bóng đá đỉnh đỉnh đại danh này, Ngân hàng TS chuẩn bị mua một câu lạc bộ bóng đá nổi tiếng. Nếu có thể thuê được Thạch Thiên tiên sinh tới Pháp chơi bóng, tôi nhất định sẽ trở thành fan trung thành nhất của quý câu lạc bộ” Trong lòng hắn, chỉ có lý do này mới có thể khiến cho Becker, một người đứng đầu của một ngân hàng lớn, hầu hạ Thạch Thiên bơi lội, mặc dù các đối đãi như vậy quá trang trọng đối với một ngôi sao bóng đá, thế nhưng thiếu niên phía dưới dòng sông kia không phải là một ngôi sao bình thường, chỉ cần ai có câu lạc bộ mà thuê hắn, phỏng chừng có thể nói là vô địch thiên hạ, bất luận là bỏ cái giá lớn đến đâu cũng đáng.

Becker cười cười, cũng không giải thích. Lee Goff nhìn vậy, còn tưởng rằng mình đã đoán đúng rồi, đối với Becker một kẻ không tiếc mặt mũi, hắn liền giơ ngón cái lên, rất bội phục, nghĩ thầm nếu mình là Thạch Thiên, nhất định sẽ bị lòng chân thành của Becker làm cảm động, lập tức sẽ lập hợp đồng bán mình.

273. Chương 274: Tổ Tông Đến Tắm .

Trên dòng sông Seine, một du thuyền cách Thạch Thiên hơn mười thước, du khách trên thuyền bỗng nhìn thấy một người lột sạch quần áo bơi lội trong lòng sông Seine, tất cả đều hiếu kỳ nhìn qua. Tuy không thấy rõ lắm dung mạo của Thạch Thiên, thế nhưng thân thể kiện mỹ cân xứng, da thịt óng ánh cũng đủ làm cho mọi người giật mình, càng tăng thêm phong cảnh tươi đẹp của sông Seine, một bức mỹ nam tẩy dục đồ còn sống sờ sờ, hiệu quả cực kỳ rung động. Đặc biệt vài nữ du khách ý chí kém một chút chịu không được loại hình ảnh kích thích hoạt sắc sinh hương này, đã cao giọng hét lên, dẫn tới toàn bộ du khách trên thuyền đều lộ đầu ra nhìn.

Thạch Thiên rất buồn bực, đột nhiên hướng về phía trước bỏ ra một chưởng, một mảng lớn bọt nước giống như thác nước ầm ầm lao tới du thuyền, làm cho một đám bất luận là nam nữ già trẻ tất cả đều chạy trời chết. Lúc này vết máu trên người Thạch Thiên đã sớm được rửa sạch sẽ, miệng vết thương cũng đã khép lại, chỉ còn lại có một chút dấu vết hồng sắc nhàn nhạt, cũng không còn cái loại cảm giác khoái cảm “đau đớn” như vừa rồi nữa. Không khí hưng phấn cũng bị các du khách quét sạch, hắn quay lên bờ hò: “Cầm quần áo tới đây.”

Becker vội vàng đáp ứng một tiếng, đưa áo khoác cùng áo sơ mi trong tay ném tới chỗ Thạch Thiên.

Thạch Thiên lại vỗ mạnh một chưởng xuống mặt nước, một mảng lớn bọt nước một lần nữa đánh tới du thuyền, hơn nữa trước mặt hắn và du thuyền tạo thành một màn nước trắng mờ, miễn cho để bị các du

khách nhìn trộm tổ tông tắm. Đồng thời mượn lực nước sông, nhún người bay lên, tiếp lấy đồng quần áo, trên không trung xoay người rơi xuống trước mặt Becker cùng Lee Goff, quần áo đã ở trên người hắn từ bao giờ.

Lee Goff thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, miệng biến thành một cái chữ o thật lớn, từ vị trí mà bọn họ tới chỗ Thạch Thiên, xa tới mười lăm mười sáu mét. Cho dù là vận động viên quán quân nhảy xa cũng không có khả năng nhảy xa như vậy a.

Càng làm cho Lee Goff cảm giác không thể tưởng tượng nổi chính là, Thạch Thiên là từ trong nước nhảy lên, nhưng lại ở trên không trung mặc quần áo, đến khi rơi xuống đã dẫu vào đó rồi. Đây quả thực là là ma thuật mà, so với kia Thạch Thiên trước kia tại Hồng Ma Phường biểu hiện còn làm hắn giật mình hơn.

Thạch Thiên lắc lắc đầu làm cho một đám nước trên đầu văng sạch. Trợn mắt trắng dã liếc Lee Goff, sau đó nói với Becker: “Đi thôi, đưa lão tử trở lại khách sạn.”

Lee Goff lúc này mới thanh tỉnh lại, vội hỏi: “Thạch Thiên tiên sinh, Becker tiên sinh, xin dừng bước, tôi muốn hỏi mấy chuyện đã.”

Thạch Thiên bởi vì giúp Lee Goff bắt tội phạm quan trọng khiến thân phận bị tiết lộ, bị giới truyền thông trắng trợn đưa tin tuyên dương, trong lòng thập phần khó chịu, cho nên đối với thỉnh cầu của Lee Goff không thêm quan tâm đến lý lẽ. Trực tiếp đi tới xe hơi.

Becker vẻ đáng tiếc nói: “Thực xin lỗi! Lee Goff đội trưởng, tôi bây giờ phải đưa Thạch tiên sinh trở lại khách sạn, anh muốn hỏi cái gì. Ngày mai đến văn phòng của tôi, thế nào?” Nghe như là muốn hỏi ý kiến của Lee Goff vậy, thế nhưng không đợi Lee Goff trả lời, Becker đã xoay người đi theo Thạch Thiên rồi.

Lee Goff cũng không tức giận, hắn hiểu rằng cho dù là cục trưởng tự mình đến tra án. Dụng phải nhân vật như Becker cũng phải khách khí. Thế nhưng vụ nổ này không ngờ lại dùng tới đạn hỏa tiễn, thoát nhìn không phải chuyện đùa, hiện tại nghi phạm khả năng còn chưa chạy xa. Tự nhiên là càng sớm tìm được manh mối càng tốt. Đợi cho tới ngày mai vậy cho dù tra ra là ai, người nọ cũng đã sớm biến mất khỏi Pháp rồi. Hắn vội vàng chạy tới trước, nói: “Becker tiên sinh, vụ nổ lớn này cũng không phải là vụ án nhỏ, tôi phải nhanh chóng phá án, để tránh cho ở Paris lại một lần nữa phát sinh loại án này, thời gian khẩn cấp, tôi hy vọng hiện tại có thể tìm được sự giúp đỡ của ngài, xin ngài cho ta vài phút thôi.”

Đối với Becker mà nói, chủ nhân đã phân phó hắn lái xe trở lại khách sạn. Cho dù Địa Cầu có nổ, hắn cũng phải lái xe đưa Thạch Thiên trở về trước rồi hãy nói. Nhưng mà hắn cũng biết vụ nổ này trong mắt cảnh sát rất tính nghiêm trọng, Lee Goff đội trưởng biểu hiện phi thường khách khí, nếu mình cứ cố rời đi, chỉ sợ sẽ khiến tên đội trưởng này hoài nghi chính bọn họ cho nổ nơi này.

Lúc này Thạch Thiên đã lên xen, Becker thoáng do dự, sau đó gật đầu nói: “Được rồi, bắt quá tôi đưa Thạch tiên sinh trở lại khách sạn trước, nếu như anh muốn hỏi, vậy đi lên xe luôn đi.”

Lee Goff chỉ huy một người bên cạnh tiếp tục làm việc, sau đó bước lên xe của Becker, ngồi ở vị trí kế bên tài xế.

Becker nói khẽ: “Nói nhỏ một chút nhé, đừng quấy rầy Thạch tiên sinh nghỉ ngơi.”

Lee Goff nhìn lại, thấy Thạch Thiên đang nhắm mắt lại nằm ở ghế sau, hắn nhẹ gật đầu, nhưng trong lòng rất kinh ngạc, thầm nghĩ Becker sao lại kính sợ đối với Thạch Thiên như thế, việc này có còn giống như chủ một ngân hàng hay không, quả thực giống như là thư ký kiêm lái xe của Thạch Thiên thì đúng hơn. Nhưng mà đây không phải là chuyện hắn muốn biết nhất, chờ sau khi xe lăn bánh, hắn nhẹ giọng: “Becker tiên sinh, ngài không bị thương chứ?”

Becker thấy hắn nhìn lên vết bẩn cùng với mớ quần áo rách trên người mình, nhẹ giọng cười nói: “Cảm ơn, chẳng qua là không may vấp ngã cho nên quần áo mới rách thành ra như vậy thôi, cũng không có bị thương gì cả.”

Lee Goff hỏi: “Vừa rồi khi căn phòng bị nổ, ngài cùng Thạch Thiên tiên sinh hẳn là có mặt tại hiện trường, tôi muốn biết tình huống lúc ấy, ngài có hay không trông thấy người tạo ra vụ nổ này?”

Becker nói: "Lúc ấy căn hộ nổ mạnh rồi đột nhiên sụp đổ, tôi cũng bởi vì việc này mà bị ngã, lúc đứng dậy đã thấy một chiếc trực thăng rời đi rồi, nhưng mà xung quanh căn hộ đều là cây, cho nên cũng không thấy rõ lắm, cũng không xác định được mình có nhìn lầm hay không."

Lee Goff hỏi: "Ngài có thấy người ngồi trong máy bay là ai không?"

Becker nói: "Không phát hiện ra." Hẳn cho dù biết cũng không nói.

Lee Goff trước tiên gọi điện cho một viên cảnh sát dưới tay, để cho bọn họ đi điều tra tình huống ngành trực thăng tuần tra hôm nay. Sau đó lại hỏi Becker một chút chi tiết lúc đó, kể cả việc bọn họ vì cái gì mà tới chỗ này.

Becker nghĩ thầm, dù sao Thạch Thiên đi tìm Alex là vì đối với nghiên cứu của hắn cảm thấy hứng thú, cũng không phải là chuyện tình gì dọa người, sau này có lẽ còn tìm cảnh sát tìm một chút manh mối về việc Alex mất tích cũng nên, vì vậy hắn cũng không giấu diếm, nói cho Lee Goff là mình và Thạch Thiên đi tìm Alex.

Khi xe hơi sắp tới Ritz hotel, Lee Goff nhin không được hỏi: "Tôi lại mạo muội hỏi một câu, Becker tiên sinh cảm thấy vụ nổ ngày hôm nay có thể nhằm vào ngài hay không?"

Becker cười nói: "Giống như tôi là một người quản lý ngân hàng, rất ít đặc tội với người khác, cho dù có người không hợp nhãn, cũng không đến nỗi dùng đạn hỏa tiễn tới bắn tôi."

Lee Goff vội hỏi: "Ngài không nên hiểu lầm, bảo vệ tất cả tính mạng công dân là trách nhiệm của cảnh sát chúng tôi, đặc biệt giống như Becker tiên sinh là một người cống hiến rất nhiều cho xã hội vậy. Nếu có cần, vậy chúng tôi có thể phái người 24/24 bảo vệ ngài." Sau đó lại quay đầu nhìn thoáng qua Thạch Thiên, thấy hắn vẫn còn nhắm mắt, Lee Goff thở dài nói: "Thật ra... Tôi hoài nghi mục tiêu là bọn họ tập kích chính là Thạch Thiên tiên sinh."

Becker khẽ giật mình, hỏi dò: "Vì cái gì mà anh hoài nghi như vậy?"

274. Chương 275: Nhờ Hồng Phúc Của Cậu

Lee Goff nói: "Ngài cùng Thạch Thiên tiên sinh đã quen biết, nên biết chuyện hắn giúp cảnh sát Paris thành công đuổi bắt vài tên thợ săn Địa Ngục chứ?"

Becker chợt nói: "Anh hoài nghi việc này do đám đạo tặc thợ săn Địa Ngục báo thù Thạch tiên sinh sao?"

Lee Goff nhẹ gật đầu, phân tích nói: "Từ thủ đoạn của đám người này mà xét, nếu như bắt cóc người sau đó không thu được tiền chuộc sẽ báo thù cả nhà người đó, xem ra lòng thù hận của bọn chúng còn quan trọng hơn là tiền chuộc. Ngày hôm qua Thạch Thiên tiên sinh tại Hồng Ma Phường làm anh hùng khiến hầu như mọi người đều biết, những người khác của đám thợ săn Địa Ngục đương nhiên cũng biết, tôi xem ra cũng chỉ có đám cuồng đồ này mới dám giữa ban ngày tại Paris sử dụng đạn hỏa tiễn. À... Chỉ trách tôi lúc ấy sơ sót điểm này, sau này không nên để Thạch Thiên tiên sinh lộ mặt trước mặt công chúng thì tốt hơn."

Lời phân tích này tương đối hợp lý, nếu không phải Becker đã biết là Bellay làm, nhất định sẽ tán thành suy đoán này của Lee Goff. Nghĩ lại, Bellay biểu hiện ra là giáo sư tâm lý học, cùng những kẻ tội phạm giết người phóng hỏa kia khác nhau rất lớn, thực sự dám ở Paris, một đại đô thị quốc tế như vậy tập kích bọn họ, hơn nữa còn sử dụng máy bay quân dụng, chỉ sợ bối cảnh của tổ chức phía sau nàng thật không đơn giản, tạm thời không nên cho cảnh sát biết chuyện này. Thế cho nên hắn gật đầu nói: "Anh nói rất có đạo lý, nhưng mà điều này cũng không thể trách anh, chuyện ở Hồng Ma Phường trước mặt bao nhiêu người như vậy, muốn dấu cũng không được. Tôi hy vọng cảnh sát có thể mau chóng tiêu diệt triệt để đám tội phạm này, bảo đảm sự an toàn của Thạch tiên sinh."

Lee Goff nói: "Anh yên tâm, đây là trách nhiệm của cảnh sát chúng tôi. Mặt khác tôi nghĩ nên phái cảnh lực tới bảo vệ Thạch Thiên tiên sinh, bảo đảm an toàn cho cậu ta ở Paris."

Becker vội nói: "Chuyện này... Tôi xem ra, Thạch tiên sinh không thích bị người khác bám theo đâu..." Hắn thầm nghĩ, tự chúng ta muốn theo bên người chủ nhân còn không được, há có thể đến phiên các người dám

cảnh sát này, vả lại ngay cả đạn hỏa tiễn bắn lên cũng không chết. Nếu để cho đám cảnh sát đến bảo vệ, lúc gặp nguy hiểm, các người chỉ có súng ngắn trong tay há có thể bảo vệ.

Lee Goff nói: “Có thể thấy cá tính của Thạch Thiên tiên sinh tương đối đặc biệt, tôi cũng chỉ có thể phái người âm thầm bảo vệ. Tận lực không quấy rầy đến hần.” Chợt nhớ tới chuyện gì đó, hần lại nói: “Đúng rồi, vừa rồi ngài nói là đến đó để tìm Alex giáo sư phải không?”

Becker nói: “Đúng vậy, chúng tôi nghe nói chỗ mới rồi bị bắn nổ chính là chỗ ở của Alex, cho nên mới tiến vào trong đó.”

Lee Goff nói: “Khả năng ngài còn không biết, Alex giáo sư đã mất tích hơn bốn năm rồi.”

Becker nói: “Không, chúng tôi đã biết Alex bị mất tích rồi, thế nhưng vì có chuyện trọng yếu cần hần hỗ trợ, cho nên tới đây xem có tìm được manh mối gì hay không, hy vọng có thể tìm được hần. Lee Goff đội trưởng. Anh có hiểu rõ về vụ mất tích này hay không vậy?”

Lee Goff cười khổ nói: “Có thể nói là có chút lý giải, cũng có thể nói là không biết, vụ án này lúc ấy chính là do tôi tiếp nhận mà.”

Thạch Thiên ngồi tại phía sau một mực nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên mở to mắt nói: “Dừng xe.”

Becker lái xe dừng ở ven đường, sau đó quay đầu lại, nói: “Chủ... Thạch tiên sinh, có chuyện gì không?”

Thạch Thiên không để ý tới Becker, quay sang nói với Lee Goff: “Vụ án Alex mất tích chính là do người phụ trách sao?”

Lee Goff nhẹ gật đầu, nghĩ thầm chẳng lẽ thiếu niên kỳ lạ Trung Quốc này muốn tìm Alex sao? Hần cảm thấy rất khó tìm ra điểm liên hệ giữa một vị nhân loại học gia nổi tiếng cùng với vị Thạch Thiên này.

Thạch Thiên buồn bực nói: “Sao lại không nói sớm. Mau nói những điều người biết cho ta đi.”

Lee Goff nghĩ thầm, cậu không nói sao tôi biết là cậu muốn tìm Alex, vả lại chuyện này có quan hệ tới vụ án, sao có thể giấu người là nói.

Becker nhìn ra Lee Goff đang đắn đo, giải thích nói: “Chúng tôi là vì cảm thấy rất hứng thú với nghiên cứu lý luận của Alex giáo sư, bởi vậy cho nên muốn tìm hần thỉnh giáo một vài vấn đề. Tin tưởng Lee Goff đội trưởng cũng muốn phá vụ án mất tích này, điểm này chúng ta giống nhau. Chúng tôi rất hi vọng có thể được anh trợ giúp, nếu như phá hỏng một số quy định của cục cảnh, khiến anh không tiện nói, vậy tôi có thể đi tìm Dolores cục trưởng, xin hần đồng ý.”

Lee Goff thở dài nói: “Vụ án mất tích của Alex giáo sư cũng không tính là cơ mật gì, tôi nguyện ý cung cấp cho các vị một số tin tức. Nếu quả thật có thể tìm được hần, cũng bằng giúp tôi phá một vụ án đã lưu lại suốt bốn năm. Chẳng qua là vụ án này có rất ít manh mối, bốn năm qua không có chút tiến triển nào, tôi cơ hồ đã quên hết rồi, cần phải về tra lại tư liệu mới có thể trả lời các vị được.”

Thạch Thiên nói với Becker: “Không trở về khách sạn nữa, trước tiên cùng hần tới cảnh thự đi.”

Becker đáp ứng một tiếng, quay đầu xe lại, hướng về phía cảnh thự Paris chạy đi. Ba người vừa tới văn phòng của Lee Goff, điện thoại trong văn phòng liền vang lên. Lee Goff cầm lấy điện thoại, dường như nội dung cuộc nói chuyện có liên quan đến vụ án thợ săn Địa Ngục. Chỉ nghe Lee Goff nói: “Tốt, cậu để cho cô ấy tới đây đi.” Sau đó hần cúp điện thoại, mở ra một tủ văn kiện tư liệu về vụ án mất tích của Alex.

Chỉ chốc lát, một nhân viên cảnh sát mang theo một nữ tử đi vào văn phòng, Lee Goff vừa muốn đứng dậy chào hỏi, Thạch Thiên trước tiên là ngẩng đầu lên, sau đó vừa mừng vừa sợ nói: “Thạch Lệ, người tại sao lại ở chỗ này, đến từ khi nào vậy?”

Trên khóe miệng Thạch Lệ xuất hiện một nụ cười khó có được, nói: “Vừa xuống phi cơ xong, lần này nhờ phúc của cậu đó.”

Thạch Thiên kinh ngạc nói: “Nhờ phúc của ta?”

Thạch Lệ cười nói: “Đúng vậy, hiện tại tôi còn phải làm việc, một lát nữa sẽ nói chuyện sau đi.” Nàng xoay người chào Lee Goff: “Ngài là Lee Goff đội trưởng sao, tôi gọi là Thạch Lệ, là điều tra khoa đôn đốc cao cấp cảnh thị Hongkong.”

Lee Goff vội nói: “Chào cô! Mời ngồi, không thể tưởng được cô cũng quen Thạch Thiên tiên sinh.”

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Đâu chỉ quen biết, ta cùng nàng là người một nhà đó, ta chính là trưởng bối của nàng mà.”

Nếu đổi là Thạch Hiểu Mẫn, chỉ sợ sẽ lập tức mở miệng phản bác vì Thạch Thiên dám nhận là trưởng bối, thế nhưng Thạch Lệ chẳng qua chỉ cười mà thôi.

Lee Goff chợt nói: “Thì ra là thế, đúng rồi, hai người đều mang họ Thạch, xem ra giới quý tộc của các người thật không đơn giản, Thạch tiểu thư trẻ tuổi như vậy đã làm cao cấp đôn đốc.”

Giống như là người già được người ta khích lệ con mình vậy, rất cao hứng, Thạch Thiên cũng không ngoại lệ, đắc ý nói: “Đó là đương nhiên.”

Lee Goff nói: “Thạch Thiên tiên sinh, chuyện của cậu có thể đợi một chút được không, tôi còn có một vụ án muốn bàn cùng Thạch Lệ cảnh quan.”

Nếu đổi là người khác, Thạch Thiên chỉ sợ sẽ đá cho hắn một cước bắn ra ngoài, thế nhưng chuyện tình liên quan tới Thạch Lệ, đương nhiên hắn sẽ không phản đối, gật đầu đi tới một bên rồi ngồi xuống. Nghe xong một hồi mới biết được, thì ra thành viên trọng yếu trong nhóm thợ săn Địa Ngục chính là tên Jim đã từng tại Hongkong cùng Bắc Kinh phạm vào một vụ án rất lớn, Thạch Lệ chính là một trong những nhân viên chủ sự của vụ án ở Bắc Kinh, cho nên vừa được tin Jim bị sa lưới tại Paris, cho nên lập tức đuổi tới đây.

275. Chương 276: Không Phải Kỷ Luật Của Lão Tử

Thạch Thiên thế mới biết vì cái gì mà Thạch Lệ nói tới Paris là nhờ phúc của mình, thì ra là đến phá án, nếu không phải mình giúp Lee Goff bắt được Jim, nàng tự nhiên sẽ không đến Paris rồi.

Thạch Lệ cùng Lee Goff chỉ mất vài phút để nói về vụ án, Lee Goff liền dẫn nàng rời khỏi văn phòng. Thạch Thiên nhìn sắc mặt của hai người đều có chút nặng nề, liền hỏi: “Có phải là tiểu tử kia không chịu khai không, giao cho lão tử, ta có thể làm cho hắn mở miệng.”

Thạch Lệ lắc đầu, Lee Goff ở một bên cười khỏ nói: “Không phải là không khai, mà là từ khi đám người Jim sa lưới, lại rất phối hợp với người thẩm vấn, chỉ có điều trong mười câu hỏi thì chín câu trả lời là “Không biết”, chúng tôi đã sử dụng dụng cụ tiên tiến nhất để phát hiện nói dối, xem ra bọn họ xác thực là không có nói dối.”

Thạch Thiên đứng lên nói: “Dụng cụ phát hiện nói dối là cái gì? Chẳng lẽ so với nắm tay còn tốt hơn sao? Nhìn lão tử lột da hắn xem, đảm bảo hắn đời này cũng sẽ không lặp lại câu “Không biết” nữa. Nói xong hắn quơ nắm tay lên muốn chạy ra.

Thạch Lệ biết Thạch Thiên nói được làm được, thật sự muốn đi đem Jim tra tấn một phen, vội vàng đuổi tay giữ chặt hắn lại, nói: “Cảnh sát Pháp phá án có phương pháp cùng quy định của bọn họ, không thể tùy tiện đánh người, người không nên làm vậy.”

Thạch Thiên nói: “Quy định của bọn họ đối với lão tử cũng chỉ là cái rắm mà thôi, lão tử cũng không phải là cảnh sát, sớm biết như vậy ta đã không giao đám người kia cho cảnh sát Pháp rồi, trực tiếp tiễn hắn tới Hongkong cho người.”

Thạch Lệ nghiêm mặt nói: “Tôi cũng là cảnh sát, cậu dùng thủ đoạn phi pháp cho dù tra ra kết quả tôi cũng không chấp nhận, mà kết quả này đưa ra tòa cũng không có kết quả.”

Thạch Thiên buồn bực nói: “Hừ hừ hừ! Lão tử không quản nữa là được chứ gì.”

Thạch Lệ biết hắn cũng là vì tốt cho mình mà thôi, toàn bộ là vì mình, chính lời nói của mình có vẻ nặng lời. Vì vậy ôn nhu nói: “Mấy người này rất nguy hiểm đối với xã hội, rất nhiều quốc gia trên thế giới thậm chí muốn đưa bọn họ ra vòng công lý, bất kể là cảnh sát Trung Quốc hay cảnh sát Pháp, mọi người đều có

mục đích giống nhau. Cậu trợ giúp cảnh sát Pháp bắt bọn chúng quy án. Cũng bằng giúp tôi một cái đại ân, tôi rất cảm ơn cậu, hơn nữa còn thấy vì cậu mà tự hào. Cảm ơn!”

Thạch Thiên bị tăng bốc khuôn mặt đỏ lên, nói: “Chúng ta là người một nhà, không cần phải nói tạ ơn tới tạ ơn lui như vậy, thấy người sầu mi khổ kiếm như vậy ta cũng cảm thấy khó chịu. Thật ra ta căn bản không có nghĩ tới muốn vì dân trừ hại, nếu không phải chính bọn nó tới đến gây chuyện với lão tử, mà cái tên cảnh sát Pháp gốc kia một mực muốn dùng mạng của mình để cứu ta, lão tử cũng chẳng muốn trông tới việc vợ vẫn đó.”

Sống cùng một chỗ lâu như vậy, Thạch Lệ rất rõ tính cách của Thạch Thiên, cho dù trời sập xuống cũng không quan hệ tới hắn. Thế nhưng khi trong lúc nguy cấp lại luôn luôn biểu hiện ra ngoài dự đoán mọi người, nàng cười nói: “Bất kể thế nào, cậu đã làm được một chuyện tốt. Cậu hôm nay tới cảnh thự là làm gì? Cũng là vì vụ án này sao?”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Không phải, ta tới là vì một người tên là Alex, là một nhà khoa học nhân tài của Pháp, nhưng mà tiểu tử này đã mất tích bốn năm rồi, cho nên đành phải tới đây tìm manh mối của hắn. Người không phải là chuyên gia điều tra sao, giúp ta nghĩ biện pháp đi. Nếu có thể tìm được hắn rồi bỏ bí ẩn trong lòng ta, đối với người cùng Hiểu Mẫn đều có chỗ tốt đó.” Tuy thần công của hắn cái thế, vô địch thiên hạ, nhưng mà bởi vậy dường thành một thói quen là không muốn động não. Hiện tại muốn tại đây, một thời đại lạ lẫm tìm một người không quen biết, lại mất tích lâu năm như vậy, đương nhiên là cảm thấy đau đầu.

Thạch Lệ rõ ràng cũng cảm thấy tìm một người đã mất tích hơn bốn năm là một chuyện rất khó, thế nhưng đây là chuyện đầu tiên Thạch Thiên thỉnh cầu nàng hỗ trợ, nàng đương nhiên sẽ không cự tuyệt, gật đầu đáp ứng. Về phần tìm được người này có chỗ tốt gì với mình cùng Thạch Hiểu Mẫn hay không, nàng cũng không để trong lòng.

Lee Goff lật đến ngăn tủ thứ ba mới tìm được tư liệu về vụ mất tích của Alex, một tập tư liệu dày, cơ hồ phải cao tới gần nửa xích <1 xích=“” bằng=“” 1/3mét=“”>

Thạch Thiên cau mày nói: “Sao lại có nhiều như vậy. Người không phải nói không tìm được ra đầu mối gì sao? Đều đưa cho ta đi, lão tử trở về từ từ xem.”

Lee Goff khó xử nói: “Dựa theo quy định, tôi không thể đem tư liệu giao cho cậu được...” Lời nói còn chưa dứt, đã cảm giác tay mình trống rỗng, tập tư liệu đã lọt vào trong tay Thạch Thiên. Lee Goff vội la lên: “Thạch Thiên tiên sinh, vậy... vậy không được đâu, cậu muốn biết thứ gì chỉ cần hỏi tôi là được, tôi có thể nói cho cậu biết” Hắn đứng lên muốn đoạt lại tập tư liệu trong tay Thạch Thiên.

Thạch Thiên nhẹ nhàng đẩy tay Lee Goff ra, cười nói: “Vậy người nói cho ta biết Alex hiện tại đang ở nơi nào?”

Lee Goff giật mình nói: “Chuyện này... Án này còn chưa được phá mà, tôi đương nhiên là không biết.”

Thạch Thiên trách mắng: “Là thế đó, vậy những tài liệu này người đã xem nhiều năm như vậy, còn chưa tra ra hắn đang ở đâu, để lại đây thì có tác dụng gì? Cứ để lão tử cầm về xem đi.”

Lee Goff nói: “Nhưng, làm như vậy là vi phạm kỷ luật.”

Thạch Thiên trách mắng: “Đó là kỷ luật của người, cũng không phải kỷ luật của lão tử, vả lại lão tử là đoạt được từ tay người, không phải người đưa cho lão tử, cho nên không thể coi như người làm trái với kỷ luật, có đúng hay không?”

Lee Goff tuy trở thành đội trưởng nhiều năm rồi, cũng không ít kẻ xấu kẻ ác chạm mặt, thế nhưng hiển nhiên chưa bao giờ gặp qua một kẻ giống như Thạch Thiên, dã man, không nói đạo lý mà lại hào hùng như hắn, nhất thời phản ứng không kịp, há to miệng lại á khẩu không trả lời được.

Thạch Lệ đi đến bên người Thạch Thiên, trầm giọng nói: “Cậu có tin tôi không?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Nói nhảm, chúng ta là người một nhà, không tin người thì còn tin ai.”

Thạch Lệ đuổi tay ra nói: “Tập hồ sơ vụ án này trước hết hãy đưa cho tôi đi?”

Thạch Thiên không chút do dự đem tư liệu trong tay bỏ lên tay Thạch Lệ. Thạch Lệ cười cười với Thạch Thiên, sau đó xoay người cầm lấy tư liệu để lại trên bàn công tác của Lee Goff.

Lee Goff thở phào, lau mồ hôi nói: “Cảm ơn!”

Thạch Lệ nói: “Không cần cảm ơn, tôi muốn biết theo như lời của các anh nói là Alex, có phải là giáo sư nhân loại học giả Alex bốn năm trước mất tích không?”

Lee Goff nói: “Đúng vậy, Thạch Lệ cảnh quan, cô cũng biết vụ này sao?”

Thạch Lệ nhẹ gật đầu, nói: “Năm đó sau khi tôi gia nhập cảnh đội được không lâu, từng tiếp nhận một nhiệm vụ, chính là trợ giúp cảnh sát Pháp tra tìm Alex giáo sư, lúc đó tôi còn đang ở vài tỉnh lân cận, lùng sục tại một vùng núi chờ đợi hơn mười ngày, cho nên ấn tượng tương đối.”

Lee Goff chợt nói: “Không sai, bởi vì Alex giáo sư qua rất nhiều quốc gia khảo sát, lúc ấy tôi xác thực đã từng thỉnh cầu cảnh sát Trung Quốc cùng mấy quốc gia khác giúp đỡ.”

Thạch Lệ bắt đầu lật xem tư liệu, một lát sau từ bên trong tìm ra vài phần hồ sơ vụ án giơ lên trước mặt Lee Goff, nói: “Vài phần điều tra này do tôi làm, trên mặt còn có chữ ký của tôi nữa.” Nói xong nàng tìm một tờ giấy trắng, sau đó nàng ký tên vào rồi đưa cho Lee Goff.

276. Chương 277: Hồ Tổ Tông Vô Khuyển Nữ

Lee Goff cầm lấy đối chiếu, chữ ký trên tờ giấy trắng cùng với chữ ký trên mấy tờ hồ sơ vụ án, tuy hẳn không biết Trung văn, thế nhưng bằng nhiều năm kinh nghiệm điều tra, tự nhiên có thể nhìn ra được bút tích xác thực là giống nhau. Không khỏi cảm thán nói: “Năm đó có mấy quốc gia giúp bọn tôi điều tra vụ này, cảnh sát Trung Quốc cũng đã gửi kết quả chi tiết về cuộc điều tra đó, tôi có xem qua, trong đó liệt kê rất chi tiết, thậm chí so với chúng tôi làm còn chi tiết hơn. Điều này làm cho tôi rất bội phục năng lực phá án cùng thái độ làm việc của cảnh sát Trung Quốc, cũng rất cảm động. Cảm ơn Thượng Đế, hôm nay có thể cho tôi được gặp cùng biểu đạt lòng ngưỡng mộ chân thành nhất đối với Thạch cảnh quan!” Nói xong hắn buông tờ giấy trắng cùng với tập hồ sơ vụ án ra, sau đó cẩn thận làm một động tác tỏ lòng kính trọng với Thạch Lệ.

Thạch Lệ đáp lễ, nói: “Tôi nói những điều này cũng không phải để cho Lee Goff đội trưởng cảm kích, chẳng qua là muốn chứng minh tôi cũng là một trong những nhân viên phá vụ án Alex mất tích, hơn nữa cảnh sát quý quốc chủ động yêu cầu cảnh sát Trung Quốc tham gia vụ án này mà, đúng không!”

Lee Goff gật đầu nói: “Đúng vậy. Thạch cảnh quan.”

Thạch Lệ cười yếu ớt nói: “Vụ án này cho tới nay vẫn chưa bị phá, quý quốc cũng không có thu hồi yêu cầu cảnh sát Trung Quốc ngừng điều tra, tôi lại là đại biểu cho cảnh sát Trung Quốc tới đây làm việc, cho nên bây giờ vẫn còn là nhân viên điều tra vụ án này, đúng không?”

Lee Goff lập tức minh bạch ý tứ của Thạch Lệ, cho nên hắn cầm lấy tập hồ sơ đặt trên bàn, dùng hai tay đưa tới trước mặt Thạch Lệ, ha ha cười nói: “Đúng đúng đúng, Thạch cảnh quan đúng là được chúng tôi mời tới hỗ trợ phá vụ án này, hy vọng Thạch cảnh quan bớt thời giờ xem qua hồ sơ vụ án này, tin tưởng sẽ có trợ giúp đối với việc phá án.”

Thạch Lệ tiếp nhận hồ sơ vụ án, cười nói: “Cảm ơn!”

Lee Goff cười lắc đầu nói: “Hắn là do tôi cảm ơn mới đúng, tập tư liệu này cô cứ cầm đi. Dù sao hồ sơ vẫn còn một bản nữa. Thạch cảnh quan tư duy nhanh nhẹn, làm việc giỏi giang, tôi rất bội phục.” Năm đó thỉnh cầu quốc gia khác tham gia phá án là được cấp trên đồng ý, đưa tư liệu hồ sơ vụ án cho Thạch Lệ tự nhiên không tính là trái với quy định.

Thạch Thiên không ngờ Thạch Lệ chỉ nói mấy câu mà Lee Goff đã chủ động đưa lên tư liệu. Nhưng lại kiên quyết thỉnh cầu nàng xem, điều này rõ ràng so với việc mình đoạt còn cao minh hơn trăm lần, hẳn trọn mắt há hốc mồm, cảm thấy thập phần bội phục. May mắn Thạch Lệ chính là hậu nhân của hắn, cũng không khiến hắn bối rối mà sinh ra tự ti, ngược lại nghĩ thầm, “Hồ phụ không sinh khuyển tử” câu nói

này quả thực không sai, chính mình là Hồ tổ tông truyền thừa hậu nhân đương nhiên cũng không phải là khuyển nữ, vì chuyện này mà hân cảm thấy vui mừng.

Lúc này có điện thoại, là nhân viên cảnh sát cấp dưới của Lee Goff gọi tới, nói đã trở lại cảnh thự, muốn báo cáo kết quả của vụ nổ ở bên sông Seine. Lee Goff vội vàng phân phó hân tiến tới văn phòng. Chỉ chốc lát, một cảnh sát thoát nhìn vô cùng cường tráng đi vào. Chứng kiến trong văn phòng ngoại trừ Lee Goff còn có ba người nữa, không khỏi khẽ giật mình.

Lee Goff do dự một chút, nói: “Nói đi. Không sao, hai vị tiên sinh này đều có quan hệ tới vụ án cả.”

Thạch Lệ vốn đang nghĩ lách đi, thế nhưng khi nghe nói Thạch Thiên cũng liên quan đến vụ án này, tự nhiên lại không muốn đi nữa, liền đi tới ngồi xuống bên cạnh Thạch Thiên. Vừa nghe xong liền bị dọa cho nhảy dựng lên. Nàng không thể tưởng được vụ án này lại dùng cả đạn hỏa tiễn để gây án. Nghe tới chỗ căn hộ của Alex bị nổ tan, không khỏi nhú mày rơi vào trầm tư.

Bởi vụ án này vừa phát sinh không lâu, kết quả chủ yếu là thăm dò hiện trường mà thôi. Mặt khác khi vụ nổ xảy ra vừa lúc có một chiếc du thuyền ở gần, một vị du khách sau khi nghe được thanh âm vụ nổ liền dùng di động chụp được một tấm ảnh, trên tấm ảnh đúng là có một chấm nhỏ, chỉ cần nhìn kỹ có thể nhận ra đó là một chiếc trực thăng. Điều này vừa vặn chứng thật lời nói của Becker đã từng thấy một chiếc trực thăng.

Lee Goff đem tấm ảnh đưa cho Becker, hỏi: “Becker tiên sinh, ngài thấy đúng là chiếc trực thăng này sao?”

Becker nhìn thoáng qua, nói: “Tấm ảnh chụp này trông mờ quá, chỉ có thể nói là có điểm giống mà thôi.”

Lee Goff nhẹ gật đầu. Cầm lại tấm ảnh, phân phó viên cảnh sát kia mang đi tới bộ phận giám định kỹ thuật, xem xét loại trực thăng này là loại gì, sau đó sẽ tra ra tình huống của chiếc trực thăng đã tới gần vùng phụ cận Paris, hân lại gọi một tên nhân viên cảnh sát tới để tìm hiểu xem thợ săn Địa Ngục có sử dụng trực thăng để gây án hay không.

Hai gã cảnh sát vừa rời đi, Thạch Lệ kéo Thạch Thiên cũng hướng tới Lee Goff nói lời tạm biệt, để tiện liên lạc, Lee Goff hỏi Thạch Lệ ở tại khách sạn nào của Paris. Bởi vì Thạch Lệ chiều nay mới tới Paris, vừa xuống phi cơ sau đó trực tiếp tới cảnh thự, cho nên còn chưa kịp đi tìm khách sạn, chỉ có thể cấp số điện thoại của mình cho Lee Goff trước, bày tỏ một khi tìm được khách sạn sẽ nói cho hân biết địa chỉ. Thạch Thiên tự nhiên sẽ không để cho Thạch Lệ đi tới khách sạn khác, lập tức đưa số phòng của Ritz hotel cho Lee Goff.

Ba người rời khỏi cảnh thự, Becker lái xe chạy tới Ritz hotel, Thạch Lệ cùng Thạch Thiên ngồi ghế sau, lúc này nàng mới hỏi: “Vụ án vừa rồi là sao?”

Thạch Thiên nói: “Vừa rồi có một quả bom rơi vô căn nhà, sau đó thì nổ, tựa tựa như vậy.”

Thạch Lệ hỏi: “Cậu cùng Becker tiên sinh ở gần căn hộ đó phải không?”

Thạch Thiên cười nói: “Lão tử ở bên trong phòng, tiểu tử này bị ta quăng văng ra.”

Becker đang lái xe cũng quay đầu lại nói: “Nếu không phải chủ nhân ném tôi cùng Braid hai người ra ngoài, nhất định sẽ bị đạn hỏa tiễn nổ chết, chủ nhân chính mình bị căn hộ sập đè lên, may mắn cũng không có sao, nếu không tôi cùng Braid cho dù không có tự tử tạ tội, cũng sẽ bị tổ gia gia chôn sống.”

Thạch Thiên trừng mắt nói: “Tiếp tục công việc lái xe của người đi, còn nhiều chuyện nữa lão tử hiện tại sẽ đánh chết người.” Hân xoay người cười nói với Thạch Lệ: “Yên tâm đi, chỉ một quả bom nhỏ há có thể làm gì được lão tử, người xem, ta hiện tại không phải là rất tốt sao?”

Thạch Lệ nắm lấy cổ tay Thạch Thiên, cảm giác khí mạch của hân vẫn còn mạnh mẽ hữu lực, xác thực không có giống như bị thương, mới thở phào, trách nói: “Cậu sau này đừng có cậy mạnh, bom cũng không phải là chuyện đùa.” Sau khi buông tay Thạch Thiên ra, nàng lập tức rơi vào trầm tư, một lát sau lại hỏi: “Xem ra mục tiêu của đầu đạn này chính là cậu, cảnh sát Paris giống như hoài nghi thợ săn Địa Ngục tìm cậu trả thù, các người cảm thấy thế nào?”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Không phải do thợ săn Địa Ngục làm.”

Thạch Lệ kinh ngạc nói: “Cậu biết là ai làm sao?”

Thạch Thiên nói: “Là một tổ chức nào đó, có quan hệ tới chuyện mất tích của Alex, sau khi trở về ta sẽ nói cho cô hay.”

Thạch Lệ nhẹ gật đầu, hỏi: “Vừa rồi tại sao không nói cho cảnh sát biết?”

Thạch Thiên không quan tâm nói: “Hắn đâu có hỏi lão tử.”

Becker lại quay đầu, nơm nớp lo sợ mà hỏi thăm: “Chủ nhân, tôi nghĩ muốn cùng đại tiểu thư nói vài lời... Có được không?” Bởi vì Thạch Lệ tỷ muội kiên quyết không để cho bọn họ xưng hô là “Thiếu chủ nhân” Bọn họ đành phải đổi tên tên Thạch Lệ là “Đại tiểu thư”, Thạch Hiểu Mẫn là “Nhị tiểu thư”.

277. Chương 278: Cho Tôi Biết Càng Nhiều Càng Tốt

Thạch Lệ biết lời nói của Becker hơn phân nửa có quan hệ tới vụ án, vội giục: “Nói đi.” Becker vẫn còn đang nhìn Thạch Thiên, chờ hắn đồng ý, Thạch Thiên chỉ nhẹ gật đầu.

Becker mới lên tiếng: “Lee Goff đội trưởng có hỏi tôi về vấn đề này, bắt quá tôi không có nói cho hắn biết.”

Thạch Lệ cau mày nói: “Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân được không?”

Becker nói: “Sau khi vụ nổ phát sinh, tôi cùng Braid đều nhìn rõ hướng mà trực thăng bay đi, là một chiếc trực thăng quân dụng, tôi hoài nghi tổ chức này có bối cảnh chính trị.” Thạch Lệ sắc mặt khê biến, nàng cũng không thể phủ nhận Becker này hoài nghi là có đạo lý, dễ dàng có thể chuyển đại lượng vũ khí tiên tiến cùng với trực thăng quân dụng, không có được sự đồng ý mà nói, sẽ không thể nào tùy tiện bay ở một nơi thành thị lớn, tập trung nhiều cơ quan chính trị như Paris, hơn nữa cơ bản cũng chỉ có trực thăng quân đội của chính quốc gia này mới được phép. Chỉ nghe Becker nói tiếp: “Tôi tin Lee Goff đội trưởng là một cảnh sát chính trực, không đem tình huống này nói cho hắn biết thực sự là có điểm không phải, thế nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một vị đội trưởng ...”

Thạch Lệ gật đầu nói: “Người làm rất đúng, kế tiếp các người chuẩn bị làm gì?”

Becker nói: “Bọn họ đã làm vậy, tin tưởng sẽ không từ bỏ ý đồ đâu, còn có thể sẽ tiếp tục đối phó với chúng ta, chúng ta đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua cho bọn chúng, nhưng mà chủ yếu vẫn nghe theo sự an bài của chủ nhân cùng đại tiểu thư.”

Thạch Lệ nhìn về phía Thạch Thiên, Thạch Thiên vẫn làm ra vẻ mặt điềm nhiên như không.

Trở lại phòng hoàng gia tại Ritz hotel, mọi người thấy Thạch Lệ cũng ngạc nhiên. Chỉ có Maicy khi thấy Thạch Thiên mang theo một đại mỹ nhân lãnh diễm khiến bất luận là nam nhân nào cũng phải động lòng về, trong ánh mắt tỏ ra có chút ít mất tự nhiên, thế nhưng sau khi Samantha nói cho nàng biết, Thạch Lệ là thân nhân của Thạch Thiên, thái độ của nàng lập tức trở nên nhiệt tình hơn gấp trăm lần so với Samantha. Lập tức đoạt lấy hành lý của Thạch Lệ rồi giúp nàng an bài phòng ở. Braid cũng bởi vì lo lắng cho Thạch Thiên, cho nên sau khi chia tay cùng Becker liền thay đổi quần áo chạy tới chờ ở Ritz hotel, cũng không đem chuyện vụ nổ nói cho Samantha cùng Maicy.

Đêm đó mọi người ở trong phòng ăn mừng chuyện Thạch Lệ tới, qua mấy hồi náo nhiệt. Becker cùng Braid đều được Thạch Thiên cho phép ở lại. Nhưng Thạch Thiên sợ hai người này lắm miệng, cho nên tiệc tối vừa kết thúc liền đuổi bọn người này đi, Thạch Lệ cũng trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Thạch Thiên từ trong vòng tay, đại thối mềm mại trắng muốt thoát ra, sau khi rửa mặt, mặc xong quần áo liền đi vào phòng khách. Thấy Thạch Lệ đã mặc một bộ áo choàng đang ăn điểm tâm, hắn tới phía trước ngồi đối diện với nàng, sau đó cầm lấy một miếng bánh ngọt nhét vào trong miệng.

Thạch Lệ ngồi thấy trên người Thạch Thiên còn lưu lại mùi nước hoa của Samantha cùng Maicy, cau mày nói: “Cậu mới mười mấy tuổi, sinh hoạt đừng có vô độ, có thể điều độ một chút hay không.”

Thạch Thiên không cho là đúng nói: “So với trước kia. Lão tử đã rất điều độ rồi.”

Thạch Lệ trách nói: “Cho dù cậu không nghĩ vì mình, cũng nên nghĩ cho các nàng chứ.”

Thạch Thiên liên tục gật đầu nói: “Không sai không sai, cho nên ta tuyệt không va chạm với các tiểu cô nương. Điểm ấy người cũng đã biết mà.”

Thạch Lệ nhớ tới bộ dạng của Thạch Thiên đựng phải Hạng Kiều các cô nương, nhin không được nở nụ cười, gương mặt rớt cuộc không giữ được vẻ lạnh lùng nữa, một lát sau mới thở dài nói: “Cái đó cùng với tiểu cô nương không có quan hệ, tôi xem ra Samantha các nàng đối với cậu đều rất quan tâm. Cậu có từng nghĩ tới tương lai đối xử với các nàng như thế nào chưa? Với tốc độ lưu tình khắp nơi của người như bây giờ, chỉ sợ không được bao lâu nữa so với Hoàng Đế thời cổ đại còn muốn nhiều nữ nhân hơn, chẳng lẽ toàn bộ đều trở thành người của Thạch gia sao?”

Thạch Thiên vò đầu nói: “Người nói cũng đúng. Ta cũng không muốn lưu tình khắp nơi, càng không nghĩ tới muốn kết hôn với các nàng, chẳng qua là không chế không được bản thân mà thôi. Người thông minh như vậy, có thể nghĩ ra có biện pháp nào làm cho các nàng không quan tâm tới ta nữa không?”

Thạch Lệ không thể tưởng được lời nói của mình lại khiến Thạch Thiên công nhận, thế nhưng kết quả cơ hồ một điểm cũng không có, cùng hắn nói chuyện quả thực so với đàn gảy tai trâu còn khó khơi thông hơn. Chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, tức giận đến nỗi nói không ra lời, trợn mắt nhìn sau đó chẳng muốn để ý tới hắn nữa.

Thạch Thiên cũng không muốn tiếp tục đàm luận về chủ đề làm hắn buồn rầu này nữa, hỏi: “Người một đêm không ngủ. Ăn mặc chỉnh tề như vậy, chẳng lẽ muốn đi ra ngoài sao?”

Thạch Lệ kinh ngạc nói: “Làm sao cậu biết tôi cả đêm không ngủ?”

Thạch Thiên đắc ý nói: “Chỉ cần ta nguyện ý, người cho dù ở bên đường đối diện ta cũng có thể biết người đang làm gì.”

Thạch Lệ nói: “Hôm nay tôi muốn đi cảnh thự nghe tình huống thẩm vấn thợ săn Địa Ngục, thuận tiện trả lại hồ sơ vụ án mất tích Alex trả lại cho Lee Goff đội trưởng, không có thời gian ngủ. Nhưng mà từ khi học tâm pháp mà cậu dạy, tinh thần cũng thể lực thay đổi rất nhiều, cho dù vài ngày không ngủ cũng không sao.”

Thạch Thiên tán thưởng nói: “Hồ sơ vụ án dày như vậy người chỉ mất một đêm đã xem xong rồi cơ à?”

Thạch Lệ gật đầu nói: “Xem xong rồi, nội dung đại khái cũng đều nhớ kỹ rồi, có giữ lại cũng vô dụng. Cậu ăn nhanh lên một chút, sau đó đến phòng tôi, tôi có chuyện muốn hỏi người.”

Thạch Thiên cầm lấy một ly sữa một ngụm uống cạn, vợ lấy một khối chân giò hun khói, vừa gặm vừa theo Thạch Lệ đi vào trong phòng của nàng.

Thạch Lệ đóng cửa lại, chờ khi Thạch Thiên ăn xong mới hỏi hắn tổ chức dùng đạn hỏa tiễn bắn người là chuyện gì. Thạch Thiên lúc này đem chuyện mình gặp Bellay cùng với mấy chuyện sau này đều nói cho Thạch Lệ nghe, cũng nói rõ tất cả hiểu biết về tổ chức này đều do Bellay nói, khó phân biệt thật giả, thậm chí tổ chức này có thực sự tồn tại hay không hắn cũng không khẳng định được.

Thạch Lệ ngạc nhiên nói: “Con gái của Alex tại sao phải giết cậu?”

Thạch Thiên nói: “Ta đây nào biết, nàng cũng không có nói cho ta biết, có lẽ là bởi vì ta đem một thân công lực của nàng phế đi. Nhưng mà trước đây nàng nói tổ chức này đang âm thầm chú ý tới người của Thiên Thạch Thành Bảo, khẳng định là không có hảo ý.”

Thạch Lệ trầm tư nửa ngày, nói: “Có một số việc người không nói tôi vốn cũng không hỏi, thế nhưng vụ án này so với tôi tưởng tượng còn phức tạp hơn nhiều, cậu đã muốn tôi giúp tìm ra Alex, mà cái tổ chức này đã sớm muốn đối phó với các cậu, vậy cậu phải cho tôi biết càng nhiều bí mật của Thiên Thạch Thành Bảo càng tốt.”

Thạch Thiên nghĩ thầm, lão tử căn bản không muốn giấu diếm tỷ muội các người, chẳng qua là không biết nói như thế nào mới có thể khiến cho các người tin mà thôi, hắn cười khổ nói: “Người muốn biết chuyện gì cứ việc hỏi đi.”

Thạch Lệ nói: “Về thân thể của cậu, trước kia cậu nói cho chúng tôi biết có phải là thật không?”

Thạch Thiên vội nói: “Ta và tỷ muội các người đúng thật là có cùng huyết thống, là quan hệ họ hàng mà.”

Thạch Lệ gật đầu nói: “Điểm này tôi hoàn toàn tin tưởng, thế nhưng cậu nói cổ sự khi ở Châu Phi, tôi rất hoài nghi. Còn nữa, tôi đối với Laurent lão tiên sinh của Thiên Thạch Thành Bảo rất tò mò, kể cả việc cậu có quan hệ với bọn họ nữa.”

278. Chương 279: Ý Nghĩ Kỳ Lạ

Thạch Thiên nói thẳng ra: “Thiên Thạch Thành Bảo đã từng là của ta, đám người Laurent bọn họ đều là người hầu của ta. Ta vốn cảm thấy thành quả hiện tại của Thiên Thạch Thành Bảo đều là cố gắng của bọn họ, cho nên không muốn hưởng dụng, để tự bọn họ quản. Nhưng bọn họ lại không đáp ứng, vẫn còn cho rằng Thành Bảo hết thảy đều là của ta, bọn họ vẫn còn muốn làm người hầu của ta, cho nên thấy ta tới Hongkong, bọn họ cũng chạy tới Hongkong xây dựng công ty mới.”

Thạch Lệ hồi tưởng lại từ hồi quen biết Thạch Thiên, sau đó thấy hết thảy mọi chuyện, xác thực giống như lời hắn nói, Laurent bọn họ đều gọi Thạch Thiên là vì chủ nhân, xưng mình và Thạch Hiểu Mẫn là tiểu chủ nhân. Nàng liền hỏi: “Nói như vậy, cậu là vì không muốn làm cho người khác biết cậu đã từng là chủ nhân của Thiên Thạch Thành Bảo, cho nên mới mang thân phận là di dân từ Châu Phi tới Hongkong, đúng không?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Không sai biệt là mấy, thân phận cô nhi ở Châu Phi là do Laurent bọn họ sắp xếp cho lão tử.”

Thạch Lệ mỉm cười nói: “Nhìn không ra, cậu ngược lại rất có chí khí, nhưng mà người của Thiên Thạch Thành Bảo đối với cậu rất trung thành, cậu muốn vung tay bỏ đi quả thực không dễ dàng. Thật ra để đáng giá một người có phải là thành công hay không, cũng không nhất định phải do chính mình sánh tạc nên, đã là vận mệnh cho cậu là người kế thừa gia nghiệp này, nên phải bảo vệ, phát triển. Gây dựng sự nghiệp dễ nhưng giữ vững sự nghiệp lại khó hơn, muốn bảo vệ gia nghiệp khổng lồ như vậy cũng không dễ dàng gì rồi.”

Thạch Thiên biết Thạch Lệ đang chỉ bảo vị tổ tông là hắn làm cách nào để giữ lấy sản nghiệp Thiên Thạch Thành Bảo, hắn thở dài một tiếng, cười khổ nói: “Người đây là đoán nhầm rồi, ta là người một điểm chí hướng cũng không có, còn nghĩ làm sao cho cả đời này được ung dung tự tại đây. Dù sao người cũng đã là một phần tử của Thạch gia, người lại vừa thông minh lại có năng lực, ta đại biểu cho tổ tông truyền cho người là người kế thừa Thành Bảo, thế nào?”

Thạch Lệ mỉm cười, nói: “Tôi chỉ thích điều tra thôi, về phần chuyện này là trách nhiệm của cậu. Tuổi còn nhỏ như vậy, sao có thể đại biểu cho tổ tông chứ?”

Thạch Thiên lập tức cảm thấy một trận buồn bực, nghĩ thầm người khác lão tử có lẽ không đại biểu được, thế nhưng là tổ tông đại biểu cho người hoàn toàn không có vấn đề! Lão tử căn bản không cần phải đại biểu. Vốn chính là tổ tông của người. Hắn nhin không được, nói: “Thật ra... Ta lúc di dân tuổi cũng là già, thoạt nhìn cũng không phải là trẻ như vậy, đã... đã rất nhiều tuổi rồi.”

Thạch Lệ hỏi: “Vậy cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

Thạch Thiên do dự một chút, sau đó hỏi: “Nếu nói cho người biết ta đã được hơn hai ngàn tuổi rồi, người tin không?”

Thạch Lệ bật cười nói: “Cậu không bằng nói mình là thần tiên, hoặc là tổ tiên của nhân loại còn hơn.”

Thạch Thiên trầm nghĩ: tổ tiên của loài người thì không tính, nhưng ta chính là tổ tông của người. Nhưng mà hắn biết nếu nói như vậy sẽ khiến Thạch Lệ tiếp tục cười hắn, vì vậy Thạch Thiên thở dài nói: “Dù sao ta cũng đã rất nhiều tuổi rồi, là... là trưởng bối của người.”

Thạch Lệ biết hắn có sở thích kỳ quái, thích làm trưởng bối. Nàng cười nhạt một tiếng, không so đo nữa, lại nói: “Theo như lời nói của Beila, tổ chức của bọn họ cảm thấy hứng thú đối với sở học tâm pháp của cậu. Mà chính sở học tâm pháp của bọn họ lại không yếu hơn cậu, thậm chí còn có chỗ đặc biệt hơn. Chiếu theo lời này mà xem, tổ chức này đối với các cậu khả năng còn có âm mưu khác.”

Thạch Thiên nhẹ gật đầu, lại lắc đầu nói: “Tâm pháp tu luyện của bọn họ có điểm kỳ quái, kỳ quái ở chỗ nào nhất thời ta cũng không nói rõ ra được. Trước kia cũng chưa có gặp qua nội kinh chân khí kỳ quái như thế.”

Thạch Lệ tu luyện tâm pháp chưa được lâu, không cách nào cùng Thạch Thiên bàn luận về vấn đề tâm pháp, cho nên nói: “Trước tiên nói chuyện về vụ Alex mất tích đi. Trong vụ này có vài điểm rất tế nhị. Đầu tiên là người báo án là một nữ nhân tên là Bernice, chồng của cô ta là một trong những trợ thủ cùng mất tích với Alex, tên là Celeste. Bọn họ hẳn là một đôi vợ chồng rất yêu nhau, Celeste nếu như không có về nhà, không quản là ở chỗ nào, mỗi ngày đều điện thoại một lần cho Bernice, cho nên sau khi Bernice mất liên lạc với Celeste, ngày hôm sau cô ta đã tới sở nghiên cứu của Alex tìm chồng, cuối cùng phát hiện ra ở đó không có người nữa, cuối cùng liền báo cảnh sát.”

Điểm này không cũng là bình thường, thế nhưng sau đó cảnh sát lập tức báo cho con gái của Alex là Beila. Nàng lúc ấy đang đi khắp nước Anh để lấy bằng tiến sĩ tâm lý học, cách Paris cũng không xa thế nhưng lại mất bốn ngày mới về tới Paris để hỗ trợ cảnh sát tìm cha nàng, điều này rõ ràng không hợp lý.”

Thạch Thiên đồng ý nói: “Đúng vậy, ta nghĩ muốn giúp nàng ta tìm cha, nàng lại ra sức khước từ lão tử giúp, dường như căn bản không hy vọng cha nàng trở về vậy. Người có cảm thấy Alex có thể bị chính tổ chức của nàng bắt cóc hay không?”

Thạch Lệ nói: “Bây giờ vẫn chưa thể kết luận được, thế nhưng không loại trừ khả năng này, mặt khác còn một khả năng nữa, nguyên bản hẳn không bị mất tích, mà chính là ẩn nấp ở một nơi nào đó.”

Thạch Thiên trầm ngâm nói: “Đúng vậy! Điều này cũng lý giải được chuyện vì sao Beila không hi vọng lão tử đi tìm cha nàng, thì ra hẳn không có bị bắt cóc, Beila nhất định là biết nơi ở của hắn.”

Thạch Lệ nói: “Đây chỉ là một loại giả thiết mà thôi, không nên kết luận quá sớm. Nhưng cũng không loại trừ khả năng này, cơ bản có thể xác định, đó chính là bọn họ không hi vọng cậu tìm được Alex, cho nên không tiếc bất cứ giá nào sử dụng hỏa tiễn đạn đạo để giết cậu.”

Thạch Thiên hỏi: “Alex có khả năng không phải là bị bắt cóc cũng không phải là trốn đi, mà là bị bọn họ giết chết không?”

Thạch Lệ nói: “Không đâu, nếu như Alex đã chết, bọn họ sẽ không cần ngăn cản cậu đi tìm hắn, chẳng lẽ sẽ sợ cậu tìm được cái xác đã chết cách đây bốn năm sao, muốn cho một người chết biến mất không còn cái bóng cũng không khó.”

Thạch Thiên cảm thấy cũng đúng, vui vẻ cười nói: “Chỉ cần hắn không chết là tốt rồi, lão tử có rất nhiều thời gian, chúng quy sẽ có thể tìm ra hắn thôi.”

Thạch Lệ nói: “Alex này cũng thật kỳ quái, trước kia hắn học y, lúc còn trẻ là một vị bác sĩ rất có danh tiếng, thế nhưng đột nhiên lại đổi sang làm nghiên cứu nhân loại học, tuy hai ngành này cũng có quan hệ thế nhưng hẳn ngược lại đối với tôn giáo cùng khảo cổ học cũng rất hứng thú, trước khi mất tích, trong vài chục năm cơ bản đều đi khắp nơi trên thế giới nghiên cứu khảo sát. Hắn từng đưa ra rất nhiều lý thuyết không tưởng, tỷ như hắn cho rằng mỗi người đều tồn tại một loại tính mạng vĩnh hằng, chỉ cần có thể nắm giữ loại sinh mệnh bí mật này, loài người có thể chống lại cái chết, tương tự như thuyết trường sinh bất tử trong truyền thuyết vậy. Nhưng mà bị giới học thuật trên thế giới cho rằng ý nghĩ kỳ lạ, thậm chí có người còn nói hắn là nhà không tưởng.”

Thạch Thiên hỏi: “Người cảm thấy là ý nghĩ này kỳ quái sao?”

Thạch Lệ nghĩ một hồi, sau đó lắc đầu nói: “Hắn dám nói như vậy là có lý của hắn, ta không có tư cách bình luận về quan điểm của hắn.”

Thạch Thiên lại nhìn ra nàng rõ ràng không tin vào quan điểm của Alex.

279. Chương 280: Ít Nhất Là Cái Hy Vọng

Thạch Thiên chợt nhớ tới một chuyện, hỏi: “Trong hồ sơ vụ án ghi thời gian mà Alex mất tích là lúc nào?”

Thạch Lệ nói: “Trong hồ sơ ghi là ngày 7/12/2005, vụ mất tích hẳn là xảy ra vào một ngày trước đó.”

Thạch Thiên cười nói: “Nhưng ngày đó Beila lại nói là do nàng báo án, hơn nữa nguyên nhân là suốt hai tháng nàng không có liên lạc với Alex. Nữ nhân này đúng là nói dối, nàng đại khái không thể ngờ được lão tử có thể thông qua người tới cảnh thự để tìm tư liệu của vụ án, hoặc là cho rằng lão tử trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của nàng. Còn phát hiện ra điều gì khác không?”

Thạch Lệ nói: “Cậu nhớ rõ ngày hôm qua Lee Goff đội trưởng phản ứng ra sao về vụ án này không?”

Thạch Thiên khó hiểu nói: “Hắn cũng có vấn đề sao?”

Thạch Lệ nói: “Hắn không có vấn đề. Nhưng mà hẳn ngày hôm qua nói mình thiếu chút nữa quên vụ án này, điều này chính là vấn đề rất lớn đó.”

Thạch Thiên không cho là đúng nói: “Đoán chừng là tiểu tử này không có năng lực, tra xét bốn năm lại không thu hoạch được gì, cho nên liền ném vụ án này qua một bên chẳng hạn.”

Thạch Lệ nói: “Lee Goff đội trưởng từng phá không ít đại án, sao lại nói là không có năng lực chứ. Dưới tình huống bình thường, nếu như một vụ án kéo dài không có tiến triển, lại có nhiều vụ án mới xuất hiện, xác thực là đem vụ án đó gác qua một bên, thời gian dài như vậy quên đi cũng không có gì là kì quái.”

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Vậy vấn đề là ở chỗ nào?”

Thạch Lệ nói: “Nhưng người đừng quên, đây là một vụ án mất tích, hơn nữa lại có tới ba người mất tích.”

Thạch Thiên chợt nói: “Không sai, Beila lại không nói tới điều này, người phụ nữ đi báo án là Bernice kia không phải là rất yêu chồng mình sao, nàng mỗi ngày đều bám lấy Lee Goff hỏi tin tức về chồng mình, Lee Goff nếu quên vụ án này mới là lạ.”

Thạch Lệ đi đến trước bàn đọc sách. Mở ra hồ sơ vụ án mất tích của Alex, sau đó lấy ra một tờ giấy trắng đưa cho Thạch Thiên, bên trên có một dãy số điện thoại, nói: “Đây là địa chỉ cùng số điện thoại bốn năm trước Bernice cung cấp cho cảnh sát, nhưng mà số điện thoại này lại không gọi được. Cậu mau chóng cho người tìm nàng đi. Chỉ mong nàng không có xảy ra chuyện gì.”

Thạch Thiên tiếp nhận tờ giấy gật đầu đáp ứng, thế nhưng trong lòng hai người đều cảm thấy ngoài ý muốn vì hành động của Bernice, nàng khẳng định thường tới tìm Lee Goff để nghe ngóng tin tức của chồng mình mới đúng. Thạch Thiên cầm lấy điện thoại trong phòng Thạch Lệ, gọi cho Braid, để hắn đi tìm Bernice, nhấn hẳn nếu có tìm được Bernice, sau đó tìm đến một nơi an toàn rồi báo vệ nàng. Làm chuyện này đương nhiên Braid so với Becker còn tiện hơn nhiều.

Sau khi cúp điện thoại, Thạch Thiên nhìn thấy trên bàn có một tấm hình, cảm thấy bức ảnh này có điểm quen thuộc, hắn liền cầm lên nhìn một chút rồi hỏi: “Đây là Alex à?”

Thạch Lệ nhẹ gật đầu. Thuận miệng nói: “Trước kia cậu xem qua hình của hắn sao?”

Thạch Thiên nói: “Có thấy qua ở trong văn phòng của Beila, nàng để nó trên bàn công tác, thế nhưng cả hai căn hộ của nàng lại không tìm thấy một đồ vật nào của Alex. Ngay cả là một bức ảnh.”

Thạch Lệ cầm lấy bức ảnh trong tay Thạch Thiên, sau đó bỏ vào trong túi hồ sơ, nói: “Trước tiên nói đến đây thôi, tôi phải tới cảnh thự đây.” Nàng đi tới cửa, đột nhiên dừng lại, rồi hỏi: “Alex thực sự trọng yếu đối với cậu như vậy sao?”

Thạch Thiên nghĩ một lát rồi nói: “Ta không biết, có lẽ là không có người nào có thể trợ giúp được cho ta, thế nhưng ít nhất hẳn cũng là một niềm hi vọng.” Cụ thể hẳn cũng không muốn nói chi tiết. Trừ phi Thạch Lệ tin tưởng hẳn xác thực là một siêu cấp lão nhân đã hơn hai ngàn tuổi.

Thạch Lệ mặc dù không có hoàn toàn minh bạch, thế nhưng cũng không có hỏi lại, nàng cười nhạt một tiếng, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng. Khi xuống tới đại sảnh, đã thấy Becker đã đứng sẵn ở một góc lúc này chạy tới đón: “Đại tiểu thư, cô muốn đi ra ngoài sao?”

Thạch Lệ gật đầu nói: “Đúng vậy, anh sao lại không lên lầu?”

Becker nói: “Chủ nhân không thích có nhiều người theo bên cạnh, tôi mà lên sẽ khiến lão nhân gia người mất hứng. Cho nên ở phía dưới vẫn tốt hơn. Đại sảnh này cũng rất tốt, còn có loại cà phê thượng đẳng nữa, so với phòng làm việc của tôi còn thoải mái hơn nhiều.”

Thạch Lệ kinh ngạc nói: “Anh sao lại xưng hô Thạch Thiên là ”Lão nhân gia!”

Becker biết Thạch Lệ mặc dù là hậu nhân của Thạch Thiên, thế nhưng chính cô ta lại không rõ lắm, không hiểu rõ Thạch Thiên bằng đám người hầu bọn họ, chỉ biết Thạch Thiên là một tên nhóc mười mấy tuổi mà thôi, cho nên vội vàng giải thích nói: “Đây là bởi vì... Bởi vì chủ nhân là người chúng tôi tôn kính nhất, chúng tôi đương nhiên muốn... Muốn dùng phương thức xưng hô tôn kính nhất đối với người rồi. Đại tiểu thư muốn đi đâu? Tôi lập tức sẽ đi an bài xe.”

Thạch Lệ nghe ra trong lời nói của Becker không hề có một điểm sự thực, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác khác thường, thầm nghĩ dù cho có tôn kính Thạch Thiên đi mấy cũng không thích hợp khi xưng hô một tên nhóc mười mấy tuổi là “Lão nhân gia” chứ. Nhưng mà nàng không có truy vấn nguyên nhân này nữa, gật đầu nói: “Tôi muốn đi cảnh thự một chuyến, cũng không phải chuẩn bị xe hơi, tôi bắt một chiếc taxi là được rồi.”

Becker lắc đầu liên tục nói: “Xe taxi sao có thể xứng với thân phận như đại tiểu thư được chứ, ngày hôm qua cô đến, tôi đã điều thêm một chiếc xe tới rồi, đó là xe chuyên dụng cho cô, không sử dụng cũng lãng phí đi.”

Thạch Lệ cho tới bây giờ cũng không cảm thấy bản thân có thân phận là đại tiểu thư gì đó, nhưng nghe Becker thành khẩn như vậy, hơn nữa cảm giác nếu mình kiên trì không theo sự an bài của hắn, sẽ làm cho hắn khó xử, cũng không tiện chối từ nữa. Becker cùng Thạch Lệ rời khỏi khách sạn, đã có một chiếc Bentley trắng, vừa vận chạy tới cửa khách sạn, lái xe bước nhanh xuống xe mở cửa giúp Thạch Lệ.

Thạch Lệ đứng ở cửa xe do dự vài giây, sau đó xoay người hỏi Becker: “Becker tiên sinh, ta có một vấn đề không biết nên hay không nên hỏi anh.”

Becker vội nói: “Đại tiểu thư cứ việc hỏi, chỉ cần chuyện tôi biết, nhất định sẽ thành thật trả lời.”

Thạch Lệ nói: “Ta có chút không rõ, các anh tại sao phải tôn kính với Thạch Thiên như thế, kể cả đối với tôi cùng Hiếu Mẫn nữa. Nói thật, tôi không có cảm thấy hắn đối tốt với các anh ở chỗ nào cả, tôi cùng Hiếu Mẫn lại càng không cho các anh bất kỳ chuyện tốt nào.”

Becker nghiêm túc nói: “Tính tình của chủ nhân chẳng qua là hơi không tốt một chút mà thôi, thật ra đối với chúng tôi cũng không có tội, chúng tôi đều làm hết thấy mọi chuyện vì chủ nhân. Trong đó ngọn nguồn bắt đầu từ đời tổ tông chúng tôi, sau này chủ nhân nhất định sẽ cho hai vị tiểu thư biết. Không phải là tôi không chịu nói. mà là người của Thiên Thạch Thành Bảo cũng chỉ lý giải được một phần về chủ nhân mà thôi, chỉ là nghe qua lời của tiền bối nói. Chúng tôi đối với chủ nhân không chỉ có tôn kính, mà cho dù là chủ nhân muốn mạng của chúng tôi, tôi dám đảm bảo không một người nào trong Thành Bảo Lý do dự cả. Đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư là người thân của chủ nhân, vậy cũng là chủ nhân của chúng tôi, chúng tôi đương nhiên cũng phải đối đãi như vậy.”

Thạch Lệ nghe ra trong lời nói của Becker đều là phát ra từ nội tâm, người của Thiên Thạch Thành Bảo đều làm như vậy, nàng cảm thấy chuyện này không thể tưởng tượng nổi, liền than nhẹ một tiếng, lắc đầu bước vào trong xe.

280. Chương 281: Siêu Cấp Lái Xe

Becker ý bảo lái xe lên xe trước, chính hắn tự mình đóng cửa giúp Thạch Lệ, cũng bổ sung thêm một câu: “Đại tiểu thư, tôi xem ra chủ nhân rất có nhiều lời muốn nói cho các cô biết, có thể là sợ các cô không tin cho nên mới không nói ra. Cô hẳn là cũng có thể đoán ra chủ nhân không phải là người bình thường, trên người của chủ nhân có rất nhiều chuyện mà người thường khó có thể tưởng tượng được, nếu như cô thực sự muốn hiểu rõ về người, vậy tin tưởng người cũng sẽ nói cho cô, chủ nhân chắc chắn sẽ không lừa gạt cô đâu.” Nói xong hắn bảo lái xe chạy tới cảnh Paris, sau đó đóng cửa xe lại, rồi đứng đó vẫy tay từ biệt.

Xe hơi chậm rãi chạy ra khỏi khách sạn, tiến vào một khu đường phố phồn hoa của Paris, Thạch Lệ phóng mắt nhìn ngoài cửa kính, trong lòng cũng đang cân nhắc lời vừa rồi của Becker. Kinh nghiệm nhiều năm điều tra phá án nói cho nàng biết, Becker cũng không phải loại người ăn nói lung tung, tùy ý khoa trương, thế nhưng mấy câu vừa rồi lại mang ý vị sâu xa. Người có ân đối với bọn họ hẳn là tổ tông của Thạch Thiên, Becker vừa rồi cũng nói ngọn nguồn trong đó bắt đầu từ tổ tông bọn họ, lòng trung thành của bọn họ không ngờ qua vài thế hệ vẫn còn hoàn hảo như vậy, không chỉ làm cho người ta cảm động, mà còn mang theo chút quái dị nữa.

Nhưng vì cái gì mà bọn họ chưa bao giờ nhắc tới cha mẹ Thạch Thiên, ông nội cùng các vị tiền bối của hắn nữa? Nàng có cảm giác như người có ân với bọn họ chính là Thạch Thiên chứ không phải là vì vị tiền bối nào khác, thế nhưng điều này không thể nào xảy ra được. Becker muốn mình tin tưởng mỗi một câu nói của Thạch Thiên đến tận cùng là có ý gì? Chính mình cũng không biết là Thạch Thiên có phải là một kẻ thích nói dối không, sự khác biệt của hắn là ở chỗ chẳng hề nói dối, có đôi khi còn thành thực đến mức đáng giận, rõ ràng không đúng thế nhưng hắn cũng là ra vẻ lý lẽ hùng hồn thừa nhận, phảng phất như hắn đang làm chuyện thiên kinh địa nghĩa vậy.

Bản thân mình đã từng không tin Thạch Thiên sao? Không, chưa từng có! Nhưng.... Hắn có đôi khi nói có chút mê sảng, tỷ như vừa rồi không ngờ lại hỏi mình có tin hắn hơn hai ngàn tuổi hay không, thật là một tên nhóc có ý nghĩ kỳ lạ. Lời này đương nhiên không thể tin rồi.

Nhưng mà trải qua lời nhắc nhở của Becker, Thạch Lệ xác thực cảm giác Thạch Thiên nhiều khi muốn nói cho hai tỷ muội nói cho các nàng biết điều gì đó, thế nhưng lại nói không ra, hoặc là nói tới một chút chuyện mê sảng rồi cho qua. Chẳng lẽ chân tướng theo như lời Becker nói. Thạch Thiên sợ các nàng không tin sao?

Hồi tưởng lại cảnh lúc trước lần đầu tiên mình nhìn thấy Thạch Thiên, Thạch Lệ không tự chủ được cảm thấy phiền đá nhỏ đeo ở trước ngực, cũng là bởi vì phiền đá nhỏ mà tổ tiên truyền xuống mà bản thân mới quen Thạch Thiên, sau đó lại là một mối quan hệ thân thích không rõ ràng. Khi đó còn đem hắn trở thành một cô nhi mất đi cha mẹ, đối với hắn tràn ngập đồng tình cùng thương tiếc, lúc đó lại không đoán được hắn thâm tàng bất lộ đến loại trình độ này.

Thạch Lệ tuy không có hỏi qua Thạch Thiên cùng đám người Laurent rốt cuộc có bao nhiêu tiền tài, thế nhưng nhìn qua số lượng trụ sở mới xây ở Hongkong cũng đủ làm cho người ta rung động, tại một nơi tắc đất tắc vàng như Hongkong, cùng với lời giới thiệu của bọn họ mà nói, tối thiểu cũng phải đầu tư cả tỷ đô la Hồng Kông.

Nhìn phiền đá đã có chút ít hao mòn nổi lên từng làn vân trắng sữa. Tổng hợp lại một chỗ tạo thành một chữ “Thiên” Méo mó, trên mặt Thạch Lệ nổi lên một nụ cười mỉm.

Trong lúc hoảng hốt, liền nghe được lái xe nói: “Đại tiểu thư. Đã tới cảnh thự rồi.”

Thạch Lệ phục hồi lại tinh thần, thấy xe hơi đã đỗ tại cửa ra vào của cảnh thự Building, vội hỏi: “A...Ngại quá, tôi hơi thất thần, cảm ơn cậu!” Nhìn đồng hồ trên tay một chút. Trong lúc bất tri bất giác không ngờ đã qua hơn nửa canh giờ.

Lái xe vội nói: “Đại tiểu thư không cần khách khí, được phục vụ vì cô là vinh hạnh cho tôi, các huynh đệ trong Thành Bảo Lý ở Pháp không biết là có bao nhiêu người hâm mộ tôi đâu, Bọn họ đều vụng trộm cảm thấy Becker thúc thúc bất công, còn nói Becker thúc thúc muốn nịnh nọt tôi.”

Thạch Lệ ngạc nhiên nói: “Hắn nịnh nọt cậu?”

Lái xe lúng túng nói: “Đại tiểu thư đừng nên trách, những lời này chẳng qua là nói giỡn mà thôi, thật ra chúng tôi đều rất kính trọng Becker thúc thúc.” Hắn lấy ra một tờ danh thiếp đưa cho Thạch Lệ, nói tiếp: “Tôi gọi là Brenda, trên đó có số điện thoại của tôi, không quản là cô phân phó điều gì, nếu cô gọi tôi sẽ lập tức có mặt.”

Thạch Lệ tiếp nhận danh thiếp, chỉ thấy trên mặt đầu có thấy viết chữ gì liên quan đến tài xế. Mà là Phó Tổng giám đốc Tổng bộ Quỹ TS, không ngờ còn là phó tổng tài trên cả Becker ở Châu u. Thạch Lệ tuy không rõ ràng lắm thực lực của Quỹ TS, thế nhưng Brenda còn có một thân phận khác, đó là tổng giám chỉ nhánh ngân hàng xuyên quốc gia, nhìn tuổi của hắn còn chưa tới bốn mươi, thế nhưng đã là thủ trưởng

của Becker, Thạch Lệ nhin không được hỏi: “Chức vị này của anh... Hẳn là rất bận chứ? Tùy tiện tìm một vị lái xe cho tôi còn không được sao?”

Brenda vội nói: “Dù cho có bận cũng không quan trọng bằng việc cống hiến sức lực vì đại tiểu thư, hơn nữa những lái xe khác lại không biết thân phận của đại tiểu thư cùng chủ nhân, chúng tôi sao có thể yên tâm giao cho bọn họ lái xe. Cho nên tại Paris vì chủ nhân lái xe đều là người của Thành Bảo, vốn không có phần của tôi, không thể tưởng được đại tiểu thư cũng đã tới, ngày hôm qua nhận được điện thoại của Becker thúc thúc phải tôi tới làm lái xe cho cô, tôi hưng phấn đến nỗi cả đêm không ngủ... A... Nhưng mà cô yên tâm, hiện tại tinh thần của tôi rất tốt, lúc lái xe tuyệt đối sẽ không ngủ gật đâu.”

Thạch Lệ nghe hẳn nói thú vị như vậy, nhin không được cũng nói đùa: “Anh có nghĩ sớm nên đổi nghề từ làm tổng giám chuyển sang nghề lái xe hay không? Nhìn bộ đồng phục này của anh cũng không phải là còn mới”.

Brenda giải thích nói: “Đại tiểu thư không hổ là chuyên gia điều tra, nhãn lực thật tốt. Bộ đồng phục này là của tài xế của tôi, tôi để hẳn nghỉ, thuận tiện mượn đồng phục của hẳn dùng một lát. Đến lái xe cho đại tiểu thư, đương nhiên phải có bộ dáng của tài xế rồi.”

Thạch Lệ bật cười nói: “Nhưng nghĩ tới chuyện lái xe cho tôi là một đại tổng giám đốc, tôi ngồi ở phía sau... Thật sự có cảm giác quái lạ...”

Brenda cau mày nói: “Thật ra tất cả mọi người chúng tôi tại trước mặt chủ nhân cùng hai vị tiểu thư đều chỉ có một thân phận, căn bản không tồn tại cái gì mà tổng tài, với tổng giám cả.”

Thạch Lệ biết theo như lời nói của hẳn chỉ là một thân phận, khẳng định chính là thân phận “người hầu” càng cảm thấy có điểm quái gở.

Nhân tình của Brenda đột nhiên sáng lên, rất hưng phấn đề nghị: “Nếu như đại tiểu thư cảm thấy không được tự nhiên, tôi lập tức đi từ chức, sau này chuyên lái xe cho cô. Dù sao Thành Bảo cùng tổng bộ quỹ đều sắp chuyển tới Hongkong rồi, sau này tôi đương nhiên cũng muốn đi Hongkong.”

Với định lực của Thạch Lệ, cũng không nhin được mà toát mồ hôi, vội nói: “Ý tốt của anh tôi sẽ ghi trong lòng, đáng tiếc tôi chỉ tạm thời tới Hongkong làm mà thôi, qua vài năm nữa sẽ phải trở lại Bắc Kinh, hơn nữa công tác của tôi ngược lại phương tiện lại không được thuận tiện, thật sự... Thật sự là không thể làm phiền anh nữa.” Nói xong nàng vội vã ôm lấy tập hồ sơ vụ án bước đi. Mà Brenda bởi vì không cách nào trở thành chuyên môn lái xe cho Thạch Lệ mà thương tâm thất vọng, chui vào trong xe.

281. Chương 282: Có Chút Giống Quỷ Hồn

Lee Goff thấy Thạch Lệ mới qua một đêm đã đem hồ sơ vụ án của Alex trả lại, cảm thấy có chút kỳ quái, khó hiểu hỏi: “Thạch cảnh quan không cần xem nữa những tài liệu này nữa sao?”

Thạch Lệ mỉm cười nói: “Tôi đã xem xong rồi, cảm ơn anh!”

Lee Goff lập tức giật mình không thôi, tán thưởng nói: “Trách không được Thạch cảnh quan trẻ tuổi như thế đã trở thành cao cấp đơn đốc, năng lực quả nhiên kinh người. Thay là tôi cho dù không ăn không uống không ngủ, tư liệu dày như vậy tối thiểu cũng phải mất hai ba ngày mới xem hết. Tôi hiện tại phi thường khẩn trương muốn biết cách nhìn của Thạch cảnh quan đối với vụ án này, hy vọng có thể chỉ điểm cho tôi một chút.”

Thạch Lệ nói: “Điểm ấy thì không dám, ngược lại tôi có vài điểm nghi vấn muốn thỉnh giáo anh.”

Lee Goff gật đầu nói: “Điều này đương nhiên không thành vấn đề, Thạch cảnh quan có vấn đề gì cứ việc hỏi.”

Thạch Lệ nói: “Tôi muốn biết tình hình gần đây của Bernice, không biết Lee Goff đội trưởng có liên lạc cùng nàng hay không?”

Lee Goff nhẹ giọng nhắc lại mấy lần cái tên Bernice, một hồi lâu mới giật mình nhớ lại, kêu lên: “Cô nói là người tới báo án, là vợ người trợ thủ của Alex sao? Sau khi báo án, mỗi ngày cô ta đều tới cảnh thự hỏi

thăm tiến triển vụ án, nhưng mà sau khi vụ án xảy ra một tháng, không thấy cô ta tới nữa. Tôi có lưu số điện thoại và địa chỉ, có thể tìm tới cô ta. Đúng rồi, hình như điện thoại cùng địa chỉ của cô ta có lưu trong hồ sơ...”

Thạch Lệ nói: “Điện thoại trong đó tôi biết, đem qua tôi có gọi qua, nhưng mà không có tín hiệu. Anh có cảm thấy cô ta không nên chỉ tới một tháng để hỏi tin tức của chồng không?”

Lee Goff sợ run, lập tức minh bạch Thạch Lệ vì cái gì mà lại hỏi hẩn về chuyện của Bernice, vội vàng từ hồ sơ vụ án lấy ra địa chỉ của Bernice rồi chạy ra ngoài. Qua hơn 10 giây sau, Lee Goff trở lại văn phòng, sắc mặt trở nên có phần ngưng trọng. Thở dài nói: “Điện thoại xác thực là không gọi được, tôi có tra xét qua, số điện thoại kia đã sớm bị cắt rồi, hiện tại đã phai người tới nhà cô ta. Hy vọng cô ta không có xảy ra chuyện gì. Nếu không... Vụ án này so với nguyên bản còn phức tạp hơn nhiều...”

Thạch Lệ nói: “Hy vọng là tôi suy nghĩ quá nhiều, nếu như cô ta cũng phát sinh chuyện ngoài ý muốn, người nhà cô ta hẳn là nên báo án, vậy anh cũng không thể không biết.”

Lee Goff thở dài nói: “Hy vọng là như thế, lúc trước mỗi ngày cô ta đều tới hỏi tôi chuyện có hay không tìm ra chồng mình, hơn nữa thái độ cũng không tốt. Đương nhiên, chuyện này cũng có thể hiểu được, ai gặp chuyện như vậy tâm tình cũng không tốt được, cho nên vài người phụ trách vụ án này khi gặp cô ta ở cảnh thự đều có chút sợ hãi. Cho nên khi cô ta đột nhiên không có xuất hiện nữa, chúng tôi đều cảm thấy kỳ quái. Trong lòng cũng thầm hô may mắn. Về sau bởi vì vụ án này thủy chung không có tiến triển, cũng không thấy có người gọi điện tới tổng tiền, hơn nữa Alex cùng trợ thủ của hẩn vốn thường xuyên trong thời gian dài ở ngoài khảo sát. Không thể xác định được có phải là hẩn thực sự mất tích hay không, chúng tôi cũng vội đi điều tra những vụ án khác.”

Thạch Lệ hỏi: “Các anh làm sao phân tích vụ án này?”

Dù sao chuyện xảy ra cũng đã qua nhiều năm rồi, Lee Goff nhất thời cũng không thể nhớ lại hết, hẩn lật lại hồ sơ bên cạnh, một lát sau mới hồi đáp: “Với tình huống điều tra lúc ấy của chúng tôi. Alex người này cũng rất ít khi giao tiếp, cơ bản thời gian của hẩn đều dành cho nghiên cứu học thuật. Bạn bè không có nhiều lắm, cũng không có cừu nhân thâm cừu đại hận. Cho dù ngẫu nhiên cùng người tranh luận, cũng đều là bởi vì vấn đề học thuật bất đồng. Tôi cảm thấy bị người trả thù căn bản không lớn cho nên loại bỏ. Bất cớ tôi cũng cảm thấy càng không có khả năng, hẩn căn bản không phải là người có tiền, duy nhất đáng giá chính là căn hộ đã bị nổ mấy ngày hôm trước, vả lại sau khi hẩn mất tích cũng không ai gọi điện thoại tới tổng tiền.”

Thạch Lệ hỏi: “Anh cảm thấy có hay không có khả năng người nào đó hoặc tổ chức nào đó coi trọng Alex cho nên mới hẩn cùng tham gia nghiên cứu, bởi vì Alex không chịu cùng bọn họ hợp tác, cho nên mới bị bọn họ khống chế.”

Lee Goff lắc đầu nói: “Tôi cũng đã nghĩ qua trường hợp này, thế nhưng cũng không phải là nguyên nhân này. Sau khi phát sinh vụ án, sau đó tôi đã đi tìm hiểu xem Alex đến tột cùng là nghiên cứu những thứ gì. Còn mua một vài quyển sách của hẩn nữa. Thế nhưng chứng kiến nội dung bên trong đều là vài thứ hư vô mờ mịt không ý nghĩa gì, cảm giác giống như đang đọc một cuốn tiểu thuyết giả tưởng vậy. Mặt khác tôi còn thăm hỏi mấy vị khác nhân loại học khác nữa, bọn họ cơ bản đều cho rằng Alex đưa ra quan điểm rất vớ vẩn, thậm chí có người nói ngoại trừ công ty điện ảnh chuyên sản xuất phim khoa học viễn tưởng ra, không có người nào công nhận nó có giá trị cả. Điều này cũng chính là nguyên nhân mà Alex không có tiền, cuộc sống của hẩn cùng sở nghiên cứu đều do vài quỹ học thuật hoặc bản thân mình kiếm được do giảng bài trên đại học, cũng không phải nhiều, nhưng lại phải trả tiền lương cho hai trợ thủ nữa.”

Thạch Lệ hỏi: “Cụ thể là hẩn nghiên cứu những thứ gì?”

Lee Goff đáp: “Cụ thể là cái gì tôi cũng nhớ không rõ, hình như là về tính mạng, lực lượng gì đó. Đúng rồi, là bên trong sinh mệnh lực vĩnh hằng, nghe có điểm giống Quỷ Hồn, còn giống như thuyết nhân loại về tính mạng cũng có thể tồn tại vĩnh hằng trong vũ trụ vậy, đây không phải là ảo tưởng còn là cái gì? Tính mạng nếu thật là vĩnh hằng như hẩn nghiên cứu, tôi xem tài phú của toàn bộ thế giới đổ vào nhà hẩn cũng không quá đáng. Ai cũng hy vọng chính mình không bao giờ chết, thế nhưng nếu là người có điểm lý trí đều sẽ không tin, tối thiểu là trình độ y học trước mắt làm không được, ung thư, Hiv, những thứ bệnh này còn không biết khi nào mới trị được nói chi là!”

Thạch Lệ tuy cũng không tin người có thể bất tử, thế nhưng trong lòng lại lóe lên một tia cảm giác khác thường khó tả, nhớ tới lúc Thạch Thiên truyền thụ cho nàng nội gia tâm pháp, chính là phải chú trọng tới việc luyện tập nuôi dưỡng nội tại trong thân thể, trong đó ẩn hàm ý cảnh tính mạng trường sinh của Đạo gia. Nếu không phải mình được Thạch Thiên dẫn thông Sinh Tử Huyền Quan, mở rộng khí mạch, sau đó tu luyện tâm pháp xác thực cảm giác vô cùng kỳ diệu, khả năng cũng sẽ không tin tưởng trên đời lại có loại công pháp thần kỳ như thế.

Trước tiên không nghĩ tới chuyện Alex đưa ra lý luận tính mạng vĩnh hằng là có khả năng hay không, nhưng hẳn nghiên cứu nội tại sinh mệnh lực rất có thể cùng Thạch Thiên tu luyện nội gia tâm pháp có điểm giống nhau, điều này cũng có thể là nguyên nhân Thạch Thiên đi tìm hắn. Nói cách khác theo như lời Thạch Thiên, Beila cùng tổ chức của nàng đã tu luyện một loại nội lực tâm pháp kỳ lạ, như vậy cho nên mới khiến Thạch Thiên cảm thấy hứng thú đối với Alex, tổ chức sau lưng Beila tự nhiên cũng giống như vậy cảm thấy hứng thú đối với Alex.

Nếu như bản thân Alex chính là thành viên trọng yếu trong tổ chức của Beila, căn bản không có khả năng bị bắt, hoặc bị đưa đi bất ngờ, như vậy Beila rất có khả năng sở tu luyện tâm pháp chính là do thành quả của Alex nghiên cứu nội tại sinh mệnh lực.

Lee Goff thấy Thạch Lệ trầm tư hồi lâu không nói, nhin không được hỏi: “Thạch cảnh quan, cô còn nghi vấn gì sao? Hoặc là có ý kiến gì không?”

Thạch Lệ đang muốn thảo luận cùng hắn về điểm đáng nghi trên người Beila, thế nhưng điều này lại liên quan đến tổ chức ở sau lưng nàng, chỉ nên lắc đầu nói: “Anh đã suy tính rất đầy đủ, kế tiếp các anh chuẩn bị xử lý như thế nào?”

Lee Goff nói: “Chuyện này đã được bốn năm rồi, lại không thể xác định được là vụ án hình sự, tôi xem ra chỉ có thể nộp lên tòa án, chính thức tuyên bố bọn họ đã mất tích. Đối với chuyện này không thể giúp Thạch Thiên tiên sinh tìm được người muốn tìm, tôi cảm thấy thập phần tiếc nuối, xin Thạch cảnh quan thay tôi chuyển lời xin lỗi của tôi tới Thạch Thiên tiên sinh.”

Thạch Lệ gật đầu đáp ứng, hai người ngược lại bắt đầu đàm luận vụ án thợ săn Địa Ngục.

Một giờ sau, nhân viên cảnh sát được Lee Goff phái đi tìm Bernice bước vào văn phòng, Lee Goff vội hỏi tình huống. Tên nhân viên cảnh sát kia nói: “Không tìm được Bernice, theo như hàng xóm của cô ta nói, Bernice bốn năm trước bởi vì sinh bệnh, được cha mẹ cô ta ở gần vùng Berne Thụy Sĩ đón đi rồi.”

Lee Goff thở phào, phỏng chừng Bernice có thể là vì vụ án chồng mình mất tích mới sinh bệnh, khó trách đột nhiên lại không tới cảnh thự nữa, thì ra là bị người đưa trở lại quê nhà chăm sóc.

Cảnh viên kia nói: “Đội trưởng, còn có một tình huống nữa, nghe vị hàng xóm kia nói, ước chừng nửa giờ trước khi chúng tôi đến, còn có người đã tới tìm Bernice.”

Lee Goff kinh ngạc nói: “Trùng hợp như vậy sao... Là ai?”

Cảnh viên kia đáp: “Hàng xóm kia nói là một người nam nhân người Pháp thân hình cao lớn, tóc ngắn màu rậm nắng, ước chừng hơn 40 tuổi.”

Thạch Lệ nghe ra, nhất định là Thạch Thiên phái Braid đi, vội nói: “Thực xin lỗi, người kia khẳng định là người của tôi phái đi tìm Bernice.” Lee Goff lúc này mới thoải mái trở lại.

Cảnh viên kia hỏi: “Có cần đi Thụy Sĩ tìm Bernice không ạ?”

Lee Goff nghĩ thầm, không quản kết quả vụ án này như thế nào, chung quy phải báo cho Bernice một tiếng, hẳn liền phân phó nhân viên cảnh sát kia trước tiên liên lạc với cảnh sát Thụy Sĩ tra ra địa chỉ cha mẹ của Bernice, sau đó lại sẽ phái người đi tìm cô ta.

Hai người một mực làm việc cho tới buổi chiều mới ngừng, Lee Goff cùng Thạch Lệ xuống lầu, tới cửa ra vào của cảnh, Lee Goff nói: “Thạch cảnh quan trở lại Ritz hotel sao? Tôi có thể lái xe đưa cô trở về.”

Thạch Lệ khéo léo từ chối: “Không cần làm phiền tới anh, có xe đưa tôi về rồi.” Vừa định lấy danh thiếp gọi cho Brenda, một chiếc xe Bentley trắng đã xuất hiện trước mặt hai người, Brenda bước nhanh xuống, mở cửa xe cho nàng.

Thạch Lệ thầm nghĩ Brenda này thực sự có tố chất làm lái xe, thấy vẻ mặt kinh dị của Lee Goff nhìn chiếc xe Bentley xa hoa này, nàng không khỏi cảm thấy có phần xấu hổ, vội vàng cùng hắn cáo từ, sau đó lên xe.

Trở lại Ritz hotel, không thấy Samantha, Maicy cùng với Ewen, chỉ có một mình Thạch Thiên ngồi gần người trong phòng khách, gian phòng to như vậy trông có vẻ quanh quẽ. Thạch Lệ nhìn nhìn Thạch Thiên, không ngờ lại thấy trên người hắn toát ra vẻ thấp phần cô độc, điều này không nên xuất hiện trên người một thiếu niên khờ dại mười mấy tuổi mới đúng. Cảm giác như mình chứng kiến không phải là một người còn sống, mà là một pho tượng thực sự vô pháp có thể điêu khắc nên, khiến nàng nhin không được nghĩ muồn qua an ủi, thế nhưng lại không biết nên nói cái gì.

282. Chương 283: Chuyển Hướng

Thạch Thiên thấy Thạch Lệ trở về, cặp mắt hồ hững lập tức trở nên ôn hòa, tràn ngập lòng quan ái. Thạch Lệ thấy vậy trong lòng chấn động, không nghĩ ra mình ở trong suy nghĩ của Thạch Thiên lại trọng yếu như vậy, một loại cảm kích khó hiểu dâng lên, nàng đi đến rồi ngồi bên người Thạch Thiên, hỏi: “Sao lại chỉ có một mình ở trong phòng? Ngồi nhiều sẽ buồn bực đó, hắn là nên ra ngoài một chút cho thoải mái đi.”

Thạch Thiên nói: “Đi ra ngoài càng thêm buồn bực, ngồi đây tối thiểu còn có không gian thanh tĩnh. Người hôm nay tại cảnh thự có phát hiện được gì mới không?”

Thạch Lệ lắc đầu, nói: “Trước mắt đối với vụ án mất tích của Alex cũng chỉ có một vài giả thiết mà thôi, hơn nữa rất nhiều điểm mâu thuẫn. Về phần Bernice tới báo án, vừa rồi Lee Goff đội trưởng cũng đã phái người tới chỗ cô ta rồi, nghe nói bốn năm trước cô ta bị bệnh cho nên đã được cha mẹ đưa tới nơi nào đó. Nhưng mà...”

Thạch Thiên thở dài nói: “Nhưng mà cho dù cô ta có bị bệnh nặng không dậy nổi, không cách nào đến cảnh thự tìm Lee Goff, thế nhưng lại không thể gọi điện thoại tới sao?”

Thạch Lệ gật đầu nói: “Điểm ấy xác thực là không hợp lý.”

Thạch Thiên nói: “Đâu chỉ không hợp lý, mà là căn bản là không thể có chuyện như vậy. Bradley vừa gọi điện thoại tới nói, cha mẹ của Bernice đúng là ở Berne, chỉ có điều là hai ngôi mộ mà thôi, hơn nữa bọn họ mất từ khi Bernice gả cho Celeste rồi. Như vậy, sao có thể đi đón con gái bị bệnh chứ? Để quỷ tới đòi còn có thể nghe tạm.”

Thạch Lệ kinh ngạc nói: “Sao cậu lại tra ra nhanh như vậy?”

Thạch Thiên nói: “Thụy Sĩ là bản doanh của đám người hầu ta, đương nhiên tin tức cũng nhanh rồi.”

Thạch Lệ cau mày nói: “Chuyện này... cậu là cảm thấy Bernice cũng theo gót chồng của mình, cũng là ngoài ý muốn phải không?”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Điều này lão tử không có xác định. Lời suy đoán buổi sáng nay của người cũng rất có đạo lý, hai trợ thủ cùng với Alex thực có khả năng tự mình trốn đi, mà Bernice phỏng chừng đã bị chồng mình bí mật đón đi.”

Thạch Lệ nghĩ thầm quả thực là có khả năng này, vì vậy nhẹ gật đầu.

Thạch Thiên nói: “Thật sự không hiểu tại sao bọn họ phải giả vờ mất tích như vậy, nếu như bọn họ đều là người trong tổ chức kia, vậy không phải sợ mới dùng, Beila chẳng phải cũng không phải trốn đó sao!”

Thạch Lệ hỏi: “Cậu có nghĩ tới không, Alex nếu thật sự trốn đi, vậy rõ ràng hắn không muốn gặp người ngoài, cho dù cậu tìm được hắn thì thế nào? Hắn sẽ trả lời cậu vấn đề gì đây?”

Thạch Thiên cười lạnh nói: “Điều này không phải do hắn quyết định.” Hai mắt hắn bắn ra hàn mang sắc bén, giống như thực chất, khiến Thạch Lệ ở bên cạnh cũng không tự chủ được mà toàn thân run lên.

Qua nửa ngày, Thạch Lệ mới hỏi: “Vậy cậu định chuẩn bị làm như thế nào tìm hắn?”

Thạch Thiên, đưa tay đâm lưng, thoải mái cười nói: “Cái tổ chức chó chết của bọn chúng đã sớm chằm chằm nhìn vào Thiên Thạch Thành Bảo nhiều năm rồi, đương nhiên sẽ không chịu bỏ qua. Đã như vậy, lão

tử cũng chẳng cần vất óc suy nghĩ làm gì, cứ ngồi chờ bọn chúng tới cửa là được. Dù sao lão tử có rất nhiều thời gian. Không có gì phải vội cả.”

Thạch Lệ đối với thái độ thoải mái trước cường địch này của Thạch Thiên rất tán thưởng, thế nhưng nàng lại không cảm thấy thoải mái, đứng dậy nói: “Đối phương thoát nhìn không có đơn giản. Người phải cẩn thận đừng khinh suất.” Nàng căn bản không biết thực ra Thạch Thiên căn bản không có chuẩn bị gì, càng không nói tới bước tiếp theo, bằng một thân không sợ trời không sợ đất của hắn thì còn tính làm gì.

Thạch Thiên ha ha cười nói: “Bọn chúng càng không đơn giản càng tốt, nếu giống như trước kia, đụng phải một tên vô địch thiên hạ, cũng không chịu được tam quyền lưỡng cước của lão tử, vậy còn có ý nghĩa gì, lão tử không có hứng thú cùng người như vậy chơi đùa. Người không cần phải lo lắng, ta không có việc gì.”

Thạch Lệ trợn mắt trắng dã liếc nhìn Thạch Thiên. Càng thêm lo lắng.

Tiếng mở cửa vang lên, Samantha cùng Maicy đi vào, sau lưng còn có Ewen mang theo mười cái túi lớn có nhỏ có. Samantha thấy Thạch Lệ, liền vui vẻ nói: “Em trở lại rồi sao, chị còn lo em bận việc đó. Tưởng là bận về vụ án cơ!”

Thạch Lệ hỏi: “Samantha tiểu thư, có việc gì muốn tìm em sao?”

Samantha quay đầu lại nói: “Ewen, nhanh mang thứ đó tới đây.” Ewen vội vàng mang theo túi gì đó chạy tới, Samantha lấy hai cái túi to từ trong tay hắn, rồi nói với Thạch Lệ: “Chị mua hai bộ lễ phục dạ hội. Em mau chọn một bộ đi.”

Thạch Lệ kinh ngạc nói: “Mua cho em?”

Samantha gật đầu nói: “Đúng vậy, buổi tối có một bữa tiệc long trọng, trong đó không ít người thuộc giới danh nhân, minh tinh, chị hy vọng em có thể đi cùng chị, được không?”

Thạch Lệ cau mày nói: “Em không có thói quen đi dự mấy bữa tiệc loại này, vả lại em cũng không hiểu biết đâu, hay là thôi đi...”

Samantha cố cầu: “Coi như là chị xin em đó, đi mà!”

Maicy ở bên cạnh nói: “Samantha muốn tìm người hộ giá, các người lại không biết chứ, mỗi lần đi dự tiệc loại này, bọn tôi đều là tiêu điểm của cả buổi tiệc đó, có rất nhiều tên Vương lão ngũ tới đây đưa.”

Thạch Lệ mặc dù không có hứng thú, thế nhưng nghe nguyên nhân là vậy, lại bị Samantha thành khẩn như vậy, cũng khó mà cự tuyệt. Mà ánh mắt của Samantha thỉnh thoảng lại đảo tới chỗ Thạch Thiên, tựa hồ như đang biểu hiện tâm ý của mình vậy, nàng thầm than một tiếng, gật đầu nói: “Vậy được rồi, nhưng mà lễ phục dạ hội thì thôi đi, em cảm giác mặc cái loại quần áo xề ngang xề dọc này không được tự nhiên, thật sự là không có thói quen, Samantha tiểu thư tự mình giữ lại đi.”

Samantha thấy nàng đáp ứng, sắc mặt lộ vẻ vui mừng, cười nói: “Không phải là chị muốn bức em mặc, thế nhưng loại tiệc này người người đều mặc lễ phục, em mà không mặc ngược lại càng thêm không thoải mái. Vả lại hai bộ y phục này cũng là dựa theo thân hình của em mà mua, chị giữ lại cũng vô dụng a. Vốn hẳn là nên tìm một người bạn để may riêng cho em, đáng tiếc lại quá vội, cho nên đành phải mua đồ mặc sẵn.” Nói xong, nàng cùng Maicy hai người tới kéo lấy Thạch Lệ, nói: “Đến đây đi, chúng ta vào trong thay đồ, sau đó để Maicy trang điểm cho em, bảo đảm sẽ khiến em hài lòng.”

Thạch Lệ cảm thấy thịnh tình này không thể từ chối, đành phải tùy ý để nàng dẫn mình vào phòng thay quần áo.

Samantha mở túi ra, cùng Maicy mỗi người lấy ra một bộ, đem hai bộ y phục dạ hội theo kiểu trang phục Trung Quốc trải trước mặt Thạch Lệ. Một bộ màu tím quý phái làm nên, vài bông hoa ở vùng eo chính là do thợ thủ công ở Vân Nam thêu, trông rất thanh tú. Bộ còn lại thiết kế theo kiểu sườn xám, khuy cài của Trung Quốc, màu lam nhạt, không có hoa văn, nhìn như đơn giản thế nhưng lại tràn ngập vẻ đoan trang của phụ nữ Phương Đông.

Với tính cách của Thạch Lệ, màu tím có vẻ như quá hoạt bát, vì vậy mà nàng không hề do dự chọn lấy bộ màu lam nhạt. Mấy cái khuy được Maicy làm cho nàng, sau khi hóa trang đương nhiên trước mắt hai người hiện lên một đại mỹ nhân Đông Phương.

Hai người dẫn Thạch Lệ tới trước gương, Maicy không tự chủ được mà tán thưởng từ đáy lòng: “Thật sự là làm cho người ta đổ kị mà, chị nghĩ, Samantha thiếu thư khuy hôm nay không cần lo lắng sẽ bị người ta dây dưa rồi... Nàng quay đầu lại hỏi Samantha: ”Đây mới chính là nguyên nhân cậu cố gắng mời Thạch tiểu thư cùng đi tham gia dự tiệc sao?”

Samantha thè lưỡi, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười giảo hoạt.

283. Chương 284: Lão Tử Từ Chức

Khi Samantha cùng Maicy đưa Thạch Lệ tới phòng khách. Thạch Thiên đã từng chứng kiến qua vô số mỹ nữ, mà ngay cả Ewen mù tịt về phụ nữ thấy Thạch Lệ không ngờ biến thành một người khác, đẹp đến nỗi làm hai người giật mình.

Thật ra đó cũng không phải là vì Thạch Lệ so với trước kia còn đẹp hơn nhiều, mà là Thạch Lệ làm cho người ta cảm giác thanh nhã dịu dàng, người tuy rất xinh đẹp, thể nhưng khuôn mặt trường kỳ lạnh như băng làm cho người ta cảm thấy khó tiếp cận. Mà hiện tại trải qua bàn tay hóa trang tinh xảo của Maicy, cùng ánh mắt tông sư chọn lựa quần áo của Samantha, tự nhiên khiến ngoại hình của Thạch Lệ có biến đổi rất lớn. Cộng thêm lúc trước Thạch Lệ bởi vì không thích ứng được với kiểu trang điểm tỉ mỉ này, lại bị người ta nhìn chằm chằm như vậy cho nên lúc này có điểm then thừng, gò má nổi lên một tầng phấn hồng, càng làm tăng thêm vài phần vũ mị, cùng với vẻ lạnh như băng lúc trước quả có sự khác nhau rất lớn.

Samantha để Thạch Lệ ngồi xuống, lại lấy một cái hộp trong tay Ewen, sau đó mở hộp ra lấy một đôi giày cao gót óng ánh rồi ngồi xổm xuống muốn đi giúp Thạch Lệ mang vào. Thạch Lệ vội vàng đoạt lấy, nói: “Samantha tiểu thư, tự em có thể làm được mà.” Sau khi đi vào, nàng cảm thấy rất vừa chân, giống như là chính mình đi tới tiệm giày thử qua vậy, không khỏi cảm thấy kỳ quái, trong lòng khẽ động hỏi: “Hiểu Mẫn đến Paris lúc nào vậy?”

Thạch Thiên ở một bên kỳ quái hỏi: “Hiểu Mẫn cũng muốn tới sao?”

Thạch Lệ không có trả lời, mỉm cười nhìn về phía Samantha.

Samantha kinh ngạc nói: “Làm sao em biết? Hiểu Mẫn gọi điện thoại nói cho em sao? Nhưng nàng còn bảo chị giữ bí mật mà, nói muốn khiến cho em bất ngờ một trận mà.”

Thạch Lệ mỉm cười nói: “Em chỉ đoán thôi. Trong hai bộ quần áo chỉ có một bộ là thích hợp với em, một bộ rõ ràng là không phù hợp, mà là thích hợp với tính cách của Hiểu Mẫn hơn. Tuy em không hiểu gì về cách phối hợp quần áo, thể nhưng nhìn qua đôi giày này phối hợp với bộ quần áo. Hiển nhiên do Samantha tiểu thư biết em sẽ chọn bộ quần áo này. Mà số giày cũng do Hiểu Mẫn nói cho chị sao?”

Samantha khen: “Không hổ là đại trình thám, cái gì cũng không lừa được em.” Nhưng nàng vẫn không chịu phục, nói: “Nhưng mà sao em khẳng định là Hiểu Mẫn cũng đến Paris? Chẳng lẽ chị không thể điện thoại về Hongkong hỏi nàng sao?”

Thạch Lệ cười nói: “Nàng ham chơi như vậy, biết chị cùng mang Thạch Thiên tới Paris tham gia biểu diễn thời trang. Tự đổ kị muốn khóc. Về sau nghe nói em cũng muốn đi, cho nên dây dưa với em cả đêm. Nhưng mà do em tới để phá án, đương nhiên không thể mang nó theo. Nhất định là nó gọi điện tới Paris rồi? Em xem Hiểu Mẫn không phải nghĩ muốn cho chúng ta ngạc nhiên, mà là sợ em phản đối, cho nên mới không muốn để chị nói cho em biết.”

Samantha mỉm cười nói: “Em đây là trách oan Hiểu Mẫn rồi, thật ra chị vốn muốn chuẩn bị mang nàng theo tham gia biểu diễn một, chỉ là cũng muốn tốt cho Thạch Thiên, cho nên chị đã đặt vé máy bay sớm hơn mà thôi.”

Thạch Thiên nghe nói Thạch Hiểu Mẫn quả nhiên muốn tới, mừng rỡ hỏi: “Hiểu Mẫn khi nào thì đến? Đã lên phi cơ chưa?”

Samantha nhìn nhìn đồng hồ. Cau mày nói: “Mấy giờ trước lái xe đã nhận được điện thoại của Hiểu Mẫn, em còn tưởng rằng đã tới rồi chứ, mà các người cứ yên tâm, em sẽ để xe hơi tới tận sân bay đón nàng rồi.

Sẽ không lạc đường đâu, có lẽ là kẹt xe thôi. Một hồi nữa các người có thể giả vờ ngạc nhiên được không, để tránh cho nàng hiểu lầm em đã sớm nói chuyện của nàng tới Paris cho các người biết.”

Thạch Thiên cười ha ha nói: “Điểm ấy người không cần lo lắng, lão tử mỗi lần gặp tỷ muội các nàng đều rất ngạc nhiên, cần bản không cần phải giả bộ.”

Samantha lại từ trong tay Ewen lấy vài cái túi đưa cho Thạch Thiên, nói: “Những thứ này là mua cho anh, anh cũng đi thay đồ đi.”

Thạch Thiên cầm lấy, sau đó ném qua một bên. Lắc đầu nói: “Làm gì phải thay quần áo, lão tử cũng không muốn đi tham gia náo nhiệt với các người đâu.”

Samantha buồn bực nói: “Đừng quên anh là phụ tá kiêm bảo vệ của em, tham gia những chuyện lật vật này đều là công việc ở Paris của là chúng ta, đây cũng không phải là tham gia náo nhiệt.”

Thạch Thiên cho tới bây giờ cũng không có làm được việc gì cho tạp chí xã, hần nói: “Hiếu Mẫn không phải lập tức tới đây sao, nàng cũng là phụ tá của người, để cho nàng đi là được.”

Samantha nói: “Cho dù Hiếu Mẫn đến, nhưng nàng vừa ngồi máy bay nửa ngày, rất mệt mỏi. Anh sao có thể nhẫn tâm để nàng lập tức đi là việc chứ.”

Thạch Thiên nghĩ thầm, điều này cũng đúng, cười nói: “Lão tử ở nhà cùng Hiếu Mẫn, cùng lắm thì lão tử bây giờ hướng tới người nói lời từ chức, bỏ đi chức trợ lý này. Ewen, ta hiện tại bổ nhiệm người vì Samantha tiểu thư làm trợ lý kiêm bảo vệ, buổi tối nay người cùng các nàng đi tham gia náo nhiệt.”

Ewen vội nói: “Vâng, thưa chủ nhân.”

Samantha tức giận đến nỗi hai tay chống nạnh, nói không ra lời, may mắn nàng biết Thạch Hiếu Mẫn chỉ có quan hệ thân thích đơn thuần với Thạch Thiên mà thôi, nếu không chỉ sợ trong ngũ tạng lục phủ đều đảo lộn vài vòng vì ăn phải dấm chua.

Lúc này tiếng chuông cửa vang lên, Thạch Thiên vui vẻ nói: “Ngạc nhiên đến đấy!” Hần từ trên ghế salon nhảy dựng lên đích thân chạy ra mở cửa.

Khi mở cửa, thấy không phải là Thạch Hiếu Mẫn, mà là ba người thoát nhìn cảm giác có phần lạ lẫm thế nhưng lại là người quen cũ: Hạng Kiều, Lý Hiếu Lệ cùng Quách Thiển Vi.

Sở dĩ nói các nàng có điểm lạ lẫm là tam nữ nguyên bản mái tóc, hồng, tím, vàng đã không còn, đều biến thành màu đen mượt, phong cách ăn mặc cũng rất khác trước. Hạng Kiều mặc một bộ áo da bó sát, quần mỏng cùng giày bó cao gót, tràn ngập vẻ dã tính. Lý Hiếu Lệ mặc một bộ sườn xám hoa hồng, nhanh nhẹn hoạt bát, mười phần gợi cảm. Quách Thiển Vi thì mặc một bộ đồng phục có phần tri thức màu xám, còn mang theo một bộ kính mắt khung đen, mặc dù có vẻ giả tạo tri thức, thế nhưng thoát nhìn xác thực so với trước kia còn hiền thực hơn, thanh lệ hơn vài phần. Hơn nữa tam nữ hiện tại trang điểm so với trước kia nồng đậm hơn nhiều, một điểm cũng không nghĩ các nàng là học sinh, chỉ sợ người nhà các nàng mà thấy, cũng cảm thấy lạ lẫm.

Điều này khiến Thạch Thiên kinh ngạc thành kinh sợ, không có lấy một điểm “vui mừng”, cũng không đợi ba nữ nói chuyện “Rầm” Một tiếng, cánh cửa đóng lại. Hần quay đầu lại khẩn trương nhìn về mặt đám người đang kinh ngạc: “Ngàn vạn lần không thể mở cửa...” Sau đó thậm chí mình chủ quan, lại không dùng thần công điều tra thoáng xem ai đang đứng ở ngoài mà đã vội vã đi mở cửa.

Bởi vì vừa rồi Thạch Thiên ngăn tại cửa ra vào, Samantha đám người không thấy rõ ngoài cửa là ai, nhất thời không nghĩ ra là ai lại có thể làm cho Thạch Thiên sợ hãi như thế, nhưng mà biết chắc không phải là Thạch Hiếu Mẫn.

Tiếng đập cửa cùng tiếng chuông vang lên, còn có người nổi giận dưng dưng hô: “Thạch Thiên, tỷ tỷ, các người làm cái quỷ gì thế, mau mở cửa ra!” Không ngờ lại là thanh âm của Thạch Hiếu Mẫn.

Samantha cùng Thạch Lệ cảm thấy kỳ quái, không để ý tới Thạch Thiên nữa, cùng chạy ra mở cửa. Lúc này đứng ở trước cửa là Thạch Hiếu Mẫn, đứng sau nàng là, Hạng Kiều, Lý Hiếu Lệ cùng Quách Thiển Vi, vẻ mặt của bốn người đều tức giận hầm hầm. Samantha cùng Thạch Lệ lập tức minh bạch Thạch Thiên tại

sao lại khẩn trương đóng cửa như thế, Samantha nhin không được “phì” Một tiếng cười ra. Thạch Lệ thì thấp giọng than nhẹ, đem Thạch Hiểu Mẫn cùng Hạng Kiều ba nữ vào nhà.

284. Chương 285: Muội Muội Kết Nghĩa

Ngày đó Lý Hiểu Lệ tại Ritz hotel bị Thạch Thiên tức giận đuổi đi, khi về đến nhà liền gọi điện thoại cho hai người, nói là trông thấy Thạch Thiên cùng Maicy ở trên giường làm cho người người tức giận, một màn này nhất nhất đều kể cho Hạng Kiều cùng Quách Thiển Vi hai vị minh hữu này nghe. Hạng Kiều cùng Quách Thiển Vi khi vừa nghe xong cũng đều tức giận, tuy các nàng đã sớm nghe được chuyện Thạch Thiên có không ít nữ nhân quan hệ không bình thường, thế nhưng bây giờ chính là Lý Hiểu Lệ đích thân chứng kiến, tựa giống như chính bản thân các nàng chứng kiến vậy, đương nhiên càng thêm tức giận.

Ba người trong điện thoại hung hăng, đầu đón trách mắng Thạch Thiên, nói hắn “Không biết xấu hổ” quan hệ với nữ nhân kia, sau đó cũng nghĩ không ra biện pháp gì để giải quyết. Cuối cùng Hạng Kiều cùng Quách Thiển Vi làm ra quyết định, lập tức đến Paris cùng Lý Hiểu Lệ tụ hợp, cho dù không thể ngăn cản Thạch Thiên, cũng muốn làm ba siêu cấp bóng đèn lớn vây cạnh hắn, tối thiểu cũng có thể phát ra một điểm đe dọa đối với nữ nhân của hắn, làm cho các nàng không thuận tiện khi câu dẫn Thạch Thiên nữa.

Quách Bình Liêm không biết Quách Thiển Vi đi Pháp là tìm Thạch Thiên, vẫn thường muốn nàng ra ngoài cho khuây khỏa, người của Hạng gia vốn cũng không mãnh liệt phản đối chuyện Hạng Kiều yêu Thạch Thiên, thế cho nên hai người thuận lợi bay tới Paris, vừa vận dụng phải người bạn trên máy bay là Thạch Hiểu Mẫn. Hai người chưa kịp đến Paris tiếp cận Thạch Thiên giải sầu, lại nhìn thấy Thạch Hiểu Mẫn giống như là vớ được cọng rơm cứu mạng, lập tức một tả một hữu trước đem nàng quần chặt, một đường kêu khổ. Cũng may ba người ngồi cùng một khoang hạng nhất, mà khoang này vốn không nhiều người, nói chuyện rất thuận tiện.

Thạch Hiểu Mẫn yếu lòng, rất dễ bị người kích động, càng tăng thêm hảo cảm trước kia đối với các nàng, đối với chuyện nam nữ của Thạch Thiên rất bất mãn, rất nhanh đã bị Hạng Kiều cùng Quách Thiển Vi kéo đến trận doanh của các nàng. Tuy nàng cho rằng Thạch Thiên nói chuyện yêu đương sớm một chút, thế nhưng tối thiểu cảm thấy tầm tuổi của Hạng Kiều các tiểu cô nương này mới là thích hợp với Thạch Thiên.

Nhưng mà Thạch Hiểu Mẫn biết tính tình của Thạch Thiên người này vừa xấu lại vừa bảo thủ, thuộc về loại đồ đệ rất khó quản giáo. Chính mình nhiều nhất cũng chỉ có thể thuận tiện để các nàng tiếp cận Thạch Thiên mà thôi, muốn đánh động Thạch Thiên còn phải nhờ vào chính các nàng. Mặt khác lại không phải là tình yêu 1/1 ba người các nàng muốn yêu Thạch Thiên đã không đúng rồi, không quản tương lai Thạch Thiên yêu ai trong số các nàng. Hai nàng còn lại hẳn là tự động rút lui, đến lúc đó nàng cũng vì bọn họ chúc phúc, vẫn tiếp tục làm bạn tốt. Hạng Kiều cùng Quách Thiển Vi trước tiên lôi kéo thái độ của Thạch Hiểu Mẫn trước, khiến nàng đáp ứng trước.

Sau đó ba người trên phi cơ bắt đầu bày mưu tính kế, nghiên cứu kế sách làm như thế nào mới có thể đã động được Thạch Thiên, thẳng đến khi xuống phi cơ cuối cùng mới đưa ra một cái quyết định. Đều cảm thấy Thạch Thiên từ nhỏ mất đi cha mẹ, thiếu khuyết tình thương của mẹ, ở sâu trong nội tâm thiếu thốn tình cảm mẫu tử, cho nên dễ bị nữ nhân thành thực đã động, cũng bởi vậy nhất định các nàng phải trở nên thành thực, tối thiểu bên ngoài phải biến thành thành thực.

Thế cho nên sau khi xuống máy bay, cùng tụ tập với Lý Hiểu Lệ ngồi trên ô tô do Samantha để người tới đón. Trước tiên đi mua quần áo đồ trang điểm, giằng co mấy giờ cuối cùng mới tới Ritz hotel. Đến tầng chót, đứng ở ngoài căn phòng hoàng gia, Thạch Hiểu Mẫn trốn ở một bên, để Hạng Kiều các nàng gọi cửa. Ba nữ tử vốn đối với mị lực của mình rất tự tin, hiện tại cảm giác thành thực rất nhiều. Đã phù hợp với mỹ quan của Thạch Thiên rồi, hẳn hơn phân nửa sẽ hồi tâm chuyển ý đầu nhập vào ngực các nàng. Cũng không chối từ, cho nên các nàng đứng ngoài bấm chuông cửa.

Không ngờ Thạch Thiên chẳng những không có trước nhớ sau mừng. Ngược lại trực tiếp đóng cửa không cho các nàng vào, lập tức khiến tính tiểu thư của các nàng bị kích khởi, khi Thạch Hiểu Mẫn đoạt lấy việc bấm chuông, các nàng cũng đồng thời vung nắm tay lên mãnh liệt gõ cửa.

Sau khi vào phòng, Thạch Hiểu Mẫn xông tới chỗ Thạch Thiên, hô: “Thạch Thiên, cậu có ý tứ gì, vì cái gì khi ra mở cửa lại lập tức đóng vào... Không chào đón tôi tới sao?”

Thạch Thiên buồn bực nói: “Lão tử không phát hiện ra người, ai biết người cùng các nàng tới.”

Thạch Hiểu Mẫn trách mắng: “Nhìn thấy các nàng không phải giống như nhìn thấy tôi sao? Các nàng không phải là... là bạn học của cậu sao?”

Thạch Thiên biết mình đuối lý, nhìn Hạng Kiều các nàng liếc mắt. Gượng chống cự, nói: “Các nàng từ đầu đến chân thay đổi như vậy, lão tử nhất thời không nhận ra, không được sao?”

Thạch Hiểu Mẫn phun phì phì nói: “Phì! Cậu có bốn sự lớn như vậy, một đôi mắt rất là gian tà, ngày thường so với hoả nhãn kim tinh của Tôn Ngộ Không còn sáng hơn, không nhận ra mới là lạ đó!”

Hạng Kiều ba nữ đối với cái loại loại thái độ này của Thạch Thiên đã thành thói quen, sau khi vào cửa cũng không có tức giận như Thạch Hiểu Mẫn, lại lo lắng hai người vạn nhất to tiếng, Thạch Thiên càng thêm oán hận các nàng, trái lại liền chạy tới giữ chặt Thạch Hiểu Mẫn, khuyên nhủ: “Hiểu Mẫn tỷ tỷ đừng nóng giận, là bọn em không tốt, thoáng cái biến hóa quá nhanh, có lẽ Thạch Thiên xác thực là không nhận ra.”

Samantha mỉm cười nói: “Đúng vậy, ba vị tiểu thư biến hóa xác thực rất lớn, càng xinh hơn, chị cũng thiếu chút nữa không nhận ra. Hiểu Mẫn em cũng đừng có trách Thạch Thiên, hấn... chính là như vậy đó.”

Thạch Hiểu Mẫn rất kính trọng Samantha, cố nhịn không thêm mắng Thạch Thiên nữa, nói: “Tôi đã nhận các nàng là muội muội kết nghĩa rồi, sau này cậu không được khi dễ các nàng nữa. Căn hộ này rất lớn nha, để cho các nàng ở đây luôn đi.” Cũng không quản Thạch Thiên có ý kiến gì hay không, nàng liền xoay người hỏi Hạng Kiều các nàng: “Các em có nguyện ý ở nơi này cùng với tỷ tỷ không?”

Hạng Kiều ba nữ làm sao không muốn, đều dùng sức gật đầu giống như gà mổ thóc vậy, sau đó đều cầm lấy hành lý phối hợp đi theo Thạch Hiểu Mẫn tìm phòng.

Thạch Thiên cảm giác đầu to bằng cái đầu, trong lòng mắng to Hạng Kiều ba nữ giảo hoạt, không ngờ lợi dụng Thạch Hiểu Mẫn để tiếp cận chính mình. Nghĩ thầm: Các người đừng tưởng rằng nhận Thạch Hiểu Mẫn làm tỷ tỷ là có thể muốn làm gì thì làm, chẳng khác gì là nhận lão tử là tổ tông đâu, không sao, rất tốt đi.

Chỉ chốc lát Thạch Hiểu Mẫn cùng Hạng Kiều ba nữ trở lại phòng khách ngồi xuống, Hạng Kiều các nàng trên mặt đều lộ vẻ hưng phấn, nhưng mà không dám ngồi quá gần Thạch Thiên. Lúc này Hạng Kiều cùng Quách Thiển Vi từ Lý Hiểu Lệ mà biết được vị tịnh lệ nữ tử đứng bên cạnh Samantha kia chính là người bị Lý Hiểu Lệ bắt gian tại trận, cùng Thạch Thiên có gian tình, thỉnh thoảng ánh mắt lại đảo tới Maicy, trong ánh mắt đều lộ vẻ bất bình tức giận. Nhưng mà các nàng cũng nhìn ra bản thân dù trang điểm thế nào, nếu cùng so với Samantha cùng Maicy, vẫn còn thiếu khuyết tư vị thành thực, lòng tự tin không khỏi bị đả kích lớn.

Samantha cùng Maicy nhìn nhau cười, hai người chủ động tiến tới phía trước, Samantha trước tiên giới thiệu các nàng nhận biết nhau, sau đó cười nói: “Maicy tiểu thư là nhà thiết kế, hoá trang, số một số hai ở Paris, rất nhiều siêu sao quốc tế đều khấn cầu nàng làm đẹp cùng cố vấn sắc đẹp cho bản thân đó, ba vị tiểu thư trời sinh lệ chất, nếu để cho nàng trang điểm vào, nhất định có thể làm mê đảo nam nhân đó.”

Maicy cũng cười nói: “Ba vị tiểu thư chẳng những xinh đẹp, khí chất cũng tốt, tôi xem không cần tận lực trang điểm cũng có thể mê đảo nam nhân rồi, tôi đâu có đất dụng võ nữa. Nhưng mà sao... Ừm...” Nàng dùng ánh mắt chuyên nghiệp dò xét từ trên xuống dưới ba nữ tử một phen, rồi nhún mày.

285. Chương 286: Tư Vị Thành Thực

Có thể được người như Samantha cùng Maicy loại nhân sĩ nổi tiếng thế giới này khen là mỹ lệ, bất luận là nữ nào nghe xong đều cảm thấy mừng rỡ vạn phần, Hạng Kiều các nàng tự nhiên cũng không ngoại lệ. Đặc biệt câu “có thể mê đảo hết nam nhân” càng làm cho tinh thần các nàng chấn động. Nhưng lại thấy Maicy cau mày nhìn các nàng, tựa hồ như nhìn thấy chỗ nào đó trên người các nàng chưa được hoàn mỹ vậy, lập tức khấn trương lên, đem dịch ý đối với Maicy vút qua một bên, cùng kêu lên: “Nhưng mà cái gì cơ?”

Maicy nói: “Ba vị tiểu thư lớn lên thiên chân khả ái, làm cho người người hâm mộ, thế nhưng hôm nay ăn mặc trang phục cùng trang sức như vậy khiến nét thanh xuân cùng mị lực vĩnh viễn bị giết chết rồi.”

Hạng Kiều nói: “Chúng tôi muốn thành thực một chút, cho nên mới cố ý làm như vậy mà.”

Maicy ha ha cười nói: “Thì ra là như vậy, nhưng mà muốn thành thực, chỉ dựa vào quần áo thì chưa đủ.”

Hạng Kiều Hạng Kiều đồng thời hỏi to: “Còn cần thứ gì nữa?”

Maicy nói: “Thành thực là một loại lãnh đạm mà lại thông dong, không cần phải khoa trương cũng có thể phát ra mị lực mê người. Nữ nhân muốn làm cho người ta có cảm giác mình thành thực, ăn mặc mặc dù được coi trọng, thế nhưng đây chỉ là thuộc về một bộ phận nhỏ bên ngoài mà thôi, khí chất ở bên trong mới là trọng yếu. Nữ nhân thành thực chính thức, không quản tới quần áo, chỉ cần một nụ cười, một động tác, thậm chí không cần động, cũng có thể làm cho người ta cảm thấy vẻ thành thực của mình.”

Hạng Kiều tam nữ nghe được cái hiểu cái không, tuy còn không rõ ràng lắm chính mình nên làm như thế nào mới có thể khiến Thạch Thiên Thành cảm thấy quen thuộc, thế nhưng tối thiểu cũng biết dựa vào một thân trang điểm này vẫn còn xa mới đủ, khó trách Thạch Thiên đối xử với các nàng vẫn không thay đổi, nhin không được hỏi: “Chúng tôi...Chúng tôi sao có thể làm được không? Cho dù không thể thật sự thành thực, chỉ cần làm cho tuổi của mình lớn thêm một chút cũng được.”

Samantha cười nói: “Điểm ấy các em hỏi Maicy là đúng người rồi, cho dù các em mười tám tuổi nàng cũng có thể biến thành một lão bà tám mươi tuổi a.”

Maicy nói: “Tôi chỉ có thể giúp các em xếp đặt một cách thích hợp hơn, để trông các em giống như thành thực mà thôi, bên trong phải trải qua huấn luyện mới có thể biến đổi được, điều này do Samantha tiểu thư hỗ trợ, ở phương diện này nàng là chuyên gia mà.”

Hạng Kiều tam nữ không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Thầm nghĩ ngoại giới sớm đã nghe đồn Samantha có quan hệ mập mờ với Thạch Thiên, từ việc nàng cùng Thạch Thiên đi Paris mà xem, tin đồn này hơn phân nửa là thật rồi, quan hệ của Maicy cùng Thạch Thiên đã được Lý Hiểu Lệ chứng thật, hai người kia đều chính là tình địch của mình, chẳng lẽ ngược lại đi cầu các nàng sao? Nhất thời ba người đều do dự.

Samantha nói: “Các em vừa xuống phi cơ, cho nên bây giờ chắc đã mệt, nên đi nghỉ ngơi trước đi, chúng ta còn phải đi tham gia một bữa tiệc, không thể ở cùng các em được nữa. Nhưng mà Thạch Thiên không đi. Để hắn ở nhà cùng các em nhé.”

Thạch Thiên há chịu ở lại cùng Hạng Kiều tam nữ, vội nói: “Ai nói ta không đi, ta là phụ tá kiêm bảo vệ của người. Phải phụ trách an toàn của người, há có thể không đi?”

Samantha âm thầm mừng rỡ không thôi, lại cố ý làm ra vẻ mặt nghiêm nghị, trách mắng: “Anh không phải vừa nói từ chức sao? Ewen làm việc cẩn thận, hơn nữa lại nghe lời, em xem hắn còn làm tốt hơn anh a.”

Ewen bước lên phía trước nói: “Chủ nhân ngài yên tâm. Tôi cho dù có liều mạng cũng nhất định đảm bảo an toàn cho đại tiểu thư cùng Samantha tiểu thư.”

Thạch Thiên cả giận nói: “Cút ngay, ngươi bị lão tử đuổi việc, hiện tại lệnh cho ngươi ở lại bảo vệ Hiểu Mẫn cùng ba người kia.”

Ewen không rõ Thạch Thiên vì cái gì nổi giận. Gãi đầu nói: “A... Vâng, chủ nhân!”

Thạch Thiên đỏ hồng mặt, nói với Samantha: “Đừng quên tạp chí xã của người đã bị đồ tử đồ tôn của lão tử mua rồi đó, cho nên lão tử muốn từ chức là từ chức, muốn làm lại là làm lại, hiện tại lão tử trở lại làm, ngươi không đồng ý y cũng vô dụng.”

Samantha nói: “Được rồi, coi như anh lợi hại, nhưng mà anh muốn đi thì phải thay quần áo trước.”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Sao phải thay quần áo, tham gia dự tiệc chính là người. Lão tử chỉ là bảo vệ của các người thôi, y phục dự tiệc khiến lão tử bó tay bó chân sao thì triển được quyền cước, sao có thể bảo vệ được các người? Lão tử không mặc.”

Samantha phì cười nói: “Đây là đi dự tiệc, không phải đi dự Hồng Môn Yến (Hồng Môn Yến, năm 206 trước công nguyên, tại đô thị Hàm Dương nước Tần, có một vùng gọi là Hồng Môn (nay thuộc tỉnh Thiểm Tây,

Tây An) có cử hành một yến hội, người tham dự lúc ấy là Hạng Vũ và Lưu Bang. Là lần yến hội có ảnh hưởng rất lớn tới cuộc chiến tranh nhân dân Sở Hán, Là một buổi yến tiệc được người đời sau cho rằng nó là một trong những nguyên nhân thúc đẩy sự bại vong của Hạng Vũ cùng sự thành công của Lưu Bang lập ra triều Hán. Hậu nhân cũng thường dùng "Hồng Môn Yến" để ví một bữa tiệc không có ý tốt) chẳng lẽ anh cho rằng đi đánh nhau sao? Và lại nơi đó có rất nhiều bảo vệ. Em biết anh không thích ăn mặc quá chỉnh tề, thể nhưng bộ dạng của anh lúc này chỉ là một tên nhóc thôi, nếu người khác tố cáo em thuê lao động trẻ em thì sao bây giờ?"

Lời này nói đúng chỗ hiểm của Thạch Thiên, hắn rất buồn bực nói: "Lão tử giống như trẻ em lắm sao?"

Ngoại trừ Ewen, những người khác đều nhìn Thạch Thiên rồi mỉm cười, thể nhưng trong ánh mắt đều toát ý tứ như muốn nói: "Người vốn chính là tên nhóc mà!"

Thạch Thiên nhìn thấy một màn này, trong lòng càng tức giận. Hắn tuy cố chấp, nhưng cũng hiểu tốt nhất là không dây vào phụ nữ. Dù sao hắn tự nhìn vào gương mà xét, rõ ràng bây giờ mình xác thực là một thiếu niên, người khác xem hắn là một thằng nhóc cũng không quá. Trước mặt Thạch Thiên đều là những người thân nhất, thể nhưng lại lọt vào ánh mắt "Kỳ thị" của mọi người hắn cũng chỉ đành nuốt nước mắt xuống, có buồn bực, có phẫn nộ cũng chỉ cố nén mà thôi, không thể so đo cùng các nàng được. Thể nhưng nghĩ đến chuyện bữa tiệc tối nay sẽ có rất nhiều giới thượng lưu, nếu mỗi người đều nhìn hắn bằng ánh mắt đó, sao hắn có thể chịu được đây...

Thạch Thiên đối với chuyện mặc quần áo sang trọng cũng không sao cả, cũng không phiền phức gì lắm, hắn tự đánh giá một phen, sau đó cầm gói quần áo trên ghế sofa, buổi bực nói: "Không phải là chỉ thay quần áo thôi sao, thật phiền toái, lão tử thay là được chứ gì." Hắn đi tới trước cửa phòng ngủ, suy nghĩ một chút, sau đó quay đầu hướng về phía Maicy nói: "Cô tới giúp ta."

Maicy vui vẻ chạy tới, thân mật kéo Thạch Thiên vào phòng ngủ, Hạng Kiều tam nữ thấy vậy con mắt đều đỏ lên.

Khi vào trong phòng thay quần áo, Thạch Thiên nhẹ giọng hỏi Maicy: "Vừa rồi Samantha nói cô có thể đem hóa trang người thành tám mươi tuổi, có thật không?" Maicy cười nhẹ gật đầu. Thạch Thiên vội nói: "Nhanh giúp lão tử hóa trang đi."

Maicy kinh ngạc nói: "Hóa trang anh thành một lão tám mươi tuổi sao?"

Thạch Thiên gật đầu nói: "Năm sáu chục là được rồi."

Maicy hỏi: "Vì sao?" Nàng thăm ghĩ, hiện tại anh trẻ tuổi làm sao vậy, sao toàn muốn biến thành lão nhân, lão thái thái.

Thạch Thiên nói: "Cô đừng hỏi nữa, giúp lão tử hóa trang đi."

Maicy khó xử nói: "Hiện tại đang vội, làm chuyện này cũng phải có dụng cụ cùng tài liệu đặc thù, cho dù bây giờ có loại tài liệu này, vậy cũng nhanh chóng phai mất, nếu muốn cẩn thận lâu dài mà nói, tốt nhất là dựa theo mặt của người dùng, sau đó làm một cái mặt nạ phỏng theo plastic, nhưng thời gian lại mất vài ngày cơ."

Thạch Thiên cũng chỉ đành chịu, nhưng nghe đến chỗ Maicy nói có thể làm mặt nạ, trong lòng hắn khẽ động, trên mặt mình bị người ta bôi bôi vẽ vẽ đúng là không phải điều hắn mong muốn, nếu mang vài cái mặt nạ bên người, nếu không muốn người ta nhận ra mình, vậy lúc đó sẽ mang lên, ngược lại rất thuận tiện, hắn vui vẻ nói: "Vậy cô giúp ta làm vài cái mặt nạ nhé, vài ngày thì vài ngày, nhưng mà càng nhanh càng tốt đấy!"

Maicy nói: "Được rồi, hiện tại em sẽ gọi điện cho người bạn kia, để người ta đi chuẩn bị tài liệu."

286. Chương 287: Vô Số Câu Hỏi Vì Sao?

Samantha cùng Maicy, Thạch Lệ đều đã thay xong quần áo, bốn người đều bước ra khỏi cửa đi tới bữa tiệc. Hạng Kiều tam nữ nói to muốn đi cùng, lại bị Thạch Thiên âm thầm điểm huyết ngủ của các nàng, tam nữ lập tức ngủ li bì.

Bốn người phân ra ngồi trên hai chiếc xe, Thạch Thiên cùng Thạch Lệ ngồi chung một xe, Brenda là người lái xe này. Khi đã lên xe, Thạch Thiên nhớ tới chuyện, Thạch Lệ từ khi tới Paris suốt hai ngày một đêm chưa được nghỉ ngơi, quan tâm hỏi: “Hai ngày nay người không có ngủ, có mệt hay không?”

Thạch Lệ cười yếu ớt nói: “Không có mệt tý nào cả, thật mà.”

Thạch Thiên đưa ngón tay tới nhẹ nhàng đặt trên mạch tượng của Thạch Lệ, một lát sau gật đầu cười nói: “Cô xác thực là một người luyện võ kỳ tài, so với ta năm đó, lúc được sư phụ phát hiện ra tư chất, tuyệt không kém là bao!”

Thạch Lệ gật mình nói: “Sư phụ người là ai?”

Thạch Thiên nói: “Là lỗ mũi trâu lão đạo, đạo hiệu rất hay” Ở sâu trong nội tâm hẳn rất tôn kính sư phụ, thế nhưng bởi vì học bí điển của Thái Ất phái, sau đó nhận lấy hết nỗi khổ Luân Hồi, hẳn phàn nàn rất nhiều, sau đó gọi sư phụ là lỗ mũi trâu.

Thạch Lệ nói: “Thật muốn trông thấy vị thể ngoại cao nhân này, lão nhân gia hẳn hiện tại có tốt không?”

Thạch Thiên ưu thương thở dài nói: “Sớm đã qua đời rồi.”

Thạch Lệ cầm lấy tay Thạch Thiên, an ủi nói: “Thực xin lỗi!” Sau đó lại nói: “Võ công của cậu đều là sư phụ dạy sao?”

Thạch Thiên nhẹ gật đầu.

Thạch Lệ kinh ngạc nói: “Nhưng tôi nhớ khi cậu truyền tâm pháp cho chúng ta, có nói đó là võ công gia truyền Thạch gia mà.”

Thạch Thiên nói: “Lúc trước một thời gian dài sư phụ đúng thật là truyền cho ta tâm pháp của Thái Ất phái, thế nhưng ta truyền thụ tâm pháp cho cô cùng Hiểu Mẫn vốn có sự khác nhau rất lớn so với tâm pháp Thái Ất, đó là tâm pháp ta tạm thời sáng tạo cho hai tỷ muội các cô, tuy căn nguyên của nó vẫn là tâm pháp Thái Ất. Thế nhưng cũng có thể nói là tâm pháp của Thạch gia là chúng ta.”

Thạch Lệ không thể tưởng được sở học của chính mình, tâm pháp kỳ diệu đó lại do Thạch Thiên tự mình sáng tạo ra, nghĩ thầm, cho dù có nhập vào dưới ngòi bút của đại sư võ hiệp Kim Dung cũng tìm không ra một thiếu niên cao nhân khoa trương như vậy. Nàng nhin không được hỏi: “Người đã luyện võ trong bao nhiêu năm rồi?”

Thạch Thiên thở dài nói: “Ta cũng không nhớ rõ là bao nhiêu năm nữa!”

Thạch Lệ nghĩ thầm, người tổng cộng mới mười mấy tuổi, làm sao có thể không nhớ rõ mình luyện võ mất bao nhiêu năm.

Đột nhiên nhớ tới lời nói buổi sáng hôm nay Thạch Thiên nói với mình.

“Thật ra... ta di dân cũng là tuổi già. Cũng không phải trẻ tuổi như bề ngoài, đã... đã không ít tuổi rồi.”

“Nếu nói cho cô biết, ta đã hơn hai ngàn tuổi rồi, cô có tin không?”

“Dù sao ta cũng rất lớn rồi, là... là trường bối của cô.”

Thạch Lệ nhẹ nhàng run lên, từng chuyên kỳ lạ phát sinh trên người Thạch Thiên trôi qua trong đầu nàng.

Vì cái gì Thạch Thiên liếc mắt một cái đã nhận ra phiến đá bình thường đã được mấy trăm năm trên ngực mình là đồ gia truyền? Hơn nữa lại kích động như vậy. Chẳng lẽ chỉ là bởi vì lời của tiền bối đã nói qua về phiến đá này sao?

Vì cái gì từ lúc quen nhau tới giờ Thạch Thiên một mực hy vọng mình và Hiểu Mẫn thừa nhận hẳn là trưởng bối, lại thường xuyên vì chuyện Hiểu Mẫn không chịu đi vào khuôn khổ mà có vẻ rất buồn rầu?

Vì cái gì một thiếu niên mười mấy tuổi đã có nhiều người hầu khó có thể hình dung được như thế, hơn nữa người lớn tuổi nhất là Lorant hiện tại đã một trăm ba mươi tuổi rồi, thật không thể tưởng tượng được đám người tự xưng là người hầu này lại khổng chế một khối lượng tài sản khổng lồ khiến người ta khó tin.

Xem qua hết thấy chuyện Thạch Thiên đối đãi với mình và Hiểu Mẫn. Chúng tỏ hẳn là một người rất nặng vì thân tình, nhưng vì cái gì còn chưa từng có nghe hẳn nói qua về cha mẹ mình?

Vì cái gì...?

Một lúc lâu bao nhiêu câu hỏi vì cái gì lóe lên trong đầu Thạch Lệ. Trên người Thạch Thiên giống như có một cỗ thiên cổ kỳ án bao kín lấy hẳn vậy. Làm cho nàng không biết làm sao để tìm ra đáp án. Có thể nghĩ đến rõ nhất lúc này chẳng qua là một câu nói của Becker: "... Chủ nhân thật ra có rất nhiều chuyện muốn nói cho các cô biết, có thể là sợ các cô không tin... Cô hẳn là nhìn ra được chủ nhân không phải là người bình thường... Hãy tin tưởng mỗi một câu nói của người đi..." Thạch Lệ bỗng hô hấp trở nên dồn dập, cảm giác mình giống như bắt được điểm gì đó, thế nhưng rốt cuộc lại không biết mình đã nắm được cái gì...

Paris còn là một trung tâm đứng đầu thế giới, hàng năm ở đây tổ chức hai lần biểu diễn thời trang tự nhiên cũng là một sự kiện rất lớn. Đều nổi tiếng nhất thế giới ngang hàng cùng với trang phục mốt của Milan, Luân Đôn, Newyork, được gọi là tứ đại trang phục mốt của thế giới.

Sản nghiệp mốt ở Paris thậm chí còn ảnh hưởng rất lớn tới cả nước Pháp, mỗi lần triển lãm đều có hơn một ngàn thương nghiệp tới tham gia, khách thương ngoài nước Pháp chiếm gần một nửa. Chủ yếu đến từ Italy, Tây Ban Nha, Anh quốc, Nhật Bản, Bỉ, Thụy Sĩ, Hà Lan, Đức, Mĩ Quốc. Mặt khác còn có rất nhiều công ty bán lẻ, tập đoàn con, công ty phân phối, đại lý nhập khẩu mua bán, cửa hàng bách hoá, đoàn thể, thư đặt hàng của các tổ chức xí nghiệp vượt quá ba vạn cá thể. Mà ngay cả giới truyền thông phóng viên cũng đã có ngàn người. Bởi vậy mỗi khi tới đợt triển lãm, tự nhiên khiến quan viên của Paris rất coi trọng.

Lần triển lãm này là do thị trường Paris đứng ra mời, hiệp hội nữ trang Pháp tổ chức thịnh hội lần thứ nhất. Đại biểu được mời toàn là nhãn hiệu trang phục mốt nổi tiếng nhất thế giới, ảnh hưởng rất lớn tới các nhà thiết kế trang phục mốt cùng các trùm xí nghiệp tiếp thị, cũng liên quan mật thiết với giới truyền thông. Mặt khác càng có nhiều hào môn quý tộc, giới kinh doanh, nhân vật nổi tiếng, minh tinh điện ảnh, ngôi sao ca nhạc, siêu cấp người mẫu, được mời tới làm đại biểu, mục đích cũng là truy đuổi mẫu mốt mới nhất.

Xe hơi chạy gần một giờ, lúc này đã rời khỏi nội thành ồn ào của Paris, nhanh chóng tiến vào một con đường hai bên là tán rừng rậm, vô số cây xanh um tươt tốt, phong cảnh rất xinh đẹp, giống như đang ở trong bức tranh, trên đường ngoại trừ Samantha cùng bọn họ đi trên hai xe, cũng có không ít xe hơi xa hoa chạy cùng hướng, cứ tự động nối đuôi nhau như vậy. Tựa hồ cũng đều là người đi tham gia triển lãm. Đột nhiên trước mắt rộng mở một mảnh sáng trong, hai bên đường biến thành bãi cỏ xanh biếc. Mênh mông, ở giữa nổi lên màu sắc sắc sỡ, giống như một khu công viên rất ưu nhã, con đường uốn lượn cuối cùng dẫn tới một tòa cung điện to lớn cổ lão.

Thạch Lệ kéo cửa kính lên, một cỗ khí tức mát mẻ tràn vào trong xe, khiến tinh thần người ta không khỏi chấn động, nàng thở dài cảm thán: "Nơi này thật đẹp."

Brenda đang lái xe, nghe thế liền quay đầu lại, nói: "Tòa trang viên thánh Niya trước kia là thuộc về tài sản của hoàng thất Pháp, hiện tại tất cả thuộc về chính phủ, chủ yếu dùng để tiếp đãi khách quý, cùng tổ chức một ít tiệc rượu hoặc hội nghị cấp cao. Lần trước tôi đi theo Pirnie đến cùng hiệp thương một vụ buôn bán với chính quyền Paris, sau cũng tới đây tổ chức chúc mừng."

Thạch Lệ mỉm cười nói: "Cảm ơn!"

Brenda nói tiếp: "Cảnh sắc phụ cận của trang viên này thật sự rất khó gặp được ở một nơi như Paris, nhưng mà xa mới bằng được ở chân núi Alps nơi Thiên Thạch Thành Bảo của chúng ta. Đại tiểu thư nếu có thời gian rồi, nhất định phải tới đó vài ngày, chúng ta còn có máy bay riêng, trở về cũng rất thuận tiện."

Thạch Lệ nói: "Thật không, vậy nhất định phải đi một chuyến mới được." Nàng nghĩ thầm, Thiên Thạch Thành Bảo là chỗ ở của đám người hầu Thạch Thiên hẳn, có lẽ tại đó có thể tìm ra đáp án mà chính mình muốn biết.

287. Chương 288: Tiệc Rượu Thời Trang

Chắc là bên trong trang viên không đỗ được nhiều xe như vậy, bên ngoài còn mấy bãi đất trống tạm thời làm bãi đỗ xe. Lúc này bãi đỗ xe đã có trên trăm chiếc xe xa hoa, xe thể thao, nhưng mà mỗi một chiếc đều có rất nhiều xe nối đuôi tiến vào.

Bên cạnh cánh cổng trắng của tòa cung điện có hai pho tượng kỵ sĩ được đúc bằng đồng cao gần ba mét, thân mang áo giáp, tay cầm trường mâu, khí thế uy vũ bất phàm. Xe hơi chậm rãi dừng lại cách cánh cổng không xa, Samantha cùng Thạch Thiên bốn người xuống xe, vì Becker làm tài xế cho Samantha, Maicy, hẳn dẫn đầu cho nên đỗ xe trước Brenda. Samantha xếp hàng sau đó đưa thiệp mời cho nhân viên đứng canh cổng, rồi mang theo Thạch Thiên ba người đi vào trang viên.

Bên trong, ở giữa tòa nội viện có một tòa suối phun, chung quanh có treo rất nhiều đèn màu càn khôn thêm màu sắc của vôi nước, tạo nên một phong cách rất đặc biệt. Một ít tân khách tốp năm tốp ba quần áo sáng sủa tụ tập, hoặc là du đẳng thượng ngoạn, hoặc là nghỉ chân nói chuyện phiếm, đem không khí bình yên ở đâu phá vỡ.

Quả nhiên giống như lời nói của Maicy, Samantha vừa đi vào trang viên, lập tức hấp dẫn ánh mắt của đám tân khách chung quanh, hơn mười vị nam sĩ phong độ tiêu sái, vẻ mặt tươi cười hướng tới nàng vẫy tay chào hỏi, từ bốn phương tám hướng đi tới chỗ các nàng.

Samantha cũng lộ ra dáng vẻ tươi cười phất tay thăm hỏi đám nam nhân kia, không đợi bọn họ tới gần, liền khoát cánh tay Thạch Lệ cùng Thạch Thiên kéo bọn họ tới lầu chính của trang viên, nhỏ giọng cười nói: “Chúng ta vào bên trong trước đi, bị bọn họ vây ở đây sẽ khó thoát thân đó.”

Maicy bước nhanh đi theo phía sau bọn họ, cười nói: “Tớ xem ở bên trong cùng ở bên ngoài đều giống nhau a, chỉ cần Samantha tiểu thư đi tới nơi nào, đám người kia sẽ lập tức bám theo nơi đó a.”

Samantha quay đầu lại sắc giọng: “Mỗi lần cậu đều châm chọc bằng câu này a.”

Maicy trách mắng: “Tớ chính là bạn tốt nhiều năm của cậu, cho nên mới có lòng nhắc nhở, cư nhiên bị cậu cho là châm chọc, hừ!”

Samantha cũng trách mắng: “Nếu như là bạn tốt, vậy cậu ở đây giúp tớ ngăn bọn họ lại đi, dù sao cậu cũng không ngại có nam nhân vây quanh mà.”

Maicy lập tức đỏ bừng mặt. Vội la lên: “Cậu... cậu... tớ cũng không có mị lực lớn như vậy, cho dù tớ nguyện ý giúp cậu, cũng không thể ngăn được bọn họ!”

Trước kia không quản Samantha cùng Maicy vui đùa thế nào cũng được, đều không thấy nàng có phản ứng, bây giờ thấy nàng như vậy, Samantha ngẩn người sau đó lập tức minh bạch, chính mình không nên tại trước mặt Thạch Thiên nói nàng như vậy, vội nói: “Được rồi! Coi như là tớ nói sai đi, chúng ta đi vào thôi. Người bên trong cũng rất nhiều rồi, hơn nữa lại có nhiều đại nhân vật nữa, cho dù bọn họ có theo vào cũng không dám biểu hiện quá trớn đâu.”

Thạch Thiên nghe hai người nói vậy, cho phần không kiên nhẫn được, nói xen vào: “Có gì mà phải lo, lão tử đầu tiên là cắt đứt hết chân bọn chúng, sau đó vứt ra ngoài tường là được, đỡ cho bọn chúng tới làm phiền các người” Nói xong hắn xoay người lại muốn đi tới trước mặt đám nam sĩ kia.

Samantha cùng Thạch Lệ vội vàng duỗi tay ra chặn Thạch Thiên lại, Maicy cũng giang hai tay chặn ở phía trước. Samantha nói: “Anh đừng có làm xằng làm bậy, bọn họ cũng không phải... Không phải... Người xấu, không đến nỗi chặt đứt chân của người ta.”

Thạch Thiên nói: “Lão tử trông bọn họ bất kể là người tốt hay là người xấu, dựa vào cái gì mà phải trốn vào trong? Lão tử hiện tại cảm thấy không khí bên ngoài rất tốt. Không muốn vào bên trong.”

Samantha lấy ra một chiếc bút nhét vào trong tay Thạch Thiên, nói: “Đi, vậy một mình anh ở bên ngoài, bọn em vào đây.”

Thạch Thiên khó hiểu hỏi: “Người cho lão tử đồ chơi này làm gì vậy? Cái này có phải là gậy gộc đâu? Lão tử dùng tay không cũng có thể cắt đứt chân bọn họ mà.”

Samantha nói: “Cái này là để cho anh ký tên đó.”

Thạch Thiên càng thêm khó hiểu, Maicy cười nói: “Chẳng lẽ anh không có phát hiện ra ở đây có rất nhiều người muốn tìm kiếm đại anh hùng sao, so với Samantha còn nhiều hơn gấp bội a, chỉ cần anh đi dạo trong hoa viên này một lát, các tiểu thư nhất định sẽ tới chỗ anh đòi chữ ký, chẳng lẽ đến lúc đó không cần dùng bút sao?”

Thạch Thiên đưa mắt nhìn bốn phía, quả nhiên phát hiện có rất nhiều ánh mắt tò mò đang nhìn mình, mà lại còn đang thấp giọng nói cái gì đó. Hắn vội vàng vận công vĩnh tai lên nghe, quả nhiên bọn họ nói người đứng cạnh Samantha không phải là Thạch Thiên, lúc này mới hít thật sâu vào một ngụm khí lạnh.

Maicy từ trong xắc tay lấy ra một bao giấy lau đưa cho Thạch Thiên. Nói: “Người sùng bái anh sẽ lập tức tới đó, đại đa số đều là mỹ nữ! Em xem ra anh xác thực là nên ở bên ngoài, miễn cho việc các nàng bị thương tâm. Một hồi nữa hãy tìm tới bọn em, nhớ rõ là chùi sạch vết son môi trên mặt đi nhé, nếu không người thương tâm sẽ là Samantha đó.”

Samantha đỏ bừng mặt nói: “Thương tâm chính là cậu mới đúng á.” Nàng trợn mắt trắng dã liếc Thạch Thiên, sau đó kéo tay Thạch Lệ nói: “Tự chúng ta đi vào, đừng quan tâm tới hắn nữa.” Maicy cũng vui vẻ đi theo.

Thạch Thiên ngược lại không quan tâm việc ở bên ngoài bị mỹ nữ vây chết, hơn nữa nữ tử chung quanh phần lớn đều xinh đẹp mê người, quả thật làm cho hắn động tâm. Nhưng mà hắn cũng không muốn bị người ta coi là minh tinh chó má gì đó, sau đó bị người vây quanh hỏi cái này cái nọ. Vả lại nếu nhiều mỹ nữ như vậy cùng tiến lên mà hôn, chính mình có vận khởi Thanh Tâm quyết chỉ sợ cũng không chống chịu được, đến lúc đó dục hỏa khó nhịn, nếu không được thỏa mãn sẽ thống khổ còn hơn cả tra tấn.

Hắn vội vàng chạy theo Samantha các nàng, hô: “Đợi... đợi với, bọn họ không phải là người xấu, lão tử sẽ không cứt chân của bọn họ nữa.”

Maicy yêu kiều cười nói: “Là không nỡ cắt đứt mấy cái đùi dài đẹp của đám nữ tử mê bóng đá kia sao?”

Thạch Thiên đem giấy lau cùng bút nhét trả lại cho nàng cùng Samantha, trách mắng: “Lão tử không cùng nữ nhân chấp nhặt” Lời này tựa hồ như đem cả Maicy cùng Samantha ở trong, lập tức khiến hai nàng khinh thường hừ một tiếng.

Lầu chính của Trang viên chiếm quá ngàn thước vuông, chỗ cao nhất có sáu tầng, trước cửa là mấy cây cột đá lục lăng, chính giữa có hai cây cột đá hình trụ phải hai người mới ôm hết, đây là kiến trúc điển hình của chủ nghĩa cổ điển, biểu hiện ra khí thế tôn quý của hoàng thất.

Tầng lầu này chia làm hai cung, chính diện là cung điện hướng nam, chủ yếu dùng để tiếp đãi tân khách, cử hành vũ hội, thậm chí có thể làm sân diễn hí kịch, cũng là hội trường của bữa tiệc ngày hôm nay. Sắc trời tuy chưa tối, thế nhưng trong cung điện đã rất rực rỡ, tân khách ở đây không quản là nam nữ già trẻ, quần áo đều chỉnh chu, phong tư nhẹ nhàng, ngay cả một ít nam nữ tiếp viên cũng đều cao lớn anh tuấn, trẻ tuổi đẹp đẽ, nhân số hơn trăm, thế nhưng cũng không có chật.

Hơn mười nam sĩ cũng đi theo bọn Thạch Thiên vào trong, thế nhưng cước bộ đều chậm lại, lấy một ly nước uống trên khay của mấy người phục vụ, lễ phép chào hỏi mấy người quen biết xung quanh, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng vẫn còn lén nhìn về phía Samantha, rõ ràng cho thấy đang chờ Samantha dừng bước, sau đó sẽ tìm cơ hội thích hợp để sẽ đi qua thân mật.

Người ở chỗ này tựa hồ cũng quen biết Samantha, Samantha một đường đi tới liên tục vẫy tay, gật đầu, một bên nói với Thạch Thiên: “Em biết anh không thích mấy chỗ này, bên kia có một tiểu sảnh, em trước sẽ mang anh tới đó ngồi, đến khi tiệc rượu bắt đầu, em sẽ cùng một vài người nói chuyện, sau đó chúng ta trở về khách sạn, nhé!”

288. Chương 289: Hợp Đồng Năm Năm

Thạch Thiên nhớ tới trong khách sạn còn có Hạng Kiều ba nữ, thà rằng ở chỗ này đợi còn hơn là trở về, vì vậy hắn nói: “Thật ra... Đối với lão tử mà nói không có chỗ nào là thích hay không thích cả, người không

cần phải quan tâm tới chuyện này, cứ đi làm chuyện của mình đi.”

Xuyên qua một hành lan rộng hai thước nền được lát bằng đá cẩm thạch, bốn người tới một quán bar giống như quán bar gia đình trong tiểu sảnh rồi ngồi xuống, một phiến mặt tường đều làm bằng thủy tinh, có thể nhìn được hơn phân nửa quang cảnh bên ngoài yến hội, thế nhưng bởi vì ngọn đèn bên trong so với bên ngoài tối hơn rất nhiều, từ bên ngoài rất khó coi có thể thấy cảnh bên trong gian phòng này. Lúc này còn có bảy tám người đang ngồi trong tiểu sảnh, phỏng chừng đều là những người không thường tham gia náo nhiệt, cũng rất ít khi bắt chuyện làm quen, có vẻ rất yên tĩnh.

Chỉ chốc lát bỗng vang lên vài tiếng chuông, mọi người trong phòng nhỏ đều đứng dậy đi ra ngoài, Samantha giải thích, nói bữa tiệc ngày hôm nay đã chính thức bắt đầu rồi, sau đó cùng Thạch Lệ, Maicy đi ra đại sảnh, trong phòng chỉ còn lại một mình Thạch Thiên.

Trong đại sảnh, một vị nữ trung niên đi lên đài, đầu tiên là tự giới thiệu bản thân là chủ tịch hiệp hội nữ trang Pháp, đây là lần đầu tiên tham gia phát khởi buổi gặp mặt này, thế nhưng nhìn phản ứng của đám tân khách ở dưới hiển nhiên là đều biết bà. Sau khi bà ta nói lời hoan nghênh rồi nhường lại cho thị trưởng Paris lên tuyên bố bắt đầu tiệc rượu.

Sau một tràng vỗ tay nhiệt liệt, âm nhạc vang lên, mọi người đều chụm lại thành tốp năm tốp ba tỏa ra bốn phía bắt chuyện, trong đại sảnh xuất hiện một khoảng trống, hơn mười đôi nam nữ tân khách hẹn nhau đi ra khiêu vũ. Bên trong tiểu sảnh mà Thạch Thiên đang ngồi lúc này cũng náo nhiệt hẳn lên, phần lớn là một ít thương nhân tới đây bàn bạc hợp tác, Thạch Thiên ngồi trong một góc, nhất thời lại không có ai chú ý tới hắn.

Trong tiểu sảnh càng lúc càng nhiều người, có ba người ngồi bên cạnh Thạch Thiên, tuy bọn họ chẳng qua là đang nói chuyện phiếm, không có tới quấy rầy Thạch Thiên. Thế nhưng lại nói rất cao hứng, vui cười ầm lên, khiến Thạch Thiên rất phiền muộn. Thạch Thiên nhìn ra bên ngoài, Maicy đang cùng một người khiêu vũ, Samantha cùng Thạch Lệ lại bị một đám nam sĩ vây quanh. Nhưng cũng không phải lo lắng cho các nàng. Bởi vì Becker cùng Brenda bị một đám cũng đã vây quanh Samantha cùng Thạch Lệ, đứng chính giữa đám người kia.

Thân phận của Becker cùng Brenda hiện tại đương nhiên không phải là lái xe, bọn họ cũng cảm thiết mời mang thân phận tân khách tiến vào. Vài ngày trước bọn họ biết Samantha cùng Maicy muốn tham gia tiệc rượu hôm nay, cho nên suy đoán Thạch Thiên cũng có thể tham gia, sớm tìm người lấy được hai tấm thiệp mời. Với thân phận của Vội tại Paris muốn hai tấm thiệp mời tự nhiên là chuyện dễ dàng, nhưng mà Becker từ trước đến nay đều là người thâm trầm, trước đây tại Paris, nửa năm lại tổ chức một lần tiệc rượu trong ngân hàng, rất ít khi đích thân hắn tham gia, chớ nói chi là loại tiệc rượu này, người biết hắn, lúc này thấy hắn xuất hiện đều có cảm giác không thể tin nổi.

Thạch Thiên thấy người vây bên cạnh Samantha cùng Thạch Lệ càng ngày càng nhiều, phỏng chừng các nàng nhất thời không cách nào thoát ra để trở lại, thế cho nên hắn không thêm đợi các nàng nữa. Đang định đứng dậy muốn tìm một nơi thanh tĩnh để đợi, mới vừa qua cửa, đột nhiên ngửi thấy mùi thơm của thịt nướng là từ hành lang bên kia truyền đến. Thạch Thiên vừa vặn có cảm giác đói bụng, thế cho nên hắn men theo mùi thơm đi tới.

Tới hành lang, chỉ thấy một bể bơi bên cạnh hoa viên, một nam một nữ đầu bếp đang ở cạnh một cái lò nướng lộ thiên chế biến các loại thịt nướng. Nam nhân kia phụ trách việc nướng thịt, nữ nhân thì cầm một con dao nhỏ, từ từ cắt từng miếng thịt đùi đang quay trên bếp rồi đặt trên mâm, mỗi một cái khay còn có một quả dầu tây.

Thạch Thiên hướng tới chỗ lò nướng mà đi, vừa vặn bắt gặp một nữ hầu viên xinh đẹp bưng khay chân giò nướng đi tới. Thạch Thiên duỗi tay đem khay thịt nướng, hỏi: “Cái khay này không cần bê lên nữa, để cho ta đi, được không?”

Nữ hầu viên kia hơi do dự, nói: “Đương nhiên là có thể, tiên sinh cứ chậm rãi mà dùng.” Nàng tựa hồ như nhận ra thân phận của Thạch Thiên, vẻ mặt có phần kích động, nhưng lại không dám tùy ý cùng khách nhân nói chuyện phiếm, vì vậy khom người lui ra, thế nhưng lại nhịn không được quay đầu lại nhìn Thạch Thiên vài lần.

Diện tích hoa viên phía sau rất lớn. Lại không có nhiều người, Thạch Thiên tới một cái ghế dài bên cạnh bể bơi ngồi xuống, mùi thịt non óng ánh nước mỡ, hương khí xông lên tận mũi, cảm giác như rất ngon. Không lâu sau, một thanh âm vang lên, là bước chân đang tiến về phía hắn, cuối cùng người này đứng phía sau hắn. Thạch Thiên cũng không quay đầu lại, đem chén đĩa trong tay tùy ý ném qua một bên, chỉ thấy chén đĩa bay đúng lên mặt bàn cạnh lò nướng cách đó hơn mười thước.

Người nọ ở sau lưng đảo người đi tới trước mặt Thạch Thiên, nói: “Không thể tưởng được Thạch Thiên tiên sinh chẳng những đã bóng đá, mà còn... còn có công phu ném đĩa thần kỳ như thế, quả thực có thể đi biểu diễn xiếc được.”

Thạch Thiên liếc mắt nhìn một cái, người trước mặt này hắn coi như là có quen qua, đúng là người đã từng tới trường khoa học kỹ thuật Long Loan muốn hắn tới Anh quốc đá bóng, là tổng giám đốc câu lạc bộ Chelsea, Nicola.

Nicola thấy Thạch Thiên không để ý tới mình, hắn tới ngồi xuống một bên, cười nói: “Thạch Thiên tiên sinh hiện tại đã là một siêu sao, rất nhiều người ngưỡng mộ, vì sao lúc này lại ngồi một mình ở đây vậy?”

Thạch Thiên phảng phất như không nghe thấy Nicola đang nói chuyện, vẫn như trước không để ý tới hắn.

Nicola tiếp tục nói: “Tôi cảm thấy một người không quản có bao nhiêu bản lĩnh, nếu như ở một nơi không thích hợp để phát triển, cũng không phát huy được giá trị của hắn. Cậu cảm thấy những lời này thế nào? Thạch Thiên tiên sinh!”

Thạch Thiên không có hứng thú, nói: “Có việc gì mau nói đi, đừng tìm lão tử quanh co lòng vòng như thế.”

Nicola thấy Thạch Thiên rốt cục đã đáp lời, hắn thở phào cười nói: “Hongkong xác thực là một mảnh đất tốt, thế nhưng nền bóng đá của Hongkong căn bản không có thông dụng, nền bóng đá của Trung Quốc trong mắt chúng ta chỉ là một truyện cười đầy rẫy mà thôi. Tôi đã phái người nghe qua, cậu cũng không có gia nhập bất cứ đội bóng nào của Hongkong hoặc Trung Quốc, điều này phi thường sáng suốt, loại thiên tài giống như cậu chỉ có ở một nơi có nền bóng đá phát triển nhất mới có thể phát huy được giá trị, đương nhiên, cậu cũng có thể từ đó mà kiếm được rất nhiều lợi ích.”

Lần trước trong trận đấu cùng với đội Hongkong, Thạch Thiên tiên sinh biểu hiện kinh người khiến cho đội bóng chúng ta bị thất bại thật thảm hại trước nay chưa từng có, điều này làm cho chúng ta càng thêm xác định giá trị của cậu, chỉ cần cậu nguyện ý ký hợp đồng với câu lạc bộ Chelsea, chúng ta nhất định sẽ cho cậu một cái giá thỏa đáng. Mặt khác ông chủ của chúng ta là Ray Richer tiên sinh sẽ đích thân nói chuyện với cậu, hôm nay ông ta cũng có ở đây, chính là ông ấy nói tôi tới mời cậu qua bên đó nói chuyện đó.”

Thạch Thiên nói: “Lão tử đối với chuyện đá bóng căn bản không có hứng thú, cũng không muốn đi gặp ông chủ của người.”

Nicola cười nói: “Sau khi cậu nghe xong ông chủ của chúng ta ra giá tiền, có lẽ cậu sẽ có hứng thú đó.” Hắn dựng một ngón tay lên nói tiếp: “Hợp đồng trong năm năm là một triệu!”

Thạch Thiên quát: “Cút!!”

Nicola giật mình nói: “Tôi nói là một triệu bằng Anh, chứ không phải là đôla, lại càng không phải là đô la Hồng Kông đâu...”

Thạch Thiên thấy hắn còn chưa cút, rất buồn bực, vung một tay lên, nhìn cũng không thèm nhìn, liền quẳng hắn ra xa, vừa vịn khiến hắn bay vào trong hàng lang. May mắn là mặt sàn dùng đá cẩm thạch, cho nên Nicola giống như là một quả Bowling trượt đi, không có bị thương gì, thế nhưng lại trượt đi rất xa. Chỉ nghe thấy trong đại sảnh truyền đến thanh âm của một vật gì đó bị đụng ngã lăn ra, tiếp đó vang lên một tiếng kêu sợ hãi.

289. Chương 290: Hoà Giải

Vừa lúc đó Samantha cùng Thạch Lệ cũng trông thấy một người ở hành lang bên cạnh, bị người đụng lên cái bàn đựng đầy đồ ăn, toàn bộ đồ ăn thức uống, trái cây, rượu vang, rau quả, các loại thịt, hải sản dính

đầy người Nicola, hai nàng không khỏi nhú mào, trong đầu đều hiện lên khuôn mặt kiệt ngạo bất tuân của Thạch Thiên.

Hai người nhìn nhau cười khở, liền đẩy đám nam sĩ vậy bên người ra, bước nhanh tới hành lang.

Maicy lúc này cũng không nhảy nữa, đuổi theo, lặng lẽ hỏi: “Không phải là... Thạch Thiên làm chứ?”

Samantha thở dài nói: “Tớ cũng hy vọng là không phải, thế nhưng mà người này tớ biết, hẳn là tổng giám đốc một câu lạc bộ bóng đá...”

Thạch Lệ cười khở nói: “Không cần phải nói, nhất định là Thạch Thiên làm rồi.”

Sau khi đi vào hoa viên, ba người liếc mắt đã thấy Thạch Thiên điềm nhiên như không ngồi ở trên ghế, các nàng vội vã chạy tới.

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Sao lại đều ra đây cả thế?”

Samantha nói: “Vừa rồi... Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?”

Thạch Thiên minh bạch vì cái gì mà các nàng đến đây, cười nói: “Vừa rồi tiểu tử kia làm phiền ta, ta chỉ tiến hấn vào thôi.”

Samantha nghe vậy liền thở dài, quả nhiên là hấn làm, nàng nói: “Nếu như cảm thấy hấn làm phiền thì mời hấn đi là được, nếu làm bị thương người thì làm sao đây?”

Thạch Thiên nói: “Ta đã nhẹ nhàng bảo hấn rút rồi, thế nhưng tiểu tử này chẳng những không nghe, lại còn cùng lão tử đây đưa nói cái gì mà bằng Anh, đô la Hồng Kông, ta chỉ đẩy hấn một cái mà thôi.”

Maicy nhin không được cười nói: “Kêu người ta ” rút” Cũng được coi là nhẹ nhàng sao? Chỉ bằng vào việc lúc trước anh ra sân, hơn nữa đối thủ lại là một đội bóng siêu cường, những câu lạc bộ bóng đá này chịu buông tha anh mới lạ đó.”

Thạch Thiên trách mắng: “Đương nhiên như thế xem như đã khách khí lắm rồi, tiểu tử này nếu còn dám đến phiền lão tử, lão tử sẽ chặt chân hấn. Đập nát miệng hấn, sau đó mới ném hấn đi.”

Samantha nghe vậy, sợ run, vội nói: “Anh đã không thích ở đây, vậy xem ra chúng ta hay là về khách sạn đi.”

Nào biết Thạch Thiên lác đầu liên tục nói: “Trong khách sạn có ba người kia khiến ta càng thêm phiền. Hơn nữa lão tử lại không tiện đuổi các nàng đi, càng không tiện chặt chân các nàng, đập nát miệng các nàng. Ta biết đêm nay người cùng với rất nhiều người nói chuyện hợp tác, không cần phải để ý tới ta, chờ người xong việc rồi về cũng được.”

Samantha sắc giọng nói: “Cứ một hồi anh lại ở trong này đánh đấm, lại đòi chặt chân chặt tay, đập nát miệng, những người này không sợ tới mức chạy hết mới là lạ, em tìm ai để hợp tác đây?”

Thạch Thiên nghĩ thầm cũng đúng, hấn biết Samantha rất quan tâm tới sự nghiệp. Hơn nữa rất nhiệt tình yêu thích công việc của mình, nếu không cũng sẽ không có thành tựu như ngày nay, lại càng không quay mặt đi trước ngàn vạn người theo đuổi để giữ gìn tấm thân lão tử nữ. Thẳng đến khi trên du thuyền ồm ờ bị chính mình phá đi trinh tiết. Thạch Thiên mặc dù không đem chuyện tạp chí để ở trong lòng, thế nhưng cũng sẽ không đi miễn cưỡng Samantha thay đổi cuộc sống của mình, buông bỏ sự nghiệp bản thân. Tựa như hấn hy vọng Thạch Lệ sống một cuộc sống vô ưu vô lự, càng thêm mỹ hảo, cũng sẽ không đi yêu cầu Thạch Lệ buông bỏ nghề cảnh sát, trở về Thành Bảo làm đại tiểu thư.

Bởi vì hấn biết rõ, hưởng thụ quá nhiều cũng chưa chắc có thể làm cho người ta sung sướng, người khác tha thiết ước mơ tài phú cùng quyền lực, những thứ này hấn đều đã từng có qua. Thế nhưng trong hồi ức dài dằng dặc của hấn lại muốn xóa hết những thứ này đi nhất.

Lúc này nghĩ đến chính mình muốn tới tham gia tiệc rượu, thân là trợ lý tổng biên không đi giúp tổng biên chiếu cố cũng thôi đi, thế nhưng trái lại làm hại nàng không cách nào làm việc, thật sự là có điểm quá đáng, hấn chỉ đành nói: “... Đêm nay lão tử sẽ tạm thời nhin một chút vậy, đáp ứng người không quản gặp được bao nhiêu tên đáng ghét, cũng sẽ không động thủ đánh người.”

Samantha nói: “Đem người làm bao cát cũng không được nhé!”

Thạch Thiên cười khổ nói: “Được rồi, lão tử trốn đi chỗ khác tìm cái gì đó để ăn, được chưa? Người cứ yên tâm làm việc đi.”

Samantha thấy thế vẫn còn chưa yên tâm, nói: “Nếu không hay là em ở chỗ này cùng anh nhé.”

Maicy cười nói: “Tớ cũng có chút đói bụng rồi, hay tớ ở lại cùng Thạch Thiên ở đây ăn cũng được, dù sao tớ nghĩ cậu cũng có nhiều việc để làm mà.” Sau đó nàng dán sát miệng vào tai Samantha nói khẽ: “Chẳng lẽ cậu không sợ đám người ngưỡng mộ đuổi tới đây sao? Tờ không phải vì cậu mà lo lắng, mà vì chân, miệng của đám người kia mà lo thôi, có lẽ còn có một số bộ vị quan trọng khác cũng cần được lo lắng.”

Samantha sợ run, gật đầu nói: “Được rồi.” Thật ra trong nội tâm nàng thật muốn nhìn một chút xem Thạch Thiên có thể bởi vì vậy mà ghen hay không, nhưng mà cuối cùng lý trí chiến thắng ảo tưởng, không có đi mạo hiểm như vậy. Bởi vì không quản kết quả như thế nào, cũng không phải là điều mà nàng muốn thấy.

Trong lúc bất tri bất giác, trong hoa viên bỗng xuất hiện nhiều người hơn, đại bộ phận đều là trong đại sảnh tới xem náo nhiệt, trong đó có một vị nam tử ăn mặc Tây phục màu đen đi tìm một vài vị thị viên, sau khi minh bạch tình huống, hắn đi tới chỗ Thạch Thiên bọn họ, sau lưng còn dẫn theo vài tên bảo vệ. Những người khác đang nhẹ giọng nghị luận, đồng thời cũng tới gần quan sát.

Hắc y nam tử đi tới gần, nói: “Thực xin lỗi! Đã quấy rầy các vị rồi, tôi là cảnh trưởng Sheryl, phụ trách an toàn cho bữa tiệc đêm nay.” Đồng thời hắn đưa ra giấy chứng nhận. Bữa tiệc rượu đêm nay cũng chỉ mang tính chất một bữa là tiệc rượu mà thôi, rất nhiều quan viên chính phủ đều xuất hiện, bảo vệ đám người này tự nhiên là do cảnh sát trực tiếp phụ trách, cũng không phải Nicola báo nguy đem cảnh sát tìm đến. Tiếp đó Sheryl cảnh trưởng giải thích nói: “Xin các vị không nên hiểu lầm, tôi không phải tới đây để tra án, chỉ là vừa rồi ở đây dường như đã xảy ra một chuyện không vui, tôi lại là người phụ trách an toàn đêm nay, cho nên tất yếu phải tới đây xem qua tình huống, hy vọng các vị có thể thông cảm.”

Thạch Lệ cùng Samantha đồng thời giữ chặt tay của Thạch Thiên, tránh cho hắn vọng động, lập tức ngay cả cảnh sát cũng đánh, Samantha nói: “Thật xin lỗi, Sheryl cảnh trưởng, đã làm phiền ngài rồi. Vừa rồi... Vừa rồi là hiểu lầm thôi, bạn của tôi hắn.. Uống chút rượu, tâm tình không tốt. A... Nếu như vị tiên sinh nào vừa rồi bị thương, tôi nguyện ý bồi thường, cũng xin lỗi người đó.”

Sheryl cảnh trưởng mỉm cười nói: “Cảm ơn Samantha tiểu thư tạo điều kiện cho tôi làm việc.” Hắn lại nhìn Thạch Thiên, nói tiếp: “Là Thạch Thiên tiên sinh sao? Tôi rất bội phục kỹ thuật đá bóng của cậu, càng cảm kích cậu khi ở Khu đèn đỏ đã dũng cảm bắt đám người bắt cóc, đêm nay có thể thấy được cậu khiến tôi rất cao hứng. Đồng sự của tôi còn đang ở cạnh Nicola tiên sinh nói chuyện, không ngại mà nói, tôi muốn mời Thạch Thiên tiên sinh cùng qua chỗ đó, tôi giúp hai vị hòa giải, chỉ cần Nicola tiên sinh không truy cứu, chúng ta đảm bảo không quấy rầy Thạch Thiên tiên sinh nữa.”

Đám người vây quanh đa số đã đoán ra thiếu niên này chính là Thạch Thiên, bọn họ cũng đã được nghe nói việc người trợ giúp cảnh sát bắt hung phạm ở Khu đèn đỏ nghe đồn là Thạch Thiên, hiện tại rõ ràng trong miệng của một vị cảnh sát đã chứng thật, lập tức khiến hiện trường náo loạn. Một đám phóng viên đang chuẩn bị xông lên phía trước phỏng vấn Thạch Thiên.

Thạch Thiên còn chưa kịp cự tuyệt, trong đám người đi ra một vị tóc vàng ước chừng chừng ba mươi, khí chất cao ngạo, cười vang nói: “Không cần làm phiền Thạch Thiên tiên sinh, chuyện vừa rồi xác thực là hiểu lầm, Nicola là tự mình vấp ngã.” Đứng phía sau vị thanh niên này là Nicola, hắn đã đi thay quần áo, ngoài ra còn có một vị nữ tử tóc vàng mắt xanh đẹp mê người, đang hung dữ trừng mắt nhìn Thạch Thiên.

290. Chương 291: Tổ Tông Chỉ Cần Dùng Tiền Là Có Thể Mua Được Sao

Sheryl cảnh trưởng kinh ngạc nhìn về phía Nicola, Nicola đi đến trước mặt hắn gật đầu nói: “Vừa rồi là bản thân không cẩn thận trượt té thôi, các vị không nên hiểu lầm... Hiểu lầm Thạch Thiên tiên sinh.”

Sheryl cảnh trưởng thật ra lúc ở sau hoa viên đã biết sự thật, nếu không cũng sẽ không tới quấy rầy Thạch Thiên. Hắn nhìn ra trong ánh mắt của Nicola có phần tức giận, rõ ràng nghĩ một đằng nói một nẻo. Nhưng mà hắn vốn chính là muốn hòa giải, để không khí tốt đẹp được duy trì, hiện tại người trong cuộc nếu không

muốn truy cứu, hẳn đương nhiên là cầu còn không được. Hắn tươi cười với Nicola làm vẻ mình bạch, sau đó xoay người nói với Thạch Thiên cùng Samantha: “Nguyên lai thật sự là hiểu lầm, đã quấy rầy các vị lâu như vậy, tôi cảm thấy rất áy náy. Chúc các vị đêm này vui vẻ!”

Samantha lúng túng nói: “Hắn là chúng tôi quấy rầy anh mới đúng.” Lúc này trông thấy mấy tay phóng viên trong đám người bắt đầu giơ cameras lên, hướng về phía Thạch Thiên mãnh liệt chụp, quay, hơn nữa lại tùy thời có thể chạy tới phỏng vấn, nàng vội vàng khéo léo kéo Sheryl cảnh trưởng sang một bên, nói: “Sheryl cảnh trưởng, xin ngài chờ một chút.”

Sheryl cảnh trưởng hỏi: “Samantha tiểu thư, còn có chuyện gì sao?”

Samantha buông tay ra nói: “Xấu hổ quá, kéo nhau cả áo của anh rồi, là tôi có một việc nhỏ muốn nhờ ngài giúp.”

Sheryl cảnh trưởng ha ha cười nói: “Không sao, không sao, tin tưởng tất cả nam sĩ có mặt ở đây ngày hôm nay đều muốn bị Samantha tiểu thư kéo áo đó, hiện tại có rất nhiều đang hâm mộ tôi đó nha. Samantha tiểu thư có chuyện gì phân phó cứ việc nói, chỉ cần có thể làm được, nhất định tôi sẽ dốc hết sức.”

Samantha tới gần, nhẹ giọng cầu khẩn: “Tính cách của Thạch Thiên tiên sinh hơi có điềm quá khích, không được tốt cho lắm, hẳn ghét nhất là bị người khác hỏi han. Anh có thể phải người ngăn cản đám ký giả kia lại không, để cho bọn họ không thể tới phỏng vấn Thạch Thiên được nữa. Nếu không... Chỉ sợ sẽ phát sinh ra chuyện hiểu lầm như lúc trước đó nữa.”

Sheryl giải thích nói: “Rất cảm ơn Samantha tiểu thư nhắc nhở, nếu không phải là người có tính cách quá khích như vậy, ai dám cùng người cầm trong tay vũ khí nóng vật lộn. Tôi nhất định sẽ cố hết sức ngăn cản đám phóng viên kia không qua đây quấy rầy Thạch Thiên tiên sinh.” Nói xong hắn vội vàng cầm lấy bộ đàm tìm người trợ giúp. Sau đó cùng với mấy người bảo vệ ở phía sau đi tới trước mặt đám phóng viên, vừa vặn ngăn bọn họ lại. Nhưng mà phóng viên tới đây cũng là được người mời, Sheryl chỉ có thể nhẹ nhàng khuyên bảo, cũng không thể sử dụng thủ đoạn mạnh mẽ đuổi bọn họ đi.

Thạch Thiên nhìn bộ dáng của Samantha bởi vì chính mình mà lo lắng, trong lòng không khỏi có điều băn khoăn, thầm nghĩ mình làm mấy chuyện này xác thực là không có nghĩ tới cảm nhận của nàng rồi.

Tên thanh niên tóc vàng kia dẫn theo Nicola cùng mỹ nữ tóc vàng đi đến trước mặt Thạch Thiên ba người, đối với Samantha cười nói: “Samantha tiểu thư đã lâu không gặp, em thật sự càng ngày càng mê người đó.”

Samantha nói: “Vừa rồi rất cảm ơn anh.”

Thanh niên tóc vàng cười nói: “Vốn chính là hiểu lầm mà! Là vị cảnh trưởng kia tự mình thích xen vào chuyện của người khác. Anh rất muốn kết giao làm bạn với vị Thạch Thiên tiên sinh này, Samantha tiểu thư nếu không ngại có thể giới thiệu chúng ta làm quen được không?”

Samantha vội nói: “Đương nhiên không ngại rồi.” Nàng quay nhanh lại, thấy Thạch Thiên không có phản ứng gì, cho nên bắt đầu giới thiệu: “Thạch Thiên. Em đến giới thiệu cho anh một người bạn nhé, vị này chính là người tới từ Anh quốc, Ray Richer tiên sinh, bên cạnh là em gái của hắn, Bilei Si tiểu thư. Vị kia là Nicola tiên sinh chắc anh cũng đã biết...”

Thạch Thiên cũng nể mặt mũi của Samantha, cho nên hắn nhẹ gật đầu với Ray Richer, tỏ vẻ đã biết, Samantha cũng thở phào một hơi. Bilei Si khi được Samantha giới thiệu, chỉ hừ một tiếng. Dem khuôn mặt nhăn nhó mà nhìn, Thạch Thiên cũng không thêm chú ý tới nàng. Samantha cảm thấy kỳ quái, nghĩ thầm, nữ hài tử khi nhìn thấy Thạch Thiên sẽ không có phản ứng như vậy chứ. Nàng đoán hai người này nhất định là đã từng quen biết.

Ray Richer hiển nhiên cảm thấy Samantha giới thiệu quá đơn giản, quay sang Thạch Thiên bổ sung, nói: “Tôi chính là ông chủ của câu lạc bộ bóng đá Chelse, Nicola tiên sinh hẳn là đã nói qua ý của chúng tôi với cậu rồi, tôi rất hi vọng cậu có thể gia nhập đội bóng Chelse, nếu như cậu có điểm nào không hài lòng với Nicola tiên sinh, hoặc là còn có yêu cầu khác, vậy cứ nói ra.” Hắn nói xong liền lấy ra một tấm danh thiếp tinh mỹ, đưa tới trước mặt Thạch Thiên, nói tiếp: “Cậu có thể suy nghĩ, trên đây là số điện thoại riêng của tôi, sau khi cậu đã suy nghĩ kỹ có thể nói cho tôi, bất quá tin tưởng không có một câu lạc bộ nào trả một triệu bảng Anh để mua cậu trong vòng năm năm đâu.”

Đám người vây xem không thể ngờ được Ray Richer lại nguyện ý bỏ ra một triệu bảng Anh, một món tiền khổng lồ như vậy để ký hợp đồng cùng Thạch Thiên, hơn nữa tỏ vẻ giá cả vẫn có thể thương lượng, lập tức khiến đám người xông xáo, tất cả mọi người nhìn không được phát ra lời thán phục. Phải biết rằng các cầu thủ trong đại đa số câu lạc bộ bóng đá lương cộng lại cũng không vượt quá một triệu bảng Anh, chỉ cần Thạch Thiên ký hợp đồng này, ngay lập tức sẽ trở thành một vị cầu thủ thiếu niên nổi tiếng nhất thế giới, hoặc tối thiểu là có giá đắt nhất thế giới.

Những ký giả kia lại càng bấm máy nhanh hơn, liên tiếp chụp Ray Richer cùng Thạch Thiên, ngay cả mấy tin tức vừa rồi cũng không bằng tin tức này a, thậm chí, sẽ đem nội dung này đổi thành chuyên mục thể thao, chuyên đưa tin này cũng đủ làm một vụ oanh động toàn cầu.

Ngạo khí trên mặt Ray Richer thoáng cái tăng lên, dáng bộ như vẻ không thèm để một triệu bảng Anh vào mắt vậy. Ngoài ý muốn của hắn là Thạch Thiên căn bản không có ý tiếp nhận danh thiếp, chẳng qua chỉ cười lạnh, để hắn chìa tay cầm danh thiếp như vậy, lại thậm chí chẳng lẽ thiếu niên này bị khí thế của mình áp đảo, kinh ngạc quá hay sao? Nhìn vẻ mặt của Thạch Thiên tựa hồ là không giống, nhất thời hắn không biết nên đem danh thiếp kín đáo đưa cho Thạch Thiên, hay là thả lại trong túi áo mình đây. Hắn không biết nếu không có Thạch Lệ đang mạnh mẽ kéo cánh tay Thạch Thiên, vậy chính mình chỉ sợ sớm đã bước theo gót của Nicola, bị Thạch Thiên quăng ra đại sảnh rồi.

May mắn có Samantha tiến lên giải vây, thay Thạch Thiên tiếp nhận danh thiếp trong tay Ray Richer, nói: “Việc này Thạch Thiên đã biết, nhưng mà hôm nay hắn đại biểu làm người của tạp chí tới tới tham gia tiệc rượu, cho nên chưa có chuẩn bị tâm lý gia nhập câu lạc bộ bóng đá, xin ngài đừng trách.”

Ray Richer cảm thấy kỳ quái, theo hắn biết thân phận là hiện tại của Thạch Thiên là trợ lý của Samantha, thật ra chính là một tên bảo vệ trong tạp chí xã. Vốn hắn cho rằng Thạch Thiên tình nguyện làm một tên bảo vệ nhỏ nhoi cũng không chịu tham gia đội bóng của Hongkong, hơn phân nửa là là say mê Samantha, bởi vì hắn tin tưởng nam nhân nào đã từng gặp qua Samantha đều bị điên đảo, Samantha bây giờ ngược lại trông giống trợ lý của Thạch Thiên hơn. Chẳng lẽ lời đồn của ngoại giới Samantha cùng Thạch Thiên có quan hệ thân mật là thật sao? Trong lòng hắn lập tức cảm thấy khó chịu, hừ lạnh một tiếng gắt gao nói: “Vậy được rồi, tôi chỉ đợi ở Paris ba tháng thôi, hắn mau mau suy nghĩ điều kiện rồi trả lời tôi, cô biết rồi đấy, tôi là người bận rộn, làm cho câu lạc bộ bóng đá chẳng qua là hứng thú mà thôi.”

Thạch Thiên ha ha cười nói với Samantha: “Nói cho tiểu tử này biết đừng có đợi nữa, lão tử sẽ không gia nhập câu lạc bộ của hắn đâu, mẹ nó chứ, bản tổ tông chỉ dùng tiền là có thể mua sao?”

291. Chương 292: Mua Mụ Nội Của Người

Ray Richer thân là hoàng thân quý tộc Anh quốc, Chelse gia tộc là đại bộ phận tài sản tước vị Công Tước thừa kế lại, tại “u Châu Thương Nghiệp” Tạp chí còn được xếp hạng cao hơn cả nữ hoàng Anh quốc, là một vị Công Tước trẻ tuổi nhất đứng trong top mười đại phú hào, tuy tính cách vô cùng cao ngạo, không coi ai ra gì, thế nhưng không có người nào dám nói hắn là tự đại.

Từ hơn mười năm trước, Samantha mới vừa ở trên sàn diễn bộc lộ tài năng, Ray Richer đã bị phong thái của nàng khuyh đảo, trở thành một trong những người theo đuổi nàng. Nhưng ngay cả lúc đang theo đuổi Samantha, hắn cũng không giống như đám nam nhân khác, khi thấy một đám nam nhân vây quanh Samantha, hắn cũng không tới tham gia náo nhiệt. Thậm chí chỉ phải tùy tùng mời Samantha mà thôi, thái độ rất cao cao tại thượng, dường như đợi Samantha tới cầu tình hắn vậy.

Tuy Samantha chưa bao giờ cho hắn cơ hội, thế nhưng nhiều năm tiếp xúc, đối với tính cách cao ngạo của hắn nàng lại rất minh bạch. Thạch Thiên mặc nói với Samantha, thế nhưng đám người xung quanh đều nghe được, vừa dứt lời, Samantha liền nhìn thấy sắc mặt của Ray Richer trở nên âm trầm lại, chỉ sợ tùy thời có thể phát tác. Nàng vội vàng đứng giữa hai người, cơ hồ dùng ngữ khí khẩn cầu nói với Thạch Thiên: “Ray Richer tiên sinh không biết rõ về anh, mà hắn cũng không có ác ý, anh không muốn tham gia câu lạc bộ của hắn thì nhẹ nhàng từ chối là được, ở trước mặt mọi người phản bác hắn như thế sẽ không tốt, sẽ... sẽ làm hắn mất mặt.”

Thạch Thiên để Ray Richer đứng ở trước mặt mình hoa chân múa tay lâu như vậy là nể mặt mũi của Samantha, hẳn mới không thèm để ý tới mặt mũi của Richer, trách mắng: “Hắn cũng đâu có nể mặt mũi của lão tử, ở trước mặt bao nhiêu người mà nói muốn mua lão tử, lão tử lại giống như hàng hóa có thể mua bán sao? Người hỏi mục đích nó xem nó có bán hay không, bao nhiêu tiền, lão tử mua.”

Người chung quanh lập tức nhin không được ha ha cười rộ lên.

Ray Richer tức giận đến nỗi khuôn mặt tái đi, phải biết rằng “mục đích nó” từng là công chúa hoàng thất Anh quốc á. Chính là niềm tự hào của Chelse gia tộc, là người đáng tôn kính nhất, hẳn nhin không được phần mộ quát: “Mày nói cái gì?” Bàn tay nắm chặt, đang nghĩ xông lên giáo huấn thẳng nhóc không biết trời cao đất rộng này một phen. Thế nhưng trông thấy trong mắt Thạch Thiên bắn ra lãnh mang sắc bén, như muốn đâm vào thân thể khiến hắn cảm thấy run lên, mồ hôi lạnh ứa ra, đồng thời lập tức nghĩ lại chuyện, ngay cả một tên cướp trong tay cần súng cũng bị chết trong tay người này huống hồ, vì thế rốt cuộc hắn cũng không có bước ra.

Đang lúc hắn không biết làm như thế nào để xuống đài, lại có người ở sau lưng vỗ nhẹ lên vai hắn, sau đó ghé vào lỗ tai hắn nói: “Ray Richer tiên sinh là người có thân phận, không cần phải làm mất phong độ trước mắt mọi người như vậy.”

Ray Richer quay đầu nhìn một cái, liền nhận ra người này là giám đốc Ngân hàng TS, Becker, hẳn là một trong những số ít người biết được Quỹ TS, rõ ràng biết thực lực vô cùng mạnh mẽ của cái quỹ thần bí này. Lúc này cho rằng Becker tới là giải vây cho mình, vừa vặn có thể xuống đài, vì vậy cười lạnh nói: “Tôi cũng sẽ không thèm so đo với cái loại nhóc cuồng vọng vô tri này.”

Becker đề cao thanh âm: “Thật ra Thạch Thiên tiên sinh không cùng câu lạc bộ Chelse cậu ký kết hợp đồng là có nguyên nhân của nó, bởi vì tôi đã dùng ba triệu Euro để mời cậu ta rồi.”

“Oa!” Một mảnh thanh âm thán phục vang lên. Sau đó cả hoa viên trở nên yên tĩnh không một tiếng động, rất lâu sau mới vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, tự hồ chỉ có như vậy mới biểu đạt được lòng rung động của mọi người. Tất cả phóng viên giới truyền thông ở đây toàn bộ đều hưng phấn cơ hồ muốn phát điên, Sheryl cảnh trưởng dẫn đầu chặn đám người bọn họ lại, không cho phát tác. Giống như là cổ thể triều võ đề tất cả đều bấy lấy Becker, phía sau tiếp bước phía trước, mọi người đều chen chúc muốn lên đầu phỏng vấn.

“Becker tiên sinh, xin hỏi ngài cùng Thạch Thiên ký kết hợp đồng là từ khi nào thế?”

“Becker tiên sinh. Ngân hàng TS hình như không có câu lạc bộ bóng đá, vậy có phải là các ông đã sớm mua rồi hay không? Xin hỏi là câu lạc bộ nào vậy? Có thể nói chi tiết hơn được không?”

“Xin hỏi Thạch Thiên, cậu muốn đá bóng ở Pháp sao?”

“Becker tiên sinh, Ngân hàng TS không tiếc trả giá để mời Thạch Thiên, vậy có phải là muốn quyết tâm giành được chức quán quân hay không?”

“Becker tiên sinh...”

“Xin hỏi...”

Becker mỉm cười, vẻ mặt thông dong, trả lời toàn chuyện không đâu, nói những câu đại loại như “Tạm thời giữ bí mật”. Thế nhưng điều này cũng không ảnh hưởng chút nào tới lòng nhiệt tình của đám phóng viên, ngược lại làm cho bọn họ càng thêm miên man bất định, có vài vị muốn đi phỏng vấn Thạch Thiên. Thế nhưng bị Sheryl cảnh trưởng cùng một đám thủ hạ ngăn lại, mà Ray Richer vừa rồi cũng bị oanh động lúc này bị đẩy sang một bên, không có người để ý tới.

Thạch Thiên vừa giật mình vừa cảm tức, nhất thời nghĩ mãi mà không rõ Becker có dụng ý gì, vừa thấy Brenda đi tới bên này, một tay giữ hắn lại, trách mắng: “Các người đang làm cái quỷ gì vậy?”

Brenda vội nói: “Chủ nhân trước tiên ngài đừng nóng giận, tôi sẽ giải thích cho ngài rõ việc này.”

Thạch Thiên buông hắn ra, quát: “Nói mau.”

Brenda nhẹ giọng giải thích nói: “Tôi cùng với Becker thúc thúc vừa rồi đã thương lượng qua, cảm thấy chỉ cần chủ nhân ngài nếu không có cùng người khác ký hợp đồng, những câu lạc bộ bóng đá kia chắc chắn sẽ

không bỏ qua cho ngài, cho dù hôm nay có đuổi được Ray Richer, ngày mai sẽ lại có câu lạc bộ khác tìm tới cửa thôi.”

Thạch Thiên cả giận nói: “Cho nên hai tiểu tử các ngươi muốn mua lão tử trước, sau đó định lên giá?”

Brenda sợ hãi nói: “Không phải, không phải thế, Becker thúc thúc vừa mới nói đương nhiên đều là giả, chúng ta chỉ muốn mượn cơ hội này để truyền tin tức giả ra ngoài, khiến những câu lạc bộ kia cho rằng ngài đã bị Ngân hàng TS mua rồi, cho dù bọn họ có muốn mua ngài, cũng chỉ có thể đi tìm Ngân hàng TS trước, sẽ không dây dưa cùng ngài đâu.”

Thạch Thiên hỏi Samantha: “Đúng như thế phải không?”

Samantha gật đầu nói: “Cơ bản là như vậy.”

Sắc mặt Thạch Thiên trở nên hòa hoãn một chút, sau đó nhìn đám phóng viên đang vây quanh Becker, gật đầu nói: “Nguyên lai tiểu tử này muốn chịu tội thay lão tử...”

Brenda thở phào, rồi lại thở dài nói: “Chuyện này vốn là chuyện mà chúng tôi nên làm, nếu không phải ngoại giới không biết rõ TB quý, tôi cũng không nhường cơ hội này cho Becker thúc thúc đâu. Thật ra điều này cũng chỉ là vì chủ nhân san sẻ chút phiền não thôi, dù sao đại đa số trong mắt mọi người ngài vẫn là nhân vật chính. Ngài cũng không cần lo lắng cho Becker thúc thúc, thúc ấy từ trước đến nay vẫn luôn là người thâm trầm, rất ít khi lộ diện trước mặt công chúng, người khác muốn tìm cũng không phải dễ.”

Thạch Thiên không khỏi có phần cảm động, vỗ vỗ bả vai của Brenda, rồi cầm lấy tay của Samantha cùng Thạch Lệ, nói: “Thật ra lão tử không phải thực sự sợ đồng phiền toái này, dù sao cuộc sống cũng quá nhàm chán, chẳng qua là muốn vui đùa vớ vẩn với đám người kia mà thôi, không ngờ lại hại các ngươi vì lão tử mà lo lắng như vậy. Sau này lão tử sẽ sửa đổi tính tình, tận lực nhẫn nại, các ngươi cũng không cần phải suốt ngày lo lắng cho lão tử nữa, khiến lão tử cảm thấy áy náy.”

Samantha nghĩ thầm, xú tính tình của người này há lại nói là có thể sửa, nhưng mà thấy Thạch Thiên suy nghĩ tới cảm giác của nàng, hơn nữa lại cảm thấy áy náy, ngoài kinh ngạc ra còn có cảm động nữa, lần đầu tiên cảm giác được một thiếu niên không có tim không có phổi trong lòng lại có vị trí của nàng.

292. Chương 293: Thuyền Của Người Quá Nhỏ

Tuy Thạch Thiên tỏ vẻ muốn thu liễm xú tính của mình, trong lòng của Samantha vẫn không có chút nào buông lỏng, chỉ cần nhìn vẻ cười lạnh, diện mục dữ tợn vụn vặt của Ray Richer đứng cách đó không xa, cũng biết hẳn nhất định hận thấu xương đối với Thạch Thiên.

Hai người này, một người thuộc gia tộc có thể lực khổng lồ, tính cách cao ngạo, trẻ tuổi khí thịnh. Người còn lại càng không sợ trời không sợ đất, quả thực có thể dùng từ coi trời bằng vung để hình dung về hắn, thế nhưng hắn lại có một đám người thân bí vừa trung thành lại vừa tận tâm, đúng là vẽ đường cho hươu chạy mà, tài lực chỉ sợ cũng không kém gia tộc Chelse. Hai người này nếu như phát sinh tranh đấu, Samantha thật sự khó có thể tưởng tượng sẽ gây ra hậu quả gì.

Lúc này Ray Richer không ngờ đi tới đứng trước mặt nàng. Lập tức khiến tim Samantha đập rộn lên, lo lắng hai người lại khắc khẩu, đang muốn thay Thạch Thiên xin lỗi, rồi lại sợ Thạch Thiên tức giận, nhất thời trong lòng rất mâu thuẫn, lẩm bẩm nói: “Vừa rồi... Vừa rồi...”

Thần sắc của Ray Richer thoát nhìn có vẻ đã khôi phục như bình thường, ngữ khí bình thản nói: “Thật ra tôi là vì muốn gặp em cho nên mới tham gia bữa tiệc này.”

Samantha cảm thấy nao nao, không ngờ Ray Richer lại có tâm tình để nói loại chuyện này, nàng lặng lẽ liếc mắt nhìn Thạch Thiên, thấy hắn tựa hồ như không chú ý tới lời nói của Ray Richer, liền thở phào. Nàng đương nhiên không có muốn đến hỏi Richer tới tiệc rượu này tìm nàng để làm gì, bởi vì đây cũng không phải là lần đầu tiên, nàng cười lớn nói: “Tôi muốn nói lời xin lỗi về chuyện vừa rồi với anh, hy vọng anh đừng để trong lòng.”

Về mặt của Ray Richer không chút biến hóa, thế nhưng trong ánh mắt rõ ràng lóe lên một tia khó chịu, nói: “Chuyện này không liên quan gì tới anh và em, nhưng mà nể mặt mũi của em, anh hôm nay sẽ không cùng hân so đo nữa.”

Samantha nghe hắn nói chỉ là ngày hôm nay không cùng Thạch Thiên so đo, trong lòng thầm than một tiếng, cười khổ nói: “Cảm ơn.”

Ray Richer oán giận nói: “Chỉ tại Nicola trước đó không có điều tra rõ ràng, không biết Thạch Thiên đã cùng người khác ký hợp đồng rồi. Hơn nữa lại định giá sai về năng lực của hắn. Không ngờ giá cả so với người khác lại thấp hơn một nửa, việc này quả thật làm cho anh rất mất mặt.”

Samantha biết Becker trước mặt mọi người tuyên bố ký hợp đồng mời Thạch Thiên với một cái giá cao gấp đôi Ray Richer, chính là vì muốn cho mấy câu lạc bộ kia biết khó mà lui, nếu như Ray Richer ra giá hai triệu bảng Anh, Becker sẽ nói là sáu triệu Euro. Dù sao không quản Richer ra giá cao bao nhiêu, Becker sẽ ra giá cao hơn nhiều so với hắn, điều này cũng không phải là do Nicola điều tra ước định năng lực sai. Nhưng mà nàng rõ ràng biết tính cách cao ngạo của Ray Richer. Đối chuyện này nhất định canh cánh trong lòng, thế cho nên an ủi hắn: “Chỉ là bị người vượt lên trước thôi mà, người nào mà chả viết Ray Richer tiên sinh quyết đoán phi phạm, vừa rồi tuyên bố ra cái giá một triệu bảng Anh chẳng phải cũng khiến tất cả mọi người giật mình sao, vì sao lại nói là mất mặt chứ.”

Ray Richer nghe xong lời này sắc mặt quả nhiên dễ nhìn hơn rất nhiều, vui vẻ nói: “Vẫn là Samantha em hiểu anh, tiền đối với anh chỉ là một con số mà thôi, một triệu hoặc hai triệu vốn không khác gì nhau. Nếu không phải Ngân hàng TS ký hợp đồng trước, vừa rồi anh cũng không nhận thua. À... Loại tư vị này xác thực là không dễ chịu...”

Samantha nhẹ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Ray Richer liếc mắt nhìn Thạch Thiên, ánh mắt tràn ngập vẻ khinh thường, cười lạnh nói: “Thế nhưng anh hiểu tại không nghĩ như vậy, bóng đá đối với anh mà nói chẳng qua là một trò giải trí khi nhàn rỗi mà thôi, không quản hắn đá tốt như thế nào, giá trị bao nhiêu tiền, anh cũng không muốn một loại người không có giáo dục tiến vào một câu lạc bộ nổi danh như Chelsea, làm bẩn cao danh của anh. Có lẽ hắn là nên cảm ơn Ngân hàng TS đã thay anh tiết kiệm được một triệu bảng Anh. Bởi vì hắn hiện tại trong mắt anh không đáng một xu nữa.” Nhớ tới lời vừa rồi tiểu tử này không ngờ nói mình không xứng để mua hắn, nguyên bản chỉ là dùng giá tiền cao hơn để mua mà thôi, thật sự buồn cười, hắn châm chọc nói: “Bất quá anh vẫn chúc mừng em vì đã bán được người bảo vệ này với giá tốt, rất nhanh có thể kiếm được ba triệu Euro.”

Samantha đối với chuyện Ray Richer đem tên gia tộc mình lên để so với người khác rất phản cảm, thế nhưng có thể hiểu được, bởi vì nàng cũng lý giải được nhược điểm cơ bản tồn tại trong loại ý nghĩ này, tính cách này do hoàn cảnh sinh ra của bọn họ mà thành. Nhưng lại không thể chịu được thái độ của hắn dùng giá trị đồng tiền để cân nhắc một người. Đặc biệt người mà hắn khinh thường này lại chính là nam nhân mà mình yêu, nàng nghiêm mặt nói: “Anh hiểu lầm rồi. Thạch Thiên là hộ vệ của tôi. Là... là bạn của tôi!”

Ray Richer hơi kinh ngạc, rồi cười lạnh nói: “Như vậy chúc mừng em đã có một người bạn sắp trở thành triệu phú.” Hắn hít một hơi thật sâu, cổ họng cảm giác khó chịu đang dâng lên trong lòng, nói tiếp: “Tháng sau tôi sẽ dùng ba triệu đôla mua một chiếc du thuyền ”Công chúa” nhập cảng để chúc mừng Bilei Si tròn hai mươi tuổi, đến lúc đó kể cả hai vị vương tử Anh quốc sẽ là khách quý trong bữa tiệc tư nhân đó, anh muốn mời em làm bạn gái của anh, cùng một chỗ bơi vòng qua quần đảo England.” Lúc nói chuyện hắn lại khinh thường liếc mắt nhìn Thạch Thiên, tựa hồ như đang cười Thạch Thiên bán mình vài năm đổi lấy một số tiền cũng chỉ đủ để mình mua một chiếc thuyền vậy.

Samantha chẳng qua chỉ nhàn nhạt đáp lại: “Cảm ơn Ray Richer tiên sinh để mắt, nhưng tháng sau tôi sẽ trở lại Hongkong, chỉ sợ không có thời gian tham gia bữa tiệc cao quý như vậy.”

Ray Richer còn muốn thuyết phục lại, thế nhưng một người xuất hiện cắt đứt lời hắn, người kia nói với Samantha: “Samantha tiểu thư, phóng viên tới càng lúc càng nhiều, Sheryl cảnh trưởng muốn mời Thạch Thiên tiên sinh lên lầu nghỉ ngơi một lát, cô có đi không?”

Samantha thấy hắn là Brenda, nàng cũng không muốn cùng Ray Richer tiếp tục nói chuyện nữa, vì vậy gật đầu nói: “Được!” Sau đó nàng nói với Ray Richer: “Hẹn gặp lại! Ray Richer tiên sinh, xin gửi dùm lời chúc

sinh nhật vui vẻ với Bilei Si tiểu thư.” Nói xong nàng xoay người đi đến bên người Thạch Thiên, kéo tay hắn, dưới sự dẫn đường của Sheryl cùng đoàn người Thạch Lệ, Maicy rời khỏi hoa viên.

Ray Richer ánh mắt tóe lửa, nhất thời không biết làm như thế nào để xả nổi oán giận trong lòng.

Brenda cười nói: “Cậu gọi là Ray Richer đúng không? Tôi hình như nhớ rõ cậu vừa mua một chiếc du thuyền, mà giá bán ra chỉ là hai triệu ba trăm ngàn đôla, chẳng lẽ là đại lý này lừa cậu tới bảy trăm nghìn đôla sao?” Nói xong hắn thở dài, lắc đầu đuổi theo Thạch Thiên cùng Samantha bọn người.

Trên mặt Ray Richer không khỏi đỏ hồng lên, hắn mua chiếc du thuyền này xác thực là mất hai triệu ba trăm ngàn đôla, vừa rồi là để hạ thấp Thạch Thiên, cho nên mới ở trước mặt Samantha đem giá trị chiếc thuyền nói cao hơn, không thể tưởng được bị người vạch trần tại chỗ, hơn nữa lại là người đi cùng Thạch Thiên cùng Samantha, nhìn theo bóng lưng Brenda, hắn cảm thấy người này có điểm quen thuộc, thế nhưng nhất thời lại nghĩ không ra đã gặp nhau ở nơi nào.

Brenda đi được vài bước sau đó quay đầu lại, nói với Ray Richer đang đứng sững sờ tại chỗ: “Đã quên nói cho cậu biết một chuyện, Samantha tiểu thư đã từng dùng qua chiếc du thuyền ”Princess” Thế nhưng do thấy chiếc thuyền này quá nhỏ, cho nên đã bán nó đi với một cái giá hơi thấp, thì ra nó tên là “Watchmen”!”

293. Chương 294: Chủ Động Liên Hợp .

Bilei Si cùng với Nicola thấy Samantha cùng Thạch Thiên bọn người sau đi rồi khi hồi lâu mà Ray Richer vẫn còn đứng đó không nhúc nhích, có chút ngạc nhiên đi tới. Thấy ánh mắt đỏ hồng của Ray Richer, Bilei Si giật nảy mình, vội hỏi: “ Ca ca, anh sao vậy? Không cần phải tức giận vì cái loại người hỗn đản kia” Nghĩ đến việc Richer có thể là bởi vì Samantha mà như vậy, nàng lại bổ sung nói: “Nghe nói Samantha cùng Thạch Thiên có quan hệ mập mờ, xem bộ dạng của bọn họ dường như là thật, hừ! Nàng có thể cùng cái loại hỗn đản kia ở cùng một chỗ, chứng tỏ con người cũng không khác hơn chút nào đâu.”

Ray Richer nghe xong lời này, sắc mặt càng thêm âm trầm, thở hắt hển nửa ngày mới phun ra một chữ: “Đi”

Ngồi trong chiếc Rolls-Royce rộng rãi, Ray Richer cầm lấy điện thoại gọi cho công ty bán du thuyền, muốn tra ra người chủ trước của “Thủ Vọng Giá” là ai. Hắn căn bản không tin chiếc du thuyền có giá hơn hai triệu đô la lại từng thuộc về Samantha, một năm lương của nàng cũng chỉ có trăm vạn là cùng, mà hắn biết rõ Samantha không tiếp nhận bất cứ món quà nào của đám người theo đuổi mà vượt qua giá trị một trăm đô la. Nhưng mà công ty bán du thuyền này lại theo quy tắc giữ bí mật của khách nhân, cho nên rất lễ phép cự tuyệt yêu cầu của Ray Richer.

Ray Richer nổi trận lôi đình ném điện thoại đi, quát to đối với Nicolai ngồi đối diện:”Nghĩ biện pháp liên lạc với tổng tài Pirnie của Quỹ TS, chỉ cần hắn an bài vào thời gian nào, ở đâu, tôi sẽ đích thân đi gặp hắn.”

Nicolai vốn chính là trợ lý thân cận cùng tín nhiệm nhất của Ray Richer, sau khi Ray Richer mua câu lạc bộ bóng đá, hắn mới kiêm chức tổng giám đốc câu lạc bộ. Khi nghe lời này, hắn lập tức lôi điện thoại ra, sau đó liên lạc với Pirnie.

Bilei Si khó hiểu hỏi:”Anh tìm tổng tài Quỹ TS làm gì vậy? Chẳng lẽ còn muốn mua Thạch Thiên sao? Cho dù bọn họ chịu chuyển nhượng theo giá gốc, cũng phải mất tầm hai triệu bảng anh, tên hỗn đản này đáng giá nhiều tiền vậy sao?”

Ray Richer nghiêng răng nghiêng lợi nói:”Tiểu tử này dám vũ nhục bà chúng ta, điều này vốn là lời thách thức lớn nhất đối với Chesle. Há có thể buông tha hắn? Hắn có đáng giá hai triệu bảng anh hay không, đối với anh mà nói không đáng là trọng yếu, trọng yếu là anh muốn cho hắn biết thế nào là hối hận!”

Bilei Si thấy vẻ mặt của Ray Richer trong lòng không khỏi phát lạnh, qua hồi lâu mới hỏi:” Vậy nhờ bọn họ không chịu chuyển nhượng hợp đồng của Thạch Thiên thì sao?”

Ray Richer cau mày nói:”Người quản lý của quỹ này là người bình thường rất khó gặp mặt. Hoặc có thể nói là người thần bí, thật không hiểu rõ tại sao đột nhiên bọn họ lại vươn tay tới nghề bóng đá. Theo anh lý giải, bọn họ cũng không phải là tùy ý vung tiền, dùng ba triệu Euro để ký hợp đồng với Thạch Thiên, nhất

định là muốn kiến tạo một đội bóng siêu cường, cho nên không có khả năng chuyển nhượng Thạch Thiên cho người khác”

Bilei Si ngạc nhiên hỏi:”Vậy anh còn muốn tìm Pirnie làm gì?”

Ray Richer cười lạnh nói:”Anh cũng chỉ muốn trở thành một trong những đại cổ đông của ngân hàng TS mà thôi, bằng vào tài nguyên của câu lạc bộ Chelsea, bọn họ hơn phân nửa sẽ đồng ý để anh quản lý đội bóng, đến lúc đó Thạch Thiên sẽ trở thành một con chó của chúng ta, hơn nữa là một con chó không thể không làm cho chủ nhân của nó vui”

Bilei Si nghĩ một lát rồi mới nói:”Biện pháp là như vậy, nhưng đây không phải là một chuyện có thể dễ dàng làm được, nghe nói mấy năm này ca ca anh đã quảng toàn bộ tài sản vào Bắc Mỹ, số còn dư chưa chắc đã đủ để mua cổ phần ngân hàng TS, đây không phải là một con số nhỏ.”

Ray Richer do dự một chút, sau đó nhấn một cái nút bên cạnh cửa, một tần cửa cách âm lồi lên ngăn cách phía trước xe, lúc này mới nói:”Ngân Hàng TS vốn đã có ý định thôn tính ngân hàng Wei Kesi rồi, chỉ cần chúng ta dùng ngân hàng Wei Kesi đầu nhập vào ngân hàng TS. Bọn họ nhất định sẽ không phản đối.”

Bilei Si hít vào một ngụm lãnh khí, run giọng nói:”Ca ca, anh cũng không thể vì hận thù mà mất đi lý trí. Wei Kesi là ngân hàng mà đích tay ông nội dựng lên, sao có thể vì một tên khốn mà hai tay giao cho người khác chứ!”

Ray Richer trầm giọng nói:”Anh đương nhiên là hiểu rõ, nhưng mà bây giờ ngân hàng cạnh tranh ngày càng khốc liệt, theo như thống kê tỷ lệ thu vào rất thấp, cũng không phải là ngành trọng điểm để chúng ta phát triển. Hơn nữa hiện tại kinh tế toàn cầu đang thoái hóa, cỡ ngân hàng cỡ trung như Wei Kesi rất khó cạnh tranh với các ngân hàng cỡ lớn, sớm muộn gì cũng bị đào thải mà thôi, chi bằng hiện tại chủ động liên hợp với ngân hàng khác mới có thể tồn tại lâu dài được.”

Bilei Si hô to:”Thế như nếu bị ngân hàng TS khống chế, ngân hàng Wei Sei coi như là không tồn tại a, em không đồng ý đâu.”

Ray Richer giận tái mặt nói:”Việc này anh đã quyết định, trong tay em chỉ có 10% số cổ phiếu trong ngân hàng của công ty, căn bản là không thay đổi được gì đâu”. Dù sao Bilei Si cũng là em gái của hắn, cảm thấy lời nói có điểm quá đáng, nên hắng nhẹ giọng giải thích:”Em gái, sau khi Wei Kesi sát nhập, chẳng qua chỉ là mất đi cái tên mà thôi, giá trị thực của nó không hề thay đổi, thậm chí mang lại lợi ích lâu dài hơn. Tài lực của quỹ TS thâm bất khả trắc, có thể hợp tác với bọn họ mà nói, chẳng khác nào sinh ý của chúng ta sẽ tăng lên. Tin tưởng dù rằng ông nội còn sống cũng sẽ làm ra quyết định như anh thôi. Nếu như em không đồng ý mang cổ phần của ngân hàng chuyển thành cổ phần của công ty tu sĩ, vậy có thể bán cho anh, hoặc là anh có thể dùng tài sản, sản nghiệp trong nhà đổi lấy cổ phần của em.”

Bilei Si thở dài một tiếng, tựa đầu vào thành xe.

Sheryl dẫn theo Thạch Thiên mấy người rời khỏi hoa viên tới một cánh cửa nhỏ, ngoài cửa còn có hai bảo vệ đứng gác, ngăn phóng viên bên ngoài. Xuyên qua một vòng cầu thang, tiến vào căn phòng rộng rãi trên tầng hai. Sheryl sau đó lui ra ngoài. Cửa sổ trong phòng hướng ra bên ngoài hoa viên, không cần mở cửa cũng nghe được tiếng phóng viên không ngừng hỏi Becker.

Một lát sau, Brenda cũng đi vào, thấy ngoại trừ Thạch Thiên, sắc mặt ai cũng xanh lét, Samantha càng dễ khóc dễ cười, nàng không ngờ bữa tiệc thường niên mà nàng thường xuyên tham gia, năm nay lại bị người cách ly, nàng tức giận thỉnh thoảng trợn mắt trắng dã nhìn Thạch Thiên tỏ vẻ oán giận.

Brenda vì thay đổi không khí trong phòng, cho nên vớ lấy một chiếc ghế, ngồi bên cạnh Samantha, cười nói:”Samantha tiêu thư, cô biết Ray Richer dùng ba triệu USD mua chiếc du thuyền “Princess” là con thuyền nào không?”

Samantha nghe trong ngữ khí của hắn tự hồ du thuyền này mình cũng biết vậy, nàng khó hiểu hỏi:”Là chiếc thuyền nào?”

Brenda cười nói: "Cô từng nhớ mấy ngày trước ở HongKong cô cùng chủ nhân tôi tới biển ngắm mặt trời mọc không?"

Toàn thân Samantha run lên, khuôn mặt đỏ hồng lan đến tận cổ, nàng đương nhiên không quên lần đó, cũng là nàng vui sướng chết đi sống lại.

Brenda thấy Samantha phản ứng lớn như thế, không khỏi run lên, sợ hãi kêu lên một tiếng, nói: "Samantha tiểu thư, tôi....tôi nói sai chỗ nào?"

Samantha biết mình thất thố vội nói: "Không có gì, anh nói ngày đó bơi thuyền đi ngắm mặt trời mọc phải không? Chẳng lẽ Ray Richer vừa mua chính là con thuyền đó?"

294. Chương 295: Hàm Ý Đặc Biệt .

Brenda cười nói: "Không sai, con thuyền đó vốn tên là "Watchmen" xuất xưởng được hơn sáu năm rồi, bắt quá chúng tôi bình thường cũng ít khi sử dụng, bảo dưỡng cũng rất tốt, so với thuyền mới cũng không kém là mấy. Ray Richer mua nó, nhưng chẳng qua chỉ là đổi tên mà thôi, lại tự kêu là tháng sau mới xuất xưởng, thật là buồn cười."

Chuyện Ray Richer theo đuổi Samantha cũng không tính là bí mật, nếu đổi lại là trước kia, bọn họ cũng sẽ không vòng vo nói chuyện này. Thế nhưng hiện tại Samantha là một trong những nữ chủ mẫu của bọn họ, há có thể cho pháp người tới làm càn. Cho nên vừa rồi tại hoa viên hấn không nể chút nào mặt mũi của Ray Richer mà vạch trần lời nói dối của hấn, hiện tại liền ở trước mặt Samantha giễu cợt một phen, muốn cho Samantha biết Ray Richer này chỉ là một kẻ khoe khoang khoác lác mà thôi.

Samantha mỉm cười nói: "Thuyền này nếu thay đổi chủ nhân, lại sửa tên, Ray Richer tiên sinh muốn đem nó trở thành chiếc thuyền mới lần đầu tiên sử dụng cũng đâu phải việc gì quá."

Brenda tiếp tục phá: "Samantha tiểu thư thật sự là khéo hiểu lòng người. bắt quá chúng ta bán chiếc thuyền này với giá hai triệu ba trăm ngàn đô la, thế nhưng hấn trước mặt mọi người nâng lên giá ba triệu đô la, nâng lên đến tận bảy tám trăm ngàn, không phải hấn tự cho mình là nhân vật trong giới quý tộc thiếu gia hay sao, thế mà cũng thối da trâu, hiển nhiên có mục đích gây rối mà."

Samantha lúc này cũng nghe ra dụng ý của Brenda, thế nhưng không biết đáp lại thế nào, nàng chỉ cười cười khuôn mặt hồng lên.

Maicy ở một bên ha ha cười nói: "Vị tiên sinh này, người yên tâm đi, Ray Richer có mưu đồ làm loạn lên với Samantha tối thiểu đã mười năm rồi, thế nhưng cho đến nay còn chưa thu hoạch được gì nữa là."

Brenda cười nói: "Đó là đương nhiên, Samantha tiểu thư tâm mình mất tuệ, tên kia hấn sử dụng thủ đoạn thấp hèn sao có hiệu quả chứ? Đừng nói là mười năm, cho dù là một trăm năm cũng vô dụng mà thôi."

Vừa rồi Ray Richer muốn mời Samantha tham gia bữa tiệc sinh nhật của em gái Bilei Si tại du thuyền: "Princess". Maicy cũng nghe được, nhưng sau khi nghe được cuộc nói chuyện của Brenda cùng với Ray Richer. Bây giờ nghe nói Brenda cùng với Ray Richer mua được chiếc du thuyền với giá hai triệu ba trăm ngàn đô la của họ, hơn nữa là chiếc du thuyền mà Samantha đã từng đi, không khỏi vừa ngạc nhiên lại vừa hâm mộ. Nàng nhin không được hỏi Samantha: "Con thuyền đó có đẹp không vậy?"

Samantha đỏ mặt nhẹ gật đầu.

Maicy thở dài nói: "Thật muốn biết cảm giác đi trên du thuyền tư nhân trị giá hai triệu đô la ra khơi ngắm mặt trời mọc là như thế nào, đáng tiếc đã bán mất rồi...."

Brenda cười nói: "Maicy tiểu thư không cần cảm thấy tiếc hận, bởi vì chúng ta mới dùng hơn năm triệu đô la làm theo đơn đặt hàng đóng một chiếc du thuyền mới rồi, cho nên mới mang chiếc du thuyền "Watchmen" bán đi."

Maicy sợ hãi than: "Năm triệu? Chiếc thuyền này vẫn còn chứ? Có phải là so với chiếc trước còn đẹp hơn nhiều đúng không?"

Brenda cười nói: "Có đẹp hơn hay không thì tôi không biết, thế nhưng trang bị tuyệt đối so với chiếc thuyền cũ còn tiên tiến hơn, thân thuyền cũng lớn hơn rất nhiều."

Maicy truy vấn: "Có to bằng "Titanic" không?"

Brenda bật cười nói: "Không có to bằng "Titanic" thế nhưng tuyệt đối an toàn hơn, Maicy tiểu thư có thể an tâm lớn mật dùng nó đi ngắm mặt trời mọc."

Maicy che miệng kinh hô: "Trời ạ. Tôi.....Tôi có thể dùng chiếc thuyền trị giá năm triệu đô la đi ngắm mặt trời mọc sao? Vậy khi nào thì đi đây?"

Brenda gật đầu nói: "Tùy thời đều có thể, nếu cô không sợ sóng gió, không sợ say sóng, dùng nó tham quan vòng quanh thế giới cũng có thể."

Maicy liên tục gật đầu nói: "Không sợ, không sợ, cho dù có say cũng đáng! Nếu không tháng sau chúng ta cũng đi vòng quanh quần đảo England nhé, đi theo "Watchmen"....không đúng, là "Princess" mới đúng, nhìn xem Ray Richer có còn tỏ vẻ được hay không, ha ha ha!"

Brenda phụ họa nói: "Như thế rất thú vị, hẳn không thể ra vẻ được đâu."

Maicy hưng phấn hỏi Thạch Thiên, Samantha: "Chúng ta cùng đi nhé?"

Thạch Thiên nói: "Lão tử không rảnh."

Samantha cũng cười lắc đầu nói: "Tớ đương nhiên cũng không rảnh, đợi cuộc biểu diễn thời trang kết thúc, tạp chí xã lại đang bận rộn sau đó, lập tức trở về HongKong sau còn thời gian bơi thuyền chứ. Một mình cậu chiếm một cái thuyền không phải là càng uy phong hơn sao? Nhất định khiến cho đám người trên "Princess" hậm mộ đến chết a."

Maicy sẵn giọng nói: "Mấy người cho là một mình tôi ở trên du thuyền làm gì? Ngắm người?, hay câu cá?. Tôi ghét nhất là câu cá! Chẳng lẽ để cho bọn họ hậm mộ bản thân một mình mà buồn đến chết hay sao? Ha ha ha...." Nói xong, nàng nhịn không được mà ha ha cười.

Brenda biết Maicy nói đùa thế nhưng vẫn giải thích: "Maicy tiểu thư cứ yên tâm, trên thuyền mới có rất nhiều phương tiện giải trí, nhân viên phục vụ còn biết biểu diễn ca múa nữa, sẽ không để cho cô cảm thấy buồn bức đâu. Mặt khác ở nơi đó còn trang bị một chiếc trực thăng tốc độ nhanh nhất, nếu như Maicy tiểu thư cảm thấy trên thuyền quá buồn, vậy lúc đó có thể đưa cô đến bất cứ nơi nào. Quan trọng nhất là tôi sẽ phân phó bọn họ giấu đi mấy cây cần câu, thứ mà cô ghét nhất đi."

Maicy ha ha cười lớn nói: "Tôi ghét nhất là câu cá, thế nhưng tôi không ghét cần câu. Đúng rồi, thuyền mới tên gọi là gì vậy, nó có giá trị lên đến năm triệu đô la, vậy tên nhất định nổ lăm nha."

Brenda nói: "Chúng ta cũng không dám làm chủ, điều này do Thạch Thiên tiên sinh quyết định, cho nên con thuyền đó cũng chưa có tên mà."

Maicy có chút chần động, kinh ngạc liếc mắt nhìn Thạch Thiên, môi khẽ giật giật cuối cùng nhịn xuống không hỏi nữa."

Thạch Lệ vốn một mực chìm trong suy nghĩ lúc này đột nhiên hỏi: "Watchmen, cái tên này có chút đặc biệt, có phải có hàm nghĩa đặc thù gì không?"

Brenda liếc mắt nhìn Thạch Thiên rồi nói: "Tên này do tổ gia gia đặt, đại biểu cho một nguyện vọng trong lòng lão nhân gia người, một nguyện vọng đã chờ đợi rất nhiều năm rồi, cũng là một nguyện vọng chung của tất cả người ở Thiên Thạch Thành Bảo Lý. Bất quá hiện tại tôi không biết giải thích như thế nào, đại tiểu thư lần sau hãy trực tiếp hỏi tổ gia gia của chúng ta để biết rõ hơn đi."

Thạch Lệ cảm thấy chần động, trong lòng không khỏi nghi hoặc, không biết tại sao Lorent lại lấy cái tên này, cũng không dám đặt tên cho con thuyền mới, một lát sau nàng lại khôi phục vẻ mặt bình thường nói: "Chắc hẳn là nguyện vọng trong lòng các người đã thực hiện được rồi, nếu không cũng không bán nó đi, đúng không?"

Brenda thừa nhận, gật đầu vui vẻ nói: "Đại tiểu thư nói rất đúng, nhưng là mặt khác còn một nguyên nhân nữa, "Watchmen" bây giờ đã không còn là một chiếc du thuyền tiên tiến nhất, xa hoa nhất trên thế

giới nữa.”. Trong lòng bọn họ, chủ nhân há có thể không sử dụng thứ đồ tốt nhất, về phần Thạch Thiên có cần hay không, đó lại là chuyện khác.

Lúc này Becker rất cục cựa cũng thoát ra được khỏi vòng vây của đám phóng viên, lau mồ hôi chạy tới tụ hợp cùng bọn họ. Mọi người nói chuyện một hồi, Samantha nhớ tới bản thân còn rất nhiều chuyện làm ăn chưa xử lý, vì vậy nàng liền đứng dậy đi đến trước cửa sổ, thấy mọi người trong đại hoa viên đã tản đi, liền cùng Thạch Lệ, Maicy thương lượng một chút, sau đó ba người liền đi xuống lầu.

295. Chương 296: Thăng Thấn .

Maicy lúc đầu chỉ coi Thạch Thiên là một cầu thủ siêu cấp bóng đá, là một thiếu niên có thiên phú mà thôi, nếu không sao lại sao lại tới tạp chí xã làm việc, mà chẳng qua lại làm một tên bảo vệ. Nhưng khi ở Ritz hotel vài ngày, nàng đã nhìn Thạch Thiên bằng một con mắt khác, khi nàng cùng Samantha ra ngoài, luôn được một chiếc Rolls-Royce chở đi, có khi còn có một vài tên bảo vệ phi phạm gì đó đi theo, chiếu cố cực kỳ chu đáo. Nàng nhìn ra được những người này đều là người của Thạch Thiên, bởi vì Samantha đối với bọn họ phi thường lễ phép, mà Thạch Thiên đối với những người này, mở miệng ra là mắng chửi. không hề khách khí.

Vừa rồi đám phóng viên phỏng vấn Becker, làm cho nàng vô luận thế nào cũng không nghĩ ra, lái xe đưa nàng tới tham gia tiệc rượu không ngờ là một vị có chức vị quan trọng của một ngân hàng quốc tế như TB. Hơn nữa từ thái độ của Brenda cùng với Becker đối với Ray Richer mà nhìn, hai người này cam tâm vì bọn họ lái xe, thế nhưng không ngờ căn bản không để vào mắt một gia tộc có gia sản đứng hàng hai mươi thế giới như Dimensional non-Seoul gia tộc.

Cho nên Brenda vừa mới nói tổn mất năm triệu đôla đóng thuyền, Maicy tuy cảm thấy giật mình nhưng lại không khiến nàng cảm thấy bất ngờ, bởi vì Thạch Thiên có thể để cho một giám đốc ngân hàng cam tâm tình nguyện làm tài xế lái xe, ném ra năm triệu đôla để đóng thuyền quả thật là không quá phận.

Hết thấy điều này điều làm cho lòng hiếu kỳ của Maicy bị kích thích mạnh, vừa rồi ở trước mặt Thạch Thiên cho nên nàng không dám hỏi, lúc này đi lên cầu thang rút cuộc nhin không được lên tiếng:”Samantha, Thạch Thiên đến tốt cùng là đại nhân vật gì vậy?”

Samantha thở dài một tiếng đáp:”Tớ so với cậu cũng không biết nhiều hơn là bao nhiêu đâu.”

Maicy kinh ngạc đưa mắt liếc nhìn Samantha, sau đó lại đưa mắt nhìn sang Thạch Lệ.

Thạch Lệ cười khỏ, không đợi nàng hỏi liền trả lời:”Thực xin lỗi, tuy em cùng hần là thân thích thế nhưng đối với bối cảnh phía sau của hần cũng không biết gì nhiều.” Nàng dừng một chút sau đó thở dài nói:”Em so với các chị càng muốn biết hần là ai hơn.....”

Maicy ghen hòng nhìn trần trời nàng, thốt lên:”A...” một tiếng, thầm nghĩ điều này sao có thể chứ.

Thạch Lệ kéo Maicy hướng về phía trong sảnh, giải thích:”Không sợ chị chê cười chứ, em cũng vừa mới biết mình có một tên thân thích kỳ quái như vậy.”

Ba người vừa mới vào đại sảnh, ánh mắt mọi người đều lập tức chuyển đến các nàng.

Maicy tại bên tai Samantha thấp giọng nói:”Xong rồi. Tớ xem ra hôm nay cậu không có biện pháp tiếp tục công việc rồi, hay là quay trở lại....” Còn chưa nói xong, chỉ nghe thấy đại sảnh “Ầm” một tiếng, một đám người vô cùng hưng phấn vây tới, mồm năm miệng mười, đưa ra vô số các vấn đề kỳ hoặc hỏi Samantha.

Các vấn đề ở đây đương nhiên là có Thạch Thiên nữa. Nhưng mà bất đồng với phỏng vấn Becker lúc này, trọng điểm đều đặt lên quan hệ giữ Thạch Thiên và Samantha. Trong đám ký giả này không ít người có quen biết đối với Samantha hoặc là cùng ngành, bằng vào năng lực nhạy cảm chuyên nghiệp của bọn họ, cùng với việc tiếp xúc nhiều năm với Samantha, tất cả điều minh bạch. Vừa rồi tự nhiên là nhìn ra quan hệ của Thạch Thiên và nàng đã không bình thường rồi.

Điều này cũng bởi vì bọn họ biết Samantha cũng không phải là nữ tử phóng đảng, đơn giản cũng sẽ không cùng một người đàn ông như thế thân mật. Từ khi nàng làm người mẫu đến nay, trong mắt mọi người nàng

cùng đám minh tinh kia hoàn toàn bất đồng, thậm chí có người nghị luận sau lưng nàng ngoại trừ làm việc ra là một quái vật không có dự vọng khác, Thượng Đế sáng tạo ra nàng hoàn toàn hoàn mỹ như thể chính là một sự trừng phạt đối với đám hoa hoa công tử. Cho nên bọn họ tin tưởng rằng một khi Samantha động tình với một nam tử nào đó, nhất định là rất nghiêm túc. Có phóng viên thậm chí đề cập tới một vấn đề khác. Trực tiếp hỏi Samantha khi nào cùng Thạch Thiên kết hôn.

Samantha mặc dù chuẩn bị tâm lý, nhưng mà không nghĩ đến chuyện này, tin tức của đám phóng viên truyền thông đưa ra so với đám phóng viên Bát Quái trước kia, vấn đề càng thêm kỳ quái, một thời gian nàng không biết phải trả lời như thế nào. May mắn là có Maicy cùng Thạch Lệ giúp nàng chống đỡ. Có mấy tên bảo vệ sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng trực tiếp chạy đến hỗ trợ.

Maicy quay đầu lại khuyên nhủ Samantha: "Tớ xem ra chúng ta nên quay trở lại phòng đi thôi....."

Samantha nghĩ một lát sau đó lắc đầu nói: "Không được, chuyện này sớm muộn gì cũng phải đối mặt.". Ngược lại nàng tiến lên phía trước hai bước, đứng ở phía trước cùng Maicy và Thạch Lệ, lên tiếng nói với đám ký giả kia: "Mọi người trước tiên hãy yên lặng một chút có được không? Nếu không tôi sẽ không có cách nào trả lời vấn đề của mọi người được."

Đám phóng viên thấy Samantha mở miệng nói chuyện, hơn nữa đáp ứng trả lời vấn đề của bọn họ, nên lập tức yên tĩnh trở lại. Những người khác cũng không nói gì thêm nữa, trong đại sảnh lập tức lặng ngắt như tờ, mấy trăm người ngừng thở nhìn Samantha, có thể thấy tất cả mọi người đối với chuyện tình cảm của Samantha cùng Thạch Thiên hứng thú cỡ nào.

Chỉ thấy sắc mặt của Samantha không ngừng biến ảo, cho đến khi biến thành màu hồng rất cực mới cắn răng nói ra một câu: "Đúng vậy, tôi yêu Thạch Thiên!". Thanh âm không lớn, còn có chút run rẩy, thế nhưng ngữ khí vô cùng kiên quyết cùng khẳng định.

Trong đại sảnh lập tức tưởng chừng như nổ tung, tiếng nghị luận, tiếng thán phục, tiếng tiếc hận.....Các loại âm thanh hỗn tạp phát ra cùng một chỗ. Thậm chí có vị nam sĩ phát ra tiếng tiếc hận.

Nương theo không gian hỗn loạn này, Samantha dần dần ổn định lại tâm tình của mình, thần sắc khôi phục lại bình thường, cảm giác sau khi nói ra ngược lại thấy thoải mái hơn rất nhiều, nàng hít sâu một hơi nói tiếp: "Tôi nghĩ đó cũng không phải là bí mật không thể tiết lộ cho mọi người, nhưng mà chuyện này cũng là chuyện riêng của tôi, loại chuyện này nếu như công khai khiến tôi cảm thấy rất xấu hổ. Các vị có lẽ đều hiểu, đây là lần đầu tiên tôi yêu.". Nói đến đây, trên mặt Samantha liền đỏ hồng lên, thoát nhìn vô cùng kiều mỵ động lòng người.

Cái loại vẻ mặt này giống như thiếu nữ hạnh phúc đắm chìm trong mối tình đầu, tất cả mọi người ở đây đều là lần đầu tiên chứng kiến sắc mặt này của Samantha, đồng thời cảm thấy kinh diễm không tự chủ được mà vỗ tay, vì Samantha mà chúc phúc, chân thành chúc mừng nàng đã mở được cửa trái tim. Mà những người cho tới nay vẫn si mê, có mưu đồ với Samantha, trong lòng lúc này đều tràn ngập bi phẫn, uể oải cũng chỉ có thể vỗ tay theo mọi người, để tránh bị người ta nhìn thấy ra rằng mình không có phong độ, nhưng mà giờ phút này lời chúc phúc trong miệng bọn họ là như thế, thế nhưng mà tuyệt đối đầu nghĩ một đằng nói một nẻo.

Đợi tiếng vỗ tay dần dần giảm xuống, chứng kiến có mấy phóng viên mở miệng ra chuẩn bị tiếp tục hỏi, Samantha vội vàng nói trước: "Cám ơn. Cám ơn mọi người! Thật ra các vị phóng viên cùng khách khứa ở đây căn bản đều là bạn tốt đã tương giao nhiều năm với tôi, mọi người quan tâm đến tôi như vậy, thật sự khiến cho tôi cảm thấy rất cảm động, cho nên tôi cũng lớn mật nói thẳng với mọi người. Mặt khác vấn đề sự nghiệp của Thạch Thiên tôi cũng không rõ lắm, bởi vậy không có cách nào trả lời các vị bằng hữu phóng viên, hy vọng rằng mọi người đừng để tôi khó xử. Tiệc rượu hôm nay là nhằm để ăn mừng lần biểu diễn thời trang lần này tại Paris, mời mọi người tiếp trở về vấn đề ngày hôm nay có được không? Tin tưởng rằng các vị phóng viên đều như tôi, đều có công việc của chính mình."

296. Chương 297: Ai Có Thể Theo Giúp Ta Mãi Mãi?

Đám phóng viên hiển nhiên vẫn chưa thỏa mãn, thế nhưng Samantha nói rất hợp tình hợp lý, hơn nữa đối với bọn họ cũng rất khách khí, dù sao Samantha trong giới truyền thông địa vị rất cao, không thể đắc tội

quá, chỉ có thể làm thế, dù sao hôm nay cũng đã gạt hái được vụ thu hoạch ngoài ý muốn làm bọn họ cảm thấy rất thỏa mãn.

Tin tức được coi trọng bởi một chữ “Mới”, có một phóng viên thuộc đài truyền hình lập tức tìm một nơi sau đó đưa tin, những phóng viên khác thấy thế há có thể rút lại phía sau, trong khoảnh khắc đều tản đi khắp nơi, xuất ra đủ các loại công cụ tiên tiến, đem tin tức này trở lại tổng bộ. Phải biết rằng trong một vài lĩnh vực, tin tức Samantha rơi vào bể tình khả năng so với tổng thống Mỹ ba lần kết hôn so ra còn chán động hơn, huống chi đối tượng lại là một người trần ngập thần bí như Thạch Thiên.

Maicy kéo Thạch Lệ, nhìn đám phóng viên đang bận bịu nhưng vô cùng cao hứng kia, cười nói: “Qua đêm nay, cậu ta khẳng định sẽ nổi tiếng như cồn, chúng ta hẳn là nên bảo trì một khoảng cách với nàng tránh bị liên quan nha.”

Samantha quay đầu lại, trợn mắt trắng dã liếc Maicy, phun phì phì, nói: “Nhìn cậu trong có vẻ hả hê ha?”

Maicy cảm thấy hối hận, nói: “Thực ra tớ rất bội phục loại người như cậu, nếu không yêu thì thôi, một khi yêu đều có dũng khí liều lĩnh cả, lần đầu tiên yêu đã nổ ra một trận kinh thiên động địa rồi.”

Samantha thần nhiên cười nói: “Tớ không có cảm giác mình sẽ có lần thứ hai, cũng không phải liều lĩnh, chẳng qua là không muốn trốn tránh thôi. Làm như vậy không phải là không có chỗ tốt, mọi người đàm luận một hồi chắc sẽ quên chuyện này, lại có thể giúp tớ thoát khỏi sự đeo bám của một số người.”

Maicy chuyển ánh mắt về bốn phía, quả nhiên những người kia nguyên bản có ý theo đuổi Samantha, lúc này cả đám đều mặt vàng như đất, chạy xa tít, nàng nhìn không được cười ha ha nói: “Cậu ngược lại mưu tính rất xa nha, tớ thật đã xem thường cậu rồi!”

Lan can sau cửa lầu hai. Thạch Thiên sợ run, sau nửa ngày lẩm bẩm nói: “Lão tử có nên tính bỏ trốn không đây?” Bọn họ vừa mới nghe được thanh âm huyền ảo dưới lầu, lo lắng Thạch Lệ bọn người bị làm khó, liền đi ra. Rõ ràng nghe được Samantha nói với đám phóng viên cùng Maicy. Kinh nghiệm trong đời của Thạch Thiên đã từng trải qua rất nhiều điều kỳ lạ, khiến cho hắn không tự giác được muốn giấu đi tình cảm ở tận sâu trong tận đáy lòng, nhưng dù sao hắn cũng là người có tình cảm, vừa nghe Samantha bình thần cùng biểu hiện thâm tình, hắn không khỏi có phần cảm động.

Becker cùng Brenda chính thức nhận biết Thạch Thiên thời gian gộp lại cũng không tròn một năm, hơn nữa rất ít có cơ hội nhìn thấy vị chủ nhân thần kỳ này, trước đó từ miệng Lorant tương đối hiểu về Thạch Thiên. Mà Lorant cũng chỉ biết một thể của Thạch Thiên mà thôi, căn bản không biết Thạch Thiên đã sinh sinh tử tử rất nhiều lần rồi, bọn họ tự nhiên không cách nào cảm nhận được thế giới nội tâm của Thạch Thiên, không cách nào lý giải được chuyện này.

Becker nói: “Năng lực của chủ nhân vượt quá cả thần. Trời sinh là người làm đại sự, đối xử với chuyện tình yêu nam nữ cũng có cái nhìn khác người.”

Thạch Thiên giống như tự giễu, cười nói: “Lão tử có đại sự chó má gì phải làm đâu, chẳng qua là không nghĩ đến chuyện có tình cảm cầu nữ nhân mà thôi. Cũng không hi vọng các nàng có tình cảm với ta. Các người có biện pháp nào làm cho các nàng không quan tâm tới lão tử không?”

Becker cùng Brenda cảm thấy ngạc nhiên, nghĩ thầm chẳng lẽ chủ nhân chơi chán Samantha bọn người rồi, nghĩ muốn vứt bỏ các nàng hay sao. Bọn họ mấy ngày nay cùng với Samantha tiếp xúc, sớm bị dung mạo cùng khí độ của nàng thuyết phục, trong nội tâm sớm đã đem nàng trở thành nhân tuyển tốt nhất cho chức vị nữ chủ nhân tương lai của Thành Bảo rồi. Cho nên lúc này trong lòng có chút không muốn.

Nhưng mà Thạch Thiên lại để bọn họ nghĩ biện pháp, bọn họ không dám không nghĩ. Brenda trầm tư một lát, nói: “Trừ phi làm cho các nàng rời tình cảm tới người khác, bất quá tôi nhìn nữ tử ở bên người chủ nhân đều rất yêu người, chỉ sợ rất khó xuất hiện loại tình huống này. Đặc biệt là Samantha tiểu thư, từ khi thành danh đến nay, người truy cầu nàng so với sao trên trời còn nhiều hơn, thế nhưng không có người nào làm nàng động tâm, hiện tại trong lòng đã có chủ nhân, đừng nói là rời mục tiêu tình cảm, chỉ sợ nhìn cũng sẽ không muốn nhìn nam nhân khác.”

Becker vội nói: “Điều này cần người nói sao, Samantha tiểu thư chẳng phải vừa mới nói rõ sao, nàng sẽ không có mối tình thứ hai nữa đâu.”

Thạch Thiên bật cười nói: "Ta muốn các người nghĩ biện pháp, không phải cho các người nói những lời này để hù dọa lão tử. Thật sự là hai tên gia hỏa ăn cây táo, rào cây sung....."

Becker vội nói: "Chủ nhân mị lực kinh người, chúng ta thật sự không nghĩ ra biện pháp rồi."

Thạch Thiên trách mắng: "Ta đã đoán trước mà, lão tử vốn nghĩ sẽ không trông cậy vào hai tên phế vật các người sẽ nghĩ ra biện pháp." Hắn nghĩ thầm: "Lão tử thậm chí nghĩ đã hơn một nghìn năm rồi."

Becker cùng Brenda xấu hổ đưa mắt nhìn nhau, khuôn mặt đỏ hồng sau nửa ngày cũng không dám trả lời. Qua hồi lâu, Brenda nhịn không được hỏi: "Chủ nhân.....Có câu Brenda không biết có nên nói không nữa..."

Thạch Thiên nói: "Có lời gì thì cứ nói đi."

Brenda nói: "Thật ra các nàng trong lòng chủ nhân đều đồng dạng chiếm vị trí rất trọng yếu, bằng không ngài cũng sẽ không cảm thấy khổ não. Tôi xem Samantha tiểu thư lòng dạ rộng rãi như biển lớn, tính không để ý tới bên người chủ nhân có nữ nhân khác đâu, điều này thực sự khó có được,,," không bằng....không bằng..."

Thạch Thiên trừng mắt nói: "Không bằng để lão tử cưới nàng làm vợ có phải không? Đây là biện pháp mà người nghĩ ra à?"

Becker thấy thế liền bước lên phía trước, hòa hoãn, tự cho mình là thông minh trách cứ Brenda: "Người đưa ra cái chủ ý ôi thiêu gì vậy, nếu chủ nhân chỉ lấy Samantha tiểu thư, những tiểu thư khác làm sao bây giờ? Chủ nhân chính là không muốn bất cứ người nào thương tâm, cho nên mới cảm thấy khó xử". Hắn xoa người rồi hướng Thạch Thiên nói: "Chủ nhân, tuy hiện tại luật pháp của đại bộ phận các quốc gia đều quy định chế độ một vợ một chồng, thế nhưng tư tưởng của người hiện đại so với một trăm năm trước cởi mở hơn rất nhiều, kết hôn chỉ là một hình thức mà thôi, chỉ cần mình nguyện ý, muốn cuộc sống ra sao cũng có thể, không có người quản. Ngài yên tâm, không quản chủ nhân tương lai có bao nhiêu nữ chủ nhân, chúng ta đều sẽ cố gắng chiếu cố tốt cho các nàng" (chiếu cố làm sao?)

Brenda đỏ hồng mặt, có phần không phục nói: "Becker thúc thúc, thật ra cháu cũng có ý này. Cháu cũng nhìn ra được, Samantha tiểu thư các nàng chỉ muốn cùng chủ nhân thiên trường địa cửu cùng một chỗ, mãi không rời mà."

Thạch Thiên vốn là định chửi ầm lên, thế nhưng nhìn hai người đều là vẻ mặt quan tâm lo giải quyết chuyện này, cho nên nhịn xuống, cười khò nói: "Thiên trường địa cửu? Ai....Các người nói nói nhìn nhìn xem, ai có thể theo ta tới thiên trường địa cửu."

Becker cùng Brenda đầu tiên là giật mình, sau đó khê hiểu được. Chủ nhân là thần đâu phải là nhân vật tầm thường, có bản lĩnh thần kỳ phản lão hoàn đồng, Samantha bọn người tuy rằng xuất sắc, thế nhưng đến cuối cùng cũng là người bình thường, có sinh lão bệnh tử, đương nhiên không có khả năng thiên trường địa cửu với chủ nhân rồi."

Brenda nghĩ đến chuyện này càng hiểu thêm, nghĩ thầm thì ra chủ nhân căn bản không phải là sợ Samantha bọn người yêu người, mà là sợ người yêu Samantha các nàng, chứng minh chủ nhân là người rất trọng cảm tình, căn bản không phải vì chơi chán mà vứt bỏ các nàng, điều này khiến Brenda vạn phần hổ thẹn vì hiểu lầm chủ nhân.

297. Chương 298: Tuyệt Đối Khó Hiểu .

Tiệc rượu khôi phục lại vẻ bình thường, thế nhưng Samantha làm việc cũng không được thuận lợi lắm, cùng tiếp xúc với một số người đại diện nhãn hiệu mới, đối phương đều là muốn chuyển chủ đề lên trên người Thạch Thiên, hiển nhiên mọi người đều cảm thấy rất hứng thú với hắn. Thậm chí có đại biểu của mấy công ty lớn còn đưa ra đề nghị muốn Thạch Thiên làm người mẫu quảng cáo cho nhãn hiệu của họ, xin Samantha thay bọn họ liên lạc, tất cả đều đưa ra điều kiện rất mê người, không thua kém gì giá thuê một siêu sao. Thế nhưng trong lòng Samantha biết Thạch Thiên tuyệt đối sẽ không đáp ứng vì vậy nàng thay hắn nhẹ nhàng nói lời từ chối, tránh cho đám người này cảm thấy mất mặt.

Tới lúc bữa tiệc gần kết thúc, thị trưởng Paris đích thân mang theo hai vị nhân viên tiến tới lầu hai gặp Thạch Thiên, tán dương hấn tại Hồng Ma phường đã làm việc nghĩa. Thạch Thiên cùng bọn họ tùy tiện nói chuyện cho qua vài câu, liền để Becker cùng Brenda ứng phó, chính mình nằm ở trước cửa sổ, nhàn rỗi nhắm mắt dưỡng thần.

Thị trưởng Paris cùng Becker thường xuyên kết giao, giao tình cũng không tồi, đã có vài lần gặp mặt Brenda, mọi người xem như đều đã nhận biết, cũng không có vì sự lãnh đạm của Thạch Thiên mà không khí trầm xuống. Qua vài câu âm thầm thăm hỏi, sau đó thị trưởng Paris hiếu kỳ hỏi Becker từ lúc nào tổ kiến đội bóng thể, hấn thân là thị trưởng và cũng là bạn tốt thể nhưng không nghe ra một chút tin tức. Trong lời nói có ý tứ trách cứ, thể nhưng ngữ khí tràn ngập hưng phấn, cũng truy vấn Thạch Thiên có đá ở Pháp hay không. Phải biết rằng Thạch Thiên đã trở thành ngôi sao bóng đá được khắp mọi người yêu bóng đá trên thế giới hâm mộ, mà hấn lại tràn ngập sắc thái huyền bí, nếu có thể đá ở Pháp, chẳng những cả đám fan hâm mộ đổ tới Pháp, tuyệt đối có thể khiến nền du lịch Pháp kích thích rất mạnh, mà đối với quá trình tăng trưởng kinh tế quá chậm của Pháp cũng có thúc đẩy không nhỏ.

Becker mỉm cười giải thích nói: "Các anh hiểu lầm rồi, ngân hàng TS cùng Quỹ TS trước mắt đều không có ý định tổ kiến hoặc mua câu lạc bộ bóng đá, cũng không có quyết định này. Chúng tôi xác thực là cùng Thạch Thiên tiên sinh ký hợp đồng, thể nhưng không phải là mời hấn đi đá bóng, mà là mời hấn đảm bảo chức vụ cố vấn danh dự cho Quỹ TS."

Ba gã quan viên đều trừng to mắt, không thể tin nhìn Becker cùng Brenda, trong đó có một tên nhện không được hỏi: "Chẳng lẽ Thạch Thiên tiên sinh ngoại trừ là siêu cầu thủ ra còn là một chuyên gia trong phương diện tài chính?"

Becker không coi chuyện này là kỳ lạ, gật đầu nói: "Đó là đương nhiên, Thạch Thiên tiên sinh không có việc gì là không làm được."

Brenda ở một bên bổ sung thêm: "Có thể nói là không có Thạch Thiên tiên sinh, sẽ không có Quỹ TS ngày nay."

Ba gã quan viên nhìn Thạch Thiên đang nhắm mắt dưỡng thần như người ngoài hành tinh vậy, cùng kêu lên, sợ hãi than. Bọn họ tuy không hiểu lắm Quỹ TS thần bí được thành lập bao nhiêu năm, thể nhưng biết chắc tuổi của nó còn hơn xa tuổi của Thạch Thiên. Thật sự là không có cách nào giải thích lời nói của Brenda. Nhưng mà nhìn thái độ của Brenda cùng Becker hai người đối với Thạch Thiên giống như đối với thủ tướng vậy, cảm giác ngược lại có vẻ thật sự rồi.

Becker nói tiếp: "Thạch Thiên tiên sinh chơi bóng chẳng qua là thấy hứng thú, sẽ không coi đó là nghề chính đâu, vừa rồi là tôi tuyên bố trước mặt mọi người là cùng Thạch Thiên tiên sinh ký hợp đồng cũng không có nói rõ, cũng không muốn các câu lạc bộ bóng đá khác quấy rầy Thạch Thiên tiên sinh nữa. Tôi nghĩ ba vị hấn rõ ràng là Quỹ TS làm việc từ trước đến nay không có rầm rộ, ngoại giới cũng chỉ có một vài người biết quỹ này tồn tại, cho nên việc này mong rằng mọi người giữ bí mật cho."

Ba vị quan viên đều vui vẻ gật đầu: "Đương nhiên...đương nhiên"

Tiệc rượu chấm dứt cũng là quá khuya, Thạch Thiên bọn người trở lại Ritz hotel, chỉ thấy Thạch Hiểu Mẫn đã tỉnh ngủ, gương mặt lo lắng ngồi trong phòng khách. Thấy mọi người trở về, Thạch Hiểu Mẫn biến sắc, hướng về phía Thạch Thiên la lớn: "Thạch Thiên, người đã động thủ cướp gì với Thạch Kiều các nàng? Vì sao gọi mãi mà các nàng không có tỉnh dậy?"

Thạch Thiên hắc hắc cười nói: "Lão tử điểm huyết ngủ của các nàng, người cho dù là dùng kim châm, dùng dao đâm các nàng cũng không có tỉnh dậy đâu."

Thạch Hiểu Mẫn buồn bực nói: "Người hơi quá đáng rồi đấy, thật hèn hạ, nhanh đi giúp các nàng mau."

Thạch Thiên lắc đầu nói: "Lão tử không có ngu đâu, để các nàng tỉnh lại lại làm phiền lão tử à? Tuyệt đối không thể!"

Thạch Hiểu Mẫn tức giận đến nỗi không nói ra lời: "Người....người, các nào khi nào thì mới có thể tỉnh dậy?"

Thạch Thiên nói: "Khoảng vài tiếng nữa, đợi hừng đông đại khái sẽ tỉnh dậy, nhưng mà người tốt nhất là nên khuyên các nàng về nhà sớm đi, nếu tới đây đây đưa không rõ cùng lão tử, lão tử sẽ xuống tay đó, cho

các nàng ngủ luôn.”

Thạch Hiểu Mẫn cả giận nói:”Ngươi dám...”

Thạch Thiên cười ha hả, ôm Samantha, Maicy về phòng.

Con mắt của Thạch Hiểu Mẫn trừng lớn đến mức chiếm cả nửa khuôn mặt. Chỉ thấy Samantha đỏ mặt mở cửa phòng ngủ, khi thấy cửa phòng ngủ đóng lại, Thạch Hiểu Mẫn thở dài một hơi, giật mình hỏi Thạch Lệ:”Bọn họ.....ba người ngủ chung sao?”

Thạch Lệ cười khỏ nói:”Bên trong chỉ có một cái giường, em nói như thế nào?”

Thạch Hiểu Mẫn oán giận nói:”Sao lại không quản hẩn chứ? Điều này không giống với cách đối nhân xử thế của chị, chẳng lẽ chị không coi hẩn là em trai mình sao? Samantha tiểu thư không ngờ.....không ngờ hồ đồ cùng Thạch Thiên ở cùng một chỗ.”

Thạch Lệ đã không còn dám làm rõ chuyện có coi Thạch Thiên trở thành em trai của mình hay không, nàng không muốn cùng Thạch Hiểu Mẫn hiểu lầm chuyện này, cho nên nói:”Chị còn có việc phải làm, em ngày mai cũng có việc phải làm đó, trở về phòng nghỉ đi.” Nói xong, nàng bỏ vào phòng của mình, cũng đóng cửa lại, tựa hồ sợ Thạch Hiểu Mẫn đuổi theo, cầu nàng đi cứu vãn Thạch Thiên.

Trong khoảng khắc, trong phòng khách chỉ còn Thạch Hiểu Mẫn, Thạch Hiểu Mẫn dậm chân, cũng đành trở về phòng ngủ. Nhưng nàng vừa mới tỉnh ngủ, trong lòng lại có việc, nhất thời không cách nào ngủ lại được nữa. Thế nên đành mở TV ra, nằm ở trên giường nhằm chán đổi kênh để giết thời gian. Trong giây lát phát hiện ra hình ảnh của Samantha trong màn hình TV, bên cạnh còn có Thạch Lệ cùng Maicy, bên trong truyền ra tiếng Samantha tại tiệc rượu tuyên bố cùng Thạch Thiên yêu nhau, một vị dẫn chương trình vô cùng hưng phấn với tin tức này, Thạch Hiểu Mẫn ngồi dậy, ngây ngẩn cả người.

Sáng sớm, ánh dương quang trải đầy, xuyên qua cửa sổ ảm áp chiếu lên trên người Thạch Hiểu Mẫn, Thạch Hiểu Mẫn ngồi ở phía trước cửa sổ cạnh bàn ăn, nhìn qua bàn ăn, bữa sáng rất phong phú, thế nhưng nàng lại không nuốt được một miếng, thấy trên mặt bàn còn có một tờ báo, tiện tay cầm lên, chỉ thấy phần trang nhất trên tờ báo nội dung để là đưa tin Samantha rơi vào biển tình, trong đó không thể thiếu chuyện Thạch Thiên làm anh hùng ở Hồng Ma phường bắt kẻ tội phạm, còn có tin tức hẩn được ngân hàng TS ký hợp đồng 3 triệu USD nữa.

Thạch Hiểu Mẫn ném tờ báo này đi, hai tay nâng khuôn mặt, nhú mày khỏ thán. Nàng thật sự không nghĩ ra Thạch Thiên tốt cùng là dùng ma pháp gì, khiến một vị đại minh tinh, đại chủ biên, đại tiểu thư lại giàu có có thể mê mẩn hẩn như vậy. Kim Hinh trời sinh tính phóng đãng, trước kia thường xuyên làm chuyện xấu, hiện tại thấy Thạch Thiên tuần tú liền cùng lêu lổng có thể chấp nhận được. Thế nhưng Samantha hoàn toàn là một loại người khác, không thể tưởng tượng được so với Kim Hinh còn hăm sâu hơn, không ngờ là còn công khai tuyên bố với giới truyền thông là mình yêu Thạch Thiên, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện cùng nữ nhân khác ở cùng chỗ với hẩn, tùy ý hẩn trái ôm phải ấp thật là hoang đường hết sức.

“Xem ra tình yêu quả nhiên là mù quáng” Thạch Hiểu Mẫn cũng chỉ có thể giải thích như vậy mà thôi, nhớ tới còn có ba “thiếu nữ” mù quáng vẫn còn ở trong phòng, lại cảm thấy một trận đau đầu, trong lòng không khỏi xuất hiện một tia hận ý đối với Thạch Thiên. Tính thời gian, Hạng Kiều các nàng cũng đã ngủ được mười lăm, mười sáu tiếng rồi, nhưng vẫn chưa thấy tỉnh lại. Nàng đang định đi gọi các nàng, chỉ nghe thấy tiếng mở cửa vang lên. Hạng Kiều, Quách Thiên Vi cùng Lý Hiểu Lệ ba người dụi mắt, cơ hồ đồng thời từ trong phòng đi ra. Có thể thấy được Thạch Thiên đã khống chế được lực lượng đến mức xuất thần nhập hóa, ba người điểm huyết đều đồng thời được giải.

Ba nữ tử ngày hôm qua khi lên máy bay cũng chỉ ăn được có một chút, vừa tới khách sạn liền bị Thạch Thiên điểm huyết ngủ, một mực ngủ tới bây giờ, hiện tại bụng đã rất đói, trong thấy một bàn ăn thịnh soạn trước mặt Thạch Hiểu Mẫn, mùi thơm xông vào mũi, cũng chẳng quan tâm chào hỏi nàng, lập tức hoan hô một tiếng, chạy tới vây quanh bàn ăn, ngồi xuống, sau đó mọi người cầm lấy một miếng bánh bỏ vào miệng.

Thạch Hiểu Mẫn nhìn tư thế khó coi của các nàng, con mắt sưng lên, nhin không được trong lòng lại hung hẩn thóa mạ Thạch Thiên, đứng dậy rót nước trái cây cho các nàng, đau lòng nói:”Ăn từ từ thôi kéo nghen

đó.”

Ba nữ tử tuy đói bụng đến nỗi luống cuống tay chân lên, thể nhưng sức ăn cũng không lớn, chỉ thấy ăn như hổ đói một chút thì dừng lại, Quách Thiển Vi nhấp một ngụm nước trái cây liền hỏi:”Hiếu Mẫn tỷ tỷ, Thạch Thiên đã trở về chưa?”

Thạch Hiếu Mẫn nói:”Về rồi...” Nhất thời nàng cũng không biết nên nói chuyện Samantha cùng Thạch Thiên cho các nàng biết hay không. Do dự một lát, nàng nghĩ chuyện này đã leo lên trang nhất của giới truyền thông rồi, khẳng định dư luận đang xôn xao, thậm chí cũng truyền đến HongKong rồi, muốn giấu cũng không giấu được mãi,nàng nghiêm mặt nói:”Có chuyện chị muốn nói cùng với các em.....”

Ba nữ tử đoán được chuyện này có liên quan đến Thạch Thiên, thấy bộ dáng khó khăn của Thạch Hiếu Mẫn các nàng trở nên khẩn trương, sáu con mắt lom lom nhìn Thạch Hiếu Mẫn.

Thạch Hiếu Mẫn bị các nàng nhìn cũng khẩn trương, ấp úng nói:”Thạch Thiên hẳn cùng Samantha tiểu thư bọn họ.....bọn họ...cái kia”

Trong ba người Hạng Kiều tính nóng nhất, nàng nhin không được nói:”Hiếu Mẫn tỷ tỷ nàng nói mau đi, bọn họ làm sao?”

Thạch Hiếu Mẫn nói:”Ai.....các người tự xem đi”. Dứt lời nàng liền mang tờ báo lúc trước đưa cho Hạng Kiều.”

Hạng Kiều nhắc tờ báo lên, thấy trên mặt báo là mặt của Samantha cùng Thạch Thiên bọn người ở tiệc rượu, nhưng mà nàng không biết tiếng Pháp, không biết trên tờ báo nói gì, vì vậy kín đáo đưa cho Lý Hiểu Lệ hỏi:”Trên này nói gì vậy? Cậu đọc cho bọn tớ nghe coi.”

298. Chương 299: Xem Người Cười Cuối Cùng Là Ai

Lý Hiểu Lệ cầm tờ báo lên đọc, tiêu đề của nó là:”Chuyện lạ, tài nữ yêu một thiếu niên thần kỳ Đông Phương.....”

Quách Thiển Vi từ trên ghế nhảy dựng lên, bỏ nhào tới bên cạnh Lý Hiểu Lệ, nhìn tờ báo trên tay nàng nói:”Đúng.....đúng”. Nàng muốn hỏi là trên báo có đúng là Samantha cùng Thạch Thiên hay không, thể nhưng chưa kịp hỏi, đã thấy tấm ảnh chụp của Samantha cùng Thạch Thiên, bây giờ có hỏi cũng bằng thừa.

Sắc mặt Hạng Kiều cũng thay đổi, tuy các nàng đã sớm nghe qua quan hệ mờ ám của Thạch Thiên cùng với Samantha, thể nhưng dù sao cũng là không có bằng chứng thật sự, khẩn trương hô lớn:”Cậu đừng hô to, để Hiếu Lệ đọc.”

Lý Hiểu Lệ đọc tiếp:”Tôi hôm qua, hiệp hội nữ trang Pháp tại trang viên Niya long trọng tổ chức một buổi tiệc rượu, người được mời tới đều đến từ các quốc gia.....”

Hạng Kiều vội la lên:”Đọc điểm trọng yếu ấy, cậu đọc mấy thứ này làm cái gì?”

Quách Thiển Vi cũng thúc dục:”Đúng nha, cậu muốn bọn tớ vội chết sao?”

Lý Hiểu Lệ nhẹ trở mình, trợn mắt trắng dã liếc Hạng Kiều, Quách Thiển Vi hai nàng lại liếc mắt nhìn nhau, nhưng mà các nàng cũng gấp đến độ muốn biết xem tin tức trong báo nói gì, cho nên không mở miệng trách mắng, cúi đầu nhìn kỹ nội dung, đợi đến khi đọc hết trang đầu, lại lật sang trang bên cạnh.

Hạng Kiều thấy nàng xem hết hai trang báo nhưng vẫn chưa có lời nào, buồn bực nói:”Sao cậu còn chưa nói?”

Lý Hiểu Lệ mang tờ báo đặt lên mặt bàn, sáng giọng nói:” Các cậu không phải là muốn biết trọng điểm sao? Tớ đương nhiên là phải xem hết mới biết chỗ nào là trọng điểm chứ. Thật ra các cậu cũng không cần khẩn trương, cũng không có việc gì lớn cả”

Hạng Kiều thấy thể không khỏi thở phào một hơi, nói:”Trên báo nói gì thế? Tài nữ yêu thiếu niên phương Đông là có ý gì?”

Quách Thiển Vi hỏi:” Chẳng lẽ không phải nói Samantha cùng Thạch Thiên hay sao?”

Lý Hiểu Lệ cảm hận nói:” Là nói tới bọn họ, tối hôm qua trong tiệc rượu, Samantha đã tuyên bố với đám phóng viên rằng mình đã yêu Thạch Thiên.”

Hạng Kiều cùng Quách Thiển Vi không hẹn mà cùng nhau nhảy dựng lên.. Kinh hô:”Gi?.....Cái này...cái này cũng chưa tính là đại sự sao?”

Lý Hiểu Lệ phun phì phì nói:” Hiện tại chẳng qua là Samantha tuyên bố yêu Thạch Thiên thôi, cũng không phải tuyên bố là Thạch Thiên yêu Samantha, có cái gì mà khẩn trương? Vả lại tình huống này chẳng phải là chúng ta đã tính trước sao. Các cậu nếu như không chịu được vậy chi bằng buông tha cho rồi.”

Hạng Kiều cùng Quách Thiển Vi đều khế giật mình, nghĩ thầm Lý Hiểu Lệ nói quả là không sai, Thạch Thiên vốn dễ dàng khiến nữ hài tử mê muội, hiện tại lại làm ngôi sao bóng đá, càng khiến nữ hài tử xem như là bạch mã vương tử ở trong lòng, tình nhân trong mộng, nếu như mỗi hài tử đều tuyên bố yêu Thạch Thiên, mình cũng giận, vậy chẳng phải là biến thành bệnh tâm thần ư?

Nghĩ thông suốt điểm này, hai người không thèm sốt ruột nữa, đồng thời cảm thấy bội phục với vẻ bình tĩnh của Lý Hiểu Lệ. Thật ra Lý Hiểu Lệ đã thấy tận mắt Thạch Thiên cùng Maicy trên giường phóng dăng, điều này còn kích thích hơn nhiều so với tin Samantha yêu Thạch Thiên. Đối với chuyện này năng lực chịu đựng đương nhiên là vượt quá Hạng Kiều các nàng. Hạng Kiều cùng Quách Thiển Vi tuy cũng là từ chỗ Lý Hiểu Lệ mà biết chuyện của Thạch Thiên cùng Maicy, thế nhưng dù sao cũng không phải là tận mắt chứng kiến.

Quách Thiển Vi nói:”Dứt khoát chúng ta cũng tuyên bố đi.”

Lý Hiểu Lệ nói:”Tuyên bố cái gì? Cũng không khai nói chuyện yêu Thạch Thiên à?”

Quách Thiển Vi liên tục ngật đầu.

Lý Hiểu Lệ trách mắng:”Uổng công cho cậu nghĩ kế, chỉ sợ Quách tiểu thư cậu vừa tuyên bố xong, đám vệ sĩ Quách gia sẽ tới Paris mang cậu về HongKong a, cũng đừng hì tới bị gia gia bắt về.”

Hạng Kiều lại không sợ người nhà tới bắt về, nhưng mà đồng ý với thuyết pháp của Lý Hiểu Lệ, gật đầu nói:”Hơn nữa Thạch Thiên hỗn đản này luôn miệng nói chúng ta làm phiền hắn, nếu biểu hiện quá rõ ràng, khẳng định sẽ khiến hắn sợ đến mức chạy cong đuôi thì bao nhiêu công sức cũng đổ sông đổ bể hết à.”

Quách Thiển Vi vẻ mặt đau khổ nói:”Vậy cậu nói xem, chúng ta làm sao bây giờ?”

Lý Hiểu Lệ không đáp hỏi ngược lại:”Nếu tương lại Thạch Thiên cưới tớ hoặc Hạng Kiều, vậy cậu có từ bỏ hay không?”

Quách Thiển Vi cả giận nói:”Cậu.....các cậu nghĩ khá lắm.”

Lý Hiểu Lệ gật đầu nói:” Vậy là được rồi. Hỗn đản này chính là đại sắc quỷ, nữ nhân bên cạnh hắn cũng không phải chỉ là một người Samantha. Các nàng yêu là chuyện của các nàng, chúng ta yêu là chuyện của bọn ta, phải xem ai là người cuối cùng.”

Hạng Kiều duỗi tay, nghiêng răng nói:”Đúng, phải xem ai là người cuối cùng.”

Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi cùng duỗi tay ra, cùng Hạng Kiều nắm thật chắc, tràn ngập ý chí chiến đấu. Một loại khí thế kích động không đạt được mục đích không bỏ qua ở trong mắt các nàng trào ra.

Thạch Hiểu Mẫn ở một bên thấy vậy trợn mắt há mồm, nàng vốn cảm thấy Samantha, Kim Hinh tuổi tác quá chênh lệch cùng Thạch Thiên không có kết quả nào, cho nên mới trợ giúp Hạng Kiều các nàng, tuổi các nàng dễ tiếp cận với Thạch Thiên. Thế nhưng sau khi xem qua tin tức, giật mình mình bạch tình cảm của Samantha đối với Thạch Thiên là nghiêm túc, chính mình trong quá khứ lại muốn phá hư tình cảm của bọn họ. Cho nên mới cần rằng đem báo đưa cho Hạng Kiều các nàng, nghĩ đợi sau khi các nàng xem qua tin này, sẽ hoàn toàn tỉnh ngộ, sau đó chính mình sẽ khuyên nhủ ba người bỏ qua Thạch Thiên. Không ngờ ba nữ tử này trúng độc đặc rất nặng của Thạch Thiên rồi, không thể nào xoay chuyển được nữa, càng dây dưa dính chặt với Thạch Thiên.

Thạch Hiểu Mẫn nhin không được nói:”Thật ra điều kiện của các người tốt như vậy, sẽ dễ dàng tìm được một nam hài tử tốt gấp mười gấp trăm lần Thạch Thiên, làm gì phải nghĩ tiện nghi cho tiểu tử này, vả lại

tình cảm không thể miễn cưỡng.”

Hạng Kiều nói:”Hiếu Mẫn tỷ tỷ, không phải chị trên máy bay đã nói, đối với tình yêu phải có niềm tin hay sao?”

Thạch Hiếu Mẫn cố gắng khuyên can:”Nhưng chị cũng có nói qua, tình yêu chỉ có thể một và một, hai người lúc đó tình yêu mới có thể sinh ra, nhiều người tự....tự không bình thường. Nếu như Samantha tiểu thư cùng Thạch Thiên là....là..”. Nàng vốn định nói nếu như Samantha cùng Thạch Thiên vốn thật sự yêu nhau, vậy thì không nên phá hư chuyện của họ. Thế nhưng hiện tại trên giường, ngoại trừ Samantha ra còn có Maicy nữa, mặt khác tại HongKong còn có Kim Hinh, tuyệt đối không tính là tình yêu bình thường, không có cách nào nói tiếp được nữa.

Hạng Kiều nói:”Hiếu Mẫn tỷ tỷ, chúng ta biết là không thể làm như vậy được đâu, nhưng Thạch Thiên hẳn thực sự quá.....quá ghê tởm, chúng ta không cách nào bỏ qua cho hắn.”

Trên trán Thạch Hiếu Mẫn toát ra một giọt mồ hôi lạnh, thầm nghĩ không biết trong lời nói này có ý theo đuổi Thạch Thiên hay là trả thù Thạch Thiên đây?

Thật ra Hạng Kiều các nàng bản thân cũng không rõ ràng lắm thật ra là đối với Thạch Thiên rốt cuộc là yêu nhiều hơn hay là hận nhiều hơn đây. Các nàng sở dĩ dây dưa không dứt đối với Thạch Thiên như vậy, ngoài trừ mê luyến Thạch Thiên ra, còn có một nguyên nhân khác, đó chính là không tin mình không chinh phục được Thạch Thiên.

Ba người các nàng đều xuất thân giàu có, từ nhỏ được người nhà nuông chiều đã quen, trong trường học môn đánh nhau với bạn học là đánh, muốn mắng là mắng, ai cũng không khiến cho các nàng để vào mắt. Thẳng đến khi Thạch Thiên cường thế, đã man xuất hiện, ngược lại đối với chuyện các nàng muốn đánh thì đánh, muốn mắng thì mắng, hoàn toàn không để vào mắt. Loại tương phản mãnh liệt này làm cho các nàng đối với Thạch Thiên tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà đối với tên học sinh không giống người thường này khiến cho các nàng cảm thấy rất hứng thú. Trong lúc bất tri bất giác, loại tình cảm thiếu nữ trong thời kỳ đặc biệt này nảy sinh, mà lại là từ hận sang yêu, từ yêu chuyển thành hận không ngừng biến đổi, khiến quá trình càng ngày càng mãnh liệt. Đồng thời khiến tính tình tranh cường hiếu thắng tiểu thư của các nàng kích thích đến mức cực điểm, có thể nói Thạch Thiên càng không đem các nàng để vào mắt, càng khiến các nàng hung hăng, lại càng không phục, càng là muốn quần lấy hắn đến tối mắt tối mũi.

299. Chương 300: Lực Lượng Thần Bí .

Hạng Kiều đột nhiên ha ha cười nói:”Con mắt của các cậu sao lại sưng giống mắt trâu thế kia? Khó coi quá.” Nàng cười cười lại phát hiện ánh mắt của Quách Thiển Vi cùng Lý Hiếu Lệ nhìn mình có điểm không đúng, kinh ngạc hỏi:”Tớ.....mắt của tớ không phải là cũng sưng đó chứ....”

Quách Thiển Vi cùng Lý Hiếu Lệ đồng thời gật nhẹ đầu, ba người giúp nhau nhìn qua.

“A!”

Ba người đồng thời phát ra một tiếng hét kinh thiên động địa, dùng tốc độ nhanh nhất trốn về phòng, hiển nhiên là lo lắng Thạch Thiên sẽ thấy bộ dạng này của các nàng.

Thạch Lệ mở cửa đi ra nhìn Thạch Hiếu Mẫn than nhẹ một tiếng.

Thạch Hiếu Mẫn lúng túng nói:”Chị, chị đều nghe cả rồi à?”Thạch Lệ gật đầu, Thạch Hiếu Mẫn lên tiếng buồn bã:”Ài...Thật không nghĩ tới chuyện lại như vậy, chị nói xem bây giờ nên làm gì?”

Thạch Lệ nói:”Thuận theo tự nhiên đi, chuyện này chúng ta không quản được.”

Thạch Hiếu Mẫn nói:”Chị nói Samantha tiểu thư có trách em hay không?”

Thạch Lệ nhìn phương hướng căn phòng của Thạch Thiên, mỉm cười nói:”Điều này sẽ do tự Samantha tiểu thư trả lời em, chị không biết!”

Lời này vừa mới dứt, cửa phòng ngủ của Thạch Thiên mở ra, Samantha mặc một bộ áo lụa màu trắng chậm rãi đi đến bên người nàng, đưa tay đặt trên vai Thạch Hiếu Mẫn, thành khẩn nói:”Chị có tư cách gì mà

trách em chứ, người nên nói lời xin lỗi thật ra nên là chị nói mới đúng, tối hôm qua vì muốn thoát khỏi dây dưa câu đăm nam nhân nhằm chán kia, cho nên chị nhịn không được nói ra những lời ấy thôi.”

Thạch Hiểu Mẫn khẽ giật mình nói:”Chỉ bởi vì nguyên nhân này thôi sao?”

Samantha cười nói:”Tối hôm qua mặc dù có lấy Thạch Thiên làm tấm bia, thế nhưng chị cũng không có nói dối, những lời nói với phóng viên đều là thật tâm. Nói thật, bản thân chị cũng không tưởng tượng được tất cả chuyện này. Nhớ trước kia khi chị vừa quen với Thạch Thiên, cảm thấy hắn là một người dã man nhất, ghê tởm nhất, quá....quá...dù sao hắn là một người mà chị ghét nhất. Lúc ấy chị thật không rõ tại sao Kim Hinh lại có một người bạn như vậy, hơn nữa lại thường xuyên tới tạp chí xã hội của chị đẩy mạnh việc tiêu thụ cùng quấy rầy, nên không phải là người của hắn mua”Thiên Tư” tạp chí, chị đã sớm đuổi việc hắn rồi....”

Thạch Hiểu Mẫn kinh ngạc nói:”Thạch Thiên đã mua tạp chí xã hội sao?”

Samantha gật đầu nói:”Đúng vậy chị lúc đó chuẩn bị đuổi việc hắn.”

Thạch Hiểu Mẫn ngạc nhiên nói:”Hắn mua tạp chí xã làm gì vậy? không thấy tiểu tử này có hứng thú với tạp chí mà, hơn nữa lại còn là tạp chí mốt, hắn ngay cả quần áo của mình cũng không biết là loại gì nữa là.”

Samantha giọng căm hận nói:”Còn không phải là vì dễ hắn thuận tiện, càng không kiên nhẫn gì phá hư công việc của tạp chí xã sao!” Dừng một chút, trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng hiện ra vẻ tươi cười, nói tiếp:”Thật ra lúc ấy Thạch Thiên cũng không biết tạp chí xã bị đám người trung thành của mình mua, bọn họ rót vào tạp chí xã số tiền khổng lồ là hai triệu Euro, cũng không phải bất cứ một người nào tới quản lý tạp chí xã, yêu cầu duy nhất chính là không cho phép chị quản bất cứ chuyện gì của Thạch Thiên, cho dù có đem tạp chí xã hủy đi cũng không được phản đối. Mặt khác còn phải giữ bí mật chuyện này nữa, không được để cho hắn biết. Lúc ấy chị còn không biết Quý TS có quan hệ với Thạch Thiên, chẳng qua chỉ cảm thấy là không thể tưởng tượng được mà thôi. Vì tạp chí xã không bị hắn thật sự hủy đi, cho nên đành tạm thời phải nhân nhượng vì ích lợi của toàn cục, mỗi ngày đều mang hắn đến cạnh mình, miễn cho hắn lại hại.....quấy rầy người khác làm việc. Hiện tại nhớ tới, Quý TS không phải là tính danh của hắn theo hai chữ cái đầu tiếng Anh tạo thành hay sao.”

Thạch Hiểu Mẫn chợt nói:”Lúc ấy chị đột nhiên tăng hắn lên làm trợ lý. Em cũng cảm thấy kỳ quái, nguyên lai Samantha tiểu thư cũng vạn bất đắc dĩ. Tiểu tử này thật đúng là hại người rất nặng, rõ ràng là đại tài chủ, làm cái gì không làm, hết lần này đến lần khác muốn đi quấy rối tạp chí xã, làm tiểu bảo vệ....”

Samantha nói:”Thạch Thiên đến làm trong tạp chí xã nguyên nhân hiện tại chị có thể đoán được, đó là tại vì em.”

Thạch Hiểu Mẫn chỉ vào cái mũi của mình, giật mình nói:”Em, Vì sao?”

Samantha cố ý trêu chọc nàng nói:”Điều này có gì mà kỳ quái, Quách Gia Chí cũng vì em mà bỏ cả chức quản lý xí nghiệp của gia tộc mình, chạy tới xin chị làm lái xe của tạp chí xã sao?”

Thạch Hiểu Mẫn mắc cỡ mặt lập tức đỏ bừng lên, cả kinh, hô hấp có phần khó khăn nói:”Đây....điều này sao có thể, em cùng Thạch Thiên là họ hàng.....em vẫn luôn coi hắn là em trai mà....”

Samantha cười nói:”Nhưng hắn cũng không muốn đem em làm tỷ tỷ nha?”

Thạch Hiểu Mẫn vội la lên:”Đó là tiểu tử này muốn là trưởng bối của chúng em mà....”

Samantha nhịn không được cúi người, không ngừng cười to, cười đến nỗi Thạch Hiểu Mẫn không hiểu ra sao. Lâm bầm nói:”Là....là thật”

Thạch Lệ cũng nở nụ cười nói:”Samantha tiểu thư đang nói giỡn với em đó, nhưng mà nàng nói rất đúng. Thạch Thiên nhất định là vì em mới tới tạp chí xã làm, mục đích đương nhiên cũng không giống như Quách Gia Chí rồi. Đoán chừng là cảm thấy em lần đầu tiên tới HongKong, lại là lần đầu tiên đi làm, hắn có điểm lo lắng cho nên mới tới tạp chí xã bảo vệ em.”

Thạch Hiểu Mẫn thở phào, ôm lấy lồng ngực sáng giọng nói:”Samantha tiểu thư thật là xấu, đem loại chuyện này đùa em, thiếu chút nữa em bị chị hù chết rồi”

Samantha nhin cười, phun phì phì nói: "Mấy lời chị nói đều là sự thật, chỉ là em nghĩ lệch đi mà thôi, há có thể trách chị?"

Thạch Hiểu Mẫn nghe vậy nghẹn lời, đành phải đem cục tức này ném vào người Thạch Thiên, đỏ mặt mắng: "Thạch Thiên chết tiệt này, ai cần hần bảo vệ chứ, ngay cả mình hần cũng quản không tốt, sao có thể bảo vệ tỷ tỷ chứ!"

Samantha thở dài nói: "Tính tình của hần rất là lười, có thể hạ mình tới làm bảo vệ cho tạp chí xã đã là chuyện không dễ dàng gì rồi, chị xem ra cũng chỉ có hai tỷ muội các em mới có thể khiến hần quan tâm như vậy, chị có điểm hâm mộ các em đấy."

*** Thạch Hiểu Mẫn nghĩ thầm, xác thực là vậy, oán khí trong lòng lập tức tiêu tan, trong lòng không khỏi dâng lên một tia cảm động, hỏi: "Thạch Thiên ở đâu, còn đang ngủ sao?"

Samantha phì một tiếng bật cười nói: "Hần à, vừa rồi ở trong phòng nghe nói Hạng tiểu thư các nàng nói chuyện, sau đó nhảy qua cửa sổ trốn rồi!"

Thạch Hiểu Mẫn tưởng tượng thấy bộ dáng chật vật của Thạch Thiên khi nhảy qua cửa sổ, cũng cười cười, nói lời xin lỗi với Samantha: "Samantha tiểu thư, em cũng không biết chị cùng Thạch Thiên hiện tại đã.....đã như vậy, em lại tự động đưa Hạng Kiều các nàng tới đây, chị không trách em chứ?"

Samantha lắc đầu nói: "Chị sao lại trách các em, mà cũng không có lý do trách em. Bọn em chẳng những là thân nhân của Thạch Thiên, mà chính bản thân chị cũng đã xem các em thành tỷ muội, bạn bè tốt nhất, chị chẳng qua là sớm một chút đem chuyện của mình cùng Thạch Thiên nói cho các em mà thôi. Chẳng qua là loại sự tình này thật sự khiến cho chị khó mở miệng, hơn nữa trước đó chị vẫn luôn không thể nào xác định được tình cảm của mình có phải là tình yêu hay không?". Nói đến đây trên khuôn mặt đỏ hồng của Samantha hiện lên vẻ thoải mái hơn nhiều, nàng thở dài, nói tiếp: "Được rồi! hiện tại không cần nói chắc các em cũng đã biết, chị nghe nói truyền thống của người trung quốc được gia trưởng tán thành là chuyện trọng yếu, các em không phản đối chị yêu Thạch Thiên chứ?" Thạch Hiểu Mẫn vội nói: "Không, đương nhiên là không rồi, truyền thống tốt đẹp này cơ bản đã thoái trào rồi, vả lại Samantha tiểu thư còn xuất sắc như vậy, em yêu mến còn không kịp, sao lại phản đối chứ. Nhưng mà.....nhưng mà....."

Samantha thấy Thạch Hiểu Mẫn mắt tự nhiên nhìn vào phòng ngủ, minh bạch trong nội tâm của nàng nghĩ gì, thần nhiên nói: "Các em có phải là cảm thấy quan hệ của chị cùng Thạch Thiên không bình thường? Tỷ như Maicy?"

Thạch Hiểu Mẫn trong lòng đúng là cảm thấy không bình thường, nếu như Quách Gia Chí tay trái ôm mình, tay phải ôm nữ nhân khác, vậy còn không đánh cho hần thất khiếu chảy máu, vạn Phật hướng tông, hạc khứ tây phương mới lạ.....

Tối hôm qua, Thạch Thiên trái ôm phải ấp Samantha cùng Maicy, cùng nhau tiến vào phòng ngủ, Thạch Hiểu Mẫn cảm thấy ký ức này còn mới mẻ, điều này cũng chính là điểm mà nàng khó lý giải nhất. Tại trong mắt Thạch Hiểu Mẫn, Samantha là người tác phong nghiêm cẩn, xử sự lý trí, đối với chuyện nam nữ khá là bảo thủ, tuyệt đối không ngờ nàng tuyên bố với cả thế giới rằng nàng yêu Thạch Thiên, sau đó lại chịu cùng Thạch Thiên ngủ với nữ nhân khác, hơn nữa người này chính là bạn tốt của nàng.

Nhưng mà Samantha thẳng thắn thừa nhận trước mặt Thạch Hiểu Mẫn, trên mặt có điểm xấu hổ gật gật đầu.

Thạch Lệ vẫn yên lặng lắng nghe, không nói cái gì.

Samantha tiếp đó hỏi: "Vậy các em có cảm thấy hay không, Hạng tiểu thư ba nữ hài các nàng, họp lại theo đuổi một nam nhân có điểm không bình thường?"

Thạch Hiểu Mẫn cau mày nói: "Đúng nha, thật không nhìn ra, tiểu tử này có bản sự lừa nữ tử lợi hại như vậy."

Samantha phun phì phì nói: "Hần căn bản là không có đi lừa nữ hài tử, tuy chị công nhận là yêu hần, thế nhưng điểm đáng hận của hần ở trong chị một điểm cũng không giảm."

Thạch Hiểu Mẫn cẩn thận từng ly từng tý hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ vì hần đẹp trai sao?"

Samantha nói: "Cũng không phải là nguyên nhân này, tối thiểu cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu, Kim Hinh lẫn lộn trong giới điện ảnh và truyền hình nhiều năm như vậy, nam nhân đẹp trai nào mà chưa từng thấy qua, thế mà vẫn bị hấn điên đảo thần hồn đấy thôi."

Thạch Hiểu Mẫn càng thêm khó hiểu tò mò hỏi: "Vậy đó là cái gì?"

Samantha thở dài nói: "Thật ra chị cũng không thể nào nói rõ được, trên người hấn tựa hồ có một loại năng lực thần bí nào đó làm cho người ta không tự chủ được muốn chinh phục hấn, hoặc là bị hấn chinh phục. Cùng hấn tiếp xúc càng nhiều càng không thể tự khống chế mình....."

Lúc này một thanh âm trong phòng ngủ truyền ra: "Câu nói không sai, cùng hấn một chỗ sẽ khiến cậu cảm thấy thuần túy trở thành nữ nhân của hấn. Hấn tựa như một khối hấp dẫn từ trường, giống đực cực lớn, có thể kích thích phát ra tất cả dục vọng trên người cậu, không thể kháng cự cũng như không muốn kháng cự ở cùng hấn một chỗ."

Mọi người theo hướng của thanh âm phát ra nhìn lại, chỉ thấy Maicy tay vịn tường, vừa nói vừa tập tễnh bước ra.

Samantha vội vàng đỡ nàng ngồi xuống, gật đầu nói: "Cậu quả nhiên hiểu hấn hơn tở, tựa hồ chính là loại tình huống này."

Thạch Hiểu Mẫn thấy Maicy bước đi không ổn, quan tâm hỏi: "Chị bị bệnh gì sao?"

Maicy lúng túng nói: "Chị chỉ cảm thấy hơi mệt một chút thôi, không có việc gì."

Thạch Hiểu Mẫn ngạc nhiên nói: "Mệt mỏi?" Trên người Maicy chỉ mặc một cái áo ngủ mỏng, có thể nhìn rõ bên trong nàng không mặc đồ lót, rõ ràng từ mới từ trên giường xuống, không giống như tập thể dục, nàng lo lắng nói: "Em xem, có nên gọi bác sĩ đến xem cho chị hay không?"

Samantha đương nhiên rõ ràng nguyên nhân, cười cười giải vây thay cho Maicy, nói: "Đây là bệnh cũ của nàng, lát nữa sẽ tốt thôi, không cần phải gọi bác sĩ."

300. Chương 301: Hoa Viên Vùng Ngoại Ô .

Thạch Hiểu Mẫn nghe Samantha nói vậy, cũng yên tâm, nhớ lại chuyện cũ, nói: "Mọi người đem Thạch Thiên nói thành thái huyền rồi, sao em không có cảm giác này vậy". Quay đầu lại hỏi Thạch Lệ: "Chị, chị có cảm giác này không?"

Thạch Lệ lắc đầu.

Samantha nghĩ nghĩ rồi nói: "Như Maicy đã nói vậy, trước mặt hấn, chúng ta chỉ cảm thấy mình là một phụ nữ, càng ở lâu, thì cái cảm giác quái dị này càng mãnh liệt, mà hai người là thân thích của Thạch Thiên, có quan hệ huyết thống, căn bản là không nghĩ đến chuyện này, cho nên bởi vậy cũng không có cảm giác này".

Thạch Hiểu Mẫn gật đầu mặc dù không hiểu, nói: "Thật sự có lẽ là vậy, như vậy trong tương lai chẳng phải có nhiều người bị hấn hấp dẫn sao?"

Samantha gật đầu nói: "Cho nên Hạng tiểu thư ba người kết bạn đồng hành, truy đuổi theo Thạch Thiên đến đây, cái này đối với chị cũng là một bất ngờ. Chị có thể hiểu được tâm tình của các nàng, thậm chí còn có chút đồng tình với các nàng, thật không rõ, Thạch Thiên là một người háo sắc mà lại từ chối ba cô gái tự dâng đến cửa như nước lũ... Chị thấy các nàng đã mê muội rất sâu với Thạch Thiên rồi, tiếp tục như vậy không bị Thạch Thiên làm cho điên cũng lạ, có lẽ chị nên học theo Kim Hinh, giúp đỡ các nàng".

Thạch Hiểu Mẫn càng không hiểu hơn, hỏi: "Học theo chị Kim Hinh?"

Samantha cười nói: "Tại em không biết, chị và Thạch Thiên đến được như ngày hôm nay, tất cả đều là nhờ Kim Hinh đáp cầu dặt mối, bây giờ chị cũng không rõ là nên cảm kích nàng hay hận nàng nữa. Như vậy đi, kêu hạng tiểu thư các nàng đến đây, có cơ hội chị sẽ trò chuyện với ba nàng cho".

Cái miệng nhỏ của Thạch Hiểu mẫn khê nhếch, đôi mi nhú lại, thoát nhìn giống như một nhà bác học đang trầm tư suy nghĩ cực độ, nàng cực kì hoài nghi cái thế giới mà mình đang sống có phải là cái thế giới trước kia của mình hay không, bởi vì hình như tất cả phụ nữ ở đây đều bị diên hết rồi.

Cho đến khi Samantha lên tiếng nói về công việc, thì Thạch Hiểu mẫn mới thoáng hồi tỉnh lại, Thạch Lệ thấy thời gian cũng sắp đến rồi, cho nên cũng chào tạm biệt các nàng, rồi khách sạn Ritz đi làm công việc của mình.

Thạch Thiên thật ra cũng không hoàn toàn bị tránh né Hạng Kiều các nàng mà nhảy xuống lầu, đối với hắn mà nói, cách nhảy lầu này thoải mái và tiện hơn đi thang máy rất nhiều. Ở khách sạn Ritz được vài ngày, Brenda đã rõ ràng tác phong của Thạch Thiên, nên đã sớm canh giữ tại đây, Thạch Thiên vừa đáp xuống đất, hắn đã tiến lại hỏi: “Chủ nhân, có cần dùng xe hay không?”

Thạch Thiên đáp xuống đất, nhìn thấy hắn, cũng không bất ngờ, gật đầu nói: “Ừ”.

Brenda vui sướng gật đầu, búng tay một cái, một chiếc Roll-Royce nhất thời xuất hiện trước mặt Thạch Thiên. Brenda mở cửa sau xe mời Thạch Thiên lên xe, sau đó mở cửa trước, đuổi tài xế xuống, để mình ngồi vào lái, hỏi địa điểm mà Thạch Thiên muốn đến xong, liền nhấn ga chạy đi.

Thạch Thiên phải đi đến vùng ngoại ô Paris để tìm một người tên là Hema, người này từ là một trong những lão sư mà Maicy đã từng báỉ sư học nghệ, tinh thông chế tác mặt nạ. Theo lời giới thiệu của Maicy, mặt nạ do người này chế tác, cho dù có dùng kính hiển vi để nhìn, cũng không phân biệt được thật giả.

Loại mặt nạ bình thường Maicy hay dùng là do bên công ty chế tác cho, nhưng sau khi hỏi rõ Thạch Thiên cần dùng mặt nạ lâu dài, cảm thấy mặt nạ của mình chỉ có thể đánh lừa được người xem qua màn ảnh, chỉ sợ không chịu được khảo nghiệm khi đối mặt, vì thế liền nghĩ đến Hema, hơn nữa còn nói cho Thạch Thiên biết.

Vốn Maicy cũng muốn đi chung, nhưng mà thể lực của nàng ta sau một đêm mây mưa với Thạch Thiên vẫn chưa khôi phục, buổi sáng xuống giường còn không có sức. Mà Thạch Thiên lại muốn có mặt nạ để sớm khôi phục lại tự do, nghe Maicy nói chỗ của Hema còn có nhiều mặt nạ, thăm nghĩ, có lẽ trực tiếp chọn ra một cái thích hợp cho mình dùng, vì thế không đợi Maicy, hỏi địa chỉ xong liền xuất phát.

Chiếc xe phóng đi gần một giờ mới ngừng lại, Brenda quay đầu lại nói: “Chủ nhân, địa phương ngài nói là ở gần đây, để tôi xuống xe tìm người hỏi một tiếng, ngài chờ một chút”. Mặc dù hắn đã ở Paris chục năm rồi, nhưng vẫn chưa quen thuộc hết khu vực ngoại thành của Paris cho lắm.

Thạch Thiên nhìn ra ngoài, thấy có một cái cổng chào hơn mười mét, trên cổng có treo một cái lồng đèn đỏ thắm, trên mặt còn có hai chữ Trung Quốc “Di Viên”, bên trong có thể thấy được đình đài lầu các, hành lang gấp khúc, còn có cả hòn non bộ với hình thù kì quái, hoàn toàn giống như một viên lâm kiểu Trung Quốc, chiếm diện tích khoảng chừng năm sáu ngàn mét vuông.

Thạch Thiên tò mò hỏi Brenda vừa xuống xe: “Đây là chỗ nào?”

Brenda ngơ ngác nói: “Đây là chỗ chủ nhân muốn tới, phố Saint-Rémy”.

Thạch Thiên nói: “Tôi hỏi cái tòa hoa viên này, ở Paris làm sao mà có một tòa viên lâm Tô Châu chứ?”

Brenda ngẩng đầu nhìn, vội trả lời: “Tôi nhớ ra rồi, tuy rằng tôi chưa đến đây bao giờ, chẳng qua đã có nghe nói đến, chỗ này vừa xây được vài năm, là một người nước ngoài sống ở Paris tự mua đất xây lên, không liên quan đến người Paris”.

Thạch Thiên chợt nói: “À... thì ra là người Trung Quốc xây, không trách... Lúc trước lão tử cũng muốn đập tòa thành để xây theo kiểu viên lâm Trung Quốc, nhưng mà không hiểu sao khi xây xong nó lại như vậy, mà khi đó xung quanh Paris cũng không tìm thấy được công trình Trung hoa nào cả, về sau ở cũng quen, cho nên không muốn đập. Tiểu tử này có khả năng hơn lão tử đấy, hắn tên là gì, đang làm gì?”

“Brenda nhú mày nói: ”Lúc trước tôi chỉ coi sơ qua trên báo thôi, bây giờ thật sự là không nhớ nổi chủ nhân ngôi nhà này đang làm gì, giống như là làm nghệ thuật... hình như tên là cái gì Ma... Gunma hay Hema gì đó”. Ngờ kị có vẻ không chắc.

Thạch Thiên giật mình nói: “Hema? Lão tử đang muốn tìm người tên là Hema, không biết có phải đây không?” Vừa rồi hắn chỉ nói địa chỉ cho Brenda biết, cũng không nói đến đây làm gì, và tìm ai.

Brenda vui vẻ nói: “Có thể là chỗ này, chủ nhân chờ một chút, để tôi vào hỏi”.

Thạch Thiên nói: “Không cần, cùng đi đi”. Nói xong, mở cửa xuống xe, Brenda vội vàng xuống xe đi theo.

Thạch Thiên cùng Brenda đi đến trước cửa “Di Viên”, nhìn nhìn cái môn bài trước cửa, quả nhiên giống như Maicy nói, thăm nghĩ, thì ra Hema là người Trung Quốc, khó trách lại có thể làm cho một nghệ sĩ chuyên nghiệp như Maicy thần phục. Người trong giang hồ của Trung Quốc hàng ngàn năm trước đã biết dùng mặt nạ để dịch dung, trước kia Thạch Thiên cũng từng học qua cách làm mặt nạ của một vị đại đạo giang hồ, sau khi mang vào quả thật rất khó phân biệt thật giả, chỉ là loại mặt nạ này làm ra xong rất khó giữ, không bảo tồn được lâu, thời gian dài sẽ trở nên khô cứng không thể sử dụng được nữa, chỉ có thể vứt bỏ. Hơn nữa lúc đó cũng không có hình, càng không có TV báo chí gì cả, tin tức cực kì bế tắc, ngay lúc đó mà hoàng đế có cõi long bào ra đứng giữa đường, thì cũng không ai có thể nhận ra, chứ đừng nói là đi như gió về như mây như Thạch Thiên, vì thế, hắn cũng không nghiên cứu qua thuật dịch dung, vì thế vẫn chưa thật sự dùng qua loại mặt nạ này.

301. Chương 302: Không Nhận Ra Là Được .

Đây là một tòa viên lâm hoàn toàn mở, mặc dù có tường và cửa, nhưng bất kì ai muốn vào là có thể vào, thậm chí người trông cửa cũng không có, chỉ có một bác gái đang quét dọn vệ sinh, nhìn qua cũng là người Hoa.

Trong một tòa nhà bát giác, có hai ông già đang ngồi chơi cờ tướng, bên cạnh có sáu bảy người đang ngồi nhìn, trong đó có hai ông già da trắng.

Thạch Thiên đi đến hỏi: “Xin hỏi, người tên Hema có phải ở đây không?”

Người đang chơi cờ tướng và người xem xoay đầu lại nhìn Thạch Thiên, chẳng qua không ai trả lời hắn, mà không hẹn cùng nhìn về một người đàn ông trung niên khoảng chừng năm mươi tuổi, người này mỉm cười nói: “Tôi chính là Hema, anh là Thạch Thiên tiên sinh, mời”. Làm ra cái thế xin mời, sau đó dẫn đường, mấy người già kia thấy người trung niên này đã trả lời Thạch Thiên, cũng bắt đầu tập trung chơi và coi cờ, chỉ có hai lão già người Pháp nhìn Thạch Thiên, trong mắt có chút hưng phấn, hiển nhiên là đã nhận ra Thạch Thiên, chẳng qua không nói ra thôi.

Người trung niên vừa đi vừa nói: “Vài phút trước Maicy có gọi điện đến, nói là anh muốn tìm tôi, nhưng mà tôi không nghĩ anh lại đến nhanh như vậy, chưa kịp ra cửa nghênh đón, thật sự ngưỡng ngùng”.

Thạch Thiên thấy ông ta ăn nói khách khí như vậy, dù sao cũng là mình có việc cần nhờ, cho nên khách khí lại: “Là tôi mạo muội đến cửa quấy rầy, Hema tiên sinh không cần khách khí”.

Người trung niên cười nói: “Thạch Thiên tiên sinh là một trong những nhân tài nổi danh của Trung Hoa, đánh bại cả đoàn người kia trên sân cỏ, hơn nữa vừa mới đến Paris đã trở thành anh hùng cứu người, không phải đại anh hùng thì là gì, là khách mà tôi có mời cũng không được. Hema thật ra chỉ là tên tiếng Pháp thôi, tôi họ Mã, tên chỉ có một chữ Lâm, Thạch Thiên tiên sinh không cần khách khí, có thể gọi tôi là Mã Lâm, hoặc là lão Mã cũng được”.

Thạch Thiên gật đầu, đương nhiên sẽ không dùng cách gọi lão Mã để nói chuyện với ông, đừng nói Mã Lâm chỉ là ông già năm mươi tuổi, cho dù là hơn trăm tuổi, cũng chẳng già bằng mình. Chẳng qua, thấy Mã Lâm chẳng những xây chỗ này thành một tòa viên lâm, hơn nữa cũng là người Trung Quốc, giới thiệu cả tên Trung Quốc cho mình, không quên nước, cho nên nhất thời cảm thấy thân thiết, trên đường đi nói chuyện với ông rất nhiều.

Sau khi quẹo qua quẹo lại gần cả trăm lần, vượt qua một hòn non bộ giả, một tòa đình viên cao hai tầng xuất hiện trước mắt, dưới đất còn phơi nắng mấy bộ đồ. Hiển nhiên chỗ này mới chính là chỗ ở thật sự của Mã Lâm. Tầng một là phòng khách, có rất nhiều dụng cụ khắc hoa bằng gỗ, thoạt nhìn có chút đơn giản, nhưng được quét dọn rất sạch sẽ.

Mã Lâm trực tiếp mang Thạch Thiên và Brenda lên lầu hai, ở nơi này có thể nhìn toàn bộ hoa viên từ trong phòng, sau khi tự mình rót trà cho hai người, mới hỏi: “Mục đích mà Thạch Thiên tiên sinh đến đây, Maicy đã nói với tôi, không biết anh muốn dạng mặt nạ nào?”

Thạch Thiên nói: “Tùy tiện, chỉ cần làm cho người ta không nhận ra là được”.

Mã Lâm cười thoải mái nói: “Yêu cầu này không cao, rất dễ làm được, bình thường những người khác đến nhờ tôi làm thì tôi thu phí là một trăm ngàn euro, nhưng mà Thạch Thiên tiên sinh là do Maicy giới thiệu, lại là người Trung Quốc, cho nên tôi sẽ giảm giá cho anh”.

Thạch Thiên nói: “Không cần giảm giá cũng được, thời gian càng nhanh càng tốt, tốt nhất là lập tức làm ra ngay một cái đi!” Quay đầu lại nói với Brenda: “Trả thù lao đi, giao tiền mười cái trước”.

Brenda là một thương nhân, cảm thấy làm một cái mặt nạ mà đến một trăm ngàn euro thì quá đắt, nhưng Thạch Thiên đã lên tiếng, hắn nào dám do dự, vội vàng móc chi phiếu ra viết một triệu euro vào, giao cho Mã Lâm.

Mã Lâm nhìn nhìn tờ chi phiếu, bỏ vào trong túi áo, mỉm cười nói: “Thạch Thiên tiên sinh thật sự là khảng khái, tôi sẽ không từ chối. Nhưng mà, tôi chỉ làm cho anh mười lăm cái mặt nạ, năm cái khác coi như tặng, đó không phải là tôi muốn tiện nghi cho Thạch Thiên tiên sinh, mà bởi vì người bình thường tìm đến tôi, ít ai làm một lần mười cái cả. Huống hồ làm cho một người, sau khi chế cái thứ hai có thể dùng khuôn cũ, cho nên, cũng có thể giảm bớt công phu và thời gian, vì thế xin Thạch Thiên tiên sinh không cần từ chối”.

Thạch Thiên căn bản là lười “trả giá”, cho nên gật đầu đồng ý. Trong lòng Brenda cũng âm thầm tán thưởng phẩm đức không chiếm tiện nghi của Mã Lâm, ý tưởng chê đắt vừa rồi liền trở thành hư không, nhưng mà, vẫn cảm thấy ngạc nhiên vì mười cái mặt nạ có giá một triệu euro, nghĩ thầm, người này đâu phải là người đẩy giá trên trời, không nhận được hỏi: “Mã Lâm tiên sinh, tài liệu chế tác ra những thứ này có quý không?”

Mã Lâm đương nhiên nhìn ra nghi vấn trong lòng của Brenda, thản nhiên nói: “Quả thật không rẻ, chẳng qua, dùng một triệu để mua tài liệu để làm, có thể xếp thành một ngọn núi cao. Khó khăn lớn nhất nằm ở tay nghề, trên đời này có thể làm ra loại mặt nạ này, làm cho người ta không nhận ra chỉ có năm người, giá cũng chênh lệch từ năm mươi đến một trăm ngàn euro, cho nên, tôi ra giá một trăm ngàn euro, để tránh cho người ta cảm thấy tài nghệ của tôi không bằng người, chứ không phải là cố ý kiếm lời”. Khẩu khí hiển ngang cứ như muốn nói là kỹ thuật của mình cao hơn người khác, một trăm vạn euro đối với loại cao thủ như ông đã không thể bớt được nữa, bằng không chắc sẽ lấy bằng hiệu xuống thôi.

Brenda tuy rằng chưa từng nghe qua cái tên Mã Lâm hay là hema, nhưng biết Maicy là một người nổi danh, người mà nàng đề cử đương nhiên không phải là thứ vớ vẩn rồi, nếu không tại sao chủ nhân lại đích thân chạy đến đây tìm cái gì, vội vàng gật đầu nói: “Thì ra là thế, thì ra là thế... bởi vì tôi chưa từng tiếp xúc qua ngành nghề này, cho nên mới đặt câu hỏi ngu muội như vậy, xin Mã tiên sinh đừng phiền lòng. Khó trách Mã tiên sinh lại có thể xây một viên lâm quy mô như vậy ở Paris, nói như vậy chắc là có nhiều người đến nhờ Mã tiên sinh chế tác mặt nạ?”

Mã Lâm lắc đầu nói: “Chịu bỏ một số tiền lớn như vậy để mua mặt nạ, cơ bản là vì muốn che dấu thân phận, như vậy có thể chia ra làm hai loại người, một là siêu sao như Thạch Thiên tiên sinh vậy, một loại khác là tội phạm. Tuy rằng tôi thích tiền, nhưng cũng sẽ không tiếp tay cho tội phạm, bằng không sẽ trở thành đồng lõa giúp hắn trốn tránh pháp luật, cầm tiền của một người như vậy sẽ làm cho tôi khó có thể sống bình an được. Nhưng tiếc là không phải ngôi sao nào cũng giống như Thạch Thiên tiên sinh, sợ bị người ta nhận ra, ngược lại có người còn sợ người khác không nhận ra mình, cho nên những người đến nhờ tôi cũng không nhiều lắm, mà làm đạo cụ cho phim ảnh truyền hình thì không đáng giá. từ trước đến giờ tổng cộng chỉ có mười bảy người đến nhờ tôi làm mặt nạ giùm, từ lúc tôi xuất đạo đến giờ, chia đều ra mỗi năm cũng không có được một người”.

Brenda càng bội phục tác phong không chiếm tiện nghi của Mã Lâm hơn, lúc này mới trở nên kính cẩn, thở dài nói: “Nguyên tắc của Mã tiên sinh, thật sự làm cho người ta kính nể”.

302. Chương 303: Mặt Nạ Thử Nghiệm .

Mã Lâm ngưng ngừng khiêm tốn vài câu, cười giải thích: “Thật ra xây dựng viên lâm này chỉ có một phần nhỏ của tôi, còn lại là của một lão Hoa kiều khác. Ông ta và tôi là hàng xóm, tôi thấy ông ta không có con, cho nên thường xuyên đến chơi với ông ta, thuận tiện học tập một số kinh nghiệm về bonsai của ông ta. Không ngờ ông ta trước khi lâm chung đã tặng mảnh đất này cho tôi, ông ta vốn là người Giang Tô, xây dựng viên lâm này coi như là hoàn thành tâm nguyện của ông ta khi còn sống... haizzz... thế thì tôi dùng hết tất cả của cải để xây nó lên, bây giờ chủ yếu dựa vào việc bán cây cảnh bonsai để duy trì cuộc sống và viên lâm này, một triệu của hai người với tôi mà nói thật đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi”. Nói xong, liền có chút thương cảm thổn thức, ngưng lại một chút nói: “Thật xin lỗi, nói mấy cái này làm chậm trễ thời gian của hai vị, vừa rồi nghe Thạch Thiên tiên sinh nói tựa hồ rất nóng lòng có được mặt nạ, tôi phải đi chuẩn bị, mau chóng chế tác ra cái mặt nạ giao cho anh”.

Mấy phút sau, Mã lâm lấy ra một cái bao lớn, lấy một cái máy ảnh ra chụp hơn mười góc độ của khuôn mặt Thạch Thiên, sau đó lấy thước ra đo đạc các số liệu, sau đó còn muốn Thạch Thiên làm ra các nét mặt. Sau khi đã ghi chép các số liệu lại, Mã Lâm lấy ra một cái loại nước thuốc, phun lên mặt của Thạch Thiên, làm cho Thạch Thiên cảm thấy da mặt khô cứng, cuối cùng xoa lên mặt của hắn một hỗn hợp lạ, chờ khi có cảm giác khô cứng trên mặt của Thạch Thiên biến mất, một cái khuôn đúc trong suốt đã ra đời. Toàn bộ quá trình ước chừng khoảng hai giờ, làm vô cùng cẩn thận, cơ hồ không thấy Mã lâm nháy mắt, khi chấm dứt thì trên mặt ông đã đầy mồ hôi.

Mã Lâm lau mồ hôi, hít sau một hơi, nói: “Được rồi, sẵn tiện hai người lưu lại cho tôi số điện thoại, khi nào làm xong tôi sẽ thông báo cho anh, hoặc là liên hệ với Maicy để nhờ nàng chuyển giùm cũng được”.

Brenda vội vàng đưa danh thiếp của mình, nói: “Tôi gọi là Brenda, Mã tiên sinh cứ liên hệ với tôi là được, về sau Mã tiên sinh có cần gì, thì cứ đến Quĩ TS tìm tôi, chỉ cần tôi có thể làm được, nhất định sẽ giúp hết sức”. Tấm danh thiếp này là niềm mơ ước của mọi người, trên mặt trừ có in cái tên của Brenda, còn có chức vị ở Quĩ TS và số điện thoại, còn có số di động của hắn, bình thường rất khi ít khi nào hắn đưa danh thiếp cho người ta.

Mã Lâm cầm lấy, giật mình không nhỏ, vốn ông nghĩ Brenda chỉ là tùy tùng hoặc là người đại diện của Thạch Thiên, không ngờ lại là giám đốc ngân hàng, không nhận được nhìn lại hắn ta vài lần. Nếu không phải là có tên Brenda trên danh thiếp, ông có thể hoài nghi Brenda lấy danh thiếp của người khác.

Thạch Thiên hỏi: “Mặt nạ đại khái là cần bao lâu để chế tác ra?”

Mã Lâm nói: “Đây là một công việc tinh chế, mười lăm cái mặt nạ nhanh nhất cũng hơn một tháng, nếu không hiệu quả không cam đoan, chẳng qua nếu cần gấp, Thạch Thiên tiên sinh có thể ghé lại ba ngày sau để lấy cái mặt nạ thứ nhất”.

Thạch Thiên gật đầu, lại hỏi: “Nghe Maicy nói chỗ ông có nhiều cái mặt nạ đã chế tác rồi, không biết có thích hợp để tôi dùng không, bán cho tôi một cái đi”. Nói xong liền nhìn Brenda một cái, Brenda liền hỏi ý, vội vàng xé ra một tờ chi phiếu, soẹt soẹt lên một trăm ngàn euro đưa về hướng Mã Lâm.

Mã Lâm đưa tay nhận tờ chi phiếu, nói: “Chỗ của tôi quả thật có rất nhiều mặt nạ đã chế tác, muốn tìm một cái phù hợp với khuôn mặt của Thạch Thiên tiên sinh cũng không khó, chẳng qua, da của Thạch Thiên tiên sinh trắng hồng mịn màng, rất giống trẻ con, thật sự hiếm thấy”.

Điểm này, Thạch Thiên cũng biết, dựa theo kinh nghiệm sống lại, mình còn phải sống thêm hai ba năm nữa thì màu da mới có thể giống như người thường, thất vọng nói: “Vây là không thích hợp sao...”.

Mã Lâm nghĩ nghĩ nói: “Cũng không phải là không có biện pháp, sau khi mang mặt nạ vào, xử lý phần da bên ngoài một chút là được, nếu không sẽ dễ dàng bị người ta nhận ra, đặc biệt là mùa hè”.

Thạch Thiên vui mừng nói: “Có biện pháp là được, chẳng qua mỗi lần mang mặt nạ đều phải tìm đến ông để đổi màu da sao?”

Mã Lâm cười nói: “Tôi cũng không phải chuyên gia, để cho Maicy tiểu thư giải quyết giúp anh”.

Thạch Thiên gật đầu, nghĩ thầm, tìm Maicy tính ra vẫn tiện hơn nhờ Mã Lâm, cùng lắm là đem nạng theo bên cạnh là được, dù sao bên cạnh mình cũng không thiếu đàn bà, hơn nữa thay đổi màu da chắc là trét thuốc màu lên thôi, hẳn là cũng không khó học.

Mã Lâm ra ngoài, lấy một cái hộp bằng gấm, cùng một cái gương, mở ra lấy một vật mỏng như tờ giấy, Thạch Thiên cầm lấy, cảm thấy trong tay nhẹ như không có gì, dưới sự hướng dẫn của Mã Lâm mà đeo mặt nạ vào, chỉ nghe thấy Brenda nhẹ giọng than thở: “Quả thật là thần kì...”. Thạch Thiên cầm gương lên coi, chỉ thấy mình đã biến thành một người đàn ông Châu Á hơn ba mươi tuổi, thoát nhìn vô cùng nhã nhặn, ngay cả lỗ chân lông và tóc gáy cũng có thể thấy rõ, nếu không phải chỗ tiếp xúc của mặt nạ và da có màu khác nhau, thì tuyệt đối là không nhìn ra là đang đeo mặt nạ. Càng kì diệu hơn là, cái mặt nạ này có thể thông khí, mang thời gian dài cũng không có cảm giác không tốt gì cả.

Thạch Thiên rất hài lòng, cười nói: “Tốt tốt, cái này tốt hơn cái mà lão tử thấy trước kia rất nhiều, tôi mua cái này”. Brenda nghe vậy, vội móc chi phiếu ra đưa về hướng Mã Lâm.

Mã Lâm khoát tay, lần này không lấy chi phiếu, cười nói: “Cái mặt nạ này không làm theo yêu cầu khuôn mặt của Thạch Thiên tiên sinh, nhìn kỹ vẫn có thể nhận ra chỗ khác biệt, cho nên không thu tiền của anh. Nếu Thạch Thiên tiên sinh thích là được, coi như tôi tặng cho anh, dù sao để ở chỗ tôi cũng vô dụng”. Nói xong, đem cái hộp gấm giao cho Thạch Thiên, lại dạy hắn cách bảo quản cũng như phương pháp tẩy trang.

Thạch Thiên cũng không miễn cưỡng, cảm ơn vài câu rồi cùng Brenda rời khỏi Di Viên, nghĩ đến việc về sau ra ngoài đường không còn bị người khác quấy rầy nữa, tâm tình của Thạch Thiên nhất thời vui sướng, vội vàng kêu Brenda lái xe về khách sạn Litz, thỉnh giáo Maicy một số phương pháp thay đổi màu da.

Thạch Thiên không biết từ sau trận đấu kia, người chú ý đến hắn đâu chỉ là người mê bóng đá...

Trong một phòng thí nghiệm thuộc căn cứ quân sự ngầm ngoại ô vùng Washington, có vẻ như ở đây đang tập trung nghiên cứu về một đề tài nào đó, một gã nhân viên mặc đồng phục đặt một trái banh trước một cỗ máy, sau đó lui về vài bước, làm ra thế ok. Chỉ nghe một tiếng “ầm” vang lên, một cái chân bằng máy mang giày đá banh sút thẳng vào trái banh, trái banh kia cơ hồ là bắn thẳng vào khung thành cách đó năm mươi mét.

Cách đó không xa, một ông già đầu tóc trắng xóa nhìn số liệu biểu hiện trước mặt, lắc đầu nói: “Tốc độ không đủ, tăng độ mạnh lên một chút, thử lại”.

Trái bóng lại được đặt trước cái chân bằng máy ấy, một người trung niên hơn bốn mươi tuổi nhập số liệu vào trong máy tính, rồi nhấn Enter.

“Phành!” Trái banh mới tinh tự nhiên bị đá thành mảnh nhỏ.

303. Chương 304: Bắt Tới Đây .

Quả banh bị cái chân bằng máy đá nổ ngay tại chỗ, người đàn ông trung niên rốt cục không nhịn được nói: “Trung tướng Paula, LDS38 đã là cực hạn mà quần bóng có thể chịu được rồi, chính đến LDS39 đã đá nổ sáu quả banh, tôi thấy không cần thử nữa”.

Vị trung tướng Paula kia hỏi ngược lại: “Tiến sĩ Chris, tôi nhớ vừa rồi ông cũng đã nói qua, LDS38 là mức độ cao nhất mà có thể đá trái banh xa nhất và mạnh nhất rồi, nhưng tại sao người thiếu niên HongKong kia lại có thể đá nhanh hơn?”

Chris gật đầu nói: “Đây quả thật là điều làm cho người ta khó hiểu, chẳng qua cho dù là một cầu thủ chuyên nghiệp dùng hết sức, thì tốc độ và độ mạnh yếu cũng không thể vượt qua được mức LDS12, LDS38 căn bản không phải là khả năng mà con người có thể đạt tới được”.

Paula trừng mắt nói: “Nếu con người không làm được, vậy ông giải thích thế nào về người thiếu niên HongKong kia, chẳng lẽ hẳn không phải người?” Nói đến đây, khuôn mặt ông ta bỗng biến sắc, run giọng nói: “Chẳng lẽ hẳn thật sự là người máy?”

Chris dùng ánh mắt khác thường nhìn Paula một cái, nói: “Đương nhiên là không phải, vừa rồi ông cũng thấy, dùng máy để thực hiện cũng không đạt được tốc độ của hân, cái này chứng minh rằng hân không phải là một cỗ máy, nếu không thì chỉ có thể đá nổ trái banh thôi. Còn nữa, nếu chân của hân có độ mạnh tương đương với mức LDS38, thì khi đá vào trái banh sẽ sinh ra phản lực kinh người, đủ để bắn ngược lại một vật nặng một tấn, mà thể trọng của người thiếu niên này không có khả năng vượt qua một tấn, nếu không trên sân cỏ sẽ lưu lại dấu chân vô cùng rõ ràng”. Paula cau mày nói: “Tôi càng nghe càng hồ đồ, theo quan điểm của ông thì tất cả đều không có khả năng xảy ra, nhưng ông cũng rõ ràng, đây không phải là do chúng ta ảo tưởng, mà thật sự xảy ra trước mắt mọi người, chúng tôi hy vọng ông có thể tìm ra nguyên nhân, chứ không muốn nghe ông nói không có khả năng”.

Chris thở dài nói: “Bây giờ tôi còn muốn biết nguyên nhân hơn cả ông, nhưng càng cảm thấy hồ đồ hơn cả ông”. Chỉ vào cái màn hình đang chiếu lại hình ảnh Thạch Thiên đá banh, nói: “Trung tướng mời xem, động tác đá banh của hân vô cùng tùy ý, tựa hồ căn bản là không dùng hết sức, chúng ta nhìn chậm lại lần nữa... ông có thấy không, khi chân của hân chạm vào trái banh, thì trái banh bắn ra với tốc độ gấp đôi tốc độ vận động chân của hân”.

Paula ngơ ngác hỏi: “Tại sao lại như vậy?”

Chris đáp: “Điều này làm cho tôi mơ hồ nghĩ đến nguyên lý mở nút chai, hoặc là đầu đạn được nhồi hỏa được bị bắn ra vậy, cây súng không hề vận động, cho nên tôi cảm thấy, thực nghiệm vừa rồi không cần phải tiếp tục nữa, cho dù là đem hết các máy đá banh trên thế giới ra thử, cũng không thể đạt được tốc độ của người thiếu niên đó. Bởi vì đây căn bản là hai việc khác nhau”.

Paula hiển nhiên là không hiểu được lý giải của hân, giật mình nói: “Bác sĩ Chris, không phải ông muốn nói cho tôi biết, trong giày của hân có giấu hỏa dược?”

Chris liếc nhìn Paula một cách khinh thường, nói: “Đương nhiên là không phải, tôi cảm thấy trong cơ thể của thiếu niên này có một lực lượng đặc biệt, có thể sinh ra lực lượng như lúc hỏa dược nổ mạnh, chính là loại lực lượng không thể nhìn thấy được, mà không chỉ va chạm vật lý đơn giản như vậy, hơn nữa, nếu lực lượng của hân vượt qua LDS39, thì trái banh sẽ bị nổ như vừa rồi, trừ phi trái banh dùng trong trận đấu ấy được đặc chế”.

Paula đương nhiên rõ ràng, trái banh ấy được làm đúng tiêu chuẩn, bởi vì hân đã sớm phái đặc công đến HongKong để kiểm tra thực hư, cũng đã đem một trong những trái banh ấy về Hoa Kỳ. Điều này Chris cũng biết, trái banh thử nghiệm là do cùng một công ty sản xuất, thậm chí ngay cả lớp vỏ da cũng giống nhau.

Thực nghiệm dừng lại, trừ Paula và Chris, tất cả nhân viên đều lui ra ngoài, trong cái phòng thí nghiệm ngầm cả ngàn mét vuông, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Im lặng hơn chục phút đồng hồ, Paula mới trầm giọng nói: “Ông có nghĩ người thiếu niên này là người cải tạo?”

Chris cười nói: “Vậy đây đại khái là điều các ông quan tâm và lo lắng nhất? Nhưng mà tôi cảm thấy không có khả năng, tuy rằng đã có không ít quốc gia nghiên cứu về phương diện này, muốn thông qua cải tạo để làm cho con người trở nên cường đại hơn, nhưng trước mắt chỉ là giai đoạn sơ cấp, thậm chí còn có người không biết bắt tay vào chỗ nào, chứ đừng nói là có thể làm ra một người cải tạo hoàn mỹ, nếu không thể giới này sớm đã là thiên hạ của người Trung Quốc rồi, hơn nữa, nếu Hoa Kỳ có thể làm ra một người cải tạo như vậy, ông sẽ phái hân đi đá banh sao? Sẽ để cho hân đến Paris du lịch?”

Paula sửng sốt, trầm nghĩ, nếu Hoa Kỳ có thể cải tạo ra một siêu phẩm như vậy, thì tuyệt đối là cơ mật quốc gia, không thể tùy tiện như vậy, vui vẻ gật đầu nói: “Đương nhiên là không thể”.

Chris nói tiếp: “Còn nữa, theo tư liệu của ông đưa cho tôi, người thiếu niên này vừa mới đến HongKong định cư, trước đó sinh hoạt tại cộng hòa Zambabue ở Châu Phi, ông cảm thấy trong một nơi xảy ra chiến loạn trường kì ngay cả thuốc chữa bệnh đều phải dựa vào nước khác, thì có năng lực làm ra người cải tạo sao?”

Paula gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, nhưng mà hân cũng rõ lai lịch của Thạch Thiên không đơn giản như ngoài mặt, bên Châu Phi ấy cực kì hỗn loạn, Thạch Thiên sống tại đây hơn phân nửa là bịa đặt, mặt khác, cũng có tin

tình báo nói rằng, Thạch Thiên và gia tộc thần bí ở Châu u có quan hệ rất lớn, chẳng qua, tuy rằng gia tộc này có lịch sử lâu đời, đều có lực ảnh hưởng rất lớn trong cả hắc lẫn bạch, nhưng mà không tham dự chính trị, cũng không đi làm chuyện của người khác, trăm năm qua chỉ lấy việc kiếm tiền cho chủ nhân là chính, vô cùng bình thường, hơn nữa tỉ trọng đầu tư của họ tại Trung Quốc không cao, tựa hồ như không có vấn đề.

Về phần quan hệ của Thạch Thiên và Thiên Thạch Thành Bảo, cũng không thể tra rõ ràng, cho nên những lời phán đoán của Chriss cũng không nói rõ, Paula cảm thấy rằng cái này và siêu năng lực của Thạch Thiên không có quan hệ gì cả, tạm thời không cần phải nhắc đến việc này, hỏi: “Chẳng lẽ trời sinh hắn đã có được siêu năng lực? Đây là một loại dị năng?”

Chris nói: “Trên thế giới này những người có dị năng cơ bản đều là bẩm sinh, chẳng qua nghiên cứu cho thấy, cái gọi là dị năng ấy chỉ là vượt trên mức bình thường của con người, có lẽ mấy ngàn năm trước, hoặc mấy vạn năm trước, phần lớn mọi người đều có những dị năng này, còn có một số dị năng đặc biệt do bị đột biến gen, đây là vấn đề đang rất đau đầu trong việc nghiên cứu một người cải tạo. Bây giờ còn chưa thể có kết luận là thiếu niên này có lực lượng siêu cường hay là dị năng hay không, chỉ có thể nói là có, nhưng không thể dùng kết quả thí nghiệm để xác định được. Chỉ có thể tìm được đáp án từ trên người hắn”.

Paula nói: “Ý của ông là... bắt hắn đến đây?”

304. Chương 305: Không Biết Bắt Đầu Từ Đâu .

Chris cười nói: “Tôi chỉ phụ trách nghiên cứu thôi, còn về phần bắt hắn hay mời hắn, là chuyện của các ông. Tôi chỉ muốn nhắc nhở các ông một chút, khi thiếu niên này đá banh vẫn chưa dùng hết sức, nó quả thật trái với định luật vật lý, nếu đây là tiến hóa vượt quy định hay là đột biến gen hoặc là dị năng, vậy thì đối với việc tiến hóa của nhân loại hoặc là nghiên cứu cải tạo gen đều rất quan trọng. Nhưng tôi có thể khẳng định, bây giờ những người có hứng thú với hắn không chỉ có riêng Hoa Kỳ chúng ta, cho nên các ông hành động chậm trễ là có thể làm cho hắn biến mất”.

Paula gật đầu, chuyện này hắn rõ ràng hơn Chris nhiều, biết việc này không thể kéo dài, lập tức tính toán, nhớ đến việc Thạch Thiên vừa đến Paris đã tay không bắt được kẻ dùng súng bắt cóc, bắt đi sợ rằng không dễ dàng, làm không tốt còn phải tốn mấy đặc công. Hơn nữa, thiếu niên này bây giờ là người của công chúng, hơn nữa hắn cũng không ở Hoa Kỳ, lỡ như đặc công phái đến bắt hắn bị hắn bắt, việc này khó tránh được lộ ra ngoài ánh sáng, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Dùng lợi dụng tựa hồ không phải là biện pháp, với thiên phú đá banh của hắn, muốn kiếm tiền rất dễ dàng, bây giờ hắn đang ở khách sạn Ritz, cái phòng hoàng gia giá ba mươi ngàn đô la một ngày, trình độ xa xỉ không kém gì tỉ phú, hiển nhiên là trên người không thiếu tiền.

Sắc đẹp, tựa hồ càng không thể, bây giờ bạn gái hắn chính là người con gái mà toàn thể đàn ông trên đời này muốn chinh phục mà cũng khó chinh phục nhất, tìm khắp thế giới cũng sợ rằng không tìm được một nữ đặc công có mị lực so với Samantha.

Loại bỏ mấy cách này ra, thì cũng chỉ còn lại cách dùng lời ngon tiếng ngọt để cho Thạch Thiên hiểu đại nghĩa, làm cho thiếu niên này tự biết thân thể của mình quan trọng thế nào đến sự phát triển của nhân loại, lừa hắn đến Hoa Kỳ để tự tham gia nghiên cứu... chẳng qua, nếu chính phủ Trung Quốc cũng dùng chiêu này, ưu thế rõ ràng lớn hơn Hoa Kỳ nhiều, trừ cái việc nhân loại ra còn có nghĩa dân tộc nữa, hơn nữa, đây chính là điểm mạnh của chính phủ Trung Quốc.

Paula càng nghĩ càng thấy đau đầu, lẩm bẩm: “Nếu bây giờ hắn đang ở Hoa Kỳ, vậy thì dễ làm rồi...”.

Tin tức cảnh sát Pháp bắt được bốn gã của “Hell Hunter” thuận lợi đến mức làm cho Gove không dám tin tưởng, chỉ cần Hell Hunter gây án ở Pháp, bọn họ sẽ vô cùng sáng khoái mà chấp nhận, chỉ la các vụ án xảy ra ở nước khác, bọn họ lại từ chối trả lời, cảnh sát do các quốc gia khác phái đến cũng dở khóc dở cười, và vô cùng căm tức, nhưng dù sao đây cũng không phải chỗ của mình, cho nên không thể dùng nhiều thủ đoạn.

Gove đã từng hoài nghi Jim cố ý gây ra tất cả các vụ án của Hell hunter tại Pháp, rồi dùng các thành viên khác gánh tội thay, bởi vì mỗi vụ án này cũng đủ làm cho những người này ở cả đời trong tù, vì Pháp không có tử hình. Cùng lắm là thiếu đi một con cò, đối với Jim căn bản là không sao cả, nhưng cảnh sát cao cấp ở Pháp rất hài lòng với kết quả này, khi các quốc gia khác mãnh liệt yêu cầu, liền nhanh chóng thúc giục Gove nhanh chóng chấm dứt vụ án này.

Thạch Lệ đại biểu cho cảnh sát HongKong cũng được quốc gia phái đến Paris giống các quốc gia khác, yêu cầu phía cảnh sát Pháp cho phép dẫn độ Jim về nước. Chẳng qua, Thạch Lệ cũng rõ ràng, hơn phân nửa là Hell Hunter sẽ bị dẫn độ về Hoa Kỳ vì đã gây ra rất nhiều vụ án ở đó, cho nên mỗi ngày nàng đều đến cục cảnh sát của Paris, hy vọng có thể điều tra được một chút.

Thạch Thiên thấy Thạch Lệ bồn ba vất vả mấy ngày nay, đương nhiên nhìn mà đau lòng, thiếu chút nữa đã nghĩ cách “cứu” Jim ra, sau đó đưa cho Thạch Lệ từ từ thẩm vấn, chẳng qua, Thạch Thiên cũng biết làm như vậy ngược lại sẽ gây cho Thạch Lệ thêm nhiều phiền toái, Thạch Lệ tuyệt đối không có khả năng nhận lấy “món quà” này của hắn.

Hạng Kiều ba nàng đương nhiên vẫn còn ở trong khách sạn Ritz, lấy một lý do hợp tình hợp lý là đã nhận chị nuôi Thạch Hiểu Mẫn nên ở cùng một chỗ, điều này làm cho Thạch Thiên không tìm ra được lý do để đuổi các nàng đi. Chẳng qua, kỳ quái chính là, ba nàng mấy ngày nay quả thật không đến làm phiền Thạch Thiên, chỉ là không bu quanh Thạch Hiểu Mẫn nữa, mà bám sang Samantha. Trên cơ bản là trừ lúc đi ngủ, Samantha đi đâu, thì ba nàng theo đến đó. Samantha kêu các nàng làm gì, thì các nàng liền làm cái đó, ngoan ngoãn vô cùng.

Điều này làm cho trong lòng của Thạch Thiên không khỏi kì quái, nghĩ mãi mà cũng không rõ Samantha đã dùng biện pháp gì để làm cho các nàng nghe lời như vậy. Nhưng mà, đối với Thạch Thiên mà nói, chỉ cần ba nàng không đến làm phiền mình, thì mặc kệ các nàng đi làm phiền ai, và cũng lười đi hỏi nguyên nhân.

Thái độ chán ghét của Thạch Thiên đối với ba cô gái này, thật ra phần lớn đều là giả vờ, tính cách của các nàng ngược lại còn đúng khẩu vị của hắn, đặc biệt là nghĩa khí của Hạng Kiều khi bị Dã Thú uy hiếp trong quán bar ấy, thật sự làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc. Chỉ là, sống hơn ngàn năm rồi làm cho trong lòng hắn rất sợ xử nữ, không muốn đụng vào, nên mới giả bộ chán ghét các nàng, để tránh mình hại lầm người.

Mấy ngày qua ba nàng trừ việc nhìn Thạch Thiên bằng cặp mắt u oán ra, thì thậm chí là không muốn chủ động đến nói chuyện với hắn, Thạch Thiên biết như vậy dễ dàng hơn, nghĩa là, các nàng nếu đã thức thời rồi, thì mình cũng không cần phải quá phận, nếu không sẽ khó tránh khỏi việc đắc tội với Samantha và Thạch Hiểu Mẫn. Đắc tội với Samantha thì không sao, đàn bà mà, nhưng Thạch Hiểu Mẫn chính là bảo bối hậu đại của mình, biết việc xong rồi sẽ không nhận tổ tông nữa. Vì thế dần dần cũng cười nói với các nàng, chẳng qua, vẫn tận lực tránh việc để chung với các nàng, để tránh bị các nàng dùng kế lấy mềm buộc chặt.

Bất tri bất giác, tuần lễ thời trang Paris đã gần kết thúc, trong bảy ngày, những hãng thời trang nổi tiếng trên thế giới như New York, Luân Đôn, Milan đều đã đến rất nhiều. Có thể thấy được điều này từ việc an bài công tác của Samantha, vồn vồn bảy ngày này, nàng mang theo Samantha đi tham gia hơn trăm buổi trình diễn thời trang, chia ra mỗi ngày mười cái, khiến cho hai người đi sớm về trễ, loay hoay đến đầu óc choáng váng.

Bởi vì chuyện “tình chị em” của Samantha và Thạch Thiên đã oanh động toàn cầu, mặc kệ là Samantha đi đến chỗ nào, thì tất nhiên đều trở thành tiêu điểm chú ý. Có khi Samantha cùng Thạch Hiểu Mẫn còn mang theo ba cô gái xinh đẹp Hạng Kiều nữa, năm vị mỹ nhân lớn nhỏ khác nhau đứng chung một chỗ, tạo thành một phong cảnh tuyệt đẹp, làm cho người ta hận không thể mở to hết mắt, đoạt hết vô số nổi bật của những cô người mẫu trên sàn catwalk cũng như danh tiếng của những việc khách quý, bóp chẹt không ít cuộn phim. May mà Brenda cũng đã suy nghĩ chu đáo, ngay lập tức tuyển chọn ra hơn năm mươi người cao to trắng kiện ở Pháp, đi theo làm vệ sĩ cho Samantha và Thạch Hiểu Mẫn, khiến cho đám ký giả kia không thể đến gần, chứ nếu bị đám người này cuốn lấy, thì Samantha đừng có mơ làm xong công việc.

305. Chương 306: Thật Sự Là Bại Gia Tử .

Vì để chúc mừng cho buổi trình diễn thời trang mùa xuân được tổ chức tại Paris kết thúc viên mãn, hiệp hội thời trang Pháp đã tổ chức một buổi tiệc rượu long trọng vào ban đêm, Samantha đương nhiên cũng được mời đến, hơn nữa trong thiệp mời còn có viết tên của Thạch Thiên, nhưng mà Thạch Thiên đương nhiên là không muốn đi, Samantha mấy ngày nay đã nhận hết nỗi khổ vạ công của giới truyền thông rồi, loại tiệc rượu có quy mô càng lớn, chỉ sợ rằng càng nhiều người đến phỏng vấn hơn mà thôi.

Mà Samantha cũng không thể bỏ mặc tạp chí xã tại HongKong được, cho nên sau khi buổi trình diễn thời trang kết thúc, liền thương lượng với Thạch Thiên, quyết định ngày thứ hai mọi người sẽ cùng nhau trở về HongKong, riêng chỉ có thạch Lệ bởi vì vẫn còn vụ án, cho nên vẫn tiếp tục ở lại Paris.

Đêm đó, mọi người cử hành một bữa tiệc tối tại đại sảnh của khách sạn, coi như là chào tạm biệt Thạch Lệ, Thạch Thiên tùy tiện nói với đám người Brenda là: “Các người cũng đến đây”, vì hể toàn bộ tất cả những đệ tử của Thiên Thạch thành Bảo tại Paris, tất cả đều đến, thậm chí còn dẫn theo người nhà đến. tuy rằng quy mô của bữa tiệc này kém hơn buổi tiệc rượu long trọng của hiệp hội thời trang, nhưng mà cũng đã làm cho mọi người được một đêm náo nhiệt vô cùng.

Khi mà tiệc rượu vừa mới bắt đầu, thì Brenda nhận được điện thoại, nói là Pirnie đã đến Paris, đang ở dưới khách sạn, muốn lên chào hỏi Thạch Thiên. Thạch Thiên vốn không thích loại chào hỏi phiền phức như vậy, nhưng hôm nay là ngày vui, nên không muốn trách Pirnie làm gì, kêu hắn lên tham gia buổi tiệc.

Khi Pirnie đẩy cửa vào trong, thấy nhiều người như vậy, không khỏi hoảng sợ, quay lại nhìn đám đệ tử của Thiên thạch Thành Bảo: “Hắc! Hèn chi lão gia hỏa Brenda hôm nay lại lười biếng không chịu trần thủ dưới sảnh, thì ra tất cả mọi người đều ở đây...”.

Brenda cười trách mắng: “Đừng giả bộ, khẳng định là có ai tiết lộ tin tức cho ông, nên ông cố ý chạy đến đây giúp vui đúng không?” Đối với người của Thiên thạch thành bảo, có thể cùng chủ nhân dùng cơm chính là một vinh hạnh lớn lao, cho nên Pirnie sau khi nhận được tin mà không chạy đến đây mới là lạ.

Pirnie liếc nhìn Brenda một cái, rồi quay sang chào hỏi Thạch Thiên và Samantha, rồi kéo Brenda ra nói: “Hôm nay có chuyện gì thế? Sao lại náo nhiệt vậy?”

Brenda kinh ngạc nói: “Thì ra không có ai mật báo cho ông...”.

Pirnie trừng mắt nói: “Nếu có người nói cho tôi biết hôm nay chủ nhân tổ chức tiệc tối, thì sẽ chỉ có một mình tôi tới sao? May là tôi đang có việc tại Paris, bằng không là bỏ lỡ rồi, chờ tôi quay về tổng bộ nói cho bọn Rhea biết, bọn họ khẳng định là sẽ không bỏ qua cho những tên ích kỉ các ông”.

Brenda giải thích: “Ngày mai chủ nhân sẽ mang Nhị tiểu thư và Samantha tiểu thư về HongKong, tổ chức tiệc tối nay là muốn tạm biệt bọn tôi, có liên quan gì đến chuyện ở tổng bộ. Hơn nữa ông cũng không phải không biết tính tình của chủ nhân, nếu thấy các ông chạy đến Paris để nịnh nọt, tức giận thì làm sao? Tôi chỉ muốn tốt cho các ông thôi!”

Pirnie tức giận nói: “Phi! Chủ nhân thấy chúng tôi sẽ tức giận?”

Brenda cười nói: “Không tin thì bây giờ ông gọi cho Rhea thử đi, để hắn ta dẫn người đến tham gia. Từ Thụy Sĩ đến Paris cũng không xa, vẫn còn nhiều chuyến bay mà. Nhưng mà nếu như chộc cho chủ nhân nổi giận đuổi bọn họ về, thì nói không chừng ngay cả ông cũng bị đuổi về, đến lúc đó đừng trách tôi không nhắc ông trước”.

Pirnie giận run lên, cắn hận nói: “Được rồi, quên đi, bây giờ dầu mỡ đang lên giá, không thể chỉ vì một bữa cơm mà phải tốn mấy bay qua đây, giá cả bây giờ đang leo thang, không thể để cho họ lãng phí tiền của chủ nhân được”.

Brenda cười nói: “Nói rồi mà, tôi làm vậy thật ra cũng chỉ vì tốt cho các ông. Ông tự nhiên trách tôi không thông báo cho các ông, quả thật là lấy oán trả ơn, tôi có quyền yêu cầu ông xin lỗi tôi. Đúng rồi, ông chạy đến Paris làm gì?”

Pirnie nói: “Tôi đến tìm ông, có phải các ông đã gặp qua tên Rachel hay không?”

Katsuta gật đầu nói: “Có gặp qua hần, trong buổi tiệc của hội thời trang, thế nào... hần dám tìm đến chúng ta gây chuyện?”

Pirnie nói: “Xem ra tôi đoán không sai, tên công tử dỏm này quả nhiên có âm mưu, nhưng mà tôi đã nói khéo rằng cần phải hỏi ý của ông. Bởi vì không đoán ra được hần rốt cục muốn làm gì, cho nên mới đến hỏi ông cho rõ ràng.

Brenda vô cùng kinh ngạc nói: “A... tiểu tử này không đơn giản, ngay cả ông cũng không nhìn thấu hần. Hần có phải là đến Thụy Sĩ tìm ông hay không? Nói cho tôi nghe một chút, tôi cũng muốn biết”.

Pirnie nói: “Hần đến im tôi vài ngày, nhưng mà tôi không gặp, chỉ nghe một cú điện thoại của hần, hần nói muốn đổi cổ phần của ngân hàng Vico để lấy cổ phần của ngân hàng TS”.

Brenda nói: “Hần nói dùng cái gì để trao đổi?”

Pirnie gật đầu nói: “Chính là dùng giá bình quân của thị trường chứng khoán để trao đổi”.

Brenda gật đầu nói: “Đây là một chuyện tốt, tài chính Anh quốc quản lý rất nghiêm, muốn vào cũng không dễ, chúng ta vốn muốn mua ngân hàng Vico, mà bây giờ hần lại muốn đổi theo giá thị trường chứng khoán, như vậy sẽ thu vào rất nhiều. Nhưng mà, ngân hàng Vico chỉ là một sản nghiệp của gia tộc Chelsea, đối với bọn họ mà nói thì có ý nghĩa không giống. Trước đây chúng ta đã dùng giá cao hơn giá thị trường ba phần mà hần không chịu đổi, bây giờ lại tự mình dâng đến cửa? Quả thật rất kì quái? Chẳng lẽ hần muốn đến làm mưa làm gió tại ngân hàng TS? Theo giá thị trường bây giờ thì giá cổ phần của ngân hàng TS đủ để đổi cho hần một cái ghế giám đốc đủ tư cách phát biểu. Ông có đồng ý không?”

Pirnie nói: “Bởi vì tôi không đoán ra được ý đồ chân chính của hần, cho nên chưa đáp ứng, chỉ nói là sẽ lo lắng về vấn đề thu mau tiền mặt, thì hần tự nhiên cũng đồng ý, còn muốn dựa theo giá thị trường mà bán cho chúng ta”.

Brenda ngạc nhiên: “Có chuyện tốt như vậy sao? Xem ra quả thật có âm mưu, tiểu tử này có đưa ra điều kiện gì khác không?”

Trên mặt của Pirnie lộ ra vẻ kì quái, gật đầu nói: “Có, nhưng mà đây cũng là một trong số những chuyện làm tôi thấy kì quái nhất, hần đưa ra yêu cầu đổi cổ phiếu, chỉ muốn ngân hàng TS giao quyền quản lý câu lạc bộ bóng đá cho hần, nếu như muốn thu mau cổ phần của công ty hần, thì phải bán câu lạc bộ bóng đá cho hần. Ông nói... hần có bị lừa hay không? Sao tôi lại không biết trong ngân hàng TS có một câu lạc bộ bóng đá vậy?”

Brenda sửng sốt, liền ôm bụng cười ha hả nói: “Thì ra... thì ra là như vậy...”.

Pirnie khó hiểu nhìn Brenda, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ ông thật sự có mua một câu lạc bộ bóng đá sao?”

Brenda nhin cười, kể cho Pirnie nghe về chuyện xảy ra tại tiệc rượu lần trước, sau đó cười nói: “Không ngờ thằng nhóc Rachel này vì muốn trả thù chủ nhân, mà đem cả sản nghiệp tổ tiên bán giá thấp, thật sự đúng là một bại gia tử!”

306. Chương 307: Kế Hoạch Thành Phố Cờ Bạc .

Becker nói: “Samantha tiểu thư còn xinh đẹp cao quý hơn cả thiên sứ gấp trăm lần, hơn nữa cách đối nhân xử thế rất tử tế, làm cho người ta thần phục, người ái mộ cô có thể xếp hàng dài hai vòng trái đất, nghe nói Rachel đã theo đuổi Samantha tiểu thư mấy năm nay, chúng tôi sẽ không giận vì cái không đáng này”

Pirnie cảm hận nói: “Nhưng mà Rachel chỉ vì một chút khắc khẩu tại tiệc rượu, mà dám dùng thủ đoạn hèn hạ trả thù chủ nhân của chúng ta, sao có thể bỏ qua cho hần”

Becker nói: “Đương nhiên không thể tha cho hần, không cho hần biết lợi hại, về sau hần khẳng định sẽ lại đi làm khó dễ chủ nhân. Chẳng qua cũng hao tổn rất lớn, cũng quá tiện nghi cho hần, bây giờ, hần đem ngân hàng Vico đến cửa, không bằng cứ việc chiếm lấy tiện nghi này trước đã”

Pirnie cau mày nói: “Tiện nghi thì tiện nghi rồi... nhưng mà, hần muốn có đội bóng đá, chúng ta đào đâu ra để đưa cho hần”

Becker cười nói: “Vấn đề này không khó giải quyết, tùy tiện tìm một đội bóng rẻ bèo cho hấn là được. Nhưng mà hấn chỉ cần tra tình huống, là có thể phát hiện ra chủ nhân không có trong đội bóng, cho nên không thể bán đội bóng này cho hấn. Tôi thấy nên đáp ứng biện pháp thứ nhất đi, dùng cổ phiếu của Ngân hàng TS để đổi lấy cổ phiếu của ngân hàng Vico trong tay hấn, đồng ý giao đội bóng cho hấn toàn quyền phụ trách”

Pirnie nói: “Biện pháp này quả thật rất tốt, đến lúc đó sẽ làm cho Rachel tức hộc máu cho xem. Nhưng mà hấn đã mua luôn cổ phần của em hấn trong ngân hàng Vico, bây giờ trong tay có 55% cổ phần, theo thị trường bây giờ đại khái có thể đổi được 6% cổ phần của Ngân hàng TS, đủ tư cách tiến vào ban giám đốc Ngân hàng TS, chờ cho hấn phát hiện ra chúng ta hãm hại hấn, về sau mời dự họp ban giám đốc, chỉ sợ sẽ gây chuyện quấy rối”

Becker cười nói: “Không cần sợ, ban giám đốc của chúng ta đều là người một nhà, cam đoan là ép cho hấn không thể thở nổi, cơ hội nói chuyện cũng không có, cho dù có nói, cũng không ai để ý đến hấn. Rachel là một tên cao ngạo, có thể ngồi trên cái ghế ấy được nửa tiếng cũng đã là hay lắm rồi. Tôi còn có ý tưởng khác, nếu có thể cầu chủ nhân đến làm chủ tịch của quỹ TS, cam đoan có thể cướp ngay số cổ phần trong tay hấn, buộc rời khỏi Ngân hàng TS”

Pirnie cười ha hả nói: “Đúng vậy, tên công tử ca này vì tranh giành tình nhân mà bán đi mấy ngân hàng lớn của gia tộc, nói vậy hận chủ nhân của chúng ta đã hận muốn điên rồi, khẳng định là không chịu nổi bị chủ nhân ngồi trên đầu. Nhưng mà, ông cũng không biết tính tình của chủ nhân, ngài hấn sẽ không đáp ứng việc ngồi vào trên ghế chủ tịch này đâu, biện pháp này bỏ qua đi, tránh chọc giận chủ nhân”

Becker nói: “Anh yên tâm, tiệc rượu ngày đó là do thị trường Paris đến báo phỏng chủ nhân, muốn biết chủ nhân có ở lại Paris để đánh banh hay không, tôi chỉ giải thích cho hấn ta biết là quỹ TS đã mời chủ nhân đảm đương vị trí cố vấn. Lúc ấy chủ nhân cũng nghe, cũng không trách tôi tự tiện chủ trương. Tôi thấy không bằng cứ đổi cái vị trí cố vấn này thành chủ tịch, dù sao cũng chỉ là cái tên mấy ngày thôi, không cần chủ nhân đến ngân hàng, chủ nhân chắc sẽ không để ý”

Pirnie nghe xong gật đầu nói: “Được, vậy làm theo lời ông nói đi, chuyện thu mua đội bóng này cũng giao cho ông. Hơn nữa phải nhanh một chút, Rachel muốn gặp mặt tôi nói chuyện, tôi đã dặn thư kí nói với hấn là không có thời gian, chờ ông làm xong việc này thỏa đáng rồi tôi mới gặp hấn” Vốn muốn thu mua một ngân hàng tư nhân đối với tổng giám đốc Quỹ TS không phải là một việc lớn gì, nhưng bây giờ việc này đã chọc giận chủ nhân, cho nên nhất định phải làm cho chu đáo. Pirnie uống một ngụm rượu vang đỏ, đặt cái ly xuống bàn, nói tiếp: “Tên điên này rõ ràng muốn liêu, có lẽ giá còn có thể ép xuống thấp hơn nữa, tôi phải lập tức đi xem lại kế hoạch mới được”

Becker giữ Pirnie lại, nói: “Khoan đã, tôi còn chưa nói xong, anh có phải mua thu mua tất cả gia sản của gia tộc Sofia?”

Pirnie ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ ông đã nghĩ ra kế hoạch?”

Becker không đáp, hỏi ngược lại: “Ông có biết chuyện thành phố cờ bạc ở Đảo Mann không?”

Pirnie gật đầu, khó hiểu nói: “Có nghe Braid nhắc đến, cái đó và chuyện thu mua sản nghiệp của gia tộc Sofia có liên quan gì?”

Đảo Mann thuộc quyền sở hữu của Anh quốc, diện tích hơn năm trăm km vuông, nằm ở vùng biển của Anh quốc và Ireland, khoảng cách đến đảo chỉ có năm mươi km, khí hậu trên đảo ôn hòa, đông ấm hè mát, lịch sử phong phú, dân phong thuần phác, là một hòn đảo vô cùng xinh đẹp.

Tuy rằng nó thuộc về Anh quốc, nhanh cũng có tư pháp riêng, lập pháp hệ thống hành pháp cũng riêng biệt, có quốc kỳ, quốc ca và quốc huy riêng, pháp viện có chung quyền, bầu cử tổng thống, liên hiệp quốc cũng công nhận Đảo Mann là một đảo độc lập, chính phủ Anh quốc chỉ phụ trách ngoại giao và quốc phòng mà thôi.

Mà trình độ phục vụ trên Đảo Mann rất phát triển, là trung tâm tài chính quốc tế, đồng thời là một nơi đăng ký danh dự tốt, bởi vì nó không thu thuế tư bản cao, thuế tài phú, thuế tem, thuế di sản, thuế chuyển nhượng tư bản cùng các khoản thuế bình thường, cái này khiến cho hòn đảo nhỏ bé này hấp dẫn vô số tư bản quốc tế, công ty đăng ký trên đảo cũng vượt qua hơn ba vạn.

Hơn một năm trước, chính phủ Anh đã cùng chính phủ của Đảo Mann đã lên kế hoạch sử dụng vị trí địa lý và ưu thế thiên đường của đảo Đảo Mann, khai phá thủ phủ Lerman trở thành một trung tâm giải trí du lịch quốc tế, thật ra cũng giống như là Las Vegas hoặc Macao vậy, có thể gọi là thành phố cờ bạc quốc tế, cái kế hoạch này lập tức khiến cho toàn thế giới chấn động, các quốc gia có ngành giải trí hàng đầu đều đổ so chen chúc tới, những thương nhân giải trí khác cũng tranh thủ kiếm một chút. Có được sự ủng hộ, thành phố cờ bạc Lerman được khai mở thành công, dần dần thay thế cả vị trí của Las Vegas Hoa Kỳ, trở thành một nơi đứng đầu thế giới.

Becker nói: “Trước mắt, các hạng mục của Lerman đã gần kết thúc, chính phủ của Maenao sẽ công bố kết quả, tuy rằng sự cạnh tranh vô cùng khốc liệt, nhưng cái nghề này không phải có tiền là có thể tham dự, tôi phỏng chừng khi Lerman mở cửa sẽ bị những gia tộc cờ bạc nhảy vào chia cắt, những gia tộc khác muốn tham gia, thì phải ra tiền hợp tác với họ”.

Pirere nghe vậy nói: “Braid cũng nói như vậy, cười nói rằng cái Lerman này mở là vì chúng ta” Những gia tộc cười bạc có máu mặt trên quốc tế hơn phân nửa đều do Thiên Thạch Đồng Minh khống chế, Thiên Thạch Đồng Minh có thể nói là quản lý sau lưng họ, còn những gia tộc khác đều có quan hệ vô cùng sâu với Thiên Thạch Đồng Minh, cho nên Braid nói cũng không quá đáng.

Becker nói: “Chính phủ Anh quốc cùng một số những gia tộc giàu có tại Anh đương nhiên không hy vọng Lerman này do người khác khống chế, nhất định phải hợp tác với tập đoàn tài chính của họ. Nói cho Braid biết, dẫn hân phân phó một trong những người trúng thầu, tìm Rachel hợp tác”.

307. Chương 308: Chó Cẩn Lã Động Tân .

Pirnie không ngờ rằng Becker sẽ đưa ra đề nghị như vậy, kinh ngạc nói: “Ông làm vậy là để chủ nhân hết giận, hay là cho Rachel ưu đãi thế. Làm vậy hẳn còn không được nữa là”

Becker nói: “Tài lực của tập đoàn Sofia không thể xem thường, nếu không lấy một lượng lớn tài chính di động trong tay hẳn ra, chúng ta khó mà thu mua thành công, kế hoạch thành phố cờ bạc tuy rằng rất coi trọng tiền, nhưng trong đầu tư trong giai đoạn đầu còn quan trọng hơn tất cả các ngành nghề khác, trong mấy năm đầu cần bản đầu mong lấy lại được một đồng nào. Về phần sau đó... chỉ cần thu mua thành công tập đoàn Sofia, thì người hợp tác không phải đổi lại là chúng ta sao?”

Pirnie cau mày nói: “Nhưng nếu lần hợp tác này thành công, thì giá cổ phiếu của tập đoàn Sofia sẽ tăng mạnh, không có lợi cho việc thu mua của chúng ta”

Becker cười nói: “Anh đã quên ngân hàng Vico rồi sao? Rachel hạ giá bán ngân hàng Vico, tin tức này nếu công bố, chẳng lẽ không có ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của tập đoàn Sofia? Hơn nữa, kế hoạch thành phố cờ bạc này khi nào hợp tác với hẳn, trong lúc hợp tác có phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn không, đều không phải ở trong lòng bàn tay chúng ta sao?”

Trong mắt Pirnie nhất thời lóe sáng, cười ha hả nói: “Thật sự là ông, có thể nghĩ ra một kế liên hoàn độc ác như vậy, chỉ cần khống chế thời cơ tốt, chúng ta có thể nhanh chóng thay đổi giá cổ phiếu của tập đoàn Sofia, kiếm một chút trước, sau đó tìm cách ăn luôn nó thế nào, nếu Rachel chịu đầu hàng thì thôi, nếu muốn chống cự, tôi sẽ vét sạch hẳn”.

Becker cười nói: “Cuối cùng anh đã hiểu được ý tôi, gọi Braid đến đây nhanh, việc này không thể thiếu hẳn”.

Pirnie gật đầu nói: “Hiểu rồi, Becker, tôi thật không ngờ, người gian xảo nhất trong Thiên Thạch Thành Bảo thì ra là ông! Haha, thế mà sao ông sinh ra thẳng con ngu quá vậy?”

Becker tức giận nói: “Go the hell, Ewen mà ngu? Nếu nó mà ngu, thì tất cả các người đều là đồ con lừa! Ngay cả chủ nhân cũng cảm thấy thiên tư của nó cực cao, là một thiên tài! Chẳng lẽ anh hoài nghi ánh mắt của chủ nhân?”

Tin tức Ewen được Thạch Thiên giữ bên cạnh để tự mình dạy dỗ, đã trở thành tin hành lang truyền khắp Thiên Thạch Thành Bảo, Pirnie đương nhiên biết việc này, vội hỏi: “Đúng đúng đúng, chủ nhân tuyệt đối không nhìn lầm, Ewen quả thật thông minh tuyệt đỉnh” Nhưng trong lòng lại nghĩ rằng: Thiên tư cao không

có nghĩa là thông minh, có rất nhiều thiên tài âm nhạc, thiên tài họa sĩ ngay cả cuộc sống cũng không thể xoay sở. Tu vi của Ewen quả thật cao hơn người cùng thế hệ rất nhiều, hơn nữa còn chịu khó chịu khổ, chủ nhân nhìn trúng nó nhất định là do vậy, nhưng mà... nó vẫn rất ngu!

Becker nhớ đến một chuyện, nói: “Gần đây có chút kì quái, xung quanh khách sạn Litz thường xuất hiện vài người lén lút, xem ra đang nhắm vào chủ nhân”

Pirnie hỏi: “Có thể là người của tổ chức thần bí kia không?”

Becker lắc đầu nói: “Chủ nhân nói không phải, nói cho tôi biết không cần để ý đến những người này, phỏng chừng ngài sẽ tự mình ra tay. Tôi thấy những người này giống như đặc công vậy”

Nghe nói đến đặc công, Pirnie thở phào nhẹ nhõm, nói: “Chủ nhân trong mắt người khác đã quá mức thần kì, sau trận đấu kia tôi đã đoán rằng siêu năng lực của chủ nhân sẽ bị một số quốc gia chú ý, chẳng qua bây giờ chủ nhân là danh nhân thế giới, bọn họ không dám làm bậy đâu”

Becker gật đầu nói: “Những người này nếu dám làm bậy, tôi sẽ khiến cho chúng biến mất khỏi thế giới này, tôi liệu bọn họ không dám làm lộ ra ngoài đâu”

Pirnie nói: “Chủ nhân dặn không cần chúng ta quản, nhưng những người bên cạnh chủ nhân và hai vị tiểu thư phải bảo vệ cẩn thận, đề phòng vạn nhất. Đừng tưởng đám đặc công này làm việc cho chính phủ sẽ không dám làm bậy, bọn chúng vì đạt mục đích, mà cái thủ đoạn hèn hạ gì cũng dám làm cả”

Becker nói: “Hiểu rồi, tôi cam đoan sẽ chăm sóc tốt cho đại tiểu thư”

Sau khi tiệc tối kết thúc, Samantha nói là có việc bận cần phải thương lượng với Thạch Hiểu Mẫn, cho nên tối đó đã vào phòng của Thạch Hiểu Mẫn ngủ, thật ra nàng cố ý tránh mặt của Thạch Thiên và Maicy, để cho bọn họ ở một mình, Samantha cũng nhìn ra được, chỉ cần Thạch Thiên nói một câu ngày mai sẽ đưa Maicy trở về HongKong, thì Maicy nhất định sẽ vứt bỏ tất cả những gì đang có ở Pháp, ngày mai trở về cùng mọi người, nhưng mà Thạch Thiên không tỏ vẻ gì, thậm chí ngay cả nói đùa một câu rằng mời Maicy về HongKong cũng không có.

Sáng hôm sau, mọi người thu dọn hành lý xong, rồi cùng một đám người tiễn đưa, leo lên mười chiếc Rolls-Royce tư nhân, tạo thành một đoàn xe sang trọng, chậm rãi đi đến phi trường quốc tế Paris.

Samantha và Maicy ngồi cùng một chiếc xe, nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Maicy, Samantha cười trêu ghẹo nói: “Tối hôm qua nhất định là ngủ không ngon phải không?”

Maicy thoải mái nói: “Bọn mình không có ngủ”

Samantha kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ hai người nói chuyện cả đêm?”

Maicy cười hì hì nói: “Dùng thân thể trao đổi có tính là nói chuyện không? Kể này, chịu nói chuyện với người khác mới lạ”

Samantha kì quái hỏi: “Bạn có uống thuốc không? Sao hôm nay còn có thể xuống giường, còn đi tiễn mọi người nữa”

Maicy nói: “Mình biết tối qua bạn không có lòng tốt mà, cố ý tránh mặt, có phải hy vọng mình sáng nay dậy không nổi, sợ mình về HongKong với bạn không”

Samantha cười nói: “Bạn thật sự đúng là chó cắn Lã Động Tân, không nhìn ra được ý tốt của người khác”

Maicy khó hiểu hỏi: “Lã Động Tân là cái gì? Khúc xương hả?”

Samantha trách: “Lã Động Tân là mình, câu ngạn ngữ Trung Quốc này để hình dung người không biết phân biệt, lấy oán trả ơn”

Maicy sắc giọng nói: “Được, bạn... bạn dám mắng mình là chó nhỏ” Giơ tay qua chọc cười Samantha, Samantha cũng không yếu thế, cười mắng: “Bạn mới là chó nhỏ!” Đồng thời ra tay đánh trả, làm cho cả chiếc xe vang lên tiếng cười.

Bởi vì cả đêm tiêu hao thể lực, Maicy vẫn chưa hồi phục, sau vài chiêu đã rơi xuống thế hạ phong, bắt đầu cầu xin: “Được rồi, được rồi, mình biết sai rồi, tha cho mình đi, bây giờ mình không còn một chút sức nữa”

Samantha buông nàng ra, nói: “Không còn sức? Không còn sức sao còn xuống giường làm gì?”

Maicy sửa sang lại quần áo nói: “Tối hôm qua Thạch Thiên có dạy mình một phương pháp hô hấp, dùng xong tự nhiên thấy khôi phục lại một chút sức, bạn nói có kì quái không? Cuối cùng mình đã hiểu được vì sao bạn lại lợi hại hơn mình rồi, hẳn nhất định đã dạy cho bạn?”

Samantha lắc đầu nói: “Không có!”

Maicy nói: “Mình mới không tin... nhưng mà, quả thật không phát hiện ra bạn đã dùng phương pháp kia, thật là kỳ quái... chẳng lẽ trời sinh bạn đã mạnh như vậy?”

Samantha nhớ lại lần đầu tiên của mình, còn thắm hơn cả Maicy nữa, quả thật là đã chết qua một lần, nhưng từ đó về sau, thân thể của mình dường như đã bị thay đổi, trừ việc mỗi lần làm xong với hắn mới bị mệt ra, thì bình thường làm việc, cho dù có làm trong thời gian dài, cũng không thấy mệt, nghĩ thâm, điều này chẳng lẽ có liên quan đến Thạch Thiên?

308. Chương 309: Samantha Thật Đáng Thương .

Khi đoàn xe đưa Thạch Thiên vào sân bay quốc tế, đứng dưới chiếc máy bay, Maicy thấy Thạch Thiên bước xuống xe, chuẩn bị bước lên, không biết sức lực ở đâu mà có, nhảy xuống xe, chạy vội qua, ôm lấy Thạch Thiên, trên mặt đã có hai hàng nước mắt.

Thạch Thiên vỗ nhẹ lưng của Maicy, hỏi: “Sao thế?”

Maicy nói: “Không... không có gì.. em hận thời gian trôi quá nhanh, chớp mắt một cái đã đến lúc chia lìa, có chút luyến tiếc anh thôi! Haizzz, về sau không biết còn được gặp lại không?”

Thạch Thiên nói: “Lão tử thật cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm, cũng không nguyện ý suy nghĩ chuyện này. Bây giờ giao thông phát triển, tùy tiện mua một cái vé máy bay là có thể ngồi máy bay bay một vòng trái đất rồi, còn có thể liên lạc qua điện thoại, muốn gặp mặt cũng đâu có khó” Nhớ lại mấy trăm năm trước, muốn tìm một người bị mất liên lạc quả thật là mò kim dưới biển.

Hai mắt Maicy sáng lên, vui vẻ nói: “Vậy ý của anh là, không phải đổi việc em đi HongKong tìm anh sao?”

Thạch Thiên cười nói: “Chân ở trên người em, muốn đi thì sao lão tử có thể cản được, hơn nữa em giúp lão tử dịch dụng, lại không khó chơi như mấy con nhỏ kia, lão tử phản đối để làm gì...”

Maicy sợ Thạch Thiên đổi ý, mãnh liệt hôn lên, gắt gao dán chặt vào miệng của Thạch Thiên, không chừa một khe hở, không biết đã hôn bao lâu, cho đến khi Maicy cảm thấy có ba cặp mắt hình viên đạn đang hướng về mình, muốn buông Thạch Thiên ra, thở nhẹ nói: “Lên đi, thuận buồm xuôi gió, em nhất định sẽ đến tìm anh” Xoay người lại, nhìn thấy quả nhiên là ba nàng Hạng Kiều, Quách Thiển Vi và Lý Hiểu Lệ đang liếc mình, mỉm cười trừng mắt đáp trả, ba nàng đồng thời cũng trả lại một cái liếc....

Trở về HongKong cũng là cái máy bay A380 kia, Hạng Kiều, Quách Thiển Vi và Lý Hiểu Lệ mặc dù là ba tiểu thư giàu có, nhưng cũng chưa từng được ngồi một cái máy bay xa hoa như vậy, từ lúc bước chân lên máy bay, hai mắt liền mở to ra, hưng phấn nhìn khắp nơi, giống như một con khỉ đang đi dạo vậy. Thạch Hiểu Mẫn cũng hưng phấn giống như ba nàng, bốn người quả thật đã xem cái “cung điện trên không” này trở thành một sân chơi lớn, đi lên tầng cao nhất còn thấy một cái hồ nhỏ, vội vàng đi tìm hành lý lấy đồ tắm, muốn được bơi trên trời một lần.

Một người phụ trách công tác của Quỹ TS phân bộ ở Pháp bước lại khuyên bảo, nói là máy bay sắp cất cánh, cho nên trong hồ bơi cần bản là không bơm nước, Thạch Hiểu Mẫn và Hạng Kiều ba nàng mới tạm thời bỏ qua cái suy nghĩ này, Thạch Thiên thì ôm lấy Samantha vào lòng, đi về hướng bên kia.

Samantha đỏ mặt nói: “Anh kéo em đi đâu vậy?”

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ em quên nhanh vậy sao, bên kia có một phòng ngủ”

Mặt của Samantha càng đỏ hơn, nói: “Bây giờ là buổi sáng...”

Thạch Thiên trách: “Buổi sáng không thể làm chuyện đó? Chẳng lẽ em không thấy vừa rồi Maicy đã làm cho lửa của anh lên đến điểm rồi sao?”

Samantha liếc nhìn Thạch Thiên một cái, rồi quay đầu lại, phát hiện ra không thấy bóng dáng của Thạch Hiểu Mẫn các nàng dâu, cũng không biết là đã chạy đi đâu rồi, vội vàng kéo tay Thạch Thiên chạy về hướng phòng ngủ, thúc giục: “Đi nhanh lên, nếu để cho các nàng nhìn thấy thì ngượng lắm”

Thạch Thiên nói: “Mấy bữa trước ở Paris, mỗi buổi tối em đều ngủ cùng lão tử, các nàng không phải không biết, cần gì phải lên lút”

Samantha then thùng nói: “Nhưng bây giờ sớm như vậy, vả lại... vừa lên máy bay, đương nhiên không giống” Nói xong, liền đẩy mạnh Thạch Thiên vào trong phòng ngủ, đóng cửa lại, xoay người nhào vào lòng ngực của Thạch Thiên.

Thạch Thiên cười ha hả: “Trời đất! Thì ra em còn gấp hơn lão tử trăm lần!”

Thạch Thiên hôn Thạch Thiên, thâm tình nói: “Anh biết không... tối hôm qua em mới phát hiện ra mình đã không thể rời khỏi anh rồi, con quỷ này, làm hại em mất ngủ cả đêm, hối hận vì đã tặng anh cho Maicy”

Thạch Thiên nghe xong, cả kinh, hần rồ ràng đã khuếch đại lời nói của Samantha lên, thậm nghĩ, đây không phải là diêm tốt, nói cho cùng thân xử nữ của Samantha cũng là do hần lấy, quả nhiên là phiền toái. Nhưng lúc này đã như vậy, hơn nữa dục hỏa trong lòng đã khó áp chế, không khỏi nghĩ đến việc trong cơ thể của Samantha cũng có chân nguyên của mình, có lẽ tương lai cũng giống như là Laurent vậy, chỉ già chứ không chết, có thể đi cùng mình đến trăm tuổi... nhưng thời gian càng dài, tình cảm càng sâu, lần sống lại kế tiếp sẽ khó trách khỏi nỗi khổ thương nhớ, không biết chân nguyên trong cơ thể của Samantha có đủ để làm cho nàng sống mấy trăm năm không, để những lần sau còn có thể gặp lại...

Trong lúc Thạch Thiên đang suy nghĩ miên man, thì Samantha đã chủ động giúp hần cởi áo.

Đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên, nghe thấy giọng nói của Thạch Hiểu Mẫn bên ngoài: “Thạch Thiên, chị Samantha, hai người có ở bên trong không?”

Sắc mặt Samantha nhất thời đỏ ửng, dừng tay lại, còn Thạch Thiên thì hô lên: “Có, chuyện gì?”

Thạch Hiểu Mẫn bên ngoài nói tiếp: “Mở cửa nhanh, nghe nói đây là phòng khách xa hoa đắt tiền nhất trên thế giới, mọi người muốn vào coi”

Thạch Thiên tức giận nói: “Chỉ là một căn phòng, có gì để coi” nhưng vẫn đi lại mở cửa.

Ngoài cửa, trừ Thạch Hiểu Mẫn ra, Hạng Kiều ba nàng, còn có Michelle, các nàng nhìn thấy áo của Thạch Thiên bị mở tung ra, trong ngực còn đang ôm Samantha, đương nhiên là nhìn ra Thạch Thiên và Samantha đang muốn làm cái gì.

Thạch Thiên nói: “Vào coi nhanh đi, lão tử... còn có việc phải làm”

Thạch Hiểu Mẫn các nàng làm sao mà không hiểu được chứ, nhất thời sững sờ ở cửa không biết làm gì. Michelle bên cạnh thấy thế liền lên tiếng: “Nhị tiểu thư, ba vị tiểu thư, máy bay sắp cất cánh rồi, hay là về ngồi trước đi, một lát nữa đi coi sau”

Thạch Hiểu Mẫn vội vàng gạt đầu, trừng mắt nhìn Thạch Thiên một cái, kéo Hạng Kiều ba nàng đi, theo Michella vào một khoang khác ngồi xuống, đợi máy bay cất cánh.

Hạng Kiều đỏ mặt, thấp giọng nói: “Đại sắc lang, vừa mới lên máy bay đã làm chuyện xấu”

Quách Thiển Vi gạt đầu nói: “Đúng vậy, chị Samantha thật đáng thương, ở trên máy bay mà còn bị Thạch Thiên ăn hiếp”

Lý Hiểu Lệ nghiêng răng nói: “Tên khốn này chỉ biết ăn hiếp đàn bà con gái chúng ta, thật đúng là đại lưu manh, đại thổ phỉ, đại hỗn đản, đại... đại hán gian! Chị Hiểu Mẫn, chị nói có phải không?”

Thạch Hiểu Mẫn nghe vậy, không nhịn được bật cười thành tiếng, thấy ba cô gái bộ dạng đầy căm phẫn, an ủi: “Nói vậy cũng đúng, Thạch Thiên quả thật Thạch Thiên rất xấu, chẳng qua... chẳng qua hần còn chưa phát triển đến mức là đại hán giang đầu” Nghĩ thâm, vừa rồi, nhìn nét mặt của Samantha, quả thật trên đó

trừ hai chữ hạnh phúc ra thì không còn gì nữa, làm gì có vẻ bị Thạch Thiên ăn hiếp? Hơn nữa, nhìn mấy đứa đại khái là muốn đổi vị trí với Samantha mà, để cho Thạch Thiên “ăn hiếp”, nếu không cũng sẽ không đuổi đến Paris.

309. Chương 310: Gọi Ta Là Sư Công .

Bởi vì lệch múi giờ, cho nên lúc máy bay đáp xuống Hong Kong, đã là đêm khuya, Laurent đã mang hơn hai mươi người đến sân bay để đón, Thạch Thiên không muốn đi theo Laurent để trở về tổng bộ mới, cố ý đuổi bọn họ đi, chỉ mang theo Michelle, để lại hai chiếc xe trở về khu nhà cao cấp trên núi.

Vốn một chiếc trong đó là định đưa Hạng Kiều ba nàng về nhà, nhưng mà ba nàng nói là không báo cho người nhà biết hôm nay trở về, vả lại đã hơn nửa đêm, người nhà khẳng định đã ngủ hết, trở về cũng không ai mở cửa. Hơn nữa, các nàng nói rằng muốn ở cùng với Thạch Hiểu Mẫn một đêm, cũng không nói là muốn ở cùng với Thạch Thiên một đêm, mặc dù cùng ở một nhà, nhưng lại là một lý do khiến cho Thạch Thiên không cách nào cự tuyệt các nàng được.

Thêm ba cô gái, tuy rằng có thể trở về chen chúc trong căn hộ chung cư, nhưng chỗ đó nhiều ngày không ai quét dọn, hơn nữa phòng nghỉ của Thạch Lệ cũng là phòng làm việc luôn, không tiện để cho ba nàng nghỉ ngơi, vì thế Thạch Thiên đành phải đến khu hộ cao cấp trên núi thôi.

Quản gia Luyet nghe được tin Thạch Thiên muốn đến đây nghỉ ngơi, vội vàng gọi tất cả những người hầu đang nghỉ ngơi trong nhà, mang theo bọn họ ra ngoài nghênh đón đám người Thạch Thiên.

Tất cả đều trước và sau khu nhà cao cấp đều được mở, làm cho cả khu nhà bừng sáng trong màn đêm, đứng sững giữa đỉnh núi u tĩnh càng có vẻ xa hoa lóa mắt, Thạch Hiểu Mẫn từ miệng của tài xế biết được tất cả căn hộ cao cấp ở đây đều là của Thạch Thiên, mặc dù nàng bây giờ cũng rõ Thạch Thiên đã là tỉ phú siêu cấp rồi, nhưng vẫn giật mình với ngôi nhà này, còn có quản gia anh thức, nữ hầu nhật thức, bảo an uy vũ, tất cả đều làm cho nàng kích động vô cùng. Mới vừa bước xuống xe, đã không nhìn được nhào lại trách mắng Thạch Thiên: “Thạch Thiên, khá lắm, cho chúng tôi ở chung cư, còn mình thì len chạy đến ở khu nhà cao cấp này. Khó trách cậu luôn không về nhà”

Thạch Thiên cũng tức giận nói: “Tôi ước gì hai người đến đây ở, lúc đó chị của cô khẳng khẳng rằng phải trả tiền nhà mới chịu ở, thu thiếu nàng cũng không chịu, tôi muốn mang mọi người đến đây, mà nàng ta chịu ở mới là lạ. Bây giờ sao có thể trách tôi?”

Thạch Hiểu Mẫn trầm nghĩ, cũng đúng, hừ một tiếng nói: “Dù sao gạt người cũng là không đúng”

Thạch Thiên nói: “Cô cho là lão tử muốn lừa cô? Lão tử sớm đã muốn cho các cô nhận tổ quy tông, vậy ư phải làm cho các cô chịu tin mới được chứ” Hừ một tiếng rồi quay sang nói với Luyet: “An bài cho Hiểu Mẫn một phòng, nếu nàng ta chịu, thì về sau cứ sống tại đây”

Luyet vội nói: “Đã thu xếp xong, tôi sẽ mang Nhị tiểu thư và ba vị tiểu thư đi lựa phòng”

Thạch Thiên nói: “Bây giờ đã muộn rồi, an bài cho các nàng phòng nghỉ ngơi đi, nếu Hiểu Mẫn không hài lòng, thì ngày mai chọn lại cũng không muộn” Dùng truyền âm để dặn thêm: “Lão tử chỉ muốn cho Hiểu Mẫn ở lại, còn ba con nhỏ kia thì sau khi thức dậy liền an bài người đưa về nhà, ngàn vạn lần không được để cho ở lại, hiểu không?”

Luyet thần nhiên gật đầu, nói: “Hiểu rồi, chủ nhân”

Thạch Thiên vỗ vỗ vai Luyet, nói: “Hiểu là tốt rồi, việc này nếu làm không xong, lão tử chặt đầu ngươi”

Luyet một bên phân phó mấy cô hầu gái đi lấy hành lý, một bên khom người mời Thạch Hiểu Mẫn và Hạng Kiều các nàng đi theo mình chọn phòng, vừa mới vào đại sảnh, mọi người đã nghe tiếng “kịch kịch” rất nhỏ dồn dập trên lầu, chỉ thấy một cô gái mặc một bộ váy ngủ màu bạc bằng tơ lụa chạy chân trần xuống lầu, nhào vào lòng Thạch Thiên, nức nở: “Thạch Thiên, anh đã trở lại”

Thạch Thiên nói: “Thì ra em cũng đã đến đây”

Nàng ta nói: “Mới đến được vài ngày, anh đi Paris cũng không nói cho em biết, em ... em rất nhớ anh...” Nói xong, hai mắt dầm lệ mông lung, biểu lộ chân tình, thế nhưng đám người Samantha, Thạch Hiểu Mẫn nhìn thấy mà trơ ra như đá, Samantha bị Thạch Thiên ôm bên kia cảm thấy xấu hổ, trong lúc nhất thời cảm thấy mình tránh không được, mà đi cũng không xong.

Thạch Hiểu Mẫn thầm nghĩ, khó trách trước kia Thạch Thiên không nói cho các nàng biết còn có khu nhà cao cấp trên đỉnh núi, thì ra là kim ốc tàng kiều, trong này rất rộng lớn, nói không chừng còn có người khác, lại thấy Hạng Kiều các nàng đều trợn mắt há mồm nhìn, trong lòng không khỏi thầm than, vừa định khuyên các nàng đi nghỉ ngơi sớm, tránh nhìn Thạch Thiên cùng cô gái khác thân thiết mà thêm khổ sở, thì nghe cả ba nàng đồng thời kêu lên: “Cô giáo Tiêu!”

Người này chính là Tiêu Vi, lúc Luyet biết được tin Thạch Thiên trở về, nàng đã đi nghỉ ngơi rồi, cho nên không dám quấy rầy, nhưng Tiêu Vi ngày đêm thương nhớ Thạch Thiên, cho nên ngủ không ngon giấc, âm thanh xe đến của mọi người làm cho nàng giật mình tỉnh giấc, trong mơ màng nghe thấy giọng nói của Thạch Thiên, Tiêu Vi giống như là bị chạm điện ập, nhảy dựng từ trên giường xuống, ngay cả dép cũng không kịp mang, vội vàng chạy xuống lầu gặp Thạch Thiên, hơn nữa khuôn mặt còn tràn đầy nước mắt, làm sao mà có thể chú ý đến người khác nữa chứ.

Chợt nghe có người gọi mình là cô giáo Tiêu, thân thể liền chấn động, lau nước mắt trên mặt nhìn rõ lại, mới thấy Hạng Kiều, Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi, đồng thời còn phát hiện ra trong lòng ngực của Thạch Thiên còn đang ôm một cô gái xinh đẹp, dáng người cao gầy, dung mạo tuyệt mỹ vô cùng.

Sắc mặt Tiêu Vi xấu hổ đến đỏ mặt, run giọng nói: “Mọi người... mọi người... đến... khi nào... tôi... tôi...” Tình cảnh này, nàng làm sao mà có thể tìm ra lời giải thích được nữa, nếu không phải đang bị Thạch Thiên ôm, chỉ sợ là sẽ xoay người cướp đường chạy, tìm một chỗ không người mà trốn.

Quách Thiển Vi rung giọng nói: “Thạch Thiên, anh... ngay cả cô giáo cũng không buông tha...”

Trong lòng Thạch Thiên cho đến bây giờ vẫn chưa từng xem Tiêu Vi là cô giáo của mình, cho nên cũng không để ý, cười nói: “Thấy rõ chưa, về sau các người phải gọi lão tử là sư công, cho nên, tuyệt đối không thể làm ra chuyện gì không an phận, hiểu không?” Mặc dù mấy ngày nàng Hạng Kiều các nàng đã không còn làm phiền mình nữa, nhưng Thạch Thiên vẫn giữ cảnh giác, đồng thời không quên nhắc nhở các nàng không được si tâm vọng tưởng.

Hạng Kiều nói: “Cô giáo chứ đâu phải sư phụ, làm gì có sư công ở đây, hơn nữa anh vào trường trễ hơn, phải gọi là sư đệ mới đúng”.

Thạch Thiên cười ha hả nói: “Chẳng lẽ các người đã quên? Lão tử nghỉ học rồi” Nói xong, cũng không muốn dài dòng với các nàng, ôm Samantha và Tiêu Vi đi lên lầu.

Quách Thiển Vi thở dài nói: “Cũng may mình đi học ở nước ngoài, không cần gọi hần là sư công”.

Lý Hiểu Lệ cũng đi học ở nước ngoài, gật đầu đồng ý, xoay người lại nói với Hạng Kiều: “Chúc mừng tiểu hương tiêu, đã được một tên hôn đản làm sư công”.

Hạng Kiều cả giận nói: “Phì! Ngày mai mình sẽ nghỉ học...”

310. Chương 311: Sao Có Thể Trách Lão Tử .

Vừa mới vào phòng ngủ, Samantha đã uốn éo thân mình, sáng giọng nói: “Anh thả em xuống”.

Thạch Thiên thấy khuôn mặt của Samantha thoát nhìn có chút xấu hổ, còn khuôn mặt của Tiêu Vi đã đỏ như cà chua, đóng cửa lại buông hai người ra, nói: “Giới thiệu một chút, đây là Tiêu Vi, vừa nãy em cũng nghe rồi, là cô giáo dạy lão tử được vài ngày”.

Không đợi Thạch Thiên giới thiệu, Samantha đã chủ động vươn tay về hướng Tiêu Vi: “Xin chào, tôi là Samantha”.

Tiêu Vi then thùng bởi vì khi nãy làm trò trước mặt Hạng Kiều, thấy samantha có vẻ hào phóng, liền vươn tay nắm lấy tay nàng, nói: “Em biết, trước kia thường xuyên thấy hình của chị trên báo và tạp chí, nhìn ở ngoài chị đẹp hơn nhiều”.

Samantha cười nói: “Cảm ơn, có người lại nói chị giống cây gậy trúc đó”.

Tiêu Vi nhất thời bất bình vì Samantha, nói: “Ai nói? Người đó chắc chắn là đồ kị với chị rồi. Samantha tiểu thư, đừng nghe loại người bị mù mắt này nói”.

Samantha lặng lẽ nhìn Thạch Thiên một cái, cười nói: “Gọi chị là Samantha được rồi, về sau chúng ta... cũng không phải quan hệ bình thường”.

Tiêu Vi tuy rằng yêu thạch Thiên, như với cảm giác của nàng, cảm thấy mình còn cách hôn nhân quá xa, so với Kim Hinh, Samantha còn kém rất nhiều, cho nên đến bây giờ vẫn chưa từng nghĩ rằng sẽ độc chiếm lấy Thạch Thiên, chỉ cần người khác đừng đến giành luôn của nàng, là nàng cảm thấy mỹ mãn rồi, nghe vậy liền vui vẻ nói: “Dạ, về sau em có thể gọi chị là Samantha được chứ?”

Samantha gạt đầu mỉm cười, lúc này hai người nắm tay nói chuyện thân mật vô cùng, nghiễm nhiên đã trở thành bạn tốt nhiều năm vậy.

Thạch Thiên nằm ở trên giường, đã lột được hơn phân nửa quần áo, thấy không thể nhìn được nữa, nói: “Hai người nói chuyện vớ vẩn cái gì vậy, mau đến đây hầu hạ lão tử coi”.

Samantha đẩy Tiêu Vi lên giường, nói: “Anh và Tiêu Vi nhiều ngày không gặp, em không quấy rầy hai người đâu, kêu người an bài cho em một phòng khác là được”.

Thạch Thiên giơ tay đẩy cả Samantha và Tiêu Vi lên giường, trái ôm phải ấp, nói: “Không phải là lão tử ham hố, nhưng hai người cũng biết thân thể của lão tử đã khôi phục được rất nhiều, một mình Tiêu Vi không chịu nổi đâu”. Từ khi lĩnh ngộ được chân khí vận chuyển xoắn ốc trong cơ thể, hẳn rõ ràng đã cảm thấy được tu vi của mình đã muốn tiến nhập vào một cảnh giới khác, đồng thời tốc độ khôi phục thân thể cũng nhanh hơn, mấy ngày nay đã vượt khỏi trạng thái ra đời, rút ngắn thời gian từ lúc sống lại đến trạng thái bình thường xuống còn ba năm.

Tiêu Vi khẩn trương nói: “ANH ở Paris bị bệnh sao? Hay là bị thương?”

Mấy ngày nay Samantha đều ở bên cạnh Thạch Thiên, cho nên biết hẳn không bị thương cũng không sinh bệnh, vì thế cũng không khẩn trương như Tiêu Vi, chẳng qua, nàng cũng không hiểu được ý “khôi phục” của Thạch Thiên ở đây là ý gì, nghi hoặc nhìn Thạch Thiên.

Thạch Thiên nói: “Không phải vậy, ý của lão tử là... à... ặc... nói chung là ngọn nguồn trong đó nói các người cũng vĩnh viễn không hiểu được, nói đơn giản hơn là tinh lực tử còn dư thừa hơn cả trước kia, một cô gái trên giường căn bản là không thể ứng phó nổi, nói như vậy có hiểu chưa?”

Hai nàng nghe Thạch Thiên nói trắng ra như vậy, cũng không khỏi xấu hổ đỏ mặt, chẳng qua, điểm này hai nàng đều vô cùng rõ ràng, các nàng có rất nhiều lần bị Thạch Thiên làm cho muốn chết, vừa mừng vừa sợ. Trong cơ thể của Samantha có chứa chân nguyên của Thạch Thiên, tình huống tốt hơn người thường, nhưng nàng thấy Maicy sau khi “abc” với Thạch Thiên xong, quả thật giống như một quả banh xì hơi vậy, lại nhìn bộ dáng nhu nhược của Tiêu Vi, cảm thấy thể chất của nàng không bằng Maicy được, thậm chí một tiếng, nằm xuống, cắn lấy lỗ tai của Thạch Thiên, nói: “Anh thật đúng là một yêu tinh hại người!”

Thạch Thiên ức chế, trong lòng cũng thầm than: Lão tử cũng đâu cố ý hại người, muốn trách thì cứ trách cái Thái Ất bí điển chết tiệt kia, làm cho thân thể lão tử không thể không đi làm hại người ta, rồi lại không dám làm chuyện đó với người ta, quả thật sống không bằng chết, hơn nữa các người đều tự mình đưa đến cửa, sao có thể trách lão tử hại người...

Nhưng mấy cái này cũng gọi cho Thạch Thiên nhớ đến mình có lẽ có thể cởi bỏ được sự huyền bí của sinh tử, Alexx, đáng tiếc, người này lại đột nhiên biến mất, sống chết không rõ. Chẳng qua, Thạch Thiên cũng không cảm thấy chuyện đi đến Paris lần này là trắng tay, hẳn cảm thấy A lịch chưa chết, bởi vì con gái nuôi Beila của ông ta có biểu hiện thật sâu xa, mặt khác, nội lực xoắn ốc của Beila cũng làm cho hắn kinh ngạc.

Sau khi lĩnh ngộ sự ảo diệu của nội lực xoắn ốc, Thạch Thiên rõ ràng biết đây thật chất là một phương thức vận dụng nội lực, bản chất không có gì thay đổi, tu vi nội lực cũng không đề cao được, nhưng hiệu quả khi sử dụng lại khác rõ rệt, quả thật có thể dùng bội số mà tính. Ngoài mặt thoát nhìn tựa hồ như rất đơn giản, nhưng chân chính sử dụng được phương thức xoắn ốc này cũng không phải dễ dàng, nhất định phải có căn cơ thâm hậu, nội lực tinh thuần, hơn nữa phải khắc khổ luyện tập cùng với một chút thiên phú mới có thể nắm vững được. Đương nhiên, đối với Thạch Thiên thì tuyệt đối không khó, chẳng qua, trước kia hắn chưa gặp được đối thủ mà thôi, cho nên cũng không đi nghiên cứu việc vận dụng tốt nội lực vô cùng cường đại của mình thế nào cả.

Chỉ là trên người của Beila, Thạch thiên phát hiện ra hai hiện tượng khác thường, một là nội lực trong cơ thể của nàng tuy rằng rất tinh thuần, nhưng căn cơ rất cạn, cho dù nàng muốn dùng thứ nội lực này để sử dụng phương thức xoắn ốc, thì cũng không có khả năng, còn một điều kì quái hơn là, lúc Thạch Thiên phế bỏ tu vi một thân của Beila xong, Beila hẳn là không có khả năng sử dụng nội lực để đả thương đối thủ, thế mà trong mi tâm của nàng vẫn cất giấu nội lực, cũng chính là nhờ cổ nội lực này làm cho thạch Thiên lĩnh ngộ được nội lực xoắn ốc.

Ngàn năm qua, tuy rằng Thạch Thiên đã nghĩ rất nhiều tâm pháp, đã tự thành lập một phái riêng, nhưng xét đến cùng đều dựa vào Thái Ất bí điển thôi, hắn cảm thấy được tâm pháp sở tu của Beila có chút liên hệ nào đó với Thái Ất bí điển, bởi vì thế mà thiếu chút nữa hắn đã lầm tưởng Beila là đệ tử của Thiên Thạch Thành Bảo.

Điều này làm cho Thạch Thiên rất muốn tìm hiểu về tổ chức thần bí sau lưng của Beila, từ trên người của Beila là có thể thấy được, cái tổ chức này tuy rằng nắm được phương thức sử dụng nội lực xoắn ốc ảo diệu, nhưng bọn họ tựa hồ không hiểu nên sử dụng thế nào, có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến cho bọn họ chú ý đến Thiên thạch Thành Bảo và Thạch Thiên.

Nếu đoán không lầm, Thạch Thiên tin rằng cái tổ chức này sẽ không bỏ qua cho mình, cho nên, sau khi phế nội lực của Beila xong, liền chờ bọn họ tự đưa tới cửa, chỉ là đến lại là một trái hỏa tiễn, còn đám người của tổ chức kia cũng không thấy xuất hiện, còn Beila và A Lịch cũng biến mất không thấy bóng dáng đâu.

Người đưa đến cửa thật ra cũng có, chính là do chính tay Thạch Thiên bắt lấy và tự tra khảo, và biết được những người này là đặc công của một số nước, thân thủ của bọn họ tuy rằng nhanh nhẹn hơn người thường một chút, nhưng không hề tu luyện qua tâm pháp nội gia, Thạch Thiên không khỏi kì quái, chẳng lẽ cái tổ chức này thấy hỏa tiễn không thể nổ chết mình, sợ đến mức không dám làm gì lão tử nữa sao

311. Chương 312: Không Biết .

Sáng sớm, tại sân bay Washington, một chiếc Boeing vừa dừng lại trên đường băng, thì một chiếc trực thăng liền bay tới, đáp xuống cách chiếc Boeing khoảng năm mươi mét, mặt đất bị cánh trực thăng thổi vù vù làm đất cát bay tán loạn, nhưng cái trực thăng không có ý đậu xuống, cửa hành khách của chiếc Boeing mở ra, có vài người mặc đồ đen nhảy xuống, mang theo hai cái cang chạy lại chỗ chiếc trực thăng, leo lên sợi dây thang, rồi chiếc trực thăng ấy nhanh chóng bay đi.

Nửa giờ sau, chiếc trực thăng đã xuống sân của một căn cứ quân sự ngoại ô Washington, hai cái cang được giao cho một người mặc đồ trắng đứng chờ trong sân này giờ, và người này là giáo sư Chris.

Thức nguyên một đêm, Chris mệt mỏi đi đến phòng họp ngầm, thở dài thật sâu, ngồi xuống cái ghế đối diện trung tướng Paula. Trong phòng họp ngoại trừ trung tướng Paula đảm nhận việc nghiên cứu an toàn quốc gia còn có chủ nhiệm tình báo Heber, trạng thái của hai người bây giờ cũng chẳng tốt hơn Chris là bao nhiêu, trong mắt đầy tơ máu. Hai người đặc công gặp nạn tại Paris chính là người của Heber, Heber lo âu hỏi: “Bọn họ không sao chứ?”

Chris cười khổ nói: “tôi không biết trả lời ông thế nào nữa”.

Heber ngẩn người, đứng lên quát: “Cái gì? Ông giăng co mười mấy tiếng, mà đáp án chỉ có một câu không biết?” Hai người đặc công kia chính là những đặc công ưu tú nhất trong đội, lúc trước cho dù có nhiệm vụ

khó khăn cỡ nào cũng có thể hoàn thành thuận lợi, rất được Heber tin tưởng, nếu như để chết khó hiểu như vậy, quả thật làm cho hắn khó chấp nhận, hơn nữa hắn còn có trách nhiệm báo cáo lên cấp trên.

Paula trầm giọng nói: “Heber, ông ngồi xuống trước đi, nghe giáo sư Chris nói ra kết quả đã”.

Tuy rằng Paula và Heber đều là nhân viên cao cấp trong bộ tham mưu của Cục tình báo nghiên cứu lực quân Hoa Kỳ, nhưng từng là cấp trên và cũng là thầy của Heber, cũng là người mà Heber tôn kính nhất, hắn nghe vậy, chỉ đành ngồi xuống, hai mắt bốc lửa nhìn chằm chằm Chris.

Chris cười khở nói: “Kết quả kiểm tra là, bọn họ hoàn toàn khỏe mạnh”.

Heber lại không nhịn được, đứng lên quát lớn: “Giáo sư Chris, ông chẳng lẽ không biết bọn họ đã hôn mê suốt ba ngày sao?”

Chris nói: “Tôi biết, chỉ là trên người bọn họ không phát hiện ra chỗ bị thương, cũng không có lưu lại dấu vết của việc dùng thuốc, ngoài ra tất cả những chỗ trong cơ thể là bình thường, chỉ là bộ não, theo bệnh trạng cho thấy, bọn họ căn bản là không giống như hôn mê, mà giống như...”. Nói đến đây, Chris do dự nhìn Heber một chút, ngưng lại không nói hết.

Paula nhìn thấy, nói: “Nói đi, Heber chỉ quan tâm đến an nguy của nhân viên thôi, nên hơi xúc động, nhưng hắn ta cũng rất kính nể học thức và năng lực của ông”.

Chris gật đầu nói: “Bệnh trạng của bọn họ thoát nhìn giống như đang ngủ, nhưng mà, tôi đã dùng các phương pháp kích thích bọn họ, tất cả đều không có hiệu quả. Bây giờ chỉ có thể nhận định hai người đó lâm vào trạng thái hôn mê đặc biệt, tạm thời không nguy hiểm tính mạng, chỉ là, không biết bao giờ bọn họ mới tỉnh lại, cũng không biết là có thể tỉnh lại hay không. Cho nên tôi không thể trả lời câu hỏi của Heber vừa rồi, nếu mọi người hoài nghi năng lực của tôi, tôi không ngại đưa mọi người đi kiểm tra bọn họ một lần nữa”.

Heber rất rõ trong nhóm của Paula đều là nhân vật cao cấp, mỗi năm tốn không dưới trăm triệu đô đầu tư nghiên cứu, nếu như bọn họ đã không còn cách nào, thì có thể chạy đi đâu? Suy sụp ngồi trở lại ghế, hỏi: “Ông nói là.. bọn họ có thể trở thành người thực vật?”

Chris lắc đầu, thở dài: “Xin lỗi, câu trả lời của tôi vẫn là không biết, cơ thể của con người có rất nhiều điều bí mật, điều mà chúng ta biết thật ra rất ít, đang không ngừng thăm dò, đó cũng chính là nguyên nhân vì sao chúng ta có hứng thú với thiếu niên HongKong kia”. Mặc dù biết không nên biểu lộ hứng thú trước mặt Heber, nhưng Chris vẫn không nhịn được hưng phấn nói: “Hai người hôn mê này hiển nhiên là có liên quan đến thiếu niên thạch Thiên kia, chứng minh rằng trên người hắn có bí mật mà chúng ta không tưởng tượng được, ít nhất là không chỉ biết đá banh, chỉ cần có thể biết được bí mật này, thì tên của chúng ta có thể ghi trong lịch sử phát triển của nhân loại, chỉ là, hai nhân viên của ông đang hôn mê...”.

Heber lạnh lùng nói: “Bây giờ tôi chỉ cảm thấy người này rất nguy hiểm”.

Chris không cho là vậy nói: “Nếu hắn là nhân vật nguy hiểm, liệu hai đặc công ấy còn có thể sống trở về?”

Heber hỏi ngược lại: “Nhưng ông có thể bảo đảm là tương lai hắn không làm gì đến quốc gia, hoặc là không bị tổ chức khủng bố lợi dụng?”

Chris cười lạnh: “Mr Heber, ông có thể bảo đảm những người trong cục an toàn quốc gì đều tuyệt đối trung thành với Hoa Kỳ không? Trên thực tế, mỗi người đều có thể bị người khác lợi dụng, theo lý luận của ông, có phải nên tiêu diệt tất cả mọi người mới an tâm được sao? Ông đừng quên, người thiếu niên này chẳng những không trở thành phần tử khủng bố, mà ngược lại còn trợ giúp cảnh sát Paris bắt giữ bọn Hell Hunter, cứu lấy hơn một ngàn du khách, trở thành anh hùng trong suy nghĩ của nước pháp, chính phủ Pháp chẳng lẽ không cảm thấy hứng thú với hắn? Chỉ là có thể trở mất trở về HongKong, không dám hành động bậy bạ”.

Heber cãi lại: “Cục an toàn quốc gia có trách nhiệm dự phòng những nguy hiểm sẽ phát sinh, ít nhất là nên khống chế người này lại...”.

Paula khoát tay nói: “hai người đừng tranh luận nữa, lo lắng của Heber không phải là không có lý, nhưng có thể để lần sau mà thảo luận, điều quan trọng trước mắt bây giờ chính là làm cách nào để cho hai đặc

công kia tỉnh lại, có lẽ bọn họ sẽ nói cho chúng ta biết một số tin tức quan trọng”.

Chris nghĩ nghĩ, rồi đáp: “Bản thân thiếu niên kia có thể cứu tỉnh bọn họ”.

Paula và Heber đều ngăn người, nhưng cảm thấy lời này rất có đạo lý nếu Thạch Thiên làm cho hai đặc công này biến thành như vậy.

Heber a lên một tiếng, đứng dậy lần thứ ba, nói: “Bây giờ tôi sẽ an bài người đi HongKong”.

Chris liền đứng dậy ngăn cản: “Ông muốn làm gì?”

Heber trừng mắt nói: “Đương nhiên là mang thiếu niên kia trở về, bắt hấn cứu tỉnh nhân viên của tôi, rồi sau đó ông có thể dùng hấn để đẩy mạnh sự phát triển của nhân loại”.

Chris lại hỏi tiếp: “Ông chuẩn bị dùng phương pháp nào để dẫn hấn về?”

Heber cười lạnh nói: “Đây là điều mà giáo sư Chris không hiểu được đâu, nhưng mà tôi có thể nói cho ông biết một chút, đừng nói là dẫn một người từ HongKong về đây, cho dù lấy gấu trúc ra khỏi trung Quốc đại lục, tôi cũng có thể làm được”.

Chris trầm giọng noi: “Tôi cũng nhắc nhở ông, năng lực của thiếu niên này không phải đơn giản như ông tưởng tượng vậy đâu, giường bệnh nghiên cứu thực nghiệm không nhiều, tôi không muốn nơi này trở thành bệnh viện của cục tình báo”.

“Ầm”. Một cô gái tóc vàng, dáng người cao gầy, mặc một bộ áo trắng, đẩy cửa cái rầm vào, thở phì phò, hưng phấn kêu lên: “Giáo sư... bọn họ... bọn họ tỉnh rồi...”.

312. Chương 313: Quả Nhiên Là Đang Ngủ .

Paula và Heber vội vàng theo sát phía sau Chris, vọt vào trong căn phòng, căn phòng được chia cách bởi một tấm kính thủy tinh, xuyên qua tấm kính có thể nhìn thấy được ba cái giường thủy tinh giống như ba cái quan tài vậy, hai người đặc công đang nằm trong hai cái “giường” đặc biệt ấy cùng với một đồng dây, thân thể trần truồng không ngừng vận vẹo, tựa hồ như muốn tránh thoát cái bẫy cố định trên người mình, thần sắc rõ ràng có chút phần nộ và khấn trương, cho đến khi thấy Heber đang đứng bên ngoài, hai người mới ngừng giãy dụa, trên mặt hiện ra vẻ mờ mịt. Paula vội hỏi Chris: “Có thể hỏi họ được không?” Tuy rằng hấn ta là chủ nhiệm của việc nghiên cứu thực nghiệm này, nhưng việc này còn phải chờ Chris quyết định.

Chris nói: “Đợi một lát nữa đi”, xoay người lại nói với trợ thủ, cũng chính là cô gái tóc vàng xinh đẹp khi này: “Kiểm tra lại toàn bộ, điện tâm đồ và sóng não, nhìn xem có khác số liệu khi này không?”

Nửa giờ sau, hai đặc công được xác định là đã khôi phục bình thường cuối cùng cũng được đi ra khỏi cái giường thủy tinh ấy, mặc xong quần áo liền được đưa tới phòng họp. Mặc dù hai người đã làm việc tại cục an toàn quốc gia nhiều năm, nhưng chưa từng đặt chân vào thế giới nghiên cứu thực nghiệm bao giờ cả, cũng không nhận ra những nhân viên đã kiểm tra thân thể của mình là ai, khi vào phòng họp, câu đầu tiên hỏi Heber là: “Đây là đâu?”

Paula nhìn khuôn mặt cười khổ của Heber, liền nói với hai gã đặc công: “Các con, nói cho các con biết một tin tốt, các con... đã về nhà”.

Hai gã đặc công đều tròn tròn mắt.

lần này cục an toàn quốc gia dựa theo đề nghị của chủ nhiệm Paula, phái hai mươi chín đặc công chuyên nghiệp đến Paris, nhiệm vụ là giám sát Thạch Thiên và người bên cạnh Thạch Thiên. Theo lệnh là không được phép kinh động đến Thạch Thiên, nhưng nếu phát hiện ra các quốc gia khác xuống tay với Thạch Thiên, thì bọn họ nhất định phải mang Thạch Thiên về Hoa Kỳ trước. Tình huống khẩn cấp còn có thể cho phép hạ gục Thạch Thiên, để tránh các quốc gia khác đắc thủ, vẫn phải cố gắng mang thi thể của Thạch Thiên về Hoa Kỳ.

Điều này, cục an toàn quốc gia Hoa Kỳ vẫn nắm chắc làm được, bởi vì lần này trừ hai mươi chín đặc công chuyên nghiệp ra, bọn họ còn có thể mượn lực lượng tình báo ở Paris. Phải biết rằng cục tình báo của Hoa Kỳ có hơn mười sáu nhánh, cục an toàn quốc gia chỉ là một trong những nhánh trong đó, nhưng mỗi nhánh đều có không ít hơn mấy ngàn đặc công đang chờ đợi, được phân bố khắp nơi trên thế giới, bất kể là nhân số hay trang bị, các quốc gia khác đều không thể sánh bằng, sở dĩ tạm thời muốn kinh động đến Thạch Thiên, cũng bởi vì lo lắng các quốc gia khác sẽ ăn hôi chuyện tốt của mình, lỡ như mọi chuyện bị phát hiện, chẳng những khó có thể mang Thạch Thiên còn sống trở về Hoa Kỳ, ngược lại còn gây ảnh hưởng lớn đến chính phủ. Dù sao chỗ đó cũng không phải là địa bàn của mình, mà Thạch Thiên bây giờ lại là một người nổi tiếng, xảy ra chuyện rồi muốn che dấu cũng không được.

Khi hai mươi chín đặc công này mai phục tại chung quanh Thạch Thiên, ngay đêm đầu tiên, bọn họ đột nhiên phát hiện ra là mất liên lạc với hai đặc công đã đi vào khách sạn Litz. sáng hôm sau, cảnh sát Paris nhận được tin, có người phát hiện ra trên mái nhà của một cao ốc tại quảng trường Thiên Môn có năm người không rõ thân phận, bốn người bị hôn mê bất tỉnh, còn người còn lại thì bị chặt đứt hai chân, vết mặt ứa đọng máu, gãy xương mặt, cũng hôn mê bất tỉnh.

Hai người trong đó chính là hai gã đặc công đã mất tích của cục an toàn quốc gia, cảnh sát Pháp thấy bọn họ bất tỉnh, đành phải đồng ý cho phép bọn họ đem người về Hoa Kỳ để chữa trị. Nhưng các chuyên gia bên này vật lộn mười mấy tiếng cũng không thể cứu bọn họ tỉnh dậy, trong lúc đang đau đầu nhất, thì hai đặc công này đột nhiên tỉnh dậy.

Trước đó, Paula và Heber còn nhận được tin tình báo, ba người cùng ngất xỉu tại quảng trường với hai đặc công kia, một là người Nga cư trú tại Pháp, một là du khách Trung Quốc, hai người này cũng bị đuổi về nước, còn có một người Nhật Bản, là người bị chặt đứt hai chân, mặt sưng như lợn, bây giờ đang được chữa trị trong bệnh viện lớn nhất của Paris, lãnh sự quán Nhật đã nhờ chuyên gia đến, nhưng sống chết trước mắt vẫn chưa rõ.

Paul và Heber không cần dùng cái đầu vẫn có thể đoán được, ba người tuyệt đối là có nhiệm vụ tương tự, quốc gia phái bọn họ đến Paris giám sát Thạch Thiên, lại bị Thạch Thiên động tay động chân. Vì thế lập tức phân phó những đặc công khác không được tiếp cận Thạch Thiên, chỉ có thể tiếp tục giám sát bên ngoài khách sạn, hơn nữa chính phủ Pháp hiển nhiên đã đoán được ý của bọn họ, tuy rằng đã thả người về, nhưng đồng thời cũng đưa ra cảnh cáo, khiến cho bọn họ chỉ có thể trở mắt nhìn Thạch Thiên rời Paris.

Heber khẩn cấp hỏi hai nhân viên vừa tỉnh lại, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại hôn mê.

Hai đặc công nhìn nhau, vết mặt mờ mịt, hỏi ngược lại Heber: “Chúng tôi hôn mê sao? Chúng tôi làm sao có thể trở về?” Heber tức đến nổi thiếu chút nữa đã hộc máu, chỉ đành phải kể lại việc bọn họ bị hôn mê, rồi được người ta phát hiện ra đang ở trên mái nhà, rồi được đưa trở về Hoa Kỳ. hai người đặc công chỉ cảm thấy mình đã ngủ một giấc, sau khi tỉnh lại thấy mình đang ở Hoa Kỳ, vô cùng giật mình, không ngờ mình đã ngủ hai ngày. Về phần vì sao hôn mê, bọn họ chỉ nhớ được tình huống phát sinh ra vào ban ngày lúc bọn họ đang ẩn núp gần khách sạn Litz, còn mọi chuyện buổi tối thì không nhớ nổi, thậm chí là không biết mình đã ngủ khi nào?

Lần này đến phiên Paula và Heber nhìn chăm chăm nhau, thầm nghĩ Chris đã đoán đúng, hai người này quả nhiên đang ngủ.

Chris sau khi nghe xong, khuôn mặt càng thêm nghiêm trọng, yêu cầu kiểm tra thân thể hai đặc công, và được sự đồng ý của Heber và Paula. Ban đầu chỉ kiểm tra phần não nhỏ thôi, bây giờ cẩn thận kiểm tra lại phần não lớn, mới phát hiện ra trong não quả nhiên có phản ứng khác thường, tựa hồ như đã từng bị tổn thương, chỉ là phần xương sọ bên ngoài lại không có dấu hiệu bị thương nào cả.

Các loại mâu thuẫn và hoài nghi không ngừng nổi lên trong đầu Chris, làm cho hắn ta lần đầu tiên có cảm giác xa lạ với cái thế giới này. Hắn làm sao mà đoán được, Thạch Thiên chỉ đơn giản là búng một ngón tay mà thôi.

Thạch Thiên vốn muốn nhờ tổ chức thần bí của Bellay mò đến cửa, làm sao mà không biết được có rất nhiều đặc công đang ẩn núp chung quanh khách sạn Litz. Vì thế ngay trong đêm đó liền bắt mấy người đến hỏi, mới biết là bọn họ không có liên quan với tổ chức kia, là nhân viên đặc vụ của chính phủ. Thạch Thiên

cũng rất rõ ràng đặc biệt quan trọng trong mắt của người khác, mấy đợt trước cũng thường xuyên được triều đình “coi trọng”, thậm chí còn đối đãi hân như là ma quỷ vậy.

Có lẽ đã quen rồi, nên Thạch Thiên cũng không quan tâm, chỉ dùng nội lực hủy một phần trí nhớ của họ, sau đó điểm huyết ngũ của bọn họ, làm cho bọn họ quên hết chuyện tối nay, ngủ một giấc mà thôi, chỉ là xuống tay hơi nặng với đặc công Nhật Bản một chút.

Thạch Thiên cũng không hiểu được hết tất cả những gì trong não, nhưng hờ vào vô số lần bức cung, dùng hình cùng với kinh nghiệm tra tấn ngàn năm qua của hắn, thì đứng ở góc độ khoa học của Chris, đương nhiên là có đập đầu bể tường cũng không nghĩ ra nguyên nhân, nhưng mà, lại càng thêm tò mò về người thiếu niên này, và càng muốn tìm tòi hơn.

Mà trong mắt của Heber, dựa vào việc Thạch Thiên có thể làm cho con người mất đi trí nhớ, cũng đã bắt đầu lo lắng đến tầm quan trọng của Thạch Thiên, cái “kỹ thuật” này nếu được ngành tình báo của Hoa Kỳ nắm giữ, thì tác dụng khó có thể tưởng tượng được, chẳng qua, nếu mà bị các quốc gia khác nắm giữ, hậu quả cũng khó tưởng tượng luôn.

Heber đưa hai người đặc công cùng Paula, Chris trở về phòng họp, trầm giọng nói: “Thiếu niên này thật đáng sợ, chúng ta hẳn là nên báo cáo lên cấp trên, cho dù phải hủy diệt hắn cũng tuyệt đối không thể để cho hắn lọt vào tay người khác”.

Chris đã đem Thạch Thiên thành hạng mục nghiên cứu của mình, làm sao mà có thể để cho Thạch Thiên bị hủy diệt, liền nói: “Năng lực của hắn dù không bình thường, nhưng cũng không thể dùng từ đáng sợ để hình dung”.

Heber nói: “Ông không rõ ý tôi rồi, cái đáng sợ của hắn chính là năng lực này, hơn nữa hắn đã ra tay với nhân viên của tôi, ngoài ra còn chặt gãy chân của một đặc công của Nhật, bộc lộ ra bộ mặt tàn nhẫn bạo lực của hắn”.

Chris lắc đầu nói: “Nếu ông đã đọc qua lịch sử, thì nên biết Nhật Bản đã từng làm những gì ở Châu Á, và bây giờ bọn họ vẫn chưa có thái độ nhận sai, người thiếu niên này là người Trung Hoa, ghét người Nhật Bản cũng là điều bình thường. Nếu hắn thật sự là phần tử bạo lực, thì hai nhân viên của ông chỉ sợ rằng không giữ được mạng, buổi sáng nay đưa về có lẽ đã là hai tử thi. Tôi cảm thấy rằng, hắn làm vậy không có ác ý, chỉ là ám chỉ chúng ta đừng quấy rầy cuộc sống của hắn nữa. Đây cũng là một yêu cầu bình thường, đáng tiếc... hắn không phải người thường”.

Chris thở dài, tựa hồ cảm thấy thương tiếc cho Thạch Thiên, dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Mr Heber, thật ra tôi cũng hiểu được lo lắng của ông, chỉ là ông không rõ, năng lực đặc biệt này đối với nhân loại quan trọng bao nhiêu, người thiếu niên này chính là một tài nguyên vô giá trong việc nghiên cứu phát triển của nhân loại. Tôi đương nhiên hy vọng các người có thể mang hắn về, nhưng điều kiện tiên quyết phải là một con người còn sống, thì mới có thể tìm hiểu được những bí mật trên người hắn, chứ không phải dựa vào giải phẫu thi thể là tìm được”.

Heber cũng nghĩ như vậy, gật đầu nói: “Tôi sẽ viết ý tưởng của ông vào báo cáo, cố gắng mang thiếu niên này còn sống trở về”.

Chris nhìn thoáng qua Heber, cảm thấy quả thật là đàn gậy tai trâu, nói: “Phần báo cáo này tôi tự mình viết, hơn nữa sẽ trực tiếp nộp lên tổng thống”. Nói xong xoay người rời phòng họp

313. Chương 314: Tòa Thành Của Người .

Heber chỉ hừ lạnh một tiếng, cười nói: “Người như vậy cho rằng sự thành công của một chính trị gia lại khờ dại giống như ý tưởng của khoa học gia sao. Tổng thống Helen không phải là người không có chủ ý, nếu cô ta biết người thiếu niên này đáng sợ như thế nào, hơn nữa con là người Trung Quốc, chỉ sợ rằng sẽ tự mình đến đây chỉ huy hành động này”

Paula đột nhiên hỏi: “Cậu cảm thấy người Trung Quốc này đáng sợ ra sao?”

Heber há mồm ra nhưng không nói được gì, bởi vì hắn cũng chẳng hiểu biết gì nhiều về thiếu niên này, ấn tượng lớn nhất chính là lúc người thiếu niên này sút trái banh vào gôn từ một khoảng cách rất xa, sau đó lại dùng tay không mà khống chế một kẻ đang dùng súng uy hiếp con tin, bây giờ dưới sự quan sát ngầm của rất nhiều quốc gia, mà thần không biết quỷ không hay bắt đi năm người đặc công trong đó. Những chuyện làm cho người ta dường như đối với người thiếu niên này lại rất dễ dàng làm được, ngay cả hai đặc công chuyên nghiệp của mình cũng không biết đã bị hắn làm gì, ai biết hắn rốt cục có bao nhiêu năng lực sử dụng.

Heber cau mày nói: “Trung tướng Paula, chẳng lẽ ông lo chúng tôi không đối phó được với thiếu niên này sao?”

Paula cười không đáp, nói: “Giáo sư Phái ân trước kia cũng lo rằng người thiếu niên này sẽ rơi vào tay quốc gia có dã tâm, nhưng bây giờ lại thay đổi ý tưởng, hắn là có nguyên nhân của mình”

Heber nói: “Tôi biết là thiếu niên này rất khó đối phó, cho nên mới báo cáo tính nghiêm trọng lên cấp trên, khống chế hắn tuy rằng khó, nhưng huỷ diệt hắn thì vẫn có thể được, dù sao hắn cũng là người. Đương nhiên, nếu không phải là bất đắc dĩ, tôi cũng sẽ không làm như vậy”

Paula nói: “Từ thất bại của hành động tại Paris, có thể thấy được tính cảnh giác của thiếu niên này rất cao, ám sát hắn chỉ sợ không dễ. Hơn nữa, hắn không chỉ có một mình, phía sau còn có một Thiên Thạch Thành Bảo, nghe nói phần lớn người trong Thiên Thạch Thành Bảo đều dọn đến HongKong, cậu cũng không thể phái một chi bộ đội qua được”

Heber lại nhíu mày, người thường có lẽ không biết Thiên Thạch Thành Bảo, nhưng hắn rất rõ ràng, Thiên Thạch Thành Bảo trong cục an toàn quốc gia Hoa Kỳ có cả tử hồ sơ, đặc biệt là Thiên Thạch Đồng Minh, hắc đạo của nó có lực ảnh hưởng rất lớn tại Hoa Kỳ, làm cho cuộc sống bình thường của chính phủ khó có thể bình an. Chỉ là Thiên Thạch Đồng Minh không làm chuyện xấu, cũng không trực tiếp tham dự hoạt động của hắc bang, cho nên không nắm được nhược điểm của nó.

Huống chi, Thiên Thạch Thành Bảo còn nắm giữ Quỹ TS, tuy rằng Quỹ TS không tham gia bất kỳ hoạt động chính trị của một quốc gia nào, đối với chính khách, đảng phái không có lực ảnh hưởng lớn, nhưng nó có thể làm thay đổi chính khách, đảng phái này bằng việc cấp tài chính.

Heber không khỏi thở dài, nói: “Chẳng lẽ từ bỏ? Phải biết rằng bên Trung Quốc cũng phái rất nhiều đặc công đi Paris giám sát hắn, mà thiếu niên này đang sống bên đất Trung Quốc”

Paula nói: “Cho nên... phải nhanh chóng nghĩ biện pháp làm cho hắn đến Hoa Kỳ!”

Heber giật mình, đôi mắt đỏ sáng rực lên...

Sau khi Thạch Thiên trở về HongKong, Thạch Lệ vốn định ở khách sạn, nhưng đám người Becker đau khổ cầu xin, làm cho nàng phải tiếp tục ở lại trong phòng hoàng gia của khách sạn Ritz. Ewen vì được Thạch Thiên coi trọng, cho nên địa vị tại Thiên Thạch Thành Bảo được đề cao rất lớn, trở thành cận vệ của Thạch Lệ tại Pháp, cũng chuyển đến ở phòng hoàng gia.

Mấy ngày sau, thủ lĩnh Jim của Hell Hunter đã bị thẩm tra xử lý tại Paris, ba kẻ bắt cóc cùng hán đều bị phán quyết hai mươi năm, được gửi thẳng vào trong nhà tù của Pháp, còn Jim thì chuẩn bị được dẫn độ trở về Hoa Kỳ để tiếp tục điều tra xử lý.

Becker nhận được tin Thạch Lệ phải về HongKong, nên cùng Brenda đến khách sạn Litz để tiễn đưa, trong buổi tiệc tối, Becker hỏi thăm thời gian trở về HongKong, tỏ vẻ muốn an bài chuyển cơ chỗ nàng về, nhưng nói thế nào thì Thạch Lệ cũng không chịu đáp ứng.

Brenda nói: “Đại tiểu thư mặc dù ở Paris nhiều ngày, nhưng ngày nào cũng bận làm việc không được đi du ngoạn, không bằng mấy ngày tới tôi dẫn người đi dạo chơi khắp Pháp” Thạch Thiên đi rồi, hắn vẫn dám nhận trọng trách lái xe cho Thạch Lệ, Thạch Lệ muốn đi đâu hắn cũng biết cả.

Thạch Lệ vội hỏi: “Tôi làm sao mà không biết xấu hổ quấy rầy ngài, tôi không có hứng thú đi du lịch, hơn nữa bên HongKong cũng chờ tôi trở về báo cáo”

Brenda nói: “Chỗ khác không đi thì thôi, nhưng có một chỗ đại tiểu thư hắn là nên đến xem”

Thạch Lệ hỏi: “Ồ... ở đâu?”

Brenda và Becker cùng lên tiếng: “Thiên Thạch Thành Bảo!”

Trong lòng Thạch Lệ chấn động, Thạch Thiên như vậy mà bọn “người hầu” này lại rất trung thành, đây chính là một điều mà nàng không thể hiểu nổi, có lẽ sẽ tìm được đáp án tại cái nơi gọi là Thiên Thạch Thành Bảo và cũng là nơi mà “người hầu” tập trung sinh sống.

Brenda nhìn thấy Thạch Lệ đã động tâm, nói: “Chúng tôi có một chiếc máy bay nhỏ có thể trực tiếp khởi hành đến Thiên Thạch Thành Bảo, cho nên đi lại tại Paris cũng tiện, cũng không tốn bao nhiêu thời gian, nếu Đại tiểu thư muốn nhìn, thì có thể đến, thậm chí có thể về HongKong vào chuyến bay tối mai”

Becker vừa nói vừa quảng cáo về Thiên Thạch Thành Bảo, nói đây là một nơi tuyệt mỹ vô cùng, thế gian hiếm có, hơn nữa còn nói phần lớn mọi người về sau đều dọn đến HongKong, trong thành còn ít người, khó có được cảnh trí như bây giờ.

Thạch Lệ thật rất muốn đi đến Thiên Thạch Thành Bảo rồi, cho nên cũng không quan tâm về việc tối mai có bắt kịp chuyến bay về HongKong không, do dự một hồi, rồi gật đầu đáp ứng.

Sáng ngày hôm sau, Brenda tự mình lái chiếc “Vương quốc trên không” chở Thạch Lệ cùng Becker đi đến Thiên Thạch Thành Bảo, máy bay này là version 2, cho nên khá nhỏ, chỉ có thể chở được bảy người, cho nên tốc độ đương nhiên là nhanh hơn máy bay hành khách bình thường, chỉ cần dùng nửa giờ để cất cánh.

Brenda lái chiếc máy bay lượn ba vòng trên bầu trời của Thiên Thạch Thành Bảo, để cho Thạch Lệ quan sát toàn cảnh toà thành, sau đó mới đáp xuống đường bằng sau sườn núi. Nơi này cũng thuộc lãnh thổ của Thiên Thạch Thành Bảo, trước kia chưa có máy bay, thì là một nơi nuôi dất ngựa, bây giờ trong thành cần nhiều phương tiện đi lại, vả lại chẳng ai còn cưỡi ngựa cho nên liền đổi thành đường bằng.

Thạch Lệ xuống máy bay, nhìn thấy một toà thành khí thế to lớn được bao quanh bởi dòng suối nhỏ, rừng cây xanh biếc, sau lưng toà thành còn có cả một dãy núi lớn, cảm thấy như đang đi vào thế giới thần thoại phương tây vậy.

Becker đứng phía sau Thạch Lệ nói: “Đại tiểu thư, đây chính là Thiên Thạch Thành Bảo của người!”

314. Chương 315: Xa Phu Trăm Tuổi .

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa, một ông già đầu bạc vội vàng điều khiển chiếc xe ngựa đến trước đám người Thạch Lệ, la lớn: “Là Đại tiểu thư đến sao? Mau mời lên xe”

Becker vội lớn tiếng hô với ông già kia một cái: “Ông!” rồi nhảy lên xe ôm lấy ông ta.

Brenda cười với Thạch Lệ, giới thiệu: “Đây chính là ông của Becker, Aoliete, đã chín mươi bảy tuổi, chỉ nhỏ hơn Laurent bốn mươi tuổi, trong Thiên Thạch Thành Bảo chỉ có ông ta là có thể không cần gọi Laurent là tổ gia gia. Nhưng mà, lỗi tai của ông đã lành rồi, cho nên nói hơi lớn tiếng, mong đại tiểu thư bỏ qua, mời lên xe”

Thạch Lệ vội nói: “Đương nhiên là không để ý rồi, chỉ là làm sao mà để cho lão gia gia đánh xe ngựa cho tôi được, rất là bất kính”

Brenda cười nói: “Đại tiểu thư nếu mà không chịu lên xe, thì ông sẽ rất buồn” Nói xong liền mở cửa xe.

Trong lòng Thạch Lệ thầm than, thấy ông già hơn chín mươi tuổi đang tha thiết nhìn mình, nếu mà không lên xe thì có vẻ rất không nể tình, đành phải cười xin lỗi với Aoliete, rồi bước lên xe, Brenda và Ewen cũng lên theo, còn Becker thì ngồi phất trước với Aoliete.

Becker lớn tiếng nói với Aoliete: “Ông, ông ra phía sau ngồi với đại tiểu thư đi, để con đánh xe” Giơ tay muốn chụp lấy sợi dây cương.

Aoliete đẩy tay của Becker ra, trách mắng: “Ngồi xuống đằng hoàng cho tao, mày cho rằng xe ngựa giống như ô tô hả? Mày quen thuộc bốn con ngựa này hả? Mày hiểu đặc điểm của mỗi con ngựa sao...” Giọng nói càng lúc càng to, có vẻ càng nói càng giận, giơ roi lên thoạt nhìn muốn đánh Becker

Becker đã gần sáu mươi rồi, mà giống như con nít rúc vào chỗ ngồi, che đầu nói: “Được rồi ông, Becker biết sai rồi, ai cũng biết kỹ thuật đánh xe ngựa của ông trong thành tuyệt đối là đứng đầu, không ai bằng”

Aoliete thở dài nói: “Tiểu tử này không nên đi học việc buôn bán, tương lai nếu chủ nhân muốn ngồi xe ngựa thì sao, có ai có thể ngồi đánh xe cho ngài?”

Rồi gơ tay nhéo lấy lỗ tai của Becker nói: “Muốn học đánh xe thì cứ ở lại toà thành với ông mấy năm, hôm nay có đại tiểu thư trên xe, há có thể để cho mày hồ nháo sao? Cút ra phía sau, đừng ở đây gây trở ngại ông” Becker không dám phản đối, vội tung người nhảy vào phía sau, Aoliete vung roi lên, quát một cái chất lên không trung, bốn con ngựa đồng thời bắt đầu chạy.

Becker ngồi đối diện Thạch Lệ, mặt đầy áy náy giải thích: “Ông nội của tôi và cha của ông nội và ông nội của ông nội trước kia đều là người hầu chuyên phụ trách đánh xe ngựa cho chủ nhân. Cho nên rất kỳ vọng tôi có thể học một chút, rồi sau này cũng đánh xe cho chủ nhân... haizzz... ông nội và cha đều đem thời gian cả đời buộc trên chiếc xe ngựa này, nhưng lại không có cơ hội đánh xe ngựa cho chủ nhân một lần, thời con trẻ tôi cũng không hiểu chuyện, thậm chí nên vì toà thành mà làm một số chuyện thực tế, cho nên không đi theo chân của họ. Hiện tại ngẫm lại thực sự hối hận. Không thể tưởng được... Chủ nhân thật sự đã trở lại...”

Thạch Lệ trước kia tuy rằng không cười qua loại xe ngựa u châu quý tộc mới có này, nhưng có thể nhìn ra kỹ thuật lái xe của Aoliete quả thật là cao siêu, tốc độ cân đối, không có một chút cảm giác xóc nảy, ngồi ở trên có một phen tư vị khác thường, liền hỏi Becker: “Chủ nhân trước kia là tổ tông Thạch Thiên sao?”

Becker gãi quai hàm cười khổ nói: “Cái này... chủ nhân chính là chủ nhân, trước kia... chủ nhân trước kia... Khi đó tôi còn trước xuất thế, không biết chủ nhân trước kia là bộ dáng gì nữa.”

Thạch Lệ trầm nghĩ, sao mỗi lần hỏi về thân thế Thạch Thiên, câu trả lời của bọn hắn luôn né tránh. Mình vừa rồi chỉ là thuận miệng hỏi chủ nhân toà thành Thiên Thạch trước kia có phải tổ tông Thạch Thiên hay không, Becker chỉ cần trả lời có hoặc không là được hắn sao lại có bộ dáng không dám nói chủ nhân trước kia là ai. Bọn họ nếu nhiều thế hệ đều là người hầu trung với Thiên Thạch Thành Bảo, không có khả năng không biết chủ nhân trước kia là ai. Chẳng lẽ đó cũng là bí mật không thể nói sao? Bọn họ nếu đem mình cùng Thạch Hiểu Mẫn trở thành tiểu chủ nhân Thiên Thạch Thành Bảo, chẳng lẽ ở trước mặt mình cũng không thể nói sao?

Còn nữa, vừa rồi Becker nói tổ tông hắn đều là vì chủ nhân của Thiên Thạch Thành Bảo mà đánh xe ngựa, như vậy phụ thân của Thạch Thiên đâu? Ông của Thạch Thiên đâu? Bọn họ cũng không ở Thiên Thạch Thành Bảo sao? Becker mới vừa rồi còn nói cái gì không thể tưởng được chủ nhân thật sự đã trở lại, đây là ý gì?

Tiếng nhạc vui vẻ đem Thạch Lệ giật mình tỉnh lại, phát hiện xe ngựa đã xuyên qua đại môn toà thành mà tiens Thiên Thạch Thành Bảo, hai bên đứng hai hàng lão nhân, thổi kèn hát hò, rất là náo nhiệt, mặt khác còn có mấy chục đứa bé đuổi sát ở sau xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi đứng ở trước một toà nhà trong thành bảo, Thạch Lệ mới vừa đi xuống xe ngựa, hai phụ nữ đã dâng lên một lẵng hoa tươi. Lấy sự lão luyện của Thạch Lệ, đối với đội ngũ già trẻ nhiệt tình nghênh đón như vậy, cũng luống cuống tay chân, không biết làm sao.

Aoliete nhảy xuống xe ngựa, nói với đám người: “Giải tán, giải tán, đại tiểu thư vừa tới cần nghỉ ngơi, mọi người đều đi chuẩn bị, buổi tối ở quảng trường mở tiệc, đến lúc đó đến bái kiến Đại tiểu thư, trước đó ai cũng không được quấy rầy Đại tiểu thư” Thiên Thạch Thành Bảo trừ Laurent ra thì Aoliete bối phận cao nhất, mọi người tuy rằng không tình nguyện, cũng chỉ lưu luyến mà tản đi.

Aoliete xoay người hành lễ với Thạch Lệ, lớn tiếng nói: “Đại tiểu thư, tai ta hỏng mất rồi, làm cho người mệt mỏi, mong đại tiểu thư tha thứ, tạm thời để cho Becker cùng Brenda đi cùng người.”

Thạch Lệ nào dám sai sử Aoliete gần trăm tuổi, vội gật đầu nói tốt, khom người hoàn lễ. Aoliete đã nhảy lên xe ngựa, ra roi mà đi.

Becker nhìn xe ngựa khuất bóng, thở dài: “Ông ta cuối cùng cũng vì chủ nhân toà thành chạy xe một lần, nhất định là vội vã đi chúc mừng...” rồi xoay người cùng Brenda tiến lên hỏi Thạch Lệ cần nghỉ ngơi hay

không, Thạch Lệ lắc đầu nói: “Tôi không mệt, có thể dẫn tôi đi chung quanh xem không?” Becker gật đầu, chỉ vào nhà lầu phía sau nói: “Phòng của đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư ngay tại bên trong, chúng ta từ nơi này bắt đầu đi, đại tiểu thư thuận tiên xem phòng có vừa lòng hay không luôn.”

Thạch Lệ nói: “Tôi cũng chỉ tới đây lần đầu, không cần phải chuyên môn đề phòng cho tôi cùng Hiểu Mẫn, quá lãng phí.”

Becker vội giải thích: “Không lãng phí không lãng phí, phòng ở chỗ này chỉ có chủ nhân một mình ở, rất nhiều phòng vốn để không, đại tiểu thư không cần mới lãng phí.”

315. Chương 316: Chuyện Cũ Kinh Người .

Chỗ ngồi từ trong phòng nhìn ra ngoài sẽ thấy rất đẹp, thiết kế vô cùng tinh xảo, giống như là một toà biệt thự tràn ngập vẻ quý tộc cổ điển. Đi vào trong đại sảnh, Thạch Lệ chỉ cảm thấy hai mắt loé sáng, dường như đi vào trong cung đình của hoàng thất vậy, trang sức xa hoa đắt tiền khắp nơi. Chẳng qua, trong đại sảnh không để nhiều đồ cho lắm, chỉ có một cái ghế được phủ bởi một vật áo, trong có vẻ trống rỗng.

Becker lãnh trọng trách người hướng dẫn, giới thiệu nói: “Đại tiểu thư, đại sảnh này trước kia là nơi chủ nhân truyền công phu cho tất cả tiền bối của chúng tôi, cho nên thoát nhìn có vẻ vắng vẻ” Lại chỉ vào cái ghế kia, nói: “Nghe tổ gia gia nói, đây là cái ghế mà chủ nhân ưa ngồi, nhưng có chút lai lịch, đại tiểu thư có muốn nghe không?”

Thạch Lệ đã sớm biết cái ghế này là đồ cổ rồi, ít nhất là có ba bốn trăm năm lịch sử, hơn nữa còn được nạm vàng khảm ngọc, chỉ sợ là vô giá luôn, cho nên tò mò hỏi: “Vô cùng muốn nghe”

Becker nói: “Cái này phải nói đến một trăm hai mươi năm trước, lúc ấy chủ nhân vừa mua toà thành này không lâu, chuẩn bị tái tạo một phen, cho nên không ít người hầu đi chung quanh mua những vật phẩm cần thiết, trong đó có cả tổ gia gia Laurent, khi ấy lão nhân gia chỉ mới mười bảy tuổi”

Thạch Lệ nói: “Cái ghế này được mua vào lúc đó sao?”

Becker lắc đầu nói: “Không phải là mua, tổ gia gia lúc ấy được chủ nhân phái đi Paris, quả thật cũng có mua những thứ xa xỉ cùng với châu báu, nhưng mà trên đường trở về gặp mai phục, chẳng những cướp hết đồ, còn làm cho tổ gia gia bị thương nặng, nghe nói lúc trở về, chủ nhân đã lấy trong người của lão nhân gia ra mười sáu viên đạn”

Mặc dù Thạch Lệ biết Laurent bây giờ sống rất khoẻ mạnh, nhưng nghe nói đến đó vẫn không nhịn được sự căng thẳng trong lòng, “A” lên một tiếng.

Becker nói tiếp: “Lúc ấy chủ nhân vô cùng tức giận, cứu sống tổ gia gia, hỏi rõ người đã mai phục là ai, sau khi biết được là người của tam đại gia tộc hắc bang tại châu u, chủ nhân đã mang theo cha của tổ gia gia cùng với một người khác, suốt đêm đi đến Paris, sau đó tiêu diệt gia tộc Polk của một trong ba gia tộc đó, tiếp theo lại đến Đức và Ý, tiêu diệt hai đại gia tộc còn lại, thời gian chưa đầy nửa tháng mà đã làm cho ba đại gia tộc có thể lực khổng lồ biến mất tại châu u, việc này làm chấn động cả châu u lúc ấy”

Thạch Lệ cảm thấy việc này quá kinh người, nhưng mà nghĩ lại cũng không thấy có quan hệ đến cái ghế, chẳng qua nàng là người bình tĩnh, biết Becker còn chưa nói xong, cho nên không chặn lời.

Becker càng nói càng hưng phấn: “Lúc ấy chủ nhân làm một hơi tiêu diệt hết ba đại gia tộc xong, vẫn chưa nguôi giận, cảm thấy trị an của ba quốc gia này không tốt, người đương quyền hẳn là phải chịu trách nhiệm, vì thế mang theo tổ tông của chúng tôi cùng hơn mười chiếc xe ngựa vọt đến hoàng cung của ba quốc gia Pháp, Đức, Ý cướp về không ít đồ dùng cũng như châu báu, trang sức trong ấy. Cái ghế này cũng là một trong những số đó. Theo chúng tôi được biết, cái ghế này trước kia vốn đặt trong cung điện Versailles của Louis XIV, trong phòng ngủ của hắn cũng có một cái giường lớn, và bây giờ trở thành giường ngủ của chủ nhân, tất cả đều là tuyệt tác của thế kỷ mười bảy”

Thạch Lệ nghe xong trợn mắt há mồm, giật mình nói: “Cái này... khoa trương quá vậy?”

Becker vội nói: “Đây chính là tự tổ gia gia nói cho chúng tôi biết, bởi vì lúc ấy ngài bị thương chưa lành, cho nên không thể đi cùng, nhưng lời nói tuyệt đối là sự thật, hơn nữa còn có vật phẩm làm chứng, mấy chục chiếc xe ngựa đi cướp lúc ấy bây giờ cơ bản vẫn còn, tôi lập tức dẫn ngài đi xem”

Thạch Lệ vội khoát tay nói: “Không cần, không cần... tôi không phải là không tin anh, chỉ có chút giằng co... bọn họ đi xe ngựa vào hoàng cung, chẳng lẽ không có người ngăn cản?”

Becker liền cười ha hả nói: “Có chủ nhân tự thân xuất mã, trên đời này ai có thể ngăn cản nổi. Đại tiểu thư có điều không biết, chúng tôi từng nghe tổ gia gia nói, chủ nhân vì muốn làm cho mỗi người hầu có một cuộc sống ổn định, cho nên mới mua toà thành này làm chỗ định cư, trước đó vẫn mang bọn họ đi du lãm khắp các quốc gia, đã làm không ít chuyện kinh thiên động địa, lưu lại rất nhiều truyền thuyết, là một nhân vật không ai dám trêu chọc, chủ nhân là thần phương Đông, ba đại gia tộc kia nếu biết được thân phận của tổ gia gia, thì dám xuống tay mới lạ. Bọn họ cùng chủ nhân xông vào cung Versailles, cũng có vệ đội ngăn cản, nhưng bị mấy chục người chúng tôi đánh cho mấy ngàn người của họ chạy trốn chết. Đại tiểu thư có biết vì sao tay trái của hoàng đế William đệ nhị nước Đức lại bị phế không?”

William đệ nhị là người đầu tiên phát động cuộc chiến tranh thế giới thứ nhất, Thạch Lệ đã từng đọc qua lịch sử, cho nên cũng hiểu biết một chút, gật đầu đáp: “Nghe nói là do mắc bệnh làm cánh tay trái bị teo rút lại”

Becker cười nói: “Đó là do hoàng thất của Đức muốn che giấu chuyện xưa thôi, thực tế là lúc còn trẻ William đệ nhị đã mạo phạm một phu nhân trẻ tuổi xinh đẹp, mà vị phu nhân ấy lại chính là một trong số các tình nhân của chủ nhân, sau khi chủ nhân biết được, liền tự mình đi đến cung điện của William đệ nhị, trước mặt mọi người phế đi cánh tay trái của hắn, nếu không phải lúc ấy có cô công chúa Hà Lan cầu xin cho hắn, mà cô công chúa ấy cũng lại là tình nhân của chủ nhân, thì chỉ sợ rằng William đệ nhị không chỉ bị phế một tay đâu. Sau khi chủ nhân đoạt hết châu báu trong cung điện Pháp, liền đi đến cướp của Ý, bởi vì lần đó đi người và xe ngựa đều có hạn, cho nên lấy không được bao nhiêu, làm chậm trễ thời gian, cho nên tên William đệ nhị đã sớm nhận được tin, hắn chẳng những không phái lính gác hoàng cung, mà ngược lại lấy những châu báu để dành cả đời cùng với người nhà bỏ trốn, cho nên lúc chúng tôi đến Đức cũng không cướp được cái gì đáng giá. Nhưng mà chủ nhân làm chuyện này cũng bởi vì muốn hết giận thôi, cho nên cũng không để ý lắm”

Thạch Lệ hít sâu một hơi hỏi: “Thật khó tưởng tượng được, lúc ấy bọn họ đều là những cường quốc trên thế giới, nhưng mà để cho mấy chục người tùy ý vào hoàng cung cướp bóc... sau đó sao lại không trả thù Thiên Thạch Thành Bảo?”

Becker nói: “Luận thực lực, đừng nói là ba quốc gia đó, chỉ một quốc gia thôi thì Thiên Thạch Thành Bảo cũng không thể sánh bằng, nhưng bọn họ không ai nắm chắc là có thể giết sạch người Thiên Thạch Thành Bảo cả, cho dù nổ tung toà thành này lên thì lại lo lắng ngay sau sẽ bị chủ nhân tìm đến trả thù. Thấy được thủ đoạn trả thù ba đại gia tộc của chủ nhân, bọn họ há có thể không sợ sao? Đương nhiên là mất nhắm mắt mở, sau đó tìm cách phong tỏa tin tức để không bị mất mặt. Kế đến là cách mạng bùng nổ ở châu u, rồi hai lần chiến tranh thế giới liên tục, mà lực lượng của Thiên Thạch Thành Bảo ngày một tăng lên, làm sao còn ai dám nhắc lại chuyện này?”

316. Chương 317: Bí Mật Của Tấm Bảng .

Lịch sử của Thiên Thạch Thành Bảo tuy rằng làm cho người ta rất khó tin, nhưng trong mắt của Thạch Lệ, Thiên Thạch Thành Bảo vốn là một sự tồn tại làm cho người ta kinh ngạc mà, Thạch Lệ vốn đã là một quái thai làm cho người ta khó tin rồi.

Thạch Lệ biết, mặc dù chuyện này xảy ra ở một trăm năm trước, như câu chuyện xưa này nếu truyền ra ngoài, vẫn có thể làm cho toàn cầu khiếp sợ, có thể làm cho Thiên Thạch Thành Bảo gặp những phiền toái không nhỏ. Becker nói cho nàng biết, bởi vì tin tưởng nàng, bởi vì nàng không thể hoài nghi mức độ thực tế của câu chuyện này. Becker trong mắt nàng càng không phải là người bịa chuyện, căn bản là không cần phải lừa nàng, huống chi trong Thiên Thạch Thành Bảo còn có rất nhiều “vật chứng” đáng giá.

Nhìn cái “Long ý” nước Pháp này, Thạch Lệ thầm nghĩ, vị chủ nhân trăm năm về trước của Thiên Thạch Thành Bảo có tính cách tương tự như Thạch Thiên bây giờ vậy, cơ hồ là giống như đúc. Muốn làm gì thì làm, mà cũng lưu tình khắp nơi, cái này chắc là do gen di truyền rồi.

Ngẩng đầu lên nhìn hai tấm bảng trên tường, chỉ thấy nó được viết bằng hai hàng chữ Hán, bên phải là “Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên”, bên trái là “Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật”. Trừ nét chữ cứng cáp có lực ra, thì cũng không có điểm gì đặc biệt, hiển nhiên không phải là tác phẩm thư pháp của một danh gia nào, thậm chí ngay cả chất liệu tấm bảng cũng chỉ là loại gỗ bình thường, nhìn tấm bảng này thế nhưng đã có hơn trăm năm tuổi đời rồi, dưới sự tàn phá của thời gian mà bị biến hình, không còn một chút giá trị, để trong cái đại sảnh huy hoàng này có vẻ không được phù hợp.

Thạch Lệ có thể hiểu được nguyên nhân trong đó, bởi vì Becker đã nói rằng đây chính là chỗ truyền thụ lại công phu năm đó của Thiên Thạch Thành Bảo, mà trong tâm pháp của Thạch Thiên truyền lại cho hai chị em, câu đầu tiên cũng là hai câu này. Trước kia, chủ nhân của Thiên Thạch Thành Bảo hẳn là đã treo hai câu này lên tường, để cho người luyện công ghi nhớ điều này. Chẳng qua, khi Thạch Lệ nhìn hai tấm bảng này, trong lòng liền có một cảm giác quái dị, nhất thời không biết dùng từ gì để diễn tả.

Mục đích lần này mà Thạch Lệ đến nơi này, cũng chỉ muốn tìm hiểu về chỗ này, cho nên xem xét cũng rất cẩn thận. Mà Becker cũng rất trân trọng công việc hướng dẫn viên của mình, chỉ cần ánh mắt của Thạch Lệ dừng ở đâu cho dù chỉ là một cái tách trà thì hẳn cũng sẽ giới thiệu lai lịch cho Thạch Lệ, mà hình như đồ dùng trong đây cái nào cũng có lịch sử cả. Cuối cùng, sau khi chuẩn bị phòng nghỉ cho Thạch Lệ, cũng đã gần trưa rồi.

Lúc này, Brenda đã đẩy xe đồ ăn đến, dọn một bữa tiệc ngoài trời, những món ăn trưa ngon miệng và đẹp mắt, mời Thạch Lệ dùng cơm. Sau đó cùng Becker lui ra ngoài. Bây giờ Thiên Thạch Thành Bảo tuy rằng đã giàu hơn một nước, hơn nữa trải qua vài thế hệ, nhưng bọn họ vẫn giữ nguyên lời dạy của Laurent, vẫn xem mình là người hầu của Thiên Thạch Thành Bảo, cho nên, đến tận bây giờ vẫn chưa từng muốn một người hầu nào bên ngoài cả.

Nếu để cho Thạch Lệ dùng ăn cơm trong căn phòng giống như viện bảo tàng thì quả thật có chút không quen, nhưng ngoài sân thì lại khác, chẳng những có hoa cỏ thanh nhã, còn có thể thấy cả dãy Alps hùng vĩ nguy nga.

Mặc dù phong cảnh ở đây tuyệt đẹp, làm thư thả lòng người, làm cho con người không còn phiền não. Nhưng mà trong lòng Thạch Lệ luôn cảm thấy rất kì, sau khi ăn vài miếng lót dạ xong, liền đi về phòng, không biết là cái giường lớn này có phải là đồ dùng của hoàng cung nào không biết nữa.

Không biết tại sao, cũng không biết bắt đầu như thế nào, nhưng mà hai tấm bảng kia luôn hiện trong đầu của Thạch Lệ, dường như muốn nói cho nàng biết một bí mật cực kì lớn nào đó, nhưng mà cẩn thận suy nghĩ thì lại thấy trong đầu trống rỗng.

Có lẽ là ở Paris làm việc quá nhiều, nghỉ ngơi không ssur, cho nên bây giờ khi ngã xuống cái giường nệm lông ngỗng kia, Thạch Lệ ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Khi tỉnh lại là trời đã tối rồi, trong toà thành yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có ánh sáng lung linh từ các vì sao đang nhảy múa từ bên ngoài cánh cửa sổ thủy tinh kia. Thạch Lệ vội vã rời giường, chạy đến lan can, phát hiện ra bữa trưa đã dọn sạch sẽ, nhìn từ lan can xuống, thấy được từ quảng trường nhỏ kia có vài đốm lửa trại, quay quanh đống lửa ấy là mấy ông già khoảng bảy tám chục tuổi cùng mấy đứa nhỏ, mọi người im lặng ngửa đầu nhìn sao thấy Thạch Lệ nhô đầu ta liền cất tiếng chào hỏi.

Thạch Lệ nhớ rằng Aoliete đã từng nói tối nay tại quảng trường sẽ tổ chức tiệc liên hoan cho nàng, thầm nghĩ mình đáng trách, vội bước nhanh xuống lầu, trong lúc Thạch Lệ bước xuống quảng trường kia, thì bầu trời dần yên tĩnh nhất thời bùng sang lên, những ông già khi này đang cầm trong tay những nhạc cụ truyền thống, cất lên những tiếng nhạc vang xa, tiếng hát tiếng hò reo, tiếng nâng chén uống rượu, tiếng của những đứa trẻ nô đùa cười sung sướng, tất cả cùng dâng lên giống như là một cơn sóng.

Sau khi nghe Becker nói, vừa rồi mọi người vì để cho Thạch Lệ nghỉ ngơi cho nên mới không làm ra một tiếng động nào, điều này làm cho Thạch Lệ cảm kích và xấu hổ, chẳng qua nhanh chóng bị bầu không khí vui vẻ tại quảng trường cuốn hút, liền quên hết những phiền não và mệt mỏi, dung nhập vào trong đó.

Cho đến tận khuya, buổi tiệc này mới chấm dứt, Thạch Lệ cảm thấy hôm nay là ngày mình cười nhiều nhất từ khi sinh ra trên đời, uống cũng rất nhiều, thậm chí còn có cả suy nghĩ sẽ thành công chúa đêm nay. Chỉ có một điều hối tiếc là Thạch Hiểu Mẫn không có ở đây, cùng mình vui vẻ trong bữa tiệc này, thậm chí nếu em gái có mặt ở đây, nhất định là còn điên hơn cả mình, cười đến khan tiếng luôn.

Lúc trở về nghỉ ngơi, đi ngang qua đại sảnh, Thạch Lệ lại không tự chủ nhìn về tấm bảng kia, vừa muốn lên lầu, bỗng nhiên, cả người chấn động, quay đầu lại nhìn nét chữ trên tấm bảng kia.

Becker đưa Thạch Lệ trở về xong, chuẩn bị xoay người đi, thì thấy nàng ta trừng mắt nhìn chằm chằm tấm bảng gỗ, vội hỏi: “Đại tiểu thư, sao thế?”

Thạch Lệ run lên, hít một hơi thật sâu nói: “Becker tiên sinh, ông có thể ở lại một lát không? Tôi có vài câu hỏi, nhưng bây giờ đầu óc đang rối, nên muốn được suy nghĩ cho kỹ”

Becker gật đầu nói: “Đương nhiên có thể, đại tiểu thư ngồi xuống đi, tôi đi pha cà phê cho ngài”

Thạch Lệ lắc đầu ánh mắt vẫn không rời khỏi tấm bảng kia, lần này, nàng rốt cục đã hiểu được, vì sao khi mình nhìn thấy tấm bảng này, thì trong đầu không ngừng xuất hiện hình ảnh của nó, mấu chốt không phải do tấm bảng, mà chính là những nét chữ trên tấm bảng, trong tâm pháp gia truyền mà Thạch Thiên truyền cho hai chị em nàng cũng có hai dòng chữ này, cái đó không có gì kỳ quái, nhưng làm cho nàng giật mình chính là những chữ viết của Thạch Thiên giống cực kì giống với hai dòng chữ trên tấm bảng kia!!!

Với suy luận của nàng, căn bản không thể có hai chữ viết giống nhau mà cách nhau hơn trăm năm được, cho nên, không thể nhìn ra được bí mật kinh người này. Nhưng sau khi cùng mọi người ăn uống xong, tâm tình lập tức được thả lỏng, phiền não trong lòng cũng giảm bớt, cho nên khi nhìn một cái liền nhận ra ngay. Mặc dù trong lòng nàng đang không ngừng nhắc nhở mình điều này không có khả năng, điều này không có khả năng! Nhưng mà, bằng ánh mắt lão luyện của một cảnh sát có kinh nghiệm nhiều năm, nói cho nàng biết rằng, đây là sự thật....

317. Chương 318: Cùng Là Một Người .

Becker thấy khuôn mặt của Thạch Lệ không ngừng biến đổi, trong lòng vô cùng lo lắng, nhưng Thạch Lệ đã dặn, đừng quấy rầy để cho Thạch Lệ tự suy nghĩ, cho nên cứ dằn vò như vậy hết nửa tiếng, Thạch Lệ rốt cục xoay người lại, chậm rãi hỏi: “Becker tiên sinh, ông có thể thành thật trả lời những câu hỏi của tôi không?”

Becker gật đầu nói: “Tôi xin thề với chủ nhân, mặc kệ đại tiểu thư hỏi cái gì, Becker này nhất định sẽ thành thật trả lời”

Thạch Lệ nói: “Không cần thề, nếu tôi hỏi những vấn đề mà ông không tiện trả lời, vậy cũng không cần trả lời, tôi chỉ hy vọng rằng Becker tiên sinh trả lời thành thật thôi”

Becker lắc đầu nói: “Đại tiểu thư cũng là chủ nhân của chúng tôi, trước mắt đại tiểu thư những từ ngữ không tiện này không tồn tại”

Thạch Lệ cắn răng nói: “Được rồi, tôi tạm thời dùng danh nghĩa chủ nhân để hỏi ông” Rồi đi đến trước mặt hai tấm bảng nói: “Những tấm bảng này nhìn qua hẳn là không dưới trăm năm, những chữ này là do ai viết?”

Becker bước lại đáp: “Chủ nhân sau khi mua Thiên Thạch Thành Bảo không lâu sau liền treo lên, cách đây cũng gần một trăm hai mươi năm, là tự mình chủ nhân viết”

Thạch Lệ nói: “Có một vấn đề tôi đã hỏi ông, nhưng câu trả lời không rõ ràng, bây giờ tôi hỏi lại lần nữa, vị chủ nhân một trăm hai mươi năm trước của toà thành này rốt cục là ai, có thể nói cho tôi biết không?”

Becker thở dài nói: “Chủ nhân là người chúng tôi tôn kính nhất, là vị thần không gì không làm được, là tín ngưỡng duy nhất trong suy nghĩ của mọi người tại Thiên Thạch Thành Bảo. Tổ tông của chúng tôi đã chịu đại ân của chủ nhân, cho nên tất cả đều đã thề rằng sẽ làm người hầu trung thành nhất của chủ nhân, đây cũng là một vinh quang. Câu hỏi của đại tiểu thư tôi không thể trả lời được, bởi vì cho dù là tổ gia

gia Laurent, người hiểu rõ chủ nhân nhất cũng không rõ ràng lai lịch của chủ nhân, đây cũng không phải là chuyện quan trọng gì, chúng tôi cũng không dám hỏi”

Thạch Lệ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, lòng trung thành của “người hầu” dành cho “chủ nhân” của Thiên Thạch Thành Bảo vừa nhìn là có thể hiểu được, nói: “Thật ra, tôi cũng biết chính là Thạch Thiên, bởi vì hắn đã trở thành một phần quan trọng trong sinh hoạt của tôi. Mà hiểu biết của tôi về hắn lại ít đến đáng thương. Hy vọng Becker tiên sinh có thể hiểu được tâm tình của tôi, vậy ông có thể xác minh cho tôi biết, vị chủ nhân của Thiên Thạch Thành Bảo một trăm hai mươi năm trước và Thạch Thiên bây giờ có quan hệ như thế nào? Hắn là ông phải biết?”

Becker ngẩn người cười khổ nói: “Không phải là tôi không chịu nói, chỉ sợ đại tiểu thư không tin, ngược lại còn phá huỷ quan hệ của chủ nhân và hai vị tiểu thư”

Thạch Lệ cảm thấy khấn trương, hít một hơi thật sâu, nhìn dòng chữ trên tấm bảng nói: “Xin nói cho tôi biết có lẽ bây giờ tôi sẽ tin...”

Becker nhìn theo ánh mắt của Thạch Lệ tựa hồ cũng đã hiểu được cái gì đó, gật đầu nói: “Được tôi nói cho đại tiểu thư biết, chủ nhân của Thiên Thạch Thành Bảo một trăm hai mươi năm trước và chủ nhân bây giờ... thật ra cùng là một người”

Thân thể của Thạch Lệ lung lay, choáng váng ngã ngồi lên cái “Long ỷ” nước Pháp kia.

Becker thấy vậy, khấn trương kêu lên: “Đại tiểu thư ! Đại tiểu thư ! Ngài không ssao chứ?”

Thạch Lệ lẩm bẩm: “Cái này... cái này... thật sự cùng một người... sao có thể... sao có thể...”

Becker vội nói: “Tuyệt đối là thật đại tiểu thư nhất định phải tin tôi, chủ nhân không phải là người... không không... không phải là người bình thường... ngài hắn là....hắn là cũng thấy được mà....nếu không cũng sẽ không hỏi tôi những vấn đề này, đúng không?”

Thạch Lệ hít sâu một hơi, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi phát hiện ra dòng chữ trên hai tấm bảng này là chữ viết của Thạch Thiên nhưng mà...nhưng mà...”

Becker nói: “Nói thật, từ một trăm năm trước, khi chủ nhân rời đi, trong Thiên Thạch Thành Bảo trừ tổ gia gia ra, những người khác đều không tin chủ nhân sẽ trở về”

Thạch Lệ hỏi: “Thạch Thiên ...một trăm năm trước...Thạch Thiên đã rời khỏi đây?”

Becker nói: “Chính xác là như vậy, khi đó cách đây một trăm lẻ hai năm, chủ nhân tuyên bố phải trở về phương Đông, sau đó liền rời khỏi toà thành. Lúc ấy có tổ gia gia là người đưa tiễn chủ nhân, chủ nhân nói cho lão nhân gia biết sinh mệnh của mình đã đến điểm kết, phải đợi hơn trăm năm sau mới có thể trở về. Vì thế người trong thành khi đó liền lập lời thề đời đời kiếp kiếp đều là người hầu của chủ nhân, trông coi toà thành cho chủ nhân, chờ chủ nhân trở về. Nói ra thật xấu hổ, khi chúng tôi lớn lên, đã không còn tin chuyện chủ nhân sẽ trở về, chẳng qua không dám nói suy nghĩ cho tổ gia gia biết. Chỉ có tổ gia gia là vẫn tin tưởng không một chút nghi ngờ, sợ rằng khi chủ nhân trở về ở không quen, cho nên lão nhân gia ngày nào cũng đi kiểm tra từng cái góc của toà thành, làm cho toà thành bảo trì được nguyên vẹn, thật may, rốt cục cái ngày mà lão nhân gia chờ rốt cục đã đến, năm ngoái chủ nhân thật sự đã về”

Thạch Lệ bị lòng trung thành trăm năm của Laurent làm cho cảm động, nghe được hai mắt đỏ lên, thiếu chút nữa đã rơi nước mắt tại chỗ, nghĩ đến lời nói của Thạch Thiên dành cho Laurent trước lúc ra đi, thâm nghĩ, chẳng lẽ trên đời này thật sự có chuyện đầu thai chuyển thế sao? Liền hỏi: “Các người làm sao mà xác định Thạch Thiên chính là vị chủ nhân đã rời đi hơn một trăm năm trước?”

Becker giải thích: “Năm đó trước khi rời đi, chủ nhân đã chia tài sản làm hai phần, một phần để trong toà thành cho tổ tông của chúng tôi, một phần khác gửi trong ngân hàng của Thụy Sĩ, nói cho tổ gia gia là để dành cho một trăm năm sau dùng. Mật mã cũng chỉ có một mình chủ nhân biết, sau đó, chúng tôi mua lại ngân hàng Thụy Sĩ này, chính là ngân hàng TS bây giờ, còn phái chuyên gia đến trông coi những đồ do chủ nhân gửi, chờ chủ nhân đến lấy”

Thạch Lệ chột hỏi: “Là Thạch Thiên đến lấy, đúng không?”

Becker gật đầu nói: “Nhưng mà, khi chúng tôi gặp chủ nhân, thoát nhìn chỉ mới có mười lăm mười sáu tuổi, nghĩ rằng đây chắc là truyền nhân hoặc đời sau của chủ nhân, nhưng tổ gia gia chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra chủ nhân”

Thạch Lệ nói: “Không thể tin được...” Nhìn nàng có vẻ bình tĩnh nhưng mà giọng nói lại vô cùng run rẩy...

Becker nói: “Quả thật không thể tin được, nhưng đại tiểu thư không phải liếc mắt một cái cũng đã nhận ra nét chữ trên tấm gỗ là do chủ nhân viết sao? Cái này chứng minh rằng tổ gia gia không nhận lầm người”

Thạch Lệ thở dài nói: “Nói như vậy, Thạch Thiên không phải là một đứa trẻ...”

Becker nói: “Đương nhiên là không phải rồi, nghe tổ gia gia nói hình như chủ nhân đã cải lão hoàn đồng, chúng tôi chỉ biết khi chủ nhân rời đi là một ông già, khi đó tổ gia gia mới ba mươi tuổi, tôi nghĩ... bây giờ chủ nhân ít nhất cũng đã hai trăm tuổi rồi?”

Thạch Lệ cười khổ lắm bầm: “Thạch Thiên đã từng hỏi tôi rằng, có tin hắc có hơn hai ngàn tuổi không... tôi chỉ cho rằng đây là suy nghĩ kì lạ của đứa trẻ thôi...” Ngắc đầu lên hỏi Becker: “Ông có tin không?”

Becker kinh hãi nói: “Hai... hơn hai ngàn tuổi? Tôi đương nhiên tin, chủ nhân chắc chắn là không lừa gạt Đại tiểu thư, xin Đại tiểu thư tin tưởng lời nói của chủ nhân!”

Thạch Lệ cười khổ nói: “Tôi... tôi không biết...” Sau đó lắc mạnh, đứng lên nói: “Cảm ơn Becker tiên sinh, quấy rầy không ít thời gian của ông, tôi trở về phòng bình tĩnh suy nghĩ một chút”

Becker biết tất cả đều rất kinh người, Thạch Lệ trong phút chốc khó có thể tiếp nhận được, nhưng mà hắc vẫn không rời đi, mà đi theo sau lưng Thạch Lệ lên lầu.

Thạch Lệ vừa đi được hai bước lên cầu thang, chợt quay đầu lại hỏi: “Becker tiên sinh, ông có biết quan hệ chân chính của Thạch Thiên và chị em chúng tôi không?”

Becker do dự một chút, rồi gật đầu nói: “Biết, chủ nhân đã nói qua với chúng tôi, hai vị tiểu thư là thân sinh đời sau của chủ nhân”

Thân thể của Thạch Lệ chấn động mạnh, Becker vội vàng giơ tay đỡ lấy, để tránh nàng bị ngã xuống cầu thang

318. Chương 319: Nơi Đây Không Nên Ở Lâu .

Sau khi Becker rời đi, Thạch Lệ ngồi trên giường một mình, trong lòng mâu thuẫn cứ như là nước sôi, không thể bình tĩnh lại được. Nàng vẫn rất rõ con người của Thạch Thiên có rất nhiều bí mật không muốn cho người khác biết, nhưng mà không ngờ bí mật này lại kinh động như vậy, làm cho người ta khó có thể tin tưởng, quả thật giống như một câu chuyện thần thoại, nhưng nhớ lại từ sau khi quen biết với Thạch Thiên đến giờ, tựa hồ như đều được giải thích hợp lý.

Mặc dù nói thì có vẻ vớ vẩn, nhưng năng lực biểu hiện ra bên ngoài của Thạch Thiên quả thật là người thường không thể tưởng tượng được, ít nhất là được những người trong Thiên Thạch Thành Bảo xem là thần cũng không quá đáng. Chỉ bằng vào việc dùng tay chụp đạn thôi, hay là nhảy từ tầng 20 xuống chẳng những không có việc gì mà còn có thể nhảy ngược trở lại, còn có biểu hiện trên sân bóng... tất cả những năng lực ấy có vẻ rất vớ vẩn, nhưng đều là sự thật.

Từ khi bắt đầu quen biết với Thạch Thiên, Thạch Lệ đã cảm thấy quan hệ của Thạch Thiên và mình không chỉ là thân thích bình thường, mà làm cho Thạch Lệ rung động nhất chính là câu nói cuối của Becker: “Hai vị tiểu thư là thân sinh đời sau của chủ nhân”. Phải biết rằng cho đến bây giờ hai chị em nàng luôn xem Thạch Thiên là em trai, bây giờ nhớ lại, sự quan tâm của Thạch Thiên dành cho hai chị em nàng giống như sự quan tâm của trưởng bối dành cho vãn bối.

Đột nhiên biết được bí mật này, làm cho trong lòng của Thạch Lệ tràn đầy mâu thuẫn, theo suy nghĩ thông thường thì nàng cảm thấy không có khả năng, nhưng với năng lực phân tích của mình thì lại chứng minh đây là sự thật! Ít nhất là nàng tin tưởng Becker không lừa mình, mặc dù không muốn nói cho mình biết, thì cũng không cần phải kể ra những câu chuyện bịa đặt này làm gì. Còn có lòng trung thành của Laurent

dành cho Thạch Thiên, tuy rằng ông ta đã một trăm ba mươi sáu tuổi nhưng vẫn không có vẻ hồ đồ chút nào.

Khó trách Thạch Thiên không bao giờ chấp nhận dưới vai của người khác, ngay cả Laurent đã một trăm ba mươi sáu tuổi cũng không dám xưng lão tử trước mặt Thạch Thiên. Nhớ đến lúc tình cảnh Thạch Thiên nói Thạch Hiểu Mẫn thừa nhận hắn là trưởng bối, rồi dẫn đến tranh cãi không ngớt, trong lòng Thạch Lệ đau xót, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười ầm áp.

Tin tức Samantha yêu Thạch Thiên, đương nhiên là ồn ào nhất tại HongKong rồi, cơ hồ những tạp chí lá cải đều biên ra những bản tình ca xưa cũ, biến đây trở thành tin tức độc nhất vô nhị. Có những chuyện được miêu tả từ hai năm trước, tức là lúc Thạch Thiên chưa được sống lại nữa. Có thể thấy được sức tưởng tượng của giới báo chí là kinh khủng cỡ nào rồi.

Từ sau khi biết Samantha muốn trở lại HongKong, tạp chí “Dung Nhan” đã trở thành “thánh địa” của giới phóng viên, chen chúc nhau mà đến, trong đó có cả phóng viên của các quốc gia khác, cơ hồ như muốn chen sập luôn cái cao ốc Càng Tinh vậy. Tòa cao ốc này không thể không gia tăng số lượng nhân viên bảo vệ lên, nhưng hiệu quả không được như mong muốn.

May mà Samantha đã liệu trước chuyện này, đầu tiên là khuyên Thạch Thiên đừng đến tạp chí nữa, nếu không với tính tình cổ quái của hắn, sợ rằng đám phóng viên kia sẽ bị ném thẳng ra từ tầng ba mươi lăm mất, gây ra án mạng thì khổ.

Người của Thiên Thạch Thành Bảo đương nhiên sẽ không mặc kệ đám phóng viên này rồi, thủ đoạn mềm có, cứng cũng có, không tiếc tiền thu mua, rốt cục sau vài ngày cũng làm cho phần lớn giới truyền thông không đưa tin này nữa, rút phóng viên của mình rồi, chỉ còn một số ít phóng viên vẫn trấn thủ tại đây, chẳng qua không dám xông vào trong tạp chí Dung Nhan nữa, mà chỉ dám đứng xa xa chụp hình của Samantha mà thôi, để làm tài liệu chụp hình.

Hôm nay, một người đàn ông trung niên gầy gầy, sắc mặt khô vàng đi vào tạp chí xã Thiên Tư, không thèm để ý đến cô gái ngoài sảnh, trực tiếp đi đến phòng chủ biên, trợ lý biên tạp Tô Ny thấy vậy liền đứng dậy ngăn cản; “Samantha tiểu thư không đồng ý phỏng vấn...” Lại cảm thấy người trước mắt nhoáng lên một cái, đã bỏ xa nàng, đi vào trong căn phòng của Samantha

Lúc này, trong phòng trừ Samantha ra, còn có Thạch Hiểu Mẫn, Hạng Kiều, Lý Hiểu Lệ, Quách Thiển Vi đang cầm mấy bộ quần áo trang phục thảo luận cái gì đó, thấy có người vào, liền quay đầu lại nhìn.

Tô Ny vội vã đuổi theo, sau đó đỏ mặt nói: “Xin lỗi, Samantha tiểu thư...hắn... là hắn xông tới...”

Samantha nhìn người này một cái, sau đó nói với Tô Ny: “Không sao cả, em đi ra ngoài đi”

Tô Ny kinh ngạc nhìn người này một cái, sau đó gật đầu lui ra.

Thạch Hiểu Mẫn cười hì hì, nói với người này: “Giả thần giả quỷ chạy đến đây làm gì? Đã quên mình bị chị Samantha đuổi rồi sao?”

Người đàn ông kia nhoáng một cái, trong khoảnh khắc liền biến thành một thiếu niên, phản bác: “Phi! Lão tử mặc kệ!”

Hạng Kiều, Lý Hiểu Lệ, Quách Thiển Vi hô lên: “Thạch Thiên”

Thạch Thiên thâm kêu xui xẻo, cau mày nói: “Ba quý nhỏ các cô đến tạp chí xã để làm gì?”

Ba cô gái nhảy đến trước mặt Thạch Thiên ưỡn ngực nói: “Bọn em nhỏ chỗ nào?”

Samantha cười nói: “Các nàng lần này đã giúp em tham gia không ít buổi trình diễn thời trang tại Paris, các nàng có suy nghĩ đặc biệt, có lý giải riêng cho xu thế thời trang tương lai, cho nên em mời các nàng đến tạp chí xã để hỏi ý kiến, còn muốn đưa các nàng lên bìa nữa. Đúng rồi, anh rảnh rồi đến tạp chí xã tìm em có việc gì thế?”

Trong lòng Thạch Thiên bồn chồn, nếu biết có ba con quý ở đây, có đánh chết lão tử cũng chẳng đến nơi: “Đi ngang qua, vào đây nhìn xem có đám tặc nào quấy rầy mọi người không?” Không nhìn được nhìn thoáng qua ba bộ ngực nhô cao của ba cô gái, cảm thấy nó nở nang hơn lúc mới quen, thành thực mê người, nhất

thời cảm thấy ở dưới cùm cùm. Thầm nghĩ đến tạp chí xã thật sự là một hành động rất không sáng suốt, nếu mỗi ngày phải gặp mặt ba quý nhỏ này, sớm hay muộn gì cũng xảy ra chuyện, chỗ này không nên ở lâu, nói: “Xem ra dư âm của lão tử vẫn còn, không có dám tặc dám đến quấy rầy mọi người, mọi người cứ tiếp tục nghiên cứu thời trang đi, tôi đi gặp bạn cũ!” Nói xong xoay người chạy như trốn ra khỏi phòng.

Samantha đương nhiên biết bạn cũ mà Thạch Thiên ám chỉ ở đây là ai, liền cầm điện thoại lên, nói: “Tô Ny, kêu tất cả người mẫu trong tạp chí xã lên phòng hội nghị, chúng ta họp”

Thạch Hiểu Mẫn bây giờ đã là trợ lý bên cạnh của Samantha, cơ bản là không cần chạy ra ngoài làm gì, nàng cũng đã nghe nói về quan hệ mập mờ của Thạch Thiên với các cô người mẫu này không ít, cũng hiểu được Samantha muốn họp chỉ là một cái cớ, liền nói: “Tiểu tử này mới là dám tặc, chị Samantha yên tâm, em ra ngoài nhìn hẩn” Nói xong liền đuổi theo

319. Chương 320: Dục Hỏa Đốt Người .

Sau khi Thạch Thiên và Thạch Hiểu Mẫn rời đi, Hạng Kiều, Lý Hiểu Lệ, Quách Thiển Vi ngồi nhìn Samantha, Quách Thiển Vi nói: “Chị Samantha, bọn em nghe chị nói, không còn quần quít lấy Thạch Thiên, không yêu cầu hẩn làm bạn trai của bọn em, nhưng hẩn... hẩn sao cứ nhìn thấy bọn em là bỏ chạy vậy?”

Hạng Kiều cảm hận nói: “Đúng vậy, tên khốn này thật sự quá ghê tởm”

Samantha đau đầu nói: “Mấy đứa đừng nói vội, có một số việc từ từ nó sẽ đến, tiểu sắc lang này có tính tình rất kỳ quái”

Quách Thiển Vi hỏi: “Có phải bởi vì bọn em không đủ đẹp?” Vốn ba thiên kim này cực kỳ tự tin về dung mạo của mình, trước kia tất cả bọn con trai đây say mê ba nàng, nhưng từ sau khi biết Thạch Thiên, lòng tự tin của ba người đã bị huỷ diệt trầm trọng, vì thế bắt đầu hoài nghi mình thật sự có đẹp như những lời khen của mọi người không.

Samantha cười nói: “Sao có thể chứ, nếu không xinh đẹp thì sao chị mời các em làm gương mặt bìa kỳ sau? Thật ra chị thấy rằng, Thạch Thiên đã bị vẻ đẹp của các em đả động, cho nên mới chạy thoát thân đấy” Thạch Thiên tuy tâm sở dục đã quen, cũng không giấu che dấu nội tâm của mình, vì rời hẩn nhìn ba bộ ngực thêm nhỏ dãi của ba cô gái, làm sao mà tránh được ánh mắt của Samantha.

Ba cô gái nghe vậy, nhất thời vui sướng, qua một hồi, Quách Thiển Vi lại khó hiểu hỏi: “Thật sự là vậy sao? Bọn em quá xinh đẹp... nhưng tại sao còn trốn bọn em?”

Samantha nhớ lại lần nói chuyện với Thạch Thiên trên du thuyền, cười khổ nói: “Hình như trước kia hẩn đã trải qua chuyện tình cảm nào đó, hẩn sợ... ặc ... hẩn biết mình không phải là người chung thủy, là tiểu sắc lang hoa tâm, sợ rằng sẽ tổn thương các em” Nghĩ thầm, việc Thạch Thiên sợ gái trinh không nên nói cho ba cô gái này biết thì tốt hơn, tránh cho các nàng vì không muốn để cho Thạch Thiên sợ lại làm ra chuyện khác người, hơn nữa Thạch Thiên cũng không phải tuyệt đối không đụng vào gái trinh, lần đầu tiên của mình cũng là do hẩn hủy.

Hạng Kiều nghi hoặc nói: “Chị Samantha, vậy sao hẩn không sợ làm tổn thương chị?”

Samantha nhất thời nghẹn lời, cười khổ nói: “Bởi vì... bởi vì... tên xấu xa này vẫn chưa xấu hoàn toàn, thấy các em còn nhỏ, sợ các em chịu không được”

Ba cô gái bình tĩnh, trong lòng cảm khái vạn phần, thầm nghĩ thì ra Thạch Thiên không cần các nàng bởi vì hẩn là người tốt! Mặc dù không phải nói là cảm động, nhưng nghe Samantha phân tích, làm cho các nàng nhẹ nhàng thở ra, kiên định ý tưởng “đánh lâu dài” với Thạch Thiên, trên mặt nhất thời khôi phục sự tự tin.

Samantha thấy thế cũng nhẹ nhàng thở phào, chẳng qua trong lòng lại than khổ quá!

Tô Ny thấy Thạch Thiên đi ra khỏi phòng làm việc của Samantha, cảm thấy kỳ quái, không nhớ nổi Thạch Thiên vào văn phòng của Samantha lúc nào, trong lúc hoảng hốt thì nhận được điện thoại của Samantha, vội vàng đứng dậy triệu tập người mẫu, thấy mấy cô nàng đứng vây quanh Thạch Thiên, còn Thạch Thiên thì đang trái ôm phải ấp.

Tô Ný lúc này cũng hiểu được kế hoạch “đi họp” của Samantha, thầm nghĩ, thiếu niên này thật không phải hoang đường bình thường, đã có quan hệ người yêu với Samantha, mà vẫn có thể làm chuyện xằng bậy với mấy cô người mẫu dưới mi mắt của Samantha cho nên liền lớn tiếng nói: “Yên lặng một chút, Samantha tiểu thư kêu tất cả người mẫu đến phòng hội nghị, ai cũng phải tham gia”

Bởi vì mấy cô người mẫu này hưng phấn quá mức, kêu hét um sùm, cho nên Tô Ný phải nói ba bốn lần mới có thể làm cho mọi người im lặng lại.

Thạch Thiên vừa rồi bị các nàng Hạng Kiều làm cho lên máu, bây giờ đang bị đám người mẫu khiêu gợi vây quanh, giống như đang thêm dầu vào lửa, đang muốn đại chiến tám phương thì bỗng nhiên có người quậy phá, tức giận nói: “Kêu mai họp đi, hôm nay các nàng không rảnh” Nói xong giơ tay ôm chầm lấy hai cô người mẫu, đi vào “chiến trường” trong phòng bảo vệ.

Tô Ný biết người này đã dã man thành tính, thấy hắn đi, cũng khấn trương lên, thạch hiểu mẫn đứng lúc chạy đến, thấy cảnh này, tức giận nói: “Thạch Thiên! Cậu... cậu thật kỳ cục!”

Dù sao thạch hiểu mẫn cũng là đời sau của Thạch Thiên, trước mặt nhiều người mà cãi nhau với nàng thì ít nhiều gì cũng thấy ngại, chỉ thấy khuôn mặt trắng mịn của Thạch Thiên bỗng đỏ lên, luyến tiếc buông hai cô người mẫu trong lòng ngực ra, xấu hổ giải thích: “Tôi chỉ đến cùng... đồng sự cũ ôn chuyện, có gì kì cục?”

“Phi! Đồng sự cũ cái gì. Đừng cho là tôi không biết các người... các người...” Loại chuyện này làm sao mà Thạch Hiểu Mẫn có thể nói ra được, tức đến nổi đỏ mặt, thở hổn hển nói: “Cậu chờ đấy, ngày mai chị của tôi trở về, đến lúc đó sẽ tính sổ với cậu, bây giờ đừng làm phiền chúng tôi họp. Nếu thật sự nhầm chán, tôi kêu Hạng Kiều các nàng đi với cậu”

Thạch Thiên nghe Thạch Hiểu Mẫn muốn dùng Thạch Lệ dọa mình, vừa buồn bực vừa không phục, thầm nghĩ nàng ta có năng lực làm gì lão tử, chẳng lẽ còn muốn giáo huấn tổ tông sao? Chẳng qua, các nàng không biết chân tướng, mình căn bản là không thể dùng thân phận tổ tông để làm các nàng kính sợ, cho nên chỉ có thể âm thầm thở dài. Đột nhiên nghe Thạch Hiểu Mẫn nói muốn để cho Hạng Kiều ba nàng đến chơi với mình, trong lòng nhất thời mắng to đồ con cháu bất hiếu, nhưng ngoài miệng lại nói: “Họp thì nói sớm đi, đúng lúc tôi còn chuyện phải làm, vậy lần sau đến ôn chuyện vậy” Nói xong giống như gắn tên lửa vào chân, chạy ù té, biến mất trong mắt mọi người.

Ra khỏi cao ốc Càng Tinh, Thạch Thiên đeo mặt nạ vào, vận khởi sức cốt đại pháp để biến thành người đàn ông trung niên khi này. Từ khi Thạch Thiên tu thành “Thái Ất bí điển” xong, và sống lại đến giờ, nếu dục hoả bị gọi lên mà không phát tiết được, quả thật còn khó chịu hơn cả trọng sinh. Bây giờ hắn đang bị dục hoả dày vò, mà Kim Hình thì đang quay phim ở đại lục, Tiêu Vi thì đến trường dạy học, nhất thời khó tìm được người giúp đỡ, đành phải đi đến quán bar để của gái thôi.

Đi ngang qua một hộp đêm, thấy có không ít người bên trong, Thạch Thiên không khỏi động tâm, hắn đã sớm nghe nói hộp đêm tại HongKong có gái nhiều như mây, không thể tưởng được những hộp đêm này cũng hoạt động vào ban ngày, thầm nghĩ, bây giờ trong quán bar cũng chẳng có người, chỉ có vài oán phụ tịch mịch, cho dù có để mắt, thì với bộ dạng bây giờ của mình hắn là không hấp dẫn được các nàng, không bằng cứ trực tiếp đi đến hộp đêm vậy, tìm một vài tiểu thư vui vẻ một chút!

Sau khi hạ quyết tâm liền đi vào trong hộp đêm, nhưng phát hiện ra tình huống ở đây không đúng, người trong hộp đêm ai cũng lạnh lùng, trên mặt đầy lệ khí, căn bản là không giống đến đây để mua vui, hơn nữa còn cất tay vào trong lòng ngực, mà trong quần áo thì có giấu súng

320. Chương 321: Con Người Đầu Có Chí Hướng Riêng .

Hắn đoán rằng hộp đêm này chắc chắn sẽ xảy ra chuyện đổ máu gì đấy, nhưng hắn không để ý, hướng chỉ những người này cũng không hướng về hắn, chỉ cần không ảnh hưởng đến công cuộc mua vui của hắn là được, cho nên làm ra vẻ không có việc gì đi vào bên trong.

Đi vào bên trong, thấy đại sảnh đã tụ tập hơn trăm người, trong đó có hai người đang ngồi đối diện nhau trên một bàn. Thạch Thiên nhận ra một trong hai người đó là Mã Sĩ Kiệt, đứng phía sau là năm sáu chục

người, mà đối diện hẳn là một tên trung niên mập hơn năm mươi tuổi, phía sau cũng năm sáu chục người, chẳng qua mọi người vào cùng lúc với Thạch Thiên đều tập trung phía sau tên mập kia, cho nên nhân số lúc này đã nhiều hơn Mã Sĩ Kiệt rồi.

Thạch Thiên nhìn bốn phía một cái, dừng nói là gái, ngay cả phục vụ nữ cũng không phát hiện ra, hiển nhiên là chưa đến giờ hoạt động, trong lòng thất vọng, vốn muốn xoay người rời đi, nhưng thấy người bên Mã Sĩ Kiệt ít, đánh nhau chắc chắn chịu thiệt. Nghĩ thầm, tiểu tử này tại quán hùn đồn đã chịu tội cho mình, lại là người của Hạng Hồng, chỉ bằng vào tình một đêm của Hạng Hồng và mình thì mình cũng không thể ngồi yên mà không quản. Vì thế đi kiểm cái ghế ngồi xuống cách đó không xa, hy vọng bọn họ có thể đánh nhau nhanh một chút, để mình còn ra tay giải quyết giúp Mã Sĩ Kiệt nữa.

Chỉ nghe Mã Sĩ Kiệt cười nói: “Côn mập, sớm nghe nói mày đoạt vị trí của Kim lão đại, có không ít tiểu đệ, thoát nhìn bây giờ quả nhiên là nhân mã rất cường tráng!”

Côn mập nói: “Uy danh của Kiệt ca ai mà không biết, mang ít người sao có thể biểu đạt được sự kính nể của tôi dành cho anh, Kiệt ca, chuyện mà chúng ta bàn, anh có nên suy nghĩ lại một chút không?”

Mã Sĩ Kiệt quả quyết: “Không cần suy nghĩ, Hưng Nghĩa An không dùng mấy thứ này, trong bãi của tao càng không cho phép thứ này xuất hiện”

Côn mập cười ha hả nói: “Anh cũng đừng lấy quy tắc của Hưng Nghĩa An ra mà nói chuyện, đi ra đường ai mà không cầu tài? Bất kể là Đông Thắng, Hưng Nghĩa An, Tân Hoà Thắng hoặc là tiểu bang phái của chúng tôi, cũng chỉ mong mọi người phát tài, các anh em mới có thể liêu mạng, Kiệt ca hẳn cũng biết, bây giờ lão đại của rất nhiều đường khẩu của Hưng Nghĩa An và Tân Hoà Thắng đều đã phục Hoàng Chính Bưu của Đông Thắng chứ?”

Mã Sĩ Kiệt nói: “Còn có Nam Tinh xã của mày nữa, đương nhiên là đã bị Hoàng Chính Bưu mượn sức đến quậy”

Côn mập nói: “Một tiểu bang phái nhỏ như Nam Tinh xã trong mắt các lão đại như anh thì tính là gì, ai mà rảnh rỗi đến phá chứ. Chẳng qua Hoàng Chính Bưu nghĩa bạc vân thiên, có tài lộ không quên anh em, bằng không Côn mập tôi cũng sẽ không có ngày hôm nay” Hiển nhiên đã thừa nhận Nam Tinh xã cũng đã đầu nhập vào Đông Thắng rồi. Côn mập hút một hơi xì gà, nói tiếp: “Kiệt ca nói như vậy chắc hẳn đã nghe tin tức bên hắc đạo Thái, lão đại Đại Thập Mật của Thái Nam bang là sinh tử chi giao với Hoàng Chính Bưu, bây giờ hàng từ Thái đến đều do Đông Thắng nắm giữ, ngay cả Thanh Liên bang của Đài Loan cũng phải xem sắc mặt của Hoàng Chính Bưu. Mà Hoàng Chính Bưu chẳng những không độc chiếm nguồn cung cấp, cũng không thừa cơ lên giá. Ngược lại còn để tài nguyên này cho các anh em dùng chung, còn mình thì chỉ phụ trách vận chuyển hàng hoá, bây giờ có ai mà không phục Hoàng lão đại của Đông Thắng?”

Mã Sĩ Kiệt vẫn thản nhiên cười như cũ: “Vây chúc mừng lão đại Côn mập mày phát tài, chẳng qua mày cũng biết Hưng Nghĩa An không có hứng thú với tài lộ này, bọn mày muốn phát tài cũng được, độc chiếm nguồn hàng cũng được, đều không liên quan đến Hưng Nghĩa An bọn tao”

Côn mập lại nói: “Thật sự vậy sao? Các lão đại các đường khẩu của Hưng Nghĩa An đều đã...”

Mã Sĩ Kiệt ngắt lời: “Bọn họ đều đã đầu phục Đông Thắng, cũng đã không còn là người của Hưng Nghĩa An, không còn quan hệ với Hưng Nghĩa An”

Côn mập nói: “Kiệt ca quả nhiên trung thành với Hạng gia, nếu không muốn cùng nhau phát tài, chúng tôi cũng không miễn cưỡng. Chẳng qua, Kiệt ca quản lý một bãi lớn quá, như vậy thì đáng tiếc... như vậy đi, chúng ta mỗi người lùi một bước, sinh ý của anh để tôi làm, xảy ra chuyện thì để mình tôi chịu. Chỉ cần Kiệt ca và đám đàn em của anh nhắm một mắt mở một mắt thì kiếm được tiền tôi bầy anh ba. Đương nhiên, nếu Kiệt ca sợ Hạng lão gia, không muốn dùng số tiền này, thì tôi trực tiếp chia cho các anh em trong bãi của anh cũng được. Kiệt ca, cho dù không lo cho mình, thì cũng nên suy nghĩ cho các anh em một chút, đầu năm nay ai ra đường mà không vì tiền?”

Mã Sĩ Kiệt nói: “Cũng không phải ai cũng vì tiền mà đi làm những chuyện thương thiên hại lý, anh em của tao có phúc rồi, không cần Côn mập mày quan tâm. Chỉ cần Mã Sĩ Kiệt tao có ăn, thì sẽ không để bọn họ đói”

Côn mập cười lạnh nói: “Chẳng lẽ anh không phát hiện ra đàn em của mình đã thiếu rất nhiều người sao? Nói cho anh biết, bọn họ bây giờ cũng ở Đông Thắng”

Mã Sĩ Kiệt nói: “Nhân các hữu chí, đi đường gì là do bọn họ chọn, tao cũng không miễn cưỡng bọn họ đi theo tao”

Côn mập cười ha hả nói: “Hay cho câu nhân các hữu chí. Nói như vậy bây giờ đàn em của Kiệt ca nếu làm ra những lựa chọn khác nhau, thì anh cũng sẽ không trách bọn họ sao! Ha ha ha ha...”

Trong tiếng cười diên đại của Côn mập, đám người phía sau lưng của Mã Sĩ Kiệt đột nhiên nhảy ra mười bảy mười tám người, đồng thời lấy súng ra. Đem họng súng nhắm về Mã Sĩ Kiệt và hơn ba mươi người còn lại, trong đó có một tên đầu trọc đang chỉ súng vào đầu Mã Sĩ Kiệt, còn trăm tên sau lưng Côn mập vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên là đã có chuẩn bị tâm lý trước biến cố này rồi.

Mã Sĩ Kiệt nhíu mày, thần sắc thoát nhìn vẫn rất bình tĩnh, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia bi phẫn cùng tuyệt vọng, thở dài nói: “Huy tử, chúng ta chiến đấu với nhau, vào sinh ra tử cũng hơn mười bốn mười lăm năm rồi phải không? Không ngờ rằng bây giờ ngay cả mày cũng thay đổi...”

Tên đầu trọc khẽ run lên, lập tức khôi phục lại bình tĩnh, trầm giọng nói: “Đúng vậy, Thành Huy tao mười bảy tuổi đã đi theo Mã Sĩ Kiệt mày, mười lăm năm qua mày đỡ đao cho tao, tao cũng ngồi tù cho mày, không ai nợ ai đúng không?”

Mã Sĩ Kiệt thở dài nói: “Anh em với nhau tại sao lại nói ai nợ ai?”

Thành Huy cũng không khỏi thở dài, nói: “Cảm ơn mày vẫn xem tao là anh em, tao cũng không hối hận vì đã ngồi tù cho mày năm năm. Chẳng lẽ cả đời người có vài cái năm năm. Bây giờ Mã Sĩ Kiệt mày đã là lão đại, chạy xe xịn ở nhà cao cấp, tuy rằng mày vẫn chiếu cố cho tao, nhưng tao cũng không muốn cả đời này phải dựa vào sự chiếu cố của mày! Tao đã lãng phí năm năm, cũng không muốn tiếp tục lãng phí thêm thời gian nữa. Tao muốn danh tiếng! Nếu thật sự là anh em, cho tao một cơ hội được không? Chỉ cần đáp ứng để cho tao và Côn mập hợp tác, thì mày vẫn còn là lão đại của tao!”

321. Chương 322: Ngại Nhìn Người Chết .

Mã Sĩ Kiệt nói: “Huy tử, không phải tao không cho mày cơ hội, nhưng có một số việc một khi làm rồi vĩnh viễn không thể quay đầu, nếu mày muốn rõ ràng...”

Thành Huy hừ lạnh nói: “Ngày đầu tiên tao ra đường, đã không nghĩ đến việc quay đầu! Nguyên tắc của mày tao rất bội phục, chỉ là cho dù mày không buôn lậu thuốc phiện, không thu phí bảo kê, thì thế giới này cũng sẽ không thay đổi, cũng không có người xem mày là người tốt, trong mắt người khác, Mã Sĩ Kiệt vẫn chỉ là một thằng xã hội đen. Kết quả trong tương lai của chúng ta đều giống nhau, không bị người ta chém chết thì cũng chết già trong tù!”

Mã Sĩ Kiệt cười chua xót: “Nếu mày đã nghĩ vậy, tao không còn gì để nói...” Nhắm mắt lại nói: “Nổ súng đi...”

Họng súng của Thành Huy cơ hồ dán ngay huyệt thái dương của Mã Sĩ Kiệt, nếu hắn nổ súng, cho dù là Thạch Thiên cũng cứu không kịp. Thạch Thiên vừa định ra tay ngăn cản, thì nghe thấy ở lối vào truyền đến tiếng bước chân dồn dập, quay đầu lại thì thấy Hạng Hồng mang theo cả đám người vọt vào hộp đêm.

Hạng Hồng nhìn thấy Thành Huy chỉ súng vào đầu của Mã Sĩ Kiệt sắc mặt thay đổi, nổi giận quát: “Thành Huy, mày muốn làm gì? Buông súng xuống!”

Người do Hạng Hồng dẫn đến thấy tình thế như vậy đều móc súng ra, còn đám người phía sau Côn mập đương nhiên là không cách nào giữ thái độ đứng quan sát nữa, đều móc đồ chơi ra, hơn phân nửa là súng, một số người khác thì cầm đao và côn... Hai bên giơ súng giằng co, không khí trong đại sảnh nhất thời trở nên ác liệt, nếu thật sự nổ súng, chỉ sợ rằng máu sẽ chảy thành sông, trở thành một sự kiện chấn động nhất ở HongKong từ trước đến nay.

Thạch Thiên nhíu mày, nhìn Côn mập và Thành Huy, phỏng chừng có gần trăm khẩu súng, hơn nữa những người này chen chúc với nhau, rất chật chội. Minh khó mà ra tay khống chế mọi người được, thấy bên cạnh

có cái gạt tàn thuốc thuỷ tinh, liền vận kinh xuống, “Beng” một tiếng, gạt tàn bị chấn thành vô số mảnh nhỏ. Thạch Thiên chuẩn bị sử dụng làm ám khí trong tình huống khẩn cấp, lại nhận ra Thành Huy lúc thấy Hạng Hồng vào liền chấn động, biết được trong lòng hắn có điều băn khoăn, cho nên không vội vã ra tay. Hắn vất vả thay đổi bộ mặt để có thể tự do tự tại, không muốn bại lộ trước mặt nhiều người như vậy.

Hạng gia ở trong hắc đạo HongKong có uy tín cực cao, mà đám người Thành Huy vốn là người của Hưng Nghĩa An, Hạng Hồng đến vô hình làm cho bọn họ một áp lực, có ba bốn người lặng lẽ buông súng xuống, Thành Huy rõ ràng thấy Mã Sĩ Kiệt cận kề cái chết cũng không chịu hợp tác, tội danh phản bang đã khiến cho hắn không còn đường lui, kiên trì nói: “Hạng tiểu thư, Thành Huy tôi mấy năm nay vào sinh ra tử vì Hưng Nghĩa An, không nợ Hạng gia cái gì. Hôm nay là tôi và Mã Sĩ Kiệt giải quyết ân oán cá nhân, mời cô đừng xen vào chuyện của người khác”

Hạng Hồng cả giận nói: “Thành Huy! Không phải mày cầu kết với người ngoài, tội danh sát hại lão đại của mình mày gánh nổi không? Tao cam đoan mày ở HongKong không có đất dung thân, đừng tưởng rằng loại nhân vật như Côn mập có thể giữ mày được!”

Côn mập cười ha hả nói: “Hạng tiểu thư hiểu lầm rồi, hôm nay tôi đến bàn chuyện làm ăn với Kiệt ca, chuyện nhà của Hưng Nghĩa An các người không liên quan tới tôi. Xem ra hôm nay không phải là lúc nói chuyện làm ăn rồi, trước hết cáo từ” Vung tay lên, mang theo người rời đi.

Hạng Hồng nhận được tin, vội vã đi tới, chỉ dẫn theo hơn bốn mươi người, bây giờ cần gấp nhất chính là cứu Mã Sĩ Kiệt, thấy Côn mập không để ý đến sống chết của Thành Huy, đương nhiên cầu còn không được, cũng không có ý ngăn cản, tuy ý để hắn dẫn người đi.

Đám người Thành Huy thấy Côn mập không để ý đến mình, sắc mặt nhất thời thay đổi, trong lòng hối hận. Nếu không phải Côn mập đã đáp ứng chỉ cần có thể loại trừ Mã Sĩ Kiệt thì Đông Thắng sẽ ủng hộ bọn họ cướp lấy địa bàn của Mã Sĩ Kiệt, bọn họ sẽ không mạo hiểm đi bước này. Bây giờ họ đương nhiên rõ ràng đã bị người lợi dụng, muốn cầu xin tha thứ cũng vô dụng, mà bây giờ hối hận cũng đã muộn!

Hạng Hồng hừ lạnh nói: “Buông súng xuống, tao cam đoan không truy cứu chuyện này, tha cho bọn mày rời đi”

Thành Huy rất rõ, cho dù Hưng Nghĩa An không truy cứu, thì hành vi của mình truyền ra ngoài tất nhiên sẽ trở thành sự chỉ trích của mọi người, đừng mong rằng sống yên ổn tại HongKong nữa, ổn định tinh thần lại, nghe cười nói: “Cô cho rằng tôi là con nít ba tuổi à? Muốn thả người cũng được, cô chuẩn bị cho tôi hai mươi triệu tiền mặt và một chiếc thuyền đi, chờ tôi đến chỗ an toàn thì sẽ lập tức thả Mã Sĩ Kiệt, nếu không cùng lắm là đồng quy vu tận”

Hạng Hồng trả lời không chút do dự: “Được, nhưng bọn mày phải thả Mã Sĩ Kiệt ...”

Nói còn chưa xong, chỉ thấy ánh sáng loé lên, rồi tiếng kêu thảm vang lên không dứt, Thành Huy và hơn mười tên đồng bọn đều quỳ rạp xuống đất, cổ tay và đầu gối đều đang chảy máu tươi.

Thạch Thiên đứng dậy, không kiên nhẫn nói: “Thật là dài dòng, lão tử giúp các người giải quyết, nhanh mở rộng hoạt động đi, tìm vài em xinh tươi đến hầu hạ lão tử”

Hạng Hồng nghe ra giọng nói và khẩu khí của Thạch Thiên, trái tim run lên, nhìn theo tiếng nói thì thấy một người trung niên cao gầy, không khỏi nghi hoặc, những người khác đều không kịp phản ứng, giật mình nhìn Thạch Thiên

Mã Sĩ Kiệt giữ bình tĩnh, lúc này nguy cơ được giải trừ, ngược lại có cảm giác thoát khỏi cái chết, thở dài một cái, đứng dậy phân phó cho mọi người xử lý đám người Thành Huy, rồi cùng Hạng Hồng đi đến trước mặt Thạch Thiên cảm kích nói: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, xin hỏi ngài là...”

Thạch Thiên biết Mã Sĩ Kiệt là người đối nhân xử thế rất trầm ổn, không kiên nhẫn nói: “Chỉ là một chuyện qua đường, không cần đại ân tiểu ân gì cả, nhớ kỹ, người đã ở quán mì chịu phiền toái giùm lão tử, lão tử đương nhiên là ngại nhìn người chết” Nói xong khôi phục lại nguyên hình, chẳng qua không lấy mặt nạ xuống.

Hạng Hồng và Mã Sĩ Kiệt đều nghe thấy người trước mặt này chính là Thạch Thiên, vui mừng sợ hãi nhìn hắn.

Thạch Thiên nói tiếp: “Nói ít thôi, hộp đêm này của các người sao? Coi như người may mắn, lão tử vừa đúng lúc đến đây tìm vui, muốn cảm tạ thì nhanh đi thu xếp đi”

Mã Sĩ Kiệt lộ vẻ khó xử, thầm nghĩ Hạng Kiều rất cuồng dại Thạch Thiên, nếu biết mình cung cấp loại phục vụ này, chắc chắn sẽ đến liều mạng với mình. Chẳng qua, ý niệm này chỉ thoáng qua trong đầu, cho dù Thạch Thiên không có ân với hắn, thì hắn cũng sẽ không dám từ chối. Thấy Thạch Thiên thay đổi khuôn mặt, biết hắn không muốn bị người ta nhận ra, nghĩ một hồi liền nhẹ giọng nói: “Thạch tiên sinh, ở đây chưa lúc buôn bán, các cô gái chưa đến giờ đi làm, hơn nữa vừa rồi có đông người vào như vậy chỉ sợ là đã khiến cho cảnh sát chú ý. Không bằng tôi tìm một khách sạn cho cậu, rồi sau đó an bài cho cậu, thế nào?”

322. Chương 323: Tôi Sẽ Làm Cho Cậu Hải Lòng .

Thạch Thiên chỉ muốn giảm lửa trong người thôi, cho nên muốn làm ở đâu cũng không quan tâm, thầm nghĩ đề nghị của Mã Sĩ Kiệt cũng không tồi, gật đầu nói: “Được!”

Hạng Hồng đứng bên cạnh kì quái nhìn Thạch Thiên, không hiểu trong đầu của người thiếu niên này nghĩ gì, đã có mỹ nữ như Kim Hinh, Tiêu Vi, còn được sự say mê của em gái cùng hai thiên kim khác, mà giữa ban ngày đến hộp đêm để tìm gái, tựa hồ còn rất sốt ruột. Rồi chợt nhớ đến tình cảnh trên giường với Thạch Thiên xong, hai mắt liền đỏ lên.

Hạng Hồng vốn không có hứng thú với đàn ông, không ngờ chỉ sai sót ngẫu nhiên mà lại sinh ra cảm tình mãnh liệt đến nỗi làm cho người ta mất hồn đoạt phách. Chuyện đêm đó làm cho nàng khắc cốt ghi tâm không thể nào quên, thậm chí mỗi đêm đều tái diễn trong mộng của nàng, thường xuyên hưng phấn la lên tên của Thạch Thiên, sau đó giật mình tỉnh lại.

Không biết là do vấn đề tâm lý hay là nguyên nhân của Hạng Kiều, mà làm cho Hạng Hồng không ngờ mình lại giống như Kim Hinh, trở thành người bên cạnh của Thạch Thiên. Nhưng bây giờ Thạch Thiên trước mặt nàng lại có vẻ như không nhìn thấy, yêu cầu Mã Sĩ Kiệt tìm gái cho hắn, trong lòng nhất thời có cảm giác chua xót và phiền muộn vô cùng. Bây giờ thấy Mã Sĩ Kiệt và Thạch Thiên đi ra ngoài hộp đêm, bỗng nhiên có một xúc động nổi lên, đuổi theo nói: “Mã Sĩ Kiệt, chờ chút...”

Mã Sĩ Kiệt dừng chân lại, thấy trên mặt Hạng Hồng khẩn trương, khó hiểu hỏi: “Chuyện gì?”

Hạng Hồng đỏ mặt nói: “Tôi... tôi muốn anh ở lại xử lý chuyện ở đây, còn chuyện của Thạch tiên sinh giao... giao cho tôi làm...”

Mã Sĩ Kiệt vui vẻ nói: “Được được, người mà cô tìm nhất định có thể làm cho Thạch tiên sinh hải lòng” Hắn cũng biết bên cạnh Thạch Thiên toàn là siêu cấp mỹ nữ, trong lòng đang suy nghĩ có thể tìm được cô nàng nào làm cho Thạch Thiên hải lòng hay không. Mà nếu để Hạng Hồng đi chuẩn bị, tìm mấy nữ minh tinh trong công ty của nàng, tuy không mê người như Kim Hinh, nhưng ít nhất cũng đỡ hơn gái trong hộp đêm.

Thạch Thiên nhìn Hạng Hồng, trong lòng tràn đầy lo lắng: “Đừng giống như lần trước, tìm đến hai cô gái trình nha...”

Hạng Hồng khẽ cắn môi, mặt đỏ bừng nói: “Thạch tiên sinh yên tâm... tôi... tôi sẽ làm cho cậu hải lòng...”

Mã Sĩ Kiệt cũng nói: “Ồ chỗ Hạng Hồng...Ặc... nhân tài xuất chúng, nếu các nàng không thể làm cho Thạch tiên sinh hải lòng, vậy tôi càng không thể khiến cho Thạch tiên sinh hải lòng được”

Trong lòng Thạch Thiên đang nghĩ đến Kim Hinh cũng là do Hạng Hồng tìm đến, quả thật không tệ, gật đầu dặn dò Hạng Hồng: “Lão tử vì cứu tiểu tử này mà đã nhẫn nhịn nửa ngày, một hồi phát tác sẽ vô cùng lợi hại, chỉ tìm một hai người thôi không đủ”

Hạng Hồng nghe vậy liền ngẩn ra, chẳng qua hơi do dự một chút, sau đó liền cúi đầu nói: “Hiểu rồi, chúng ta đi thôi”

Mã Sĩ Kiệt bây giờ mới phát hiện ra Hạng Hồng có chút kì quái. Nghĩ thầm, không phải đây là lần đầu tiên nàng chuẩn bị thứ này cho người ta, bình thường đều rất hào phóng, nhưng hôm nay sao lại cứ thẹn thùng thế nào ấy, mà thái độ dửng dưng cảm tìm gái của Thạch Thiên cũng làm cho Mã Sĩ Kiệt cảm thấy rất khó hiểu,

nhưng nhìn chỉ là nhìn, thăm nghĩ kì nhân chính là kì nhân, làm chuyện gì cũng đều không giống người bình thường.

Những người mà Hạng Hồng mang đến đều để lại cho Mã Sĩ Kiệt, để phòng ngừa Côn mập trở lại, chỉ cô đi với Thạch Thiên, cảm thấy rằng cho dù Hoàng Chính Bư mang toàn bộ Đông Thắng cũng không thể làm được gì.

Hai người ra ngoài, leo lên chiếc Ferrari màu lửa đỏ của Hạng Hồng, quẹo vào một con đường, dừng lại tại một khách sạn cao cấp, khách sạn này cũng là sản nghiệp của Hạng gia, vừa rồi Hạng Hồng đang ở đây, nghe có một đám đông người vào hộp đêm của Mã Sĩ Kiệt, vì thế mới có thể dẫn người đến đúng lúc.

Trước sảnh có một cô gái xinh đẹp, dáng người đầy đặn đang nghe điện thoại, thấy Hạng Hồng dẫn một người đàn ông đến, vội vã để điện thoại xuống, chạy ra nhìn hai người, lo lắng hỏi: “Hạng tiểu thư, bên Kiệt ca thế nào? Em đã gọi điện thoại cho Hạng lão gia tử và các lão đại của vài đường khẩu, bọn họ đã dẫn người đến chỗ Kiệt ca”

Hạng Hồng nói: “Không có chuyện gì đâu chị Hồng, phiền chị nói với bọn họ là không cần đến, mặt khác hỏi giúp tôi xem phòng cao nhất có người ở không?”

Cô gái xinh đẹp này mới nhẹ nhàng thở phào, đi trở về sảnh, làm chuyện mà Hạng Hồng dặn.

Hạng Hồng giới thiệu cho Thạch Thiên: “Nàng ta là Ông Gia Hồng, là tâm phúc của Hạng gia. Cũng là chị em tốt của tôi và Kim Hinh. Thạch tiên sinh hoàn toàn có thể yên tâm với nàng.”

Thạch Thiên gật đầu, thăm nghĩ, các người tin tưởng nàng ta thì có liên quan gì đến lão tử, có lo lắng gì chứ, chẳng lẽ muốn đem nàng ta giúp lão tử trừ lửa? Nhìn kĩ dáng người nóng bỏng của Ông Gia Hồng, dung nhan xinh đẹp, cảm thấy rất hài lòng.

Một hồi sau, Ông Gia Hồng nói chuyện điện thoại xong, trở về, nàng đã đoán được Hạng Hồng muốn dùng phòng cao nhất để làm gì, cho nên khi hỏi không có người, liền trực tiếp giao chìa khoá. Hạng Hồng cầm lấy chìa khoá, rồi kêu Thạch Thiên chờ một chút, kéo Ông Gia Hồng đi ra xa, rồi nói nhỏ bên tai nàng. Ông Gia Hồng đỏ mặt kinh ngạc, thoáng nhìn về hướng Thạch Thiên, trong mắt bắt đầu lộ ra vẻ kinh ngạc khó hiểu, cuối cùng hai mắt loé sáng, liên tục gật đầu.

Hạng Hồng đi trở về, mặt và cổ đã đỏ ửng rồi, trên mặt thẹn thùng vô cùng, không còn dám kéo tay Thạch Thiên, nhẹ giọng nói: “Thạch tiên sinh, xin theo tôi...”

Thạch Thiên cũng nhìn thấy Hạng Hồng hơi bị lạ, cảm thấy nàng ta có vẻ muốn tự mình ra trận, thăm nghĩ chẳng lẽ từ lần phá thân trước, nàng ta đã chân chính hưởng thụ cái cảm giác ấy xong liền muốn cải tà quy chính, không còn đồng tính luyến ái nữa? Nghĩ đến đây, trong lòng kinh hãi, lúc trước vô tình phá thân xử nữ của Hạng Hồng, hẳn cũng lo rằng sẽ có chuyện, chẳng qua sau đó Hạng Hồng không tìm đến hắn, nghĩ rằng nàng vẫn không có hứng thú với đàn ông, một lúc sau thì đã quên hết mọi chuyện.

Mà lúc này, Hạng Hồng tỏ ràng đã xuân tâm nhộn nhạo, làm cho Thạch Thiên không khỏi thầm kêu khổ. Chẳng qua, lúc này dự đoán trong lòng Thạch Thiên đã khó nhin, suy nghĩ chỉ còn lại nửa phần dưới, thăm nghĩ, hối hận cũng đã muộn, tấm thân xử nữ của người ta cũng đã cho mình, thêm một lần cũng chẳng sao, cùng lắm là đối đãi với nàng ta như Kim Hinh, tiếp theo có thể chia bớt đau khổ... Thạch Thiên sau khi suy nghĩ một phe, kiên trì, rồi không tự chủ đi theo...

323. Chương 324: Số Của Lão Tử Thật Khổ .

Phòng mà Hạng Hồng kêu nằm ở tầng ba mươi tám, mà đây cũng là phòng tổng thống lớn nhất trong khách sạn này, chỉ cái phòng của nó thôi cũng đã chiếm diện tích của nửa tầng triệt, trừ một vài chỗ như phòng bình thường thôi, gần một nửa phòng này có hoa viên trên không, còn có cả hồ bơi nữa.

Chẳng qua, căn phòng này cũng chẳng khác gì phòng tổng thống thường cả, diện tích của nó cực kì lớn, ngay bồn rửa mặt cũng rất lớn, còn cái bồn tắm thì giống như là cái bể bơi nữa. Đại khái là những người này đều nhận ra Hạng Hồng, cho nên khi bước vào trong, nàng đều giữ khoảng cách với Thạch Thiên, nét

mặt cũng tỏ ra tự nhiên. Nhưng khi vào phòng, Hạng Hồng liền trở nên hào phóng lớn, kéo tay Thạch Thiên trực tiếp đi vào phòng ngủ.

Phòng ngủ của căn phòng này cũng phải nói là to thái quá, chỉ nói cái chỗ này thôi cũng đủ để chơi bóng rổ rồi, mà cái giường tròn lớn kia đủ để bốn năm người cùng nhào lộn cũng không cảm thấy chật nữa.

Hạng Hồng kéo Thạch Thiên đến cạnh cái giường tròn, xoay người lại hỏi: “Thạch tiên sinh, cậu có hài lòng với hoàn cảnh ở đây không?”

Thạch Thiên nói: “Rất hài lòng, cái kia... khi nào đến?”

Quả nhiên là không nằm ngoài dự liệu, cho dù hắn có trả lời là không hài lòng, thì người anh em của hắn cũng sẽ phản bội lại hắn, bởi vì bây giờ nó đã cứng ngắt, và đang chĩa vào bụng của Hạng Hồng.

Hạng Hồng giống như bị điện giật, cả người run lên, bụng không tự chủ lùi ra sau, nhưng rồi lập tức dứng trở lại, hơn nữa còn dùng sức mà cọ xát vào người anh em thành thật của Thạch Thiên

Thạch Thiên biết quyết tâm nói dối là vô dụng, đành phải kiên trì nói: “Tôi còn tưởng cô không có hứng thú với đàn ông...”

Hạng Hồng tựa hồ như đã dùng hết sức ở bụng, không ngừng giãy dụa vòng eo, thân thể mềm nhũn tựa trên người của Thạch Thiên, thở gấp nói: “Anh... và những người kia...khác nhau...”

Thạch Thiên cười khổ: “Không phải muốn trở thành người đàn bà của lão tử chứ?”

Thân thể của Hạng Hồng càng lúc càng run kịch liệt, hơi thở ngày càng gấp hơn: “Không phải...trong mắt em...tại đây...chỉ là.... Trong phương diện này...ơ...trong mắt của em...duy nhất...a....đàn ông...duy nhất...a...a...”Bỗng nhiên thân thể nàng run rẩy kịch liệt, toàn thân mệt mỏi vô cùng, cả người ngã lên trên người của Thạch Thiên.

Thạch Thiên vội vàng vòng tay ôm lấy eo nhỏ của Hạng Hồng đỡ lấy nàng, phát hiện ra hai mắt nàng nhắm nghiền lại, trên người đều là mồ hôi, thân thể vẫn đang run lên do cao trào đã qua, nhưng dư âm vẫn còn bên trong, không khỏi trợn mắt: “Không phải chứ, lão tử còn chưa cởi đồ mà cô đã xong...”

Qua một hồi lâu, hô hấp của Hạng Hồng mới khôi phục lại, mở mắt nói: “Thạch Thiên có thể biến trở về bộ dáng trước kia không?”

Thạch Thiên gạt đầu, lột cái mặt nạ xuống, tùy tay bỏ vào trong cái túi áo

Hạng Hồng nhìn Thạch Thiên, sự ngưỡng ngùn ban đầu trong mắt đã biến mất, trở nên rất quyến rũ câu hồn, ôn nhu nói: “Xin lỗi, vừa rồi em không khống chế được...bây giờ em cho anh...anh muốn...anh muốn làm thế nào cũng được...”

Thạch Thiên bây giờ đã bị dục hoả công tâm, làm cho hắn dầy vò muốn chết, nhưng vẫn không đành lòng khuyên: “Bây giờ em nên nghỉ ngơi đi”

Hạng Hồng kiên định lắc đầu: “Biết không? Mỗi ngày em đều mơ thấy anh...ở trong mơ cùng anh...cùng anh làm tình...biết khi tỉnh mộng đau khổ thế nào không? Nhưng em vẫn hy vọng mỗi ngày anh đều xuất hiện trong mộng của em...em rất rõ...người yêu anh rất nhiều, cũng không dám yêu cầu cao vời là mình có thể vĩnh viễn ở bên cạnh anh, chỉ cần một lần thôi em cũng đủ thỏa mãn rồi. Nhưng mà, tình huống lần này quá đặc biệt, em lại khẩn trương, cho nên không cảm thụ được nhiều...câu anh...cho em một lần nữa được không? Để cho em lần sau có thể mơ thấy được anh yêu rõ ràng hơn, hoàn mỹ hơn...”

Trong lòng Thạch Thiên nghĩ,lão tử còn không biết các cô nghĩ gì sao? Đặc biệt là gái trinh, tất cả đều nói không đúng tâm, có lần này lại còn muốn lần sau, có lần sau lại muốn cả đời, nếu không thì lão tử cần gì phải trốn tránh! Haizzz...số lão tử thật khổ, tự nhiên chộc đến xử nữ, muốn trốn cũng không thoát, thậm chí bây giờ có người nào dám nói xử nữ là hàng hiếm, thì lão tử sẽ đập chết hắn mất. Vận khí của lão tử chẳng lẽ đen đủi như vậy sao? Sống lại chưa đầy một năm, thì liền gặp phải hai người, còn bị ba người quấn quít... mạng khổ! Mạng khổ quá!

Hạng Hồng càng nói càng động tình, ôm lấy Thạch Thiên hôn lên miệng, hôn lên cổ hắn mãnh liệt, ý loạn tình mê rên rỉ nói: “Xin anh...dẫn em...vào mộng...được không?”

Thạch Thiên cũng đã chuẩn bị tâm lý trước rồi, lúc này lại được Hạng Hồng khẩn cầu mãnh liệt như vậy, nếu có thể nhìn được nữa thì hẳn không phải là Thạch Thiên. Cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ, ôm ngang Hạng Hồng ném lên giường, sau đó cởi quần áo trên người, bước tới, tham lam ngửi ngửi mùi thơm đặc biệt khi cao trào của nàng, hai tay bắt đầu hoạt động, cởi sạch quần áo của nàng.

Hạng Hồng nhắm hai mắt lại, cả người đã trở nên đỏ ửng, trở nên vô cùng miễn cảm, làm sao có thể chịu được sự khiêu khích của hai tay Thạch Thiên, không nhìn được liền giãy dụa, phát ra những tiếng rên rỉ yêu kiều. Vừa rồi nàng ma sát với Thạch Thiên đạt đến cao trào, phía dưới đã không chịu nổi, bây giờ như nước vỡ đê, cơ thể mà như lũ trào ra.

Thạch Thiên nhìn đã lâu, đã sớm không chịu được, thấy Hạng Hồng như vậy, làm sao mà còn chờ được nữa, cầm lấy cổ chân nàng, kéo ra, khu vực thần bí kia nhất thời lộ ra trước mắt hắn, rồi...nhẹ nhàng...đâm vào...

Hạng Hồng cắn chặt răng, một cảm giác tê dại kì dị truyền từ chỗ ấy lên khắp toàn thân, vốn bãi cỏ đã rất lầy lội liền trở nên cứng cứng, một tiếng rên yêu kiều không tự chủ phát ra từ cổ họng. Sau khi đâm vào một lát, thân thể của Hạng Hồng mới dần dần bình tĩnh lại, sau đó dưới sự va chạm mãnh liệt của Thạch Thiên, thân thể không ngừng run rẩy đón nhận những hưng phấn quá mức...

Trong lúc nhất thời, xuân sắc đầy phòng, Thạch Thiên giống như dã thú vậy, gầm lên điên cuồng, còn Hạng Hồng thì rên rỉ thở dốc không ngừng, cả hai đan vào nhau, sóng sau còn cao hơn sóng trước.

324. Chương 325: Rất Rõ Đại Nghĩa .

Hạng Hồng không nhớ lần này đã làm bao lâu, cũng không nhớ mình đã đạt bao nhiêu cao trào, giấc mơ mỗi ngày rốt cục đã thành sự thật, làm cho thể xác và tinh thần của nàng đều trở nên đặc biệt hưng phấn, phẳng phất như muốn lấy tất cả những gì không thể đạt trong mộng, cao trào từng cái chồng lên nhau, không một chút gián đoạn.

Thạch Thiên cũng vô cùng bất ngờ với biểu hiện của Hạng Hồng, cảm giác so với lần đầu tiên, Hạng Hồng quả thật giống như hai người khác nhau, không thể làm cho người ta tin được, cơ hồ một phút nàng đạt cao trào một lần. Chịu sự cuốn hút này, Thạch Thiên cũng vô cùng hưng phấn, khó có thể khống chế bản thân được, so với bình thường càng thêm kịch liệt, mà cái giường rộng siêu cấp phát huy đất dụng võ của hắn. Nếu không phải Hạng Hồng từ nhỏ đã luyện võ, thể chất và sự chịu đựng cũng tốt hơn người thường, đồng thời Thạch Thiên lại đem chân khí vào trong cơ thể nàng, thì chỉ sợ nàng đã bị làm đến ngất xỉu mất.

Mặc dù là vậy, lúc mà Thạch Thiên đạt được cao trào, Hạng Hồng cũng không phân biệt rõ là sống hay chết, hay là thành tiên rồi. Dựa vào ý thức do Thạch Thiên vận chuyển chân khí không ngừng vào người, Hạng Hồng vươn tay chân ra, giống như bạch tuộc bò lên người Thạch Thiên, không cho hắn rút ra, nhắm mắt hưởng thụ cảm giác hai người dung hợp một chỗ.

Dục hoả trong cơ thể của Thạch Thiên tuy rằng đã suy yếu vài phần, nhưng với sự triền miên này, nhất thời cảm giác thăng em lại nóng lên, hùng phóng tái khởi. Nhưng mà hắn cũng biết thể lực của Hạng Hồng nếu không nghỉ ngơi mấy giờ là không thể khôi phục lại, cho nên cố gắng nén dục hoả xuống, rồi đưa tay vỗ nhẹ Hạng Hồng, thừa dịp nàng buông tay chân ra, liền nằm rút ra một bên.

Một lát sau, Hạng Hồng mới nghiêng người tựa vào vai của Thạch Thiên, ôn nhu nói: “Cảm ơn...”

Thạch Thiên gạt đầu không biết phải trả lời nàng như thế nào.

Hạng Hồng lại nói: “Em...có phải rất kém không...”

Thạch Thiên cười nói: “Không kém không kém, em mạnh hơn anh nhiều, anh mới một lần, mà em đã bảy tám chục lần rồi, bội phục bội phục!”

Hạng Hồng bật cười hì hì, sau đó nhìn Thạch Thiên một cái, thở dài nói: “Không cần an ủi em, em biết em không thể thoải mái anh”

Thạch Thiên thành thật đáp: “Cái này cũng không thể trách em, muốn trách thì phải trách cơ thể của anh đặc biệt quá, phương diện này chỉ sợ vĩnh viễn không tìm được đối thủ. Em có thể mở miệng nói chuyện được, trong số những người anh từng gặp đã là rất giỏi rồi”

Tuy rằng Hạng Hồng chỉ tiếp xúc với một người đàn ông là Thạch Thiên, nhưng cũng nhìn ra Thạch Thiên ở phương diện này không giống người bình thường, nghe vậy vui vẻ nói: “Thật không...khó trách lại muốn em tìm nhiều người...yên tâm đi, hôm nay sẽ không để cho anh thất vọng...A... bây giờ em không còn chút sức, phiền anh...ôm em đến phòng sát vách được không?”

Thạch Thiên không hỏi tại sao phải đi phòng khách, cảm thấy nếu cứ để nàng ta ôm mình hoài, sẽ không chịu nổi nữa. Gật đầu ôm lấy Hạng Hồng, cầm quần áo của nàng đi đến căn phòng sát vách thông với phòng ngủ này, đặt nàng lên giường.

Hạng Hồng lấy điện thoại từ trong quần áo của mình ra, tìm một dãy số, sau đó nói với người ta: “Có thể dẫn người vào rồi...” Cúp điện thoại xong, kéo tay Thạch Thiên thâm tình nói: “Em không còn tiếc nuối gì cả, vĩnh viễn sẽ không quên ngày hôm nay!”

Thạch Thiên cảm động cười khổ nói: “Đừng nói giống như là chết ngay vậy, nếu em muốn...em vẫn có thể đi gặp lão tử”. Hắn cảm thấy Hạng Hồng vô cùng hiểu chuyện, cũng không phải loại con gái lì lợm, cho nên không đành lòng nói vậy.

Hạng Hồng làm người rất khôn khéo, làm sao mà không hiểu ý của Thạch Thiên vui mừng ngồi bật dậy, run giọng nói: “Thật không? Em có thể giống như Kim Hinh...làm...làm người phụ nữ của anh?”

Thạch Thiên nói: “Mạng của lão tử khổ, nên cũng không để ý là có thêm một người...chẳng qua em và những người khác, đừng xem là người phụ nữ của anh, muốn gả cho ai đó thì gả, lão tử không để ý, còn có thể tặng đồ cưới cho các người”

Hạng Hồng vui mừng, không biết lấy sức ở đâu, trần truồng nhảy dựng lên, ôm chặt lấy Thạch Thiên, hôn môi hắn, về phần tại sao Thạch Thiên lại mạng khổ, mình rốt cục có liên hệ với hắn như thế nào, nàng cũng không nghĩ đến.

Đại khái là khoảng ba bốn phút sau, nghe thấy bên phòng ngủ lớn có tiếng động, Hạng Hồng mới buông Thạch Thiên đã bốc lửa hai mắt ra, cười nói: “Trở về phòng kia đi, có người đang chờ anh đó, nếu không đủ, em sẽ chuẩn bị thêm”

Thạch Thiên cũng đã sớm nghe ra trong phòng ngủ có bốn cô gái, không khỏi cảm thấy Hạng Hồng rất hiểu chuyện, mà rất rõ đại nghĩa, so với hành vi ban ngày đi kiểm các cô người mẫu để họp của Samantha quả thật giống như một trời một đất. Thầm nghĩ, hao người đều là xử nữ, sao lại có khác biệt lớn như vậy? Cười ha ha xong, liền thả Hạng Hồng xuống để cho nàng nghỉ ngơi trên giường.

Trở về căn phòng ngủ trước đó, chỉ thấy Ông Gia Hồng mang theo ba cô gái chỉ mặc vồn vẹn bộ đồ lót xinh đẹp gọi cảm đứng bên giường lớn, chờ hắn, trong đó có một mỹ nữ tóc vàng mắt xanh, dung mạo rất tốt, còn đáng người phải nói là ma quỷ.

Ông Gia Hồng cũng biết người vừa đi với Hạng Hồng lên lầu là Thạch Thiên, nàng cũng không giấu ba người kia, cho nên khi ba mỹ nhân gọi cảm thấy Thạch Thiên xuất hiện, đều không lộ ra vẻ kinh ngạc, mà chỉ lộ ra nụ cười mê người, ánh mắt đang nhìn vào thân thể trần truồng của Thạch Thiên.

Ông Gia Hồng bước lại gần Thạch Thiên kiêu mị giới thiệu: “Thạch tiên sinh ba người này chính là ba mỹ nữ hấp dẫn nhất trong giải trí Vĩnh Hưng, không biết có làm ngài hài lòng không?” Ngừ khí mười phần giống tú bà, xem ra nàng ta đã làm việc này không chỉ một lần, sau đó lại kề sát bên tai của Thạch Thiên nói: “Các nàng đều đã đóng phim cấp ba, công phu tuyệt đối đứng đầu, nếu Thạch tiên sinh muốn tìm các nữ minh tinh thành danh cũng không có vấn đề, chỉ là các nàng đều rất bận tâm đến mặt mũi, chỉ có thể gọi từng người đến thôi”

Lúc nàng nói chuyện bất chợt còn vươn lưỡi lên khê liếm vào lỗ tai của Thạch Thiên, tay thì vuốt ve bộ ngực của Thạch Thiên, cuối cùng còn cầm luôn cái vật nóng hổi dưới kia mà vuốt ve.

Thạch Thiên thích nhất là những cô gái làm việc trực tiếp như vậy, nghe nói ba người kia cũng thế, liền cười ha hả: “Nhấn nhó tức là không muốn đến, lão tử rất hài lòng, ở lại hết đi” Nói xong, liền ôm lấy Ông Gia Hồng ném nàng lên giường tiếp tục chiến đấu.

Còn ba cô gái lúc đến đều đã được Ông Gia Hồng hứa hẹn, nếu có thể được Thạch Thiên lưu lại, công ty sẽ cho các nàng cơ hội trở thành nữ minh tinh chân chính, hưởng chi, Thạch Thiên rất đẹp trai, lại là siêu sao

quốc tế, cho dù không có lời hứa hẹn của công ty các nàng cũng không cảm thấy thiệt, nghe Thạch Thiên nói tất cả đều ở lại, ba nàng đều sung sướng, thậm chí còn bắt đầu lo tinh lực của Thạch Thiên có hạn, lỡ như chưa đến lượt mình mà đã đầu hàng thì chẳng những không được làm tình cùng siêu sao quốc tế, ngay cả cơ hội thành ngôi sao lớn cũng mất đi, cho nên đều bò lên giường trước

325. Chương 326: Lo Lắng Là Dư Thừa .

Lo lắng của các nàng quả thật dư thừa rồi

Bây giờ có bốn mỹ nữ được xưng là công phu hạng nhất nằm trên giường mặc cho hân hạnh sự, Thạch Thiên đương nhiên sẽ không quản các nàng có chịu nổi hay không, cũng tận tình mà phát huy, cái cảm giác sung sướng này làm cho hân thoải mái không thôi, ngay cả tiếng thân thể va chạm vào nhau cũng nghe rõ ràng vô cùng.

Không lâu sau, Ông Gia Hồng đứng mũi chịu sào đã bắt đầu thở dốc, hô to cứu mạng, Thạch Thiên cũng niệm tình nàng là người phân công, cũng không làm khó nàng, xoay người bắt đầu tấn công vào mỹ nữ tóc vàng.

Khi cảm giác cao trào lui đi, Ông Gia Hồng khôi phục được sơ sơ thể lực, mới từ trong khe hở bỏ ra ngoài, ngồi bên giường thâm hô lợi hại. Nàng vốn tưởng rằng thiếu niên này mặc dù có thể lực, nhưng kinh nghiệm không đủ, nhưng nào biết rằng khi tiếp xúc xong, bất kể là thân thể hay tâm lý đều hoàn toàn rơi vào sự khống chế của hân, chỉ mặc cho hân đùa nghịch, chưa đến ba phút mà đã được đưa đến đỉnh hưng phấn, quay đầu nhìn lại thì mỹ nữ tóc vàng dưới thân của Thạch Thiên cũng đã rên khản giọng, phỏng chừng là chẳng kiên trì được lâu...

Ông Gia Hồng nhìn thấy như vậy kinh hãi, thân thể lại nóng sốt, vội ôm lấy y phục của mình trốn xuống giường, mò vào trong căn phòng khi này. Đóng cửa lại, nhìn Hạng Hồng đang nằm lơ đãng trên giường, thở dài: “Trời ơi! Lợi hại...lão nương lần đầu tiên chịu khổ như vậy...”

Hạng Hồng cười trách: “Em chỉ kêu chị đi tìm người, chứ không kêu chị góp phần, chịu khổ cũng không thể trách em”

Ông Gia Hồng nằm vật xuống bên cạnh Hạng Hồng nói: “Là chị muốn tự mình góp phần à? hân không hỏi gì, trực tiếp đặt chị trên giường, Ông Gia Hồng chị tuy không là gái tốt, nhưng cũng không phải để cho đàn ông chơi đùa như vậy, em phải làm chủ cho chị” Sao không nghĩ đến cảnh nàng ta khiêu khích Thạch Thiên, sờ loạn vuốt ve này nọ, Thạch Thiên mà còn khách khí với nàng mới lạ.

Vừa rồi Thạch Thiên đi ra, Hạng Hồng không còn sức khoá cửa, cho nên âm thanh trong phòng ngủ nàng nghe rất rõ, nhưng không nhìn thấy cảnh Ông Gia Hồng giả trò với Thạch Thiên nghĩ rằng nàng ta thật sự bị Thạch Thiên “hấp diễm”, cho nên xin lỗi nói: “Hay là, công ty cũng làm một bộ phim cho chị, để chị làm ngôi sao?”

Ông Gia Hồng cười đến nỗi thân thể run lên, vội nói: “Được rồi, chị không có hứng thú đóng phim, hơn nữa ngay cả Hạng đại tiểu thư cũng bị hân tìm vui, chị có gì để luyện tiếu, đành phải chấp nhận!”

Hạng Hồng thấy Ông Gia Hồng cười như vậy, nhất thời hiểu được, sắc giọng nói: “Em thấy chị cầu còn không được nữa là, còn muốn ra ngoài cùng hân...cùng hân...làm cái kia...”

Ông Gia Hồng quả nhiên vẫn chưa thoả mãn: “Nói thật, vừa rồi có chút đột ngột, làm chị sợ bây giờ ngấm lại...chị cảm thấy thật đúng là...thật sự...ai da, nói không rõ là cảm giác gì, dù sao cảm thấy những thứ trước kia đều là uống phở. Em nói hân chỉ mới mười mấy tuổi thôi, sao mà làm việc này lại có kinh nghiệm phong phú như vậy? Giống như một người đã từng trải rất nhiều vậy?”

Hạng Hồng đỏ mặt nói: “Em cũng đâu có kinh nghiệm đàn ông nhiều như chị, làm sao mà biết được”

Ông Gia Hồng nói: “Đàn ông? A...so với hân, trên đời này chẳng ai bằng! Vừa rồi chị nói đùa thôi, trước kia thấy hân trên báo tóc tai bù xù, không thể không động tâm, đặc biệt là lúc cởi sạch quần áo ra... khó trách ngay cả em cũng không nhịn được...”

Hạng Hồng chịu hết nổi, kêu lên: “Được rồi, được rồi, động tâm thì trốn qua đây làm chi? Mau trở lại bên kia đi, một hồi sẽ không còn phần cho chị đâu”

Ông Gia Hồng nói: “Chị không phải sợ hấn nên mới tránh, thật ra là không muốn cùng làm việc này với mấy con nhỏ kia, ở bên cạnh nhìn thì khó chịu, cho nên mới qua đây với em! Nhưng mà một mình chị không thể đối phó nổi với hấn, haizzz. Tiện nghi cho mấy con nhỏ kia. Hạng Hồng hay là kêu các nàng trở về làm việc, còn chúng ta ra ngoài với hấn?”

Hạng Hồng vừa rồi kêu Ông Gia Hồng chuẩn bị người, chờ mình gọi điện mới vào, cũng là không muốn cùng với mấy người kia làm chuyện này, còn Ông Gia Hồng thì là chị em, có quan hệ không thấp hơn Kim Hinh, cho nên bản khoản nhiều như vậy, nghe Ông Gia Hồng nói chuyện trắng trợn như vậy, Hạng Hồng cũng lắc đầu, cười khổ nói: “Bây giờ em không còn một chút sức lực, không giúp được chị”

Ông Gia Hồng thở dài: “Cũng là do em thông minh, ăn một mình trước, để người khác phải chờ đợi cực khổ cả tiếng đồng hồ, về sau có cơ hội không được hưởng một mình nữa nha, chị đây cũng chỉ vì muốn tốt cho em, bây giờ em biết ở một mình với hấn là nguy hiểm như thế nào rồi đấy... bộ dáng nửa sống nửa chết của em là chứng minh tốt nhất!”

Hạng Hồng xấu hổ nhắm mắt lại, không phản bác Ông Gia Hồng hồ ngôn loạn ngữ, Ông Gia Hồng không khỏi thở dài: “Từ trước đến giờ chị chưa từng có hứng thú với đàn ông, bây giờ là em làm hại chị, không thể không quản, nếu không...về sau chị phải sống thế nào đây...” Than ngắn thở dài một phen, bỗng nhiên hai mắt sáng lên, lắc lắc cánh tay của Hạng Hồng: “Lát nữa chị sẽ ngã bài với hấn, bắt hấn phải cưới chị, bằng không sẽ kiện hấn cưỡng gian! Em và ba con nhỏ kia làm chứng cho chị, biện pháp này thế nào?”

Hạng Hồng tức giận nói: “Đừng liên lụy đến em, muốn kiện thì chị cứ tự đi mà kiện, hấn nhất định sẽ hủy luôn chị và cả toà án HongKong, đến lúc đó đừng trách em không nhắc nhở chị”

Ông Gia Hồng trước kia cũng nghe Hạng Hồng kể về sự tích thô bạo của Thạch Thiên nghe vậy không khỏi rung mình, vội nói: “Chị đang nói giỡn với em thôi, em đừng đem những lời này nói cho hấn biết nha”

Lúc này, tiếng rên rỉ bên phòng càng lúc càng lớn, khiến cho Hạng Hồng và Ông Gia Hồng đều không chịu nổi, nhớ lại tình cảnh ân ái với Thạch Thiên khi nãy, thân thể trần truồng của hai người không tự chủ nhích lại gần nhau, ôm lấy nhau, nhưng cái cảm giác này sao bằng được các cảm giác chân thật của Thạch Thiên, người lại chỉ khiến hai người càng thêm nóng... Cuối cùng không nhịn được, Ông Gia Hồng liền đỡ Hạng Hồng cùng nhau đi ra ngoài hoa viên, nằm ở bể bơi mà hít thở gió đêm tại HongKong, qua một hồi mới tỉnh nổi.

Tới đêm khuya, Thạch Thiên mới đi ra khỏi phòng, lúc này Hạng Hồng và Ông Gia Hồng đã mặc quần áo chỉnh tề, ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm, thấy Thạch Thiên đi ra, Ông Gia Hồng không khỏi thở dài, đứng dậy kéo Thạch Thiên đến bên cạnh Hạng Hồng sau đó nói: “Thạch tiên sinh rất cực đã phát tiết xong, nhất định là đói lắm, tôi đi chuẩn bị đồ ăn khuya” Nói xong đi ra ngoài cửa, không quên quay đầu lại ném cho Thạch Thiên một cái nhìn mê hồn.

Hạng Hồng vừa nghe Thạch Thiên nói không thích đàn bà nhảu nhó, vì thế hào phóng tựa vào người hấn, hỏi: “Cảm thấy hài lòng không?”

Thạch Thiên cười nói: “Hài lòng, Hài lòng” Thật ra hấn hài lòng nhất chính là thái độ của Hạng Hồng.

Hạng Hồng nghe vậy, lộ ra vẻ vui mừng, nói: “Chỉ cần anh thích, về sau có thể đến tìm em hoặc Ông Gia Hồng chuẩn bị cho anh. Nhưng mà, việc này đừng nói cho Kim Hinh hay Samantha biết, nếu không nhất định sẽ hận em thấu xương, ngày hôm qua Kim Hinh còn gọi điện trách em bắt nàng đến nội địa quay phim, nói nhớ anh muốn chết”

Trong lòng Thạch Thiên nghĩ, cho dù để cho Kim Hinh biết, nàng ta cũng chẳng giận nổi, Samantha và Hạng Hồng chính là nàng ta tìm đến cho mình, thuận miệng hỏi: “Nàng ta còn quay phim tại nội địa sao?”

Hạng Hồng gật đầu: “Còn quay hơn một tháng, nhưng mà ngày hôm qua Kim Hinh đã đến Mỹ, bây giờ không còn ở nội địa. Ở Hollywood có một đạo diễn nhìn trúng nàng, muốn nàng đi quay thử, nghe nói là có một kế hoạch đầu tư gần hai tỷ đô, nếu có thể ký hợp đồng thì tốt. Chỉ cần quay xong là còn hơn cả mười bộ phim quay tại HongKong, hơn nữa còn có thể làm cho nàng trở thành siêu sao quốc tế” Nói đến đây, Hạng

Hồng có vẻ hưng phấn, cũng nhìn ra nàng vì Kim Hinh được đạo diễn bên Hollywood nhìn trúng cho nên mới cao hứng.

Thạch Thiên cũng không quan tâm nhiều, mặc kệ Kim Hinh là siêu sao quốc tế hay là tiểu minh tinh tại HongKong, trong mắt hắn cũng chẳng khác gì nhau. Chẳng qua, Thạch Thiên sẽ không phản đối chuyện Kim Hinh làm siêu sao gì cả, thậm chí, cho dù ông đạo diễn gì đó không ký hợp đồng với nàng cũng không sao cả, có không ít công ty điện ảnh bên Hollywood bị Thiên Thiên Thạch Đồng Minh không chế phía sau, nếu muốn quay phim ở đó, thì cho bọn họ làm bộ phim vì Kim Hinh cũng được.

Hạng Hồng nói tiếp: “Thật ra theo em thấy, Kim Hinh cũng không rời anh đi lâu đâu, chẳng qua nàng muốn quay bộ phim này, nguyên nhân cũng vì anh cả”

Thạch Thiên ngạc nhiên: “Vì anh? Quay bộ phim này là vì anh? Nội dung phim là gì...” Nghĩ thầm, mặc dù sau khi mình sống lại có coi qua phim ảnh, chẳng qua cũng không đến mức mê mẩn, kêu Kim Hinh đi đóng phim vì mình.

Hạng Hồng nói: “Samantha ở Paris tuyên bố là yêu anh, làm khiếp sợ mọi người, ngoài mặt Kim Hinh tuy rằng không nói gì, nhưng trong lòng khó tránh khỏi khó chịu. Em thấy, nàng ta đang muốn làm chuyện của anh và nàng còn ghê hơn cả Samantha nữa, nói không chừng chuyện đầu tiên nàng ta làm sau khi trở thành siêu sao quốc tế chính là thổ lộ với truyền thông tình yêu của nàng và anh”

Thạch Thiên không khỏi cười khổ, thậm chí, lòng của đàn bà thật khó mà cân nhắc, mình và Samantha vốn là nhờ Kim Hinh tác hợp, nhưng không ngờ rằng đây lại là nguyên nhân tranh đấu.

Lát sau Ông Gia Hồng tự mình mang đồ ăn vào, đặt thức ăn khuya bổ dưỡng để cho Thạch Thiên tự dùng, nàng cùng Hạng Hồng trước đó cũng đã ăn qua rồi, chỉ ngồi húp thêm vài hớp, rồi nhìn Thạch Thiên ăn. Còn ba cô gái kia thì nằm gục bên trong, cho dù có gọi các nàng cũng không dậy nổi.

Sau khi ăn xong, Hạng Hồng và Ông Gia Hồng hy vọng Thạch Thiên có thể ở lại, nhưng mà Thạch Thiên nhớ đến chuyện mình đã đáp ứng với Thạch Hiểu Mẫn sẽ đi đón Thạch Lệ cho nên nói với Hạng Hồng, xong liền rời đi.

326. Chương 327: Phải Biết Lễ Phép Với Trưởng Bồi .

Bởi vì Thạch Lệ không chịu sử dụng máy bay mà Becker chuẩn bị, mà đi máy bay bình thường trở về HongKong, người của Thiên Thạch Thành Bảo cũng không trực tiếp lái xe vào sân bay đón, mà chỉ có Quách Gia Chí lái xe mang theo Thạch Thiên và Thạch Hiểu Mẫn đến sân bay quốc tế HongKong, lúc ba người đi đến lối ra, thì đã thấy Braid mang theo một đám người đứng chờ ở đó.

Hôm nay đến đón đời sau của mình, cho nên Thạch Thiên cũng không mang mặt nạ, để tránh Thạch Lệ không nhận ra, chỉ đeo nón và mang kính mát thôi. Tuy rằng Thạch Thiên đã nổi tiếng không kém một siêu sao quốc tế nào, nhưng dù sao không có chụp hình này nọ, ngoài ra ảnh chụp trên báo cũng không phải chụp cận cảnh, mà là chụp cái lúc tóc tai đang bù xù, cho nên khi mang kính đội nón vào, người khác không nhìn kỹ sẽ không nhận ra. Huống chi người ta đến đây để đón người thân hoặc bạn bè, chẳng ai thèm nhìn Thạch Thiên nhưng thật ra đám người do Braid mang đến, bởi vì thân hình cao lớn, khí thế bất phàm đã hấp dẫn ánh mắt của không ít người.

Braid nhìn thấy Thạch Thiên và Thạch Hiểu Mẫn đến, vội vàng chạy đến chào hỏi, Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Tiểu tử Laurent hôm nay không đến?” Braid cười nói: “Tổ gia gia thật ra rất muốn đến đón đại tiểu thư, chẳng qua biết chủ nhân không hy vọng thấy mình chạy khắp nơi, cho nên không dám đến” Thạch Thiên nhớ đến lúc mình về HongKong, quả thật không thấy Laurent ra đón, nhất thời cười ha hả.

Sân bay quốc tế HongKong là một trong những sân bay quốc tế lớn trên thế giới, người ra vào không dứt, căn bản là không biết hành khách của chuyến bay nào đã đáp xuống nữa. Mọi người đợi gần hai chục phút, rốt cục cũng nhìn thấy được Thạch Lệ, phía sau nàng còn có Ewen đang kéo cái túi hành lý lớn.

Thạch Hiểu Mẫn vung tay kêu lên: “Chị, chị! Bọn em ở đây...”

Thạch Lệ nghe được âm thanh, cười cười phất tay với họ, đi nhanh hơn, Thạch Hiểu Mẫn đã nhào đến ôm lấy Thạch Lệ, hưng phấn nói: “Chị, chị đã về...”

Thạch Lệ cười nói: “Mới không gặp qua vào ngày, không cần nhớ chị đến mức này chứ”

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Chị biết không, tiểu tử Thạch Thiên này càng ngày càng kỳ cục, hần dám cùng mấy cô người mẫu trong tạp chí...ai da...bối rối quá, em không tiên nói, liền chờ chị trở về giáo huấn hần”

Thạch Thiên thấy nàng méc Thạch Lệ tức giận nói: “Cái gì mà càng ngày càng kì cục? Lão tử vẫn như vậy, chẳng qua trước kia cô không biết mà thôi”

Thạch Hiểu Mẫn cũng tức giận nói: “Chị xem, chị xem, tiểu tử này còn cãi nữa nè, chị Samantha đối tốt với hần như vậy, mà hần lại làm chị ấy thất vọng. Còn có chị Kim Hinh nữa...hần...hần thật sự là loạn, chị, chị nhất định phải quản hần, không thể để cho tiểu tử này tùy ý được”

Thạch Lệ nghiêm mặt nói: “Hiểu Mẫn, về sau không được ăn nói với Thạch Thiên như vậy, đối với hần...cũng không được vô lễ như vậy”

Thạch Hiểu Mẫn há mồm ngây ngốc nửa ngày: “A???...”

Thạch Thiên cười ha hả nói: “Có nghe không, méc chị à, nàng ta mặc dù bận rộn hơn cô, nhưng cũng biết điều hơn cô...phải biết lễ phép với trưởng bối”

Thạch Hiểu Mẫn nói: “Phì! Lại giả mạo trưởng bối!” Sau đó quay đầu lại nói với Thạch Lệ: “Chị, hôm nay chị làm sao vậy?”

Thạch Lệ nói: “Hần nói thật, đúng là trưởng bối của chúng ta, hơn nữa không phải là trưởng bối bình thường, bây giờ chị không thể nói rõ được, trở về sẽ kể lại cho em biết, em ngồi xe của Quách Gia Chí đi, chị còn có chuyện muốn nói với hần”

Mặc dù Thạch Hiểu Mẫn cảm thấy Thạch Lệ hôm nay rất lạ, nhưng hai người đã sống nương tựa vào nhau nhiều năm, Thạch Lệ là người mà nàng tin tưởng và cũng là người nàng hiểu rõ nhất. Đương nhiên là nhìn ra Thạch Lệ không nói đùa, gật đầu, nghi hoặc quay đầu nhìn Thạch Thiên, thầm nghĩ: Thật sự là trưởng bối? Lắc đầu, cảm thấy rất khó hiểu.

Mọi người lần lượt lên xe, chạy về nội thành, Thạch Thiên cùng Thạch Lệ ngồi xe do Braid lái, chạy trong đội xe. Braid vừa rồi nghe thấy Thạch Lệ có chuyện muốn nói với Thạch Thiên, cho nên đã kéo tằm gỗ cách âm lên.

Thạch Lệ nhìn thấy Thạch Thiên, rõ ràng có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng mà không biết mở đầu như thế nào, thậm chí không biết xưng hô với Thạch Thiên thế nào nữa, ngược lại, Thạch Thiên là người phá vỡ sự bế tắc này, nói: “Tại sao không nói chuyện? Không phải có chuyện muốn nói với ta sao?”

Thạch Lệ cắn răng nói: “Lần này con có ghé Thiên Thạch Thành Bảo, thấy nét chữ trên tấm bảng hơn trăm năm trước...là bút tích của ngài...”

Thạch Thiên đang cười, bỗng nhiên khấn trương nói: “Becker đã nói cho con biết, con và Hiểu Mẫn đều là thân sinh đời sau của ta, con tin lời hần?”

Thạch Lệ cười xấu hổ: “Thì ra Becker tiên sinh đã nói với ngài, con không biết là nên tin hay không, nhưng sự thật xảy ra trước mắt, giống như không thể tin tưởng, từ bây giờ, con hần nên gọi ngài là tổ gia gia...”

Thạch Thiên cười vui vẻ nói: “Tin tưởng là tốt rồi, tin tưởng là tốt rồi. Gọi là gì cũng không sao cả, ta thấy gọi giống như trước kia đi, gọi tên là được, nếu không để người khác nghe được còn tưởng con có bệnh”

Thạch Lệ gật đầu thầm nghĩ, ở bên ngoài mà xưng hô với Thạch Thiên như vậy quả thật là hơi qua. Nàng thật sự không quan tâm người khác nghĩ mình như thế nào, nhưng nếu chuyện này truyền ra ngoài, người ngoài sẽ nghĩ Thạch Thiên là quái vật. Tuy rằng bản thân nàng cũng biết Thạch Thiên là quái vật rồi...

Thạch Thiên nói tiếp: “Thật ra ngay từ đầu ta đã muốn nói cho các con sự thật, chỉ là không biết nên nói thế nào để cho các con tin. Xem ra tiểu tử Becker này có biện pháp, mang con đi lòng vòng trong toà thanh, lập tức giải quyết được vấn đề của lão tử...khụ khụ...con không trách ra lén gạt các con chứ?”

Thạch Lệ nói: “Trên thực tế ngài đã ám chỉ vào lần, chỉ là con nghĩ đây là suy nghĩ kì lạ của con nít....cái này sao có thể trách ngài được? Hơn nữa nếu không ở với ngài một thời gian, phát hiện ra trên người của ngài và Thiên Thạch Thành Bảo có rất nhiều chỗ kì quái, thì cho dù ngài có nói, cũng khó làm con tin”

Thạch Thiên cười khổ: “Nếu không phải xảy ra trên người ta, ta cũng khó mà tin”

Thạch Lệ liền có hứng thú, hỏi: “Có thể đem chuyện xưa của ngài kể cho con nghe được không?”

327. Chương 328: Kim Hình Bị Bắt .

Thạch Thiên vui vẻ nói: “Nếu con sớm tin tưởng, ta đã kể sớm cho con nghe”

Ngàn năm qua, Thạch Thiên chưa bao giờ tìm người để nghe mình kể chuyện, trừ người vợ duy nhất của hắn là Dương Nhu ra, đây cũng là một trong những chuyện làm cho hắn đau khổ nhất. Bởi vì hắn biết mình có nói ra những điều bản thân trải qua, cũng chẳng ai tin, ngược lại sẽ dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn hắn, còn có thể nghi ngờ chỉ số thông minh của hắn.

Chẳng qua, đương nhiên là không tính người của Thiên Thạch Thành Bảo, bọn họ tuyệt đối sẽ không hoài nghi lời nói của Thạch Thiên, nhưng mà Thạch Thiên biết rằng cho dù mình nói hư nói vượn thì người của Thiên Thạch Thành Bảo cũng sẽ tin như thánh phán, cho nên cũng chẳng có hứng thú nói chuyện này với họ.

Nhưng Thạch Lệ và Thạch Hiểu Mẫn thì khác, nếu Thạch Thiên muốn làm cho hai nàng nhận tổ tông, thì nhất định phải làm cho hai nàng tin tưởng những điều khó tin này, ngược lại bây giờ Thạch Lệ chủ động muốn nghe, hắn làm sao mà không chịu nói.

Vì thế, câu chuyện đại khái về một lần bị té xuống núi, rồi bái sư học nghệ, rồi quen biết với thê tử Dương Nhu, thành gia lập thất, ẩn cư thâm sơn, chẳng qua chỉ kể đại khái thôi, chứ mà kê chi tiết, có mà mấy tháng cũng chưa xong.

Thạch Thiên chỉ vào khối đá treo trên cổ của Thạch Lệ, nói:” Đây chính là khối đá mà Dương Nhu nhặt được trong nước, rồi kêu ta khắc lỗ cho nàng, làm thành vòng cổ, không thể ngờ rằng khối đá này vẫn còn lưu truyền đến thế hệ các con...haizzz. Có lẽ đây chính là thiên ý, nếu không phải nhờ có khối đá này, ta cũng không thể nhận ra các con”

Thạch Lệ nhớ đến ngày đó, lúc Thạch Thiên nhìn khối đá này, sống mũi cảm thấy cay cay, hai hàng nước mắt tràn ra.

Thạch Thiên thấy thế vội khuyên: “Đừng khóc, con khóc làm ta cũng khó chịu, không thể nói tiếp được”. Hốc mắt của hắn cũng tự nhiên đỏ lên.

Thạch Lệ lau nước mắt, cười nói: “Dương Nhu chính là tổ nãi nãi của con và Hiểu Mẫn?”

Thạch Thiên gật đầu: “Tổ phổ thường Thạch Kế Thành ba trăm năm trước cũng là cháu của ta và Dương Nhu, tính ra con và Hiểu Mẫn là đời thứ mười chín của ta và Dương Nhu kéo dài hơn bốn trăm năm rồi”

Thạch Lệ hỏi: “Thạch Kế Khẩn cũng là cháu của ngài?”

Thạch Thiên run lên, nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt Thạch Lệ đã từng nói mình là cháu của Thạch Kế Khẩn, liền cười ha hả nói: “Tên Thạch Kế Khẩn này lão tử không biết, lúc ấy biết nói thật thì hai đứa không tin, cho nên mới bịa chuyện ra, chỉ vì muốn nhận thân thích trước thôi”

Thạch Lệ cũng thấy thú vị, cười nói: “Tổ gia gia, chỉ bằng vào năng lực chụp đạn của ngài thôi, cho dù nói mình là thần tiên, con cũng không thể không tin được. Thật ra con đã sớm cảm thấy ngài không phải là đứa trẻ mười mấy tuổi, chỉ là không ngờ đã hơn hai ngàn tuổi rồi, hơn nữa còn là tổ tiên của con”

Thạch Thiên cười nói: “Con đột nhiên gọi ta là tổ gia gia, ta thật sự không quen”

Thạch Lệ sáng giọng nói: “Ngài nghĩ con quen sao? Nói thật, trên nhiều góc độ ngài vẫn giống như một đứa con nít, chẳng có gì là hiểu chuyện cả”.

Con gái làm nũng Thạch Thiên đã gặp nhiều, nhưng vẫn là lần đầu tiên thấy đời sau của mình làm nũng, không khỏi ngây ngốc, làm sao mà còn có thể so đo việc Thạch Lệ nói hấn giống con nít được, cười hỏi: “Lão tổ tông ta không hiểu chuyện sao?”

Thạch Lệ nói: “Ví dụ như ngài làm việc rất xúc động, không lo lắng hậu quả, cái đó và con nít không hiểu chuyện khác nhau sao?”

Nếu là người khác nói, Thạch Thiên đã đập bay đi rồi, nhưng mà, hấn mới vừa nhận thân phận tổ tông, tâm tình còn đang rất tốt, hơn nữa Thạch Lệ nói cũng đúng, cho nên một đập này không thể đá, gãi đầu một hồi mới nói: “Hình như là có chuyện này, nhưng mà ta tung hoành thiên hạ ngàn năm qua, nếu thấy tên hoàng đế nào không vừa mắt, thì trực tiếp vào hoàng cung đánh hấn, hấn cũng chẳng thể làm gì được ta, lo lắng hậu quả có phải là hơi dư thừa không?”

Thạch Lệ nhất thời không biết nói gì, trầm nghĩ, tổ tông ngay cả đạn cũng không sợ, thì ở thời vũ khí lạnh quả thật có thể tùy tâm sở dục, muốn làm cái gì cũng được. Mà ngàn năm qua hấn lưu lạc giang hồ, dạo chơi nhân gian, thật sự là muốn kín đáo cũng chẳng kín đáo nổi, trên thực tế, phương thức giải quyết vấn đề trực tiếp của hấn chính là do thói quen tùy tâm sở dục của hấn dưỡng thành mà thôi, cũng không trách được hấn xúc động, bởi vì muốn thay đổi cũng không dễ dàng.

Đang suy nghĩ thì đột nhiên xe dừng lại, Braid hạ tấm gỗ cách âm xuống, về mặt căng thẳng nói: “Chủ nhân, Kim Hình tiểu thư bị bắt...”

Thạch Thiên trừng mắt nói: “Cái gì? Nàng ta không phải đến Mỹ để ký hợp đồng sao?”

Thạch Lệ cũng giật mình nói: “Vì sao lại bị bắt?”

Braid nói: “Kim Hình tiểu thư vừa xuống máy bay ngày hôm qua, thì bị cảnh sát L.A bắt lại, nói là vận chuyển cấm được. Nhưng tin tức thì hôm nay mới đến, tôi thấy việc này rất kì quái, bởi vì bọn họ đều không biết chuyện Kim Hình tiểu thư đi Mỹ, nếu không nhất định sẽ không để chuyện này xảy ra”.

Thạch Thiên cả giận nói: “Lão tử không quản kì quái hay không kì quái, quay xe lại, đến sân bay Mỹ, cái lốt lốt gì đó, lão tử huỷ luôn cục cảnh sát của chúng”

Braid liền quay đầu xe lại, cũng gọi điện đặt vé máy bay. Bởi vì trước kia Thạch Lệ không chịu đi chuyên cơ, cho nên chiếc máy bay ấy không đến HongKong, vả lại làm thủ tục cất cánh cho chuyên cơ rất phiền toái, không bằng trực tiếp đi máy bay hành khách.

Thạch Lệ vốn định khuyên Thạch Thiên bình tĩnh, nhưng nhìn thấy hai mắt của Thạch Thiên đang bốc lửa, biết khuyên cũng không có hiệu quả. Vì thế lấy điện thoại gọi cho Lưu Ngọc San hỏi tình huống, Lưu Ngọc San cũng chỉ mới vừa nghe chuyện, cũng không biết tình hình cụ thể, Thạch Lệ quyết định xin nghỉ phép, làm cho Lưu Ngọc San phái người đến sân bay tiếp nhận tài liệu vụ án từ Paris, sau đó gọi điện cho Thạch Hiểu Mẫn nói cho nàng biết mình phải đi công tác, kêu nàng đi về trước.

Thạch Thiên nghe vậy ngăn người ra hỏi: “Con đi làm gì, việc này để ta giải quyết, mang con đi ngược lại không tiện”.

Thạch Lệ trả lời: “Con biết khuyên ngài không được, ngài cũng không cần khuyên con, bởi vì kết quả cũng vậy” Bây giờ không phải thời đại của vũ khí lạnh, nàng làm sao có thể yên tâm để Thạch Thiên đi đến đập cục cảnh sát Mỹ, trầm nghĩ cũng không biết cảnh sát Mỹ bắt được cấm được gì trên người Kim Hình, chỉ cần không phải là thuốc phiện, hấn là sẽ không sao. Chẳng qua, làm cách nào mới có thể khiến cho Thạch Thiên nghe lời mình, dùng thủ đoạn hợp pháp để xử lý việc này? Thạch Lệ cảm thấy rất đau đầu.

328. Chương 329: Đi Đến Mỹ .

Thạch Thiên thấy Thạch Lệ không nghe lời khuyên, không tức giận, ngược lại còn có chút cao hứng, bởi vì thấy rằng nàng cũng có chút gen di truyền của Thạch gia, rất hợp khẩu vị của mình, nên cũng không nói gì.

Đối với chuyện Kim Hình bị bắt và có gì đó kì quái, Thạch Thiên căn bản không để trong lòng, nếu không phải Thạch Lệ hỏi Braid là vì sao Kim Hình bị bắt, thì hấn cũng chẳng biết được cái gì ngoài cái tin Kim Hình bị bắt. Nhưng Thạch Lệ thì khác, trên đường đi thừa dịp Thạch Thiên tức giận không nói gì, liền bắt

đầu phân tích việc này, nhớ lại những lời Braid nói, ngày hôm qua Kim Hinh vừa xuống máy bay tại L.A liền bị bắt vì có chứa cấm được, bắt ngay tại chỗ. Thạch Thiên nói Kim Hinh đi Mỹ kí hợp đồng quay phim, mà một ngôi sao như nàng đi ra ngoài khẳng định sẽ mang theo bảo vệ, cùng người đại diện.

Nhưng tại sao đến hôm nay tin tức Kim Hinh bị bắt mới truyền đến? Cho dù người bên cạnh Kim Hinh vì thanh danh của nàng mà không tuyên truyền việc này, nhưng đám cảnh sát L.A cũng sẽ không quản mấy cái này, ít nhất là sẽ báo cáo cho cảnh sát HongKong biết. Và lại ở sân bay là nơi công cộng, Kim Hinh lại là nhân vật công chúng, mặc dù lực ảnh hưởng của nàng chủ yếu chỉ ở châu Á, nhưng cũng dễ khiến cho giới truyền thông chú ý, không có khả năng là không ai biết cả.

Chẳng lẽ là bị bắt bí mật? Vậy chắc chắn không phải bởi vì ngẫu nhiên phát hiện ra cấm được được. Xem ra, việc này quả nhiên có chút kì quái. Nếu nguyên nhân thật sự chỉ là vận chuyển cấm được thì với một diễn viên như Kim Hinh, nếu vì để bảo trì dung mạo mà dùng một số loại được phẩm trong danh sách cấm cũng là bình thường, loại được phẩm này cho dù có điều tra ra, thì cơ bản chỉ phạt chút tiền là giải quyết xong.

Trừ Thạch Hiểu Mẫn và Quách Gia Chí trở về tạp chí xã, những người đi đến đón Thạch Lệ tại sân bay đều trở về khách sạn nghỉ ngơi. Đám người của Braid bắt đầu lấy điện thoại ra gọi khắp thế giới, liên hệ với các bộ phận của Thiên Thạch Đồng Minh, dặn dò bọn họ nhanh chóng triệu tập người tại L.A. Tựa hồ như muốn cùng Thạch Thiên mạnh mẽ giành lấy Kim Hinh ra, làm chi Thạch Lệ thấy mà nhú mày.

Còn vụ vé máy bay đã lo xong, nhưng mà sáng hôm nay không có vé đi đến L.A, chỉ có chuyến một giờ ba mươi đến sân bay của San Francisco mà thôi. Những người của Thiên Thạch Thành Bảo tại HongKong đến rất nhiều, đến giữa trưa đã được hơn tám mươi người. Mà vé máy bay đến San Franciscoco chỉ có ba mươi vé, những người còn lại đành phải tính toán mua vé máy bay đến những nơi khác của Mỹ.

Mọi người tùy tiện mua một vài thứ trong sân bay, trở thành món trưa trong khu nghỉ ngơi, trong lúc Lưu Ngọc San tự mình đến sân bay tiếp nhận hồ sơ vụ án tại Paris từ Thạch Lệ, nàng thấy thần sắc của Thạch Thiên không tốt, liền không dám nói chuyện với Thạch Thiên, nhưng trong lòng lại rất lo lắng giống như Thạch Lệ, nàng không tưởng được sau khi Thạch Thiên đến Mỹ sẽ gây ra chuyện gì.

Khi còn nửa giờ nữa là đến lúc kiểm tra vé, thì Hạng Hồng mang ba người vào khu nghỉ ngơi của khách, thấy Thạch Thiên liền kinh hãi, bước nhanh lại nói: “Thạch Thiên, anh muốn đi đâu? Anh biết không? Kim Hinh đã bị cảnh sát Mỹ bắt giữ...”

Thạch Thiên nói: “Đã biết, lão tử bây giờ muốn đi Mỹ mang nàng về!”

Hạng Hồng nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, nói: “Thật tốt quá, bọn em cũng đến Mỹ vì chuyện của Kim Hinh. Việc này khẳng định là có hiểu lầm, em rất hiểu Kim Hinh làm sao có thể vận chuyển cấm được được chứ? Nàng ta chưa từng dùng mấy thứ này mà” Nói xong xoay người lại chỉ vào một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, giới thiệu: “Đây là luật sư nổi tiếng tại HongKong Cố Hàn Phong, có ông ta giúp, tin rằng có thể giúp Kim Hinh được trong sạch”

Thạch Thiên không cho là đúng, nói: “Mang luật sư đi làm gì, em cũng không cần đi. Lão tử không quan tâm nàng ta có vi phạm lệnh cấm hay không vi phạm, trong sạch hay không trong sạch, cũng đều mang nàng trở về, em yên tâm”

Hạng Hồng nghe từ ông mình nói qua về chuyện của Thiên Thạch Thành Bảo, biết bọn họ có quan hệ rất lớn với Thạch Thiên, nhìn đám người nước ngoài sao lưng Thạch Thiên nghĩ rằng Thạch Thiên muốn dùng lực lượng này để giải quyết chuyện của Kim Hinh, lại nghe Thạch Thiên nói như vậy, liền yên tâm lại, nhẹ nhàng thở phào nói: “Em còn muốn đi nữa, Hạng gia cũng có quan hệ không tệ với vài tổ chức tại Mỹ, nếu Kim Hinh bị oan, ít nhất có thể thông qua họ để gây áp lực cho chính phủ Mỹ”

Bây giờ Thạch Thiên còn chưa biết Kim Hinh bắt ở đâu, trong lòng đương nhiên là nghĩ ra cách tốt nhất để cứu nàng nên cũng lướt giải thích, nói: “Tuỳ em”

Rốt cục cũng đến thời gian đăng ký, chỉ còn có bốn mươi vé mà thôi, rồi mọi người liền đi vào trong, nếu mà người đi đầu có cầm cờ thì người ta tưởng rằng đây là một đoàn khách du lịch ấy chứ, nhưng không biết rằng những người này sắp bị chính phủ Mỹ xem là phần tử khủng bố.

Vé máy bay của bốn người Hạng Hồng đều là khoang hạng nhất, đám người Thạch Thiên chỉ mua được ba vé hạng nhất, trừ Thạch Thiên và Thạch Lệ ra, thì chỗ ngồi còn lại đương nhiên là của Braid. Hạng Hồng sau khi đăng kí xong, cũng không ngồi ở chỗ của mình, mà ngồi bên cạnh Thạch Thiên đổi chỗ với Braid, sau đó ngồi xuống, tựa đầu vào vai của Thạch Thiên, lặng lẽ cảm thán: “Em còn tưởng rằng đi Mỹ mấy ngày sẽ không được gặp anh, thật không ngờ...” Nói xong nhắm hai mắt lại, trên mặt lộ vẻ hạnh phúc.

Thạch Lệ ngồi phía trước Thạch Thiên, tuy rằng không nhìn thấy cảnh này, nhưng có thể nghe được những lời của Hạng Hồng nói với Thạch Thiên, thầm nghĩ, lại thêm một người.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút, nhưng máy bay vẫn chưa cất cánh, nhìn thời gian đã quá quy định hơn mười phút rồi, các hành khách bắt đầu kêu ầm lên. Một tiếp viên hàng không thông báo qua radio rằng phát hiện có vật lạ trên đường băng, phải chờ dọn dẹp thì máy bay mới có thể cất cánh được. Cho nên có thể lâu hơn bình thường, xin mọi người bình tĩnh.

Lúc này, một chiếc Jeep chạy như bay đến, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi nhảy xuống, trực tiếp đi lên khoang hạng nhất, nhìn một vòng, sau đó ánh mắt dừng lại trên người của Thạch Thiên, hít một hơi thật sâu, sau đó đi lại nói: “Xin chào Thạch tiên sinh, ngài còn nhớ tôi không?”

Thạch Thiên nhìn người đàn ông kia một cái, có chút kinh ngạc nói: “Sao lại là người, quên lão tử cảnh cáo gì rồi sao? Chẳng lẽ muốn giống với tên kia, bị lão tử đánh cho què luôn?”

Trên cơ mặt của người này giật giật, rõ ràng là xấu hổ: “Mỗi lần nhớ đến tình cảnh Thạch tiên sinh ra sức đánh tên tiểu Nhật Bản kia đều làm cho tôi cảm thấy thống khoái và sợ hãi, cũng cảm tạ Thạch tiên sinh đã tha cho tôi tại Paris. Hôm nay đến tìm ngài là bởi vì có chuyện muốn nhờ, chứ không phải đã quên lời cảnh cáo của Thạch tiên sinh...”

329. Chương 330: Đuổi Xuống Máy Bay

Người đàn ông này chính là một trong năm đặc công đã bị Thạch Thiên bắt tại Paris, chẳng qua Thạch Thiên niệm tình cha của Thạch Lệ là một đặc công TQ, cho nên không nặng tay huỷ diệt trí nhớ của hắn, chỉ thuận miệng cảnh cáo hắn về sau đừng xuất hiện trước mặt mình, sau đó điểm huyết ngủ của hắn.

Lúc này, Thạch Thiên thấy hắn không để ý đến sự cảnh cáo của mình, chẳng những xuất hiện trước mặt mình, hơn nữa còn nói rõ là đến tìm mình, trong lòng tự nhiên có chút cảm tức, chẳng qua thấy hắn tựa hồ có vẻ bất đắc dĩ, cho nên cố nén tức giận nói: “Người có chuyện gì muốn tìm lão tử?”

Người kia nói: “Thạch tiên sinh, việc này nhất thời không thể nói rõ được, có thể mời ngài và Thạch Lệ xuống máy bay rồi tôi kể rõ cho mọi người biết”

Thạch Thiên tức giận, đứng dậy chuẩn bị ném người này xuống máy bay thì Thạch Lệ vội vàng đứng dậy, dùng ánh mắt cầu khẩn Thạch Thiên đừng làm vậy, quay đầu lại hỏi người kia: “Tôi là Thạch Lệ, anh có thể nói rõ cho tôi biết là tại sao phải xuống máy bay không?”

Người kia nói: “Xin chào Thạch tiểu thư! Tôi tên là Y Chính Hiền, đây là thẻ căn cước của tôi” Nói xong liền móc một cái thẻ ra cho Thạch Lệ.

Thạch Lệ mở thẻ ra coi, nhìn nhìn, không khỏi ngẩn người, thầm nghĩ “Cục trinh sát bảo vệ đối ngoại” chỉ phụ trách theo dõi nhân viên cơ cấu bên ngoài cùng học sinh du học cũng như điều tra về những tổ chức phản động bên ngoài mà thôi, mà Thạch Thiên không phải hai loại trên, không có khả năng tham gia tổ chức phản động gì, chẳng biết tại sao lại tìm đến hắn, nghi hoặc trả thẻ căn cước lại cho người kia.

Y Chính Hiền sau khi nhận lại thẻ căn cước của mình, mỉm cười nói với Thạch Lệ: “Trước kia tôi đã từng thực tập trong cục hoạt động gián điệp, khi đó nghe nói về sự tích của cha cô Thạch Nghị Hiền. Hôm nay có thể gặp cô thật sự làm cho tôi cảm thấy rất vinh hạnh”

Thạch Lệ nghe người ta nhắc cha, trong lòng buồn bã, chẳng qua nghe ngữ khí của Y Chính Hiền rất chân thành, phát ra từ nội tâm, vả lại cũng rất tôn kính Thạch Thiên, không giống như sẽ gây bất lợi cho Thạch Thiên nói: “Không phải là chúng tôi không chịu phối hợp với công việc của anh, chỉ là chúng tôi đi Mỹ là có chuyện gấp, hơn nữa máy bay sắp cất cánh rồi, nếu anh yêu cầu chúng tôi xuống máy bay, ít nhất cũng

cho chúng tôi một lý do hợp lý chứ?” Thật ra nàng cũng hy vọng rằng Thạch Thiên cũng có thể xuống máy bay, tạm thời không đi Mỹ, nhưng không biết tìm một lý do để cho Thạch Thiên nghe lời, cho nên đành bó tay.

Y Chính Hiền nhìn thoáng qua Thạch Thiên cẩn thận nói: “Thật ra...nếu cô và Thạch tiên sinh không rời cái máy bay này, thì nó sẽ không cất cánh đâu...”

Thạch Lệ không khỏi chấn động, không ngờ Cục an toàn quốc gia không cho Thạch Thiên đi Mỹ, không cho phép cái máy bay này cất cánh. Thấy Thạch Thiên cảm tức nắm tay áo của Y Chính Hiền vung quyền lên muốn đâm cho một cái, vội ôm lấy cánh tay của Thạch Thiên, khuyên: “Thạch Thiên, ngài đừng xúc động, Y Chính Hiền hình như không có ác ý, nghe hắn nói trước đã”

Thạch Thiên thu lại khí kinh trên tay, làm giảm áp lực trên ngực Y Chính Hiền, hắn liền giải thích: “Tôi biết mọi người đến Mỹ vì chuyện Kim Hinh, nhưng mà chuyện của Kim Hinh thoát nhìn không đơn giản như bề ngoài, xin tin tưởng tôi, đem chuyện này cho chúng tôi giải quyết được không? Tình huống cụ thể để xuống máy bay, tôi sẽ nói cho các người biết, nơi này nói chuyện không tiện”

Thạch Thiên chửi: “Lão tử không cần các người hỗ trợ, cũng không cần biết tình huống gì, làm cho máy bay cất cánh đi” Hắn thấy Y Chính Hiền đứng đây vì chuyện của Kim Hinh, hơn nữa thấy hắn có lòng tốt, cho nên bớt giận một chút, sắc mặt cũng ôn hoà hơn một chút.

Y Chính Hiền cười khổ: “Việc này tôi không làm chủ được, cho dù Thạch tiên sinh có đánh chết tôi thì cái máy bay này cũng không thể cất cánh được”

Thạch Lệ tựa hồ đã đoán được ý của Y Chính Hiền càng không hy vọng Thạch Thiên đến Mỹ, thừa cơ khuyên nhủ: “Hay là chúng ta xuống nghe Y Chính Hiền nói về chuyện của Kim Hinh trước, ít nhất cũng chẳng mất gì, dù sao...dù sao chúng ta ngồi ở đây thì máy bay này cũng không thể cất cánh đâu, ngược lại còn làm trễ hành trình của người khác”

Braid lúc này cũng đứng lên nói: “Hay là để tôi dẫn người đi điều tra rõ tình huống bên kia trước, có lẽ không cần ngài tự mình ra tay, chúng ta vẫn có thể mang Kim Hinh tiểu thư về” Vốn hắn cũng mặc kệ là Kim Hinh phạm tội gì, thì Thiên Thạch Đồng Minh đều có năng lực làm cho nàng được thả ra, thậm chí muốn dùng sức mạnh để cứu ra cũng không khó. Nhưng nghe Y Chính Hiền nói như vậy, cũng không dám tùy tiện hành động, tuy rằng không thấy thế căn cước của Y Chính Hiền, nhưng Y Chính Hiền nói tiếng phổ thông, có năng lực làm cho máy bay không cất cánh, nhất thời đoán ra người này là do chính phủ TQ phái đến, hơn nữa thân phận hiển nhiên là không tầm thường.

Thạch Thiên tuy tâm sở dục đã quen, mặc dù biết Y Chính Hiền không có ác ý, nhưng vẫn không cam lòng bị ép xuống máy bay như vậy, trừng mắt Braid: “Người có thể lái máy bay không?”

Braid lộ vẻ khó xử nói: “Máy bay nhỏ thì đã lái qua vài lần, nhưng loại lớn như vậy phỏng chừng....phỏng chừng không được...”

Thạch Thiên mắng: “Phế vật!” Thầm nghĩ nếu không phải ở Mỹ cách quá xa, cách biển lớn mệnh mông, lão tử mới cần cái máy bay này, nếu lão tử sử dụng khinh công tuyệt thế của mình, tốc độ hoàn toàn không chậm hơn máy bay, nhưng mà, dùng trên mặt nước thì tiêu hao rất nhiều nỗ lực, không có khả năng giữ tốc độ này đi qua Thái Bình Dương để đến Mỹ được, hơn nữa khí hậu trên biển thay đổi liên tục, cũng là một trở ngại không nhỏ, không đến mười ngày nửa tháng căn bản không đến được Mỹ.

Trong lòng Hạng Hồng không muốn Thạch Thiên xuống máy bay, nhưng chẳng qua cũng được chỉ cần thể lực của Thiên Thạch Thành Bảo ở Mỹ tận tâm hỗ trợ, bản thân Thạch Thiên có đi hay không cũng không sao cả, cho nên khuyên: “Anh ở HongKong chờ tin của bọn em đi, em sẽ đem tình huống của Kim Hinh nói cho anh biết”

Thạch Thiên biết mình cho dù có ngồi tiếp, thì cũng chỉ có thể ngồi nhìn mọi người, không bằng cứ tính toán phương pháp khác, buồn bực đẩy Y Chính Hiền ra, đi ra ngoài khoang, vừa đi vừa nói: “Vậy đi xuống nghe người nói chuyện của Kim Hinh có chỗ nào không đơn giản, nếu không đủ phức tạp, lão tử đập nát miệng của người”

Y Chính Hiền đã từng nhìn thấy thử đoạn độc ác của Thạch Thiên, nghe vậy không khỏi rung mình một cái, lấy tay sờ miệng, rồi cùng Thạch Thiên và Thạch Lệ đi xuống máy bay

330. Chương 331: Hậu Quả Trước Mắt

Sau khi đi xuống máy bay, Y Chính Hiền mở cửa xe mời Thạch Thiên và Thạch Lệ lên chiếc xe Jeep của mình, Thạch Thiên nói: “Muốn lão tử đi đâu?” Y Chính Hiền đáp: “Đi đến gặp cấp trên của tôi, ông ta rất muốn gặp mặt Thạch tiên sinh, sau đó tôi sẽ đem chuyện của Kim Hinh giải thích cho các người, chỗ đó không ai quấy rầy”

Thạch Thiên cười lạnh nói: “Cũng tốt, lão tử đang muốn đánh cấp trên của người, đi thôi”

Y Chính Hiền ngăn người, vẻ mặt đau khổ nói: “Cái này..tôi biết dùng phương pháp này để ngăn cản mọi người đi Mỹ có vẻ hơi quá nhưng chúng tôi chỉ muốn tốt cho Thạch tiên sinh thôi...”

Thạch Thiên cau mày nói: “Thật sự muốn tốt cho lão tử?”

Y Chính Hiền vội nói: “Chờ khi tôi đem chuyện của Kim Hinh nói cho ngài nghe, ngài sẽ hiểu”

Thạch Thiên nói: “thật sao...chẳng qua, người nên rõ ràng lão tử bây giờ rất giận, thấy cấp trên của người nhất định sẽ đập hất, cho nên tốt nhất đừng đi” Dùng ngón tay chỉ vào một góc trống xa xa kia: “Chỗ kia cũng không có người, muốn nói gì thì đến đó đi”

Y Chính Hiền cũng biết Thạch Thiên có võ công cái thế, nhưng cũng là một đứa nhóc, nếu không đem nguyên nhân giải thích trước, mà chọc giận hất, thì thật sự có thể đánh người, mà cấp trên của mình đã hơn sáu mươi tuổi rồi, làm sao mà chống lại được chứ. Nhiệm vụ hôm nay chủ yếu là muốn khuyên Thạch Thiên và Thạch Lệ xuống máy bay, thấy cửa cabin đã đóng, Thạch Thiên muốn lên cũng không được, vì thế gật đầu đáp ứng yêu cầu của Thạch Thiên.

Ba người đi đến góc trống ở sân bay, Y Chính Hiền đậu xe lại, quay đầu lại muốn nói chuyện, thì thấy Thạch Thiên đã mở cửa xuống xe, ngồi trên cỏ, liền cầm ba chai nước trong xe, theo Thạch Lệ cùng ngồi xuống bên cạnh Thạch Thiên, bắt đầu giải thích.

Thì ra là cũng giống như những quốc gia khác, từ sau khi nhìn thấy trận đấu bóng đá kia, thì cục an toàn quốc gia đã sinh hứng thú với Thạch Thiên, cũng tổ chức một đội ngũ phân tích năng lực siêu cường của Thạch Thiên, sau đó biểu hiện của Thạch Thiên tại Paris càng làm cho bọn họ giật mình, chẳng qua bởi vì thân phận của Thạch Thiên là Hoa Kiều. Trước mắt là công dân HongKong, bộ quốc an không muốn quấy rầy Thạch Thiên, lại càng không dám có hành động thiếu suy nghĩ. Dù sao TQ vẫn lấy kinh tế kiến thiết làm chủ, mà những công ty có liên quan đến quỹ Ts vô cùng lớn, thậm chí có rất nhiều hạng mục quan trọng của quốc gia, bộ công an không muốn làm ra những chuyện hiểu lầm, bị những uỷ ban TW hoặc cán bộ khác trách cứ.

Còn một điều là người trong bộ công an có không ít người quen biết với cha của Thạch Lệ, ông ta có những người đồng sự rất chiều chuộng cho chị em Thạch Lệ, nếu không thì công việc của Thạch Lệ cũng không thể nào thuận lợi được, cũng không được bộ công an coi thành trọng điểm bồi dưỡng, tuổi còn trẻ mà trở thành chuyên gia trinh sát, đến HongKong để hợp tác. Cho nên bọn họ phát hiện ra hai chị em Thạch Lệ ở chung với Thạch Thiên, muốn điều tra quan hệ của Thạch Thiên và các năng, sau đó thông qua Thạch Lệ để tiếp xúc với Thạch Thiên.

Sau đó người của Bộ công an nhận được tình báo từ Mỹ, Nga và các nước khác cũng áp dụng hành động với Thạch Thiên, cho nên phái Y Chính Hiền đến Paris, giám sát tình huống, nhưng kết quả là Y Chính Hiền và những tên đặc công khác đều bị Thạch Thiên bắt hết.

Sau khi Y Chính Hiền hôn mê, được đưa trở về nước, thì bộ công an liền tổ chức tiến hành cứu trị, nhưng mà bọn họ không giống như đám người Bảo Lăng, Phái n. Lúc ấy có một đại sư trung y tinh thông khí công đã nói rằng hất bị điểm huyết. Bởi vì Thạch Thiên không nặng tay với Y Chính Hiền, cho nên vị đại sư trung y kia cùng với những người cao thủ được mời đến từ Nam Hải trợ giúp, dùng châm cứu giằng co mấy giờ. Rốt cục đã giải khai huyết đạo thành công.

Cái này đã chứng thật suy đoán của vị đại sư trung y, Thạch Thiên là một cao thủ nội gia siêu cấp, chỉ là bọn họ không nghĩ ra Thạch Thiên luyện công phu gì, tuổi nhỏ mà đã có tu vi kinh người như vậy, bắt đầu sinh ra hứng thú với công phu của Thạch Thiên, điều này Y Chính Hiền cũng không giấu diếm Thạch Thiên.

Y Chính Hiền vội nói: “Trưởng phòng cũng nghĩ như vậy, nhưng sợ trong điện thoại nói không rõ ràng, cho nên chuẩn bị mấy ngày nữa đến HongKong để nói chuyện với cô”

Thạch Thiên nói với Thạch Lệ: “Các con còn có chú à?”

Thạch Lệ giải thích: “Đúng vậy, con và Hiểu Mẫn có rất nhiều chú, đều là những chiến hữu và đồng sự của ba năm đó, sau khi ba con qua đời thì dựa vào các chú ấy chăm sóc cho chị em con, chị em con mới có được ngày hôm nay”

Thạch Thiên nói: “Thì ra là vậy...” Quay đầu lại nói với Y Chính Hiền: “Chú của Thạch Lệ cũng chính là lão tử...à không...là thân thích của lão tử, nếu đã không phải người ngoài, lão tử đương nhiên sẽ không keo kiệt, về sau muốn học công phu gì thì có thể kêu bọn họ đến tìm ta, hoặc tìm Thạch Lệ”

Y Chính Hiền mừng rỡ, vội nói: “Tấm lòng yêu nước của Thạch tiên sinh thật khiến cho người ta cảm động, nếu Thạch tiên sinh có thời gian rảnh thì có thể đến Bắc Kinh, chỉ đạo một số tình anh trong bộ đội của chúng tôi vậy thì càng tốt...”

Thạch Thiên khoát tay nói: “Lão tử không có thời gian rảnh, kêu Thạch Lệ dạy đi, những cái mà ta dạy nàng đủ cho các người luyện cả đời” Phát hiện ra chiếc máy bay kia đã chậm rãi chạy trên đường băng, sắp cất cánh, liền thúc giục: “Còn gì nữa không, nói mau đi”

Thạch Lệ hỏi: “Có phải mọi người hoài nghi Kim Hình bị bắt ở Mỹ là một cái bẫy để dụ Thạch Thiên không?” Nàng ta vốn cảm thấy chuyện của Kim Hình không đơn giản như vậy, vừa rồi có nghe nói Mỹ cũng phái đặc công đến theo dõi Thạch Thiên, nàng cũng đã nghĩ đến chuyện này.

Y Chính Hiền gật đầu nói: “Không thể khẳng định 100%, vốn chúng tôi đã kêu nhân viên nhấn lại tình huống tại Mỹ về, phân tích chuyện của Kim Hình có rất nhiều chỗ không hợp lý, mà khả năng nhắm vào Thạch tiên sinh là rất lớn, cho nên tôi mới ngăn cản mọi người đi đến Mỹ, chuyện của Kim Hình mọi người yên tâm, chúng tôi sẽ nghĩ mọi biện pháp để giải quyết, mặt khác cũng sẽ phái người đến HongKong để bảo vệ Thạch tiên sinh, tôi là trưởng nhóm của đội thứ nhất”

331. Chương 332: Cướp Miếng Thịt Bò

Sắc mặt của Thạch Thiên lúc này đã rất âm trầm rồi, trong mắt phun ra một hàn quang làm cho tâm hồn người ta khiếp sợ đứng dậy hỏi Y Chính Hiền: “Nói xong chưa?”

Y Chính Hiền nói chuyện này giờ chủ yếu cũng chỉ vì muốn giải trừ hiểu lầm của Thạch Thiên và bộ công an. Về chuyện của Kim Hình cũng có rất nhiều chi tiết không thể giải thích. Chẳng qua thấy Thạch Thiên đứng lên, tựa hồ không muốn nghe nữa, cho nên nói: “Chuyện đột nhiên xảy ra, người của chúng tôi tại Mỹ cũng không biết nhiều về tình huống, cho nên... phải đợi điều tra rõ ràng chân tướng của sự tình, chẳng qua, bất kể thế nào, chuyện của Kim Hình chúng tôi đã phụ trách, sẽ nghĩ biện pháp đưa nàng về nước”

Thạch Thiên gật đầu, lạnh lùng nói: “Nói xong...vậy gặp lại”

Bộ quốc an TQ trừ việc không muốn Thạch Thiên rơi vào trong tay Mỹ, đương nhiên càng hy vọng Thạch Thiên có thể nằm trong phạm vi khống chế của mình, Y Chính Hiền vội nói: “Vì phòng ngừa những quốc gia kia tiếp tục quấy rầy, Thạch tiên sinh, muốn mời ngài tạm thời ở chỗ của chúng tôi, nếu bên Mỹ phát sinh tình huống gì, Thạch tiên sinh có thể biết ngay”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Lão tử có chỗ của mình, các người đừng làm phiền ta, có chuyện gì thì tìm Thạch Lệ” Y Chính Hiền bất đắc dĩ mở cửa xe nói: “Như vậy...được rồi mời Thạch tiên sinh lên xe, tôi đưa mọi người về nhà” Thạch Thiên khoát tay nói: “Chiếc xe cũ nát của người quá chậm, không bằng lão tử tự mình trở về, người đưa Thạch Lệ về là được, gặp lại” Lời còn chưa dứt, đã cảm thấy một cơn gió thổi qua, Thạch Thiên đã biến mất trước mặt hai người.

Y Chính Hiền ngẩn người một hồi lâu, mới giật mình thở dài: “Thật sự là kỳ nhân, đột nhiên biến mất trước mắt, tôi còn chưa thấy rõ ngài ấy đi như thế nào...” Quay đầu lại hỏi Thạch Lệ: “Thạch tiên sinh dùng khinh công phải không? Thật sự không thể tin được” Phải biết rằng, chỗ của ba người là một góc vắng vẻ, bốn phía trống trải, cho dù là chiếc xe có tốc độ nhanh nhất thế giới thì cũng không thể đột nhiên biến mất trước mặt một người mà ngay cả cái bóng cũng không thấy.

Thạch Lệ vốn đã được Thạch Thiên dạy thông kinh mạch, lại học tâm pháp do Thạch Thiên sáng chế, nhãn lực cao hơn người thường rất nhiều, nàng mơ hồ nhìn thấy thân ảnh của Thạch Thiên không phải hướng ra ngoài sân bay, mà là bắn về hướng chiếc máy bay. Mà chiếc máy bay ấy vừa vọt rời khỏi mặt đất, chậm rãi cất cánh lên không.

Y Chính Hiền thấy Thạch Lệ ngẩn người, nghĩ rằng nàng cũng bị tốc độ thần kỳ của Thạch Thiên làm cho ngẩn người, vội ho khan một tiếng, hỏi: “Thạch Lệ, cô muốn đi đâu? Tôi đưa cô đi”

Thạch Lệ run lên một cái, thở dài nói: “Đưa tôi về cảnh cục” Nàng đã nhìn thấy chiếc máy bay ấy là chiếc đi đến San Francisco, mà Thạch Thiên nhất định là đã chui vào đúng ngay lúc chiếc máy bay ấy cất cánh. Có lẽ bây giờ nói cho Y Chính Hiền biết thì hẳn sẽ nghĩ biện pháp làm cho chiếc máy bay này bay trở về HongKong, nhưng Thạch Lệ cũng rõ ràng nếu Thạch Thiên đã hạ quyết tâm đi Mỹ, bất luận kẻ nào muốn ngăn cản cũng không được, mạnh mẽ cản trở chỉ buộc hẳn làm ra chuyện khác người thôi.

Hơn nữa Thạch Lệ biết thái độ của bộ quốc an đối với Thạch Thiên không đơn giản như những lời mà Y Chính Hiền nói. Thời gian tu luyện nội công tâm pháp của Thạch Lệ không lâu, nhưng nàng cũng đã cảm nhận được sự khắc khổ khi tu luyện trường kỳ nhiều năm, không có lối tắt gì để đi. Điều này những vị đại sư tinh thông nội gia tâm pháp cũng biết, cho nên bọn họ không thể tin rằng một thiếu niên mới mười bảy tuổi mà đã tu luyện được một nội lực kinh người như vậy được! Trừ phi bọn họ biết Thạch Thiên đã sống hai ngàn năm.

Chẳng qua, cái này chỉ mang lại cho Thạch Thiên nhiều phiền toái hơn mà thôi...

Từ lúc đăng ký đến lúc lên máy bay, thấy thái độ thân thiết của Hạng Hồng đối với Thạch Thiên, Braid đương nhiên đoán ra Hạng Hồng cũng là một người phụ nữ của chủ nhân. Cho nên dọc đường đi vô cùng cung kính, làm cho Hạng Hồng có cảm giác được kính ngưỡng. Trải qua suốt mười lăm giờ bay, máy bay rốt cục cũng đáp xuống sân bay San Francisco, dưới sự yêu cầu tha thiết của Braid, Hạng Hồng rốt cục cũng đã đồng ý cùng người của Thiên Thạch Thành Bảo lên L.A, đem mọi chuyện giao cho bọn họ.

Ngoài sân bay đã có người của Thiên Thạch Đồng Minh chờ sẵn, Braid và Hạng Hồng cùng lên một chiếc Lincoln dài, những người khác cùng người của Hạng Hồng đều chia nhau lên xe. Chiếc xe vừa định lăn bánh thì cửa xe mở ra, có một người chui vào, khi nhìn thấy rõ người lên xe, Braid và Hạng Hồng đều chấn động kinh hô lên.

“Chủ nhân...”

“Thạch Thiên!”

Thạch Thiên oán giận nói: “Hô to gọi nhỏ cái gì, nhanh tìm thức ăn đi, lão tử đói bụng mấy tiếng rồi!” Phát hiện ra trong xe có một tủ rượu, mở tủ ra lấy một chai rượu vang, trực tiếp uống vài ngụm, sau đó thấy Braid vẫn đang mở to mắt nhìn mình, cả giận nói: “Choáng váng cái gì, mau tìm thức ăn cho lão tử”

Braid giật mình, vội vàng gật đầu xuống xe, cùng với một thành viên của Thiên Thạch Đồng Minh đến một nhà hàng cách đó không xa, thấy có một nữ phục vụ đi ngang qua người, Braid liền giơ tay đoạt lấy đĩa thịt bò, đưa cho người bên cạnh nói: “mau, anh đưa miếng thịt bò này cho chủ nhân trước đi, tôi vào bếp nhìn xem”

Người kia cũng không nói nhiều, trực tiếp cầm lấy đĩa thịt bò, cùng với dao nĩa xoay người rời đi. Lúc này nữ phục vụ mới có phản ứng, mở to mắt nhìn: “Các người làm gì vậy, đây là của khách khác...” Braid liền nắm tay cô ta, nhét một trăm đô mới có, nói: “Bếp ở đâu?”

Cô ta nhìn Braid, lại nhìn một trăm đô trong tay, nhất thời không kịp phản ứng: “Cái này...cái này...” Braid gấp đến độ nhét thêm cho nàng một trăm đô khác, nói: “Đây là tiền bo, vừa rồi là tôi trả tiền thịt bò, mau nói bếp ở đâu”

Cô ta vừa mừng vừa sợ, làm sao mà để ý đến miếng thịt bò nữa, chỉ về hướng bên trái, Braid không nói hai lời, liền chạy đến. Một người đàn ông mập mạp có vẻ giống như là quản lý nhà hàng, nhìn cô ta nắm chặt hai trăm đô trong tay, nhú mồm hỏi: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

332. Chương 333: Trốn Trong Cabin

Cô phục vụ khẩn trương đáp: “A... vừa rồi có người hỏi tôi bếp ở đâu, còn thưởng...à không...là mua miếng thịt bò của khách khác. Quản lý, tôi không đồng ý bán cho họ, nhưng bọn họ đã giật lấy miếng thịt bò rồi đi, bọn họ nhìn rất cường tráng, tôi thật sự không thể bảo vệ miếng thịt bò đó... nhưng mà người đó đã cho tiền rồi!”

Người quản lý nhìn tiền trong tay cô ta, nói: “Đây là phần tiền để mua miếng thịt bò?” Cô ta vội nói: “Không, không, đây là tiền thưởng, còn tiền thịt bò sẽ trả sau, thật sự, tôi thề!” Hai tờ tiền càng bị nàng nắm chặt hơn, gã quản lý chần chừ, hào phóng đến trình độ này thì chẳng có mấy người, sao có thể chậm trễ, vội hỏi: “Bọn họ đâu?” Cô ta liền nói: “Một người cầm miếng thịt bò chạy đi, còn người kia đi vào bếp, không tin ông cứ hỏi người kia”

Quản lý không thêm để ý đến cô phục vụ nữ, chạy nhanh vào trong bếp, đúng lúc thấy Braid đang nhét vào trong tay đầu bếp, liền bước lại nói: “Xin chào tiên sinh, tôi là quản lý ở đây, xin hỏi có thể phục vụ gì cho ngài?”

Braid xoay người, đưa một xấp đô la cho quản lý, lớn tiếng nói: “Ông đến đúng lúc lắm, đem hết những thứ tốt nhất trong này ra, làm những món sở trường, cho các ông mười phút để hoàn thành, nếu được tôi sẽ cho gấp đôi”

Nhìn đồng tiền trong tay, ông quản lý mừng rỡ, lúc đến đây ông ta mơ mộng cảnh này rồi, nhưng không ngờ giấc mộng lại diễn ra thành sự thật, liền gật đầu đồng ý, sau đó lớn tiếng dặn dò tất cả đầu bếp dừng tay lại, phục vụ cho Braid.

Đồng tiền quả thật là ma quỷ! Tốc độ của các đầu bếp quả thật rất nhanh, làm ra những món ăn ngon mà lại nhanh, chưa đến mười phút, ông quản lý đã cùng Braid đem những món ăn này lên xe cho Thạch Thiên, lúc này Thạch Thiên cũng đã chén xong miếng bò vừa cướp được....

Bởi vì Thạch Thiên đang ăn, cho nên Braid lái rất chậm, cho đến khi Thạch Thiên ăn xong thì mới phóng nhanh về hướng L.A. Lúc này Braid mới tò mò hỏi: “Chủ nhân, ngài không phải cùng xuống máy bay với đại tiểu thư sao, tại sao lại đến San Francisco cùng chúng tôi?” Hạng Hồng cũng nghi hoặc nhìn Thạch Thiên.

Thạch Thiên tức giận nói: “Mẹ nó, lão tử cười máy bay cùng các người, đương nhiên là đến San Francisco rồi, chẳng qua các người ngồi trong khoang, còn lão tử ngồi trong cabin”

Hạng Hồng khó hiểu hỏi: “Cabin?”

Thạch Thiên cười nói: “Chính là chân máy bay, lão tử cho đến bây giờ muốn đi đâu thì đi đến đó, ai có thể cản được? Ta thừa dịp máy bay vừa cất cánh, liền đi lên chỗ bán xe, chỉ là chỗ đó không có gì ăn uống, lão tử nằm ở đó gần mười tiếng, thiếu chút nữa đã chết đói” Hắn bây giờ không biết Thạch Lệ có thấy rõ không, nhưng cũng đã đoán được tám chín phần nếu nàng ta không cố ý giấu diếm, thì cái máy bay này phóng chừng đã trở về sân bay HongKong, còn muốn đến Mỹ bằng kinh công đập tuyết vô ngân của mình thì quả thật phải cá sống mới đến được.

Braid và Hạng Hồng đều hiểu được tại sao Thạch Thiên lại đối như vậy rồi, cẩn thận ngửi ngửi, trên người hắn quả thật có đầy mùi dầu máy và mùi cao su hỗn hợp, nhất thời cảm thấy khó có thể tưởng được. Chẳng qua nghĩ đến tác phong làm việc bình thường của Thạch Thiên, cũng không cảm thấy khác thường. Nhưng thật ra lại thấy hắn ngoan ngoãn xuống máy bay với Y Chính Hiền lại kì quái, thấy rằng Thạch Thiên hiển nhiên đã có tính toán, mới bằng lòng xuống máy bay, quả thật là rất thủ đoạn.

L.A cách San Francisco cũng không xa, chỉ hơn một giờ, gần hai mươi hai chiếc xe chạy thành một đoàn nhanh chóng vào trong một khu nhà cao cấp. Chỗ này gần nội thành của L.A theo lời Braid giới thiệu, chính là sản nghiệp của gia tộc hắc đạo Ars tại L.A. Gia tộc này có quan hệ mấy chục năm với Thiên Thạch Đổng

Minh. Vô cùng trung thành với Thiên Thạch Đồng Minh, thậm chí có thể đem nó trở thành chi nhánh của Thiên Thạch Đồng Minh.

Cả khu nhà cao cấp này bị khu rừng cao vây quanh, từ bên ngoài cũng không nhìn thấy gì, xuyên qua rừng cây là một khoảng trời riêng, trước cửa có một bãi cỏ lớn, chẳng qua bây giờ trên sân chẳng có cảnh sắc gì đặc biệt, bởi vì bây giờ đang có gần cả trăm chiếc xe đang đậu ở đó, còn có hơn mười chiếc trực thăng nữa.

Braid giải thích với Thạch Thiên: “Những người này phần lớn đều là những tinh anh ở các bộ phận của Thiên Thạch Đồng Minh tại Mỹ, tuyệt đối đều là nhân vật có thể lấy một chọi một trăm. Một phần khách là từ quỹ TS điều tới. Những người này đều có giao tiếp với những nhân vật quan trọng trong chính giới tại Mỹ, nếu để bọn họ liên hợp lại mà nói, cho dù là Nhà Trắng cũng phải nể mặt. Còn có người của gia tộc Ars, bọn họ là đầu xà tại L.A này, tin rằng sẽ trợ giúp rất lớn”

Thạch Thiên nói: “Lão tử chỉ đến mang người của mình về, không muốn khai chiến với Mỹ, người mang nhiều người đến để làm gì?”

Braid lúng túng nói: “Chúng tôi biết chủ nhân thần thông quảng đại, làm chuyện gì đều có thể tự mình hoàn thành dễ dàng, chỉ là mấy năm nay toà thành im hơi lặng tiếng, bọn họ rảnh rồi quá nên khủng hết rồi, có cơ hội làm việc cho chủ nhân, đương nhiên... đương nhiên là tích cực...” Nghĩ thầm, còn những người khác đang đến đây, phỏng chừng là gấp mấy lần người ở đây. Chẳng qua bây giờ không dám nói ra, trong lòng thầm tính toán để cho những người đó ẩn đi, tránh chọc giận chủ nhân.

Chiếc xe chậm rãi dừng lại tại khu nhà cao cấp rộng gần ba ngàn mét vuông, hai bên đất trống đều đầy người, phỏng chừng mỗi bên hơn ngàn người. Hạng Hồng tuy rằng là tiểu thư của gia tộc hắc đạo, nhưng cũng chưa từng thấy cảnh này, cảm thấy bầu không khí ở đây có áp lực lớn đến nỗi khó thở, hai chân nhũn ra, thân thể không tự chủ run lên, nếu không phải Thạch Thiên đang ôm eo nàng, thì chắc rằng nàng không đủ sức bước đi được. Mà những người luật sư đi theo nàng càng không dám đi ra khỏi xe.

Đi vào bên trong khu nhà cao cấp, trừ Hạng Hồng được Thạch Thiên ôm cùng Braid, mặt khác còn có mười mấy người đi theo bọn họ vào. Còn người của Hạng Hồng thì được thu xếp một chỗ nghỉ ngơi, và những người còn lại thì vẫn đứng ngoài cửa không nhúc nhích, có thể nghe thấy ở bên ngoài trừ tiếng gió ra là tiếng hít thở của hơn hai ngàn người.

333. Chương 334: Toà Nhà Sắp Sập

Braid tựa hồ rất quen thuộc nơi này, tự mình dẫn đường, mang đám người của Thạch Thiên đi đến một căn phòng trên lầu hai, diện tích của căn phòng này vô cùng lớn, trừ một cái ghế sofa lớn thì cũng chẳng có đồ dùng gì, thậm chí ngay cả cửa sổ cũng không có, xem ra đây chính là một phòng dùng để thảo luận những chuyện quan trọng.

Hạng Hồng ngồi dựa sát vào người của Thạch Thiên, thấy những người khác đều đứng, cảm thấy ngứa mông. Tuy rằng những người này nàng cơ bản chẳng biết ai, nhưng từ cái khí thế trên người của họ cũng có thể nhận ra bọn họ không phải là người thường. Chẳng qua, những người này vô cùng cung kính với nàng và Thạch Thiên, nghiêm nhiên làm cho trong lòng Hạng Hồng sinh ra cảm giác giống như làm hoàng hậu vậy.

Braid bước lên, chỉ vào một lão già khoảng sáu mươi, giới thiệu: “Thạch tiên sinh, vị này chính là chủ nhân Ars Pulding là người có thể tin được. Gia tộc của ông ta kinh doanh tại L.A được nhiều năm rồi, tương đối quen thuộc nhiều phương diện, cho nên tôi cũng kêu ông ta đến” Tuy là nói vậy, nhưng dù sao Ars cũng không phải là người của Thiên Thạch Thành Bảo, trong suy nghĩ của bọn họ, Hạng Hồng là người thân cận với Thạch Thiên, cho nên gọi Thạch Thiên là chủ nhân cũng rất bình thường, nhưng với một người ngoài như lão Ars thì vẫn gọi là Thạch tiên sinh.

Ars Pulding đã giao tiếp với Thiên Thạch Đồng Minh mấy chục năm, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Thạch Đồng Minh có hành động lớn như vậy, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Braid cung kính như vậy, nào dám chậm trễ bước lên nói: “Xin chào Thạch tiên sinh, Ars Pulding rất vinh hạnh có cơ hội cống hiến sức lực cho ngài!”

Thạch Thiên nhìn Ars hỏi: “Người tra được những gì? Biết Kim Hình bây giờ bị giam ở đâu không?”

Ars cau mày nói: “Theo tình hình cảnh sát bắt người tại sân bay, bọn họ nhận được tin nặc danh, kiểm tra qua thì phát hiện trong hành lý của Kim tiểu thư phát hiện ra có một lọ nghi là cấm dược, cho nên lập tức tiến hành tạm giam Kim tiểu thư. Sau đó nghe nói trải qua sự tra xét, thì cái lọ kia là thuốc phiện loại mới nhất, Kim tiểu thư cũng vì vậy mà bị mang đến sở cảnh sát L.A”

Hạng Hồng không nhịn được, hô lên: “Thuốc phiện? Không thể nào!Sao Kim Hinh có thể mang thuốc phiện chứ, nàng ta không hít thuốc phiện...”

Ars nói: “Việc này quả thật rất kỳ quái, chúng tôi đã vận dụng quan hệ và lực lượng để hỏi thăm, nhưng người trong sở cảnh sát lại không biết việc này, mà trong tất cả chỗ tạm giam cũng không thấy Kim tiểu thư đâu”

Thạch Thiên nhớ ra Paris hẳn đã từng thăm vấn hai gã đặc công Mỹ, nếu Kim Hinh bị bọn họ hãm hại vì mình, hơn phân nửa là nằm trong tay bọn họ, liền hỏi Hạng Hồng: “Có biết tên đạo diễn nào đã mời Kim Hinh kí hợp đồng quay thử không?”

Hạng Hồng gật đầu: “Biết, Kim Hinh đã nói chuyện qua điện thoại với em, là đạo diễn nổi tiếng Silval Nepal, chẳng lẽ anh hoài nghi hẳn ta hãm hại Kim Hinh? Cái này...cái này không có khả năng...đúng rồi, có thể là những người theo đuổi Kim Hinh trước kia làm, em có biết mấy người mở công ty tại Mỹ...”

Thạch Thiên lười giải thích, nói: “Em tập hợp người của em, và người của Kim Hinh, sau đó dẫn bọn họ về HongKong” Hạng Hồng nói: “Lỡ như cần ra toà, bọn họ có thể làm chứng” Thạch Thiên không kiên nhẫn nói: “Ra toà cái gì, kêu em dẫn họ về thì dẫn về đi, đừng ở đây vướng tay vướng chân” Hạng Hồng thấy thế cũng không nói thêm gì.

Thạch Thiên lại nói với Braid: “Người tìm cái tên đạo diễn Silval gì đó, ném xuống biển cho cá ăn”

Một người bên cạnh Braid đứng dậy nói: “Việc này để tôi làm, tôi quen thuộc Hollywood hơn Braid, tay đạo diễn kia cũng biết”

Thạch Thiên gật đầu đứng lên nói: “Chuyện khác không cần các người quản, một mình lão tử dễ làm việc hơn, xong rồi, muốn làm gì thì làm đi” Cả đám người Braid không dám cãi lời, đành gật đầu. Còn lão Ars thì nói: “Thạch tiên sinh vừa xuống máy bay, nhất định là đã mệt, phòng đã chuẩn bị xong, mời Thạch tiên sinh và vị tiểu thư này nghỉ ngơi trước” Thạch Thiên đã ngủ mười mấy tiếng dưới bánh xe máy bay rồi, nói: “Các người để Hạng Hồng đi nghỉ ngơi đi, lão tử không đợi kịp, đi tìm chỗ trú giận” Nói xong liền đi ra ngoài cửa.

Hạng Hồng vội la lên: “Anh muốn đi đâu?”

Thạch Thiên cười ha hả, bóng người chợt loé rồi biến mất trước mắt mọi người

Braid để cho Ars đưa Hạng Hồng đi nghỉ ngơi, sau đó dặn dò mọi người: “Lập tức mang mọi người vào nội thành, sở cảnh sát cũng như các cơ quan chính phủ đều phải có người coi chừng,còn có sân bay L.A nữa. Chẳng qua, mặc kệ chủ nhân muốn làm gì, dặn bọn họ đứng nhúng tay vào, tránh làm cho chủ nhân mất hứng, đem tình hình báo cáo cho tôi biết là được” Mọi người đều gật đầu đáp ứng, xong rồi đi xuống lầu.

Sân bay L.A nằm ở hướng tây cách trung tâm L.A khoảng hai mươi km, là một trong những cửa ngõ quan trọng của Mỹ, có bốn đường băng, tám điểm đậu. Nó cũng là một trong những sân bay quốc tế lớn khu vực phía Tây của Mỹ, cơ hồ như tất cả các hãng hàng không đều lựa chọn kí kết với sân bay này, cho nên lượng khách ra vào rất kinh người, được xếp vào một trong ba sân bay lớn của thế giới.

Kim Hinh bị bắt tại đây, cho nên đây tự nhiên trở thành mục tiêu trú giận của Thạch Thiên. Hắn biết đối phương muốn dụ mình đến Mỹ, thì không cần phải ẩn núp, cứ rõ ràng để cho bọn họ biết, lấy tướng mạo sẵn có đi vào trong sảnh sân bay. Nhưng mà, hình tượng của hắn đã được trải qua xử lý, cho nên rất khác so với lúc trên sân cỏ, người bình thường không thể nhận ra ngay được.

Tuy rằng ở đây đã là ban đêm, nhưng lượng người ra vào vẫn không dứt, Thạch Thiên vốn không muốn làm tổn thương dân chúng vô tội, nhíu mày, thâm nghĩ làm cách nào mới có thể đuổi bọn họ ra được nhỉ? Nghe thấy trong sảnh có cái radio phát tin, trong lòng vừa động, liền không chế lấy một nhân viên sân bay, ép hỏi cạ vị trí của radio kia, rồi đi tìm đến đó.

Cánh cửa của đài liên lạc bị Thạch Thiên đập cho một cái bay đi, thấy trong phòng có hai nữ một nam, liền quát: “Cút ra cho lão tử” Ba người trong đài liên lạc giật mình nhìn Thạch Thiên, người nam kia thấy Thạch Thiên đi tay không đến, đứng dậy hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Thạch Thiên lại đập cho tên này một cái lặn ngả ra đất, sau đó ném ngoài, quay lại trừng mắt với hai cô gái kia, cười lạnh nói: “Chẳng lẽ muốn lão tử giúp một tay?”

Mặc dù hai cô gái này cảm thấy Thạch Thiên rất đẹp trai, nhưng thấy được sự điên cuồng của Thạch Thiên xong, liền bỏ chạy ra ngoài.

Thạch Thiên cầm lấy một cái micro, thử âm thanh vài cái, sau đó hét lớn: “Toà nhà sắp sập, tất cả mọi người cút ra cho lão tử, toà nhà sắp sập, tất cả mọi người cút ra cho lão tử...”

334. Chương 335: Thanh Dao Lớn Siêu Cấp

Người trong toà nhà này cơ hồ đều nghe được những lời quái dị từ trong radio, phần lớn mọi người đều khó hiểu, nhìn chung quanh, muốn biết rõ là đã xảy ra chuyện gì, chỉ có vài người là mặc kệ, tiếp tục mang hành lý đi ra khỏi sảnh.

Thạch Thiên kêu mười mấy lần, rồi nhìn từ trên cửa sổ xuống, thấy rằng tuy có bối rối, nhưng mà vẫn còn nhiều người chưa rời đi, thậm chí, chẳng lẽ các người không hiểu lão tử nói gì sao? Vì thế lại dùng tiếng Anh, Pháp, Hàn, Nga lên thêm mấy lần nữa. Nhìn lại vẫn không thấy hiệu quả, thậm chí là còn người tưởng đây là trò đùa, phá lên cười, làm cho Thạch Thiên nhất thời tức giận, giờ quyền đầm vỡ kính thủy tinh, rồi dùng đạn chỉ thần công bắn ra từ mười ngón tay, mục tiêu là những vật phẩm thủy tinh trong sảnh.

Từ khi học được chân khí xoắn ốc của Beila, Thạch Thiên đã thay đổi nó một lần nữa, lấy công lực ngàn năm dung hợp lại, không cần dùng chân khí tốc độ cao xoay tròn mà vẫn có thể cô đọng lại, bắn thật nhanh ra ngoài theo đầu ngón tay, cứng rắn như thép, uy lực kinh người. Những tấm kính, bức thủy tinh trong đại sảnh đều bị bắn vỡ vụn.

Lúc này, trong sảnh mới bắt đầu hoảng loạn lên, có nhiều hành khách không cần cả đồ dùng hành lý của mình, bỏ chạy tán loạn ra ngoài cửa lớn.

Thạch Thiên thấy thế, liền cầm micro lên cười ha ha nói: “Lão tử còn tưởng các người không sợ chết hết...” Thấy cửa ra vào vẻ hơi nhỏ, mà đám người chen chúc thành ra lại bị kẹt, vì thế nói: “Đừng chen, đừng chen, lão tử sẽ giúp các người ra ngoài” Rồi vận công bắn khí ra các bức tường kính kia, còn những con người đang chạy trốn điên cuồng kia nhìn thấy có những cánh “cửa” lớn hơn, đều đổ xô chạy vào trong đó. Tiếp theo Thạch Thiên đem bàn ghế, máy tính trong đài liên lạc ném ra cửa sổ, giúp cho tình hình loạn lạc này, và cũng tiết kiệm được rất nhiều sức.

Những cái có thể ném đều đã bị Thạch Thiên ném hết rồi, có bốn nhân viên bảo vệ nghe thấy tin tức liền lao vào đài liên lạc, Thạch Thiên liền thuận tay ném cả bốn người ra ngoài cửa sổ, bởi vì cái đài liên lạc này ở tầng hai thôi, cho nên không ném chết người, sau đó tự mình nhảy ra ngoài cửa sổ, nhưng bốn người bảo vệ kia chưa bị ngã chết, nhưng đã không dám tiến lại bắt Thạch Thiên nữa, đang dùng bộ đàm xin hỗ trợ.

Mục đích của Thạch Thiên là đến gây chuyện, hơn nữa hy vọng là càng lớn càng tốt, đương nhiên sẽ không ngăn cản bọn họ. Đi đến sảnh, vung đấm về hướng một cây cột nhà to khoảng hai người mới ôm hết được, làm cho đất đá bay tứ tung, chẳng qua, bởi vì bên trong cây cột có lõi nhôm, cho nên không sụp xuống ngay.

Tất cả hành khách và nhân viên của sân bay đều bỏ chạy tán loạn hết trơn, chỉ còn lại bốn người bảo vệ đang lộ vẻ hoảng sợ, cuối cùng sợ đến mức bỏ chạy ra ngoài. Thạch Thiên đến đây vốn không phải để giết người, thấy đại sảnh không còn ai, liền triển khai khinh công đi dạo một vòng quanh đại sảnh, đồng thời vung tay múa chân, đấm đá những cái cột ở đây, sau đó phi thân hướng ra ngoài sân bay.

Bên trong toà nhà, phần lớn các cột chống đỡ đều đã bị Thạch Thiên đập sập, làm sao mà chống đỡ được cái mái nhà nữa, cho nên Thạch Thiên còn chưa kịp xoay người lại nhìn, thì cả toà nhà đã sập xuống, Thạch Thiên vốn định đập sập luôn toà nhà chính, nhưng nghe trên lầu còn có tiếng hét chói tai, hiển nhiên có người chưa kịp chạy, liền xoay người đi đợi thêm một lát nữa, lao đến mấy chiếc máy bay trong sân bay.

Lúc này toàn bộ sân bay L.A đã đầy tiếng còi xe cảnh sát, cảnh sát của cục cơ hồ đã tập trung hết tất cả lực lượng. Tuy rằng bọn họ không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng mà cũng đã hành động, đưa hết nhân viên cũng như hành khách đi di tản ra. Thật ra với động tĩnh lớn như vậy, và cả toà nhà sau đều sập xuống, làm cho tất cả mọi người nghĩ là sự tấn công của khủng bố, vì thế liền chạy trốn chết, chẳng cần công tác tư tưởng gì cả, vì thế, công việc sơ tán có thể nói là thành công. Đương nhiên, với hành động của Thạch Thiên xếp hẳn vào hàng khủng bố cũng chẳng quá đáng.

Lúc này Thạch Thiên đã nhảy lên thân một chiếc máy bay, tay hoá thành hư đao vung lên chém xuống cái cánh, sau đó nhảy xuống chụp lấy cái cánh, vận công cầm nó giơ lên, nhìn thấy nó có vẻ giống một cây đao khổng lồ, đột nhiên trong đầu Thạch Thiên xuất hiện một sáng kiến vô cùng khôi hài, ngửa mặt lên trời hét lớn, rồi quơ “cây đao” trong tay chém tới từng chiếc máy bay.

Vì có nội lực bao phủ cho nên cái cánh máy bay này rất cứng nhắc, và vì thế chỉ trong một lát có mấy chục chiếc máy bay ở đây bị chặt thành hai đoạn, hoặc là ba đoạn. Lửa bén lên từ những thùng dầu rò rỉ, và trong nháy mắt trở thành một biển lửa. Còn Thạch Thiên cầm theo “cây đao” tuyệt đối chưa từng xuất hiện từ xưa đến nay lao đến một góc khác của sân bay.

Những tiếng phành phạch vang lên trên đầu Thạch Thiên, một chiếc trực thăng đã bay đến đây, dùng đèn pha chiếu lên đỉnh đầu của Thạch Thiên, xa xa cũng có loé đèn báo hiệu của cảnh sát, đang đi về hướng Thạch Thiên. Cái loa trên trực thăng được phát ra hết công suất: “Bỏ vũ khí xuống...người đã bị bao vây...Oh my god!Tôi...đang nằm mơ sao...ai có thể nói cho tôi biết...thượng đế ơi, mau làm cho hắn buông...buông cái đồ chơi kia xuống...”

Thạch Thiên cũng chẳng thèm để ý, cầm lấy thanh đao siêu cấp của mình đập tới bởi mấy chục chiếc máy bay trực thăng, làm mấy chiếc máy bay nổ mạnh gây ra khí cực lớn làm chiếc trực thăng mất khống chế rơi xuống đất nổ tung.

Thanh đao này quả thật rất lớn, hơn nữa hoàn toàn là nhờ vào nội lực mới có thể phát ra uy lực, mặc dù hắn có công lực ngàn năm, vô cùng thâm hậu nhưng mà kéo dài quá thì cũng sẽ nuôi không nổi. Nghĩ rằng Kim Hình bị cảnh sát sân bay bắt, thì trọng điểm hôm nay là phải đập chỗ cảnh sát sân bay đó, vì thế quãng thanh đao siêu cấp ấy đi, chuẩn bị đi tìm toà nhà cảnh sát ở đâu. Bỗng nhiên nhìn thấy trong góc đằng xa xa kia có mấy thùng dầu, vội phi thân qua vác một thùng trên vai, rồi nhanh chóng bay ra khỏi sân bay.

Lúc này, những chiếc xe cảnh sát kia mới đến hiện trường, một cảnh sát đi xuống xe, nhìn thấy liền tròn mắt, nhìn biển lửa ở sảnh sau cùng với ngoài sân bay, lớn tiếng hỏi: “Ai có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?” Những người cảnh sát khác cũng xuống xe, nhìn thấy đều choáng váng.

“Ầm!!!” một tiếng nổ thật lớn vang lên, lại một chiếc máy bay lớn khác nổ mạnh, cột lửa cao tận trời, áp lực đến nỗi làm một chiếc xe chở hàng gần đó nổ bay về hướng đám cảnh sát cách chỗ này gần mười mét, làm cho đám cảnh sát sợ đến mức nằm hết xuống đất. Một lát sau, người cảnh sát đã lên tiếng hỏi khi này mới khàn giọng gào lên: “Khủng bố tập kích, tuyệt đối là khủng bố tập kích...Mau!Mau báo cáo với tổng bộ, báo cáo với Lầu Năm Góc!”

335. Chương 336: Lão Tử Muốn Đốt Nhà

Thạch Thiên vòng hết nửa vòng sân bay L.A, rốt cục cũng đã tìm được toà nhà cảnh sát cao tám tầng, khiêng thùng dầu đi vào, lúc này người bên trong cơ bản đã đến sân bay hết rồi, chỉ còn lại mười người đang trông coi, thấy có một thiếu niên phương đông ôm thùng dầu đi vào, đều cảm thấy kinh ngạc.

Trong sân bay mới vừa xảy ra chuyện, sảnh sau thì bị sập, cả sân bay nổ mạnh, những âm thanh đó đã làm cho tinh thần của đám người này khẩn trương cao độ, có vài người đã cảnh giác cầm súng bên hông lên. Một gã cảnh sát đứng ở ngoài, giơ tay cản trước ngực Thạch Thiên, cảnh cáo: “Không được cử động, bỏ thùng dầu xuống, cậu phải...” Còn chưa nói xong, lập tức cảm thấy cánh tay đau nhói, rồi bị muốn cổ lực lượng ném ra ngoài.

Lúc này Thạch Thiên mới bỏ thùng dầu xuống, quay lại lớn tiếng quát đám cảnh sát kia: “Mau rút ra ngoài, lão tử muốn đốt nhà” Vừa rồi sau khi đập cái sành sau xong, hắn mới phát hiện ra kiến trúc bên đây kiên cố hơn nhiều, vì thế mới đem thùng dầu theo chuẩn bị đốt nhà.

Những người cảnh sát này không thể tin vào lỗ tai của mình, lúc này Thạch Thiên đã mở nắp thùng dầu ra, một mùi dầu tràn ngập khắp nơi, làm cho đám cảnh sát này biết Thạch Thiên không nói đùa, liền móc súng ra, chỉ vào Thạch Thiên cảnh cáo.

Thạch Thiên tức giận, thầm nghĩ, lão tử không muốn thiêu chết các người mới kêu các người rút đi, thế nhưng còn lấy oán trả ơn, dùng súng chỉ vào lão tử. Cho nên lao đến giữa đám cảnh sát vung tay múa chân, chưa đến vài giây đồng hồ mà tất cả đều đã bị đánh ngã xù, không kịp nổi súng. Chẳng qua Thạch Thiên vẫn không đành lòng nhìn bọn họ bị chết cháy, cho nên nhấc tay ném bọn họ ra ngoài cửa. Sau đó vận công lắng nghe, thấy bên trong có tiếng thở của nhiều người, thầm mắng một tiếng, rồi đi theo tiếng thở ấy vào trong.

Queo vào cuối hành lang, phát hiện ra có ba phòng tù, hai phòng là nam, một phòng là nữ, tổng cộng có hai mươi người. Đám tù này nghe có động tĩnh, tất cả đều dựng thẳng lỗ tai lên nghe, thấy Thạch Thiên bước vào, liền trừng mắt nhìn hắn.

Thạch Thiên nói: “ Lui về sau”

Hai phòng nam vẫn đang ghé lỗ tai vào trong song sắt, khó hiểu nhìn Thạch Thiên, còn trong phòng nữ chỉ có ba người, các nàng không biết Thạch Thiên là ai, nhưng vẫn lui về góc tường.

Thạch Thiên vung chân đập bay cái cửa sắt, cười nói: “Đi thôi, các người được tự do” Sau đó quay sang hỏi đám tù nam: “Có muốn ra ngoài không?” Đám tù nam này vội lui về sau, Thạch Thiên giơ chân lên đập bay cái cửa sắt, không cần hắn lên tiếng, tất cả đều bước ra ngoài, nhưng mà chẳng ai cảm ơn cả.

Thạch Thiên vừa muốn rời đi, lại phát hiện ra trong góc tù nam còn một người, liền quát: “Sao còn ngồi ở đây, lão tử đã thả người ra rồi, đi nhanh đi”

Người kia ngượng ngùng đứng lên, giải thích: “Cảm ơn tiên sinh đã đến cứu, nhưng mà ngài đã hiểu lầm, tôi đến tự thú, không muốn vượt ngục”

Thạch Thiên tức giận, bẻ thanh sắt ra làm thành một cây côn, bước vào trong hỏi: “Người mới hiểu lầm, nếu không rút thì bây giờ lão tử phán người tử hình”

Người kia không ngóc đến nỗi cận kề cái chết mà vẫn muốn ngồi tù, có lẽ hắn cảm thấy tội của mình chưa đáng chết, cho nên ôm đầu chạy ra ngoài.

Thạch Thiên trở ra ngoài, ôm lấy thùng dầu đi lên lầu, sau đó tạt khắp nơi, rồi dùng cây côn sắt khi nãy đập mạnh xuống đất, ma sát làm cho nổi lửa, theo dầu bốc lửa hừng hực lên. Thạch Thiên xoay người đi ra ngoài, thầm nghĩ, không biết đám cảnh sát kia có nhận ra lão tử hay không, lỡ như không biết lão tử, thì đốt nhà cũng chẳng giúp được gì. Vì thế đi vào bên trong, cầm lấy cây côn sắt khi nãy, dùng sức cầm thật mạnh lên tường, sau đó viết vài chữ, bút lực kinh người. Sau đó mới ném cây côn và xoay người đi.

Lúc này, tòa nhà cảnh sát đã chìm trong biển lửa, hơn nữa, còn có hai đám cháy ngoài sân bay, làm sáng rực cả bầu trời đêm, cho dù là ở trong nội thành cách mấy chục km cũng có thể nhìn thấy.

Thạch Thiên trở về khu nhà cao cấp của Ars, mấy trăm chiếc xe cùng với hai ngàn người kia đã không còn, chỉ có Braid cũng vài tên đệ tử của Thiên Thạch Thành Bảo, tổng cộng là bảy người đang ngồi trong sảnh lầu một, thấy Thạch Thiên bình an trở về, bảy người đều kinh hãi đứng dậy vọt qua nghênh đón, nét mặt vô cùng quái dị.

Braid tự hồ như thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Chủ nhân đã về, có mệt hay không?” Một người khác lại nói: “Tôi đã cho người ta làm một ít thức ăn đưa tới, chủ nhân còn chưa ăn cơm tối mà” Nói xong xoay người chạy về phía sau.

Thạch Thiên quét mắt nhìn mọi người một cái, cười hả hả nói: “Xem ra các người đã biết lão tử vừa làm cái gì rồi”

Braid lung túng nói: “Mới vừa nghe chuyện bên sân bay trong điện thoại xong thì chủ nhân liền trở về” Năm người khác cũng phụ họa nói theo, khen ngợi tốc độ “gây án” cùng hiệu suất kinh người của Thạch Thiên. Những lời này đều là những lời thật tâm, chứ không phải là nịnh nọt gì cả. Tuy rằng bọn họ không tận mắt nhìn thấy tình huống ở sân bay, nhưng chỉ nghe những tin tức từng những thủ hạ phái đi thôi cũng khiến cho họ cảm thấy.

Khi những người này đến sân bay quốc tế thì Thạch Thiên đã trên đường trở về. Chờ khi bọn họ điều tra tình hình rõ ràng thì hiện trường đã bị một lượng lớn cảnh sát vây quanh. Mấy người này báo cáo cho đám người Braid, đám người Braid đều cảm thấy chuyện này 200% là chủ nhân làm, không khỏi lo lắng, không biết chủ nhân có thể xông ra khỏi vòng vây của cảnh sát hay không. Nhưng không ngờ rằng trong lúc bọn họ vắt óc suy nghĩ, chuẩn bị cho người đến tiếp ứng thì Thạch Thiên đã trở lại.

Braid thở dài nói: “Khó trách chủ nhân không quan tâm đến sự hỗ trợ của mọi người, nếu đổi lại là chúng tôi, cũng có thể xông vào đập sân bay, đốt tòa nhà cảnh sát, nhưng chắc chắn là không thể thiếu sự xung đột với cảnh sát rồi, sao có thể trở về nhanh như chủ nhân được, phỏng chừng bọn họ còn chưa biết là chủ nhân làm”

Thạch Thiên vỗ vai Braid, cười nói: “Tiểu tử ngươi có cùng suy nghĩ với ta, lão tử cũng lo lắng phí thời gian, cho nên đã để vài chữ trên tường của cục cảnh sát, không sợ bọn họ không tra ra được lão tử”

Cả đám người Braid nghe xong, nhất thời trợn mắt há mồm, hai mắt nhìn nhau, nói không ra lời.

336. Chương 337: Mượn Mỹ Lập Uy

Thạch Thiên thấy mọi người như vậy, cười hỏi: “Sao thế, các ngươi sợ?”

Mọi người đổ mắt, kiên quyết phủ nhận sự sợ hãi trong lòng, một người trong đó lớn tiếng nói: “Chủ nhân kêu chúng tôi đi đốt nhà trắng, chúng tôi cũng quyết không lùi bước” Mấy người khác đều lên tiếng theo, nào là cho nổ lều năm góc, hay tòa nhà liên hiệp quốc này nọ... oh shit!

Braid nói: “Chúng tôi từ nhỏ đã nghe tổ gia kể về chuyện chủ nhân mang theo tổ tiên của chúng tôi quét ngang các quốc gia, trong lòng đều vô cùng hâm mộ. Từ lúc chủ nhân trở lại, tất cả mọi người đều mong có thể đi theo chủ nhân làm chuyện kinh thiên động địa, vừa rồi không ngờ rằng chủ nhân nói làm là làm, cho nên giật mình, chứ tuyệt đối không phải sợ hãi!”

Thạch Thiên nói: “Được rồi, lão tử chỉ nói đùa thôi, các ngươi không cần gấp đến như vậy. Lão tử không phải không muốn mang các ngươi đi, mà là không cần mang đi. Các ngươi cũng rõ ràng cái mạng này của lão tử không giống với người thường, có thể muốn làm gì thì làm, vốn sống không được bình yên, không cần phải lo lắng bị mất mạng. Mang theo các ngươi ngược lại gặp nhiều vướng bận” Thấy trong ánh mắt của cả đám liền lộ ra vẻ thương tâm, bất đắc dĩ nói tiếp: “Chuyện của Kim Hình không giống như các ngươi nghĩ, muốn giúp ta thì ta có việc yêu cầu các ngươi đi làm”

Tinh thần mọi người rung lên, gần chục con mắt đang nhìn về hướng Thạch Thiên.

Lúc này, người vừa chạy đi khi nãy cũng đã trở về, mang theo hai nữ hầu cùng một bàn tiệc lớn. Thạch Thiên thì triển thần uy tại sân bay quốc tế, thể lực trong ngoài đều tiêu hao rất lớn, quả thật cũng có cảm giác đói bụng, mà sau khi rời đi cũng chẳng có gì bỏ bụng cả, vì thế ngồi xuống chén bàn tiệc.

Thạch Thiên vừa ăn vừa nói cái chuyện mấy tên đặc công Mỹ cải trang đến Paris theo dõi mình, còn nói chuyện Kim Hình bị bắt thật ra là cái bẫy dụ mình đến Mỹ. Cả đám người Braid không ngờ việc này là âm mưu nhằm về chủ nhân, nghe xong đều tức giận không thôi, ném dao nĩa đứng lên, thêm muốn cho tên đứng sau âm mưu này phải trả giá thật lớn. Xem tình hình này nếu Thạch Thiên kêu bọn họ đi nổ lều năm góc bọn họ cũng sẽ không chút do dự.

Thạch Thiên cười lạnh nói: “Ta để chữ lại sân bay, cũng là muốn cho bọn chúng biết, lão tử đã đến. Bỏ sức ra đi tìm chúng, không bằng cứ để chúng tự mò đến tìm lão tử. Ngài mai người phái người đuổi Hạng Hồng về nước, chị em Thạch Lệ và Mạn Toa phải có nhiều người bảo vệ, ở Pháp còn có Mei Xi nữa, cũng phải bảo vệ, để tránh cho các nàng bị lừa”

Braid trầm nghĩ, cho dù chủ nhân không nói thì bọn họ cũng sẽ làm, hỏi: “Bên Mỹ chúng ta phải làm sao?”

Thạch Thiên nói: “Ở Paris lão tử đã thẩm tra mấy tên đặc công kia. Trong đó có hai người của cục an toàn quốc gia Mỹ, cấp trên phái bọn chúng đến là Heber, phỏng chừng Kim Hình bây giờ đang nằm trong tay hắn, các người giúp ta điều tra về cục an toàn quốc gia cùng với tên Heber này, cũng điều tra rõ tình huống của tổng thống Mỹ luôn”

Braid hít một hơi vào, hỏi: “Chủ nhân hoài nghi tổng thống Mỹ trực tiếp ra lệnh sao?” Trầm nghĩ, nếu thật sự là tổng thống Mỹ tự thân ra lệnh thì tình huống của chủ nhân bây giờ cơ hồ là chống lại toàn bộ siêu cường quốc này. Nghĩ lại, thật sự cũng nên như vậy, vì ở Mỹ tất cả những thủ đoạn hợp pháp đều đã bị đối phương nắm giữ, không sử dụng thủ đoạn phi thường thì quả thật không có hiệu quả.

Thạch Thiên nói: “Bất kể là có phải do hắn sai khiến hay không, làm tổng thống, thì phải chịu trách nhiệm của cấp dưới. Cho dù bây giờ có thả Kim Hình ra, ta cũng sẽ không bỏ qua cho họ, diệt quốc thì lão tử không làm được, nhưng muốn dẹp loạn đám gà chó không yên này thì không khó. Hừ! Lão tử mượn Mỹ lập uy, tránh cho về sau lại phát sinh thêm chuyện khác nữa, không thể để cho những người có quan hệ với lão tử đều phải bị buộc bên cạnh lão tử được”

Cả đám Braid nhất thời cảm thấy máu nóng lên đến não, tuy rằng vẫn có chút lo lắng, nhưng càng có nhiều hưng phấn hơn. Chỉ bằng vào thực lực của quỹ TS và Thiên Thạch Đồng Minh cùng với lực ảnh hưởng trong thương giới và hắc đạo, muốn làm ra chuyện cho chính phủ đau đầu không phải là khó. Mỹ là một quốc gia tự do, mặc kệ là chính phủ làm ra quyết định gì, cũng đều mang lên đầu cái mũ chính nghĩa, ít nhất là làm cho bên ngoài hợp pháp hợp lý. Tuy rằng bây giờ chống đối với quốc gia nắm quyền lực cao nhất, nhưng dù sao cũng không phải là chiến tranh, chính phủ sẽ không phái quân đội ra đường đuổi giết tiêu diệt bọn họ, cùng lắm là chỉ phái đặc côn ghay là cảnh sát thôi, bọn họ căn bản không để vào mắt những tên này. Về phần Thạch Thiên, trải qua chuyện hôm nay, đã trở thành thần không gì không làm được trong suy nghĩ của bọn họ rồi, quan trọng nhất chính là bọn họ biết Thạch Thiên có sinh mệnh bất diệt, cũng không cần phải lo lắng gì cả.

Sau khi ăn xong, Thạch Thiên hỏi phòng nghỉ ngơi của Hạng Hồng ở đâu, sau đó tự mình đi lên.

Hạng Hồng đang nằm trên giường xem TV, vẫn chưa ngủ, trên mặt đầy tâm sự nặng nề. Chẳng qua, nàng thấy Thạch Thiên trở về, nhất thời lộ ra nụ cười, nhào vào lòng của Thạch Thiên, dịu dàng nói: “Đi đâu thế? Làm em lo muốn chết...” Thạch Thiên cười nói: “Lo cái gì chứ?” Hạng Hồng nói: “Anh chỉ nói là muốn tìm chỗ trú ẩn, xong liền đi ra ngoài, vừa rồi trong tin tức có nói sân bay quốc tế bị khủng bố tập kích, có rất nhiều máy bay bị cháy, còn có sảnh sau và tòa nhà cảnh sát bị nổ, không biết chết bao nhiêu người, Kim Hình gặp chuyện không may tại sân bay kia, em lo anh sẽ gặp chuyện tại sân bay đó luôn...”

Thạch Thiên nói: “Nói hươu nói vượn”

Hạng Hồng nói: “Thật mà, em không nói bậy đâu, là tin tức trong TV nói, đưa tin hiện trường, em thấy cảnh cả sảnh sau sụp đổ, tòa nhà cảnh sát vẫn đang cháy, còn chưa dập được lửa”

Thạch Thiên chuẩn bị công khai thân phận để đại náo một hồi, Hạng Hồng sớm muộn cũng sẽ biết chuyện này, cho nên cũng không giấu nàng, cười nói: “Ta nói hươu nói vượn ở đây, là nói cái tin tức kia, lão tử chỉ đốt cái tòa nhà cảnh sát chứ cho nổ hồi nào, còn cái sảnh sau kia là dùng đám làm sập thôi, hơn nữa cũng không làm chết một người nào... em trùng mắt với lão tử làm sao?”

Hạng Hồng trên mặt đầy sự khó tin, rung giọng nói: “Anh... anh chính là phần tử khủng bố đã tập kích sân bay kia sao?”

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Sao thế... chẳng lẽ lão tử không đủ khủng bố?”

337. Chương 338: Tiêu Điểm

Hạng Hồng làm sao mà có tâm tư nói giỡn với Thạch Thiên, rung giọng nói: “Hèn chi trên người anh toàn mùi xăng, em thấy ngoài sân bay có rất nhiều cảnh sát, bọn họ không phát hiện ra anh chứ?”

Thạch Thiên nghe Hạng Hồng nói vậy, liền đoán rằng đám phóng viên vẫn chưa phát hiện ra chữ mà mình để lại, cũng chẳng giải thích, để tránh Hạng Hồng lo lắng không ngủ được, cười nói: “Lúc ta trở về cảnh sát còn chưa đến, vừa rồi có ăn vài món... ặc... em nói cũng đúng, trên người có nhiều mùi xăng thật, lên giường chờ một chút đi, lát nữa đi tắm một lát sẽ đến tập kích em”

Hạng Hồng đỏ mặt nói: “Em... em không phải sân bay...”

Thạch Thiên giơ tay nhéo một cái lên bộ ngực cao vút của nàng, cười ha hả: “Em đương nhiên không phải sân bay, em là tòa nhà!” Xoay người đi tắm rửa.

Hạng Hồng then thùng ngồi trên giường chờ Thạch Thiên đi tắm rửa, không biết khẩn trương vì chuyện sân bay hay là sợ một hồi sẽ bị Thạch Thiên “Tập kích”, chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn bình thường, hai chân nhũn ra, vội nằm xuống giường. Trong lúc mê loạn thì có nghe thấy trong TV phát ra tin tức chuyện sân bay bị khủng bố tập kích. Tuy rằng Hạng Hồng rất muốn tìm hiểu, nhưng sợ ảnh hưởng đến tâm tình của Thạch Thiên, cho nên tắt TV đi. Nhớ đến cảm giác triền miên dục tử dục tiên với Thạch Thiên, vui sướng nhưng đồng thời sợ hãi sự cường hãn của Thạch Thiên.

Trong lúc mâu thuẫn thì thời gian có vẻ trôi qua rất chậm, rồi tựa hồ đến nhanh như tia chớp, lúc bị Thạch Thiên kéo vào trong lòng ngực, Hạng Hồng mới giật mình tỉnh lại, không tự chủ phát ra một tiếng yêu kiều, giọng nói mê ly mà mê người, làm cho đàn ông nghe xong khó mà giữ được, hướng chỉ là Thạch Thiên...

May là Thạch Thiên đã tốn rất nhiều sức tại sân bay quốc tế rồi, cho nên Hạng Hồng tuy dục tử dục tiên nhưng vẫn vô hiểm vượt qua đêm nay.

Sáng sớm hôm sau, Hạng Hồng liên lạc với nhân viên của Kim Hình tại L.A, Braid phái người đưa đi đón bọn họ, sau đó trực tiếp đưa bọn họ cùng Hạng Hồng về San Francisco, rồi lên máy bay trở về HongKong, theo đoàn hộ tống có hơn năm mươi người.

Lúc này sự kiện tại sân bay quốc tế Los Angeles đã chấn động toàn cầu. Khiến cho khu tây Mỹ này trở thành tiêu điểm của toàn thế giới, việc này được vô số trang báo tạp chí lớn nhỏ đưa lên trang nhất, nhưng mà nội dung của mỗi cái đều khác nhau.

Trả lời phỏng vấn của [Washington thời báo], người phát ngôn của Lầu Năm Góc nói rằng: “Theo tin tức tình báo, thì sự kiện sân bay quốc tế L.A là một màn do cách phần tử khủng bố bày ra, hơn nữa không loại trừ trong sân bay có người đã bị phần tử khủng bố thu mua, cục an toàn quốc gia đã độc lập tiếp nhận vụ án này, phụ trách điều tra”

Một người phát ngôn khác của Lầu Năm Góc trả lời phỏng vấn của TV rằng, đây là một âm mưu khủng bố mang tính chất cực kỳ ác liệt, cũng nghiêm khắc lên án tổ chức đã làm ra vụ việc, còn hô hào xã hội quốc tế tăng mạnh hợp tác, cùng nhau đả kích chủ nghĩa khủng bố, cố gắng diệt trừ nguồn gốc tội lỗi này, cường điệu rằng quyết không cho hung thủ khủng bố trốn thoát sự trừng phạt của pháp luật.

Thư kí liên hiệp quốc An Jiwen thì khiển trách chủ nghĩa khủng bố, cũng hô hào mọi người trên thế giới thông qua công ước [chống khủng bố toàn diện] để đả kích khủng bố toàn cầu. Có rất nhiều quốc gia chú ý đến sự kiện này, đồng thời lên án chủ nghĩa khủng bố.

Mà tin tức kinh người nhất chính là một tổ chức không mấy nổi tiếng ở Nam Mỹ đã công khai tuyên bố trên mạng, chịu trách nhiệm vụ việc sân bay quốc tế L.A này, yêu cầu chính phủ Mỹ lập tức thả hai thành viên quan trọng của tổ chức này. Nếu không sẽ tiến hành một loạt các hoạt động khủng bố có quy mô lớn. Làm cho tất cả khủng hoảng lên, và tất cả các sân bay Mỹ cũng như các sân bay có liên quan đến Mỹ cũng bắt đầu tăng mạnh lượng canh gác.

Nhưng sau khi mọi người khiển trách về chủ nghĩa khủng bố xong, đã bắt đầu chú ý đến chi tiết của sự kiện, phát hiện ra có nhiều nội dung thông báo không giống nhau, thậm chí là tràn ngập mâu thuẫn.

Tờ [thời báo Los Angeles] là một trong những tờ báo đến sân bay đầu tiên, nó tỏ vẻ không đồng ý quan điểm vụ việc sân bay quốc tế này là do khủng bố tấn công. Bởi vì qua điều tra tại hiện trường, một vụ tập kích có quy mô lớn của khủng bố như vậy, nhưng tại sao mấy ngàn hành khách cùng nhân viên không phát sinh thương vong? Mặc dù cũng có mấy chục người bị thương nhẹ, nhưng đều là do chen lấn nhau tạo thành thôi.

Mặt khác, cũng có nhiều phóng viên truyền thông nổi tiếng đến hiện trường điều tra, đều đưa ra những số liệu giống nhau, và các loại nghi vấn. Trong kết quả điều tra về thương vong cơ bản đều là giống nhau, chỉ có hai người chết, nhưng điều là nhân viên cảnh sát lái trực thăng, hơn nữa do trực thăng không thể khống chế được nên rơi xuống, bị nổ và chết.

Theo tin phỏng vấn của đám phóng viên này từ những hành khách có mặt tại lúc đó, cơ hồ tất cả đều trả lời rằng, trước khi sự việc xảy ra thì có nghe radio trong xảy thông báo là tòa nhà sắp sập, yêu cầu tất cả mọi người đi ra, mà sau khi tất cả mọi người đi ra chưa đến một phút thì đại sảnh liền sập xuống, cũng không có nghe tiếng nổ mạnh.

Có một bà tám tức giận, vạch tội thái độ của nhân viên trên đài liên lạc ác liệt, bởi vì lúc đó kêu mọi người “Cút ra”, bà ta yêu cầu truyền thông rằng muốn sân bay phải xin lỗi về thái độ phục vụ, đồng thời muốn người nhân viên kia đứng ra giải thích cùng xin lỗi mọi người.

Nhưng mà, phần đông mọi người đều lập tức phản đối và phê bình bà ta, rồi giải thích với phóng viên rằng, lúc ấy người kia vì muốn cứu mạng mọi người, trong tình huống cấp bách không tìm ra được lời nói thích hợp cũng có thể thông cảm được, hơn nữa trình độ văn hóa của người này cực cao, có thể nói bảy tám loại ngôn ngữ, tuy rằng chỉ một câu nói, nhưng nói ra vô cùng lưu loát. Nếu lúc ấy người nhân viên đó nói chuyện bình thường, thì mọi người nhất định sẽ coi thường, và nếu đi chậm một phút, thì chắc chắn người đi sâu sẽ bị chôn trong tòa nhà.

Trong lúc nhất thời, mọi người khen không dứt miệng, phần lớn mọi người đều tỏ vẻ cảm kích người nhân viên này, còn bà kia thì hổ thẹn cúi đầu, không dám ý kiến nữa.

338. Chương 339: Siêu Nhân Thực Sự Tồn Tại .

Các phóng viên lập tức sinh ra hứng thú với người nhân viên đó, đều đặt ra nghi vấn rằng tại sao người này lại biết được đại sảnh sắp sập? Yêu cầu được phỏng vấn người đó ngay, nhưng bên phía sân bay không thừa nhận rằng bọn họ biết đại sảnh sẽ sập, rồi cũng báo rằng ba nhân viên tối hôm đó đang hỗ trợ cục an toàn quốc gia điều tra, tỏ vẻ tạm thời không trả lời phỏng vấn của giới truyền thông. Còn đối với các câu hỏi khác, phía sân bay cùng nhân viên của cục an toàn quốc gia đều nói rằng không thể xác định hoặc không thích hợp để công khai, từ chối trả lời.

Nhưng mà, phản ứng như vậy, ngược lại khiến cho dư luận càng thêm nghi ngờ, trên mạng bắt đầu thảo luận kịch liệt, có người nói rằng đây là một buổi diễn tập, bởi vì không gây thương vong cho hành khách, còn hai người cảnh sát kia chết là do tai nạn. Thậm chí còn có người nghi ngờ chất lượng kiến trúc có vấn đề, bởi vì những người khách có mặt tại hiện trường khẳng định là không có nghe tiếng nổ lớn, trong tàn tích cũng không có dấu vết của vụ nổ.

Quan điểm này tuy được nhiều người ủng hộ, nhưng mà phần lớn mọi người vẫn tin rằng đây là kế hoạch của một tổ chức nào đó, ít nhất là mười mấy chiếc máy bay bị cháy và tòa nhà cảnh sát bị đốt rõ ràng là bị tấn công. Mọi người tiếp tục triển khai tranh luận nhau về vụ việc này có phải là do phần tử khủng bố gây ra hay không.

Tổn thất lớn nhất chính là những chiếc máy bay trong sân bay, tổng cộng có bảy mươi ba chiếc, mỗi chiếc trị giá hơn trăm triệu đô la, nhưng hiện trường tạm thời bị phong tỏa, không công bố ra bên ngoài nguyên nhân của vụ nổ.

Còn vụ tòa nhà cảnh sát bị đốt, mọi người lại phát hiện ra một chuyện ghê gớm hơn, lúc ấy khi tòa nhà đang cháy, lập tức có rất nhiều người vây xem, đương nhiên là cũng có một vài phóng viên ở đó nữa. Phát hiện ra có một chục nhân viên cảnh sát nằm trên bãi cỏ bên ngoài tòa nhà cảnh sát. Có một số người tốt bụng liền mang bọn họ đến một khu nhà gần đó, mà ở đó đúng lúc lại có một bác sĩ, tiến hành cứu trị cho bọn họ dưới sự trợ giúp của mọi người. Những cảnh sát tỉnh lại liền được đám phóng viên vây quanh tiến hành phỏng vấn, theo lời của bọn họ thì người phóng hỏa và người đã đánh ngất xỉu bọn họ là cùng một người, và là một thiếu niên châu Á.

Lúc này có một người thần sắc kích động đến tìm phóng viên, luôn miệng nói mình vô tội, yêu cầu phóng viên làm chứng cho hắn. Những phóng viên này cảm thấy khó hiểu, thầm nghĩ chẳng lẽ người này có liên

quan đến vụ cháy? Vì thế liền vây hỏi lấy hân, tốn nửa ngày mới biết được rằng, thì ra người này bị giam trong tù của tòa nhà cảnh sát, nhưng một người thiếu niên châu Á trước khi phóng hỏa đã đến mở cửa tù cho mọi người chạy ra. Những phạm nhân khác đều bỏ chạy, còn người này mấy hôm trước vừa làm công tác tư tưởng xong, vất vả lắm mới đi đến cảnh sát tự thú, không muốn trở thành tội phạm bỏ trốn, vì thế liền không chịu đi. Nhưng mà nghĩ mình được người thanh niên phóng hỏa thả ra, lo rằng cảnh sát sẽ hoài nghi hân và tên phóng hỏa có liên quan, cho nên muốn mời phóng viên làm chứng cho hân.

Mọi người vây quanh nhất thời cười vang lên, cảm thấy người này rất thú vị, bất kể là phóng viên hay người thường đều tỏ vẻ nguyên ý làm nhân chứng cho hân. Người thanh niên này vui sướng vạn phần, cũng trả lời tất cả các câu hỏi của phóng viên. Sau khi nói một hồi, còn nói cho phóng viên biết rằng người phóng hỏa kia có thể bay. Hân tận mắt nhìn thấy người thiếu niên châu Á này viết chữ trên tường, thấy mọi người nhìn mình bằng ánh mắt hoài nghi, vì thế liền đi chỉ một bức tường bên trong cho mọi người xem. Chỉ thấy trên mặt quả nhiên có một hàng chữ Trung Quốc viết dọc xuống.

Đám phóng viên liền chụp lại dòng chữ này, sau đó mời người phiên dịch chữ Trung đến, nội dung dòng chữ này là: Trong hai ngày nữa không có người, lão tử đốt tiếp!

Những tình huống cùng với dòng chữ trên tường sau khi được giới truyền thông đưa ra, lại không tạo thành phản ứng quá lớn, nguyên nhân là phần lớn người đều không tin tưởng chuyện này. Mọi người rất khó tưởng tượng rằng có thể đánh ngất hơn mười cảnh sát, thả hết phạm nhân trong tù ra, sau đó đốt cả tòa nhà cảnh sát, làm ra tất cả mọi chuyện khủng khiếp này chỉ là một thiếu niên mà thôi. Lại càng không tin rằng sau khi thiếu niên khi đốt xong còn có thể nhả lại trên tường, hơn nữa còn có thể “bay” để nhả lại, cái này nghe quá hoang đường.

Trong một tòa nhà của cục an toàn quốc gia tại Mahattan, trong phòng hội nghị đang phát ra một đoạn phim, hình ảnh chiếu chậm lại từng cảnh Thạch Thiên chạy trốn, hay là giơ tay đâm sập cây cột nhà có đường kính gần một mét, sau đó, hình ảnh biến mất...

Đèn trong phòng được mở lên, ba người ngồi trước bàn hội nghị nhất thời đều không nói chuyện, qua một hồi lâu sau, cục trưởng cục an toàn quốc gia Bridge ho vài tiếng, phá vỡ trầm mặc: “Xem ra... siêu nhân đúng là tồn tại...” Chủ nhiệm nghiên cứu thực nghiệm Bảo Lăng ngồi bên cạnh ông ta nói: “Chúng ta chỉ muốn phá giải siêu năng lực của hân, cho nên mới nghĩ biện pháp dụ hân đến Mỹ”

“Rầm!” Bridge đập một đấm xuống bàn, quát: “Nhưng cái người không biết hân đã ở Mỹ!”

Heber ngồi bên phải lúng túng nói: “Xin lỗi cục trưởng, bên phía HongKong nói rằng hân đã xuống máy bay, mà bên này cũng không có ghi chép về việc hân nhập cảnh, không ngờ rằng hân đột nhiên xuất hiện tại Los Angeles...”

Bridge giận đến đỏ mặt, tức giận nói: “Không ngờ? bây giờ vấn đề của các người không phải là cái này, mà nên suy nghĩ nên làm gì tiếp theo!”

Heber vội nói: “Cục trưởng yên tâm, tôi đã chuẩn bị thiên la địa võng tại Los Angeles, nhất định có thể tìm ra hân”

Bridge hít một hơi thật sâu, thở dài nói: “Tổng thống Helena ngày mốt sẽ trở về nước, tổn thất tại sân bay quốc tế Los Angeles gần mấy tỷ, nên giải thích với cô ta thế nào đây?” Nghĩ một hồi lại trầm giọng nói: “Tôi mặc kệ siêu năng lực của hân có đáng để nghiên cứu hay không, bây giờ tuyệt đối không thể để cho người khác biết kế hoạch của các người, nói với tổng thống Helena rằng thiếu niên này là một phần tử khủng bố, trong hai ngày nhất định phải tìm ra hân, cho dù là cái xác, thì quyết cũng không thể cho hân làm ra chuyện sân bay Los Angeles thứ hai”

339. Chương 340: Còn Chưa Đến Lượt Chúng .

Paula tuy rằng cảm thấy giết chết Thạch Thiên là vô cùng đáng tiếc, nhưng môi giật giật, cuối cùng vẫn nhin xuống không nói ra. Hân rất rõ ràng Bridge đã nói đúng chuyện này, việc này đã không thể thu dọn được rồi, ngay cả chính phủ Mỹ cũng không thể gánh vác trách nhiệm của vụ sân bay quốc tế, thì Heber và

hắn càng không thể. Theo phương diện xem ra Bridge đã quyết định giúp bọn họ thoát khỏi vụ việc này, đương nhiên là cũng giúp ông ta thoát khỏi trách nhiệm.

Mặc dù trải qua chuyện tại Paris, Paula và Heber đều rất rõ Thạch Thiên không đơn giản, rất khó khổng chế, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng mọi chuyện lại phát triển đến mức này, Trước kia theo kế hoạch của bọn họ là sẽ lợi dụng Kim Hình để mang Thạch Thiên đến Mỹ, sau đó nghĩ biện pháp khổng chế Thạch Thiên, nếu không thành công có thể dùng Kim Hình làm con tin, phái người đến HongKong đàm phán với Thạch Thiên, “mời” Thạch Thiên đến Mỹ hợp tác với họ.

Sau khi đã bỏ tiền mua chuộc vài nhân viên hải quan tại sân bay, khi Thạch Thiên lên máy bay, bọn họ đã biết, thậm chí trên chuyến bay ấy còn có hai đặc công của cục an toàn quốc gia, cho nên bọn họ cũng biết chuyện máy bay bị chặn lại và Thạch Thiên được “mời” xuống máy bay.

Bây giờ Paula và Heber thật sự là không nghĩ ra Thạch Thiên đã đến Mỹ như thế nào, họ đã dùng hệ thống trinh sát của vệ tinh, không để cho hắn rời khỏi phạm vi quan sát, nhưng không ngờ rằng hắn lại là ra loại chuyện kinh động trời đất như vậy.

Lúc này Heber hỏi: “Vị nữ minh tinh HongKong kia xử lý như thế nào? Vụ án của nàng ta không thể kéo dài lâu, hơn nữa loại vụ án này chúng ta không thể can thiệp trực tiếp vào” Lộ thuốc phiện trong hành lý của Kim Hình là do Heber sai người bỏ vào, vốn chỉ muốn bắt nàng ở lại một thời gian ngắn, không muốn làm lớn chuyện, cho nên số lượng thuốc phiện cũng rất ít. Nếu chỉ bằng số thuốc phiện nho nhỏ này mà bắt một diễn viên có mức lương hàng triệu đồng một năm thì đây chắc chắn sẽ là một câu chuyện cười của thế kỷ. Mặt khác, Kim Hình cũng không hít thuốc phiện, hành lý đều là do bên bảo vệ vụ trách xử lý, cho nên chỉ cần tìm một luật sư giỏi là sẽ rất khó để kiện nàng.

Bridge hừ lạnh nói: “Chuyện của các người thì tự mình nghĩ biện pháp xử lý. Chẳng qua, người thiếu niên kia đến Mỹ vì cô gái này, hơn nữa biểu hiện còn rất xúc động, chứng minh rằng cô diễn viên này có địa vị rất quan trọng trong lòng hắn, trước khi giải quyết được hắn thì cô ta vẫn còn tác dụng, tạm thời không thả ra”

Heber cười xấu hổ, gật đầu, nhớ đến Thạch Thiên là trong lòng liền cảm thấy một cơn giận không thể áp chế được.

Lúc này Thạch Thiên đang ôm hai mỹ nữ tóc vàng có khuôn mặt thiên sứ nhưng dáng người của ma quỷ, hưởng thụ đồ ăn thức uống do các nàng dâng đến tận miệng. Bây giờ hắn đang ở trong một căn phòng tổng của một khách sạn năm sao thuộc sản nghiệp của gia tộc Ars Pulding, nằm ở trung tâm thành phố L.A, hai mỹ nữ trong lòng ngực hắn là do đích thân Ars chọn lựa, nghe nói là thành viên của gia tộc, tuyệt đối có thể tin tưởng.

Bước vào trong đây, không biết là do đồ ăn thức uống ngon lành, hay là do mỹ nữ tóc vàng kích thì mà làm cho hắn nuốt nước bọt, sau đó mới nói: “Thạch tiên sinh”

Thạch Thiên bảo hắn ngồi xuống, còn hai mỹ nữ tóc vàng thì hôn lên mặt hắn một cái, sau đó biết điều đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Braid nói: “Chủ nhân, tên đạo diễn lừa Kim Hình tiểu thư đã bị bắt đến đây. Chẳng qua... chẳng qua...”

Thạch Thiên hỏi: “Chẳng qua cái gì?”

Braid nói: “Chủ nhân, ngài đã dặn là ném hắn xuống biển cho cá ăn, chúng tôi đương nhiên không dám không ném. Nhưng mà, chúng tôi tra xét, cái bộ phim mà hắn muốn mời Kim Hình ký, từ lúc Kim Hình tiểu thư đến Mỹ liền kí với một nữ diễn viên khác rồi”

Thạch Thiên nói: “Cái này có gì lạ, hắn vốn lừa Kim Hình đến, nên ném xuống biển đi”

Braid nói: “Tôi cảm thấy tình huống có thể ép bọn họ làm hại Kim Hình tiểu thư, căn cứ theo điều tra, miệng của Silval cũng không cứng, cũng đã biết được vài nhân vật. Tuy rằng cái hắn biết không nhiều, nhưng cũng là những căn cứ hữu dụng. Chúng tôi cảm thấy chờ sau khi Kim Hình tiểu thư được khôi phục danh dự xong, liền ném hắn xuống biển cũng không muộn”

Thạch Thiên gật đầu: “Được rồi, vậy làm theo lời người nói đi, nếu hấn có thể khôi phục danh dự cho Kim Hinh, vậy thì tha cho hấn không chết” Vốn trong quan niệm của Thạch Thiên, căn bản là không nghĩ đến chuyện Kim Hinh có tội hay không có tội, chẳng qua nếu Braid đã nói, hơn nữa tựa hồ đã có biện pháp khôi phục danh dự cho Kim Hinh, thì hấn đương nhiên sẽ không phản đối. Dù sao hấn cũng biết, mình không quan tâm, nhưng không có nghĩa là Kim Hinh không quan tâm. Đặc biệt là với cái nghiệp của Kim Hinh, còn coi trọng danh dự hơn cả người bình thường.

Braid nói tiếp: “Tôi đã kêu luật sư của quỹ TS ra mặt, bọn họ cũng đã tìm hiểu vụ án của Kim Hinh tiểu thư, đều nói rằng vụ án này không nghiêm trọng. Cho dù không thể chứng minh là bị người ta hãm hại, thì hấn là sẽ không bị phán tội gì cả. Chẳng qua bây giờ cảnh sát L.A bởi vì vụ việc tòa nhà và sân bay bị đốt cho nên kéo dài thời gian. Nhưng chủ nhân yên tâm, bọn họ không kéo dài được lâu đâu”

Thạch Thiên trách: “Lão tử lo cái gì? Hai ngày đã qua, xem ra bọn chúng vẫn còn nhiều cao ốc, hay là lão tử dùng nhiều xăng dầu một chút, đúng rồi, lão tử dặn người chuẩn bị xăng đến đâu rồi?”

Braid cau mày nói: “Đã đưa đến rồi, nhưng hai ngày nay trên đường L.A có rất nhiều người, đặc biệt là gần những khu vực hay tòa nhà chính phủ, phỏng chừng là đặc công của cục an toàn quốc gia, chủ nhân cẩn thận vẫn hơn”

Thạch Thiên cười ha hả nói: “Tiểu tử ngươi ngốc đến nỗi ngu rồi sao, lão tử chỉ muốn đốt cho chúng xem, đương nhiên là càng nhiều người xem càng tốt, còn cái gì để nói nữa không? Lão tử muốn đi đốt tiếp”

Braid lại nói: “Chuyện lần trước chủ nhân kêu tôi tra, tôi cũng đã làm, nhưng nhân viên trong cục an toàn quốc gia có điều bí ẩn, trước mắt vẫn chưa ra hành tung của tên Heber kia, mặt khác cũng đã phái người theo dõi các quan viên cao cấp của chính phủ. Chẳng qua, tổng thống Helen vẫn còn đang viếng thăm Anh quốc, không biết đến khi nào mới về, chuyện sân bay L.A lớn như vậy, phỏng chừng nàng ta muốn ở Anh quốc cũng không được, hai ngày nay nhất định phải về nước”

Thạch Thiên khoát tay nói: “Tạm thời không đến lượt bọn chúng, bây giờ không cần nói lão tử, đi đi, làm chuyện của người đi” Nói xong, bóng người chợt lóe, Braid còn chưa kịp đi, thì hấn đã lao ra ngoài cửa sổ.

Braid dùng ánh mắt vô cùng sùng kính nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng vô cùng hâm mộ, bởi vì đây là tầng bốn mươi hai đó!

340. Chương 341: Đều Là Đồ Ngu .

Tòa nhà tổng cục cảnh sát L.A nằm đối diện phố hội nghị, diện tích đạt năm mươi ngàn mét vuông, đương một kỹ sư nổi tiếng người Anh thiết kế, sử dụng còn chưa đến một năm, bên ngoài tòa nhà rộng lớn ấy là một quảng trường cùng với một công viên xinh đẹp.

Thạch Thiên lắc mình tiến vào trong một con đường nhỏ gần tổng cục cảnh sát, đứng đó, một chiếc xe tải loại nhỏ liền ngừng lại trước mặt hấn. Người thanh niên xuống xe thoạt nhìn có vẻ rất thông minh sáng sủa, bước nhanh đến bên cạnh Thạch Thiên, nhỏ giọng nói: “Chủ nhân, hôm nay chung quanh phòng hội nghị đàm phán hòa bình và cục cảnh sát hình như có không ít người mai phục, hơn nữa có vẻ không phải là cảnh sát” Giọng nói có chút lo lắng.

Thạch Thiên thì không cho là đúng, nói: “Nhìn đi, lão tử muốn đốt nhà trước mặt bọn chúng, xem bọn chúng có năng lực gì, xăng để trên xe?”

Người trẻ tuổi kia vội nói: “Ồ trong thùng xe, tổng cộng bốn thùng” Vừa nói vừa chạy đến sau xe, mở thùng xe lên, Thạch Thiên đi qua khiến một thùng, rồi phát tay nói với người đó: “Xe để đây được rồi, các người đi đi, không có chuyện cho các người” Nói xong xoay người đi đến tòa nhà tổng cục cảnh sát kia. Lúc này trong góc tối có ba người đi ra, cùng nhau nhìn người thanh niên kia, sau đó thấp giọng thương lượng vài câu, rồi cùng nhau đi vào một tòa nhà bên cạnh.

Thạch Thiên bắt đầu đi nhanh hơn, vừa bước vào trong phần đất trống của cảnh cục, thì liền có bốn chiếc ô tô phóng đến, đậu vòng quanh hấn, một chiếc xe bước xuống ba bốn người, cầm súng chỉ vào hấn, trong đó có một người hô to: “Bỏ thùng xăng xuống, nằm sấp xuống!”

Thạch Thiên khiêng thùng xăng cho nên cũng chẳng muốn vận động nhiều, vận kinh hét lớn một tiếng, mười mấy người kia nhất thời cảm thấy màn nhĩ bị chấn động, tất cả đều gục ngã xuống đất, ngay cả súng cũng rơi ra khỏi tay, Thạch Thiên nhấc chân đá bay đi chiếc ô tô cảnh đường trước mắt hắn, ngửa đầu hét lớn một tiếng, nói với tòa nhà: “Người bên trong nghe đây, lão tử muốn đốt nhà, không muốn bị chết cháy thì cút ra cho lão tử!” Giọng nói mang theo nội lực truyền đi ra xa, đừng nói là người trong tòa nhà, bên ngoài cách mấy km cũng có thể nghe rõ ràng, bởi vì đây là ban ngày, thành phố L.A lại rất ồn ào, chứ nếu là ban đêm, sợ rằng nguyên cái thành phố đều nghe rõ cả.

Lúc này bốn phía đã có không ít đặc công của cục an toàn quốc gia cầm nhiều loại vũ khí bước ra, vây lấy Thạch Thiên, Thạch Thiên chỉ muốn đốt nhà, mặc kệ đám đặc công này, cười lạnh một tiếng rồi nhảy lên gần năm mươi mét, rồi vọt vào trong cửa sổ thủy tinh trên tầng cao nhất của tòa nhà. “Loảng xoảng!” một tiếng, Thạch Thiên mang theo thùng xăng đã đập vỡ cửa kính đi vào trong.

Đến lúc này, tất cả các đặc công đều dừng chân, ngây người ngẩng đầu lên nhìn tầng trên cùng của tòa nhà đã bị Thạch Thiên phá. Thật ra thì tòa nhà này cũng không cao lắm, tính luôn cả tầng hầm thì chỉ có mười lăm tầng mà thôi, cho nên đối với Thạch Thiên cũng không mấy khó khăn, nhưng mà đối với người thường, có thể nhảy lên lầu hai đã là kinh động thế giới rồi, huống chi là nhảy cái thùng lên tầng mười lăm mà không có dụng cụ hỗ trợ gì cả.

Tầng mười lăm là phòng họp của cảnh sát, vừa đúng lúc có hơn hai mươi nhân viên cảnh sát cao cấp đang họp, vừa nghe thấy tiếng nói của Thạch Thiên khi này, tất cả đều đứng dậy, muốn đứng lại cửa sổ xem có chuyện gì, thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng vang thật lớn, mảnh thủy tinh trên cửa sổ vỡ tan, còn Thạch Thiên thì đứng trước mặt bọn họ.

Thạch Thiên đặt thùng xăng xuống đất, vừa mở nắp vừa quát: “Các người chưa nghe thấy lão tử cảnh cáo gì sao? Sao còn chưa cút, lão tử muốn đốt nhà”

Một gã nhân viên trừng mắt nói: “Người nói... người nói người muốn làm gì?”

Cái trừng mắt của Thạch Thiên còn lớn hơn cả hắn, nổi giận nói: “Sao tất cả dân Hoa Kỳ đều ngu quá vậy, lão tử nói đơn giản và dễ hiểu như thế mà các người không hiểu được sao? Vậy các người nhìn xem lão tử làm đi!” Cầm thùng xăng lên, bắt đầu tưới xăng.

Một nhân viên cảnh sát khác nhất thời nghĩ đến điều gì đó, không nhận được rung giọng nói: “Sân bay và tòa nhà cảnh sát, chính là... chính là do người đốt?” Nói xong liền móc súng ra chỉ về hướng Thiên.

Thạch Thiên giật lấy súng của tên này ngay, mắng: “Đồ ngu, cho mượn lửa cái coi” Nói xong liền nổ hai phát súng về chỗ đã được tắm xăng, sau đó nhét súng lục về tay của tên này, rồi khiêng thùng xăng lên đá bay cửa phòng, đi ra ngoài.

Hơn hai mươi cảnh sát trong phòng nhìn nhau, sợ hãi một hồi mới móc súng lục đuổi theo, nhưng đã không thấy bóng dáng của Thạch Thiên đâu, không biết hắn tiếp tục đi đốt chỗ nào. Lúc này, lửa trong phòng họp càng lúc càng lớn, cái người đã bị Thạch Thiên cướp súng khi này liền lên tiếng: “Mọi người ra khỏi đây trước, tên kia là một kẻ điên, nói không chừng sẽ bị hắn thiêu chết!” Những người khác đều tỏ vẻ đồng ý, lập tức đi xuống, không đợi thang máy được, đều chạy thang bộ xuống.

Thạch Thiên cũng không muốn giết người, nhưng hắn không kiên nhẫn chờ tất cả mọi người trong tòa nhà đi ra mới đốt, cho nên mới bắt đầu từ tầng cao nhất, sau đó đốt từ từ xuống dưới, sau khi đã làm cho tầng mười bốn cháy lên, thì thùng xăng cũng đã dùng xong, vì thế đập cửa thủy tinh nhảy xuống, chuẩn bị đi lấy thùng thứ hai.

Lúc này, người bên trong tòa nhà đã chạy ra, phần lớn đều tham gia vào đội hình vây bắt Thạch Thiên, hợp cùng với đám đặc công của cục an toàn quốc gia, rồi có thêm một đám đặc công mặc đồ chống cháy đang chuẩn bị đi vào trong tòa nhà, những con đường gần đó đã bị phong tỏa, không ít người đứng bên ngoài nhìn vào, trong đó có những phóng viên truyền thông đến rất đúng lúc.

Thạch Thiên nhảy xuống như vậy, đám người vây bắt hiển nhiên là không có chuẩn bị tốt, phỏng chừng là phần lớn mọi người đều không nghĩ rằng hắn sẽ trực tiếp nhảy xuống, cho nên nhất thời rối loạn. Bởi vì Thạch Thiên vừa vận đáp xuống giữa bọn họ, cảnh sát và đặc công sợ tổn thương người nhà cho nên lùi ra xa, đồng thời có mười mấy người nhào lại đánh Thạch Thiên, nhưng bọn chúng chỉ cảm thấy có ánh sáng

hoảng lên, rồi bị trúng đám đá văng ra ngoài, người bên ngoài nhào đến thì phát hiện đã không thấy Thạch Thiên đâu.

Chỉ huy hiện trường của cục an toàn quốc gia gấp đến nỗi đầu đầy mồ hôi, vội vàng dùng xe truyền tin chuyên dụng thông báo cho Heber lại đang ngồi trong trung tâm chỉ huy 911 của L.A, nói lớn: “Nghị phạm đã biến mất, phòng chừng muốn bỏ trốn, lập tức phái trực thăng đến tìm tòi, phong tỏa những quảng đường gần ...” bỗng nhiên trợn mắt há mồm nhìn về phía trước, thấy Thạch Thiên đã khiêng một thùng xăng khác trở lại...

341. Chương 342: Không Phải Nói Giỡn .

Một đám bắn tỉa của cục an toàn quốc gia đi vào trong tầng cao nhất của tòa nhà đối diện, nhấn chuông cửa.

Một cô gái trẻ bước ra mở cửa, thấy bên ngoài có năm người vác súng ống theo trên vai, vẻ mặt nhất thời hoảng sợ, hỏi: “Các người... các người tìm ai?”

Người đội trưởng của nhóm bắn tỉa đó móc ra một tờ giấy cản cước giơ trước mặt cô gái, nói: “Xin lỗi, chúng tôi là người của cục an toàn quốc gia, bây giờ tạm thời trưng dụng phòng ốc của cô”

Cô gái kia nhìn thoáng qua tờ giấy, cau mày nói: “Nhưng mà, hôm nay có rất nhiều người, không tiện... hay là... ngày mai cho các người dùng được không?”

Người đội trưởng kia trầm giọng nói: “Thưa cô, chúng tôi không phải nói đùa, mời cô phối hợp” Nói xong dùng sức đẩy cửa ra, trực tiếp đi vào trong cùng bốn đặc công khác. Cô gái kia than nhẹ một tiếng, lắc đầu đóng cửa lại, xoay người đi theo đám đặc công này.

Đi vào trong phòng khách, chỉ thấy quả nhiên có rất nhiều người, nhưng kỳ quái là trong phòng chẳng có đồ gì, thoát nhìn trống rỗng, có người thoát nhìn chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, mang vẻ cười cười nhìn năm vị khách của cục an toàn quốc gia này.

Người đội trưởng kia cảm thấy không khí trong phòng khách có điểm quái dị, chẳng qua thấy những người này nam có nữ có, trẻ có già có, mặc dù có chút khí phách, nhưng không giống là tội phạm, cho nên cũng không để ý, cao giọng nói: “Xin lỗi quý ông quý bà, cục cảnh sát đối diện xảy ra chuyện, chúng tôi yêu cầu trưng dụng phòng ở của các người, xin mời rời đi, hoặc đến phòng khách”

Một người đàn ông trung niên có thân hình cao lớn trong phòng cười nói: “Các anh lầm rồi, phòng này không phải của chúng tôi, mà có vẻ chủ nhân không ở đây. Nhưng mà, chúng tôi tới trước, có phải là chúng tôi dùng trước?”

Người đội trưởng giật mình hỏi: “Các người thuộc ngành nào?”

Người đàn ông trung niên kia cười ha hả nói: “Anh hiểu lầm rồi, chúng tôi chỉ đến xem náo nhiệt thôi”

Người đội trưởng biến sắc, vừa định hành động, thì mười họng súng đen thui đã nhắm về phía bọn họ, mặt khác cũng có năm người xông lên, một đầu một với những người này, chỉ một lát sau liền đánh gục năm tên này xuống đất.

Cô gái ra mở cửa khi này nhún vai, cười nói với người đàn ông trung niên kia: “Chú Braid, con đã nói với bọn họ là hôm nay không tiện, nhưng mà... bọn họ không phải nói đùa”

Braid cười nói “Biết mà, bọn họ không có nói đùa, chỉ là hơi bị xui thôi”

Một người khác lên tiếng: “Hôm nay cuối cùng cũng có thể góp sức cho chủ nhân, haizzz, chỉ có năm người, thật sự là quá ít, thật sự muốn đứng cạnh chủ nhân đi phóng hỏa” Lời này hiển nhiên đều là tiếng lòng của mọi người, tất cả đều không nhịn được gật đầu đồng ý, người này liền chỉ vào năm đặc công đang nằm trên mặt đất, hỏi: “Năm tên này có nên trực tiếp xử lý không?” Ý tứ hiển nhiên là đang hỏi có diệt khẩu năm người này không.

Braid lắc đầu nói: “Chủ nhân không muốn chúng ta ra mặt, cũng là không muốn liên lụy đến Thiên Thạch Thành Bảo, nhưng Thiên Thạch Thành Bảo là của chủ nhân, tất cả chúng ta có đều là chủ nhân ban cho, chẳng lẽ các người thật sự muốn trốn sau lưng chủ nhân xem náo nhiệt?”

Mọi người cùng kêu lên: “Đương nhiên là không muốn”

Braid nói: “Cho nên năm người này không cần giết, cho dù chính phủ Hoa Kỳ nghĩ chúng ta là đồng lõa của chủ nhân thì sao, chẳng lẽ các người không muốn đi đốt nhà với chủ nhân?”

Mọi người đều kêu lên: “Đương nhiên là muốn!”

Braid hài lòng gật đầu, kêu người lột bộ đồ của năm tên đặc công kia xuống, mặc lên năm người của mình, sau đó trở lại cửa sổ quan sát tình thế đối diện, đúng lúc này Thạch Thiên đang ôm thùng xăng thứ hai trở về.

Vừa rồi Thạch Thiên đột nhiên nhảy xuống đất, những đặc công và cảnh sát đứng cạnh hắn bởi vì thói quen nghề nghiệp cho nên mới nhào lại đánh. Nhưng mà trình độ đáng sợ của Thạch Thiên đã vượt qua khỏi sự tưởng tượng của bọn họ, cấp trên đã ra chỉ thị, chỉ cần thấy Thạch Thiên là có thể bắn. Cho nên, khi thấy Thạch Thiên trở về, không ai dám nhào lại nữa, ngược lại đều lui về sau. Còn bốn phía của khoảng đất này đã chuẩn bị bắn tỉa từng sớm, đồng thời nổ súng về hướng Thạch Thiên.

Thạch Thiên cũng đã có chuẩn bị đạn bắn từ trước, vận công hộ thể, lúc này công lực của hắn cơ bản đã khôi phục đến mức cường thịnh nhất, được khí kinh xoắn ốc dẫn dắt lại trải qua sự cải tạo làm cho chân khí có thể cô đọng lại, hình thành một lớp bảo hộ bên ngoài, có vẻ như là đao thương bất nhập. Chẳng qua, Thạch Thiên không ngờ đến mức đứng đờ ra để đạn bắn vào mình, tiêu hao nội lực trong người, nên đã thi triển thân pháp né hết phần lớn các viên đạn bắn tới.

Những tay bắn tỉa tập kích bốn phía choáng váng, cho nên bắt đầu nổ súng xung quanh thùng xăng, ngay trong lúc Thạch Thiên vọt vào trong tòa nhà, thì vài viên đạn đã bắn trúng được thùng xăng, chỉ nghe thấy một tiếng “ầm” thật lớn, thùng xăng nổ mạnh, khói lửa nhất thời nuốt trọn Thạch Thiên.

Những đặc công và cảnh sát chung quanh đều nhẹ nhàng thở ra, nhưng chấn động trong lòng vẫn không thể bình tĩnh lại, bọn họ không ngờ rằng hỏa lực mãnh liệt như vậy mà cũng không thể ngăn cản thiếu niên này đi vào trong tòa nhà, nếu không phải thùng xăng của hắn nổ thì quả thật không biết nên đối phó thế nào.

Những người của Thiên Thạch Đồng Minh trong tòa nhà đối diện đều sợ ngây người, Braid khàn giọng quá: “Thông báo với mọi người, lao xuống giết hết bọn chúng...” Hôm nay người của Thiên Thạch Đồng Minh đến đây đương nhiên không chỉ có mười mấy người này, cô gái ra mở cửa khi nãy móc điện thoại ra, vừa muốn thông báo thì một người khác đột nhiên chỉ vào địa điểm phát nổ khi nãy, hô lên: “Mọi người mau nhìn, không thấy chủ nhân đâu hết, ngài.. ngài không bị nổ...” Mọi người liền quay lại nhìn chỗ nổ mạnh, quả nhiên không thấy Thạch Thiên đâu, nhưng lại lo rằng Thạch Thiên bị nổ tung, bị áp lực đẩy văng ra ngoài, cho nên nhìn xung quanh tìm kiếm.

Cô gái kia hỏi: “Còn cần thông báo nữa không?”

Braid khôi phục lại một chút bình tĩnh, nhớ đến lúc ở Paris, ngay cả tên lửa cũng không nổ chết được chủ nhân, thì chỉ một thùng xăng làm sao mà có thể làm gì được, cắn răng nói: “Chờ một chút, chủ nhân nhất định không sao... nhất định không sao...” Bỗng nhiên ở phía dưới vang lên tiếng kêu thảm, mọi người nhìn theo tiếng kêu ấy, có người nhất thời hô lên: “Mau nhìn mau nhìn, chủ nhân ở đó!”

Chỉ thấy cả đám cảnh sát đang chạy tứ tán, loạn thành một đồng, còn Thạch Thiên đang ôm hai thùng xăng cuối cùng đuổi theo, đuổi đến được thẳng cảnh sát nào thì liền một cước đá bay đi, uy phong lẫm liệt vô cùng, chỉ là quần áo trên người cháy náy, còn có khói đen, hiển nhiên là bị thùng xăng kia nổ cháy.

342. Chương 343: Mạnh Mẽ Đốt Nhà .

Thạch Thiên có thần công hộ thể, cho nên không bị vụ nổ làm bị thương, nhưng quần áo trên người thì bị cháy đến nỗi giống như một tên ăn mày, hắn trở về lấy hai thùng xăng còn lại, trong lúc vô tình nhìn vào

cửa kích ven đường, thấy được bộ dáng chật vật của mình, nhất thời tức giận vô cùng, thấy đám cảnh sát và đặc công kia làm sao mà nhìn được nữa, vì thế tìm chỗ nào nhiều người vào đá loạn mấy cái.

Cục an toàn quốc gia đã điều động hơn một ngàn người đến Los Angeles, khi tòa nhà của tổng cục cảnh sát bị cháy, thì phần lớn đều đến đây, chỉ nên có rất nhiều cảnh sát và đặc công đến, lúc này, cảnh sát và đặc công xung quanh tòa nhà đã có hơn hai ngàn người, chỉ riêng xe cảnh sát thôi cũng đã hơn ba trăm chiếc, đậu xe khắp nơi. Mặt khác, phóng viên cũng càng ngày càng đến nhiều, ngay cả mấy đài truyền hình cũng đến, ngay cả đài truyền hình L.A cũng phái hai tổ đến, một tổ đứng trên mái nhà quay xuống, một tổ khác dùng trực thăng để quay trên không, trực tiếp lại hiện trường.

Đối mặt với cơn giận dữ của Thạch Thiên, đám cảnh sát và đặc công này làm gì có sức chống đỡ, chỉ có thể tìm đường chạy trốn, chỉ là tốc độ chạy của bọn họ làm sao bằng Thạch Thiên, hơn nữa mấy trăm chiếc xe cảnh sát kia vô tình trở thành chướng ngại vật của bọn họ. Chỉ thấy Thạch Thiên ở phía đông, rồi bỗng nhiên ở phía tây, dù ở nơi nào cũng có người bị đánh, trong lúc nhất thời cả đám cảnh sát trở nên rối loạn. Chỉ có những tên bắn tã trốn trên cao là bình yên vô sự, nhưng ngoài việc ngồi nhìn thì chẳng thể giúp được gì, mặc dù Thạch Thiên ôm đến hai thùng xăng, nhưng chung quanh đều là người của mình, căn bản không thể nổ súng được.

May là sau khi trút giận xong, Thạch Thiên vẫn không quên mình đến đây để đốt nhà, lần này hắn không đi vào bên trong nữa, mà trực tiếp ném một thùng xăng vào bên trong, sau đó nhặt lấy một khẩu súng không biết của ai, trong lúc thùng xăng kia đập vỡ cửa kính để rơi vào trong, liền nổ súng bắn vào thùng xăng. Một tiếng nổ thật lớn vang lên, thùng xăng nổ mạnh trong tòa nhà, bốc cháy lên, toát ra khói đen cuộn cuộn. Thạch Thiên liền cười ha hả, biện pháp này hắn vừa nghĩ ra lúc mà thùng xăng thứ hai bị nổ, thử một lần quả nhiên dùng được, còn tốt hơn là ôm thùng xăng xông vào, vì thế ném thùng xăng còn lại, và cho nổ luôn.

Nhưng mà, biện pháp này tuy đơn giản, nhưng cũng không cháy hoàn toàn như việc đi vào bên trong đốt, một thùng xăng lớn mà chỉ có thể cháy được vài chỗ. Lúc này, đã có bảy tám chiếc xe cứu hỏa đến, đứng trước mặt tòa nhà, lính cứu hỏa nhảy xuống từ trên xe, không cần phán đoán tình huống hiện tại, liền trực tiếp xách vòi phun nước ra, bắn nước vào trong tầng trệt, thế lửa nhất thời bị áp chế xuống.

Thạch Thiên tức giận, trầm nghĩ, lão tử tốn nhiều công sức để đốt, mà các người dám đi dập lửa trước mặt lão tử, thật sự không biết sống chết. Liền xông lên giật lấy cái vòi phun nước trong tay một người lính cứu hỏa, đá bay người đó đi, sau đó cầm vòi phun nước phun về hướng những người lính cứu hỏa khác.

Có những người lính cứu hỏa thấy thế, chẳng thèm quan tâm đến việc cứu hỏa nữa, dùng vòi nước bắn trả, nhưng với cái vòi nước ấy thì căn bản là không có hiệu quả với Thạch Thiên. Hắn thậm chí không thèm tránh, tùy ý để cho mấy cái vòi phun nước ấy cọ rửa người mình, rửa sạch sẽ bụi đen trên người, chẳng qua, quần áo trên người làm sao mà chịu nổi áp lực nước, cho nên bị rách hết, để lộ ra da thịt đặc biệt trong suốt.

Nhưng bởi vì vậy, bên cạnh Thạch Thiên không còn ai che dấu nữa, những cảnh sát và đặc công khi nãy cũng dừng lại, bắt đầu giơ súng bắn về hắn. Thạch Thiên có thân thể bất diệt, chỉ là thân thể của hắn sau nhiều năm càng lúc càng không chịu nổi nội lực trong cơ thể đang lớn mạnh của hắn, cho nên mới tự phát nổ, tạm thời biến mất khỏi nhân gian. Lúc này cho dù bị bắn trúng cả trăm lỗ trên người hắn cũng không chết, nhưng đạn bắn vào người thì vẫn có cảm giác đau, đương nhiên hắn sẽ không ngốc đến nỗi dùng thân thể để cản hỏa lực của hơn ngàn cây súng, đặc biệt là những khẩu súng máy, làm tiêu hao rất nhiều chân khí hộ thể của hắn. Cho nên liền ném vòi nước xuống, lách mình tiến vào trong tòa nhà tạm thời tránh né.

Chiếc xe cứu hỏa đứng cạnh Thạch Thiên nãy giờ bị đạn dày xéo đến bốc lửa, lập tức nổ mạnh. Thạch Thiên thấy vậy tâm liền động, thậm chí mình thật ngốc, lại dùng tốc độ nhanh nhất xông ra ngoài, cả đám cảnh sát còn chưa kịp có phản ứng sau vụ nổ của chiếc xe, thì Thạch Thiên đã đứng trước mặt bọn chúng, giơ tay đoạt lấy một khẩu súng.

Cả đám cảnh sát giống như là gặp phải quỷ, nhìn thấy Thạch Thiên liền gào lên bỏ chạy bốn phía, lần này Thạch Thiên cũng không đuổi theo đánh người, mà là đá ngã một chiếc xe cảnh sát, sau đó dùng tay lấy bình xăng dưới xe, ném vào bên trong tòa nhà, rồi nổ súng vào nổ, sau đó lại đạp ngã một chiếc khác, lấy bình xăng...

Tốc độ lật xe lấy bình xăng của Thạch Thiên quá kinh người, cho nên đám bắn tỉa chỉ thấy được có bóng người chớp nhoáng không ngừng, thậm chí còn không kịp nhắm, trong khoảnh khắc, hơn trăm bình xăng của trăm chiếc xe đã bị Thạch Thiên lấy ra và ném vào trong tòa nhà, rồi nổ súng bắn vào nó. Bây giờ cho dù là toàn bộ xe cứu hỏa của Hoa Kỳ có đến đây thì cũng chỉ đành trơ mắt nhìn tòa nhà tổng cục cảnh sát mới vừa xây này bị lửa nuốt sống.

Tên chỉ huy của cục an toàn quốc gia tại hiện trường sắp điên rồi, không ngừng gào về cái bộ đàm: “Bắn, bắn, mau nổ súng về hướng tên ma quỷ đó...” Giọng nói đã có chút khàn khàn, nhưng những tên bắn lên núp bốn phía tựa hồ không có phản ứng, tiếng súng ngày càng ít đi, càng lúc càng nhỏ, tên chỉ huy tức giận khàn giọng mắng: “Tại sao không ai nổ súng? Vì sao không bắn? Súng hư à? Xảy ra chuyện gì, mau báo cáo!”

Ngay lúc tên chỉ huy chuẩn bị đập nát cái bộ đàm, thì một giọng của một cô gái nói tiếng Pháp thân nhiên vang lên trong bộ đàm: “Đừng có gào nữa, súng không hư, nhưng mà bây giờ không có người của ông ở đây!” Bỗng nhiên tiếng súng dày đặc vang lên, tất cả đều bắn về hướng chiếc xe mà tên chỉ huy đang ngồi, tên chỉ huy này theo bản năng gục xuống mặt đất, chợt nhớ ra là đạn không thể đi vào trong vì chiếc xe này được trang bị chống đạn, giọng nói của cô gái kia lại vang lên: “Thấy chưa, súng không có hư”

Tên chỉ huy: “...”

Trên quảng trường truyền đến một tiếng hét dài như cú óc, chỉ thấy Thạch Thiên nửa thân trên trần trụi đang đứng giữa quảng trường giữa mặt cười điên cuồng, quát lớn: “Nghe rõ đây, thả Kim Hinh ra, lão tử không có kiên nhẫn chờ!” Nói xong, dưới con mắt của mọi người, phi thân nhảy lên tòa nhà hội nghị đối diện, đá bay cái cột cờ quốc kỳ của Hoa Kỳ, rồi bay đi xa.

343. Chương 344: Người Đàn Ông Đáng Yêu Nhất .

Thạch Thiên trở về khách sạn, liền xé quần áo trên người xuống lau mồ hôi, xăng dầu cùng vết máu trên người, tuy rằng cơ thể hắn không giống người thường, nhưng mà khi này dưới mưa bom bão đạn thì trên người vẫn có không ít chỗ bị thương, chẳng qua, miệng vết thương cũng nhanh chóng khép lại, lúc này chỉ còn lại vết ửng đỏ mà thôi, qua một hồi là vết đỏ đó cũng biến mất, không nhìn thấy dấu hiệu từng bị thương.

Một lát sau, Braid cũng về đến khách sạn, cũng làm ra vẻ chịu phạt do làm sai, đỏ mặt đứng trước mặt Thạch Thiên.

Thạch Thiên cười lạnh nói: “Không phải đã nói các người đừng động vào chuyện của lão tử sao, tiểu tử người chẳng những không nghe lời, ngược lại còn mang bao nhiêu người trong thành đến?”

Braid vội giải thích: “Chủ nhân ngài hiểu lầm rồi, chúng tôi chỉ muốn đi xem chủ nhân đại triển thần uy thôi, chứ không muốn ra tay, cho nên đều tránh ở những tòa nhà xung quanh. Không ngờ rằng những người của cục an toàn quốc gia ấy trưng dụng phòng ở, chúng tôi không có biện pháp, đành phải phản kháng...”

Thạch Thiên trách: “Về sau tự mình cẩn thận, các người nhiều người như vậy, lão tử lo không hết”

Braid nói: “Chủ nhân yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cẩn thận làm việc, tuyệt đối sẽ không gây phiền toái cho ngài” Do dự một hồi rồi nói tiếp: “Thật ra quốc gia này khẳng định đã sớm chú ý đến Thiên Thạch Thành Bảo của chúng ta, bây giờ bọn họ còn chưa biết ngài là chủ nhân của Thiên Thạch Thành Bảo, nhưng nhất định là biết ngài có quan hệ với Thiên Thạch Thành Bảo, với tình thế bây giờ, cho dù người của Thiên Thạch Thành Bảo không làm gì, thì bọn chúng cũng sẽ xuống tay với chúng ta, cho nên không bằng Thiên Thạch Thành Bảo công khai đối đầu với họ, để cho mọi người biết, bọn họ vì để giữ hình tượng chính nghĩa của mình, sẽ không dám làm việc bậy bạ”

Thạch Thiên trầm nghĩ lời của Braid cũng có đạo lý, cục an toàn quốc gia này ngay cả quan hệ của mình và Kim Hinh cũng điều tra ra được, đương nhiên là biết mình có quan hệ với Thiên Thạch Thành Bảo, trước đó bọn chúng đã không từ thủ đoạn để hãm hại Kim Hinh, bây giờ mình làm ra chuyện này lớn như vậy, phỏng chừng bọn chúng trừ việc muốn đối phó với mình, thì sẽ không bỏ qua Thiên Thạch Thành Bảo, nghĩ

đến đây, sắc mặt Thạch Thiên hơi trì hoãn lại, gật đầu không kiên nhẫn nói: “Tùy các người, lão tử bây giờ cần nghỉ ngơi, không có gì thì rút”

Braid biết cửa ải này qua được chủ nhân thông qua, hơn nữa không phản đối việc đệ tử của Thiên Thạch Thành Bảo tham gia, hít một hơi thật sâu lau mồ hôi trên trán, cẩn thận hỏi: “Chủ nhân, mục tiêu kế tiếp là ở đâu?”

Thạch Thiên cười: “Liên quan gì đến ngươi, không có chuyện gì thì rút đi!” Braid vội vàng khom người lui ra ngoài.

Tin tức tổng cục cảnh sát L.A bị đốt cháy đã truyền khắp Hoa Kỳ, đài truyền hình L.A cũng thông qua vệ tinh mà phát sóng trên toàn thế giới, đặc biệt là trong nước Hoa Kỳ, ngay cả màn hình lớn tại các quảng trường cũng đều phát đoạn phim được truyền hình trực tiếp này, chiếu đi chiếu lại liên tục.

Trong lúc đó, toàn bộ Hoa Kỳ giống như là một cây đàn đứt dây, đột nhiên trở nên im lặng, cơ hồ tất cả mọi người dân Hoa Kỳ đều ngừng thở, giật mình nhìn màn hình TV, há to mồm ra, nhưng không thể nói ra một lời.

Tuy rằng bộ dáng lúc Thạch Thiên đá bay có thay đổi rất lớn, nhưng vẫn có không ít người nhận ra, mọi người đoán rằng chuyện khủng bố sân bay hai ngày trước hơn phân nửa là có liên quan đến Thạch Thiên, nhưng đây không phải là điều quan trọng nhất trong lòng họ, bây giờ thậm chí không ai nghĩ tại sao Thạch Thiên lại phải đốt cảnh cục, tại sao phải tập kích sân bay Los Angeles.

Cái làm cho mọi người khiếp sợ nhất chính là quá trình xảy ra của sự việc, bọn họ quả thật là không thể tin vào con mắt của mình, người thiếu niên này có thể dùng chân đá lật chiếc ô tô, dưới sự bao vây của hàng ngàn cảnh sát mà dùng phương thức mạnh mẽ đốt cháy tổng cục cảnh sát. Hắn đâm bay những cảnh sát được trang bị hạng nặng đi, khiến cho bọn họ chạy trốn chết, hơn nữa... lúc hắn đi, lại là bay đi...

Sau khi xem xong đoạn phim này, trong lòng mọi người đều có cùng một câu hỏi: Thiếu niên này có phải là người hay không?

Trong cùng một buổi tối, cái đài truyền hình trên toàn thế giới đều tiếp sóng đoạn phim này, cũng đưa ra nhiều suy đoán cho sự kiện này. Từ trong khiếp sợ tĩnh lại, người dân Hoa Kỳ mới bắt sinh ra nguyên nhân hứng thú với chuyện này, rồi các phóng viên cũng nhanh chóng truy tìm về tin tức của sự kiện này.

Câu nói cuối cùng của Thạch Thiên trước khi đi hiển nhiên trở thành một manh mối quan trọng nhất. Câu nói khắc trong tường của tòa nhà cảnh sát hai ngày trước một lần nữa bị giới truyền thông đào lên, bởi vì cái này hiển nhiên trở thành nguyên nhân tập kích sân bay Los Angeles và tổng cục cảnh sát.

Kim Hinh mặc dù bị bắt dưới tình huống bí ẩn, nhưng sau khi bị cục an toàn quốc gia bắt đi, vì muốn dụ Thạch Thiên đến Hoa Kỳ, cho nên đã để lộ tin tức này ra ngoài, cũng bởi vì Kim Hinh không nổi tiếng ở u Mĩ, cho nên lúc ấy cũng không được dân Hoa Kỳ chú ý. Lúc này đương nhiên là hoàn toàn khác.

Các phóng viên nhanh chóng tìm hiểu về những chuyện của Thạch Thiên và Kim Hinh từ những tạp chí lá cải của HongKong, lúc này sau khi có được chứng cứ, cái đài truyền thông lập tức đưa ra kết luận về nguyên nhân gây ra sự kiện L.A, thời báo Washington đã đề một tiêu đề rất lớn là “Vì cứu tình nhân, thiếu niên Trung Quốc vô pháp vô thiên”.

Và cũng có nhiều giới truyền thông sợ thiên hạ không loạn, ví dụ như Thời Báo Around the world, đề cái tiêu đề rất kêu “Vì cứu cô gái mình yêu, thần đồng bóng đá đại náo Los Angeles”. Còn tổ về cảm khái về hành động vì người yêu của Thạch Thiên. Một số truyền thông nước ngoài bình luận giống như là chế giễu, nói móc cảnh sát Hoa Kỳ vô năng.

Điều này làm cho dân chúng Hoa Kỳ cảm thấy vô cùng phẫn nộ, yêu cầu chính phủ nghiêm trị Kim Hinh và Thạch Thiên.

Còn một số khác thì lại có cách nhìn khác, chuyện của Thạch Thiên và Kim Hinh thậm chí được thêu dệt thành một câu chuyện tình cảm động nhất từ trước đến nay. Mặc dù tình cảm của Thạch Thiên và Mạn Toa đã được công khai, nhưng không ai trách hắn là người đàn ông tham lam cả. Tất cả các cô gái thì cho rằng hắn là người con trai đáng yêu nhất, còn bảo Kim Hinh là người con gái hạnh phúc nhất trên thế giới. Có người thậm chí là công khai tỏ vẻ, nếu có người con trai nào dám đi đốt cảnh cục nổ sân bay, thì các

nàng nguyên ý vì hấn mà tìm chết, làm hại cục cảnh sát khắp Hoa Kỳ đều tăng cường hệ thống phòng cháy, bình chữa lửa thêm.

344. Chương 345: Hãm Hại .

Ngày hôm sau khi tổng cục cảnh sát bị đốt, báo chí trên toàn thế giới cùng hơn đài truyền hình của mười quốc gia đồng loại phát một tin tức cơ hồ có nội dung giống nhau, nói vụ án của Kim Hinh chẳng những là vụ án oan, hơn nữa có người cố ý hãm hại Kim Hinh. Những đài truyền hình kia còn phát ra một đoạn phim của đạo diễn nổi tiếng Silval, trong phim ông ta thừa nhận bởi vì vấn đề thuê vụ đã bị cục an toàn quốc gia nắm bắt được, cho nên buộc mình dùng hợp đồng quay him để lừa Kim Hinh đến Hoa Kỳ, còn liệt kê một số chứng cứ chứng minh là có một bộ phim mời Kim Hinh đóng nhưng đã kí hợp đồng với một cô diễn viên khác, chứ không phải là Kim Hinh.

Cái đài truyền hình này thật ra đều là sản nghiệp trên danh nghĩa của Thiên Thạch Thành Bảo, trong đó phần lớn bởi vì chuyện Thạch Thiên bộc lộ tài năng trong sân bóng, vì không muốn đám phóng viên dây dưa với Thạch Thiên, cho nên mới thu mua lại, lúc này lại có công dụng. Silval đúng là vì vấn đề thuê má bị người ta nắm nhược điểm, nhưng hấn ta không biết là người của cục an toàn quốc gia đứng sau lưng sai khiến, mà là do Braid dạy hấn nói.

Sau khi tin tức này được truyền ra ngoài, vì căn cứ do Silval đưa ra rất chính xác, cho nên mọi người hoàn toàn tin tưởng, những cũng khiến cho người ta chú ý, nhất thời có rất nhiều phóng viên hướng về Los Angeles, bắt đầu tìm hiểu tình hình vụ án Kim Hinh.

Nhưng mà cảnh sát Los Angeles cũng không hiểu biết gì nhiều về vụ án của Kim Hinh, lúc ấy cảnh sát ở sân bay nhận được một cú điện thoại nặc danh, nói là một hành khách trong chuyến bay, phát hiện ra Kim Hinh có mang độc phẩm, cảnh sát ở sân bay lập tức cùng nhân viên sân bay ngăn Kim Hinh lại, điều tra hành lý của Kim Hinh, quả nhiên là tìm được một lọ thuốc phiện hơn hai mươi gram, vì thế bắt nàng về tòa nhà cảnh sát ở sân bay. Chẳng qua, sau khi Kim Hinh bị bắt khoảng một tiếng thì vài nhân viên của cục an toàn quốc gia đi đến sân bay, nói vụ án của Kim Hinh có liên quan đến vài cơ mật, cho nên mang nàng đi!

Lúc đầu đám cảnh sát ở sân bay cũng không để ý chuyện này, không báo cáo lên tổng cục Los Angeles, cho đến khi Thạch Thiên đốt cháy tòa nhà cảnh cục, yêu cầu thả Kim Hinh ra, lúc này mới khiến cho đám quan chức cao cấp của cảnh cục chú ý. Theo những lời khai từ nhân viên và cảnh sát sân bay, và kinh nghiệm lâu năm, cho nên chỉ cần một chút là nhận ra vụ án của Kim Hinh có chút kì quái, liền tường đến tin tức cục an toàn quốc gia lừa Kim Hinh đến Hoa Kỳ, đoán rằng đây là do một tay cục an toàn quốc gia bày ra, lợi dụng cảnh sát sân bay để bắt giữ Kim Hinh.

Vụ án của Kim Hinh tuy không lớn, nhưng Thạch Thiên gây âm ỉ mấy bữa nay tại L.A hiển nhiên đã làm cho vụ án trở thành tiêu điểm của thế giới. Nếu thật sự nàng là người bị hại, lỡ như vạch ra rõ sự thật, thì cảnh sát L.A sẽ bị cuốn theo cục an toàn quốc gia một cách khó hiểu, bị toàn thể nhân loại chỉ trích, đương nhiên là không muốn chết chung với cục an toàn quốc gia rồi. Vì thế phái người đại diện ra trả lời phỏng vấn, giải thích nguyên nhân Kim Hinh bị bắt, cũng cường điệu nhấn mạnh rằng Kim Hinh bị bắt là hoàn toàn dựa theo quá trình làm việc, trong thời gian điều tra, thì Kim Hinh đã bị người của cục an toàn quốc gia bắt đi, cho nên cảnh sát L.A đã sớm không chịu trách nhiệm vụ án này.

Truyền thông toàn thế giới lại nhất thời xôn xao, bọn họ tuy không hiểu biết gì nhiều về vụ án này, nhưng mọi người cũng rõ ràng rằng Kim Hinh bị bắt quả thật có liên quan đến cục an toàn quốc gia. Lúc này lời nói của Silval trong TV đã có thể chiếm được một chút tin tưởng trong lòng mọi người, đây là một cơ cấu vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, cũng không nói gì đến danh dự, cảnh sát L.A tạm giữ Kim Hinh chỉ vì một lọ thuốc phiện hai mươi gram, mà cục an toàn quốc gia lại nhúng tay vào một vụ án nhỏ như vậy, khó tránh khỏi làm cho người ta cảm thấy kì quái, vì thế, càng lúc càng nhiều người tin rằng Kim Hinh bị cục an toàn quốc gia hãm hại.

Trong cùng thời gian đó, tập đoàn giải trí Vinh Hưng nơi Kim Hinh làm việc đã mở một buổi chiêu đãi kí giả, tuyên bố là muốn thành lập một đội quân luật sư do ba vị đại luật sư HongKong cùng mười lăm vị luật sư Hoa Kỳ để đến Los Angeles xử lý vụ việc Kim Hinh. Trong buổi chiêu đãi kí giả ấy, người đại diện

cho tập đoàn Vĩnh Hưng cũng ngỏ lời với chính phủ Hoa Kỳ và cục an toàn quốc gia, yêu cầu cục an toàn quốc gia Hoa Kỳ phải giải thích về nguyên nhân mang Kim Hinh đi khỏi sân bay Los Angeles, đồng thời còn muốn công khai thẩm tra vụ án này.

Kim Hinh không tính là nổi tiếng tại u Mỹ, nhưng trong vùng Đông Nam Á thì có thể nói là siêu sao, có ảnh hưởng rất lớn trong các khu vực người Hoa trên thế giới, vì thế nói nàng là một diễn viên thế giới cũng không quá cường điệu. Nếu Kim Hinh thật sự mang thuốc phiện mà bị cảnh sát bắt, mặc kệ là vụ án có nghiêm trọng hay không, mọi người cũng không nói gì, cùng lắm là chỉ thấy tiếc hận cho nàng. Nhưng bây giờ càng ngày càng có nhiều người tin rằng Kim Hinh bị Hoa Kỳ hãm hại, yêu cầu chính phủ Hoa Kỳ công khai sự thật, hoặc là trực tiếp thả Kim Hinh ra. Sự hô hào ngày càng lớn, quần thể người Hoa trên thế giới cũng tiến hành các hoạt động kháng nghị, một số tổ chức thanh niên còn công khai lên tiếng ủng hộ Kim Hinh, dùng đến phương thức bạo lực nhất chưa từng nghe nói từ trước đến giờ để giải cứu cho nàng.

.....

Sáng sớm, thật ra là bầu trời còn chưa sáng, một chiếc không quân lặng lẽ đáp xuống sân bay Washington, tổng thống Helen vội vàng chấm dứt chuyến đi thăm châu u cùng nhân viên bước xuống máy bay, đi vào trong một chiếc Lincoln, nhanh chóng rời khỏi sân bay.

Ra đón Helen chính là trợ lý tổng thống Parker, năm nay hắn chỉ mới có ba mươi lăm tuổi, nhưng trên trán lại có rất nhiều nếp nhăn, thoát nhìn hắn còn hơn lớn Helen rất nhiều tuổi. Hơn mười năm trước, Henela làm chủ tịch hội sinh của trường đại học, thì Parker là phó chủ tịch của hội, sau khi Helen tốt nghiệp thì mới tiếp nhận chức chủ tịch. Cái thời học sinh, Parker đã bị năng lực và sắc đẹp của Helen làm cho thuyết phục, sau khi tốt nghiệp xong liền cùng nàng bước vào giới chính trị, là người mà Helen tin tưởng nhất và cũng là trợ thủ đắc lực nhất. Mỗi lần Helen ra ngoài thăm viếng, thì đều để Parker ở lại nhà trắng, thay nàng giải quyết công việc hằng ngày.

Parker đang những tài liệu thu thập từ sự kiện Los Angeles giao cho Helen, giải thích ngắn gọn, sau đó nói: “Bây giờ bên trong ngoài nhà trắng đều là phóng viên, ngài có nên đi đến Lầu Năm Góc trước, hoặc là trực tiếp đi tìm người của cục an toàn quốc gia để tìm hiểu tình huống trước không?”

345. Chương 346: Tôi Sẽ Ứng Phó .

Helen suy nghĩ, lắc đầu nói: “Những ký giả kia khẳng đã đã biết tôi trở về nước, trực tiếp đi đến Nhà Trắng đi, không thể để cho giới truyền thông cảm thấy tôi đang trốn bọn họ. Anh lập tức chuẩn bị mở một buổi chiều dài ký giả”

Parker ngạc nhiên nói: “Mở buổi chiều dài? Một lát ngài sẽ trả lời các câu hỏi của họ thế nào?”

Helen cười nhạt nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ ứng phó”

Nhìn nhìn nụ cười hết sức quen thuộc trên khuôn mặt của Helen, Parker thầm than trong lòng, cũng hiểu được Helen đã rất lo lắng vì chuyện này. Làm việc với nàng ta hơn mười năm, Parker vô cùng rõ ràng tích cách cùng thái độ của nàng khi đối mặt với bất cứ chuyện gì, biết rằng khi phải gặp một vấn đề khó khăn, nàng càng tự bắt buộc mình phải mỉm cười để đối mặt.

Mỗi lần nhìn thấy nụ cười này, trong lòng Parker cũng không khỏi bội phục, Helen bẩm sinh đã là loại người vô cùng tự tin và quyết đoán, dường như không có bất kỳ khó khăn nào có thể đẩy ngã được nàng, cảm giác lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ. Chẳng qua, bội phục thì bội phục, Parker vẫn không yên tâm, tuy rằng hắn biết trước khi Helen về nước đã thông qua cục trưởng Bridge tìm hiểu một chút về chuyện này, nhưng khẳng định là không đủ để trả lời cho phóng viên. Dù sao mấy ngày nay Helen cũng không có ở Mỹ, mà Bridge là một lão cáo già, chắc chắn sẽ không kể hết nguyên nhân hậu quả của sự kiện Los Angeles ra báo cáo với Helen.

Cho nên Parker cũng không lập tức liên hệ với phía nhà trắng để chuẩn bị mở họp báo, ngược lại còn cố ý bảo lái xe chạy lại để tiếp tục khuyên bảo Henela.

Helen không cần lái xe giảm tốc độ lại, nhưng lại khoát tay với Parker, khẽ cười nói: “Parker, anh là người hiểu rõ tôi nhất, hẳn là cũng rõ những cái tôi biết bây giờ có lẽ không đủ để trả lời giới truyền thông... ừ... đem những gì anh có cho tôi xem là được”

Parker gật đầu, mở máy tính lên, đút một cái đĩa vào, thở dài nói: “Đó là một thiếu niên thần kỳ, có lẽ thật sự là do đám người của cục an toàn quốc gia đã chọn cho thiếu niên này đến Mỹ, nhưng mà bọn họ không ngờ rằng kết quả lại trở nên khó thu dọn đến như vậy”

Helen vừa nhìn tư liệu trong máy tính, vừa nói: “Cho nên tôi không muốn nghe bọn họ giải thích trước, để tránh bị bắn khoăn rồi bắt buộc mình phải thỏa hiệp với họ” Tư liệu trong máy tính là những tin tức của mấy ngày hôm nay cùng với tư liệu của hai người, Thạch Thiên và Kim Hinh, mà phần lớn nội dung này nàng đã xem qua ở châu u, cho nên bây giờ chỉ đọc lướt qua mà thôi, tốc độ rất nhanh.

Parker cười khỏ nói: “Xem ra Otis nói đúng, tính cách của ngài quả thật không thích hợp để làm một chính trị gia” Otis là nhân vật đầu não của Đảng Cộng Hòa, hai năm trước từng tranh cử cái ghế tổng thống với Helen, cuối cùng thất bại, trong quá trình tranh cử, ông ta đã nhiều lần công khai đánh giá Helen rằng mặc dù đây là một cô gái xinh đẹp rất có năng lực, nhưng trong suy nghĩ còn tồn tại rất nhiều ảo tưởng, không đủ tư cách trở thành một chính trị gia, hẳn là nên đi làm nghệ thuật.

Helen xoay đầu lại hỏi: “Cái khuyết điểm này có nghiêm trọng không?”

Parker lắc đầu nói: “Tôi cũng không rõ, thật ra đây vốn có thể là một ưu điểm, hơn nữa là động lực khiến cho ngài thành công. Nhưng tiếc là ngài làm tổng thống, phải giao tiếp với một đám người chính trị quá thực tế”

Helen nói: “Phần công việc này quả thật là vất vả hơn trong tưởng tượng nhiều, nhưng mà tôi không hối hận vì lựa chọn của mình, cũng không muốn làm những cử tri đã ủng hộ tôi phải thất vọng” Tiếp theo mỉm cười nói: “Ừ... đề nghị của Otis rất chính xác, bản thân tôi vô cùng thích nghệ thuật, trước đây còn từng có một giấc mộng làm diễn viên múa, bây giờ giấc mộng ấy đã biến mất rồi. Anh cảm thấy sau nhiệm kỳ này tôi nên làm công việc gì thì tốt? Viết tiểu thuyết thế nào?”

Parker cười ha hả nói: “Đến lúc đó tôi nhất định phải làm người đại diện cho ngài”

Helen bật cười nói: “Hai năm sau anh vẫn còn tuổi trẻ, với năng lực của anh thì tương lai vẫn rất rộng mở, bán sách thay tôi thì rất đáng tiếc”

Parker cười nói: “Không không không, tuyệt đối là không đáng tiếc, ngài là vị nữ tổng thống đầu tiên của Hợp Chúng Quốc Mỹ, những quyển sách được ngài viết ra nhất định là best-selling, cơ hội làm giàu này tại sao tôi có thể bỏ qua được”

Helen nghe vậy liền cười một cách thoải mái, sau đó quay đầu lại tiếp tục đọc những tài liệu của Parker.

Parker cũng bắt đầu liên hệ với nhân viên nhà trắng, kêu bọn họ lập tức triệu tập phóng viên mở một cuộc họp báo sau một giờ nữa. Đương nhiên còn phải bố trí công tác an ninh, sau đó im lặng ngồi một bên, lặng lẽ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Helen, trong lòng thầm nghĩ: “Nàng là tổng thống được ủng hộ cao nhất từ trước đến nay, và cũng là tổng thống có nhiều chương ngại nhất Mỹ...”

Helen sau khi tốt nghiệp xong liền bắt đầu đi vào con đường chính trị, lấy thân phận là thành viên nòng cốt của đảng Dân Chủ mà tiến nhập vào chính trị Mỹ, có địa vị rất quan trọng trong tổ chức, khả năng chính trị của nàng đứng đầu trong ban, hơn nữa vì biểu hiện xuất sắc, cho nên không đến ba năm đã trở thành chủ tịch ban trị sự. Trong sự thành công của nàng còn có sự đề cử lên làm thống đốc bang Maryland. Chiến tích rất rõ rệt, làm cho dân chúng kính yêu và ủng hộ, thậm chí ở những bang khác cũng có sức ảnh hưởng rất lớn. Chẳng qua, dù sao Helen vẫn còn trẻ tuổi, chưa có căn cơ và thực lực sâu trong giới chính trị, thậm chí ngay trong đảng Dân Chủ, bởi vì Helen được ủng hộ quá nhiều cho nên làm cho những quan chức cao cấp của đảng Dân Chủ không ưa.

So với nhiều đảng chế trên các quốc gia khác, thì Đảng Dân Chủ và Đảng Cộng Hòa của Mỹ đều có những cái nhiều không rõ rệt. Khi bầu cử, thì cử tri cũng thường không quang tâm đến đảng phiếu, mà là bầu cho người nào vừa ý, bởi vì chế độ của hai đảng phái này cũng không quá nghiêm mật, cho nên có thể bầu cử cho nhau. Vì thế hai năm trước khi Helen đứng ra ứng cử vị trí tổng thống, bởi vì chiến tích và mị lực cũng

như cách nhìn của nàng khác với các nhân vật chính trị khác, cho nên lập tức được phần lớn dân chúng Mỹ ủng hộ, thậm chí là yêu thích, cuối cùng có số phiếu cao hơn gần một lần số phiếu của Otis, thành công trở thành tổng thống Mỹ.

346. Chương 347: Thái Độ Của Tổng Thống .

Nhà Trắng nằm ở trung tâm nội thành Washington, phía bắc có công viên Lafayette cùng với bia tưởng niệm liệt sĩ của Washington. Lúc đầu nó không phải là màu trắng, đương nhiên không gọi là nhà trắng rồi, gọi là nhà tổng thống. Nhưng trong chiến tranh của Anh Mỹ, quân đội Anh xâm chiếm Washington, thiêu hủy tất cả kiến trúc, chỉ để lại một cái xác. Sau đó, vì muốn che đi dấu vết của vụ hỏa hoạn, cho nên đã sơn màu trắng lên cho nó, và từ đó về sau nó được gọi là nhà trắng. Bởi vì tất cả các tổng thống của Mỹ đều làm việc tại đây, cho nên Nhà Trắng trở thành một danh từ của chính phủ Mỹ.

Diện tích chung quanh Nhà Trắng hơn bảy mươi ngàn mét vuông, từ tòa nhà đến hai cánh đồng tay là một bãi đất rộng, mang đậm phong cách kiến trúc Anh quốc, sau đó trong quá trình sửa chữa được sáp nhập thêm phong cách Mỹ. Trong một trăm năm gần đây, nơi này đã có ảnh hưởng rất lớn đến lịch sử quốc tế, khiến cho lịch sử Nhà Trắng gắn liền với lịch sử thế giới.

Trong suy nghĩ của người thường thì ngôi nhà của tổng thống đương nhiên là tràn đầy thần bí, không thể tìm hiểu được, nhưng mà Nhà Trắng lại hoàn toàn không như vậy, trong thời gian theo quy định nó có thể mở ra với toàn thế giới, để cho du khách vào ngắm cảnh. Mỗi khi xảy ra một sự kiện trọng đại nào đó, thì liền trở thành nơi tụ tập của các phóng viên.

Khi đoàn xe của tổng thống đến Nhà Trắng thì trời đã sáng, Helen vẫn không nghỉ ngơi, cho xe trực tiếp chạy vào trong. Lúc này nhân viên của Nhà Trắng đã chuẩn bị một hội trường lớn để mở buổi chiêu đãi ký giả rồi, triệu tập những phóng viên có thân phận trong này. Những phóng viên kia cứ tưởng rằng sẽ là người phát ngôn nào đó của Nhà Trắng đứng ra trả lời phỏng vấn của mình, nhưng không ngờ bản thân tổng thống lại xuất hiện, hơn nữa hôm nay nàng ta vừa mới xuống máy bay, cho nên trong lòng không khỏi bất ngờ và kích động, trong hội trường cũng không tự chủ vang lên những tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Helen mỉm cười phất tay với những phóng viên đang ngồi, chờ sau khi tiếng vỗ tay dừng lại, mới nói: “Thưa quý ông, quý bà, vô cùng xin lỗi vì đã để cho mọi người chờ lâu. Tôi biết mọi người hôm nay tập trung tại đây là vì cái gì, đó cũng là nguyên nhân làm cho tôi về nước. Chẳng qua, mọi người cũng biết tôi vừa về nước, cho nên vẫn không hiểu biết cụ thể tình huống tại đây, thậm chí là còn không bằng các vị đang ngồi, bản thân tôi gấp rút trở về chính là muốn giải quyết chuyện này. Cho nên, có thể là không có nhiều thời gian để các vị đặt câu hỏi, những câu hỏi có thể trả lời cũng không nhiều, hy vọng mọi người hiểu cho, cảm ơn! Bây giờ xin mời mọi người bắt đầu hỏi!”

Một người đàn ông đeo kiếng ngồi ở hàng ghế đầu đứng dậy nói: “Xin chào tổng thống, tôi là phóng viên của Thời Báo Washington, xin hỏi chính phủ có nhận định sự kiện Los Angeles là khủng bố tập kích không? Sẽ áp dụng hành động gì với Thạch Thiên?”

Helen nói: “Sự kiện lần này tạo thành ảnh hưởng và tổn thất rất kinh người, người thực thi có thủ đoạn vô cùng dã man thô bạo, cần phải ngăn cản. Đáng mừng chính là trước mắt vẫn chưa có dân chúng nào bị thương hay tử vong trong sự kiện này, cho nên để nhận định đây có phải là khủng bố tập kích hay không, thì phải đợi điều tra rõ nguyên nhân phát sinh mới có thể đưa ra phán đoán, trước mắt tôi vẫn không thể khẳng định trả lời mọi người được. Về phần sẽ áp dụng hành động gì, bây giờ vẫn chưa thể công khai được, xin thứ lỗi!”

Một phóng viên khác đứng dậy nói: “Xin chào tổng thống, tôi là phóng viên cũng truyền thanh Mỹ, xin hỏi ngài có ý kiến gì về một người Trung Quốc làm xăng làm bậy trên lãnh thổ Mỹ, mà những sự kiện không tưởng ấy có thể có liên quan đến chính phủ không?”

Helen nhíu mày đáp: “Tôi cũng không thể nhìn ra vấn đề lo lắng của ông, bây giờ quan hệ Trung Mỹ rất bình thường, cho nên yêu cầu mọi người khi đưa tin nên căn cứ theo sự thật, không nên đưa ra quá nhiều suy đoán, để tránh làm cho nhân dân và chính phủ hai nước xảy ra những mâu thuẫn và tranh luận không

cần thiết, làm ảnh hưởng đến ổn định và hòa bình thế giới” Dưới tiếng vỗ tay của nhiều người, người phóng viên của đài Truyền Thanh Mỹ xấu hổ ngồi xuống.

Một phóng viên châu Á đứng dậy, cúi đầu chào Helen rồi nói: “Tôi là phóng viên của Truyền Thông Phương Hoàng HongKong, tổng thống Helen hẳn là cũng biết, nguyên nhân khiến cho Thạch Thiên đại náo Los Angeles cũng chỉ vì muốn cứu người con gái Kim Hình tiểu thư ra chứ?”

Helen gật đầu: “Đúng vậy, chuyện này khi còn ở châu u tôi cũng đã nghe tin tức rồi”

Người phóng viên kia hỏi tiếp: “Như vậy ngài nhất định cũng đã xem tin Kim Hình tiểu thư bị cục an toàn quốc gia Mỹ lập bẫy hãm hại, đối với chuyện này ngài có ý kiến gì không?”

Helen nói: “Tôi sẽ tiến hành điều tra chuyện này. Chẳng qua trước khi điều tra rõ ràng, tôi không tiện phát biểu cái gì, xin lỗi”

Người phóng viên tiếp tục hỏi: “Vậy, nếu đúng như tin đồn, Kim Hình tiểu thư bị hãm hại, ngài sẽ xử lý như thế nào?”

Helen khẳng định: “Tôi sẽ trả công bằng lại cho nàng, bồi thường tổng thất danh dự cho nàng và xử lý những người có trách nhiệm tương đương. Nhưng đối với thiếu niên tên Thạch Thiên kia, hẳn ta đã làm ra những hành vi phạm tội không thể tha thứ tại Mỹ, làm cho rất nhiều người thương vong, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, đều phải bị pháp luật Mỹ chế tài”

Một nữ phóng viên ngồi phía sau không đợi được, đứng dậy nói: “Tổng thống Helen tôn kính, tôi là phóng viên của thời báo Around the world, tin rằng sau khi xem đài truyền hình Los Angeles trực tiếp, mọi người đều phát hiện ra, trên người thiếu niên này có lực lượng cường đại, xin hỏi chính phủ có tiến hành phân tích nghiên cứu hãn không? Người thiếu niên này rốt cục có phải là người không?”

Helen đáp: “Quả thật rất khó tin, chúng tôi sẽ lập tức tổ chức chuyên gia tiến hành phân tích nghiên cứu, bây giờ tôi không trả lời được vấn đề của cô”

Cô phóng viên kia tiếp tục hỏi: “Nếu như không thể khống chế hãn, vậy chính phủ sẽ đáp ứng yêu cầu của hãn, thỏa hiệp với hãn?”

Helen lắc đầu đáp: “Sẽ không, mặc kệ là hãn cường đại cỡ nào, thì chúng tôi cũng sẽ dùng hết mọi lực lượng để bảo vệ quốc gia cùng tôn nghiêm của pháp luật...”

Lúc này, Parker đã bước nhanh lên đài, vẻ mặt ngưng trọng, nói nhỏ bên tai Helen mấy câu, Helen liền biến sắc, nói với các phóng viên: “Thật xin lỗi, bây giờ tôi còn có công chuyện cần xử lý, cuộc phỏng vấn hôm nay chấm dứt tại đây” Sau đó phát tay chào mọi người, rồi xoay người cùng Parker rời đi giữa một đám vệ sĩ.

Các phóng viên đều đứng dậy đưa tiễn bằng mắt, tuy rằng Helen trả lời rất ít, nhiều phóng viên còn không kịp hỏi, chẳng qua Helen vừa mới về Mỹ đã tiếp nhận phỏng vấn, hơn nữa còn biểu lộ thái độ của chính phủ Mỹ đối với sự kiện Los Angeles, cuối cùng cũng có cái để bọn họ mang về. Không ít phóng viên thấy Helen vội vàng rời đi, tựa hồ có chuyện khẩn cấp, thầm nghĩ chẳng lẽ thiếu niên Trung Quốc kia lại làm ra chuyện gì kinh thiên động địa? Vội vàng rời Nhà Trắng, trở về để thăm dò tin tức.

347. Chương 348: Lo Lắng Quá Sớm

Vệ sĩ của tổng thống đã gia tăng lên năm mươi người, hơn phân nửa đã thay đổi trang bị, nhưng đều ở lại bên ngoài, chỉ có Helen và Parker đi vào bên trong văn phòng của tổng thống mà thôi.

Helen chậm rãi đi đến trước cửa sổ, xoay người hỏi: “Xác định hãn thật sự hướng đến đây?” Parker nói: “Tuy rằng không nắm chắc 100%, nhưng lâu năm góc thông qua vệ tinh dò xét rõ ràng thấy hãn đang chạy về đây, cho nên phán đoán rằng mục tiêu của hãn có thể là Washington” Helen kinh ngạc nói: “Hãn chạy bộ đến?”

Parker gật đầu nói: “Nghe nói tốc độ chạy của hãn hết sức kinh người, vị trí hiện tại còn cách Washington ba trăm km, chẳng qua với tốc độ hiện nay của hãn, phỏng chừng một tiếng nữa là đến Washington”

Helen hít một hơi thật sâu, cả kinh nói: “Cái này chẳng khác nào đang bay, quán quân một trăm mét thế giới cho dù có giữ vững trạng thái thì cũng chỉ được một phần mười tốc độ của hân”

Parker thở dài nói: “Né không phải đã xem đoạn phim ghi lại cảnh hân thiêu cháy cục cảnh sát, tôi khẳng định là đám người của lầu năm góc đang nói đùa. Tôi thấy nữ phóng viên vừa rồi nói rất có đoạn lý, thiếu niên này căn bản không phải là người...”

Helen cau mày nói: “Vậy anh nghĩ hân là cái gì? Sinh vật ngoài hành tinh?”

Parker nói: “Nếu đúng là sinh vật ngoài hành tinh tay không khủng bố như vậy, hơn nữa chỉ là một đứa trẻ, vậy thì nhân loại của chúng ta đang đứng trước nguy cơ chưa từng có, thoát nhìn hân cũng không có ý định thân thiện với người địa cầu...” Giọng nói không khỏi run lên.

Helen lắc đầu: “Bây giờ lo lắng cái này là quá sớm, đừng quên hân vì cứu một cô gái nên mới đến Mỹ, nữ diễn viên HongKong tên là Kim Hinh kia hân không phải là người ngoài hành tinh chứ? Nếu không thì cũng không bị cục an toàn quốc gia bắt giữ, vậy ít nhất đã chứng minh được hai điểm”

Parker hỏi: “Hai điểm gì?”

Helen đáp: “Thứ nhất, hân là một người trưởng thành, không phải con nít, và những cô gái có quan hệ thân mật với hân không chỉ có một. Thứ hai, hân không phải là không có thiện ý với loài người, trừ những cô gái xinh đẹp ra, trước đó hân đã từng cứu hơn một ngàn du khách tại Paris, sự kiện Los Angele hiển nhiên là muốn trả thù cảnh sát L.A, nhưng hân không muốn giết người. Ngoài ra, mặc dù tôi không biết người ngoài hành tinh có bộ dáng gì, nhưng nhìn thế nào thì hân cũng không giống người ngoài hành tinh”

Parker cười khổ nói: “Nhưng mà hân hiển nhiên là không có thiện ý với chúng ta rồi, ngài vừa mới về nước là hân liền hướng đến Washington. Villard vừa gọi điện tố về rằng hân đang hướng về ngài. Tuy rằng đã sai quân đội đến ngăn cản, bảo vệ Nhà Trắng, chẳng qua vì an toàn, Villard hy vọng ngài tạm thời đừng đến lầu Năm Góc”

Villard là do Helen tự mình đề cử lên làm bộ trưởng bộ quốc phòng, năm nay năm mươi chín tuổi, trước khi được làm bộ trưởng bộ quốc phòng đã từng đảm nhiệm chức tổng tư lệnh hải quân Mỹ. Trong quân đội Mỹ, đặc biệt là trong hải quân có uy vọng vô cùng cao. Villard cũng giống với Helen, trong giới chính trị đều là người của chủ nghĩa hiện thực, ông ta phản đối chủ nghĩa bảo thủ cùng với quan điểm xâm lược thôn tính ngoại giao, từng đưa ra nhiều thủ đoạn vũ lực và ý đồ kích động cuộc chiến tranh trung đông.

Helen không muốn rời đi trong tình huống này. Chẳng qua Nhà Trắng nằm tại trung tâm Washington, rất gần khu dân cư, chung quanh còn có rất nhiều cao ốc chính phủ, nàng càng không muốn bởi vì mình mà làm cho nội thành bị phá hủy. Hơn nữa, Helen vốn chuẩn bị đến Lầu Năm Góc triệu tập người của cục an toàn quốc gia để tìm hiểu tình huống, tìm biện pháp giải quyết chuyện này, gật đầu nói: “Được, nhưng phải chờ tôi đem những tài liệu quan trọng trong Nhà Trắng qua chỗ an toàn mới có thể đi”

Parker nói: “Việc này để cho tôi xử lý”

Helen giật mình, gật đầu đáp ứng Parker, dặn: “Phải chú ý an toàn, sau khi những thứ ấy được dời đi thì anh cũng không cần thiết phải ở lại đây, chuyện còn lại giao cho quân đội xử lý”

Parker cười trấn an: “Yên tâm đi, tôi không phải là dũng sĩ, cũng không muốn dùng thân thể gầy yếu này đối kháng với siêu nhân kia. Mặt khác tôi cũng có một đề nghị, hy vọng ngài chú ý cách ăn mặc, thay một bộ quần áo xinh đẹp một chút”

Helen ngạc nhiên nói: “Tại sao?”

Parker cười: “Tôi vô cùng đồng ý với phân tích của ngài, siêu nhân này có vẻ có thiện cảm với những cô gái xinh đẹp trên địa cầu của chúng ta, ngài chỉ cần ăn mặc xinh đẹp một chút, thì mị lực không thua kém một nữ minh tinh nào, lúc gặp gỡ hân khẳng định sẽ an toàn hơn”

Helen bật cười một tiếng, làm cho bầu không khí trong phòng đã trở nên thoải mái rất nhiều, cười nói: “Cảm ơn lời khen của anh, chẳng qua cũng từ chối đề nghị của anh, tôi không có hứng thú với phần tử khủng bố bạo lực này” Nói xong, đi đến trước bàn làm việc, cầm lấy điện thoại, triệu tập tất cả chủ nhiệm văn phòng

của Nhà Trắng vào, sau đó dấn dò vài câu rồi mới đi ra sân sau, lúc này ở đây đã có sẵn một chiếc trực thăng, chuẩn bị bay đến lầu Năm Góc bên kia bờ sông.

Cơ hồ như đồng thời, một bộ phận quân đội do bộ quốc phòng sai đến đã tiến vào trong phạm vi Nhà Trắng, trong đó có hơn hai mươi chiếc xe cảnh sát, tám chiếc trực thăng quân dụng, binh lực gần năm trăm người, mặc khác, những tòa nhà gần Nhà Trắng cũng được phái người để bảo vệ, bộ phận đóng quân tại Nhà Trắng là quân tinh nhuệ nhất, vũ khí cơ bản của họ đều là những súng nhắm có đầu đạn hơn 15mm, uy lực đủ lớn để xuyên thủng một tấm thép dày. Thậm chí còn có cả loại loại súng XM109, được xưng là vua súng nhắm sử dụng loại đạn 25mm. Còn đạn do trực thăng quân dụng sử dụng là loại đạn đã được cải tiến, có thể cày xới khu đất cách hai cây số. Sau khi nhìn thấy Thạch Thiên thiêu cháy tổng cục cảnh sát Los Angeles trong tình cảnh mưa bom bão đạn, bộ quốc phòng Mỹ đã vô cùng rõ ràng, sử dụng súng ống bình thường căn bản là không thể ngăn cản nổi phần tử biến thái này.

Nhân viên trong nhà trắng đã bắt đầu thu dọn, dưới sự thu xếp của Parker, bắt đầu dọn sạch sẽ nhà trắng, dời xuống căn cứ ngầm bên dưới. Sau khi đã phân công hết tất cả mọi việc xong, Parker tự mình mang theo hai người cùng kính viễn vọng đi lên tầng trên cùng của một tòa cao ốc, chuẩn bị một lát nữa báo cáo tình huống nơi này cho Helen.

348. Chương 349: Hình Ảnh Vệ Tinh

Những phóng viên khi nãy còn chưa đi xa khỏi Nhà Trắng, phát hiện ra có nhiều quân lính tiến vào trong nhà trắng, nhất thời cảm thấy sắp có chuyện lớn phát sinh. Tuy rằng bọn họ không phải là người liều mạng, nhưng cũng chẳng nhát gan, vì thế quay đầu lao về hướng Nhà Trắng. Chẳng qua, các con đường hướng đến Nhà Trắng đã được phong tỏa, chỉ có thể vào không thể ra. Những phóng viên ở xung quanh Nhà Trắng đều bị đuổi đi, những người này đành phải đi lòng vòng kiếm những chỗ cao nhất, tâm tình vô cùng hưng phấn chờ đợi chuyện sắp xảy ra, hơn phân nửa sẽ là một tin tức chấn động toàn cầu.

Những binh lính phụ trách bảo vệ Nhà Trắng và những tòa nhà chính phủ xung quanh đều thuộc về phân đội đặc chủng chống khủng bố số bảy, nhân số hơn tám trăm người, hơn phân nửa đang phân tán chung quanh nhà trắng, trong đó còn có hai tiểu độ Delta, mỗi tiểu đội mười sáu người, tổng cộng ba mươi hai người. Còn có hàng ngàn đặc công chống bạo lực cũng tham gia vào hành động phòng thủ này. Nhưng mà nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ chính là trợ giúp người trong những tòa nhà xung quanh di tản ra chỗ khác.

Nhìn thấy sự kiện đốt cháy tổng cục cảnh sát là do Thạch Thiên “mượn” bình xăng của các xe ô tô, cho nên chỉ huy Emerson đã ra lệnh tất cả những chiếc xe xung quanh Nhà Trắng phải rút lui, ngay cả xe cứu hỏa cũng phải tháo bình xăng ra không để trên xe, để tránh cứu hỏa không được, còn trở thành nhiên liệu để Thạch Thiên phóng hỏa.

Sau khi rối loạn nửa giờ, bán kính một km xung quanh nhà trắng, trừ quân đội và đặc công ra thì không còn một ai cả, lâm vào trạng thái yên tĩnh chết chóc...

.....

Làm cơ quan chỉ huy quân sự cao nhất Mỹ, Lầu Năm Góc có năm tầng cao, diện tích kiến trúc hơn sáu trăm ngàn mét vuông, có hơn hai mươi ba ngàn người đang làm việc bên trong, mà khu này chiếm diện tích lên đến hơn hai triệu mét vuông, bãi đứng trống bốn phía có hai bãi giữ xe cực to, có thể đồng thời chứa hơn mười ngàn chiếc xe ô tô.

Lầu Năm Góc tọa lạc gần khu Washington, cách nội thành con sông Thomas, vô cùng gần Nhà Trắng, đứng trên mái nhà nhìn về bên kia bờ sông dùng mắt thường có thể thấy được Nhà Trắng và bia tưởng niệm Washington.

Helen ngồi trực thăng chỉ cần vài phút là đến được mặt đông bắc của Lầu Năm Góc, bốn phía sân bay đều là nhân viên mang súng vác đạn vô cùng to lớn. Bộ trưởng quốc phòng Villard cùng vài vị tham mưu cao cấp của Hải, Lục, Không quân đã đứng chờ sẵn tại đây.

Mọi người chào hỏi nhau đơn gian, sau đó tiến vào trong tòa nhà, đi đến căn phòng được gọi là sân hội nghị tham mưu liên tục, bởi vì ở đây có thảm màu vàng, cho nên cũng có người gọi nó là Kim Sơn. Trong

phòng hội nghị có hai mươi người đang ngồi vây quanh một cái bàn tròn, phần lớn trong đó đều là những thành viên chủ yếu của ủy ban an toàn quốc gia, có một vị phó bộ trưởng tên là Peter Rick năm nay bốn mươi lăm tuổi, phụ trách tất cả các tổ chức tình báo, có bộ trưởng cục an toàn quốc gia Brigde, cùng với một số nhân viên cao cấp, thấy Helen đến, tất cả đều đứng dậy chào.

Đây không phải là lần đầu tiên Helen đến đây, chẳng qua trong phòng bây giờ đã có nhiều dụng cụ hơn trước kia, có bốn nhân viên của cục trinh sát quốc gia đang dựng một cái màn hình 82inch lên. Một người chỉ huy hệ thống điều khiển, cùng vài người nam nữ trẻ tuổi khác đang bận rộn làm việc.

Helen để mọi người ngồi xuống, sau đó chỉ vào tấm ảnh được chụp bằng trên màn hình khổng lồ, hỏi: “Đây là đâu?”

Một nhân viên tên là Reer của cục trinh sát đứng dậy trả lời: “Thưa tổng thống, đây là phía tây Washington, cách nội thành Washington 272km, à... bây giờ là 271km” Sau đó đi đến cạnh màn hình, chỉ vào một chấm đen ở trên ấy, nói: “Đây là quái nhân đã đại náo Los Angeles, Thạch Thiên”

Helen nhìn kỹ lại, nhưng chỉ thấy một chấm đen đang di chuyển, căn bản là không cách nào phân biệt được đây có phải là người không. Reer vội vàng cho người phóng to màn hình lên, lúc này mọi người mới thấy rõ ràng là một bóng người đang chạy, thoạt nhìn có vẻ đang chạy vô cùng thoải mái, nhưng mà màn hình nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, phải điều chỉnh là, cho nên chỉ một lát là làm cho người ngồi nhìn cảm giác ánh mắt hoa lên.

Reer lấy ra một trang giấy, nói tiếp: “Đây là số liệu được tính toán ra từ ảnh chụp của vệ tinh. Hẳn ta đang chạy với tốc độ mỗi giờ gần 300km, mỗi một bước của hắn có độ dài từ 60 đến 85 mét...” Những người trong phòng hội nghị không nhịn được kêu lên sợ hãi.

Helen vẫn bình tĩnh như cũ, gật đầu nói: “Quả thật rất đáng sợ, anh nói tiếp đi”

Reer nhìn vào số liệu bên trong, hít một hơi thật sâu, nói: “Càng đáng sợ hơn là, hắn dùng tốc độ này để chạy trên mặt đất, nhưng phía sau lại không có một chút bụi, điều tra trên đoạn đường hắn đi qua cũng không tìm thấy dấu chân. Hình như giống những con chim đang bay sát mặt đất, nhưng khác nhau ở chỗ là tốc độ của hắn nhanh hơn chim nhiều. Ngoài ra, bất kể là mặt đất bằng phẳng hay là rừng cây thì tốc độ của hắn vẫn giữ nguyên không thay đổi, điều này chứng minh rằng... hắn căn bản không dùng hết lực”

Bộ trưởng quốc phòng Villard cau mày nói: “Ý của anh là, thật ra hắn đang bay?”

Reer nhún vai nói: “Tôi không biết, nhưng mà tôi không nghĩ là hắn đang chạy, mặc dù hắn có sử dụng hai chân... mọi người nghĩ sao?”

Những người ở đây có lắc, có gật, nhưng chẳng ai trả lời.

Reer nói: “Bây giờ cơ bản có thể khẳng định được một điều, hắn đang hướng tới Washington, bởi vì địa hình không ảnh hưởng đến hắn, cơ hồ như hắn đang đi một đường thẳng đến Washington. Điều này giúp chúng ta có thể tập trung lực lượng ở một địa điểm lý tưởng nhất để tiêu diệt hắn, để tránh Washington bị phá nát”

Cục trưởng Bridge của cục an toàn quốc gia lên tiếng: “Tôi cảm thấy mục tiêu của hắn có thể là tổng bộ của cục an toàn quốc gia...” Tổng cục an toàn quốc gia Mỹ đặt tại Washington.

Reer bật cười nói: “Cái này tuyệt đối có thể, dù sao phần tử khủng bố này cũng là do người của cục an toàn quốc gia các ông mời đến mà, nhưng mà nếu hắn nhất định muốn đến Washington, mà nơi này không thể ngăn cản được hắn, thì bây giờ ông có làm gì cũng vô dụng”

Bridge hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì.

349. Chương 350: Ngăn Chặn Trên Đường .

Helen ngồi ở đầu bàn hội nghị lên tiếng: “Mọi người đều đang hướng về Mỹ, nhưng bây giờ phần lớn đều là phóng viên và đài truyền hình, vẫn còn một chút thời gian, có gì cần báo cáo thì nói cụ thể cho tôi biết” Khi Henela nói xong, tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về Bridge.

Mặc dù Bridge đã chuẩn bị trong lòng, nhưng vẫn cảm thấy khó xử, đứng lên nói: “Thật ra tình huống cụ thể tôi cũng chờ sau khi sự kiện L.A phát sinh mới biết rõ. Trước đó, cấp dưới của cục đang nghiên cứu về trận đấu bóng đá của đội bóng HongKong với đội bóng nước Anh, thấy được biểu hiện kinh người của thiếu niên này, liền triển khai lực lượng để nghiên cứu, phát hiện ra tốc độ đá của hắn đã vượt qua cực hạn vật lý. Đừng nói là con người, ngay cả máy móc cũng không làm được. Nếu các vị cảm thấy hứng thú, thì xin mời lắng nghe tiến sĩ Paula, người phụ trách chương trình nghiên cứu lần này thông báo các số liệu. Lúc ấy sau khi đưa ra những số liệu này xong, Paula hy vọng có thể tiến hành nghiên cứu sâu hơn về thiếu niên này, bọn họ cho rằng chỉ có hai hiện tượng có thể xảy ra. Một là, người thiếu niên này nắm giữ những lực lượng mà nhân loại chưa khai phá, nếu như có thể phá giải sự huyền bí này thì đối với nhân loại sẽ có tác dụng không thể đo lường được. Thứ hai là người thiếu niên này đã trải qua cải tạo gen, nếu quả thật là do một quốc gia nào đó nắm giữ kỹ thuật nào, thì hậu quả vô cùng đáng sợ”

Mọi người nghe vậy, không nhịn được quay đầu nhìn về màn hình, gật đầu, ngay cả Villard cũng nói: “Suy nghĩ của ông thoát nhìn rất đúng”

Bridge nói tiếp: “Cho nên tôi đã đồng ý cho Heber áp dụng hành động với thiếu niên này, hy vọng mang thiếu niên này về Mỹ, để nghiên cứu thực nghiệm tại chỗ phá giải bí mật trên người hắn. Lúc ấy thiếu niên này đang ở Paris, vì chưa chuẩn bị đủ, cho nên hành động không thành công”

Làm tổng lãnh đạo của ngành tình báo Mỹ, cho nên chủ nhiệm tình báo Viper cũng biết chuyện này sớm hơn người khác, nói: “Điều đáng lo chính là, lúc ấy Trung Quốc, Nga cũng áp dụng hành động giống chúng ta, thoát nhìn các quốc gia này cũng có mục đích giống chúng ta, ít nhất có thể chứng minh rằng thiếu niên thần kỳ này không phải là người cải tạo do bọn họ nghiên cứu”

Henela cau mày nói: “Cho nên các người lừa bạn gái của hắn, chính là muốn dụ hắn đến Mỹ?”

Bridge gật đầu nói: “Tôi cảm thấy chúng ta phải khống chế hắn trước các quốc gia khác, nếu không một khi để cho bọn họ phá giải và nắm giữ bí mật trên người thiếu niên này, thì hậu quả cũng không thể tưởng nổi. Nhưng thiếu niên này ở HongKong, đối với hành động của chúng ta vô cùng bất lợi, phỏng chừng Heber lai cũng vì bất đắc dĩ cho nên mới dùng đến biện pháp này”

Henela nhìn những người đang ngồi, vẻ mặt của họ vẫn rất bình tĩnh, tựa hồ thủ đoạn này trong mắt bọn họ không đáng kể, nghĩ một hồi rồi nói: “Chuyện của nữ minh tinh HongKong kia đã làm cho quốc tế chấn động, tạo thành ảnh hưởng nghiêm trọng đến quốc gia chúng ta. Nếu đã đạt được mục đích, tôi muốn ông lập tức nghĩ biện pháp thu dọn chuyện này. Nàng ta bây giờ đang ở đâu?”

Bridge hơi sững sờ, liền đáp: “ Tổng thống yên tâm, chúng tôi cũng không muốn thật sự hãm hại nàng, chỉ cần nàng ta đừng kiếm một luật sư quá ngu thì có thể được tự do. Kỳ thật nàng ta bị nhốt tại một biệt thự hẻo lánh nằm ở ngoại ô Los Angeles, bây giờ tôi sẽ ra lệnh cho Heber trả nàng lại cho cảnh sát, thông qua trình tự pháp luật bình thường mà trả tự do cho nàng”

Helen biết việc này chỉ có thể xử lý như vậy, nếu trực tiếp thả Kim Hinh ra sẽ càng có nhiều lời đồn bắt lợi cho Mỹ, gật đầu không nói gì nữa> Còn Bridge thật ra cũng muốn nhanh chóng thu dọn chuyện này, bây giờ ông ta có thể đổ trách nhiệm lên người chấp hành Heber, nhưng mà nếu trước mặt nhiều người mà phản đối ý kiến của Helen, mặc kệ mục đích có phải là vì quốc gia hay không, tương lai nếu để bị truyền ra ngoài thì sẽ gặp phải sự khiển trách của dư luận, trở thành một vết nhơ trong quá trình làm việc của ông. Cho nên không chút do dự, lấy điện thoại ra gọi cho Heber đang ở Los Angeles, dặn dò hắn ta làm công việc này.

Một chỉ huy quân đội đi đến bàn hội nghị, báo cáo quân đội phụ trách ngăn cản Thạch Thiên đã chuẩn bị tốt. Trình sát bên kia báo cáo rằng, Thạch Thiên còn cách quân đội ngăn cản khoảng 40km, phỏng chừng tám phút nữa là tiến vào phạm vi công kích của quân đội ngăn chặn.

Villard rời khỏi chỗ ngồi, đi đến phòng chỉ huy quân sự vừa dựng lên lâm thời, trước khi ông trở thành bộ trưởng quốc phòng đã là một vị tướng cao cấp nổi tiếng tại Mỹ, lúc còn trẻ đã ở trong bộ đội đặc chủng tác chiến thần bí và có lực ảnh hưởng lớn nhất Mỹ, làm đội trưởng đội đột kích biệt đội SEAL, tham gia thời kỳ chiến tranh vùng Vịnh, có kinh nghiệm chiến đấu và chỉ huy phong phú, cho nên hành động lần này ông được đảm nhiệm vị trí tổng chỉ huy.

Vài quân nhân cao cấp khác cũng rời khỏi ghế, đứng phía sau Villard, còn đám người Helen thì hướng ánh

mắt về màn hình vệ tinh, nhìn Thạch Thiên chạy từng bước một, nhanh chóng lao đến hướng trận địa ngăn cản.

Bởi vì Thạch Thiên đến quá đột ngột, cho nên Villard đã điều động mười ngàn quân lính đang đóng quân gần xung quanh Washington, trong đó có biệt đội Delta, biệt đội SEAL cùng quân đội đặc chủng, hơi hai mươi bảy chiếc máy bay chiến đấu, có thể nói là một lần ba quân Lục, Hải, Không cùng hành động. Đây không phải là do Villard sợ Thạch Thiên, mà Washington chính là biểu tượng của Mỹ, là nơi có cơ cấu chính phủ cao nhất, hành động lần này chẳng khác nào bảo vệ tôn nghiêm quốc gia, không thể chấp nhận sơ sót được, nhất định phải dùng biện pháp nhanh nhất để tiêu diệt Thạch Thiên, người đã làm cho Mỹ náo loạn.

Quân đội phụ trách ngăn cản Thạch Thiên gồm toàn bộ biệt đội SEAL cùng với lực lượng đặc chủng, có gần ba ngàn người. Trong đó biệt đội SEAL có hai trăm người, cũng là lực lượng chủ lực của quân đội ở đây, chia làm mười hai tiểu đội mai phục tại tuyến ngoài cùng của vòng vây, lực lượng Mỹ là một bộ phận có lịch sử lâu đời, là quân đội có chiến lược cường hãn tinh nhuệ, tồn tại từ thời chiến tranh của thế kỷ mười bảy. Chẳng qua bây giờ không còn gọi là kị binh nữa, chiến mã cũng được thay bằng những chiến xa cùng với các phương tiện tiên tiến, có năng lực di chuyển mạnh, trừ một phần phối hợp với biệt đội SEAL bao vây vòng ngoài, thì phần lớn đều ẩn nấp tại phía sau vòng vây, một khi Thạch Thiên lọt vào trong vòng vây, bọn họ sẽ nhanh chóng lao ra, sử dụng tất cả mọi biện pháp bao vây để làm cho Thạch Thiên chạy đằng trời.

350. Chương 351: Siêu Tốc .

Ngoài lực lượng mặt đất, Villard còn phái thêm bốn máy bay chiến đấu Raptor và tám máy bay trực thăng Apache tham gia vào hành động chặn đánh lần này, trong đó tám chiếc máy bay trực thăng Apache đậu bên ngoài vòng bao vây phục kích theo mọi hướng, bốn chiếc Raptor bay theo đường xoắn ốc trên cao. Mười lăm chiếc Raptor còn lại dưới đất cũng nằm trong tư thế sẵn sàng, có thể cất cánh bay đến địa điểm chặn đánh bất kì lúc nào. Vì ai cũng biết rằng, nếu để Thạch Thiên xông ra khỏi vòng vây, hoặc cản bản nếu hắn không sa vào vòng vây, thì lực lượng mặt đất không có cách nào đuổi kịp hắn, lúc đó thậm chí ngay cả máy bay trực thăng Apache cũng không đuổi kịp hắn, nên chỉ có thể dựa vào máy bay chiến đấu Raptor để truy kích.

Đại tá Wales, đội trưởng đội biệt kích hải quân SEAL mang theo hai mươi chiến binh đã từng tham gia hơn trăm trận đấu mai phục trên một sườn đồi nhỏ. Theo tin tức mà hắn nhận được từ phía Lầu Năm Góc, mục tiêu còn cách địa điểm mai phục khoảng hơn 10km, nhưng chỉ cần hai phút sau sẽ có thể xâm nhập vào phạm vi công kích của hắn. Trước đây, bất kể chấp hành nhiệm vụ gì, hay thậm chí có lúc một mình thâm nhập vào vùng địch, Wales chưa bao giờ biết sợ hãi là gì; nhưng lúc này đây, hắn cảm thấy mồ hôi hột đang thì nhàu rịn ra trên trán mình.

Cũng may mắn, chỉ cần gã thanh niên đó không thay đổi đường di chuyển, thì hắn buộc phải đi ngang qua khoảng đất trống dưới sườn đồi, nơi đã được bố trí hơn 100 quả mìn. Wales lập tức ra lệnh thu hẹp phạm vi bao vây, đồng thời cho một bộ phận binh lính tiếp cận vòng vây.

Trong phòng họp của Lầu Năm Góc, tất cả mọi người đều chăm chú xem hình ảnh từ vệ tinh, nhìn Thạch Thiên từng bước tiến vào địa điểm phục kích. Tâm trạng của Helen lúc này cực kỳ phức tạp, cảm thấy nếu hủy đi sinh mạng của một thanh niên có sức mạnh kinh người như thế này thì thật là không phải, nhưng cô hiểu hơn ai hết rằng càng không thể để cho anh ta xâm nhập vào Washington, trong tình thế không thể kiểm soát được anh ta thì chỉ có thể tiêu diệt, ngoài ra không còn sự lựa chọn nào khác.

Đội quân phục kích đều ẩn nấp trong bóng tối, ngụy trang tiếp màu với địa hình, nhìn trong hình ảnh truyền về từ vệ tinh rất khó phát hiện ra họ, nhưng nhân viên kỹ thuật đã khoanh một vòng tròn màu đỏ để đánh dấu vị trí của đội quân này, có thể nhìn thấy Thạch Thiên đang từng bước từng bước một tiến lại gần vòng tròn đỏ kia, cảm giác giống như một chú côn trùng nhỏ đang bay về phía mạng nhện, hoàn toàn không hay biết về mối nguy hiểm đang cận kề.

Một phút Ba mươi giây... Mười giây Năm giây ...

Chấm đen cuối cùng đã đụng vào vòng tròn đỏ, chỉ cần anh ta tiến thêm một bước, hàng loạt đạn pháo hủy diệt sẽ tới tấp bắn vào anh ta. Đừng nói là một con người, cho dù đó là một khối sắt nguyên chất tuyệt đối

cũng sẽ bị nổ tan tành.

Ngay lúc ấy, điều bất thường xảy ra, Thạch Thiên vốn dĩ chỉ là một chấm đen đang di chuyển, lúc này trên màn hình LCD đột nhiên biến thành một đường màu đen, với một tốc độ khiến người ta khó có thể tin được bay xuyên qua vòng tròn bao vây màu đỏ, đồng thời thoát ra khỏi phạm vi giám sát của vệ tinh, biến mất khỏi màn hình. Trong phòng họp, tất cả mọi người kinh ngạc đứng phắt dậy. Mặc dù họ đều biết chàng thiếu niên này biến hóa khôn lường, nhưng không ai có thể tin kế hoạch chặn đánh đã được dày công bố trí thật tỉ mỉ kia thậm chí không hề có lấy một cơ hội để bắn một phát súng nào.

Helen nói với Parker đang đứng ngay cạnh bên cô: “Phán đoán của anh quả không sai, lúc này anh ta thật sự chưa dùng hết sức mình”.

Parker không hề cảm thấy chút tự hào nào đối với sự tán thành của Tổng thống, giọng anh run lên: “Thế nhưng... tôi không dám nghĩ rằng anh ta lại có thể nhanh đến vậy...” sau đó quay người hỏi nhân viên kỹ thuật thuộc hạ của mình: “Tốc độ lúc này của anh ta là bao nhiêu?”

Anh nhân viên kỹ thuật trả lời: “Tốc độ ban này ước tính khoảng từ 1.800 đến 2.300km/h. Vị trí chặn đánh cách Washington chưa đến 200 km, nếu anh ta không giảm tốc độ thì chỉ cần trong vòng 5 phút sẽ đến được Lầu Năm Góc hoặc Nhà Trắng”.

Những người có mặt trong phòng họp không khỏi ngẩn người, tốc độ chạy của chàng thiếu niên này thậm chí gần gấp đôi tốc độ âm thanh, cho dù là máy bay chiến đấu Raptor siêu thần tốc cũng chưa chắc nhanh bằng anh ta, đồng nghĩa với việc hiện nay không còn cách nào ngăn bước của chàng thiếu niên này được nữa.

Villard nhíu mày: “Tiếp tục giám sát, lập tức tìm ra vị trí của hắn, ta không tin hắn có thể duy trì tốc độ này mãi, nếu không đã đứng ngay trước mặt chúng ta rồi”, nói xong liền hạ lệnh. Toàn bộ trực thăng chiến đấu ngay lập tức truy kích theo hướng về Washington, lực lượng mặt đất cũng phải nhanh chóng trở về Lầu Năm Góc, chỉ để một bộ phận nhỏ ở lại gỡ mìn, nhằm tránh gây thương vong cho người dân vô tội.

Năm 1997, Quốc hội Mỹ ký “Hiệp định cấm mìn”, đồng ý tạm ngưng sản xuất sử dụng mìn, nhưng đến năm 2004 nước Mỹ lại công bố chính sách mới về mìn. Với mục tiêu lâu dài là từ bỏ “Hiệp định cấm mìn”, đồng thời ngay cuối năm sau đó đã bắt đầu sản xuất mìn sát thương. Nhưng chính phủ Mỹ cũng đảm bảo rằng sau mỗi lần sử dụng đều tự giác tiến hành tiêu hủy, không tạo ra mối đe dọa cho dân thường.

Tốc độ của Thạch Thiên dù có nhanh thì cũng không thể qua khỏi con mắt của vệ tinh được, mấy tên kỹ thuật viên rất nhanh chóng đã có thể xác định lại vị trí của Thạch Thiên, liền báo cáo: “Thưa ngài Bộ trưởng, đã tìm thấy hắn ..” ngay sau đó liền ngạc nhiên: “Thế nhưng phương hướng di chuyển của hắn thay đổi, hắn ... hắn quay lại rồi ..”

Villard bất ngờ không hiểu ý của những nhân viên kỹ thuật, liền hỏi lại: “Cái gì?”

Cảm giác của đội biệt kích hải quân SEAL trên trận địa chặn đánh không giống như những người trong Lầu Năm Góc, Thạch Thiên chỉ vừa mới chạm chân vào vòng giám sát của họ thì đã lập tức biến mất. Không thể như những người ở Lầu Năm Góc có thể nhìn qua vệ tinh khá rõ ràng. Họ chỉ cảm thấy dường như có một luồng điện xoẹt qua trên đầu, cả Wales và các tay súng bắn tỉa đều ngẩn người ra như kẻ mất hồn, cho tới lúc nhận được mệnh lệnh của Villard thì mới hoàn hồn trở lại.

Wales nghiêng rằng, hạ lệnh cho công binh gỡ mìn, còn lại đội biệt kích hải quân SEAL và đội kỵ binh đặc chủng dùng tốc độ nhanh nhất có thể để trở về Washington. Tuy ông biết đã không còn kịp để đuổi theo Thạch Thiên, nhưng ông muốn dốc toàn lực để kịp về tham dự cuộc chiến bảo vệ Lầu Năm Góc và Nhà Trắng. Kế hoạch chặn đánh hôm nay đã trở thành sự sỉ nhục chưa từng có của cả ông và đội biệt kích hải quân, so với việc được hi sinh trên chiến trận thì điều này quả thật khó chịu hơn gấp trăm ngàn lần.

Họ đâu biết rằng với phép tu luyện ngàn năm của Thạch Thiên, trừ phi toàn bộ mọi người đều ngừng thở giả chết thì mới có thể che giấu bản thân, còn thuật tàng hình hay ngụy trang hiện đại của quân đội đối với Thạch Thiên chẳng hề có chút tác dụng nào.

Khi Thạch Thiên chuẩn bị chạm chân vào vòng vây của đội biệt kích hải quân SEAL, hắn đã nhận ra được phía trước có người, sau trận chiến với Cục cảnh sát Los Angeles, hắn nhận ra một điều, tuy rằng đạn bắn

vào mình không chết, nhưng có thể chảy máu bị thương và vô cùng đau đớn, đương nhiên sẽ không ngu ngốc tiếp tục để bị người Mỹ lừa thêm lần nữa. Do đó, lúc tiến gần đến vòng vây của lính Mỹ, hắn lập tức dùng thần tốc của mình nhảy vọt lên không trung, chạy ngang qua đầu họ.

351. Chương 352: Chúng Tôi Cần Cần Cầu .

Villard phán đoán không sai, Thạch Thiên sẽ không một mực bảo trì loại tốc độ toàn lực chạy trốn như trước, ngoại trừ nội lực tiêu hao thật lớn ra, thân thể cũng không khí trong lúc đó kịch liệt ma sát sẽ làm thân thể hắn sinh ra một loại thống khổ giống như là bị xé nứt, mười phần khó chịu. Nhưng mà Villard có một chút cũng không còn phán đoán ra, Thạch Thiên tại sao sẽ bỏ qua những người muốn phục kích hắn.

Sau khi thiêu hủy Cục cảnh sát Los Angeles, Thạch Thiên tại Braid hữu ý vô ý hấp dẫn, tiến vào ở tây bắc Hollywood. Ở đây hơn phân nửa là công ty điện ảnh và truyền hình, công ty giải trí đều do Thiên Thạch Đồng Minh có cổ phần khống chế, vài gia tộc hắc bang địa phương lớn cũng đều nghe theo Thiên Thạch Đồng Minh, trong lúc nhất thời tòa thành giải trí nổi tiếng nhất toàn cầu cơ hồ thành hậu cung Thạch Thiên, vô số nữ minh tinh bị hắn “thảo phạt”. Nếu không phải trên TV không ngừng truyền phát tin tức về Kim Hinh, Thạch Thiên thiếu chút nữa đã quên mình tại sao tới nước Mỹ. Sau khi chơi đùa hai ngày mà chính phủ Mỹ vẫn không có phóng thích Kim Hinh, mà Braid cũng không tra được Kim Hinh ở đâu, dưới sự tức giận đã bay thẳng đến Washington thủ đô nước Mỹ.

Thật ra Thạch Thiên trong nội tâm căn bản là không có mục tiêu rõ ràng, chỉ chuẩn bị đi tới chỗ nào thì đốt tới chỗ đó. Cực nhanh xuyên qua vòng vây quân Mỹ, phát hiện nơi này bốn phía đều là phục binh, tối thiểu mai phục hai ba ngàn người, không khỏi một hồi hưng phấn. Nghĩ thầm nếu như cứ như vậy mà vô cái mộng rời khỏi, chính phủ Mỹ chẳng phải sẽ hiểu lầm lão tử sợ bọn họ, cái này loại nâng cao sĩ khí người khác tự diệt uy phong mình cũng không thể làm. Thế là vận khí nghỉ ngơi và hồi phục, đem thể năng nội tức khôi phục đến trạng thái tốt nhất, sau đó nhếch miệng cười, quay đầu lại về phía cánh quân gần nhất mà phóng đi.

Đó là một đội quân đặc chủng mai phục sau cùng, chừng một trăm hai mươi người, tất cả đều trong mười hai cỗ xe thiết giáp chờ lệnh, chỉ cần tiếng súng truyền đến, mặc kệ biệt đội SEAL có thành công đem Thạch Thiên tiêu diệt hay không, bọn họ đều dùng tốc độ cao nhất mà nhào tới.

Nhưng mà tiếng súng không đợi đến, thì đã có mệnh lệnh dùng tốc độ cao nhất rút về Washington, đồng thời được cho biết mục tiêu đã thoát khỏi vòng vây mà đi về phía Washington. Nhận được mệnh lệnh Liên trưởng sững sờ một chút, liền nhìn không được thấp giọng châm chọc nói: “Cái gì lực lượng SEAL, một lũ phế vật...” Hừ lạnh một tiếng, tức giận nói với binh lính lái xe thiết giáp: “Quay đầu, dùng tốc độ cao nhất trở lại...”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy “bùm” một tiếng thật lớn, người trong xe thiết giáp bị chấn màng nhĩ muốn thủng, đồng thời cảm giác trời đất xoay chuyển, thân thể ngã trái ngã phải quay cuồng trong xe, nguyên một đám tất cả đều bị va chạm cho đầu rơi máu chảy. Chờ dừng lại thì bọn họ phát hiện ra mình ngã ngổ tại trần xe, chen chúc thành một đống.

Liên trưởng đẩy binh lính ngồi ở trên người hắn ra, trừng mắt hỏi: “Tình huống ra sao?”

Một tên binh lính run giọng trả lời: “Báo cáo Liên trưởng, xe hình như lật ra bỏ nhào mấy cái...”

Lúc này ngoài xe tiếng ầm ầm không ngừng truyền đến. Liên trưởng vội vàng nắm một khẩu súng bên người, muốn đá văng ra cửa xe đi ra ngoài xem tình huống.

“Bùm!”

Cả xe hơi chấn động, đem Liên trưởng vừa đứng lên lại ngã lộn ra, hơn nữa tiếng nổ so với vừa rồi càng thêm kinh người, phảng phất là bị vật cứng gì nện ở trên xe thiết giáp của bọn họ. Không đợi bọn họ có phản ứng, ngoài xe tiếng nổ liên tiếp truyền đến, xe thiết giáp cũng chấn động liên tiếp không ngừng rung rung, bọn lính bị lấy lỗ tai ôm đầu, trên mặt đều hiện ra vẻ khủng hoảng.

Mấy phút đồng hồ sau, tất cả rốt cuộc yên tĩnh trở lại, Liên trưởng đi mở cửa xe ở đuôi thiết giáp, phát hiện đã kẹt, dùng sức đập mấy cước mới đá ra một cái khe hở hơn ba mươi centimet, đành phải cúi người

bò ra, chợt nghe phía trên có tiếng vang truyền đến, vội vàng quay đầu nhìn lại, thì trông thấy một cái đế giấy cách mình càng ngày càng gần, muốn tránh đã tới không kịp, bị người một cước dẫm lên trên mặt.

Liên trưởng này bình thường cũng coi như là một người rần rỏi, nhưng vừa rồi đột nhiên phát sinh biến đổi lớn, hấn ở trong xe nên không biết bên ngoài đến tột cùng phát sinh tình huống gì, trong nội tâm không khỏi có phần bối rối, dũng khí cũng đã không đủ, dưới sự đau nhức kịch liệt nhin không được mà kêu lên thảm thiết.

Giẫm lên Liên trưởng là một tên binh lính, nghe tiếng vội dời chân đi. Tuy lúc này liên trưởng đã bị giẫm cho xít máu mũi, hoàn toàn thay đổi, nhưng bọn hấn tại quân doanh ở cùng một chỗ nhiều năm, chỉ bằng thanh âm cũng có thể nghe ra người bị giẫm chính là Liên trưởng của mình, vội đem Liên trưởng kéo ra ngoài, xấu hổ nói: “Thật xin lỗi, tôi không biết ngài ở dưới đất...”

Liên trưởng cả giận nói: “Tên khốn kiếp! Sao lại leo lên xe ta?”

Tên binh lính kia vẻ mặt vô tội cất lời giải thích: “Tôi không phải leo lên đây, tôi cũng không biết tại sao lại lên... Liên trưởng, ngài nhìn ra phía trước sẽ rõ...”

Liên trưởng nhìn theo hướng binh lính chỉ, lập tức sợ ngây người. Chỉ thấy mười hai chiếc xe thiết giáp tất cả đều chen chúc thành một đồng, ở trên xe thiết giáp của mình còn chồng lên một cỗ xe thiết giáp, cao nhất là ba xe thiết giáp hợp lại cùng một chỗ. Hơn nữa đại đa số xe thiết giáp đều bị lật đậy lên trời, có vài cỗ xe thì bị dựng lên, tất cả xe cũng đã thay đổi hình dạng, quả thực khó coi.

Một số binh lính từ trong xe bò ra bên ngoài, nhìn sơ qua thì cũng không bị thương, còn có mấy cỗ xe thiết giáp bị đè nén, binh lính bên trong căn bản không cách nào đi ra, có thể nghe được tiếng kêu cứu của bọn họ.

Liên trưởng vội vàng bảo binh lính kia đi kiểm kê nhân số thương vong, đồng thời trợ giúp bọn họ thoát khỏi nguy hiểm, sau đó cầm lấy máy bộ đàm muốn thỉnh cầu trợ giúp, lại nghe đến trong máy bộ đàm vừa vắn truyền đến chỉ thị của Willi: “Tất cả đơn vị lập tức đình chỉ rút lui, tất cả đơn vị lập tức đình chỉ rút lui, mục tiêu đã quay lại lập tức làm tốt chuẩn bị hiến đấu...Mục tiêu đã quay lại...”

Liên trưởng gờ máy bộ đàm lên báo cáo: “Thượng tá Willi, tôi là trưởng đội đột kích A5... Nhưng có thể đã gặp mục tiêu...”

Trong máy bộ đàm Willi nao nao, lớn tiếng hỏi: “Báo cáo vị trí, tình huống hiện tại như thế nào? Có cần trợ giúp hay không?”

Liên trưởng xoa xoa máu mũi, có phần xấu hổ trả lời: “Chúng tôi còn đang ở tại chỗ, mục tiêu đã không thấy, chúng tôi... chúng ta cần cần cầu...”

Willi: “...”

352. Chương 353: Phòng Ngừa Vạn Nhất .

Lúc này Thạch Thiên đã đi tới địa điểm mai phục của quân Mỹ, không nói hai lời, một chiếc xe thiết giáp bị đá bay ra ngoài, đụng vào một xe thiết giáp khác.

Đó cũng là thiết giáp trong mười hai cỗ xe thiết giáp của lực lượng đột kích, bọn họ vừa nhận được một mệnh lệnh mới của Willi, cũng đã nghe được tin tức đội đột kích A5 liên tục, nên đã có chuẩn bị trước. Khi phát hiện hai cỗ xe thiết giáp chạm vào nhau, lực lượng đột kích liền biết liên đội của mình cùng đội đột kích A5 lọt vào tập kích của Thạch Thiên.

Mặc dù bọn họ lần đầu tiên tiếp xúc cùng Thạch Thiên, nhưng cũng không phải là không biết gì về Thạch Thiên, biết trong tình huống giao phong khoảng cách gần, xe thiết giáp căn bản sẽ không phát huy được tác dụng. Hướng chỉ mới vừa rồi đội đột kích A5 la hét cần trợ giúp, có thể thấy được đội đột kích A5 đã gặp phải trạng thái thê thảm. Đại đội trưởng quyết định thật nhanh, cho tất cả binh lính xuống xe lập tức, hấn cũng nhanh chóng mở cửa xe, sau đó nhảy xuống xe rồi ra lệnh bọn lính chung quanh tản ra, tạo thành một trận địa vây quanh.

Mục tiêu của Thạch Thiên chỉ là xe thiết giáp, tam quyền lưỡng cước xuất ra đem mười hai cỗ xe thiết giáp đá thành một đồng, sau đó từ trên hai cỗ xe thiết giáp đạp thẳng chân xuống dưới.

“Ầm ầm” một bữa đập loạn. Đối với những binh lính Mỹ trốn xuống xe chạy khỏi mười mấy mét hấn cũng không nhìn một cái, đây cũng không phải vì hấn từ bi, không đành lòng sát sinh, mà là những thứ binh lính Mỹ này trong mắt hấn chỉ có thể coi là con kiến hôi, hấn căn bản là lười đuổi giết bọn hấn.

Binh sĩ lực lượng đột kích chạy đến ngoài năm mươi thước mới ngừng lại, mà lúc này Thạch Thiên đã đem mười hai cỗ xe thiết giáp đạp thành sắt vụn, thân hình chợt lóe xoay người đi tới chuẩn bị đánh trả hai gã binh lính Mỹ bên cạnh, cho bọn hấn một người một bạt tai, hai tên lính kia nhất thời phun máu ngã bay ra. Thạch Thiên cười ha ha nghênh ngang rồi đi, hơn trăm tinh anh Mỹ trong liên đội cũng không có dám ngăn cản, nhìn thân ảnh mờ dần ở xa của hấn.

Bất quá Thạch Thiên đã hai lần chủ động bỏ rơi vệ tinh của Mỹ, tại đại sảnh Lầu Năm Góc, người trong hội nghị liên tịch nhìn hai mươi chiếc xe thiết giáp bị Thạch Thiên không tốn sức chút nào đá tới đá vào, mới chân chính khiếp sợ năng lực của hấn.

Helen khẽ thở dài: “Hắn hình như không muốn thương tổn binh lính của chúng ta.”

Ngồi ở bên cạnh Helen, phó bộ trưởng Bộ Quốc Phòng Villard vẫn chưa phát biểu ý kiến gì, nghe vậy lắc đầu nói: “Có thể là hấn muốn trong thời gian nhanh nhất cho chúng ta đá kích lớn, cho nên hấn mới chẳng quan tâm giết người, đừng quên thời điểm hấn tập kích phi trường quốc tế Los Angeles cùng tổng bộ cục cảnh sát Los Angeles, đã giết chết năm mươi bảy tên cảnh sát cùng đặc công của chúng ta.”

Helen nhíu nhíu mày. Thầm nghĩ nếu như thiếu niên này không có chút băn khoăn nào mà giết người, chỉ sợ không chỉ có năm mươi bảy người chết. Bất quá Helen không muốn tốn nhiều miệng lưỡi trong vấn đề này, bởi vì hiện tại đã không có lựa chọn khác, bất kể Thạch Thiên có giết người hay không, cũng phải tiêu diệt hấn, làm Tổng Thống Mỹ, nàng phải bảo vệ tôn nghiêm của quốc gia.

Ở hệ thống chỉ huy của Lầu Năm Góc, đội trưởng đội đột kích SEAL Willi lập ra đối sách. Hai chi bộ đội cùng xe bọc thép bị hủy làm cho hấn đối với năng lực của Thạch Thiên cũng có phần e ngại, lúc trước hấn vốn ra lệnh phân tán toàn bộ bộ đội ra nay ra lệnh bộ đội tập trung lại và nhanh chóng tăng cường thực lực các đơn vị phòng ngự phản kích, cũng kêu gọi mỗi cỗ xe thiết giáp trong lúc đi khoảng cách phải vượt qua ba mươi thước. Trừ tài xế cùng tay hỏa pháo, những binh lính khác nhất loạt xuống xe đi bộ.

Cách này là rút kinh nghiệm hai liên đội gặp rủi ro bị đột kích gần đây, lúc này tất cả binh lính đều dựa theo chỉ thị của thượng cấp từ bỏ tất cả xe thiết giáp, toàn bộ phân tán đến bốn chỗ bí mật, chờ Thạch Thiên tới đạp xe sẽ mãnh liệt đá kích. Hai đội đột kích chạy hết tốc lực đến nơi cùng bọn họ hội hợp, còn đội viên đội đột kích SEAL tất cả đều lên trực thăng, ở đây rất có khả năng trở thành mục tiêu kế tiếp của Thạch Thiên.

Đúng như bọn họ mong muốn, Thạch Thiên quả thật tìm tới đội đột kích, bất quá Thạch Thiên cho dù nhắm mắt lại cũng biết những nơi này đều có binh lính Mỹ mai phục, tổng cộng có bao nhiêu người. Các loại thủ đoạn ẩn núp mê hoặc thị giác đối với hấn căn bản không có tác dụng. Nhìn những thứ do binh lính Mỹ bày rập chờ mình mắc câu, tính trẻ con của Thạch Thiên nhất thời nổi lên, triển khai khinh công lặng yên không một tiếng động dạo một vòng, đồng thời mười ngón tay gảy nhẹ, đem binh lính mai phục ở bốn phía điểm huyết. Sau đó mới hiện thân hình, ngông nghênh tiêu sái đứng gần xe thiết giáp chỗ trung tâm. Quay đầu lại ha ha cười nói: “Làm muốn ẩn núp bắn trộm, ám toán tổ tông, hãy mở mắt nhìn Lão tử đạp xe thiết giáp của các người, nếu có một người nhắm mắt, Lão tử sẽ đào quan tài cho mọi người!”

Thật ra thì lời Thạch Thiên chẳng qua chỉ hù dọa bọn họ, hấn sẽ không đi kiểm tra có hay không có người nhắm mắt, nói xong liền một cước đá vào xe thiết giáp bên cạnh. Chỉ nghe thấy “Rầm rầm rầm!” Những tiếng nổ mạnh nói thành một dãy âm thanh, cát đá bay ra, gây nên đại địa chấn, mười hai cỗ xe thiết giáp chung quanh bọn họ cơ hồ đồng thời nổ tung, khói lửa dày đặc trong nháy mắt bao phủ lấy Thạch Thiên. Bởi vì những xe thiết giáp kia cũng có không ít đạn dược, nổ tung kéo dài hai phút mới ngừng lại được.

Trong đại sảnh hội nghị liên tịch của Lầu Năm Góc vang lên tiếng ủng hộ, mỗi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Helen thở dài nói: “Cuối cùng cũng kết thúc.” Tâm tình có chút trầm trọng.

Peter Rick trầm giọng nói: “Không thể khinh thường, chúng ta biết quá ít về hắn...”

Nhân viên kỹ thuật lập tức dùng pha quay chậm kiểm tra quá trình nổ tung lần nữa, mặc dù hình ảnh rất nhanh lạ bị khói dày đặc che dấu, nên thấy không rõ tình huống phía dưới, nhưng có thể khẳng định, thấy được Thạch Thiên tại lúc phát sinh nổ tung quả thật không có thoát ra ngoài.

Villard kỳ lạ nói: “Ta xem uy lực lớn như vậy, hắn có lợi hại cũng không thể may mắn thoát khỏi, người của chúng ta rõ ràng cũng đã đả thương hắn, hắn không thể nào không bị tiêu diệt.”

Bridge hỏi ngược lại: “Đừng quên, lúc tổng bộ cục cảnh sát Los Angeles bị đốt mấy ngày? Các người nhìn bộ dạng của hắn giống như là bị thương sao? Nếu như hiện tại thì hắn cũng chỉ là bị đả thương, chứ không có bị nổ chết đâu?”

Villard gật đầu tỏ vẻ đồng ý biết vị trợ thủ lo lắng, trầm giọng nói: “Nên phòng ngừa vạn nhất, đem chỗ này bao vây lại, tiếp tục oanh tạc.”

353. Chương 354: Gió Lốc Giết Người .

Máy bay chiến đấu đầu tiên đi vào trận địa trên không, trực tiếp đối với khói đặc cuộn cuộn phóng ra tám quả hỏa tiễn đạn đạo, sau đó lại phóng bốn quả đạn lửa, đem phạm vi lửa mở rộng đến một sân bóng, thể lửa càng thêm mãnh liệt. Tám trực thăng Apache cũng đuổi tới, vòng quanh đám cháy sử dụng súng máy tiến hành bắn phá.

Một phút đồng hồ sau, hai đội đột kích gần đó đã lục tục đến, đại bộ phận binh lính trong đó bằng tốc độ nhanh nhất phân bố đến bốn phía, đối với hiện trường hình thành thể bao vây. Một bộ phận khác thì triển khai cứu trợ với binh sĩ trận trước, nhưng sau khi kiểm tra lại phát hiện bọn họ cơ bản đều không bị thương, vẫn có thể nói chuyện, chỉ là thân thể bủn rủn, không cách nào nhúc nhích.

Ngay sau đó một bầy trực thăng cùng ba máy bay vận tải lớn đem biệt đội SEAL đuổi tới trận, cũng nhanh chóng gia nhập vào hai đội đột kích tạo thành vòng vây, hình thành nên trận địa kín không kẽ hở tầng tầng vây quanh. Thượng tá Willi sau khi đã rõ ràng tình huống của thương binh, lập tức cho người đem những thương binh này lên ba máy bay vận tải, đưa về căn cứ quân sự phụ cận để cứu chữa.

Hiện có gần ba nghìn binh lính đặc chủng cùng biệt đội SEAL tập trung ở đây, trong trận địa bởi vì nổ mạnh mà khiến cho lửa lớn bắt đầu yếu bớt, khói đặc cũng bắt đầu tản đi, hiện ra xác của mười hai chiếc thiết giáp. Tám trực thăng Apache cũng đã đình chỉ bắn phá, nhưng vẫn xoay quanh trên không của trận địa, không chút nào buông lỏng cảnh giác.

Một đội mười sáu thành viên SEAL tạo thành tiểu tổ chiến đấu đầu tiên tiến vào phạm vi trận địa, bắt đầu tiến hành tìm kiếm, mấy phút đồng hồ sau tin tức truyền đến, tìm không thấy thi thể của Thạch Thiên.

Willi cảm thấy kỳ quái, nghĩ thầm cho dù đã đốt thành tro, cũng có thể lưu lại một chút ít dấu vết mới đúng. Nhưng mà trong trận có rất nhiều chỗ vẫn đang cháy, tạm thời không cách nào cẩn thận điều tra, hắn lại không muốn nghĩ nhiều, phái một tiểu tổ mang bình chữa lửa tiến vào trận địa hiệp trợ, sau đó chuẩn bị báo cáo tình huống ở đây về Lầu Năm Góc.

Đột nhiên một tiếng hừ lạnh vang lên bên tai gần ba nghìn lính Mỹ, thanh âm không lớn, lại chấn màng nhĩ bọn họ ồ ồ lên, mơ hồ đau nhức. Mọi người vội vàng đưa ánh mắt ra bốn phía tìm tòi nơi thanh âm phát ra, chỉ thấy ở một chỗ trên sườn núi không xa đang đứng một thiếu niên, cả người đều dính đầy bùn đất, còn có dấu vết bị lửa thiêu qua, thoạt nhìn có chút chật vật, nhưng ánh mắt mười phần sắc bén. Binh lính tuy thấy không rõ lắm dung mạo của hắn. Nhưng tối thiểu còn có thể phân biệt ra được người của hắn cùng đại khái tuổi, vào lúc này nơi đây đột nhiên xuất hiện một thiếu niên châu Á như vậy, hơn nữa còn có dấu vết bị lửa thiêu qua, cho dù là ai cũng có thể đoán được người này chính là mục tiêu mà mình phục kích, dưới sự kinh hãi một số binh lính không đợi thượng cấp hạ lệnh, đã đưa súng quét về phía người nọ.

Người này đương nhiên chính là Thạch Thiên, hắn vừa rồi bởi vì quá mức chủ quan đi vào bẫy rập quân đội Mỹ tí mĩ trang bị, không biết mười hai cỗ xe thiết giáp đều lấp đặt mìn, chỉ cần có chấn động rất nhỏ thì sẽ phát nổ, hơn nữa đem địa lôi chôn ở bốn phía đồng thời nổ theo.

Thật ra với phản ứng cùng năng lực của Thạch Thiên, muốn trong nháy mắt khi phát sinh nổ phi thân chạy ra khỏi phạm vi nổ cũng không khó khăn lắm, nhiều nhất chỉ chịu chút thương nhẹ, chỉ cần một lát có thể phục hồi như cũ. Nhưng hấn thân là tổ tông, từ trước đến nay có phần sĩ diện, nhớ tới mình vừa rồi điểm huyết đạo lính Mỹ chung quanh, cũng cực kỳ kiêu ngạo yêu cầu bọn họ ngoan ngoãn nhìn mình đập bể xe thiết giáp của bọn họ, giờ phút này nếu xoay người chạy trốn sang chỗ khác, chẳng phải là bị những lính Mỹ này chê cười sao.

Vì bảo hộ tôn nghiêm tổ tông của bản thân, Thạch Thiên chỉ phải chịu đựng đạn bắn cùng hỏa dầy vò, dùng nội lực đào ra một cái hố đất hai thước, nắp vào chuẩn bị chờ thể lửa hơi yếu thì lại đi ra đập bể những xe thiết giáp kia, tuy hấn tinh tường những xe thiết giáp quá nửa đã bị nổ thành sắt vụn, nhưng đã nói phải qua đập bể thì nhất định phải đập bể vài cái .

Nhưng sau đó máy bay chiến đấu của Mỹ lại phóng ra tám quả đạn đạo, trong đó một quả vừa vắn đánh vào bên cạnh hố đất của hấn, lập tức đem hố đất san thành bình địa. Thạch Thiên cũng cảm nhận được uy lực đạn đạo so với mìn thì mạnh hơn rất nhiều, tăng thêm tám trực thăng Apache không ngừng bắn phá, đạn lớn thỉnh thoảng xuyên qua đất đánh vào trên người Thạch Thiên, không ngừng tiêu hao hộ thể chân khí của hấn, Thạch Thiên rơi vào đường cùng chỉ phải đào một địa đạo, chạy thoát ra ngoài. May mắn nơi đây nguyên là đất hoang, thành phần đất cát chiếm đa số, cấu tạo và tính chất của đất đai cực kỳ tồi, với công lực của Thạch Thiên với loại cấu tạo và tính chất của đất đai này đào một địa đạo chẳng khác nào là cá chạch ở trong bùn nhão, thần không biết quỷ không hay từ dưới đất ra khỏi vòng vây của quân Mỹ.

Lúc này Thạch Thiên đã giận tới cực điểm, không phải bởi vì thủ đoạn của quân Mỹ đối với hấn, mà là bởi vì hai ngàn năm qua lần đầu chạt vật như vậy, cần phải đào địa đạo mới có thể thoát ra hiểm cảnh. Sau khi hừ lạnh một tiếng, kéo quần áo đã nát ra, lộ ra không ít vết thương trên thân, đồng thời một khối tấm thép hình chữ nhật xuất hiện ở trước người hấn, hoa lửa bắn ra bốn phía, đạn đều đánh vào trên tấm thép.

Khối tấm thép này nguyên là một phần trên xe thiết giáp, đạn đạo khi đem xe thiết giáp nổ tung ra đã rơi vào trong hố đất của Thạch Thiên, bị hấn mang theo đi ra. Nhóm quân Mỹ này phần lớn sử dụng đều là súng ống cùng đạn dược uy lực siêu mạnh, đạn phóng ra có thể xuyên thấu tấm thép bình thường, nhưng Thạch Thiên đem hộ thể chân khí cường đại nhập vào trên tấm thép, đạn xuyên qua hộ thể chân khí đánh vào trên tấm thép, uy lực đã giảm nhiều, chỉ có thể tạo ra những lỗ nhỏ.

Thạch Thiên gầm lên một tiếng, cầm tấm thép trong tay múa đến kín không kẽ hở, dùng tốc độ không thua gì đạn xông vào trận địa quân Mỹ. Hấn đã không cần một quyền một cước đánh người, trực tiếp quơ tấm thép, người ở nơi nào nhiều liền vọt tới đó, giống như một trận gió lốc tại trong ba nghìn lính Mỹ mà mạnh mẽ đâm vào, xen lẫn tay cụt chân gãy máu tươi bay tung tóe đầy trời, nơi đi qua tựa như địa ngục chốn nhân gian, máu chảy thành sông, vô cùng thê thảm.

Mặc dù những binh lính này đều là tinh anh nổi tiếng trong quân đội Mỹ, năng lực tác chiến không phải binh lính bình thường có khả năng so sánh, nhưng ở khi tiếp xúc gần, bọn họ phản ứng còn không kịp tốc độ của Thạch Thiên, đạn bắn ra thường thường ngộ thương chiến hữu của mình, căn bản tìm không ra biện pháp phản kích hữu hiệu. Tám trực thăng Apache phóng ra vài phát hỏa tiễn, phát hiện trúng thương chỉ là binh lính Mỹ, không cách nào ngăn cản hành động của Thạch Thiên, đành phải đuổi theo đoàn “gió lốc” khùng bố mà xoay quanh trên trận địa, cũng không dám nổ súng với hấn nữa.

354. Chương 355: Nhân Cơ Đại Chiến .

Biệt đội SEAL là một trong những bộ đội đặc chủng có lực chiến hàng đầu trên thế giới, dựa vào năng lực tác chiến siêu hạng, cũng không phải là tinh thần dũng mãnh không sợ chết, mà ngược lại bọn họ càng hiểu được làm thế nào để sinh tồn trên chiến trường, cho dù chết, bọn họ cũng sẽ tìm được phương thức chết có giá trị nhất.

Nhưng kẻ địch trước mắt này hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ, giống như là một tia chớp không thể nắm bắt, đánh khắp nơi không hề có quy luật, trong chốc lát đã đem bọn họ phá thành từng mảnh nhỏ. Bọn họ căn bản không thể bắt được bóng dáng của Thạch Thiên, càng đừng nói là làm thế nào để cùng hấn chiến đấu, thậm chí ngay cả sinh tử cũng đã không phải do chính mình lựa chọn, hoàn toàn nghe theo Thượng Đế an bài.

Cứ như thế, biệt đội SEAL tỉ lệ thương vong vẫn là tối thiểu, nhưng dưới tình huống tìm không ra biện pháp hữu hiệu đối phó với Thạch Thiên, đội viên của SEAL lần đầu tiên đã bắt đầu rút khỏi trận địa, phân tán trốn ra các hướng khác nhau, tìm kiếm tảng đá cây cối vùn vùn để bảo vệ thân thể. Trực giác nói cho bọn họ, nếu như tập hợp lại cùng một chỗ, sẽ đem tử thần Thạch Thiên nọ dẫn lại đây. Biệt kích cũng lập tức giải tán, chạy trốn ra chung quanh, nhưng dưới sự điều khiển của bản năng, không ít người cũng hướng về phía nhiều người mà chạy tới, ngược lại trở thành mục tiêu của Thạch Thiên.

Đại tá Willi chạy ra ngoài hai trăm thước mới xoay người nhìn lại, chỉ thấy đã có ít nhất hơn một ngàn người đã ngã gục vào trong vũng máu, trong đó đại bộ phận cũng đã không nhúc nhích, quá nửa đã không có hy vọng sống, một ít chiến sĩ bị thương đang lăn lộn la hét trên mặt đất, càng tăng thêm vẻ thảm. Mà giết chóc cũng không có đình chỉ, khối thép trong tay Thạch Thiên đã bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ, dưới những cái vung của hắn, giống như là một đám mây đỏ, sát khí tận trời.

Bốn phi cơ chiến đấu lại xuất hiện trên bầu trời, một trong đó đã hạ xuống, ở phía sau Thạch Thiên phóng ra một quả tên lửa. Thạch Thiên cũng không quay đầu lại, chỉ vọt sang trái mấy thước, thân hình không chút ngừng lại mà hướng tới mấy chục lính Mỹ đang chạy trốn mà phóng tới, cũng không biết là quả tên lửa nọ dưới tia laser dẫn đường đã khóa lấy hắn rồi, phương hướng vẫn nhằm về phía hắn mà bắn tới.

Thạch Thiên cảm thấy ở phía sau khác thường, vẫn duy trì tốc độ vọt tới trước mà quay đầu nhìn lại về phía sau, chỉ thấy một vật mang theo một cái đuôi lửa đang rất nhanh hướng về phía hắn đánh tới, so với đạn hỏa tiễn bắn mình ở tại Paris còn muốn thô hơn rất nhiều, nói vậy uy lực cũng lớn hơn nữa. Lúc này tên lửa cách thân thể hắn chỉ có vài thước, không cho phép hắn suy nghĩ quá nhiều, hất tay cầm miếng thép trong tay hướng về phía quả tên lửa nọ mà ném tới.

“Ầm!” một tiếng nổ vang, tên lửa cách Thạch Thiên chừng hơn hai thước thì nổ mạnh ra, đã sớm đem miếng thép dưới tình trạng không còn nội lực của Thạch Thiên chống đỡ, nhất thời đã nổ cho nát bấy. Sóng lực trùng kích thật lớn đem mấy bộ đội đặc chủng của Mỹ ở phụ cận đánh bay ra xa, ngay cả Thạch Thiên cũng bị hất tung ra hơn hai mươi thước, ngã ra trên mặt đất.

Willi cả giận nói: “Các ngươi đang làm cái gì, không phát hiện bên cạnh hắn có người của chúng ta sao?”

Đại tá không quân phụ trách chỉ huy phi cơ chiến đấu ở trong điện thoại hồi đáp: “Đại tá Willi, Lầu Năm Góc mới vừa phát ra mệnh lệnh, không tiếc bất cứ trả giá gì cũng phải tiêu diệt cho được quái vật này, hắn thật sự quá đáng sợ, nếu như để cho hắn tới nội thành, tình huống sẽ càng hồng bét”.

Thạch Thiên nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, mặt trước thân thể bị tên lửa nọ bùng nổ có chút biến thành màu đen, tám chiếc trực thăng Apache rút cuộc tìm được cơ hội, đồng thời hướng về phía Thạch Thiên đang ở trên mặt đất phóng ra hỏa tiễn ngay cả thiết giáp cũng có thể phá hủy, một phi cơ chiến đấu khác cũng lao xuống, lại phóng ra một quả tên lửa được laser dẫn đường.

Thạch Thiên ở trên mặt đất đột nhiên vọt lên, đạn hỏa tiễn đều đánh vào chỗ hắn mới nằm, bùng nổ ra mấy cái hố to. Nhưng tên lửa đã khóa lên thân thể Thạch Thiên, thì vẫn đuổi theo phía sau hắn, ngay khi tên lửa sắp đụng trúng Thạch Thiên, Thạch Thiên đột nhiên lướt thân thể ngang ra, dùng nhu lực đem tên lửa nọ kẹp vào dưới nách, ôm tên lửa sau khi chạy tới vài bước thì phi thân lên, đem tên lửa hướng tới phi cơ chiến đấu đang chạy ra xa mà phóng đi. Bản thân tốc độ của tên lửa so với phi cơ đã nhanh hơn, dưới lực ném cường đại của Thạch Thiên, nhất thời đã thoát khỏi sự khống chế của thiết bị điều khiển, lấy tốc độ đuổi theo so với lúc đầu còn nhanh hơn gấp hai, đem phi cơ chiến đấu nọ đánh cho nổ tung ở trong không trung.

Tất cả những biến hóa này cũng phát sinh trong nháy mắt, trừ Thạch Thiên ra, những người khác thậm chí cũng không rõ ràng vì sao phi cơ chiến đấu của bọn họ đột nhiên lại nổ tung. Tám chiếc trực thăng Apache vẫn đang đuổi theo Thạch Thiên không bỏ, lại phóng ra một loạt đạn hỏa tiễn, Thạch Thiên lại lần nữa phi thân lên, né tránh đạn hỏa tiễn đồng thời cũng không chạy trốn nữa, ngược lại đón lấy một chiếc trực thăng Apache đang bay qua đầu hắn, một quyền đem đánh đuôi của nó đánh gãy. Chiếc trực thăng Apache này nhất thời mất đi thăng bằng, trong nháy mắt lao đảo đâm đầu xuống đất mà nổ tung.

Bảy chiếc trực thăng Apache khác thấy tình huống không ổn, gấp rút từ các phương hướng khác nhau mà bốc cao lên. Nhưng chúng lúc này cách mặt đất chỉ hơn hai mươi thước, mà cao ốc trăm thước Thạch Thiên

cũng có thể dễ dàng nhảy lên, chiếc trực thăng kia mới vừa rơi xuống đất thì hần lại nhảy sang một chiếc Apache khác, đập nát kính thủy tinh ở phía trước mà chui vào.

Các lính Mỹ còn sống ở trên mặt đất thấy vậy cũng choáng váng, chỉ thấy phi hành đoàn của chiếc trực thăng Apache nọ lần lượt đều bị ném ra ngoài, chiếc trực thăng tà tà bay qua một cái sườn núi biển mắt không thấy, vài giây sau thì ở phía bên kia sườn núi truyền đến một tiếng nổ mạnh, một cuộc khói đen bốc lên.

Willi triệu tập binh sĩ của đội SEAL lại, rất nhanh xông lên đỉnh núi, nhìn thấy chiếc trực thăng Apache nọ đã bị hủy ở cạnh bờ sông.

Ở trong điện thoại truyền đến thanh âm trầm trọng của Bộ trưởng bộ quốc phòng Villard: “Hần đã nhảy xuống sông rồi, tình hình thương vong của mọi người thế nào rồi?” Sua khi lên làm Tổng tư lệnh, mọi người của đội SEAL đều do hần tự mình chọn lựa, cùng bọn họ có tình nghĩa rất đặc thù.

Willi quay đầu lại nhìn một chút, cắn răng nói” “Xin lỗi trưởng quan, đội viên đại bộ phận cũng không sao, ta lập tức dẫn bọn họ đi bảo vệ Nhà Trắng...”

Villard nói: “Chúng ta cũng thấy được, cái này không trách được các người, là ta đánh giá thấp năng lực của hần. Nhà Trắng không nên đi, nội thành cũng không nên cùng hần liều mạng, dẫn người trực tiếp quay về Lầu Năm Góc đi”.

Willi nói: “Hần có thể cũng đã bị thương, lấy trực giác của tôi, hần nếu như không bị thương thì cũng sẽ không đi như thế”.

Qua một lúc lâu, Villard mới thở dài nói: “Chỉ hy vọng như thế, tôi hiện tại chỉ hy vọng hần đến Lầu Năm Góc trước, nếu không... Washington...”

355. Chương 356: Dị Biến .

Thạch Thiên bị thương không giả, hơn nữa so với bất cứ lần nào trước kia cũng đều nghiêm trọng hơn, làm cho hần cơ hồ toàn thân thương tích, nhưng đây cũng chỉ là thời gian phục hồi hơi lâu một chút mà thôi. Chỉ là mới vừa rồi tên lửa kia nổ cách Thạch Thiên quá gần, lực nổ sinh ra nhiệt độ cao đốt cháy da thịt hần đen thui, mặc dù chưa đến nỗi bị đốt thành than, nhưng những chỗ bị thiêu đốt cảm giác vừa tê dại vừa ngứa ngáy, hết sức khó chịu.

Trực thăng sau khi rơi xuống nổ, Thạch Thiên vốn đang trong cơn thịnh nộ muốn lại trở về tiếp tục đánh giết, nhưng lại phát hiện bên cạnh cách đó không xa có một dòng sông nhỏ, nhìn thấy nước sông trong suốt, Thạch Thiên đẩy người máu me cùng vết thương không khỏi cảm thấy trên người tê dại ngứa ngáy càng thêm khó chịu. Vì vậy không nhìn được đâm đầu chui vào trong nước sông. Một cảm giác mát lạnh truyền khắp toàn thân, Thạch Thiên trong lòng thoải mái, lửa giận cũng theo đó mà tan quá nửa, trong lúc nhất thời đem bộ đội đặc chủng của Mỹ vớt ra khỏi đầu, dứt khoát ở trong nước tùy ý để nước sông cuốn hần trôi đi.

Sau khi đem những vết máu trên người rửa sạch sẽ, thì đã theo nước sông cuốn đi xa hơn mười dặm, Thạch Thiên bơi vào bờ đến dưới một gốc đại thụ mà khoanh chân ngồi, vận khí khôi phục thể lực, khi mở mắt ra tựa hồ cảm giác cả thiên địa thì ra rõ ràng hơn một ít, những sự vật chung quanh trở nên càng thêm phong phú nhiều màu sắc, xinh đẹp tăng gấp bội.

Loại cảm giác này Thạch Thiên trước kia cũng từng có qua, hơn nữa không chỉ một lần, mỗi khi tu vi nội lực trong cơ thể hần có đột phá trọng đại, đều sinh ra loại cảm giác kỳ diệu này. Phải một lúc sau, sau khi đối với loại cảm giác này làm quen, mới có thể từ từ trở về bình thường. Bất quá Thạch Thiên tu vi trước mắt có thể nói đã tới đỉnh điểm, loại tình huống như hôm nay đã hơn một ngàn năm không có xuất hiện qua, mặc dù nội lực vẫn đang tăng trưởng, nhưng tốc độ cực kỳ thông thả, hơn nữa một khi nội lực trong cơ thể đột phá cực hạn, thân thể cũng không thể thừa nhận, đối với hần mà nói điều đó có ý nghĩa là trùng sinh.

Thạch Thiên không khỏi thất kinh, nghĩ thầm chẳng lẽ lại muốn trùng sinh sao? Vội vàng nhắm mắt lại thăm vận tâm pháp xem xét trong cơ thể có biến hóa gì, lại phát hiện nội lực tựa hồ cũng không có đề cao

rõ ràng, ngược lại bởi vì mới vừa rồi tiêu hao quá nhiều, lại bị thương, so với bình thường suy yếu đi rất nhiều. Nhưng làm cho hắn kỳ quái chính là, trong cơ thể mình xảy ra biến hóa rất quỷ dị, nguyên khí mạch so với người thường kiên cường dẻo dai gấp vạn lần mà lúc này lại trở nên như có như không, chỉ là chân khí vẫn dựa theo quỹ tích khí mạch ban đầu, ở trong cơ thể vận hành. Thạch Thiên trong lòng chợt động, hết sức quên đi tất cả ý niệm, tùy ý để cho chân khí trong cơ thể lâm vào trạng thái mất khống chế.

Người bình thường trong cơ thể về điểm này vốn không cần quan tâm tới vì chân khí vốn đã không chịu sự khống chế. Mà Thạch Thiên tu luyện ngàn năm, chân khí trong cơ thể vẫn dựa theo tâm pháp mà vận chuyển, thói quen giống như là hô hấp vậy, cần bản là không cần hắn khống chế, lúc này muốn cho vận động tự do, ngược lại cũng phí công phu. Tình tọa ước chừng mười phút, Thạch Thiên rốt cuộc đã khiến cho trong đầu trống rỗng, chân khí không chịu ý niệm dẫn đường trôi buộc, thậm chí đã quên sự tồn tại của chân khí. Chân khí dần dần không theo tâm pháp quỹ tích mà vận hành nữa, tập hợp đến chung quanh các khí huyết mà lưu động, chân khí trong đan điền lại như là ngọn lửa, không bị khống chế mà bùng lên. Lúc này thân thể Thạch Thiên mặc dù như bị lửa đốt, nhưng vẫn không chút xao động, tùy ý để cho chân khí trong đan điền đổ xuống, trùng kích vào các khí huyết.

Không biết bao lâu, dưới sự trùng phá của chân khí vô cùng cường đại, các khí huyết tất cả đều tiêu tan thành vô hình, như khí mạch cũng trở nên như có như không. Chân khí nếu đã không bị khí mạch và khí huyết giới hạn, tràn đầy toàn thân Thạch Thiên, dung thành một mảng, rót vào mỗi một tế bào.

Thạch Thiên mở mắt ra, rơi vào mắt chính là ánh nắng chiều mỹ lệ, mặt trời chiều đã ngã về tây, ánh sáng chiếu lên trên da thịt trần trụi của hắn tạo thành một mảng màu đỏ, vết thương trên người sớm đã biến mất không thấy, không để lại một chút dấu vết. Chân khí tràn đầy toàn thân đã như có như không, phẳng phất như tan chảy vào trong thân thể, cùng với lực lượng thần kỳ trong thiên địa dung hợp cùng một chỗ. Thạch Thiên cảm thấy bản thân tinh lực vô hạn, rực rỡ hẳn lên, cảm thụ so với khi trùng sinh còn muốn rõ ràng, hơn nữa có loại dễ dàng hiem có, điều này làm cho hắn vừa vui mừng vừa sợ hãi lại có chút mờ mịt. Tay trái nhẹ nhàng vung lên, chưởng phong lướt qua, một gốc cây đại thụ lập tức bị gãy thành hai đoạn, từ từ ngã xuống, chỗ bị cắt bóng loáng chỉnh tề, giống như được dao cắt vậy.

Trong chiến đấu buổi sáng, đã thương hắn nặng nhất chính là tên lửa quái dị kia, khi bùng nổ khoảng cách thật sự gần quá, năng lượng cùng nhiệt lực cực lớn đem chân khí hộ thể của hắn trùng kích cơ hồ một tia cũng không còn, cảm giác nội tạng cũng bị sức nổ mà làm cho đổi vị trí, thậm chí muốn ngắt đi. May là Thạch Thiên nội lực thâm hậu, thân thể khác người, chỉ trong nháy mắt đã khôi phục lại.

Tình huống lúc ấy hỗn loạn, Thạch Thiên biết rõ mình bị nội thương trước nay chưa từng có, bất quá chỉ là phi thường tức giận, không đem thương thế để ở trong lòng, cũng không kiểm tra thân thể bị ảnh hưởng bao nhiêu. Hiện tại hồi tưởng lại, trong cơ thể phát sinh biến hóa kỳ quái có lẽ cùng với vụ nổ do tên lửa kia gây ra cũng sẽ có liên quan.

Tuy không rõ tại sao lại phát sinh ra loại biến hóa này, nhưng Thạch Thiên biết rõ ràng, mình tiến nhập vào cảnh giới kia, cái này không phải dùng nội lực sâu cạn là có thể hình dung. Trên thực tế tu vi nội lực của hắn cũng không có đề cao rõ ràng, mà là biến thành một loại phương thức tồn tại khác trong cơ thể, phẳng phất cả thân thể đều trở thành đan điền khí hải, không cần vận khí cũng có thể tùy ý đem nội lực phát huy ra.

Thạch Thiên tựa hồ đột nhiên có một loại giác ngộ, đối với “Thái Ất bí điển” cùng thần bí đồ phổ hại mình không ít nọ đã có nhận thức mới, thậm nghĩ thì ra mình cũng không có chính thức rõ ràng “Thái Ất bí điển” là cái gì. Nó hiển nhiên không chỉ là tâm pháp tu luyện nội lực, mà càng thêm thần kỳ cùng huyền bí. Thạch Thiên trong lòng kinh ngạc không thôi, nghĩ thầm có lẽ chính bởi vì mình giải thích sai phương hướng, mới tạo thành kết quả không ngừng sống lại.

Nhưng “Thái Ất bí điển” rốt cuộc là cái gì? Thạch Thiên vẫn nghĩ không ra, hắn thậm chí còn không rõ ràng thân thể của mình xảy ra bao nhiêu biến hóa, biến hóa này ý nghĩa là gì. Nhưng hắn biết đã tìm được một cánh cửa lớn giải khai “Thái Ất bí điển” huyền bí, hiện tại tuy chỉ mới đặt một chân vào đó, nhưng bằng vào tính mạng vô hạn của mình, một ngày nào đó sẽ giải khai được huyền bí trong đó, làm cho cuộc sống hơn hai ngàn năm cũng mình cũng sẽ có thể giải quyết, cũng sẽ không vĩnh viễn không ngừng nghỉ mà sống lại nữa.

Thạch Thiên không khỏi rất là hưng phấn, thậm chí hy vọng lại bị tên lửa bùng nổ một lần nữa, để cho bản thân cảm thụ sự biến hóa của thân thể trong sự nổ tung, để cho mình một lần nữa thăm dò huyền bí của “Thái Ất bí điển”. Nghĩ tới đây nhất thời trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, phi thân vọt lên, hướng về phía Washington mà vọt đi. Hiện tại hẳn hy vọng lập tức đụng với quân đội Mỹ, cũng không để ý tới bọn họ hướng về phía mình mà khai hỏa.

356. Chương 357: Rút Khỏi Thành Phố .

Sau khi mất đi bóng dáng của Thạch Thiên, Lầu Năm Góc lập tức ra quyết định, đem lực lượng bộ đội đặc chủng bảo vệ Nhà Trắng rút trở lại Lầu Năm Góc, tăng cường lực lượng bảo vệ Lầu Năm Góc, đồng thời ra lệnh toàn thể cảnh sát Washington cùng nhân viên công tác các bộ các ngành của chính phủ rời khỏi nội thành Washington.

Từ tình huống buổi sáng phong tỏa đối với Thạch Thiên mà thấy, bọn họ rõ ràng phải mấy trăm người bảo vệ Nhà Trắng căn bản không làm gì được quái vật Thạch Thiên này. Trong nội thành cao ốc như rừng, kiến trúc dày đặc, lực lượng trong không trung căn bản không thể trợ giúp hữu hiệu cho bộ binh dưới mặt đất, nếu như Thạch Thiên thật sự đi Nhà Trắng phóng hỏa, dựa vào mấy trăm lính cùng súng bắn tỉa đi ngăn trở, sẽ chỉ làm cho Nhà Trắng hủy càng thêm triệt để, thậm chí có thể hủy diệt cả thành phố này.

Cảnh sát phụ trách khuyên thị dân rời đi khi chấp hành nhiệm vụ cũng không có giải thích nguyên nhân, bất quá thị dân Washington cùng du khách chứng kiến quân đội với súng thật đạn thật ở trong nội thành ra ra vào vào, ngay cả xe thiết giáp cũng dừng tới, thì cũng rõ ràng có sự kiện trọng đại phát sinh, không khí sớm đã có chút sợ hãi, cơ bản cũng phi thường phối hợp. Không ít người không đợi cảnh sát tới khuyên, đã mang theo vật phẩm quý trọng lên xe mà tránh sang các thành phố lân cận, chỉ có một số phóng viên truyền thông cùng số ít người gan lớn cùng có tinh thần mạo hiểm mãnh liệt không muốn rời đi, lưu lại xem đến tột cùng là cái gì.

Dân cư nội thành Washington so với các đô thị lớn khác thì cũng xem như là nhỏ, chỉ chừng năm mươi vạn, nhưng đồng thời để cho mọi người rút khỏi thì khó khăn vẫn rất lớn. Bởi vì lực lượng cảnh sát có hạn, sự tình lại xảy ra đột nhiên, lại không biết Thạch Thiên sẽ xuất hiện lúc nào, những người làm việc cũng hết sức khẩn cấp, cho nên cũng không có thực hiện cưỡng chế đối với những người không muốn rời đi, để tránh phát sinh xung đột, tạo thành hỗn loạn lớn hơn nữa, ngược lại ảnh hưởng lớn đến bộ phận người rút lui.

Dưới mấy ngàn cảnh sát cùng nhân viên chính phủ toàn lực làm việc, cho đến tối mới rút đi xong. Mấy vạn chiếc xe hơi từ các phương hướng rời khỏi nội thành Washington. Một bộ phận an trí tại ba thành phố Fairfax County, Falls Church, Alexandria, một bộ phận khác thì đi các thành phố thuộc Maryland cùng Virginia ở gần Washington.

Đại bộ phận cảnh sát cũng đi theo người dân Washington cùng nhau rút lui ra ngoài, chỉ có bộ phận đặc cảnh phòng bạo động cùng nhân viên phòng cháy ở lại nội thành Washington, đem các toàn nhà là các địa điểm quan trọng như Nhà Trắng, Quốc Hội mà thiết lập khu cách lý. Bất quá lúc này trên người đặc cảnh phòng bạo động trang bị chỉ là cảnh côn binh thường cùng súng ngắn. Hiển nhiên không phải đi đối phó Thạch Thiên, mà là muốn bọn họ ngăn cản nhưng thị dân cùng phóng viên không có rời khỏi Washington đến gần.

Cục an toàn quốc gia nghiên cứu thí nghiệm Bảo Lãng cùng Phái n là người sớm có chủ ý nghiên cứu Thạch Thiên, bị khẩn cấp triệu đến hội nghị liên tịch ở Lầu Năm Góc, cùng bộ trưởng quốc phòng Villard và mấy tướng lĩnh quân đội cùng nhau bố trí phương án đối phó với Thạch Thiên, không khí trong phòng hội nghị có chút ngưng trọng, có cảm giác như đang ứng phó với chiến tranh quy mô lớn.

Helen tại phương diện này cũng không có ý kiến gì, dứt khoát đem tinh lực đặt ở nội thành Washington, thông qua trợ thủ Rudolph cùng chỉ huy quá trình rút lui. Bất quá nàng cũng lần đầu tiên đụng phải chuyện xảy ra khẩn cấp như thế, kinh nghiệm có chút không đủ khả năng, may là có mấy thủ lĩnh ngành tình báo ở bên hiệp trợ, lúc này cũng xem như gợn gàng ngăn nắp, không có sai sót gì.

Bởi vì Thạch Thiên cả buổi chiều cũng không có xuất hiện, cuối cùng hữu kinh vô hiểm đã đem đại bộ phận thị dân rút lui tới khu vực tương đối an toàn. Helen lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lấy tay vuốt vuốt

mái tóc có chút bù xù, sau khi giãn thân thể một chút thì đi tới phía trước cửa sổ tĩnh lặng nhìn về nơi xa, buông lỏng một chút thần kinh đang căng thẳng. Bất quá nhìn nội thành Washington dưới ánh trời chiều đã gần như trở thành một thành phố trống rỗng, không nhận được thở dài một tiếng.

Bộ trưởng Bộ Quốc phòng Villard cũng đi tới trước cửa sổ, đứng ở phía sau Helen nói: “Tổng thống Helen...”

Helen nghe tiếng vội vàng xoay người hỏi: “Có phương án ứng đối với thiếu niên nọ chưa?”.

Villard gật đầu, lại lắc đầu, cười khổ nói: “Nói như thế nào... thì cũng không có gì biện pháp gì là tốt nhất, bất quá có một điểm rất khó được. Hiện nay mọi người suy nghĩ cũng rất thống nhất, biện pháp đơn giản chính là bằng vào lực lượng lớn nhất mà chúng ta đây, không tiếc trả giá mà đem hắc tiêu diệt ở bên ngoài Lầu Năm Góc. Lực lượng Delta cùng biệt đội SEAL cũng đã đến đông đủ, lực lượng quân đội ở phụ cận đều được điều đến, đều là tinh anh, đối phó với quái vật này người có nhiều cũng vô dụng”.

Helen hỏi: “Có bao nhiêu phần nắm chắc?” Nói mới ra khỏi miệng, thì mới thấy vấn đề mà mình hỏi cũng có chút dư thừa.

Villard thở dài một tiếng, hồi đáp: “Vấn đề không phải là nắm chắc hay không, mà buông tha Nhà Trắng, chúng ta có thể giải thích là vì bảo vệ an toàn tính mạng cùng tài sản của thị dân Washington, nhưng chúng ta cũng không thể ngay cả Lầu Năm Góc cũng buông tha sao?”

Helen lúng túng nói: “Xin lỗi... ngài Villard, ta không phải có ý này”.

Villard nở nụ cười, tỏ vẻ cũng không để ý, gật đầu nói: “Tôi hiểu, trên thực tế tôi cũng lo lắng về vấn đề này. Từ tình huống buổi sáng cho thấy, chúng ta tổn thất không ít chiến sĩ xuất sắc, nhưng vẫn không thể tiêu diệt hắc, quả thật làm cho người ta cảm thấy khiếp sợ. Bất quá chúng ta cũng đã làm cho hắc bị thương, điều này nói rõ hắc không phải không thể tiêu diệt. Nhưng tốc độ chạy trốn của hắc lại có thể đạt tới vận tốc âm thanh, còn không rõ ràng đây có phải là tốc độ nhanh nhất của hắc hay chưa, nếu như hắc bị thương lập tức bỏ chạy, cho dù phi cơ có thể đuổi được, thì cũng không có quân đội ở mặt đất phối hợp, cũng rất khó tiêu diệt hắc. Hắc chỉ cần như buổi sáng chạy đến bờ sông mà nhảy vào trong nước, lập tức có thể biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi”.

Helen gật đầu cau mày nói: “Nếu như hắc trốn vào trong thành phố dân cư dày đặc, cho dù biết vị trí chính xác của hắc, chúng ta cũng không có biện pháp bắt hắc”.

Villard thở dài nói: “Đúng vậy... tôi hiện tại ngược lại lo lắng hắc không hiện ra, còn mà chủ động đi tìm cách để tiêu diệt hắc là điều khó khăn không thể tưởng tượng. Chỉ là nếu như hắc thật sự tới, chúng ta lại phải một đòn tiêu diệt hắc mới được. Hiện tại căn bản không biết hắc có nhược điểm trí mạng gì. Ài... trên thế giới lại có loại quái vật này! Nhưng lại cùng chúng ta là địch, thật làm cho người ta đau đầu, hy vọng không nên xuất hiện người thứ hai”.

Helen không nhận được thất thanh nói: “Sẽ có người thứ hai sao?”.

Villard buồn bực nói: “Nếu như chỉ có một mình hắc, vậy hắc sao có thể xuất hiện ? Bất quá loại quái vật này nếu có cả một đám, phỏng chừng nhân loại cách ngày tận thế cũng sẽ không quá xa.”.

Helen lắc đầu nói: “Tôi không thấy như vậy, chuyện phát sinh trước mắt mặc dù chúng ta không thể dễ dàng tha thứ, nhưng trên thực tế là do chúng ta gây nên. Mặc kệ thiếu niên này có phải là nhân loại hay không, từ chuyện dĩ vãng của hắc cho thấy, ít nhất đối với nhân loại cũng không có địch ý. Hai sự kiện ở Los Angeles, trừ đặc công cùng cảnh sát ra cũng không có một người dân bình thường nào gặp nạn, thậm chí là bị thương, đem thị dân trong nội thành Washington chuyển dời đến chỗ khác, thật ra nguyên nhân chủ yếu ngược lại là sợ bọn họ bị chính pháo hỏa của chúng ta gây ngộ thương”.

357. Chương 358: Xin Hãy Giúp Đỡ Tôi .

Villard không thể không đồng ý với quan điểm của Helen, sự kiện Los Angeles đã tạo thành hậu quả nghiêm trọng, ảnh hưởng hết sức ác liệt, nhưng quả thật trong sự kiện không có dân chúng bị thương hoặc tử vong. Trước đây thiếu niên tại hành động của bộ phận truy bắt tội phạm quốc tế của cảnh sát Paris còn ra tay trợ giúp, cũng trong nguy cấp mà cứu hơn một ngàn du khách ở trong Khu đèn đỏ. Từ mấy điểm này xem ra,

hắn thật không thể nhập chung với phần tử khủng bố quốc tế, càng không thể nói hắn có địch ý với nhân loại.

Phó Bộ trưởng Bộ quốc phòng Peter Rick cùng các tướng lĩnh tối cao của quân đội Mỹ cũng đã đứng dậy đi tới xung quanh Helen cùng Villard, nghe Helen nói xong, Peter Rick nói: “Tôi rất đồng ý với ý kiến của Tổng thống, chỉ là hiện tại thảo luận vấn đề này hiển nhiên đã không có nhiều ý nghĩa lắm, thiếu niên này có thể đã sắp khiêng thùng dầu xuất hiện trước mặt chúng ta, đến phóng hỏa thiêu hủy Lầu Năm Góc, cho nên mặc kệ hắn đối với nhân loại có thái độ gì, thì chúng ta cũng phải tiêu diệt hắn”.

Tiến sĩ Chris đứng ở phía sau mọi người đột nhiên khẽ thở dài: “Các vị cũng cảm thấy thiếu niên này không phải nhân loại sao?”.

Peter Rick nghe vậy quay đầu nhìn Chris, lạnh giọng chất vấn: “Cái này có gì không đúng? Nhân loại mà chúng ta nói là chỉ những người bình thường giống như chúng ta, mà không phải... không phải quái vật dị thường, cũng không phải sinh vật ngoài hành tinh”.

Ngay lúc này, bất cứ vấn đề gì về Thạch Thiên đều được những người ở đây chú ý, Chris thân là chuyên gia nghiên cứu bí mật của Cục an toàn quốc gia, hắn là người tương đối hiểu rõ về Thạch Thiên nhất trong số những người ở đây, quan điểm của hắn hiển nhiên cũng có thể được mọi người coi trọng. Mọi người không khỏi đều đưa ánh mắt hướng sang Chris, bất quá từ vẻ mặt của bọn họ có thể thấy được, đại đa số hiển nhiên cũng ủng hộ cách nói của Peter Rick, rất khó tiếp nhận thiếu niên mạnh mẽ đến dị thường này là cũng giống như bọn họ, cũng là nhân loại.

Dù sao nước Mỹ mặc kệ là trên kinh tế hay là quân sự, đều là cường quốc đệ nhất, trong lối suy nghĩ của những người này, quốc gia của bọn họ là không có đối thủ trên tinh cầu này, có thể chỉ bằng ý muốn cũng có thể chỉ bảo các quốc gia khác. Hiện tại đột nhiên bị một thiếu niên đến từ Trung Quốc làm cho ngay cả Phủ Tổng thống cũng không yên được, tuyệt đối là đại nhục không thể tưởng tượng được. Có thể nói bọn họ tình nguyện thừa nhận Thạch Thiên là người ngoài hành tinh, thiên ngoại siêu nhân, cũng không nguyện ý tiếp nhận Thạch Thiên là một người địa cầu.

Chris vừa muốn nói chuyện, Cục trưởng Cục quốc an Richie đứng ở bên cạnh hắn vội ho một tiếng, lấy tay kéo kéo áo sau lưng hắn. Chris đương nhiên rõ ràng Richie đang nhắc nhở mình cái gì, sau một lúc do dự thì nhún vai nói: “Không thể phủ nhận, hắn... quả thật không giống với người bình thường”.

Richie không khỏi thở phào nhẹ nhõm, phải biết rằng Thạch Thiên là do Cục an toàn gia bọn hắn dùng thủ đoạn bất chính trên chọc dẫn đến nước Mỹ, gây ra loại tình trạng như bây giờ, làm Cục trưởng hiển nhiên khó mà bao che duy trì lâu được. Chris cùng Hebrew, còn có các đặc công cùng nhân viên nghiên cứu tham dự chuyện này cũng thoát không được liên quan. Mặc kệ sự kiện lần này đến cuối cùng có kết quả như thế nào, bọn họ đều phải gánh chịu trách nhiệm liên quan, sau đó tất nhiên phải đi gặp chính phủ và nhân dân cả nước mà giải trình. Điểm này thông qua thái độ sáng nay Tổng thống Helen đã ra lệnh Cục an toàn quốc gia đem Kim Hình giao cho Bộ Tư pháp xử lý cơ bản đã có thể đoán được. Cho nên Richie ước gì tất cả mọi người đem Thạch Thiên xem thành phần tử khủng bố là cừu địch của cả nhân loại, tốt nhất là sinh vật tà ác ngoài hành tinh tới, tựa như trong các phim khoa học viễn tưởng miêu tả vậy. Hắn đến địa cầu mục đích chính là hủy diệt nhân loại. Như vậy thủ đoạn của bọn họ mặc dù không vinh quang, cũng không hợp pháp, nhưng là hành động vĩ đại để cứu vớt toàn bộ nhân loại, làm bất cứ chuyện gì cũng là hợp tình hợp lý, có thể lý giải. Dù sao Cục an toàn quốc gia là ngành tình báo, chứ không phải là ngành tư pháp, tương lai khi hướng ra bên ngoài giải thích, hoàn toàn có thể đem mình lãnh đạo vì nước Mỹ mà Cục an toàn quốc gia đã phát hiện trước hết âm mưu của người ngoài hành tinh, trở thành anh hùng cứu thế.

Đương nhiên, đem những chuyện mà Thạch Thiên đã làm tại nước Mỹ nói thành ra là tai nạn thì cũng có chút phóng đại, rất khó làm cho người ta tin phục. Bất quá Richie tin tưởng, mặc kệ bên ngoài có bao nhiêu nghi vấn, với chính phủ nước Mỹ bọn họ với tác phong xử sự trước sau như một, tuyệt đối sẽ tán thành cũng ủng hộ biện pháp này.

Bất quá sáng nay thái độ của Helen khi xử lý chuyện Kim Hình, hiển nhiên là muốn làm cho nữ minh tinh Hongkong này rửa oan, làm như vậy chẳng khác gì chứng thực lời đồn Kim Hình là bị Cục an toàn quốc gia Mỹ hãm hại là thật. Điều này làm cho Richie lúc ấy có chút kinh ngạc khó hiểu, cảm thấy cho dù muốn hoàn lại công đạo cho Kim Hình, thì cũng có thể đem Thạch Thiên tiêu diệt xử tử xong thì mới tính. Nhưng

hắn lập tức liền phỏng đoán, Helen có lẽ đang có tính toán, là bởi vì Thạch Thiên không có bị tiêu diệt, tình thế phát triển tới nữa sẽ thành ra kết quả gì cũng khó mà nói trước, cho nên hắn muốn chính phủ cùng Cục an toàn quốc gia vạch rõ giới tuyến trong chuyện Kim Hinh, do Cục an toàn quốc gia một mình gánh chịu mọi khiển trách.

Mà chuyện lần này quả thực là do người của Cục an toàn quốc gia tự tác chủ trương, đám người Helen trước đó quả thực không biết, nay cho Cục an toàn quốc gia làm quỷ chết thay cũng không thể trách được ai. Chỉ là lúc này Richie trong lòng vẫn đang hết sức căm tức, hắn căn bản không tin một chính trị gia có thể lên làm Tổng thống sẽ đem pháp chế cùng công bình đặt ở vị đầu tiên, thậm chí cho phụ nữ lên làm tổng thống thì mới nên có sự này. Bất quá chỉ cần làm cho Thạch Thiên biến mất ở thế giới này, hắn tin tưởng nữ tổng thống này sẽ lập tức đổi lại bộ mặt. Dù sao trong mắt người dân nước Mỹ, Cục an toàn quốc gia Mỹ phạm ai lầm trên cơ bản chẳng khác nào là chính phủ Mỹ phạm sai lầm, tuy muốn hoàn toàn bỏ qua một bên thì không có khả năng, nhưng Cục an toàn quốc gia có làm sai, thì chỉ cần có lý do hoặc lấy cớ, chính phủ tuyệt sẽ không để ý mà đem sai lầm này gạt sang một bên.

Helen còn đang suy nghĩ về câu nói của Chris, cảm thấy hắn nói tựa hồ có một loại bất đắc dĩ, hơn nữa hiển nhiên có quan điểm khác với những người khác, liền hỏi: “Giáo sư Chris, có thể đem quan điểm của ngài nói ra không, chúng ta hiện tại đang rất cần những sự trợ giúp”.

Chris nhìn ánh mắt chân thành mà lo âu của Helen, thở dài nói: “Xin lỗi tổng thống, chuyện lần này tôi hẳn là có trách nhiệm lớn nhất, nếu như không phải tôi đối với lực lượng thần kỳ mà thiếu niên này biểu hiện ra xuất hiện hứng thú, yêu cầu Paul nghĩ biện pháp để có được hắn, thì sẽ không có chuyện phát sinh ra trong mấy ngày nay” Nhìn một chút những người chung quanh, lại nói tiếp: “Chuyện đã đến nước này, thiếu niên đến tốt cùng là nhân loại hay là không phải, nói vậy đối với các vị đã không còn quan trọng nữa rồi”.

Helen lắc đầu nói: “Không! Không có chuyện gì là tuyệt đối, có lẽ có thể đổi lại góc độ để suy nghĩ biện pháp giải quyết, mặc kệ có hữu dụng hay không, tôi muốn đối với hắn càng thêm hiểu rõ, xin hãy giúp đỡ tôi”.

358. Chương 359: Có Phải Nhân Loại Hay Không? .

Chris kinh ngạc hỏi: “Đổi lại một góc độ khác?” Nhất thời nghĩ cũng không rõ góc độ thì làm sao có thể đổi lại. Những người khác cũng đều dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Helen, cùng nghĩ mới vừa rồi khi thảo luận đối phó với thiếu niên nọ như thế nào, bà ta cũng không có tham dự, lúc này lại nói cái gì đổi lại góc độ. Thiếu niên nọ tốc độ như điện, biện pháp duy nhất chính là tập trung lực lượng ở chỗ này chờ hắn đến rồi dùng hết toàn lực mà tiêu diệt. Chẳng lẽ bà còn có thể đưa ra chiến thuật gì mới? Bất quá Helen là Tổng thống đương nhiệm, suy nghĩ của bà ta mặc kệ có được hay không, cũng phải tôn trọng không thể không nghe.

Helen không có lập tức đưa ra giải thích, chỉ nói: “Hiểu thêm về đối thủ luôn không sai, tin tưởng với học vấn của ngài hiển nhiên so với chúng tôi cái nhìn sẽ càng rõ ràng hơn, tôi muốn hiểu thêm về các mặt của thiếu niên này, kể cả hắn đến tốt cùng có phải là nhân loại hay không, điểm này ngài tựa hồ có quan điểm khác với mọi người, tôi rất muốn nghe một chút”.

Chris do dự chốc lát, bồng vào lòng trung thành cùng sự cố chấp theo đuổi đối với khoa học, rốt cuộc bỏ đi sự băn khoăn, gật đầu nói: “Đúng vậy, mặc dù năng lực mà hắn biểu hiện ra vượt qua sự tưởng tượng của chúng ta, nhưng tôi tin tưởng hắn cũng không khác biệt gì với chúng ta, ít nhất hắn hẳn là không khác gì mọi người, cũng là nhân loại” Lại liếc nhìn Peter Rick, bổ sung: “Ý tôi nói đương nhiên là người địa cầu”.

Peter Rick cười lạnh nói: “Ngài dựa vào cái gì mà khẳng định hắn là nhân loại? Quái vật này mặc dù là bị các người từ chỗ nghiên cứu thí nghiệm dẫn tới nước Mỹ, nhưng theo tôi được biết, các người hình như cũng không có chính thức cùng hắn tiếp xúc qua...” Trung tướng Paul thân là chủ nhiệm trung tâm nghiên cứu thí nghiệm nghe vậy hừ lạnh một tiếng nói: “Tiến sĩ Chris là một trong những chuyên gia quyền uy nhất về phương diện nhân loại học, đưa ra phán đoán hiển nhiên so với những người ngoài không chút nghiệp vụ đương nhiên chuẩn xác hơn nhiều” Hắn mặc dù chỉ là một chủ nhiệm của Cục an toàn quốc gia, nhưng ở

trong quân giới nước Mỹ rất có có lai lịch, uy vọng cực cao, cũng không đem Peter Rick xuất thân chính giới mà để vào mắt.

Helen gật đầu nói: “Giáo sư Chris nếu cho rằng như vậy, khẳng định là có căn cứ của ngài, xin mời mọi người hãy để cho giáo sư Chris đem lý do nói ra trước”.

Chris nhìn Peter Rick, bình tĩnh nói: “Tổng thống Helen mới vừa rồi nói rất đúng. Trên đời này không có bao nhiêu chuyện là tuyệt đối, sự thật cũng như là Phó bộ trưởng nói, ta căn bản không có cùng thiếu niên nọ tiếp xúc qua, đương nhiên không thể khẳng định suy đoán của mình nhất định là chính xác...”

Peter Rick cười nói: “Đúng không, như vậy hãy suy đoán của ngài nói ra mọi người nghe một chút”.

Chris nói: “Trước tiên là nói về bản thân của nhân loại chúng ta, mọi người hẳn là biết, nhân loại có rất nhiều tiềm lực chưa được khai phát, ví dụ như đại não, nhân loại hiện tại chỉ có thể nhiều nhất là khai phát ra 15% tế bào não, Einstein đơn giản là so với chúng ta nhiều hơn mấy phần trăm, thì đã có thành tựu như vậy. 85% còn lại nếu khai phát ra thì sẽ phát sinh cái gì? Điều này không thể tính toán như phép gia tăng bình thường được, khai phát nhiều hơn 1% đã có khả năng đạt tới hiệu quả không thể tưởng tượng. Rất nhiều chuyện không có khả năng, đến lúc đó đã biến thành có thể. Mọi người vì cuộc sống tốt đẹp hơn, thông qua học tập cùng rèn luyện mà tăng cường bản thân, điều này thật ra chính là một loại khai phát đối với tiềm lực bản thân. Chúng ta quản lý thể thao, có rất nhiều hạng mục thi đấu, vận động viên thông qua huấn luyện chuyên nghiệp khắc khổ, trong hạng mục thi đấu chuyên nghiệp của mình biểu hiện cường đại so với người bình thường rất nhiều, hơn nữa cơ hồ ở mỗi giải thi đấu lớn đều có hạng mục kỷ lục thế giới bị phá vỡ. Cũng nên nói rõ tiềm lực của nhân loại là vô hạn”.

Peter Rick cười nói: “Rất tốt, như vậy xin Giáo sư Chris nói cho chúng ta biết, thiếu niên làm sao đem bản thân huấn luyện thành vận tốc siêu âm”.

Chris tiếp tục nói: “Huấn luyện hạng mục thể dục, cơ bản chỉ là làm cho vận động viên ở tại thể năng cùng kỷ xảo không ngừng đề cao. Điều này nhiều nhất chỉ có thể xem như một rất nhỏ rất nhỏ của tiềm lực con người được khai phát. Phương pháp khai phát tiềm lực của con người có rất nhiều, thuốc kích thích bị cấm trong thi đấu có thể làm cho vận động viên phát huy ra thành tích bình thường không thể đạt tới, bất quá trước mắt thuốc kích thích nghiên cứu chế ra hiệu quả chỉ là tạm thời mà thôi, chỉ có thể tính là kích thích tiềm lực của con người, mà không phải là khai phát tiềm lực, hơn nữa đối với cơ thể người có hại, nhưng hiệu quả phi thường rõ ràng. Nếu như chúng ta có thể không thông qua thuốc kích thích mà làm cho vận động viên tự thân đạt tới hiệu quả mà sau khi sử dụng thuốc kích thích đạt được, kích thích ra bộ phận tiềm lực này, thì sẽ là một đột phá trọng đại trong việc khai phát ra tiềm năng của con người”.

Helen hỏi: “Các ngài muốn có được thiếu niên này, chính là bởi vì phát hiện trên người thiếu niên này ẩn chứa bí mật này sao?”

Chris nói: “Tôi chỉ dùng vận động viên để ví dụ một phương thức, thật ra tiềm lực bên trong của nhân loại khó mà nói cho chính xác được. Có thể nói đại não, tiểu não, bộ xương cơ bắp, mỗi một sợi tóc mỗi một tế bào của con người đều ẩn chứa tiềm lực mà chúng ta cần phải hiểu rõ cùng nắm giữ. Có đôi khi thậm chí trí thức cũng giải thích thành một loại tiềm lực...” Nhìn một chút về phía mấy đầu lĩnh của tổ chức tình báo đứng cùng với Richie, lại nói: “Các đặc công chấp hành nhiệm vụ đặc thù có thể trong thời gian vài giây dễ dàng giết chết một người, đây là bởi vì bọn họ thông qua học tập cùng huấn luyện mà nắm giữ nhược điểm trí mạng trên cơ thể người, người bình thường không thể làm được. Bất quá cho dù là người bình thường, từ khi sinh ra đã là một loại thăng cấp cùng tiến hóa, khai phát sử dụng tiềm lực bản thân, sự tiến hóa này đối với bọn họ mà nói là trong trạng thái vô ý thức mà phát sinh. Nói đơn giản là vì thích ứng hoàn cảnh sinh tồn mà thôi”.

Mặc dù Chris đưa ra các ví dụ này vẫn không thể so sánh với thực lực kinh khủng của Thạch Thiên, nhưng mọi người trong phòng hội nghị vẫn bị hắn nói[hấp dẫn, không ít người bắt đầu chăm chú lắng nghe, cũng liên tiếp gật đầu tỏ vẻ tán thành với quan điểm của hắn.

Chris nói tiếp: “Hoàn cảnh là nhân tố phi thường quan trọng kích thích tiềm lực của nhân loại. Hiện tại loài người là đứng ở trên đỉnh của sinh vật, cơ hồ đã khống chế cả địa cầu, áp lực cuộc sống của mọi người gia tăng, áp lực sinh tồn lại giảm bớt, rất nhiều vật phẩm công nghệ cao đã thay thế công việc cùng đi lại của con người. Điều này mặc dù là chuyện tốt, nhưng từ phương diện tiến hóa mà nói, điều này đối với sự

khai phát cùng tiến hóa của tiềm lực nhân loại là bất lợi, rất nhiều năng lực sinh tồn của nhân loại bởi vì không cần thiết nữa mà bắt đầu thoái hóa. Nói như thế, các vị đang ngồi ở đây kỹ thuật chơi bóng có lẽ so với tổ tiên của chúng ta thì mạnh hơn nhiều, nhưng cho các vị một cái cung tên đi vào rừng rậm nguyên thủy mà săn thú thì nhất định còn xa không bằng, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng, mà tổ tiên của chúng ta lại có thể giết được những dã thú hung hãn nhất. nhân loại dưới sự cải tạo của hoàn cảnh sinh tồn, tất nhiên cũng sẽ mất đi một bộ phận năng lực sinh tồn. Trong quân đội đều có huấn luyện sinh tồn ở nơi hoang dã, để có được một loại kỹ năng chiến đấu, nhưng chỉ có một số ít tinh anh mới có thể chính thức đủ tư cách, mà điều này đối với tổ tiên của chúng ta mà nói, chỉ là một loại bản năng sinh tồn mà thôi”.

359. Chương 360: Chỉ Là Thần Thoại Sao?

Nhưng nơi chuyên tiến hành nghiên cứu tiềm lực của nhân loại mặc dù không nhiều, nhưng đối với môn học này cũng khá xa lạ, trên thực tế mỗi người đều rõ ràng loài người nhận thức đối với bản thân còn rất ít, biết có rất nhiều tiềm lực còn chưa được sử dụng. Chris cố ý dùng phương thức giảng thuật đơn giản dễ hiểu, những người ở đây cơ bản không ai cảm thấy hắn nói quá khoa trương, một số nội dung trong đó bọn họ trước kia đã từng nghe nói qua, thậm chí ngẫu nhiên còn đàm luận qua.

Villard hỏi: “Giáo sư Chris, ngài cho rằng thiếu niên này có thể cường đại tới tình trạng kinh khủng như thế, chính là bởi vì tiềm lực trên người hắn hoàn toàn đã được khai phát sao?”

Chris lắc đầu nói: “Tiềm lực của nhân loại là không có cực hạn, chỉ có đưa năng lực đề cao tới một trình độ nhất định nào đó, cơ thể sẽ tùy theo đó mà tiến hóa theo, tiềm lực cũng sẽ tương ứng đề cao. Trên thực tế thân thể của loài người vẫn không thể nắm rõ được tốc độ tiến hóa, cho nên loài người vĩnh viễn không có khả năng đem tiềm lực bản thân hoàn toàn khai phát ra. Các vị cảm thấy thiếu niên này không phải nhân loại, bởi vì không tin nhân loại có thể trở nên cường đại như thế, nhưng tôi có thể nói cho mọi người, nếu như đem sống não của loài người cường hóa lên bốn mươi lần, là có thể dùng hai mắt phát ra tia laser với nhiệt độ cao, nếu như cường hóa đến tám mươi lần, hoàn toàn có thể dùng ý nghĩ không chế vật thể như trong phim khoa học viễn tưởng vậy”.

Helen thở dài nói: “Nếu như thiếu niên này thật là nhân loại giống như chúng ta, vậy trên người hắn cất giấu bí mật rất kinh người”.

Chris nói: “Thật ra vào thời cổ đại, một bộ phận người đã bắt đầu khai quật các loại lực lượng của bản thân, một ít lực lượng trong đó ở trong mắt người thường cảm thấy hết sức thần kỳ, được xưng là vu thuật, ma pháp, còn có công phu Trung Quốc vân vân, phương đông phương tây đều không giống nhau, rất nhiều truyền thuyết hiện tại nghe như là thần thoại, nhưng ta tin tưởng một bộ phận trong đó là thật. Nếu như Kim Tự Tháp cũng chỉ là một truyền thuyết, lại có bao nhiêu người tin tưởng nó quả thật tồn tại? Hiện tại chúng ta chỉ có thể dùng chữ kỳ tích để hình dung về nó. Về truyền thuyết công phu Trung Quốc, tựa hồ càng chân thật hơn một ít, bọn họ hiện tại phương pháp tập luyện dưỡng thân cùng với trung y vẫn đang bảo lưu lại một ít bóng dáng của công phu Trung Quốc”.

Peter Rick không nhịn được lại châm chọc nói: “Giáo sư Chris có phải xem phim Trung Quốc nhiều quá hay không, chẳng lẽ ngài cho rằng thiếu niên này là bởi vì học công phu Trung Quốc, cho nên ngay cả tên lửa cũng không có hủy được hắn? Đừng quên đầu thế kỷ hai mươi liên quân tám nước cầm súng cầm pháo đánh thẳng vào Bắc Kinh”.

Chris nói: “Vô luận là các loại bí thuật xuất phát từ phương đông hay là phương tây, đều là tài phú của nhân loại, chỉ là bởi vì văn hóa cùng hoàn cảnh bất đồng, cho nên đặc điểm cũng bất đồng. Bất quá lực lượng này không phải bất luận kẻ nào biết phương pháp là có thể có được, cũng không phải dựa vào học tập là có thể nắm giữ. Trên thế giới không ít người có được năng lực đặc dị, nhưng bản thân bọn họ cũng không biết năng lực này tới như thế nào. Nếu không chỉ cần hắn công khai bí mật, thì toàn bộ người trên thế giới đều sẽ có được công năng đặc dị. Thiếu niên này có được năng lực, hiển nhiên không phải đơn giản như công phu Trung Quốc mà mọi người thấy ở trong phim, các vị hắn là đã nghe nói qua tòa thành Thiên Thạch chứ?”

Quá nửa số người trong hội nghị gật đầu, tỏ vẻ biết tòa thành Thiên Thạch, chỉ có Helen cau mày hỏi: “Tòa thành Thiên Thạch?” Richie ở một bên vội vã giới thiệu nói: “Tòa thành Thiên Thạch ở tại chân núi Alps

thuộc nước Pháp, bên trong có một gia tộc thần bí, Ngân hàng TS một trong mười ngân hàng lớn nhất thế giới cùng Quỹ TS đều là sản nghiệp của bọn họ. Mặt khác bọn họ còn có một tổ chức tên là Thiên Thạch Đồng Minh, theo thông tin thì toàn cầu hơn nửa các sông bạc khổng lồ cơ hồ đều bị tổ chức này khống chế, còn có vô số trung tâm giải trí cùng các khách sạn lớn nữa”.

Helen giật mình không thôi, kinh ngạc nói: “Nghĩ không ra trên đời còn có loại gia tộc có thực lực như vậy tồn tại. Ngân hàng TS tôi đương nhiên biết. Đối với Quỹ TS cũng có nghe thấy, nhưng hôm nay tổ chức Thiên Thạch Đồng Minh khổng lồ như thế, tôi lần đầu tiên nghe nói tới”.

Richie lại giải thích: “Cái này cũng không kỳ quái, bọn họ hiển nhiên là không muốn cho bên ngoài hiểu rõ bọn họ, trừ Ngân hàng TS nổi tiếng ra, Quỹ TS cùng Thiên Thạch Đồng Minh cũng hết sức che dấu sự tồn tại của bọn họ. Thiên Thạch Đồng Minh thoát nhìn tựa hồ như là một tổ chức hắc bang, cùng rất nhiều đại gia tộc hắc bang toàn cầu đều có quan hệ, nhưng đều đối với sản nghiệp mà bọn họ có được đều ở phía sau màn mà khống chế, nhưng lại không cùng các gia tộc hắc bang này tiến hành các vụ buôn bán những thứ độc hại như thuốc phiện. Hơn nữa Quỹ TS của tòa thành Thiên Thạch lại khống chế vô số công ty lớn trên toàn cầu, thậm chí nắm giữ kinh tế mệnh mạch của một số quốc gia, cho nên chính phủ mỗi nước cũng không muốn chọc tới Thiên Thạch Đồng Minh, trên thực tế cũng không cần thiết. Làm cho người ta khó hiểu chính là, các gia tộc hắc bang ngày thường không ai bị được đối với Thiên Thạch Đồng Minh đều hết sức kính sợ, cam nguyện chịu cho họ khống chế, có thể thấy được gia tộc này tất nhiên có thủ đoạn không tầm thường, trong tư liệu của Lầu Năm Góc có tư liệu của tòa thành Thiên Thạch, Tổng thống nếu có hứng thú, có thể lập tức tra duyệt”.

Villard hướng tới Helen gật đầu, tỏ ý trong tài liệu lưu trữ quả thật có tư liệu của tòa thành Thiên Thạch như Richie nói, Helen nghĩ thầm Chris nếu nhắc tới tòa thành thần bí này, hiển nhiên cùng với Thạch Thiên sẽ có liên quan, cũng không vội vã yêu cầu xem xét tư liệu, mà hỏi Chris: “Như vậy tòa thành Thiên Thạch này cùng với Thạch Thiên trong đó có quan hệ gì?” Trong lòng đột nhiên rung mình, thầm nghĩ tên của tòa thành Thiên Thạch đọc đảo lại, chẳng phải là đọc giống như cái tên của Thạch Thiên sao...

Chris nói: “Tôi thật ra cùng với Tổng thống cũng không khác gì, từ khi thiếu niên gọi là Thạch Thiên này xuất hiện mới biết được sự tồn tại của tòa thành kia. Hiện tại cơ bản có thể khẳng định, Thạch Thiên chẳng những cùng tòa thành Thiên Thạch có liên quan hệ, mà rất có thể hẳn chính là người ở trong tòa thành Thiên Thạch. Theo tư liệu lưu trữ mà tra xét được, tòa thành cổ này vốn thuộc về một quý tộc người Pháp, vào hơn một trăm năm trước được một ông lão người Trung Quốc mua đi rồi mới đổi tên thành tòa thành Thiên Thạch. Có nghe đồn nói năm đó vụ đồ sát các hắc bang oanh động cả Châu u chính là do ông lão Trung Quốc dẫn theo tùy tùng của hắn làm. Lúc ấy tại Châu u có thể nói là có ba đại hắc bang vô pháp vô thiên bị giết hại mấy ngàn người, từ đó về sau mà biệt tích”.

Helen lú lẫm nói: “Tòa thành Thiên Thạch rốt cuộc bao lớn? Bọn họ xuất động bao nhiêu người?”

Chris vươn ba ngón tay ra nói: “Ông lão Trung Quốc chỉ dẫn theo hai tùy tùng, tổng cộng ba người, khiến cho ba đại hắc bang gây họa cả Châu u hoàn toàn biến mất. Tôi không biết lời đồn này có phải là sự thật hay không, nhưng trong tư liệu đều đặc biệt ghi lại trong các gia tộc hắc bang truyền lưu thần thoại này, vẫn chưa trải qua khảo chứng. Bất quá mọi người ngấm lại năng lực của Thạch Thiên, lại nhìn xem thái độ của hắc bang trên thế giới đối với Thiên Thạch Đồng Minh, chẳng lẽ còn có người cảm thấy đây chỉ là thần thoại thôi sao?”

360. Chương 361: Hắc Lại Vừa Xuất Hiện

Hơn trăm năm trước đúng là thời kỳ Châu u rung chuyển, mới khiến cho ba đại gia tộc không chút kiêng nể gì ai, có thể làm lớn. Sau khi Thạch Thiên dẫn theo người hầu tiêu diệt ba đại hắc bang này, gia tộc hắc bang các nơi khác đều thừa thế đem dư đảng của ba đại hắc bang triển khai đuổi giết, trong mắt người khác xem ra, chỉ tưởng các hắc bang va chạm nhau, chính phủ các nước đã sớm đối với ba gia tộc hắc bang này hết sức đau đầu, ước gì ai có thể đem bọn họ tiêu diệt đi, cho nên căn bản là không ai đi qảun đến chuyện lần đó.

Bất quá chuyện này gây náo nhiệt thật sự quá lớn, cho dù thật là hắc bang đấu đá nhau, thì cũng là trận đấu đá lớn nhất trong lịch sử hắc bang, cơ hồ đem tất cả hắc bang của cả Châu u cũng cuốn vào. Trên đời

không có tường nào mà chắn được gió, thời gian lâu dài, một số tin tức cuối cùng cũng truyền lưu ra, chỉ là trừ các gia tộc hắc bang tham dự qua chuyện này, thì đại đa số mọi người không thể nào tin được.

Lầu Năm Góc Mỹ trong kho tư liệu có ghi lại về sự kiện này của tòa thành Thiên Thạch, là do các nhân viên đặc công tình báo khi lần vào một số gia tộc hắc bang tra án mà nghe được, bất quá lúc ấy cho dù là bản thân các đặc công cũng không tin tưởng truyền thuyết này là thật.

Thạch Thiên cùng tòa thành Thiên Thạch quan hệ mặc dù không có công khai, nhưng cũng không tính là bí mật gì, chỉ là người khác không rõ ràng lắm địa vị của hắn ở trong tòa thành Thiên Thạch. Lúc này Chris đột nhiên nhắc tới vụ án năm đó, xem qua tư liệu liên quan trong lòng mọi người cũng không khỏi chấn động, thầm nghĩ buổi sáng mấy ngàn bộ đội đặc chủng trang bị hoàn mỹ cũng không làm gì được Thạch Thiên, chỉ cần năm đó ông lão Trung Quốc kia có một nửa lợi hại của Thạch Thiên, như vậy truyền thuyết ở trong hắc đạo giống như là thần thoại tuyệt đối có khả năng là thật.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhất thời nói không ra lời, sau một lúc lâu Villard phá sự trầm mặc nói: “Như vậy xem ra, Thạch Thiên rất có thể chính là hậu nhân của ông lão Trung Quốc ở tòa thành Thiên Thạch năm đó”.

Paul gật đầu nói: “Chúng ta cũng hiểu được Thạch Thiên hậu nhân của ông lão Trung Quốc năm đó. Như vậy địa vị của hắn ở tại tòa thành Thiên Thạch cũng có thể thấy được. Từ tình huống chúng ta có thể tra được cho thấy, trước mắt tòa thành Thiên Thạch ước chừng có hơn ba trăm người, trong đó có thể tra ra tên chỉ có một bộ phận nhỏ, nổi danh nhất chính là vị Laurent hơn một trăm ba mươi tuổi kia, kế tiếp là một ít nhân viên giữ chức vụ quan trọng trong Quỹ TS hoặc ngân hàng TS. Những người này ngày thường hết sức chừng mực, cuộc sống cũng có thể dùng từ đơn giản để hình dung, bất quá từ sau khi Thạch Thiên xuất hiện, tác phong của bọn họ có sự thay đổi, chẳng những xuất tiền ra chế tạo du thuyền lớn nhất thế giới, còn ở tại Hongkong mua một vùng đất lớn kiến tạo khu nhà cao cấp, tựa hồ có ý toàn thể chuyển nhà đi Hongkong vậy. Mà toàn bộ tổn hao này rõ ràng là vòng quanh Thạch Thiên mà tiến hành, Thạch Thiên lần này đi Pháp ở cũng là phòng sang nhất ở Paris, chúng ta sau khi phân tích, cảm thấy hắn rất có thể là chủ nhân mới của tòa thành Thiên Thạch”.

Chris nói tiếp: “Thạch Thiên ở tại Hongkong còn có hai thân thích đến từ Bắc Kinh, là một đôi chị em, chị Thạch Lệ là cảnh sát, em Thạch Hiểu Mẫn mới vừa tốt nghiệp đại học, trước mắt đang là trợ lý của Samantha tiểu thư tại tạp chí Thiên Tư. Trải qua điều tra, các nàng cùng Thạch Thiên có quan hệ thân thích cũng không giống như là giả, Thạch Thiên vừa đến Hongkong, từng tới một trường học học được mấy tháng, sau này đối với hai chị em từ Bắc Kinh đi tới Hongkong, Thạch Thiên cũng đã tới làm ở tại tạp chí mà Thạch Hiểu Mẫn làm, trong đó từng cùng hơn mười người mẫu ở trong tạp chí phát sinh quan hệ. Đây là chuyện mà mỗi một nhân viên trong tạp chí đều biết”.

Helen cau mày nói: “Hắn thật ra rất phong lưu. Nhưng... Chẳng lẽ Samantha không biết sao?”

Chris bật cười nói: “Thạch Thiên sau khi đá trận bóng nọ một bước thành danh. Chuyện hắn và Kim Hinh cùng những chuyện xấu với các người mẫu cũng đã trở thành những tin tức hàng đầu của các tạp chí lá cải ở Hongkong, Samantha tiểu thư sao có thể không biết. Điều này đúng là làm cho các công tử vẫn theo đuổi Samantha tiểu thư mà không có kết quả nhất thời nghĩ không ra. Nghe nói rất nhiều người cũng hối hận bản thân trước kia ở trước mặt Samantha tiểu thư biểu hiện quá mức đứng đắn, không nghĩ tới Samantha tiểu thư căn bản không quan tâm nam nhân phong lưu”.

Trong phòng hội nghị có không ít người cũng không tự kìm hãm được mà phát ra tiếng cười khê, nếu không phải có Helen ở đây, chỉ sợ lập tức sẽ châm chọc Samantha giả đứng đắn.

Chris lại nói: “Theo ta thấy bọn họ cũng hiểu lầm Samantha tiểu thư, thật không phải Samantha tiểu thư thay đổi, mà là Thạch Thiên này rất đặc biệt” Rồi đi tới trước bàn hội nghị cầm lấy một tấm ảnh chụp của Thạch Thiên, đưa lên trước ngực nói: “Tổng thống Helen, người cùng Samantha tiểu thư đều là những nữ cường nhân kiệt xuất, quan điểm đối với sự vật có lẽ sẽ có chỗ tương tự, xin mời nhìn kỹ vào tấm ảnh của thiếu niên này, hắn đem đến cho ngài loại cảm giác gì”.

Peter Rick lớn tiếng trách mắng: “Chris, ngài nói lời này là có ý tứ gì? Chẳng lẽ ngài cho rằng nữ cường nhân thấy quái vật này đều không tự kìm hãm được mà thích hắn sao? Quả thực là hoang đường đến cực

điểm! Hơn nữa Samantha chỉ bắt quá mà một người mẫu mà thôi, hiện tại lại đắm mình thích một kẻ bạo đồ, tính là nữ cường nhân gì, sao có thể so sánh được với Tổng thống Helen chứ”.

Helen lắc đầu chận lại nói: “Tôi nghĩ giáo sư Chris không phải là ý này, tôi mặc dù không có cùng Samantha tiểu thư tiếp xúc qua, nhưng cô ta vẫn là người mà tôi thường thức cùng bội phục” Nói xong đem tấm ảnh chụp trong tay Chris mà nhận lấy, cẩn thận quan sát.

Đây là tấm ảnh mà đặc công Cục quốc an giả mạo phóng viên ở tại Paris chụp được, Thạch Thiên trong hình mặc tây phục tương đối chính thống, bắt quá không mang cà vạt, tây phục mở rộng, ngực áo mở ra hai ba nút, lộ ra cả nửa ngực, trên mặt lộ vẻ như cười như không, bộ dáng kiêu ngạo bất tuân. Tấm ảnh này Helen mới vừa rồi cũng chứng kiến qua, chỉ là không có nhìn cẩn thận như bây giờ, mặc dù mặc kệ xem thế nào cũng đều là bộ dáng một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, nhưng lúc này nhìn kỹ lại, Helen ở giữa hai chân mày của Thạch Thiên lại có cảm giác một loại cảm giác tang thương khó có thể hình dung được, ánh mắt của hắn tựa hồ phi thường trống rỗng, rồi lại làm cho người ta cảm thấy sâu như biển rộng.

Chỉ chốc lát, Helen liền cảm thấy trống ngực của bản thân chợt đập nhanh lên một cách khó hiểu, vội đem ánh mắt dời đi, nhẹ giọng nói: “Quả thật... có chút quái dị, bắt quá ta nói không ra là cảm giác gì”.

Chris nói: “Từ vụ án một trăm năm trước có thể thấy được, người trong tòa thành Thiên Thạch rất sớm đã nắm giữ một bí mật của nhân loại, có được lực lượng mà người thường không có. Nhưng nếu như nói bọn chúng không phải nhân loại, mà là người ngoài hành tinh xâm lấn địa cầu, như vậy vào hơn một trăm năm trước địa cầu đã có thể không phải thuộc về nhân loại chúng ta rồi. Huống hồ theo chúng ta hiểu rõ, người trong tòa thành Thiên Thạch cũng không phải ai cũng mạnh mẽ tới tình trạng như của Thạch Thiên, nói rõ là người chính thức có thể nắm giữ bí mật này này cũng không nhiều lắm, có lẽ chỉ có một mình Thạch Thiê. Helen Tổng thống cảm giác sau khi nhìn ảnh chụp, rất hiển nhiên hắn là một loại phản ứng theo bản năng của nữ đối với nam, cụ thể thì nhất thời rất khó giải thích rõ ràng, điều này là do một nhân viên nữ trong phòng nghiên cứu nói cho tôi biết. Đó có thể thấy được Thạch Thiên sau khi nắm giữ bí mật của tòa thành Thiên Thạch, thân thể đã xảy ra biến hóa rất lớn, cũng có thể lý giải vì hắn đã tiến hóa trở thành nhân loại càng thêm ưu tú, Samantha tiểu thư có thể chính là bị loại đặc thù này của hắn đánh động. Trên thực tế tôi đã từng thấy những khuôn mặt còn tinh xảo hơn của hắn. Bắt quá tôi nghĩ không thông là lấy độ tuổi của hắn, tốc độ tiến hóa quả thực khó có thể tưởng tượng, nếu như là gia tộc di truyền, nhưng trên người hai chị em ở tại Hongkong nọ lại nhìn không ra loại biến hóa này” Hắn đương nhiên nghĩ không ra, Thạch Thiên sinh ở hơn hai ngàn năm trước.

Lúc này một nhân viên công tác đang chăm chú nhìn vào màn hình vệ tinh giám thị la lớn: “Hắn tới... hắn lại xuất hiện...”

361. Chương 362: Phản Hồi Nhà Trắng

Những người nghe tiếng nhanh chóng vây quanh, chỉ thấy hiện trên màn hình là một điểm sáng di động rất nhanh. Mặc dù nhân viên công tác không đem hình ảnh phóng đại, lúc này trời chiều sắp xuống, bởi vì ánh sáng không đủ, hình ảnh mà vệ tinh quay được cũng không quá rõ ràng, nhưng có thể lấy loại tốc độ này mà di động ở trên mặt đất thì trừ Thạch Thiên ra thì còn có thể là ai.

Nhân viên đầu tiên mới vừa rồi phát hiện Thạch Thiên còn nói thêm: “Tốc độ của hắn rõ ràng so với buổi sáng còn nhanh hơn nhiều...” Cục trưởng cục trinh sát John vội nói: “Nhanh cỡ nào?” Nhân viên công tác hồi đáp: “Tốc độ đã đến gần 500 kmh”.

Trong lòng mọi người cũng không quá căng thẳng, cũng không ai có ánh mắt kinh ngạc, dù sao Thạch Thiên buổi sáng từng lấy tốc độ gấp hai vận tốc âm thanh lướt qua trận địa phong tỏa, thì hiện tại gấp bốn năm lần cũng không lạ. Chỉ bắt quá hiện tại Thạch Thiên lấy tốc độ nhanh như vậy chạy đến, nhắm chừng không bao lâu là có thể đến Washington.

Helen hỏi: “Hắn cách nơi này còn bao xa?”

Nhân viên Cục trinh sát nói: “Chừng một trăm km, nếu như hắn bảo trì tốc độ không thay đổi, trong mười lăm phút là có thể tiến vào phạm vi nội thành Washington”.

Lúc này trời chiều đã biến mất khỏi đường chân trời, vài đám mây ở chân trời dưới sự chiếu rọi cũng những tia sáng cuối cùng càng thêm huyền lệ quyến rũ, Villard nhìn thấy cảnh đẹp trời chiều ở ngoài cửa sổ như thế, tâm tình lại càng thêm trầm trọng, thở dài nói: “Trời sắp tối rồi, đối phó với hấn khẳng định sẽ càng khó, thông báo xuống, cho các chiến sĩ chuẩn bị chiến đấu tốt cho nhất”.

Peter Rick vội vàng dẫn theo mấy tướng lĩnh cao cấp trong quân đội đi về một góc bàn hội nghị, khẩn trương bố trí phương án ứng đối.

Helen ánh mắt nghiêm túc đi đến trước mặt Chris hỏi: “Từ các phương diện tập hợp tình huống cùng phân tích của ngài cho thấy, thiếu niên này cũng không phải là phần tử khủng bố không có nhân tính đúng không?”

Chris do dự rồi nói: “Chỉ cần là nhân loại, tất nhiên là có nhân tính. Coi như là phần tử khủng bố, cũng có một mặt nhân tính nào đó, chỉ là bị hoàn cảnh thúc bách, hoặc là bị một ít tín niệm cực đoan dẫn dắt”.

Helen gật đầu nói: “Tôi đồng ý với quan điểm của ngài, nghe nói giáo sư Chris về phương diện tâm lý học cũng có nghiên cứu rất sâu, có thể phân tích một chút hay không. Nếu như cùng loại người có siêu năng lực như hấn trao đổi, thì nên chú ý cái gì?”

Chris sửng sốt, chợt mắt sáng lên, thanh âm nói chuyện không khỏi cũng lớn lên một ít: “Người có địa vị đặc thù cùng với người bình thường ở cùng một chỗ, tâm lý tự nhiên sẽ sinh ra một loại ưu thế, cho dù hấn tu dưỡng có tốt, mà không tận lực biểu hiện ra ngoài, loại ưu thế tâm lý này cũng vẫn đang tồn tại. Như loại người có siêu năng lực như Thạch Thiên, người bình thường ở trong mắt hấn sẽ càng thêm nhỏ bé, ưu thế về mặt tâm lý hiển nhiên cũng sẽ càng thêm rõ ràng, về phần làm thế nào để cùng người như thế trao đổi, điều này cũng không thể quơ đũa cả nắm, chủ yếu xem tính cách của hấn. Tòa thành Thiên Thạch đã có hơn một trăm năm lịch sử, mấy thế hệ sinh sống, nhưng vẫn không để thế nhân hiểu biết. Lấy ta thấy, bọn họ hiển nhiên là không muốn cùng thế giới tranh chấp”.

Paul ở một bên thở dài nói: “Là chúng ta lỗ mãng, không nghĩ tới lại gây nên loại tình trạng như hiện tại”.

Richie vội nói: “Các người là vì ích lợi nước nhà, thậm chí là lo lắng cho tiến bộ của nhân loại. Xuất phát điểm căn bản không sai, cái này cũng là trách nhiệm của Cục an toàn quốc gia chúng ta, có người như thế sống ở trên thế giới này, thì đã sớm không nên sinh sự”.

Chris nói tiếp với Helen: “Tính cách của Thạch Thiên tôi không dám kết luận, bất quá thiếu niên này vẫn luôn làm việc rất trực tiếp, càng hướng chi là người có siêu năng lực như hấn, điểm này từ sau khi hấn vì Kim Hình mà đến Mỹ có thể nhìn ra. Nếu như Tổng thống Helen muốn phái người cùng hấn đàm phán, khó khăn sẽ phi thường lớn”.

Villard kinh ngạc nói: “Đàm phán?” Chợt hiểu rõ ràng Helen mới vừa rồi nói là thay đổi một góc độ khác để xử lý việc này có ý nghĩa gì.

Helen nói: “Tất nhiên, nếu tiêu diệt hấn mà khả năng nắm chắc không lớn, như vậy tiếp tục sử dụng vũ lực đối với hấn, tuyệt đối không phải hành vi lý trí, đem người như thế mà chọc giận hậu quả cũng không cần phải suy nghĩ”.

Villard lắc đầu nói: “Bằng vào hành động của hấn sau khi đến Mỹ, nói rõ hấn đã bị chọc giận, hướng chi chúng ta lúc sáng sử dụng vũ lực đối với hấn, cũng làm cho hấn bị thương”.

Helen lại nói: “Ít nhất hấn hiện tại còn có thể khống chế được bản thân, không có đi tập kích dân chúng bình thường, thậm chí là khi phóng hỏa thiêu hủy Cục cảnh sát Los Angeles, cũng có cảnh báo trước đem người ở bên trong đuổi ra hết. Hơn nữa bí mật trên người hấn, có lẽ thật sự có thể thay đổi nhận thức của bản thân nhân loại. Cứ như vậy đem hấn hủy diệt, mới là chân chính phạm tội. Đương nhiên, mọi người vẫn chuẩn bị chiến đấu cho tốt, nhưng chúng ta cũng phải thử cùng hấn nói chuyện thử”.

Villard đành phải nói: “Được rồi, ngài nói cũng có đạo lý, như vậy phái người nào đi nói chuyện mới được?”

Chris vội nói: “Tôi đi!”

Helen lắc đầu nói: “Không, để tôi đi, hấn hiển nhiên không phải là người có kiên nhẫn, chỉ có tôi tự mình đi là thích hợp nhất”.

Người ở đây nhất thời đều nhú mày, lộ ra vẻ xấu hổ, hiển nhiên cũng cảm thấy loại chuyện nguy hiểm này để cho một người phụ nữ đi làm, đừng nói tương lai truyền ra cũng khó nghe, mà chính bọn họ cũng khó mà tiếp nhận.

Helen thấy vậy, lại nhẹ nhàng cười nói: “Buổi sáng có người từng nói với tôi, siêu nhân này đối đãi với phụ nữ rõ ràng tốt hơn so với nam nhiều, cho nên mọi người cũng không nên để ý tới chuyện này. Việc này tôi đã quyết định, mọi người không cần thảo luận nữa, thời gian không còn nhiều, lập tức chuẩn bị trực thăng cho tôi, tôi quay về Nhà Trắng chờ hân”.

Trên thực tế dưới tình huống không có trải qua thương nghị, cũng chỉ có Tổng thống Mỹ mới có thể ở trong đàm phán cho ra nhiều quyết định nhất, Helen giọng điệu nói hết sức kiên quyết, mọi người cũng không có biện pháp nào tốt hơn nên cũng không có cách đưa ra ý kiến phản đối.

Villard cùng Peter Rick hai vị chính phó bộ trưởng bộ quốc phòng đều tỏ vẻ muốn đi cùng Helen, Helen cự tuyệt Villard, yêu cầu hân lưu lại chủ trì đại cục, dù sao Thạch Thiên tại Mỹ đã “trở thành tội phạm”, không thể nhượng bộ quá lớn đối với hân, nếu không thì khó có thể trả lời cho nhân dân, cho nên đối với đàm phán có thể thành công hay không cũng không có bao nhiêu nắm chắc, mà công việc ở Lầu Năm Góc không thể không ai chỉ huy.

Bất quá loại chuyện đàm phán này, bộ quốc phòng cũng phải có người ra mặt, ít nhất cũng không thể nấp ở phía sau mà để cho Helen một mình đi vào, Peter Rick là người thích hợp nhất. Peter Rick thái độ cũng hết sức thành khẩn kiên quyết, công bố mình về mặt quân sự không có bao nhiêu kinh nghiệm, lưu lại cũng không có bao nhiêu tác dụng. Cuối cùng được nhất trí thông qua để cho Peter Rick đi cùng với Helen thử tiếp xúc với Thạch Thiên, phối hợp với Helen hóa giải sự kiện lần này.

Dưới yêu cầu của Peter Rick, đã đem trận phòng ngự của lực lượng Delta tại Lầu Năm Góc điều động đi phụ trách bảo vệ Tổng thống, Helen cùng Peter Rick trực tiếp đáp trực thăng của lực lượng Delta đi tới Nhà Trắng. Còn ở tại Lầu Năm Góc cũng đem binh lực trọng điểm bố trí về phía nội thành Washington, để ngừa khi phát sinh tình huống vạn nhất, thì cũng dễ dàng tiếp ứng Helen cùng lực lượng Delta rút lui về Lầu Năm Góc.

362. Chương 363: Alex .

Lực lượng Delta tổng cộng phân thành abc ba trung đội, Peter Rick dưới sự bảo vệ của toàn bộ thành viên trung đội a, phân thành năm phi cơ trực thăng quân dụng bay đến Nhà Trắng, hai trung đội bc thì mang theo trang bị vũ khí hoàn mỹ đi theo quốc lộ đến Nhà Trắng, trong đó không ít vũ khí là lần đầu tiên chính thức sử dụng.

Nhìn phi cơ trực thăng bay lên không, mà trái tim của Villard cũng như nâng lên giữa không trung, cực kỳ căng thẳng, tựa hồ một loại báo hiệu điềm xấu, làm cho hân cảm thấy hết sức bất an. Lúc này ở phía sau truyền đến một tiếng than thở từ đáy lòng: “Khó có thể tưởng tượng, đây là nữ tổng thống của chúng ta...” Villard nghe ra là thanh âm của Chris, không có quay đầu lại, chỉ nói: “Không nên xem thường phụ nữ” Chris nói: “Đúng vậy, tôi hiện tại vì lúc đầu không có bỏ phiếu cho bà ta mà cảm thấy áy náy” Villard nói: “Không cần phải áy náy, lá phiếu của ông cũng không có tác dụng mang tính quyết định đâu” Chris hít một hơi thật sâu nói: “Đây chính là điều mà tôi cảm thấy an ủi nhất lúc này...” Rồi bọn hân đi theo phía sau Villard, đi vào Lầu Năm Góc.

Mới vừa đẩy cửa phòng hội nghị ra, Villard đã không thể chờ đợi được mà hỏi: “Lập tức báo cáo vị trí của Thạch Thiên hiện tại, hân cách Washington còn có...” Đột nhiên cảm thấy không khí trong phòng hội nghị không đúng, chỉ thấy tất cả mọi người đang ngồi quanh tịa bàn hội nghị, nghe được thanh âm của hân đều quay đầu nhìn qua, có cau mày, có cười khê, mà vị trí mới vừa rồi Helen ngồi hiện tại không biết từ khi nào lại đang ngồi Phó Tổng thống Otis.

Chris giật mình hô lên: “Giáo sư Alex...”

Villard thấy vẻ mặt của Chris, lại mang theo vài phần vui mừng lẫn sợ hãi, hai mắt tròn tròn nhìn về phía bên cạnh Phó Tổng thống Otis, lúc này mới phát hiện bên cạnh Otis đang ngồi hai người xa lạ mà mình không nhận ra, nói vậy “Giáo sư Alex” mà Chris hô lên chính là một trong số đó.

Otis chỉ vào chỗ trống, nói với mấy người Villard: “Ngồi đi”.

Villard trong lòng sinh ra đủ loại nghi hoặc, Lầu Năm Góc bắt đầu từ buổi sáng, đã được quân đội tinh anh từ các nơi điều tới tầng tầng bảo vệ, coi như là một con ruồi cũng bay không lọt vào, chính mình cũng có thể biết. Otis đương nhiên có thể đi vào đến đây, nhưng cho dù hắn không có thông báo trước cho Lầu Năm Góc, thì Lầu Năm Góc cũng có thể vào lúc hắn tiến vào phạm vi phụ cận thì cũng sẽ cho biết tin tức Phó Tổng thống đến. Villard lại nhìn những người khác, phát hiện cơ bản là thần sắc bình thường, tựa hồ đối với việc Otis xuất hiện cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ có số ít người thì có chút cau mày, cũng giống như mình có chút nghi hoặc, trong lòng biết việc này cũng không tầm thường, thậm chí trong đó còn ẩn dấu âm mưu gì đó. Vì vậy cũng không hỏi Otis tới đây khi nào, bất động thanh sắc mà đi đến bên bàn hội nghị ngồi xuống.

Ngồi ở bên cạnh Otis là một ông lão tóc hoa râm cùng một mỹ nữ tóc vàng. Chris so với Villard thì dùng tốc độ nhanh hơn nhiều vọt tới bên cạnh hai người, run giọng nói: “Giáo sư Alex... ngài chẳng phải mất tích rồi sao? Beila... cô... các người sao lại ở chỗ này...” Thanh âm hết sức kích động, tất cả mọi người đều có thể nghe được.

Ông lão tóc hoa râm mỉm cười nói: “Tôi cũng không nghĩ tới ông cũng ở chỗ này, ngồi xuống trước đi. Bây giờ chưa phải là lúc nói về việc này”.

Chờ tất cả mọi người ngồi xuống hết, Otis mới nói: “Hiện tại thời gian đã không còn nhiều lắm, nhắm chừng Thạch Thiên sẽ nội trong năm phút nữa sẽ tới nơi này. Mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần hắn xuất hiện lập tức khai hỏa, tuyệt đối không thể để cho hắn chạy thoát, nếu không hậu hoạn vô cùng”.

Villard không nhịn được nói: “Ngài Otis, ngài có thể còn chưa biết, Tổng thống Helen đã quyết định cùng thiếu niên nọ đàm phán trước, hơn nữa...”

Otis khoát tay ngăn cản Villard tiếp tục nói, cất tiếng nói: “Đáng tiếc tôi đã tới chậm một bước, Helen ý nghĩ thì tốt, nhưng thiếu niên này tại Mỹ hành động quả thực so với phần tử khủng bố còn muốn đáng sợ hơn, làm cho nước Mỹ mất hết thể diện, sao có thể cùng hắn đàm phán? Điều này chẳng phải là đang dung túng cho phần tử khủng bố sao? Cho dù hắn không đến Washington, chúng ta cũng phải nghĩ mọi biện pháp để tìm ra hắn” Rồi chỉ chỉ vào ông lão cùng cô gái bên người nói tiếp: “Tôi đã quên giới thiệu cho mọi người, vị này chính là chuyên gia Alex có quyền uy cao nhất trong ngành Nhân loại học cùng với con gái Beila tiểu thư, Beila tiểu thư cũng là người duy nhất ở đây đã từng cùng Thạch Thiên có tiếp xúc qua, bọn họ sẽ cho chúng ta sự trợ giúp rất lớn”.

Villard phỏng chừng Otis vốn chính là cố ý thừa dịp thời cơ Helen quay về Nhà Trắng mới xuất hiện. Hắn thậm chí đã sớm trốn ở phụ cận, nếu không cũng không có khả năng xuất hiện “kịp thời” đến như thế, nhớ tới Peter Rick mới vừa rồi cực kỳ khó được mà theo Helen đi mạo hiểm, trong lòng lại căng thẳng, gật đầu nói: “Tôi cũng đồng ý với cái nhìn của ngài, việc này đối với danh dự của quốc gia có ảnh hưởng quả thật rất lớn, không thích hợp dùng thủ đoạn ôn hòa để xử lý. Đã như vậy, chúng ta hắn là nên lập tức triệu hồi tổng thống Helen đang ở trên trực thăng, lực lượng bảo vệ bên người tổng thống quá ít, để cho tổng thống ở lại Nhà Trắng là phi thường nguy hiểm”.

Otis lắc đầu nói: “Tôi cảm thấy Nhà Trắng so với bên này mới an toàn hơn, Lầu Năm Góc mới là trận địa chính của chúng ta, ít nhất hiện tại không biết Thạch Thiên rốt cuộc là hướng về Lầu Năm Góc hay là hướng về Nhà Trắng mà đi tới, cho dù hắn đi Nhà Trắng phóng hỏa, tin tưởng lấy năng lực của lực lượng Delta, bảo vệ tổng thống Helen thoát hiểm cũng không khó. Hơn nữa Helen đối với quân sự không quen, ở chỗ này cũng không thể tham dự chỉ huy, một khi đánh đến ngược lại dễ dàng trở thành mục tiêu của Thạch Thiên. Chúng ta không thể để cho tổng thống mạo hiểm vô vị, nơi này tạm thời do tôi chỉ huy” Vừa mới dứt lời, đại đa số người ở đây liền tỏ vẻ đồng ý.

Villard ha hả cười nói: “Tốt! Tôi cũng muốn cùng quái vật nọ gặp một trận, như vậy cứ chờ hắn đến đây đi”.

Otis trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, lập tức mỉm cười nói: “Villard tiên sinh vốn từng là đội trưởng của lực lượng đột kích SEAL, hào khí năm đó cũng không giảm, một lát nữa cũng phải dựa vào ngài để chỉ huy tình hình cụ thể”.

Villard lắc đầu nói: “Tôi rời quân đội đã nhiều năm, đảm đương không được gánh nặng này, mỗi một tướng quân ngồi ở đây so với tôi đều thích hợp hơn. Bất quá tôi có một thỉnh cầu...”

Otis hỏi: “Thỉnh cầu gì?”

Villard dứt khoát đứng lên nói: “Quân đội bên ngoài đều là từ các nơi tạm thời điều tới, phối hợp lại khó tránh khỏi sẽ có vấn đề, thiếu niên này tốc độ di chuyển giống như tia chớp, chỉ dựa vào chúng ta ở chỗ này điều khiển chỉ huy khẳng định sẽ không kịp, sẽ bỏ lỡ rất nhiều cơ hội. Một khi đánh đến, hay là nên dựa vào năng lực phản ứng tự thân của mỗi đơn vị quân đội, tùy cơ ứng biến mới có thể phát huy ra lực chiến đấu lớn nhất. Bản thân tôi đối với lực lượng đột kích SEAL cũng hết sức hiểu rõ, cho nên tôi muốn đi ra bên ngoài tự mình chỉ huy bọn họ chiến đấu, mặt khác lực lượng đột kích SEAL buổi sáng đã cùng thiếu niên này giao chiến qua, hy vọng có thể làm chủ lực”.

Otis sắc mặt khi bắt đầu có chút âm tình bất định, nhưng khi nghe đến Villard muốn làm chủ lực, liền khôi phục lại vẻ bình thường, gật đầu nói: “Có thể, bất quá thiếu niên này không e sợ bất kỳ vũ khí gì, ngài dẫn lực lượng đột kích SEAL canh giữ ở phụ cận, chờ sau khi hắn tới gần thì chỉ cần đem hắn ngăn chặn lại chỉ chốc lát, tôi sẽ có thủ đoạn khác đối phó với hắn”.

363. Chương 364: Đồng Đá Vụn Đệ Nhất Nước Mỹ .

Thạch Thiên với tốc độ nhanh nhất, cũng không phải bởi vì sắc trời nhanh tối mà vội vã chạy đi, hắn đối với khái niệm ngày tối cũng không có gì khác nhau. Ngay lúc này, Thạch Thiên đang mang theo tâm tình hưởng thụ cảm giác nội thể đổi mới, chân khí cường đại phảng phất như phá tan một tầng rào chắn vô hình, tiến vào mỗi một tế bào, cùng với thân thể càng dung hợp mật thiết cùng một chỗ, trở thành một loại lực lượng sử dụng càng thêm thuận tiện, cũng không cần đề khí vận khí nữa, chân khí nguyên bản chạy theo khí mạch và khí huyết theo quỹ đạo cũng theo đó mà biến mất.

Thạch Thiên hưng phấn khó có thể nói nên lời, nương theo tốc độ cao mà quen thuộc với loại lực lượng mới trong cơ thể này, bất tri bất giác đã càng chạy càng nhanh. Đợi đến khi chứng kiến nội thành Washington, đối với sự thay đổi trong cơ thể trên cơ bản đã thích ứng cũng nắm giữ, chỉ cảm thấy vẫn đang thiếu chút gì nữa, hắn tạm thời còn không rõ ràng dùng phương thức gì để khôi phục lại lực lượng tiêu hao đi, sau khi thử nội công tâm pháp trước đây, đã hoàn toàn không thích hợp, bất quá loại lực lượng mới này tựa hồ cũng rất khó tiêu hao, chạy hơn hai trăm km mà sự tiêu hao hầu như là không đáng kể.

Trận đại chiến buổi sáng đã khiến cho quần áo trên người Thạch Thiên nát vụn không thể che thân thể, hiện tại quần áo mặc trên người chính là nửa đường từ một hộ gia đình người Mỹ “mượn” ra, bất quá vóc người của chủ nhân bộ quần áo này so với Thạch Thiên cũng sai biệt không lớn, mặc ở trên người hắn cũng coi như là vừa người.

Sau khi tiến vào nội thành Washington, Thạch Thiên thấy trên ngã tư đường cơ hồ nhìn không thấy người đi đường, chỉ có cảnh sát tùm tùm năm tùm ba tuần tra, nhất thời rõ ràng chính phủ Mỹ khẳng định đã tính chuẩn hắn muốn tới nơi đây, cho nên đã thông báo cho người ở nội thành. Việc này cũng không ảnh hưởng hắn đại não Washington, nhưng Thạch Thiên vẫn đang cảm thấy có chút tức giận, thậm chí chính phủ Mỹ làm như thế, chẳng lẽ là chuẩn bị cùng lão tử đánh tới cùng, cũng không chịu thả Kim Hình ra sao? Như vậy lão tử sẽ xem các người có bao nhiêu toàn nhà muốn đỡ xuống. Hai chân nhẹ nhàng đạp xuống, nhảy lên một tòa cao ốc nhìn mọi nơi tìm kiếm mục tiêu.

Đầu tiên đập vào mắt chính là một tòa bia đá bằng đá cẩm thạch thật lớn đứng vững ở giữa mặt cỏ, cao tới trăm sáu trăm bảy mươi thước, cực kỳ hùng vĩ, phía nam bia đá cách đó không xa có một tòa nhà màu trắng, tầng kể ra không cao, nhưng bốn phía nhà lầu đều phủ xanh cây cối, hoa cỏ nở rộ, trên mái nhà còn tung bay quốc kỳ Mỹ, phi thường bắt mắt.

Thạch Thiên chưa từng thấy Nhà Trắng, lại nghe nói qua cái tên Nhà Trắng, lúc này vừa thấy đã biết căn nhà màu trắng kia quả nửa chính là nó, không khỏi vui mừng khôn xiết, nghĩ thầm tổng thống nước này không biết đã đào tẩu chưa, nghe nói là nữ. Lão Tử trước đem Nhà Trắng của nàng đốt thành hắc cung, rồi bắt tổng thống này, dùng nàng đi đổi lại Kim Hình, mặc dù lão tử không thích khi dễ phụ nữ, nhưng ai bảo các người bắt phụ nữ của lão tử trước, cùng lắm thì không đánh nàng ta là được. Về phần bia kỷ niệm

của Washington, Thạch Thiên cũng không biết, nhưng thấy nó hùng vĩ như thế, lại cách Nhà Trắng không xa, trong lòng biết cũng không thể xem thường, nếu đã tới thì không thể bỏ qua.

Vì vậy phi thân lên, thân hình vọt thẳng lên mây, khi hạ xuống đã đứng ở trước bia kỷ niệm của Washington, sau đó một quyền đập bẻ thành một lỗ thủng lớn, cúi người chui vào.

Trực thăng của lực lượng Delta đáp xuống mặt cỏ phía bắc của Nhà Trắng, Helen đi xuống trực thăng, trước tiên phân phó Peter Rick liên lạc Lầu Năm Góc, hỏi rõ ràng vị trí trước mắt của Thạch Thiên, không đợi Peter Rick đáp ứng, chỉ nghe thấy phía nam Nhà Trắng truyền đến âm thanh khác thường. Helen có chút ngẩn ra, lập tức sắc mặt đại biến, vội vàng chạy như bay vào Nhà Trắng, Peter Rick ngẩn ra một chút, cũng vội vàng dẫn theo hơn mười người của lực lượng Delta đi theo vào, hơn trăm người còn lại thì phân tán ra, vây quanh chủ lầu Nhà Trắng.

Mọi người xuyên qua phòng chính của chủ lầu, chạy đến phía cửa sổ nhìn ra phía nam, Helen ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy bầu trời phía trước đá vụn văng khắp nơi, tiếng vang không ngừng, tấm bia kỷ niệm Washington cao nhất nội thành đã lùn đi ít nhất một phần tư, hơn nữa như một cây nến vẫn đang từng chút một mà sụp đổ xuống, tấm bia kỷ niệm đệ nhất nước Mỹ chỉ chốc lát đã biến thành đồng đá vụn đệ nhất nước Mỹ, vẫn cao tới hơn mười thước, độ đồ sộ cũng không chút nào giảm đi.

Helen toàn thân phát run, tim như bị đao cắt, đã hoàn toàn nói không ra lời.

Peter Rick lúc này lại vừa cười vừa nói: “Tổng thống, xem ra kế hoạch của người đã không thể thực hiện được rồi, hẳn rõ ràng không muốn cho người cơ hội đàm phán” Helen nghe vậy chấn động, uay đầu lại khó tin nhìn về phía Peter Rick, nhưng chứng kiến trước tiên là nòng súng trên tay Peter Rick đang hướng về phía nàng, đồng thời hai gã lực lượng Delta đã tới bên cạnh nàng, đưa tay giữ chặt lấy nàng.

Helen biết giây dựa cũng chỉ phí công, ngược lại tỉnh táo mà dùng ánh mắt lạnh như băng hỏi: “Các người muốn làm gì?”

Peter Rick mỉm cười nói: “Điểm này tựa hồ rất rõ ràng, với trí tuệ của tổng thống, hẳn là có thể đoán ra được”.

Helen hừ lạnh một tiếng, giễu cợt nói: “Vậy còn do dự cái gì, nổ súng giết ta đi, rồi trở về hướng tới Otis mà lĩnh công”.

Peter Rick lắc đầu nói: “Không, không! Tôi sao có thể giết người, thiếu niên bên ngoài kia ngay cả bia kỷ niệm Washington cũng hủy đi, hẳn nói vậy cũng không quan tâm mang trên lưng thêm tội danh mưu sát tổng thống Mỹ. Bất quá hẳn hình như không cần dùng súng...” Rồi đem súng thu lại, ha hả cười nói: “Cho nên, tổng thống hẳn là trong khi bối rối không cẩn thận bị vật gì đó đập bẻ đầu mà hôn mê bất tỉnh, sau đó... bị lửa thiêu chết”.

Helen mắng: “Tiểu nhân hèn hạ!” rồi phun nước bọt lên trên mặt Peter Rick.

Peter Rick đưa tay lau nước bọt trên mặt, đưa lên mũi ngửi ngửi, sau đó thở dài hết sức tiếc hận nói: “Mùi thật sự là mê người! Nghe nói tổng thống chưa bao giờ có bạn trai, không biết có còn là xử nữ hay không, đáng tiếc Thạch Thiên tới quá nhanh, bằng không bản thân nhất định giúp một lần, để tránh tổng thống trong cuộc đời lưu lại tiếc nuối” Vừa nói vừa nhìn quanh mọi nơi một phen, mang một cái bồn hoa đi về phía Helen, nhẹ nhàng cười nói: “Ta thấy cái bồn hoa này là thích hợp với cái đầu xinh đẹp tràn ngập trí tuệ của người nhất...”

“Ầm!” một tiếng nổ vang, một mặt tường dày ầm ầm đổ xuống, lộ ra một cái động lớn, bụi đất bay lên ngập trời, một người nghênh ngang từ trong cái động đi ra, cao giọng hét lớn: “Ai là tổng thống? Nhanh lăn ra đây cho lão tử, tha cho người không chết!”.

364. Chương 365: Người Rốt Cuộc Có Phải Tổng Thống Hay Không .

Tiếng bước chân nổi lên bốn phía, gần trăm tên lực lượng Delta canh giữ ở bên ngoài lúc này mới vọt vào nhắm chuẩn Thạch Thiên. Peter Rick tròn mắt xoay chuyển, hướng mấy tên lính đặc chủng bên người Helen nháy mắt, rồi mở rộng hai tay ngăn ở trước người Helen, hô lớn: “Bảo vệ tổng thống!”

Lời còn chưa dứt, bóng người chợt lóe, Thạch Thiên đã đứng ở trước mặt Peter Rick, tung ra một cái tát, đem Peter Rick tát bay sang một bên, hướng về phía Helen ha hả cười nói: “Tốt lắm, thì ra người đã đứng ở cửa chờ lão tử đến” nhưng lại nhìn thấy một gã lính đặc chủng ở bên cạnh Helen đang dùng báng súng hướng về đầu của nàng ta mà hung hăng đánh tới, không nhịn được ồ lên một tiếng, đem mấy tên lính ở bên cạnh Helen đá bay đi, thầm nghĩ đây là chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ đám lính này tình nguyện giết tổng thống của bọn họ, cũng không nguyện ý để cho tổng thống này rơi xuống trong tay của lão tử sao? Cần thận ngẫm lại, thì lại cảm thấy rất khó tin, không khỏi lòng nghi ngờ nổi lên, quay qua Helen hỏi: “Này, người rốt cuộc có phải là tổng thống nước Mỹ hay không?” Ngữ khí ôn hòa một ít, trên tay cũng không dùng lực, để tránh ngộ thương người tốt.

Helen tự nhủ hôm nay mặc kệ có rơi vào tay Thạch Thiên hay không, thì cũng sẽ không có kết quả tốt gì, đã không để ý tới sinh tử, nghĩ đến bia kỷ niệm Washington có lịch sử hơn một trăm năm hủy ở trong tay Thạch Thiên, trong lòng bi phần còn hơn Phó Tổng thống Otis âm mưu thừa cơ phát động đoạt quyền đối với nàng, trợn mắt nhìn Thạch Thiên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người có biết mình đối với nước Mỹ phạm tội gì hay không?”

Thạch Thiên không nhịn được nói: “Người sẽ không cho rằng lão tử tới nước Mỹ để hành thiện tích đức chứ? Bớt dông dài, người rốt cuộc có phải là tổng thống hay không?”

Helen tức giận đến cả người phát run, chỉ vào mũi Thạch Thiên nói: “Người... người... người là ma quỷ. Người hủy diệt là bia kỷ niệm Washington, là bia kỷ niệm đại biểu cho độc lập tự do, cùng với chuyện của người căn bản không có một điểm quan hệ, tại sao lại hủy diệt nó...”

Thạch Thiên nghe nói thế ngược lại tức giận nói: “Tự do? Các người dựa vào cái gì mà không cho Kim Hình tự do? Nghe nói các người vẫn tự xưng cường đại, đi khắp nơi sinh sự, có tư cách gì kiến tạo loại đồ vật này, lão tử nếu sớm biết có cái này thì đã sớm đem nó hủy đi. Còn có thể đợi tới hôm nay?” Vừa nói đột nhiên cười ha hả, lắc đầu nói: “Lão tử đang buồn bã, không biết kế tiếp đi hủy cái gì, nhờ có nhắc nhở của người, nghe nói các người còn có một tòa ‘Phụ nữ tự do’ gì đó, phụ nữ của lão tử không được tự do, phụ nữ của các người dựa vào cái gì mà tự do? Không hủy đi không được, tuyệt đối phải hủy đi”.

Peter Rick mới vừa rồi bị Thạch Thiên cho một cái tát bay vào một góc lúc này mới hoàn hồn, một tay bưng cái mặt sưng to, tay kia chống thân thể ngồi dậy, chỉ cảm thấy đầu óc toàn là sao trời bay múa, trong tai như đang có chiêng trống đang gõ, đột nhiên nhìn thấy Thạch Thiên lúc này đang cùng Helen nói chuyện, mà còn cười nói cực kỳ vui vẻ, không khỏi thất kinh, thầm nghĩ phụ nữ có thể lên làm tổng thống quả thật không thể xem thường, thật sự lại có thể cùng quái vật này đàm phán. Dưới tình thế cấp bách vội hướng tới lực lượng đặc chủng hạ lệnh: “Nổ súng, nhanh nổ súng”.

Otis đã sớm mưu đồ vị trí tổng thống của Helen, trước khi Thạch Thiên tới Washington nhận được tình báo, cảm thấy phải tận dụng thời cơ, lúc này quyết định sớm phát động âm mưu. Nhưng bọn hắn không nghĩ tới Helen lại đột nhiên phản hồi Nhà Trắng, khiến cho kế hoạch của bản thân bị rối loạn, bất quá lại càng lợi cho bọn họ đem tội danh sát hại Helen gán cho Thạch Thiên, cho nên Peter Rick trung với Otis mới tự đi với Helen quay về Nhà Trắng, cũng mang theo lực lượng Delta sớm đã được bọn họ khống chế.

Bởi vì tất cả đều là quyết định tạm thời, lực lượng Delta còn không rõ ràng mình nên hành động như thế nào, cho nên tất cả đều do Peter Rick quyết định, lúc này nghe Peter Rick ra lệnh, hơn trăm lính lực lượng Delta đồng thời bóp cò, gươm súng bắn tới, có bắn về phía Thạch Thiên, có bắn về phía Helen.

Nội ưu ngoại hoạn làm cho Helen lúc này gần như sập đổ, nhưng còn có thể nhận ra “phụ nữ tự do” theo như lời Thạch Thiên nói [hiển nhiên đó là “Nữ thân tự do”, hơn nữa biết ma quỷ này không thể nói lý, tuyệt đối sẽ đi hành động, dưới tình thế cấp bách nhất thời mất đi khống chế, hét lên nói: “Ta và người liều mạng!” rồi căn bản không đem nòng súng bốn phía nhắm vào mình mà để ở trong lòng, đi tới mà chụp lấy Thạch Thiên.

Khí thể của Helen mặc dù hết sức kinh người, nhưng lại không hề có uy lực nào đáng nói, Thạch Thiên căn bản là mặc kệ, nội lực trong cơ thể sau khi dị biến trong nháy mắt đã tạo thành một vòng bảo vệ vô hình bên ngoài cơ thể, đem Helen cùng toàn bộ đạn bắn về phía mình dội ngược trở về. Nhưng Thạch Thiên không nghĩ tới trong đó có quá nửa đạn lại bắn về phía Helen, tuy phụ nữ này thái độ đối với hắn cực kỳ không thân thiện, nhưng cũng không đành lòng xem nàng chết ở trước mặt mình, huống chi nàng ta lại là người lính Mỹ muốn giết, Thạch Thiên sao có thể để cho bọn họ đạt được mong muốn, liền bước lên phía trước đem Helen kéo vào trong lòng, trước tiên dùng thân thể của chính mình bảo vệ các vị trí yếu hại của nàng, sau đó phân ra một luồng nội lực tiến vào trong cơ thể Helen.

Bất quá cũng đã chậm một bước, bộ phận đạn đã bắn vào trong cơ thể Helen, máu tươi nhất thời đem quần áo nhuộm hồng, may là Thạch Thiên đã đem các bộ vị yếu hại của nàng bảo vệ, nếu không chỉ sợ lúc này đã bị mất mạng. Nhưng Helen lúc này vẫn còn có dư lực cắn lên trên cổ Thạch Thiên một cái, rồi mới hôn mê bất tỉnh.

Thạch Thiên vội vàng điểm huyết đạo trên người Helen, để tạm ngừng máu tươi đang phun ra, đem nàng vác lên trên vai. Mặc dù hắn không biết Helen là ai, nhưng sao có thể dễ dàng tha thứ lính Mỹ sát hại người đứng ở bên cạnh hắn, lại còn là phụ nữ. Dưới cơn thịnh nộ liền bắt đầu đại khai sát giới đối với lực lượng Delta ở trong phòng, trong lúc nhất thời máu thịt tung tóe, Nhà Trắng quả thực thành Sâm la điện, nếu không phải Thạch Thiên sợ chậm trễ thương thể Helen, không thể không đi tìm chỗ mà giúp nàng lấy đạn ra chữa thương, thì đã đem người ở đây giết sạch không còn một mống.

Cứ như thế, khi Thạch Thiên rời Nhà Trắng, một trăm hai mươi lính của lực lượng Delta chỉ còn lại có hơn hai mươi người là còn có thể hô hấp. Peter Rick bởi vì vẫn té ở trên mặt đất, tránh được một kiếp, nhưng đã bị dọa cho sợ hãi suốt đời khó quên. Nhưng đáng an ủi chính là, hắn tận mắt thấy Helen thân trúng hơn mười phát súng, cơ bản khó có thể còn mạng sống, Otis thân là Phó Tổng thống lúc này chẳng khác gì đã trở thành người thay mặt tổng thống Mỹ. Vì vậy sau khi lấy lại bình tĩnh, bắt đầu tính toán làm thế nào hướng ra phía ngoài công khai nguyên nhân chết của Helen.

Lúc này bên ngoài Nhà Trắng đã vang lên từng trận tiếng động cơ, hai trung đội khác của lực lượng Delta cũng đã chạy tới.

365. Chương 366: Hỏa Thiêu Nhà Trắng .

Helen trên người thương tích rất nhiều, chảy máu cũng không ít, nếu như không lập tức cứu trị thì sẽ nguy hiểm. Thạch Thiên không thể làm gì khác hơn là đem kế hoạch hỏa thiêu Nhà Trắng tạm thời đặt sang một bên, khiêng Helen nhảy tới một căn cao ốc phụ cận, từ một cửa sổ tiến vào bên trong.

Đây là một khu nhà cao cấp hai mươi tầng, chủ nhân phòng đã rời đi, chỉ mang theo những đồ quý giá, đồ điện, các đồ dùng cuộc sống trong nhà đầy đủ mọi thứ. Thạch Thiên tìm được phòng ngủ, đem Helen đặt ở trên giường, sau đó cởi quần áo của nàng kiểm tra vết thương, phát hiện nội lực mình đưa vào trong cơ thể nàng ta coi như là kịp thời, đạn vào thân thể không sâu, không có thương tổn đến nội tạng khí quan, vì vậy lại đem nội lực đưa vào trong cơ thể của nàng ta, giúp bức ra đạn trong cơ thể ra, vẫn hồi sinh cơ.

Hơn mười phút sau, Helen đôi môi khẽ mở, phát ra một tiếng rên rỉ rất nhẹ, thở dài ra một hơi đem không khí trong cơ thể thở ra, sau đó dần dần khôi phục hô hấp bình thường, nhưng vẫn còn đang hôn mê, không có tỉnh lại. Thạch Thiên hơi kiểm tra qua, biết tính mạng của nàng ta đã không lo, hơn nữa dưới tác dụng của nội lực kỳ dị của hắn, vết thương cũng khép lại một cách thần kỳ, chỉ cần tu dưỡng một vài ngày, bồi bổ lại khí huyết đã mất đi là có thể khỏi hẳn.

Thạch Thiên thu hồi nội lực, đi tới phòng khách lấy một chai rượu vang uống vài ngụm, sau đó tới cửa chính, đem khóa cửa phá hỏng, bảo đảm cho dù chủ nhân phòng này trở về, cũng không có cách nào mở cửa ra, rồi mới từ cửa sổ lại nhảy ra ngoài.

Hai trung đội Delta sau khi đến chứng kiến tình cảnh trong Nhà Trắng, cũng không rét mà run. Không phải bọn họ chưa từng thấy người chết, nhưng từ khi lực lượng Delta thành lập tới nay, là lần đầu tiên trong một nhiệm vụ có thương vong lớn như vậy, hơn nữa khắp nơi cũng có thể thấy thịt nát cùng nội tạng, trong đó có vài chiến hữu còn bị đánh thành mấy mảnh. Mấy người này thật ra đều sớm thấy qua công kích của

Thạch Thiên, cũng không phải Thạch Thiên quá tàn nhẫn, mà là hắn lần đầu tiên sử dụng nội lực mới biên dị đánh người, đối với lực lượng này còn chưa quen, dưới sự tức giận cũng không khống chế, mới tạo thành loại hậu quả đáng sợ này.

Hơn hai mươi người sống sót, trừ Peter Rick ăn một cái tát của Thạch Thiên, trên mặt bị thương, những người khác trên người lại một điểm thương tích cũng không có. Bởi vì bọn họ lúc ấy đứng khá xa, căn bản là không lọt vào tầm công kích quyền cước đáng sợ của Thạch Thiên.

Lầu Năm Góc cùng Nhà Trắng cách con sông lúc này không khí càng thêm khẩn trương, mọi thành viên cũng tiến vào trạng thái chiến đấu. Lúc này sắc trời đã tối, bầu trời Washington lại có mây che cản, không thể thông qua vệ tinh giám thị hành tung Thạch Thiên, nhưng từ chỗ Peter Rick cho thấy, bọn họ vững tin Helen đã bị ngộ hại, Otis trên thực tế đã trở thành tổng thống tạm thời.

Otis ra quyết định, lập tức hướng ra bên ngoài tuyên bố Washington lọt vào tập kích của Thạch Thiên, cùng với tin tức tổng thống Helen tại Nhà Trắng bị Thạch Thiên sát hại đầu đi thi thể. Người trong phong tham mưu lúc này mặc kệ có phải là người của Otis hay không, đối với điều này cũng không có dị nghị. Lúc này nội thành Washington còn lưu lại không ít người, trong đó có cả phóng viên tin tức các nơi trên thế giới, muốn giấu diếm cũng không có khả năng, nhắm chừng sau khi bí kỷ niệm Washington bị phá hủy đã bị phóng viên chụp ảnh mà truyền về, không bao lâu sẽ được xuất bản trên trang nhất của các phương tiện thông tin truyền thông lớn.

Peter Rick đã hoàn thành nhiệm vụ, một khắc cũng không muốn lưu lại Nhà Trắng, ra lệnh cho trung đội b lực lượng Delta lưu lại thu dọn thi thể của trung đội a, bản thân cùng trung đội c và hơn hai mươi người sống sót còn lại của trung đội a đi lên trực thăng, chuẩn bị quay về Lầu Năm Góc.

Mới vừa đi đến trước trực thăng, chỉ nghe thấy ở phía sau truyền đến một tiếng nổ, mặt đất khẽ rung, đá vụn văng khắp nơi, quay đầu lại chỉ thấy một gốc cây đại thụ đang hùng hực cháy cắm thẳng vào mái vòm của Nhà Trắng. Peter Rick lúc này đã như chim sợ cành cong, biết tất nhiên là quái vật Thạch Thiên đã trở lại, lấy tốc độ như tên rơi dây cung vọt vào trong trực thăng, lớn tiếng hô: “Nhanh, nhanh cất cánh, nhanh rời khỏi địa phương quỷ quái này!”

Khi trực thăng bay lên không, Nhà Trắng đã bị mười mấy cây đại thụ ngổn ngang xuyên vào, mỗi một cây đều đang cháy, hùng hực thiêu đốt. Từ cửa sổ trực thăng có thể thấy rõ ràng, đại thụ đang cháy là từ rừng cây cách đó trăm thước đang từng gốc một bay về phía Nhà Trắng, Thạch Thiên hiển nhiên trong lúc này đang ở trong rừng cây đồn cây, cũng không biết hắn dùng biện pháp gì mà đem cây còn hoàn toàn xanh tốt đốt cháy lên.

Trung đội b lực lượng Delta đã bị lửa thiêu đốt, sớm có xe chữa cháy ở phụ cận vọt tới chung quanh Nhà Trắng, nhân viên phòng cháy rất nhanh nhảy xuống xe, giơ lên vòi nước chuẩn bị dập lửa.

Thạch Thiên sao lại tùy ý để bọn họ phá hư hành động hỏa thiêu Nhà Trắng của mình, một bóng người từ trong rừng cây bay vọt ra, “bùm bùm” một trận đập phá, chờ các nhân viên phòng cháy phản ứng lại, thì hơn mười chiếc xe phòng cháy toàn bộ đã bốn bánh hướng lên trời nằm ở phía sau cả trăm thước, đừng nói dùng chúng cứu hỏa, bản thân chúng cũng đang bốc cháy.

Thạch Thiên đứng ở trước Nhà Trắng sắp biến thành hắc cung, ngửa mặt lên trời cười dài, nhìn thấy vài cái trực thăng quân dụng đang bay về một hướng, nghĩ đến còn có một tổng thống chưa bắt được, có lẽ đang trốn ở trên mấy cái trực thăng kia, vội vàng đuổi theo.

Vừa qua sông, Thạch Thiên đã nhận thấy không khí ở bờ bên kia không tầm thường, chung quanh một tòa lầu lớn bị ngọn đèn chiếu giống như ban ngày, người ở chỗ sáng cùng chỗ tối ít nhất hơn vạn, trên bầu trời còn xoay quanh hơn mười trực thăng. Bất quá Thạch Thiên lại vui mừng khôn xiết, thâm nghĩ trận thế lớn như thế, bên trong toàn nhà cho dù không có tổng thống, cũng khẳng định là có đại nhân vật. Vì vậy nhảy dựng lên, nhằm hướng Lầu Năm Góc mà bay thẳng qua.

Bốn phía Lầu Năm Góc trống trải, đã chứa đầy các vũ khí tiên tiến, Thạch Thiên mới xuất hiện trong không trung, các loại này rất nhanh đã phóng ra cao pháo, điện từ pháo, vũ khí laser, các loại vũ khí được định hướng chuẩn xác cùng nhau hướng tới hắn mà phóng qua, các tay súng cùng các tay bắn tỉa mai phục

ở xung quanh cùng đồng thời khai hỏa, mặc kệ có nhìn thấy Thạch Thiên hay không, đều bắn cấp tập lên trên bầu trời.

Vì không muốn đem Washington hủy diệt, quân đội thủ vệ Lầu Năm Góc không có sử dụng tên lửa đạn đạo uy lực mà buổi sáng đã bắn Thạch Thiên, nhưng dưới súng pháo như mưa như thế, cũng cấp cho Thạch Thiên áp lực cũng thật lớn, nội lực dị biến hình thành tầng bảo vệ bên ngoài cơ thể dưới các loại năng lượng trùng kích sau khi các loại pháo đạn nổ mạnh, có vẻ càng ngày càng yếu, đặc biệt là vũ khí laser phóng ra với tần suất cao có lực xuyên thấu rất mạnh, thần công hộ thể của Thạch Thiên đối với chúng tác dụng không lớn, đánh cho Thạch Thiên hậu lực khó mà chịu, tại không trung tốc độ di động nhất thời bị kèm hãm, rút xuống dưới.

366. Chương 367: Uy Bức Lầu Năm Góc .

Nói đúng ra, thì Thạch Thiên cũng không hoàn toàn bị pháo của quân Mỹ đánh rơi xuống, mà là bị buộc phải xuống. Dù sao trên không trung không có thứ gì để che chắn, toàn bộ dựa vào nội lực của Thạch Thiên bảo vệ thân thể, mà quân Mỹ ở bên ngoài Lầu Năm Góc bố trí hỏa lực phi thường dày đặc, trong đó đại bộ phận đều có thể hướng lên Thạch Thiên trong không trung mà phát ra công kích, tạo thành lưới hỏa lực quả thực có thể dùng kín không kẽ hở mà hình dung, lực nổ mạnh cùng sóng trùng kích, cũng làm cho hắn khó có thể di chuyển trong không trung như ý, nếu như không trở về mặt đất, mặc kệ hộ thể thần công của hắn có bao nhiêu cường đại, một lúc sau cũng sẽ giống như nước chảy đá mòn.

Hướng chỉ nội lực trong cơ thể Thạch Thiên sau khi dị biến mặc dù càng mạnh so với trước kia, nhưng khí mạch và khí huyết sau khi biến mất, thì tâm pháp cũng không có tác dụng, tốc độ khôi phục nội lực cực kỳ chậm, đương nhiên cũng không muốn va chạm cứng với hỏa lực của quân Mỹ, nếu không một khi nội lực hao hết, đến lúc đó cũng chỉ có thể buông bỏ thể diện của tổ tông mà chạy trốn.

Làm cho hắn cảm thấy đáng hận chính là vũ khí laser cùng vũ khí chùm hạt, đánh vào trên người giống như châm đâm, hết sức khó chịu. Thạch Thiên khi rơi xuống đất cúi đầu nhìn, chỉ thấy quần áo trùm được trên người lại bị rách nát, trên da thịt hiện đầy những điểm đỏ bị tổn thương, mới vừa rồi ở trong không trung trong nháy mắt, đã bị laser cùng chùm hạt với cao tần bắn trúng ít nhất là mấy trăm phát. May là nội lực sau khi biến dị cùng mỗi một tế bào sau khi kết hợp, thân thể Thạch Thiên đã thay đổi thêm một bước, laser cùng chùm hạt cũng không ăn thấu vào trong da thịt tạo thành thương tổn trong cơ thể hắn, đây chỉ là bị thương ngoài da.

Trong vòng một ngày lại bị mạnh mẽ “lột” đi quần áo hai lần, điều này làm cho Thạch Thiên không khỏi tức giận, cảm thấy không còn mặt mũi. Vì vậy cũng không đi để ý tới những chỗ rách rưới ở trên người, hình tượng giống như một tên khất cái vậy.

Vị trí Thạch Thiên rơi xuống đất cùng Lầu Năm Góc chỉ cách một con quốc lộ, quốc lộ cùng một cây cầu giao nhau tầng tầng lớp lớp, quốc lộ cùng trên cầu cứ cách vài bước là có một chiếc xe thiết giáp, hơn nữa còn có trực thăng quần đảo, tạo thành một phòng tuyến, hàng trăm lính Mỹ lấy mỗi một xe thiết giáp làm đơn vị, giơ súng mãnh liệt bắn vào Thạch Thiên, tiếng súng đinh tai nhức óc, cục diện hết sức hoành tráng. Bất quá rất nhiều vũ khí hạng nặng khi Thạch Thiên rơi xuống đất thì đành chỉ công kích. Nơi này dù sao cũng không phải là vùng ngoại ô, mặc dù so với nội thành Washington ở bờ bên kia thì trông trải hơn, nhưng cũng có không hề ít kiến trúc, cách Lầu Năm Góc cũng chỉ có chừng cây số, đạn pháo bắn ra cũng không có mất, nếu như tiếp tục bắn nữa, khó tránh khỏi sẽ đánh trúng Lầu Năm Góc cùng các kiến trúc phụ cận. Bọn họ đương nhiên không hy vọng động thủ với Thạch Thiên, mà đem Lầu Năm Góc và các phương tiện quanh thân hủy diệt đi.

Đã không có vũ khí hạng nặng uy hiếp, áp lực đối với Thạch Thiên cũng không tới một phần mười khi ở trên không trung. Trên mặt đất thân hình hắn hiển nhiên cũng nhanh nhẹn hơn, so với khi ở trên không hoàn toàn khác nhau, dễ dàng tránh thoát đạn hỏa tiễn, đón làn đạn như mưa mà vọt tới.

Quân Mỹ trên phòng tuyến chỉ cảm thấy bóng người chợt lóe, nhìn thấy chỉ là một mảnh đất tràn đầy khói đạn, cũng đã không thấy bóng dáng của Thạch Thiên, đồng thời một tiếng nổ hoàn toàn khác với súng pháo vang lên bên tai lính Mỹ, tìm vị trí của thanh âm nhìn lại, chỉ thấy hai chiếc xe thiết giáp trên quốc lộ đã đập vào nhau, cách đó không xa hơn mười lính Mỹ đã té trên mặt đất, không thấy nhúc nhích, sinh

tử không rõ. Rất hiển nhiên, đây là Thạch Thiên làm, đạn pháo mãnh liệt như thế ngăn cản hẳn một giây đồng hồ cũng không có làm được, đã để hắn vọt qua.

Giữa quốc lộ cùng Lầu Năm Góc còn có một khoảng đất trống, vốn là một trong các bãi đỗ xe của Lầu Năm Góc. Lúc này xe thiết giáp, đương nhiên một chiếc xe cũng nhìn không thấy, vũ khí laser cùng vũ khí chùm hạt cơ bản đều lắp đặt tại bãi đỗ xe này, Thạch Thiên mới vừa hiện thân tại bãi đỗ xe, vô số đạo laser cùng chùm hạt nhìn không thấy đã bắn tới.

Thạch Thiên tốc độ tuy nhanh, nhưng cũng không nhanh hơn tốc độ ánh sáng được, căn bản không thể dùng thân pháp trốn tránh laser, chỉ có thể cắn răng cố nén đau đớn mà xông về phía trước, quá trình này cũng không tốn thời gian nhiều. Lực lượng thủ hộ của chính Lầu Năm Góc còn chưa có phản ứng lại, thì Thạch Thiên đã xông qua phong tỏa của laser, đứng ở giữa mấy người bọn họ, điều này làm cho bọn họ trong lúc nhất thời không biết làm như thế nào cho phải, nếu như lập tức nổ súng, tất nhiên sẽ làm bị thương người đối diện, bất quá bọn họ cũng không có bối rối, mà nhanh chóng tạo thành tường người che ở trước cửa chính Lầu Năm Góc, cầm súng chĩa vào Thạch Thiên. Lúc này lính Mỹ trên quốc lộ mặc dù đã quay nòng súng lại, nhưng bọn tâm lính Mỹ ở trước Lầu Năm Góc, cũng không có nổ súng bắn pháo, khiến cho tất cả tiếng súng đột nhiên biến mất, toàn trường chỉ còn lại có tiếng trực thăng, không khí có chút quái dị.

Thạch Thiên chẳng để ý tới bức tường người che ở trước mắt, thấy Lầu Năm Góc trước mắt mặc dù không cao, nhưng độ hùng vĩ quyết không phải là cao ốc có thể so sánh được, liếc mắt nhìn qua thấy cửa sổ vô số, không biết có bao nhiêu phòng, nếu muốn ở đây tìm ra một người, chỉ sợ rất phí công phu, hơn nữa hắn cũng không biết tổng thống Mỹ. Vì vậy dứt khoát không vội tiến vào, mà hai tay chấp ra sau lưng, lớn tiếng quát: “Người ở bên trong nghe đây, đảng hoàng đem tổng thống giao ra đây, nếu không đừng trách lão tử không khách khí!” Mặc dù quần áo tả tơi, nhưng thanh âm vang tận mây xanh, khí thế vẫn hết sức kinh người.

Phía sau tường người che ở trước cửa đi ra một ông lão, trực tiếp đi tới trước mặt Thạch Thiên, vẻ mặt nghi hoặc nói: “Mới vừa rồi tại Nhà Trắng, người chẳng phải làm hại một nữ sĩ trúng đạn bỏ mình?”

Ông lão này đúng là Bộ trưởng Bộ Quốc phòng Mỹ Villard, từ khi Otis xuất hiện, hắn liền đối với an nguy của Helen hết sức lo lắng, vì vậy muốn lấy quyền chỉ huy của lực lượng đột kích SEAL, lấy ứng phó tình huống khẩn cấp làm cớ. Bất quá theo thông tin truyền đến thì Helen tại Nhà Trắng trúng đạn bỏ mình, hơn nữa Lầu Năm Góc lập tức đem tin tức này công bố ra bên ngoài, hiển nhiên không có giả, Villard cũng chỉ có thể dẫn theo lực lượng đột kích SEAL canh giữ ở ngoài Lầu Năm Góc, chấp hành nhiệm vụ thủ vệ. Nhưng lúc này nghe Thạch Thiên lại mở miệng muốn bắt tổng thống, không khỏi trong lòng sinh nghi hoặc, không nhịn được đi ra hỏi Thạch Thiên.

Thạch Thiên nghiêng mắt nhìn Villard, hỏi ngược lại: “Lão tử giết người phải dùng súng sao?”

Villard trầm giọng nói: “Nhưng người dùng một nữ sĩ làm bia ngăn cản, khiến cho thân trúng hơn mười phát súng, đây không phải là sự thật sao?” Cái này đúng là tình huống mà Peter Rick hướng tới Lầu Năm Góc báo cáo.

Thạch Thiên không nhịn được nói: “Ba cái súng đạn của các người xứng để lão tử gãi ngứa, cần phải dùng người khác để làm bia cản sao, phụ nữ nọ trúng đạn cùng lão tử không quan hệ. Bớt nói nhảm đi, mau đem tổng thống giao ra đây, sau đó đem phụ nữ của lão tử đến đổi lại, lão tử vốn không giết phụ nữ, cho nên các người cứ yên tâm”.

367. Chương 368: Đánh Giá Thấp Người .

Trước đó đã sớm nghi hoặc khi nghe tin tổng thống Helen trúng đạn, giờ phút này từ Thạch Thiên chứng thực, nhưng vẫn làm cho trong lòng Villard co rút, trong ánh mắt lộ ra lửa giận khó có thể che giấu. Thạch Thiên nói Villard hoàn toàn tin tưởng, sau khi nghe nguyên nhân mà Peter Rick báo cáo Helen chết, Villard đã sinh ra hoài nghi, chính là như Thạch Thiên nói, hắn căn bản không cần dùng Helen để ngăn cản đạn của lực lượng Delta. Huống chi Thạch Thiên nói rõ là tới Mỹ để gây hấn, giết người phóng hỏa, nếu như thật sự là hắn hại chết Helen, hiện tại cũng không cần thiết phải không thừa nhận.

Thạch Thiên thấy Villard vẻ mặt bi phẫn, không khỏi cảm giác kinh ngạc, nghĩ thầm tiểu tử này tựa hồ rất quan tâm tới người phụ nữ mà mình cứu, nhưng mới vừa rồi những người đó rõ ràng là cố ý hướng tới phụ nữ nọ mà nổ súng, chẳng lẽ những người ở Nhà Trắng cùng với những người này không cùng một bọn sao? Liên không nhịn được hỏi: “Tổng thống của các ngươi rốt cuộc có ở nơi này hay không?”

Villard cắn răng, giọng căm hận nói: “Tổng thống... thật ra chỉ có một, bất quá đã không phải là nữ tổng thống, ngươi còn muốn không?”

Thạch Thiên muốn bắt tổng thống Mỹ vốn chỉ là quyết định bất chợt, là nam hay nữ căn bản không sao cả, đối với việc có thể bắt được tổng thống hay không cũng không để ở trong lòng, mục đích chỉ là muốn đại náo một phen mà thôi, nếu không cũng không hô to bảo tổng thống tự mình lăn ra đây. Hắn nếu biết Villard trước mắt chính là Bộ trưởng Bộ quốc phòng Mỹ, chỉ sợ sẽ trực tiếp đem Villard coi như là con tin mà bắt đi. Giờ phút này nghe nói tổng thống quả nhiên ở đây, còn là nam, ha ha cười nói: “Tốt lắm, khỏi nói lão tử khi dễ phụ nữ, nhanh tránh ra chio lão tử” Hắn cũng rõ ràng bảo tổng thống Mỹ tự mình lăn ra đây là không có khả năng, đưa tay vung lên, một cổ nội lực ủa tới tường người che ở trước Lầu Năm Góc, đem mấy chục tên lực lượng SEAL đẩy ngã ngồi ra hai bên, từ ở giữa bọn họ mà đi qua, một cước đem cánh cửa thật dày đá ầm ầm ngã xuống. Thật ra cửa của Lầu Năm Góc cũng không có đóng, chỉ khép hờ, coi như là hai người cũng có thể song song đi qua, nhưng hắn là tới làm loạn, khí thế phi thường quan trọng.

Đội trưởng lực lượng SEAL Willi từ trong đồng người ngã sấp xuống đứng lên, chạy đến bên cạnh Villard, quay đầu nhìn về phía Thạch Thiên rồi hỏi: “Chúng ta làm sao bây giờ? Đi theo sao?”

Villard vỗ vỗ khẩu súng trước ngực Willi, lắc đầu nói: “Các ngươi vào thì có thể làm gì? Thứ này đối với hắn không có tác dụng. Hơn nữa, nhiệm vụ của ta chỉ là dẫn mọi người ngăn chặn thiếu niên này. Ta nghĩ chúng ta đã thành công rồi”.

Tỉ mỉ bố trí phòng ngự, cũng chỉ trong một chút đã bị Thạch Thiên phá tan, Thạch Thiên dùng tốc độ cực nhanh, làm cho tất cả lực lượng tinh anh của quân đội Mỹ căn bản là không kịp phản ứng, chỉ có một ít vũ khí tự động công nghệ cao là có thể phát ra công kích tương đối hữu hiệu, nhưng xem trạng thái của Thạch Thiên mới vừa rồi, hiển nhiên không bị vũ khí này công kích mà chịu ảnh hưởng, thành công duy nhất, chỉ bất quá là làm cho quần áo trên người hắn rách nát đi mà thôi.

Villard không khỏi nhú mày, đối với quốc gia mình có một kẻ địch như vậy mà kêu khổ không thôi, hắn đối với giáo sư nhân loại học mà Otis mang đến nói là biết nhược điểm của Thạch Thiên cũng không tín nhiệm, cho dù trên người Thạch Thiên có nhược điểm, nhưng ai có thể tới gần nhược điểm của hắn mà phát khởi công kích? Giờ phút này Villard càng tin tưởng phương án xử lý việc này mà Helen đưa ra là thỏa đáng nhất, ít nhất là trong khi chưa tìm được biện pháp đối phó với Thạch Thiên. Nếu không làm cho lửa giận của hắn thăng cấp, quái vật như vậy nếu như phát cuồng lên, hậu quả sẽ phi thường đáng sợ. Mà thoát nhìn Thạch Thiên chỉ bất quá là muốn đem nữ minh tinh Hongkong kia cứu trở về. Nếu không hắn muốn đem tổng thống Mỹ mang đi để làm gì? Hiện tại xem ra, tựa hồ cũng không thể đem hắn hoàn toàn xem là kẻ địch của quốc gia. Ít nhất hắn cũng không phải là kẻ địch của người dân Mỹ.

Trong khi Thạch Thiên đá bay cánh cửa đi vào lầu một của Lầu Năm Góc, một đám người từ bên trong ủa ra, ở xa xa đem Thạch Thiên vây quanh lại, mỗi người đều mặc trang phục kỳ lạ màu bạc lóe sáng, toàn thân kín mít, thoát nhìn giống như trang phục du hành vũ trụ vậy, mặt nạ cũng màu bạc, nhìn không thấy gương mặt ở bên trong.

Thạch Thiên cười to nói: “Chẳng lẽ các ngươi tưởng rằng mặc thành quái dạng này, lão tử sẽ nhận không ra ai là tổng thống sao? Ha ha ha... Lão tử vốn đã không biết tổng thống của các ngươi là ai” Đột nhiên nghĩ đến mới vừa rồi ở tại Nhà Trắng, nữ tử mà mình cứu quá nửa chính là bọn chúng tìm đến giả mạo nữ tổng thống, vì chết không đối chứng mà giả họa cho lão tử, cho nên đã hướng tới nàng ta mà nổ súng diệt khẩu, tiểu tử ở cửa nọ nói tổng thống hiện tại không phải là nữ, tổng thống này sao có thể nói đối là đối sao, làm không tốt lại muốn lừa dối lão tử, nghĩ xong lại hung tợn bổ sung nói: “Bất quá tốt nhất gọi tiểu tử này tự mình đứng ra, đừng nghĩ dùng người giả thay thế, nếu để cho lão tử phát hiện là tổng thống giả, thì sẽ đem tất cả ở đây đem ra biến làm mồi cho cá”.

Lúc này từ một cánh cửa bên trái lại đi ra một người, cũng mặc quần áo kỳ quái như người khác, gỡ mặt nạ xuống, lạnh lùng nói: “Thạch Thiên tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt”.

Thạch Thiên nghe tiếng quay đầu lại nhìn, thấy rõ dung mạo người này, lại là Beila đã bị hấn ở tại Paris phế bỏ nội lực, càng kỳ quái chính là, nội lực trong cơ thể Beila lại đã khôi phục như lúc ban đầu, hơn nữa khi nàng tháo cái lồng trên đầu xuống, mới cảm ứng được nội lực trong cơ thể nàng ta, không nhịn được ồ lên một tiếng, kinh ngạc nói: “Xem ra lão tử đã đánh giá thấp cô rồi”. Ngàn năm qua người bị hấn phế bỏ nội lực là vô số, lần đầu tiên lại có người có thể đem nội lực khôi phục lại được.

Beila biết Thạch Thiên nói là cái gì, hừ lạnh một tiếng nói: “Làm cho người thất vọng rồi sao?”.

Thạch Thiên cười nói: “Lão tử hiện tại đối với cô càng cảm thấy hứng thú, sao lại đi thất vọng, đang không biết đi đâu tìm cô đây”.

Beila mặc dù nghe được Thạch Thiên cảm thấy hứng thú không phải là bản thân mình, tâm lý vẫn không khỏi sinh ra một loại cảm giác khác thường, lấy lại bình tĩnh, nghiêm mặt nói: “Làm cho người cảm thấy hứng thú không phải là phụ thân ta sao? Người hiện tại muốn gặp người, không biết có thể đem chuyện ở nơi này đặt sang một bên trước không?”

Thạch Thiên mắt sáng lên, ngạc nhiên nói: “Tiểu tử này không chơi trò mất tích nữa sao? Mau dẫn lão tử đi” Alex chính là nhân vật quan hệ đến bí mật sinh tử phức tạp ngàn năm của hắn, lại chơi trò mất tích hơn bốn năm, muốn tìm hắn thật không dễ dàng, hiện tại nghe nói có thể gặp, sao có thể không vội, vội vàng cất bước tiến lên đi tới bên cạnh Beila, bộ dáng nóng vội có thể thấy được. Dù sao trong mắt hắn, cao quan chính khách khắp nơi trên nước Mỹ đều có, muốn bắt người nào là có thể bắt người đó, tổng thống chạy thì có thể bắt người khác đi đổi lại Kim Hình, hơn nữa người chạy, Lâu Năm Góc cũng chạy không thoát, gặp Alex xong rồi trở về phóng hỏa hủy đi cũng không muộn, không cần phải gấp gáp nhất thời...

368. Chương 369: Đùng Giả Bộ Ngụ .

Beila tựa hồ không muốn cùng Thạch Thiên đứng quá gần, thối lui một bước, hướng về trên người Thạch Thiên nhìn thoáng qua, cau mày nói: “Có cần tìm cho anh một bộ quần áo trước hay không, anh xem kia... không tốt lắm” Thạch Thiên không cần bề ngoài của mình có dễ coi hay không, nhưng cũng không nghĩ tổn thương để uy nghi của tổ tông, cách không chụp một cái, một cái rèm cửa cách đó không xa đã bị kéo xuống non nửa, bay vào trong tay hắn, rồi quàng lên trên người, sau đó nói: “Lão tử như vậy là được rồi, không cần phiền toái” Beila cũng không nói thêm gì nữa, liền xoay người đi, Thạch Thiên đuổi theo đi vào, những người khác trong phòng cũng đi theo phía sau bọn họ.

Hành lang uốn lượn khúc chiết đi hơn mười phút đồng hồ, trong đó lại còn xuống mấy tầng thang lầu, mới ngừng lại trước một bức tường kim loại. Beila cởi cái bao tay chất liệu giống như quần áo trên người ra, đưa tay đặt lên một khối thủy tinh màu đen ở trên tường, một luồng sáng tím sau khi quét qua trán tay nàng, phía dưới tấm thủy tinh màu đen lại lộ ra một cái bàn phím, Beila ở trên bàn phím gõ vài cái, bức tường nhìn như không có khe hở đột nhiên hướng ra hai bên mà mở ra, lộ ra một gian mật thất rộng gần trăm thước vuông.

Beila quay đầu lại liếc nhìn Thạch Thiên một cái, ánh mắt phức tạp, cúi đầu đi vào mật thất, Thạch Thiên cũng đi vào theo, những người khác thì lưu tại ở bên ngoài. Cả gian mật thất chỉ có một cái giá bằng kim loại giao động ở giữa, trên đó có một cái bàn tròn, cùng một cái hộp không biết làm bằng chất liệu gì, bên cạnh còn đứng một ông lão, trừ mấy cái đó ra thì không còn vật gì khác.

Thạch Thiên tại phòng làm việc của Beila đã thấy qua ảnh của Alex, ông lão trước mắt trên người cũng mặc y phục như phi hành gia, nhưng mũ che cằm ở nơi tay không có đội, Thạch Thiên liếc mắt qua liền nhận ra, cười nói: “Khó trách không ai có thể tìm được người, thì ra là trốn ở cái địa phương quỷ quái này”.

Alex cười nhẹ lắc đầu nói: “Nơi này ta cũng là lần đầu tiên đến, thật ra là người khác hiểu lầm, ta căn bản không có mất tích, mà là ở tại một chỗ thanh tịnh mà nghiên cứu, chỉ bất quá quên nói cho người khác mà thôi”.

Thạch Thiên nói: “Không cần giải thích, người mất tích hay không cũng không có quan hệ tới lão tử”.

Alex cười hỏi: “Nghe Beila nói, cậu đang tìm tôi, không biết có điều gì có thể giúp cậu không?”

Thạch Thiên vui vẻ nói: “Tiểu tử ngươi thật ra cũng rất sáng khoái, không nói nhảm nhiều. Hơn bốn năm trước, ngươi từng đi tòa thành Thiên Thạch gặp qua Laurent có đúng không?” Một thiếu niên mười mấy tuổi chất vấn một nhà khoa học nổi tiếng thế giới, lại như là trưởng bối đang hỏi một đứa nhỏ, tình cảnh này bất luận kẻ nào chứng kiến đều cảm thấy quái dị, Beila nhíu mày bất mãn liếc nhìn Thạch Thiên. Nhưng Alex tựa hồ một điểm cũng không quan tâm, hết sức phối hợp hồi đáp: “Đúng vậy, Laurent tiên sinh là kỳ tích của nhân loại, lần nọ báỉ phỏng mặc dù đã là chuyện bốn năm trước, nhưng vẫn làm cho ta nhớ như mới, xin hỏi lão tiên sinh hiện tại thân thể có khỏe không?”

Thạch Thiên cũng không quá phối hợp, chẳng muốn trả lời tình hình của Laurent hiện tại, chỉ nói: “Nhớ là tốt rồi, lão tử tìm ngươi là có mấy vấn đề muốn hỏi ngươi, chỉ cần ngươi có thể thành thật trả lời, mặc kệ các ngươi trước kia đối với tòa thành Thiên Thạch từng có mưu đồ gì, lão tử có thể đem tất cả chuyện cũ bỏ qua”.

Alex mỉm cười nói: “Xin cứ hỏi, hy vọng có thể giúp được cậu”.

Thạch Thiên nói: “Năm đó ngươi từng nói với Laurent, con người trừ máu thịt ra, còn có cái gì mà nội tại tính mạng thể. Lão tử chính là đối với nội tại tính mạng thể này rất có hứng thú. Laurent già hồ đồ, nói cũng không rõ, cho nên mới tới tìm ngươi” Khi nói lời này thì nhận thấy trong Lầu Năm Góc có một số đồng người đang rút lui, thậm chí khó trách Beila dẫn mình đi lòng vòng mới đến tầng hầm ngầm gặp Alex, thì ra là vì trì hoãn thời gian, để cho đám người tổng thống trong lầu chạy trốn. Bất quá đối với Thạch Thiên mà nói, mười tổng thống Mỹ cũng không ai có thể giúp hắn giải khai bí mật sinh tử như Alex. Lúc này có thể bắt được tổng thống Mỹ hay không cũng đã không để ở trong lòng.

Alex nghe vậy ngẩn ra, sau khi liếc nhìn Thạch Thiên một cái, lại khôi phục sự bình thường nói: “Thì ra Thạch Thiên tiên sinh đến Paris tìm tôi, là vì nguyên nhân này, bất quá có thể sẽ làm cho cậu thất vọng rồi”.

Thạch Thiên tức giận nói: “Thế nào, tiểu tử ngươi không chịu nói?” Alex khoát tay nói: “Không phải, không phải, nếu như muốn giữ bí mật, bốn năm trước tôi cũng không cùng Laurenr lão tiên sinh nói đến đề tài này, nhưng về nội tại tính mạng thể, cũng chỉ là một giả thiết mà thôi, nghiêm khắc mà nói, tôi đối với cái này hiểu rõ cũng không nhiều, hơn nữa cũng không nhất định là chính xác”.

Thạch Thiên thư thái nói: “Thì ra là như vậy, ta lại cảm thấy ngươi biết cũng không ít, không cần nghiêm khắc như vậy, biết gì thì cứ nói cái đó” Đối với thân thể bất diệt của mình, trước kia hắn vẫn phí công suy tư, nhưng cân nhắc hơn ngàn năm vẫn không có chút đầu mối nào, thể xác và tinh thần chịu dày vò, khổ không nói nổi, hiện tại cho dù theo như lời Alex hoàn toàn là nói hươu nói vượn, hắn cũng muốn nghe. Huống chi Alex nói cho Laurent miêu tả về nội tại tính mạng thể rõ ràng là cùng kinh nghiệm sinh tử của hắn có chỗ tương thông. Trong cuốn “Bí ẩn của sinh mệnh” do Alex viết cũng nói tính mạng là vĩnh viễn không biến mất, nội lực trong cơ thể Beila cùng với tâm pháp hắn nhận thức từ “Thái Ất bí điển” ra cũng cực kỳ tương tự.

Alex hiển nhiên không ngại phí thời gian cùng Thạch Thiên nói chuyện, gật đầu, liền mở ra một chương trường thiên, bắt đầu kể lại rõ chi tiết các loại tiềm lực được ẩn giấu trong cơ thể của con người, cùng các ví dụ minh họa.

Mặc dù Thạch Thiên cũng không để ý Alex kéo dài thời gian, nhưng nghe một hồi cũng không kiên nhẫn mà ngắt lời nói: “Mấy cái này lão tử cũng đã xem qua trong sách, con gái ngươi cũng đã nói qua một ít, nói thẳng ra nội tại tính mạng thể của ngươi đi”.

Alex giải thích: “Thân thể của nhân loại là điều kỳ diệu nhất trên đời này, tuy có rất nhiều nhà khoa học đang tiến hành nghiên cứu, nhưng hiểu biết trước mắt vẫn hết sức nông cạn. Đối với nội tại tính mạng thể, đó chỉ là một cách gọi mà ta đặt cho đối với tính mạng huyền bí trong cơ thể nhân loại bao hàm các năng lực chưa biết, tiềm lực là một bộ phận quan trọng nhất trong đó. Thật ra ta biết cũng không khác nhiều so với các nhà khoa học khác, nếu như Thạch Thiên tiên sinh đã xem qua các bộ sách có liên quan, ta cũng không có gì có thể bổ sung”.

Thạch Thiên tức giận nói: “Đừng giả bộ ngu, ngươi từng nói qua với Laurent, nội tại tính mạng thể nếu không chế không tốt, vượt qua năng lực chịu đựng của thân thể, thì thân thể sẽ phát sinh tự cháy hoặc thậm chí bùng nổ giải thể. Cái này ở trogn sách cũng không có, tiểu tử ngươi làm sao có thể cho ra điều

này được?” Beila ở một bên sau khi nghe vậy thì thân thể rõ ràng chấn động, Alex sắc mặt cũng đại biến, đổi sắc hỏi: “Thạch Thiên tiên sinh chính là vì những lời này mà mới đến tìm tôi sao?”

369. Chương 370: Tận Mắt Nhìn Thấy .

Thạch Thiên gật đầu nói: “Không sai, lão tử chính là nghe Laurent nói lại những lời này của ngươi, cảm thấy rất có đạo lý, mới đến tìm ngươi để hỏi cho rõ ràng”.

Alex có vẻ đắm chiêu nhìn Thạch Thiên, qua một hồi lâu mới chậm rãi hỏi: “Chẳng lẽ Thạch Thiên tiên sinh tại phương diện này... đã có nhận thức sao?”

Thạch Thiên kinh qua chín lần tử vong mặc dù không có tự bạo giải thể khoa trương như vậy, nhưng loại cảm thụ thống khổ trước khi chết cũng không sai biệt nhiều, đâu chỉ là một điểm nhận thức mà thôi. Nhưng cầu Alex lý giải về huyền bí của nội tại tính mạng thể, Thạch Thiên hiển nhiên sẽ không cố ý giấu diếm kinh nghiệm bản thân, bất quá nếu nói thẳng ra, ngược lại sẽ làm cho đám người Alex cảm thấy hấn đang nói lưu nói vượn, nổi lên tác dụng ngược. Vì vậy cũng chỉ nói nước đôi: “Không sai biệt lắm, nội lực trong cơ thể lão tử khi đạt tới trình độ nhất định, cũng cảm thấy không thể khống chế, bất quá cũng thật không có nỗ lực giải thể”.

Alex đương nhiên cũng không cho rằng Thạch Thiên giờ phút này sinh long hoạt hổ đứng ở trước mặt hắn đã từng nỗ lực giải thể, hắn đối với rất nhiều thuật tu luyện trong truyền thuyết trên thế giới đều có điều tra nghiên cứu qua, liền hỏi: “Nội lực? Chính là nội gia công phu của người Trung Quốc tu tập có đúng không?”

Thạch Thiên thấy Alex không giống như là giả bộ hồ đồ, không khỏi rất là kỳ quái, nghĩ thầm Beila rõ ràng luyện qua nội gia tâm pháp, hơn nữa nội lực trong cơ thể tinh thuần vô cùng, tiểu tử này sao có thể ngay cả nội lực là cái gì cũng không biết, lại nói mình luyện chính là nội gia công phu là không giả, nhưng mấu chốt làm cho bản thân như vậy tuyệt đối là do Thái Ất bí điển nọ, mà Thái Ất bí điển hết sức quái dị, cùng với đạo gia tâm pháp của sư phụ Chân Nhất đạo nhân trước đó truyền thụ là hoàn toàn khác biệt, thậm chí căn bản không phải là tâm pháp nội công, càng không biết có tính là nội gia công mà Alex nói hay không. Bất quá nguyên nhân chính là vì hắn đối với bản thân cũng không rõ ràng lắm, hiển nhiên cũng sẽ không giải thích, chỉ gật đầu với Alex.

Alex nói: “Xem ra ta đối với thuật tu luyện của Trung Quốc truyền lưu hiểu rõ còn chưa đủ, nghĩ không ra lại có uy lực kinh người như thế, năm đó ở trên người Laurent lão tiên sinh phát hiện đã làm cho ta giật mình không nhỏ, nhưng so với những gì chứng kiến cùng nghe được trên người của cậu, thật sự không tính là cái gì”.

Thạch Thiên hỏi: “Theo cách nói của ngươi, nội lực hẳn coi như là nội tại tính mạng thể, ngươi làm sao biết nội tại tính mạng thể vượt qua năng lực thừa nhận của thân thể thì sẽ nổ mạnh? Có biện pháp nào giải quyết không?”

Alex lắc đầu nói: “Thật ra ta cũng không biết nguyên nhân, càng đừng nói là biện pháp giải quyết, trên thực tế... là tôi tận mắt thấy”.

Thạch Thiên thất kinh hỏi: “Ngươi đã thấy qua?”

Alex trong mắt hiện lên thần sắc khác thường, như là sợ hãi, lại như là bi thương, lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, cả thân thể cũng nổ thành bột phấn, thật sự là giải thể phi thường hoàn toàn, không khí cũng đều là màu đỏ...”

Thạch Thiên đột nhiên nhớ tới, mình mỗi lần trước khi chết cũng nhận hết hành hạ, giống như sét đánh điện đốt, sau đó liền mất đi tri giác, trong nháy mắt khi chết đó rốt cuộc xảy ra cái gì, mình cũng không biết, có thể cũng bị nổ thành bột phấn hay không? Bất quá ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu Thạch Thiên, liền lập tức bị sụp đổ, hắn mặc dù không biết tình huống của mình khi chết, nhưng thân thể sau khi sống lại cũng khác biệt, nhưng ở tại nơi sống lại, trước khi chết hắn dùng tảng đá lớn đặt ở trên người, sau khi sống lại thì vẫn thấy đặt ở dưới tảng đá lớn, thậm chí ngay cả vết dè cũng có thể thấy, nếu là nổ thành bột phấn, tất nhiên sẽ không như thế.

Tình huống có sự khác biệt, nhưng vẫn làm cho Thạch Thiên cảm thấy hứng thú hỏi: “Mà tiểu tử biến thành này là ai?”

Alex liếc mắt nhìn Beila một cái rồi nói: “Đó là cộng sự của tôi năm đó, chính là cha ruột của Beila”.

Thạch Thiên nhìn về phía Beila, thấy vẻ mặt nàng ta không có gì thay đổi, nhưng trong đôi mắt màu lam rõ ràng xuất hiện một tầng sương mù, mí mắt cùng khóe mắt có chút chuyển hồng, tựa hồ đang cố nén nước mắt, sự bi thương cũng đã hiển lộ ra không thể nghi ngờ, Alex nói hiển nhiên không giả. Thăm nghĩ tâm pháp Beila học thì ra là gia truyền, cha nàng lại có thể luyện đến mức bản thân nổ thành bột phấn, xem ra công phu so với lão tử còn lợi hại hơn, khó trách nàng tuổi còn nhỏ, nội lực trong cơ thể lại tinh thuần như thế, hơn nữa bị lão tử phế bỏ nội lực vẫn có thể khôi phục trở lại, không biết mấy năm sau, cha của nàng ta có thể sống lại như lão tử hay không nữa.

Beila phát hiện Thạch Thiên nhìn chằm chằm vào nàng, liền đem cái mũ bảo vệ chụp lên, rồi đem thân thể hướng về phía khác.

Thạch Thiên cảm thấy Beila đội cái mũ chụp kia lên, chẳng những dung mạo xinh đẹp biến mất không thấy, đồng thời cũng đem khí tức cùng nội tức của nàng ngăn cách, không phát hiện được nội lực trong cơ thể nàng ta nữa, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ, lại thuận miệng hỏi Alex: “Vậy người nọ luyện là công phu gì? Không biết có thể nói cho lão tử hay không, lão tử cảm thấy rất hứng thú” Hắn cũng rõ ràng là người luyện công đối với tâm pháp của mình cũng coi như là bí mật, sẽ không gặp người là nói, dưới sự tò mò không nhìn được mà đặt câu hỏi, cũng không hy vọng Alex sẽ trả lời, cho nên hỏi dường như cũng không khách khí. Hơn nữa hắn thấy trong cơ thể Alex không hề có nội lực, cho dù biết cha của Beila luyện là tâm pháp gì, chỉ sợ cũng không rõ.

Alex lắc đầu nói: “Cộng của ta cũng giống như ta, chỉ là một gã học giả, suốt đời tinh lực đều dùng ở tại nghiên cứu nhân loại học, căn bản là không có tu tập qua bất cứ công phu gì. Lúc ấy một số học giả trên thế giới tự phát thành lập một tổ chức, chuyên môn đối với tiềm lực tàng trữ trong cơ thể nhân loại tiến hành nghiên cứu, cha của Beila cùng với tôi là một trong những người phát khởi, nhưng lúc đó chúng tôi thật ra còn không có ý thức được các nơi trên thế giới các loại thuật tu luyện lưu truyền tới nay đối với việc khai phát tiềm lực của nhân loại có tác dụng quan trọng, chỉ xem như là thần thoại truyền thuyết. Sau đó cha của Beila trong một lần thí nghiệm đã xảy ra thảm kịch, khiến cho tất cả nghiên cứu cũng lâm vào một góc chết khó có thể thoát khỏi, cho đến bốn năm trước ta có may mắn đi tòa thành Thiên Thạch báỉ phỏng Laurent lão tiên sinh, thì mới chợt phát hiện, thì ra truyền thuyết này cũng không hoàn toàn là thần thoại, từ đó mang lại sự khai phát rất lớn, mới khiến cho nghiên cứu của chúng tôi có thể kéo dài”.

Thạch Thiên nói: “Khó trách tiểu tử ngươi mất tích bốn năm, hiện tại lộ diện ra, nói vậy đã nghiên cứu được cũng không tệ lắm?”

Alex nói: “Quả thật có một ít tiến triển, bất quá tiềm lực của nhân loại có thể dùng vô cùng vô tận để hình dung, các nghiên cứu này là công trình cực kỳ to lớn, có thể nói vĩnh viễn cũng không có ngày hoàn thành, cũng chỉ là thay mặt nhân loại mà cố gắng thôi. Thuật tu luyện mà nhân loại cổ đại lưu truyền tới nay đối với những nghiên cứu này tác dụng mặc dù rất lớn, nhưng chỉ có thể xem như là chìa khóa mở ra một trong số vô số bảo tàng trong cơ thể con người, hơn nữa chúng tôi trải qua mấy năm điều tra cùng nghiên cứu, đại đa số phương pháp tu tập cũng đã thất truyền, trở thành truyền thuyết khó có thể phân biệt thật giả, chúng tôi có thể hiểu rõ cũng không nhiều. Đối với công phu Trung Quốc mà nói, nhắm chừng cho dù tìm cả Trung Quốc, cũng tìm không ra chỗ nào có thể so sánh với tòa thành Thiên Thạch”.

370. Chương 371: Năng Lượng Đặc Thù .

Nghe giọng điệu của Alex, tựa hồ cũng không đem công phu mà Thạch Thiên truyền thụ cho tòa thành để vào mắt, Thạch Thiên không khỏi cười lạnh nói: “Nếu công phu của tòa thành Thiên Thạch chỉ là một cái chìa khóa, vậy các ngươi vì sao lại xếp đặt hãm hại Kim Hình, làm cho lão tử đến Mỹ?”

Alex nói: “Cậu hiểu lầm rồi, mặc dù tôi và cậu hiện tại đang gặp mặt trong hầm ngầm của Lầu Năm Góc, nhưng bản thân tôi và tổ chức cùng với chính phủ Mỹ không có chút quan hệ nào, hiển nhiên cũng không năng lực lợi dụng chính phủ Mỹ để mời Thạch Thiên tiên sinh đến Mỹ. Chuyện của Kim Hình tiểu thư tôi

cũng chỉ nghe qua, không biết tình huống thực tế là như thế nào, không tiện phát biểu nhiều. Bất quá mặc dù chính phủ Mỹ sử dụng thủ đoạn không hợp lý, tôi nghĩ bọn họ đối với Thạch Thiên tiên sinh cùng Kim Hình tiểu thư cũng không có ác ý, ít nhất bọn họ hiện tại cũng đã phi thường hối hận hành vi lỗ mãng của mình. Về phần mới vừa rồi nói về các loại thuật tu luyện trong công phu Trung Quốc chỉ là chìa khóa mở ra kho tàng trong cơ thể con người, hoàn toàn không có ý tứ làm thấp đi, trên thực tế tôi phi thường bội phục trí tuệ của cổ nhân, thậm chí có thể dùng từ sùng bái để hình dung, bọn họ lại có thể thông qua ý thức lực khai phát ra lực lượng vô hình nào đó ẩn chứa trong cơ thể con người, làm cho ta rung động quả thực không thể dùng lời nói mà hình dung được. Bất quá theo chúng ta mấy năm điều tra, sau khi hiểu rõ phân tích mà kết luận, các thuật tu luyện này hẳn là phải là người có được thể chất đặc thù hoặc được hoàn cảnh cùng thời cơ đặc thù nào đó kích động, hoặc trong tình huống ngẫu nhiên phát hiện ra bí mật, cũng giống như tổ tiên thời viễn cổ phát hiện cách mồi lửa vậy. Bọn họ trải qua thời gian dài tìm hiểu cùng nhận thức, từ từ học được phương pháp tăng cường cùng sử dụng năng lực đặc thù này, bởi vì các nguyên nhân khác nhau, ví dụ như hoàn cảnh, bối cảnh văn hóa vân vân khác nhau, các nơi trên thế giới mới sinh ra các loại công phu, nhu thuật, Yoga, vũ thuật các thuật tu luyện cũng đều không giống nhau, coi như là người luyện tập cùng loại thuật tu luyện, chênh lệch lẫn nhau cũng phi thường lớn, mượn Thạch Thiên tiên sinh mà nói, tuổi tuy nhỏ, nhưng năng lực biểu hiện ra cho dù là ở tại tòa thành Thiên Thạch chỉ sợ cũng không có người nào có thể so sánh được, bởi vậy có thể thấy được tiềm lực của nhân loại vô cùng tới cỡ nào”.

Thạch Thiên nghe được tựa hồ cũng có hiểu ra. Trừ việc nói hấn tuổi còn nhỏ không thể chấp nhận ra, cái khác cơ bản có thể đồng tình, không khỏi khẽ gật đầu. Hấn từng du lịch toàn cầu, đối với không ít kỳ công dị thuật các nơi trên thế giới đều có tiếp xúc qua, biết quả thật cùng nội gia tâm pháp Trung Quốc không giống nhau, có nhiều cái làm cho hấn cũng cảm thấy ngạc nhiên, từ đó lấy được không ít sự bổ ích, hơn nữa coi như là nội công tâm pháp Trung Quốc, cũng có vô số môn phái, cũng có vô số đặc điểm khác nhau.

Alex lại nói tiếp: “Bất quá vận dụng tiềm lực cùng nghiên cứu tiềm lực cũng không hoàn toàn giống nhau, thông qua một ít thuật tu luyện hiểu được người đó sử dụng tiềm lực trong thân thể như thế nào, cũng không nhất thiết rõ ràng bọn họ có được lực lượng này như thế nào. Bản chất của lực lượng đó là cái gì, đương nhiên lại càng không đại biểu bọn họ đã chính thức rõ ràng sự huyền bí của cơ thể con người. Cũng giống như một người đầu bếp có thể nấu ra thức ăn ngon, nhưng không nhất định rõ ràng nguyên liệu nấu ăn mà hấn sử dụng bao hàm bao nhiêu loại sinh tố, bao nhiêu loại khoáng chất. Mà chuyên gia hiểu rõ về dinh dưỡng này lại thường thường không biết làm thế nào để đem chúng trở thành thức ăn ngon. Ta thừa nhận tổ chức chúng ta xem tòa thành Thiên Thạch cảm thấy rất hứng thú. Vì chúng ta hiểu rõ trong số các thuật tu luyện, thì tòa thành Thiên Thạch không thể nghi ngờ là xuất sắc nhất, cho nên cũng luôn âm thầm chú ý, nhưng hoàn toàn xuất phát từ việc nghiên cứu, không chút nào có ác ý. Nếu như trong nghiên cứu cần tòa thành Thiên Thạch trợ giúp, ta cũng sẽ như bốn năm trước mà tự mình đi tòa thành Thiên Thạch bái phỏng, tuyệt không sử dụng thủ đoạn để đưa Thạch Thiên tiên sinh đến Mỹ, hướng chỉ cơ sở nghiên cứu của chúng ta căn bản là không có ở Mỹ. Thạch Thiên tiên sinh nếu có hứng thú, tôi phi thường hoan nghênh mời cậu đi thăm”.

Thạch Thiên nói: “Đi thăm thì không nhất định, lão tử ở chỗ này còn có chút chuyện, tạm thời không có hứng thú, bất quá lão tử phi thường ủng hộ các người nghiên cứu, muốn trợ giúp gì thì cứ nói, không cần khách khí”.

Alex nói: “Cảm ơn, đây là nghiên cứu quan hệ đến toàn bộ nhân loại, nếu cần thì nhất định sẽ không khách khí với Thạch Thiên tiên sinh” Nói xong lại chỉ khẽ cười cười, không có nói ra yêu cầu gì, thoạt nhìn tựa hồ cũng không cần tòa thành Thiên Thạch trợ giúp bất cứ gì.

Thạch Thiên trong lòng thầm cảm thấy kỳ quái, tại Paris Beila đã biểu lộ ra sự hứng thú đối với hấn cùng tòa thành Thiên Thạch, cho nên giờ phút này hào phóng hỏi Alex có muốn trợ giúp hay không. Mặc dù chủ yếu là vì chính hấn, mới hy vọng nghiên cứu của Alex có thể thuận lợi tiến hành, nghĩ không ra phản ứng lúc này lại lạnh nhạt như thế.

Bất quá Thạch Thiên thật ra cũng mừng rỡ sự tình lại như thế, nhớ tới khi ở ngoại ô Paris đọc cuốn sách “Sự huyền bí của tính mạng” của Alex, lại hỏi: “Người từng ở trong một quyển sách thảo luận, con người cũng không chết đi, mà chỉ là tạm thời rời đi, điểm này người làm sao mà biết được?”

Alex nói: “Tôi nói ở trong sách chính là tính mạng sẽ không chết đi, chứ không phải người sẽ không chết,

trên đời này có người nào mà không chết chứ”.

Thạch Thiên cũng không cho là đúng, nghĩ thầm thì lão tử muốn chết cũng không xong đây, lại hỏi: “Có gì khác nhau sao? Chẳng lẽ tính mạng mà người nói không phải chỉ con người, mà là động vật khác?”

Alex nói: “Không chỉ có động vật mới có được tính mạng, thực vật cũng là một loại hình thái tính mạng, nhân loại đương nhiên cũng trong phạm vi tính mạng đó, hơn nữa là tính mạng cao cấp nhất hoặc là có hình thái phức tạp nhất. Lấy người thường đối với tính mạng mà định nghĩa, là tất cả tính mạng đều kinh qua quá trình từ khi sinh ra đến khi tử vong, điểm này ta cũng đồng tình”.

Thạch Thiên suy nghĩ một chút, rồi hỏi: “Vậy người ở trong sách viết tính mạng sẽ không chết đi, chỉ chính là nội tại tính mạng thể sao?”

Alex gật đầu nói: “Đúng vậy, nội tại tính mạng thể thật ra có thể lý giải là một loại năng lượng rất đặc thù, cùng với năng lượng mà chúng ta quen thuộc khác nhau chính là, nó có năng lực sinh ra tính mạng, hoặc là bản thân nó chính là năng lượng tính mạng. Loại năng lượng này dưới hoàn cảnh vật chất nguyên tố tương đối phong phú, sau khi cùng với các loại vật chất nguyên tố kết hợp lại, thì sinh ra tính mạng thể mà chúng ta có khả năng thừa nhận, lại dưới ảnh hưởng của hoàn cảnh khác nhau, trải qua hàng triệu năm tiến hóa, mới có hình thái tính mạng của nhân loại cùng với các loài động thực vật như hiện tại. Đương nhiên, còn có các sinh vật ngoài hành tinh mà chúng ta chưa biết tới. Đơn độc lấy các loại hình thái tính mạng mà nói, tử vong không thể tránh khỏi, đây là quy luật tự nhiên, bất quá nội tại tính mạng thể là một loại năng lượng, nên tuyệt không biến mất, sau khi nó mất đi hình thái tính mạng bên ngoài, hẳn là sẽ lấy một loại khác phương thức khác tồn tại trong vũ trụ”.

Thạch Thiên nghe được mắt phóng ra tia sáng kỳ dị, hưng phấn hỏi: “Theo cách nói của người, thì người đã chết, nhưng năng lượng thì vẫn còn, nếu tìm được nguyên tố gì gì đó thích hợp... kết hợp lại một chút, là có thể sống lại đúng không?”

371. Chương 372: Bản Chất Của Tính Mạng .

Alex gọi tử vong là quy luật tự nhiên, không thể tránh thoát, không khỏi làm cho Thạch Thiên có chút thất vọng, bất quá nghe Alex nói xong, làm cho Thạch Thiên cảm giác tựa hồ đã tìm được nguyên nhân sinh sinh tử tử của bản thân, không khỏi lại có chút hưng phấn.

Alex lại lắc đầu nói: “Sống lại thì không có khả năng, tính mạng năng lượng cùng vật chất kết hợp thành sinh vật quá trình cực kỳ dài, tiến hóa thành nhân loại lại càng phải dùng hàng ngàn năm để tính toán, sau khi thành người, nội tại tính mạng thể mặc dù sẽ không biến mất, nhưng bởi vì sau khi mất đi hình thái vật chất thì sẽ biến thành năng lượng tinh khiết, cho dù một lần nữa kết hợp ra sinh vật mới, thì cũng là hình thái sinh vật nguyên thủy nhất, sẽ không trực tiếp sống lại thành người nọ, cũng không biến thành một nhân loại khác”.

Thạch Thiên nghe vậy ngược lại thở phào nhẹ nhõm, đối với cách nói này đương nhiên không có khả năng tán đồng, thầm nghĩ: “Lão tử con mẹ nó cứ sống lại, hơn nữa không chỉ một lần, xem ra tiểu tử này đạo hạnh còn chưa đủ sâu, giải đáp không được vấn đề của lão tử, bất quá hẳn đưa ra nội tại tính mạng thể nói về tình huống của lão tử cũng có rất nhiều chỗ phù hợp, cũng không phải là nói hươu nói vượn, cũng là có chút kiến thức” Rõ ràng quan điểm của Alex quả nhiên theo như lời hắn chỉ là lý luận suy đoán, mình chỉ có thể nghe để tham khảo, nhưng quyết không thể tất cả đều tin là thật, bởi vậy quy luật tự nhiên tử vong này cũng không phải là không thể tránh khỏi, trong lòng lại sinh ra hy vọng.

Năm tháng dài đằng đặc hơn một ngàn năm, khiến cho Thạch Thiên đối với đại đa số sự vật cũng đã mất đi hứng thú, sở dĩ đau khổ tìm kiếm biện pháp phá giải sinh tử của bản thân, trừ không nghĩ lại trải qua thống khổ tử vong ra, nguyên nhân quan trọng hơn là hy vọng có thể giúp những người thân cận cũng đều già mà không chết, có thể thường ở bên cạnh hắn. Đặc biệt lần này sống lại cùng với những lần trước có sự khác biệt lớn, chẳng những gặp con cháu của những người hầu tòng thành Thiên Thạch, lại còn cùng với hậu bối mười mấy đời cốt nhục nhận thân, mang đến cho hắn cảm xúc càng sâu, vui mừng lẫn sợ hãi chỉ càng làm cho Thạch Thiên thêm khắc sâu cảm nhận được địa vị của người thân ở trong lòng của hắn, hiển nhiên cũng càng sợ hãi lần nữa mất đi bọn họ, tư vị trong đó khó có thể hình dung. Cho nên mặc kệ Alex

đưa ra định luận dạng gì, mặc kệ có thể tìm được đáp án cùng biện pháp giải quyết về sinh tử của mình hay không, Thạch Thiên cũng không thôi, đây là chuyện hần phải làm, cũng là chuyện duy nhất đáng giá để hần đi làm.

Alex nói tiếp: “Đương nhiên, tử vong mặc dù không thể tránh khỏi, cũng không thể sống lại, nhưng chỉ nếu nhân loại đối với loại năng lượng nội tại tính mạng thể này hiểu rõ, tìm được biện pháp phát huy tác dụng của hình thái tính mạng trong đó, tính mạng của chúng ta sẽ càng thêm tốt đẹp, cũng càng thêm lâu dài. Các thuật tu luyện trên thế giới rất nhiều, phương thức tu luyện cũng hiệu quả cũng vô cùng. Nhưng cuối cùng đều là biện pháp khai phát sử dụng nội tại tính mạng thể, sau khi tu luyện đến trình độ nhất định có một số phương diện năng lực so với người bình thường sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều, thậm chí sống lâu cũng kéo dài hơn nhiều. Laurent lão tiên sinh có thể sống đến 130 tuổi thân thể vẫn khang kiện, chính là một ví dụ phi thường tốt. Bất quá bản thân thuận tu luyện thật ra là tu luyện ý thức khống chế năng lực của nhân loại chúng ta, rồi thông qua ý thức lực để khống chế sử dụng năng lượng của nội tại tính mạng thể, điều này đối với người tu luyện mà nói có yêu cầu phi thường cao, đại đa số người ta cho dù nắm giữ phương pháp luyện tập, nhưng cuối cùng cũng không có cách nắm giữ phương pháp khống chế đối với ý thức lực, càng chưa nói tới sử dụng năng lượng nội tại tính mạng thể. Công phu Trung Quốc dường như được cho là thông dụng, vô quán mở khắp, thật ra cũng là lấy kỹ xảo đánh nhau là chính, nhiều nhất là có thể cường thân kiện thể, chính thức liên quan cùng tu luyện nội tại tính mạng thể lưu truyền tới nay đã là cực nhỏ, tình huống của các thuật tu luyện khác cũng không sai biệt, thậm chí càng tệ hơn. Tổ chức chúng ta từng thu thập qua một ít thuật tu luyện, tham dự nghiên cứu không ít phương thức luyện tập. Mặc dù không khó giải thích ý nghĩa của chúng, luyện tập tới lại cơ hồ không thể nhập môn, có thể thấy được sự thông dụng là khó khăn rất lớn. Bởi vậy chúng ta từ góc độ con người tiến hành thăm dò, đi sâu vào nghiên cứu bản chất của loại năng lượng nội tại tính mạng thể này, hiển nhiên chỉ có chính thức hiểu rõ bản chất của nó, mới có thể tìm được biện pháp so với thuật tu luyện có hiệu quả làm cho nó cùng với hình thái ngoại tại tính mạng của chúng ta hoàn toàn kết hợp. Chính thức trở thành lực lượng mà chúng ta có thể sử dụng. Đến lúc đó tiềm lực trong cơ thể nhân loại có thể toàn diện khai phát, đối mặt hoàn cảnh sinh tồn càng ngày càng ác liệt trong tương lai, năng lực sinh tồn cũng sẽ tăng cường rất lớn, thậm chí khai sáng ra văn minh nhân loại hoàn toàn mới”.

Thạch Thiên lập tức thu hồi sự khinh thị mới vừa rồi đối với Alex, âm thầm gật đầu, bất quá cũng không phải tán thưởng lý tưởng mà nghe ra hết sức vĩ đại được nói ra từ miệng Alex, mà là kinh dị hần đối với tâm pháp tu luyện lại giải thích đơn giản mà lại rõ ràng đến thế.

Theo như lời Alex, trong quá trình tu luyện nội gia tâm pháp thì giai đoạn sơ kỳ, trọng yếu nhất chính là luyện tập như thế nào dùng ý nghĩ khống chế chân khí chạy trong các huyết mạch trong cơ thể, thông qua loại luyện tập tới lui không ngừng này, để nắm giữ cách vận dụng ý niệm khu động năng lực chân khí, điều này có thể nói là một loại tích lũy kinh nghiệm, không thể dùng ngôn ngữ trực tiếp truyền thụ, cùng với trí thông minh của người tu luyện cao thấp cũng không có quan hệ, vô luận có thông minh đến đâu cũng đều cần thời gian rất lâu mới có thể làm đến thu phát tự nhiên, rất nhiều người cho dù luyện cả đời cũng không có cách khống chế một tia chân khí trong cơ thể. Người trong tổ chức Alex là học giả chuyên gia, phỏng chừng tuổi cũng không nhỏ, mặc dù bọn họ học thức uyên bác, nhưng trong lòng tạp niệm rất nhiều, ngộ tính cũng đã hạ thấp, nếu nói bọn họ luyện mấy năm thì đã có thành tựu, Thạch Thiên mới có thể càng cảm thấy kỳ quái.

Về phần bản chất của chân khí là cái gì, Thạch Thiên trước kia cũng không có chăm chú nghiên cứu qua, nghe ý tứ của Alex, tựa hồ chỉ chân khí chính là loại năng lượng nội tại tính mạng thể này, điểm này Thạch Thiên cũng không phản đối, nhưng tâm pháp tu luyện đến cảnh giới nhất định, hần rõ ràng cảm giác được có lực lượng nào đó trong thiên địa cùng với chân khí trong cơ thể tương đồng, vì thế mà khi không làm tăng cường tu vi nội lực của hần, bởi vậy cũng không có hoàn toàn tán đồng. Bất quá loại cảnh giới này cũng không phải người từng tu luyện nội gia tâm pháp nào cũng có thể đạt tới, bản thân Thạch Thiên cũng là lần đầu tiên sau khi sống lại mới có nhận thức rõ ràng. Trong cơ thể Alex không hề có nội lực, hiển nhiên không có tu luyện qua nội gia tâm pháp, có thể có giải thích như thế cũng là không đơn giản rồi.

Thạch Thiên an ủi nói: “Nội gia tâm pháp nhập môn là khó nhất, quả thật không có khả năng thông dụng, như người tuổi tới cỡ như ngươi có luyện tập thì đã quá muộn” Lại nhìn thoáng qua Beila, nói tiếp: “Các người cũng không cần khiêm nhường, năng lực tu luyện được cũng không tệ”.

Alex có chút ngần ra, chợt cười nói: “Beila không có luyện qua thuật tu luyện”.

Thạch Thiên nghe vậy thất kinh, trong cơ thể Beila có thể có chân khí tinh thuần như thế cũng đã làm cho hắn hết sức kinh ngạc, sau khi bị phế bỏ nội lực còn có thể khôi phục lại càng làm cho hắn cảm thấy khó tin, nghĩ không ra Alex lại nói Beila không có luyện qua tâm pháp, điều này quả thực hơi quá đáng. Trừng mắt nhìn Beila một chút, lại nhìn Alex một chút, sau khi sững sốt một lúc lâu chợt hiểu ra nói: “Chẳng lẽ các ngươi đã tìm được bản chất của nội tại tính mạng thể, không cần luyện công cũng có thể sử dụng loại... loại năng lượng này sao?”

372. Chương 373: Nhìn Qua Một Cái Trước .

Alex cùng Thạch Thiên đàm luận hồi lâu, cơ bản hỏi là đáp, thái độ hết sức thản nhiên, làm cho Thạch Thiên khó có thể cho rằng hắn đối với Beila có điều gì nói láo hoặc giấu diếm, hơn nữa chuyện Thạch Thiên phế đi nội lực của Beila thì Alex cũng không thể không biết, cho dù muốn nói láo cũng không cần phải đến mức như thế.

Thạch Thiên tổng hợp nội dung mà Alex nói này giờ, nghĩ tới nghĩ lui, duy nhất có thể chính là bọn hắn đã tìm được phương pháp mà không cần tu luyện nội gia tâm pháp hoặc thuật tu luyện khác để có thể sử dụng năng lượng nội tại trong thân thể. Nếu là như thế, cũng miễn cưỡng có thể giải thích vì sao Beila tuổi còn nhỏ đã có được nội lực tinh thuần có thể so với Laurent, vì sao nội lực của nàng có thể ở trong khoảng thời gian ngắn phục hồi lại được, cũng khó trách cảm thấy nội lực của nàng mặc dù tinh thuần, nhưng tựa hồ lại không thể nào sử dụng. Nhớ lại lúc trước cảm ứng được nội lực trong cơ thể Beila trốn ở chỗ tối tại Hongkong, thiếu chút nữa tưởng rằng nàng là đệ tử của tòa thành Thiên Thạch, cũng hoàn toàn chứng minh tâm pháp mà hắn tự nghĩ ra từ việc tổng hợp Thái Ất bí điển cùng tâm pháp các phái mà truyền cho tòa thành Thiên Thạch quả thật cùng với nội tại tính mạng thể mà tổ chức này nghiên cứu có liên quan.

Alex lắc đầu nói: “Chúng ta nghiên cứu còn chưa đạt tới loại trình độ này, muốn rõ ràng bản chất của nội tại tính mạng thể, chỉ dựa vào năng lực cùng điều kiện nghiên cứu khách quan trước mắt để giải thích là khó có thể làm được, phỏng chừng còn cần vài thế hệ thậm chí vài chục thế hệ không ngừng cố gắng mới được. Bất quá hơn mười năm trước tôi cùng cha của Beila đi các nơi trên thế giới để khảo sát, thì ngẫu nhiên có được một vật phi thường kỳ lạ, chúng tôi phát hiện nó có được một loại năng lượng đặc thù, có thể kích động năng lượng ẩn dấu trong thân thể chúng ta, hoặc là nói nó cùng với năng lượng trong thân thể chúng ta tính chất là giống nhau, trên thực tế chúng tôi sở dĩ có thể đưa ra suy nghĩ về nội tại tính mạng thể, lúc ban đầu chính là bởi vì được vật này khai phát. Chúng tôi thử đem năng lượng của nó chuyển dời đến thân thể nhân loại, cha của Beila chính là người thí nghiệm đầu tiên, bất quá rất không may mắn, lúc ấy chúng tôi đối với loại năng lượng này cùng với sự thừa nhận của thân thể nhân loại hiểu biết không đủ, cha của Beila bởi vì không thể thừa nhận sự trùng kích của loại năng lượng này mang đến, nên đã xảy ra tấm bi thảm kịch trên”.

Thạch Thiên trầm nghĩ nói vậy đây là nguyên nhân mà cha của Beila nổ mạnh giải thể, đến tột cùng là đồ vật gì, lại không cần luyện công cũng có thể làm cho nội lực của người ta tinh thuần vô cùng, quả nhiên phi thường kỳ lạ, liền hỏi: “Nói như vậy, hiện tại các ngươi đã thí nghiệm thành công, người chẳng lẽ không sợ Beila cũng bị nổ tung ra sao?”

Alex nói: “Sau khi thí nghiệm đầu tiên thất bại, chúng tôi đã đình chỉ tiếp tục thí nghiệm, cho đến sau đó bị thuật tu luyện khơi phát, tổng hợp sự giải thích của các loại thuật tu luyện đối với cơ thể người, sau khi có nắm chắc nhất định, chúng tôi mới lần nữa bắt đầu tiến hành thí nghiệm. Tính nguy hiểm đương nhiên là không nhỏ, nhưng muốn chính thức hiểu rõ bản chất của nội tại tính mạng thể, vận dụng năng lượng đó như thế nào, thí nghiệm trên cơ thể người ắt không thể thiếu. Chúng tôi đối với người thí nghiệm yêu cầu rất cao, hơn nữa hoàn toàn xuất phát từ tự nguyện, yêu cầu của thân thể Beila đối lý giải của thuật tu luyện là người tốt nhất trong những người muốn tham gia thí nghiệm. Tôi mặc dù không muốn nàng ta đi mạo hiểm, nhưng nàng hy vọng có thể hoàn thành tâm nguyện của phụ thân khi còn sống, tôi cũng không có cách nào ngăn trở”.

Thạch Thiên không khỏi đối với Beila thay đổi rất nhiều, tuy Beila trước từng muốn dùng rượu chế phục hắn, sau đó lại muốn dùng hỏa tiễn giết hắn. Bất quá bởi vì cũng không thiệt thòi gì nhiều, hơn nữa hắn

cảm thấy phụ nữ thua thiệt vì mình ngàn năm qua hằng hà sa số, mặc dù trong đó không kể tới Beila ở trong, nhưng trong đáy lòng luôn không thể làm cho hắn đi so đo với một phụ nữ. Hơn nữa thân là tổ tông, đối với người có hiếu khó tránh khỏi sẽ sinh ra sự tán thưởng, quần chi Beila rõ ràng là người da trắng, tính đến năm trăm năm trước cũng xem như là người một nhà.

Cảm ứng nội lực tinh thuần trong cơ thể Beila, Thạch Thiên càng nghĩ càng tò mò, không nhịn được nói: “Người nói thứ này quả nhiên kỳ lạ, ở chỗ nào, có thể dẫn lão tử đi xem một chút không?”

Alex tựa hồ do dự, rồi chỉ vào cái hộp kim loại bên cạnh nói: “Ngay ở bên trong hộp”.

Thạch Thiên nghe vậy không nói hai lời, đưa tay tiến lên muốn mở hộp ra.

Alex vội vàng ngăn ở trước hộp, lớn tiếng nói: “Chờ một chút...”

Thạch Thiên nói: “Yên tâm, lão tử chỉ xem một chút, cam đoan sẽ không đoạt bảo bối của các người”.

Alex nói: “Không phải là không cho Thạch Thiên tiên sinh xem, chỉ là năng lượng của nó cực kỳ không yên, trực tiếp tiếp xúc có sự nguy hiểm nhất định, tốt nhất có thể đi tới phòng thí nghiệm của chúng tôi, chuẩn bị sẵn sàng, sau khi kiểm tra an toàn thì hãy xem. Thạch Thiên tiên sinh năng lực vận dụng năng lượng nội tại tính mạng siêu cường, đến lúc đó có lẽ còn có thể có một ít ý kiến quý giá, nhất định có thể có trợ giúp lớn cho công việc nghiên cứu này”.

Thạch Thiên nghĩ thầm: “Nói đến nói đi, cũng là nghĩ muốn lừa gạt lão tử trở về để cho bọn họ nghiên cứu, khó trách tiểu tử này hỏi gì đáp nấy, biểu hiện phối hợp như thế” Hắn cũng không ngại tới việc đi phòng thí nghiệm của Alex, bất quá chuyện Kim Hình còn chưa có giải quyết, không thể lập tức đi, lấy tính cách không sợ trời không sợ đất của hắn, sao lại sợ hãi xem một món đồ vật, huống chi thứ này ở ngay trước mắt, liền nói: “Vậy rất phiền toái, lão tử hôm nay xem qua một cái trước, nếu quả thật thần kỳ như người nói, đừng nói là cho ý kiến, cùng các người nghiên cứu cũng được”.

Alex vẻ mặt khó xử, cau mày nói: “Nhưng mà...”

Thạch Thiên tức giận nói: “Nhưng mà cái gì, lão tử không sợ nguy hiểm, mặc dù có xảy ra chuyện cũng không trách người, nếu còn lằng nhằng, lão tử có thể thật muốn động thủ đoạt lấy!”

Alex thở dài nói: “Thạch Thiên tiên sinh nếu đã cố ý muốn xem, ta cũng ngăn trở không được, nhưng phải bảo đảm toàn bộ nhân viên trong Lầu Năm Góc rút khỏi mới được. Mặt khác tốt nhất là mặc vào loại trang bị phòng hộ đặc thù như chúng tôi đang mặc đây thì càng an toàn hơn một ít, chỉ là chúng tôi không có chuẩn bị trang phục phòng hộ thừa...”

Thạch Thiên lúc này mới rõ ràng bọn họ vì sao lại ăn mặc kỳ quái như thế, xem ra thứ gì đó trong cái hộp quả thật có chút nguy hiểm. Bất quá nếu năng lượng trong thứ này cùng chân khí nội lực tính chất giống nhau, trong mắt Thạch Thiên sẽ không có gì đáng sợ, đừng nói là là một vật chết, cho dù từ trong hộp nhảy ra mấy trăm nội gia cao thủ, hắn cũng không để vào mắt, không nhịn được nói] “Người trong lầu đã sớm chạy trốn hết, lão tử cũng không muốn mặc loại quần áo này, các người sợ hãi thì hãy mau rời đi, lão tử cam đoan liếc mắt một cái xong thì đi, sẽ không đem nó đi”.

Alex bất đắc dĩ gật đầu nói: “Được rồi, tôi tin tưởng năng lực của Thạch Thiên tiên sinh, cậu vốn chính là một kỳ tích... Cái hộp này là do tài liệu đặc thù chế tạo, không thể trực tiếp mở ra, chờ sau khi chúng tôi rời khỏi đây, mới dùng hệ thống điều khiển đem nó mở ra, xin mời ở đây chờ chốc lát, trước khi mở ra tôi sẽ thông báo cho cậu” Nói xong mang cái mũ chụp màu bạc lên, cùng Beila lui ra ngoài, cũng đem mặt thất phong bế lại.

373. Chương 374: Sinh Nghi .

Thạch Thiên đợi hồi lâu, thấy cái hộp nọ vẫn không có động tĩnh, trong lòng không khỏi sinh ra nghi hoặc, đột nhiên có cảm giác mình tựa hồ trúng bẫy, cẩn thận suy nghĩ, quả nhiên nhận thấy có rất nhiều chỗ không thích hợp.

Trong cái hộp đó nếu như thật thần kỳ như Alex nói, đối với bọn họ mà nói là hết sức quan trọng, Alex tự xưng không phải là người chính phủ Mỹ, vì sao lại đem vật phẩm như vậy đặt ở trong mật thất dưới Lầu

Năm Góc? Nhìn kỹ trên mặt đất có nhiều dấu vết mới của những đồ vật nặng, gian mật thất này thì ra hiển nhiên chỉ dùng để chứa các vật phẩm khác, mà cái hộp này chỉ sợ là vừa mang vào.

Nhớ lại tình cảnh mới vừa rồi khi tiến vào Lầu Năm Góc đã được Beila yêu cầu đến gian mật thất dưới đất này để gặp mặt Alex, những người này càng là đặc biệt hướng về phía hắn, vật quan trọng như thế sao lại để ở nơi gặp mặt, nhắm chừng cũng không phải là trùng hợp, rất có thể chính là dùng để đối phó hắn mà mang đến. Mà Alex nói nhiều như vậy về sự huyền bí của nội tại tính mạng thể, chính là làm cho hắn đối với cái hộp này sinh ra hứng thú, mục đích hiển nhiên là đã đạt được. Lại nghĩ đến mình sau khi thiêu hủy Nhà Trắng, vì cứu cô gái trứng đạn kia mà trì hoãn không ít thời gian, mà người trong Lầu Năm Góc lại sau khi hắn tiến vào mật thất thì mới bắt đầu rút lui, nguyên nhân chỉ sợ cũng là bởi vì sợ thứ ở trong cái hộp này, Alex lúc trước ngăn trở căn bản không phải thật sự là lo lắng cho an nguy của hắn, mà là dùng kế lạt mềm buộc chặt, làm cho hắn trúng kế mà không để ý.

Thạch Thiên bởi vì có được vô địch thần công cùng thân thể bất diệt, nhưng không có dã tâm sang cơ lập nghiệp, chỉ cầu cuộc sống bình thường, căn bản khinh thường cùng người câu tâm đấu giác, trên thực tế cũng không cần phải làm mấy cái này. Loại cuộc sống thích gì làm nấy đã hơn một ngàn năm, mặc dù bản tính là người do dự thiếu quyết đoán, tính tình cũng sẽ hoàn toàn thay đổi. Bất quá Thạch Thiên mặc dù là người đi thẳng về thẳng, nhưng cũng không phải là người hồ đồ, ít nhất lịch duyệt hơn một ngàn năm là không người nào có thể so sánh, chỉ bất quá đã dưỡng thành thói quen, vô luận việc lớn việc nhỏ cũng không để ở trong lòng. Lúc này hơi dụng tâm một chút liền phát hiện không ổn, càng nghĩ càng cảm giác được mình đã bị tính kế là rất có khả năng, nhất thời rất là căm tức, không nhịn được nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng mắng to: “Tiểu tử giỏi, lại giảo hoạt như thế. Nếu như quả thật có trúa, lão tử cùng người nói lý mới là lạ” Đi tới tường vươn tay búng nhẹ, nghe thanh âm trong tường hiển nhiên là bằng thép, bất quá chỉ dày có hơn hai tấc, mình chỉ cần nhẹ nhàng một quyền là có thể phá tường mà ra. Vì vậy cũng không vội vã đi ra ngoài, quay đầu lại nhìn cái hộp kia, thầm nghĩ đây rốt cuộc là vật gì, chẳng lẽ bằng một cái hộp nho nhỏ này là có thể diệt lão tử sao? Tâm tò mò không chút nào giảm bớt, ngược lại càng muốn mở ra xem một chút.

Chung quanh Lầu Năm Góc mặc dù quang đãng, nhưng đã tìm không được một người. Quân thủ vệ khẩn cấp tất cả đều đã nhận được lệnh lui lại cách Lầu Năm Góc ngời một km, tạo thành vòng vây mới.

Alex cùng Beila sau khi đi ra Lầu Năm Góc liền lên một chiếc xe màu đen, chạy tới bãi đỗ xe ở bên ngoài, những người khác thì ngồi trên mấy chiếc xe khác đi theo sau. Chiếc xe màu đen này ngoài buồng lái ở trước, thì cũng tìm không được một cái cửa sổ xe, từ bên ngoài nhìn vào giống như một cái hộp đặc biệt lớn. Hai gian phía sau cùng buồng lái liền kết với nhau, thoát nhìn lớn như cái phòng khách, cao rộng cũng gần ba thước, dài ít nhất cũng năm thước, bất quá trang sức phi thường đơn giản, trừ cái ghế sa *** ra, cũng chỉ có mấy cái tủ đựng giấy tờ. Gian trong cùng gian ngoài cũng tương đương nhau, thậm chí dài hơn một điểm, chất đầy các loại dụng cụ, nên có cảm giác chật hẹp hơn gian ngoài nhiều.

Beila sau khi lên xe trước tiên cởi trang phục phòng hộ ra, lộ ra thân thể uyển chuyển, hơi chút bới lại mái tóc dài màu vàng bị đè ép xuống, rồi đi giúp Alex. Alex sau khi cởi trang phục phòng hộ thì có vẻ có chút khô gầy, bộ đồ trên người có chút cũ kỹ, hơn nữa còn có rất nhiều nếp nhăn, nếu đứng ở ven đường, sẽ làm cho người ta tưởng rằng hắn là một ông lão nghèo túng sắp tiêu hết tiền dưỡng lão rồi.

Chiếc xe sau khi chạy được mấy chục phút thì ngừng lại ven đường, hai người đi vào gian sau, Alex ngồi vào một cái bàn có một cái màn hình, quay đầu lại phát hiện Beila có chút thần ra liền hỏi: “Có tâm sự sao?” Beila lắc đầu tỏ vẻ không có, ngồi vào bên cạnh Alex, đưa tay nhấn vào một cái nút màu vàng, màn hình trước mặt hai người mở lên, hình ảnh hiện ra rõ ràng là mật thất mà Thạch Thiên đang ở trong.

Alex nói: “Cha muốn quan tâm tới con. Mấy năm nay cha đối với con đã quan tâm quá ít”.

Beila nói: “Không có gì...” mắt nhìn Thạch Thiên trên màn hình, kkkhể căn môi nói: “Con chỉ là đang nghĩ... hắn đối với chuyện phát sinh ở trên người mình cũng còn có nghi vấn rất lớn, có lẽ sẽ nguyện ý phối hợp nghiên cứu cùng tổ chức. Trực tiếp dùng phương thức này có phải thích hợp hơn không?”

Alex nói: “Nghi vấn trong lòng hắn chúng ta cũng muốn biết, không thể ở trong khoảng thời gian ngắn cho hắn giải đáp hài lòng, lấy tính cách của hắn, nếu như không được thỏa mãn, sẽ không phối hợp với chúng ta trong thời gian dài, cho nên khống chế hắn mới là biện pháp thích hợp nhất. Đừng quên hắn có thể cướp

đi năng lượng trên người con, nếu để cho người như vậy tự do tiến vào tổ chức của chúng ta, hậu quả cũng phi thường đáng sợ”.

Beila nói: “Nhưng năng lực mà hắn biểu hiện ra ngoài đã vượt qua phạm vi giải thích của chúng ta đối với thuật tu luyện, có thể còn nắm giữ bí mật khác mà chúng ta cần”.

Alex nói: “Cái này chỉ nói rõ chúng ta trước kia đối với cơ thể người đến tột cùng có thể có bao nhiêu tiềm lực còn chưa đủ, thuật tu luyện đối với giải thích tiềm lực cơ thể người phi thường mơ hồ, dùng phương thức này khai phát ra tiềm lực cũng phụ thuộc vào con người, bởi vậy tính cơ bản rất lớn. Không thể phủ nhận, năng lực của hắn quả thật làm cho người ta giật mình, trong lòng cha cũng có hoài nghi giống như con, bất quá cho dù hắn nắm giữ bí mật gì, chính hắn cũng không biết, mới có thể tới tìm cha, bằng không vị Laurent hơn 130 tuổi của tòa thành Thiên Thạch kia chẳng phải so với hắn còn muốn kinh khủng hơn sao. Cho nên chúng ta chỉ có thể tự mình đến tìm ở trên người hắn”.

Beila gật đầu, thở dài nói: “Con có thể rõ ràng, chỉ là chung quy vẫn cảm thấy có chút... có chút đáng tiếc...”

Alex mỉm cười nói: “Có đúng không, cha còn nghĩ con rất chán ghét hắn”.

Beila nghe vậy ngẩn ra, nhớ tới tình cảnh Thạch Thiên tại Paris đối với nàng dùng “cực hình” bức cung, cái loại cảm giác tê dại đó tựa hồ lại ủa lên, thân thể không nhịn được nhẹ nhàng run lên, cắn răng nói: “Tất nhiên... con hận hắn...”

374. Chương 375: Phù Hiệu Thần Bí .

Trong lòng Thạch Thiên căn bản không có khái niệm sợ hãi này, nếu đối với Alex nổi lên lòng nghi ngờ, liền không chờ nữa mà tiến lên muốn mở cái hộp ra xem đến tột cùng là cái gì. Nhưng không đợi tay hắn đụng tới cái hộp, cái hộp nọ đột nhiên lên tiếng nói: “Thạch Thiên tiên sinh, chuẩn bị tốt chưa? Bây giờ tôi mở hộp ra, tốt nhất là có thể bảo trì khoảng cách” Đó là tiếng của Alex.

Thạch Thiên nghe ra thanh âm là từ phía dưới cái hộp nọ truyền ra liền nói: “Mau mở ra”, đồng thời vận khởi chân khí biến dị bảo vệ toàn thân, cũng không có gì sợ hãi, nhưng sau khi đã hưởng qua đau khổ của tên lửa cùng vũ khí laser, cần phải phòng bị cũng là nên có.

Nghe tích một tiếng vang nhỏ, cái hộp phân ra ở giữa, chậm rãi hướng hai bên mà mở ra, chỉ chốc lát một cái hộp hình cầu trong suốt lớn bằng trái bóng xuất hiện trước mắt Thạch Thiên, trong hộp có chứa dung dịch vô sắc, ở giữa lại nổi lơ lửng một hạt châu màu trắng lớn chừng quả trứng gà.

Hạt châu tuy màu trắng, ánh sáng bắn ra lại bảy màu rực rỡ, giống như những sợi tơ phấp phới trong không trung, cảm giác hết sức quái dị. Thạch Thiên đương nhiên rõ ràng ánh sáng không có khả năng vũ động như tơ tằm, nhớ tới Alex từng nói vật bên trong hộp có được năng lượng tương tự như nội tại tính mạng thể, chăm chú nhìn kỹ, ánh sáng này quả nhiên như xoắn ốc, cùng với nội lực kỳ quái của Beila ban đầu giấu ở mi tâm là giống nhau, có thể thấy được Alex cũng không có nói láo, bảo bối này quả nhiên là một vật kỳ lạ, xem ra mình đã đa tâm rồi.

Phòng bên trong xe, Alex hô hấp nặng nề hẳn lên, ấn tiếp một cái nút màu đỏ.

Năng lượng xoắn ốc phấp phới trong không trung đột nhiên đều bị thu trở về, biến mất không thấy, đèn trong mật thất sau khi chợt lóe lên mấy cái thì toát ra một trận hoa lửa, đồng thời bị thiêu hủy, hạt châu trong thùng lớn lên gấp đôi, sắc thái không ngừng biến ảo, càng thêm trong suốt chói mắt, trong mật thất vẫn được chiếu hết sức sáng ngời.

Alex cùng Beila nhìn chằm chằm vào màn hình, chỉ thấy Thạch vẫn đứng thẳng không nhúc nhích, sau khi qua hơn mười phút, vẻ mặt hai người ngưng trọng trở nên càng ngày càng kinh ngạc, phản ứng của Thạch Thiên rõ ràng so với bọn họ tưởng tượng hoàn toàn khác biệt.

Beila lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ đối với hắn không có hiệu quả?”

Alex trên trán toát ra mồ hôi hột, theo gương mặt mà rơi xuống, thốt ra nói: “Cái này... cái này không có khả năng...” rồi lau mồ hôi, đem bàn tay đang run lên nhẹ nhẹ mở micro, tận lực đem thanh âm bảo trì sự

bình thường hỏi: “Thạch Thiên tiên sinh, có nhìn ra gì hay không?” Nhưng đợi hồi lâu, Thạch Thiên trên màn hình vẫn không nhúc nhích, không có trả lời bất cứ câu gì.

Beila sắc mặt hơi hòa hoãn, lấy ra khăn tay đưa cho Alex nói: “Hắn là sinh mệnh thể của hắn quá mạnh, hiệu quả không nhanh như vậy, cũng không phải nghiêm trọng như chúng ta nghĩ”.

Alex tiếp nhận khăn tay, lau mồ hôi trên mặt, gật đầu nói: “Đã quên hắn khác với người bình thường, cho dù hắn không phải nhân loại, cũng có thể có năng lượng sinh mệnh, chờ một chút, chờ một chút...” Nhưng trong lòng vẫn căng thẳng. mơ hồ cảm thấy chuyện không đơn giản giống như Beila nói.

Vẻ mặt của Thạch Thiên lúc này so với hai người Alex càng thêm kinh ngạc giật mình, bất quá bởi vì vừa vận đưa lưng về phía camera, từ góc độ của Alex cùng Beila nhìn không thấy vẻ mặt của Thạch Thiên.

Làm cho Thạch Thiên giật mình cũng không phải là hạt châu trong thùng đột nhiên lớn lên gấp đôi, ánh mắt lại đang nhìn chăm chăm lên vách tường. Đèn trong mật thất sau khi bị thiêu hủy, mật thất toàn bộ dựa vào hạt châu kia chiếu sáng, châu quang phóng ở trên tường, hiện ra một ít hình vẽ bảy màu thoát nhìn hình như là một loại phù hiệu nào đó, theo châu quang biến ảo mà biến hóa.

Khi hạt châu đột nhiên thu hồi năng lượng, Thạch Thiên cảm thấy nội lực trong cơ thể mình cũng bị một loại hấp lực quái dị bám chặt lấy, chân khí phá thể mà ra, từ từ ủa về phía hạt châu. Điều này nhất thời làm cho Thạch Thiên hiểu được, mình đã đoán đúng, Alex đồng ý cho hắn xem thứ này, vẫn ẩn chứa không hảo tâm gì. Chân khí trong cơ thể sau khi phát sinh biến dị, uy lực mặc dù lớn hơn trước, nhưng bởi vì thời gian quá ngắn, lại phát sinh đột ngột, đột nhiên mất đi quỹ đạo huyết mạch mà chân khí lưu động, khiến cho hắn còn chưa có chuẩn bị làm thế nào để khôi phục nội lực, nếu tùy ý chân khí bị hạt châu nọ tất cả đều hút đi, thì sẽ trở thành một phế nhân. Vì vậy lập tức vận công, muốn ngăn cản chân khí tiếp tục trôi đi, lại không nghĩ rằng vừa vận công thì tốc độ chảy đi của chân khí ngược lại nhanh hơn, không thể làm gì khác hơn là đành ngừng lại.

May mà nội lực của Thạch Thiên hùng hậu vô cùng, chân khí sau khi biến dị đã cùng thân thể càng dung hợp chặt cùng một chỗ, đã không có khí mạch huyết đạo, hạt châu nọ muốn hút hết chân khí cũng không phải nhất thời là có thể làm được. Thạch Thiên biết phải quyết định thật nhanh, chứ sớm muộn thì cũng là kết quả “tinh tấn người vong”. Biện pháp duy nhất chính là tạm thời buông thể diện tổ tông, liều mạng bỏ ra đại lượng chân khí mà vận công phá tường đào tẩu. Nhưng khi hai mắt của Thạch Thiên khi nhìn về phía vách tường mật thất, phù hiệu mà hạt châu phóng lên trên tường làm cho hắn thất kinh. Đối với phù hiệu này hắn rất quen thuộc, đúng là đầu số đã hại hắn sống rồi chết, chết rồi lại sống: phù hiệu thần bí của Thái Ất bí điển...

Điểm khác chính là, phù hiệu trên tường theo châu quang biến hóa mà biến ảo, so với phù hiệu khắc ở trên Thái Ất bí điển càng thêm sinh động. Nhìn phù hiệu trên tường biến ảo bất định, tựa hồ như có sinh mệnh, Thạch Thiên cảm giác đối với chúng nó vừa quen thuộc vừa xa lạ, có loại hiểu ra trở nên quán thông, rồi lại không thể đem loại hiểu ra này nắm bắt được. Trong bất tri bất giác, chân khí trong cơ thể Thạch Thiên cũng theo phù hiệu vũ động trên tường mà hưng phấn lên, không hề bị lực lượng của hạt châu hút đi, mà tựa hồ cùng năng lượng của nó dung hợp cùng một chỗ, nín kéo lẫn nhau, hỗ trợ lẫn nhau.

Thạch Thiên đối với tất cả biến hóa này hình như lại mờ mịt không biết, thời gian phẳng phất tại giờ khắc này đã hoàn toàn ngừng lại.

Châu quang trong mật thất lúc sáng lúc tối mà lóe lên, Beila nhìn chăm chăm vào màn hình, đột nhiên nói: “Cha xem, hạt châu sao có thể lại nhỏ đi?” Hạt châu màu trắng là do đám người Alex ngẫu nhiên tìm được, cũng không biết nó là cái gì, gọi là gì, bởi vì bao hàm năng lượng thật lớn, nên gọi nó là Cự năng thể, được đặt trong hệ thống ngưng tụ năng lượng ở trong mật thất.

Alex nhãn lực không bằng Beila, nghe vậy vội vàng đứng lên nhìn sát vào màn hình, phát hiện hạt châu trong thùng quả nhiên đã khôi phục lại kích thước bằng quả trứng gà, nhưng cũng không có khôi phục lại màu trắng, vẫn chiếu xạ ra ánh sáng bảy màu như cũ.

Hiện tượng này quá mức dị thường, đã không theo suy nghĩ của Alex, vội nói: “Nhanh... nhanh phóng thích năng lượng...”

Beila ngăn ra mà hô lên: “Sẽ làm hắn giải thể...”

375. Chương 376: Lầu Năm Góc Sụp Đổ

Mặc dù tổ chức của Alex đối với hạt châu nghiên cứu rất nhiều năm, nhưng năng lượng ẩn chứa bên trong đối với họ mà nói vẫn thuộc về một loại năng lượng nguy hiểm không biết tới, cha ruột của Beila chính là bởi vì thân thể không thể thừa nhận, bị năng lượng quá lớn mà giải thể. Bởi vậy vì an toàn, năng lượng phóng thích phải đồng thời ẩn hai cái nút trên bàn điều khiển mới có thể được chấp hành, để tránh trong lúc vô ý không cẩn thận đụng tới, mà tạo thành hậu quả nghiêm trọng.

Hai cái nút cách xa nhau hơn một thước, phân biệt ở trước người Alex cùng Beila, giờ phút này Alex cũng không giải thích về nghi ngờ của Beila, khom lưng giang hai tay mà đè mạnh xuống hai cái nút. Trong mật thất mãnh liệt tuôn ra ánh sáng vô cùng chói mắt, đem Thạch Thiên đang đứng thẳng bao phủ lấy, lập tức hình ảnh trên màn hình biến mất, mà hiện ra một thông báo: “Tín hiệu bị ngắt, xin mời kiểm tra hệ thống thiết bị” Cơ hồ đồng thời, cảm giác chấn động mãnh liệt cùng tiếng nổ từ phía Lầu Năm Góc truyền đến.

Alex cùng Beila đều ngẩn ra, nhanh chóng đứng dậy lao xuống phòng xe, chỉ thấy ở xa ánh lửa tận trời, bụi đất ba lên, có thể nói Lầu Năm Góc hùng vĩ quá nửa đã sụp đổ, trở thành một đồng đổ nát.

Beila run giọng nói: “Tại sao có thể như vậy?”

Alex cũng trợn mắt há mồm, hai mắt nhìn chăm chăm vào Lầu Năm Góc đang cháy, thật ra nơi đó đã không thể dùng chữ lầu để hình dung. Hạt châu đó có thể chứa đựng cùng phóng thích năng lượng tính mạng, nhưng phải thông qua tự năng mà họ họ nghiên cứu chế ra mới có thể phát huy tác dụng, dưới tình huống bình thường đối với cơ thể người ảnh hưởng không nghiêm trọng lắm. Từ khi cha ruột của Beila trong khi thí nghiệm phát sinh thảm kịch. Họ họ vì nghiên cứu đặc tính cùng năng lượng ở bên trong hạt châu, đã dùng rất nhiều động vật để thử nghiệm, dưới tình huống không ngừng gia tăng sự khống chế năng lượng mà hạt châu có thể phóng thích ra, đối tượng thí nghiệm mặc kệ là voi hay chuột, tất cả đều bị giải thể thành những phần tử, bất quá đối với phòng thí nghiệm cùng với các dụng cụ của phòng thí nghiệm cũng không có hư hao quá lớn. Nhân viên thí nghiệm chỉ cần rời xa phòng thí nghiệm, mặc vào đồ phòng hộ đặc chế cho họ, thì sẽ không có nguy hiểm. Cho nên Alex cùng Beila vô luận như thế nào cũng không muốn tới, lần này phóng thích năng lượng của hạt châu lại hủy diệt cả tòa Lầu Năm Góc.

Lúc này nhân viên của tổ chức ở trên các xe khác cũng đều trước sau xuống xe, không biết làm sao mà đi tới bên cạnh hai người Alex, cùng nhau xem xét cảnh tượng hoành tráng khi Lầu Năm Góc sụp đổ.

Alex sững sốt hồi lâu, mới không quá khảng định nói: “Hạt châu có thể phóng xuất ra năng lượng cũng không có loại hiệu quả này, vấn đề hẳn là ở trên người thiếu niên này, có lẽ là bởi vì năng lượng tính mệnh trong cơ thể hắn quá lớn, cho nên khi giải thể hậu quả tạo thành cũng càng nghiêm trọng. Xem ra chúng ta đã xem thường thuật tu luyện, cũng đã đánh giá thấp năng lượng ẩn giấu trong thân thể nhân loại, cái này... quả thật làm cho người ta không thể tin được...”

Beila có chút mờ mịt nói: “Hắn cùng bí mật trên người hắn cứ như vậy mà biến mất sao...”

Alex nói: “Thiếu niên này thật sự quá kinh khủng, hơn nữa mới vừa rồi khảng định đã đoán được chúng ta sẽ làm gì hắn, hiển nhiên sẽ đem chúng ta thành kẻ địch của hắn, cho nên chúng ta không có lựa chọn khác, không thể tiến hành cẩn thận nghiên cứu đối với thân thể của hắn quả thật là tổn thất lớn đối với sự phát triển của nhân loại, bất quá hạt châu có thể đã hấp thu một bộ phận năng lượng tính mạng của hắn, tin tưởng chỉ cần thông qua cố gắng của chúng ta, sớm muộn sẽ tìm ra bí mật trên người hắn” Sau khi nói xong thì lấy điện thoại ra gọi, không gọi hắn gọi thì điện thoại đã vang lên trước, mới vừa bấm nghe, lập tức đã truyền ra tiếng rống lên của Otis: “Alex, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

Alex nói: “Ngài tổng thống, chỉ là xảy ra chút ngoài ý muốn, hiện tại tôi muốn ngay phái ra quân đội vây quanh phụ cận Lầu Năm Góc...”

Otis tức giận ngắt lời nói: “Lầu Năm Góc bây giờ còn tồn tại sao? Ngài... ngài lại cảm thấy đây chỉ là chút ngoài ý muốn sao? Các người đến tột cùng là đã làm cái gì?”

Alex cười lạnh nói: “Tôi chỉ hoàn thành vấn đề mà ngài muốn giải quyết, đối với tất cả phát sinh ở Lầu Năm Góc tôi chỉ có thể tỏ vẻ phi thường tiếc nuối. Nhưng nếu như không có chúng tôi, ngài cảm thấy Lầu Năm Góc có thể bảo lưu dưới bàn tay điên cuồng của thiếu niên kia sao?”

Otis trầm mặc một hồi, rồi nói: “Ý của ngài là... các người đã thành công chế phục thiếu niên nọ”

Alex nói: “So với ngài tưởng tượng càng triệt để hơn một ít, hẳn đã không còn tồn tại”.

Otis nhất thời bình tĩnh một ít, thở phào một hơi nói: “Ngài Alex, xin thứ cho thái độ của tôi mới vừa rồi, cũng hy vọng ngài có thể thông cảm tâm tình cùng áp lực của tôi hiện tại. Ài... hiện tại Nhà Trắng đã bị phá hủy, nước Mỹ đã trở thành trò cười lớn nhất thế kỷ, tôi rất khó gánh chịu trách nhiệm này, cũng chưa chuẩn bị tâm lý...”

Alex cũng dùng giọng điệu hòa hoãn nói: “Tôi đương nhiên có thể hiểu được tâm tình của ngài hiện tại, đối với kết quả này tôi cũng không có đoán trước được, nhưng đừng quên chúng ta đối phó cũng không phải là người bình thường, nên thực tế tổn thất của chúng tôi so với nước Mỹ còn lớn hơn nhiều, ngài vĩnh viễn sẽ không hiểu mất đi thiếu niên này tổn thất đối với nhân loại lớn tới chừng nào. Giá trị của hắn vượt xa không phải một tòa Lầu Năm Góc có thể so sánh được”.

Otis trong lòng cũng không là vậy. Đối với hắn mà nói Thạch Thiên đã chứng kiến quá trình Helen bị bắn chết, mặc dù có thể đem tội danh đổ lên người Thạch Thiên, nhưng nếu như có thể làm cho Thạch Thiên vĩnh viễn biến mất trên đời này, hiển nhiên càng thêm lý tưởng. Thạch Thiên nếu đã chết, Otis hiển nhiên sẽ không đem ý nghĩ này nói ra, ngược lại dùng giọng điệu hết sức tiếc hận hỏi: “Tôi không có trí tuệ chuyên nghiệp như ngài Alex, nhưng từ năng lực mà thiếu niên này biểu hiện ra có thể tưởng tượng được giá trị của hắn, ừm... tôi cũng thật đáng tiếc... hiện tại chúng ta nên làm như thế nào?”

Alex nói: “Tôi có vật phẩm rất quan trọng còn ở phía dưới Lầu Năm Góc, ngài lập tức hạ lệnh quân đội bao vây, không cho bất luận kẻ nào tới gần, phải dưới sự giám sát của người của tôi mới có thể dọn dẹp hiện trường” Nghe được Otis làm theo phân phó của hắn, sau khi ở đầu kia điện thoại hạ lệnh xong thì cười nói: “Ngài Otis, tôi cảm thấy ngày mới vừa rồi lo lắng hoàn toàn dư thừa, đừng quên ngày hiện tại còn chưa phải là tổng thống Mỹ, nếu như phải có người phụ trách những chuyện này, vậy cũng có thể để cho tổng thống Helen gánh chịu, tôi tin tưởng bà ta ở trên trời cũng sẽ không đưa ra ý kiến phản đối, ngài chẳng những không có trách nhiệm, mà còn là anh hùng cứu vớt nước Mỹ”.

Otis nghe vậy không nhịn được nở nụ cười: “Phi thường cảm tạ nhắc nhở của ngài!”

Alex nói: “Ngài chính thức cảm tạ thì nên là Thạch Thiên, đừng vì Lầu Năm Góc cùng bia kỷ niệm Washington lỗi thời mà thương tâm, tưởng tượng tương lai một chút đi, chúng ta hợp tác có thể mang lại cho ngài sự tôn nghiêm đối với quốc gia lên gấp trăm lần, ngài hoàn toàn có thể có được bia kỷ niệm của chính mình”.

376. Chương 377: Đại Ân

Otis ngắt điện thoại, cẩn thận ngẫm nghĩ lời Alex mới vừa rồi nói, cảm thấy mình quả thật đã quá lo lắng, chỉ nghĩ làm tổng thống Mỹ hẳn là đối với những gì phát sinh thì không thể trốn tránh trách nhiệm, nhưng lại quên mình hiện tại bất quá chỉ là thay mặt tổng thống, chuẩn xác mà nói, ngay cả thay mặt tổng thống cũng còn chưa có kịp thông qua trình tự quốc hội xác định. Helen khi còn thì chuyện Thạch Thiên đại náo Mỹ cũng đã phát triển đến tình trạng không thể vấn hồi, trách nhiệm chủ yếu hiển nhiên hẳn là do nàng cùng Cục an toàn quốc gia gánh chịu, mình làm phó của Helen, mặc dù sẽ chịu chút liên quan, nhưng nếu thành công tiêu diệt thiếu niên kinh khủng này, bảo vệ quốc gia không bị tiếp tục phá hủy nữa, chỉ cần thao tác thích đáng, không khó đem chuyện xấu biến thành chuyện tốt.

Nghĩ tới đây, Otis nhất thời vứt bỏ sự sầu lo, khoe miệng lộ ra nụ cười đắc ý, thầm nghĩ Alex nói không sai, Thạch Thiên đến Mỹ đại náo đối với hắn lại là đại ân, nếu không thì không biết đến năm tháng nào mới có thể có cơ hội tốt như vậy, diệt trừ Helen mà thay thế.

Năm ngoái khi bầu cử, Otis cùng Helen nguyên là đối thủ cạnh tranh ứng cử tổng thống của Đảng Dân Chủ, giới bên ngoài thấy, tốc độ thăng tiến của Helen mặc dù nhanh làm cho người ta giật mình, nhưng dù sao căn cơ trong chính đàn còn nông, đa số các nhà bình luận chính trị cũng không xem trọng nàng, trong đó đương nhiên cũng kể cả Otis. Không đợi có kết quả, Otis cũng đã lo lắng sau khi ứng cử của Đảng Dân Chủ thì có mời Helen đảm đương trợ thủ của mình hay không, đề cao sự ủng hộ của giới trẻ cùng phụ nữ đối với hắn.

Kết quả lại là Helen lấy ưu thế tuyệt đối chiến thắng Otis, trở thành người ứng cử tổng thống của Đảng Dân Chủ, dưới sự chủ động yêu cầu của Helen cùng sự đề nghị của các nghị sĩ Đảng Dân Chủ, Otis đã cộng tác với Helen trong quá trình tranh cử. Cuối cùng đã đánh bại đối thủ cạnh tranh của Đảng Cộng Hòa, thành công vào Nhà Trắng, trở thành nữ tổng thống đầu tiên của Mỹ.

Các nhà bình luận lúc trước không xem trọng Helen hiển nhiên đối với kết quả này mở rộng tầm mắt, âm thầm xấu hổ, đều chỉ ra Otis gia nhập liên minh là nguyên nhân mấu chốt Helen có thể thắng được, bất quá cũng thừa nhận hình tượng cùng phong cách của Helen đã được đại đa số người trẻ tuổi cùng phái nữ ủng hộ, biểu hiện hết sức xuất sắc, cho rằng Helen cùng Otis cộng tác là tổ hợp hoàn mỹ nhất trong lịch sử nước Mỹ. Helen đối với bình luận bên ngoài cũng không để ý, hơn nữa sau khi trúng cử khi diễn thuyết cũng công khai cảm ơn sự trợ giúp của Otis trong khi tranh cử, sau khi bổ nhiệm hẳn làm phó tổng thống, Otis đối với sự thất lợi ban đầu trong đảng cũng biểu hiện phi thường thông suốt cùng hào phóng, trong sự tán dương đã tiếp nhận sự bổ nhiệm của Helen, có vẻ cảnh tượng vô hạn.

Bất quá trong lòng Otis lại cực kỳ ảo não, trong tám năm Đảng Cộng Hòa chấp chính, tổng thống Bush từng nhiều lần phát động chiến tranh, hơn nữa kinh tế Mỹ đang đi xuống, tỷ lệ thất nghiệp tăng cao, dân chúng đối với Đảng Cộng Hòa đã oán thán rất nhiều, bởi vậy lần này mặc kệ người nào đại biểu Đảng Dân Chủ tranh cử tổng thống, phần thắng cũng phi thường cao. Trong mắt Otis xem ra, nếu không phải ban đầu tuyển cử mình quá mức khinh địch, để cho Helen thu được nhiều tiện nghi, thì vị trí tổng thống này hẳn là của hẳn. Mà bình luận bên ngoài lại càng sâu sắc hơn quan điểm của Otis. Hẳn thậm chí hoài nghi Helen ban đầu đã sử dụng thủ đoạn không ai biết, đối với điều này vẫn canh cánh trong lòng, điều này cũng đã khiến cho hẳn đồng ý cùng người khác hợp tác, mạo hiểm soán lấy vị trí tổng thống.

Khi Helen tỉnh lại sắc trời còn tối, trong mơ mơ màng màng cũng không biết đang ở nơi nào, lục lọi mở đèn ở đầu giường, phát hiện mình lại đang trần truồng nằm trên giường, mà cả người đều là vết máu, không khỏi thất kinh. Nàng dù sao cũng không phải phụ nữ bình thường, lập tức khiến cho bản thân tỉnh táo lại, trước xem xét vị trí hoàn cảnh, phát hiện trên giường trừ dính đầy vết máu, chỗ khác cũng coi như sạch sẽ, thoát nhìn như là phòng ngủ của gia đình bình thường, trên đầu giường còn có mấy cuốn tạp chí, hiển nhiên không phải là thiên đường hoặc địa ngục.

Xác định mình còn sống, Helen đối với tất cả những gì phát sinh trước khi hôn mơ cũng bắt đầu từ từ nhớ lại, bất quá chỉ nhớ một khắc khi trung đạn mình tựa hồ bị Thạch Thiên kéo vào trong lòng, sau lúc phát sinh cái gì cũng không biết. Vết máu trên người hiển nhiên là do trúng đạn gây ra, vết thương đã ngưng kết, có thể thấy hơn mười chỗ, có chút kinh khủng. Nữ tổng thống dù sao cũng là phụ nữ, lòng thích đẹp không thể tránh được, tuy lúc này nghĩ về vấn đề này không thích hợp, nhưng nghĩ đến cả người đầy những vết sẹo, tâm tình phần hận bị thống cũng không thể ngăn cản mà ủa lên.

Không biết qua bao lâu, Helen đột nhiên phát hiện một vấn đề kỳ quái, mình lại không cảm thấy vết thương đau đớn, nghĩ thâm chẳng lẽ mình đã trọng thương hôn mê nhiều ngày? Tò mò đưa tay sờ sờ một vết thương, không ngờ nhẹ nhàng chạm vào, lớp vảy bên ngoài vết thương cùng máu khô liền rớt xuống, trên da thịt trừ một điểm hồng nhạt, cũng nhìn không ra có dấu vết thương tích, lại cẩn thận kiểm tra các vết thương khác thì cũng đều như thế. Phát hiện này làm cho Helen vừa mừng vừa sợ, không nhịn được dùng sức néo mình, xem có phải đang nằm mơ hay không.

Đang lúc Helen lâm vào tâm tình phức tạp nhất trong cuộc đời, một tiếng nổ lớn đột nhiên từ xa xa truyền đến, đồng thời còn có cảm giác chấn động. Helen không khỏi ngẩn ra, vội vàng nhảy xuống giường chạy đến cửa sổ phòng ngủ, chỉ thấy xa xa ánh lửa đỏ cả bầu trời đêm, chỉ là bị các tòa nhà cản trở tầm mắt, nhìn không thấy đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, bất quá cũng làm cho nàng phát hiện mình vẫn đang ở nội thành Washington, chỉ là đèn ở trong nội thành so với ngày thường thừa thớt hơn rất nhiều.

Helen trước từ ngã tư đường cùng cảnh vật chung quanh đoán ra đại khái chỗ của mình, lại nhìn ánh lửa đỏ rực trên bầu trời đêm, nơi gặp chuyện này là ở bờ bên kia sông, nhất thời cả người chấn động, sắc mặt chợt biến đổi lớn, nghĩ thâm chẳng lẽ là ở Lầu Năm Góc? Thiếu niên như ác ma kia vẫn đang ở tại Washington làm loạn? Dưới sự lo lắng muốn tìm người tra hỏi mới vừa rồi xảy ra chuyện gì, lại thấy ở góc tường có một đồng quần áo, cầm lấy thì đúng là bộ quần áo mình mặc trước đây, ở trên vết máu loang lổ, trước sau hiện hơn mười vết đạn, xuyên thủng lỗ chỗ, mau là diện thoại di động còn đó, hơn nữa không có hư hỏng, vội vàng tìm số niên thoại của trợ thủ Rudolph, bất quá vừa muốn gọi, một suy nghĩ làm cho nàng hết sức bất

an lại đột nhiên hiện lên trong đầu.

377. Chương 378: Cái Mộng Gợi Cảm .

Khiến cho Helen bất an chính là tình cảnh của nàng hiện tại, Otis nếu lựa chọn lúc này phát động âm mưu đối với nàng, trước đó tất nhiên đã sắp đặt từ lâu, người bên cạnh mình cho dù không bị Otis thu mua, thì giờ phút này nhất định cũng bị bọn họ giám sát. Helen mặc dù không rõ ràng lắm mình tại sao lại ở nơi xa lạ này, nhưng khẳng định không phải người của Otis cứu mình, bọn họ không có khả năng lưu lại mình còn sống, cho nên cũng không biết mình ở nơi nào, nếu không nhất định đã phái người đến đây diệt khẩu. Đối với Rudolph, Helen tuy tín nhiệm, nhưng nếu vào lúc này cùng hắn liên lạc, sẽ khó tránh khỏi tiết lộ hành tung của mình, đồng thời cũng sẽ mang lại cho Rudolph phiền toái.

Helen lập tức bỏ đi suy nghĩ liên lạc với Rudolph trong đầu, đem điện thoại tắt máy đặt ở cửa sổ, mở TV trong phòng ngủ lên. Nội dung phát trên TV vừa lúc là về tiếng nổ vừa mới rồi, hiện trường bị rất nhiều quân đội phong tỏa, từ màn ảnh chỉ có thể thấy xa xa một tòa nhà lớn đang hừng hực cháy, bộ dáng sắp sụp đổ nhưng từ vị trí cùng hình dáng của nó, Helen có thể nhận ra đó là Lầu Năm Góc.

Một phóng viên đang cầm microphone đứng trước màn ảnh, kích động vạm vỡ phần lớn tiếng nói: “Tiếp tục với việc hôm nay bia kỷ niệm Washington sụp đổ, Nhà Trắng bị cháy, cùng với tổng thống Helen bị ngộ hại, mấy chục phút trước, Lầu Năm Góc lại phát sinh nổ mạnh hơn nữa còn sụp đổ bốc lửa” Lại một tiếng nổ vang, màn ảnh lắc lư, chỉ thấy Lầu Năm Góc ở xa xa tiếp tục sụp đổ, phóng viên kia không tự chủ mà rụt cổ, sợ hãi than thở: “Oh my god... hôm nay quả thực là ngày tai nạn của Washington... thiếu niên kinh khủng kia kế tiếp còn có thể làm ra chuyện kinh người gì? Mục tiêu phá hoại tiếp của hắn sẽ là nơi nào? Xin đừng chuyển kênh, chúng tôi sẽ tiếp tục thông báo...”

Helen thất kinh, phóng viên nọ nói nàng đã bị ngộ hại, thật ra có thể lý giải, nói rõ Otis tưởng rằng nàng đã trúng đạn bỏ mình, sau khi giá họa cho Thạch Thiên thì đem tin tức công bố ra ngoài, nếu không Otis sẽ không trở thành người thay mặt tổng thống, tạm đảm nhận chức vị tổng thống. Nhưng phóng viên này tại sao nói bia tưởng niệm Washington là tối hôm nay sụp đổ? Điều này quả thực khó tin, chẳng lẽ mình mới hôn mê mấy tiếng thôi? Trúng mười mấy phát súng sao có thể chỉ một đêm đã khỏi hẳn? Không nhận được cúi đầu nhìn lại vết thương một chút, phát hiện nhưng điểm nhỏ mảy hồng vừa rồi lúc này tất cả đều đã biến mất, nhìn không ra chút nào bộ dáng vừa mới bị thương.

Nơi cửa sổ đột nhiên truyền đến tiếng vang, một bàn tay dơ hẳn chụp lấy mép cửa sổ, tiếp theo một người đầy bụi đất, trần như nhộng từ cửa sổ bò vào trong nhà, ngồi ở dưới đất mà thở hổn hển.

Helen sợ đến hét lên một tiếng, nhảy lên giường, chụp lấy cái gối lớn tiếng quát lên: “Cậu là ai? Cậu muốn làm gì...”

Người nọ nghiêng mắt nhìn Helen, tức giận nói: “Lão tử tới là đưa cô đi chạy trốn”.

Helen nghe âm thanh người này có chút quen tai, nhìn kỹ lại, quả nhiên là Thạch Thiên, không khỏi càng thêm giật mình, run giọng nói: “Cậu... cậu sao biết tôi ở chỗ này?”

Thạch Thiên trách mắng: “Nói nhảm, là lão tử đưa cô tới nơi này,

Helen cả người chấn động, tình cảnh đêm qua trúng đạn nháy mắt lần nữa xuất hiện trong đầu nàng. Đặc biệt cảnh Thạch Thiên đem nàng kéo vào trong lòng, không nhận được hỏi: “Thật là cậu đã cứu tôi?” Thật ra nàng sớm có hoài nghi vậy, chỉ là những gì Thạch Thiên làm, làm cho nàng vạm vỡ phần thống hận, trong lòng nhất thời khó có thể tiếp nhận điều này.

Thạch Thiên chẳng muốn trả lời, đứng dậy nói: “Đi thôi” rồi không để Helen phản đối, tiến lên ôm lấy hai chân nàng, đem nàng vác lên trên vai, từ cửa sổ nhảy ra ngoài. Helen biết vị trí của mình là trên lầu thứ hai mấy, nhất thời đã quên năng lực siêu cường của Thạch Thiên, sợ đến nhắm mắt lại lớn tiếng kêu sợ hãi, nhưng lập tức nhận thấy thân thể cũng không có cảm giác rơi xuống, mở mắt vừa nhìn, phát hiện Thạch Thiên đang ôm nàng nhảy từ mái nhà tòa cao ốc này sang mái nhà tòa cao ốc khác, giống như phi hành, chỉ trong nháy mắt hai người đã rời xa nội thành Washington.

Eo của Helen nằm ở trên vai Thạch Thiên, cũng không cảm giác thấy khó chịu, nhưng hai người leus này đều trần như nhộng, bị vác ở phía sau Thạch Thiên nên nàng chỉ cần vừa mở mắt, đã nhìn thấy cái mông rắn chắc gợi cảm của Thạch Thiên, cảm giác không được tự nhiên nói không nên lời, vội vã lớn tiếng kháng nghị: “Mau buông tôi xuống” Thạch Thiên không để ý tới, lại hô vài tiếng, rồi dùng nắm tay đánh vào lưng của Thạch Thiên, đã có vài cái đánh vào mông của Thạch Thiên phát ra những tiếng thịch thịch.

Thạch Thiên giận dữ, ở trên mông của Helen vỗ một cái, mặc dù không dùng bao nhiêu lực, thanh âm lại hết sức vang dội dễ nghe, trách mắng: “Nếu không phải thấy cô bị bắn thành tổ ong có chút đáng thương, thì lão tử đã không muốn lưu lại cô rồi, đã không quản chết sống của cô, còn phiền nữa lão tử sẽ đem cô ném trong núi với sói gừi”.

Helen cảm thấy mông vừa đau vừa tê dại, cũng tức giận nói: “Ai cần cậu tới trông nom, ném tôi đi là được” Qua một hồi lâu, không thấy Thạch Thiên trả lời, cũng không đem nàng ném đi, vì vậy lại đánh trên lưng Thạch Thiên mấy cái nữa, vẫn không thấy hắn có phản ứng, nghĩ thầm thiếu niên này so với ma quỷ càng ác hơn, nhắm chừng cho dù Thượng Đế tự mình hạ lệnh với hắn cũng không có tác dụng, chỉ có thể dừng lại.

Lúc này hai người đã tới nơi hoang dã, Helen đầu hướng xuống dưới, ngoài trừ cái mông của Thạch Thiên thì cảm bản thấy không rõ cảnh vật chung quanh, cũng không biết Thạch Thiên muốn dẫn nàng đi nơi nào, vì không để cho nữa người trên dán sát vào lưng Thạch Thiên, Helen dùng hai tay chống lên trên lưng Thạch Thiên, muốn dùng lưng của hắn bảo trì khoảng cách, nhưng da thịt Thạch Thiên trơn bóng vô cùng, hơn nữa trên lưng đều là mồ hôi, căn bản không chỗ vi tay vào, hai người trong khi chạy trốn thân thể trần truồng không ngừng va chạm, ngược lại làm cho nàng sinh ra một cảm giác kích thích dị thường, hai bên ngực đầy đặn không bị khồng chế mà vểnh thẳng lên, áp lên lưng của Thạch Thiên, thân thể cũng trở nên càng ngày càng mềm yếu vô lực.

Loại cảm giác này làm cho Helen vừa xấu hổ vừa giận, biết đưa ra kháng nghị cũng vô dụng, hơn nữa cũng không thể không biết xấu hổ mà nói ra lý do kháng nghị, không thể làm gì khác hơn là cố gắng khiến cho mình dời lực chú ý đi. Nàng hiện tại đã vững tin là Thạch Thiên cứu mình, nếu không với thương tích của nàng, cho dù đưa vào bệnh viện tốt nhất thế giới cũng khó mà cứu sống, càng không thể trong mấy tiếng đã khiến cho nàng khỏi hẳn, mặc dù không rõ ràng lắm Thạch Thiên dùng biện pháp gì, nhưng chỉ cần năng lực cứu người của hắn bằng 1/100 lực phá hoại, thì cũng không có gì kinh ngạc. Nhưng hắn tại sao muốn cứu mình?

Nghe hơi thở nặng nề của Thạch Thiên, Helen không khỏi lại nghĩ: Ma quỷ này chẳng lẽ cũng sẽ có lúc mệt sao? Tại sao hắn lại chảy mồ hôi nhiều như vậy, trên người lại nóng như vậy...

378. Chương 379: Dám Hôn Lão Tử .

Dần dần, tốc độ chạy của Thạch Thiên càng ngày càng chậm, rốt cuộc ngừng lại ở bên cạnh một cái hồ nhỏ gần rừng, ngã sấp xuống trên bãi cỏ bên hồ. Helen bởi vì đầu vẫn hướng xuống dưới, đại não thời gian sung huyết qua dài, khi từ trên vai Thạch Thiên rơi xuống chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm lại, qua một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, phát hiện Thạch Thiên đã ngửa mặt lên trời nằm trên mặt đất, nhắm chặt hai mắt, thoạt nhìn tựa hồ hết sức thống khổ.

Helen mặc dù thống hận Thạch Thiên gây ác tại Mỹ, nhưng dù sao tính mạng của mình là do hắn cứu, thấy thế không nhịn được hỏi: “Cậu làm sao vậy?” Vừa nói vừa đưa tay sờ lên trên trán Thạch Thiên, cảm thấy như sờ trúng một cái trứng gà luộc vậy, cực kỳ phỏng tay, giật mình nói: “Cậu bị bệnh sao?”

Thạch Thiên ừm một tiếng, mở mắt ra nhìn Helen một chút, rồi lại nhắm mắt lại, cắn răng nói: “Nhanh...nhanh chút đi, lão tử không bị bệnh, người muốn giết cô... hắn là không biết cô còn sống. Chỉ cần... trốn đi...không cho họ...phát hiện ra cô, thì sẽ không...có nguy hiểm...”

Helen dọc đường đi cũng đoán Thạch Thiên cứu mình làm cái gì, không nghĩ tới tại sao lại chạy trốn, càng không ngờ Thạch Thiên ngay cả nói không rõ ràng lắm, rõ ràng là bệnh không nhẹ, trong lòng lại nghĩ đến an nguy của nàng. Điều này làm cho Helen cảm động thiếu chút nữa rơi lệ, nàng vốn là người có trách

nhệm, cho dù trong lòng vẫn đang thống hận Thạch Thiên, dưới loại tình huống này cũng không thể làm gì, huống chi hận ý đối với Thạch Thiên cũng đã giảm đi nhiều.

Bất quá Helen không thông y thuật, nhất thời cũng không biết nên làm cái gì, nhớ tới dọc theo đường đi Thạch Thiên chảy mồ hôi không ít, hiện tại thân thể lại nóng như vậy, chỉ sợ đã thoát nước nghiêm trọng, vội vàng tới bên bờ hồ vung tay vốc một vốc nước, xoay người ngồi xổm xuống muốn dứt cho Thạch Thiên uống, đột nhiên cảm giác chân chạm phải một vật cứng, so với thân thể hắn còn muốn nóng hơn vài phần, không nhịn được cúi đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy dưới hông Thạch Thiên vật thể đại biểu cho nam tính đã thẳng đứng lên như cột chống trời, sợ đến run tay lên, nước đem tới đã đổ hết lên mặt Thạch Thiên Truyện ” ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc.

Thạch Thiên trợn tròn hai mắt cả giận nói: “Cách ta xa một chút, lão tử nhậu nhại không lâu đâu... mau rút...” rồi đưa tay đem Helen đẩy ngã ngồi trên mặt đất, chậm rãi gượng đứng dậy, đi được hai bước lại ngã sấp xuống.

Helen mặc dù cùng Thạch Thiên trao đổi không nhiều lắm, nhưng sớm đã không đem những lời ác liệt của hắn để ở trong lòng, hiển nhiên sẽ không bị câu nói của hắn đuổi đi, lại cảm thấy thiếu niên này tính cách thật sự kỳ quái, mặt ngoài thoạt nhìn hung ác như thế, thực tế lại quan tâm tới an nguy của người khác. Bất quá trạng thái của vật dưới hông Thạch Thiên làm cho Helen cảm thấy hết sức khó xử, nhất thời không dám tới gần, trong lòng mắng thầm: “Bệnh thành như vậy, phản ứng sinh lý còn... mãnh liệt như thế, khó trách lại vì một người phụ nữ mà chạy đến Mỹ điên cuồng trả thù” rồi lại nghĩ: “Hắn hiện tại đã trở thành một trong những phần tử khủng bố kinh khủng nhất không thể tha thứ của Mỹ, điểm này đã không thể văn hời, nhưng tất cả đều là lỗi của hắn sao?”

Thạch Thiên ngã bên hồ nước, nửa người trên cơ hồ ngâm vào trong nước, qua hồi lâu vẫn không nhúc nhích, cũng không thấy có bong bóng nước nổi lên. Helen càng nhìn càng lo lắng, tuy hành vi phạm tội của Thạch Thiên không thể tha thứ, nếu do Mỹ xử thì quá nữa sẽ phán hắn tội chết. nhưng ở trong lòng Helen thì Thạch Thiên lại khác với phần tử khủng bố chân chính, thậm chí bắt đầu cảm thấy Thạch Thiên ở trong cả sự kiện cũng chỉ là người bị hại, huống chi đã cứu mình, không thể nhìn hắn chết đuối ngay trước mặt mình.

Helen cắn răng tiến lên nắm lấy hai chân Thạch Thiên, kéo hắn trên cỏ. Trên người Thạch Thiên vẫn đang rất nóng làm cho Helen thở phào nhẹ nhõm, khi kéo hắn lên, hai mắt không tự chủ được nhìn xuống hạ thân hắn xem xét, phát hiện vẫn hùng tráng như lúc ban đầu vội dời ánh mắt đi đưa tay lên mũi dò xét lại thấy đã dính chỉ hô hấp. Helen thất kinh, dung hết ỨC ĐÈ ÉP lên ngực bụng Thạch Thiên, thậm chí cả người cũng cúi lên, nhưng lại không ép ra một chút nước nào, dưới tình thế cấp bách vội bịt mũi Thạch Thiên, mở miệng cúi người thổi khí vào trong miệng hắn, để giúp hắn hô hấp nhân tạo. Thổi được ba hơi, khi ngẩng đầu lên để thổi đột nhiên phát hiện Thạch Thiên đã mở mắt, hơn nữa còn nhìn chăm chú vào nàng, trong mắt toát ra ánh sáng bảy màu, ở trong đêm tối thoạt nhìn hết sức quý dị, làm cho Helen sợ đến mức đứng dậy muốn trốn.

Thạch Thiên lấy tay đem Helen kéo vào trong lòng, lại xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, hung tợn nói: “Cô... cô dám hôn lên miệng lão tử”

Helen hai tay dùng sức đẩy ra, nhưng đẩy thế nào cũng không động đậy được Thạch Thiên, nghe vậy vội vàng giải thích: “Không phải, tôi đang giúp cậu làm hô hấp nhân tạo, là muốn cứu cậu...”

Ánh sáng kỳ lạ trong mắt Thạch Thiên càng ngày càng thịnh, giống như muốn phun ra lửa, trừng mắt nhìn Helen nói: “Tốt... cô đã chủ động muốn cứu lão tử, như vậy đừng trách lão tử không khách khí...” Lúc này hắn chẳng những khôi phục hô hấp, hơn nữa còn cực kỳ nặng nề, hơi thở thiêu người phun lên mặt Helen, làm cho Helen có loại cảm giác hít thở không thông.

Helen phát hiện hai chân mình đã bị Thạch Thiên dùng hai chân tách ra, mà vật cứng rắn nóng bỏng nọ đã chống vào nơi riêng tư giữa hai chân nàng, hoảng sợ nói: “Cậu... cậu muốn làm gì?” Muốn phản kháng, nhưng lại cảm thấy thân thể ngày càng mềm ra, thần trí cũng bắt đầu mê ly không rõ, tiếp theo hạ thể đau nhức, đã bị Thạch Thiên thô bạo phá vỡ mà xâm nhập...

Ánh nắng sớm rực rỡ xuyên qua khe hở của cây rừng, chiếu vào trên mặt hồ dập dờn bóng bèo hóa thành từng đạo sóng vàng lóng lánh, trong tiếng chim hót thanh thúy, Thạch Thiên tỉnh táo lại, cảm thấy toàn

thân thư thái vạn phần, nhưng chứng kiến Helen vẫn đang hôn mê chưa tỉnh ở dưới thân, nhất thời da đầu tê dại, âm thầm kêu khổ. Khi đứng dậy Thạch Thiên phát giác vật nọ của mình vẫn đang ở trong cơ thể cô gái, vội vàng cẩn thận rút ra, nhưng lại chứng kiến hạ thể trừ chất lỏng ra, còn có vết máu, trên mặt không khỏi vẻ khổ sở càng đậm, trong lòng kêu to xui xẻo. Bất quá chứng kiến nơi riêng tư của Helen vừa đỏ vừa sưng, cũng có chút xấu hổ tự trách, thầm nghĩ sao mình lại mất khống chế đến mức này.

Nhớ tới mình trước đây dục niệm mặc dù tràn đầy, nhưng rất ít khi không thể khống chế như tối hôm qua, truy cứu họa thủ, nhất định là do hạt châu mà Alex đã cho hắn xem qua tác quái.

Bất quá hạt châu nọ lại có thể phóng xạ ra phù hiệu trong Thái Ất bí điển, làm cho Thạch Thiên giật mình không nhỏ nếu không có Alex hắn cũng không biết trên đời này còn có vật liên quan mật thiết đến Thái Ất bí điển như vậy, do đó dụng ý của Alex mặc dù bất thiện, nhưng Thạch Thiên cũng không thể nào hận hắn.

379. Chương 380: Nằm Đường Như Tốt Hơn .

Khi Alex phóng thích năng lượng bên trong, Thạch Thiên đang chống cự với việc chân khí trong cơ thể bị hạt châu hút đi, hơn nữa lực chú ý bị những phù hiệu chiếu xạ ở trên tường hút đi, đột nhiên năng lượng cản trở rất lớn làm cho hắn không kịp phòng ngự, dễ dàng phá tan chân khí hộ thể xâm nhập vào trong cơ thể. Nội lực trong cơ thể Thạch Thiên thâm hậu cũng không phải bình thường, hai loại năng lượng thật lớn này va chạm, nhất thời sinh ra lực phá hoại đem Lầu Năm Góc biến thành một đồng đồ nát, cũng khiến cho Thạch Thiên ngất đi.

Bất quá chỉ ngắn ngủi vài giây, Thạch Thiên ở dưới đồng đồ nát đã khôi phục ý thức, cảm thấy chân khí trong cơ thể đã còn không mấy, đồng thời còn có một cỗ năng lượng quái dị đang đấu đá lung tung trong cơ thể. Thạch Thiên rõ ràng mình trúng kế Alex, trong lòng mặc dù căm tức, nhưng trạng thái lúc này đã không thể đối kháng với vũ khí hiện đại của quân đội Mỹ, sau khi chui ra từ dưới nền đất đành phải lựa chọn thoát đi, thuận tiện mang Helen cứu từ Nhà Trắng ra theo.

Sinh mạng lâu dài buồn chán khiến cho Thạch Thiên đem rất nhiều chuyện xem rất lạnh nhạt, có đôi khi thậm chí có chút vô tình, đặc biệt đối với tính mạng, cũng không rảnh đi quản chuyện người khác. Bất quá nếu đã cứu Helen, Thạch Thiên cũng không bỏ nửa chừng, ít nhất cũng muốn dẫn Helen rời khỏi chỗ hắn giấu, nếu sau này Helen có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì cũng không phải chuyện của hắn.

Helen vóc người cũng không phải là cực kỳ gợi cảm như những người mà Thạch Thiên đã hưởng thụ qua, nhưng được chăm sóc vô cùng tốt, da thịt trắng nõn bóng loáng, trên người không hề có thịt thừa. Thạch Thiên mặc dù bản thân bị trọng thương, nhưng dục vọng nguyên thủy cả ngàn năm của hắn dĩ nhiên không chút nào yếu bớt, mới vừa rồi bởi vì không biết chân khí trong cơ thể còn có thể kiên trì bao lâu, hắn cũng không quả hai người không có quần áo che thân, dọc theo đường đi hai người cứ trần truồng mà áp vào nhau, nhất thời làm cho hắn cảm thấy dục hỏa thiêu người, nhưng nội lực của hắn giờ phút này trừ dùng để chạy trốn, còn phải cẩn thận ứng phó với dị năng trong cơ thể, căn bản không thể phân tâm chống đỡ dục hỏa.

Càng làm cho Thạch Thiên tức giận hơn là, Helen một chút cũng không hiểu sự thống khổ của hắn, lại còn ở sau lưng động tay, tập kích bộ vị mẫn cảm, loại thống khổ này cũng không phải người thường có thể tưởng tượng được. Kỳ quái chính là dị năng nguyên phân tán ở các nơi trong cơ thể lúc này lại được mệnh lệnh, tất cả đều ồa về phía dưới đan điền, giống như đổ dầu vào lửa, bốc cháy làm cho Thạch Thiên thiếu chút nữa muốn nổi điên lên.

Thạch Thiên không thích cảm giác bị dục vọng khống chế.

Nhưng đối với hắn mà nói nếu như ngay cả chút dục vọng ấy cũng không có, những năm tháng vô tận trải qua càng thêm gian nan.

Bởi vậy bình thường rất ít khi khắc chế, đáng phát tiết thì tìm người phát tiết một phen. Điều này cũng khiến cho năng lực khắc chế dục hỏa của hắn cũng không quá mạnh. Nhưng lúc này cô gái vác trên vai cùng hắn cũng không quá quen, thoạt nhìn cũng không có ý tứ yêu thương nhưng nhớ gì, Thạch Thiên mặc dù to gan lớn mật hành sự dã man, nhưng loại chuyện này cũng làm không được.

Cuối cùng khi đi tới hồ nhỏ, Thạch Thiên cũng không thể tiếp tục chống đỡ nữa, nội lực không nhiều lắm cũng đã tiêu hao hầu như không còn, vì vậy ném Helen để cho cô ta chạy đi. Thật ra mục đích chủ yếu là hy vọng cô ta cách mình xa một chút, giảm bớt lực hấp dẫn. Cũng không ngờ Helen cũng không chịu đi, Thạch Thiên dùng phương pháp quy tức ngâm mình ở trong hồ nước là muốn giảm bớt thống khổ của dục hỏa thiêu người. Helen lại tưởng rằng Thạch Thiên ngất trong nước, lại sử dụng hô hấp nhân tạo đối với hắn, tạo thành hậu quả là làm cho Thạch Thiên rốt cuộc cũng không thể nhịn được, mạnh mẽ đem Helen đặt ở dưới thân, mà xử lý... Thạch Thiên biết năng lực của mình tại phương diện này có bao nhiêu cường hãn, mới vừa rồi mây mưa lại lạc vào trạng thái điên cuồng, không chút nào khống chế, sau khi tỉnh lại thấy vết máu ở hạ thể Helen, trong lòng biết nàng ta là lần đầu làm việc này, không khỏi có chút lo lắng. May là sau khi kiểm tra thì nàng trừ nơi riêng tư ở giữa hai chân có chút thâm ra, thì nhịp tim cùng hô hấp cũng bình thường, hôn mê bất tỉnh chỉ là bởi vì thể lực tiêu hao quá nhiều lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Bất quá Thạch Thiên không biết xử trí như thế nào với cô gái xa lạ này, cảm thấy cũng không nên đánh thức nàng sớm, cũng không dùng nội lực giúp nàng khôi phục thể lực, đồng thời thầm trách nàng ta tuổi không nhỏ, mà vẫn còn là xử nữ, thật là hại người không ít.

Mặt trời dần dần lên cao, ánh mặt trời chiếu xuống, Thạch Thiên đột nhiên cảm thấy thể lực của mình nhanh chóng khôi phục, ánh sách ảm áp phẳng phất trở thành một loại năng lượng, sau khi thấm vào trong cơ thể thì tập hợp tại đan điền mi tâm, sau đó lại chuyển hóa thành chân khí phân tán ra, dung nhập vào tế bào toàn thân. Phát hiện này làm cho Thạch Thiên vừa mừng vừa sợ, sau khi chân khí trong cơ thể vận hành phát sinh chuyển biến, hắn vẫn chưa im ra được giải pháp khôi phục nội lực, cũng không ngờ lúc này lại có thể trực tiếp hấp thu lực lượng bên ngoài trở thành nội lực của mình. Thăm dò chỗ đan điền, phát hiện một cỗ năng lượng vô cùng cường đại ẩn ở bên trong, đúng là năng lượng do hạt châu nọ phóng xuất, bất quá lúc này đã hết sức an phận, không như ban đầu ở trong cơ thể đấu đá lung tung nữa.

Thạch Thiên lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt cẩn thận cảm thụ quá trình ánh mặt trời chuyển biến thành chân khí, chỉ chốc lát chân khí đã tràn đầy toàn thân, cảm thấy nội lực còn hơn lúc trước, vươn tay đặt ở chỗ mi tâm, vận công bức đi năng lượng trong cơ thể ra, nắm ở trong lòng bàn tay. Khi mở ra, một viên châu tỏa ánh sáng chói mắt, tỏa ra ánh sáng bảy màu hiện ra ở trước mắt. Thạch Thiên không nhịn được cười ha hả, nghĩ thầm Alex nhất định không ngờ tới trộm gà không được còn mất thêm nắm thóc, muốn dùng nó để đối phó lão tử lại bị lão tử có được bảo bối này, giải quyết được vấn đề khó khăn trong lòng. Bất quá hạt châu này rốt cuộc là vật gì, đến từ nơi nào, lại có loại công hiệu thần kỳ này, hơn nữa hiển nhiên là cùng Thái Ất bí điển có quan hệ.

“A...” một tiếng rên cực nhẹ truyền tới trong tai Thạch Thiên, cắt đứt suy nghĩ của hắn

Chỉ thấy thân thể Helen khẽ run lên, mở mắt ra, vẻ mặt mê man nhìn bốn phía một chút, khi chứng kiến Thạch Thiên đầu tiên là có chút ngẩn ra, tiếp theo là phát ra một tiếng thét kinh thiên động địa. Thạch Thiên ngẩn ra tại chỗ, cũng không biết nói cái gì cho phải, xấu hổ nhìn Helen cười cười, nhưng so với cười còn khó coi hơn. Helen lúc này nhớ lại chuyện đã xảy ra tối hôm qua, vẻ mặt vừa bị thống vừa phần nộ, ánh mắt sắc bén như hai thanh đao trừng mắt nhìn Thạch Thiên, tựa hồ muốn đứng lên cùng Thạch Thiên liều mạng, nhưng mới vừa nhồm dậy thì lại ngã sấp xuống.

Thạch Thiên nói: “Đừng trách lão tử không nhắc nhở cô, tình trạng của cô bây giờ... nằm yên một chỗ thì tốt hơn”.

Helen tức giận đến hàm răng nghiến kèn kẹt, từ trong hàm răng hung tợn phát ra hai chữ: “Ma quỷ...” nói xong hai mắt nhắm lại, đã hôn mê bất tỉnh.

Thạch Thiên biết nàng lần này là tức giận mà ngất đi, nếu không quản thì có thể sẽ tức quá sinh bệnh, đối với thân thể thương tổn rất lớn, trong lòng càng thêm áy náy, bước lên phía trước mà điều hòa khí tức cho nàng.

Chỉ chốc lát Helen đã tỉnh lại, sắc mặt càng thêm tái nhợt, đột nhiên ra sức nhô người lên, ôm chặt lấy Thạch Thiên, mở miệng cắn mạnh lên trên cổ của Thạch Thiên...

380. Chương 381: Thượng Đế Cứu Ta

Helen cắn rất tàn nhẫn, cơ hồ dùng tới toàn bộ khí lực, nếu đổi là người thường, chỉ sợ lập tức sẽ bị cắn ra một khối thịt, hơn nữa còn có thể vỡ động mạch cổ chảy máu mà chết. Thạch Thiên không có vận công chống đỡ, thậm chí đem bộ phận chân khí ở chỗ đó chuyển tới chỗ khác, để tránh gây chấn thương đến hàm răng của Helen. Cho dù là vậy, Helen vẫn không thể cắn vào trong da thịt của Thạch Thiên chút nào, chỉ làm cho Thạch Thiên cảm thấy hơi đau mà thôi.

Điều này đối với Thạch Thiên mà nói, lại càng như là một tình nhân sau khi tức giận mà nhào vào lòng làm nũng vậy, chẳng những không đau khổ, ngược lại hết sức diễm tình kích thích, hơn nữa Helen lúc này mặt trước ôm lấy Thạch Thiên, cặp ngực cao nhất hiển nhiên áp vào trên ngực hắn, loại cảm giác ngực chạm ngực cùng cặp môi “hôn” lên cổ làm cho Thạch Thiên thoải mái thiếu chút nữa run lên, vật dưới hông lập tức có phản ứng, cứng rắn chông vào bụng của Helen mà uy hiếp

Helen nhất thời xuất không ra lực, buông hàm răng nhìn xuống, chứng kiến vật đang chống vào dưới mình sắc mặt đại biến, sợ đến liều mạng đẩy Thạch Thiên ra, tay chân dùng sức bò ra sau hơn mười thước, thân thể co rúm lại, run giọng nói: “Người... người muốn làm gì, đừng qua đây...”

Thạch Thiên cố gắng áp dục hỏa xuống, thầm nghĩ nếu không phải cô vừa ôm cắn với lão tử, tiểu huynh đệ phía dưới của lão tử sao lại chuyển ra như vậy, tức giận nói: “Cô sao lại không nói lý vậy?”

Helen tức giận đến mặt cũng đổi hình, sợ hãi thật ra đã giảm bớt vài phần, khó tin mà trừng mắt nhìn Thạch Thiên nói: “Cái gì? Tôi không nói lý? Oh my god! Anh...anh đã cưỡng gian tôi, lại còn nói tôi không nói lý?”

Thạch Thiên gãi gãi đầu, vội ho một tiếng nói: “Tôi có cưỡng gian cô sao?”

Trong mắt Helen, Thạch Thiên đã vô pháp vô thiên tới cực hạn, bất cứ chuyện xấu hổ có thể tưởng tượng nào cũng làm ra được. Thậm chí nghĩ đến sau đó mình sẽ bị hấn sát hại, lại không nghĩ rằng hắn sẽ không thừa nhận, nổi giận quát nói: “Chẳng lẽ là tôi cưỡng gian anh?”

Thạch Thiên không khỏi đỏ mặt lên nói: “Cái này đương nhiên là không có khả năng, cô cho dù có ý nghĩ này, cũng làm không được”.

Helen mở miệng: “Tôi...tôi...” hai tiếng, nhưng bất cứ từ ngữ ác độc gì cũng đã không thể hình dung ma quỷ trước mặt này, nhất thời nói không ra lời, về mặt thống khổ tới cực điểm, bất quá cũng bởi vì vậy là thoáng tỉnh táo lại một điểm, qua một hồi lâu mới cắn răng nói: “Anh có thể vì phụ nữ yêu mến mà không tiếc đối nghịch với nước Mỹ, mặc dù tôi không đồng ý cách làm của anh, nhưng vẫn nghĩ anh là một người dám làm dám chịu. Hừ! Thì ra cũng bất quá chỉ là một kẻ hèn hạ vô sỉ, vô lại, thôi nát!”

Thạch Thiên một khi đối mặt với xử nữ, sẽ không từ chủ mà tâm sinh sợ hãi, đặc biệt là đối mặt với xử nữ đã thất thân với mình, căn bản là tàn nhẫn không được. Điều này là vì hắn không muốn cùng xử nữ có rắc rối gì. Hắn không sợ ác ý dả thương người, nhưng lại sợ ác ý thương tâm, thấy bộ dạng như sắp nổi điên của Helen, trong lòng bỗng nhiên không đành lòng, bất quả việc đã đến nước này, đành phải cố chống đỡ nói: “Là do tôi, tôi đương nhiên sẽ không né tránh, nhưng tôi cũng nghĩ là cô tự nguyện”.

Helen vốn đã đem mặt chuyển sang hướng khác, ý định không cùng ma quỷ không thể nói lý này nói thêm cái gì nữa, nhưng nghe xong lời này cũng không nhịn được mà quát lên nói: “Cái gì? Tôi tự nguyện?”

Thạch Thiên làm ra vẻ mặt kinh ngạc hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ không đúng sao? Tôi ngày hôm qua là muốn cô chạy đi, cô đã không đi, lại còn đem tôi từ trong nước kéo ra, lại còn hôn tôi, chẳng phải tự nguyện là cái gì?”

Helen ngẩn ra, nhớ tới Thạch Thiên trước đó quả thật muốn đuổi mình đi, thái độ hết sức ác liệt, nhưng như thế cho dù tự nguyện hiến thân cũng quá oan uổng, hơn nữa mình làm gì có chuyện hôn hắn, vội la lên: “Tôi... tôi thấy anh không có hô hấp, là muốn cứu anh, đó là hô hấp nhân tạo...”

Thạch Thiên thật ra trong lòng đã sớm biết rõ ràng, nhưng lại làm ra vẻ bình tĩnh đại ngộ nói: “Thì ra là thế, xem ra đó là hiểu lầm, thật ra tôi không cần mũi cũng có thể hô hấp” Biết chỉ dùng hiểu lầm để giải thích là không đủ, lại nói tiếp: “Đương nhiên, cô khi đó khiong biết tôi có bản lãnh này, bất quá luôn

miệng nói cứu tôi, tôi lại vừa vặn cần thân thể phụ nữ để cứu mệnh không thể lam gì khác hơn là... không thể làm gì khác hơn là không khách khí với cô, tôi sao mà biết cô thật ra một chút thành ý cũng không có”

Helen sao lại dễ dàng tin tưởng, trách mắng: “Nói năng bậy bạ, nào có... có loại cứu mạng như vậy?”

Thạch Thiên cũng trách mắng: “Cô biết cái gì, lão tử khi dự hỏa xông lên thì khắc chế không được, bằng không sao lại đem cô ném tại trong núi rừng hoang dã này, rồi để cho cô thân trần mà chạy trốn. Lão tử vào nước là muốn ngăn cản thống khổ dự hỏa thiêu người, cô lại đem tôi kéo lên bờ, lại còn... lại còn... coi như là hô hấp nhân tạo, tác dụng quả thực là muốn lấy mạng, lão tử nếu còn có thể nhìn xuống mới lạ!” Điều này đều là sự thật, Thạch Thiên hiển nhiên nói như cây ngay không sợ chết đứng nghe ra quả thực so với Helen còn muốn ủy khuất hơn.

Helen tâm niệm không khỏi buông lỏng, dù sao Thạch Thiên trong mắt người thường quả thật là một quá thai, nghĩ thầm hẳn chẳng lẽ thật có loại tật xấu kỳ quái này sao? Ít nhất hẳn lúc ấy quả thật muốn mình chạy trốn càng xa càng tốt. Nói như thế, ngược lại là mình buộc hẳn làm như vậy, nhưng mình rõ ràng là bị hắn cưỡng gian... không khỏi càng nghĩ càng đau đầu, càng suy nghĩ càng loạn, đầu ong ong rung động, cảm giác như muốn nổ tung ra, cuối cùng tinh thần rốt cuộc hỏng mất, ngửa mặt lên trời té ra mặt đất, nhẹ giọng đau thương nói: “Thượng Đế... cứu con với... dù là dẫn con đi địa ngục, cũng đừng để cho con lại nhìn thấy hắn...”

Không biết Thượng Đế có nghe được khẩn cầu của Helen hay không, Thạch Thiên tai thính mắt sáng, lại nghe được rõ ràng, nghĩ thầm cô gái này thân thể đã không ngại, hiện tại chỉ là trong lòng tức giận khó bình, mình hay là tạm thời rời đi cho thỏa đáng, liền nói: “Viễn này không cần cầu Thượng Đế, cô không muốn nhìn thấy tôi, lão tử rời đi là được”/

Thấy Thạch Thiên xoay người muốn đi, Helen đột nhiên nhớ tới một chuyện, trong lòng căng thẳng, vội vàng hô: “Anh chờ một chút”

Thạch Thiên nghe vậy cũng căng thẳng, thầm nghĩ nữ nhân này vừa rồi còn khẩn cầu Thượng Đế, tình nguyện đi địa ngục cũng không muốn nhìn thấy mình, sao lại trong nháy mắt đã thay đổi, chẳng lẽ cũng như các xử nữ khác, sau khi thất thân muốn lão tử phụ trách sao? Nghĩ tới đây sắc mặt cũng thay đổi, chột dạ hỏi: “Còn có chuyện gì?”

381. Chương 382: Tài Vật Của Nhân Dân

Helen nhìn bộ dáng khẩn trương của Thạch Thiên, rất là kỳ quái, bất quá đại sự trong lòng quan trọng hơn, cố không ngẫm nghĩ nguyên nhân, hít một hơi thật sâu để cho tâm tình tận lực bình tĩnh trở lại nói: “Tôi biết Kim Hình là bị oan uổng, đối với việc này tôi phi thường xin lỗi, bất quá trước khi anh tới Washington, hính phủ đã quyết định thông qua trình tự pháp luật trả lại trong sạch cho nàng. Hy vọng anh không nên phá hủy khắp nơi có được không, anh muốn đi hủy diệt đều là tài vật công cộng thuộc về nhân dân Mỹ, có cái thậm chí là tài phú của toàn bộ nhân dân thế giới, cho dù anh không chịu tha thứ cho chính phủ Mỹ, thì làm vậy cũng là không đúng”.

Thạch Thiên thấy Helen chỉ lo lắng cho hắn tiếp tục không kiên nhẫn mà phá hoại nước Mỹ, nhất thời trong lòng an tâm, bất quá trình tự pháp luật Mỹ trong mắt hắn cũng không là gì, khinh thường nói: “Phụ nữ của lão tử bộ bọn chúng muốn bắt là bắt, muốn thả là thả sao, lão tử tự mình sẽ cứu nàng ra, không cần phải thông qua trình tự gì đó”.

Helen nói: “Tôi tin tưởng anh có năng lực này, nhưng anh không hy vọng Kim Hình lấy lại sự trong sạch của mình sao? Kim Hình là ngôi sao điện ảnh nổi tiếng, danh dự phi thường quan trọng, mà thông qua trình tự pháp luật là biện pháp duy nhất có thể khôi phục danh dự của nàng. Cho dù anh không cần, chẳng lẽ Kim Hình cũng không quan tâm sao?”

Thạch Thiên nghe xong nhíu mày, cũng phi thường tức giận, bất quá rõ ràng Helen nói phi thường có đạo lý, mình có thể cứu Kim Hình cùng bảo vệ, nhưng nàng cũng bởi vậy mà cả đời lưng đeo tội danh đào phạm.

Helen thấy Thạch Thiên đã động tâm, cẩn thận nói: “Nếu như anh đáp ứng thỉnh cầu của tôi, tôi...tôi nguyện ý quên đi tất cả chuyện phát sinh tối hôm qua, vĩnh viễn không nhắc tới”.

Điều này cũng đánh trúng tâm sự của Thạch Thiên, hần suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Lão tử đem Nhà Trắng đốt đi, bọn họ còn có thể chủ động thả Kim Hinh?”

Helen nói: “Anh là anh, Kim Hinh là Kim Hinh. Trên pháp luật nàng không cần phụ trách những gì anh làm. Theo tôi được biết, án của Kim Hinh ngày hôm qua cũng đã chuyển giao cho pháp viện, các bộ phận tư pháp của Mỹ đều độc lập, hiện tại cho dù chính phủ muốn can thiệp cũng không thể làm được. Tôi đã xem qua án của Kim Hinh, thấy trong đó chỉ là vi phạm được phẩm bị cấm, không phải là thuốc phiện, số lượng không lớn, hơn nữa chứng cứ cũng không đầy đủ, không đủ chứng minh được phẩm là do Kim Hinh mang theo, cho nên lên tòa nhất định có thể thắng án”

Thạch Thiên hỏi: “Vậy bao lâu mới thả Kim Hinh. Lão tử không phải là người có kiên nhẫn”.

Helen nói: “Cái này không phải là tội nghiêm trọng, cũng không phải là án quá phức tạp. Thời gian thẩm lý sẽ không dài, nhằm chừng Kim Hinh hiện tại đã được tại ngoại, đạt được một phần tự do, lấy tốc độ của anh lập tức chạy tới Los Angeles, hôm nay hẳn là có thể nhìn thấy nàng”.

Thạch Thiên phóng hỏa làm loạn khắp nơi là muốn bức chính phủ Mỹ thả người, cũng không phải thích làm như vậy, nếu thông qua trình tự pháp luật thật có thể làm cho Kim Hinh tự do, hơn nữa khôi phục danh dự, thì cũng không nên làm loạn nữa. Người bày ra việc này thì có thể chờ sau khi Kim Hinh được thả mới tìm bọn họ tính sổ. Vì vậy gật đầu nói: “Nếu như cô nói đều là sự thật, tôi có thể đáp ứng cô” Thấy Helen lưu hần cũng không phải là muốn dây dưa với hần, hơn nữa còn nguyện ý quên chuyện tối hôm qua, lo lắng trong lòng đã hết, bỗng nhiên sinh hảo cảm.

Thạch Thiên hiện tại còn không biết thân phận của Helen.

Cũng không biết tên của nàng, nhớ tới khi ở tại Nhà Trắng binh lính Mỹ nổ súng hại nàng, mà nàng lại một lòng suy nghĩ cho quốc gia, không khỏi có chút kỳ quái, muốn giúp nàng một tay nên hỏi: “Còn có chuyện gì muốn tôi hỗ trợ không?”

Helen lắc đầu, đem mặt chuyển hướng khác, lạnh lùng nói: “Không có, anh đi đi”.

Thạch Thiên trong lòng biến Helen đối với hần vẫn có oán hận, hiện tại hỏi nàng thì cũng không nói cho mình, thở dài một tiếng, lặng yên không một tiếng động mà xoay người rời đi.

Helen một hồi lâu không nghe thấy động tĩnh, khi quay đầu lại mới phát hiện Thạch Thiên đã đi, tâm trạng căng thẳng rốt cuộc lúc này mới trầm tĩnh lại, thân thể cũng chống đỡ không được, mềm nhũn ngồi ra mặt đất. Cho nên khi mặt trời lên cao, Helen mới khôi phục một chút thể lực, hạ thể đau đớn cũng không rõ ràng, chỉ là trên người dính dính, có không ít cây cỏ bùn đất, cảm giác hết sức khó chịu, thấy hồ nước trong suốt, liền nhảy vào trong hồ mà tắm.

Khi trở lại trên bờ Helen đã tốt hơn rất nhiều, đột nhiên phát hiện trên cỏ có thêm hai cái túi, cũng không thất có người phụ cận, tiến lên mở ra xem, một túi trong đó có quần áo phụ nữ, trong túi kia là một phần sandwich cùng một lọ sữa, lại còn đang nóng.

Helen tâm thần run rẩy, thầm nghĩ chẳng lẽ là Thạch Thiên đưa tới, hần hiện tại không phải là đang chạy vội tới gặp cô gái mà hần yêu mến sao? Sao lại còn có thể trở về? Nên làm gan hồ lên:

“Người nào ở chỗ này? Đi ra đi...” hô vài tiếng lại không ai đáp lại, tỉnh táo suy nghĩ, khả năng lớn nhất chỉ có thể là Thạch Thiên, trừ hần ra người khác căn bản không biết mình ở chỗ này, hiển nhiên cũng không thể đưa tới quần áo cùng thực phẩm, hiện tại có lẽ thật sự đã đi.

Đưa mắt nhìn về nơi xa, bốn phía trù rừng rậm thì chính là núi cao, Helen không biết mình đang ở nơi nào, cũng không biết nên từ phương hướng nào đi ra ngoài, nghĩ đến hoàn cảnh trước mắt, lại nhìn đồ trong hai cái túi, trong lúc nhất thời trăm ngàn mối cảm xúc ngổn ngang, không nhịn được lên tiếng khóc lớn lên. Những gì hai ngày qua thật sự không thể chịu nổi, chẳng những bị Phó tổng thống mưu sát đoạt vị, còn bị người sau khi cường gian thì ném tại nơi không người này, đối là người khác chỉ sợ đã sớm hổng mất. Helen tâm trí có vững, thì vẫn là phụ nữ, sao có thể không sao động cho được.

Chợt nghe một thanh âm ôn hòa vang lên ở sau người: “Tại sao khóc? Có gì ủy khuất thì nói ra đi” Helen nhìn lại, đúng là Thạch Thiên, lập tức mừng rỡ khó hiểu, giả bộ cầm lấy túi quần áo chạy vội đến sau một gốc cây đại thụ hô: “Anh không được lại đây”.

Trong túi nội y đồ ngoài đầy đủ hết, bất quá cũng không phải là mới, lúc này đối với Helen mà nói có đồ rách cũng đã là không tệ, hiển nhiên cũng không để ý đồ đã có người mặc hay chưa, tất cả đều mặc lên trên người, lại phi thường vừa vặn, nhớ tới mình cả người trần truồng đều bị Thạch Thiên xem qua, nên cũng không thấy kỳ quái, trên mặt cũng không khỏi đỏ lên. Khi đi ra thấy Thạch Thiên đưa lưng về phía mình, đi lên trước hỏi: “Anh sao lại quay trở về?”

Thạch Thiên xoay người nói: “An chút trước đi”.

Helen một ngày một đêm chưa từng ăn gì, đã sớm đói bụng, mặc dù trong lòng căm hận Thạch Thiên, nhưng quần áo hần đưa tới cũng đã mặc ở trên người, đối với đồ ăn này cũng không cần phải khách khí. Vì vậy ngồi xuống đất lấy sandwich cùng sữa ra, nghĩ thầm khi hần đi thân thể cũng trần truồng, không có khả năng có tiền, quần áo cùng thực phẩm khẳng định là từ cư dân phụ cận đoạt đi, đều là tài sản của nhân dân Mỹ. Vừa nghĩ như vậy nhất thời cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, thoải mái mà ăn uống.

382. Chương 383: Đường Ở Nơi Nào .

Thạch Thiên ngồi xuống cách Helen không xa mà nói: “Cô nói quả nhiên không sai, Kim Hình đã được thả” Hần đến một trần nhỏ phụ cận tìm quần áo cùng đồ ăn, vừa vặn thấy tin tức trên TV nói Kim Hình vào sáng hôm nay đã được thả.

Helen ừm một tiếng rồi tiếp tục ăn, trong lòng cũng thầm thở phào một hơi, hòn đã trong lòng lúc này cuối cùng đã thả xuống. Mặc dù ngày hôm qua tại Lầu Năm Góc vào hội nghị tham mưu trưởng, Helen đã ra lệnh cho Cục an toàn quốc gia đem án của Kim Hình giao cho tư pháp xử lý, nhưng hiện tại người khác cũng tưởng rằng nàng đã chết, đại quyền rơi vào tay Otis, nàng đã không thể nắm trong tay tình thế phát triển nữa. Sáng nay bởi vì lo lắng Thạch Thiên sẽ đi hủy diệt tượng Nữ thần tự do, dưới tình thế cấp bách mà kiên trì đến cùng nói cho Thạch Thiên là lập tức sẽ phóng thích Kim Hình, nhưng thật ra trong lòng của chính mình cô cũng không chắc.

Thạch Thiên chờ Helen ăn xong, mới hỏi tiếp: “Cô tên là gì?”

Helen trả lời: “Helen”.

Thạch Thiên cười nói: “Tên này cũng không tệ, rất thích hợp với tính cách của cô. Mới vừa rồi tại sao lại khóc?” Helen lạnh giọng hỏi ngược lại: “Anh cảm thấy tôi hiện tại cười được sao?” Thạch Thiên bỗng nhiên thấy xấu hổ, lúng túng nói: “Thật ra tôi muốn hỏi... lính Mỹ tại sao muốn giết cô?”

Helen ánh mắt không khỏi buồn bã, bất quá không muốn cùng Thạch Thiên nói rõ nguyên do, chậm rãi lắc đầu.

Thạch Thiên tắt thở lại nói: “Nguyên nhân cô không muốn nói cũng được, như vậy nói cho ta biết là ai đã sai khiến, lão tử sẽ giết hẳn bảo thù cho cô”.

Helen nhìn Thạch Thiên hỏi: “Anh tại sao phải giúp tôi?”

Thạch Thiên nói: “Mặc kệ như thế nào, tối hôm qua... cô ci như đã là cứu ta, cũng nên làm cho cô chút chuyện”.

Helen cảm giác hết sức hoang đường, thân là tổng thống Mỹ, lại bị Phó tổng thống do chính mình bổ nhiệm mưu sát, thân hãm hiểm cảnh, mà lý do Thạch Thiên muốn giúp nàng lại là bởi vì tối hôm qua từng ở trên người nàng bài tập dục hỏa. Helen rõ ràng mình hiện tại quả thật phi thường cần người giúp, Otis mặc dù là chủ của nàng, nhưng trên chính đàn lẩn lộn đã hơn mười năm, lực lượng ẩn dấu phía sau đối với hai giới quân sự và chính trị hùng mạnh cũng không phải là một người đột nhiên xuất hiện như nàng có thể so sánh được. Điểm này Helen khi tranh cử đã nhận thức đầy đủ, có thể nói nếu không phải Otis đối với nàng xem thường, thì nàng rất khó trở thành người ứng cử tổng thống của Đảng Dân Chủ, sau đó nếu không phải có lực lượng của Otis ủng hộ nàng tranh cử nàng cũng rất khó mà vào Nhà Trắng.

Bất quá cái này trong mắt Helen không phải ân oán cá nhân, quyết không thể giết chết Otis là có thể giải quyết, nên than thở một tiếng, thản nhiên nói: “Cảm ơn đã quan tâm, chuyện của tôi anh không giúp được...” rồi hơi do dự, lại nói tiếp: “Ngài Thạch Thiên, năng lực của anh làm cho toàn bộ thế giới khiếp sợ, nhưng

cái này tất nhiên cũng sẽ khiến cho một số người bất an, làm cho anh lâm vào chút phiền toái. Tôi cũng đã đơn giản xem qua chuyện của anh, cảm giác bản tính của anh thật ra không xấu, hy vọng anh có thể rõ ràng năng lực càng lớn thì trách nhiệm cũng càng lớn. Những lời này, dùng cho người có năng lực siêu nhân đi tạo phúc cho nhân loại, chứ không phải là đi phá hoại. Có một việc tôi có thể nói cho anh, bọn người tại Nhà Trắng giết tôi, là muốn đem tội danh giết tôi giá họa cho anh. Mong anh khi nghe được lời đồn này thì không nên quá xúc động, tôi sẽ nhanh chóng làm sáng tỏ việc này”.

Thạch Thiên nói: “Lão tử cũng không quá quan tâm đến tội danh, bất quá hận nhất là bị người lợi dụng. Là ai sai sử? Dám đem tội danh khi dễ phụ nữ giá họa cho lão tử!”.

Helen không ngại được liếc nhìn Thạch Thiên một cái, nghĩ thầm anh tới qua làm chẳng lẽ không phải là chuyện khi dễ phụ nữ sao? Cố nén giận dữ nói: “Anh nếu như thật muốn giúp tôi, thì lập tức rời Mỹ, chỉ cần anh tuân thủ lời hứa hẹn, thì chuyện của chúng ta đến đây chấm dứt, sau này không thiếu nợ của nhau. Cảm ơn anh đã đưa tới quần áo cùng thức ăn, tôi phải đi, gặp lại sau, không... hy vọng vĩnh viễn không gặp lại nữa!” Nói xong thì đứng lên, hướng về phía rừng mà đi đến.

Thạch Thiên nghĩ thầm cô gái này thật ra cũng quật cường, bất quá so với phụ nữ khác một chút cũng không phiền toái, làm cho hắn phi thường thưởng thức, cười lắc đầu nói: “Cô đi về phía đó mà nói, nhắm chừng năm sáu ngày là có thể đi ra khỏi rừng, điều kiện tiên quyết là không lạc được cũng không chết đói”.

Helen nghe vậy dừng bước: “vậy nên đi về phía nào?” Nàng mặc dù oán hận Thạch Thiên, nhưng cũng không bởi vậy mà mất đi lý trí, giận dữ không nghe cảm báo của Thạch Thiên.

Trên thực tế Helen cũng không phải là phụ nữ có tư tưởng báo thù, sở dĩ đến bây giờ vẫn không có trải qua tình cảm, chủ yếu là tinh lực của nàng đều dùng ở trên công việc, lại sớm thành nhân vật chính trị được mọi người để ý, trong cuộc sống tình cảm rất cẩn thận, cũng không có thời gian dư thừa mà xử lý, bởi vậy đã mất đi rất nhiều cơ hội. Hơn nữa từ sau khi vây quanh bên người nàng phần lớn đều là các ông chủ cùng chính khách thành công, quan hệ lẫn nhau không phải lợi dụng nhau thì cũng là tranh đấu gay gắt, từ trong những người này muốn tìm một bằng hữu tri âm cũng giống như mò kim vậy, càng đừng nói là có thể có được người yêu phó thác chung thân. Nhiều năm qua công việc bận rộn cùng áp lực làm cho Helen không thể đem cuộc sống của bản thân đặt sang một bên, chỉ có thể khi nhà hạ thì trong đầu ngẫu nhiên ảo tưởng một chút, bất quá cũng nghĩ không ra lần đầu tiên của mình là bị người cưỡng gian, đối với việc mất đi tấm thân xử nữ nàng thật ra cũng không cảm thấy thương tâm, thậm chí trong lòng còn âm thầm chờ mong, nhưng hành động thô bạo của Thạch Thiên lại làm cho nàng tức giận tới cực điểm.

Thạch Thiên chỉ chỉ bờ bên kia hồ nói: “Từ bên kia đi là gần nhất, nếu như không nghỉ ngơi thì lấy tốc độ của cô, hai ngày sau hẳn là có thể nhìn thấy một cái trấn nhỏ” Thấy Helen nhíu mày, đắc ý cười nói: “Cho nên cô muốn cùng lão tử gặp lại, phải đợi sau khi rời khỏi đây hãy nói” Nói xong không đợi Helen cự tuyệt, trực tiếp đi tới đem nàng ôm ngang ở trước người, đi nhanh vào trong rừng.

Helen cũng muốn nhanh chóng đi ra ngoài, nên chỉ có thể tùy ý để Thạch Thiên ôm, bất quá nàng cũng không ôm Thạch Thiên, đem hai tay che ở trước ngực, may là Thạch Thiên ôm cũng rất ổn, không có cảm giác muốn ngã xuống. Thạch Thiên nhìn như đi chậm rãi, tốc độ lại càng lúc càng nhanh, Helen cảm thấy cảnh vật chung quanh như một cơn lốc thổi qua, thấy choáng váng đầu óc, vừa định nhắm mắt lại đột nhiên cảm thấy không ổn hỏi: “Không phải từ bên kia hồ đi gần hơn sao?”

Thạch Thiên nói: “Đối với ta mà nói, đi bên nào thì cũng như nhau”.

Helen nói: “Nếu cũng giống nhau, vì sao không đi về phía tây, anh không đi Los Angeles sao?”

Thạch Thiên nói: “Ai nói ta muốn đi Los Angeles? Lão tử là muốn quay về Washington”.

Helen trừng mắt nói: “Anh... anh quay về Washington... muốn làm cái gì?”

Thạch Thiên cười nói: “Đương nhiên phải đi tìm ra kẻ nào muốn vu hãm lão tử, gõ cho bể đầu bọn chúng!”

383. Chương 384: Thượng Đế Là Cái Quái Gì .

Helen nghe Thạch Thiên lại muốn đi Washington làm loạn, không khỏi thất kinh, vội la lên: “Không phải nói cho anh rồi sao, chuyện của tôi không cần anh quản...”

Thạch Thiên vẫn cười nói như trước: “Nếu bọn chúng muốn giả họa cho lão tử, như vậy đã không phải là chuyện của một mình cô, công không muốn nói ra bọn chúng là ai cũng không sao, lão tử tự mình có thể điều tra ra”.

Helen nhất thời cảm giác đầu mình muốn nổ tung, Thạch Thiên đã tận mắt thấy lực lượng Alpha ám sát nàng, chỉ cần biết thân thể của nàng, tất nhiên sẽ liên tưởng đến đây là một chuyện âm mưu chính trị, muốn tra ra Otis hiển nhiên cũng không khó khăn. Helen đương nhiên thống hận hành động của đám người Otis, nhưng chỉ muốn vạch trần chân tướng ra, làm cho Otis cùng đồng mưu của hắn chịu trừng phạt, nếu bọn họ cứ như vậy mà bị Thạch Thiên đánh chết, người lại sẽ làm tình thế càng trở nên phức tạp. Sợ nhất chính là Thạch Thiên tra ra một chút manh mối sẽ đại khai sát giới, đem những người có liên quan hay không đều giết sạch. Ở trong mắt Helen, Thạch Thiên tuyệt đối có thể làm như vậy.

Helen gấp đến độ nắm lấy y phục của Thạch Thiên hô: “Mau dừng lại...”

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Không muốn đi ra ngoài sao? Chẳng lẽ cô muốn ở lại trong rừng làm dã nhân?”

Helen nói: “Tôi ... tôi không đi Washington...” Thạch Thiên nói: “Đừng lo lắng, tôi cũng đâu có nói sẽ đưa cô cùng đi Washington, ra khỏi rừng cây này không xa thì có một thị trấn, tôi sẽ đem cô để lại nơi đó, đến lúc đó cô muốn đi nơi nào cũng được”.

Helen hiển nhiên lại càng thêm lo lắng, lớn tiếng chất vấn: “Anh đã quên đáp ứng tôi không đi phá hủy khắp nơi rồi mà?”

Thạch Thiên nói: “Lão tử nói chuyện giữ lời, chuyện đáp ứng cô hiển nhiên sẽ không đổi ý, bất quá tôi chỉ đáp ứng không phá hủy tài vật của nhân dân Mỹ, cùng lắm là chỉ giết người không phóng hỏa là được chứ gì.

Những người này chẳng những hại tính mệnh của cô, còn muốn vu hàm lão tử, rõ ràng không phải là người tốt. Giết chẳng khác nào là giúp nước Mỹ của cô trừ hại”.

Helen kiên trì nói: “Mặc kệ bọn họ làm gì, cũng do pháp luật Mỹ chế tài, anh không có quyền định đoạt sinh tử của họ, anh...anh làm như vậy cũng là phạm pháp...”

Thạch Thiên khinh thường phì một tiếng, không để ý tới Helen, bước chân đi càng nhanh hơn.

Helen nhất thời không có biện pháp, đành phải hỏi: “Anh mới vừa rồi giúp tôi, lời này bây giờ có tính không?” Thạch Thiên kinh ngạc nói: “Không phải không cần quản nữa sao?” Helen cắn răng nói: “Bây giờ tôi lại cần anh giúp, có thể chứ?” Thạch Thiên nói: “Đương nhiên là có thể, lão tử nói ra cũng không thu hồi lại. Nói đi, muốn ta làm cho cô cái gì?”

Helen thấy Thạch Thiên đáp ứng sáng khoái, vừa định yêu cầu Thạch Thiên đừng đi Washington giết người, đột nhiên nhớ hắn mới vừa rồi công bố lời nói ra thì không thu hồi nhất thời cảm thấy nói như vậy không ổn, sau khi cẩn thận phân tích tính cách của Thạch Thiên, thì hỏi trước: “Như vậy... có phải bất cứ chuyện gì cũng đều giúp tôi hay không? Tôi muốn anh làm một chuyện cũng không phức tạp, nhưng sẽ chậm trễ của anh một ít thời gian”.

Thạch Thiên nhìn ra được tình cảnh nguy hiểm của Helen, vì cầu an tâm mà muốn giúp nàng thoát vây, vui vẻ nói: “Chỉ cần ta có thể làm, nhất định giúp cô. Ta có chính là thời gian”/

Helen nói: “Có thể thả tôi trước không? Anh chạy nhanh quá, tôi như đầu muốn ngắt” Thạch Thiên theo lời dừng bước lại, đem Helen buông xuống, Helen nói tiếp: “Anh nói vậy đã biết, trước mắt có người muốn giết tôi” Thạch Thiên nói: “Lão tử tận mắt nhìn thấy, đương nhiên là biết, bất quá cô cứ việc an tâm, tôi cũng nên đi trước giết chết bọn chúng, cô hiển nhiên sẽ an toàn”.

Helen lắc đầu nói: “Anh trước hết nghe tôi nói cho hết lời, những người này muốn giết tôi không phải bởi vì ân oán cá nhân, nguyên nhân cụ thể tôi bây giờ không tiện nói rõ, nhưng quyết không đơn giản như anh nghĩ, cũng không phải giết vài người là có thể giải quyết. Trên thực tế tôi hiện tại cũng còn không rõ ràng là đến tột cùng có bao nhiêu người tham gia, sau lưng có lực lượng gì ủng hộ bọn họ, nếu anh bây giờ giết bọn họ, đem đầu mối cắt đứt, ngược lại sẽ làm cho tôi lưu lại họa ngầm”.

Thạch Thiên nói: “Cái này cũng không khó khăn, ta trước đem người sau lưng chúng điều tra ra, sau đó một phát dọn sạch”.

Helen trầm giọng nói: “Thạch Thiên tiên sinh, nước Mỹ Quốc là xã hội pháp chế, anh không xem pháp luật ra gì, tôi... tôi cũng không có cách nào, nhưng tôi tuyệt sẽ không để anh vì tôi mà đi giết người, anh nếu như không thật tình muốn giúp tôi, tôi sẽ không miễn cưỡng”.

Thạch Thiên không khỏi bắt đầu oán giận mình đã nhìn lầm, phụ nữ trước mắt này cũng là một phiên toái, cầu người hỗ trợ lại còn có quy củ nhiều như vậy, bất quá mình lại quả thật muốn giúp nàng, tức giận nói: “Vậy cô đến tột cùng là muốn lão tử làm như thế nào?”

Helen nói: “Rất đơn giản, chỉ là muốn anh bảo vệ tôi một thời gian, nhưng không thể hạn chế tự do của tôi. Anh yên tâm, tôi sẽ rất nhanh giải quyết việc này, thời gian sẽ không quá lâu, đại khái chỉ chừng bốn năm ngày thôi”.

Vốn làm cho Thạch Thiên lo lắng nhất chính là an toàn của Helen, nghe vậy không chút nghĩ ngợi liền gật đầu đáp ứng: “Có thể, thời gian dài chút cũng không thành vấn đề”.

Helen lạnh lùng ừm một tiếng, trong lòng lại hoài nghi quyết định có chính xác hay không, có thể chịu được mà cùng Thạch Thiên ở cùng một chỗ bốn năm ngày hay không, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tựa hồ cũng chỉ có trước mắt này mới có năng lực bảo vệ mình. Trong kế hoạch của Helen, quan trọng nhất hiện tại chính là muốn trong hoàn cảnh an toàn mà công khai lộ diện, làm sáng tỏ lời đồn nàng đã chết, như vậy thân phận thay mặt tổng thống của Otis hiển nhiên cũng sẽ không tồn tại. Vấn đề là trong tay Helen cũng không có chứng cứ hữu hiệu để có thể chứng minh mình quả thật trúng đạn, quá nửa cũng không có cách nào lật đổ Otis cùng với thế lực phía sau hắn, bọn họ khẳng định sẽ đem tất cả tội danh đều đổ cho Peter Rick gánh chịu. Bất quá Helen tin tưởng chỉ cần mình công khai lộ diện, cũng chỉ ra mình từng lọt vào ám sát của thế lực không rõ, Otis cũng không dám xem thường vọng động.

Thạch Thiên đuổi thất lưng, một lần nữa đem Helen bế lên, cười nói: “Trước dẫn cô đi ăn một bữa ngon, sau đó tìm một chỗ mà ngủ một giấc, được không?”

Suy nghĩ của Helen bị cắt ngang, phục hồi tinh thần lại, nghe vậy trong lòng cả kinh, khẩn trương nói: “Mấy ngày nay anh chỉ bảo vệ tôi, không thể động tới tôi...” Thạch Thiên lập tức hướng tới Helen cam đoan, nhưng Helen nhớ tới lý do mà Thạch Thiên cưỡng gian nàng, lại đối với cam đoan của Thạch Thiên cực kỳ hoài nghi, lo lắng nói: “Nhưng anh đã nói, khi dự hỏa tới thì chính mình cũng không có cách khống chế, anh... người phải hướng lên Thượng Đế thề...”

Thạch Thiên tức giận nói: “Thượng Đế là cái quái gì! Quân được lão tử sao?”

384. Chương 385: Quyết Không Tái Phát Thiện Tâm .

Helen thấy Thạch Thiên không chịu thề, trong lòng càng thêm sợ hãi, giấy dựa muốn từ trong lòng Thạch Thiên đi xuống.

Thật ra Thạch Thiên chỉ là không muốn thề với thượng đế gì gì đó, cũng không phải bởi vì Helen kịch liệt phản ứng mà tức giận, nếu như Helen ngược lại tỏ vẻ có thể tùy ý để hắn chiếm tiện nghi, người lại sẽ làm cho hắn càng thêm đau đầu, thấy thế vội vàng giải thích nói: “Tôi hôm qua bản thân ta bị trọng thương nên mới không thể khống chế được bản thân, hiện tại đã khỏi, cho dù ý niệm này trong đầu cũng có thể nhin xuống, hơn nữa bên ngoài có nhiều gái như vậy, lão tử căn bản không cần phải nhẫn nại, phụ nữ muốn cùng lão tử lên giường nắm tay nói lại có thể vòng quanh địa cầu vài vòng, nên lo lắng của cô hoàn toàn là dư thừa” Nghĩ thầm lão tử tới hôm qua nếu biết cô là xử nữ, tình nguyện nghẹn chết cũng không chạm vào cô. Điều này mặc dù là thật tình, bất quá hắn đương nhiên không thể nói ra.

Helen thăm mắng Thạch Thiên “vô sỉ”, lại biết lời Thạch Thiên nói tuy khoa trương, nhưng theo kết quả điều tra biểu hiện, mị lực nam tính của hắn có thể nói là xếp hạng nhất, quả thật có không ít người mê luyện hắn. Hiện tại thời gian gấp gáp, trừ để cho Thạch Thiên giúp mình, thì cũng tìm không được lựa chọn tốt nhất, bất quá trong lòng vẫn khó có thể yên tâm nói: “Tôi không đói bụng, cũng không muốn nghỉ ngơi, hiện tại xuất phát đi, tôi muốn đi Los Angeles”

Kim Hinh hiện tại ở Los Angeles, có nàng ở bên người Thạch Thiên, Helen cảm thấy mình sẽ an toàn hơn rất nhiều. Quan trọng hơn là, ở nơi đó Helen có rất nhiều người ủng hộ, lúc này Otis có lẽ còn chưa biết nàng được Thạch Thiên cứu sống, nhất định dốc toàn lực tại phụ cận Washington tìm kiếm thi thể của nàng, nếu như lựa chọn đột nhiên công khai lộ diện tại Los Angeles, nhất định sẽ làm cho Otis cảm thấy ứng phó không kịp.

Đi Los Angeles cũng hợp tâm ý của Thạch Thiên, hắn cũng muốn nhanh chóng gặp Kim Hinh, xem một chút Kim Hinh bị giam nhiều ngày có việc gì hay không, liền gật đầu đáp ứng rồi lại cảnh cáo: “Om cô chạy không nhanh bằng tự mình ta chạy, có lẽ ngày mai mới có thể tới Los Angeles, lão tử nói trước, dọc đường đi cô cũng không được sờ soạng, hô hấp nhân tạo trên người lão tử”.

Helen đỏ mặt lên, sắng giọng: “Anh cứ yên tâm, sau này cho dù anh thật sự muốn chết, tôi cũng quyết không phát thiện tâm tới cứu người nữa”.

Thạch Thiên cười ha hả, đem Helen ra sau lưng, xoay người chạy về phía tây. Thật ra nhiều người nói với Thạch Thiên mà nói cũng không có ảnh hưởng gì, bất quá nếu tốc độ quá nhanh, một lúc sau Helen khẳng định sẽ bị gió thổi khô hết cả người, cho nên chỉ có thể giảm tốc độ xuống.

Cũng không thể đem Helen ôm ở trước người nữa.

Helen đưa hai cánh tay chống lên vai Thạch Thiên, ngửa thân thể ra sau để cho trước ngực tận lực cùng lưng của Thạch Thiên bảo trì khoảng cách, nhưng chỉ chốc lát đã bị gió thổi đến thở không được. Washington cách Los Angeles lộ trình cũng hơn ba nghìn km, Helen cũng hy vọng có thể nhanh tới Los Angeles, nên không có yêu cầu Thạch Thiên chậm lại, cắn răng đau khổ kiên trì, cuối cùng cũng chịu không được, chỉ có thể đem thân thể áp vào sau lưng Thạch Thiên, lúc này mới dễ chịu rất nhiều.

Trời đã tối khi hai người chạy hơn nửa lộ trình. Thạch Thiên cảm thấy thân thể Helen càng ngày càng suy yếu, biết nàng không thể cản được gió đêm lạnh. Vì vậy tiến vào một trấn nhỏ, tìm một ngôi nhà không chủ, để cho Helen lạnh run ngồi ở ghế salon, cầm tay nàng vận công giúp nàng khu trừ khí lạnh trong cơ thể, miễn cho khỏi bị thương hàn cảm mạo.

Helen hắt tay muốn tránh thoát, nhưng lại cảm thấy một cỗ hơi ấm nhập vào cơ thể, cả người nhất thời ấm lên hết sức dễ chịu, rõ ràng ý tốt của Thạch Thiên, liền không giãy dụa nữa, chỉ chốc lát đã cảm thấy mình tinh thần phấn chấn khôi phục thể lực, không khỏi trong lòng tấm tắc lấy làm kỳ, đồng thời ánh mắt nhìn Thạch Thiên cũng tốt hơn rất nhiều.

Cũng không quả Helen đến nay vẫn đang hoài nghi Thạch Thiên có thật sự bởi vì mất đi năng lực tự khống chế nên mới cưỡng hiếp nàng hay không, bất quá nhưng năm qua đã làm cho nàng hiểu được cách thích ứng hoàn cảnh như thế nào, biết lợi dụng lực lượng bên trong người như thế nào, cũng không bị sự thật không thể thay đổi này cùng với cừu hận vĩnh viễn ghi tạc trong lòng, đợi Thạch Thiên buông tay ra, ôn hòa nói: “Cảm ơn!”

Thạch Thiên có chút ngoài ý muốn nhìn Helen một cái, gật đầu nói: “Ta đi tìm chút đồ ăn” Xong xoay người đẩy cửa đi ra ngoài.

Phòng không có bật đèn, Helen nghĩ thầm Thạch Thiên cũng tinh tế, trị an tại trấn nhỏ của Mỹ cũng phi thường hoàn thiện, cảnh sát tuần tra cũng rõ ràng chỗ nào là nhà không người, nếu nhìn thấy đèn sáng, nhất định sẽ tới nhà để xem xét có phải chủ nhà đã trở về hay không. Nàng nào biết đâu rằng Thạch Thiên cho dù ở trong bóng tối, cũng có thể thấy rõ ràng, căn bản không cần phải bật đèn, huống chi còn có đèn đường từ cửa sổ chiếu vào.

Một người ngồi ở trong căn phòng tối tăm, làm cho Helen có chút phát hoảng, cảm giác mình đối với Thạch Thiên đã sinh ra sự ỷ lại, không khỏi lộ ra nụ cười khổ. May là chỉ chốc lát Thạch Thiên đã mang theo một

túi đồ ăn trở về, sau khi ăn xong, Thạch Thiên bảo Helen lên lầu tìm phòng nghỉ ngơi, nếu có nguy hiểm thì cao giọng kêu to, sau đó ra khỏi cửa.

Tuy Helen không muốn một mình đợi ở trong phòng này, nhưng không cách nào mở miệng yêu cầu Thạch Thiên lưu lại, nàng hiện tại có chút không rõ ràng lắm mình cùng Thạch Thiên xem như là quan hệ gì. Nếu nói là cừu nhân, thì lại hết lần này tới lần khác muốn hấn đến bảo vệ, nhưng vô luận như thế nào cũng không thể đem Thạch Thiên trở thành bằng hữu. Nương theo ánh đèn yếu ớt từ bên ngoài chiếu vào, đi tới phòng ngủ lầu hai, trước tiên từ trong một ngăn tủ lấy ra một cái mền dày, đem cửa sổ phòng vệ sinh che kín lại, sau đó mới mở đèn nhà vệ sinh. Nhìn mặt của mình trong gương, Helen lại càng hoảng sợ, nguyên mái tóc mềm mại đã bị thổi làm cho toàn bộ vểnh lên, rồi bù hỗn độn giống như bờm sư tử vậy, sờ lên còn có cảm giác cứng ngắc. Helen không nhịn được cười khế, trong lòng mắng to Thạch Thiên đáng giận, tâm tình cũng đã trầm tĩnh lại, sau khi đóng cửa thì cởi quần áo mà tắm rửa.

Thạch Thiên thật ra làm muốn đi tìm một kỹ nữ để phát tiết dục hỏa, Helen áp vào trên lưng hấn hơn nửa ngày, nếu nói một điểm cũng không động tâm, chỉ sợ ngay cả chính hắn cũng không tin tưởng. Bất quá có lẽ hiện tại tất cả mọi người đã nhận ra khuôn mặt của hắn, nếu một mình thì hắn đương nhiên sẽ không quan tâm, nhưng hiện tại hy vọng có thể làm cho Helen nghỉ ngơi một đêm, lại càng không muốn để kỹ nữ cũng hù dọa chạy. Nguyên mặt nạ tùy thân cũng bị súng đạn quân Mỹ đánh nát, lúc này không thể làm gì khác hơn là vận công đem trên mặt thoảng lệch vị trí, biến hóa mực dù không lớn nhưng người khác nhìn không kỹ thì cũng không nhìn ra được.

Trần nhỏ cũng không lớn, chỉ có một ngã tư đường đường như náo nhiệt, Thạch Thiên tìm mấy người quần áo sang trọng mà xuống tay, mới đi tìm được nửa con phố, trong tay đã có hơn bốn ví tiền, móc ra tiền bên trong xem thì cũng không sai biệt lắm có ba nghìn USD, tiện tay đem ví ném vào thùng rác ở một bên, phát hiện cách đó không xa có một quán bar đèn đỏ lập lòe, nghe truyền ra tiếng phụ nữ, liền ngừng đầu đi vào.

385. Chương 386: Trần Nhỏ Tầm Hoan

Trong quán bar sương khói tràn ngập, ngọn đèn lơ mờ, chỗ phát sáng nhất chính là sân khấu hình tròn ở giữa, có hai cô gái xinh đẹp quần áo hở hang đang quần quanh một cái cột ở trên sân khấu, đang diễn cuồng nhảy một vũ điệu nóng bỏng, ngẫu nhiên đổ lộ ra chút, làm cho người xem dưới đài lớn tiến hờ hét, liên tiếp huyết gió.

Hai vũ nữ tư sắc không tính là quá tốt, nhưng vóc người gợi cảm, kích tình tỏa ra bốn phía, Thạch Thiên thấy vậy huyết mạnh phun trào, rút ra tờ 100 đô la, ném cho một trung niên mập mạp đứng ở sau quầy bar nói: “Đi đem hai cô đang nhảy múa kêu tới đây, lão tử đêm nay muốn dẫn họ đi”.

Trung niên mập mạp cầm lấy tiền, cau mày nói: “Đây là...”

Thạch Thiên nói: “ Cho mày đó, có chuyện sao ?”

Trung niên mập mạp hai mắt nhất thời tỏa sáng, vẻ mặt tươi cười nói:” Không thành vấn đề, không thành vấn đề, ngày thật sự là khăng khải. Ngài yên tâm, tôi là ông chủ quán bar này, việc này cứ để tôi lo, chờ các nàng biểu diễn xong thì bảo họ đi theo ngài. Ngài có muốn uống một ly hay không? Tôi mời khách...”

Thạch Thiên cũng không muốn ngồi ở chỗ này xem múa, chịu dục hỏa dày vò, hơn nữa âm thanh trong quán bar ồn ào, âm nhạc chói tai, vạn nhất Helen xảy ra chuyện gì, cũng nghe không được tiếng kêu cứu của nàng. Vì vậy lại ném ra 100 đô la nữa nói: “ Ít đông dài, bảo lại bây giờ luôn”.

Ở trong quán bar loại trần nhỏ này, cũng đã nhiều năm không có ai hào phóng cho tiền boa như thế, trung niên mập mạp tiếp nhận tiền quả nhiên không hề dồng dài nữa, đi ra khỏi quầy chạy vội tới sân khấu. Người đến loại địa phương này tiêu phí cũng rất ít, cho nên hắn phải tranh thủ.

Một tên da đen ngồi ở quầy bar liếc mắt thấy Thạch Thiên trong tay còn cả xấp đô la, ngứa đầu uống xong rượu trong ly, đứng dậy đi ra khỏi quán bar.

Chỉ chốc lát trung niên mập mạp đã dẫn vũ nữ mới vừa rồi trên sân khấu xuống, làm cho người xem phía dưới lớn tiếng kháng nghị, vang lên một tràng tiếng huyết gió, bất quá lập tức lại có hai vũ nữ xinh đẹp lên biểu diễn, không khí dưới sân khấu mới khôi phục như lúc ban đầu.

Trung niên mập mạp hướng tới Thạch Thiên giới thiệu tên hai vũ nữ, một người tóc dài màu đỏ gọi là Mandy, eo nhỏ chân dài, trước ngực lại như hai quả bong bóng, người kia da hơi đen gọi là Amanda, bất quá cũng không phải người da đen, mà là màu da phơi nắng mà ra, vóc người cân đối khỏe đẹp.

Hai vũ nữ nhảy chưa xong đã bị ông chủ gọi xuống, trong lòng biết thiếu niên châu Á trước mắt này không phải là người có tiền thì cũng có thân phận, biểu hiện hết sức nhiệt tình chủ động, lắc lắc thân thể gọi cảm trực tiếp áp vào trên người Thạch Thiên.

Trung niên mập mạp nghiêm mặt nói: “ Ngài thấy các nàng chuyên nghiệp thật ra chỉ là nhảy múa, chứ cũng không phải là theo khách ra ngoài, đương nhiên, có thể cùng người như ngài qua đêm cũng là vinh hạnh của các nàng, bất quá hiện tại kinh tế cũng không tốt, khắp nơi đều có kẻ cướp, vì sự an toàn của tài sản các nàng, có thể... có thể...” Nói tới đây lộ ra vẻ mặt có lỗi, hai mắt lại nhìn chằm chằm vào tiền trong tay Thạch Thiên.

Thạch Thiên làm sao không rõ, đem số tiền còn lại chia làm hai phần, giao vào tay nhị vũ nữ kia.

Hai vũ nữ thấy trong tay là 1000 đô la, cũng không kìm được mừng rỡ như điên, ôm lấy Thạch Thiên là hôn tới tấp. Trấn nhỏ không có du khách gì, cư dân đều quen biết lẫn nhau, bởi vậy đến quán bar cơ bản đều là những người độc thân trong trấn, các nàng nhảy cả đêm cũng khó kiếm được 1000 đô la tiền bo.

Hướng chi Thạch Thiên thân hình cao lớn, mặc dù hơi non nhưng vẫn xem như là đẹp trai, nếu như không phải trong trường hợp này mà gặp hai vũ nữ, thì chỉ sợ không trả tiền cũng sẽ theo hấn mà về nhà.

Trung niên mập mạp nụ cười trên mặt so với hai vũ nữ càng thêm sáng lạn, đưa tay cầm lấy tiền trong tay hai nàng, bỏ vào trong túi tiền của mình, thúc dục nói: “ Còn không mau đi thay quần áo, ngài đây cũng không có thời gian chờ người”. Vừa cười vừa giải thích với Thạch Thiên: “ Tôi chỉ thay các nàng tạm thời giữ thôi, buổi tối trong trấn trị an không tốt, các cô gái trên người mang theo nhiều tiền cũng không phải là ý kiến hay”.

Bất quá cũng nhìn ra được, tiền này khẳng định cũng có phần của hấn.

Hai vũ nữ đối với điều này cũng không có lộ ra vẻ không hài lòng, hiển nhiên đối với mình có một phần tiền thì đã phi thường hài lòng, đều cùng thủ pháp cực kỳ khiêu khích ở trên các bộ phận mẫn cảm trên người Thạch Thiên mà rờ mó qua, rồi mới cười đi thay quần áo.

Trung niên mập mạp không biết trên người Thạch Thiên đã không còn xu nào, còn muốn từ trên người hấn kiếm thêm chỗ tốt, thừa dịp này không để mất thời cơ mà hỏi thăm: “ Tiên sinh có muốn đem thêm vài người về hay không? Ở chỗ tôi còn có nhiều cô tuổi còn trẻ xinh đẹp, phục vụ càng chu đáo, nhất định sẽ làm cho ngài có một đêm khó quên”.

Thạch Thiên cũng không để ý tới sự ân cần của trung niên mập mạp, nhàm chán tựa vào quầy bar xem các vũ nữ trên sân khấu biểu diễn, các vũ nữ này trong mắt hấn miễn cưỡng cũng tạm được, tìm các nàng chỉ vì muốn tiết dục, bởi vì lo lắng một người ứng phó không được mình nên mới tìm hai người, để tránh không thể tận hứng. Trung niên mập mạp thấy thế cũng thúc thời, lập tức không hề nói nữa, thầm nghĩ người có tiền quả nhiên không giống người thường, mặc dù là ra ngoài tầm hoan, cũng không bị người khác nói mấy câu mà làm loạn kế hoạch của mình, điểm này phi thường đáng giá học tập.

Chỉ chốc lát hai vũ nữ đã thay đổi quần áo quay lại, thật ra cũng chỉ là khoác thêm áo khoác, bất quá hai người đều đem trang sức trên người tháo ra, xem ra trị an của trấn nhỏ buổi tối quả thật không được tốt lắm.

Thạch Thiên đột nhiên hỏi trung niên mập mạp nọ: “ Tâm tạng của người hình như không được tốt lắm? ”

Trung niên mập mạp không rõ lời của Thạch Thiên là cú ý gì, thầm nghĩ mới vừa rồi còn có vẻ rất xem thường hấn, sao đột nhiên lại quan tâm tới thân thể của hấn ? Vội vàng làm ra vẻ ngạc nhiên nói: “ Nhân lực của ngài thật tốt, ngài là bác sĩ sao ? Không ngờ ngài thật lợi hại, chỉ dùng hai mắt đã có thể nhìn ra tâm tạng của tôi có bệnh.”

Thạch Thiên vỗ vỗ vai trung niên mập mạp cười nói: “ Lão tử không phải bác sĩ, bất quá có thể cho người một cảnh cáo, tiền tuy tốt, nhưng thân thể quan trọng hơn, ngàn vạn lần không nên vì tiền mà sứt ruột”. Nói xong ôm eo hai vũ nữ thân thiết ra khỏi quán bar.

Thanh niên mập mạp không có nghe được trong tiếng cười của Thạch Thiên có chứa vẻ trêu tức, chờ ba người Thạch Thiên sau khi ra khỏi cửa mới mắng: “Fuck! Kẽ có tiền các người đương nhiên không cần vì tiền mà sốt ruột, có người nào không có tiền mà không vội vì tiền ?” Trở lại quầy bar tự rót cho mình một ly rượu, nhớ tới mấy ngàn đô la trong túi tâm tình đại sướng, uống một hớp lớn rồi đưa tay lấy tiền trong túi ra, nhưng lại sờ thấy khoảng không, sờ mấy lần tay lại thọc xuyên qua túi mà ra.

Mấy ngàn đô la cũng không tính là quá lớn, nhưng đột nhiên mất đi, người bình thường cũng khó có thể tiếp nhận, trung niên mập mạp giật mình lỏng tay, ly rượu đã rơi xuống đất vỡ nát, vội vàng chạy ra vị trí trước quầy bar, nhưng lại nhìn không ra bóng dáng của đô la, gấp đến độ chụp lấy một người đang uống rượu ở trước quầy bar mà quát: “Lão Bush, mày con mẹ nó có nhặt tiền của tao không...”

Thạch Thiên sau khi rời quán bar, liền lấy ra tiền đã thu hồi từ trên người tên mập kia, chia làm hai phần đưa cho hai vũ nữ, cái này cũng không phải hấn chán ghét trung niên mập mạp nọ, chỉ là không muốn thấy tiền của mình đưa cho lại bị người khác lấy đi một phần. Hai vũ nữ không hiểu nguyên do, thấy mình cái gì cũng còn chưa làm, thì đã được cho tiền hai lần, hưng phấn mà hoan hô. Dọc theo đường đi đối với Thạch THIÊN điên cuồng cợt xát, hết sức khiêu khích, chỉ sợ Thạch Thiên muốn ngay ngã tư đường cũng các nàng thân thiết một phen, các nàng cũng sẽ đáp ứng. Bất quá Thạch Thiên còn chưa đến độ biến thái như vậy, chỉ có thể thầm vận Thanh Tâm quyết, cố nén dục hỏa, thống khổ trong đó cũng không thua gì ông chủ quán bar bị mất tiền.

May là phòng Thạch Thiên tạm thời dùng cách quán bar không xa, sau khi quẹo vào một đường nhỏ đi tới mấy trăm thước là tới ngay.

Thấy Thạch Thiên không đưa các nàng đi khách sạn, mà lại đi tới khu dân cư, Mandy có bộ ngực lớn hưng phấn nói: “ Ngài vừa mới đến nơi này định cư sao ? ” Một vũ nữ còn lại là Amanda nghe vậy cũng dùng ánh mắt chờ mong nhìn Thạch Thiên, hiển nhiên hai nàng cũng hy vọng vị khách hào phóng này có thể ở lại trấn nhỏ này càng lâu càng tốt.

Thạch Thiên không muốn giải thích mình tại sao lại đến trấn nhỏ này, cười lắc đầu, đột nhiên có tiếng động cơ chạy đến gần, hơi mười chiếc xe máy từ phía sau lướt nhanh tới, vòng quanh đem ba người bọn họ vây quanh vào giữa. Hai vũ nữ sắc mặt nhất thời trở nên hết sức khó coi, Amanda đem miệng áp đến bên tai Thạch Thiên, rung giọng nói: “ Chớ chọc bọn họ, bọn họ là ...”

Không đợi Amanda nói xong, Thạch Thiên đã một cước đá ra, đem một xe máy mới tới trước mặt cả xe lẫn người đá bay ra ngoài, hai người trên xe ngã lăn ra trên mặt đất cách hơn mười thước không nhúc nhích, không biết sống chết. Người trên các xe máy khác thấy thế lập tức dừng xe, cầm vũ khí đủ loại kiêu dũng lớn tiếng mắng chửi xông tới, đầu lĩnh tay cầm một khẩu súng, đúng là người da đen mới vừa rồi ngồi uống rượu bên cạnh Thạch Thiên ở trong quán bar.

Amanda cùng Mandy thấy Thạch Thiên không nghe khuyến cáo, gây nên đại họa, mình nếu không đi nhất định sẽ bị hấn làm cho liên lụy, vội vàng buông Thạch Thiên ra quay đầu chạy trốn. Hai người chạy chưa được vài bước, đã nghe thấy phía sau vang lên tiếng côn bổng, tiếng súng, tiếng xe máy ngã xuống cùng với tiếng kêu thảm thiết, loạn thành một màn, cùng nghĩ thiếu niên châu Á nọ khẳng định đã xong rồi, cho dù không chết cũng kém không bao nhiêu. Chưa kịp vì Thạch Thiên mà cảm thấy đáng tiếc, đột nhiên trước mặt bóng người chợt lóe, một người đã ngăn ở trước mặt các nàng, đem các nàng ôm vào trong lòng, vừa cười vừa nói: “ Các cô đi nhầm hướng rồi ”.

386. Chương 387: Lọt Vào Vòng Vây .

Amanda cùng Mandy tinh thần đang cực độ khẩn trương, đột nhiên được người ôm lấy, phản ứng đầu tiên đó là muốn lớn tiếng hô cứu mạng, nghe được âm thanh mới phát hiện người trước mặt đúng là thiếu niên châu Á mà các nàng tưởng rằng đã tiêu đời rồi.

Mandy tưởng rằng Thạch Thiên cũng chạy trốn, không nghĩ tới hấn lúc này tại sao còn cười được, vội la lên: “Mau buông em xuống, chạy mau...”

Amanda so với Mandy trấn định hơn một ít, phát hiện phía sau chẳng những không có tiếng chửi bậy cùng đuổi theo, ngược lại truyền đến những tiếng kêu thảm thiết, không nhận được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy

đám người ngày thường trên trần hoành hành bá đạo, gây sự khắp nơi giờ phút này không ai còn đứng, tất cả đều ngã xuống đất, có người vẫn không nhúc nhích, có người đang lảo lộn, vui mừng lẫn sợ hãi nói: “A! Anh ta đã đánh ngã toàn bộ bọn họ!”

Mandy lúc này mới quay đầu lại nhìn, nhất thời cũng trợn mắt há hốc mồm, bất quá trong lòng vẫn hết sức sợ hãi, run giọng nói: “Amanda, vậy phải làm sao bây giờ, bọn họ nhận ra chúng ta, sẽ trả thù chúng ta”.

Amanda tình cách mạnh mẽ hơn nhiều, hơn nữa hẳn là đã chịu thiệt thòi từ những người này, làm gan nói: “Sợ cái gì, mình đã sớm muốn tìm người giáo huấn bọn họ...” lời tuy dũng cảm, bất quá thanh âm rất nhẹ, chỉ có Mandy cùng Thạch Thiên có thể nghe được, hiển nhiên trong lòng nàng cũng không phải một chút cũng không sợ.

Thạch Thiên ở trên ngực của Mandy hung hăng nhéo một cái, xem như dời đi tiêu điểm của nàng, giảm bớt sự sợ hãi trong lòng nàng ta, sau đó vừa cười vừa nói: “Đừng lo lắng, đám người này tay chân cũng đã phế đi, chẳng lẽ còn sợ bọn chúng ngồi xe lăn đến cắn các cô sao? Nếu không ta sẽ đánh rụi hết răng của chúng?”

Amanda sợ hãi còn sót lại nhất thời đã quét sạch, hưng phấn hét lớn: “Oh...my god! Anh thật sự là rất... rất... rất khó tin!”

Thạch Thiên liếc nhìn Amanda, không cho là đúng nói: “Cái này tính là gì, chờ một lát các cô sẽ có thể thấy kiến thức công phu lợi hại chân chính của lão tử”.

Mandy không sợ hãi như mới vừa rồi nữa, bất quá cũng không hưng phấn như Amanda, thúc giục nói: “Hay là nhanh rời nơi này đi, cảnh sát sắp tới rồi”.

Thạch Thiên đương nhiên không sợ cảnh sát, cho dù cảnh sát tra được chỗ mà họ tạm thời “mượn” dùng, cũng lắm thì lại công Helen đi. Nhưng lúc này dục hỏa trong cơ thể Thạch Thiên đang bùng cháy, hẳn sao có thể bỏ được hai vũ nữ gợi cảm trước mắt này, nếu dứt khoát đem cảnh sát trong trần nhỏ này đều đánh gục hết, đối với hắn mà nói cũng không có gì, nhưng khẳng định sẽ liên lụy Amanda cùng Mandy, cuối cùng cũng không thể đem hai người bọn họ cùng nhau rời đi.

Nghĩ tới đây Thạch Thiên buồn bực, nghĩ thầm nắm chắc thời gian quan trọng hơn, lôi kéo hai cô gái đi về “nhà”, còn mắng đám người bị hắn đánh ra đây đường: “Các người đã quấy rầy chuyện tốt của lão tử” cứ hễ cái gì chắn trước ba người, mặc kệ là người hay xe máy, đều bị hắn đá bay ra ven đường.

Amanda cùng Mandy thấy những người này đã nửa chết nửa sống, Thạch Thiên vẫn không buông tha cho bọn họ, cũng cảm thấy kinh hãi, nghĩ tới trước kia còn tưởng rằng đám ác bá trên trần này đã đủ hung ác, nghĩ không ra so với thiếu niên này, bọn họ quả thực là đang vũ nhục hai chữ “hung ác” này. Ánh mắt hai người nhìn Thạch Thiên nhất thời thêm mấy phần kính sợ, thân thể mặc dù vẫn rúc vào trên người hắn, cũng không dám làm càn khiêu khích nữa.

Helen hai ngày qua vì thể xác và tinh thần uể oải, trong khi tắm đã không nhận được ngủ thiếp đi, loáng thoáng đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng còi cảnh sát vang lên. Helen bừng tỉnh dậy, cẩn thận lắng nghe rồi lại nghe không được. Helen không dám xem thường, đứng dậy lau khô thân thể mặc quần áo, tắt đèn, mở cửa phòng ngủ muốn xuống lầu xem Thạch Thiên có trở về hay không, lại nghe thấy từ dưới lầu truyền đến thanh âm va chạm cơ thể, còn có tiếng phụ nữ nặng nề thở dốc cùng tiếng rên rỉ. Chỉ nghe phụ nữ nọ rên rỉ càng lúc càng lớn, thở phì phò cầu khẩn nói: “Em không được... Oh... my god... em thật không được... U... A...” sau đó nghe thấy Thạch Thiên cười to nói: “Được, trước buông tha cho cô, đổi người...”

Helen làm sao còn không rõ Thạch Thiên đang làm cái gì vậy, thậm chí một tiếng, trốn về phòng ngủ đem cánh cửa đóng chặt, thậm chí tên khốn này mới vừa rồi thì ra là đi ra ngoài tìm phụ nữ, hơn nữa không chỉ tìm một người. Nhớ tới mới vừa rồi tựa hồ nghe thấy tiếng còi cảnh sát, vội vàng đi tới cửa sổ, nhìn thấy xa xa quả nhiên dừng hai xe cảnh sát, bất quá tiếng còi cảnh sát đã ngừng lại, hình như bên kia xảy ra án gì đó. Helen không khỏi âm thầm kêu khổ, lo cảnh sát sẽ tới từng nhà tra hỏi, trước mắt còn không có thủ hạ có thể tin mà liên lạc, tốt nhất là phải đề phòng cùng bố trí, nàng cũng không muốn hiện tại để cho bên ngoài biết mình còn sống, nếu để cho đám người Otis có chuẩn bị, bọn họ rất có thể sẽ được ăn cả ngã về không, sự dụng thủ đoạn lồi lõm ngăn cản nàng vạch trần chân tướng, lực lượng ủng hộ nàng trong quốc hội và chính phủ cũng sẽ lập tức tính mạng sẽ bị uy hiếp.

Đáng hận chính là, Thạch Thiên trong lúc này lại đang phong lưu khoái hoạt, Helen cho dù không sợ xấu hổ, cũng sợ bị phụ nữ dưới lầu nhận ra mình, chỉ có thể đứng ở cửa sổ, một mặt chú ý hướng đi của cảnh sát, một mặt khẩn cầu Thạch Thiên nhanh lên một chút, cũng may cảnh sát đến trước đó rồi rời đi.

Nhưng hơn một giờ qua đi, tiếng la hét dưới lầu vẫn không chút nào có ý ngừng, mà hai cảnh sát phụ trách tra xét đã đi tới chỗ tòa nhà của bọn họ. Điều này cũng bởi vì cảnh sát trong trấn ít, nếu không chỉ sợ đã sớm tra tới tòa nhà này. Helen cắn răng, đang chuẩn bị xuống lầu, miễn cho Thạch Thiên phát khởi tàn nhẫn đánh chết hai cảnh sát này. Lúc này đột nhiên từ chỗ tối lao ra hai người, đem hai gã cảnh sát đánh ngất xỉu, động tác sạch sẽ lưu loát, hai cảnh sát nọ thậm chí không kịp phát ra một chút thanh âm, đã bị đánh ngã ra đất, tiếp theo lại chạy tới bốn người, đem hai cảnh sát nâng lên, đảo mắt đã không biết đi đâu.

Nhìn hai người đánh ngã cảnh sát tiến vào một chiếc xe màu đen, Helen mới chú ý tới xung quanh phòng ở trên đường không biết từ khi nào đã dừng đầy xe, mà mỗi căn nhà nơi này đều có gara cùng sân, tuyệt đối không thể có nhiều xe như vậy dừng ở ven đường. Helen tâm tình nhất thời trở nên vô cùng không ổn, tòa nhà này hiển nhiên đã sớm bị người vây quanh, mà trừ Otis thì có người nào phải làm như vậy, bọn họ không xông vào, nhắm chừng là bởi vì kiêng kỵ Thạch Thiên, cũng có thể là chưa bố trí tốt vòng vây, cho nên không cho cảnh sát tiến vào dẫm thảo kinh xà.

387. Chương 388: Thì Ra Thật Sự Là Tổng Thống .

Helen do dự có nên đi xuống lầu nói cho Thạch Thiên tình huống bên ngoài hay không, bắt quá nghĩ đi nghĩ lại, nếu bên ngoài đã có đầy người của Otis, nói rõ Otis đã biết mình còn sống, có lập tức rời khỏi trấn này hay không có vẻ đã không quá quan trọng. Hơn nữa Thạch Thiên so với ma quỷ còn muốn đáng sợ hơn, có được năng lực siêu nhân đã khó có thể tưởng tượng, có lẽ hẳn đã sớm nhận thấy người vây quanh đây, mình cần gì đi xuống xem bọn hắn dâm loạn, vạn nhất tên khốn này không thể thỏa mãn, lần nữa mất đi năng lực tự khống chế, đem mình cũng...

Nghĩ đến khả năng đáng sợ đó, lại nghe một chút tiếng rên rỉ xin tha dưới lầu, Helen cả người run lên, vô luận như thế nào cũng không dám đi xuống. Nàng ở trước cửa sổ khẩn trương đứng hơn một giờ, cảm giác hai chân đã tê dại, dứt khoát nằm lên trên giường nhắm mắt lại, không đi quản tình huống bên ngoài nữa, cũng không bỏ đi quần áo, miễn cho Thạch Thiên khi muốn dẫn nàng đi thì không kịp mặc. Chỉ là tiếng la hét dưới lầu chột cao chột thấp, thỉnh thoảng lại truyền vào trong tai, mặc dù là đem đầu vùi vào trong gối cũng không có cách ngăn được, hơn nữa tâm sự trùng trùng, nên mới không thể ngủ được.

Thật vất vả đợi đến hừng đông, vẫn không thấy người bên ngoài có hành động, Helen rời giường đi tới bên cửa sổ, phát hiện xe vây quanh phòng đã rất nhiều, trong đó không ít xe Cadillac, BMWs xa hoa, thoát nhìn như là ở phụ cận có tiệc rượu của người thành công nào đó, làm cho nàng không khỏi sinh nghi hoặc. Lúc này dưới lầu vang lên tiếng đóng cửa, sau bọn họ cuối cùng đã xong chuyện, vội vàng mở cửa đi xuống lầu, nhìn thấy Thạch Thiên đang gác chân nửa nằm nửa ngồi trên ghế salon, trong tay còn cầm một chai rượu. Khi tức giận cả đêm làm cho nàng không nhận được mà mặt lạnh chầm chọc nói: “ Anh thật là một chút cũng không cần phải nghỉ ngơi”.

Thạch Thiên cười nói: “ Cô không phải cũng một đêm không ngủ, dựng tai nghe lên lão tử sung sướng như thế nào sao”.

Helen mặt đang lạnh như băng nhất thời đỏ bừng, tức giận nói: “Anh... cái này cũng không phải các người hại sao! Có biết có người đem chỗ này vây lại hay không?”

Thạch Thiên uống ngụm rượu cười nói: “ Cô thật ra cũng khá tinh tế, bắt quá bọn họ không phải tới bắt cô đâu” nói xong buông chai rượu đi tới cửa, mở cánh cửa hướng ra ngoài hô: “Đám ranh con, vào đi” không đợi Helen rõ ràng Thạch Thiên muốn làm cái gì, chỉ nghe “vù” một tiếng, một người trung niên vóc dáng khô gò như gió từ bên ngoài chạy vào, hết sức cung kính nói với Thạch Thiên: “ Chủ nhân, ngài nghỉ ngơi đã khỏe”. Thạch Thiên trách mắng: “ Lão tử còn chưa có bắt đầu nghỉ ngơi, tiểu tử người ở bên ngoài nghe lên lâu như vậy, chẳng lẽ không biết sao ? ”. Người khô gò xấu hổ cúi đầu nói: “ Braid biết ”.

Helen nghĩ không ra biến đổi lớn này, cho dù với lực trấn định của nàng cũng không nhận được thất thanh nói: “ Người bên ngoài đều là người của anh ?” nhưng vấn đề này hỏi hiển nhiên là dư thừa.

Braid lúc này mới đem ánh mắt chuyển hướng sang Helen ở một bên, đầu tiên là ngẩn ra, dụi dụi hai mắt nhìn kỹ, nhất thời thất kinh nói: “A...”

Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Ngươi nhận ra nàng ta?”

Braid ngẩn ra, thầm nghĩ Helen thân là tổng thống Mỹ, toàn bộ thế giới người không nhận ra nàng chỉ sợ không nhiều lắm, có thể nhận ra nàng thì có gì kỳ quái. Bất quá câu hỏi của Thạch Thiên thì Braid không dám chần chờ, vội vàng dang hoàng hồi đáp: “Ồ... thường xuyên thấy trên truyền thông, gặp mặt lại là lần đầu tiên”. Lại nghĩ thì ra tin tức chính phủ Mỹ mới vừa công bố thì ra là giả, chủ nhân căn bản là không có giết hại tổng thống Helen, mà đem nàng... bắt lấy? Nhưng nhìn qua cũng không giống.

Mặc dù nghĩ không rõ nguyên do trong đó, bất quá Thạch Thiên nếu không chủ động nói, Braid cũng không dám hỏi nhiều.

Thạch Thiên quay sang nhìn Helen một chút nói: “Thì ra cô cũng có chút danh tiếng”.

Braid đứng ở một bên cười cũng không dám cười lên tiếng, thầm nghĩ Helen thân là tổng thống Mỹ, hơn nữa là vị tổng thống nữ đầu tiên của Mỹ, đâu chỉ là “có chút danh tiếng” mà thôi. Đương nhiên, chủ nhân là nhân vật ra sao, một mình đi đột Nhà Trắng, phé đi Lầu Năm Góc, hiển nhiên không cần phải đem tổng thống Mỹ để ở trong lòng. Nghĩ đến mình chính là người bên cạnh Thạch Thiên, Braid trong lòng kích động không thôi.

Thạch Thiên nhìn vành đen quanh mắt Helen, làm cho hấn trong lòng nhiều ít có chút không muốn đem dài lắm mộng, lắc đầu nói: “Tôi hi vọng nhanh đến Los Angeles”.

Braid cũng nhìn ra ánh mắt uể oải, muốn nghỉ ngơi của Helen. Hấn không biết Thạch Thiên đối với Helen thật ra là thẹn trong lòng, thấy chủ nhân đối với nàng ra như thế, hiển nhiên không dám chậm trễ, vội nói: “Máy bay của tôi đang ở phi trường Mccook, trên đó cũng có chỗ nghỉ ngơi, từ nơi này tới chỉ cần nửa tiếng chạy xe”.

Tình huống khẩn cấp, Helen lúc này cũng không khách khí, vui vẻ nói: “Thật tốt quá, cảm ơn ngài”.

Braid biết Thạch Thiên không thích sử dụng phương tiện giao thông, không dám tự làm chủ cho Helen lên phi cơ, vẫn nhìn Thạch Thiên, thấy Thạch Thiên gật đầu đồng ý, mới cười nói với Helen: “Không cần khách khí, gọi tôi là Braid là được, được ra sức vì tổng thống Helen là vinh hạnh của tôi”.

Thạch Thiên nghe vậy ngẩn ra, kinh ngạc nói: “Ngươi xưng hô nàng ta là gì?”

Braid phát mộng nói: “Tổng thống Helen...” thầm nghĩ chẳng lẽ quan hệ của nàng cùng chủ nhân đã không giống, bây giờ phải gọi là chủ mẫu sao?

Thạch Thiên trừng mắt nhìn Helen nói: “Thì ra cô thật sự là tổng thống Mỹ, dám binh lính kia tại sao hướng tới cô nổ súng? Chẳng lẽ bọn họ không phải lính Mỹ sao?”

Helen lạnh lùng nói: “Cái này không cần phải hướng tới anh giải thích, nếu như anh hối hận đã cứu tôi, bây giờ có thể dẫn người rời đi, coi như chúng ta không có ước định kia”.

Thạch Thiên cười nói: “Thế sự thật là khó liệu, lão tử vốn muốn bắt tổng thống này đi đổi lại Kim Hinh, không nghĩ tới ngược lại cứu cô. Yên tâm, chuyện lão tử đáp ứng cho cô sẽ không đổi ý, chỉ là đối với chuyện của cô có chút tò mò, không muốn nói thì thôi” Cho dù Braid lúc này cũng đã hiểu được, thì ra chủ nhân căn bản là không biết Helen là tổng thống Mỹ, hơn nữa mơ hồ nghe ra trong chính phủ Mỹ có người muốn mưu hại Helen, bất quá lại bị chủ nhân trùng hợp cứu được.

388. Chương 389: Không Có Đoán Sai .

Helen trong đầu tỉnh thoảng hiện ra cái tên Braid, cảm giác tựa hồ đã nghe qua ở đâu đó, đột nhiên nhớ ra ngày đó khi từ châu u khẩn cấp quay về Washington, Rudolph từng ở trên xe đưa cho nàng xem một phần tự khiếu về Thạch Thiên cùng tòa thành Thiên Thạch. Trong đó nội dung về Thạch Thiên không nhiều lắm, cơ bản đều là một ít phán đoán cùng phân tích của chuyên gia tình báo, rất nhiều nội dung thậm chí là từ báo chí truyền thông trực tiếp trích ra, mà nội dung về tòa thành Thiên Thạch cũng tương đối là rõ chi tiết.

Tòa thành Thạch Thiên trăm năm xử sự vẫn rất chừng mực, thành công đem chính mình giấu ngoài tai mắt của thế nhân, nhưng bọn họ không chế được tài phú cùng thế lực hắc đạo khổng lồ như thế, muốn hoàn toàn tránh thoát hai mắt của cơ quan tình báo các nước lớn là không có khả năng, tình báo Mỹ thu thập tình huống phát triển của tòa thành Thiên Thạch vài thập niên qua, kể cả tên các nhân vật trung tâm tòa thành Thạch Thiên, trong đó đương nhiên thiếu không được tên của Braid phụ trách chương quản Thiên Thạch Đồng Minh.

Helen không khỏi chấn động, nghĩ thầm chẳng lẽ người này chính là Braid chương quản Thiên Thạch Đồng Minh ?

Trong tư liệu tình báo mà Rudolph cung cấp, tòa thành Thiên Thạch chỉ là Quỹ TS đã có được tài sản giá trị hết sức kinh người, chừng 500 đến 1000 tỷ USD, sản nghiệp khổng lồ, đối với kinh tế toàn cầu cũng là sự hùng mạnh không thể bỏ qua. Phải biết rằng Quỹ TS là một quỹ đầu tư, có thể khống chế tài sản gấp vài chục lần nữa, có thể ảnh hưởng đến số lượng tài sản gấp trăm lần, đó cũng là một con số khó có thể tưởng tượng.

Về phần Thiên Thạch Đồng Minh, tình báo Mỹ kết quả phân tích là, Thiên Thạch Đồng Minh đối với kinh tế toàn cầu ảnh hưởng mặc dù không thể ngang bằng Quỹ TS, nhưng nó hằng năm vì tòa thành Thiên Thạch tạo nên tài phú có thể nói là hơn cả Quỹ TS, hơn nữa thực lực chính thức đáng sợ của tòa thành Thiên Thạch là giấu ở trong tay Thiên Thạch Đồng Minh này.

Nếu như Braid này chính là Braid chương quản Thiên Thạch Đồng Minh, như vậy thân phận của hắn tại tòa thành Thiên Thạch hẳn chính là nhân vật số một số hai, nhưng Helen mới vừa rồi lại nghe Braid xưng hô Thạch Thiên là “chủ nhân”, hơn nữa khi đối mặt với Thạch Thiên thái độ lại càng kính sợ tới mức khoa trương, đây chẳng phải ý nghĩa tòa thành Thiên Thạch lại được trùm lên một tấm màn thần bí sao ?

Helen nhìn Thạch Thiên ngồi ở bên người, mặc dù thiếu niên này còn chưa tới hai mươi tuổi, trên khuôn mặt tuần tú non nớt lại hiện lên vẻ lạnh nhạt tự nhiên không hợp với lứa tuổi, trong sự tự tin ẩn sâu tích cách cực kỳ kiêu ngạo. Cẩn thận thưởng thức, một loại mỹ lực khiếp người khó có thể hình dung làm cho nàng nhìn mà tâm thần run rẩy. Bất quá tâm lý của Helen lúc này lại càng thêm lo lắng, nàng rất khó tưởng tượng, thậm chí không dám tưởng tượng, nếu như Thạch Thiên chính là chủ nhân của tòa thành Thiên Thạch, nếu như tài phú cùng các thế lực hắc đạo trải khắp toàn cầu bị một người có siêu năng lực như Thạch Thiên khống chế, một khi làm hại thế giới, hậu quả sẽ nghiêm trọng tới mức nào ?

Xe mới vừa rời trần nhỏ, Braid ngồi ở ghế điều khiển đã điện thoại thông báo cho phi trường, để cho chuyên cơ nọ chuẩn bị cất cánh. Helen thờ ơ lạnh nhạt, nghe Braid khi gọi điện thoại trong sự bình thản lại mang theo giọng điệu ra lệnh, càng khẳng định phán đoán của mình, chuyên cơ cất cánh thì phải thông báo trước hai ngày để lập dự định bay, nếu không có năng lực nhất định thì không có khả năng muốn bay là bay được.

Phi trường Mccook là một phi trường nhỏ, máy bay dừng ở đây đa số là những phi cơ nhỏ. Một chiếc máy bay siêu thanh cải trang thành chuyên cơ thương mại đã đứng ở vị trí chờ chuẩn bị bay, hơn ba mươi chiếc xe tạo thành đội xe hùng hậu trực tiếp vào phi trường, chạy đến bên cạnh phi cơ siêu thanh.

Helen dùng khăn lụa che hơn nửa khuôn mặt, đi theo Braid cùng Thạch Thiên bước nhanh leo lên phi cơ, tiến vào trong khoang thì nhìn lại, thấy người ở trên các xe khác cũng đều xuống xe, có hơn một trăm người. Bất quá những người này phần lớn là đứng ở bên cạnh xe đưa mắt đưa tiễn, chỉ có hơn hai mươi người là chuẩn bị lên máy bay.

Trước cabin là một gian phòng làm việc rộng rãi, còn có hai gian phòng nghỉ, Braid trực tiếp đưa Thạch Thiên cùng Helen phân biệt vào trong phòng nghỉ, một tiếp viên hàng không xinh đẹp sau đó đem bữa sáng ngon miệng vào. Braid thấy Helen vẫn đang che mặt, mỉm cười nói: “ Tổng thống Helen, người trên phi cơ này ngài có thể yên tâm, vô luận nhìn thấy cái gì bọn họ cũng sẽ không nói ra ngoài một chữ. Thời gian bay chỉ có không tới hai tiếng, tôi sẽ không ở chỗ này quấy rầy ngài nghỉ ngơi”.

Helen lấy khăn lụa trên mặt ra nói: “ Cảm ơn! Ngài Braid, có thể mạo muội hỏi ngài mấy vấn đề không ? ”

Braid nói: “ Đương nhiên là có thể, chỉ cần tôi có thể trả lời”.

Helen mời Braid ngồi trên ghế đối diện nàng, sau đó nói: “ Nếu như tôi không đoán sai, ngài hẳn chính là Braid khống chế tổ chức Thiên Thạch Đồng Minh thần bí có phải không ? ”

Braid ngẩn ra mỉm cười nói: “ Nhiều năm qua chúng tôi luôn có chút quan hệ tốt đẹp cùng các gia tộc hợp tác làm ăn một ít, một hồi sau ích lợi của mọi người sẽ rất khó đi ra, cái tên Thiên Thạch Đồng Minh chính là mấy người trong gia tộc tự chủ trương đưa ra, thật ra căn bản không phải là tổ chức gì, càng chưa nói tới thần bí. Tổng thống quả thật không có đoán sai, tôi chính là Braid mà ngài nói, bất quá tôi chỉ là người phụ trách quản lý phương diện làm ăn của tòa thành mà thôi, nghĩ không ra Tổng thống lại cũng nghe nói qua tên của tôi”.

Helen nói: “ Tôi thật ra mấy ngày nay mới biết được tồn tại của tòa thành Thiên Thạch, xem tư liệu của các người làm cho tôi giật mình” Lúc này phi cơ bắt đầu chậm rãi di động, nhìn thấy ngoài cửa sổ gần trăm người đi theo nọ đã trở lại trong xe chuẩn bị rời đi lại hỏi: “ Những người bên ngoài đều là người trong Thiên Thạch Đồng Minh sao ?”

Braid nói: “Không hoàn toàn, bọn họ thuộc về một gia tộc địa phương cùng chúng tôi có quan hệ hợp tác, cô yên tâm, bất cứ chuyện gì liên quan đến tòa thành Thiên Thạch bọn họ cũng sẽ không nói ra ngoài, nếu không phải bọn họ nói, tôi cũng không bị ngài Tổng thống cùng Thạch Thiên ở tại trấn nhỏ này”.

Helen nhìn chăm chăm vào hai mắt Braid nói: “ Khi ở tại trấn nhỏ, ngài Braid hình như không phải xưng hô Thạch Thiên như vậy”. Braid xấu hổ cười cười, nhìn ra Helen đã nhận ra quan hệ của Thạch Thiên cùng tòa thành Thiên Thạch, nghĩ thầm chủ nhân cũng không phân phó muốn bọn họ tận lực giấu diếm gì, áp úng nói: “À... chủ nhân không thích chúng tôi trước mặt người khác xưng hô như vậy, mới vừa rồi tại trấn chúng kiến chủ nhân từ Washington an toàn trở về, tôi nhất tời kích động... đã quên cấm kỵ này...”

Từ trong tin tức trên Đài phát thanh truyền ra Thạch Thiên bị chôn ở dưới đồng cỏ nát của Lâu Năm Góc, nhắm chừng đã cùng Lâu Năm Góc đồng quy vu tận, đám người Braid gấp đến độ xoay vòng vòng, lúc ấy đã lệnh xuống triệu tập mọi người, chuẩn bị cùng chính phủ Mỹ đấu một trận. Bất quá bọn họ cũng không tin Thạch Thiên sẽ chết, cho nên cho gia tộc cùng Thạch Thiên đồng minh có liên quan đem toàn bộ thủ hạ phái ra, giám thị từng chỗ một. Tối hôm qua Thạch Thiên cùng đám người kia đánh nhau, vừa vặn một người trong gia tộc hắc bang bị phái đến trấn nhỏ này nghe được, khi chạy qua chứng kiến tình huống hiện trường thì cảm thấy khả nghi, hướng tới cấp trên báo cáo. Gia tộc hắc bang nọ lập tức đem tin tức này nói cho Braid, đồng thời đem toàn bộ thủ hạ đặc lực trong thành phố gần đó đến trấn nhỏ này, Braid nghe thấy tin tức này nào dám chậm trễ, cũng lập tức dẫn người chạy tới, cho nên mới làm cho Helen sinh ra hiểu lầm, lo lắng cả đêm.

Mặc dù Helen đã đoán được Thạch Thiên chính là người nắm giữ tòa thành Thiên Thạch, nhưng từ chỗ Braid chứng thực thì vẫn cảm thấy hết sức giật mình, thở dài nói: “ Cảm ơn anh đã nói cho tôi biết điều này”. Braid đứng dậy cáo từ, mới vừa đi tới cửa, Helen đột nhiên lại hỏi: “ Các người hình như rất sợ hắn thì phải ?”

Braid xoay người, hết sức nghiêm nghị hồi đáp: “ Không phải, chủ nhân là người mà chúng tôi kính ái nhất, điểm này tại tòa thành Thiên Thạch vĩnh viễn sẽ không thay đổi”.

Helen nhất thời bị câu trả lời của Braid làm cho rung động thật sâu, nàng không thể tưởng tượng một gia tộc của tòa thành Thiên Thạch cường đại đến mức có thể dùng chữ kinh khủng để hình dung lại đối với một thiếu niên lại trung thành như thế, Thạch Thiên mặc dù có được năng lực siêu nhân, nhưng loại trung thành này cũng không phải là ai mạnh là có thể có được, nhưng Braid kiên định trả lời cùng ánh mắt cháy bỏng làm cho người ta không thể nghi ngờ.

Helen nào nghĩ đến, tòa thành Thiên Thạch cả trăm năm nay mỗi một thế hệ đều nghe chuyện xưa truyền kỳ của Thạch Thiên mà lớn lên. Thạch Thiên trong lòng bọn họ đã sớm được thần thánh hóa, hơn nữa đám người Braid đối với tâm lòng trung thành của tổ gia gia Laurent mà bọn họ cũng kính ái đối với Thạch Thiên làm cho ảnh hưởng lây, cùng với sự dạy bảo siêng năng của Laurent, thì sao có thể có tâm bất trung đối với Thạch Thiên. Nàng càng không nghĩ tới chính là, Thạch Thiên căn bản là không phải là thiếu niên hơn mười tuổi.

Braid hỏi: “ tôi có thể xưng hô là Helen tiểu thư không ?”

Helen phục hồi tinh thần lại, vội nói: “ Có thể...” Cũng không rõ ràng Braid tại sao lại đột nhiên yêu cầu như vậy.

Braid nói: “ Helen tiểu thư, tôi không biết trên người cô đang xảy ra chuyện gì, chúng tôi cũng không quan tâm đến chính trị, bất quá nếu chủ nhân đáp ứng phải giúp cô, như vậy chuyện của cô chính là chuyện của tòa thành Thiên Thạch. Cô cứ an tâm nghỉ ngơi, có chủ nhân ở đây, chúng ta cũng không cần phải lo lắng gì”. Nói xong mỉm cười, mở cửa lui ra ngoài.

Helen kinh ngạc nhìn cánh cửa, trong lòng thật lâu không thể dẹp loạn, nàng cuối cùng rõ ràng Braid tại sao muốn thay đổi xưng hô nàng là Helen tiểu thư, điều này đại biểu cho bọn họ đã không xem nàng là người ngoài. Mặc dù chỉ là bởi vì Thạch Thiên đã đáp ứng phải giúp nàng, Braid mới có thể nói như vậy, nhưng sự thành khẩn mà Braid biểu hiện ra ngoài cũng không thể so với câu của Thạch Thiên “ Lão tử đã nói qua phải giúp cô...” Helen từng có vô số thủ hạ cùng người ủng hộ, lúc này cũng không nhận được bị ngụ ý trong một tiếng “Helen tiểu thư” của Braid mà cảm động sâu sắc, cho dù nàng còn chưa quyết định là muốn tòa thành Thiên Thạch giúp mình hay không.

389. Chương 390: Quay Về Los Angeles .

Trong gần hai giờ từ khi cất cánh đến khi hạ cánh, Helen căn bản không thể ngủ, trong đầu vẫn lẫn lộn sự ủng hộ nhìn như bình thần nhưng lại hết sức chân thành của Braid. Braid đột nhiên đổi giọng gọi nàng là Helen tiểu thư hiển nhiên còn có một tầng ý tứ khác, đó chính là hướng tới nàng chứng tỏ, tòa thành Thiên Thạch sẽ ủng hộ nàng, cũng không phải bởi vì nàng là tổng thống Mỹ, mà chỉ bởi vì cá nhân Helen nàng.

Helen có rất nhiều lý tưởng, cũng một mực vì lý tưởng của chính mình mà phấn đấu, nhưng nàng không phải đơn thuần là người theo chủ nghĩa lý tưởng, nàng biết thật sự so với lý tưởng rất có tính quyết định, cũng hiểu được sử dụng thủ đoạn như thế nào, làm thế nào lợi dụng sự ủng hộ để đạt tới mục đích của mình, nẫu không cũng sẽ không làm được tổng thống. Nhưng Helen rõ ràng, Braid đại biểu cho cả tòa thành Thiên Thạch ủng hộ nàng chỉ là vì Thạch Thiên, vì bọn họ đối với ma quỷ này trung thành. Vừa nghĩ đến tội ác mà Thạch Thiên đối với nước Mỹ cùng với bản thân nàng, đặc biệt Thạch Thiên sau khi làm ác lại còn mang vẻ mặt không cho là đúng, Helen cũng không nhận được hận đến căm rắng, trong lòng thật sự khó có thể tiếp nhận người khác bởi vì Thạch Thiên mới trợ giúp nàng.

Phi trường quốc tế Los Angeles đã khôi phục sử dụng, khu vực bị Thạch Thiên hủy diệt vẫn còn đang thu dọn. Helen mặc dù đã sớm biết tình huống phi trường quốc tế Los Angeles bị phá hủy, cũng đã xem qua ảnh chụp, nhưng khi tận mắt thấy đồng đồ nát lưu lại, thì vẫn cảm thấy lửa giận công tâm, không nhận được trách mắng Thạch Thiên đi ở trước nàng: “Xem một chút đi, đây là kiệt tác của anh đó ! ”

Thạch Thiên cũng không quay đầu lại nói: “ Chỉ là chút quà mọn”.

Helen tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu, cả giận nói: “Anh...” lúc này thấy Braid bước nhanh tới bên cạnh Thạch Thiên nói chuyện, đành thở phì phò cố gắng dè lửa giận xuống, đem lời trách mắng Thạch Thiên nuốt trở vào, trong lòng đồng thời cảm thấy kỳ quái. Mình đã sớm hết sức rõ ràng Thạch Thiên này không thể nói lý, vì sao vẫn không nhận được muốn cùng hắn lý luận. Nghĩ tới đây trái tim lại đập lên thình thịch, không nghe rõ Braid cùng Thạch Thiên nói cái gì, nhìn thấy Thạch Thiên gật đầu, đột nhiên xoay người qua đem nàng bế lên.

Vừa đụng phải thân thể Thạch Thiên, Helen đã có loại cảm giác kinh hãi run sợ, không tự chủ được hô lên: “Anh lại muốn làm gì ? ”

Thạch Thiên dùng ánh mắt cực kỳ khinh thường liếc nhìn Helen trách mắng: “ Chẳng lẽ cô muốn tự mình từ phi trường đi ra ngoài ? Không sợ bị người khác nhận ra sao ? ”

Helen nhất thời ngậm miệng không nói, thầm mắng mình hồ đồ, lại không nghĩ tới điểm này. Phi trường quốc tế Los Angeles là phi trường lớn nhất bờ biển phía tây nước Mỹ, ngoài phương tiện an toàn để phòng không phải loại phi trường nhỏ như Mccook có thể so sánh, đặc biệt trải qua Thạch Thiên làm loạn, hiện tại nhân viên an toàn của phi trường nhất định càng nhiều, kiểm tra ra vào hiển nhiên cũng nghiêm khắc. Nếu cứ thế mà đi ra ngoài, mình không bị người khác nhận ra mới là lạ.

Thạch thiên cười nói: “Người ngu ngốc như cô mà cũng có thể làm tổng thống, khó trách ngay cả người một nhà cũng chịu không được, mà muốn diệt trừ cô”. Helen dứt khoát nhắm mắt lại, bịt hai lỗ tai, cảm thấy thân thể chợt nhẹ đi, biết Thạch Thiên lại ôm nàng mà “bay”.

Mặc dù hận ý đối với Thạch Thiên không hề giảm, bất quá nhắm mắt tựa vào trong lòng Thạch Thiên, vẫn làm cho Helen có một loại cảm giác an toàn khó có thể diễn tả.

Đối với biến cố phát sinh trên người Helen, Thạch Thiên đương nhiên thoát không được liên quan, nhưng nàng cũng rõ ràng.

Cho dù Thạch Thiên không xuất hiện, âm mưu đoạt vị của Otis sớm muộn cũng sẽ phát động. Helen lúc này không khỏi nghĩ đến, nếu như Thạch Thiên không có giết chết nhiều cảnh sát, binh lính Mỹ như vậy, không có phá hủy phi trường Los Angeles, Nhà Trắng, bia kỷ niệm Washington... thì mình hẳn là nên cảm kích hắn mới đúng? Nhưng nếu như Cục an toàn quốc gia không hãm hại phụ nữ mà Thạch Thiên yêu mến, hẳn cũng không đến Mỹ, cho dù tới Mỹ cũng không làm những chuyện làm cho người ta nghe thấy mà sợ hãi? Điều này có thể toàn bộ trách hắn sao? Nhớ tới hắn tại nước Pháp còn từng làm một ít chuyện tốt, cứu không ít người... Helen càng nghĩ trong lòng càng loạn, nhưng lại không ý thức được trong lòng mình khi kể ra hành vi phạm tội của Thạch Thiên, lại đem chuyện đêm đó hắn cưỡng bạo mình quên đi. Còn có một cái vấn đề là Helen không muốn suy nghĩ, nếu như tất cả đã là quá khứ, nàng thành công giành lại quyền lợi của mình, như vậy thân là tổng thống Mỹ, thì nàng sẽ phải xử lý Thạch Thiên như thế nào.

Cũng chỉ trong vài giây, Helen đã cảm thấy Thạch Thiên ngừng lại, đưa mắt nhìn qua, bốn phía đều là kho hàng, có lẽ là kho chứa hàng phụ cận phi trường quốc tế Los Angeles, xa xa còn có thể nhìn thấy đài điều khiển của phi trường.

Cách bọn họ mấy chục thước là một trục thẳng bốn chỗ ngồi, bên cạnh còn đứng hơn hai mươi người, trong đó người trung niên mặc y phục bình thường kia là Saji phụ trách sự vụ của Thạch Thiên đồng minh châu Á, lúc này người của Thạch Thiên đồng minh cơ hồ đều đã tới Mỹ, Saji đương nhiên cũng không ngoại lệ, hơn hai mươi người khác mặc áo chống đạn, cầm trong tay súng đột kích vũ khí tiên tiến, trang bị không thua kém bộ đội đặc chủng nào của Mỹ, bất quá Helen từ trang phục của những người này nhìn ra được, bọn họ cũng không phải là lính đặc chủng gì của Mỹ.

Thạch Thiên đem Helen thả xuống đất, kéo nàng đi qua, Saji thấy bọn họ cũng lập tức đi lên đón, sau khi thấy Thạch Thiên đem Helen giới thiệu cho mình thì nói: “Helen tiểu thư, tôi gọi là Saji, phi trường vinh hạnh được làm quen với cô” Hắn đã từ chỗ của Braid biết Helen cùng Thạch Thiên ở cùng một chỗ, cho nên khi nhìn thấy Helen cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, biểu hiện phi thường nhiệt tình.

Helen mỉm cười gật đầu nói: “Xin chào!” nhưng trong lòng lại nghĩ những người này có loại thủ lĩnh như Thạch Thiên, có lẽ cũng đều là hạng người cuồng vọng tự đại, gan lớn, ngay cả quân đội cũng tổ chức không thua gì nước Mỹ, cũng không biết tổng thống Mỹ bọn họ cũng không nhất thiết để ở trong mắt, huống chi là tổng thống đang gặp rủi ro. Nếu như không phải Thạch Thiên cứu mình, mà chuyện của Kim Hinh lại xử lý không tốt, những người này tuyệt đối sẽ không có khuôn mặt như vậy, mà quá nửa sẽ cầm vũ khí mà vọt vào Nhà Trắng đối với mình áp chế đe dọa.

Hơn mười phút sau, Braid cũng dẫn theo người chạy tới, hắn cùng với Saji cùng Thạch Thiên dẫn Helen lên trục thẳng, nhằm hướng Tây bay đi.

Chỉ chốc lát, trục thẳng đã bay ra biển khơi bập bênh sóng nước, Helen ngẩn ra, nghĩ thầm chẳng lẽ bọn họ muốn đưa mình rời khỏi nước Mỹ? Vội hỏi Braid: “Đây là đi nơi nào? Tôi chỉ muốn ở lại Los Angeles”.

Braid cười đáp: “Phải đi đảo Crue, nơi đó phong cảnh không tệ, là nơi an toàn, cách nội thành Los Angeles chỉ có chừng 100km”.

390. Chương 391: Cung Điện Versailles

Nửa giờ sau trục thẳng giảm bớt tốc độ, nhìn ra phía trước, một bờ cát uốn lượn lóe lên màn bạc xuất hiện trước mắt mọi người, sau bờ cát là một ngọn núi tú lệ ngấn trở tầm mắt, thấy không rõ toàn cảnh của hòn đảo nhỏ.

Braid giới thiệu: “Chủ nhân, phía trước chính là đảo Crue, bảy năm trước được Aspdin mua, vốn chuẩn bị xây thành thắng cảnh nghỉ ngơi để kiếm tiền, sau khi xây dựng xong bởi vì quá thích nơi này, lại không nỡ

mở cửa cho người khác vào, kết quả đảo Crue đã biến thành chỗ vui chơi riêng của gia tộc bọn họ, khách sạn trên đảo cũng đổi thành biệt thự”.

Thạch Thiên thần nhiên ừ một tiếng, cũng không để ý, Helen nghe được cái tên Aspdin này lại hơi nhũn nhũn mày. Gia tộc Aspdin là một gia tộc hắc bang rất có bối cảnh, là cự phú số một số hai ở phía tây nước Mỹ, đã khống chế Hollywood nhiều năm, bất quá địa vị bá chủ của Hollywood trên thế giới cũng có thể được như hiện giờ, cùng cống hiến của gia tộc Aspdin cũng có liên hệ rất mật thiết. Helen chẳng những nghe nói qua gia tộc này, năm ngoái vào lúc tuyển cử để lôi kéo phiếu bầu của cử tri California, thống đốc bang California Schwarzenegger đã từng đưa nàng đi gặp Aspdin một lần, nàng thấy Schwarzenegger xuất thân từ Hollywood đối với Aspdin hết sức kiêng kỵ, Aspdin tựa hồ cũng không để những chính khách này ở trong lòng, nhìn qua phi thường kiêu ngạo.

Saji cười nói: “Ông đem hòn đảo này trưng dụng, Aspdin mấy ngày nay chẳng phải là mỗi ngày đều mất ngủ sao ?”

Braid nói: “Ông đã xem thường Aspdin rồi, tôi chỉ đánh tiếng với hắn mượn đảo Crue một thời gian, hắn lại tỏ vẻ chỉ cày chủ nhân thích, nguyện ý đem hòn đảo này đưa cho chúng ta. Đương nhiên, trên mặt hắn lúc ấy cũng hiện rõ vẻ đau lòng, hắc hắc...”

Lúc này trực thăng đã lướt qua núi trên đảo, cảnh tượng phía dưới đã sáng tỏ, một tòa cung điện cùng vườn rộng cả trăm hecta hiện ra trước mắt. từ trực thăng nhìn xuống, hoa cỏ phía dưới xếp thành đồ án trên diện rộng, cây cối tu bổ thành đủ loại hình dáng, rất nhiều đài phun nước, suối phun nước cùng pho tượng trang điểm trong đó, một tòa cung điện hùng vĩ xây dựng trong đó, nếu không phải khu vườn hướng ra Thái Bình Dương, bất chợt vừa nhìn quả thực làm cho người ta tưởng rằng đã tới những cung điện Versailles xa hoa ở châu u.

Helen từng đi qua mấy lần cung điện Versailles, nhìn ra nơi này xếp đặt cơ bản là bắt chước cung điện Versailles, chỉ bất quá bởi vì đảo Crue địa thế có hạn, không thể kiến tạo giống cung điện Versailles như đúc, nhưng ít nhiều cũng tám chín thành giống nhau. Helen đối với loại phong nhã xa xỉ này nếu có cảm giác xem thường, nhưng không thể không đối với việc làm của gia tộc Aspdin cũng cảm thán không thôi. Phải biết rằng đây là đảo nhỏ cách xa đại lục, tất cả tài liệu phải dùng thuyền vận chuyển qua đây, muốn ở trên đảo kiến tạo một tòa cung điện hùng vĩ như vậy, tinh lực cùng tài lực đổ vào cũng không phải người bình thường có thể tưởng tượng. Nghe tới chỉ cần Thạch Thiên thích, Aspdin sẽ nguyện ý đem đảo Crue đưa cho hắn, Helen lại càng lú lẫm không thôi, nàng biết tòa thành Thiên Thạch cùng rất nhiều gia tộc hắc bang có bối cảnh quan hệ mật thiết, lại không nghĩ tới tòa thành Thiên Thạch địa vị trong lòng các gia tộc hắc bang lại cao đến thế.

Thật ra gia tộc Aspdin biểu hiện mặc dù là gia tộc can thiệp vào giới giải trí, được bên ngoài gọi là Bố già Los Angeles, trên thực tế là được Thiên Thạch Đồng Minh đổ tiền xây nên, có thể nói là con rối của Thiên Thạch Đồng Minh, nếu không có nhân lực cùng tài lực của Thiên Thạch Đồng Minh ủng hộ, thì gia tộc bọn họ tại Hollywood tuyệt không có địa vị như hôm nay. Bởi vậy đừng nói là mượn của bọn họ một đảo Crue, cho dù Braid nhìn trúng khu nhà của gia tộc bọn họ tại Los Angeles, Aspdin cũng sẽ mang một nhà già trẻ đi ở khách sạn, không hề có nửa câu oán hận nói ra. Trong lòng Aspdin đương nhiên là có điểm không nỡ đem đảo Crue dâng tặng, nhưng từ sau khi tin tức kinh người Thạch Thiên đại náo Washington truyền đến, hắn đối với tòa thành Thiên Thạch lại càng sùng bái đến sát đất, càng thêm kính sợ, nếu như Thạch Thiên thật nhìn trúng đảo Crue, hắn cũng không dám không đưa ra, chỉ bằng bản thân chủ động một chút.

Trong tiếng cười của Braid cùng Saji, Thạch Thiên lại nói: “Lão tử muốn cái đảo rách nát này để làm chi, mỗi ngày câu cá sao ?”

Nếu Aspdin lúc này có thể nghe được câu nói của Thạch Thiên, nhất định cảm kích rơi nước mắt, quyết không để ý tới việc Thạch Thiên đem hòn đảo mà hắn khổ tâm kiến tạo nói thành hòn đảo rách nát.

Saji cười nói: “Đúng là như vậy! Hòn đảo này vốn cảnh sắc thật ra không tệ, đáng tiếc bị Aspdin phá hủy, người này lại xây ở trên đảo một cung điện Versailles, bất quá lại là bắt chước, chủ nhân sao có thể nhìn trúng loại bắt chước thấp kém này ? Nếu như chủ nhân thích loại cung điện châu u này, trực tiếp đem cung điện Versailles của Pháp mua chẳng phải tốt hơn không, cần thứ hàng giả này để làm chi ! ”

Helen không khỏi âm thầm vì nước Pháp mà lo lắng. Nước Pháp đương nhiên sẽ không có khả năng đem

cung điện Versailles bán đi, nhưng đám người của Thạch Thiên này lại cái gì cũng làm ra được. Vạn nhất bọn họ then quá thành giận, làm ra chuyện “ta không có thì cũng không ai có”, thì cung điện Versailles chỉ sợ sẽ theo bước của bia kỷ niệm Washington, từ nay về sau trên thế giới sẽ biến mất.

Braid cười hắc hắc nói: “Tiện nghi cho ông rồi”.

Trực thăng mới vừa đáp xuống một bãi đất trống, một bóng người từ trong đám người tới đón đã chạy vội ra, nhào vào trong lòng Thạch Thiên mới từ trực thăng đi xuống.

Thạch Thiên nhìn vẻ mặt vui mừng tươi cười nhưng lại rơi lệ trong lòng, trừ Kim Hinh thì còn có thể là ai, ôn nhu nói: “Là ta đã làm phiền em, bắt quá đi ra là tốt rồi, đừng khóc nữa”.

Kim Hinh liên tục gạt đầu, bắt quá nước mắt cũng không ngừng rơi, ngược lại giống như một dòng suối mà tiếp tục đổ ra.

Thạch Thiên đem Kim Hinh bế lên nói: “Đi vào rồi hãy nói, mấy ngày này chịu ủy khuất gì thì đều nói ra, lão tử báo thù cho em” Ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Thạch Lệ cũng đứng trong đám người nghênh đón kia, không nhìn được “ô” lên một tiếng, bước nhanh tới hỏi: “Con sao lại cũng tới đây?”

Nếu như trước đây, Thạch Lệ nhất định sẽ trách cứ Thạch Thiên tại Mỹ không để ý hậu quả làm ra hành vi hoang đường, nhưng hiện tại đã biết Thạch Thiên là tổ tông của mình, tuy cảm thấy cách làm của Thạch Thiên không đúng, nhưng lại chỉ có thể thầm than trong lòng rồi nói: “Con cũng vừa mới đến, đến xem có thể giúp gì cho người hay không” Thật ra nàng là muốn ở bên cạnh Thạch Thiên khuyên giải nhiều hơn, miễn cho hắn tiếp tục đi làm loạn nữa.

391. Chương 392: Xin Lỗi

Đứng ở trước cung điện mô phỏng cung Versailles nghênh đón Thạch Thiên có ước chừng hơn hai mươi người, đa phần là đệ tử của tòa thành Thiên Thạch, chỉ có ba quan quân mặc quân trang là Thạch Thiên chưa từng thấy, chủ nhân Aspdin của đảo Crue này cũng ở trong đó. Mọi người đi vào phòng khách, trong phòng phú lệ đường hoàng, ung dung cao quý, bốn vách tường trang sức điêu khắc hết sức trân quý cùng các bức tranh, phối với các đồ đạc theo phong cách châu u trong nhà, cũng có thể nhìn ra Aspdin quả thật đã hao phí tâm huyết rất lớn.

Kim Hinh vẫn đang kích động khó có thể điều chỉnh, cả người ở trong lòng Thạch Thiên vừa khóc vừa cười, khiến cho Thạch Lệ cùng những người khác đều đều bước chậm lại, ở xa xa đi theo phía sau bọn họ, không dám quấy rầy.

Thạch Thiên quay đầu lại nói: “Đừng đi theo, có chuyện gì để lát nữa nói. Đúng rồi, tìm cho Helen một chỗ nghỉ ngơi.”

Kim Hinh nghe được Thạch Thiên nói ra tên người phụ nữ khác, lúc này mới phân tâm ở trong đám người tìm kiếm Helen này. Trong đám người trừ Thạch Lệ thì cũng chỉ có Helen là nữ, Kim Hinh rất nhanh tìm ra nàng ta, đợi sau khi thấy rõ dung mạo thì thấy người này cùng tổng thống Mỹ rất giống, không thể tin được thì thầm bên tai Thạch Thiên nói: “Nàng... nàng ta có phải Helen tổng thống Mỹ không?”

Helen còn đang do dự, không đợi Thạch Thiên giới thiệu, trực tiếp đi lên trước nói: “Kim Hinh tiểu thủ, tôi đại biểu cho quốc gia đối với những gì cô gặp tại Mỹ có lời xin lỗi”.

Kim Hinh vội vàng từ trong lòng Thạch Thiên nhảy xuống, giật mình nói: “Cô thật sự là Helen tổng thống Mỹ?”

Helen mỉm cười gạt đầu, vươn tay nói: “Đúng vậy”. Kim Hinh nắm chặt tay Helen ngạc nhiên nói: “Cái này... cái này rất ngoài ý muốn, cô biết không, cô là thần tượng duy nhất của tôi, cô là sự kiêu ngạo của tất cả phụ nữ chúng ta”

Tại chính đàn phụ nữ luôn bị lâm vào thế yếu, Helen có thể trở thành tổng thống của cường quốc đệ nhất, hiển nhiên đã cơ hồ được tất cả phụ nữ sùng bái. Helen hiển nhiên thường xuyên nghe loại ca ngợi này, bởi vậy Kim Hinh biểu hiện nhiệt tình cũng không làm cho nàng cảm thấy ngoài ý muốn. Bất quá Kim Hinh là nhân vật mấu chốt của chuyện lần này, Helen thấy đối với mình có hảo cảm cũng hết sức mừng rỡ, hy vọng

có thể thông qua giao tiếp với nàng ta để hóa giải việc này, tránh cho tình thế phát triển theo xu hướng ác hóa, mỉm cười nói: “Cảm ơn, nhưng hiện tại làm cho tất cả phụ nữ hâm mộ nhất lại là Kim Hinh tiểu thư”.

Kim Hinh lau nước mắt, thâm tình liếc nhìn Thạch Thiên. Nàng bị giam cũng không biết bên ngoài có chuyện xảy ra, sau khi được thả mới biết được Thạch Thiên vì cứu nàng đã đem nước Mỹ quây đến long trời lở đất, mà nàng đã được tất cả phụ nữ trên mạng và tạp chí bầu thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới, thậm chí có người đem chuyện của Thạch Thiên cùng nàng gọi là thần thoại tình yêu kinh thiên động địa nhất, cảm động nhất trong cả ngàn năm qua.

Kinh qua nhiều năm trong giới giải trí đã sớm làm cho Kim Hinh đối với phương diện này có chút lãnh đạm, mặc dù nội tâm rất yêu Thạch Thiên, nhưng cũng không hy vọng xa vời được Thạch Thiên yêu, nàng chỉ hy vọng có thể ở bên cạnh Thạch Thiên nhiều một chút, đừng để cho đoạn diễm ngộ tiêu hồn này biến mất quá nhanh. Kim Hinh bị giam trong mấy ngày nay cũng không rõ Thạch Thiên vì nàng mà sốt ruột hay không, cũng nghĩ Thạch Thiên có thể bởi vì án này mà xem thường nàng hay không. Lại không nghĩ tới Thạch Thiên lại giận dữ như vậy, vì cứu nàng mà đem cả nước Mỹ quây đến chó gà không yên. Cho dù không có bình luận này, Kim Hinh cũng sẽ cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới, bất quá đồng thời cũng vì an nguy của Thạch Thiên mà lo lắng. Bởi vậy chứng kiến khi Thạch Thiên trở về mới có thể kích động như thế, không nhịn được mà vừa khóc vừa cười.

Helen hỏi tiếp: “Kim Hinh tiểu thư, cô có chấp nhận lời xin lỗi của tôi không?”

Kim Hinh lúc này mới nhớ tới Helen mới vừa rồi hình như đã xin lỗi mình, nàng vốn chính là một cô gái khôn khéo, mới vừa rồi bởi vì quá kích động nên mới thất thố, không nghĩ tới Helen tại sao gặp mình lại xin lỗi, lúc này thấy Helen có nhắc tới, không khỏi ngẩn ra, hỏi ngược lại: “Cô tại sao lại xin lỗi tôi? Chẳng lẽ... cô biết án của ta là bị người vu oan hãm hại? Hơn nữa hãm hại tôi chính là chính phủ Mỹ có phải không?”

Thật ra Kim Hinh vào ngày đầu tiên bị giam đã cảm thấy không bình thường. Nơi giam giữ nàng căn bản không phải là nhà giam bình thường, mà là bị đưa đến một tòa nhà cực kỳ hẻo lánh, bốn phía đều là rừng rậm, mỗi ngày có hơn hai mươi người 24/24 trông coi ở chung quanh. Tuy nhiên Kim Hinh cho tới bây giờ chưa từng ngồi nhà lao, nhưng cũng đoán được nguyên nhân mình bị bắt khẳng định không phải là do một bình thuốc cấm nhỏ nhỏ, nàng thậm chí có chút hoài nghi là một đại nhân vật nào đó coi trọng mình, bởi vậy cấu kết với cảnh sát phi trường bí mật đem mình bắt cóc, bởi vì trừ không có tự do ra, cuộc sống tại nơi này thật ra không một chút gian khổ nào, hoàn cảnh cùng đồ ăn cũng không tệ, sau khi được thả Kim Hinh mới biết án của mình được chuyển giao cho Tòa án Los Angeles, hiển nhiên lập tức bác bỏ hoài nghi kia, mà đám người Braid cũng không nói rõ nguyên nhân chi tiết với nàng, giờ phút này Helen đột nhiên hướng tới nàng xin lỗi, nàng mới mơ hồ đoán được hãm hại mình đúng là chính phủ Mỹ, đồng thời cho rằng Helen sở dĩ xin lỗi mình là bị Thạch Thiên bức, thiện cảm đối với Helen nhất thời giảm đi, về ngưỡng mộ dần dần thay bằng ánh mắt sắc bén, tràn ngập chất vấn.

Helen biết Kim Hinh sớm muộn sẽ biết chân tướng, không muốn giấu diếm đối với nàng, cắn răng gật đầu nói: “Án của cô quả thật cùng với một ngành của chính phủ chúng tôi có liên quan, tôi sau đó mới hiểu rõ chân tướng, hy vọng cô có thể tiếp nhận lời xin lỗi của chúng tôi, cho tất cả chuyện này trở thành quá khứ”.

Kim Hinh nghiêm mặt nói: “Nếu hiện tại các người biết tôi vô tội, tại sao còn phải tiến hành thẩm phán với tôi?”

Helen giải thích: “Tôi hy vọng có thể thông qua trình tự pháp luật bình thường trả lại sự trong sạch cho cô, điều này đối với cả hai bên đều có lợi...”

Kim Hinh lắc đầu nói: “Tôi không phải hiểu pháp luật lắm, nhưng tôi biết cho dù các người phản tôi vô tội, vậy bất quá chỉ nói chứng cứ không đủ, cũng không thể làm cho tất cả mọi người tin tưởng tôi vô tội. Các người nếu như thật muốn trả lại trong sạch, thì nên đem sự thật ra công chúng, đem người hãm hại ra pháp luật... Xin lỗi, tôi tạm thời không thấy lời xin lỗi của cô có bất cứ thành ý gì, tôi không thể tiếp nhận, bất quá tôi cũng không để ý lần tao ngộ này là bất công...” Vừa nói vừa đem ánh mắt dời về phía Thạch Thiên, thâm tình cười, thâm tình nói: “Thật ra, tôi rất cảm kích các người đã cho tôi một lần kinh nghiệm khó quên này!”

Thạch Thiên cũng bị chân tình trong ánh mắt Kim Hinh mà cảm động lây, đem nàng kéo vào trong lòng cười nói: “Đừng làm khó dễ nàng ta, nàng ta hiện tại tự thân cũng khó bảo toàn, nào quản được sự trong

sạch của em. Phòng của em ở nơi nào? Mau dẫn lão tử tới”.

Kim Hinh nhất thời đem Helen vút lên chín tầng mây, đổ mặt tựa vào trên người Thạch Thiên, cắn môi ngượng ngùng nói: “Ồ trên lầu... còn có một cái giường rất lớn...”

392. Chương 393: “đại Tiểu Thư”

Thạch Lệ đối với việc Helen đột nhiên xuất hiện tại đảo Crue cảm thấy hết sức kỳ quái, bởi vì trước đó chính phủ Mỹ đã công bố với bên ngoài Helen đã bị Thạch Thiên sát hại, không nghĩ tới Helen chẳng những không chết, mà còn cùng Thạch Thiên ở cùng một chỗ, không khỏi hoài nghi là Thạch Thiên sử dụng thủ đoạn bắt Helen về. Nhưng thấy Braid đưa Helen đi về phòng nghỉ ngơi, Thạch Lệ lại do dự, rồi không nhin được cũng đi theo.

Braid đưa Helen tới một gian phòng nhìn ra biển ở lầu ba, xoay người ra khỏi cửa nhìn thấy Thạch Lệ đi tới, vội nói: “Đại tiểu thư, cô có việc gì cần phân phó tôi làm sao?”

Thạch Lệ lắc đầu, nhìn về phía phòng Helen nói: “Không có việc gì”.

Braid nhìn ra Thạch Lệ là tới tìm Helen, bất quá hẳn rõ ràng Helen đã rất mệt mỏi, Thạch Thiên lại vừa phân phó để cho Helen nghỉ ngơi trước, nên khó xử nói: “Helen tiểu thư thoát nhìn rất mệt, nàng ta hai ngày qua hẳn là đã trải qua không ít chuyện, đại tiểu thư nếu như muốn tìm Helen tiểu thư nói chuyện, không bằng chờ nàng ta sau khi nghỉ ngơi thì hãy trở lại. Trên đảo phong cảnh cũng không tệ, đại tiểu thư nếu cảm thấy hứng thú, tôi đi cùng cô một chút”.

Thạch Lệ cũng muốn hỏi Braid một số vấn đề, cũng vui vẻ nói: “Được...”

Helen nghe được hai người đối đáp, bước nhanh ra khỏi cửa nói: “Vị tiểu thư này xin đợi một chút, cô có chuyện muốn tìm tôi sao?”

Thạch Lệ qua Braid nhắc nhở, cũng nhìn ra Helen quả thật trông rất mệt mỏi, lúc này tìm nàng nói chuyện cũng không thích hợp, mỉm cười nói: “Cô cứ nghỉ ngơi trước đi”.

Helen bất đắc dĩ mới xin Thạch Thiên bảo vệ nàng vài ngày mặc dù Braid tỏ vẻ sẽ trợ giúp nàng, nàng quả thật cũng muốn người khác trợ giúp, nhưng dù sao đối với đám người Thạch Thiên và Braid thì vẫn phải cẩn thận. Bởi vì rất muốn hiểu nhiều hơn về Thạch Thiên cùng với tin tức về tòa thành Thiên Thạch. Mới vừa rồi đi xuống trực thăng, nàng đã nhìn ra Thạch Thiên cùng Thạch Lệ quan rệ rất khác, lúc này lại nghe Braid gọi Thạch Lệ là đại tiểu thư, thấy Thạch Lệ chủ động tìm mình, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, vội nói: “Tôi quả thật có chút mệt, bất quá có một số việc làm cho ngủ không được, cũng muốn tìm người trò chuyện”.

Braid thức thời nói: “Tôi đi lấy cà phê cho hai vị tiểu thư”.

Thạch Lệ không chối từ, gật đầu đi vào phòng, cùng Helen ngồi ở ghế sa lon. Mặc dù trong lòng có nhiều nghi vấn muốn biết. Bất quá Helen cũng chủ động cùng mình nói chuyện có nghĩa là có mục đích, Thạch Lệ cũng trước hết nghe Helen nói cái gì đã.

Helen cũng có ý nghĩ này, lẳng lặng quan sát Thạch Lệ một hồi, thấy nàng ta không có ý mở miệng trước, không khỏi thầm khen cô gái trước mắt thoát nhìn mới hơn mai mười tuổi này lại có thể nhẫn nại tới thế. Thời gian đối với Helen cực kỳ quý giá, nên chủ động phá vỡ sự im lặng nói: “Thật có lỗi, tôi còn chưa biết tiểu thư xưng hô như thế nào”.

Thạch Lệ dùng tiếng anh lưu loát trả lời: “Xin lỗi, đã quên tự giới thiệu. Ta gọi là Thạch Lệ”.

Câu trả lời này đối với Helen mà nói hiển nhiên còn xa mới đủ liệu hỏi với tính chất thử dò xét: “Nhìn ra được Thạch Lệ tiểu thư còn trẻ như vậy, không biết trước mắt đang phát triển ở phương diện nào?”

Thạch Lệ lắc đầu nói: “Tôi làm việc tại tổng đội hình sự tại Bắc Kinh, hiện tại chỉ là một cảnh sát bình thường ở tại Hongkong”.

Helen ngẩn ra, bất cứ sự vật gì có liên quan đến Trung Quốc đối với các nhân vật chính trị ở Mỹ mà nói đều hết sức mẫn cảm, liên tưởng đến thái độ của Braid đối với Thạch Lệ, làm cho nàng không nhin được

phỏng đoán tòa thành Thiên Thạch có quan hệ mật thiết với chính phủ Trung Quốc hay không. Nếu như suy đoán này thành lập, vậy nàng vô luận thế nào cũng không thể tiếp nhận sự trợ giúp của Thạch Thiên đại náo nước Mỹ. Bất quá lấy thực lực cùng sự hùng mạnh trên quốc tế của tòa thành Thiên Thạch, cho dù cùng chính phủ Trung Quốc có liên quan thì cũng không phải đối với một cảnh sát Trung Quốc ăn nói khép nép, liến nghi hoặc nói: “Thạch Lệ tiểu thư thật ra chỉ là cảnh sát bình thường sao? Tôi thấy Braid đối với cô là phi thường tôn kính mà”.

Thạch Lệ tuổi mặc dù không lớn, nhưng là chuyên gia hình sự, sớm đã nhìn ra Helen trong lòng có nghi ngờ, cười cười thần nhiên nói: “Bọn họ tôn kính tôi cũng không phải là bởi vì tôi là cảnh sát, mà bởi vì tôi là người nhà của Thạch Thiên, thái độ của bọn họ đối với tôi cũng làm cho trong lòng tôi cảm thấy bất an”.

Người phương Tây đối với tính danh của Trung Quốc cũng không quá mẫn cảm, Helen lúc này mới đem Thạch Lệ cùng Thạch Thiên là cùng họ với nhau, nghĩ thầm khó trách Braid mới vừa rồi xưng hô Thạch Lệ là Đại tiểu thư, gật đầu nói: “Ồ, ra là thế...” Bất quá nàng vẫn rất khó giải thích Thạch Lệ nếu là đại tiểu thư của toàn thành Thiên Thạch, vì sao phải đi làm một cảnh sát.

Thạch Lệ nhìn ra Helen cùng mình nói chuyện hết sức cẩn thận, biết nếu không thể bỏ đi tâm lý nghi ngờ của nàng ta, cho dù ngồi ở chỗ này trò chuyện vài ngày cũng không ra được gì, vì vậy nói: “Tôi cùng Thạch Thiên có quan hệ thân nhân cũng không phải bí mật, tại Hongkong có rất nhiều người đều biết, tổng thống Helen chỉ cần phái người tra một chút là rõ ràng” Rồi đưa tay lấy ra viên đá màu đen đeo ở cổ nói tiếp: “Bất quá rất ít người biết, thật ra năm ngoái tôi bị phái đến Hongkong làm việc, sau đó cùng Thạch Thiên quen biết, rồi mới biết được chúng tôi là thân nhân, viên đá này chính là vật nhờ nó mà chúng tôi nhận ra nhau”.

Mặc dù Thạch Lệ vẫn chủ trương để cho Thạch Thiên đừng quá khiến cho người khác chú ý, nhưng hiện tại chuyện Thạch Thiên đại náo nước Mỹ đã khiến sợ toàn thế giới, chuyện của hắn cùng toàn thành Thiên Thạch càng ngày càng trời lên mặt nước, trở thành tiêu điểm mọi người chú ý, có tận lực giấu diếm đi ngược lại sẽ làm cho người ta càng thấy thần bí, khiến cho mọi người càng thêm phỏng đoán, chi bằng chủ động để cho người khác hiểu rõ một ít, tránh cho những nghi kỵ cùng địch ý không cần thiết. Lập tức đem chuyện nhận thân nhân với Thạch Thiên trước kia chậm rãi kể ra, còn những chuyện Thạch Lệ biết đến tòa thành Thiên Thạch, Thạch Thiên là tổ tông của nàng cùng với bí mật có thể sống lại Thạch Lệ đương nhiên không nói, điều này quá kinh thế hãi tục, nếu như để cho người ta biết, mọi người khẳng định sẽ điên cuồng muốn giải khai bí mật Thạch Thiên sống lại, mà Helen lúc này quá nửa sẽ cho rằng nàng đang nói hư nói vượn.

Tuy Thạch Lệ đã tận lực nói vắn tắt, nói đến khi Thạch Thiên đến Mỹ, thời gian đã qua gần một tiếng, trong lúc đó Braid vì hai người đưa tới cả phê cùng điểm tâm, Helen uống cả phê cùng ăn điểm tâm tinh thần đã tốt lên rất nhiều, nghi phi thường nhập thần, thỉnh thoảng phát ra tiếng cảm thán, bất quả cũng không có nói gì cắt đứt lời của Thạch Lệ.

393. Chương 394: Tôi Không Phải Bị Bắt Tới Đây

Thạch Lệ đối với tòa thành Thiên Thạch hiểu cũng không nhiều, phần lớn nói ra những chuyện trong đoạn thời gian sau khi gặp Thạch Thiên ở tại. Helen không nói một câu, nghe rất chăm chú, chờ sau khi Thạch Lệ nói xong, mới thở dài nói: “Thật nghĩ không ra, người thân mấy trăm năm chưa từng liên lạc lại thông qua một viên đá nhỏ này mà có thể nhận ra được, hơn nữa còn có thể quý trọng sự thân tình với mọi người như thế.”

Thạch Lệ lúc đầu cũng thấy tình thân của Thạch Thiên đối với hai chị em nàng có chút đặc biệt, hiện tại đương nhiên đã biết chị em mình trong mắt Thạch Thiên cũng không chỉ là người thân ngẫu nhiên gặp được, đối với Thạch Thiên mấy trăm năm không có gặp người thân mà nói, đột nhiên nhìn thấy hậu đại cũng không biết có tồn tại hay không của mình, sự vui mừng trong đó so với người thân xa cách lâu ngày gặp lại còn lớn hơn rất nhiều, Thạch Lệ tại tòa thành Thiên Thạch biết được chân tướng tâm tình cũng làm cho nàng cả đời khó quên, cười cười: “Có lẽ là bởi vì Thạch gia chúng tôi ít người, cho nên so với người thường càng quý trọng hơn một ít.”

Trải qua hơn một tiếng nói chuyện với nhau, mặc dù chỉ là Thạch Lệ nói Helen nghe, nhưng không khí đã

trở lên dễ dàng hơn rất nhiều, vô hình chung đã kéo gần khoảng cách hai người lại. Helen tò mò hỏi: “Thạch Thiên tuổi còn trẻ như vậy mà đã kế thừa tòa thành Thiên Thạch, hẳn là có rất nhiều chuyện cần hắn đi làm mới đúng, hẳn sao lại chạy đi HongKong, vừa đi học vừa làm bảo an?” Đi học thì còn được đi, đi học được vài ngày lại đi tạp chí làm bảo an khiến cho Helen cảm thấy khó tin.

Thạch Lệ mỉm cười nói: “Tổng thống Helen, không phải tất cả mọi người đều giống như cô đâu, có lý tưởng cùng mục tiêu cao xa, đại đa số người ta lý tưởng chỉ là cuộc sống vui vẻ vô ưu vô tư, so với cô chỉ có thể dùng từ ích kỷ để hình dung bọn họ.” Có lẽ là do Thạch Lệ nhiệt tình, nên Helen mơ hồ đã đem nằng thành bạn bè có thể chuyện trò, nghe vậy cười hỏi: “Cô thật không cảm thấy tôi là nhân vật chính trị không từ thủ đoạn sao?”

Thạch Lệ nói: “Từ những gì cô phát biểu cùng những biểu hiện một năm gần đây, không giống như là người nói một đằng làm một nẻo. Ồ,... Tôi cũng không có tư cách bình luận về cô, xin đừng để ý.”

Helen vui vẻ nói: “Đương nhiên là không ngại, có được đánh giá về tôi như vậy, so với phần trăm người ủng hộ còn làm cho tôi có cảm giác thành tựu hơn nhiều. Bất quá một năm này cũng cho tôi càng thêm rõ ràng khoảng cách giữa lý tưởng cùng sự thật, thật sự làm cho người ta khổ não, thậm chí là tuyệt vọng.”

Thạch Lệ nói: “Hy vọng sẽ không làm cho cô thay đổi, có lẽ mọi người cảm thấy Thạch Thiên phi thường đặc biệt, thật ra hẳn là một người rất đơn giản, tối thiểu hẳn chỉ muốn một cuộc sống vô cùng đơn giản, cho nên mới rời khỏi tòa thành Thiên Thạch đi HongKong, không biết cô có tin hay không, là bởi vì em tôi tìm một công việc tại tạp chí, Thạch Thiên mới có thể đi tạp chí làm bảo an, chính là muốn bảo vệ cho nó.”

Helen kinh ngạc nói: “A, cái này...”

Thạch Lệ gật đầu nói: “Đúng vậy, cô có lẽ cảm thấy trong tòa thành Thiên Thạch người nhiều như vậy, lại có tiền như vậy, loại chuyện nhỏ này căn bản không cần Thạch Thiên phải tự mình đi làm. Nếu như cô ở cùng Thạch Thiên một đoạn thời gian sẽ biết, hẳn mặt ngoài đối với bất cứ chuyện gì cũng hăng hái không nổi, nhưng thực có chuyện gì lại không muốn người khác làm thay.” Helen được ở cùng Thạch Thiên một đoạn thời gian thì trên mặt không khỏi đỏ lên, Thạch Lệ nói tiếp: “Thạch Thiên làm việc dường như trực tiếp, điều này làm cho người ta cảm thấy hắn rất xúc động, thật ra cũng không phải là người xấu, tôi không biết hẳn sao lại đưa cô mang về đây, bất quá hẳn nếu muốn thương hại cô mà nói, thì cũng không cần phiền toái đưa cô về đây như vậy. Một lát nữa tôi sẽ khuyên hắn, để cho hắn phái người đưa cô trở về.”

Helen cười khổ nói: “Cô hiểu lầm rồi, tôi không phải bị Thạch Thiên bắt về, tôi là được hắn cứu trở về.”

Lấy sự tỉnh táo của Thạch Lệ cũng không khỏi lấy làm kinh hãi nói: “Hả... Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?”

Helen nói: “Xin lỗi, nguyên nhân cụ thể tôi không thể nói. Thạch Thiên cùng Braid có lẽ đã đoán được một ít, tôi hy vọng Thạch Lệ cô có thể thay tôi nói bọn họ tạm thời giữ bí mật được không?”

Thạch Lệ nhất thời đoán ra việc này có liên quan đến chính đàn nước Mỹ, rất có thể là một hồi sóng gió chính trị, mình không tiện hỏi nhiều, gật đầu tỏ vẻ hiểu. Nếu đã rõ Helen không phải Thạch Thiên bắt cóc đến đây, mà là Thạch Thiên tại Mỹ làm những chuyện như vậy cũng đã không thể thay đổi, lo lắng nhiều cũng là dư thừa, Thạch Lệ vì vậy đứng dậy cáo từ, để cho Helen nghỉ ngơi.

Tối tối khi Thạch Thiên cùng Kim Hinh xuống lầu dung cơm, Braid hướng tới Thạch Thiên giới thiệu ba người mặc quân trang nọ, tên phân biệt là Samuel, Sidney cùng Stuart, thân phận là ông chủ của ba công ty bảo an. Thạch Thiên nhìn qua bọn họ một cái, cũng không quá để ý. Thạch Lệ cũng từ khí thế cùng cử chỉ của ba người mà đoán ra bọn họ quá nửa là thủ lĩnh của tổ chức lính đánh thuê, nằng biết đại đa số tổ chức lính đánh thuê đều phát cở hiệu công ty bảo an mà làm ăn, nếu không thì ông chủ của các công ty bảo an này cũng sẽ không mặc quân phục như vậy, bất quá ánh mắt ba người này nhìn Thạch Thiên tràn ngập kính ý, cùng với những người của tòa thành Thiên Thạch như Braid, cũng không phải dùng tiền là mời tới được.

Helen ở trên giường một ngày một đêm cũng không xuống, cho đến sáng sớm hôm sau mới rời giường, bất quá bởi vì chuyện phiền lòng còn nhiều, thời gian chính thức ngủ say cũng không tính là dài. Trong phòng có toilet rộng rãi, dụng cụ đều mới, thông với toilet là phòng thay đồ với đầy đủ các loại quần áo, đều tương

tự loại bình thường nàng hay mặc. Sau khi rửa mặt thay quần áo, phát hiện trên bàn bên ngoài đã có bữa sáng, Helen bụng kêu vang, quả thật là đói bụng.

Ăn qua loa vài miếng, đi tới trước cửa sổ mở cửa sổ ra, gió biển mát lạnh đập vào mặt, tinh thần cũng sáng khoái, trong tai mơ hồ truyền đến khẩu hiệu thao luyện, theo tiếng nhìn qua, chỉ thấy ước chừng hơn ba trăm binh lính chia làm ba đội chạy bộ trên bờ cát. Helen trong lòng thầm than, nghĩ không ra tòa thành Thiên Thạch lại một mình tổ chức quân đội ở trong nước Mỹ, bọn họ muốn làm gì? Chẳng lẽ vì một người nữ minh tinh, mà không tiếc lấy lực lượng vũ lực một gia tộc đối kháng với một quốc gia có lực lượng quân sự cường đại nhất toàn cầu sao? Cái này cũng không phải không có khả năng, trên thực tế Thạch Thiên đã làm như vậy, hơn nữa hẳn một mình đã làm cho quốc gia cường đại nhất này không biết ứng đối như thế nào, nếu là tòa thành Thiên Thạch dốc toàn bộ lực lượng, lấy tài lực vật lực của bọn họ, sẽ mang đến cho nước Mỹ bao nhiêu phiền toái? Quả thực khó có thể tưởng tượng...

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên, Helen đóng cửa sổ, xoay người lại nói: “Mời vào.”

394. Chương 395: Hành Động Bị Hủy Bỏ

Đi vào là Braid, phía sau còn đi theo ba người, đúng là Samuel, Sidney cùng Stuart mặc quân phục, sự chú ý của Helen nhất thời bị ba người này hấp dẫn, đoán thân phận của ba người bọn họ cùng với ba trăm binh lính trên bờ cát có quan hệ. Samuel, Sidney cùng Stuart cũng chủ động tự giới thiệu, vẫn là trên danh nghĩa công ty bảo an.

Helen đương nhiên cũng biết công ty bảo an thực tế là làm cái gì, sau khi mời mọi người vào ngồi xuống, cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: “Mấy trăm binh sĩ trên bờ cát hẳn là người của công ty bảo an các ngài? Dẫn bọn họ đến Mỹ muốn làm cái gì?”

Ba người Samuel thông dong cười cười, nhìn về phía Braid. Braid mặt mang nụ cười tiếp lời: “Cô Helen, không nói gạt cô, từ ngày hôm trước khi Washington truyền ra tin tức chủ nhân chúng tôi gặp nạn, chúng tôi liền triệu tập tất cả người có thể dùng, chuẩn bị cùng nước Mỹ đồng quy vu tận.”

Helen nghĩ thầm mình suy nghĩ quả nhiên không sai, cau mày nói: “Các người can đảm tôi rất bội phục, cũng không hoài nghi năng lực của các người, nhưng mấy trăm người đã nghĩ đi đối kháng với một cường quốc quân sự, không khỏi... Quá cầu thả, quá xúc động.”

Braid cười nói: “Đồng quy vu tận quả thực là nói có chút khoa trương, nhưng chỉ là cấp cho nước Mỹ chút phiền toái mà thôi.”

Stuart hiển nhiên không phục, không nhịn được nói: “Cái này không phải như các người đánh Iraq, chiến trường là chính quốc nội của Mỹ, đều là trong các thành phố lớn, tôi cũng không tin quân đội Mỹ dám phóng tên lửa vào các thành phố này, chỉ bằng cảnh sát cùng đám binh lính mới tập cầm súng này... Hừ hừ...” Lời còn chưa dứt, Samuel ngồi bên cạnh hắn đã đá một cước ngăn lại, đành phải ngậm miệng hừ hai tiếng, bất quá ai nấy đều thấy được đến, hẳn căn bản không đem năng lực tác chiến của cảnh sát cùng binh lính Mỹ để vào mắt.

Samuel thần nhiên nói: “Stuart thẳng tính, tổng thống xin không nên để ý, bất quá chúng tôi có cuồng vọng, cũng không đến nỗi cho rằng mấy trăm người có thể đối kháng với quân đội Mỹ. Ba trăm người trên đảo này là ngày hôm qua tôi tạm thời điều động từ Los Angeles lại đây để bảo vệ cho tổng thống. Những thành viên khác còn đang ở trong Los Angeles, đám người của Stuart thì ở San Francisco, người của Sidney thì ở Sacramento. Đương nhiên cũng không chỉ nhắm vào California, người mà ba người chúng tôi dẫn đến chỉ là một phần nhỏ tham dự vào hành động lần này.”

Helen hít một hơi khí lạnh, tròng mắt nói: “Các người... Các người vì tiền mà có dũng khí làm như vậy sao? Chẳng lẽ không sợ bị quy vào phần tử khủng bố. Tương lai còn nơi nào để cho các người dung thân chứ?”

Samuel vẫn thần nhiên nói: “Chúng tôi không phải vì tiền, ít nhất tôi không có lấy tiền.”

Sidney cùng Stuart đồng thanh nói: “Tôi cũng vậy.” Nói xong ba người nhìn nhau mà cười ha hả, trong tiếng cười mang theo sự tự hào khó có thể che dấu, phảng phất như tham gia vào hành động lần này là một vinh hạnh lớn lao.

Helen trong lòng lúc này chỉ còn lại sự khiếp sợ, nghĩ không ra tòa thành Thiên Thạch còn có lực hiệu triệu lớn như vậy, hơn nữa chỉ là tại California đã vận dụng ba tổ chức lính đánh thuê. Nếu thật ở tại các thành phố quan trọng đều ẩn nấp một đội lính đánh thuê, như vậy chẳng phải cả trăm đơn vị lính đánh thuê sao? Lại nhìn Braid hỏi: “Ngài rốt cuộc đã mời bao nhiêu lính đánh thuê đến Mỹ?”

Lấy thống kê tình báo của Mỹ, hiện tại tổng cộng tổ chức lính đánh thuê toàn cầu chỉ có hơn ba trăm nhà. Bất quá có thể lấy danh nghĩa công ty bảo an công khai mời chào làm ăn chỉ có hơn một trăm nhà, nhân số cũng không giống nhau, từ mấy trăm người tới mấy ngàn người. Một bộ phận tổ chức lính đánh thuê trong đó sau lưng có quốc gia ủng hộ, thậm chí là quân đội của quốc gia đó âm thầm thành lập, nước Mỹ hàng năm cùng các tổ chức lính đánh thuê hợp tác chi phí cũng lên tới hơn mười triệu đôla. Helen tin tưởng lính đánh thuê có bối cảnh quốc gia khẳng định sẽ không tham gia vào hành động của tòa thành Thiên Thạch nhằm vào nước Mỹ, nhưng trừ những tổ chức này ra, thì tổ chức lính đánh thuê còn lại chẳng phải là gần nửa số đều bị bọn họ triệu tập đến? Nếu như đồng thời tại các thành phố lớn của Mỹ phát khởi hành động, đem hệ thống thông tin, giao thông, tài chính tất cả đều phá hỏng. Nước Mỹ lập tức sẽ lâm vào tê liệt. Stuart nói một điểm cũng không sai, lính đánh thuê đều là bộ đội đặc chủng xuất ngũ ở trong ngọn lửa chiến tranh rèn luyện ra, hơn nữa đều là dạng liều mạng, bọn họ thích chiến tranh, thậm chí say mê chiến tranh, cảnh sát cùng binh lính bình thường sao có thể là đối thủ của bọn họ, nhưng bọn họ đem chiến trường vào trong thành phố đông dân cư, vũ khí hạng nặng, vũ khí có tính chất sát thương lớn của quân đội Mỹ cùng không quân cơ hồ không có chỗ dụng võ, chỉ có thể trốn mất mà nhìn bọn họ không kiêng nể phá hoại.

Braid nghe Helen âm thanh hơi chút phát run, lúng túng nói: “Bởi vì thời gian vội vàng, cũng không phải tôi phụ trách liên lạc với bọn họ, hiện tại còn không rõ ràng cụ thể có bao nhiêu người tham dự hành động lần này, đại bộ phận trong đó dùng biện pháp lén lút nhập cảnh. Bất quá cô Helen không nên lo lắng, hiện tại chủ nhân đã không sao trở về, cô Kim Hình cũng đã được thả ra, hành động hiển nhiên cũng hủy bỏ, nếu không cũng tuyệt đối không tiết lộ cho cô Helen biết.”

Helen thở phào ra một hơi nói: “Nếu đã hủy bỏ, hy vọng các người lập tức cho những người này rút lui, miễn khiến cho cảnh sát cùng quân đội chú ý, phát sinh xung động không cần thiết.”

Braid gật đầu nói: “Tôi đã cho người liên lạc với bọn họ, chưa nhập cảnh thì tạm thời chờ tin tức, đã nhập cảnh thì cũng đừng coi thường vọng động, rút lui cũng không cần phải gấp gáp, có lẽ cô Helen còn dung được.” Hắn dẫn ba người Samuel tới gặp Helen, đúng là vì dụng ý này.

Helen nào dám lợi dụng lính đánh thuê giúp mình, nếu sử dụng vũ lực, thì lại là thế lực nước ngoài, cho dù thành công lấy lại quyền lực thuộc về mình, cũng sẽ bị đảng phái phản đối mượn điều này án cho các loại tội danh, thậm chí là tội phản quốc, mơ tưởng ngồi ổn ở vị trí tổng thống, vội vàng lắc đầu nói: “Không! Cảm ơn ý tốt, tôi không muốn phiền toái bọn họ, ngài Braid nếu như thực muốn giúp tôi, thì lập tức đưa tôi đi Los Angeles.”

Samuel nói: “Tôi rõ ràng tổng thống lo lắng cái gì, bất quá chúng tôi chỉ muốn bảo vệ ngài an toàn, sẽ không tham dự vào tranh chấp của các người, sau đó cũng tuyệt đối không tranh thủ lợi ích với ngài, điểm này tôi có thể đảm bảo.”

Helen mới vừa lại muốn cự tuyệt, đột nhiên nhớ tới bởi vì chuyện này mà lâm vào nguy hiểm tuyệt đối không chỉ một mình mình, không thể không vì sự an toàn của bọn họ mà lo lắng, mình cũng phải liên lạc với những người thân tín này, suy nghĩ một chút, trước mắt cũng chỉ có dựa vào những người này để thay mình hoàn thành, liền hỏi: “Như vậy... Có thể giúp tôi liên lạc với một số người hay không, hơn nữa bảo vệ an toàn cho bọn họ, bọn họ hiện tại có thể đã bị người giám sát, phải bí mật tiến hành.”

395. Chương 396: Ánh Mắt Phúc Tạp

Mặc dù là Thạch Thiên đã đáp ứng phải trợ giúp Helen, bất quá bởi vì thẹn trong lòng, khi cùng Helen ở cùng một chỗ làm cho hắn cảm thấy không quá thoải mái, hơn nữa cũng nhìn ra được Helen cũng không quá tình nguyện để hắn hỗ trợ, cho nên tối hôm qua đem nhiệm vụ này chuyển giao cho Braid. Braid hiển nhiên không dám chậm trễ, nghĩ mọi biện pháp cũng phải giúp Helen.

Thấy Helen rút cuộc đồng ý tiếp nhận trợ giúp, cũng đưa ra yêu cầu cụ thể, Braid thở phào nhẹ nhõm cười nói: “Không thành vấn đề, bọn họ vốn chính là công ty bảo an có giấy phép, công việc vệ sĩ chính là một trong nghiệp vụ quan trọng của bọn họ. Tôi lựa chọn mấy công ty bảo an tương đối sạch sẽ phụ trách việc này, cam đoan không để cho cô Helen lưu lại hậu hoạn.” Tuy nói là như vậy, trong lòng lại đối với năng lực bảo vệ của tổ chức đánh thuê không quá yên tâm, dù sao đối phó cũng không phải trộm cắp tầm thường, thâm nghĩ cũng cần từ Thiên Thạch Đồng Minh chọn lựa một nhóm tinh anh sắp đặt vào trong mấy công ty này mới được. Bất quá điểm này cũng không cần phải nói cho Helen, Thạch Thiên hiện tại trong mắt chính phủ Mỹ cho dù không phải phần tử khủng bố, thì cũng kém không bao nhiêu, Helen khẳng định không hy vọng người của tòa thành Thiên Thạch trực tiếp giúp nàng.

Helen thấy Braid lo lắng chu đáo, cũng không nói gì thêm nữa, thật ra nàng đồng ý tiếp nhận trợ giúp của Braid còn có một nguyên nhân khác, cũng như nàng đã bắt đầu yêu cầu Thạch Thiên bảo vệ mình, cùng với làm cho mấy vạn lính đánh thuê như hổ như sói ở trong ngoài nước Mỹ mất nhìn chăm chăm, chỉ bằng lợi dụng bọn họ làm việc cho mình, nhiều ít có thể có chút tác dụng ước thúc. Vì vậy đem danh sách nhân viên muốn liên lạc giao cho Braid. Nàng trở thành tổng thống mới một năm, nội các đều dưới sự trợ giúp của Otis mà tổ chức, người chính thức có thể làm cho nàng tuyệt đối tín nhiệm cũng không nhiều lắm, trên danh sách đại đa số là trợ thủ cùng chỗ dựa của nàng tại nhà Trắng. Cũng không phải nhân vật có thực quyền, chủ yếu là vì sự an toàn của bọn họ.

Dưới yêu cầu của Helen, Braid đáp ứng chiều sẽ đưa nàng đi Los Angeles, Samuel cũng ba trăm lính đánh thuê hân mang tới giả trang, chia làm vài nhóm quay về Los Angeles trước, giúp Helen an bài chỗ đặt chân.

Giữa trưa Thạch Lệ lại tới phòng Helen, cùng nàng ở trong phòng dùng cơm, thức ăn phi thường phong phú, bất quá hai người đều có tâm sự, nên ăn cũng không bao nhiêu, cũng không trao đổi câu nào, không khí quái dị.

Dùng hết cơm trưa, Helen mới mở miệng nói: “Mặc kệ nguyên nhân như thế nào, những sự phá hoại của Thạch Thiên đối với quốc gia chúng tôi đều không thể tha thứ.”

Thạch Lệ bình tĩnh nói: “Tôi hiểu, nhưng tất cả cũng không thể thay đổi.”

Helen nói: “Đương nhiên, tôi cũng không hy vọng quốc gia của mình có kẻ địch như Thạch Thiên, nếu như tôi còn có thể làm được, thì sẽ đem hết mọi biện pháp để dẹp yên sự kiện lần này.”

Thạch Lệ trong mắt lộ ra vẻ cảm kích nói: “Chờ án của Kim Hình chấm dứt, tôi sẽ lập tức khuyên Thạch Thiên rời nước Mỹ.”

Helen thở dài nói: “Kim Hình nói rất đúng. Nàng phải được xin lỗi chứ không phải thẩm phán, người nên đứng trước pháp đình không phải nàng ta.”

Thạch Lệ nói: “Bất quá việc đã đến nước này, cũng không có biện pháp khác, chờ nàng tỉnh táo lại hẳn có thể rõ ràng khổ tâm của cô. Sáng ngày mốt tôi sẽ khuyên nàng đi pháp đình.”

Lúc này Braid gõ cửa tiến vào nói: “Cô Helen, phía Los Angeles đã an bài thỏa đáng, bây giờ có thể xuất phát.”

Helen lẩm bẩm: “Có lẽ... Còn có biện pháp tốt hơn...” Rồi đứng dậy đi về phía Braid, khi đi tới cửa thì dừng bước, hỏi Braid: “Có thể cho tôi vài phút không? Tôi muốn gặp Kim Hình một lần.” Braid nói: “Đương nhiên có thể.” Trong mắt lại lộ ra vẻ khó xử. Thạch Lệ đi ở phía sau Helen thấy vậy nói: “Hay là để tôi đưa tổng thống Helen đi gặp.” Braid nhất thời gạt đầu cảm kích. Kim Hình cùng Thạch Thiên cả ngày dính cùng một chỗ, cơ hồ không ra khỏi phòng, hẳn cũng không dám đi quấy rầy, vội nói: “Được rồi, tôi xuống trước cho trực thăng chuẩn bị sẵn sàng.”

Phòng của Thạch Thiên cùng Kim Hình so với phòng Helen thì cao hơn một lầu, cũng là đỉnh của tòa nhà. Thạch Lệ cùng Helen khi lên lầu, cửa phòng mở rộng, hai người hầu xinh xắn đang thu thập bàn ăn. Thạch Lệ tiến lên hỏi, biết được Thạch Thiên cùng Kim Hình sau khi dùng cơm thì lên hoa viên trên nóc.

Tuy nói là hoa viên, nhưng trên đảo gió lớn, cũng không có hoa cỏ gì, trong hoa viên có một cái hồ bơi lớn, Thạch Thiên ở trần nằm trên một chiếc ghế bên cạnh bể bơi phơi nắng, Kim Hình mặc váy ngủ ngồi trên

đùi Thạch Thiên, vạt áo trước ngực để hở, có thể nhìn thấy nội y bên trong, đang đem hoa quả cắt thành mảnh nhỏ đưa vào miệng Thạch Thiên, thần thái mập mờ đến cực điểm.

Nhìn thấy Thạch Lệ cùng Helen đột nhiên xuất hiện, Kim Hinh trên mặt nhất thời đỏ lên, lưu luyến không rời mà từ trong lòng Thạch Thiên đứng lên, để ý tới quần áo, lúng túng nói: “Tôi tìm Thạch Thiên sao, mọi người cứ nói chuyện, tôi... tôi đi đổi lại quần áo...” Rồi vội vã chạy vào trong phòng.

Thạch Thiên thân là trưởng bối, cũng không thể không biết xấu hổ ở trước mặt Thạch Lệ mà chỉ mặc cái quần lót, nên phủ thêm áo ngủ rồi nói: “Ngồi đi, tìm ta có chuyện gì?”

Helen nói: “Tôi tìm Kim Hinh.” Rồi liếc nhìn Thạch Thiên một cái, xoay người đi theo phía sau Kim Hinh.

Thạch Lệ chờ bóng lưng Helen biến mất, thì ngồi xuống bên cạnh Thạch Thiên nói: “Ánh mắt Helen nhìn người có chút trách móc, hình như có chút hận người.”

Thạch Thiên đỏ mặt lên nói: “Lão tử đốt nhà của nàng ta, hận ta không phải rất bình thường sao?”

Thạch Lệ lắc đầu nói: “Không phải đơn giản như vậy, ừm... cảm giác lại không hoàn toàn là hận, con nói không rõ ràng được, tóm lại ánh mắt nàng nhìn người rất quái lạ.”

Thạch Thiên đỏ mặt vì Thạch Lệ phân tích, liền nói: “Lão tử mặc dù đốt nhà của cô ta, nhưng lại cứu cô ta, cô ta đại khái suy nghĩ không biết nên hận lão tử hay là nên cảm kích lão tử chắc... Ừm... Khẳng định là như thế này. Đừng nói về cô ta nữa, Hiểu Mẫn hiện tại thế nào, có đem tình huống của ta nói cho nó không?”

Thạch Thiên mặc dù sống hơn ngàn năm, nhưng tính cách lại không thể che giấu, Thạch Lệ sao không nhìn ra hẳn nói không thật, bất quá cũng không hỏi nữa, chỉ nói: “Đây là đại sự, con đương nhiên không thể gạt nó.”

Thạch Thiên khẩn trương hỏi: “Nó tin sao?”

Thạch Lệ thấy Thạch Thiên khẩn trương về phản ứng của Thạch Hiểu Mẫn như thế, trong lòng cũng thấy ấm áp, cười nói: “Từ nhỏ đến lớn con chưa từng gạt nó, Hiểu Mẫn có đôi khi không nghe con nói, nhưng tuyệt đối sẽ không có chuyện không tin lời nói của con. Yên tâm đi, hơn nữa người vốn thần kỳ đến khó tin, cho dù con nói người là Tôn Ngộ Không hạ phàm, nó cũng sẽ tin.”

Thạch Thiên thấy rốt cuộc ở trong lòng hai chị em Thạch Lệ cũng đã định vị trí tổ tông của mình, cũng không bị các nàng xem thành tiểu đệ đệ mà đối đãi, trong lòng nhất thời vui vẻ, cũng không để ý tới Thạch Lệ giấu cợt hân như con khỉ, cười đến toe toét ra.

396. Chương 397: Vĩnh Viễn Bảo Vệ Em

Tiếp theo Thạch Thiên liền hỏi Thạch Lệ, Thạch Hiểu Mẫn khi biết mình là tổ tông của nàng thì phản ứng như thế nào, có đau lòng nhức óc hay không, hỏi hận lúc đầu không chịu kính trọng tổ tông hay không, hay là cầu để tổ tông tha thứ. Thạch Lệ che miệng cười cười, nói cho hắn, chờ khi nhìn thấy Thạch Hiểu Mẫn sẽ biết, làm hại Thạch Thiên trong lòng ngứa ngứa khó nhịn, muốn lập tức bay đến trước mặt Thạch Hiểu Mẫn, thể hiện bộ dáng tổ tông giảng giải tổ huấn.

Thạch Lệ định thừa dịp lúc này hỏi Thạch Thiên khi nào trở về, thì đã thấy Kim Hinh thay đổi quần áo, một mình trở lại, liền hỏi: “Tổng thống Helen đâu? Cô ta không phải muốn tìm chị nói chuyện sao?”

Kim Hinh nhún vai nói: “Chỉ nói hai câu rồi đi.”

Thạch Thiên trong lòng vẫn rất quan tâm tới Helen liền hỏi: “Nói cái gì vậy?”

Kim Hinh nói: “Nàng nói tôn trọng quyết định của em, còn nói sẽ cho em một câu trả lời, sau đó lại nói lời xin lỗi rồi đi mất.”

Thạch Lệ cau mày hỏi: “Tôn trọng quyết định gì của chị?”

Kim Hinh ngồi xuống bên cạnh Thạch Thiên, kéo cánh tay Thạch Thiên nói: “Em quyết định không thượng đình, bọn họ muốn phán thế nào thì phán, anh nói có được hay không?”

Thạch Thiên cười nói: “Được! Được! Phụ nữ của lão tử bộ bọn hần muốn thẩm vấn là thẩm vấn sao, muốn phán là phán sao!” Hần vốn đối với chuyện Kim Hinh phải lên pháp đình tiếp nhận thẩm phán cảm thấy buồn bực, chỉ là cảm thấy Helen nói có chút đạo lý, không muốn hại Kim Hinh vĩnh viễn lưng đeo tội danh, mới miễn cưỡng đồng ý. Bất quá hiện tại nếu Kim Hinh đã hạ quyết tâm không thượng đình, hần hiển nhiên sẽ đồng ý.

Kim Hinh cười hì hì, trong mắt lóe ra vẻ giảo hoạt, ghé vào bên tai Thạch Thiên thì thầm nói: “Bất quá bọn họ nếu phán em tội danh thành lập, em sẽ trở thành tội phạm truy nã, anh cần phải vĩnh viễn bảo vệ em đó!” Cái này hiển nhiên mới là mục đích chính để nàng không thượng đình.

Thật ra với tội danh mang theo vật phẩm cấm của Kim Hinh, cho dù pháp đình phán nàng tội danh thành lập, cơ bản cũng chỉ là xử phạt hành chính, đóng tiền phạt là xong. Hơn nữa nàng là người nước ngoài, cho dù có không đóng tiền bỏ trốn, xem rở tội danh pháp đình, thì nhiều nhất cũng chỉ xem nàng như người không được hoan nghênh, sau này cấm nhập cảnh vào Mỹ.

Thạch Thiên từ xưa đến nay, không có bất cứ pháp quy gì có thể ước thúc được hần, tự nhiên hoàn toàn không để ý, nghe vậy nhất thời tức giận nói: “Bọn chúng có dũng khí phán em có tội, lão tử sẽ đốt pháp đình bọn chúng! Em cũng không cần lo lắng, lão tử sẽ phụ trách an toàn đối với em, sẽ không để cho người ta đem em bắt đi.”

Tính ra Thạch Thiên đối với Kim Hinh so với Helen bị hần cường bạo càng áy náy hơn. Kim Hinh sở dĩ gặp phải quan tòa, lại bị người giam nhiều ngày, tất cả đều là vì hần. Bởi vậy cho dù Kim Hinh không nói thì Thạch Thiên cũng sẽ phụ trách an toàn của Kim Hinh sau này.

Kim Hinh mừng rỡ vạn phần, liên tục gật đầu, không quản Thạch Lệ ở bên cạnh mà hôn Thạch Thiên một cái.

Thạch Lệ thấy thế có chút không chịu được, muốn đứng dậy chạy đi, lại bị Kim Hinh kéo lại nói: “Chị là chị của Thạch Thiên, hần vừa mới rồi nói sẽ phụ trách cả đời với em chị cũng nghe được, nên vì em mà làm chứng.” Thạch Lệ không nhịn được khẽ cười nói: “Chị sẽ không thật tưởng rằng mình là most wanted của Mỹ chứ? Yên tâm đi, án của chị cũng không đến mức truy nã đâu.”

Kim Hinh nhìn ra tâm tư của mình bị Thạch Lệ nhìn rõ, đỏ mặt lên nói: “Em không yên tâm, bọn họ rõ ràng là đang hãm hại em, còn có chuyện gì mà làm không được.”

Thạch Lệ cười nói: “Cái đó cũng không hần là cần Thạch Thiên bảo vệ chị, vì hiện tại hần mới là most wanted của Mỹ. Chị càng xa hần thì càng an toàn. Chị nếu sợ hãi, thì sau này em sẽ cho cảnh sát HongKong bảo vệ chị.”

Kim Hinh nghĩ không ra tìm người hỗ trợ lại tìm ra một trở ngại, hận đến nghiến răng, ôm ngang eo Thạch Lệ nói: “Hay lắm, chị của Thạch Thiên cũng chính là chị của em, chị cũng có trách nhiệm bảo vệ em, có đúng không, chị Thạch Lệ!” Mặc kệ mình so với Thạch Lệ còn lớn hơn vài tuổi, làm mặt dày mà gọi là chị.

Thạch Lệ nhất thời toàn thân nổi da gà, nghĩ thầm Kim Hinh nếu đi theo Thạch Thiên, tính quan hệ thì mình ngược lại phải gọi là ‘bà cố Kim Hinh’ còn chưa xứng. Tuy nàng sẽ không so đo loại quan hệ phức tạp này, cũng không có ý định đem quan hệ Thạch Thiên cùng chị em mình chính thức công khai, nhưng vô luận thế nào cũng không thể để cho Kim Hinh gọi mình là chị Thạch Lệ, vội vàng nói: “Chị thích tìm ai bảo vệ thì tìm, em không dám làm chị của một đối tượng bị truy nã.” Nói xong tránh khỏi Kim Hinh, lấy cớ rời đi, lúc này trực thăng chở Helen vừa vận bay qua phía trên bọn họ.

Người của tòa thành Thiên Thạch đến đảo Crue vốn không nhiều lắm, Helen đi rồi, đại bộ phận người cũng đều rời đảo đi Los Angeles, chỉ còn lại có mười mấy người Braid, Saji, thêm Thạch Thiên, Thạch Lệ cùng Kim Hinh, bữa cơm được dùng trong một căn phòng, giống như một cung điện vậy.

Khi dùng cơm, Braid bắt đầu hướng tới Thạch Thiên hỏi thăm tình hình Helen bị người ta ám sát, Thạch Lệ nhớ tới Helen từng nhắc đến chuyện này, vội vàng lên tiếng ngăn trở, nói Helen hy vọng Thạch Thiên cùng Braid giữ bí mật chuyện của nàng.

Braid nghe vậy bảo những người làm lui hết xuống, chỉ còn lại người của tòa thành Thiên Thạch thì nói: “Chúng ta không phải rảnh rỗi mà xen vào chuyện của chính phủ Mỹ, bất quá nếu muốn bảo vệ Helen an

toàn, tốt nhất là có thể tra ra ai hại cô ta. Hơn nữa khi bọn họ công khai đưa tin Helen bị hại, vụ hãm Helen là do chủ nhân sát hại, rõ ràng là muốn giá họa cho chủ nhân, bằng điểm này, cũng không thể bỏ qua kẻ phía sau màn này.”

Thạch Lệ vốn không muốn Thạch Thiên cùng tòa thành Thiên Thạch lại đi gây chuyện, nhưng Helen đáp ứng sẽ đem hết mọi biện pháp để dẹp yên việc này, cho nên nàng cũng hy vọng Helen bình an vô sự, tiếp tục nắm giữ chính phủ Mỹ. Braid nói không sai, nếu tra ra người nào muốn giết Helen, hiển nhiên rất có lợi đối với việc bảo vệ cô ta. Từ tình huống trước mắt mà thấy, cũng đảm bảo Helen tính mạng an toàn, nếu không tội danh sát hại tổng thống quá nửa sẽ tính lên trên người Thạch Thiên.

Nghĩ tới đây, Thạch Lệ nhìn về phía Thạch Thiên hỏi: “Người chứng kiến người giết Helen sao?”

Thạch Thiên gật đầu nói: “Lão tử vừa mới tiến vào Nhà Trắng, thì một đám binh lính Mỹ đang nhắm vào nàng ta mà bắn, khi đó còn không biết nàng ta là tổng thống, thấy nàng có chút đáng thương, đã đem nàng cứu sống về đây.”

Thạch Lệ cau mày nói: “Chẳng lẽ là quân đội muốn giết cô ta?”

Braid nói: “Cái này cũng có thể, Helen khi là thành viên nghị sự đã mãnh liệt phản đối nước Mỹ dùng binh đối ngoại, sau khi thành tổng thống lại bổ nhiệm Villard theo phái hòa bình làm bộ trưởng bộ quốc phòng, quân đội đối với nàng cũng có người không thích.”

Thạch Thiên cười nói: “Ta thấy không cần phải đi đoán, chỉ cần biết người nào giết Helen thì được chỗ lợi lớn nhất, thì quá nửa chính là tiểu tử này làm.”

397. Chương 398: Nàng Rất Thiện Lương

Mọi người đầu tiên là ngăn ra, lập tức có người nói: “Chẳng lẽ là phó tổng thống Otis? Helen nếu chết, hẳn chính là tổng thống, hình như người nào cũng không có chỗ tốt bằng hắn.”

Một đệ tử của tòa thành Thiên Thạch hàng năm ở Mỹ phân tích: “Trong đảng Tự Do cạnh tranh người ứng cử tổng thống thì Helen cùng Otis quả thật là đối thủ, bất quá sau đó hai người hợp tác thành đồng bọn, hơn một năm nay cũng không truyền ra bọn họ có mâu thuẫn gì, người lại Helen rất nhiều chuyện cũng dựa vào Otis, cho phó tổng thống này quyền rất lớn, hẳn hẳn là không cần phải giết Helen. Ta thấy quân đội có khả năng cao hơn, hoặc là đảng Cộng Hòa ở sau lưng tính kế, đảng Cộng Hòa sức ảnh hưởng trong quân đội so với đảng Tự Do lớn hơn nhiều.”

Mọi người hiển nhiên cũng đồng ý với quan điểm của Thạch Thiên, nhưng sau khi thảo luận một phen, thì đối tượng hoài nghi lại càng ngày càng nhiều, nghe ra hình như chỉ cần Helen chết, thì người nào cũng có thể có chỗ tốt.

Thạch Lệ trầm mặc một hồi, chờ mọi người nghị luận dần dần đi xuống mới nói: “Ám sát Helen nếu là binh lính Mỹ, ít nhất chứng minh có người của quân đội tham dự, bất quá chủ mưu hẳn là người khác. Helen thân là tổng thống, người ủng hộ cùng phản đối nàng không phải ít, còn có rất nhiều chuyện bí ẩn mà người ngoài chúng ta không biết, hiện tại kết luận còn quá sớm.” Braid cũng hiểu được thảo luận như vậy không ra kết quả, gật đầu nói: “Đại tiểu thư nói rất đúng, đấu tranh trên chính trị rất phức tạp, chân tướng đến tột cùng là như thế nào không phải bằng vào suy đoán của chúng ta là có thể biết được.”

Thạch Thiên đột nhiên hỏi: “Tiểu tử tên Otis kia là dạng người gì?”

Người đệ tử mới vừa rồi cho rằng Otis không cần phải giết Helen vội vàng đứng lên, giải thích cho Thạch Thiên: “Otis chính là người hiện giữ phó tổng thống Mỹ, sau khi truyền ra tin tức Helen ngộ hại, trước mắt là người tạm thời đảm nhiệm vị trí tổng thống. Hắn làm chính trị nhiều năm, trong đảng Tự Do uy vọng rất cao, Helen mặc dù khôn khéo và có khả năng, nhưng căn cơ cùng năng lực chính trị còn kém hẳn rất nhiều, nghe nói Helen có thể được chọn làm tổng thống toàn bộ đều dựa vào Otis ủng hộ.”

Thạch Thiên quả quyết nói: “Không cần đoán, lão tử khẳng định chuyện của Helen cùng với tiểu tử này có liên quan.”

Saji ngồi ở phía dưới Braid nói: “Tôi cũng thấy Otis là hiểm nghi lớn nhất. Hồi trưa khi cô Helen đi, tôi thấy bộ dáng cô ta tựa hồ có chút tâm tàn ý lạnh, có thể là cô ta đã biết là ai muốn giết mình rồi?”

Thạch Lệ suy nghĩ một chút tình hình khi ở bên cạnh Helen, quả thật giống như lời Saji nói, liền hỏi: “Những người mà cô ta muốn bảo vệ là những ai?”

Braid vỗ mạnh bàn, kích động nói: “Đúng rồi, trong danh sách của cô ta chỉ có mười mấy người, đều là trợ thủ cùng chỗ dựa bên cạnh cô ta, không có quan viên quan trọng, lại yêu cầu chúng ta bí mật cùng họ liên lạc.”

Thạch Lệ gật đầu nói với Thạch Thiên: “Xem ra quan điểm của ngài là đúng, ít nhất Helen đã hoài nghi Otis, nếu không khẳng định sẽ cùng hắn liên lạc, cũng không cần phải để người ngoài đi bảo vệ những người nọ. Bất quá ngài căn cứ theo điểm nào mà khẳng định là Otis?”

Thạch Thiên cười đắc ý nói: “Helen là người rất thiện lương, hơn nữa ngày đó lão tử bắt quá hủy đi một cây cột, nàng lại có dũng khí chỉ vào mũi lão tử mà mắng lớn, không một chút nào sợ chết, nói rõ tiểu cô nương này còn rất xúc động, trong đầu quá nửa chỉ có một cán cân. Các người nói loại người một thân chính khí như thế có thể đi làm tổng thống không? Trên đời người nào cũng có thể sợ, chính là không cần sợ người tốt. Lão tử nếu như là đối thủ chính trị của nàng, mới không đi giết nàng. Nếu đối lại là một người giáo hoạt không khéo thì lại là chuyện khác. Cho nên muốn giết nàng khẳng định là người một nhà.”

Các đệ tử của tòa thành Thiên Thạch nhất thời than thở phát ra từ đáy lòng, chưa từng nghĩ đến chủ nhân trừ thần công cái thế, còn có thể từ góc độ nhân tính mà phán đoán ra chân tướng. Thạch Lệ tiến hành công tác trinh sát nhiều năm, đối với nàng mọi việc đều lấy chứng cứ làm trọng, mặc dù cảm thấy Thạch Thiên chắc chắn là Otis có chút vô đoán, nhưng cũng thừa nhận Thạch Thiên nói có chút đạo lý, cũng cười gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Bất quá tất cả mọi người đều rõ ràng ‘cây cột’ trong miệng Thạch Thiên chính là bia kỷ niệm Washington, Helen thân là tổng thống Mỹ, dưới sự tức giận chỉ trích Thạch Thiên cũng không thể xem như là biểu hiện quá xúc động, nhưng từ danh sách Helen muốn Braid đi liên lạc đã có thể nhìn ra, Otis hiểm nghi quả thật rất lớn, cho nên cũng không ai đi sửa sơ hở trong lời của Thạch Thiên. Về phần Thạch Thiên làm thế nào đoán được nàng rất thiện lương lại càng không ai hỏi tới, Helen vốn là do chính Thạch Thiên mang về, nhìn ra nàng thiện lương cũng rất bình thường. Bọn họ đương nhiên không ai có thể nghĩ đến, Helen ở bên hồ hiểu lầm Thạch Thiên tuyệt khí, vì cứu tính mạng của hắn mà nổi thiện tâm, bất kể xung khắc mà sử dụng hô hấp nhân tạo với hắn, lại bị Thạch Thiên đem oán báo ân, chịu cường bạo. quan trọng nhất là, Helen sau khi bị Thạch Thiên đoạt đi tấm thân xử nữ cũng không có khóc lóc, cũng không có thà chết dây dưa, Thạch Thiên hiển nhiên cảm thấy nàng thiện lương, là một người rất tốt.

Người bình thường gặp phải vấn đề trọng đại, đều tận lực lo lắng ổn thỏa chu toàn, không buông tha một chi tiết nào, mặc dù là một vấn đề đơn giản, cũng sẽ nghĩ rất phức tạp. Mà Thạch Thiên lại mặc kệ là chuyện gì đều suy nghĩ phi thường đơn giản, nếu đụng việc nhỏ, hắn nghĩ cũng không muốn nghĩ, hoàn toàn dựa vào cảm giác của mình mà làm việc. Trong mắt người bình thường tính mạng ngàn người, có lẽ cảm thấy cuộc sống của Thạch Thiên đi qua rất hỗn độn không chịu nổi, quả thực là đang lãng phí tính mạng, nhưng đối với Thạch Thiên đã sớm chán sống mà nói, phương thức xử sự như vậy ít nhiều có thể làm cho hắn cảm thấy thoải mái một chút. Bất quá nói lại, năng lực phân tích của Thạch Thiên bởi vì trường kỳ không cần mà hơi có thoái hóa, nhưng hắn dựa vào cảm giác mà sống hơn một ngàn năm, nhiều ít so với người bình thường cảm giác tinh chuẩn hơn một chút, thường thường có thể thu được một ít kỳ hiệu.

Braid lập tức dặn dò đệ tử tòa thành Thiên Thạch đang ngồi, đem hoài nghi đối với Otis báo cho người phụ trách bảo vệ Helen cùng người bảo vệ của Helen biết, mặt khác cũng an bài người đi theo dõi chặt chẽ Otis, bất quá mục đích chỉ là muốn bảo vệ tốt cho Helen, mà không tham dự vào đấu tranh giữa Helen và Otis. Trên thực tế bọn họ rõ ràng Helen cũng không hy vọng bọn họ tham dự vào. Về phần Helen cùng Otis cuối cùng ai thắng ai bại, tất cả mọi người không phải lo lắng, bởi vì chỉ cần Helen còn sống, thân phận thay mặt tổng thống của Otis sẽ không thành lập, quyền lực sớm muộn sẽ trở lại trên tay Helen, đến lúc đó chân chính công khai, Otis sẽ thân bại danh liệt.

Đương nhiên, trên đời cũng không có chuyện gì là tuyệt đối...

398. Chương 399: Cấp Cho Nàng Mặt Mũi

Đệ tử tòa thành Thiên Thạch có người đi gọi điện thoại, có người trực tiếp rời đảo, trong khoảnh khắc chỉ còn Thạch Thiên, Thạch Lệ, Kim Hinh cùng với Braid, Saji năm người. Braid xin chỉ thị Thạch Thiên khi nào rời Mỹ, Thạch Thiên nếu dùng thân phận của mình mua vé máy bay xuất cảnh khẳng định lại sinh ra chuyện, bởi vậy hắn muốn sớm an bài.

Ở phía Washington từng công bố tin tức Thạch Thiên cùng Lầu Năm Góc ‘đồng quy vu tận’, bởi vì Alex nghĩ rằng hắn đã bị chôn trong mật thất dưới Lầu Năm Góc, cho nên yêu cầu Otis phong tỏa Lầu Năm Góc, để tổ chức bọn họ phái người phụ trách dọn dẹp đồng đồ nát, do tốc độ dọn dẹp khá chậm, trước mắt vẫn chưa biết Thạch Thiên còn sống. Đương nhiên, cho dù đám người Otis phát hiện Thạch Thiên vẫn còn sống tốt, trước khi tìm biện pháp đối phó, thì trong lòng cũng mong hắn đi càng xa càng tốt. Nhưng hành vi phạm tội của Thạch Thiên tại Mỹ tuyệt đối không thể tha thứ, dù chỉ là diễn trò cho dân chúng xem, chính phủ Mỹ cũng không thể không có phản ứng, để cho Thạch Thiên nghênh ngang về Mỹ.

Thạch Thiên vốn muốn chờ án của Kim Hinh kết thúc thì rời Mỹ, Kim Hinh nếu đã không đi pháp đình, thì lập tức đi cũng không ảnh hưởng.

Thạch Lệ hỏi: “Có nghĩ tới quay về đại lục không? Nếu như ngài muốn quay về đại lục, con có thể lập tức cùng về Bắc Kinh, cùng Hiểu Mẫn cùng nhau đưa ngài đi khắp nơi một chút.”

Thạch Thiên đối với việc đi nơi nào vốn không thành vấn đề, tại loại thành thị huyền ảo như HongKong ở lâu cũng chán, nghe Thạch Lệ đề nghị không khỏi có chút động tâm, bất quá cảm giác được Thạch Lệ rõ ràng còn có ý khác, tựa như đang lo lắng chuyện gì, cũng không đem ý nghĩ chân chính của nàng nói ra, lại hỏi: “Tại sao đột nhiên muốn ta quay về đại lục? Theo ta trở về cũng không cần công tác nữa sao?”

Thật ra Thạch Lệ sợ dĩ chạy tới Mỹ tìm Thạch Thiên, trừ bản thân lo lắng cho Thạch Thiên ra, trên người còn có nhiệm vụ của Bộ Quốc an giao. Đối với siêu năng lực của Thạch Thiên, Bộ Quốc an của Trung Quốc cùng Cục an toàn quốc gia của Mỹ đều cảm thấy hứng thú, cũng tổ chức một đội ngũ chuyên gia phân tích Thạch Thiên. Chi tiết Thạch Thiên đại náo Mỹ hiển nhiên đã sớm thông qua nhân viên tình báo ẩn nấp tại Mỹ truyền về Trung Quốc. Lúc này đương nhiên lại càng không đi trêu chọc hắn, nhưng thật muốn mời Thạch Thiên về nước, sau đó cảm hóa hắn, khiến cho hắn chủ động đem công năng đặc dị này mở ra cho quốc gia nghiên cứu, phát dương quang đại.

Thạch Lệ đương nhiên biết mục đích của Bộ Quốc an, bất quá theo nàng thấy vì nước nhà xuất lực cũng không có gì là không đúng, huống chi cha mẹ sau khi qua đời chị em nàng từ nhỏ được Bộ Quốc an chiều cố, nhiệm vụ lần này chính là giao tận tay cho nàng. Bởi vậy nàng hoàn toàn tin tưởng Bộ Quốc an sẽ không làm khó Thạch Thiên.

Hơn nữa Thạch Thiên lần này hành động lớn như vậy, nước Mỹ cũng phải truy nã toàn cầu Thạch Thiên, làm ra bộ dáng không tha Thạch Thiên. Nếu như Thạch Thiên trở lại HongKong, chính phủ Mỹ khẳng định sẽ đối với chính phủ HongKong đưa ra kháng nghị, gây áp lực. Thạch Thiên vô tâm vô phế đương nhiên không quan tâm cái này, chính phủ HongKong cũng không dám động tới Hồn Thế Ma Vương này, nhưng Thạch Lệ cũng không muốn bởi vì người thân mình mà làm cho HongKong gặp phiền toái lớn.

Tình huống này Thạch Lệ cũng không muốn nói ra, nàng biết Thạch Thiên mặc dù sống được so với bất cứ ai cũng lâu hơn, nhưng tính cách cũng rất đặc biệt, tâm lý nghịch phản so với con nít càng sâu hơn. Bất quá Thạch Thiên nếu mở miệng hỏi nàng, nàng cũng không thể không trả lời, vì vậy đem sự lo lắng có câu trả lời với Bộ Quốc an nói ra.

Thạch Thiên quả nhiên giận dữ nói: “Bọn chúng còn dám đi HongKong tìm lão tử?”

Thạch Lệ giải thích: “Trước khi tìm được biện pháp đối phó ngài, bọn họ hẳn sẽ không thật sự phái người đi HongKong bắt ngài, nhưng vì vấn đề mặt mũi quốc gia, khẳng định sẽ gây áp lực cho chính phủ HongKong, truy nã ngài trên phạm vi toàn cầu.”

Thạch Thiên cười lạnh nói: “Mặt mũi? Được! Như vậy cho bọn họ mặt mũi. Lão tử không đi.”

Thạch Lệ vội nói: “Ngài trước đứng nóng giận, thật ra bọn họ cũng đoán chắc HongKong chính phủ không có năng lực bắt ngài, nên mới có thể làm như vậy. Ngài cho dù không vì HongKong mà nghĩ, chẳng lẽ không

vì Helen suy nghĩ một chút sao? Nàng hiện là tổng thống Mỹ, mặc dù hiện tại phát sinh chút ngoài ý muốn, nhưng tin tưởng sẽ rất nhanh qua đi, đến lúc đó cho dù bản thân nàng không muốn cũng ngại đối đầu, nhưng vì quốc gia của nàng, cũng không thể không làm như vậy. Ngài nếu như ở lại nước Mỹ, như vậy sẽ rất khó xử...”

Thạch Lệ thật cũng không rõ ràng quan hệ hiện tại giữa Thạch Thiên và Helen là gì, không giống kẻ địch cũng không như bằng hữu, lúc này dưới tình thế cấp bách không thể làm gì khác hơn là đem Helen đẩy ra, nhưng lại vừa lúc đánh trúng điểm yếu của Thạch Thiên.

Thạch Thiên lửa giận trong lòng ngực không khỏi bị kiềm hãm, nghĩ thầm mình đã có lỗi với người phụ nữ này, hơn nữa đã đáp ứng sẽ giúp nàng. Nếu ngược lại còn làm khó nàng, quả thật không thể nói nổi, đành xấu hổ gãi gãi đầu nói: “Helen thì thế nào? Chẳng lẽ lão tử sợ nàng?” Tiếp theo mặt đỏ lên, lại chuyển lời: “Bất quá, nàng cũng đáng thương, ngay cả người một nhà cũng không quản được, lão tử thật ra... Thật ra không có ý khi dễ nàng ta... Các người nói đúng không?” Sau khi lập ra bậc thang để đi xuống, ánh mắt nhìn về phía đám người Thạch Lệ, Braid, để cho bọn họ kéo mình xuống đài, đồng thời trong lòng oán hận Helen, thân là một phụ nữ, không chịu lập gia đình sinh con, lại đi làm tổng thống gì đó, hại lão tử phải hi sinh mặt mũi của mình, cấp cho quốc gia này mặt mũi.

Đám người Thạch Lệ hiển nhiên theo lời Thạch Thiên nói, liên thanh nói: “Đúng.”

Thạch Thiên thở dài nói: “Lão tử nể nàng đáng thương, mà cấp cho nàng mặt mũi, miễn cho người khác nói lão tử khi dễ kẻ yếu, ném đá xuống giếng.”

Thạch Lệ thở phào nhẹ nhõm nói: “Vậy ngài nguyện ý về nước sao?”

Thạch Thiên hỏi: “Bọn họ muốn lão tử trở về làm gì? Muốn học công phu Thạch gia chúng ta, ta không phải đã đáp ứng cho con dạy bọn họ sao?”

Braid cũng cau mày hỏi: “Chính phủ Trung Quốc không sợ ảnh hưởng đến quan hệ với Mỹ sao?”

Đệ tử của tòa thành Thiên Thạch cũng lớn lên tại phương tây, không có khả năng như Thạch Lệ tín nhiệm chính phủ Trung Quốc, hơn nữa chính phủ Trung Quốc không tiếc ảnh hưởng quan hệ cũng Mỹ mời Thạch Thiên về nước, nếu nói không có mục đích, tuyệt đối không có người tin tưởng. Braid đương nhiên sẽ không phản đối ý kiến của Thạch Lệ, nhưng thân là người hầu của Thạch Thiên, bọn họ đều phải chuẩn bị sẵn sàng cho mọi trường hợp phát sinh.

399. Chương 400: Xây Dựng Quân Đội

Thạch Lệ kiên nhẫn giải thích, nội gia tâm pháp mặc dù tại Trung Quốc cũng cơ hồ tuyệt tích, nhưng dù sao cũng từng tại đây phát dương quang đại, Trung Quốc đối với nội gia tâm pháp hiểu rõ cùng năng lực tiếp nhận cũng không phải các quốc gia khác có thể so sánh, Bộ Quốc an mời chuyên gia tới đã đem siêu năng lực của Thạch Thiên quy về loại nội công siêu đặc biệt, cũng không giống nước Mỹ đem trở thành quái vật mà nghiên cứu.

Mục đích đương nhiên là có, bất quá nếu Thạch Thiên đã đáp ứng nàng thay mặt truyền tâm pháp cho quốc gia, bọn họ cũng sẽ không cần phải quấy rầy Thạch Thiên, cho dù có chuyện cũng chỉ thông qua nàng mà nhắn nhủ. Trên thực tế Trung Quốc hiện tại đã đem Thạch Thiên xem thành quốc bảo, chỉ cần Thạch Thiên nguyện ý về nước, đừng nói là ảnh hưởng quan hệ quốc tế, cho dù phát động chiến tranh cũng sẽ không tiếc.

Nói xong tình huống này, Thạch Lệ không nhịn được thở dài một tiếng, thật ra nàng so với bất luận kẻ nào cũng hy vọng Thạch Thiên có thể sống cuộc sống của người bình thường, hiện tại cái này đã không có khả năng, Thạch Thiên mặc kệ xuất hiện ở nơi nào, cũng tất nhiên sẽ trở thành tiêu điểm, nước Mỹ khẳng định sẽ dốc hết toàn lực nghiên cứu biện pháp đối phó Thạch Thiên, quốc gia khác cũng sẽ đối với việc Thạch Thiên xuất hiện mà cảm thấy bất an. So ra chỉ có trở lại Trung Quốc là thích hợp với Thạch Thiên, ít nhất Bộ Quốc an đã có lời hứa, đáp ứng sẽ không quấy rầy cuộc sống của Thạch Thiên.

Thạch Lệ cười khổ nói tiếp: “Hơn nữa quan hệ Trung Quốc cùng Mỹ vốn không địch không bạn, vẫn ngầm chống đối, hàng năm đều có vô số kháng nghị cùng tranh cãi, đương nhiên, cũng có vô số hợp tác cùng trao

đổi. Cho dù chính phủ Mỹ biết Thạch Thiên đi Trung Quốc, bất quá cũng chỉ thêm một kháng nghị với Trung Quốc mà thôi, chẳng lẽ thật hy vọng Thạch Thiên trở lại Mỹ đại náo một lần sao?”

Braid nghĩ thầm cũng đúng, gật đầu nói: “Đại tiểu thư nói không sai, xem ra đi Trung Quốc quả thật thích hợp nhất.”

Đối với Mỹ sẽ làm ra phản ứng gì, Braid nghĩ cùng Thạch Lệ không sai biệt lắm, biết Mỹ trước khi chưa tìm được biện pháp đối phó Thạch Thiên sẽ không coi thường vọng động, nhưng khẳng định cũng sẽ không vì vậy mà bỏ qua. Các quốc gia khác cho dù không ra mặt như Mỹ, cũng nhìn trộm năng lực cường đại huyền bí của Thạch Thiên, tuy lúc này vẫn không dám đối với Thạch Thiên có biểu hiện gì.

Tòa thành Thiên Thạch mặc dù phú khả địch quốc, nhưng trong mắt chính phủ mỗi nước dù sao cũng chỉ là một gia tộc, hùng mạnh cũng không thể so với một quốc gia, càng đừng nói là so với Mỹ.

Kể từ đó, chỉ sợ không có quốc gia nào sẽ mạo hiểm đắc tội với Mỹ mà hoan nghênh cho chủ nhân đi vào, bằng không không những không chiếm được chỗ tốt, còn phải lo lắng quốc gia mình lọt vào sự phá hoại của Thạch Thiên, cho dù bọn họ không dám xua đuổi Thạch Thiên, nhưng cũng sẽ xuất ra rất nhiều cách đề phòng, hoặc phái người giám thị, cái này tất nhiên sẽ làm cho Thạch Thiên không hài lòng, khó tránh khỏi lại gây chuyện.

Từ khi Thạch Thiên ‘trở lại nhân gian’, tòa thành Thiên Thạch từ già đến trẻ tất cả mọi người đều hy vọng được cống hiến ra sức, nhưng Thạch Thiên trong lòng không có chí lớn, chỉ thích tới lui một mình, đã hơn một năm đến cũng chỉ để cho họ chi tiền làm chút việc nhỏ, thật vất vả gặp chuyện lớn của Kim Hinh, Thạch Thiên lại một mình hành động, đem bọn họ ném sang một bên.

Tất cả đệ tử của tòa thành Thiên Thạch đã sớm bức bối, Braid nói tiếp: “Bất quá sản nghiệp của tòa thành Thiên Thạch trải rộng toàn cầu không có khả năng cần Trung Quốc che chở mà sinh tồn, vừa lúc lần này chúng ta có thể lợi dụng lực lượng cơ bản tập trung lại, dứt khoát thành lập một quân đội của chính mình...”

Thạch Lệ gật mình nói: “Hả... Thành lập quân đội?”

Braid nghiêm mặt nói: “Tất nhiên, chỉ có lực lượng cường đại của chính chúng ta, mới có thể bảo vệ được lợi ích của chính chúng ta, đây là năm đó chủ nhân nói cho tổ tiên của chúng ta, cũng là phương châm của tòa thành Thiên Thạch hơn một trăm năm qua, bằng không sẽ không có tòa thành Thiên Thạch hôm nay.”

Braid cùng Saji nhìn về phía Thạch Thiên, trong mắt bắn ra ánh sáng nóng bỏng, vẻ mặt phấn khởi. Thạch Lệ nghe vậy cũng không nhịn được nhìn về phía Thạch Thiên, tướng tượng phong thái của Thạch Thiên khi nói những lời này mấy trăm năm trước. Chỉ có Kim Hinh không có phản ứng gì, nàng đương nhiên nghĩ không ra chủ nhân của tòa thành Thiên Thạch hơn trăm năm trước cũng là Thạch Thiên trước mắt, còn tưởng rằng là tổ tiên của Thạch Thiên.

Thạch Thiên lại đang suy nghĩ: “Lão tử trước kia có nói qua lời này sao...” Thời gian quá dài, đã không nhớ rõ nhiều. Hắn đối với việc thành lập quân đội đương nhiên không có hứng thú, bất quá những lời này nếu là do chính mình nói, cũng không tiện lên tiếng bác bỏ.

Thạch Lệ quay đầu lại nhìn Braid cùng Saji vẫn đang hưng phấn, cau mày nói: “Thành lập quân đội không phải chuyện nhỏ, sẽ khiến cho toàn bộ thế giới chú ý. Hơn nữa... Cái này cũng không phải chuyện dễ làm?”

Braid tự tin nói: “Một chút cũng không khó, chỉ cần đem các tổ chức lính đánh thuê chúng ta có thể khống chế sáp nhập cùng một chỗ, lập tức đã có một đội bộ đội đặc chủng hơn ba vạn người. Đương nhiên, lính đánh thuê phức tạp, phẩm chất không đồng nhất, phải loại ra một bộ phận, bất quá có thể từ trong Thiên Thạch Đồng Minh điều động một bộ phận bổ sung, nhân số vẫn có thể đạt tới hơn ba vạn. Từ năng lực đơn độc chiến đấu mà nói, hơn ba vạn người này tuyệt đối là bộ đội đặc chủng trong bộ đội đặc chủng, bằng tài lực cùng con đường của chúng ta, trang bị vũ khí cho bọn hắn cũng không kém với bất cứ quốc gia nào, hắc hắc... Nếu phát động đánh bất ngờ, đánh vào nước Mỹ cũng không thành vấn đề!” Đột nhiên phát hiện sắc mặt Thạch Lệ càng ngày càng ngưng trọng, vội nói: “Ồ... Đại tiểu thư yên tâm, đây chỉ là ví dụ thôi, cũng không phải thật đối với Mỹ phát động chiến tranh, tôi biết hiện tại chiến tranh không phải chỉ dựa vào năng lực chiến đấu của binh lính là đủ. Bất quá dù sao hiện tại tòa thành Thiên Thạch muốn ẩn dấu cũng đã không thể, cho dù cái gì cũng không làm, cũng đã khiến cho thế giới chú ý, không bằng xây dựng

một nhánh quân đội cường đại, để ngừa vạn nhất, cái này có thể cho một ít người hoặc quốc gia dụng tâm kín đáo không dám coi thường vọng động, ngược lại có thể tránh được rất nhiều chuyện phát sinh.”

Thạch Lệ gạt mình nói không ra lời, nàng đến nay đối với tòa thành Thiên Thạch hiểu rõ cũng không phải là nhiều, không nghĩ tới tòa thành Thiên Thạch ẩn giấu thực lực phân tán toàn cầu lại khổng lồ như thế, tùy tiện là có thể xây dựng một đội quân mấy vạn người. Nàng đương nhiên cảm thấy tòa thành Thiên Thạch làm như vậy không ổn, cái này quả thực là loạn càng thêm loạn, nhưng nàng dù sao cũng là đại tiểu thư của tòa thành Thiên Thạch, việc này quan hệ đến sự tồn vong cùng phát triển của cả tòa thành Thiên Thạch, nhất thời cũng không dám dễ dàng đưa ra phản đối.

Thật ra đây là Braid cam đoan quân đội có chất lượng cùng trung thành, không đem các sát thủ, đả thủ, già trẻ của các gia tộc hắc bang dưới sự khống chế, thậm chí là các lưu manh giang hồ đều tính vào, nếu không thì có cả đại quân trăm vạn hùng binh cũng không phải không có khả năng.

400. Chương 401: Đế Quốc Thiên Thạch

Tòa thành Thiên Thạch trải qua trăm năm cố gắng, tài phú tích lũy cơ hồ đã đạt tới đỉnh điểm, hiển nhiên đã làm cho đệ tử của tòa thành đời này đối với chuyện kiếm tiền cũng không có gì hứng thú. Bọn họ vốn không có dã tâm gì, nhưng hiện tại có kẻ địch cường đại, lại có Thạch Thiên như thần thống lĩnh, nhất thời khơi dậy đấu chí cùng ngạo khí vốn chôn sâu trong đáy lòng, tuy việc thành lập quân đội rất có thể sẽ rước lấy sự đối địch của đại đa số các nước trên thế giới, cũng không chút sợ hãi, ngược lại càng thêm hưng phấn.

Braid cũng mới vừa sinh ra ý niệm này trong đầu, chưa kịp làm ra kế hoạch chi tiết, thấy Thạch Lệ cau mày, lo lắng nàng sẽ trực tiếp phản đối khiến cho suy nghĩ này bị quẳng đi, lấy lui làm tiến nói: “Đương nhiên, xây dựng quân đội không phải việc nhỏ, khi vạn bất đắc dĩ mới đi tới bước này, ta trước tiên triệu tập người trong tòa thành thương nghị việc này có được hay không, lên kế hoạch rồi mới đi làm. Chủ nhân cùng đại tiểu thư đi Trung Quốc trước, việc này giao cho chúng tôi là được.”

Nếu đã đến tình huống vạn bất đắc dĩ, tòa thành Thiên Thạch mới có thể đi tới bước này, Thạch Lệ lúc này cũng không thể cho ý kiến phản đối.

Thạch Thiên nghe Braid nói xong trách mắng: “Lão tử đáp ứng sẽ về Trung Quốc sao? Lão tử cần để người khác tới bảo vệ sao?” Hắn mặc dù không phản đối quay về Trung Quốc, nhưng lại không tình nguyện với phương thức quay về như Thạch Lệ nói, mặc kệ chính phủ Trung Quốc thật có ý tốt hay không, hắn cũng sẽ không tiếp nhận người khác tới bảo hộ mình.

Saji trông mắt chuyển động nói: “Tôi biết một chỗ tốt, không biết chủ nhân có nguyện ý đi hay không?”

Thạch Thiên nói: “Nói nghe xem.”

Saji nói: “Tây Thái Bình Dương có một đảo quốc gọi là vương quốc Colo Shrike, tiểu quốc này mặc dù không giàu có, nhưng quốc vương Colo Shrike lại là một tên xem đánh bạc như mạng, tại sòng bạc ở Florida của chúng ta trước sau thua cả triệu USD, bởi vì không có tiền trả, đã đem mấy hòn đảo của hắn gán nợ cho sòng bạc, bây giờ kỳ hạn đã qua...”

Thạch Thiên vỗ mạnh bàn, cả giận nói: “Ngu xuẩn!”

Saji nhất thời sợ run cả người, run giọng giải thích: “Chủ nhân, sòng bạc của chúng ta phi thường công bằng, tuyệt đối không có xếp đặt hãm hại hắn...”

Thạch Thiên trừng mắt nói: “Lão tử có trách người sao? Theo cách nói của người, đảo kia bây giờ là của lão tử?”

Saji ngăn ra vội vàng nói: “Đúng vậy, chuẩn xác mà nói có hơn bảy mươi đảo, bất quá đại bộ phận đều là hoang đảo rất nhỏ, chỉ có hai đảo lớn nhất là có người ở, một đảo tên là Colo, một đảo tên là Shrike, hai đảo này cũng chỉ có chừng hơn một trăm cây số vuông, dân cư nghe nói không tới bốn ngàn. Bởi vì chuyện quốc vương đánh bạc thua cả quốc gia chưa bao giờ phát sinh. Loại chuyện này rất kinh thế hãi tục, chúng ta cũng không muốn đem chuyện này làm lớn gây ảnh hưởng đến danh dự sòng bạc, hơn nữa cảm thấy mấy đảo này cũng không có nhiều tác dụng, cho nên vẫn chưa có nghĩ đến đi lấy...”

Thạch Thiên Nhà Trắng cũng đốt, cũng sẽ không đi quản việc này có kinh thế hãi tục hay không, cũng không cảm thấy thắng quốc gia của người khác có gì không đúng, hẳn mấy trăm năm trước khi trà trộn cũng thường xuyên cùng người đánh cuộc, hơn nữa đánh cuộc rất lớn, chưa từng thiếu ai, hiển nhiên cũng hận nhất những kẻ đánh bạc không trả tiền, không đợi Saji nói xong liền tức giận nói: “Có sức chơi thì có sức chịu, nếu đảo đã thua cho chúng ta, thì hẳn dựa vào cái gì mà ở địa bàn của lão tử mà đòi làm quốc vương?”

Braid mắt sáng lên, vỗ tay nói: “Chủ nhân nói quá đúng. Hẳn muốn làm quốc vương là chuyện của hẳn, dựa vào cái gì mà ở địa bàn của chúng ta mà đòi làm quốc vương, vương quốc Colo Shrike sau này đương nhiên phải để người của chúng ta làm quốc vương, ta thấy quần đảo Colo Shrike cũng có thể sửa lại gọi là quần đảo Thiên Thạch, quốc gia... Thì gọi là Đế quốc Thiên Thạch. Ha ha, có quốc gia của mình thì thành lập quân đội chính là chuyện đương nhiên, ít nhất sẽ không trở thành vô trang phi pháp.”

Braid cùng Thạch Thiên tiếp xúc cũng nhiều, đối với tính cách vô câu vô thúc của hẳn ít nhiều có chút hiểu rõ, rõ ràng nếu trực tiếp đưa ra đề nghị Thạch Thiên làm quốc vương, quá nửa sẽ bị dẫn dắt một trận. Cho nên chỉ nói để cho người một nhà làm quốc vương, chỉ cần đem quốc gia cùng quân đội thành lập. Đến lúc đó cho dù Thạch Thiên không muốn làm quốc vương, có nhiều ‘chủ mẫu’ như vậy cùng Thạch Thiên cùng ở một chỗ, sau này cũng sinh ra mấy ‘tiểu chủ nhân’, hơn nữa không phải còn có đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư sao. Tâm tư của Saji cùng Braid cũng không sai biệt lắm, nghe hẳn nói xong nhất thời cũng hiểu được, hiển nhiên lớn tiếng nói tốt.

Thạch Lệ thì trợn mắt há hốc mồm, nghĩ không ra mới vừa rồi chỉ là lên tiếng thành lập quân đội, bây giờ ngay cả lập nước cũng đề ra, bây giờ bởi vì quan hệ với Thạch Thiên, tòa thành Thiên Thạch cùng Mỹ cơ hồ đã là thế bất lưỡng lập, đem lực lượng phân tán các nơi trên thế giới, nước Mỹ có lẽ còn nhiều bản khoản, nhưng nếu như đem lực lượng tập trung, hơn nữa tự mình thành lập quốc gia, chẳng khác nào cho Mỹ một mục tiêu rõ ràng, một khi Mỹ tìm được biện pháp đối phó Thạch Thiên, lập tức sẽ phát động hành động trả thù, đến lúc đó một đảo quốc nho nhỏ làm sao cùng lực lượng quân sự cường đại như Mỹ mà đối kháng?

Kim Hinh ngồi bên cạnh Thạch Thiên lúc này tâm tình càng thêm phức tạp, cũng không hưng phấn như đám người Braid, cũng không có loại lo lắng như Thạch Lệ. Nàng mới đầu chỉ đem Thạch Thiên trở thành một đoạn diễm ngộ khó quên, mặc dù thời gian càng dài càng cảm thấy mình không thể rời khỏi hẳn, nhưng Thạch Thiên đối với nàng thái độ không lạnh cũng không nóng, bên người phụ nữ lại càng ngày càng nhiều, khiến cho nàng cũng không hy vọng xa vời có thể chính thức trở thành người yêu của Thạch Thiên. Nhưng chuyện phát sinh tại Mỹ lần này Kim Hinh trong suy nghĩ nhiều ít nổi lên chút biến hóa, lúc này nghe nói muốn lập nước, nghĩ thầm quốc vương tự nhiên là Thạch Thiên, như vậy Thạch Thiên thân là quốc vương có nhiều vương phi cũng không có quan hệ gì, mình có thể trở thành một vương phi trong đó hay không? Trong lúc nhất thời trong lòng ngọt ngào, lâm vào trong ảo tưởng.

Thạch Thiên thật ra chỉ cảm tức người khác ở địa bàn của mình mà xưng vương xưng bá, không nghĩ tới thành lập quốc gia, bất quá thấy Saji cùng Braid phấn khởi như thế, cũng không muốn nói lời phản đối. Lần này sống lại có thể được nhìn thấy Laurent cùng bọn tử tôn của tòa thành Thiên Thạch, đã cho Thạch Thiên cảm xúc rất lớn, đương nhiên cũng hy vọng cuộc sống của bọn họ giàu có tốt đẹp, trên thế giới này có được tất cả quyền lực cùng tài phú mà bọn họ muốn. Nhìn tới Thạch Lệ đột nhiên nghĩ đến, đã biết sau một lần sống lại mà gặp gỡ thật sự là khó được, tiếp qua hai trăm năm sau lần sống lại kế tiếp còn có thể gặp được thế hệ sau của mình không? Nếu như còn, đến lúc đó mình lại đi nơi nào mới có thể tìm được bọn họ?

Thạch Thiên nguyên vẻ không cho là đúng trên mặt dần lộ ra vẻ tươi cười, trong mắt lóe sáng, bĩu môi nói: “Ừm... Quần đảo Thiên Thạch... Đế quốc Thiên Thạch...” Rồi đột nhiên đứng lên, cười ha ha nói: “Được! Cấp cho các ngươi một Đế quốc Thiên Thạch!”

401. Chương 402: Tới Nhà Đòi Nợ

Nếu Thạch Thiên làm chủ, chuyện thành lập quốc gia cùng quân đội hiển nhiên sẽ không cần phải cùng những người khác trong tòa thành thương lượng, trực tiếp quyết định xuống. Đêm đó Braid cùng Saji đem

chuyện lập nước thông báo cho mỗi đệ tử trong tòa thành Thiên Thạch, đối với bản thân sắp có được quốc gia của mình, tất cả đệ tử tòa thành Thiên Thạch nghe xong tin tức này đều cảm thấy phần chấn dị thường.

Sáng sớm hôm sau, mấy người Thạch Thiên đi trực thăng rời khỏi đảo Crue bay đến phi trường Florida, một đệ tử của tòa thành Thiên Thạch mang theo giấy nợ của Colo Shrike VII cùng hơn trăm tinh anh của Thiên Thạch Đồng Minh đã ở tại phi trường chờ bọn họ, mọi người sau khi hội hợp thì ra phi trường, trực tiếp leo lên một chuyên cơ, đi tới Philippines.

Cùng lúc này, Laurent kích động từ Honkong chọn lựa hơn trăm người, đi trước một bước tới Philippines, sau đó đổi sang du thuyền, đi tới quần đảo Colo Shrike còn chưa đổi tên.

Quần đảo Colo Shrike nằm ở tây Thái Bình Dương, có khí hậu nhiệt đới, do bề mặt ba cái núi lửa cùng san hô, phân bố trong diện tích hơn ba trăm km, trong đó chỉ có hai đảo là có cư dân ở, chính là đảo Colo cùng đảo Shrike.

Đảo Colo cùng đảo Shrike diện tích tương đương, nhưng trên đảo Colo chỉ có hơn ba trăm người ở, hơn nữa đại bộ phận đều là thành viên vương tộc, vương cung, pháp viện, cùng với quân đội phụ trách an ninh quốc gia đều tại đảo Colo, có thể xem như là trung tâm chính trị, tư pháp, quân sự của vương quốc Colo Shrike. Bất quá quân đội tổng cộng chỉ có hơn ba mươi binh lính, toàn bộ là những nam nhân thân thể khỏe mạnh, từ mười sáu đến sáu mươi tuổi trong vương tộc tạo thành, Tổng tư lệnh là bản thân quốc vương Colo Shrike VII, thật ra chính là vệ sĩ của hắn. Ngoài ra trong vương cung, còn có Vương phi, vương tử, công chúa các loại

Vào giữa trưa, một chiếc du thuyền xa hoa cập vào bến tàu hoàng gia đảo Colo, Laurent dị thường hưng phấn dẫn theo hơn trăm người lên đất liền, đi thẳng đến vương cung, dọc theo đường đi không hề bị ngăn trở.

Binh lính canh giữ ở ngoài vương cung chứng kiến một ông lão tóc bạc dẫn theo một đám người đi tới, thoạt nhìn không giống cư dân nước mình, cũng không giống du khách, không khỏi nhìn nhau, tưởng là có người muốn đi thăm vương cung. Một binh lính tiến lên đón hỏi: “Đứng lại, các người là ai? Đi thăm vương cung trước tiên phải được công tước Colo Jacques thân mời, nếu không thì không thể vào”.

Vương quốc Colo Shrikes kinh tế chủ yếu xuất phát từ ngư nghiệp cùng du lịch, công tước Colo Jacques là em của Colo Shrike, phụ trách tiếp đãi du khách nước ngoài tới. Bất quá phong cảnh quần đảo Colo Shrike mặc dù không tệ, nhưng quốc gia quá nhỏ, lại không có phi trường, hơn nữa bốn phía đều là những quốc gia đảo quốc, cho nên du khách đến đây du ngoạn cũng không nhiều, vì vậy để tăng doanh thu, bắt buộc dĩ cả vương cung cũng liệt vào hạng mục du lịch.

Laurent cười nói: “Tham quan cái gì? Vương cung này sớm là của chúng ta” Vung tay lên, phía sau có bốn năm người đem hai binh lính chế phục, tháo vũ khí của bọn họ xuống, sau đó có người mở cửa vọt vào vương cung, có người trực tiếp từ tường cao mà nhảy vào, giống như hổ đói vậy.

Vương cung Colo Shrike cũng không xa hoa, bất quá diện tích rất lớn, trừ gia đình của quốc vương, hơn trăm thành viên của vương tộc cơ bản đều ở đây, hơn ba mươi binh lính trong nháy mắt đều bị người Laurent dẫn đến chế phục, đem tất cả mọi người trong vương cung khống chế không tới nửa giờ.

Colo Shrike VII đang cùng người nhà dùng cơm, nhìn thấy nhóm “cường đạo” này vọt vào cũng choáng váng, Vương phi, công chúa đều hét lên chói tai.

Laurent thoải mái ngồi xuống bàn ăn của gia đình Colo Shrike VII đang dùng cơm, chậm rãi nói: “Đừng sợ, chúng tôi sẽ không gây thương tổn cho các người” Thanh âm không lớn, nhưng lại hết sức rõ ràng lọt vào tai mỗi người, tiếng hét chói tai nhất thời cũng im xuống.

Laurent hỏi: “Ai là quốc vương Colo Shrike?”

Một người da ngăm đen, ước chừng năm mươi tuổi mập mạp lão đạo đứng lên, run giọng nói: “Tôi ... chính là tôi, các người muốn cái gì? Tôi cũng cho các người... đòi tiền sao? Muốn bao nhiêu?”

Laurent ngạc nhiên nói: “Người còn có tiền?”

Colo Shrike VII vội vàng nói: “Có, bản thân quốc vương này, quốc gia xinh đẹp này đều là của tôi, đương nhiên là có tiền, chỉ cần các người không thương tổn chúng tôi, muốn bao nhiêu tôi cũng đáp ứng”.

Laurent cười đến thiếu chút nữa thở không nổi, một hồi lâu mới nhin cười nói: “Chúng tôi không phải là cường đạo, không cần tiền của người, cũng không muốn thương tổn bất luận kẻ nào, chúng tôi hôm nay chỉ lấy cái gì thuộc về chúng tôi”.

Colo Shrike VII nghe vậy nhìn đám người Laurent một chút, mặc dù đám người tuy uy vũ hung hãn, nhưng không đem theo vũ khí, thoạt nhìn quả thật không giống như là đến cướp của giết người, nhất thời trấn định rất nhiều, thở phào nhẹ nhõm nói: “Các người có lộn không, tôi cho tới bây giờ chưa từng gặp các người, nơi này sao lại có đồ của các người? Đương nhiên, tôi là người rất hào phóng, nếu như các người nhìn trúng cái gì, cứ việc đem đi, coi như là tôi tặng cho các người”.

Hắn cũng không phải ra vẻ hào phóng, trên thực tế vương quốc Colo Shrike trải qua Tây Ban Nha cùng Nhật Bản hai lần chiếm lĩnh trừ vương cung này không bị cướp đi thì đã không còn bao nhiêu thứ đáng giá gì, mà vài thập niên gần đây thuế thu vào đều đã bị hắn thua sạch sẽ, cho nên cho dù Laurent đem vương cung vét sạch, tổn thất cũng không lớn.

Laurent mỉm cười lắc đầu nói: “Người sai lầm rồi, quốc gia này không thuộc về người nữa”.

Colo Shrike VII kinh hãi nói: “Cái gì? Chẳng lẽ... chẳng lẽ chiến tranh thế giới thứ ba bùng nổ...”

Laurent cười ha hả nói: “Người thật hài hước, không nhớ chính người đã sớm đem quốc gia xinh đẹp này thua bạc rồi sao?”

Thân thể mập mạp của Colo Shrike VII lão đảo, mềm nhũn ra ngã ngồi lên trên ghế

402. Chương 403: Không Phải Để Lựa Chọn

Hơn ba mươi binh sĩ xưng là mãnh hổ đội của hoàng gia lúc này tất cả đều ngồi xổm ở góc tường vương cung, lạnh run giống như con mèo nhỏ bị thương. Các thành viên vương tộc Colo Shrike khác bị tập trung tại đại sảnh lớn nhất của vương cung, khi biết được quốc vương Colo Shrike VII đã đem cả quốc gia đi thua bạc, các thành viên vương tộc nhất thời phẫn nộ, lớn tiếng kháng nghị hành vi bức nợ của đám người Laurent, còn có mấy thành viên dường như lớn tuổi của vương tộc thì trực tiếp trách mắng đối với Colo Shrike VII

Hiển nhiên tại tiểu vương quốc gia tộc này, quốc vương quyền uy cũng không có bao nhiêu lớn, bất quá vài tên đệ tử của toàn thành Thiên Thạch giờ súng hô quát vài tiếng, thì tất cả đều đành hoàng ngậm miệng. Hơn một trăm người Laurent mang đến vốn không mang theo vũ khí, súng trên tay là từ mãnh hổ vệ đội hoàng gia Colo Shrike lấy được, đại đa số ngay cả băng đạn cũng chưa từng đụng đến.

Colo Shrike VII vẻ mặt xấu hổ cùng bất an, hỗn hển nói: “Lão tiên sinh... cái này... ta quả thật nợ tiền sòng bạc, bất quá... bất quá... các người làm như vậy cũng không thích hợp...”

Laurent tiến lên cau mày nói: “Vậy người nói đi, như thế nào mới thích hợp?”

Colo Shrike VII thấy Laurent đồng ý thương lượng, ngồi xuống nói: “Mặc dù ta là quốc vương, nhưng quốc gia không phải của một mình ta, là của cả gia tộc chúng ta cùng sở hữu, ta không có quyền đem quốc gia giao cho các người...”

Laurent ngắt lời nói: “Dựa theo hiệp nghị vay nợ của người, quần đảo Colo Shrike một tháng trước đã không thuộc về người, về phần những người khác của gia tộc người nghĩ như thế nào, cũng không phải là chuyện của chúng ta, tự người nghĩ biện pháp giải quyết”.

Colo Shrike vẻ mặt đau khổ cầu xin nói: “Ta đáp ứng hoàn lại tiền có được không? Mấy ngày này ta đang suy nghĩ biện pháp kiếm tiền, ta lấy danh nghĩa quốc vương thế nhất định sẽ trả lại cho các người tiền”.

Laurent lắc đầu: “Quá muộn rồi”.

Colo Shrike vẫn không chịu buông tha nói: “Nhưng... nhưng quần đảo Colo Shrike cũng không có giá trị buôn bán khai thác, đối với các người mà nói căn bản không đáng giá một triệu USD”.

Laurent gật đầu, cười nói: “Ta biết không giá trị, ta còn biết vương quốc Colo Shrike nợ ngân hàng quốc tế cùng mấy quốc gia tổng cộng hơn ba triệu USD nữa” Rồi đưa tay móc ra một chi phiếu, cổ tay nhẹ nhàng vung ra, chi phiếu vũng vàng bay đến trước mặt Colo Shrike, trầm giọng nói: “Hai triệu USD này là phí thu dọn cho gia đình các người, các người trừ việc đem quần đảo Colo Shrike giao ra đây, còn phải đem tất cả quyền lợi của vương quốc Colo Shrike chuyển lại cho chúng ta, đương nhiên kể cả các khoản nợ quốc gia này”.

Colo Shrike VII cuối cùng hiểu được những người này căn bản không cần hấn hoàn lại tiền, mà là muốn mưu đoạt quốc gia hấn. Quần đảo Colo Shrike giá trị buôn bán có lẽ không đáng giá một triệu USD, nhưng là một quốc gia có chủ quyền độc lập, có phiếu bầu tại Liên Hợp Quốc, làm cho hấn đi bất cứ quốc gia nào cũng có thể được đãi ngộ cấp bậc nguyên thủ, sao có thể dùng tiền mà cân nhắc giá trị được?

Colo Shrike VII lúc này thậm chí hoài nghi mình tại sông bạc Florida thua bài là cái bẫy, tức giận nói: “Ta nếu không đáp ứng?”

Laurent trầm mặt xuống, đột nhiên vỗ một chưởng xuống cái bàn khá dày, chỉ nghe phàn một tiếng, một vết rách dài gần hai thước từ dưới tay hấn kéo dài đến trước mặt Colo Shrike VII, Colo Shrike VII sợ đến cả người run lên, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, mồ hôi hột rơi xuống từng giọt.

Laurent hừ một tiếng, cười lạnh nói: “Đây không phải để người lựa chọn!” Nói xong rời khỏi ghế ngồi, khi xoay người thì trên mặt đã thay bằng nụ cười hiền lành, nói với Li ở phía sau: “Đi thôi, đưa tổ gia gia đi xem nhà mới của chúng ta một chút, ài... vương cung này quá cũ nát, sao mà xứng với chủ nhân, phải dỡ xuống xây cái mới thôi”.

Đám người Thạch Thiên đến tối mới đến quần đảo Colo Shrike. Trước bọn họ đã có chừng năm trăm lính đánh thuê lên đảo, tiếp quản đảo Colo cùng đảo Shrike, cũng tạm thời đưa ra giới nghiêm. Mà Thạch Lệ trực tiếp từ Philippines chuyển máy bay đi Bắc Kinh. Nàng muốn đem quyết định của Thạch Thiên báo cáo lại với trong nước.

Thạch Thiên hiện tại là nhân vật toàn bộ thế giới đều biết, chuyện hấn tại Mỹ sớm đã thông qua các loại truyền thông truyền khắp toàn cầu, thành viên vương tộc Colo Shrike vô có mấy người không đồng ý Colo Shrike VII chuyển giao quốc gia, nhưng chứng kiến Thạch Thiên đi vào trong vương cung, bọn họ chợt lạnh cả người, cũng không ai dám nhiều lời phản đối một câu.

Colo Shrike VII lập tức cầm lấy bút ký hiệp nghị chuyển nhượng, đêm đó đã lên du thuyền rời đảo Colo, hiển nhiên một giây cũng không nguyện ở lại hòn đảo vốn thuộc về bọn họ. Theo bọn họ thấy, một người có dũng khí đem Nhà Trắng thiêu hủy, thì còn có chuyện gì không làm được? Quốc gia có quan trọng cũng không quan trọng bằng tính mạng. Dù sao tính ra cũng không phải lần đầu tiên bị người khác chiếm lĩnh, vương quốc Colo Shrike gần hai trăm năm trong lịch sử cũng bị chiếm đóng mà.

Vương cung Colo Shrike mặc dù không xa hoa, nhưng dù sao cũng là vương cung, Kim Hinh hưng phấn cả đêm không ngủ, ngày hôm sau lại quần quít lấy Thạch Thiên lên du thuyền, cùng Thạch Thiên du lịch toàn cảnh tiểu đế quốc này.

Đồng thời Laurent dẫn theo đám người Braid, trên đảo Shrike chủ trì mở đại hội toàn dân đế quốc Thiên Thạch lần thứ nhất, tuyên bố quần đảo Colo Shrike đổi tên thành quần đảo Thiên Thạch, vương quốc Colo Shrike đổi tên thành đế quốc Thiên Thạch. Cư dân trên đảo nguyện ý lưu lại thì từ nay về sau chính là công dân đế quốc Thiên Thạch, trong ba năm không cần đóng thuế, không muốn lưu lại thì có thể rời đi, hơn nữa bồi thường mỗi người 100.000 USD, xem như là mua lại bất động sản của họ.

Quần đảo Colo Shrike trừ đánh cá thì không có tài nguyên gì, người hơi có chút tiền đều di ra nước ngoài sống, còn lại cơ hồ đều là người nghèo, 100.000 USD đối với bất kỳ ai trong bọn họ mà nói cũng là một con số không nhỏ, một nhà bốn khẩu là có thể có 400.000 USD, di các quốc gia phụ cận cũng đủ để sinh sống, nào còn có người nguyện ý lưu lại. Hơn nữa cả đêm giới nghiêm đã làm cho hơn 3000 cư dân trên đảo trong lòng sinh khủng hoảng, nếu có cơ hội, cho dù không cho tiền cũng khẳng định sẽ lên thuyền chạy trốn, càng đừng nói có 100.000 USD nữa. Vì vậy cơ hồ tất cả mọi người không chút do dự mà lựa chọn rời đi, có một số ít muốn ở lại thì dưới sự khuyên bảo của người thân, lại nhìn thấy lính đánh thuê như hung thần ác sát, sau khi do dự vài giây cũng chỉ có thể đưa ra lựa chọn tương tự.

403. Chương 404: Dời Dân 842.

Theo Thạch Thiên thấy, lập nước bất quá là chiếm một phương, sau đó tuyên bố quốc gia thành lập là được, mục đích chỉ là vì tử tôn hậu đại của mình cùng tử tôn hậu đại tòa thành Thiên Thạch có một chỗ của riêng mình.

Nhưng đối với đám người Laurent mà nói là chuyện lớn nhất của tòa thành Thiên Thạch trong trăm năm nay, không thể không cẩn thận.

Đế quốc Thiên Thạch thay thế vương quốc Colo Shrike chỉ cần thời gian nửa ngày, nhưng muốn làm cho toàn bộ thế giới thừa nhận Đế quốc Thiên Thạch tồn tại không phải dễ dàng như vậy, hống chi thế giới này chính là theo lời nói của những nước lớn đứng đầu như Mỹ, mà tòa thành Thiên Thạch trong mắt nước Mỹ cơ hồ chính là tổ chức khủng bố, đối với hành động lập nước của bọn họ tuyệt không thể ngồi yên không để ý đến.

Sau Chiến tranh thế giới thứ hai Mỹ đã xác lập quyền lãnh đạo tại khu quân sự Thái Bình Dương, mặc dù diện tích quần đảo Colo Shrike quá nhỏ, nhưng cách căn cứ quân sự quan trọng của Mỹ tại Thái Bình Dương chỉ chừng ngàn km, chính phủ Mỹ sao có thể cho phép một quốc gia đối nghịch với Mỹ tồn tại ở vị trí quan trọng này. Có thể tưởng tượng khi biết Vương quốc Colo Shrike bị đế quốc Thạch Thiên thay thế, nước Mỹ khẳng định sẽ lợi dụng vị thế tại Liên Hợp Quốc đem Đế quốc Thạch Thiên hóa thành quốc gia theo chủ nghĩa khủng bố, thậm chí lợi dụng lý do ổn định khu vực Đông Nam Á, cổ động các quốc gia khác cùng Mỹ và lực lượng gìn giữ hòa bình của Liên Hợp Quốc, dùng thủ đoạn võ lực tiêu diệt quốc gia mới thành lập này.

Có lẽ không bao lâu, hạm đội gìn giữ hòa bình khổng lồ của Liên Hợp Quốc sẽ bao vây quần đảo Thiên Thạch, Đế quốc Thiên Thạch giờ khắc nào cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, cho nên mỗi người 100.000 USD, để tất cả người dân trên đảo rời đi, không muốn liên lụy những người vô tội này. Hơn nữa diện tích quần đảo Thiên Thạch thực sự quá nhỏ, cơ kiến thiết lại kém. Đem dân dời đi có thể tạm thời giải quyết nơi ở cho lính đánh thuê, tương lai sau khi thế cục ổn định thì mới đem mai hòn đảo nhỏ này hoàn toàn cải tạo, xây dựng lại, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của dân ở đây, không bằng dời bọn họ đi trước, miễn cho đến lúc đó vướng chân vướng tay.

Đệ tử của tòa thành Thiên Thạch cũng không phải phần tử hiếu chiến, nhưng chịu ảnh hưởng của Thạch Thiên quá sâu, tuy việc thành lập quốc gia mới cũng không cấp thiết, nhưng cho dù cùng toàn bộ thế giới là địch, thì cũng không tiếc.

Công việc tiến hành phi thường thuận lợi, 100.000 USD đối với hơn ba ngàn người dân trên đảo thực sự là gia tài từ trên trời rơi xuống, dựa theo nhà cửa lớn nhỏ trên đảo, còn gia tăng thêm chút tiền bồi thường, càng làm cho bọn họ vui mừng. Đối với tòa thành Thiên Thạch mà nói bất quá chỉ là bốn triệu USD mà thôi, đối với sản nghiệp của tòa thành Thạch Thiên mà nói, căn bản không phải là vấn đề.

Đến lúc này, cho dù không hạn chế thời gian di dân, người dân nhận được tiền bồi thường đều lập tức thu thập đồ đạc, không thể chờ đợi mà lên thuyền rời khỏi cố hương của mình, hiển nhiên là sợ đêm dài lắm mộng lo lắng quốc vương mới sẽ hối hận, đem tiền bọn họ đã cầm tới tay mà đòi về. Thạch Thiên cùng Kim Hinh vòng quanh quần đảo Thiên Thạch một ngày, khi trở về thì thấy ngư dân của đảo Shrike bốn phương tám hướng tới các quốc gia xung quanh chạy đi. Khung cảnh cực kỳ náo nhiệt, người không biết nội tình chứng kiến cảnh tượng này khẳng định bọn họ đang chạy trốn, bất quá nói tới gần một chút, sẽ phát hiện ra đám người chạy trốn này trên mặt đều lộ ra nụ cười hạnh phúc, duy nhất làm cho bọn họ buồn bực chính là hận trong nhà mình người quá ít.

Đệ tử của toàn thành Thiên Thạch chạy tới quần đảo Thiên thạch đã hơn ba mươi người, phần lớn là nhân viên quản lý Thiên Thạch Đồng Minh, Quỹ TS của Pirnie. Lúc này tiền đền bù đã phát xong, công việc di dân giao cho lính đánh thuê phụ trách, đệ tử tòa thành Thiên Thạch cùng mấy vị thủ lĩnh đánh thuê được Laurent triệu tập tới đại sảnh vương cung, đang thảo luận kết hoạch cải biến cùng phòng ngự quần đảo Thiên Thạch.

Thấy Thạch Thiên trở về, mọi người lập tức tạm dừng hội nghị đi đón, Thạch Thiên cùng Kim Hinh sau khi ngồi tại ghế salon ở giữa sảnh, Laurent tiến lên báo cáo: “Chủ nhân, Đế quốc Thiên Thạch hiện tại xem

như đã thành lập, ngài xem lúc nào thì cả hành nghi thức lên ngôi, hướng tới toàn bộ thế giới chính thức tuyên bố tin tức này”.

Thạch Thiên nói: “Lên ngôi? Tuyên bố cái gì?”

Laurent rõ ràng Thạch Thiên không thích lễ tiết nhiều, vội nói: “Chủ nhân nếu ngại phiền, nghi thức có thể không cử hành, bất quá tin tức quần đảo Colo Shrike đổi tên là quần đảo Thiên Thạch, cùng với chủ nhân ngài trở thành quốc vương Đế quốc Thạch Thiên cũng phải tuyên bố ra”.

Thạch Thiên khoát tay nói: “Lão tử không có hứng thú làm quốc vương, ta thấy... để người làm đi”.

Laurent thất kinh nói: “Laurent đến chết cũng chỉ nguyện ý làm người hầu của chủ nhân, quyết không... quyết không thể làm quốc vương của Đế quốc Thiên Thạch này”.

Thạch Thiên thấy Laurent sắc mặt đỏ bừng, nhìn phi thường dọa người, vội nói: “Người không muốn thì thôi, không cần cấp bách, không bằng... không bằng...” Nhìn chung quanh một vòng, thấy đám người Braid, Pirnie cùng ánh mắt hấn mới vừa tiếp xúc, liền cúi đầu, hiển nhiên giống như Laurent đồng ý tiếp tục làm người hầu của mình, cau mày nói: “Nếu không thì để cho Thạch Lệ đảm đương quốc vương này? Nàng khôn khéo có khả năng, lão tử thấy thích hợp”.

Laurent nhất thời cũng thở phào nhẹ nhõm nói: “Trừ chủ nhân, Đại tiểu thư đương nhiên là thích hợp nhất, bất quá hiện tại thời cơ không đúng...” Tiếp theo liền đem trở ngại cùng áp lực khi đế quốc Thiên Thạch thành lập có thể sẽ gặp phải giải thích cho Thạch Thiên biết, sau đó nói: “Lão bộ đoán nước Mỹ nhất định sẽ lợi dụng cơ hội lần này, huy động quan hệ đồng minh với quốc gia quanh ta đồng thời phát binh đối phó với đế quốc Thiên Thạch, phỏng chừng chúng ta thời gian kế tiếp sẽ có xung đột vũ lực. Đại tiểu thư thiện lương giống như thiên sứ, đối mặt với tình huống này khẳng định sẽ làm nàng phi thường thống khổ, hơn nữa Đại tiểu thư nguyên có thân phận nhân viên của chính phủ Trung Quốc, cũng sẽ làm cho tình huống càng thêm phức tạp”.

Thạch Thiên suy nghĩ một chút, cảm thấy Laurent lo lắng không phải là không có đạo lý, mâu thuẫn mà đế quốc Thiên Thạch đối mặt cùng với mình đại náo nước Mỹ có liên hệ rất lớn, đã biết làm tổ tông không thể không phụ trách, đem phiền não lưu lại cho người khác, gật đầu nói: “Vậy lão tử làm quốc vương vài ngày, xem ai dám đến gây chuyện”.

Lúc này điện thoại vệ tính của Braid vang lên, sau khi tiếp điện thoại, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Helen... cô ta tuyên bố muốn từ chức Tổng thống...”

404. Chương 405: Ra Tòa Làm Chứng

Điện thoại là do Samuel còn đang ở Los Angeles bảo vệ Helen gọi tới, sau khi nói Helen mới vừa tuyên bố muốn từ chức tổng thống báo cho Braid biết liền ngắt máy, nghe thanh âm trong điện thoại có chút hỗn tạp, chung quanh hẳn là có rất nhiều người, nhắm chừng là hẳn lúc này không có tiện điện thoại. Braid đem tin tức này sau khi chuyển cáo cho mọi người, mọi người đều cảm thấy đột nhiên, bất quá Helen làm tổng thống hay không, cùng với bọn chúng không có quan hệ gì, sẽ không quá xôn xao. Samuel gọi điện thoại ít nhất nói rõ Helen hiện tại còn an toàn, Braid biết Thạch Thiên nghe xong tin tức này phản ứng không lớn, cũng không điện thoại lại hỏi chi tiết về chuyện Helen từ chức, hơn nữa Helen không cần thiết đem nguyên nhân nài từ chức nói cho Samuel.

Thạch Thiên đương nhiên lại càng không đem chuyện này để ở trong lòng, hẳn cảm thấy Helen từ chức rất tốt, đám người Thạch Lệ, Braid không phải nói nước Mỹ sẽ không từ bỏ ý đồ sao, nếu như Helen không là tổng thống Mỹ nữa, sau này nếu cùng nước Mỹ khởi xung đột, mình cũng có thể thoải mái hành động.

Ngày hôm sau khi tin tức Helen tuyên bố chuẩn bị từ chức trở thành tin hàng đầu của truyền thông toàn bộ thế giới, thì còn có một tin khác cũng gây xáo động, chính là án của Kim Hình trong ngày đầu tiên xử đã có kết quả, pháp đình Los Angeles tuyên phán Kim Hình vô tội. Cơ hồ tất cả truyền thông đối với hai sự kiện này đều đưa rõ chi tiết, án của Kim Hình không phải án lớn, nhưng bởi vì Thạch Thiên vì nàng đại náo nước Mỹ, khiến cho án của Kim Hình trong ngày đầu tiên xử đã có kết quả, pháp đình Los Angeles tuyên phán của Kim Hình không phải án lớn, nhưng bởi vì Thạch thiên vì nàng đại náo nước Mỹ, khiến cho

án này tự nhiên trở thành tiêu điểm, hơn nữa nguyên nhân Helen từ chức thoát nhìn cũng có liên quan tới án của Kim Hình.

Thì ra sáng hôm án của Kim Hình xử, phóng viên truyền thông đến từ các nơi trên toàn cầu đều tập trung lại, đem trong ngoài của pháp đình Los Angeles vẩy một giọt nước cũng không thông, Pháp đình Los Angeles nhắm chừng không muốn đem án này kéo dài lâu, tuy Kim Hình không có đến, thậm chí luật sư cũng không đến, pháp quan vẫn theo kế hoạch mà mở phiên tòa.

Các phóng viên len vào được trong pháp đình, sau khi biết được Kim Hình không đến, cũng không khỏi có chút thất vọng. Không nghĩ tới mở tòa chưa tới mười phút, một màn kịch vui đã xuất hiện, pháp quan đã tuyên một vị chứng nhân lên tòa làm chứng, mà chứng nhân đi vào lại là tổng thống Helen mà tất cả mọi người đều tưởng rằng mấy ngày hôm trước mới vừa bị Thạch Thiên sát hại.

Pháp đình cấm ồn ào, nhưng Helen xuất hiện thật sự rất ngoài ý muốn của nhiều người, nhất thời khiến cho một trận ồn ào nổi lên. Giằng co hơn mười phút, pháp quan gõ búa gỗ mới từ từ khôi phục an tĩnh. Bất quá sau đó, Helen lại tại pháp đình đã đem chuyện Cục quốc an cục vì muốn đem Thạch Thiên đến Mỹ, đã sử dụng thủ đoạn vu oan hãm hại Kim Hình công khai ra, cũng giống như một quả lựu đạn, bùng nổ làm cho phóng viên ở tại hiện trường cũng trợn mắt há hốc mồm, pháp đình mới vừa an tĩnh nhất thời lại bùng nổ, ngay cả pháp quan chủ thẩm cũng quên cầm lấy búa gỗ, duy trì trật tự pháp đình.

Kết quả là rõ ràng, Chủ thẩm pháp quan đã tuyên bố Kim Hình vô tội. Bất quá lúc này trong mắt các phóng viên án của Kim Hình kết quả như thế nào đã không quan trọng nữa, trên pháp đình bọn họ không thể hướng tới Helen đặt vấn đề, nhưng khi Helen rời đi, tất cả phóng viên đều ủa theo ra ngoài, may là bên người Helen có mấy chục lính đánh thuê thân thể mạnh mẽ che chở. Nếu không cũng có thể đã bị đám phóng viên điên cuồng này đè chết.

Nhưng tin tức Helen bị cho rằng đã tử vong đột nhiên xuất hiện tại Los Angeles, hơn nữa thượng đình làm chứng cho Kim Hình đã truyền ra ngoài, phóng viên vốn chờ đợi ở bên ngoài pháp đình cùng phóng viên ở nơi khác nghe thấy chạy tới đã đem pháp đình Los Angeles bao vây, bất cứ người nào đi ra cũng bị mấy trăm phóng viên vây lại, Samuel muốn đưa Helen rời đi cũng làm không được.

Mà Helen căn bản là không có ý né tránh phóng viên, ngược lại cho đám người Samuel đi ra ngoài cửa lớn của pháp đình, hướng tới phóng viên vây quanh ở ngoài cửa tuyên bố nàng muốn lập tức mở cuộc chiêu đãi ký giả, địa điểm chính là sân bên ngoài pháp đình. Dưới sự trợ giúp của quan viên cùng cảnh sát Los Angeles nghe tin chạy tới, sân rất nhanh đã được thiết lập một sân khấu để nói chuyện.

Phóng viên nghe tin chạy tới đã càng ngày càng nhiều, mặt khác còn có đông đảo người dân cũng từ bốn phương tám hướng ủa lại đây, Helen là hình tượng tuổi trẻ tài cao, có thể xem như là một chính khách thần tượng, vốn có được rất nhiều người cuồng nhiệt ủng hộ, ngoài sân pháp đình mặc dù tới mấy ngày trước vuông, nhưng vẫn không thể chứa được nhiều người như vậy, liếc mắt nhìn lại là thấy đầu người lúc nhúc, ngay cả ngã tư đường bên ngoài sân cũng đều đứng đầy người.

Lúc này khẩn trương nhất là đám lính đánh thuê muốn bảo vệ Helen kia, tòa thành Thiên Thạch chỉ ủy thác bọn họ bảo vệ Helen. Cho nên Helen muốn đi làm người làm chứng, gặp phóng viên bọn họ cũng không đi can thiệp. Phụ trách bảo vệ Helen tổng cộng có gần hai trăm lính đánh thuê, Samuel tự mình dẫn theo hơn hai mươi thủ hạ lão luyện nhất ở bên cạnh bảo vệ Helen, hơn trăm người khác thì ở bên ngoài tiếp ứng. Nhìn cả ngàn người ở ngoài sân, hơn nữa từ bốn phía cũng đứng đầy người, Samuel nhíu mày, nếu có sát thủ trốn ở trong đám người này, căn bản phát hiện không được, không làm gì khác hơn là ra lệnh thủ hạ tạo thành tường người, vây quanh bốn phía Helen tạo thành tấm chắn. May là cảnh sát Los Angeles cũng phải không ít cảnh sát tới duy trì trật tự hiện trường, không cho đám người tới quá gần. Dưới loại tình huống này, muốn cho các phóng viên thay phiên hỏi là khó có thể làm được, vì vậy hội chiêu đãi ký giả thoát nhìn là để cho Helen nói, bất quá không có ngôn ngữ kích động, cũng không có hứa hẹn gì, Helen vẫn dùng ngữ điệu bình thản, đem án của Kim Hình lần nữa thuật lại một lần, cũng đại biểu cho nước Mỹ hướng tới Kim Hình xin lỗi, sau đó lại làm sáng tỏ tin đồn mình bị Thạch Thiên sát hại, bất quá thừa nhận mình quả thật lọt vào mưu sát. Các phóng viên đều lớn tiếng hỏi vấn đề này, là ai muốn giết nàng, cũng có người hỏi nếu Kim Hình alf bị hãm hại, như vậy chính phủ sẽ đối với Thạch Thiên như thế nào, còn có người hỏi Thạch Thiên có phải thật bị chôn vùi ở dưới Lầu Năm Góc hay không, thì thể hấn đã được phát hiện hay chưa...

Đối với mấy vấn đề này, Helen đều tránh không nói, chỉ là khi hội chiêu đãi ký giả sắp chấm dứt, thì nói phá hoại mà Thạch Thiên mang đến cho nước Mỹ không thể ước lượng, hành vi phamtooji là không thể tha thứ, nhưng chính phủ cũng có trách nhiệm rất lớn, nàng thân là tổng thống hẳn là phải phụ trách hậu quả, tuyên bố sắp tới sẽ hướng tới Quốc hội nộp từ trình, từ chức tổng thống Mỹ.

Samuel đứng ở lúc này đã điện thoại cho Braid, bởi vì họp báo chấm dứt, hẳn phải bảo vệ Helen rời đi, bởi vậy chỉ nói mấy câu liền cúp điện thoại.

405. Chương 406: Dụng Tâm Lương Khổ

Trên quần đảo Thiên Thạch từng nói là đài truyền hình, ngay cả một tòa soạn báo cũng không có, công cụ tuyên truyền duy nhất là loa truyền thanh ở lầu hai vương cung, trước đây chỉ dùng khi quốc vương Colo Shrike hướng tới hơn ba nghìn quốc dân khi ngẫu nhiên phát hành quốc sách gì đó. Bất quá trên nóc vương cung cũng có lắp đặt chảo tiếp sóng vệ tinh, có thể thu được đài truyền hình nước ngoài.

Hiện tại chỉ cần mở TV ra, cơ hồ tất cả đài truyền hình đều đang phát lặp đi lặp lại nội dung án của Kim Hinh cùng cuộc họp báo của Helen tại Los Angeles.

Kim Hinh xem suốt một ngày, cho đến khi cảm thấy hai mắt phát cay, mới buông remote TV trong tay ra, kinh ngạc một hồi mới thở dài nói: “Thật sự làm cho người ta khó mà tin được, tổng thống Helen thật sự trả lại cho ta một câu trả lời” Rồi dựa vào lòng Thạch Thiên hỏi: “Cảm giác rất áy náy, em ngày đó đối với nàng... đối với nàng có phải rất không tốt hay không?”

Thạch Thiên an ủi nói: “Em áy náy cái gì, vốn chính là bọn hắn gây ra, bây giờ trả lời như vậy là phải mà. Bất quá cũng không phải nàng cho người hãm hại em, không cần phải từ chức” Hắn chứng kiến Helen đồng ý trên pháp đình vạch trần chân tướng cũng có chút kinh ngạc cùng cảm động, càng không nghĩ tới Helen lại vì chuyện này mà ngay cả tổng thống cũng không làm, không khỏi thầm nghĩ mình đốt Nhà Trắng của nàng có chút quá đáng.

Laurent, Pirnie cùng Braid ba người cũng ngồi ở một bên xem tin tức. Braid nghe vậy nói: “Có lẽ Helen biết Mỹ sẽ không từ bỏ ý đồ đối với chúng ta, bản thân cô ta lại không muốn làm kẻ địch với chúng ta, cho nên dứt khoát từ chức tránh né”.

Laurent mấy ngày này mặc dù không có ở Mỹ, nhưng thông qua đám người Braid, đối với chuyện của Thạch Thiên cùng Kim Hinh tại Mỹ đã đại khái hiểu rõ, lắc đầu nói: “Ta thấy không phải đơn giản như vậy, nàng kiến thức thần uy của chủ nhân, bây giờ lại hiểu rõ thực lực mà tòa thành Thiên Thạch nắm trong tay, đương nhiên biết muốn diệt trừ chúng ta không phải chuyện dễ dàng, bởi vậy dứt khoát đem chân tướng án của Kim Hinh tiểu thư công khai. Lấy điều này hóa giải oán hận hai bên. Làm như vậy mặc dù sẽ làm danh dự của chính phủ Mỹ chịu ảnh hưởng, nhưng lại có thể làm cho chính phủ bọn họ khi vội vàng muốn trả thù chúng ta để vãn hồi mặt mũi cũng có điều băn khoăn, mà Helen tiểu thư một mình gánh trách nhiệm cũng vì cái này mà từ chức, cử động này nhiều ít có thể dời đi tầm mắt của người khác, vì quốc gia của nàng vãn hồi một ít danh dự. Ài... dụng tâm lương khổ! Làm một chính khách, có thể vì quốc gia mà hy sinh như thế, thậm chí không tiếc đem quyền lực tặng cho người muốn mưu sát nàng kia, thật sự làm cho người ta kính nể”.

Mọi người nghe Laurent phân tích xong cũng cảm thấy hết sức có lý. Hiện ra vẻ chột hiểu kính nể. Ngay cả Thạch Thiên cũng không khỏi biến sắc, cảm thấy tổng thống Helen này làm thật có chút đáng thương, vốn tưởng rằng nàng sau khi không làm tổng thống Mỹ, mình sẽ không khách khí với Mỹ nữa. Nhưng nguyên nhân Helen từ chức nếu thật dụng tâm lương khổ như Laurent nói, hẳn làm sao còn ý tứ làm gì nữa, dù sao Helen đi tới bước này, hẳn cũng không thể trốn tránh trách nhiệm.

Buổi tối đám người Samuel lại gọi điện thoại cho Braid, nói Bộ trưởng Bộ quốc phòng Mỹ Villard tự mình dẫn theo một nhóm người tới Los Angeles bảo vệ Helen. Bản thân Helen cũng muốn phiên toái bọn họ nữa, hỏi có đem công việc bảo vệ Helen giao cho đám người Villard hay không.

Braid nghĩ thầm nếu bản thân Helen cũng có ý này, nói rõ nàng đối với Villard tín nhiệm, bây giờ nàng đã đem chuyện mình bị người mưu sát công bố ở buổi họp báo, mặc dù chưa nói ra là ai muốn giết nàng, nhưng người muốn mưu sát nàng nói vậy cũng không dám động thủ lúc này, huống chi Helen đã chuẩn bị từ chức

tổng thống. Vì vậy đồng ý Samuel đem Helen giao cho Villard, bắt quá để cho đám người Samuel tiếp tục ở lại Mỹ âm thầm quan sát, để ngừa vạn nhất.

Quần đảo Colo Shrike đã đổi tên thành quần đảo Thiên Thạch, đảo Colo cùng đảo Shrike đương nhiên cũng phải đổi tên. Đám người Laurent không dám tự tiện làm chủ, hướng tới Thạch Thiên xin chỉ thị đổi thành tên gì, Thạch Thiên lại không muốn đặt tên, thuận miệng nói: “Hai đảo một nam một bắc, gọi là đảo nam đảo bắc đi” Vì vậy tên đảo đã định xuống, thật ra hết sức dễ nhớ.

Một đội thuyền lớn của mấy công ty kiến trúc nổi tiếng cũng lục tục đi tới quần đảo Thiên Thạch, mười mấy kỹ sư thiết kế bắt đầu khảo sát địa hình, ra tay cải tạo hai đảo nam bắc. Đối với cải tạo như thế nào Thạch Thiên căn bản không quan tâm, để cho đám người Laurent tự mình làm chủ. Laurent cũng không có quá làm khó kỹ sư thiết kế này, đưa ra yêu cầu rất đơn giản, hơn nữa chỉ có một: đem nơi này biến thành hòn đảo đẹp nhất trên thế giới!

Hoàng cung Đế quốc Thiên thạch đương nhiên muốn kiến tạo lại, cả nam đảo đều bị quy hoạch trong phạm vi hoàng cung, vương cung Colo Shrike lại biến thành trở ngại, bắt quá phải đợi hoàng cung mới xây xong mới có thể hủy đi. Đảo Bắc là để quân đội đóng quân là chính, nhưng yêu cầu cũng phải kiến tạo đẹp như vậy, nhà dân trên đảo chỉ tạm thời giữ lại một bộ phận cho hơn một ngàn công nhân ở, còn lại tất cả đều hủy đi.

Tin tức đế quốc Thiên Thạch thành lập đã thông báo cho các tổ chức lính đánh thuê ẩn nấp trong nước Mỹ, bọn họ cơ hồ tất cả đều nguyện ý gia nhập đế quốc Thiên Thạch, giản lược thống kê chỉ số lượng lính đánh thuê đã gần bốn vạn. Mặt khác một ít gia tộc hắc bang sau khi nghe được tin tức, cũng đều đưa ra ý nguyện muốn gia nhập, bị Braid uyển chuyển cự tuyệt, bắt quá dưới sự khẩn cầu của bọn họ, đã đồng ý sau này để cho thành viên của gia tộc bọn họ gia nhập quốc tịch đế quốc Thiên Thạch.

Quân đội chỉ là thành lập trên danh nghĩa, cũng không có tiến hành tuyển dụng cùng bổ nhiệm, lúc này cũng không có thể đem gần bốn vạn lính đánh thuê nợ triệu tập đến quần đảo Thiên Thạch mà đóng quân, thái độ của Mỹ hiện tại còn chưa rõ, nếu như đối kháng khó có thể tránh, cơ hồ không có phương tiện phòng ngự ở trên hai hòn đảo nhỏ này, cho dù đóng trăm vạn hùng binh cũng ngăn cản được hạm đội hải quân cường đại của Mỹ cùng phi cơ tên lửa oanh tạc, đem quân đội tập trung ngược lại dễ dàng để cho người ta một lưới bắt hết, thật muốn đánh thì phải đem chiến trường chuyển qua nước Mỹ, mới có thể làm cho lính đánh thuê này phát huy tác dụng. Cho nên Braid hạ lệnh lưu lại hơn một vạn lính đánh thuê tiếp tục ẩn nấp tại Mỹ, các tổ chức lính đánh thuê khác thì trở lại địa bàn của bọn họ.

Lính đánh thuê đã đến quần đảo Thiên Thạch cũng vượt qua một ngàn, nhưng lại mang đến một chiếc quân hạm cho Nga chế tạo, nghe nói chiếc quân hạm này là do Liên Xô khi giải thể quân đội đã bán ra, trước kia một tổ chức lính đánh thuê tại Phi Châu đã mua để đả kích hải tặc, bây giờ đơn vị lính đánh thuê này đã gia nhập đế quốc Thiên Thạch, liền đem quân hạm theo tới đây. Hơn một ngàn người này một bộ phận ở tại vương cung đảo Nam, còn lại ở tại du thuyền cùng quân hạm.

406. Chương 407: Diệt Khẩu

Nhà Trắng bị Thạch Thiên phá hư, lại bị hỏa thiêu không còn bộ dáng, may là vệ tinh sớm phát hiện Thạch Thiên đến Washington, các vật phẩm cùng văn kiện quan trọng trong Nhà Trắng đã chuyển dời đến nơi an toàn. Helen sau khi án của Kim Hình án kết thúc đã đi AirForce1 trở lại Washington, địa điểm làm việc tạm thời đặt ở tòa nhà quốc hội, tường trình của nàng đã nộp lên quốc hội, bắt quá cho dù quốc hội thông qua đơn từ chức của nàng, cũng còn phải tiến hành chuyển giao quyền lực, cho nên nàng hiện tại vẫn là tổng thống Mỹ.

Ngày đầu tiên làm việc tại tòa nhà quốc hội, Helen cảm giác là ngày bận rộn nhất kể từ khi mình trở thành tổng thống, các cao quan nội các cùng nghị viên hai viện đều đến đây, mục đích đều không giống nhau, bắt quá biểu hiện phần lớn đều đối với quyết định từ chức của nàng tỏ vẻ tiếc hận, hy vọng nàng thu hồi, trong đó kể cả phó [tổng thống] Otis. Thật vất vả mới tiễn người cuối cùng, không đợi Helen thở một hơi, Rudolph cùng Villard đi đến.

Villard cơ hồ đem cả biệt đội SEAL điều tới tòa nhà quốc hội, do Bộ trưởng Bộ quốc phòng hẳn tự mình chỉ huy, phụ trách bảo vệ an toàn Helen, cho nên hẳn muốn tìm Helen thật ra không cần hẹn trước, chỉ cần phòng làm việc của Helen không có ai, Rudolph sẽ trực tiếp dẫn hẳn vào.

Mặc dù Villard cùng Otis đều do Helen bổ nhiệm, nhưng Otis cùng Helen có thể nói chỉ là hợp tác trên chính trị, mà Villard thì khác. Helen khi mới trở thành tổng thống đối với cao tầng quân đội cũng không quen thuộc, cho nên khi bổ nhiệm Villard đảm nhiệm Bộ trưởng Bộ quốc phòng, đối với phẩm hạnh của hẳn đã điều tra kỹ, vào thời kỳ phi thường đương nhiên sẽ cảm thấy hẳn so với những người khác đáng tin hơn. Bất quá ba ngày qua Villard bảo vệ nàng như bảo vệ người nhà, cũng làm cho Helen thật không ngờ, nhìn hai mắt đầy tơ máu của Villard, không khỏi cảm động, tự mình đi pha cà phê cho Villard.

Rudolph xông về phía trước, đưa tay tiếp ly cà phê trong tay Helen nói: “Để tôi”.

Helen lắc đầu cười nói: “Anh ngồi xuống đi, để tôi làm, chứ sau này tôi cũng không mời nổi trợ thủ như anh đâu”.

Rudolph đành phải ngồi xuống sa ***, nhìn Helen rất không chuyên nghiệp vì bọn họ pha cà phê, rồi nhìn Villard, trong lòng đều cười cười. Không biết là bởi vì Helen xem bọn họ là bằng hữu, hay là vì tự mình pha cà phê cho bọn họ, mà trong lòng đều có cảm giác tự hào.

Villard tiếp nhận cà phê uống một ngụm, trên mặt cũng giãn ra nói: “Tôi đến để báo cáo, Cục điều tra đã tìm được Peter Rick, bất quá hẳn đã không thể mở miệng nói chuyện nữa”.

Helen cau mày hỏi: “Đã bị giết?”

Villard giọng căm hận nói: “Sau khi kiểm nghiệm thi thể kết quả là tự sát, hơn nữa đã chết ngoài bốn ngày, nhưng ta thấy quá nửa là bị người diệt khẩu, hẳn cũng không giống như người có dung khí tự sát, các binh sĩ lực lượng Delta ngày đó hộ tống ngài đi Nhà Trắng còn sống sót cũng đều mất tích, kể cả người trọng thương nằm ở bệnh viện, hơn nữa cũng vừa vận phát sinh vào bốn ngày trước, sao có thể trùng hợp như vậy”.

Helen kinh ngạc nói: “Bốn ngày trước?” mặc dù đã đoán trước khi Otis phát hiện nàng còn sống, tất nhiên sẽ dùng một ít thủ đoạn cắt đứt đầu mối, nhưng nàng là ba ngày trước mới công khai lộ diện tại Los Angeles.

Villard từ trong túi lấy ra một cái điện thoại di động đặt ở trước mặt Helen hỏi: “Tổng thống Helen, cái điện thoại di động này cô hẳn là nhận ra?”

Helen thấy cái điện thoại di động trước mắt cùng với cái điện thoại di động của mình giống nhau như đúc, vội vàng kiểm tra, kinh ngạc nói: “A! Đây là điện thoại của tôi... ngài làm sao tìm được?” Lại nhớ tới mình sau khi trúng đạn được Thạch Thiên cứu tới một tòa cao ốc, lúc ấy sau khi tỉnh lại từng muốn điện thoại cho Rudolph, bất quá bởi vì lo lắng sẽ liên lụy Rudolph, cho nên không gọi nữa, mà điện thoại hình như tiện tay đặt ở trên cửa sổ, vội hỏi: “Ngài tìm được ở cao ốc nọ sao?”

Villard từng hỏi qua Helen mất tích như thế nào, Helen cũng không giấu diếm, trừ khúc bị Thạch Thiên cưỡng bạo ra, thì những cáo khác đều kể lại rõ chi tiết cho hẳn cùng Rudolph biết, bởi vậy Villard cùng Rudolph là người rõ ràng nhất nguyên nhân Helen từ chức.

Villard nói: “Tôi dựa theo miêu tả của ngài, tìm được cao ốc nọ cũng không khó, chủ căn phòng nọ sau khi thấy máu tươi cùng quần áo dính máu của ngài trên giường lập tức báo án, đồ vật cũng giao cho cảnh sát, điện thoại này là tôi lấy từ chỗ cảnh sát. Không biết là có người cố ý để án này xuống, hay là cảnh sát hiện tại do vội vàng khôi phục trật tự Washington, cho nên không lo lắng tra án này, không biết điện thoại cùng quần áo kia của ngài. Bất quá Otis là người muốn nhìn thấy thi thể của ngài nhất, khẳng định sẽ ở trong cảnh sát Washington sắp đặt người của hẳn, bọn họ không có khả năng bỏ qua đầu mối quan trọng như thế, người khác không biết đây là điện thoại riêng của ngài, nhưng Otis khẳng định biết, cho nên hẳn đã sớm biết hoặc hoài nghi ngài còn sống, sớm đem Peter Rick cùng các binh lính kia diệt khẩu cũng rất bình thường”.

Helen trên mặt hiện ra vẻ chột hiệu, nghĩ đến lúc ấy trần như nhộng bị Thạch Thiên mang đi, ở trong đồng hồ kia còn có cả nội y của nàng, lại không khỏi nghĩ đến chuyện hoang đường phát sinh đêm hôm đó, trên mặt nhất thời đỏ lên.

Rudolph thấy Helen nghe Villard nói xong thần sắc khác thường, còn tưởng rằng nàng bị hành vi giết người diệt khẩu của Otis mà cảm thấy tức giận, thở dài nói: “Tôi cùng Bộ trưởng Villard so với ngài càng tức giận hơn, bất quá ngài nếu đã quyết định không đem ảnh hưởng của chuyện này mở rộng, thì cũng nên để bọn chúng chó cắn chó, những người này vốn nên chết”.

Villard cũng thở dài nói: “Thật làm cho người ta không cam lòng, ài... bất quá ngài đã quyết định bản thân hy sinh, tôi sẽ không khuyên nữa, dù sao từ sau khi chuyện ngài bị mưu sát lộ ra, không ít người đã bắt đầu hoài nghi Otis chính là người phía sau màn, hẳn muốn thuận lợi lên làm tổng thống cũng không dễ dàng như vậy”.

Helen cười cười nói: “Tôi cũng không cảm thấy có bao nhiêu hy sinh, ngược lại cảm thấy được giải thoát, Rudolph từng phê bình tôi là người quá chủ nghĩa lý tưởng, không thích hợp làm chính trị, bây giờ ngẫm lại, anh ta nói cũng đúng”.

407. Chương 408: Lý Do Xuất Binh

Villard trừng mắt nhìn Rudolph một cái, trách mắng: “Anh biết cái gì? Hừ! Không phải Helen không thích hợp làm chính trị, mà là ngài không thích hợp cùng những người đó cùng làm chính trị!”

Rudolph có chút ủy khuất giải thích: “Thật ra... thật ra tôi chính là ý này”.

Helen nói: “Trên thực tế chúng ta cũng không có chứng cứ đi hoài nghi Otis, cho dù hẳn trở thành tổng thống, tôi tin tưởng hẳn cũng sẽ đem ích lợi quốc gia đặt lên trên hết”.

Villard không cho là đúng nói: “Chứng cứ? Ngài vừa rời Lầu Năm Góc, Otis đã đột nhiên xuất hiện cướp đi quyền không chế, rõ ràng là có dự mưu, còn cần gì chứng cứ? Ài... ngày đó ngài quay về Nhà Trắng cùng Thạch Thiên giao thiệp, cũng làm cho người xuất thân quân nhân như tôi cảm thấy xấu hổ, sau đó Peter Rick trở về nói ngài bị Thạch Thiên sát hại, tôi thật hối hận lúc ấy không có ngăn cản ngài, nếu không phải Otis dẫn theo hai nhà khoa học đến công bố nắm chắc tiêu diệt Thạch Thiên, tôi sẽ cùng Thạch Thiên liều mạng! Nghĩ không ra... nghĩ không ra sự thật hoàn toàn trái ngược, lại là Thạch Thiên cứu ngài, thật sự là thể sự khó liệu... Đúng rồi, tôi xem xét qua áo khoác ngài bị trúng đạn xuyên qua, trước sau tổng cộng là ba mươi hai phát súng, Thạch Thiên làm sao cứu sống ngài...”

Rudolph không thể tin được nhìn về phía Helen nói: “Cái gì... ngài trúng ba mươi hai phát súng?”

Helen nhớ tới cũng còn thấy sợ, nhún vai nói: “Tôi cũng không đếm, hẳn là không sai biệt lắm, chỉ cảm thấy mình hình như đã chết một lần, không biết làm thế nào mà sống trở lại, sau khi tỉnh lại thì trên người ngay cả vết thương cũng không có”.

Villard cảm khái nói: “Hắn thật sự quá thần kỳ! Hy vọng ngài đem chân tướng án của Kim Hình công khai thật có thể hóa giải cừu hận hai bên, lính đánh thuê này ta cũng không để trong mắt, nhưng thiếu niên này quả thật đáng sợ, còn có tòa thành Thiên thần bí của hắn, bên trong tựa hồ cũng không phải người bình thường, chỉ là tài phú hắn nắm giữ cũng không thể xem thường”.

Helen hỏi: “Mới vừa rồi ngài nói Otis tìm đến hai nhà khoa học đối phó Thạch Thiên là ai?”

Villard cười lạnh nói: “Hình như gọi là Alex, người kia là con gái hắn. Hừ! Chỉ biết nói mạnh miệng, sập Lầu Năm Góc, Thạch Thiên chẳng phải vẫn sống tốt sao” Trong Lầu Năm Góc văn kiện bí mật, tài liệu cùng các loại số liệu tư liệu thật sự rất nhiều, rất nhiều thứ đều là một mình giữ, nếu như người giữ không có ở đây, thì sẽ không có biện pháp dời đi, mặt khác còn có rất nhiều thiết bị khổng lồ cũng không kịp dời đi. Lầu Năm Góc sau khi bị hủy mặc dù không làm cho hệ thống phòng ngự của Mỹ tê liệt, nhưng tạo thành tổn thất cũng không thể đánh giá, so với Nhà Trắng bị hủy tạo thành tổn thất nghiêm trọng không chỉ gấp trăm lần, ảnh hưởng cũng lớn hơn nữa.

Helen nói: “Có lẽ hai người này thật có biện pháp đối phó Thạch Thiên. Thạch Thiên khi mang ta rời Washington, quả thật bị thương”.

Villard đổi sắc nói: “Ồ...” bởi vì Thạch Thiên cứu Helen, nên hẳn đối với Thạch Thiên cảm tưởng cũng biến hóa, nhưng trong ý thức vẫn xem Thạch Thiên là một kẻ địch đáng sợ, làm Bộ trưởng Bộ quốc phòng,

đương nhiên hy vọng có thể có biện pháp đối phó Thạch Thiên, gật đầu nói: “VẬY là ta xem thường bọn họ, bất quá cảm thấy Alex này thần bí, nghe nói hắn đã mất tích nhiều năm, không giống như nhà khoa học chân chính, bọn họ đến đối phó Thạch Thiên hiển nhiên còn có mục đích khác, Otis đem công việc dọn dẹp đồng đồ nát Lầu Năm Góc giao cho bọn họ, tôi thật muốn xem một chút khi bọn hắn phát hiện dưới đồng đồ nát căn bản không có thi thể Thạch Thiên thì có vẻ mặt gì”.

Otis sau khi rời tòa nhà quốc hội thì trở lại phòng làm việc của mình, Alex đã sớm ở trong phòng làm việc chờ hắn, nhìn thấy Otis trở về, sắc mặt trầm trọng nói: “Thạch Thiên không có ở trong tầng hầm, hắn có thể còn sống”.

Otis đối với tin tức này không biểu hiện kinh ngạc, chỉ nghiêm mặt đi tới trước bàn của mình, cầm lấy một tờ báo cùng một phần văn kiện, đưa đến trước mặt Alex, lạnh giọng nói: “Đây là sáng nay tổng bộ Liên Hợp Quốc truyền tới, còn có báo của Philippines ngày hôm qua” đi tới tủ rượu rót một ly rượu mạnh, sau khi ngửa cổ uống cạn thì đem ly rượu hung hăng ném trên mặt đất, xoay người nói: “Ông không phải nói hắn khẳng định đã chết sao? Hắn ta đã sớm ra ngoài ngàn dặm rồi”.

Liên Hợp Quốc truyền tới nội dung là Colo Shrike VII tố cáo đảo quốc của mình bị người dùng thủ đoạn dã man chiếm lĩnh, nhân dân cả nước đều bị khu đuổi, đối tượng tố cáo đúng là Thạch Thiên cùng một sông bạc ở Florida. Mà báo Philippines nội dung vừa vặn chứng thực lời tố cáo của Colo Shrike VII, trên báo nói mấy ngàn người Colo Shrike đột nhiên đi thuyền tập thể tới Philippines, có người xin di dân, có người đi máy bay hoặc lên thuyền đi các nước khác như Indonesia, Malaysia, bất quá trên báo miêu tả những người này cũng không giống như dân chạy nạn bị khu đuổi, bộ dáng nhìn không ra một điểm bị thương, không ít người đã dùng ô la mua nhà xe ở địa phương.

Alex sau khi xem hết, thì ngạc nhiên nói: “Bọn họ đoạt đảo quốc này làm gì?”

Otis giọng căm hận nói: “Đám đáng chết này, Helen sau khi trúng đạn chính là được Thạch Thiên mang đi, khẳng định cũng được hắn cứu sống”.

Alex cười lạnh nói: “Peter Rick đã chết, ai có thể chứng minh mưu sát Helen là ngài làm? Chờ sau khi cô ta từ chức, vị trí tổng thống sớm muộn cũng là ngài. Chân chính tổn thất là tôi, ngài biết vì đối phó Thạch Thiên, chúng tôi đã mất đi vật quan trọng thế nào không? Vật nợ... ngài cũng không thể tưởng tượng!”

Otis ánh mắt sắc bén bắn về phía Alex, lạnh giọng hỏi: “Thật sự không ai có thể chứng minh sao? Các người an bài đám lính đặc chủng Alpha ở đâu?”

Alex nói: “Cái này ngài không cần lo lắng, bọn họ rất nhanh sẽ ngay cả mình là ai cũng quên mất, nếu như thí nghiệm thành công, bọn họ tương lai sẽ trở thành lực lượng cường đại nhất trong tay ngài. Điểm này thật ra cũng phải cảm tạ Thạch Thiên sau khi xuất hiện giúp cho tổ chức chúng ta nghiên cứu ra thành tựu mới, bất quá hắn cùng tòa thành Thiên Thạch đối với ngài và ta mà nói đều là nguy hiểm tồn tại, nhất định phải nghĩ biện pháp tiêu trừ hoạ ngầm này”.

Otis cau mày nói: “Helen đã đem chân tướng công khai, bây giờ đại bộ phận dư luận đang khiển trách Mỹ, lúc này lại phái binh đối phó bọn họ không thích hợp, hơn nữa quái vật này căn bản giết không chết, chẳng lẽ người muốn ta cũng như Helen bị ép từ chức sao?”

Alex lắc đầu nói: “Tôi khẳng định hắn tại Lầu Năm Góc đã bị thương, bằng không lấy tính cách của hắn, sẽ không rời Mỹ trốn tới đảo trên Thái Bình Dương, về phần lý do xuất binh...” cầm lấy phần báo cáo của Liên Hợp Quốc đặt vào tay Otis, trầm giọng nói: “Đây không phải lý do tốt sao? Giúp quốc vương đáng thương này một tay!”

408. Chương 409: Hạt Cát Trong Mắt

Mặc dù đại bộ phận thành viên quốc hội đối với việc Helen từ chức tỏ thái độ giữ lại, nhưng đơn từ chức cũng rất nhanh được bọn họ thông qua, trước khi tuyển ra tổng thống mới, thì vẫn do Otis tạm đảm nhận chức tổng thống.

Chuyện Thạch Thiên cùng tòa thành Thiên Thạch cưỡng chiếm Quần đảo Colo Shrike lúc này cũng khiến cho toàn cầu chấn động, khăn che mặt thần bí của tòa thành Thiên Thạch đã từ từ bị bóc lên, mặc dù mọi

người đối với nó hiểu rõ vẫn rất nhỏ, nhưng đã trở thành việc mà mọi người đều biết. Mà chính phủ Mỹ bởi vì từng tuyên bố đã diệt trừ Thạch Thiên, cho nên Thạch Thiên xuất hiện làm cho nước Mỹ lần nữa trở thành đối tượng châm chọc của giới truyền thông. Hơn thế đồng thời, dưới sự đề nghị của Liên Hợp quốc tại các nước Mỹ, Anh, do Hội đồng bảo an tổ chức tổ điều tra đặc biệt điều tra đối với tố cáo của Colo Shrike VII.

Tổ điều tra đặc biệt rất nhanh tra ra Colo Shrike VII từng tại Florida nợ bạc một khoản lớn, cũng đã đem Quần đảo Colo Shrike gán nợ cho sông bạc, tổ điều tra lại tìm được sông bạc này thật ra là một trong các sông bạc do Thiên Thạch Đồng Minh khống chế tại Florida, nhưng điều này chỉ có một số ít người trong Thiên Thạch Đồng Minh cùng trong sông bạc biết, tuy nhiên tổ điều tra phải thừa nhận Colo Shrike VII quả thật bởi vì nợ bạc quá lớn đã đem quần đảo Colo Shrike gán nợ cho bọn hắn, bởi vì kỳ hạn đến mà vẫn không tới trả lại, nên đã đem nợ của Colo Shrike VII toàn bộ chuyển tặng cho tòa thành Thiên Thạch, cũng đưa ra hiệp nghị chuyển nhượng. Mặt khác thành viên điều tra phái tới Philippines cũng truyền lại kết quả điều tra, mấy ngàn người Colo Shrike ai rời đi mỗi người đều được tòa thành Thiên Thạch cấp cho 100.000 USD phí đền bù, cơ bản đều là tự nguyện rời khỏi quần đảo Colo Shrike.

Đế quốc Thiên Thạch lúc này chỉ theo ý của đám người Thạch Thiên mà thành lập, cũng chưa hướng ra thế giới tuyên cáo, cho nên mọi người còn không biết có một quốc gia mới thành lập, bởi vậy sự kiện tòa thành Thiên Thạch cướp lấy quần đảo Colo Shrike trong mắt tổ điều tra đặc biệt chỉ có thể tính là tranh chấp nợ, nếu nói xâm lược thì không khỏi quá gượng ép. Liên Hợp Quốc chỉ có thể hướng tới vương tộc Colo Shrike tố về lực bất tòng tâm, bất quá vẫn đang thừa nhận quần đảo Colo Shrike là quốc thổ của vương quốc Colo Shrike.

Các thành viên vương tộc Colo Shrike chỉ có thể tìm biện pháp khác, đem tòa thành Thiên Thạch, sông bạc, còn có quốc vương Colo Shrike VII của bọn họ kiện lên tòa án quốc tế, nói Colo Shrike VII mặc dù là quốc vương, nhưng vương quốc Colo Shrike là tài sản của cả vương tộc cùng nhân dân Colo Shrike. Colo Shrike VII không có quyền một mình đem quốc thổ cầm cố, yêu cầu tòa án phán hợp đồng mượn nợ của Colo Shrike VII cùng sông bạc không có hiệu quả, mặt khác tố cáo hành vi tòa thành Thiên Thạch cưỡng chiếm quần đảo Colo Shrike là phi pháp, yêu cầu hoàn lại quốc thổ cho bọn họ, đồng thời bồi thường tổn thất kinh tế cùng tinh thần.

Tòa án quốc tế thág chín bắt đầu tiếp nhận án này, quyết định ngày 1 tháng mười mở tòa thẩm lý, lập tức hướng tới tòa thành Thiên Thạch phát ra giấy gọi. Nhân viên tới quần đảo Colo Shrike truyền giấy trở về miêu tả, trên đảo chỉ phái người tại bến tàu tiếp đãi bọn họ, nhưng không có hồi đáp gì, mà trên hai đảo chính của quần đảo Colo Shrike đang tiến hành cải tạo với quy mô lớn.

Colo Shrike VII cùng vương tộc hắn hiển nhiên tự họa tự xương, hắn sau khi trở thành bị cáo lập tức đau lòng mà thừa nhận mình không có sự đồng ý của tất cả thành viên vương tộc thì quả thật không có quyền đem quần đảo Colo Shrike cầm cố, khoản nợ đánh bạc là do hắn phụ trách, hứa hẹn sẽ nhanh chóng hoàn lại khoản nợ này, cùng với bồi thường lợi tức, hy vọng có thể lấy lại quần đảo Colo Shrike, đồng thời tố về nguyện ý không ràng buộc đối với quốc thổ và hải quyền để làm giá, hướng tới các nước lớn để xin tài trợ.

Liên Hợp Quốc cùng Mỹ đối với điều này rất phối hợp, đầu tiên là Liên Hợp Quốc phát ra nghị quyết, chỉ ra vương quốc Colo Shrike là một trong thành viên của Liên Hợp Quốc, nên quốc gia lẫn quyền lợi đều được Liên Hợp Quốc bảo vệ. Mỹ thì đứng ra tố về nguyện ý cấp cho vương quốc Colo Shrike tài chính mười triệu USD không hoàn lại, trợ giúp bọn họ trả nợ.

Thật Otis cũng không phải mưu cầu danh lợi trợ giúp vương quốc Colo Shrike trả nợ, trong kế hoạch của hắn cùng Alex, là muốn lợi dụng lần này cổ động quốc hội cùng Bộ quốc phòng ủng hộ hắn tiếp tục sử dụng vũ lực đối phó Thạch Thiên cùng tòa thành Thiên Thạch. Quần đảo Colo Shrike quốc thổ diện tích tuy nhỏ, nhưng nó ở cạnh Philippines cùng Ấn Độ, lại gần căn cứ quân sự quan trọng của Mỹ tại Thái Bình Dương, vị trí địa lý khá quan trọng. Trước kia vương quốc Colo Shrike chỉ có mấy chục binh sĩ, còn không nhiều hơn nhân viên bảo an của một hộp đêm. Đối với bố trí quân sự của Mỹ tại Thái Bình Dương đương nhiên không có bất cứ ảnh hưởng gì, nhưng một khi bị các quốc gia đối địch hoặc có quan hệ cạnh tranh giữ lấy, giống như là trong mắt lẫn vào hạt cát, uy hiếp tương đối lớn.

Những năm gần đây từ khi kinh tế Trung Quốc phát triển, gây cho Mỹ áp lực rất lớn, bốn năm trước đã đem trọng tâm chiến lược từ Đại Tây Dương hướng sang Thái Bình Dương. Vì thế, quân Mỹ gia tăng trên

diện rộng ở ngoài vùng biển Thái Bình Dương cùng chiến hạm chủ lực tác chiến, bố trí sáu hàng không mẫu hạm, cùng hơn bốn mươi tàu ngầm, chiếm hơn 60% lực lượng hải quân của Mỹ. Thông qua cùng Hàn Quốc, Nhật Bản, Đài Loan, các nước đồng minh ở Đông Nam Á như Philippines, Ấn Độ hợp tác, đem Trung Quốc phong tỏa tại bờ tây Thái Bình Dương, để xác lập quyền lãnh đạo quân sự của Mỹ ở Thái Bình Dương.

Nhưng hiện tại quần đảo Colo Shrike đã rơi vào tay Thạch Thiên, mà Thạch Thiên là người Trung Quốc, mặc dù không phát hiện bản thân Thạch Thiên hoặc tòa thành Thiên Thạch cùng chính phủ Trung Quốc có quan hệ gì lớn, nhưng quan hệ cùng Mỹ lại dùng chữ “ác liệt” cũng không đủ hình dung. Nếu như sau này quần đảo Colo Shrike bị Trung Quốc lợi dụng, chẳng khác nào không cần cố sức đã phá tan sự phong tỏa do Mỹ kinh doanh nhiều năm mới có, hơn nữa sau lưng tuyến phong tỏa chiếm cứ điểm đặt chân trực tiếp uy hiếp đến các cơ sở trú quân, tương lai một khi phát sinh xung đột, hậu quả không cần phải nghĩ.

Cho nên Otis tự tin được Quốc hội cùng Bộ quốc phòng ủng hộ, không nghĩ tới chính phủ cùng quân đội Mỹ lần này đều bị Thạch Thiên làm cho sợ, tuy rõ ràng Otis sầu lo rất có đạo lý, nhưng cũng tỏ vẻ không thể coi thường vọng động.

Bộ trưởng Bộ quốc phòng Villard khi thảo luận đã hết sức trịnh trọng nhắc nhở: “Lấy thực lực hải quân chúng ta, muốn đánh hạ quần đảo Colo Shrike hẳn là dễ dàng, nhưng vũ khí của chúng ta có thể giết chết Thạch Thiên sao? Nếu như lại chọc quái vật này đến Mỹ, chúng ta hiện tại có biện pháp đối phó hẳn sao?”

409. Chương 410: M Thâm Ưng Hộ

Villard nói làm cho ai cũng không khỏi túa mồ hôi lạnh, đều nghĩ Thạch Thiên vì một người phụ nữ mà tới phá hủy Nhà Trắng cùng Lầu Năm Góc, còn bình yên rời Mỹ đi Thái Bình Dương, lực lượng quân sự khổng lồ của Mỹ đối với hắn lại không hề có biện pháp. Nếu lại đi sử dụng vũ lực đối với Quần đảo Colo Shrike, phỏng chừng Thạch Thiên vẫn khó có thể bị tiêu diệt, nhưng lại khó tránh khỏi sẽ giết chết người thân, bằng hữu bên cạnh hắn. Khi đó hắn tức giận lên còn không đem cả nước Mỹ thiêu hủy đi? Vì vậy đều cho rằng hắn là phải thận trọng, tỏ vẻ trước tiên để cho người của mình ra mặt cho vương tộc Colo Shrike, dùng phương thức đàm phán để lấy lại quần đảo Colo Shrike.

Otis lúc này trong lòng thật cũng không chắc chắn, Alex hứa hẹn sẽ xuất ra biện pháp đối phó Thạch Thiên, hẳn mới đồng ý dùng võ lực đối với Thạch Thiên, nhưng Alex sau khi dẫn đám bộ đội đặc chủng kia đi thì không còn tin tức, đến nay cũng không có đem phương pháp đối phó Thạch Thiên lấy ra. Nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng vẫn đồng ý với đề nghị của đám người Villard, bắt quá yêu cầu quân đội sớm làm tốt bố trí quân sự xung quanh quần đảo Colo Shrike, để ngừa vạn nhất.

Bộ quốc phòng Trung Quốc thông qua quan hệ với Thạch Lệ, thật ra sớm đã biết trên Thái Bình Dương có một quốc gia tên là đế quốc Thiên Thạch, cũng bởi vậy mà sinh ra tranh luận kịch liệt.

Nhất bộ phận cho rằng đây là cơ hội tốt để gia tăng lợi thế quân sự của Trung Quốc tại Thái Bình Dương, tuyệt đối không thể bỏ qua, hẳn là nên nhanh chóng cùng đảo quốc mới này thành lập quan hệ hữu hảo.

Một bộ phận khác thì cho rằng mặc dù Trung Mỹ tại quân sự có quan hệ cạnh tranh, nhưng có trao đổi cùng hợp tác, ít nhất biểu hiện thoát nhìn coi như lạc quan, không nên vào lúc này mà làm ra hành động ảnh hưởng tới quan hệ hai nước. Hơn nữa Thạch Thiên sau khi lập nước xưng “đế quốc”, cùng với tư tưởng chính trị của Trung Quốc luôn luôn phản đối chủ nghĩa đế quốc không hợp, từ tình huống trước mắt xem ra, đế quốc Thiên Thạch rất khó được Liên Hợp Quốc thừa nhận. Nếu như tạo quan hệ sẽ có rất nhiều chỗ xấu hổ.

Quốc vụ viện sau khi tổng hợp ý kiến hai bên, chỉ ra thực lực trên phương diện quân sự mới là mấu chốt để Trung Mỹ có thể hợp tác trao đổi công bằng, quần đảo Colo Shrike quả thật là lợi thế quan trọng để Trung Quốc trong tương lai tại Thái Bình Dương cùng Mỹ Quốc đối kháng, cơ hội ngàn năm khó gặp này không thể bỏ qua.

Đế quốc Thiên Thạch đột nhiên xuất hiện ở giữa Thái Bình Dương, hiển nhiên có thể đem lực chú ý của Mỹ Quốc cùng các nước Đông Nam Á hấp dẫn qua, vì thế sẽ hoà hoãn cục diện tại Nam Hải, đối với Trung Quốc cũng rất có ích.

Cuối cùng Quốc vụ viện cho ra quyết định, hiện tại thời cơ cùng đế quốc Thiên Thạch lập quan hệ hiển nhiên còn chưa thành thực, nhưng có thể âm thầm ủng hộ, giúp đỡ đế quốc Thiên Thạch đứng vững gót chân. Dù sao Mỹ bán vũ khí cho Đài Loan cũng không xin ý kiến Trung Quốc, cho dù sau này bị nhận ra, cũng không sợ bọn họ đem việc này ra làm gì được.

Thạch Lệ sau khi từ đại lục trở lại Hongkong, ngày đầu tiên mới vừa đi làm liền nhận được công văn từ Bộ công an truyền tới, thông báo nàng được lên chức Phó Giám đốc bộ phận kỹ thuật hình sự, bảo nàng sớm chấm dứt công việc tại Hongkong, lập tức quay về Bắc Kinh nhận chức. Nàng biết lúc này điều nàng về Bắc Kinh, quá nửa có liên quan cùng Thạch Thiên, gọi điện thoại đặt vé máy bay xong, liền tới tổng bộ tại HongKong chào từ biệt.

Một năm làm chung, mọi người cũng đã tiếp nhận bề ngoài lạnh như băng của Thạch Lệ. Hơn nữa đối với năng lực làm việc của nàng hết sức kính nể, chúc mừng nàng lên chức đồng thời cũng biểu hiện ra một ít không nỡ, đề nghị sau khi tan sở sẽ đãi tiệc tiễn nàng. Thạch Lệ không thể bất kính, chỉ có thể cười đáp ứng, lộ ra nụ cười khó được nhất thời làm cho không ít nam đồng sự tim đập thành thịch.

Thạch Lệ khi về đến nhà thì đã khuya, thấy Thạch Hiểu Mẫn ôm gối ngồi ở trong phòng khách xem TV, liền ngồi xuống bên cạnh nói mình phải về Bắc Kinh làm việc.

Thạch Hiểu Mẫn mở to mắt nói: “A... em mới vừa thích ứng hoàn cảnh ở Hongkong, lại phải đi rồi sao?”

Thạch Lệ nói: “Cũng không cần em quay về Bắc Kinh, em cũng không phải là đứa nhỏ, hẳn là có thể tự mình lo lắng, chẳng lẽ đời này cứ đi theo chị sao? Thích Hongkong thì cứ lưu lại, chị lần này trở về Bắc Kinh cũng thường xuyên phải đi công tác, sẽ thường xuyên đến Hongkong thăm em”.

Thạch Hiểu Mẫn không thuận theo nói: “Em không nỡ xa chị mà, lãnh đạo của chị thật là, không phải nói ở tại Hongkong làm ba năm sao, còn muốn chờ chị dẫn em đi gặp Thạch Thiên cùng chị Kim Hinh, ha ha ha... hẳn thật là trâu mà, ngay cả Nhà Trắng cũng dám đi phóng hỏa, quá cool!”.

Thạch Lệ liếc nhìn nàng nói: “Thời gian trước em còn nói hẳn là người điên, không muốn sống, lại còn khóc nữa mà”.

Thạch Hiểu Mẫn đỏ mặt lên, trách mắng: “Cũng không phải một mình em khóc, chị Samantha cũng khóc, đều do nước Mỹ thổi phồng, nói cái gì đem Thạch Thiên tiêu diệt, em nếu có bản lãnh như Thạch Thiên, không đi Mỹ đem đài truyền hình của bọn họ đốt thì không thể, xem bọn hắn còn dám thổi phồng không!”

Thạch Lệ không nhịn được cau mày thở dài, nghĩ thầm Thạch Hiểu Mẫn thật ra cùng tổ tông Thạch Thiên này tính cách cũng giống nhau, đều thích gây chuyện, liền nói: “Sau này đối với Thạch Thiên phải lễ phép, không thể giống như trước được”.

Thạch Hiểu Mẫn vẻ mặt quái dị ừ một tiếng, ảo não nói: “Vậy xưng hô hẳn là gì? Gọi là tổ gia gia giống như người trong tòa thành Thiên Thạch gọi lão gia gia Laurent sao? Ai dà... rất không được tự nhiên, em trước kia vẫn xem hẳn là đệ đệ, hẳn sao lại không mọc ra tóc bạc, vậy cũng làm cho người ta trong lòng dễ chịu một chút, như bây giờ làm cho không biết gặp mặt thế nào... Trời ạ! Sao lại có loại sự tình này, mà lại phát sinh trên đầu của em nữa...”

Thạch Lệ nghiêm mặt nói: “Khi có người ngoài đương nhiên không thể biểu hiện ra, việc này chỉ có thể chúng ta tự mình biết, nếu truyền ra, không biết lại sẽ gặp phải phong ba gì nữa”.

Thạch Hiểu Mẫn thấy Thạch Lệ nói nghiêm túc, vội vàng gật đầu đáp ứng. Thạch Lệ lại dặn dò vài câu về sinh hoạt hàng ngày, liền trở về phòng mình, nàng bình thường vẫn thường xuyên đem việc chưa làm hết về nhà làm, trước khi rời Hongkong đương nhiên muốn đem văn kiện sửa sang lại rồi mới đem tới tổng bộ HongKong.

410. Chương 411: Dự Phòng Thi Thố

Ngày hôm sau Thạch Lệ không muốn Thạch Hiểu Mẫn đi tiễn nàng, buổi sáng tới tổng bộ sớm, đem xe trang bị cho nàng sử dụng cùng văn kiện đã sửa sang lại bàn giao. Giữa trưa Lưu Ngọc San một mình mời nàng dùng cơm, cũng tự mình đưa xe tiễn nàng đi phi trường, khi đi ra phi trường Bắc Kinh, phải tới đón

nàng dĩ nhiên là xe chống đạn chuyên dụng cấp thủ trưởng, hiển nhiên bởi vì quan hệ với Thạch Thiên, làm cho Thạch Lệ cũng xem như là nhân vật cấp quốc bảo, dọc theo đường đi có xe cảnh sát mở đường, trực tiếp đưa nàng tới Tổng bộ Bộ công an bộ.

Lãnh đạo sau khi tiếp đãi nàng nói chuyện. Thạch Lệ biết được quả nhiên không ngoài dự liệu của mình. biểu hiện ra nàng vẫn thuộc về Bộ công an. phụ trách công việc nghiên cứu điều tra hình sự, nhưng thân phận chính thức là người liên lạc đặc biệt giữa Trung Quốc cùng đế quốc Thiên Thạch, hơn nữa trực tiếp thuộc Bộ quốc phòng, tại Bộ công an chỉ là che đậy tai mắt người khác. Thạch Lệ tuy không nỡ bỏ công tác của mình. nhưng lại hy vọng mình có thể giúp Thạch Thiên cùng tòa thành Thiên Thạch, khi biết được chính phủ muốn âm thầm ủng hộ đế quốc Thiên Thạch, đương nhiên sẽ không cự tuyệt công việc này.

Bộ công an vì Thạch Lệ chuẩn bị một phòng khách cùng phòng làm việc rộng rãi, có thể trực tiếp ở tại phòng làm việc, cấp cho nàng một trợ thủ, chính là đặc công Y Chánh Hiền của Bộ quốc an trước ở tại phi trường Hongkong đã gặp qua, mặt khác Bộ quốc phòng còn từ Trung Nam Hải điều bốn vệ sĩ làm thuộc hạ của nàng, thực tế đương nhiên là bảo vệ an toàn của nàng.

Công việc này đối với Thạch Lệ mà nói cũng không cần phải chuẩn bị gì, sau khi hiểu rõ ý của Bộ Quốc phòng, đêm đó đã gọi điện thoại cho Thạch Thiên. Nếu là người khác, cho dù là Bộ trưởng Bộ quốc phòng Trung Quốc gọi điện thoại cho Thạch Thiên. Thạch Thiên cũng mặc kệ. Bất quá là Thạch Lệ, hẳn căn bản mặc kệ Thạch Lệ điện thoại thảo luận cái gì, miệng cứ đáp ứng là được. Bộ trưởng Bộ quốc phòng thấy Thạch Lệ đảm đương liên lạc, tuyệt đối là tìm đúng người.

Trải qua một thời gian chuẩn bị, vào tháng Chín, Thạch Lệ cùng tổ công tác dẫn theo ba kỹ sư công trình cao cấp cùng một đội công trình của Bộ quốc phòng, một đội hơn ba trăm người lấy thân phận là chủ thầu công trình đến quần đảo Thiên Thạch, nhiệm vụ là vì đế quốc Thiên Thạch thiết lập hệ thống phòng ngự. Đội công trình mà tòa thành Thiên thạch mời tới có năng lực xây dựng những tòa cao ốc cao nhất thế giới, cung điện huy hoàng nhất.

Nhưng về phương diện công trình an toàn cũng không phải thế mạnh của bọn họ. Thạch Lệ dẫn đến đội công trình này nhất thời làm cho Tổng quản quần đảo Thiên Thạch Laurent vui mừng khôn xiết. Bất quá nếu là thân phận chủ thầu, hợp đồng làm việc cũng phải ký, chi phí cũng như bình thường mà trả, mặt khác các thiết bị phòng ngự do Trung Quốc âm thầm cung cấp vốn là biếu tặng, nhưng Laurent vẫn nhất định chỉ ra, đồng thời bảo ba kỹ sư công trình nọ quy hoạch, không nên tiếc tiền, nếu có thể đem quần đảo Thiên Thạch xây dựng kín như thùng sắt vậy, thì cho dù bỏ ra mấy trăm triệu, vài tỷ USD cũng không quan hệ.

Thoáng cái muốn để cao quy mô kiến tạo lên nhiều lần như vậy, ba kỹ sư công trình cùng Thạch Lệ cùng không làm chủ được, đem tin tức báo về trong nước. Bộ Quốc phòng sau khi hiểu rõ, thì trừ một ít thứ thuộc về cơ mật tạm thời không thể cung cấp ra, những cái khác tận lực thỏa mãn yêu cầu của đế quốc Thiên Thạch nếu đế quốc Thiên Thạch không sợ cho tiền, ba kỹ sư công trình cũng được buông lỏng tay chân, cho thợ lên lên kế hoạch phát huy năng lực đến tận cùng. Bất quá hai đảo Nam Bắc cộng lại cũng chỉ có diện tích hơn một trăm cây số vuông, cho dù thật tạo ra một vành đai thép, thì vẫn ngăn cản không được sự phá hoại của hỏa lực cường đại do kẻ địch đổ xuống. Vì vậy Bộ Quốc phòng Trung Quốc lại phái tới hai chuyên gia công trình dưới đất, tại hai đảo Nam Bắc thiết kế ra hai tòa thành dưới đất quy mô khổng lồ, mỗi tòa thành dưới đất chia làm bảy tầng, nhiều nhất dung nạp trên vạn người, tầng dưới nhất cách mặt đất 1 km, coi như là bom nguyên tử nổ trên đảo, thì người trốn ở tòa thành dưới đất cũng không bị ảnh hưởng chút nào. Mặt khác mỗi tòa thành dưới đất đều có hơn mười lối ra, có lối thông tới các đảo nhỏ chung quanh, có lối trực tiếp thông ra biển, còn có bảy đường hầm đem hai tòa thành dưới đất nối với nhau, điều này chẳng những để cao sự an toàn, mà còn gia tăng tính cơ động khi chiến đấu. cho dù hai đảo Nam Bắc bị nổ thành đồng đổ nát. nghênh đón quân xâm lấn vẫn là những bảy rập thấp thoáng bóng tử vong. Kiến trúc trên đảo cùng hệ thống phòng ngự mặt đất, dự tính chi phí tổng cộng cũng chỉ hơn bốn trăm triệu USD.

So với con số một tỷ USD mà Laurent muốn dùng còn chưa tới phân nửa, bất quá đám người Laurenr, Braid sau khi xem các kỹ sư công trình giảng giải, đã cảm thấy tương đối hài lòng. Dù sao cũng chỉ là phòng ngự vạn nhất, đại bộ phận lực lượng mà đế quốc Thiên Thạch có được lại phân bố khắp nơi trên thế giới, cho dù thiên hạ thái bình, không ai cùng bọn họ đối nghịch, cũng không đem tất cả lực lượng tập trung lên trên

hai đảo nhỏ này, nếu có tình huống gì, bọn họ lại càng sẽ không đem chiến trường đặt ở trên lãnh thổ của mình. Quần đảo Thiên Thạch trên mặt đất kể cả kiến trúc bên trong hoàng cung, trong một năm có thể hoàn thành, còn hệ thống phòng ngự thì chia làm từng bước áp dụng kiến tạo, nhanh nhất là vài ngày sau là có thể đưa vào sử dụng, nhưng chính thể cũng phải hơn một năm. về phần tòa thành dưới đất thì thời gian dài hơn nhiều, cũng phân ra giai đoạn vừa xây dựng vừa sử dụng, toàn bộ hoàn thành ít nhất cũng phải ba năm.

Thạch Lệ ở trên đảo đợi một tuần, lưu lại nhân viên công trình còn bản thân về Bắc Kinh trước, ngày nàng rời đi vừa vặn là 1-10, cũng chính là ngày đầu tiên Tòa án quốc tế khai đình thẩm lý án quần đảo Colo Shrike bị xâm chiếm.

Nếu như đổi là tòa thành Thiên Thạch trước kia làm việc khắp nơi đều có chừng mực, đừng tới tranh cãi như thế này cùng sẽ án theo lẽ thường mà ứng đối, đáng lên tòa thì lên tòa. Nhưng hiện tại Thạch Thiên đã trở về, bọn họ làm một chuyện gì cũng đều lấy tính cách của chủ nhân Thạch Thiên này làm tiêu chuẩn, biết nếu đi tới Tòa án quốc tế cùng người ra lý luận giải thích, khẳng định sẽ bị chủ nhân trách mắng, làm cho chủ nhân trong lòng khó chịu. Bởi vậy đế quốc Thiên Thạch hiện tại căn bản không để ý tới án này, coi như án này cùng mình không có quan hệ, không có phải ra bắt luận ai, cũng không mời luật sư nào đi tới Tòa án quốc tế để ứng đối. Bất quá sòng bạc tại Florida họ còn muốn tiếp tục buôn bán, muốn ở trước mặt công chúng bảo trì hình tượng tuân thủ pháp luật, hơn nữa sòng bạc cũng không phải Thiên Thạch Đồng Minh một mình có được, bọn họ thật ra phải ra thành viên quan chức bình thường, mời một luật sư tới Tòa án quốc tế.

411. Chương 412: Quan Tòa Tam Giác

Hague là thành phố lớn ở Hà Lan, mặc dù không phải thủ đô Hà Lan. nhưng nó là trung ương của chính phủ Hà Lan, là nơi nữ vương hơn bảy mươi tuổi của Hà Lan ở, tất cả cơ quan chính phủ cùng các cơ quan nước ngoài đều ở đây, bất quá mọi người quen tai nhất là Tòa án quốc tế Hague.

Tòa án quốc tế Hague ở tại cung Hòa Bình, ở trung tâm Hague, chủ yếu là làm trọng tài các án mà các quốc gia đưa tới, hoặc tại đại hội Liên Hợp Quốc và Hội Đồng Bảo An Liên Hợp Quốc yêu cầu cung cấp mang tính chất cố vấn tư pháp. còn có thể thẩm lý các án nghi ngờ sai với công ước quốc tế. Thật Tòa án quốc tế thành lập từ năm 1946 tới nay, hàng năm cũng không có mấy án, đến hiện tại cũng chỉ mới đưa ra hơn 70 phát xét, hơn nữa không phải mỗi một phán xét cũng được thực hiện.

Hague là một thành phố cạnh biển dân số không tới 50 vạn, bình thường làm cho người ta cảm thấy rất lạnh, sau 7 giờ tối đại bộ phận cửa hàng đều đóng cửa, chỉ có thể nhìn thấy đám người vội vã về nhà. Nhưng hiện tại bất cứ chuyện gì có liên quan đến Thạch Thiên cũng trở thành tiêu điểm của thế giới, từ sau khi tin tức thành viên Vương tộc Colo Shrike đem Thạch Thiên kiện ra Tòa án quốc tế truyền ra, mấy vạn phóng viên đều ồ ạt tới, tạp chí nào cũng không chịu lạc hậu, dù án tới đầu tháng 10 mới bắt đầu. nhưng từ trung tuần tháng chín các khách sạn của Hague đã không còn chỗ, rất nhiều đài truyền hình châu u bằng vào ưu thế địa lý, trực tiếp thuê xe lửa hành có phòng ngủ chạy đến Hague, lấy công viên làm nhà. Mà đảo quốc Colo Shrike trước kia rất ít người biết sự tồn tại của nó, cũng bởi vì án này mà trở thành quốc gia không người nào mà không biết, trên thực tế lúc này nó đã không tồn tại.

Hai giờ chiều ngày 1-10. Toàn án quốc tế khai đình, các phóng viên truyền thông đã biết phía Thạch Thiên không có phái người ra tòa, tin tức này nhiều ít làm cho bọn họ có chút thất vọng. Bất quá kết quả thẩm phán cùng làm cho bọn họ chú ý, cho nên cơ bản đều ở lại, nên Tòa án từ sáng sớm đã đông nghịt người. Pháp quan Tòa án quốc tế hết sức nghiêm khắc, là đang tại chức tư pháp tối cao của Hà Lan hoặc chuyên gia pháp luật quốc tế được công nhận. hơn nữa yêu cầu phẩm cách rất cao. Mặc dù phẩm cách là thứ không thể ước định. nhưng bởi vì có điều kiện này tồn tại, người trở thành pháp quan Tòa án quốc tế chẳng khác nào là được công nhận có phẩm cách cao thượng, mà án của Tòa án quốc tế bình thường đều là các tranh chấp trọng đại của các nước. được toàn bộ thế giới chú ý cùng giám sát, cho nên mặc kệ là pháp quan này có cao thượng thật hay giả, thì đều phải tận lực đưa ra thẩm phán công bằng.

Mười lăm pháp quan của Tòa án quốc tế trải qua rút thăm đơn giản. Frese đến từ Thụy Sĩ đã trở thành pháp quan chủ thẩm vụ quần đảo Colo Shrike này. Bước đầu tiên chính là phải làm rõ hành vi Colo Shrike

VII đem quốc thổ ra cầm cố có hữu hiệu hay không. Đại biểu và luật sư của Vương tộc Colo Shrike ngay từ đầu đã mãnh liệt tuyên bố hợp đồng mượn nợ này không có hiệu lực. lần nữa làm rõ quần đảo Colo Shrike thuộc về nhân dân cả nước cùng sở hữu. Mặc dù là quốc vương, cũng không thể cướp đoạt quyền ở lại của bọn họ. Bản thân Colo Shrike VII thì tỏ vẻ hấn lấy quyền sử dụng quốc thổ làm đảm bảo, mà không phải dùng quyền sở hữu tất cả đảm bảo, bởi vì bản thân hấn mặc dù là quốc vương, nhưng cũng không có quyền sở hữu toàn bộ quần đảo Colo Shrike. Luật sư phía sông bạc lập tức chỉ ra, chuyện sở hữu quần đảo Colo Shrike là chuyện của Colo Shrike VII cùng vương tộc và nhân dân của mình, cùng sông bạc không có bất cứ quan hệ gì. Colo Shrike VII tại sông bạc thua bạc không thể trả, hấn tự nguyện dùng quần đảo Colo Shrike để thế chấp. cũng không phải là bắt buộc, mặc dù hợp đồng mượn nợ không có ghi rõ là có quyền sở hữu tất cả hay không, nhưng nếu như là quyền sử dụng, hấn vì sao không viết rõ kỳ hạn sử dụng? Có thể lý giải quyền sử dụng có tính chất vĩnh viễn hay không? Còn khi Colo Shrike VII tới lúc trả nợ. sông bạc dựa theo hợp đồng mượn nợ. có quyền dựa theo hợp đồng mà đòi thứ hấn đã cầm. Có nghĩa là cũng có quyền đem quyền này chuyển tặng cho kẻ thứ ba. sông bạc tại án này không có bất cứ sai lầm gì phản hợp đồng hoặc pháp luật, mặc kệ Colo Shrike VII mượn nợ là quyền sử dụng hay sở hữu quần đảo Colo Shrike. cùng với người có quyền với khoản nợ mới quyền mâu thuẫn tranh cãi, thì đối với sông bạc không có bất cứ quan hệ gì.

Đại biểu cùng luật sư của sông bạc cũng không biết tòa thành Thiên Thạch cùng sông bạc thật ra là người một nhà. Bọn họ chỉ biết án này sông bạc không có khả năng thua, cho dù hợp đồng mượn nợ không có hiệu quả, thì người phụ trách cùng là người mượn nợ là Colo Shrike VII, nhưng sông bạc đem hợp đồng mượn nợ chuyển tặng cho kẻ thứ ba. Nếu như hợp đồng mượn nợ không có hiệu quả. như vậy bọn họ đã chuyển cho kẻ thứ ba phụ trách. Cho nên tận lực giữ gìn phần hợp đồng mượn nợ, nếu không tương lai khó tránh khỏi lần nữa trở thành bị cáo, thì đó chính là tòa thành Thiên Thạch chứ không phải sông bạc.

Vì thế luật sư sông bạc nghiêm chỉnh nói rõ, Colo Shrike VII nếu như hợp đồng mượn nợ không có hiệu quả, như vậy là lừa đảo, sông bạc mới là chân chính là người bị hại. Mặt khác Vương tộc Colo Shrike đưa ra tố tụng vô lý đối với danh dự sông bạc đã tạo thành tổn hại thật lớn. bởi vậy tổn thất về kinh tế không thể ước lượng, sông bạc sẽ có quyền truy tố vương tộc Colo Shrike và Colo Shrike VII đối với việc này.

Mục đích của vương tộc Colo Shrike là quốc gia của mình. muốn kiện thật ra chỉ muốn chiếm lại quốc gia của bọn họ từ Thạch Thiên cùng tòa thành Thiên Thạch, bọn họ đương nhiên cũng biết kiện không được sông bạc, bởi vậy tại pháp đình cũng không cùng phía sông bạc đối chọi, nếu muốn làm cho hợp đồng mượn nợ không có hiệu quả, Colo Shrike VII khẳng định là phải gánh chịu tất cả trách nhiệm.

Nhưng sông bạc lần nữa nói rõ các sự kiện cùng bọn chúng không quan hệ. hợp đồng mượn nợ có hữu hiệu hay không thì đi mà lý luận với phía Thạch Thiên, mà phía Thạch Thiên căn bản là không phải người đến. Điều này làm cho phía vương tộc Colo Shrike cũng bó tay. Hơn nữa trong lòng bọn họ đối với Thạch Thiên đã đốt Nhà Trắng thì rất sợ hãi, bằng không sẽ không vừa nhìn thấy Thạch Thiên đã ngoan ngoãn rời quốc gia mình, đưa lên tòa là bởi vì MỸ nguyện ý cung cấp tiền, muốn thông qua Tòa án quốc tế điều giải, đem quần đảo Colo Shrike chuộc về, chứ không phải muốn trả nợ cho Colo Shrike VII.

412. Chương 413: Trò Khôi Hài

Án của quần đảo Colo Shrike chia làm hai bộ phận, bộ phận thứ nhất là tính hợp pháp của hợp đồng mượn nợ, cái này thuộc về tranh chấp hợp đồng kinh tế, không phải thuộc về chủ quyền quốc gia, án này căn bản không do Tòa án quốc tế xử lý. Điều kiện tiên quyết của án này là do Colo Shrike VII thua bạc nợ tiền nhiều, chủ động đem quần đảo Colo Shrike gán nợ cho sông bạc, cho nên hấn phải chịu toàn bộ trách nhiệm.

Dựa theo biện pháp xử lý bình thường, nếu như hợp đồng mượn nợ của Colo Shrike VII không có hiệu lực, hấn phải trả lại tiền nợ, hai bên cùng thỏa thuận kỳ hạn và lợi tức bồi thường. Bởi vậy mặc dù Colo Shrike VII cùng sông bạc đều là bị cáo, nhưng thua kiện phải gánh chịu hậu quả thì chỉ có một mình Colo Shrike VII, bất quá có MỸ trợ giúp tra nợ, Colo Shrike VII cũng không lo lắng gánh chịu hậu quả này, hơn nữa hoàn toàn hy vọng mình gánh chịu hậu quả. Nhưng Colo Shrike VII thân là quốc vương vương quốc Colo Shrike, là phán nhân của quần đảo Colo Shrike, hợp đồng mượn nợ của hấn không thể đơn phương tuyên bố không có hiệu quả là không có hiệu quả, cũng không phải hấn thừa nhận sai lầm là có thể làm cho vương tộc Colo Shrike thắng kiện, còn phải bận tâm đến ích lợi của kẻ thứ ba. Bởi vì không có tiền lệ, nên mặc kệ

Tòa án quốc tế đưa ra dạng định luân gì, cũng sẽ tạo nên tranh nghị, theo pháp quan thấy, muốn xử lý viên mãn án này thì có thể điều giải là chính, để cho hai bên thỏa thuận điều kiện giải trừ hợp đồng là tốt nhất.

Nhưng sông bạc lại đem hợp đồng mượn nợ chuyển nhượng làm cho án này trở nên càng thêm phức tạp, đã tạo thành một hồi quan tòa tam giác, hiện tại cho dù sông bạc đồng ý điều giải cùng vô dụng, bởi vì tòa thành Thiên Thạch mới chân chính là người nắm giấy nợ, thiếu bọn họ làm cho án này thiết đi một bèn quan trọng, mặc kệ pháp quan thần thông quảng đại như thế nào, cùng không có thể tuyên bố hợp đồng mượn nợ này không có hiệu quả. Cho nên pháp quan chỉ có thể tạm thời tạm gác lại, lần nữa phái người đi tới quần đảo Colo Shrike khuyên bảo, hy vọng phía tòa thành Thiên Thạch tiếp nhận điều giải. nói ra điều kiện của bọn họ.

Bộ phận thứ hai là vương tộc Colo Shrike tố cáo hành vi tòa thành Thiên Thạch cưỡng đoạt đảo của bọn họ. có hơn mười người dân nguyên ở trên đảo Shrike cùng tham dự. Hơn mười người nợ tại pháp đình thừa nhận mình đã được tòa thành Thiên Thạch bồi thường 100.000 USD. nhưng một mực chắc chắn mình bị bức đi. Chỉ trích hành vi dã man của tòa thành Thiên Thạch, mãnh liệt yêu cầu trả lại quyền ở trên đảo Shrike của bọn họ. Thạch Thiên dã man là toàn cầu đều biết, nhất thời toàn bộ nhân dân trên thế giới đều đồng tình, truyền thông các nơi đều lập tức hành động, phái ra phóng viên đi gặp các người dân Colo Shrike bị ép rời đi, điều tra làm rõ quá trình, chua xót của bọn họ khi bị tòa thành Thiên Thạch cưỡng hành xua đuổi.

Người dân Colo Shrike mất đi quê hương lúc này đang ở các nước khu vực Đông Nam Á mua nhà cửa. đang bề bộn chuẩn bị cho cuộc sống mới, khi phóng viên tìm được bọn họ, ai trên mặt cũng in đầy nụ cười hạnh phúc thỏa mãn, hiển nhiên đối với tương lai tràn ngập tin tưởng. Nhưng khi bọn họ từ chỗ phóng viên biết được vương tộc Colo Shrike đang ở Tòa án quốc tế vì để cho bọn họ có thể quê hương mà kiện ra tòa, đều lấy làm kinh hãi, lúc này nói rõ bản thân đối với việc tòa thành Thiên Thạch bồi thường hết sức hài lòng, rời quê hương mặc dù có chút không nỡ, nhưng cũng không bị cưỡng ép.

Không lâu sau đó, người dân Colo Shrike phân tán tại Đông Nam Á tập trung tụ họp lại, đối với các phóng viên này mãnh liệt đưa ra kháng nghị về vương tộc Colo Shrike, chửi mắng vương tộc Colo Shrike không được bọn họ đồng ý mà đã dùng danh nghĩa của bọn họ mà kiện lên tòa, cùng mắng vương tộc Colo Shrike trước kia có ba trăm người mà chiếm cứ hơn nửa diện tích của quần đảo Colo Shrike, nhân dân nộp lên thuế cùng thu vào từ du khách chỉ dùng cho cuộc sống của vương tộc, không xuất ra một phân tiền dùng để kiến thiết quốc gia, làm cho cuộc sống bọn họ càng ngày càng quẫn bách, mỗi người hàng năm chỉ thu vào có mấy trăm USD, đối với các đồ dùng cuộc sống đều phải nhập khẩu của đảo quốc mà nói, căn bản là không đủ chi tiêu. Có người thậm chí trực tiếp hỏi ngược lại phóng viên, nếu có người cho ông số tiền bằng cả trăm năm buôn bán cũng không có, bảo ông rời khỏi quốc gia không chút tiền đồ đó. thì ông sẽ lựa chọn như thế nào?

Về phần hơn mười vị đại biểu cho bọn họ tại Tòa án quốc tế để làm chứng, thì bị bọn họ mắng là tay sai mà vương tộc Colo Shrike thu mua, hoàn toàn không thể đại biểu cho bọn họ, cho dù hành vi tòa thành Thiên Thạch chiếm lấy quần đảo Colo Shrike thật sự không hợp pháp, bọn họ cũng hoan nghênh những người dùng tiền tài xâm lấn này, tỏ vẻ thề cũng không trở về, trừ khi không cần phải trả lại tiền.

Kết quả phỏng vấn sau khi được truyền đi, toàn bộ thế giới đều cười to, sự kiện quần đảo Colo Shrike bởi vậy mà được người ta xem là trò cười của thế kỷ.

Tòa thành Thiên Thạch mặc dù đối với Tòa án quốc tế truyền gọi không để ý tới. cùng không để ý tới dư luận quốc tế, dù sao tòa thành Thiên Thạch càng ngày càng được người ta hiểu rõ, tòa thành Thiên Thạch qua cả trăm năm thành lập nên đế quốc kinh tế khổng lồ sớm muộn cùng được mọi người hiểu rõ cho nên hình tượng bào tri được thì tận lực bào tri khi chuyện của Samantha cùng Thạch Thiên tại Hongkong truyền ra tòa thành Thiên Thạch đã thu mua số lượng lớn đài báo. những đài báo này lúc này cùng đã phát huy tác dụng, thông qua chúng mà thông báo chuyện vương tộc Colo Shrike đã tiếp nhận hai triệu USD mà Laurent đã đưa làm phí di chuyển. Người mà Tòa án quốc tế phải tới lúc này lần nữa leo lên bên tàu đảo Nam quần đảo Thiên Thạch, bên tàu hai đảo Nam Bắc đã sớm bắt đầu cải tạo, hai bên tàu cũng đã được mở rộng hơn mười lần, đại bộ phận diện tích đều được kéo dài ra biển, không có xâm lấn đất đai trên đảo. Mặc dù bên tàu vẫn chưa hoàn toàn hoàn thành, nhưng từ độ dài và rộng cũng có thể thấy được khí thế của nó trong tương lai, làm cho vị đại biểu Tòa án quốc tế cũng phải kinh ngạc, nghĩ thầm một đảo quốc

nhỏ như vậy mà phải xây dựng một bến tàu quy mô như thế sao...

Thật ra đây bởi vì tòa thành Thiên Thạch muốn dùng tốc độ nhanh nhất cải tạo quần đảo Thiên Thạch, để cho các tàu thuyền khổng lồ vận chuyển vật liệu trang thiết bị tới, mới tạo nên bến tàu quy mô cơ hồ có thể cùng các bến tàu nổi tiếng mà so sánh. Chờ quần đảo Thiên Thạch chính thể cải biến xây xong xong, hiển nhiên không cần phải có bến tàu lớn đến như thế, đến lúc đó có thể đem phần diện tích xây dựng trên biển hủy đi.

413. Chương 414: Không Cần Người Tán Thành

Kế hoạch cải biến hệ thống phòng ngự của Quần đảo Thiên Thạch đã tới thời điểm thi công quan trọng, lúc này các kho hàng ở bến tàu cũng chứa không ít trang thiết bị quân sự, bởi vậy bảo vệ hết sức chu đáo, hai bến tàu được hơn hai trăm lính đánh thuê cùng tinh anh của Thiên Thạch Đồng Minh xây dựng thành quân đội của đế quốc Thiên Thạch phân ra trong coi. Bất quá bọn họ vẫn mặc y phục hàng ngày, súng giấu trong áo, thoạt nhìn chỉ như là những nhân viên bình thường ở bến tàu.

Đại biểu của Tòa án quốc tế đi thuyền mới vừa cập bờ, sáu binh lính đã lên thuyền tra hỏi, biết là đại biểu của Tòa án quốc tế, một binh lính báo cáo cho thượng cấp của họ đến, Braid vừa lúc đến bến tàu, liền cho binh lính đưa đại biểu của Tòa án quốc tế đến một tòa nhà bên cạnh kho hàng. để tự mình tiếp đãi.

Đại biểu do Tòa án quốc tế phái tới tên là Paul vóc người tương đối nhỏ gầy, bất quá hai mắt có thần, có vẻ hết sức từng trải khôn khéo. sau khi nhìn thấy Braid thì xuất ra giấy công tác tự giới thiệu trước, khi bắt tay liền nói rõ mục đích của chuyến đi này.

Braid sau khi mời hấn ngồi xuống thì nói: “Ngài Paul chúng tôi dựa theo hợp đồng thu hồi cái thuộc về mình, đối với quan tòa cũng không có hứng thú, lần trước cùng đã nói cho Tòa án quốc tế các ngài, lần này cũng vậy, ngài sợ rằng cùng như vậy mà về thôi”.

Paul nói: “Vương tộc Colo Shrike kiện ra tòa ý đồ rất rõ ràng, bọn họ biết bản thân không nắm phần lý, nhưng lại muốn lấy lại quốc thổ của mình, cùng nguyện ý trả giá cao vì nó. Ý của Pháp quan là muốn hai bên thương lượng, cho nên hy vọng phía các ngài có thể phái đại bi ề u hoặc luật sư đi thỏa thuận, nếu như Vương tộc Colo Shrike đưa ra điều kiện có thể làm cho các ngài hài lòng, tôi nghĩ cái này đối với các ngài cũng không phải là chuyện xấu”.

Braid lắc đầu cười nói: “Mặc kệ Vương tộc Colo Shrike đưa ra điều kiện gì, chúng tôi cũng sẽ không tiếp nhận, đương nhiên cũng không cần tới pháp đình thương lượng. Không đi Hague cũng là vì giảm bớt cho tòa án các ngài những phiền toái không cần thiết. Bất quá nếu Tòa án quốc tế lại phái ngài Paul đến đây, vậy mời ngài trở về chuyển cáo pháp quan cùng Vương tộc Colo Shrike. việc này muốn trách chỉ có thể trách bọn họ không sớm đem tiền trả lại cho sông bạc, nếu đã trễ hẹn thì nên gánh chịu hậu quả. Ngài có lẽ cũng hiểu”.

Paul cũng cười nói: “Các người đem hợp đồng mượn nợ mua từ sông bạc với giá cao mua lại, chắc là thích quần đảo xinh đẹp này, nghe nói tòa thành Thiên Thạch tài phú hết sức kinh người, nhìn ra được cũng không quan tâm tới điều kiện của họ đưa ra. Bất quá Vương quốc Colo Shrike có chủ quyền quốc gia, điều này đã được Liên Hợp Quốc bảo vệ. Bên ngài cho dù có được lãnh thổ của quần đảo Colo Shrike, nhưng cũng không cách nào xóa đi thân phận quốc vương của Colo Shrike VII tại vương quốc Colo Shrike, hành vi đuổi bọn họ đi cùng không ổn, tương lai sẽ không ngừng tạo nên tranh nghị, có thể nói là hậu hoạn vô cùng. Đảo nhỏ xinh đẹp trên thế giới rất nhiều, nếu như điều kiện mà bọn họ đưa ra có thể đủ để bên ngài mua đẹp hòn đảo lớn hơn đẹp hơn, tôi cảm thấy đối với cả hai bên cũng không phải là chuyện xấu”.

Braid cười nói: “Có chuyện ngài Paul còn chưa biết. nơi này hiện tại đã đổi tên thành quần đảo Thiên Thạch, tên quốc gia hiện tại gọi là đế quốc Thiên Thạch, đương nhiên cũng có quốc vương mới. Ngài hẳn cũng đã nghe nói qua người, chính là Thạch Thiên tiên sinh. Colo Shrike VII có phải quốc vương hay không cùng không liên quan đến chúng tôi, bất quá đã không phải là quốc vương nơi này, bởi vì quần đảo Colo Shrike đã sớm không tồn tại nữa” Dù sao sớm muộn cũng sẽ tuyên cáo với toàn bộ thế giới thành lập đế quốc Thiên Thạch, nên hẳn cũng không cần giấu diếm với Tòa án quốc tế.

Paul kinh ngạc nói: “Cái gì... các ngài muốn thành lập quốc gia mới?”

Braid gật đầu.

Paul biến sắc nói: “Nhưng... nhưng... Vương quốc Colo Shrike mới là quốc gia duy nhất được quốc tế thừa nhận tại quần đảo Colo Shrike, cái này không phải là ai hay bất kỳ quốc gia nào có thể tùy ý cướp đoạt, các ngài tự mình thành lập quốc gia tại quốc thổ của một quốc gia có chủ quyền khác, cái này không có khả năng được Liên Hợp Quốc tán thành”.

Braid nói: “Tôi nói lại cho ngài một lần nữa, quần đảo Colo Shrike đã không tồn tại, nơi này là quần đảo Thiên Thạch. Tên quốc gia là đế quốc Thiên Thạch! Chúng tôi không cần người khác tán thành!” Paul nghiêm mặt nói: “Nhưng vương quốc Colo Shrike là một trong thành viên Liên Hợp Quốc, Liên Hợp Quốc có trách nhiệm bảo vệ quyền lợi của bọn họ”.

Braid thần nhiên nói: “Vậy thì Liên Hợp Quốc giúp bọn hấn tìm một chỗ khác đi”.

Paul cảm giác không khí trong phòng đột nhiên như đọng lại, Braid giọng điệu mặc dù lạnh nhạt, nhưng lại hết sức kiên quyết, ép tới hấn nói không ra lời. Một đảo quốc nhỏ lại muốn cùng Liên Hợp Quốc đối chọi, cái này mặc dù là Paul cũng cảm thấy khó tin, nhưng nhớ tới quốc vương của quốc gia mới này tên là Thạch Thiên, ngay cả Nhà Trắng cùng Lầu Năm Góc của Mỹ cũng hủ ở trong tay hấn, lập tức bình thường trở lại. Nếu tòa thành Thiên Thạch muốn tự mình thành lập quốc gia. Quần đảo Colo Shrike thật ra lại phi thường thích hợp, bọn họ đương nhiên không có khả năng dễ dàng trả lại cho vương tộc Colo Shrike.

Paul chỉ là nhân viên của Liên Hợp Quốc tại Tòa án quốc tế, đáng nhấn nhủ thì cũng đã truyền rồi, những chuyện khác cùng không phải hấn có thể quan tâm. Bất quá tin tức này phải lập tức báo cáo lại cho Tòa án quốc tế cùng Liên Hợp Quốc, nên cũng không nói thêm gì nữa, sau khi đem giấy gọi của pháp đình lưu lại thì lập tức cáo từ Braid.

Braid cùng không để cho Paul tay không trở về, đem một phần sao chép hợp đồng mà Colo Shrike VII đã nhận 2 triệu USD của họ giao cho Paul. Hợp đồng bổ sung tòa thành Thiên Thạch đã nhận mua đã được công bố trên phương tiện truyền thông, bất quá Paul vừa vận chạy tới, là người đầu tiên chứng kiến, thấy trên hợp đồng viết rất rõ ràng, Colo Shrike VII đồng ý đem tất cả quyền lợi của vương quốc Colo Shrike chuyển tặng cho tòa thành Thiên Thạch, không khỏi thán than một tiếng, nghĩ thầm đánh bạc thật sự là hại người không ít, nhìn ra được cho dù vương tộc Colo Shrike thắng kiện trên tòa, cùng khó mà đem quần đảo Colo Shrike trở về. Hiện tại Mỹ cũng sợ Thạch Thiên này, còn có người nào không sợ phiền toái mà đi giúp nước nhỏ này? Liên Hợp Quốc không binh lại vừa không tiền, làm sao mà giúp Vương tộc Colo Shrike, chẳng lẽ không sợ tòa nhà Liên Hợp Quốc bị Thạch Thiên đốt sao? Nhắm chừng nhiều nhất cũng chỉ là không thừa nhận đế quốc Thiên Thạch, rồi hô hào một chút. trên truyền thông phát biểu vài câu khiến trách tòa thành Thiên Thạch mà thôi.

Còn có một điểm Paul không nghĩ ra, mặc dù hiện tại mọi người đã biết Thạch Thiên cùng tòa thành Thiên Thạch có quan hệ rất sâu, nhưng cùng không biết tòa thành Thiên Thạch là Thạch Thiên, mọi người chỉ biết tòa thành Thiên Thạch tại châu u có lịch sử cả trăm năm, sao lại sau khi thành lập quốc gia lại cho Thạch Thiên này làm quốc vương?

414. Chương 415: Cẩn Thận Ngẫm Lại

Paul khi chuẩn bị lên thuyền, chứng kiến một chiếc du thuyền thật lớn đang cặp bờ, chiếc du thuyền này lấy hai màu trắng đen là chính, dài ít nhất cũng hơn hai trăm thước, thể tích quả thực chỉ có thể dùng từ khổng lồ để hình dung, nhưng ngoại hình lại rất bắt mắt. Nhớ tới mấy năm trước mình từng may mắn thấy qua chiếc du thuyền tư nhân được xưng lớn nhất thế giới “Platinum”, hiển nhiên cũng không có hề so sánh với chiếc du thuyền trước mắt, nếu như nói “Platinum” là vương giả trong du thuyền, vậy chiếc du thuyền này quả thực có thể gọi là Thượng Đế trong du thuyền.

Paul không khỏi nhìn đến gần ra, đứng ở bến tàu quên mất mình phải lên thuyền, nhìn thấy trên thuyền dùng tiếng Trung cùng tiếng Anh viết “Empire”, nghĩ thầm đây chính là du thuyền thuộc về Thạch Thiên sao, xem ra ghi chép về du thuyền tư nhân xa hoa nhất lớn nhất thế giới phải cập nhật lại thôi, tòa thành Thiên Thạch quả nhiên có tiền, trên đảo rõ ràng đang đại động thổ mọc, không biết một năm sau nơi này sẽ có phong cảnh như thế nào, thật ra có chút làm người khác hướng tới.

Du thuyền chậm rãi dừng tại bến tàu. Paul không nhận được muốn đến xem, trên thuyền có thể có Thạch Thiên hay không. Thạch Thiên hiện tại danh tiếng mặc dù không tốt, thậm chí làm cho rất nhiều người cảm thấy kinh khủng, nhưng dù sao cũng là danh nhân siêu cấp hiện tại ít có người nào có thể so sánh, có thể tận mắt thấy được phong thái cơ hội cũng không có nhiều, vì vậy dứt khoát không vội lên chiếc thuyền của mình, mà chờ ở một bên. Đi xuống du thuyền là một đám hơn mười người, bắt mắt nhất chính là sáu cô gái phi thường xinh đẹp, những người khác hiển nhiên là tùy tùng hoặc vệ sĩ, đem sáu cô gái này vây lại vào ở chính giữa. Paul ở trong đám người tìm không được Thạch Thiên, không khỏi có chút thất vọng, mới đem sự chú ý chuyển sang trên người sáu cô gái nọ, trong đó một cô gái tóc dài màu nâu đỏ trong khí chất cao quý mang theo sự lạnh lùng cao ngạo, vóc người cực kỳ thon thả, năm cô gái khác cũng đều hết sức xinh đẹp động lòng người, cô gái có mái tóc nâu đỏ so với năm cô gái kia cao hơn nửa cái đầu, hiển nhiên cũng dễ dàng nhất hấp dẫn sự chú ý của người khác. Paul cảm thấy nhìn quen mắt, nhìn kỹ lại thì nhận ra nàng từng được giới người mẫu phong mỹ nhân toàn cầu, hiện tại đang là chủ biên tại một tờ tạp chí, người mẫu Samantha.

Samantha mị lực vô cùng mà tính cách cũng mạnh mẽ, tại u Mĩ được người ngưỡng mộ vô số, Paul có thể xem như là một trong số đó, chỉ là không có tới tình trạng ái mộ cuồng nhiệt, nhớ tới Samantha thời gian trước tại Paris công khai mình yêu Thạch Thiên. Lúc này nhìn thấy nàng xuất hiện ở chỗ này cũng không có gì kỳ quái. Paul hâm mộ mà thờ dài, xoay người leo lên thuyền, không nhận được thăm nghĩ: “Thạch Thiên đại náo nước Mỹ chính là vì một phụ nữ khác, không biết Samantha cùng phụ nữ kia người nào sẽ trở thành Vương phi của đế quốc Thiên Thạch...”

Chiếc du thuyền “Empire” chính là lúc trước sau khi tòa thành Thiên Thạch bán đi “Towerman”. đã tốn hơn năm triệu USD để chế tạo du thuyền mới. Đế quốc Thiên Thạch sau khi thành lập liền đem du thuyền đổi tên thành “Empire”. Ngồi du thuyền đi tới quần đảo Thiên Thạch là Samantha, còn có năm cô gái phân biệt là Thạch Hiểu Mẫn, Tiêu Vi, Hạng Hồng, Maicy cùng Đan Nghệ Nhã đã có thể rời xe lăn tự mình bước đi. Từ khi Thạch Thiên tới Mỹ, các nàng đều hết sức lo lắng. đặc biệt khi truyền ra Thạch Thiên bị chôn ở dưới Lầu Năm Góc, các nàng đều gấp đến độ sắp nổi điên. May là không bao lâu sau từ tòa thành Thiên Thạch đã báo lại tin tức Thạch Thiên vẫn bình yên vô sự, nhưng cảm giác một hồi xuống địa ngục một hồi lên thiên đường cũng làm cho các nàng khó có thể thừa nhận, biết được Thạch Thiên tại quần đảo Thiên Thạch muốn thành lập quốc gia của mình, tình cảm nhớ nhung cũng không thể ức chế, trong lòng sớm đã vượt Thái Bình Dương bay đến bên cạnh Thạch Thiên. Bởi vì tình thế của quần đảo Thiên Thạch không rõ ràng. Thạch Lệ cùng tòa thành Thiên Thạch cũng khuyên các nàng không nên nóng lòng. Cho đến khi biết được vương tộc Colo Shrike đem bọn họ kiện lên Tòa án quốc tế, đoán được trong đó khẳng định có nước Mỹ ở sau lưng giật dây, nghĩ đến trong khi đưa ra tòa án thì Mỹ sẽ không có hành động gì, nên mới đưa các nàng tới đây.

Maicy sau khi ở cùng với Thạch Thiên một ném qua cái tư vị thực cốt tiêu hồn kia, thì đối với những đàn ông khác cũng đã không còn có cảm giác, chỉ có thể dùng hồi ức để giảm bớt dục hỏa trong thân thể, quả thực có thể nói đã bị Thạch Thiên làm hại cho khó mà sống như bình thường được, khổ sở trong đó khó có thể hình dung, thường xuyên gọi điện thoại cùng Samantha tố khổ. Đan Nghệ Nhã thì bởi vì cảm kích Thạch Thiên chữa lành hai chân cho nàng, vẫn muốn gặp mặt hẳn nói lời cảm ơn. Vì vậy Samantha đã cho Maicy tới Hongkong, cùng nàng và Đan Nghệ Nhã đi tới quần đảo Thiên Thạch tìm Thạch Thiên.

Đan Nghệ Nhã từ khi có thể đi lại, đã đem quán mì giao cho Tiểu Huệ lúc trước đã chiếu cố cho mình, còn bản thân thì về tạp chí “Thiên Tư” làm việc. Bất quá dù sao cũng ngồi xe lăn thời gian khá lâu, muốn hoàn toàn khôi phục trạng thái như trước kia thì không có khả năng nhanh như vậy, nên không làm người mẫu nữa. mà làm trợ lý cho Samantha, hỗ trợ nghiệp vụ quản lý về phương diện người mẫu mà nàng quen thuộc nhất. Samantha bởi vì Thạch Thiên mà “nhân khí” càng ngày càng vượng, khiến cho nàng so với trước kia làm người mẫu càng được chú ý hơn, đã không thể nào có dũng khí rời khỏi cửa, càng đừng nói là đi làm ở tạp chí, bởi vậy cũng muốn thêm trợ lý. Thuyền của Paul vừa rời khỏi, thì Thạch Thiên ôm Kim Hình đi tới bến tàu, hẳn nếu ở lại một lúc nữa, thì có thể đã nhìn thấy được bộ dáng của Thạch Thiên rồi

Đám người Samantha đã nhiều ngày nhớ nhung Thạch Thiên, nhưng tại bến tàu có rất nhiều người, lại biết yêu Thạch Thiên cũng không chỉ có một mình mình, lúc này khi cùng gặp hẳn, ngược lại có nhiều câu nệ. Ngay cả Maicy là thuộc loại phụ nữ đầu óc phóng khoáng nhất cũng chỉ có thể cố nén kích động trong lòng, đứng ở tại chỗ nhìn Thạch Thiên cười quyến rũ, bất quá hai mắt lại như đang phóng điện xèn xẹt.

Kim Hình sau khi rời khỏi ngực Thạch Thiên, liền cùng mọi người ôm lấy nhau, vừa khóc vừa cười. Tại Mỹ bị giam cầm cũng chỉ là mất tự do. Chỉ chịu chút kinh sợ, nhưng cũng khó tránh khỏi nhiều ít sinh ra sự cảm khái như mới tái thế, sau khi gặp lại mọi người thì hiển nhiên phi thường kích động. Lúc này cũng với mọi người cười nói, tạm thời đem Thạch Thiên vứt sang một bên.

Thạch Thiên không một chút nào để ý bị các nàng bỏ rơi, tiến lên kéo tay Thạch Hiểu Mẫn. rồi nói với Kim Hình: Em dẫn mọi người trở về, anh dẫn Hiểu Mẫn đi trước...” nói xong không để ý tới ánh mắt u oán của các nàng, vù một tiếng đã biến mất trước mắt các nàng, chỉ để lại tiếng hô hoán của Thạch Hiểu Mẫn từ xa xa.

Thạch Hiểu Mẫn chỉ cảm thấy gió bên tai gào thét vù vù, cảnh vật lướt qua cực nhanh, chớp mắt đã phát hiện mình đã đứng ở trên đỉnh núi, Thạch Thiên ưỡn ngực hóp bụng tạo hình đứng ở một bên nhìn nàng cười đắc ý, cười đến khi nàng trong lòng thấy sợ hãi mà hỏi: “Anh dẫn tôi lên trên này để làm gì?”

Thạch Thiên vẻ mặt chờ đợi mà nhắc nhở nói: “Cô... chẳng lẽ không có gì muốn nói với tôi sao? Cẩn thận mà ngẫm lại đi

415. Chương 416: Phải Đối Mặt Với Sự Thật

Thạch Hiểu Mẫn có chút ngẩn ra, chợt hiểu nói: “Có có có... bị người làm vậy thiếu chút nữa quên mất...” rồi trừng đôi mắt đưa đôi tay tiến lên đánh, trách cứ nói: “Người hại chết chúng ta, người hại chết chị Samantha, chị Tiêu Vi, người hại chúng ta lo sợ, người... người hại chúng ta khóc mấy ngày...”

“A...” Vẻ tươi cười của Thạch Thiên nhất thời cứng đờ ở trên mặt, hắn đưa Thạch Hiểu Mẫn đến chỗ không người, tràn đầy đắc ý mà tạo hình, là muốn chờ nàng nhân tổ tông, không nghĩ tới vui quá hóa buồn, chờ tới khi ăn một trận quyền đâm cước đá làm cho hắn vừa tức giận vừa buồn cười, thấy Thạch Hiểu Mẫn trên mặt lộ ra chân tình, hai mắt ửng đỏ, cũng là bởi vì đối với tổ tông là mình quan tâm mới có thể như thế, không thể làm gì khác hơn là tùy ý để nàng đánh lên người mình một hồi, thậm chí dù sao một chút cũng không đau, còn có chút thoải mái, coi như là nàng đang đâm lưng cho tổ tông vậy.

Thạch Thiên vừa an ủi, vừa khuyên nhủ: “Đừng khóc đừng khóc, ta có gì mà phải lo lắng. Thạch Lệ chẳng lẽ không có nói cho người sao, ta đã sống hơn ngàn năm, còn có người nào có thể đã thương được lão tử... ồ không đúng, là bốn tổ tông. Thật ra lần này tại Mỹ Quốc hắn đã nhiều lần bị thương, bất quá điều này tổn hại tới uy nghiêm tổ tông, lại làm cho hậu đại lo lắng, hắn đương nhiên sẽ không nói ra.

Thạch Hiểu Mẫn nghe vậy ngẩn ra, nhớ tới quan hệ bối phận giữa Thạch Thiên cùng mình, khuôn mặt xinh xắn nhất thời đỏ bừng. Hai nắm tay dừng ở trên không trung không đánh xuống nữa, lắp bắp nói: “Xin lỗi, mới vừa rồi... mới vừa rồi đã quên ngài là... ngài là trưởng bối... ngài sẽ không tức giận chứ...”

Mấy ngày qua nàng cơ hồ không thời khắc nào mà không nghĩ đến khi gặp tổ tiên Thạch Thiên này thì nên đối mặt như thế nào, sao có thể quên đi, bất quá khi tin dữ Thạch Thiên tại Mỹ truyền đến, quả thật làm cho nàng cùng đám người Samantha gấp đến độ không thể làm gì. Tiêu Vi lại càng lệ rơi đầy mặt, bị thống gần chết. Mới vừa rồi chứng kiến vẻ mặt bộ dáng đắc ý của Thạch Thiên, làm cho nàng tức giận mà đánh tại chỗ. hơn nữa Thạch Thiên hiện tại dung mạo bề ngoài thật sự quá trẻ, khiến cho nàng bỗng nhiên đem chuyện Thạch Thiên là tổ tiên quang sang một bên, vì các nàng Samantha mà trút giận.

Thạch Thiên thấy nàng rút cuộc tỉnh ngộ lại, nói đến trọng điểm. mừng rỡ nói: “Không tức giận, không tức giận.

Có thể nhớ tới là tốt rồi, người hiện tại hắn là nên... khụ khụ... ừm ừ...”

Thạch Hiểu Mẫn đương nhiên rõ ràng Thạch Thiên muốn mình làm cái gì. trước kia Thạch Thiên bởi vì quan hệ tới bối phận cùng xưng hô, thường xuyên cùng mình khắc khẩu. lúc này đã chứng minh hắn quả thật là trưởng bối, nào có thể ăn nói như trước kia được. Nhìn một chút khuôn mặt chỉ mới mười bảy của Thạch Thiên đầy vẻ cấp bách kia, trên người nhất thời nổi lên một tầng da gà, nhắm mắt lại cố gắng đem Thạch Thiên trước mặt tưởng tượng thành bộ dáng ông cụ tiên phong đạo cốt, cắn răng nói ra một tiếng: “Tổ gia gia...”

Thạch Thiên không chịu bỏ qua nói: “Nhắm mắt làm gì vậy, phải đối mặt với sự thật chứ! Ngoan, hô mấy tiếng để quen...”

Thạch Hiểu Mẫn đành phải mở mắt ra nói: “Tổ gia gia, tổ gia gia, tổ gia gia, tổ gia gia...”

Thạch Thiên vội vàng ngăn lại nói: “Dừng dừng dừng!”

Thạch Hiểu Mẫn tức giận nói: “Lại sao nữa vậy...” Thạch Thiên trách mắng: “Ta sao lại nghe con nói như niệm kinh được, không chút nào nhập tâm, sau này phải khắc khổ luyện tập mới được”.

Thạch Hiểu Mẫn không nhịn được bật cười một tiếng, vội vàng che miệng, sau khi nhịn cười thì ủy khuất mà nói: “Cái này cũng không có thể trách được, ngài... ngài thoát nhìn trẻ như vậy, ngài nếu râu bạc tóc bạc như Laurent gia gia, thì con sẽ mỗi ngày ở bên cạnh người mà hò tổ gia gia. Hơn nữa tỷ tỷ đã phân phó qua, trước mặt người khác chỉ có thể gọi tên của ngài. Vạn nhất con hô tổ gia gia thành thuận miệng thì làm sao bây giờ?”

“Ài...” Thạch Thiên thở dài một tiếng, ngồi xuống một khối đá ở bên cạnh nói: “Quên đi. đương nhiên không trách các con, nhưng... cũng không thể trách ta...”

Thạch Hiểu Mẫn thấy thế đi tới sau lưng Thạch Thiên, đưa tay nắm lưng cho hắn, ôn nhu nói: “Dừng nóng giận mà, người khác muốn biến thành trẻ còn biến không được! Tổ gia gia... ngài có phải thần tiên hay không?”

Thạch Thiên cảm giác khớp xương toàn thân cùng thoải mái ra, lại kéo tay Thạch Hiểu Mẫn ngồi xuống bên cạnh, cười nói: “Trên đời nào có thần tiên gì. vì thần tiên đại khái có ba loại. loại thứ nhất căn bản không tồn tại, là lừa gạt hư cấu ra để gạt người; loại thứ hai là cớ nhân có danh tiếng, sau khi chết thì được thần thánh hóa; còn có một loại là thần tiên sống, chính là lừa mọi người xem hắn thành thần tiên. Lão tử... khụ... tổ gia gia ta rất nhiều năm trước từng gặp một tên lừa gạt như vậy, tiểu tử này đi khắp nơi giả thần giả quỷ gạt tiền tài người ta hại chết không ít người, sau lại bị ta ném xuống Hoàng Hà làm cá, nghĩ không ra sau mấy trăm năm, hắn lại thành thần tiên trong lòng mọi người, lại vì hắn mà lập thần miếu, cung nhân tế bái”.

Thạch Hiểu Mẫn nghe được hai mắt tỏa sáng, sùng bái nói: “Oa! Ngài thật lợi hại, ngay cả thần tiên cũng dám giết, ngài sau đó có dỡ miếu của hắn xuống không?”

Thạch Thiên mỉm cười nói: “Tất cả thần tiên, Bồ Tát đều là gạt người, chẳng lẽ ta mỗi khi nhìn thấy một tòa miếu, là đi hủy nó đi sao? Ta cũng không cùng thần tiên này mà đi so đo, cho dù hủy đi. các túi đồ này còn có thể trở về sao, chỉ bằng giữ lại nó, còn có thể giúp cho người qua đường che gió che mưa, lưu lại nghĩ tạm”.

Thạch Hiểu Mẫn gật đầu nói: “Ừm, như vậy cũng không tệ, thần tiên, Bồ Tát mặc dù là mê tín, bắt quá là bị người xấu lợi dụng đi gạt người, bản thân thì cũng không có chỗ nào có hại”.

Thạch Thiên không cho là đúng nói: “Ta cảm thấy mấy thứ này có hại không nhỏ, vô số người cả đời cùng ký thác ở trên chúng, chịu nghèo, chịu khổ, bị người khi nhục, nhưng lại chỉ biết cầu thần bái phật, không thêm nghĩ biện pháp giải quyết, kết quả là cả đời chịu khổ, cả đời chịu khi nhục, còn tưởng rằng thần tiên sẽ dẫn bọn hắn lên thiên đường, cho người xấu xuống địa ngục. Thật ra thần tiên này sau khi lừa tiền nhang đèn thì cái gì cũng không làm, có đôi khi lại càng tiện cho người xấu làm chuyện xấu, con nói có phải hại người hay không?” Thạch Hiểu Mẫn vốn không mê tín thần phật, đối với cách nói của Thạch Thiên chỉ cảm thấy hết sức thú vị. cười nói: “Đây là lần đầu tiên nghe người ta đánh giá thần tiên như vậy, chúng cũng có thể dùng để dạy bảo lòng người hướng thiện, làm cho người ta làm người tốt mà”.

Thạch Thiên nói: “Người tốt không phải dựa vào thần tiên Bồ Tát dạy dỗ, thật ra thứ người này căn bản phân không rõ tốt xấu. người tốt bức quá, vẫn đi giết người phóng hỏa làm chuyện xấu như thường, người xấu bị đánh cho sợ, cũng làm người tốt đàng hoàng như thường”.

Thạch Hiểu Mẫn gật đầu nói: “Nói vậy cũng đúng, nước Mỹ lợi hại như vậy, cũng bị ngài đánh cho thành thật, ngoan ngoãn thả chị Kim Hình. Nghe nói nước Mỹ phái ra mấy vạn lính, còn dùng phi cơ đại pháo đánh ngài, kết quả bị ngài đánh cho chạy trốn, là thật sao?”

416. Chương 417: Thu Thập Các Nàng

Thạch Thiên đại náo nước Mỹ phần lớn đều được truyền thông báo chí nói nói, có một chút nội dung tránh không được bị phóng đại. Thạch Thiên trên đường tới Washington gặp phải quân Mỹ chặn lại, căn bản không có phóng viên ở đó, nhưng trận giao chiến nảy lửa không được các phóng viên, hơn nữa đúng là bởi vì không có phóng viên chính mắt thấy, chính phủ Mỹ ngại thể diện lại không có nói rõ cụ thể, ngược lại bị các phóng viên dựa vào sức tưởng tượng khoa trương càng lợi hại hơn, quân Mỹ chặn lại lúc ấy chỉ là không thể đem Thạch Thiên ngăn lại, lại bị bọn họ nói thành chạy trốn chết. nhân số cũng bị phóng đại lên mấy vạn.

Thạch Thiên cười ha hả nói: “Nếu ta không phải không muốn cùng mấy tiểu binh này so đo, bọn họ nào có cơ hội chạy trốn” Thạch Hiểu Mẫn ánh mắt sùng bái càng làm cho hắn phồng mũi, mặc dù lời này so với tình hình thực tế có chút hoảng cách, bất quá cũng không phải là hắn làm không được, hiển nhiên sẽ không đi giải thích. Hai người tổ tông càng nói càng ăn ý, Thạch Hiểu Mẫn dần dần đã quen thân phận của Thạch Thiên, tiếng “tổ gia gia” cũng nói thuận miệng hơn nhiều. Điều này làm cho Thạch Thiên tinh thần phấn chấn, càng đem ra nhiều chuyện kỳ dị trong ngàn năm qua nói cho nàng nghe, mặc dù không giỏi ăn nói, nhưng Thạch Hiểu Mẫn nghe được cũng sợ hãi than không thôi.

Bất tri bất giác mặt trời đã ngã về tây, ngoài khơi kim quang lóe lên, bầu trời bị ánh nắng chiều chiếu làm cho đỏ rực. Thạch Hiểu Mẫn kinh hô: “Ai da, mặt trời đã xuống núi, chúng ta nhanh đi xuống thôi”.

Thạch Thiên đang nói cao hứng, liền nói: “Thì để nó xuống núi đi. liên quan gì đến chúng ta, ta còn nhiều chuyện thú vị chưa nói”.

Thạch Hiểu Mẫn hai tay chống nạnh, bộ dáng mặc dù ngơ ngác là trưởng bối cũng phải nói cho người, lớn tiếng nói: “Như vậy sao được! Các nàng Samantha đã vì ngài mà khóc đã nhiều ngày, chị Tiêu Vi cũng gấp đến độ thiếu chút nữa tự sát, bây giờ lại từ xa tới đây gặp ngài, ngài không thể không để ý tới như vậy”.

Thạch Thiên nói: “Cũng đúng...”

Thạch Hiểu Mẫn thấy Thạch Thiên còn chưa động thân, gấp đến độ tiến lên nắm lấy cánh tay hắn, kéo hắn từ trên tảng đá đứng lên, dùng sức kéo xuống dưới chân núi, thúc giục nói: “Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút. Các nàng có thể đang mắng ta...”

Thạch Thiên trừ tay nắm lấy cổ tay của Thạch Hiểu Mẫn, đem nàng nhẹ nhàng ôm lấy, thân hình chợt lóe đã tới trên nóc vương cung. nhìn thấy Kim Hình cùng mấy người Samantha đang ngồi ở trong hoa viên cười nói, trò chuyện với nhau thật vui Thạch Thiên nhảy xuống mặt đất, buông Thạch Hiểu Mẫn ra, cùng nhau đi về phía mấy người Kim Hình.

Nhóm phụ nữ này cũng đã phát hiện Thạch Thiên cùng Thạch Hiểu Mẫn đi tới, đã dừng cười nói. Kim Hình đỏ mặt đứng lên, kéo Thạch Thiên oán giận nói: “Hai người chạy đi đâu vậy, hại ta một mình ở chỗ này bị các nàng khi dễ”.

Thạch Hiểu Mẫn đáp: “Ồ... Thạch Thiên dẫn em đi lên trên núi ngắm phong cảnh” Thấy Kim Hình bộ dáng yếu đuối xấu hổ, nhưng trên mặt rõ ràng lại mang theo vẻ đắc ý, lại hỏi: “Các nàng sao lại khi dễ chị?”

Mới vừa rồi các nàng ngồi tán dóc, hiển nhiên nói tới chuyện Kim Hình bị Mỹ hãm hại, bị giam cầm. Bất quá các nàng Samantha không quá quan tâm Kim Hình có chịu khổ tại lao ngục hay không, ngược lại người một câu ta một câu hăm mộ chuyện của nàng trở thành nữ diễn viên câu chuyện tình nổi tiếng nhất từ trước tới nay, nói cái gì mỹ nữ cổ đại có nụ cười khuynh thành, còn chúng ta có đại mỹ nhân cười một cái, đem Lầu Năm Góc cùng sụp đổ.

Đang ngồi trừ Đan Nghệ Nhã, thì tất cả đều cùng Thạch Thiên có quan hệ thân mật, trong lời nói khó tránh khỏi mang chút ghen tuông, sau khi nói đến thì hùa nhau trêu chọc nàng. Kim Hình một mình ở đây sao nói lại các nàng, chỉ có thể không ngừng tránh né, thật ra trong lòng cũng rất thỏa mãn hưng vinh Đan Nghệ Nhã cùng Thạch Hiểu Mẫn đều là trợ lý của Samantha, hai người đã trở thành bạn bè vô cùng tốt. cười nói: “Chúng ta nào có khi dễ chị Kim Hình. tất cả đều hăm mộ nàng”.

Kim Hình ngạc nhiên nói: “Thì ra em cũng hăm mộ hả? Đúng rồi, Thạch Thiên trị hết chân cho em, em không phải là muốn lấy thán báo đáp đó chứ. cái này cùng xem như là một giai thoại lớn...”

Đan Nghê Nhã mặt trở nên đỏ bừng nói: “Em chỉ là hâm mộ chuyện kinh thiên động địa kia, chứ không phải bởi vì hấn”.

Kim Hình bị mọi người giễu cợt lâu như vậy, bây giờ cuối cùng cũng tìm được cơ hội báo thù, nào đồng ý bỏ qua, cười mà nhìn chằm chằm vào nàng, không buông tha nói: “Vậy em đỏ mặt là sao? Cũng không phải vì bị chị nói trúng tâm sự đó chứ”.

Thạch Hiểu Man thấy Đan Nghê Nhã lúc này ngay cả cổ cũng đỏ, giật mình nói: “Thì ra bạn cũng thích Thạch Thiên sao?” Không khỏi nghĩ đến vấn đề này cực kỳ nghiêm trọng, trong lòng âm thầm kêu khổ nói: “Trời ạ! Hô Thạch Thiên tổ gia gia cũng không sao, dù sao hấn cùng là tổ tiên chân chính của mình, nhưng... nhiều tổ nãi nãi như vậy, mình chẳng phải là rất thiệt thòi sao...”

Đan Nghê Nhã thấy tất cả mọi người đều nhìn về phía mình, gấp đến độ dậm chân, sắc giọng nói: “Các người đừng nghe nàng nói bậy, không... không phải như thế...”

May là Braid chạy tới, nói mọi người là tiệc tối có thể bắt đầu rồi, lúc này mới giải vây cho Đan Nghê Nhã. Bất quá khi mọi người trở lại trong hoàng cung, Đan Nghê Nhã liền trực tiếp lên lầu, trốn trong phòng cấp cho nàng, tới mời hai lần cũng không chịu xuống, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là cho người đem đồ ăn lên trên cho nàng. Trên quần đảo Thiên Thạch khắp nơi đang thi công, buổi tối lại càng không có chỗ nào có thể đi, bất quá các nàng cùng không phải đến quần đảo Thiên Thạch để du ngoạn.

Kim Hình độc chiếm Thạch Thiên lâu như vậy, lúc này cùng thức thối, sau khi ăn cơm xong, lợi dụng lý do các nàng ngồi thuyền hai ngày nhất định hết sức mệt mỏi, mà “khuyên” các nàng sớm một chút trở về phòng nghỉ ngơi. Sau đó ở bên tai Thạch Thiên thầm nói các nàng Samantha phân biệt ở các phòng, cũng ác độc dặn dò: “Anh đêm nay cần phải thu thập các nàng, thay em báo thù giải hận, hừ... xem các nàng ngày mai còn có thể có khi lực giễu cợt em hay không”.

Thạch Thiên nghe được cười ha hả, mấy ngày này bên người chỉ có một Kim Hình, không thể không có chút khống chế, hiển nhiên khó có thể tận hưởng . các nàng Samantha đều đối với hấn mà nói quả thực chính là “đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi”. Cho dù Kim Hình không nói, hấn cũng muốn đại khai sát giới. Bốn nữ bị Kim Hình tử tử an bài trong một loạt phòng nhìn ra biển ở lầu ba, chính là để tiện cho Thạch Thiên đi từng nơi một. Thạch Thiên dù sao đã chuẩn bị một người cũng không bỏ qua, cùng sẽ không lo lắng trước sau, đẩy cửa căn phòng đầu tiên thuộc về Tiêu Vi ra.

Cửa phòng khép hờ, Thạch Thiên mới vừa vào phòng, liền thấy Tiêu Vi vẽ mặt thẹn thùng đứng ở trước mặt hấn. Chỉ thấy trên mặt nàng xuân tình vô hạn, trong mắt đã có nước mắt vòng quanh, thở nhẹ một tiếng nhào vào trong lòng Thạch Thiên, cánh cửa phía sau đã bị đóng lại, còn có một người từ phía sau đem Thạch Thiên ôm lấy. Thạch Thiên không cần quav đầu lại đã biết người phía sau là Hạng Hồng, cười nói: “Các em thật là giỏi hiểu ý người, để khỏi cho lão tư chạy đi nhiều phòng”.

Tiêu Vi cố nhịn nước mắt kích động. ôn nhu nói: “Anh như vậy, chúng em một người sao chịu được... mới vừa rồi Maicy đã vào phòng Samantha rồi”

417. Chương 418: Cần Hỗ Trợ Không

Tối nửa đêm, Tiêu Vi và Hạng Hồng ngay cả khí lực xin tha cùng bị mất. Thạch Thiên đành phải dời trận địa . Cửa phòng Samantha quả nhiên cũng chưa đóng, sau khi vào lại nghe thấy âm thanh quái dị từ bên trong phòng ngủ truyền đến, liền đẩy cửa xem xét, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Chỉ thấy trên giường hai người đã thoát sạch đồ, Samantha nhắm mắt nằm ngửa ở trên giường, hai cánh tay mở ra, hai tay cầm lấy ga giường, trong lỗ mũi phát ra từng trận rên rỉ. Maicy ghé vào người Samantha, một tay vuốt ve bầu ngực lớn của Samantha, tay kia xoa xoa bầu vú to của mình, phía dưới hai người bốn đùi ngọc cũng chăm chú dây dưa cùng một chỗ, khó phân lẫn nhau.

Thạch Thiên đi đến bên giường, mà hai người ngọc trên giường vẫn đang hăm sâu trong sự kích tình, căn bản là không phát giác trong phòng nhiều hơn một người. Thấy các nàng đầu nhập như thế, Thạch Thiên có chút ngượng ngùng quấy rầy, có điều trước mắt hấn là một màn thật sự hương diễm, thấy vậy trong cơ

thể hần vốn ngọn lửa chưa từng dập tắt lần này lại hùng hực bốc cháy lên. Nhịn không được hần vội ho một tiếng hỏi: “Này... cần hỗ trợ không?”

Đột nhiên nghe tiếng Thạch Thiên vang lên bên tai, hai thân thể gọi cảm đang dây dưa với nhau lập tức cứng lại trong giây lát. Samantha mở to mắt, thấy Thạch Thiên đứng bên giường đang dùng ánh mắt quái dị nhìn xem các nàng, làm cho nàng không khỏi phát ra ra một tiếng thét kinh hãi và rung giọng nói: “Anh... anh tới từ lúc nào?”

Maicy ngược lại không giật mình như Samantha, ngồi dậy sửa sang đầu tóc đang rối bời của mình, và nhìn Thạch Thiên cười không ngừng

Hai người bọn họ đích thực là đang đợi Thạch Thiên, đợi một hồi lâu không thấy hần tới nên khẳng định chắc chắn là hần đi tới Tiêu Vi trước. Trong gian phòng trống, họ chẳng biết làm gì hơn là trò chuyện nhưng trong thâm tâm vẫn hy vọng là hần có thể tới trễ. Nhưng đợi mãi cho đến khuya mà vẫn không thấy bóng dáng Thạch Thiên đâu nên họ cho rằng đêm nay hần sẽ không tới

Trong lòng hai người đang nghĩ tới Thạch Thiên, tuy nói chuyện mà lòng cùng chẳng yên nên chẳng biết là đang nói chuyện gì nữa. Trước kia, Thạch Thiên cách xa, dù khó khăn đến mấy Maicy vẫn chịu được. Lúc này, dù Thạch Thiên ngay gang tấc bên ngoài, như là một người đang đối chọi mặt sắp ngắt mà vợ được miếng thịt bò thơm ngào ngạt bên miệng mà nhất thời không nuốt được.

Lúc này, nàng dày vò, nhịn không được nên lấy Samantha làm vật thay thế cho Thạch Thiên.

Mà Samantha cũng đang dày vò giống Maicy, tuy nhiên không đến nỗi nghiêm trọng như nàng, nhưng để nhịn được cùng hết sức vất vả, tại Maicy trêu chọc trước nên cứ ồm ồm mặc cho nàng dính vào. Không ngờ, Thạch Thiên ở đâu xuất hiện vào ngay lúc đó và bắt gặp trò hề của hai người

Thạch Thiên thấy bộ mặt hoảng sợ của Samantha, hần gãi đầu rồi cười hỏi: “Hình như anh đến không đúng lúc thì phải. anh sẽ chờ sau lại tới...”

Lời còn chưa dứt, Maicy đã nhào lên kéo hần lên giường, cười trên người hần một hồi mãnh liệt, bên thì hôn bên thì thở gấp hô: “Anh tới rất đúng lúc. Chúng em là tại vì anh mà chơi đùa... Bảo bối, em muốn chết...” Samantha nhất thời khó có thể thích ứng với sự thay đổi này thừa cơ nhảy xuống giường, ôm lấy ngực chạy vào phòng tắm

Thạch Thiên cảm giác toàn thân nóng lên, đã bị chỗ trơn ướt của Maicy bao vây đi vào. Nghĩ thầm các nàng chơi đùa quá nhiên làm rất đủ. Chỉ nghe trong cổ Maicy phát ra một tiếng giống như dã thú, hai mắt mê ly như là hai luồng ngọn lửa thiêu đốt, thân thể uốn éo càng ngày càng kịch liệt. Thạch Thiên thấy nàng điên cuồng như thế, lập tức cùng hào hứng lao tới. động thân nghênh chiến, chỉ chớp lát liền đem Maicy chiến xuống ngựa, nữ kỵ sĩ lập tức biến thành cười nữ sĩ.

Maicy với Thạch Thiên cùng tư niệm tình cảm súc tích quá lâu, lúc này rốt cục đạt được ước muốn, cao trào tới cực nhanh. Hơn nữa một tên tiếp theo một tên, đợi đến khi Samantha điều chỉnh tốt tâm tính trở lại trên giường. Maicy đã xụi lơ như bùn, không còn sức đánh tra mà tùy ý Thạch Thiên, dưới giường bị mồ hôi cùng dịch làm ướt một mảng lớn.

Thạch Thiên buông Maicy ra, tùy ý để nàng ở một bên run rẩy, lại đem Samantha áp xuống dưới thân. So với Maicy điên cuồng lớn mật thì khí chất lạnh diễm của Samantha thì cùng nàng trên giường lại càng kích khởi dục vọng của Thạch Thiên, hơn nữa cơ thể Samantha được Thạch Thiên đưa vào chân nguyên, mặc cho thi triển như thế nào cũng đều có thể chịu đựng được.

Samantha biểu hiện mặc dù không điên cuồng như Maicy nhưng vì áp lực ham muốn quá lâu cũng bị hoàn toàn thích phóng đi ra. so với dĩ vãng chủ động rất nhiều, ôm thật chặt Thạch Thiên, ra sức nghênh chiến.

Thạch Thiên động tác càng lúc càng mạnh, điên cuồng đâm chọc vào, hôm nay thân thể Samantha cho hần một loại cảm giác rất đặc biệt, cái cảm giác chưa bao giờ hần có thể trải nghiệm trước đó. Nhất thời không tìm được nguyên nhân. Ngay khi cao trào đến, toàn thân hần năng lượng theo một ít trận rung động phẳng phát đột nhiên bốc cháy lên, giống như thùng mỡ bị đốt. trong người oanh một tiếng, phóng xuất ra làm cho Thạch Thiên cùng khó có thể thừa nhận nhiệt lượng, khiến cho hần nhịn không được kêu lên một tiếng rồi từ thân thể Samantha ngã xuống.

Samantha đã sớm kiệt sức, nếu không phải có chân nguyên của Thạch Thiên trong người chống đỡ, giờ phút này tuyệt đối so với Maicy thì thảm hơn rất nhiều lần. Thờ hồn hển một hồi khí sau khi thể lực hơi khôi phục, nàng nghiêng người ôm lấy thân thể của Thạch Thiên, phát hiện hần nhắm mắt lại tựa hồ cũng mệt mỏi đang ngủ, không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Phải biết rằng trước kia Thạch Thiên mỗi lần làm xong, thì tinh thần vẫn vô cùng tốt. Có điều nghĩ tới đây một đêm Thạch Thiên ứng phó nhiều người, liên binh thường trở lại, đặc ý nghĩ thăm: “Thì ra anh cũng mệt mỏi à...” rồi ghé sát bên cạnh Thạch Thiên hôn một cái rồi cũng ngủ.

Trước sáng sớm một khắc luôn là hắc ám nhất...

Thạch Thiên mở choàng mắt, hai mắt như điện đem gian phòng chiếu lên giống như ban ngày, nhưng ngay sau đó lập tức lại mất đi, lại trở về một mảnh đen kịt. Trông thấy Samantha cùng Maicy ngủ rất ngon. Thạch Thiên nhẹ nhàng đẩy cánh tay quăn ở trên người ra, chỉ là tâm niệm hơi động một chút, thân thể liền chậm rãi nâng lên. Lơ lửng trong không trung, sau đó lặng yên không một tiếng động từ cửa sổ nhẹ nhàng ra ngoài, như mùi tên bắn về phía bầu trời, càng lên càng cao.

Cho đến khi có thể thấy phía đông lộ ra một đường ánh rạng đông cong cong. Thạch Thiên mới ngừng lại. Để cho ánh sáng mặt trời chiếu lên trên cơ thể trần trụi của hần, hấp thu năng lượng mặt trời.. Trước kia hần chân khí cường đại đều là đến từ chân nguyên trong cơ thể. Nhưng từ khi trên đường đến Washington bị một quả đạn đạo đánh bị thương, chân khí trong cơ thể cùng chân nguyên đều chuyển hóa thành một loại năng lượng quái dị, dung hợp vào hần, mất đi chân nguyên làm cho hần không biết năng lượng sau khi tiêu hao nên bổ sung như thế nào.

Trong mật thất ngầm ở Lầu Năm Góc. Alex lại dùng khóa cự thể để đối phó hần nhưng ngược lại làm cho Thạch Thiên tìm được dẫn dắt, đem nó giấu ở trong cơ thể, thông qua tác dụng của nó hấp thu năng lượng bên ngoài để biến thành năng lượng của mình. Có điều Thạch Thiên tinh tường rằng mình phải tìm được giải pháp để giải quyết vấn đề, nếu như không có khóa cự thể thì hần không thể dựa vào thân thể để khôi phục năng lượng mà còn phí sức khổng lồ để cho nó ổn định.

Không thể tưởng tượng được khi vừa rồi cùng Samantha hoan hào, chân nguyên trong cơ thể Samantha giống như là một ngọn lửa, khi hần khẩn trương nhất cũng là bùng lỏng nhất, chỉ trong một khắc đem năng lượng trong cơ thể hần triệt để kích hoạt. Đồng thời cũng làm cho thân thể của hần một lần nữa dà xây ra sự biến hóa kì diệu.

418. Chương 419: Trái Đất Đúng Là Hình Cầu

Thạch Thiên rút thể cự năng trong người ra, giờ nó đã tối sẫm lại, ánh sáng bảy màu của nó cũng đã biến mất. Năng lượng ánh sáng mặt trời vẫn lũ lượt truyền vào cơ thể, hần nhất thời vẫn chưa dự đoán được nguồn năng lượng trong cơ thể sẽ có sự biến hóa lớn nhường nào. Hần thấy bản thân như thoát khỏi mọi vướng bận của trần tục, và bất cứ sự ràng buộc nào của giới tự nhiên, ít nhất giờ không cần khinh công hần vẫn có thể tự do bay lượn, phẳng phất như lực hút trái đất không còn tác dụng đối với hần.

Nhìn thể cự năng tắt lịm, lòng hần lại cứ nghi vấn không lẽ mình đã hút hết năng lượng của nó ? Trong hần liền lóe lên ý tưởng thử vận công truyền năng lượng của mình vào nó. Mắt hần phút chốc rực sáng lên vì thể cự năng trước mặt hần lại phục hồi nguyên trạng, ánh hào quang lấp lánh. Đồng thời, hần cho ý thức mình nhập vào thể cự năng, để nó đưa hần vào một thế giới không tưởng.

Địa cầu dưới chân vừa có ánh dương lộ hiện phía trời đông... Vạn vật xung quanh phẳng phất như biến mất. Trước mắt Thạch Thiên là một cõi không gian xa lạ. Một bên là vùng không gian trắng xóa vô vàn trụ sáng và nhiệt năng lấp lánh tuôn trào. Còn một bên là bầu trời tối mịt. Nó như lỗ đen với dòng xoáy mạnh mẽ. Tưởng chừng có thể nuốt chửng mọi thứ, ngay đến một tia sáng cũng dừng mong thoát nổi lực hút của nó.

Thạch Thiên không hiểu được những gì đang xảy ra, nhưng hần biết sức mạnh của thể cự năng chắc chắn bắt nguồn từ thế giới lạ kỳ trước mặt này. Nó vốn không có bất kỳ sức mạnh nào, nhưng nó lại đóng vai trò là vật trung gian để giải phóng năng lượng. Hóa chăng cũng có thể là nó đang nuốt chửng năng lượng của thế giới trước mặt.

Thạch Thiên thu hồi lại năng lượng và ý thức, ánh hào quang trên thể cự năng lại biến mất. Đường như năng lượng tỏa ra từ người hắn đã hóa giải được năng lượng của nó. Mặt trời đã ngày càng lên cao, hắn không khỏi liên tưởng, không lẽ cảnh tượng lúc này lại có liên quan gì đến thế giới trước mặt ư? Không lẽ mặt trời chính là một trong những nguồn phát sáng và nhiệt? Vậy hố xoáy đen vừa nãy là gì?

Nhìn vũ trụ bao la vô tận lòng hắn hoang mang lạ thường

Lại ngó xuống quả địa cầu dưới chân, nó đúng là hình tròn...

Paul sau khi về đến Hague báo cáo lại Tòa án Quốc tế và Liên Hiệp Quốc việc tòa thành Thiên Thạch từ chối ra dự phiên tòa. Đồng thời, hắn trình lên bản hiệp ước bổ sung của Braid, cũng như tin thành lập của đế quốc Thiên Thạch, cùng với việc quần đảo Colo Shrike được đổi tên thành quần đảo Thiên Thạch.

Hoàng gia Colo Shrike đã nhận hai triệu USD của tòa thành Thiên Thạch, nên các thành viên hoàng tộc đều đã lần lượt ký tên vào hiệp ước. Còn đại đa số dân chúng lại thà lấy 100.000 USD còn hơn là về nước. Nhờ thế Tòa án quốc tế cũng không thể phán xét Thạch Thiên xâm chiếm lãnh thổ nước khác. Bù lại lâu đài Thiên Thạch cũng chỉ có quyền sử dụng chứ không nắm quyền sở hữu quần đảo. Thời gian sử dụng có thể thông qua hiệp ước song phương giữa Tòa án Quốc tế và Hoàng gia Colo Shrike. Nếu một trong hai bên từ chối hiệp thương, Tòa án quốc tế sẽ xử theo luật Thuê sử dụng đất đai quốc tế.

Thư phán xét được gửi đến quần đảo Colo Shrike hồi cuối tháng 10, ngày cuối cùng kỳ hạn thương thảo là ngày 1 tháng 1 năm sau. Nếu đến hạn tòa thành Thiên Thạch vẫn chưa đưa ra đại biểu xem như quyền sử dụng quần đảo của tòa thành sẽ do Tòa án Quốc tế trực tiếp quyết định.

Ngày 6 tháng 12 một tháng sau, hơn nửa báo chí toàn thế giới đã đưa cùng một tin, tòa thành Thiên Thạch tuyên bố sẽ đổi tên quần đảo Colo Shrike thành quần đảo Thiên Thạch, lễ thành lập đế quốc Thiên Thạch sẽ được tổ chức vào ngày 1 tháng 1 năm sau. Thạch Thiên sẽ đảm nhiệm vị vua đầu tiên của quốc gia này, đồng thời ngày này cũng chính là kỳ hạn cuối cùng tòa án Quốc tế đưa ra.

Liên hiệp quốc đã triệu tập họp báo ngay trong ngày, lập tức phản hồi: Quần đảo Colo Shrike vẫn thuộc sở hữu của vương quốc Colo Shrike. Khi chưa được Liên hiệp quốc thông qua, ngoài Quốc vương Colo Shrike, bất kỳ quốc gia hay chính phủ nào được xây dựng trên đảo Colo Shrike cũng sẽ không được thừa nhận. Nếu lâu đài Thiên Thạch vẫn cứ quyết giữ ý mình sẽ có khả năng Liên hiệp quốc dùng đến lực lượng vũ trang để ngăn chặn

Hơn hai mươi quốc gia gồm Mỹ, Anh, Pháp, Nhật, Úc, Phillipins, Indonesia... đã lần lượt biểu quyết ủng hộ Liên Hiệp Quốc trong phiên họp kỳ này, lên án tòa thành Thiên Thạch đã có hành vi xâm chiếm chủ quyền nước khác. Chính quyền các nước bày tỏ tán đồng cho lực lượng gìn giữ hòa bình phối hợp với hành động của Liên Hiệp Quốc. Đồng thời tân Tổng thống nước Mỹ Otis đã tuyên bố. Mỹ và hơn hai mươi quốc gia gồm Anh, Pháp, Nhật, Phillipin... sẽ tiến hành diễn tập quân sự tại Thái Bình Dương vào những ngày sắp đến. Đây là đợt diễn tập lớn nhất trong những năm gần đây. Vì hơn một nửa trong đó thuộc các nước thành viên tổ chức hiệp ước Bắc Đại Tây Dương, nên có báo chí cho rằng các nước thuộc tổ chức trên đang muốn mượn cơ hội này bành trướng quyền lực của mình đến Thái Bình Dương. Trung Quốc và Nga cũng đưa ra câu hỏi về mục đích cuộc diễn tập lần này, về việc đối phó với một quốc gia nhỏ bé lãnh thổ vòng vèo hai trăm km² và hoàn toàn không có một chút năng lực quân sự nào, liệu có cần đến một lực lượng hùng hậu như vậy?

Tất cả mọi người đều cảm nhận được cái không khí sắc mùi căng thẳng đấy, thậm chí có kẻ còn cho rằng việc làm của đế quốc Thiên Thạch rất có khả năng gây ra đại chiến thế giới thứ ba, mà cũng có kẻ nhận xét không được xem thường Thiên Thạch. Ít ra chỉ một mình hắn cũng đã đủ làm nước Mỹ phải khốn đốn. Và đến tận bây giờ Tổng thống và Bộ Quốc phòng Mỹ vẫn chưa giải quyết xong vấn đề chỗ làm việc. Họ giúp vương quốc Colo Shrike phen này chắc mong giành lại tí sĩ diện bị tước mất

Vì thế phe phản chiến đã diễu hành rùm beng trên khắp các nước này, quết liệt hô hào rằng chính phủ nước mình bị Mỹ lợi dụng, mà các cuộc nhiễu hành tại Mỹ cũng không ít. Trong đó ngoài người phe phản chiến thật sự, còn có không ít kẻ do sợ bị Thạch Thiên trả thù như nước Mỹ, và một số là đàn em các gia tộc xã hội ngầm đồng minh của anh. Bọn chúng cứ thế mà hòa vào đoàn diễu hành gây sự phá đám, thậm chí còn có kẻ đứng đầu đoàn lãnh đạo quần chúng.

Chỉ duy nhất tòa thành Thiên Thạch, từ sau khi cho giới truyền thông thông báo việc thành lập vương quốc đến giờ không có bất kỳ manh động nào . Có chăng chỉ là các công trình đang ngày đêm không ngừng thi công trên đảo quốc. Một nửa thời gian của Thạch Thiên dùng để bông đùa cùng với các ái thiếp của mình, nửa còn lại hẳn căn bản không có mặt ở Trái Đất.

419. Chương 420: Đại Hội Du Thuyền

hạch Thiên hoàn toàn có thể được coi là một vị Hoàng đế khai quốc an nhàn nhất trong lịch sử nhân loại. Nếu không có người nhắc nhở thì hẳn cũng chẳng biết đại lễ khai quốc của đế quốc Thiên Thạch là ngày nào . Buổi tối, khi phụ nữ nằm kế bên đã ngủ say, hắn liền thả mình trôi trong không gian, nói chính xác là trôi bồng bềnh trong tầng không của vũ trụ bên ngoài địa cầu. Ngắm nhìn không gian vô tận, khám phá những bí mật bên trong cơ thể. Thực tế, phần lớn thời gian hắn đều đứng chết lặng một chỗ, bởi có quá nhiều nghi vấn mà bản thân hắn cũng hoàn toàn không thấu hiểu.

Cứ như vậy, Thạch Thiên chỉ đơn thuần coi mình là một người học võ, do vô ý mà đã học phải một loại công phu kỳ quái, tự đẩy chính mình vào trong vòng luẩn quẩn của sự sống và cái chết, muốn thoát cũng không thoát được. Tuy nhiên, thể giới mà hắn nhìn thấy nhờ vào “cự năng thể” khiến hắn thay đổi hoàn toàn cách nhìn ban đầu.

Trong thể giới hỗn mang đó, vô số “lốc xoáy” đang tuôn trào năng lượng kia rút cục là cái gì? Thứ mà chúng tuôn trào ra là loại năng lượng gì ? Tại sao cơ thể hắn có thể hấp thụ và sử dụng chúng ? Còn cái xoáy nước màu đen kia nữa. Nó đại diện cho cái gì? Tại sao bất kỳ nguồn năng lượng nào tới gần xoáy nước này đều biến mất không sủi tăm ?

Cái thể giới kỳ quái này là ở đâu? Bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu, hắn cũng có thể bước vào thể giới đó, và còn có thể tùy ý thu nạp năng lượng của nó. Nói chính xác hơn thì nó tồn tại ngay bên cạnh hắn. Nhưng tại sao chỉ có dùng “cự năng thể” mới có thể nhìn được cái thể giới kỳ quái này?

Mỗi lần Thạch Thiên bước vào thể giới này đều có một cảm giác khó tả, dường như thời gian gần một ngàn năm đã qua của bản thân có quan hệ rất lớn với xoáy nước đó . Nếu cái thể giới màu đen này đại diện cho sinh mệnh, thì xoáy nước màu đen kia phải chăng là đại diện cho sự chết chóc? Tuy nhiên, chẳng phải hắn đã chết tới chín lần rồi sao ? Con người đã chết đi thì sao có thể sống lại nữa? Ký ức về mỗi cái chết với hắn chỉ là một bức màn trắng . Dường như chỉ cần nhắm mắt là đã trôi qua cả trăm năm. Điều này khiến Thạch Thiên rất muốn bước vào xoáy nước đen đó để tìm hiểu tận cùng sự vận động của nó. Nhưng hắn sợ rằng khi bước ra thì một trăm năm lại trôi qua, không thể nhìn thấy chị em Thạch Lệ cùng những phụ nữ, người hầu của mình.

Hiện tại, cách duy nhất để giải đáp điều bí ẩn này xem ra chỉ có dùng “cự năng thể” và Thái Ất mật điển. Tuy rằng không thể khẳng định viên ngọc kỳ quái này có phải do con người tạo ra hay không, nhưng Thái Ất mật điển thì chắc chắn là do con người viết thành. Trước đó, Thạch Thiên coi Thái Ất mật điển là mật tịch do sư phụ truyền lại. Nhưng bây giờ, hắn đã thấy hoài nghi về nguồn gốc của nó, bởi nó hoàn toàn không giống tâm pháp luyện công, mà lại giống với phương phép để đi vào thể giới màu đen này hơn. Chỉ là trước nay hắn không hề biết tới sự tồn tại của thể giới đó mà thôi. Và “cự năng thể” giống như một chiếc chìa khóa, thay hắn mở cánh cửa bước vào thể giới kỳ quái này.

Trong những ngày cuối cùng của năm, 27 chiếc thuyền lớn và gần 1 .000 chiếc du thuyền từ khắp nơi tiến vào Thái Bình Dương, hướng tới quần đảo Thiên Thạch. Những người trên thuyền đều là người được mời hoặc tự tới dự đại lễ kỷ niệm ngày khai quốc của đế quốc Thạch Thiên. Những người này gồm những tỷ phú có quan hệ với Quý TS, đồng minh cùng các gia tộc hắc bang bị tòa thành Thiên Thạch khống chế. Những siêu sao trên thế giới tham gia biểu diễn trong đại lễ khai quốc, cánh phóng viên và giới truyền thông... coi như là tùy tùng của bọn họ. Tổng số lên tới hơn 1 .000 người.

Cầu tàu trên quần đảo Thiên Thạch vốn không thể đủ chỗ cho gần 1 .000 chiếc tàu cùng neo đậu, và cũng không có đủ phòng nghỉ, nhà ăn phục vụ hơn 1 .000 người ăn nghỉ. Chỉ trong vòng vài tháng, họ đã đầu tư tới đa nhân lực và vật lực để xây dựng một hoàng cung mới, nhưng lúc này cũng mới chỉ hoàn thành

một phần rất nhỏ, vẫn chưa thể sử dụng được. May mà những người tới dự lễ đã có sự chuẩn bị kỹ càng, neo thuyền ở vùng biển lân cận, chỉ dùng một chiếc thuyền nhỏ để vào đảo, và ăn ở ngay tại trên thuyền.

Lúc này, mấy km xung quanh quần đảo Thiên Thạch dày đặc các thuyền lớn, du thuyền sang trọng neo đậu. giống như một cuộc triển lãm du thuyền hoành tráng, vô cùng náo nhiệt. Một số hãng truyền thông lớn dùng trực thăng để quay phim từ trên không, phát sóng trực tiếp buổi lễ để khán giả khắp thế giới cùng thưởng thức. Có một vài đài truyền hình và trang web thậm chí không cần được sự đồng ý của chủ thuyền đã tự ý tổ chức bình bầu rất nhiều du thuyền, như bảng xếp hạng du thuyền sang trọng nhất, bảng xếp hạng du thuyền xa xỉ nhất, bảng xếp hạng du thuyền thời trang nhất, bảng xếp hạng du thuyền xấu nhất... Trong đó, du thuyền được chú ý nhiều nhất, nhận được nhiều phiếu bình chọn nhất đương nhiên là “Empires”.

Trong thời đại thông tin ngày nay, việc tìm ra chủ nhân của một chiếc du thuyền không hề khó. Trong khi mọi người hào hứng bình luận về chiếc du thuyền yêu thích thì cùng chấn động tới sức ảnh hưởng của tòa thành Thiên Thạch trong các tầng lớp xã hội. Cần phải biết rằng, hiện nay vẫn tồn tại những tranh luận rất lớn về sự thành lập của đế quốc Thiên Thạch. Đường như không có chính phủ của quốc gia nào công khai ủng hộ sự thành lập của Thiên Thạch. Còn những nhân vật lớn, tỷ phú này lại không quan tâm tới lập trường chính trị của nước mình, ủng hộ đế quốc Thiên Thạch, hiển nhiên là họ có quan hệ không hề tầm thường với thành Thiên Thạch.

Tiền bạc và quyền lực luôn không thể tách rời nhau. Đặc biệt là đối với một quốc gia theo chế độ tuvin cử. thì tiền bạc lại có vai trò không tưởng tượng được. Thực tế, hiện nay có không ít nhân vật của giới chính trị đã bị các nhà tài phiệt chi trích. Một khi mất đi nguồn tiền đầu tư của những người này thì đừng có mơ mà được thắng cử ở lần bầu cử sau. Một số các quốc gia chuẩn bị tham gia cuộc diễn tập quân sự liên hợp ở Thái Bình Dương với Mỹ, do các vấn đề về nguồn đầu tư và kinh tế, đã liên tiếp rút lui. Trong đó, có ba quốc gia trực tiếp lấy lý do là chưa chuẩn bị đầy đủ, triệu tập chiến hạm trở về, tuyên bố rút khỏi cuộc diễn tập. Hơn mười quốc gia khác cũng giảm thiểu nguồn đầu tư vào cuộc diễn tập, chỉ phái hai chiến hạm tới biểu diễn tượng trưng.

So ra thì chính phủ Mỹ lại không hề chịu áp lực quá lớn. Tuy đã chứng thực là do chính phủ Mỹ ám hại Kim Hình mới khiến cho Thạch Thiên tới Mỹ làm náo loạn. Tổng thống Helen và một số nhà chức trách còn vì vậy mà phải từ chức, công khai xin lỗi Kim Hình. Nhưng cách làm cực đoan của Thạch Thiên như phá hủy bia kỷ niệm Washington, Nhà trắng, Lầu năm góc, sân bay quốc tế Los Angeles vẫn khiến cho rất nhiều người dân Mỹ phẫn nộ. Chính phủ Mỹ muốn có được sự ủng hộ của họ thì không khó. Ngược lại, nếu không có hành động nào đối với đế quốc Thiên Thạch thì lại sẽ khiến người dân càng thêm bất mãn.

Ngoài ra, các nước Nhật Bản, Hàn Quốc, Phillipin, Australasia, Ấn Độ. Indonesia luôn phụ thuộc vào sự giúp đỡ của Mỹ, là đồng minh tin cậy hoặc con rối trong chiến lược Thái Bình Dương của Mỹ. bắt nguồn từ lợi ích của bản thân ở Thái Bình Dương, cũng đều kiên trì tham gia đợt cuộc diễn tập quân sự này.

Tuy nhiên, trong vùng biển được xác định làm một trong những chiến trường chính của cuộc diễn tập quân sự lại neo đậu dày đặc du thuyền của các nước. Trong đó cũng có không ít siêu tỷ phú tới từ nước Mỹ. Do đó, cuộc diễn tập quân sự vốn dự định bắt đầu cùng lúc với đại lễ thành lập đế quốc Thạch Thiên không thể không trì hoãn. Bởi không thể xác định chính xác khi nào những du thuyền này mới dời đi

420. Chương 421: Thấy Là Chạy

Người của tòa thành Thiên Thạch sớm đã dự đoán được sẽ xuất hiện tình trạng này. Số người đến tuy nhiều hơn trong dự kiến, nhưng vẫn không dẫn đến hỗn loạn. Bất kể là tỷ phú thương nghiệp hay bố già mafia, cùng là một phần tử để tạo nên tập đoàn Tòa thành Thiên Thạch với tài phú to lớn như thế này. Nếu đã vượt biển để tới cổ vũ Đế quốc Thiên Thạch thành lập. Đế quốc Thiên Thạch tự nhiên sẽ biểu hiện sự hoan nghênh đón tiếp nồng hậu.

Quý TS và Thiên Thạch Đồng Minh là do Pemie và Braid phân biệt nắm giữ, tiếp khách cũng là nhiệm vụ do họ phụ trách, những khách đang xếp hàng dài đến chúc khiến họ bận rộn đến hầu như không có thời gian để ăn. Sau khi hoàng cung mới xây xong thì sắp bị gỡ bỏ ngôi hoàng cung Colo Shrike cùng phát huy

sự nhiệt tình cuối cùng của nó, thành nơi trụ sở chính, tiếp nhân khách quan trọng, đây chắc cũng là những ngày náo nhiệt nhất từ khi hoàng cung Colo Shrike thành lập.

Thạch Thiên không thích náo nhiệt này, Samantha và nhiều người cũng không muốn bị gián đoạn, chỉ muốn ở lại với phía bên Thạch Thiên. Do đó. Thạch Thiên đem họ lên “Empire Vô tư tận hưởng ánh nắng, gió biển. Trên thực tế, thiết kế của du thuyền ”Empire”sang trọng hơn thuyền Colo Shrike gấp trăm lần.

Ngày đầu tiên của một năm mới, tất cả các công trình trên quần đảo Thiên Thạch đều ngừng lại. Từ lúc sáng sớm, người trên tàu du lịch, du thuyền liên tục bước lên đảo Bắc, tuy rất nhiều các thủy thủ các loại vẫn đang ở trên thuyền của mình nhưng số người trên đảo cùng đạt đến con số trên ba mươi ngàn người hoặc nhiều hơn. Trong số họ không ít là vợ con của những người giàu có dẫn đến, vì lễ hội khai lập nước bắt đầu ở lúc xế chiều, nên họ mang theo chăn màn, thức ăn tới đảo, đóng màn tại bãi biển, rừng... Một số người còn đem cả đầu bếp của họ đi, để nấu nướng thực phẩm trên bãi biển. miễn phí cho mọi người thưởng thức, thậm chí sau đó phát triển thành một cuộc thi ẩm thực và giống như đang cử hành một cuộc họp mặt diên rồ.

Tay trái Thạch Thiên ôm Hạng Hồng. tay phải lại có Maicy ở hồ bơi ở trên đỉnh tàu Empire, tận tình thưởng thức trái cây rượu ngon đã gọt bỏ vỏ đưa vào miệng, riêng bốn người Samantha, Kim Hinh, Tiêu Vi và Đan Nghệ Nhã ngồi quanh cái bàn tròn đối diện hồ bơi để chơi bài poker

m thanh của động cơ tàu dần dần tiếp cận Empire, Hạng Hồng vừa cười vừa nói: “Có lẽ là Hiểu Mẫn đón Thạch Lệ đến rồi”.

Lúc sáng là Thạch Lệ đã đến quần đảo, vì Thạch Hiểu Mẫn nhớ chị gái, nên từ lúc sáng sớm đã trèo lên một chiếc thuyền mới biết sử dụng, đi đón Thạch Lệ đến Empire.

Nhưng Thạch Thiên đã cau mày lại, mỉm cười nói: “Thật đáng tiếc, số người đến nhiều hơn”.

Hạng Hồng hơi do dự và nghe thấy tiếng bước chân ồn ào ở cầu thang. Quả nhiên không chỉ hai chị em Thạch Lệ, đang suy nghĩ người đến là ai thì nghe thấy một âm thanh rất quen thuộc. Tim Hạng Hồng lúc này bỗng giật mình và nhảy ra khỏi trong lòng Thạch Thiên, nhưng tiếc là nó đã quá muộn. Chỉ thấy một cái bóng từ cầu thang xông ra, không phải Hạng Kiều thì còn là ai nữa, những người đi lên tất nhiên không thể thiếu Quách Thiển Vi và Lý Hiểu Lệ. Riêng hai chị em Thạch Lệ ra còn có Quách Gia Chí

Hạng Hồng sớm đã biết rất rõ xung quanh Thạch Thiên có không ít phụ nữ. tuy đồng tình Quách Thiển Vi giống Lý Hiểu Lệ, như hiện tượng này là rất không hài lòng, nhưng họ cũng đã chấp nhận thực tế này, nhưng sau đó đột nhiên nhìn thấy chị gái mình mặc một bộ đồ tắm dựa vào lòng Thạch Thiên, tuy không thể không ngạc nhiên, sững sốt. Thạch Hiểu Mạnh lè lưỡi với Thạch Thiên, tiết lộ ra một nụ cười bất lực với Quách Gia Chí và Thạch Lệ nói: “Tôi dẫn các bạn đi tham quan, tàu này đúng là quá đẹp”sau đó vội vội vàng vàng lôi họ ra khỏi nơi này.

Samantha vứt bỏ thẻ bài nói: “Không chơi nữa, gió hôm nay to quá có lẽ sớm sẽ mưa to gió lớn”Sau khi nói xong thì nhảy mất với Kim Hinh, Maicy, tất cả đều nhin cười để vào trong khoang thuyền.

Thạch Thiên đơn giản hơn nữa, đứng dậy và nói: “Ồ, có khách tới, anh đi bán cá tươi đây”Rồi quay lưng nhảy xuống biển.

Hạng Hồng, Quách Thiển Vi và Lý Hiểu Lệ lúc này đã tỉnh lại, chạy tới trước hàng rào. nhưng ngoài những giọt nước bắn tung tóe ra thì đâu còn hình bóng Thạch Thiên. Hạng Hồng tức giận nói: “Tiểu tử này lại chạy rồi, chẳng lẽ chúng ta đáng sợ lắm sao?”

Hạng Hồng nhìn bộ dáng ba cô gái tức giận cười nói: “Hãy ngồi xuống trước, hân sớm muộn gì cùng lên đây thôi”.

Ba cô gái nhìn nhìn Hạng Hồng, lặng lẽ thảo luận một thời gian, sau đó bao quanh Hạng Hồng ngồi xuống, rồi do Hạng Kiều mở miệng hỏi: “Chị, chị với Thạch Thiên khi... khi nào với nhau thế sao không nói cho em nghe?”

Hạng Hồng không ngờ Hạng Kiều hỏi thẳng thắn đến mức này, thấy gương mặt Hạng Kiều không giận mới yên tâm trở lại, nhưng bản thân Hạng Hồng vẫn không thể nói rõ quan hệ của mình với Thạch Thiên, đây có thể nói là đã yêu nhau không, vì hai người chưa từng trải qua quá tình yêu, quan hệ duy nhất được khẳng

định là có quan hệ. nhưng vẫn không thể nói với em gái mình về nội dung này, trên má bỗng hồng lên. ngại ngần nói: “Có thể.. có thể nói là tình yêu mới bắt đầu, các em không ghen với chị chứ?”

Quách Thiển Vi vội vã nói: “Không, không, chúng em sớm đã quen rồi, nhưng chị Hồng phải giúp tụi em nha!”

Hạng Hồng hỏi: “Sao giúp chúng em đây?”

Quách Thiển Vi nói: “Dạ... đầu tiên dạy chúng em là chị làm cách nào để có được anh ta?” Thấy phản ứng của Hạng Hồng do dự nên lấy chân đá nhẹ Hạng Kiều, lúc này Hạng Kiều liền lấy hết sức lắc vai Hạng Hồng năn nỉ nói: “Đúng rồi chị, nói cho tụi em biết đi. tên chết tiệt đó mỗi khi thấy tụi em là chạy, đúng là tức chết”.

Hạng Hồng nhìn ba khuôn mặt thành thật năn nỉ, cảm thấy đầu mình to lên một tí, ần ần vào đạo thái dương mình, than thở nói: “Cái này... bọn em có lẽ hiểu lắm rồi, thực ra quan hệ của chị với Thạch Thiên, tuy đã thân mật qua, nhưng cũng chỉ là quan hệ bạn bè, với lại nhìn ra quan hệ Samantha, Kim Hình cùng như thế chị cũng không biết trong lòng Thạch Thiên nghĩ như thế nào, có thể anh ta muốn giữ quan hệ ở cự li gần lại không gần, xa lại không xa với những phụ nữ xung quanh mình. có thể là ba tụi em siết anh ta quá chặt nên mới tránh bọn em... tụi em có hiểu ý chị không?”

Hạng Hồng gật đầu: “Hiểu rồi, lần trước chị Samantha cũng nói vậy và đã dạy chúng ta phải cư xử trưởng thành, không thể siết quá chặt với hần”.

Lý Hiểu Lệ cay đắng nói: “Nhưng hần thấy chúng em là trốn ngay, đâu ra thời gian dành cho anh ta!”

Quách Thiển Vi nói tiếp: “Đúng, đúng, chúng em biết rằng những điều đó trước tiên phải làm bạn bè, với lại đâu có buộc hần kết hôn với chúng em ngay, thực là đáng ghét!!!”

Ba người con gái đẹp đề đồng thời siết chặt nắm đấm của mình, để lộ hàm răng

421. Chương 422: Có Các Em Là Đủ Rồi

Hạng Hồng không ngờ các nàng Hạng Kiều lại có thể đi tìm Samantha xin giúp đỡ, mà Samantha thật đúng là có chủ ý giúp các nàng, ngấm lại đều cảm thấy quá hoang đường, không khỏi có chút dờ khóc dờ cười. Thấy các nàng hiển nhiên không có hiểu ý mình, bất đắc dĩ lắc đầu, lên tiếng giải thích: “Ừm... chị chỉ có quan hệ bạn bè, cũng không phải loại các em nghĩ, nếu không chị cùng các nàng Samantha, Kim Hình khi ở cùng một chỗ, cũng không có khả năng hòa hợp như hiện tại như vậy. Ý chị là... Mọi người chỉ muốn cùng Thạch Thiên một chỗ... Cái loại cảm giác này, không nghĩ tới tương lai sẽ như thế nào, cũng không yêu cầu hần phụ trách đối với bọn chị trong tương lai. Hần một người làm sao có thể phụ trách đối với nhiều phụ nữ như vậy? Cho dù Thạch Thiên tương lai có yêu mến các em, cũng không thể đem toàn bộ các em cưới làm vợ?”

Ba thiếu nữ trên mặt đồng thời ửng hồng, các nàng mặc dù đối với Thạch Thiên càng ngày càng si mê, phương thức theo đuổi cùng bởi vì vậy mà có vẻ càng lớn mật, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, đối với loại đại sự đàm hôn luận giả này vẫn bảo lưu vài phần thận thung.

Hạng Kiều nghiêm mặt nói: “Chị, bọn em chưa nói muốn gả cho hần, cùng chỉ là muốn thử xem cùng hần ở cùng một chỗ cảm giác ra sao! Nhưng mà... nhưng mà hần chẳng phải xem như là quốc vương sao, nếu như yêu thích, cưới toàn bộ cùng không quan hệ mà!”

Quách Thiển Vi ngạc nhiên nói: “Đúng vậy! Nghe nói quốc vương trước kia trên đảo này có rất nhiều vợ, Thạch Thiên trở thành hoàng đế đem chị Hạng Hồng, chị Samantha, chị Kim Hình toàn bộ cưới hết thì có quan hệ gì, hoàng đế không phải đều có hậu cung ba nghìn sao? Em cũng không tin chúng ta một phần ba nghìn cơ hội cũng tranh thủ không được”.

Lý Hiểu Ly líu lười nói: “Ba nghìn có phải là hơi nhiều một chút không?”.

Quách Thiển Vi nói: “Yên tâm đi, mình xem trong hoàng cung cùng không tới ba nghìn phòng đâu”.

Ba cô gái tự chủ trương vì Thạch Thiên quy hoạch ba nghìn bà vợ, tuy hoàn toàn là các nàng một bên tình nguyện mà nghĩ. Hạng Hồng nghe được không khỏi trong lòng kinh hoàng một hồi. Hạng Hồng bản thân cũng giải thích không rõ quan hệ cùng Thạch Thiên, cũng không hy vọng xa vời ba cô gái này có thể rõ ràng tình cảm của các nàng đã thoát ly hiện thực, thấy ba cô gái dù chiến dù bại vẫn đầy ý chí chiến đấu không giảm. nhìn ra được các nàng đối với Thạch Thiên xác thực trúng độc đã sâu, cơ hồ đến mức không còn thuốc chữa, không muốn quá đả kích các nàng, hít một hơi thật sâu. thở dài nói: "... Các em cố gắng mà tranh thủ".

Ba cô gái được Hạng Hồng "cổ vũ", cho rằng lại phải tìm đến một nhân vật quan trọng bên cạnh Thạch Thiên để ủng hộ. các nàng cùng Hạng Hồng quan hệ so với Samantha thì thân cận hơn nhiều, tất nhiên đối với nàng càng thêm tín nhiệm, sĩ khí lập tức càng thêm tăng vọt

Hạng Hồng chuyển chủ đề, hỏi Quách Thiển Vi cùng Lý Hiểu Lệ nói: "Gia gia các em cũng tới quần đảo Thiên Thạch sao?"

Nàng hiểu rõ Hạng Kiều nhất định là đi theo gia gia, bất quá lần này phú hào tới tham gia lễ thành lập đế quốc Thiên Thạch, phần lớn đều là thuộc hạ hoặc đại biểu các tập đoàn mà quỹ TS có cổ phần khổng lồ hoặc có hợp tác. Quách gia, Lý gia cùng Quỹ TS cũng không có làm ăn trực tiếp, kỳ quái là loại người làm ăn thuần túy như bọn họ lại tới tham gia lần này nhiệt này.

Quách Thiển Vi nói: "Em đi theo Gia Chí thúc thúc. Gia gia còn không biết. Lý Hiểu Lệ thì lên cùng đi theo chúng em". "Empire" trở lại bên bờ biển quần đảo Thiên Thạch, đã là lúc hoàng hôn, nghi thức thành lập đế quốc Thiên Thạch vừa mới bắt đầu không lâu. Lễ khai quốc thật ra càng giống như một hội ăn chơi quy mô chưa từng có, bọn họ ở bên cạnh bờ biển đảo Bắc đế quốc Thiên Thạch, dựng một sân khấu tổng diện tích hơn hai ngàn thước vuông, đèn đuốc sáng rực, khiến cho mặt trời còn chưa chìm xuống biển cũng có vẻ ảm đạm thất sắc. Nghi thức phi thường đơn giản, chỉ do Laurent lên sân khấu đơn giản nói vài phút. Liên tuyên bố đế quốc Thiên Thạch thành lập. Tiếp đó là nguyên một đám siêu sao quốc tế thay phiên lên sân khấu ca múa biểu diễn đặc sắc, bất quá lần này đi vào quần đảo Thiên Thạch chỉ cấp siêu sao đã có hơn ba trăm người, đại đa số căn bản không cơ hội lên sân khấu, cùng chỉ đến tham gia náo nhiệt. Ăn chơi cũng đồng thời bắt đầu, chung quanh sân khấu cũng không có đủ ghế ngồi, người đủ màu da vây quanh đồng lửa, cao hứng bừng bừng theo âm nhạc uống rượu khiêu vũ.

Đám người Thạch Thiên ngồi ở đuôi du thuyền ăn bữa tối, từ nơi này có thể nhìn thấy đám người đang vui chơi trên bờ biển. Thạch Hiểu Mẫn cùng bốn người Hạng Kiều, Quách Thiển Vi, Lý Hiểu Lệ ăn lưng lưng liền chạy đến lan can bên cạnh, xem các siêu sao trên sân khấu mà hò hét hưng phấn.

Samantha mỉm cười hỏi Thạch Thiên nói: "Hôm nay hoạt động quan trọng như vậy, quốc vương như anh lại tránh ở trên thuyền, có phải là không phù hợp sao?"

Kim Hinh cũng cười hỏi: "Hiện tại mỹ nữ ngồi sao trên đảo vô số, anh một chút cũng không động tâm sao?"

Thật ra Thạch Thiên khi ở Los Angeles. Aspdin từng an bài vài nữ minh tinh Hollywood cùng hân phong lưu, mấy nữ minh tinh này lần này cũng tới quần đảo Thiên Thạch, chỉ có điều Thạch Thiên không muốn cùng các nàng nổi lại tiền duyên.

Thạch Thiên nghe vậy không chút xấu hổ ha hả cười nói: "Lão tử có các em đã đủ rồi".

Samantha, Kim Hinh cùng Tiêu Vi lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt, hung hăng trắng không còn chút máu liếc nhìn Thạch Thiên, mà Thạch Lệ cùng Đan Nghệ Nhã thiếu chút nữa đã đem thực vật trong miệng phun ra. Quách Gia Chí thì là vẻ mặt sùng bái cùng kính ngưỡng.

Chỉ có Maicy lơ đãng đi theo cười nói: "Thân yêu, anh không biết mình mạnh bao nhiêu sao? Cho dù một trăm người đàn ông cộng lại cũng không kịp nổi một phần mười lợi hại của anh, nhiều hơn nữa cũng không đủ để anh chinh phục. Bất quá em cũng không hy vọng anh đi lên trên đảo đi, mị lực của anh không có cô gái nào có thể ngăn cản, nếu như giờ đây đi trên đảo một vòng, khuva hôm nay số phòng trên đế quốc khẳng định sẽ không đủ dùng".

Lúc này phía bên bốn cô gái Thạch Hiểu Mẫn đang trầm trồ, chỉ thấy trên sân khấu Shinai Twain đã chấm dứt trong tiếng gào thét cùng vỗ tay đi xuống sân khấu. Mariah Carey cùng Whitney Houston liền nắm tay nhau leo lên sân khấu biểu diễn hợp xướng, dẫn tới người trẻ tuổi vây quanh dưới đài lập tức lại phát ra

một hồi gào thét chói tai. Thạch Hiểu Mẫn bước nhanh chạy về trước bàn ăn, kéo Quách Gia Chí, đối với hắn uy hiếp nói: “Anh hôm nay nhất định phải đem tất cả ngôi sao trên đảo xin chữ ký hết về đây, thiếu một cái cũng đừng nghĩ em sau này lại để ý tới anh!” Rồi hướng tới mọi người hô: “Nơi này cách sân khấu quá xa, tất cả mọi người đi qua xem đi, cơ hội xem nhiều siêu sao như vậy cùng không nhiều”.

Mọi người thấy về phía Thạch Thiên, nhìn ra được phần lớn đều đối đại hội không tiền khoáng hậu này có chút động tâm.

Thạch Thiên nói: “Các em đi đi. anh có việc nói chuyện cùng Thạch Lệ”

422. Chương 423: Truyền Thụ Y Bát

Quách Gia Chí mặt mày sầu khổ kẹt ở giữa các cô gái rời thuyền lên bờ, hắn nghe qua siêu sao quốc tế hôm nay tới quần đảo Thiên Thạch tối thiểu hơn ba trăm người, cho dù một phút tìm được một người kí tên, cũng phải mất trên mấy giờ, nghĩ thầm những vũ sư, ban nhạc cũng đều là những người nổi danh trên thế giới, không biết trong lòng Thạch Hiểu Mẫn có tính là ngôi sao không, nếu như tính thì chỉ sợ ba ngày ba đêm cũng không thấy thể hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này.

Siêu sao quốc tế trong lòng ba người Hạng Kiều, Quách Thiển Vi cùng Lý Hiểu Lệ có sức hấp dẫn tuyệt không kém hơn Thạch Hiểu Mẫn, nhưng thấy Thạch Thiên không đi, cũng có chút không muốn đi, chỉ là nghĩ đến Samantha cùng Hạng Hồng dặn dò các nàng ở trước mặt Thạch Thiên phải biểu hiện rụt rè, không thể đuổi đến cùng. đành phải lưu luyến không rời mà lên bờ.

Trên boong tàu lớn chỉ còn lại có Thạch Thiên cùng Thạch Lệ, Thạch Thiên hỏi: “Ta dạy cho con tâm pháp cũng luyện đã hơn một năm, có gì khó khăn không?”

Thạch Lệ không ngờ Thạch Thiên đuổi những người khác đi. lưu lại nàng chỉ là hỏi cái này, liền đáp: “Không có, chỉ là công tác có chút bận rộn, thời gian luyện tập không nhiều lắm”.

Thạch Thiên đứng lên nói: “Con đi theo ta”.

Trên thuyền có bốn gian chuên dùng làm rạp chiếu phim. Thạch Thiên dẫn theo Thạch Lệ đi vào trong rạp chiếu phim nhỏ nhất, ngồi lên trên ghế sofa ở trước màn hình.

Thạch Thiên tắt đèn đi, sau đó nắm lấy tay Thạch Lệ, đem năng lượng rót vào trong cơ thể nàng, đem toàn thân nàng bảo vệ, tay kia lấy tụ năng thể trong cơ thể mình ra, nhập vào năng lượng, vật nọ vốn màu đen lập tức bắn ra hào quang bảy màu, đem rạp chiếu phim chiếu lên phi thường sáng ngời.

Thạch Lệ kinh ngạc nói: “Đây là hạt châu gì? Ánh sáng thật kì quái”.

Thạch Thiên nói: “Ta cũng không biết, con xem màn hình”.

Thạch Lệ quay đầu nhìn lên màn hình, chỉ thấy hạt châu ở trên màn hình phóng ra rất nhiều phù hiệu chưa bao giờ thấy qua, chỉ nghe Thạch Thiên lại hỏi: “Có thể nhìn ra cái gì không?” Thạch Lệ lại nhìn một hồi, lắc đầu nói: “Xem không hiểu, trước kia cho tới bây giờ chưa thấy qua loại... loại phù hiệu này”.

Thạch Thiên nói: “Đừng đem chúng nó trở thành văn tự như phù hiệu mà nhìn. Chỉ dùng cảm giác của con nhìn”.

Thạch Lệ gật nhẹ đầu, sau một hồi vẫn lắc đầu nói: “Con nói không được, chỉ cảm giác là lạ, có phải là cùng tâm pháp ngài truyền thụ cho chúng con có quan hệ không?”

Thạch Thiên mắt hạ xuống trầm ngâm một lát mới nói: “Ta và con có nói qua, hai ngàn năm trước ta từng bá nhập Thái Ất phái học nghệ, Thái Ất phái có một quyển bí tịch ghi lại loại phù hiệu kỳ quái này. Đến nay ta vẫn không cách nào rõ ràng những hàm nghĩa phù hiệu này, nhưng chúng nó đối với tu luyện của ta về sau ảnh hưởng rất lớn, cơ bản có thể khẳng định, chúng nó chính là nguyên nhân ta sống đến ngày hôm nay”.

Thạch Lệ nhin không được phát ra một tiếng kêu sợ hãi

Thạch Thiên nói tiếp: “Trên đời có ai không hy vọng có thể trường sinh không già? Ài... nếu thật là có thể trường sinh không già vẫn còn tốt một chút, hết lần này tới lần khác để cho ta đã chết lại sống, sống lại chết, nhận hết tra tấn . Năm đó Laurent bản thân bị trọng thương, ta dùng chân nguyên kéo dài tánh mạng cho hắn, không thể tưởng được tiểu tử này sống đến bây giờ. Mà ta mỗi một lần sống lại sống lâu cũng không bằng hắn, trong đó tất có duyên cớ . Ta vẫn muốn phá giải bí mật này, cho các con đều có thể sống lâu trăm tuổi, hoặc là trường sanh bất lão, để cho ta cũng không cần lại chịu nỗi khổ sinh tử, còn nhớ rõ năm trước ta đi Pháp tìm một người tên là Alex không, hạt châu này chính là từ chỗ của hắn có được”.

Thạch Lệ đổi sắc nói: “Thì ra ngài thật tìm được hắn, hắn có thể giúp ngài phá giải bí mật này sao?”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Ta cùng hắn trò chuyện qua rồi, xem như có chút dẫn dắt. nhưng mà muốn phá giải bí mật này còn xa không đủ. Cảm giác hạt châu kỳ quái này ngược lại có thể là mấu chốt phá giải bí mật này, mà chính bọn họ phỏng chừng cũng không biết hạt châu này là vật gì . Lại đem nó trở thành vũ khí đi phó ta. Cho nên ta cũng không khách khí với bọn họ, trực tiếp cầm đi”.

Thạch Lệ không biết Thạch Thiên vì sao cùng mình nói về cái này, không khỏi hỏi: “Con có thể giúp ngài làm cái gì?” Thạch Thiên nói: “Con tri nhớ tốt, ta muốn con đem những phù hiệu này ghi tạc vào trong lòng”.

Thạch Lệ gật đầu nói: “Tổ gia gia, con vừa rồi đã nhớ kỹ, nhưng mà đại khái sẽ làm ngài thất vọng, con quả thực không nắm chắc xem hiểu những phù hiệu kỳ quái này”.

Thạch Thiên tán thưởng cười cười nói: “Năng lực của con đã vượt ra khỏi kỳ vọng của ta, hiện tại nhìn không hiểu những phù hiệu này cùng không sao cả, thật ra ta cùng xem không hiểu. Không nên nóng lòng, tương lai chờ con tu vi thâm hậu lại dùng cảm giác đi nhận thức, có lẽ có một ngày có thể từ đó cảm nhận được chút gì đó”

Thạch Lệ gật đầu nói: “Con hiểu rồi”.

Thạch Thiên xuất ra một chồng bốn năm tờ giấy chữ cực nhỏ, giao vào trong tay Thạch Lệ nói: “Ở đây có vài loại tâm pháp tu luyện nội lực, còn có yếu lĩnh thân pháp khinh công, công phu quyền cước, ám khí vũ khí vân vân... nội dung tuy không nhiều lắm, nhưng là ta trải qua hơn một nghìn năm tổng kết ra”.

Nội dung tổng cộng chỉ có mấy ngàn chữ. Thạch Lệ chăm chú nhìn qua liền ghi tạc vào đầu. Thạch Thiên lại đọc cho Thạch Lệ mấy trăm chữ tâm pháp khẩu quyết, có khẩu quyết mới tu luyện được mấy loại tâm pháp này, nếu như không có khẩu quyết, cho dù cả đời cũng khó tu luyện ra kết quả.

Tiếp đó Thạch Thiên lại cẩn thận giảng giải yếu lĩnh chế địch như thế nào trong thực chiến, trong nhân loại mấy ngàn năm phát triển, lưu phái có quan hệ giao đầu cận chiến có vô số . Trung Quốc và Phương Tây đều không giống nhau, đều có đặc điểm. Mà mấy ngàn chữ này của Thạch Thiên, nội dung về quyền cước lại cực ít, thậm chí không có một bộ quyền pháp đầy đủ nào, chỉ là miêu tả nhược điểm trên cơ thể con người, huyết vị ảnh hưởng cùng vài chiêu thức phi thường đơn giản.

Thạch Thiên nói: “Đại đa số môn phái võ học đều dùng chiêu thức tổ hợp ra bộ công phu, dễ dàng dạy cùng dễ dàng học, nhưng mà đem loại bộ công phu này luyện càng quen, lại càng dễ câu nệ vào chiêu thức, do đó mất đi năng lực ứng biến quan trọng nhất khi lâm địch. Nếu hai bên tu vi không kém bao nhiêu, dùng chừng đó chiêu thức, người tới ta đi đánh tới mấy trăm hiệp cùng không thể phân ra thắng bại, cuối cùng so ai mệt chết trước. Ta viết ra vài chiêu thức này chỉ là làm mẫu cho con, đơn giản đến đứa nhỏ ba tuổi liếc mắt nhìn cũng có thể học được, muốn khắc địch chế thắng, quan trọng nhất không phải chiêu thức, mà là lực lượng, tốc độ, phản ứng, cùng với kinh nghiệm. Đánh nhau thì toàn thân các bộ vị đều có thể dùng để tấn công địch, nội lực, thân pháp cùng đao thương côn bổng, thậm chí tảng đá, chén bát cùng đều có thể dung nhập vào trong chiêu thức, giúp con chế địch”

423. Chương 424: Một Mình Đến Đảo

Thạch Lệ lần đầu tiên nhìn thấy Thạch Thiên chăm chú cùng mình nói chuyện như thế, tất nhiên không dám phớt lờ, tập trung tinh lực một mực ghi nhớ từng chữ Thạch Thiên nói. Đồng thời cũng làm cho Thạch Lệ càng nghe càng không hiểu sao, cảm giác Thạch Thiên có chút giống như là dặn dò hậu sự, đến khi Thạch

Thiên nói xong, sau khi xác định mình tất cả đều đã nhớ kỹ, rốt cục nhin không được hỏi: “Tò gia gia, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Thạch Thiên nói: “Không có việc gì phát sinh, những tâm huyết này sớm muộn cũng muốn truyền thụ cho các con, tất nhiên càng sớm càng tốt”.

Thạch Lệ nào chịu tin, cau mày nói: “Thế nhưng không cần thoảng cái để cho con đem toàn bộ gánh lên lưng...”

Thạch Thiên cười cười nói: “Hiện tại thì không có phát sinh chuyện gì, nhưng mà không biết tương lai có thể phát sinh chút gì đó ngoài ý muốn hay không, cho nên cho con gánh lên lưng trước, miễn cho sau này không kịp”.

Thạch Lệ kinh ngạc nói: “Ngoài ý muốn... người lo lắng là nước Mỹ sẽ mượn diễn tập quân sự lần này, lập tức phát động tiến công đối với quần đảo Thiên Thạch sao?” Thầm nghĩ tổ tông của mình cũ ng không giống như là người biết lo lắng như vậy.

Thạch Thiên nghe vậy quả nhiên lập tức bác bỏ nói: “Tổ gia gia sao có thể sợ bọn họ! Cho dù bọn họ không đánh tới, tổ gia gia vẫn còn muốn cùng bọn họ diễn tập cùng một chỗ”.

Thạch Lệ hỏi: “Vậy người lo lắng cái gì ngoài ý muốn?”

Thạch Thiên ánh mắt chuyển hướng sang cự năng thể trong tay, nhìn một lát rồi chậm rãi nói: “Chính là hạt châu này...”

Thạch Lệ trợn mắt nhìn cự năng thể tỏa ra hào quang bảy màu bắn ra bốn phía hỏi: “Nó có thể gây tổn thương cho đến người sao?”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Nó có thể dẫn ta tiến vào một thế giới khác, hơn nữa mỗi lần tiến vào thế giới kia, cũng làm cho ta có loại cảm giác rất kỳ quái. Phảng phất chính mình căn bản cũng không có quả thực chết qua, mà là bị nhốt trong thế giới kia, chỉ là không lưu lại trí nhớ. Nháy mắt hơn một trăm năm đã trôi qua rồi Đường nhiên đây chỉ là hoài nghi, đến cùng là chuyện này đúng hay không, còn phải đi vào sâu trong thế giới kia mới hiểu được, bất quá ta lo lắng khi đi ra, lại là một trăm năm sau”.

Thạch Lệ khuyên nhủ: “Đã có nguy hiểm, thì không nên đi vào!”

Thạch Thiên vỗ vỗ vai nàng nói: “Bí mật này nhất định phải cởi bỏ, nếu không sẽ làm cho tổ gia gia tò mò chết”.

Hai người trpở lại boong tàu du thuyền, trên sân khấu vẫn tiếp tục chương trình, khói lửa tận trời đem bầu trời đêm chiếu rọi huyền lệ rực rỡ.

Xa xa một chiếc thuyền nhanh chóng chạy tới. Thạch Lệ ngưng mắt nhìn lại, ngạc nhiên nói: “Tại sao có thể có thuyền đánh cá tới?”

Trước kia dân trên quần đảo Colo Shrike phần lớn là đánh cá mà sống, thuyền đánh cá cũng không phải ít, nhưng mà quần đảo Colo Shrike sau khi biến thành quần đảo Thiên Thạch thì đã tuyệt tích, hướng chỉ giờ đây đêm đã khuya. Một con thuyền thuyền đánh cá lúc này thẳng quần đảo Thiên Thạch mà đến, quả thật có điểm kỳ quái.

Thạch Thiên nhãn lực so với Thạch Lệ mạnh hơn gấp trăm lần, nhìn kỹ, chỉ thấy đầu thuyền đánh cá đang đứng một cô gái áo trắng, lại là Beila, nói: “Ta đi xem” Bóng người lóe lên, thì đã rơi vào cách xa vài dặm bên cạnh thuyền đánh cá. phát hiện ngoại trừ Beila cũng chỉ có vài người lái thuyền Đông Nam Á, liền hỏi: “Cô tới đây làm gì? Beila nghe được thanh âm, mới phát hiện Thạch Thiên đứng ở trước mặt nàng, nhin không được cả kinh lui một bước, hít vào một hơi nói: ”Tôi tới tìm anh”.

Thạch Thiên kinh ngạc nói: “Các người thiết lập bẫy rập mưu hại lão tử, lão tử còn chưa đi tìm các người tính sổ, lại có thể đưa mình tới trước cửa, không sợ lão tử đối với cô không khách khí sao?”

Beila sau khi giật mình đã khôi phục trấn định, đối với giọng điệu uy hiếp của Thạch Thiên tựa hồ cùng không để ở trong lòng, xoay người hô người lái thuyền cho hãm một xấp tiền, sau đó nói với Thạch Thiên: “Tôi có lời muốn nói với anh, có thể dẫn tôi lên đảo không?”

Thật ra cho dù Beila không đến, Thạch Thiên cũng chuẩn bị muốn đi tìm cha con hỏi về cự năng thể, liền gạt nhẹ đầu, cầm tay Beila, mang theo nàng nhảy lên, chui vào trong bầu trời đêm. Người lái thuyền vừa rồi thấy trên thuyền đột nhiên nhiều hơn một người, trong lòng đã kinh nghi bất định, lúc này thấy Thạch Thiên cùng Beila hai người cùng một chỗ biến mất ở trước mắt, còn tưởng rằng đã gặp quỷ, té chạy về trong khoang thuyền. mở hết mà lực quay đầu thoát đi.

Thạch Thiên không mang Beila lên đảo, mà là mang theo nàng trở lại trên du thuyền, Thạch Lệ lần đầu tiên gặp mặt Beila, nhưng tại Pháp thì đã từng thấy ảnh của Beila, đã từng nghe nói qua Beila cười trực thăng phóng ra hỏa tiễn đối với bọn họ, hiểu rõ Beila cùng với tổ chức phía sau nàng đối với tòa thành Thiên Thạch là có địch ý, hết sức kỳ quái nàng vì sao một mình tới quần đảo Thiên Thạch. Nhưng mà Thạch Lệ nhìn ra được Beila cùng Thạch Thiên có chuyện cần nói, cũng không lo lắng nàng sẽ tạo thành thương tổn đối với Thạch Thiên, vì thế để hai người tại boong thuyền, bản thân một mình trở lại trong khoang thuyền.

Beila nhìn Thạch Lệ đi khuất, liền hỏi: “Nàng hẳn chính là người nhà của anh tại Trung Quốc, cảnh sát tên là Thạch Lệ đúng không?”

Thạch Thiên sắc mặt trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: “Chuyện của lão tử các ngươi ngược lại biết được không ít... cảnh cáo các ngươi, đừng đụng tới người bên cạnh lão tử, nếu không mặc kệ các ngươi có bao nhiêu người, lão tử cam đoan một tên cũng sẽ không buông tha”.

Beila nói: “Anh yên tâm, chúng tôi không phải tổ chức bạo lực, sẽ không làm chuyện giết người phóng hỏa? Mặc kệ anh tin hay không tin, chuyện của Kim Hình đối với chúng tôi cũng không có chút quan hệ nào”

Thạch Thiên trách mắng: “Tại Paris ngồi trực thăng dùng hỏa tiễn bắn lão tử là ai? Tại tầng hầm ngầm Lầu Năm Góc bố bẫy rập hại lão tử cũng là ai? Nếu không phải lão tử thời gian gần đây bận rộn, thì đã sớm đi diệt tổ chức của các ngươi rồi”

Beila lập tức phản bác: “Đừng quên là anh tới tìm chúng tôi trước, hơn nữa... hơn nữa còn dùng thủ đoạn cực kỳ tiện lợi ép hỏi chỗ của cha nuôi tôi, chúng tôi dĩ nhiên đối với động cơ của các người có hoài nghi rất lớn, với thực lực mà tòa thành Thiên Thạch nắm giữ cũng quả thật có khả năng mưu đoạt thành quả nghiên cứu của tổ chức chúng tôi, cho nên làm như vậy cũng là vì bảo vệ bí mật cùng ích lợi của tổ chức, đây cũng là đang bảo vệ toàn bộ tài phú cùng tương lai của nhân loại”

Dừng một chút, lại nói tiếp: “Đương nhiên, tôi thừa nhận tổ chức chúng tôi trước xác thực có chú ý tới tòa thành Thiên Thạch, nhưng mà đó là bởi vì sự cần thiết khi nghiên cứu khoa học, trên thực tế chúng ta đối với tất cả sự vật cùng hiện tượng kì lạ đều cảm thấy hứng thú, tòa thành Thiên Thạch chẳng qua là một trong số đó, hơn nữa tất cả đều là âm thầm tiến hành nghiên cứu, sẽ không chủ động quấy rầy đối tượng nghiên cứu, nếu không chúng tôi đã sớm áp dụng hành động đối với tòa thành Thiên Thạch, còn có thể chờ các người tìm tới cửa tới sao?”

424. Chương 425: Âm Không Gian

Hồi tưởng lại, trước lúc tìm kiếm Alex, cái tổ chức thần bí này xác thực không có đối với tòa thành Thiên Thạch áp dụng qua hành vi quá khích, chỉ là làm cho người ta cảm giác có chút quỷ dị.

Alex vì nguyên nhân nào đó mất tích bốn năm, tự nhiên là không muốn để cho người khác hiểu rõ hắn đang nghiên cứu cái gì, tùy tiện điều tra chỗ của hắn, khiến cho bọn họ cảnh giác là khó tránh khỏi. Thạch Thiên đối với Beila áp dụng thủ đoạn bức cung xác thực người thường không thể chịu được, còn phế bỏ năng lượng kỳ dị trong cơ thể nàng, khiến cho Beila kịch liệt trả thù cũng rất hợp lý, nhưng mà Beila nếu không phải sử dụng bỏ thêm mê dược vào rượu. Thạch Thiên cũng không hạ độc thủ đối với nàng như vậy

Thạch Thiên lúc này đối với tổ chức sau lưng Beila này hứng thú đã không lớn, lấy ra cự năng thể trong cơ thể hỏi: “Hạt châu này các ngươi từ nơi nào có được?”

Beila nhìn hạt châu ngăm đen trong tay Thạch Thiên, cau mày nói: “Đây là cái gì...”

Thạch Thiên nói: “Chính là cái mà cha con các cô ngày đó dùng để hãm hại lão tử”.

Beila giật mình, kinh ngạc nói: “Nó là cự năng thể? Tại sao... tại sao biến thành màu đen?”

Thạch Thiên nghe vậy lại rút vào năng lượng, sau đó giơ lên Beila trước mặt nói: “Giờ đây nhận ra nó chưa, thứ này gọi cự năng thể sao?” Chỉ thấy cự năng thể lập tức từ đen biến trắng, bắn ra hào quang bảy sắc đẹp mắt. Beila mắt càng tròn tròn, bọn họ vốn tưởng rằng cự năng thể khi Lầu Năm Góc nổ tung đã bị phá hủy, lúc này mới biết được thì ra là bị Thạch Thiên cầm đi.

Trầm mặc một lát sau, Beila mới hỏi đáp: “Là phát hiện ở trong một miệng núi lửa đã tắt, bởi vì nó ẩn chứa năng lượng vô cùng khổng lồ, cho nên chúng tôi gọi nó là cự năng thể, về phần hẳn vốn có tên gì. chúng tôi cũng không biết” Nhìn cự năng thể bởi vì Thạch Thiên thu hồi năng lượng mà dần dần mất đi hào quang hỏi: “Anh có phải có phát hiện gì hay không? Năng lượng bên trong nó có phải là đã biến mất?”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Có thể là tại trong lúc nổ tung đã hư hao. Nhưng bản thân nó thật ra không có năng lượng, năng lượng các người nhìn thấy tất cả đều đến từ thế giới kia, thông qua hạt châu này phóng thích ra”.

Beila ngạc nhiên nói: “Thế giới kia? Là... là dạng thể giới gì?”

Thạch Thiên trong lòng khẽ động hỏi: “Có muốn xem thế giới kia không?”

Beila hơi do dự, liền gật đầu đồng ý. Thạch Thiên đưa tay kéo Beila vào trong ngực. Hai người lập tức biến thành mặt đối mặt dán vào cùng một chỗ. Beila cảm giác bộ ngực của mình dán vào ngực Thạch Thiên, nhất thời khó có thể tiếp nhận tiếp xúc thân mật như thế. Một loại kinh hoàng không hiểu làm cho nàng nhin không được thân thể giữa ra sau, đưa tay muốn đẩy Thạch Thiên ra. Đột nhiên cảm giác được một dòng nước ấm dừng mình ủa vào trong cơ thể, cảm giác thân thể tại trong nháy mắt phẳng phất cùng thân thể Thạch Thiên dung hợp cùng một chỗ, tiếp đó du thuyền, biển rộng, tinh không bên người đột nhiên tất cả đều biến mất không thấy, hiện ra trước mắt là một không gian huyền lệ kỳ dị lạ lẫm.

Mặc dù Beila toàn thân tràn đầy năng lượng của Thạch Thiên, nhưng thể chất nàng rõ ràng vẫn không cách nào thích ứng với không gian này, Thạch Thiên cảm giác được thân thể nàng trở nên càng ngày càng lạnh. sinh mệnh lực cũng càng ngày càng yếu, vội vàng đưa nàng trở lại thế giới hiện thực. Hai người thời gian ở tại dị không gian chỉ có ngắn ngủn vài giây đồng hồ.

Beila về mặt thần thờ ngơ ngẩn, qua sau hồi lâu mới lẩm bẩm nói: “Ám không gian...”

Thạch Thiên đưa Beila tiến vào thế giới kia, chính là muốn biết nàng có khả năng giúp đỡ giải đáp hay không, thấy nàng thần sắc khác thường, miệng lại nói cái gì “Ám không gian”, tựa hồ đối với thế giới kia quá thực có chỗ hiểu rõ, mừng rỡ hỏi: “Thế giới kia gọi ám không gian sao? Ám không gian là vật gì?”

Beila dần dần phục hồi lại tinh thần, nhìn Thạch Thiên, lắc đầu nói: “Tôi không biết... đây chỉ là tôi suy đoán. Dựa theo lý luận Big bang, chúng ta có khả năng nhận thức vũ trụ là do một điểm thể tích vô cùng bé điểm chột nổ tung, trong quá trình bành trướng sinh ra bụi sao, khí thể, năng lượng cùng với ám vật chất, ám năng lượng. Bụi sao, khí thể là vật chất vũ trụ chúng ta có thể nhìn thấy, mà ám vật chất cùng ám năng lượng là nhìn không thấy, các khoa học gia chỉ có thể thông qua dẫn lực của chúng dự đoán chúng tồn tại, còn có một loại quan điểm, chính là ám vật chất cùng ám năng lượng tồn tại ở một không gian vũ trụ song song cùng với chúng ta gọi là ám không gian. Các khoa học gia dự đoán, tuy hai không gian ở vào trạng thái song song. Nhưng thông qua lỗ đen có lẽ có thể tiến vào ám không gian”.

Thạch Thiên hỏi: “Vậy lỗ đen là cái gì?”

Beila nói: “Khi sinh mạng của một hành tinh chỉ còn một phần mười. sẽ dần dần trở nên càng nóng, phóng xuất ra càng nhiều năng lượng. Bởi vì chất lượng bản thân quá lớn, sẽ sinh ra dẫn lực rất lớn, bởi vậy hàng tinh chỉ dựa vào phản ứng nhiệt hạch bản thân mà sinh ra năng lượng để cân đối dẫn lực bản thân nó, nhưng năng lượng sau khi dùng xong, dẫn lực liền trở thành lực lượng chủ đạo, không còn có lực lượng gì có thể cùng chống lại, đã làm cho bản thân hàng tinh sụp đổ, triệt để co rút lại, đồng thời lực hấp dẫn nó sinh ra sẽ đem bất luận vật chất gì hút đi vào. Ngay cả ánh sáng nhanh nhất trong vũ trụ cũng chạy không thoát. Ánh sáng không phản xạ, chúng ta nhìn không ra, bởi vậy gọi là lỗ đen. Nó không phải là cái gì đó, mà là một loại hiện tượng, trên lý luận chỉ cần có thể chế tạo ra một trường lực có trọng lực cùng dẫn lực vô cùng lớn. sẽ sinh ra lỗ đen, nhưng mà bình thường chỉ có hàng tinh chất lượng lớn hơn thái dương của chúng ta gấp mười thì mới có thể làm được”.

Thạch Thiên nhớ tới thế giới màu đen trong thấy trong dị không gian, ngược lại cho hắn cảm giác có vài phần tương tự cùng với lời của Beila. nhìn cự năng thể trong tay nói: “Chẳng lẽ hạt châu này chính là một cái lỗ đen? Cho nên chúng ta có thể chui vào, đến thế giới kia?”

Beila lắc đầu nói: “Không có khả năng, nếu như nó có thể sinh ra hiệu quả lỗ đen, thân thể chúng ta sẽ bị trọng lực của nó áp súc thành điểm nhỏ nhất, không có khả năng ra được. Nhưng mà trọng lực cùng dẫn lực đến từ ám không gian ảnh hưởng đối với vũ trụ chúng ta, đây cũng là căn cứ để các khoa học gia dự đoán ám không gian tồn tại, nếu như chúng ta vừa rồi nhìn thấy chính là thế giới ám không gian, nói rõ cự năng thể có thể cùng ám không gian liên thông, hẳn trước kia phóng thích năng lượng cũng là năng lượng đến từ ám không gian. Cha tôi từng hoài nghi tất cả sinh mệnh lực sinh vật chính là một loại năng lượng chúng ta nhìn không rõ đến từ ám không gian, cái này có lẽ có thể giải thích anh vì sao có thể tiến vào ám không gian, bởi vì sinh mệnh lực của anh hiển nhiên so với người bình thường cường đại hơn nhiều...” Thạch Thiên hỏi: “Cha cô có hoài nghi ám không gian hoặc lỗ đen có thể cho người đã chết sống lại hay không?”

Beila nhất thời không cách nào giải thích vấn đề của Thạch Thiên, ngẫm nghĩ mới hồi đáp: “Tử vong đại biểu chung kết một tính mạng, làm sao có thể sống lại. cha tôi tuy đưa ra quan điểm tính mạng sẽ không biến mất, nhưng chỉ là nhằm vào loại năng lượng đặc thù sinh mệnh lực này mà nói, cũng không phải nói sinh vật sẽ không tử vong, cũng không nói qua đã chết có thể sống lại. Nhưng mà...”

425. Chương 426: Đường Hầm Thời Không

Thạch Thiên đối với quan điểm của Alex tất nhiên sẽ không hoàn toàn đồng ý, đầu tiên chính mình đã sống lại chín lần, hơn nữa nhắm chừng còn có thể tiếp tục tử vong sống lại tuần hoàn tiếp nữa, nghe Beila còn có lời muốn nói, vội hỏi: “Nhưng mà cái gì?”

Beila nói: “Anh biết dựa theo lý luận Big Bang của vũ trụ, vũ trụ sinh ra vật chất sơ đẳng nhất đồng thời cùng không gian, còn sinh ra cái gì không?”

Thạch Thiên nhiều nhất chỉ xem như là một cao thủ võ lâm không tiền khoáng hậu, đối với khoa học vũ trụ có thể nói là hoàn toàn không biết gì cả, tất nhiên sẽ không biết, lắc đầu.

Beila nói: “Ngoại trừ vật chất cùng không gian ra, đồng thời sinh ra hiện tượng vũ trụ khác chính là thời gian, không ít các khoa học gia đều cho rằng, hắc động sinh ra dẫn lực cực đại siêu việt tốc độ cực hạn của vũ trụ chúng ta, bởi vậy trong hắc động thời không cũng có thể sẽ bị vụn vụn, biến thành một loại trạng thái nhảy cóc. có điểm giống như là đường hầm không gian mà người ta tưởng tượng. Nhưng mà đường hầm thời không trong mắt các nhà khoa học cùng với đường hầm thời không trong tưởng tượng có chỗ khác nhau, tại trong tưởng tượng, đường hầm thời không có thể tự do trở lại quá khứ cùng tương lai, mà mấy vị khoa học gia phương diện thiên văn học tôi biết đều cho rằng, thời không là hiện tượng vũ trụ theo vũ trụ bành trướng mà vận hành theo quỹ đạo, cho dù trong hắc động tồn tại thời không bị vụn vụn, cũng chỉ có thể nhảy lên đến tương lai, mà không khả năng trở lại quá khứ. Đơn giản mà nói, thời không bị vụn vụn trong hắc động, tốc độ thời gian vận hành cùng thời gian bình thường của chúng ta khác biệt. có lẽ có thể nhanh hơn, cũng có lẽ có thể chậm hơn, nhưng sẽ không quy ngược. Nếu như mọi người có biện pháp thừa nhận trường trọng lực cùng dẫn lực của hắc động, theo như này lý luận có thể nhảy lên đến tương lai”

Thạch Thiên nghe vậy trong lòng không khỏi chấn động, lẩm bẩm nói: “Đường hầm thời không? Đường hầm thời không...” Tri thức khoa học của hắn tuy ít đến thương cảm, nhưng lần này sau khi sống lại, vì nhanh chóng rõ ràng hoàn cảnh thời đại hiện tại, từng xem phim, TV vô số, trong đó kể cả một ít tiết mục khoa học viễn tưởng, ngược lại đã nghe nói qua một ít về nội dung “Đường hầm thời không”. Chỉ là chưa từng có đem “Đường hầm thời không” cùng sinh tử huyền bí của mình có liên hệ.

Từ sau khi phát hiện dị không gian, hắn liền đối với thế giới vực sâu màu đen vô tận trong dị không gian có loại cảm giác phi thường đặc biệt, giống như mỗi lần tử vong của mình đều có quan hệ mật thiết với nó. Nghe xong Beila giải thích về hắc động, khiến cho Thạch Thiên không tự chủ được nghĩ đến thế giới thần bí màu đen kia, cảm giác cùng hắc động theo như lời của nàng cực kỳ tương tự, có lẽ chính là một cái hắc động cực đại.

Trước kia Thạch Thiên chỉ là muốn biết mình vì sao sau khi chết có thể sống lại. Nhưng Beila trong lúc vô tình nói lên đường hầm thời không, Thạch Thiên đột nhiên nghĩ đến. mình có thể căn bản là không chết hay không, mà là nội lực trong cơ thể bởi đã bị “Thái Ất bí điển” ảnh hưởng, ẩn chứa năng lượng âm không gian, mỗi khi công lực tu vi đạt tới cực hạn nhất định, có lẽ sẽ sinh ra hiện tượng hắc động, bị hút vào trong đường hầm thời không, cưỡng chế đưa hắn đến trong thời không sau trăm năm.

Cái này có lẽ có thể giải thích, vì sao Laurent chỉ bởi vì được mình cho một chút chân nguyên, vẫn sống được so với chính mình mỗi một đời đều lâu dài hơn.

Chẳng qua nếu như mình không chết, mà là xuyên qua thời không, tại sao lại phản lão hoàn đồng?

Beila thấy Thạch Thiên thần sắc khác thường, trong miệng còn nói lầm bầm, không khỏi cảm thấy kì quái, không nghĩ ra hắn tại sao lại đối với cái loại vấn đề học thuật “Đường hầm thời không” cơ hồ không cách nào xác minh, lại biểu hiện miễn cảm như thế, liền nói: “Đường hầm thời không trước mắt chỉ có thể coi như là một loại suy đoán trên lý luận, có lẽ nhân loại chúng ta vĩnh viễn không cách nào chứng thực nó tồn tại. Bởi vì cho dù có thể tới gần hắc động, thậm chí tiến vào hắc động, cũng không có bất luận kẻ nào hoặc dụng cụ có thể tiếp nhận được trường trọng lực của hắc động, mà bình an nhảy đến tương lai”.

Thạch Thiên trong lòng lại chấn động, theo như cách nói này của Beila, nếu như không có vật chất có thể thừa nhận trọng lực trong hắc động, chẳng lẽ mình xuyên việt thời không chỉ là một ít bộ phận năng lượng sinh mệnh lực ẩn chứa âm không gian, thân thể thì không cách nào thừa nhận trọng lực cự đại xuyên việt đến tương lai, cho nên mỗi lần sống lại đều bị thay đổi một bộ thân thể mới?

Beila hỏi: “Ngài Thạch Thiên, còn có vấn đề gì sao?”

Thạch Thiên lúc này trong lòng có chút loạn, cảm giác tựa như tìm được chỗ mấu chốt, nhưng lại không cách nào khẳng định, nghe vậy nói: “Lão tử muốn suy nghĩ một chút... Trong tổ chức các người có ai chuyên môn nghiên cứu hắc động hoặc đường hầm thời không không?”

Beila gật nhẹ đầu nói: “Hắc động là một loại hiện tượng vật lý trong vũ trụ, đương nhiên là một trong vấn đề nghiên cứu, nhưng mà đường hầm thời không chỉ có thể coi là một vấn đề tưởng tượng trong đầu, trước mắt thì không cách nào tiến hành nghiên cứu”.

Thạch Thiên vui vẻ nói: “Rất tốt, dẫn lão tử tới tổ chức của các người, lão tử muốn hỏi bọn họ một câu”.

Beila nói: “Tôi có thể dẫn anh đi căn cứ của chúng tôi. Nhưng mà chỗ đó đã không có ai có thể giúp anh giải đáp. bọn họ... toàn bộ đã chết...”

Thạch Thiên nghe vậy ngẩn ra. lúc này mới nhìn ra vẻ mặt Beila tuy bình tĩnh, nhưng trong mắt đã có sự bi ai che dấu không được, kinh ngạc nói: “Alex cũng đã chết?”

Beila gật nhẹ đầu nói: “Đúng”.

Thạch Thiên cảm giác chuyện không đơn giản. Beila đến quần đảo Thiên Thạch tìm hắn, quá nửa có quan hệ tới chuyện này, liền hỏi: “Cô tới đây tìm ta, là muốn ta làm cho cô cái gì?”

Beila ngẩng đầu nhìn về phía Thạch Thiên nói: “Muốn anh đi giết mấy người. Không chỉ vì tôi, mà là vì tất cả mọi người, kể cả các nàng Thạch Lệ!”

Thạch Thiên không ngại giết người, nhưng sẽ không bởi vì một câu nói của Beila mà đi giết người, nhưng Beila công bố việc này quan hệ đến an nguy của tất cả mọi người, thoát nhìn cũng không giống đang nói đùa, cho dù chỉ là vì đám người Thạch Lệ, hắn cũng không dám chậm trễ, vội vàng hỏi nguyên do.

Thông qua Beila kể lại, Thạch Thiên mới biết được, thì ra tổ chức của bọn họ từ đầu thế kỷ XX đã thành lập, cách đây đã lịch sử gần trăm năm, mà nguyên nhân thành lập của tổ chức này là bởi vì phát hiện trọng đại vào năm 1904 tại dãy Himalaya.

Cuối năm 1903, nước Anh phái thiếu tướng McDonald cùng thượng tá Francis dẫn ba nghìn binh lính hộ tống “sứ đoàn” tiến vào Tây Tạng. Đội quân này sau khi giết bốn năm Tạng cùng cướp đoạt số lượng lớn di vật văn hóa trân quý, vào tháng 9-1904 quay lại Ấn Độ, dưới chân một ngọn núi lửa gần dãy Himalaya, bọn họ phát hiện một vật thể bằng kim loại, mặt ngoài bóng loáng, nhìn không ra là kim loại gì

426. Chương 427: Tổ Chức Vô Danh

Tại dãy núi Himalaya phát hiện vật thể kim loại kia bị chôn trong vách đá núi lửa vô cùng cứng rắn đã hơn ngàn năm, quân sĩ Anh mang theo công cụ giản dị cần bản không cách nào đem nó móc ra. Bởi vì đang vận chuyển rất nhiều vật trân quý cướp đoạt tại Tây Tạng nên không tiện ở trong núi lâu. lại cảm thấy vật thể kim chún này không giống như di vật văn hóa đáng giá, cho nên lúc ấy cũng không quá để ý.

Nhưng đoàn quân kia sau khi từ Tây Tạng trở lại Ấn Độ, vẫn đem việc phát hiện trên đường này báo cáo về phía Tổng đốc, mấy vị khoa học khảo sát vừa vặn tới Ấn Độ sau khi biết được tin tức này, lại phi thường cảm thấy hứng thú. Bọn họ dựa theo binh sĩ miêu tả, lập một đội thám hiểm đi tới xem xét, phát hiện vật thể lộ ra ở ngoài núi lửa xác thực là kim loại, hơn nữa so với bất luận kim loại gì mà bọn họ biết đều cứng rắn hơn, mặc cho đánh đập như thế nào, đều không thể để lại trên mặt nó một chút dấu vết nào.

Tòa núi lửa đã tắt tối thiểu đã ngoài ngàn năm, vật kim loại bị chôn ở trên sườn núi lửa, tất nhiên cũng đã bị dung nham núi lửa chôn đã ngoài ngàn năm, nhưng mặc dù vào lúc ấy trình độ kỹ thuật luyện kim các quốc gia u Mi đã tương đối cao cũng tinh luyện kim loại không ra loại hợp kim siêu cường này, đừng nói chỉ là các quốc gia phương đông công nghiệp phát triển lạc hậu. hơn nữa lại là hơn một nghìn năm trước.

Các khoa học gia đối với phát hiện này rất là hưng phấn, lập tức trở về châu u gom góp tài chính, mua thiết bị đào bới, thuê một đám lao động tiến đến đào bới. Làm cho bọn họ càng không nghĩ đến là, khối kim loại lộ ra chỉ là phần nổi của tảng băng, hao phí suốt hơn một năm, mới đưa diện mục chân chính của nó hiện ra trước mặt mọi người. Vật thể kim loại này một mặt cao chừng 5m, rộng gần 7m, có hình thoi. một mặt khác dài nhỏ hơn, dài chừng hơn 20m, đường kính hơn 1m, sau đó càng ngày càng mảnh, phần đuôi cơ hồ là mũi nhọn, giống như một cái đuôi dài ở đằng sau. Chính thể thoát nhìn như một con nòng nọc lớn. Hai bộ phận thoát nhìn đều giống như kim loại. Nhưng mà phần đuôi chất liệu rõ ràng không bằng chủ thể ở trước, đã trải qua mấy lần núi lửa bộc phát, phần đuôi dài nhỏ có nhiều vị trí rõ ràng đã biến hình, thậm chí có chỗ tổn hại, còn chủ thể ở trước thì không chút trầy xước. sau khi cọ rửa sạch sẽ thì sáng bóng lên.

Trong quá trình đào bới hơn một năm, các nhà khoa học tham dự càng ngày càng nhiều, nhiều nhất đã vượt qua trăm người, cái này cũng chưa tính trợ thủ cùng học sinh của bọn họ, nhưng không ai có thể xác định vật kim loại kia là vật gì, có thể làm được cái gì. Có người suy đoán có khả năng là phần mộ của đế vương cổ đại, cũng có người cho rằng nó là đồ tế tự của tôn giáo cổ nào đó, bởi vì bị núi lửa hoạt động khiến cho địa chấn đẩy lên mặt đất. Nhưng mà những suy đoán này sau khi trải qua thảo luận thậm chí là khắc khẩu, rất nhanh bị mọi người bác bỏ.

Cuối cùng chỉ còn lại có hai dạng không cách nào bác bỏ, đồng thời cũng khó có thể chứng thật suy đoán. Một là vào trăm triệu năm trước kia địa cầu đã từng tồn tại qua một thế giới văn minh so với hiện tại càng phát triển hơn. Bởi vì một hồi hao kiếp mà chôn vùi biến mất, vật kim loại kia chính là vật còn sót lại của nền văn minh viễn cổ kia. Một suy đoán khác là nó đến từ nền văn minh bên ngoài địa cầu, vào một ngàn năm hoặc lâu hơn trước kia đã đi tới địa cầu, cùng có thể là rơi xuống ở địa cầu.

Muốn biết chân tướng đến tột cùng như thế nào, chỉ có mở ra “Con nòng nọc” này tiến vào bên trong làm thăm dò nghiên cứu thì mới có thể kết luận. Chỉ là lớp vỏ kim loại bên ngoài vô cùng cứng rắn, muốn mở ra cùng không dễ dàng, cho dù có thể mở cũng cần thời gian rất lâu, bởi vậy nó thuộc quyền sở hữu của quốc gia đem nó ra.

Trên trăm nhà khoa học đến từ các nơi trên thế giới, lại đều xuất tiền xuất lực. Hơn nữa ở trong lĩnh vực khác nhau đều là nhân vật có quyền uy, trong lúc đó cũng không chịu phục, khó có thể phân ra chủ yếu và thứ yếu. May mắn khoa học gia không phải chính trị gia, phần lớn đều có thể giới quan rất mạnh, đối với bọn họ mà nói, làm sao có thể nhanh chóng tìm ra chân tướng mới là quan trọng nhất. Thế là hơn một trăm khoa học gia tại sườn núi lửa cùng ký tên hiệp nghị, cùng tạo thành tổ chức nghiên cứu nhằm vào “Con nòng nọc” kim loại kia, bọn họ nhất trí vật này là tài sản chung của nhân loại, vứt bỏ lợi ích riêng của dân tộc, tất cả thành quả do mọi người cùng hưởng.

Thật ra vào lúc ấy bọn họ coi như không phải là một tổ chức nghiêm cứu bí mật. chỉ là dưới tình huống đặc biệt vì cân đối ích lợi của mọi người mà tạm thời tổ chức ra một đội nghiên cứu, thậm chí không đặt tên cho đội này. Bởi vì còn không biết có thể ở nơi ngẫu nhiên phát hiện vật thể kim loại kỳ quái phát hiện

thêm những thứ gì, cho nên đối với tương lai có thể phát hiện thành quả như thế nào phân phối cùng chi làm một hiệp định đơn giản mơ hồ.

Sau đó “con nòng nọc” kim loại được chuyển dời đến địa điểm bí mật, dựa theo hiệp định, phí tổn chỉ cho nghiên cứu đều do người tham dự cùng gom góp. Nhưng mà phí tổn mọi người đầu nhập không thuộc về đầu tư hoặc quyên tặng, mà là chờ sau khi nghiên cứu phát hiện thành quả có thể chuyển hóa thành ích lợi, sẽ trả lại cho mọi người. Tuy phí tổn rất lớn. có thể không đạt được thành quả gì có thể chuyển hóa thành tài chính, nhưng đối với tất cả các khoa học gia tham dự trong đó đều rất có lòng tin. Việc phát hiện vật kim loại kia bản thân nó đã đủ kinh tế hải tặc, mặc dù sau khi mở nó ra không được gì, thì cầm lấy đi triển lãm cùng đủ thu hồi tiền vốn, bởi vậy đối với gom góp tài chính đều phi thường tích cực.

Làm cho bọn họ không có dự liệu được là, trong “con nòng nọc” bí mật chứa đựng có giá trị lớn đến mức không cách nào tưởng tượng được, so với bọn hắn kỳ vọng còn muốn cao hơn vạn lần, thế cho nên đã ảnh hưởng thật lớn đến sự phát triển của thế giới khoa học kỹ thuật cùng với nhận thức về vũ trụ của nhân loại. khiến cho khoa học kỹ thuật của nhân loại tiến được một bước mấu chốt, con người trên địa cầu đã bắt đầu vượt ra vũ trụ, đồng thời cũng mang đến cho những khoa học gia này tài phú cùng quyền lực khó có thể đo đếm.

Các nhà khoa học ở khắp nơi trên thế giới tạm thời xây dựng lại đội ngũ nghiên cứu dần dần biến thành một tổ chức thần bí đem ích lợi cùng khoa học buộc chặt cùng một chỗ, hơn nữa không ngừng đem tất cả các học giả đứng đầu trong lĩnh vực hấp thu vào trong tổ chức, trong đó nổi tiếng nhất chính là Albert Einstein đã đưa ra Thuyết tương đối.

Cái tổ chức này đương nhiên chính là tổ chức thần bí giấu ở sau lưng Beila. Thạch Thiên đối với lịch sử của tổ chức cũng không để trong lòng, lúc đầu đối với “con nòng nọc” kim loại trong miệng Beila cũng không quá để ý, nhưng khi Beila nói đến cự năng thể trong tay hắn cũng là vật trong “con nòng nọc”, mới nhận không được hô lên: “Cái gì...” Đồng thời nghĩ đến, phát hiện sớm nhất “con nòng nọc” này nhắm chừng cũng không phải khoa học gia đến từ phương Tây, mà là tổ sư Thái Ất chân nhân của hắn.

427. Chương 428: Không Thể Không Phòng

Thạch Thiên lúc này nhớ tới trong động phủ Thái Ất phải diễn tâng thư tịch ghi lại, có ghi qua một đoạn Thái Ất chân nhân người sáng lập Thái Ất phải lúc tuổi còn trẻ từng xâm nhập qua vùng khô cằn ở Tây Tạng để tu luyện kinh nghiệm. Phù hiệu kỳ lạ được miêu tả trong Thái Ất bí điển cùng phù hiệu trong hào quang cự năng thể phóng xuất ra giống nhau. mà cự năng thể lại là vật trong “con nòng nọc”, có lẽ là lúc trước Thái Ất chân nhân ngẫu nhiên đi ngang qua núi lửa này, vừa vận chứng kiến cự năng thể phóng thích phù hiệu chiếu rọi ra hào quang, mà hắn lẽ loi một mình lại không có công cụ, tất nhiên không cách nào đem “con nòng nọc” từ trong núi lửa đào bới ra, cho nên chỉ là đem những phù hiệu kỳ lạ này viết lại.

Đối với Thạch Thiên phản ứng lớn như thế, Beila chỉ là thần nhiên nói: “Nhìn ra được anh sau khi cướp đi cự năng thể đã có khác biệt rất lớn, nó đối với anh ảnh hưởng nhất định rất lớn, chắc hẳn anh đối với cự năng thể hiểu biết so với chúng tôi cùng đã sâu hơn nhiều, mới có thể tưởng tượng đến phát hiện này ảnh hưởng đối với nhân loại”.

Thạch Thiên nói: “Lão tử mặc kệ đồ này đối với nhân loại có bao nhiêu ảnh hưởng, cô phải nói cho lão tử, bên trong còn có thứ gì nữa?”

Beila nói: “Có rất nhiều... cơ bản có thể khẳng định đó là đến từ ngoài hành tinh thì ra đĩa bay ngoài hành tinh mà mọi người thường xuyên nói đến, tuy từ khi phát hiện đến bây giờ đã hơn một trăm năm, những bí mật trong đó đại đa số vẫn không cách nào giải ra, tôi có thể hiểu biết cũng rất thấp” Nói đến đây ngừng lại một chút, rất có thâm ý nhìn Thạch Thiên nói tiếp: “Bất quá nếu như anh cảm thấy hứng thú, có thể tự mình đi xem một chút”.

Thạch Thiên đương nhiên cảm thấy hứng thú, hơn nữa không thể chờ đợi được muốn tiến vào trong “con nòng nọc” chưa bao giờ thấy kia, chỉ là hạm đội nước Mí vẫn ở chung quanh quần đảo Thiên Thạch nhìn chăm chăm, không khỏi có chút do dự. Thạch Thiên bản thân tất nhiên không đem những hạm đội kia để

vào mắt, cũng chính bởi vì tâm tính không thêm ngó tới hạm đội nước Mỹ này, cho nên tùy ý để chúng dưới mắt mà không để ý tới.

Quán đội đế quốc do đệ tử tòa thành Thiên Thạch cùng lính đánh thuê vừa được xây dựng trong khoảng thời gian này sau khi cải tạo tuy tổ chất binh lính cực cao, năng lực tác chiến có thể nói bất luận bộ đội tinh nhuệ quốc gia nào cũng đều không thể bằng. Nhưng trước mắt hệ thống phòng ngự của quần đảo Thiên Thạch vẫn chưa hoàn công, vũ khí công kích từ xa trên đảo vẫn chưa bố trí đúng chỗ, nếu như Thạch Thiên lúc này rời quần đảo Thiên Thạch, mà hạm đội quân Mỹ tới lui tuần tra chung quanh quần đảo Thiên Thạch đột nhiên phát động tiến công. Dựa vào đạn đạo từ xa cùng máy bay tiến hành không kích. bọn họ khẳng định khó có thể ứng phó.

Beila cùng Alex từng tại Lầu Năm Góc tính kế Thạch Thiên, cùng chính phủ Mỹ quan hệ chắc chắn không tâm thường. Thạch Thiên không thể không đề phòng nàng lần này đến đây có thể lại là một cái bẫy hay không, mục đích chính là trợ giúp nước Mỹ gạt hẳn rời quần đảo Thiên Thạch. Nhưng sau khi nhìn kỹ Beila, thấy ánh mắt nàng trầm ổn. thần sắc bình thường, ngược lại nhìn không ra một chút khác thường đáng hoài nghi nào.

Nghĩ đến mục đích vừa rồi Beila nói khi tới đây, Thạch Thiên hỏi: “Vừa rồi cô nói muốn lão tử giúp cô giết người, nhưng lại quan hệ đến tất cả mọi người, đến tột cùng muốn giết ai?”

Beila nghe vậy thần sắc rõ ràng buồn bã. đồng thời thân thể nhẹ nhàng run lên, ánh mắt trở nên cực kỳ phức tạp, phần hận, bất lực, còn có sợ hãi, trong miệng lẩm bẩm nói: “Cũng không biết bọn họ hiện tại có còn tính là loài người hay không...” thanh âm rất nhẹ, như là đang tự nói với chính mình.

Cái này đương nhiên chạy không khỏi tai của Thạch Thiên, kinh ngạc nói: “Không tính loài người? Là... người ngoài hành tinh sao?”

Beila nghiêm mặt nói: “Việc này không phải nói vài câu là có thể nói rõ ràng. nhưng lời tôi nói vừa rồi tuyệt đối không phải nói chơi. Nếu để phát triển xuống rất có thể sẽ uy hiếp tới an toàn tính mạng của tất cả mọi người, thậm chí quan hệ đến tồn vong của nhân loại. Anh... anh tuy khác với người thường, nhưng nếu như anh vẫn ở trên tinh cầu này, thì nhất định phải gánh chịu trách nhiệm này, bởi vì chỉ có anh mới có năng lực này...”

Thạch Thiên khoát tay nói: “Nói sao nghe kinh thiên địa quỷ thần khiếp như thế. Chẳng lẽ tận thế tới nơi rồi? Người khác chết sống tồn vong cùng lão tử không quan hệ. Nhưng mà... lão tử ngược lại có không ít đồ tử đồ tôn không thể không trông nom. Nếu thật nghiêm trọng như cô nói, vì bọn họ ra chút lực cũng không ngại. Chi là cô đã tính toán lão tử không chỉ một lần. Dựa vào cái gì để cho ta tin tưởng lời nói của cô? Hôm nay coi như vận khí của cô tốt Đụng lúc lão tử tâm tình không tệ, nếu không sớm đã đem đầu cô vụn xuống ném trong biển cho cá ăn”.

Beila trên mặt đột nhiên đỏ hồng, tiếp đó liền khôi phục hờ hững. rồi nâng tay phải lên cởi nút áo.

Thạch Thiên thấy thế cảm thấy nghi hoặc, nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ nàng thi triển mỹ nhân kế đối với lão tử? Nàng dung mạo tuyệt thế, phong tình đặc biệt. Nếu thật dùng thủ đoạn nhu thế. ngược lại thật làm cho lão tử... có chút khó xử...” Đã thấy Beila cởi một nửa nút áo liền ngừng tay, tay phải nắm lấy sợi dây áo trong cổ áo, từ vai trái kéo xuống, một khuôn ngực tròn trịa đã hiện ra ở trước mắt hắn.

Ngực của Beila tuy không quá lớn. nhưng trắng nõn trắng tuyết, lớn nhỏ vừa phải cực kỳ cao thẳng, trên đỉnh có một nụ hồng tinh xảo hơi nhếch lên, lại phối hợp với thần sắc lạnh lùng cùng dung mạo tuyệt thế của nàng. Tuyệt đối có thể ngạo thị quần phương, đã giống như một pho tượng điêu khắc nữ thần nửa thân trần đứng trong gió biển.

Chi cần là nam nhân bình thường, nhìn thấy cảnh này cũng sẽ khó mà giữ được hô hấp bình thường. Huống chi Thạch Thiên là một nam nhân cực kỳ không bình thường. Cho dù dùng từ “sắc ma” để hình dung hẳn cũng không tính là quá.

Đối lại bình thường, Thạch Thiên tất nhiên sẽ kìm nén không được mà làm ra phản ứng “bình thường”, đem ma trảo của hắn vươn tới Beila điếm đậm đáng yêu. Nhưng lúc này hắn lại ngơ ngẩn. thấy bên ngực

trái của Beila có một cái lỗ lớn bằng ngón tay cái. từ trước ngực xuyên qua trái tim thấu đến sau lưng. ánh mắt có thể trực tiếp nhìn thấu qua. Hơn nữa da thịt chung quanh lỗ thủng còn cháy đen.

Thạch Thiên duỗi ra tay trái đem Beila kéo lại trước người, cau mày nói: “Không thể tưởng được thương thế của cô thành như vậy còn có thể sống được...” Tay phải đặt lên vết thương trên ngực Beila, chợt hiểu được. Beila bởi vì trong cơ thể cùng có năng lượng đến từ cự năng thể. loại năng lượng này cùng chân nguyên trong cơ thể Thạch Thiên tương tự. cho nên bị trọng thương bậc này còn có thể còn sống. Nếu đổi người thường trái tim bị xuyên thủng bằng ngón cái, mặc dù là có mười cái mạng cũng chết.

Beila ngực trái cảm thụ được nhiệt độ trên bàn tay của Thạch Thiên, thân hình không khỏi run lên. muốn giãy dụa. nhưng thân thể lại như nhũn ra vô lực khả thi, mãnh liệt cắn răng muốn mở miệng trách cứ. lại cảm thấy trong lòng bàn tay của Thạch Thiên chỗ truyền đến một cỗ năng lượng cực lớn. trong nháy mắt liền tràn đầy toàn thân, tiếp đó liền mất đi tri giác

428. Chương 429: Kỳ Công Chữa Thương

Khi Beila tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một cái ghế dựa, gió biển thổi tới, hết sức thoải mái. Ánh sáng trên bầu trời lấp loè, vẫn là đêm khuya, nhìn chung quanh một chút, thì vẫn là đang ở trên boong thuyền, Thạch Thiên đứng cách nàng chừng sáu bảy mét, dựa lưng vào lan can, đang dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng. Nhớ tới tình hình trước khi mất đi tri giác, Beila vội ngồi thẳng thân thể, cúi đầu xem xét, cổ áo áo ngoài vẫn mở, nhưng quần áo trên người vẫn đầy đủ, áo trong vừa rồi chính nàng giặt xuống đã được khôi phục nguyên trạng, một lần nữa che lại miệng vết thương cùng bộ ngực, thân thể cũng không có cảm giác khác thường.

Beila trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, lại sinh ra tâm tình mất mát, phảng phất như đối với mình không bị Thạch Thiên xâm phạm lại cảm thấy thất vọng. Nàng phi thường kỳ quái tại sao mình lại có cảm giác kỳ lạ đối với Thạch Thiên, đồng thời suy nghĩ cùng cảm thấy hết sức khó chịu, mỗi lần tiếp cận Thạch Thiên thì loại cảm giác này lại khó mà ức chế.

Trên thực tế bởi vì ngay từ đầu đã có sự cảnh giác đối với Thạch Thiên, hơn nữa lần đầu tiên gặp mặt đã bị Thạch Thiên dùng thủ pháp kỳ lạ cực kỳ thống khổ thi hình bức cung, cùng không lưu tình chút nào phế bỏ năng lượng âm không gian trong cơ thể nàng thông qua cự năng thể mà được, bởi vậy Thạch Thiên trong lòng nàng căn bản là không có cảm tình gì. Nhưng một khi tới gần đến bên người Thạch Thiên, thân thể lại phảng phất không phải là mình, dự cảm chôn giấu ở chỗ sâu trong nơi nào đó không thể tự kiềm chế mà ứa ra, đánh sâu vào cả người nàng.

Thật ra Beila không biết, so với các cô gái khác tiếp cận Thạch Thiên, nàng có thể khống chế mình không yêu thương nhưng nhớ đã rất không dễ dàng. Lực hấp dẫn đối với khác phái của Thạch Thiên vốn cũng không phải là người bình thường mình có thể khống chế, đây là hai dạng tính mạng từ trường tiếp cận tất nhiên sẽ sinh ra phản ứng. Sinh mệnh lực của Thạch Thiên cường đại kinh người, tính mạng từ trường của hắn tất nhiên cùng sẽ mạnh hơn người thường cả vạn lần, sinh mệnh lực khác phái tiếp xúc thì sinh ra phản ứng cùng cảm thụ tất nhiên cũng tăng cường cả vạn lần. Dưới tính mạng từ trường cường đại của hắn ảnh hưởng như thế, cho dù một cô gái chưa bao giờ thấy qua Thạch Thiên bị bịt kín mắt đứng ở chung quanh hắn, thân thể cũng sẽ sinh ra biến hóa kỳ diệu, huống chi trong cơ thể Beila có lực lượng sinh mệnh cùng Thạch Thiên có năng lượng âm không gian thuộc tính tương tự nhau, sự cảm thụ càng mạnh hơn các cô gái khác rất nhiều.

Nhưng mà từ trường cảm ứng của năng lượng tính mạng mặc dù đối với sinh lý cùng tư duy loài người đều không thể bỏ qua ảnh hưởng, nhưng loài người dù sao cũng là sinh vật có trí tuệ cao, từ trường tính mạng sinh ra phản ứng cũng không phải là nhân tố duy nhất quyết định quan hệ giữa nam và nữ. Mặc dù Beila ở trước mặt Thạch Thiên bị ảnh hưởng so với các cô gái bình thường mãnh liệt hơn, nhưng năng lực tự khống chế của nàng cao hơn các nàng Hạng Kiều gấp trăm lần, cùng là sẽ không ảnh hưởng bản thân đến tình trạng, trầm luân.

Beila lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu hỏi: “Tôi hôn mê đã bao lâu? Anh..... anh đã làm cái gì tôi?”

Đối với Thạch Thiên mà nói, sức hấp dẫn của Beila so với các cô gái khác càng mạnh hơn, vừa rồi mặc dù là giúp nàng chữa thương, nhưng đụng vào bộ vị mẫn cảm như thế, dục hỏa mãnh liệt trong thân thể chỉ có ma quỷ mới có đã sớm kìm nén không được mà rục rịch. Nếu không phải những ngày này bên người mỹ nữ sung túc, có thể tận tình phát tiết dục hỏa, chỉ sợ Beila giờ phút này đã theo gót Helen, đã bị hấn cường chế làm “cái gì đó”.

Mặc dù như thế, Thạch Thiên sau khi chữa thương cho Beila vẫn tận lực bào tri khoảng cách, đứng cách nàng sáu bảy mét. Thay ánh mắt cảnh giác của Beila, Thạch Thiên cười cười nói: “Lão tử chỉ giúp cô chữa thương, cũng không làm chuyện gì khác đối với cô. Là cô tự mình ngất đi. Yên tâm đi, cô mới ngất đi hơn 10 phút mà thôi, lão tử nếu muốn làm cái gì, chút thời gian ấy cũng không đủ”.

Beila giật mình, quay lưng lại xốc áo trong lên xem xét, chỉ thấy nguyên bản ngực trái có vết thương khùng bố rõ ràng đã biến mất không thấy, thay thế chỉ là một điểm hồng nhò trên da thịt sau khi vết thương khép lại. Thích đẹp là thiên tính của phụ nữ, đặc biệt là những bộ vị quan trọng của phụ nữ, Beila nhìn không được vừa mừng vừa sợ, quay đầu lại mang theo sự cảm kích cùng kinh ngạc nói: “Anh làm như thế nào vậy?”

Thạch Thiên nói: “Lão tử bản thân cũng nói không rõ ràng, dù sao chỉ cần là người chưa chết, lão tử sẽ có thể cứu sống” Lúc trước Helen thân trúng hơn mười phát đạn. Sau khi hấn đưa năng lượng vào cũng lập tức phục nguyên, vết thương Beila tuy so với Helen nặng hơn rất nhiều, nhưng mà chỉ có một vết thương thôi, hơn nữa sinh mệnh lực của Beila cũng là năng lượng kỳ lạ đến từ ám không gian, đây cũng là nguyên nhân nàng còn có thể sống sót sau khi trái tim bị xuyên thủng, đối là người khác cho dù có mười cái mạng cũng sống không được, bởi vậy tốc độ khôi phục của nàng so với Helen nhanh hơn nhiều.

Beila cũng không tin Thạch Thiên bản thân cũng không rõ ràng lắm nguyên nhân có thể thần kì được đem vết thương của nàng chữa khỏi, mà lại còn nhìn không ra vết thương, nhưng cũng không có truy vấn lại. Chinh quần áo lại, sau khi cài nút áo thì nói: “Còn cảm thấy tôi tới lừa anh sao?” Thạch Thiên lắc đầu. Hấn tin tưởng Beila cũng không rõ ràng lắm năng lượng trong cơ thể nàng dưới tình huống trái tim bị tổn thương nghiêm trọng như vậy mà còn có mạng sống. Càng không khá năng dự liệu được mình có thể trị liệu cho nàng lành lặn toàn bộ, Cho nên sẽ không vì lừa gạt hấn mà chính mình tạo ra trọng thương nghiêm trọng như thế. Hiển nhiên Beila xác thực đã trải qua một hồi biến cố. Mà cha nuôi Alex của nàng cũng ở trong biến cố mất đi tính mạng.

Beila lại hỏi: “Như vậy anh đáp ứng thỉnh cầu vừa rồi của tôi?”

Thạch Thiên gật nhẹ đầu nói: “Lão tử vừa rồi đã nói qua, nếu là tình huống nghiêm trọng đúng như cô nói. Tất nhiên sẽ không mặc kệ. Cái đồ vật của người ngoài hành tinh nọ lão tử cũng muốn tìm hiểu, vết thương của cô rất kỳ quái là bị cái gì đánh?”

Beila lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, trong đôi mắt dấy lên một tia hy vọng, vội vàng đứng lên nói: “Thời gian cấp bách, đi càng sớm càng tốt. Trên đường tôi sẽ đem hết ngọn nguồn nói cho cho anh biết”.

Thạch Thiên hơi trầm ngâm nói: “Cô từ khi bị thương đến bây giờ đã ba ngày. Cũng không cần quá gấp. Lão tử trước khi đi cùng cô phải đem chuyện ở đây sắp xếp đã. Miễn cho sau khi lão tử rời đi, những người Mỹ kia nhân cơ hội tới quấy rối”

Beila vội hỏi: “ở đây anh có thể yên tâm. Nước Mỹ phái ra hạm đội là vì nhất thời không cách nào tiếp nhận được loại đả kích mà bọn họ chưa bao giờ trải qua. Vì mặt mũi của cường quốc đệ nhất quân sự nên phải làm ra tư thế sẵn sàng chuẩn bị áp dụng hành động tra thù, Nhưng trên tại Lầu Năm Góc đã làm cho bọn họ sợ hãi, Bọn họ trước khi chưa tìm được biện pháp đối phó anh thì tuyệt sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Nước Mỹ tuy đem anh xem như là kẻ địch số một, rất muốn lập tức báo thù. Nhưng bọn họ lại càng sợ anh nhắm vào nước Mỹ mà trả thù. Cho nên cho dù hiện tại đã tìm được biện pháp đối phó anh, chỉ cần anh không ở trên đảo, bọn họ sẽ không có khả năng tiến công quần đảo Thiên Thạch”

429. Chương 430: Chẳng Lẽ Tôi Ghen Sao?

Nước Mỹ tập kết hạm đội tham dự diễn tập quy mô mười phần khổng lồ, tại phụ cận quần đảo Thiên Thạch phô bày chính thể lực lượng quân sự liên hợp đã ngoài bảy thành, trong đó hàng không mẫu hạm cũng phái

ra năm chiếc, Nhưng mà thoát nhìn tuy hùng hổ, sự thật lại theo như lời Beila, lúc này là chính phủ Mỹ làm bộ dáng vì vấn đề mặt mũi mà thôi

Chính phủ Mỹ cùng quân đội sau khi hiểu rõ Thạch Thiên vẫn còn sống tốt, dưới tình huống không có nắm chắc tiêu diệt triệt để Thạch Thiên cùng với tòa thành Thiên Thạch thì không thể hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ trong suy nghĩ cũng không phải muốn một hồi chiến tranh, mà là muốn đem Thạch Thiên cùng tòa thành Thiên Thạch một mẻ hốt gọn, hơn nữa triệt để tiêu diệt, đặc biệt là Thạch Thiên, nếu như Thạch Thiên không ở tại quần đảo Thiên Thạch, bọn họ căn bản không có khả năng áp dụng hành động, nếu không một khi khiến cho Thạch Thiên lại chạy vào nước Mỹ, hậu quả không cần nghĩ cũng biết. Bởi vậy mặc dù toàn thế giới biết nước Mỹ lần này huy động là nhằm vào quần đảo Thiên Thạch, nhưng bọn họ vẫn đang dùng danh nghĩa diễn tập quân sự phái ra hạm đội, mà chậm chạp không thấy hành động.

Còn có một nguyên nhân Beila không nói rõ đối với Thạch Thiên, Alex từng nói với Otis tổ chức bọn họ sắp tới có thể xuất ra biện pháp đối phó Thạch Thiên, liên hợp các nước đồng minh với Mỹ dùng danh nghĩa diễn tập quân sự đem hạm đội khổng lồ tập kết tại hải vực phụ cận quần đảo Thiên Thạch mà chậm chạp không áp dụng hành động cùng chính là đang đợi biện pháp của Alex. Nhưng sự tình hiện tại đã xảy ra biến cố, biện pháp của Alex không thể đưa ra, tổ chức bọn họ ngược lại buổi vậy đã gặp phải tai họa ngập đầu, chỉ Beila lẻ loi một mình trốn thoát, Otis lúc này cùng còn chưa biết tình huống này. Từ khi tại dãy Himalaya phát hiện vật thể kim loại khổng lồ đến nay đã qua trăm năm, lúc trước đã sinh ra tổ chức vô danh hấp thu các khoa học gia hàng đầu nhiều đời, trải qua bí mật nghiên cứu trên trăm năm, đã thu hoạch thành quả rất lớn. Những thành quả này mang đến cho tổ chức tài phú khổng lồ, thậm chí quyền lực, hoặc ảnh hưởng tới phát triển khoa học kỹ thuật của xã hội con người hoặc sáng hoặc trong tối, thủ đoạn chiến tranh, cùng với cuộc sống. Vì dễ dàng hơn đem thành quả chuyển hóa ra tài phú cùng quyền lực, lúc này thành viên trong tổ chức cũng đã không chỉ do khoa học gia đơn thuần tạo thành, trong đó không thiếu bóng dáng chính khách.

Otis bản thân cũng không phải là thành viên trong tổ chức, chỉ là cùng một trong chính khách của tổ chức có quan hệ rất sâu, đối với bí mật cùng năng lực của tổ chức cũng có hiểu rõ. Nhiều năm qua hợp tác cơ bản không có khiến cho hắn thất vọng, bởi vậy mặc dù Thạch Thiên mạnh đến mức làm cho người không thể tưởng tượng, nhưng Otis vẫn cho rằng, nếu như trên đời này còn có người có thể đối phó Thạch Thiên mà nói, thì nhất định là tổ chức thần bí, giấu ở chỗ tối mà cải biến thế giới kia.

Sau khi thay thế Helen trở thành tổng thống Mỹ, tình thế cũng khiến cho Otis chỉ có thể tin tưởng bọn họ,

Nếu không phải trước đây Helen đã công khai xin lỗi, tự vạch trần chân tướng sự kiện Kim Hình, khiến cho bộ phận dư luận cùng dân chúng đối với Thạch Thiên cái nhìn có chỗ thay đổi, trong đó thậm chí còn có người ủng hộ hành vi trả thù của Thạch Thiên, cái này tuy khiến cho chính phủ Mỹ vào hoàn cảnh hết sức khó xử, phải có thời gian hòa hoãn, nếu không căn bản không thời gian cho Otis làm bộ dáng, thân vừa mới lên Tổng thống, đã phải lập tức đưa ra phản ứng mạnh.

Thạch Thiên sơ dĩ tùy ý để hạm đội Mỹ qua lại bày trận trước mắt mà không để ý tới, là nể mặt Helen, chỉ cần bọn họ không có cử động, Thạch Thiên cũng không muốn vạch mặt. Nghe xong Beila nói, Thạch Thiên cảm thấy cũng có chút đạo lý, nói đến sau khi phát hiện bí mật ám không gian, thân thể cùng năng lực đã xảy ra thay đổi tiến thêm một bước, mặc kệ Beila muốn đưa đến đâu, muốn trở về cùng chỉ cần nháy mắt là được.

Thạch Thiên đối với lai lịch của tổ chức Beila tuy hứng thú không lớn, nhưng đối với việc nàng nói cự năng thế kia trực tiếp liên quan đến “con nòng nọc” ngoài hành tinh thì tràn ngập hiếu kỳ, thâm nghĩ nếu quân hạm Mỹ đã tạm thời không dám đến, thì cũng có thể đi cùng nàng ta một chuyến.

Thạch Thiên trước cùng Thạch Lệ trong khoang thuyền tử biệt, lại dẫn Beila đi lên trên đảo, Lúc này đã là sau nửa đêm, tiệc tùng trên đảo vẫn không chút nào yếu bớt, siêu sao quốc tế đều đem sở trường lên sân khấu biểu diễn, dưới ánh đèn cùng khói lửa tựa hồ đem bầu trời đêm mà thấp sáng lên.

Mấy người Samantha, Kim Hình đi cùng Laurent, đang ngồi quanh một lửa vừa cười cười nói nói, vừa ăn hải sản, xa xa quan sát biểu diễn trên sân khấu. Nhìn thấy Thạch Thiên đã đến, Laurent cùng đám người Pernie lập tức đứng lên. Một người Samantha đối với Thạch Thiên chỉ có yêu thương hận ý, chưa nói tới kính ý, trước mặt Thạch Thiên cũng không giống đệ tử tòa thành Thiên Thạch mà chăm chú câu nệ, nhưng

các nàng đối với Laurent hơn một trăm ba mươi tuổi thì ngấp nghé kính ý, thấy Laurent đứng lên nghênh đón Thạch Thiên đến, các nàng cũng đều đứng lên.

Nhưng mà ánh mắt các nàng đều bị Beila bên cạnh Thạch Thiên hấp dẫn, cùng đối với vẻ đẹp của Beila mà giật mình, mặc dù không biết mình chưa chắc đã thua nàng ta nhưng vẫn bị khí chất tài trí cùng kiêu diễm hoàn mỹ dung hợp trên người nàng loại hấp dẫn. Các cô gái phương Tây phần lớn làm cho người ta cảm thấy gợi cảm xinh đẹp. Trên người Beila lại nhiều hơn một loại thanh nhã tú lệ của phụ nữ phương đông, lại phối hợp với mái tóc vàng óng của nàng. Cảm giác không giống người phương Đông, làm cho người ta trước mắt sáng ngời.

Bên cạnh Thạch Thiên cho dù nhiều hơn mấy người phụ nhân nữa, các nàng Kim Hinh cùng sẽ không cảm thấy chút nào ngoài ý muốn. Đây đều là chuyện trong dự liệu, sớm đã có chuẩn bị trong lòng. Thấy nhưng không thể trách, trong ánh mắt nhìn về phía Beila ngược lại không chứa địch ý. Nhưng mà Thạch Thiên không muốn cùng các nàng trở lên trên đảo chúc mừng đại điển thì thôi, đều biết hẳn không thích loại náo nhiệt này. Không ngờ chuyển thân lại cùng cô gái khác trở lại trên đảo. Trong lòng không khỏi hơi có chút giận.

Thạch Thiên vẫy vẫy tay về phía Laurent, gọi hắn đến bên người, thông báo mình có việc phải rời đi. Dẫn dò hắn nếu như trên đảo phát sinh sự cố, thì vận đủ nội lực ngửa mặt lên trời thét dài, mình sẽ lập tức trở về. Laurent nội lực thâm hậu, trong cơ thể lại chứa chân nguyên của Thạch Thiên đưa vào, vốn là năng lượng âm không gian, Thạch Thiên đối với năng lượng này có cảm ứng đặc thù, sẽ lập tức chú ý tới. Chỉ cần Laurent tại quần đảo Thiên Thạch phát công thét dài, hắn đều có cảm ứng.

Vừa dẫn dò xong Laurent, nghe thấy cách đó không xa có người gọi hắn, chỉ thấy Hạng Kiều, Lý Hiểu Lệ cùng Quách Thiển Vi từ trong đám người chen chúc đi ra, cao hứng bồng bồng chạy về phía hắn, Thạch Thiên trong lòng cả kinh, gấp rút hướng về phía các nàng Samantha, Kim Hinh khoát tay áo, rồi kéo Beila biến mất trước mặt mọi người.

Kim Hinh nhin không được thấp giọng ai oán nói: “Cái gì vậy. Có người mới cùng không giới thiệu cho mọi người biết. Chẳng lẽ,, chẳng lẽ tôi sẽ ghen sao?” Trong lời nói lại rõ ràng mang theo không ít ghen tuông.

Samantha cầu mày nói: “Hình như là có chuyện gì đã xảy ra?” Nghĩ thầm Thạch Thiên không thích náo nhiệt, làm việc gọn gàng dứt khoát. Nếu như muốn cùng nàng kia đi hẹn hò. Căn bản sẽ không cố ý dẫn nàng đến hiện trường lễ mừng đi một vòng. Nghĩ đến tốt cùng chuyện gì xảy ra, nhin không được mang theo ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Laurent.

430. Chương 431: Tôi Thấy Là Lên Giường Mới Đúng

Laurent vội vàng bấm báo: “Chủ nhân xác thực là có chuyện quan trọng cần rời đi, nhưng mà không nói là chuyện gì phát sinh” Samantha xấu hổ cười cười nói: “Chúng ta chơi đi, không cần đi quần hần”.

Ba người Hạng Kiều lúc này mới thở hắt ra chạy đến, lại phát hiện Thạch Thiên đã không thấy bóng dáng, gấp đến độ cùng một chỗ dậm chân mắng: “Khốn kiếp, lại chạy mất...” Mấy nàng Samantha đối với ba nàng vừa buồn cười vừa đáng thương, gọi các nàng ngồi xuống ăn chút hải sản. Ba nàng phàn nàn một hồi, Lý Hiểu Lệ đột nhiên nghĩ ngờ nói: “Vừa rồi cùng Thạch Thiên một chỗ, hình như là giáo sư Beila?”

Kim Hinh khẽ giật mình nói: “Em nói là cô gái bên cạnh Thạch Thiên sao? Em nhận ra sao?”

Mặc dù là ban đêm, nhưng vừa rồi Thạch Thiên cùng Beila đứng bên cạnh đồng lửa, ánh lửa sáng ngời, Lý Hiểu Lệ rất rõ, sợ dĩ lộ ra thần sắc nghi hoặc, là vì kỳ quái Beila vì sao xuất hiện ở đây, nghe vậy gật đầu nói: “Cô ta là giáo sư của tâm lý học em tại đại học bên Pháp”.

Kim Hinh thở dài nói: “Còn trẻ xinh đẹp như vậy, lại có thể là giáo sư nổi tiếng trong đại học, thật nhìn không ra!” Nàng cũng không biết Beila tại đại học ở Pháp đảm nhiệm dạy cái gì, nhưng hiểu rõ Lý Vạn Cơ đối với cháu gái này hết sức yêu thương, quyết sẽ không đưa nàng đi học đại học bình thường. Cảm khái một hồi, nhớ tới Thạch Thiên từng cùng Samantha cùng đi qua Paris, cùng Maicy cũng chính là từ lần đó, Beila quá nửa cũng là quen từ lần này, nhìn qua bên cạnh Samantha, thấy vẻ mặt nàng cũng kinh ngạc, nhin không được kéo Lý Hiểu Lệ, hiểu kỳ hỏi: “Có biết nàng ta tại sao quen biết với Thạch Thiên không?”

Samantha, Maicy, Tiêu Vi, Hạng Hồng cũng đều không tự chủ được mà nhìn về phía đó mà nhìn Lý Hiểu Lệ, hiển nhiên cũng giống như Kim Hinh, thậm chí còn muốn hiểu rõ hơn chuyện giữa Thạch Thiên cùng Beila. Nói đến các nàng cùng Thạch Thiên quan hệ phi thường đặc biệt, đều là thân thể trước bị Thạch Thiên chinh phục, sau đó mới bắt tri bắt giác trầm mê, càng về sau càng ngày càng không thể tự kiềm chế. Mới vừa cùng Thạch Thiên tiếp xúc, các nàng đối với Thạch Thiên ấn tượng đều không giống nhau, có người bị vẻ bề ngoài của hắn hấp dẫn, cũng có người đối với dã man háo sắc của hắn cực kỳ chán ghét. Nhưng bất kể là động tâm hay chán ghét, đều đem Thạch Thiên xem là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, tuổi tác chênh lệch khiến cho các nàng trong lòng rất khó đối đãi hắn trở thành người yêu bình thường, tăng thêm vẻ phóng đảng háo sắc của Thạch Thiên, bởi vậy mặc kệ có thương yêu hắn hay không, cũng đều không rời hắn, những đã mất đi hy vọng xa vời từ đầu là hoàn toàn có hắn. Có lẽ là đồng bệnh tương liên, cái loại quan hệ phức tạp dị dạng này làm cho các nàng vốn nên là tình địch lại phi thường hòa thuận bảo trì quan hệ bạn bè, thậm chí so với bạn bè còn muốn thân mật hơn, mặc kệ trong lòng hi vọng được Thạch Thiên yêu hơn, nhưng trên tư tưởng lại tận lực gắng giữ cho lòng mình ở trạng thái bình thường, không cần quan tâm Thạch Thiên giờ đây bên người có bao nhiêu cô gái, tương lai sẽ có nhiều ít cô gái. Nhưng mà Thạch Thiên đối với các nàng mà nói lại là duy nhất, tuy sẽ không đi can thiệp việc của hắn, nhưng đối với bất cứ chuyện gì có quan hệ với hắn đều muốn biết rõ ràng.

Lý Hiểu Lệ còn muốn dựa vào các nàng để tiến cận Thạch Thiên, tự nhiên là sẽ nhanh chóng trả lời: “Lần trước Thạch Thiên đi Paris, chính là cùng chị Samantha đi tới trường học của chúng em nghe giáo sư Beila giảng. Đúng rồi, giáo sư Beila bình thường cũng không để ý tới những người ngưỡng mộ bên người, đối với Thạch Thiên lại có chút đặc biệt, sau khi hết giờ lại mời chúng em đến nhà ăn cơm”.

Maicy ánh mắt lóe lên, cảm khái nói: “Hoàn toàn có thể lý giải, cho dù nàng là đồng tính luyến ái, cũng không ngăn cản được mị lực của Thạch Thiên” Theo nàng thấy, nếu có nữ nhân nào đối với Thạch Thiên không động tâm mới là việc lạ.

Thạch Thiên chạy tới đại học nghe giảng bài, mọi người đều cảm thấy mười phần kỳ quặc. Đặc biệt là Tiêu Vi, nàng từng là giáo viên của Thạch Thiên, đối với biểu hiện của hắn ở trường học chính là rõ ràng nhất, liền hỏi: “Giáo sư Beila dạy cái gì?” Lý Hiểu Lệ đáp: “Tâm lý học” Mọi người lại nhìn nhau, thậm chí nghĩ Thạch Thiên làm việc nói chuyện hoàn toàn dựa theo tâm tình của mình, không quan tâm cảm thụ của người khác, cũng không quan tâm người khác nhìn hắn như thế nào, tại sao hội đối với tâm lý học lại cảm thấy hứng thú? Chẳng lẽ chính hắn cũng thấy về phương diện này có chỗ thiếu hụt thật lớn, muốn đền bù sao?

Kim Hinh lại hỏi: “Em cùng Thạch Thiên đi tới nhà nàng sao? Hai người bọn họ trò chuyện những thứ gì?”

Lý Hiểu Lệ nói: “Ồ, hình như là Thạch Thiên muốn đến trường học của chúng em tìm giáo sư Beila để tìm hiểu một chút về chuyện du học, về sau... về sau em không biết làm sao lại ngủ mất, khi tỉnh lại thì đã ở trong khách sạn...” nói xong liếc nhìn Maicy.

Maicy nghĩ tới, vỗ mạnh tay một cái nói: “Đúng rồi, em chính là cô bé ngày đó Thạch Thiên mang về”.

Lý Hiểu Lệ gật nhẹ đầu, thầm nói: “Tôi không phải là cô bé” Ngày đó khi nàng tỉnh lại, chứng kiến Thạch Thiên cùng Maicy đang điên cuồng triền miên trong phòng khác. Lúc ấy tức giận chạy ra khỏi khách sạn. Lúc này gặp Maicy cùng đám người Samantha quan hệ vô cùng tốt, cũng không cách nào tức giận được.

Tiêu Vi lắc đầu cười nói: “Tôi không tin hắn tìm Beila là vì chuyện đến trường”.

Samantha phì một tiếng nói: “Phì... Đến trường? Tôi thấy là lên giường mới đúng! Ài... nữ giáo sư trẻ tuổi xinh đẹp như vậy cũng không thấy nhiều. Lại hỷ ở trong tay tiểu tử này”.

Kim Hinh, Tiêu Vi, Hạng Hồng, Maicy nghe Samantha nói, trong lòng cũng không tự chủ cảm thán giống nàng. Các nàng đều tình tường mình đời này đã không thể rời khỏi Thạch Thiên. Mặc dù tương lai Thạch Thiên rời các nàng đi, các nàng cũng không thể đi tìm tình cảm khác. Nhưng mặc dù các nàng bản thân không oán không hối, khi nghĩ đến Beila quá nửa sẽ cùng vận mệnh như các nàng, cũng không tự kiềm chế bắt đầu vì nàng mà cảm thấy đáng tiếc.

Đan Nghệ Nhã không cách nào nhận thức tâm tư phức tạp của các nàng. Ở một bên nghe vậy thì cười khanh khách nói: “Tôi hiện tại ngược lại cảm thấy mọi người nói tình huống rất bình thường...” rồi đưa tay

chỉ vào mấy người Samantha, Maicy, Kim Hinh, Tiêu Vi, Hạng Hồng nói: “Mọi người nào là tổng biên tập, nhà thiết kế, minh tinh, mỹ nữ giáo sư, còn có trùm trong giới giải trí Hongkong đều cam tâm tình nguyện rơi vào trong tay tiểu tử xấu xa kia. Nhiều hơn nữa một nữ giáo sư thì có gì quá kinh ngạc?”

Mọi người đỏ mặt lên, Kim Hinh lập tức phản đòn nói: “Cô là người mẫu có phải cũng muốn ném thử tư vị tiểu tử xấu xa này?”

Đan Nghê Nhã lập tức mắc cỡ nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt đỏ lên, sẵn giọng nói: “Nói vậy bạ gì đó, tôi... tôi đã không làm người mẫu nhiều năm...”

Mọi người tức giận Đan Nghê Nhã vừa rồi giấu cợt các nàng, đầu đơn giản chịu tha cho nàng, liền cùng một chỗ chọc nàng, đều nói Thạch Thiên vất vả vì nàng trị liệu trên đùi, khiến nàng có thể rời xe lăn một lần nữa làm người, ân như cha mẹ tái sinh, hẳn là lấy thân báo đáp mới có thể báo đáp. Một đám phụ nữ vui đùa so với nam giới càng phóng khoáng hơn, Maicy thậm chí được mọi người khích lệ nói ra công phu kinh người của Thạch Thiên, làm cho người ta chết lên hết xuống, hiến thân mình tuyệt đối có lợi nhuận không bồi thường. Các nàng đều tỏ vẻ nguyện ý vì nàng tác hợp cùng Thạch Thiên, giúp nàng hoàn thành ước vọng, làm cho ba nàng Hạng Kiều hâm mộ tới mức hận không thể cũng té gãy chân, ngồi xe lăn vài năm.

Đan Nghê Nhã không địch nổi nhiều người, bị mắc cỡ cuối đành phải chạy trốn, chạy đi tìm Thạch Hiểu Mẫn còn đang quần quít lấy các siêu sao mà xin chữ ký để làm bạn.

Nhìn bóng lưng chật vật của Đan Nghê Nhã, các nàng cười ha hả. Kim Hinh nói: “Chỉ đùa một chút sao, tại sao phản ứng lớn như vậy, mấy ngày nay chúng ta mỗi lần nói đến Thạch Thiên, nàng chẳng phải nghe say sưa sao. A... chẳng lẽ...”

Samantha ngẩn ra, lộ ra một nụ cười khổ.

431. Chương 432: Bước Chậm Vòng Quanh Trái Đất

“Tại nam cực bán đảo trong vịnh, trước tiên có thể đáp máy bay đi Tierra del Fuego cực nam Achantina, lại đi thuyền...”

Beila nói còn chưa dứt lời, đã cảm giác thân thể chợt nhẹ, đã bị Thạch Thiên ôm ở sau lưng. Tiếp đó con mắt mơ hồ một hồi, đau nhức khó nhin, màng nhĩ cũng khó chịu, có thể cảm giác được thân thể đang phi tốc trong không trung về phía trước, ngửa đầu nhìn về phía tinh không, con mắt mới thoáng thích ứng, đã ngạc nhiên phát hiện đầy trời sao đang chậm rãi lui về phía sau.

Beila không biết Thạch Thiên muốn đưa nàng đi nơi nào, lúc này hô hấp cũng khó khăn, đã không thể mở miệng hỏi hắn, đành phải nhắm mắt lại đem mặt vùi ở trên lưng Thạch Thiên đau khổ chịu được, may mắn không bao lâu liền cảm giác thân thể rơi xuống, tiếp đó chân chạm đất, Thạch Thiên đã đặt xuống. Beila mở to mắt, ánh dương chói mắt làm cho nàng vốn đã đứng không vững thân thể thiếu chút nữa té ngã ngã ra, trong lòng không khỏi cực kỳ kỳ quái, tại sao trời lại sáng, chẳng lẽ vừa rồi Thạch Thiên mang theo nàng đã chạy mấy tiếng đồng hồ? Nhưng cảm giác nhiều nhất lại chỉ có vài phút mà thôi. Chờ con mắt thích ứng, phát hiện bốn phía đầy tuyết trắng, càng thêm mơ hồ hỏi: “Đây là nơi nào?”

Thạch Thiên nói: “Tierra del Fuego”.

Beila mắt tròn càng tròn: “A!...”

Tierra del Fuego là quần đảo phía cực nam Nam Mỹ, chủ đảo gọi là Grande, quần đảo do mấy trăm cá đảo nhỏ tạo thành, tổng diện tích hơn 70.000 km², là quần đảo lớn nhất Châu Mỹ La Tinh. Tierra del Fuego nguyên do người da đỏ ở, năm 1520 do nhà hàng hải Magellan phát ra hiện, cuối thế kỷ mười chín Chile cùng Achantina bắt đầu di dân, trước mắt hai phần ba thuộc về Chile, một phần ba thuộc về Achantina. Quần đảo ở vào cực nam Nam Mỹ, cùng Nam Mỹ cách một eo biển Magellan, chỗ hẹp nhất chỉ có hơn ba cây số một chút, cách châu Nam cực chừng tám trăm km. Tierra del Fuego không thể nghi ngờ là thành phố cực nam của thế giới, chỉ có hơn một vạn cư dân.

Beila giật mình hiểu được, quần đảo Thiên Thạch cùng Tierra del Fuego cách xa nhau cơ hồ gần nửa địa cầu, bên kia là đêm khuya, ở đây là ban ngày, đã có thể xem như ngồi hỏa tiễn cũng không khả năng vài

phút đã vượt qua nửa cái địa cầu!? Trước Thạch Thiên từ phía Tây nước Mỹ đi bộ tới Washington, đo lường tính toán tốc độ nhanh nhất của hắn đạt tới tốc độ siêu âm, lúc ấy tốc độ hắn chạy trốn đã nhanh đến làm cho người ta không thể tiếp nhận, nhưng so với tốc độ hiện tại, thì khi đó quả thực là bò sát. Cho dù tốc độ phi hành siêu âm, từ quần đảo Thiên Thạch ở Đông Nam Á đến Tierra del Fuego tối thiểu cũng cần hơn mười mấy tiếng.

Thanh niên thần bí khó lường này rốt cuộc ẩn tàng bao nhiêu thực lực chân chính? Năng lực của hắn đến tột cùng có bao nhiêu? Trong tổ chức kể cả cha nuôi đều cho rằng nếu như lần này thí nghiệm thành công, đem loài người bước vào thời đại mới, hoàn toàn có thể đối phó thiếu niên trước mắt này, hiện tại xem ra chỉ sợ cũng chỉ là suy nghĩ một bên...

Thật ra Thạch Thiên khi đến nước Mỹ, cũng còn chưa có năng lực như bây giờ, lúc ấy chỉ bằng kinh công đạt tới vận tốc âm thanh thì cơ bản đã tiếp cận tới cực hạn của thân thể hắn. Nhưng sau khi trên đường đến Washington bị thương, năng lượng tính mạng đặc dị tồn tại trong cơ thể hắn đột nhiên phát sinh thay đổi, cho hắn cảm giác nội lực tiến đến từng tế bào một, thân thể được cường hóa thêm một bước. Lúc ấy tư duy tâm pháp tu luyện hơn một nghìn năm theo quán tính khiến cho hắn nhất thời vẫn lý giải không được vũ trụ huyền bí, thậm chí không cách nào thích ứng loại thay đổi này. Về sau tìm được cự năng thể tiếp xúc đến bí mật ám không gian, mới ngộ ra quán thông. Thân thể vật chất cùng tính mạng năng lượng triệt để dung hợp thành một chỉnh thể, đột phá cực hạn vũ trụ. Bất quá đối với loại ngộ ra này, Thạch Thiên lúc này vẫn đang tỉnh tỉnh mê mê, bản thân cũng không cách nào dùng ngôn ngữ khái quát ra.

Beila trong lúc khiếp sợ không thể tưởng tượng nổi nhìn Thạch Thiên, lẩm bẩm nói: “Nhanh như vậy...”

Thạch Thiên không cho là đúng liếc nhìn Beila, nghĩ thầm nếu không phải mang theo cô, lo lắng thân thể cô chịu không được, lão tử vòng quanh địa cầu vài vòng cũng đủ. Nhưng mà thấy nàng đã cả kinh không nhẹ, thì chẳng muốn khoát lác thực lực chân chính chính mình, lại hỏi: “Kế tiếp đi như thế nào?”

Beila phục hồi lại tinh thần, phát hiện hai người đang ở trên đỉnh tòa núi tuyết. Nàng đối với năng lực cự năng thể trong cơ thể mặc dù không thể tùy tâm vận dụng. Nhưng đối với rét lạnh thì dư sức chống lại, mặc dù quần áo mỏng manh những cũng không ngại. Lúc này nhìn bốn phía, thấy sông băng núi tuyết, núi non trùng điệp, đầu óc choáng váng nhất thời cũng không rõ đông tây nam bắc, nên nói: “Tối trước bờ biển tìm con thuyền...” Nhớ tới cùng mình một chỗ là Thạch Thiên, tìm đội thuyền là hoàn toàn dư thừa, nên sửa lại nói: “Căn cứ nghiên cứu khoa học cách của chúng tôi ở đông nam Tierra del Fuego... qua bán đảo nam cực ... ước chừng cách nơi này cỡ 1.500 km gì trên một đảo nhỏ” Trước đây nếu như đi thuyền trở lại căn cứ, Đều phải vượt qua bán đảo nam cực. Lúc này nói đương nhiên là đi đường thẳng.

Thạch Thiên không nói hai lời, tiến lên một lần nữa đem Beila vác ở trên người, nhằm hướng đông nam mà nhảy tới.

Beila gấp đến độ nhéo trên cổ của hắn hô lên: “Chờ một chút, chờ một chút...” Thạch Thiên quay đầu hỏi: “Tại sao?” Beila nói: “Chờ tôi đem tình huống trên đảo nói cho anh biết. Bằng không anh biết đảo làm cái gì?” Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Cô không phải sớm nói qua, cầu lão tử đến là để giết người. Sau đó mang lão tử đến chỗ có đồ của người ngoài hành tinh”.

Beila vội nói: “Nhưng anh dù sao cũng phải hỏi người tôi muốn giết là ai. Trên đảo có gặp nguy hiểm hay không chứ? Bọn họ cũng không phải đơn giản như anh nghĩ đâu” Nàng sau khi kinh qua biến cố lớn, dưới tình huống vạn bất đắc dĩ mới đi tìm Thạch Thiên. Cũng không phải mọi người trong tổ chức địa đã chết hết. Thí nghiệm thất bại tạo ngộ tai họa ngập đầu phần lớn đều nhân viên ở lại căn cứ. Nhưng nàng hiểu rõ chỉ có Thạch Thiên mới có thể cứu vãn hậu quả thí nghiệm tạo thành lần này. Chỉ là không nắm chắc có thể nói hắn đến. Khi đi đến quần đảo Thiên Thạch nhìn thấy Thạch Thiên, Beila trọng thương trong người, tâm thần hỗn loạn. Chỉ nói hậu quả lại không nói rõ ràng đến tột cùng là chuyện gì xảy ra. Nếu như Thạch Thiên không đáp ứng thỉnh cầu của nàng, thì nàng cũng không định đem sự thật nói cho Thạch Thiên. Không ngờ Thạch Thiên chỉ là tùy tiện hỏi mấy vấn đề liền đáp ứng. Hơn nữa đem quái thương trên người nàng chữa lành. Nàng vốn định trong thời gian vài ngày trên đường đem tình huống nói cho Thạch Thiên kỹ càng. Lại tuyệt đối không thể tưởng được Thạch Thiên căn bản không để cho nàng thời gian nói tỉ mỉ rõ ràng, đảo mắt đã đến Tierra del Fuego. May mắn nàng ngay từ đầu chỉ nói tới Tierra del Fuego. Nếu là trực tiếp vị trí đảo nhỏ căn cứ ra, thì chỉ sợ lúc này cũng đã đến.

Thạch Thiên cần bản không xem có nguy hiểm hay không để ở trong lòng, nghĩ thầm mặc kệ có bao nhiêu người. Cùng lắm thì trước bắt lấy toàn bộ, hỏi lại Beila ai đáng chết ai đáng tha. Cùng nàng đến đây chủ yếu là muốn nhìn xem xét con nòng nọc của người ngoài hành tinh kia. Bất quá vẫn là đem Beila để xuống, tức giận nói: “Vậy thì nói đi, lão tử nghe”.

Beila thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nói cho Thạch Thiên chân tướng.

432. Chương 433: Thí Nghiệm Nhân Thể

Beila sử dĩ bằng biển tìm Thạch Thiên cầu cứu, nguyên do tổ chức bọn họ sớm muốn áp dụng thí nghiệm ý đồ cường hóa năng lực loài người, mà một nguyên nhân quan trọng khiến cho bọn họ làm là vì đối phó Thạch Thiên. Năm đó sau khi tổ chức mở ra đĩa bay nòng nọc ngoài hành tinh, tại gần khoang điều khiển tìm được sáu ngăn tủ giống như quan tài, sau khi mở ra phát hiện trong đó ngoại trừ có một ngăn là không có gì, năm ngăn còn lại đều có thi thể một người ngoài hành tinh, mỗi thi thể được bọc kỹ trong tủ, não bộ còn bao phủ một loại mũ giáp nối liền với tủ.

Sáu ngăn tủ này có nút điều khiển, hiển nhiên không phải người trong quan tài chết giả, nhưng lại có tác dụng chống thối rửa rất mạnh, thi thể không chút phát sinh hiện tượng hư thối, nhưng mà do thời gian tử vong quá dài, cơ thể đã cứng ngắc, màu da ảm đạm không ánh sáng.

Mũ giáp trên đầu người ngoài hành tinh do một vật liệu kim loại hỗn hợp tạo thành, đem não bộ bọn họ bao bọc chặt chẽ, trên nóc khảm một hạt châu chừng quả trứng gà, lập lòe hào quang kỳ dị, khiến người ta cảm giác chúng nó nhất định là vật cực kỳ trân quý cùng quan trọng.

Lúc trước rất nhiều khoa học gia trong tổ chức đối với sáu hạt châu này đều sinh ra hứng thú rất lớn, đem chúng làm đối tượng trọng điểm nghiên cứu của mình, nhưng cơ bản đều không thu hoạch được gì. Càng đáng sợ là, trong sáu hạt châu ẩn chứa năng lượng kỳ dị, hơn nữa cực kỳ không ổn định, phóng xuất ra ánh sáng cùng phóng xạ hiển nhiên đối với nhân thể có thương tổn rất lớn, những người thường xuyên tiếp xúc sáu hạt châu này xuất hiện phản ứng không khỏe, mà trong mấy năm sau đều chết đi một cách không rõ ràng. Ngược lại các khoa học gia đem sự chú ý đặt ở trên chiến đĩa bay không ngừng tìm được phát hiện ngạc nhiên, từ đĩa bay đã phá giải ra các hạng mục khoa học kỹ thuật không gian, trực tiếp ảnh hưởng tới khoa học kỹ thuật trên thế giới phát triển nhảy vọt trong một trăm năm..

Theo thời gian trôi qua, sáu hạt châu không còn ai dám hỏi tới nữa, bị gác sang một bên.

Hơn hai mươi năm trước, Alex cùng cha ruột của Beila bằng vào thành tựu Tính mạng học, trở thành một thành viên của tổ chức, tham dự nghiên cứu đối với năm thi thể người ngoài hành tinh. Sáu hạt châu cũng thuộc sự bảo quản sở hữu của bọn họ.

Hai người bọn họ vẫn đối với các loại bản chất tính mạng sinh vật của loài người tiến hành thăm dò. Cho rằng tính mạng ngoại trừ máu thịt, khí quan, tế bào vân vân tất cả những gì thuộc về vật chất có thể phát hiện ra, còn có một loại hình thái lực lượng đặc thù không phải vật chất tồn tại ở trong vũ trụ, hoặc có thể xem là một loại vật chất đặc thù loài người còn chưa có cách nào nhận thức. Hơn nữa đây mới là bản chất sự sống của tất cả sinh vật. Bọn họ tiến vào tổ chức không lâu, liền đưa ra ý kiến sáu ngăn tủ giống như quan tài trong đĩa bay này có thể là phương tiện để duy trì tính mạng trong hoàn cảnh đặc thù ngoài vũ trụ của người ngoài hành tinh, đồng thời đối với sáu hạt châu sinh ra hứng thú rất lớn, cho rằng chúng nó ẩn chứa năng lượng kỳ dị rất có thể cùng năng lượng tính mạng có sự liên lạc nào đó.

Hai người đối với bản chất sinh mạng thăm dò đã đến trình độ cuồng nhiệt, không để ý những người khác trong tổ chức khuyên can, nghĩ tất cả biện pháp đi nghiên cứu năng lượng trong hạt châu. Vì thế thậm chí không tiếc dùng tính mạng của chính mình mạo hiểm, cha của Beila sinh phụ cũng bởi vì ý đồ đem năng lượng trong hạt châu chuyển dời đến thân thể của mình, trong lần thí nghiệm đầu tiên đã nổ tung mà chết. Nhưng mà Alex cũng không có vì vậy mà buông tha cho, ngược lại bởi vì phát hiện trong quá trình nghiên cứu nên càng kiên định niềm tin cùng phán đoán của hần. Sau khi cha của Beila chết, hần đi khắp các nơi trên thế giới, tra tìm phương pháp khai phá tiềm lực bản thân của loài người trong mấy ngàn năm qua. Cuối cùng thông qua lý luận khí mạch nội gia tâm pháp thành công đem trong năng lượng hạt châu đưa vào trong thân thể người tình nguyện.

Mà ngài tình nguyện chính là Beila vì muốn hoàn thành nguyện vọng của cha.

Từ xưa đến nay, loài người chưa bao giờ đình chỉ thăm dò đối với sinh mạng huyền bí, ví dụ như loài người đến tột cùng từ đâu tới? Tại sao lại tồn tại? Trong cơ thể con người có bao nhiêu năng lực tạm thời ở trạng thái bị giữ lại? Làm thế nào đem những lực lượng bị giữ lại này khai phá ra? Sự chưa hiểu về tính mạng có thể nói vô số, chỉ có rõ ràng nó, loài người mới có thể chính thức nắm giữ vận mệnh của chính mình, thậm chí đột phá hạn chế sinh lão bệnh tử Dùng phương thức càng dài lâu càng tốt tồn tại ở trong vũ trụ mệnh mông vô tận.

Dựa theo học gia nhân loại nghiên cứu, thể chất loài người từ đầu tiên phát triển cho đến bây giờ đã hơn năm vạn năm, nhưng năm vạn năm đối với vũ trụ thời không vô tận mà nói chỉ giống như chớp mắt mà thôi. Cho dù là trong quá trình tiến hóa của nhân loại, năm vạn năm cũng chỉ có thể xem như một đoạn ngắn trong đó mà thôi.

Loài người tự nhận là sinh vật bậc cao. Đó là ở địa cầu này so với những sinh vật khác mà nói, ngay cả nền văn minh cũng chỉ là so với lịch sử mà thôi. Những người tiếp xúc với nền văn minh cùng khoa học kỹ thuật ngoài hành tinh trong tổ chức so với người khác càng rõ ràng hơn điểm này, cảm giác nguy cơ tất nhiên cũng càng mãnh liệt. Hơn nữa hiểu rõ với năng lực cùng thủ đoạn mà loài người nắm giữ hiện tại, muốn chính thức xâm nhập thăm dò cùng rõ ràng tính mạng huyền bí thần kỳ nhất trong vũ trụ, thì con đường còn rất xa, cả tỷ năm nữa cũng chưa chắc đã đủ.

Người ngoài hành tinh cường đại hơn đã xuất hiện ở trước mặt người Địa Cầu, tuy không rõ ràng lắm bọn họ mấy ngàn năm trước đến địa cầu mục đích là gì, nhưng nếu muốn giữ gìn quyền lợi cùng tôn nghiêm của người Địa Cầu trong vũ trụ, nhất định phải bằng tốc độ nhanh nhất làm cho nhân loại cường đại lên, ngoại trừ thủ đoạn khoa học kỹ thuật, thì phải nâng cao giới hạn tiềm lực bản thân, cũng phải nắm giữ đặc điểm của người ngoài hành tinh càng nhiều càng tốt, mới có thể trong vũ trụ mệnh mông bảo vệ quyền lợi sinh tồn của loài người trong không gian. Bởi vậy mặc dù nghiên cứu nhằm vào người ngoài hành tinh cùng tiềm lực nhân loại không mang đến chút kinh tế nào nào cho tổ chức, nhưng tổ chức bọn họ vẫn đầu nhập vào lượng lớn tài lực vật lực, hấp thu số đông khoa học gia hàng đầu của nhân loại mà nghiên cứu.

Thí nghiệm thành công khiến cho địa vị của Alex trong tổ chức đề cao thật lớn, trở thành một trong những người chủ trì, đến thí nghiệm cùng nghiên cứu tiếp sau thì đã trở thành nhiệm vụ quan trọng nhất trong tổ chức. Beila tuy tuổi còn trẻ, còn chưa có năng lực trực tiếp tham dự đến các loại công tác nghiên cứu, nhưng mà tinh thần hiến thân vì khoa học của cha con họ được mọi người trong tổ chức tất cả tôn kính, thêm bản thân nàng là người đầu tiên thành công được cường hóa, địa vị ở trong tổ chức lập tức trở nên cực kỳ đặc thù, không chút nào thấp hơn mấy người chủ trì, luận lực ảnh hưởng càng không người nào có thể so sánh, có thể nói đã trở thành bảo bối trong tổ chức.

Trong khi nghiên cứu thi thể người ngoài hành tinh thì phát hiện, kết cấu tế bào của bọn họ cùng tế bào nhân loại khác biệt không lớn, nhưng trình độ kiên cường dẻo dai lại hơn nhiều tế bào loài người cùng với tế bào những sinh vật khác trên địa cầu, dùng laser cường độ cao mới có thể miễn cưỡng mở ra tổ chức da, có lẽ đây mới là nguyên nhân thi thể bọn họ cả ngàn năm vẫn không hư hỏng, nhưng sau khi sử dụng các loại phương pháp kiểm tra đo lường, lại tìm không ra nguyên nhân cụ thể.

433. Chương 434: Thấu Thị Tính Mạng

Từ khi tại dãy Himalaya phát hiện đĩa bay ngoài hành tinh hình nòng nọc, trăm năm qua tổ chức này theo thực lực tăng vọt, mấy lần dời căn cứ bọn họ đi, căn cứ hiện tại ở trong hải vực vây quanh bán đảo vào nam cực, là đảo nhỏ gọi là Chico, ước chừng hơn ba mươi năm trước đã dời đến đây. Đảo Chico diện tích nhỏ hẹp, vị trí vắng vẻ, sau khi cơ sở nghiên cứu chuyển đến nơi đây, là chính bọn họ dùng tên của người lãnh đạo đầu tiên của tổ chức đặt tên cho đảo nhỏ này, bởi vậy tên đảo Chico không thể tìm được trên bản đồ.

Mặt đông đảo Chico là một tòa núi lửa hoạt động, miệng núi lửa nhiều năm bốc hơi nóng, phảng phất sẵn sàng phun xuất lên trời. Dưới chỉ dẫn của Beila, Thạch Thiên đưa nàng từ không trung trực tiếp nhảy vào một hạp cốc trong đảo, hạp cốc này bốn bên đều là vách núi dốc đứng, đỉnh núi bị băng tuyết trầm tích vạn năm bao trùm, rất khó leo lên. Beila nói tiến vào hạp cốc chỉ có hai phương pháp, nếu như đi thuyền nhập

đảo, phải theo lối vào bí ẩn là một cái động hẹp dài mới có thể tiến vào trong hạp cốc kia, thông đạo duy nhất trong động đá vôi này đã trải qua nguy trang cũng cài đặt cơ quan tinh vi, phương pháp còn lại chính là như Thạch Thiên từ không trung đáp xuống, nhưng trong hạp cốc cũng chuẩn bị trang bị phòng không tiên tiến. Bởi vậy nếu như không được tổ chức cho phép, người ngoài căn bản không cách nào tiến vào.

Trong hạp cốc cũng không rộng lớn, được vách đá cao hơn trăm thước cao cơ hồ thẳng đứng bao vây bốn phía, thành một cái giếng sâu cực lớn, đứng ở đáy cốc ngẩng đầu nhìn lên, ngoại trừ bầu trời xanh thẳm cũng chỉ có thể lơ mơ trông thấy sóng nhiệt từ miệng núi lửa tuôn lên bầu trời. Chịu ảnh hưởng của núi lửa, khí hậu trong hạp cốc ẩm ướt, trải khắp các loại hoa cỏ hiếm thấy nơi khác, sức sống bừng bừng, so với thế giới băng tuyết bên ngoài đối lập rõ ràng, còn thấy suối nước nóng nhiệt khí bốc lên, bọt khí quay cuồng giống như nước sôi, có thể sử dụng để nấu ăn.

Phụ cận một suối nước nóng trong đó nằm sắp ba thi thể, Thạch Thiên buông Beila, đi qua dùng chân lật thi thể qua. Người chết là một người da trắng hơn ba mươi tuổi, dáng người phi thường khôi ngô, hai tay còn nắm chặt một vũ khí hình dáng phi thường mới lạ, thoát nhìn đã chết đã mấy ngày, thi thể đã bắt đầu biến sắc hư thối, vết thương trí mệnh ở tựa vị tr ngực, cũng giống như vết thương của Beila, bị xuyên thủng trái tim.

Thạch Thiên hỏi: “Cô bị vũ khí gì đã thương vậy?”

Beila lắc đầu nói: “Bọn họ khi xông ra khỏi phòng cách ly, y phục trên người cũng không có, làm sao có vũ khí. Lúc ấy tôi chỉ cảm thấy cường quang lóe lên... Hình như là từ trong thân thể bọn họ phát ra”.

Thạch Thiên có chút nhíu mày, hẳn nếu dùng nội lực cách không xuyên thủng trái tim người khác cũng dễ dàng, nhưng mà đây chẳng qua là nội lực kinh khí, không có hiệu quả cường quang. Nghĩ tới đây, tiện tay búng một ngón tay ra, một đám kinh khí đánh lên trên một tảng đá lớn ngoài hơn mười mét, lập tức đánh ra một cái hố sâu.

Beila không hiểu lắm nhìn Thạch Thiên, không biết hẳn muốn gì, nhưng mà thấy hẳn một hồi nhíu mày, một hồi lắc đầu, về sau dứt khoát nhắm mắt lại xếp bằng ở trên mặt đất, hiển nhiên là đang suy nghĩ vấn đề quan trọng gì đó, làm cho nàng không dám mở miệng quấy rầy. Ước chừng qua hơn mười phút sau, quanh thân Thạch Thiên rõ ràng nổi lên hào quang, lại càng ngày càng sáng. Cho đến khi cả người biến mất ở trong hào quang kỳ dị chói mắt không thể nhìn thẳng kia, hạp cốc nguyên âm u bị chiếu rọi tràn ngập các loại màu sắc, giống như tiên cảnh. Đột nhiên, hào quang ẩn vào trong cơ thể Thạch Thiên. Khiến cho Beila cảm giác trước mắt tối sầm, trong nháy mắt không nhìn được, đợi khi khôi phục thị lực, phát hiện Thạch Thiên đã chậm rãi đứng lên, duỗi một ngón tay chỉ về phía khối cự thạch, một đạo cường quang từ đầu ngón tay bắn ra, “Oành” một tiếng, cự thạch đã hóa thành khói trắng, khói trắng tán đi thì khối cự thạch đã biến mất không thấy, chỉ để lại một đồng tro tàn.

Thạch Thiên cười ha hả nói: “Thú vị!” Quay đầu lại hỏi Beila nói: “Có phải như vậy hay không?”.

Beila ngẩn ngơ, hồi lâu mới hồi phục tinh thần nói: “Tôi không rõ lắm... hình như... hình như uy lực của bọn họ không lớn giống như vậy...”

Thạch Thiên mỉm cười, nói: “Lão tử lần đầu tiên sử dụng, không chú ý nặng nhẹ” Cũng không nói gì nữa, với hẳn mà nói cùng với phương pháp sử dụng để đã thương có giống nhau hay không cũng không quan trọng, quan trọng là hẳn đã tìm được phương pháp sử dụng trực tiếp nội lực dị hoá trong cơ thể. Trước đây trên đường tới Washington bị thương đến khi tiếp xúc cự năng thể, nội lực trong cơ thể hẳn xuất hiện nhiều lần biến dị, tuy cảm giác nội lực biến dị trong cơ thể mình so với trước càng mạnh, nhất thời lại không cách nào cảm giác ra đến tới cùng cường đại đến loại trình độ nào, cũng không thể hoàn toàn nắm giữ cách sử dụng loại nội lực biến dị cường đại này, giống như một đứa nhũ mới sinh ra ở một thế giới hoàn toàn mới, hết sức mờ mịt.

Nội lực biến dị của Thạch Thiên sau khi thành một loại năng lượng kỳ dị cùng thân thể hòa thành một thể, nguyên bản vận hành nội lực khí mạch đột nhiên biến mất, mà khí mạch làm cơ sở nội công tâm pháp hẳn đã tu luyện hơn một nghìn năm, trong lúc nhất thời tất nhiên không cách nào thích ứng. Sau khi xuyên thấu qua cự năng thể tiến vào dị không gian, khiến cho hẳn đối với năng lượng trong cơ thể đã hiểu rõ tiến thêm một bước, lời của Beila khiến cho hẳn không khỏi nghĩ đến mình sau khi tiến vào dị không gian chứng

kiến những suối ánh sáng phun ra kia, liên tưởng đến Alex thí nghiệm còn có mấy cự năng thể khác, lập tức có chỗ linh ngộ, tìm được phương pháp trực tiếp sử dụng năng lượng kỳ dị trong cơ thể.

Giờ khắc này, Thạch Thiên đột nhiên hiểu được, xuyên thấu qua cự năng thể tiến vào ám không gian cũng không phải bản thân mình, mà chính là ý thức của mình, suối ánh sáng mà hắn nhìn thấy ở trong không gian đó chính là năng lượng tính mạng cường đại của hắn. Thân thể nhân loại theo một ý nghĩa nào đó thì cũng là một vũ trụ thu nhỏ, nếu như đem vũ trụ chia làm hai không gian song song sáng tối, như vậy mỗi người tự thân cũng có thể chia làm hai cái bộ phận, phân biệt tồn tại ở trong hai không gian vũ trụ, thể hiện ra chính là máu thịt vật chất cùng tính mạng. Tính mạng của loài người trong không gian vũ trụ này có thể nói cũng không tồn tại, bởi vì nó đến từ một không gian khác do một năng lượng kỳ lạ sáng tạo ra, tất cả tiềm lực của loài người trên cơ bản đều giấu ở trong năng lượng sáng tạo ra sinh mệnh này.

Nhớ tới mình từng mang theo ý thức của Beila tiến vào thế giới ám không gian, để cho nàng nhìn thấy hình thái tính mạng ở trong ám không gian, Thạch Thiên trong lòng khẽ động, thầm nghĩ mình chẳng phải cũng có thể ở trong ám không gian thấy sinh mệnh lực của nàng? Nghĩ tới đây ánh mắt lập tức nhìn về phía Beila.

Beila vẫn ở bên cạnh chú ý đến Thạch Thiên, thấy hắn đột nhiên dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, ánh mắt thật giống như đứa nhỏ nhìn thấy kẹo vậy, trong lòng chợt bối rối, nhìn không được vội ho một tiếng hỏi: “Gi vậy? Vì sao nhìn tôi như vậy...” Thanh âm hơi có chút phát run, làm cho nàng trong lòng càng thêm không yên tâm, đồng thời cũng hết sức kỳ quái, trước kia bị Thạch Thiên kéo hoặc vác trên người, cũng không làm cho nàng kích động như vậy. Nhưng lúc này bị ánh mắt của hắn nhìn chăm chú, đã có loại cảm giác hơn xa thân mật thân cận da thịt, phảng phất tính mạng hai người tại thời khắc này đã hòa hợp một thể, mà còn bị hắn khống chế.

Thạch Thiên thu hồi ánh mắt, đồng thời cũng thu hồi ý thức lực mới vừa gia nhập vào không gian tính mạng của Beila, cảm thán nói: “Rất đẹp!”.

Beila nghe vậy lập tức vạn phần thẹn thùng, tim đập thành thịch, giống như một con nai con nhảy nhót, phảng phất muốn từ trong lồng ngực nhảy ra vậy.

434. Chương 435: Thâm Nhập Dưới Lòng Đất

Thấy Beila giống như thiếu nữ thẹn thùng, Thạch Thiên không khỏi ngẩn ngơ, lại thầm khen một tiếng: “Rất đẹp!”.

Thật ra hắn vừa rồi nói “rất đẹp” là khen cảnh sắc của tính mạng năng lượng Beila trong ám không gian, tuy so với hắn giống như tinh quang so với mặt trời, nhưng lại óng ánh tiên lệ, cực kỳ bắt mắt.

Ý thức của Thạch Thiên có thể đi vào trong cơ thể Beila nhìn xem tính mạng năng lượng của nàng ở trong ám không gian, tính mạng năng lượng của nàng đồng thời sinh ra cảm ứng, dưới tác dụng dẫn lực kỳ diệu, tạo nên ánh sáng xinh đẹp, đây cũng là nguyên nhân làm cho nàng kích động khó hiểu. Beila đương nhiên không biết nguyên do, chỉ cảm thấy ánh mắt Thạch Thiên chấn nhiếp tâm hồn, khiến cho nàng tâm hoảng ý loạn, vội vàng dùng lực cắn môi, đem tâm thần từ trong ánh mắt Thạch Thiên đào thoát ra, xoay người nhặt lấy vũ khí của người trên mặt đất, trầm giọng nói: “Cẩn thận bọn họ xông ra, đây là những người canh giữ cửa ra vào hạp cốc”.

Giác quan của Thạch Thiên so với người thường linh mẫn vạn lần, trong hạp cốc có mấy con kiến đang bò đều thấy rõ ràng, không chút nào cảm giác có khí tức những người khác tồn tại, thầm nghĩ những người đó quá nửa sau khi giết sạch thì đã rời đi. Hắn đối với cái này ngược lại không nóng nảy, nhìn bốn phía, không phát hiện bất luận tòa nhà nào, hiểu rằng trong hạp cốc có cơ quan khác, liền hỏi: “Đĩa bay của người ngoài hành tinh đâu?” So ra, hắn đối với cái này càng cảm thấy hứng thú hơn.

Beila chỉ vào một mặt vách đá nói: “Ở bên trong”.

Thạch Thiên nghe vậy ngưng mắt nhìn lại, quả nhiên nhìn ra một ít mảnh khốe, lại nhìn bốn phía, ngược lại có quá nửa vách đá đều giống như nhân công kiến tạo ra, nhưng mà giả cực kỳ rất thật, nếu không phải

Beila chỉ ra, căn bản là nhìn không ra thật giả, xem ra cải tạo ở đây cũng đã tốn của bọn họ không ít tâm huyết cùng thời gian.

Thạch Thiên nói: “Vào vào đi thôi”.

Beila đi đến suối nước nóng bên cạnh ba thi thể, đưa tay trực tiếp thọc vào trong suối nước. Thạch Thiên tò mò cũng đi tới, đứng ở bên cạnh suối nước nóng thì cảm giác một cổ nhiệt khí đập vào mặt mà đến, lấy tay hướng vào trong nước thì cũng không cảm thấy nóng. Chỉ nghe trong suối nước truyền ra một tiếng vang rất nhỏ, tiếp đó nổi lên bọt nước, một cái bảng hình tứ giác màu đen bị nổi lên khỏi mặt nước, trên bảng lại không có giọt nước nào, khi lên đến trước ngực Beila, thì hiện ra một cái màn hình.

Trên màn hình biểu hiện là những ký hiệu mà Thạch Thiên không biết, hiển nhiên là tổ chức của Beila vì an toàn, bản thân đã chế ra những chữ chuyên dụng riêng. Beila cũng để ý tới Thạch Thiên, ngón tay điểm nhẹ trên màn hình, sau đó tay trái đặt lên trên màn hình, màn hình lóe lên mấy cái, sau đó ở vách đá đối diện truyền ra tiếng xì xì, ở trên cao mười thước hạ xuống một cánh cửa rộng hai thước, cao gần ba thước, nghiêng xuống suối nước nóng chỗ hai người đứng.

Thạch Thiên cảm thấy thú vị, nhắc chân liền muốn đi lên.

Beila đối với năng lực của Thạch Thiên tuy có tin tưởng, nhưng chuyện phát sinh mấy ngày trước hiển nhiên còn làm cho nàng sợ hãi, thấy bộ dáng Thạch Thiên thần thái thoải mái vô cùng, nhin không được kéo áo hắt nhắc nhở: “Cẩn thận một chút, bọn họ căn bản không thềm nói chuyện, nhìn thấy người là trực tiếp tự tiến công...”

Thạch Thiên cười nói: “Cô nếu như sợ hãi, thì ở bên ngoài chờ ta” Thật ra với tu vi của hắn, cho dù trong giấc mộng, gặp được bất kỳ tình huống dị thường hoặc nguy hiểm nào đều lập tức sinh ra cảm ứng, căn bản không cần tận lực đề cao cảnh giác.

Beila trợn mắt nhìn nói: “Bên trong có bảy lối đi, thông tới từng phân khu khác nhau. Từng phân khu lại có hơn mười lối đi thông với phòng thí nghiệm nghiên cứu khác nhau. Mỗi lối đi đều có hai đến ba đạo trạm kiểm soát, cùng cần mật mã cùng ID mới có thể mở ra. Anh một mình không vào được đâu”.

Thạch Thiên khinh thường hừ lạnh một tiếng, trong mắt hắn căn bản không có chỗ nào là vào không được. Mặc dù không cách nào dùng “kỹ thuật” để mở khóa, thì một cước đem cửa đá văng ra cũng được, ngược lại càng thêm đơn giản. Nhưng mà hắn không rõ ràng lắm bên trong có cái gì, vạn nhất xây được giống như mê cung, tìm không ra được cũng phiền toái. Thế nên trừng mắt nhìn Beila nói: “Còn nói gì nữa, mau dẫn đường. Yên tâm đi, trên đảo trừ cô cùng ta ra, đã không còn người sống”.

Beila hiểu rõ Thạch Thiên năng lực thâm sâu không lường được, một chút cũng không nghi ngờ phán đoán của hắn, nói đến khùng bố đã phát sinh được mấy ngày, nàng đã sớm đoán rằng năm bộ đội đặc chủng sau khi cường hóa đem người giết sạch thì có thể đã rời đảo Chico, đối với cái này cũng không biết là ngoài ý muốn hay không. Nghĩ đến trong căn đã phơi thây khắp nơi trên đất, Beila thần sắc buồn bã, tiện tay đem vũ khí vừa nhặt được ném trở lại trên mặt đất, giữ im lặng đi vào.

Đi vào cửa không tới mười mét, đã hiện ra cánh cửa thứ hai, sau khi mở ra là một thang máy rộng rãi. Trong thang máy biểu hiện chỉ có hai tầng, nhưng mà cảm giác tối thiểu đi xuống hơn năm mươi mét mới ngừng lại. Đi ra thang máy là một đại sảnh gần ngàn thước vuông, cao chừng năm mét, trang trí lịch sự tao nhã sáng ngời, cảm giác như là đi vào một khách sạn xa hoa vậy, chỉ là thi thể nằm tán loạn bốn phía làm cho đại sảnh tăng thêm vài phần khí âm trầm khủng bố.

Thạch Thiên trông thấy người chết không có gì phản ứng, chính hắn đã chết chín lần, chỉ là nhìn thấy thi thể của người khác, ngẫu nhiên sẽ liên tưởng tới mình sau khi chết sẽ có bộ dáng ra sao. Beila thì hô hấp trở nên dồn dập mất trật tự, tình hình bi thảm trong đại sảnh địa rõ ràng làm cho lòng nàng sinh ra dao động thật lớn.

Đại sảnh có bảy mặt tường phân biệt do hồng, xanh nước biển, vàng, lục, xanh, lam, tím bảy màu phân chia, trên mỗi bức tường có một cái cửa, trên cửa đều khảm những chữ mà Thạch Thiên không biết.

Beila lúc này hai mắt đỏ bừng thấy trong đó mấy thi thể nữ, thân thể run nhè nhẹ, phỏng chừng cùng với các nàng có cảm tình không tệ. Thạch Thiên không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ con gái ở trước mặt hắn rơi

nước mắt, gặp tình hình này muốn dời đi sự chú ý của nàng, liền hỏi: “Đằng sau bảy cánh cửa này là bảy thông đạo chủ yếu mà cô nói sao?”

Beila chậm rãi gật nhẹ đầu.

Thạch Thiên thấy tác dụng không lớn, lại hỏi: “Trên cửa viết cái chữ gì? Là văn tự các người lập ra sao?”

Beila nhắm mắt lại than nhẹ một tiếng, lúc này mới nhìn về phía Thạch Thiên đáp: “Không phải chúng ta tự mình lập, là ở trong đĩa bay phát hiện văn tự của người ngoài hành tinh. Muốn hiểu khoa học kỹ thuật cùng văn minh của bọn họ, phương pháp trực tiếp nhất chính là làm quen với văn tự của bọn họ, vì thế chúng ta ngay từ đầu đã lập nên đội chuyên môn nghiên cứu văn tự của người ngoài hành tinh, là một trong những hạng mục nghiên cứu lâu dài nhất quan trọng nhất trong tổ chức. Nhưng mà bởi vì thiếu căn cứ xác minh, nghiên cứu gần trăm năm, có thể phá giải ra văn tự trước mắt còn không tới một phần mười, phỏng chừng những gì chưa hiểu được cũng rất lớn. Vì để cho thành viên trong tổ chức đều có thể quen thuộc văn tự của người ngoài hành tinh, đề cao năng lực nghiên cứu phá giải khoa học kỹ thuật của người ngoài hành tinh, cho nên trong căn cứ rất nhiều chỗ đều trực tiếp sử dụng văn tự này”.

435. Chương 436: Không Cần Cô Tặng

Thạch Thiên vốn chỉ vì phân tán sự chú ý của Beila, nghe nói là văn tự người ngoài hành tinh dùng, lúc này mới chính thức sinh ra vài phần hứng thú, cười nói: “Trong căn cứ các người có phải là cũng dùng ngôn ngữ người ngoài hành tinh nói chuyện? Nói vài lời ta nghe một chút, trên địa cầu tiếng người lão tử cơ bản đều đã nghe qua, nhưng chưa nghe qua người ngoài hành tinh nói, để cho lão tử thêm kiến thức”.

Beila tức giận nói: “Tôi cũng chưa từng nghe qua người ngoài hành tinh nói, làm sao nói cho anh nghe? Nghiên cứu văn tự người ngoài hành tinh, chủ yếu là phá giải từng chữ, mỗi câu nói đại biểu ý tứ gì, còn phát âm như thế nào cũng không phải trọng điểm”.

Thạch Thiên cười nói: “Cho dù cô thật sẽ nói, lão tử cũng không tin là người ngoài hành tinh chính tông nói, phỏng chừng mấy người ngoài hành tinh chết kia mà sống lại, cũng nghe không hiểu các người đang nói cái gì”.

Beila lúc này đương nhiên nhìn ra Thạch Thiên vì không muốn mình quá thương tâm, cố ý khiến cho nàng phân tâm, mặc dù chỉ là vài câu vui đùa, nhưng từ khi biết Thạch Thiên đến nay, đây là lần đầu tiên từ chỗ của hấn cảm nhận được chân thành thiện ý, không khỏi sinh ra một tia ấm áp, tâm tình bi thương lập tức giảm bớt. Nàng cũng biết hiện tại xác thực không nên đắm chìm trong bi thương, xem ra Thạch Thiên có thể nói là khí lực cùng dung mạo hoàn mỹ, không khỏi thầm nghĩ thiếu niên này đến đến tốt cùng là dạng người gì? Năng lực không cần nói, cơ hồ có thể đưa hấn bài trừ khỏi chủng loại của loài người, gây chuyện khắp nơi, ai cũng không thể làm gì hấn, nếu có kẻ địch như vậy, quả thực là ác mộng đáng sợ nhất trên đời. Beila cùng Thạch Thiên chính thức tiếp xúc thời gian tuy không nhiều lắm, nhưng phi thường cẩn thận chăm chú nghiên cứu qua hấn, thân là nhà tâm lý học Beila cảm nhận được, thiếu niên so với ma quỷ càng đáng sợ hơn này trên người lại có một loại hồn nhiên cực kỳ hiếm thấy. Cái loại hồn nhiên này không phải là sự ngây thơ chất phác trẻ người non dạ, mà là một loại bản tính không cách nào thay đổi. Có đôi khi làm cho người ta nghiêng ngã nghiêng lợi, có đôi khi thực sự làm cho người ta cảm thấy rất chân thành.

Thử nghĩ có ai sẽ vì một nữ nhân một mình đi khiêu chiến quốc gia cường đại nhất trên thế giới?

Đương nhiên, người khác cho dù có sự can đảm này, cũng không có lực mà làm. Nhưng nếu đối là người khác có cùng năng lực có thể phá vỡ thế giới như Thạch Thiên, lại có tòa thành Thiên Thạch phú khả địch quốc làm hậu thuẫn. Còn có thể quý trọng những cô gái bên người hay không? Còn có thể sống cuộc sống ẩn thế dạo chơi nhân gian hay không? Tuy hiện tại Thạch Thiên cùng tòa thành Thiên Thạch của hấn chiếm lấy quần đảo Colo Shrike, cũng tuyên bố thành lập đế quốc Thiên Thạch, nhưng đảo quốc này thật sự quá nhỏ, hơn nữa vị trí heo hút, thiếu tài nguyên, bất luận người nào hiểu rõ về tòa thành Thiên Thạch đều nhìn ra được, bọn họ chỉ muốn có chỗ yên ổn thuộc về mình, tiếp tục sống đoạn thời gian không quan tâm đến bên ngoài của bọn họ. Nếu không với tài lực hùng hậu cùng lực ảnh hưởng trải rộng khắp thế giới của tòa thành Thiên Thạch. Ở quốc gia nào cũng có thể phát triển ra lực lượng chính trị không thể khinh thường, huống chi bọn họ còn có quái vật Thạch Thiên ngay cả nước Mỹ cũng không dám động đến này...

Nghĩ tới đây, Beila trong lòng khẽ động nói: “Anh nếu thật đối với văn tự người ngoài hành tinh cảm thấy hứng thú. Chờ việc này chấm dứt, tôi có thể đem tất cả nghiên cứu về văn tự người ngoài hành tinh cho anh xem, mặt khác anh xem trong căn cứ bất luận cái gì cũng có thể lấy đi. Nhưng mà anh phải đáp ứng tôi một yêu cầu”.

Thạch Thiên tỏ vẻ xem thường cười cười nói: “Cái đó không cần cô tặng, nếu thích thứ gì, lão tử tất nhiên sẽ lấy đi” Beila chỉ cảm thấy buồn bực, câu nói chuẩn bị nói ra lập tức bị chặn trong cổ họng, một chữ cũng nói không được. Thật ra Thạch Thiên chỉ không thích người khác cùng hắn nói điều kiện, không đợi Beila tức giận mạnh mẽ lên án tác phong cường đạo của hắn, liền nói tiếp: “Nhưng mà có thể đem yêu cầu của cô nói ra nghe một chút, nếu là không phiền toái, lão tử có lẽ sẽ giúp cô”.

Cảm giác như bị Thạch Thiên tùy ý trêu đùa, khiến cho Beila càng khó chịu. Trong lúc nhất thời cũng không còn tâm tư nói gì với Thạch Thiên nữa. Hiện tại quan trọng nhất là giải quyết năm tên bộ đội đặc chủng sau cải tạo, bọn họ đã mất đi lý trí, sau khi rời đảo khẳng định còn có thể giết nhiều người nữa, nhắm chừng không bao lâu nữa có thể sẽ tạo nên khủng hoảng. Theo tin tức hôm nay, muốn tìm được chỗ của bọn họ hẳn là không khó, bởi vậy không thể dừng lại ở trên đảo quá lâu.

Beila đè nén sự tức giận, lạnh lùng nói: “Anh muốn xem cái gì trước? Văn tự tư liệu người ngoài hành tinh hay đĩa bay người ngoài hành tinh?”

Thạch Thiên ngẫm nghĩ nói: “Đi xem người ngoài hành tinh là dạng gì trước, đĩa bay lão tử mang về từ từ nghiên cứu, về phần văn tự người ngoài hành tinh, các người nghiên cứu bao lâu mới xem hiểu một phần mười, hơn nữa không biết đúng hay không, lão tử nhất thời cũng không có khả năng xem hiểu, nên cũng không cần xem”.

Beila đối với Thạch Thiên công bố muốn đem đĩa bay đi đã không cảm thấy ngoài ý muốn, cười lạnh nói: “Thì ra anh cũng biết có chuyện mình làm không được” Xoay người đi qua đem cánh cửa trên bức tường màu lam mở ra. Thạch Thiên đối với mĩa mai của Beila không chút nào để trong lòng, đi theo phía sau nàng tiến vào thông đạo, lại nghe Beila thay đổi một loại giọng điệu bình thản nói: “Đối mặt với một loại văn tự hoàn toàn lạ lẫm, nghiên cứu cực kỳ khó khăn, nhằm vào nghiên cứu văn tự người ngoài hành tinh là một trong hạng mục nghiên cứu mà tổ chức chúng tôi sau khi thành lập đã thiết lập sớm nhất, nhưng chân chính có chỗ đột phá lại là chuyện mấy năm gần đây. Mặc dù trước mắt mới phá giải không đến một phần mười, nhưng có cơ sở một phần mười này, thì phá giải chín phần còn lại sẽ tương đối dễ dàng hơn rất nhiều”.

Thạch Thiên giật mình, hỏi: “Có muốn ta phá giải chín phần còn lại sao?”

Beila dừng bước lại, xoay người hỏi ngược lại: “Anh chẳng phải cũng muốn lấy về sao?”

Thạch Thiên nghĩ thầm lời này cũng đúng, hẳn bởi vì theo cự năng thể trong cơ thể phát hiện ám không gian huyền bí, lại ý thức được năng lượng tính mạng cùng mơ hồ về sinh tử của mình ở trong ám không gian có quan hệ mật thiết, mà cự năng thể đến từ đĩa bay người ngoài hành tinh, cho nên mới đi theo Beila đến tìm hiểu. Hắn đối với văn tự người ngoài hành tinh hứng thú đương nhiên không phải bởi vì ngưỡng mộ văn hóa người ngoài hành tinh, mà là hy vọng trong đó có những thông tin về cự năng thể hoặc ám không gian, nhưng mà cho dù có thông tin, xem không hiểu thì cũng uống công. Thạch Thiên ngược lại không quan tâm thời gian vài năm thậm chí vài thập niên, nhưng nếu muốn hắn cả ngày đối với một đồng văn tự lạ lẫm quái dị vắt hết óc suy nghĩ hàm nghĩa của chúng, quả thực so với bị một đám thiếu nữ dây dưa còn muốn khó chịu hơn.

Beila thấy hắn rõ ràng đã động tâm, thì nói tiếp: “Văn tự người ngoài hành tinh cùng văn tự phương đông hơi giống nhau, cũng do chữ tượng hình làm cơ sở diễn biến thành một ngôn ngữ độc lập, cho nên người tham dự nghiên cứu đại bộ phận là học giả châu Á. Tôi nghĩ anh nếu như coi như là nhân loại mà nói, cũng xem như là người phương đông? Hơn nữa anh nói được nhiều loại ngôn ngữ, về mặt ngôn ngữ năng lực giải thích cũng khác với người thường, có lẽ có thể phá giải được chín phần còn lại. Lại nói lấy tài lực của tòa thành Thiên Thạch, có thể đem một đám học giả về phương diện văn tự giúp anh cùng phá giải”.

436. Chương 437: Không Phải Anh Cho Tôi . Là Tôi Cho Anh!

Cởi bỏ bí ẩn sinh tử của mình vẫn là chuyện quan trọng nhất trong lòng Thạch Thiên, ngoại trừ muốn giải trừ nỗi khổ trùng sinh, càng muốn cho thân nhân đệ tử bên người đều có thể cùng hắn được hưởng tính mạng vô hạn, khiến cho hắn từ nay về sau không cần chịu sự thống khổ sinh ly tử biệt cùng tịch mịch dày vò nữa.

Đặc biệt cả đời này, chẳng những tòa thành Thiên Thạch tiếp diễn truyền thừa, còn tìm đến hậu nhân là tỷ muội Thạch Lệ cùng Thạch Hiểu Mẫn, điều này làm cho Thạch Thiên lòng nóng như lửa đốt, hắn không muốn lại mất đi những thân nhân này, nhưng đối với việc làm sao cởi bỏ bí ẩn này lại hết sức mờ mịt, thậm chí căn bản không biết bắt đầu từ đâu. Cho đến khi tiếp xúc cự năng thể, biết được ám không gian huyền bí, từ đó tìm được một cái con đường dẫn dắt chỉ rõ cho hắn, đột nhiên khiến cho hắn có sự tin tưởng cùng phương hướng.

Sau khi biết được cự năng thể là vật người ngoài hành tinh mang đến, Thạch Thiên đối với cự năng thể cùng ám không gian cũng đã hiểu rõ hơn một ít, nếu như tổ chức của Beila ở bên ngoài tinh đĩa bay phát hiện trong văn tự của người ngoài hành tinh ghi lại bí mật cự năng thể cùng ám không gian, như vậy phá giải văn tự người ngoài hành tinh có vẻ cực kỳ quan trọng.

Nghe xong Beila đề nghị, Thạch Thiên ngược lại cảm thấy là biện pháp, chỉ là đi nơi nào tìm một đám học giả chuyên gia để cho mình sai sử? Không khỏi hận đám bộ đội đặc chủng này, nếu không phải bọn họ đem người ở đây tất cả đều giết sạch, thì đem những chuyên gia trực tiếp phụ trách phá giải văn tự người ngoài hành tinh này về là được.

Beila nhìn thấy vẻ mặt Thạch Thiên, có vẻ biến hóa không nở buông tha, thấy hắn rõ ràng lòng đã động, liền nói tiếp: “Người ở trong căn cứ tuy đều bị sát hại, bất quá tôi còn biết không ít học giả phương diện ngôn ngữ văn tự, nếu như cần tôi có thể an bài bọn họ đi giúp anh”.

Thạch Thiên nghe vậy mừng rỡ, kinh ngạc nói: “Cô giống như hiểu rõ lão tử trong lòng đang suy nghĩ cái gì”.

Beila nói: “Về mặt thần thái cũng là một loại ngôn ngữ, anh tuy thần bí khó lường, có quá nhiều chỗ làm cho người ta nhìn không thấu, nhưng mà muốn biết trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì lại một chút cũng không khó” Dừng một chút, nói tiếp: “Thật ra tổ chức chúng tôi ở các nơi trên thế giới sắp đặt rất nhiều cơ cấu nghiên cứu khoa học. Có lượng lớn nhân viên nghiên cứu khoa học, không tính nhân viên công tác bình thường, nhân số cũng đã hơn nhân viên hạch tâm trong căn cứ mấy chục lần. Khoa học gia các phương diện đều có. Tuy bọn họ đại đa số đều không tới căn cứ tổng bộ, thậm chí không biết trụ sở này tồn tại, nhưng mà trong đó rất nhiều khoa học gia học thức cùng năng lực cũng không yếu hơn so với các khoa học gia trong căn cứ, nếu đem thành quả tâm huyết của khoa học gia ở đây đưa cho bọn hắn, tin tưởng không bao lâu bọn họ có thể nắm giữ tất cả, tiếp tục xâm nhập nghiên cứu. Đương nhiên, có cần bọn họ hay không, là do chính anh quyết định”.

Thạch Thiên giật mình, vừa rồi hắn nói rõ thái độ, công bố muốn lấy đi tất cả những gì nhìn trúng trong này, nhìn ra được Beila rõ ràng lòng có bất mãn, không thể tưởng được trong nháy mắt thái độ đã đại biến, tựa hồ ước gì hắn đem tất cả ở đây mang đi. Còn muốn chủ động tìm nhân tài hữu dụng đến giúp hắn. Nghĩ tới đây Thạch Thiên trong lòng khẽ động, con mắt càng tròn càng tròn, trừng mắt nhìn Beila hỏi: “Cô không phải là... muốn lão tử xây dựng lại tổ chức cho các người sao? Đây là trọng điểm mà lúc này cô muốn cầu?”

Beila trầm giọng nói: “Không phải anh cho tôi. Là tôi cho anh!”

Thạch Thiên thấy Beila nói rất nghiêm túc, không giống như nói chơi, ngạc nhiên nói: “Ta và cô cũng không tính là thân thiết, tuy giờ đây có việc cầu lão tử, thực sự không cần tiện nghi lão tử như thế chứ?” Beila nói: “Có biết vì sao tổ chức chúng tôi phải ở một nơi bí mật, hơn nữa nhiều lần dời đi căn cứ không?” Thạch Thiên nói: “Đương nhiên là sợ người khác đoạt thứ của các người”.

Beila gật nhẹ đầu nói: “Có thể nói như vậy, bất quá chúng tôi làm như vậy cũng không phải vì muốn hưởng một ính, mà là vì bảo vệ tất cả. Từ khi phát hiện đĩa bay người ngoài hành tinh có nền văn minh cực cao, nhóm đầu tiên các khoa học gia thành lập tổ chức liền đưa ra phán đoán, nó chẳng những có thể thay đổi cuộc sống của con người, mà nếu như rơi vào trong tay người có dã tâm, cũng có thể hủy diệt cuộc sống con

người, thậm chí khả năng hủy diệt thế giới này. Cho nên tổ chức chúng tôi đặt cơ sở nghiên cứu đều lựa chọn tại nơi cực kỳ bí ẩn, nhân viên hạch tâm đều trải qua nghiêm khắc xét duyệt khảo nghiệm, thành quả đạt được, cũng chỉ thuộc về danh nghĩa cơ cấu khác của tổ chức mà phổ biến ra thế giới bên ngoài”.

Thạch Thiên càng khó hiểu, hỏi: “Cô sẽ không lo lắng ta cũng có dã tâm chứ? Lão tử tuy còn không có hủy diệt thế giới, nhưng cũng đã hủy diệt không ít thứ, chẳng lẽ cô đã quên, Nhà Trắng chính là lão tử phóng hỏa đốt”.

Beila nói: “Anh nếu có dã tâm, thế giới này sớm đã rối loạn. Nói đến nước Mỹ lần này tuy bị làm cho cực kỳ thảm, tổn thất không thể đo lường, nhưng lại vì một cô gái, cùng dã tâm không hề quan hệ”.

Khi Thạch Thiên đại náo nước Mỹ, tổ chức nàng cùng chính phủ Mỹ, đem Thạch Thiên xem thành là một uy hiếp cực lớn. Sau khi phân tích cả quá trình sự kiện, làm cho bọn họ ý thức được, Thạch Thiên tuyệt đối không phải là một quái vật dựa vào thủ đoạn quân sự trước mắt có thể tiêu diệt, cho dù chính phủ nước Mỹ dám vi phạm công ước quốc tế sử dụng vũ khí hạt nhân, có thể đem Thạch Thiên loại bỏ cũng không chắc được. Trên thực tế quân Mỹ trong hành động đối phó Thạch Thiên, đã dùng tới vũ khí tiên tiến nhất, có vài loại vũ khí đối với một mục tiêu mà nói, lực sát thương tuyệt không yếu hơn vũ khí hạt nhân. Lúc này mới thúc đẩy Alex trong tổ chức bài trừ ý kiến phản đối, sớm áp dụng thí nghiệm cường hóa loài người, chỉ là không ngờ Thạch Thiên còn chưa tìm tới cửa, tổ chức bọn họ đã bị chính vật thí nghiệm của mình tiêu diệt.

Beila lộ ra nụ cười nhạt, chỉ là thoát nhìn có chút buồn bã, giống như từ trào phúng, rất nhanh lại khôi phục thần sắc lạnh lùng, than nhẹ một tiếng nói tiếp: “Trong vòng một trăm năm, khoa học gia tiến vào trong căn cứ tổng bộ không quá trăm người, bọn họ vốn đều đứng đầu các lĩnh vực ở quốc gia của họ, đều có thể nói là nhân vật đứng đầu quyền uy, trải qua cuộc sống giàu có được người khác tôn kính, làm cho động lực bọn họ ở lại nơi này hoàn toàn là vì khoa học, rất nhiều khoa học gia thậm chí mấy chục năm cũng không cùng bên ngoài tiếp xúc. Trải qua mấy đời nỗ lực, không ngừng khiến cho giới khoa học chấn động, xác thực cải biến cuộc sống con người, đồng thời cũng mang đến cho tổ chức tài phú làm cho người ta khó có thể tưởng tượng. Người đứng đầu tổ chức hiểu rằng phát triển như vậy, sớm muộn sẽ khiến người có tâm chú ý, dưới sự phát triển nhanh chóng về giao thông, địa cầu trong mắt mọi người có vẻ càng ngày càng nhỏ, dựa vào ẩn nấp căn bản bảo vệ không được trụ sở này. Mà trong đĩa bay người ngoài hành tinh chất chứa huyền bí cực lớn, trước mắt chỉ phá giải một bộ phận cực nhỏ, tương lai còn rất nhiều, mỗi hạng mục nghiên cứu đều cần tài chính khổng lồ để duy trì. Cho nên tổ chức vài chục năm gần đây từng bước thay đổi phương thức sống, lợi dụng các khoa học gia nắm giữ tài phú cùng lực ảnh hưởng ở các nơi, chủ động cùng với một số thế lực chính trị, tập đoàn tài chính hợp tác, tại một số thế lực hắc đạo đã thâm thấu tiến vào hệ thống chính trị quốc gia, chúng tôi thậm chí trực tiếp khống chế một số xã đoàn hắc bang”.

437. Chương 438: Không Thấy Người Ngoài Hành Tinh

Thạch Thiên tuy không rõ ràng Beila vì sao đối với hắn lại kể rõ chuyện trong tổ chức, nhưng mà hắn cũng muốn hiểu nhiều hơn tổ chức bởi vì đĩa bay người ngoài hành tinh mà thành lập này. Thế là yên lặng nghe, không cắt đứt nàng. Trong khi nói chuyện, hai người đã đi trong thông đạo hơn trăm mét, lúc này cánh cửa trong đã chặn đường đi hai người.

Beila đứng ở trước cửa, vừa nhập vào mật mã, vừa nói: “Lúc trước anh đột nhiên đến Paris tìm cha nuôi tôi, tự nhiên khiến cho chúng tôi cảnh giác. Tôi hạ thuốc đối với anh, chính là muốn trước đem anh khống chế, để tra ra mục đích anh tìm cha nuôi tôi. Dù sao thế lực tòa thành Thiên Thạch các anh không thể khinh thường, chúng tôi không thể không phòng. Hơn nữa trước đó anh đã khiến cho chúng tôi chú ý, chúng tôi cũng muốn hiểu anh nhiều hơn, nếu không tôi cũng sẽ không trực tiếp hạ độc với anh”.

Thạch Thiên hỏi: “Cô dong dài nửa ngày, chính là muốn tôi bỏ qua chuyện ở Paris?” Hắn gần đây khoái ý ân cầu cũng không để ở trong lòng. Chuyện phát sinh ở Paris sự đã qua khá lâu, đã sớm không để ở trong lòng. Huống chi hắn lúc ấy cũng đã phế bỏ nội lực của Beila để khiển trách.

Trong tiếng tích tích, cánh cửa tròn đã xoay tròn thuận chiều kim đồng hồ ba vòng, tường đá bên trái đột nhiên tách ra, xuất hiện một cái đại sảnh rộng lớn sáng ngời.

Beila quay đầu lại nói: “Mặc kệ trước kia chuyện phát sinh ai đúng ai sai, đối với anh đều không hư hao chút nào, tại Paris chính thức bị thương tổn là tôi, tôi cần phải xin lỗi anh sao?”

Thạch Thiên nhú mày, trên mặt có nụ cười nhàn nhạt, phảng phất như đang nói “Các người là tự làm tự chịu”. Beila xem ra âm thầm sinh hận, nhưng thực sự không thể làm gì được. Giờ phút này tổ chức cơ hồ hủy hết, hơn nữa là bị hủy bởi hạng mục thí nghiệm của chính bọn nó, đây không phải là tự làm tự chịu thì là gì.

Beila cắn răng, nói tiếp: “Nói cho anh biết những này, chỉ là muốn cho người rõ ràng, tổ chức này từ khi thành lập đã bị nguy cơ mãnh liệt bao phủ. Bí mật về phi thuyền người ngoài hành tinh tuyệt đối không thể rơi vào quốc gia cường quyền hoặc người có dã tâm. Nhưng mà người ngoài hành tinh khả năng còn có thể lại đến, nếu như không thể trước khi bọn họ đến rõ ràng khoa học kỹ thuật mà bọn họ nắm giữ, người địa cầu đối mặt với dị tộc người ngoài hành tinh kia chỉ có thể xem là thịt cá, không có chút năng lực chống cự nào. Cho nên cũng không thể đem nó tiêu hủy, càng không thể đình chỉ nghiên cứu cùng thăm dò đối với nó”.

Thạch Thiên chợt nói: “Thì ra cô muốn đem chuyện phiền toái này sang cho lão tử...”

Mặc dù bị Thạch Thiên hình dung có điểm dụng tâm hiểm ác, Beila cũng không phủ nhận, chỉ là thản nhiên nói: “Việc này cũng phải có người đi làm, dù sao tôi cũng không ngăn cản được anh cướp đi tất cả ở đây. Còn không bằng thành toàn cho anh, ít nhất các anh có năng lực bảo vệ tất cả cái này” Thật ra nàng cũng không biết bản thân quyết định có chính xác hay không, dù sao cũng không thật rõ ràng Thạch Thiên cùng với tòa thành Thiên Thạch. Những lời này cũng là giải thích cho mình nghe. Hơn nữa trong lời nói cũng lộ ra Thạch Thiên chỉ dùng thủ đoạn để cướp đoạt mới đạt được. Hiển nhiên trong lòng nàng vẫn hơi có không cam lòng. Nhưng tình thế hoàn toàn vượt ra khỏi khả năng phạm vi khống chế của Beila, nếu không nàng sẽ không đi cầu trợ Thạch Thiên.

Giờ phút này không có người nào có thể hiểu rõ hơn nàng về tầm quan trọng của đĩa bay người ngoài hành tinh này, cùng với nguy hiểm của nó. Cộng thêm sự uy hiếp của người ngoài hành tinh không biết lúc nào sẽ xuất hiện, làm cho nàng đã không có nhiều lựa chọn. Lúc này tựa hồ chỉ có thể đem sứ mạng này chuyển giao cho tòa thành Thiên Thạch. Nàng tin tưởng dựa vào dự uy của Thạch Thiên đại náo nước Mỹ, mặc dù tương lai chuyện đĩa bay người ngoài hành tinh lộ ra, chỉ cần có người này tồn tại, cũng không có người nào sẽ mạo hiểm cùng tòa thành Thiên Thạch là địch mà có chủ ý với đĩa bay của người ngoài hành tinh.

Rõ ràng dụng ý Beila, Thạch Thiên trong lòng thoải mái. Thật ra mặc kệ Beila có dụng tâm kín đáo hay không, hấn cũng sẽ không cự tuyệt yêu cầu Beila đưa tới cửa. Đệ tử tòa thành Thiên Thạch đánh giết thì có thể, bảo bọn họ đi phá giải bí mật trong phi thuyền người ngoài hành tinh thì tuyệt đối không được.

Trong đại sảnh cơ sở nghiên cứu một trong bảy phân khu tràn ngập mùi máu tươi, trên mặt đất nằm bảy tám thi thể mặc đồ trắng. Tình trạng chết đều không giống nhau, ba thi thể trong đó trên người đầy máu tươi, bị đánh đến huyết nhục mơ hồ, chết cực thảm, làm cho đại sảnh tăng thêm không khí phi thường khủng bố.

Thạch Thiên cảm giác thân hình Beila có chút run rẩy, tiến lên nắm vai nàng, để cho nàng tựa ở trên người mình.

Beila quan hệ thân cận cơ bản đều là người trong tổ chức khoa học, người yêu mến nàng không ít, lại không chiếm được sự quan ái cùng chiều cổ nào. Điều này làm cho nàng từ nhỏ dưỡng thành tính cách kiên nghị. Tình cảnh trước mắt tuy làm cho nàng tâm thần chấn động, cũng vẫn có thể khống chế được tâm tình của mình. Nhưng bị Thạch Thiên nắm vai, lại làm cho nàng lập tức tâm thần thất thủ. Cảm giác bối rối lúc trước lại cuộn cuộn trong nội tâm. Loại cảm giác này làm cho nàng toàn thân sử không ra chút khí lực. Chỉ phải tựa ở trên người Thạch Thiên, đưa tay chỉ vào cửa thủy tinh bên trái nói: “Anh muốn xem người ngoài hành tinh, thì vào bên trong”.

Thạch Thiên thả tay xuống, buông lỏng vòng eo Beila ra, đi qua đẩy cửa thủy tinh, nhưng vẫn không lay động. Hiển nhiên cần phải Beila đến mở ra. Nghiêng mắt nhìn nhìn Beila, thấy ánh mắt nàng mê ly, không có phản ứng. Dứt khoát trên tay dùng sức, chỉ nghe thấy rắc một tiếng giòn vang, cánh cửa thủy tinh đã vỡ tung ra .

Beila bị tiếng vang bưng bình tĩnh, sau khi phục hồi tinh thần lại cũng không nói cái gì, chỉ là đỏ mặt nhẹ nhàng giẫy khỏi Thạch Thiên mà đi ở phía trước. Sau cánh cửa còn có một hành lang dài hơn mười thước, bên kia là một gian phòng ước chừng năm trăm thước vuông. Bốn phía gian phòng bày đầy dụng cụ lớn nhỏ, ở vị trí trung tâm có sáu ngăn tủ hình chữ nhật, sắp thành một loạt. Trong đó một ngăn tủ cao hơn hai thước, rộng hơn một mét. Năm ngăn tủ khác đều cao hơn bốn thước, rộng gần hai thước.

Cũng giống như bên ngoài, ở đây cũng có không ít người chết, ngổn ngang ước chừng hai mươi đến ba mươi thi thể. Thạch Thiên mắt sắc, liếc liền nhìn thấy Alex nằm ở góc đã chết nhiều ngày. Đồng thời cảm giác được Beila ở bên cạnh toàn thân chấn động, vừa định mở miệng an ủi nàng vài câu, lại phát hiện Beila nhìn cũng không phải là Alex trong góc, trên mặt lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Thạch Thiên theo ánh mắt Beila nhìn qua, chỉ thấy bên cạnh sáu ngăn tủ phân biệt nằm năm thi thể. Cùng với thi thể khác bất đồng là, trên người bọn họ không có mặc đồ trắng, toàn bộ traafnt rụi, trên người đều có không ít hình xăm cùng vết sẹo, hơn nữa thể trạng cường tráng, thoạt nhìn tuổi cũng không vượt qua 30.

Thạch Thiên nghĩ thầm Beila kích động như thế, chẳng lẽ mấy người kia là huynh đệ của nàng? Nhưng trong năm thi thể này, ngược lại có ba là người da đen, nhin không được hỏi: “Bọn họ là người nào?”

Beila lẩm bẩm nói: “Bọn họ chính là người tôi muốn anh tới đối phó... Hơn nữa thi thể người ngoài hành tinh, cũng không thấy...”

438. Chương 439: Sương Mù Trùng Trùng

Trên năm thi thể bộ đội đặc chủng này nhìn không ra vết thương nào, màu da so với thi thể bình thường u ám hơn rất nhiều, càng đặc biệt là, tất cả con mắt bọn họ đều sung huyết trở thành màu đỏ, mà đồng tử co rút lại thành một điểm rất nhỏ.

Thạch Thiên cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng không có loại giết mình như Beila, nhún vai nói: “Không phải lão tử không giúp cô, mà bọn họ đã chết, cái này cũng không thể trách lão tử, những điều kiện khi này cô nhờ cũng không thể thực hiện. Cô nếu thấy thiệt thòi, thì cẩn thận suy nghĩ một chút còn có cứu nhân khác hay không, nhiều hơn cũng không sao, lão tử cam đoan giúp cô giết sạch!”

Bí mật trong đĩa bay người ngoài hành tinh đối với Thạch Thiên càng có ý nghĩa đặc thù, Beila đã dẫn sói vào nhà đưa hấn đến nơi đây, cũng cho hấn biết đĩa bay người ngoài hành tinh tồn tại, mặc kệ Beila có nguyện ý hay không, hấn đều đem tất cả những chuyện có quan hệ với người ngoài hành tinh làm của riêng. Nhưng mà đám khoa học gia Beila chỗ nắm giữ cũng rất hữu dụng, tuy bọn họ đại đa số không biết đĩa bay người ngoài hành tinh tồn tại, hạng mục nghiên cứu cũng không quan hệ tới đĩa bay người ngoài hành tinh, nhưng bọn họ làm việc hiển nhiên sẽ tốt hơn nhiều. Bởi vậy Thạch Thiên hy vọng có thể khiến cho Beila cam tâm tình nguyện giúp mình, nếu không hấn cũng chỉ có thể tự mình đi tất cả các viện nghiên cứu cùng trường đại học đem khoa học gia có học vấn từng người bắt cóc trở về, trong lúc nhất thời cũng không biết người nào hữu dụng, người nào vô dụng, việc rườm rà như thế tất nhiên miễn được thì cứ miễn.

Beila trong lòng tràn đầy nghi vấn, lúc này không tâm tư tiếp tục đàm luận chuyện xây dựng lại cơ sở nghiên cứu, ngồi xổm xuống cẩn thận xem xét các cỗ thi thể, tự nhủ: “Chẳng lẽ là thí nghiệm sinh ra tác dụng phụ? Người ngoài hành tinh tại sao lại mất tích?” Thanh âm nói chuyện rất nhẹ, chỉ là nhin không được đem nghi vấn ở trong lòng nói ra, cũng không phải đang hỏi Thạch Thiên.

Nhưng mà Thạch Thiên tai thính mất tinh, nghe được rõ ràng, bước lên trước nói: “Bọn họ có thể sống lại, tự mình chạy đi hay không?”

Beila nhú lông mày lại, tức giận nói: “Tôi hiện tại không tâm tình cùng anh nói giỡn, năm người ngoài hành tinh này đã chết mấy ngàn năm, làm sao có thể đột nhiên sống lại?”

Thạch Thiên liếc trả lại nàng một cái, thầm nghĩ: “Lão tử cũng có thể sống nè!” Nhưng mà việc này cùng người khác nói khó rõ ràng, nên không muốn đi phản bác với Beila. Hấn vừa rồi chỉ là thuận miệng nói, lúc này cẩn thận nghĩ lại, nếu như “đầu só” làm cho mình sống lại chính là “Thái Ất bí điển”, mà “Thái Ất bí điển” lại cùng đĩa bay người ngoài hành tinh có quan hệ, như vậy người ngoài hành tinh cũng giống như mình chết mà sống lại cũng không phải là chuyện không có khả năng phát sinh.

Nghĩ đến điểm này Thạch Thiên lập tức hưng phấn lên, cảm giác cách thời khắc cõi bỏ bí mật sinh tử của hắn đã không xa, hận không thể bắt người ngoài hành tinh về hỏi cho rõ ràng là có sống lại hay không.

Beila thấy vẻ mặt hắn đột nhiên hưng phấn, cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng không muốn hỏi, chỉ quan tâm đến nghi vấn ở trong đầu, cúi đầu suy tư.

Thạch Thiên nói: “Tôi phát hiện có vài chỗ kỳ quái, không biết cô muốn nghe hay không”.

Beila cảm thấy bức bối, cau mày nói: “Nói đi” Trong mắt nàng xem ra, Thạch Thiên tuy có năng lực vô cùng cường đại, nhưng đầu óc cũng không tính là phát triển, vừa rồi thậm chí hỏi người ngoài hành tinh có thể sống lại hay không, càng chứng minh hắn vẫn chỉ là một thiếu niên tràn ngập ý nghĩ kỳ lạ. Nhưng mà chuyện phát sinh trước mắt thật sự quý dị, Beila trong đầu càng nghĩ càng loạn, một chút đầu mối cũng không thấy, mặc dù không cho rằng Thạch Thiên có thể đưa ra điểm đáng ngờ hữu dụng gì, nhưng vẫn muốn nghe hắn phát hiện là cái gì.

Thạch Thiên nói: “Từ bên ngoài đi vào đây. Tổng cộng trông thấy gần trăm thi thể. Trải qua mười hai cánh cửa. Ta phát hiện mỗi cánh cửa sau khi chúng ta đi qua lập tức tự động đóng lại” Rồi chỉ thi thể bộ đội đặc chủng trên mặt đất hỏi: “Bọn họ tại sao đi ra ngoài giết người, rồi lại tự mình về lại đây?”

Beila chấn động, hô nhẹ một tiếng: “A!...”

Thạch Thiên nói tiếp: “Đương nhiên, bọn họ có thể bắt được một người ở đây, buộc bọn họ mở cửa. Nhưng mà điều này giống như giết hại đã có kế hoạch. Nhưng cô từng nói bọn họ gặp người liền giết, giống như điên khùng vậy”.

Beila cẩn thận nhớ lại tình cảnh lúc ấy, lắc đầu nói: “Lúc ấy tôi cũng ở trong đây, tận mắt thấy bọn họ giết chết từng người ở đây. Đoán chừng là sau khi đã cho tôi cũng đã chết mới rời đi, hẳn là không có ai bị trở thành con tin của bọn họ. Càng không nghe được bọn họ nói chuyện bức người mở cửa... Chi tiết quan trọng như vậy, tôi đã sơ sót”.

Thạch Thiên nói: “Cô đối với nơi này quá quen thuộc, rất nhiều chuyện trong tiềm thức của cô căn bản là không có khả năng phát sinh. Xem nhẹ các chi tiết khác thường cũng không kỳ quái. Cho dù cô nhìn thấy rõ ràng, cũng có thể cho là mình hoa mắt nhìn lầm. Huống chi người lúc ấy tận mắt nhìn thấy thảm kịch phát sinh, bản thân lại bị trọng thương. Có thể tỉnh táo chạy đi đã rất khó được”.

Beila ngưng mắt nhìn Thạch Thiên, cảm giác hắn tựa hồ đột nhiên biến thành một người khác. Không phải là thiếu niên ngây thơ không biết mà lại cuồng vọng đến cực điểm trong ấn tượng như trước kia, mà trong ánh mắt bình tĩnh lợi hại tràn ngập trí tuệ. Phảng phất có thể nhìn thấu tất cả sự vật. Nghĩ đến vừa rồi rõ ràng tự cho là một chút cũng không khó đem thiếu niên này xem thấu. Beila lập tức cảm thấy xấu hổ, đồng thời còn có một chút mất mát khó hiểu.

Thạch Thiên đi tới sáu ngăn tủ kỳ lạ ở một bên chộp miệng, hỏi: “Cô nói người ngoài hành tinh vốn nằm ở trong mấy cái tủ này sao?” Sáu ngăn tủ đều làm bằng chất liệu trong suốt, có thể thấy rõ bên trong. Beila vội nói: “Đúng, những ngăn tủ này có tác dụng chống phản huỷ kỳ lạ, thi thể năm người ngoài hành tinh ở bên trong mấy ngàn năm đều không có chút hư thối nào, bởi vì một mực không nắm chắc tiến hành phân tích toàn diện đối với bọn họ, cho nên một mực không có đem bọn họ ra” Thạch Thiên nói: “Nếu như bọn họ không phải tự mình chạy ra, như vậy là có người đưa bọn họ đi”.

Beila hỏi: “Anh hoài nghi trong tổ chức chúng tôi có nội quỷ?”

Thạch Thiên bật cười nói: “Lão tử hoài nghi chính bọn họ sống lại, cô lại không tin”.

Beila mặc dù đối với Thạch Thiên có chỗ đổi mới, nhưng vẫn nhưng không có khả năng tin tưởng người ngoài hành tinh đã chết mấy ngàn năm sẽ sống lại, chích xem Thạch Thiên là nói đùa. Dù sao Thạch Thiên ở trong mắt nàng là thiếu niên hơn mười tuổi, sức tưởng tượng phong phú một chút cũng không phải là việc lạ. Nhưng mà dưới sự dẫn dắt của Thạch Thiên, suy nghĩ cuối cùng có một chút đầu mối, yên lặng đem nghi vấn trong lòng sắp xếp một phen, phân tích nói: “Những bộ đội đặc chủng dùng để thí nghiệm này là cha nuôi tôi đích thân chọn lựa ra, khi đưa tới trong căn cứ, bọn họ cũng đã mất đi ý thức mà sống đời sống thực vật, ngoại trừ nhân viên tham dự thí nghiệm nghiên cứu, người khác căn bản không tiếp xúc qua bọn

họ, không có khả năng bị người thu mua hoặc không chế, mà tất cả người tham dự thí nghiệm đã chết, cho nên khả năng xuất hiện nội quỷ không tính là lớn”.

439. Chương 440: Kết Luận Quá Sớm

Trước khi trở lại cơ sở nghiên cứu, Beila chỉ cho là vấn đề là ở chỗ năm bộ đội đặc chủng được cường hóa bởi vì trong thí nghiệm xảy ra vấn đề, khiến cho bọn họ mất đi lý tính, trở thành điên cuồng giết người không cách nào khống chế. Nhưng năm bộ đội đặc chủng trước mắt đột nhiên chết đi, người ngoài hành tinh nhân lại ngoài ý muốn mất tích, khiến cho việc này tính chất hoàn toàn thay đổi, làm cho đầu óc nàng trong lúc nhất thời có điểm phản ứng không kịp.

Trong căn cứ dựa theo nghiên cứu phương hướng khác nhau, chia làm bảy bộ phận, khu vực Alex chủ sự chủ yếu phụ trách về phương diện nghiên cứu tính mạng học. Phân bộ này trong căn cứ khá đặc thù, ngoại trừ nghiên cứu nhằm vào người ngoài hành tinh, hạng mục nghiên cứu khác cùng đĩa bay người ngoài hành tinh không có trực tiếp quan hệ, nhân viên trong phân bộ bọn họ nghiên cứu cùng với người phân bộ khác rất ít tiếp xúc, rất nhiều người thậm chí cũng không nhận ra nhau.

Đối với nghiên cứu khai phá tiềm lực, tăng cường năng lực loài người sớm đã tiến hành, nhưng lần này thí nghiệm nhằm vào cường hóa năm bộ đội đặc chủng chỉ ngắn ngủi trong thời gian vài ngày đột nhiên quyết định, đừng nói là người ngoài tổ chức, cho dù là các khoa học gia khác trong tổ chức ở khu vực khác cũng rất ít người biết được thí nghiệm lần này mà sinh ra ý định xấu. Mà người tiếp xúc qua năm bộ đội đặc chủng này tất cả đều chết ở trong phòng thí nghiệm, điều này làm cho Beila rất khó hoài nghi bên trong xảy ra vấn đề.

Nhưng nếu như bài trừ nhân tố bên trong, như vậy là ai bày ra việc này, trộm đi người ngoài hành tinh? Chẳng lẽ người ngoài hành tinh mất tích cùng với năm bộ đội đặc chủng này cũng không có quan hệ trực tiếp?

Lúc này Beila đối với năng lực của Thạch Thiên tín nhiệm nhiều hơn vài phần, bên cạnh cũng chỉ có hấn là có thể trao đổi, nói tiếp: “Nhưng nếu như không có nhân viên trong tổ chức tiếp ứng, người ngoài tuyệt đối không có khả năng cứ như vậy đem năm người ngoài hành tinh nhân ra. Trong căn cứ mỗi một cánh cửa mở ra cũng đều phi thường phức tạp, sử dụng là kỹ thuật từ trong đĩa bay người ngoài hành tinh phá giải mà ra, mỗi một thành viên tổ chức đều có mật mã chỉ lệnh khác nhau, nhưng lại cần thông qua chứng thực thân phận”.

Thạch Thiên cười nói: “Kỹ thuật dù có tốt, cũng chỉ là một cánh cửa, lão tử nếu như đi vào, cũng không cần người dẫn đường, chỉ là lão tử nếu dùng phương thức của mình tiến vào, những cánh cửa này sẽ không có khả năng hoàn hảo không tổn hao gì. Nhưng mà cô đừng quên, năm thi thể trên mặt đất này có thể tự do ra vào, thoát nhìn không có khả năng phát sinh ra chuyện, không có nghĩa là sẽ không phát sinh”.

Beila giật mình, năm bộ đội đặc chủng là trong hôn mê vận chuyển đến, tư liệu thân phận căn bản là không có nhập vào trong hệ thống cơ sở dữ liệu căn cứ, nên bọn họ cũng không có khả năng đi lại trong căn cứ. Nên gật đầu nói: “Anh nói không sai, không thể chỉ bằng tưởng tượng mà kết luận...” Ngẫm nghĩ, xoay người đi ra ngoài, cũng ý bảo Thạch Thiên đi theo nàng.

Thạch Thiên đi theo Beila vào một gian phòng ở trong góc, gian phòng này không rộng lớn bằng phòng thí nghiệm khác, chỉ có hai cái ghế, một bàn điều khiển, trên tường có mười bốn cái màn hình.

Beila ngồi vào bàn điều khiển trước máy vi tính nói: “Hệ thống an toàn sẽ đem số liệu mỗi một lần cửa đóng mở đều ghi chép lại, có thể tra ra tình huống ra vào của nhân viên trong tổ chức. Nhưng tiếc tổ chức lo lắng tình huống căn cứ lộ ra ngoài, tất cả hình ảnh tư liệu chỉ lưu lại trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ sẽ gặp tự động xóa bỏ, nếu không có thể trông thấy lúc ấy đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra”.

Thạch Thiên xem màn hình trên tường, đúng là chỗ vừa rồi mới đến, hấn tại tạp chí “Thiên Tư” cũng đã thấy những thiết bị tương tự rồi, hiểu rõ ở đây hấn là nơi phụ trách an toàn phân khu.

Chỉ thấy Beila sau khi nhập lệnh, trên màn hình máy tính cho thấy tư liệu ra vào, một lát sau, lại xuất hiện một số ký hiệu kỳ lạ. Thạch Thiên cho rằng lại là vấn đề người ngoài hành tinh, đã thấy Beila thần sắc đại

biến, trên trán toát ra mồ hôi, liền hỏi: “Tại sao? Tra không được sao?” Beila lắc đầu, thần sắc đã có vẻ có chút bối rối, mười ngón nhanh chóng gõ bàn phím, qua hồi lâu tựa hồ buông tha sự cố gắng, tựa ở trên mặt ghế, hít sâu một hơi, thở dài nói: “Đoạn số liệu ra vào khi chuyển phát sinh lại biến thành loạn mã, xem ra ở đây sớm đã bị người theo dõi, ít nhất hệ thống an toàn đã bị bọn họ phá giải, khó trách có thể đem người ngoài hành tinh đi”.

Thạch Thiên nói: “Hiện tại kết luận vẫn quá sớm”.

Beila hơi sững sờ, gật đầu nói: “Tất nhiên, cái này vẫn không thể chứng minh trong tổ chức xảy ra vấn đề. Trên thực tế khả năng trong ngoài thông đồng không tính quá lớn. Nếu như không có nhân viên quen thuộc hệ thống an toàn đem tư liệu tiết lộ ra ngoài. Hệ thống an toàn trong căn cứ không có khả năng dưới tình huống ngoài không hề dấu hiệu bị người ngoài phá giải”.

Mặc kệ có nội quỷ hay không, ngoại quỷ là ai. Quan trọng nhất là phải tra ra ai ở sau lưng bày ra việc này. Nghĩ đến vấn đề này, đầu tiên xuất hiện trong đầu Beila chính là nước Mỹ.

Nước Mỹ là quốc gia có nhiều dân tộc, đất đai bao la, tài nguyên phong phú, tuyên dương địa là tự do, dân chủ, nhân quyền. Nhưng nói các loại điều kiện cùng hoàn cảnh đều phi thường phù hợp với các khoa học gia trong tổ chức. Nếu như dựa theo quốc gia đến phân chia, nước Mỹ đương nhiên trở thành khu vực quan trọng mà tổ chức bọn họ mở rộng khoa học kỹ thuật củ người ngoài hành tinh. Đại đa số tiến hành nghiên cứu và ứng dụng khoa học kỹ thuật người ngoài hành tinh đều thiết lập tại nước Mỹ. Cũng với rất nhiều trung tâm nghiên cứu khoa học hoặc tập đoàn nước Mỹ hợp tác mở rộng các loại kỹ thuật, trong đó một số hạng mục thậm chí trực tiếp chịu sự quản lý của chính phủ nước Mỹ.

Đối với những người của chính phủ mà tổ chức bọn họ hợp tác trong nội địa Mỹ mà nói. Tổ chức bọn họ cũng không tính là bí mật. Đối ngoại giữ bí mật chỉ là về nội dung đĩa bay người ngoài hành tinh. Nếu như bí mật đĩa bay người ngoài hành tinh đã tiết lộ ra ngoài, nước Mỹ cũng rất có khả năng tìm cơ hội để có được bí mật này .

Beila trong tổ chức không có hạng mục nghiên cứu, nhưng là người được cao tầng tổ chức tin tưởng. Bởi vậy rất sớm đã gánh vác cơ cấu liên lạc với bên ngoài, phụ trách xử lý sự vụ bên ngoài, phi thường quen thuộc tình huống ở đây. Nàng trước hết hoài nghi đến đương nhiên chính là nước Mỹ. Lần này vật thí nghiệm sử dụng đều đến từ bộ đội đặc chủng của Mỹ. Tự hồ chỉ muốn chứng minh năm bộ đội đặc chủng này cùng người ngoài hành tinh mất tích có liên quan, là những người có liên quan đến nước Mỹ bày ra. Thậm chí vô cùng có khả năng là chính phủ Mỹ bày ra việc này.

Thạch Thiên lắc đầu cười nói: “Lão tử không hiểu cái gì là hệ thống an toàn, cũng không muốn hiểu rõ trong nội bộ các người có xảy ra vấn đề hay không, lão tử chỉ kỳ quái bọn họ trộm đi vài xác chết người ngoài hành tinh để làm cái gì”.

Beila giải thích: “Bất luận cái gì đến từ ngoài không gian đối với nghiên cứu vũ trụ đều cực kỳ quan trọng, đừng nói là người ngoài hành tinh”.

Thạch Thiên nhìn qua những màn hình ở trên tường, lại nhìn thoáng qua sáu ngăn tủ kỳ lạ ở trong phòng thí nghiệm lúc này cùng các loại dụng cụ nghiên cứu rực rỡ muôn màu, lại hỏi: “Như vậy, bọn họ vì sao chỉ trộm đi người ngoài hành tinh?”

Beila há to miệng, nói không ra lời, chỉ cảm thấy đầu có chút phình lên.

440. Chương 441: Bọn Họ Không Giống

Một câu của Thạch Thiên khiến cho Beila lập tức nhất thời không phản bác được. Thi thể người ngoài hành tinh trong mắt nhà sinh vật học thì còn có giá trị. Nhưng đối với quốc gia hoặc tổ chức nào khác muốn lấy ích lợi từ đĩa bay người ngoài hành tinh mà nói. Thi thi thể người ngoài hành tinh còn không quan trọng bằng một linh kiện trong đĩa bay người ngoài hành tinh. Bọn họ thậm chí ngay cả rác rưởi cũng không hẳn đã buông tha.

Mặt khác mỗi một khoa học gia trong tổ chức đều là nhân vật quyền uy trong lĩnh vực. Lại phân biệt ở trong căn cứ chuyên nghiên cứu đĩa bay người ngoài hành tinh đã mấy chục năm. Đối với đĩa bay người

ngoài hành tinh cũng có hiểu biết nhất định. Từ loại ý nghĩa trên mà nói, nhóm khoa học gia này giá trị cũng không thấp hơn so với đĩa bay người ngoài hành tinh bao nhiêu. Beila đối với các khoa học gia này cũng rõ ràng, bọn họ trong lòng quan trọng nhất là hạng mục nghiên cứu. Căn bản sẽ không để ý công tác vì ai. Trên thực tế mục tiêu của bọn họ đều là truy cầu khoa học. Đối phương ngay cả hệ thống phòng hộ của căn cứ cũng đã phá giải. Nói rõ bọn họ đối với tổ chức phi thường quen thuộc. Đối với các loại tình huống trong căn cứ đương nhiên cũng có sự hiểu biết tương đương trình. Thì hẳn là nên đem khoa học gia ở đây không chế tiếp tục lợi dụng mới hợp lý.

Beila thầm nghĩ nếu như đối là mình. Thậm chí sẽ trực tiếp đem cơ sở nghiên cứu này làm của riêng mà tiếp tục sử dụng. Cho dù đối phương thật sự là nước Mỹ thực lực cường đại nhất trên thế giới. Muốn xây dựng lại một cơ sở nghiên cứu quy mô chuyên nghiệp như vậy, không có mười năm tám năm thì cũng làm không được.

Nhưng sự thật bày ở trước mắt. Đối phương dưới tình huống hoàn toàn có năng lực không chế căn cứ, lại có thể đem khoa học gia trong căn cứ giết không còn một ai. Trừ khi người trộm thi thể người ngoài hành tinh đi cùng năm bộ đội đặc chủng không quan hệ hoặc là năm bộ đội đặc chủng này tiếp nhận thí nghiệm cường hóa, xác thực đã điên rồi. Ngay cả đối phương cũng không thể tiếp tục không chế bọn họ. Cái này có lẽ có thể giải thích năm bộ đội đặc chủng vì sao cũng chết ở chỗ này.

Thạch Thiên thấy Beila lâm vào tư, vẻ mặt nhăn nhó, hơi cảm thấy không đành lòng nói: “Nghĩ không rõ cũng đừng nghĩ. Sự thật có lẽ không phức tạp giống như cô nghĩ đâu. Có lẽ bọn họ muốn vài ngày nữa lại đến chuyển những vật khác”.

Beila khẽ gật đầu, cảm giác lời của Thạch Thiên nói có lẽ là cách giải thích tốt nhất trước mắt, chỉ có thể đem tất cả nghi vấn không nghĩ ra để qua một bên trước, thở dài nói: “Đi xem những cổ khác trước” Nàng từ nhỏ đã cùng cha và cha nuôi ở đây; vì phá giải khoa học huyền bí trong đĩa bay người ngoài hành tinh mà hy sinh tất cả, cũng đã xem tất cả những gì trong căn cứ so với tính mạng bản thân còn muốn quan trọng hơn. Khu vực Alex phụ trách tuy chỉ mất thi thể người ngoài hành tinh, nhưng vẫn không rõ sáu khu vực khác có mất thứ gì hay không. Lúc này vừa thả lỏng nghi vấn trong lòng, lại bắt đầu lo lắng tới tình huống của các khu vực khác.

Thạch Thiên đi theo sau lưng Beila rời phòng điều khiển, lắc đầu giận dữ nói: “Vốn tưởng rằng có thể thấy người ngoài hành tinh là dạng gì, lại có thể trốn tránh lão tử. Hiện tại cô còn muốn giữ bí mật gì nữa không? Dem bộ dáng của bọn họ nói cho lão tử nghe một chút. Vạn nhất khi lão tử trông thấy bọn họ. Còn có thể thuận tiện giúp cô bắt bọn họ trở về”.

Beila nói: “Đừng quên tất cả ở đây đều đã thuộc về anh. Cho nên anh làm chuyện gì cũng không phải vì tôi. Tìm người ngoài hành tinh về vốn chính là trách nhiệm của anh” Nàng ngừng chút lại nói tiếp: “Tôi cũng không phải muốn giữ bí mật gì, mà là trong lúc nhất thời rất nói rõ ràng. Bởi vì... bộ dáng bọn họ không giống chúng ta” Nàng vốn đang đi về hướng cửa chính phân khu, nói xong lại xoay người đi về phía gian phòng đặt sáu ngăn tủ.

Thạch Thiên cũng đi vào theo, thầm nói: “Nếu là người ngoài hành tinh, đương nhiên không giống chúng ta rồi. Nếu như giống mới là chuyện lạ”.

Beila đi đến trước một cái bàn, từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp ảnh, mở ra ở trên mặt bàn nói: “Những cái này là ảnh chụp những người ngoài hành tinh. Tự anh xem đi”.

Xem ảnh chụp đương nhiên không khác gì thấy, Thạch Thiên ngược lại còn trách Beila không sớm đem ảnh của người ngoài hành tinh ảnh ra. Hắn nghĩ Beila vốn muốn cho hắn xem vật thật. Chỉ có điều không ngờ người ngoài hành tinh mất tích. Thạch Thiên mang theo sự hiếu kỳ đi đến bên cạnh bàn, chỉ nhìn qua một lần, liền nhẹn không được kinh ngạc nói: “Ồ! Quả nhiên không giống”.

Thì ra “không giống” theo như lời Beila là chỉ những người ngoài hành tinh này cũng không giống nhau. Nghiêm khắc mà nói. Là trong đó một người ngoài hành tinh cùng bốn người ngoài hành tinh khác không giống nhau, căn bản là không phải đồng một loại.

Một người ngoài hành tinh trong đó cùng người địa cầu ngược lại có bảy tám phần tương tự, làn da toàn thân màu đỏ nhạt thoạt nhìn phi thường bóng loáng, hai mắt nhắm nghiền, ngũ quan rõ ràng. Trên thân

thể cũng có hai tay hai chân, chỉ là dài nhỏ hơn một ít, mỗi một tay có sáu ngón tay, ngón chân lại chỉ có ba cái. Trên ảnh có ghi rõ thể trọng chiều cao vân vân... cùng nhân loại cũng không có gì khác biệt.

Beila theo ánh mắt Thạch Thiên liếc nhìn ảnh chụp nói: “Người ngoài hành tinh này mặt ngoài thoát nhìn cùng loài người chúng ta rất giống. Da của hắn rất đặc biệt, không có lỗ chân lông, mà lại phi thường cứng cõi. Tôi từng muốn lấy một ít tổ chức tế bào tiến hành nghiên cứu. Nhưng dùng dụng cụ cắt gọt bình thường căn bản không cách nào mở làn da hắn ra. Vì không muốn phá hư thi thể, cho nên tạm thời gác lại nghiên cứu này. Còn có một chỗ khác rất rõ ràng, là hắn so với chúng ta nhiều hơn một cái đuôi”.

Thạch Thiên nghe vậy cầm lấy một tấm khác chụp đằng sau của người ngoài hành tinh lưng, phát hiện quả nhiên có một cái đuôi. Theo như tỉ lệ thì hắn là chỉ lớn bằng ngón út, dài cơ mười centimet, thấy vậy nhìn không được cười nói: “Hắn không phải là khỉ của người ngoài hành tinh đó chứ?”

Bốn người ngoài hành tinh khác cùng nhân loại khác nhau rất lớn. Thân thể bọn họ cực kỳ tráng kiện, tuy cũng có tứ chi, nhưng hai chân vừa thô vừa ngắn, cánh tay cũng rất dài, khi đứng rủ xuống có thể đụng đất. Cái đầu lớn hình tam giác, có hai cái răng nanh lòi ra khỏi cái miệng rộng. Ngoài miệng thì có ba cái lỗ tròn, nhắm chừng là lỗ mũi, trên là con mắt đang nhắm, hơn nữa chỉ có một con. Xem số liệu, bọn họ thân cao ngoài ba thước, thể trọng cũng chỉ có thể dùng người khổng lồ để hình dung. Phối hợp bọn họ với gương mặt xấu xí cùng răng nanh dài nhọn đáng sợ, nếu đứng ở trước mắt tuyệt đối làm cho người ta nhìn mà phát lạnh.

Thạch Thiên giật mình bật cười nói: “Khó trách quan tài bọn hắn lớn nhỏ khác biệt như vậy... Nhưng mà chỉ có năm người, tại sao chuẩn bị sáu cỗ quan tài?”

Beila không có tâm tình đem người ngoài hành tinh ra vui đùa, nghiêm trang giải thích: “Tuy trên đường du hành vũ trụ nguy hiểm không thể dự đoán rất nhiều, nhưng cũng không thể ở trên đĩa bay dự đoán chuẩn bị theo quan tài. Theo các khoa học gia trong căn cứ phân tích, gần tử này hắn là thuyền cứu sinh dùng để bảo vệ trong tình huống khẩn cấp. Chuẩn bị cho người trong đĩa bay có thể nhiều hơn số người cũng là bình thường. Nhắm chừng bọn họ trước khi đĩa bay rơi đã vào đó. Nhưng mà không ngờ đĩa bay lại vừa vạn rơi vào nơi núi lửa bộc phát. Cho nên không có thể rời thuyền cứu sinh, bởi vậy thi thể mới bảo tồn hoàn hảo”.

441. Chương 442: Một Cuộc Mất Mạng

Căn cứ quy mô hùng vĩ, lại xây sâu trong lòng đất, Beila chỉ có thể tạm thời không đi, trước dẫn Thạch Thiên đi thăm dò xem sáu khu vực khác. Cũng giống như khu của Alex, khoa học giả cùng nhân viên sáu khu vực khác cũng đều bị giết hại, chỗ nào cũng là thi thể khắp nơi trên đất, vô cùng thể thảm, nhưng các loại phương tiện cùng dụng cụ đều không có dấu hiệu động tới, tựa hồ đối phương mục đích duy nhất chính là giết người.

Thạch Thiên được Beila dẫn đi tới lui, cũng không nhìn thấy bóng dáng đĩa bay người ngoài hành tinh, chỉ chốc lát phát hiện lại theo đường cũ về trong hạp cốc, nghĩ thầm đĩa bay người ngoài hành tinh chẳng lẽ cũng bị trộm đi? Nhưng mà Beila sắc mặt tuy khó coi, nhưng thần sắc không có bối rối như vừa rồi phát hiện người ngoài hành tinh mất tích, không khỏi có chút không hiểu.

Beila ngược lại nhìn ra tâm tư của Thạch Thiên, vừa đi vừa giải thích cho hắn, bởi vì đĩa bay người ngoài hành tinh thể tích rất lớn, trước mắt còn chưa có hiệu được tính năng của đĩa bay, cho nên không có chuyển vào trụ sở dưới đất, nếu không gặp tình huống ngoài ý muốn rất khó trong thời gian ngắn đem nó an toàn dời ra ngoài.

Thạch Thiên lúc này mới thoải mái, đi theo sau lưng Beila tiến vào một cái thông đạo được cải biến rộng rãi. Chỉ chốc lát hai người đã tới bờ biển, Beila chỉ vào một tòa băng sơn trôi nổi ở bên ngoài cao tới cả ngàn mét nói: “Đĩa bay người ngoài hành tinh ở trong băng sơn, băng sơn chỉ là nguy trang, nó thật ra là một con thuyền tạo hình đặc biệt, gặp tình huống ngoài ý muốn, có thể đem đất tư liệu, thiết bị cùng với nhân viên trọn cả cơ sở toàn bộ chuyển dời đến địa phương khác, khi cần thiết cũng có thể làm cơ sở nghiên cứu di động trên nước”.

Nổi trên mặt biển chỉ là một góc của núi băng, chủ thể đều ở dưới nước, Thạch Thiên cảm ứng trong thuyền phần dưới nước không có một tia động tĩnh liền nói: “Bên trong hẳn là cũng không còn người sống” Beila nói: “Bên trong bình thường vốn sẽ không có người, lúc nào cần thì phải do chủ sự tắt cả khu vực dẫn đầu, mới có thể mở ra thông đạo liên thông với căn cứ dưới đáy biển để tiến vào trong thuyền. Vừa rồi tôi ở trong căn cứ đã kiểm tra cửa vào thông đạo đáy biển, không có dấu hiệu có người mở ra, tòa băng sơn giả cũng còn tại chỗ, tôi nghĩ đĩa bay hẳn là không có mất đi. Chỉ là...”

Thạch Thiên nói: “Chỉ là cô cũng vào không được, đúng không?”

Beila gật đầu nói: “Thông đạo đáy biển chỉ có bảy chủ sự mới có thể mở ra, bằng không tôi cũng không cần dẫn anh đến bờ biển, trực tiếp trong căn cứ có thể tiến vào rồi.

Nhưng mà hệ thống điều khiển trong thuyền cùng hệ thống điều khiển trong căn cứ là giống nhau, chỉ cần có thể bỏ tầng băng ngoài thân tàu, chúng ta có thể từ trên nóc của thuyền đi vào”.

Thạch Thiên nói: “Chuyện đó có đáng gì, xem lão tử”.

Beila hiểu rõ đừng nói là một tòa băng sơn, cho dù là cương sơn thiết sơn, chỉ sợ cũng khó cản được loại quái vật như Thạch Thiên, bằng không cũng sẽ không dẫn Thạch Thiên tới chỗ này, mà là ở lại trong căn cứ nghĩ biện pháp mở ra thông đạo đáy biển. Nhưng mà nàng lo lắng phương pháp Thạch Thiên sử dụng quá mức bạo lực, sẽ hư hao thân tàu trong băng sơn, vội vàng kéo ống tay áo Thạch Thiên, dặn dò: “Ngàn vạn phải cẩn thận, trong thuyền ngoại trừ đĩa bay người ngoài hành tinh còn có rất nhiều dụng cụ cùng tư liệu trân quý tinh vi, nếu là phá hủy thân tàu để nước biển chảy vào sẽ hỏng toàn bộ, anh nếu muốn đem đĩa bay người ngoài hành tinh cùng tất cả trong căn cứ nhanh chóng mang về, thì cũng phải dựa vào con thuyền này”.

Thạch Thiên cười nói: “Yên tâm đi, đã là đồ của lão tử, lão tử đương nhiên sẽ không làm hư”.

Beila vừa mới buông tay, trước mắt liền mất đi bóng dáng Thạch Thiên, lại nhìn bên ngoài băng sơn ngàn mét, thấy hẳn đã đứng ở đỉnh băng sơn. Chỉ thấy Thạch Thiên sau khi đứng ở trên đỉnh băng sơn cũng không có cử động gì, chỉ đứng bất động. Nghĩ thầm hẳn có lẽ là đang nghĩ biện pháp loại bỏ tầng băng, đột nhiên trên băng sơn truyền đến một hồi tiếng nứt gãy rất nhỏ. Tiếp đó băng sơn như là biến thành một đồng cát rời rạc không chịu nổi bất luận mưa gió gì, từng tầng từng tan chảy vào trong nước biển, kích khởi bọt nước trắng xóa, tản về bốn phía. Chỉ chốc lát, thân tàu giấu ở trong tầng băng hơn mười năm đã hiện ra nguyên hình. Nhưng mà lộ ra mặt biển địa vẫn chỉ là một đoạn trên nóc, nhìn từ xa như là một tòa nhà kiến tạo trong nước vậy, toàn thân trắng toát, không nhiễm một hạt bụi.

Không đợi Beila phục hồi lại tinh thần, đã cảm thấy bên hông xiết chặt, bị Thạch Thiên ôm lướt qua mặt biển hơn ngàn mét, nhảy lên trên nóc thuyền. Lối vào của thuyền rộng hơn mười thước vuông, trên mặt còn trải dày đặc một tầng băng vụn, mỗi một hạt cũng chừng quả trứng gà lớn, lại nhìn mặt biển chung quanh, không ngừng có băng vụn cuộn cuộn lên, chắc hẳn tầng băng dưới mặt biển bao vây lấy thuyền cũng trở thành băng vụn.

Beila hít sâu một hơi, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bước đi trên băng vụn. Nàng từ nhỏ nhìn thấy thuyền này đã giấu ở trong băng sơn, tính ra là lần đầu tiên từ bên ngoài nhìn thấy thân tàu. Đương nhiên cũng là lần đầu tiên tới nóc tàu. Nhưng mà đi theo Alex vào trong thuyền mấy lần, cũng đã xem qua tư liệu của thuyền, hiểu rằng trên nóc có một cửa vào. Chỉ chốc lát quả nhiên đã tìm được, nhưng mà cửa vào hình tròn lại không có tay nắm cùng ổ khóa. Hiển nhiên chỉ có thể từ bên trong mở ra.

Thạch Thiên thấy Beila lông mày nhíu lại, nghĩ làm thế nào mở cái cửa này ra, liền đi đến cửa võ nhẹ một chưởng, đem ổ khóa bên trong chấn cho nát bầy.

Sau đó nắm lấy nắp tròn, trực tiếp kéo ra. Đồng thời trong thuyền vang lên tiếng báo động chói tai, hiển nhiên là cử động của Thạch Thiên đã kích động đến hệ thống cảnh báo trong thuyền, cho là có kẻ thù bên ngoài xâm lấn.

Beila vừa muốn theo vào cửa nhảy xuống, lại bị Thạch Thiên giữ chặt lại, khó hiểu nhìn về phía hắn.

Chỉ thấy Thạch Thiên cau mày nói: “Bên trong có người”.

Beila bị dọa cho nhảy dựng nói: “Có người? Bao nhiêu người?” Thầm nghĩ chẳng lẽ đối phương cũng chưa rời đi, mà là tiến vào trong thuyền này, hoặc là bọn họ đã phá giải hệ thống điều khiển của thuyền, sau đó lợi dụng nó đem tất cả trong căn cứ dời đi ra ngoài, cho nên tạm thời không có di chuyển đồ trong căn cứ, nhưng mà nếu thật sự là như thế, bọn họ vì sao lại phải đem thi thể người ngoài hành tinh đi trước?

Thạch Thiên hưng phấn nói: “Chỉ có một, hơn nữa rất không bình thường, lão tử thiếu chút nữa đã đem hắn bỏ qua”.

Beila trong lòng rung mình, đã thấy Thạch Thiên trông mắt lộ vẻ hưng phấn, khoe miệng còn mỉm cười, nghĩ thầm có hấn hấn là không cần quá lo lắng, lúc này mới ổn định tâm thần.

Nhưng mà đã thấy đến Thạch Thiên cũng cảm thấy đối phương không tầm thường, tất nhiên cũng không thể xem nhẹ.

Thạch Thiên lúc này đã theo cửa vào nhảy xuống, Beila không kịp nghĩ nhiều, cũng đi vào theo, lại phát hiện đã không thấy bóng dáng Thạch Thiên. Beila đóng cửa tròn lại, men theo cầu thang mà đi xuống toà nhà hình tháp, dựa vào trí nhớ tìm được phòng điều khiển của thuyền, trước tiên đem cảnh báo hủy bỏ.

Chiếc thuyền này dài chừng hơn năm trăm thước, chủ thể hình tròn, chỗ rộng nhất gần trăm mét, theo trọng tải tính toán, so với Titanic nổi tiếng trong lịch sử lớn gấp gần hai mươi lần, toàn bộ kiesn khí, khi cần có thể lặn xuống nước. Beila không biết Thạch Thiên đi nơi nào, thầm nghĩ nếu như nắm tên bộ đội đặc chủng tử vong cùng người trên thuyền này có quan hệ, vậy hấn tất nhiên khó đối phó hơn, Thạch Thiên cũng nói người này không tầm thường, mình có đi theo thì cũng giúp không được cái gì. Nhưng nàng lại không có an tâm ở đây mà đợi kết quả, sau khi lưỡng lự, cắn răng đi về phía khoang thuyền để đĩa bay người ngoài hành tinh.

442. Chương 443: Tự Mình Đi Hỏi Người Ngoài Hành Tinh

Khi Beila xông vào trong khoang thuyền, Thạch Thiên đối diện người ngoài hành tinh mà mình mới đá nhẹ một cước đã chết mà không hiểu chút nào, sững sờ tại chỗ hồi tưởng lại chi tiết lúc ấy. Nghe Thạch Thiên trả lời xong, Beila bị dọa nhảy dựng, trừng mắt nhìn thi thể người ngoài hành tinh kinh hô: “Cái gì? Anh nói người phát hiện trên thuyền chính là hấn?”

Thạch Thiên ừm một tiếng, đi đến bên cạnh người ngoài hành tinh, dùng chân đụng đụng, quả nhiên đã chết rồi, nhưng vừa rồi chính mình lọt vào tiến công của hấn, rõ ràng cảm giác được trong cơ thể hấn có cỗ năng lượng tính mạng cực kỳ cường đại, nhưng mà giống như trong tích tắc khi mình đá trúng hấn, tính mạng năng lượng cường đại trong cơ thể hấn trong nháy mắt tan rã, chẳng lẽ năng lượng trong cơ thể mình sau khi biến dị đúng là khắc tinh của những người ngoài hành tinh này?

Beila theo sát sau lưng Thạch Thiên hỏi: “Hấn... hấn chưa chết?” Từ khi nàng đi theo phụ thân tiến vào tổ chức, đã hiểu rõ năm người ngoài hành tinh phát hiện bên trong đĩa bay đã chết, hơn nữa đã chết tối thiểu hơn một ngàn năm, lúc này đột nhiên nói cho nàng biết người ngoài hành tinh không chết, tất nhiên khó có thể tin.

Thạch Thiên nói: “Vừa rồi thật không có chết, bây giờ là chết thật, về phần sau này hấn có thể còn sống lại hay không, lão tử cũng không biết, chết rồi sống lại cũng không có gì quá kỳ quái”.

Thạch Thiên suy bụng ta ra bụng người, cảm thấy chết mà sống lại phi thường bình thường, Beila lại khó có thể tiếp nhận hiện tượng trái với lẽ thường như thế, thấy Thạch Thiên nói nghiêm túc, bộ dáng không giống đùa giỡn, đột nhiên trong lòng chấn động, thầm nghĩ chẳng lẽ người ngoài hành tinh trước mắt này không phải một trong năm thi thể phát hiện trong đĩa bay, mà là đồng loại bọn họ một lần nữa quang lâm địa cầu? Beila bước lên phía trước cẩn thận xem xét thi thể người ngoài hành tinh trước mắt này, lại cảm giác hình dạng hấn rất rõ ràng chính là một trong thi thể năm người ngoài hành tinh trong căn cứ đã mất đi.

Thạch Thiên chỉ liếc qua ảnh chụp người ngoài hành tinh trong căn cứ, còn không cách nào theo hình dạng mà phân biệt, nhưng mà lại nhận định là người ngoài hành tinh trong căn cứ chết đi sống lại, cảm thấy cách lúc phá giải bí ẩn sinh tử của mình đã không xa, trong lòng ngược lại có vài phần mừng rỡ. Về phần vì sao

nhẹ nhàng một cước đá đá chết người ngoài hành tinh, nhất thời không cách nào nghĩ thông suốt, nên cũng chẳng muốn suy nghĩ nữa.

Đĩa bay người ngoài hành tinh lơ lửng trong không trung cách mặt đất hơn năm thước, ngoại hình quả nhiên giống như một con nòng nọc phóng lên cả tỷ lần, cuối cùng có một cái lỗ tròn coi như là cửa vào, nhưng mà với bộ dáng to lớn của người ngoài hành tinh mà nói, cũng chỉ có thể cho một người ra vào. Thạch Thiên đi đến đĩa bay phía dưới, nhẹ nhàng theo lối vào nhảy lên đi vào, phát hiện hai bên trái phải có một cửa khoang rộng lớn, nhưng đều đã bị mở ra, sau khi nhìn thoáng qua tới gần khoang thuyền phần đuôi, mặc dù không thể liếc xem tình hình trong khoang thuyền, nhưng có thể cảm giác trống rỗng, cơ hồ cái gì cũng không có.

Beila cũng đi theo tiến vào đĩa bay, thấy thế giới thiệu nói: “Khoang thuyền này vốn là chỗ phát hiện năm người ngoài hành tinh, bởi vì lo lắng độ ẩm cùng nhiệt độ trong thuyền khó có thể khống chế, sẽ hư hao thân thể người ngoài hành tinh, cho nên đã đem thân thể cùng tử chứa của bọn họ di chuyển vào trong căn cứ”.

Tuy nàng còn khó tiếp nhận người ngoài hành tinh sẽ chết mà sống lại, nhưng vẫn giải thích.

Thạch Thiên nghe vậy đối với khoang thuyền sau mắt đi hứng thú, xoay người đi vào khoang thuyền trước. Khoang thuyền trước hình tròn, ở phía đầu đĩa bat, trong khoang thuyền có đủ loại dụng cụ rực rỡ muôn màu, một đài điều khiển cao gần hai thước bên cạnh có bốn cái chỗ ngồi lớn, xem ra hẳn là chỗ bốn gã người ngoài hành tinh đầu tam giác ngồi, độ cao gần bằng ngực Thạch Thiên. Ở giữa vị trí trung tâm, còn có một gian cách ly, ghế bên trong ngoại trừ hình thức kỳ lạ ra, thì ngược lại lớn chỉ chừng cái ghế ngồi phổ thông.

Làm cho ngoài ý muốn nhất là, từ bên ngoài xem đĩa bay này thì toàn thân đều là màu đen, nhưng đứng trong khoang thuyền phía trước nhìn ra bên ngoài, thì toàn bộ lại là hoàn toàn trong suốt, có thể đem tình hình bên ngoài nhìn thấy rõ ràng.

Thạch Thiên nhịn không được nhảy lên đài điều khiển, dùng ngón tay nhẹ nhàng mà búng lên trên vách tàu. Một tiếng vang trong trẻo vang lên, cảm giác như là kim loại, ngạc nhiên nói: “Trên đời lại có kim loại thần kỳ như thế nào, lại có thể so với thủy tinh còn muốn trong hơn. Xem ra chỗ của người ngoài hành tinh thứ tốt không ít. Thật muốn đi tinh cầu của bọn họ kiến thức một phen” Quay đầu lại lại phát hiện Beila trên mặt cũng đầy vẻ kinh ngạc, kinh ngạc nói: “Cô chẳng lẽ cũng lần đầu tiên đến đây?”

Beila lắc đầu nói: “Tính cả lần này, tôi đây là lần thứ sáu leo lên đĩa bay này, nhưng mà trước kia đứng ở trong khoang thuyền nhìn ra bên ngoài, cũng không phải trong suốt...” Còn chưa nói xong, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, đột nhiên xoay người bước nhanh chạy tới phòng ở vị trí trung tâm, qua một hồi mang theo vẻ mặt kinh dị lao ra, thất thanh nói: “Hệ thống... hệ thống điều khiển đã bị mở ra...”

Thạch Thiên không rõ hệ thống điều khiển cái gì đó, thấy nàng kích động như vậy, hiếu kỳ mà hỏi thăm: “Cái gì được mở ra? Độ khó rất cao sao?” Beila giải thích: “Là hệ thống điều khiển đĩa bay này, bộ phận công năng vận chuyển trên đĩa bay đều cần thông qua hệ thống điều khiển để tiến hành. Nhiều năm qua chúng tôi vẫn không thể mở ra được.”

Vì phòng ngừa hệ thống bị trong lúc vô tình phá hỏng, nên cũng không dám thử nhiều. Chẳng lẽ người ngoài hành tinh... bọn họ quả thực sống lại? Ta không rõ... người đã chết quả thực còn có thể sống lại sao?”

Thạch Thiên nói: “Trên đời này không cái gì là không thể, dựa vào cái gì mà cho là cái gì cũng hiểu được. Cô có rõ ràng tại sao tìm mình bị trọng thương mà không chết sao? Đừng nói chi loại chuyện chết đi sống lại này. Cho dù cho cô đích thân thể nghiệm mấy lần, chỉ sợ cũng không thể tin tưởng đây là sự thật”.

Beila nghe vậy khê giật mình, nhất thời im lặng, nàng xác thực không nghĩ ra nguyên nhân gì làm cho tìm mình sau khi bị trọng thương còn có thể sống mà đi tìm Thạch Thiên. Cảm giác trong giọng nói Thạch Thiên phảng phất tràn ngập tang thương vô tận, Beila trong lòng đột cảm giác một hồi mờ mịt, không tự kìm hãm nhìn lại về phía hắn, lẩm bẩm nói: “Anh... loại người như anh phương thức tư duy phi thường đặc biệt, chẳng lẽ anh đối với bất luận cái chuyện kỳ quái gì cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ...”

Thật ra khiến cho Thạch Thiên cảm thấy bất ngờ có rất nhiều, mỗi lần sau khi sống lại đều gặp rất nhiều thứ mới lạ khiến cho hắn cảm thấy bất ngờ, ví dụ như Tổng Triều thì nhìn thấy nữ nhân chân nhỏ, Thanh

triều thì nhìn thấy nam nhân tết tóc, những thứ này cũng làm cho hấn phi thường ngoài ý muốn. Nhưng hết lần này tới lần khác đối với chết đi mà sống lại đều thấy việc lạ, hấn đã vô luận như thế nào đều không ngoài ý muốn. Trên thực tế sau lần đầu tiên sống lại, cũng làm cho Thạch Thiên xác thực cảm thấy mờ mịt, mờ mịt rất nhiều năm, nhưng mặc kệ nhiều việc lạ khó có thể giải thích, nhưng nếu kinh qua chín lần, ai sẽ còn cảm thấy bất ngờ?

Thạch Thiên không hy vọng xa vời nói cho Beila tiếp nhận chết mà sống lại là hoàn toàn trong khả năng phát sinh, mặc dù đem kinh nghiệm của mình nói ra, cũng rất khó làm cho người ta tin là thật, bởi vậy không muốn tại việc này mà tổn nhiều miệng lưỡi, chỉ trợn mắt nói: “Dù sao tên kia mới vừa rồi còn là sinh long hoạt hổ, về phần hấn trước kia là chết hay sống, lão tử cũng không biết”.

443. Chương 444: Trở Về Điểm Xuất Phát

Beila nói: “Như vậy xem ra, năm bộ đội đặc chủng đột nhiên không khống chế được, có quan hệ với người ngoài hành tinh...”

Thạch Thiên nói: “Ta thấy bọn họ không phải không khống chế được, mà là bị khống chế”.

Beila nghĩ thầm nên như thế, yên lặng gật nhẹ đầu. Dem chuyện người ngoài hành tinh sống lại cùng biến cố liên phát sinh ở trong căn cứ lạc cùng một chỗ, làm cho nàng có loại cảm giác như lạc vào sương mù.

Hệ thống điều khiển của cơ sở nghiên cứu trong lòng đất phần lớn là lấy từ khoa học kỹ thuật của người ngoài hành tinh, nếu như năm bộ đội đặc chủng là bị người ngoài hành tinh khống chế, tất nhiên có thể ở trong căn cứ thông suốt không trở ngại.

Các loại hoài nghi kể cả đối với nước Mỹ, lúc này cơ bản có thể bài trừ. Nước Mỹ một trong những phía hợp tác quan trọng nhất của tổ chức, tổ chức đang cùng nước Mỹ hợp tác tìm được tài nguyên rất lớn, đồng thời cũng giúp cho nước Mỹ chỉ trong hơn hai trăm năm lịch sử đã phát triển trở thành siêu cường quốc, bởi vậy Beila đối với trình độ khoa học kỹ thuật của nước Mỹ phi thường rõ ràng, năng vốn sẽ không cho rằng nước Mỹ có năng lực dựa vào thủ đoạn kỹ thuật có thể bày ra hành động diệt tổ chức lần này, trừ khi nước Mỹ sử dụng thủ đoạn chiến tranh, vận dụng trang bị hỏa lực mạnh với quy mô lớn tiến hành tấn công, lại dùng thiết bị hạng nặng đào sâu xuống căn cứ, sau đó dùng thủ đoạn tiên tiến nhất đem căn cứ cắt thành từng mảnh nhỏ, cuối cùng mới có thể hủy diệt cơ sở nghiên cứu ở trong đảo Chico, thời gian hao phí cũng khó có thể tính ra.

Lựa chọn trên hoang đảo nam cực kiến tạo căn cứ mục đích là vì bí ẩn cùng an toàn, lúc này tuy không bị phá hủy nghiêm trọng, nhưng theo Beila thấy, hệ thống an toàn đã đối với người ngoài hành tinh không có tác dụng, nhưng lại có khả năng bị người ngoài hành tinh khống chế cả hệ thống điều khiển căn cứ, căn cứ đã mất đi giá trị của nó.

Thạch Thiên ngược lại không lo lắng người ngoài hành tinh trở về, nhưng bên người hấn không thiếu phụ nữ, lại không đành bảo đảm người Samantha tới hoang đảo ở cùng hấn, cho nên cũng không muốn đem cơ sở nghiên cứu này thiết lập tại đảo Chico.

Hai người sau khi trao đổi thương lượng đơn giản, liền quyết định đem tất cả vật phẩm hữu dụng cùng đĩa bay người ngoài hành tinh trong căn cứ chuyển dời đến quần đảo Thiên Thạch. Dù sao người ngoài hành tinh khẳng định phải tìm lại đĩa bay, tuy không biết bốn gã người ngoài hành tinh còn lại chạy tới đi đâu, tin tưởng bọn họ đến lúc đó cũng sẽ tự động tìm tới cửa, không cần lo lắng tìm không thấy bọn họ.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai máy bay trước sau bay đến trên đảo Chico, nhảy xuống hơn một trăm lính dù, những người này vốn là một tập đoàn lính đánh thuê tiềm phục tại Nam Mỹ, lập sau đế quốc Thiên Thạch thành lập thì gia nhập vào, nhưng vẫn tiềm phục tại Nam Mỹ, sau khi được thông báo chỉ chuẩn bị sơ qua, lập tức thuê máy bay tới đảo Chico. Tới gần giữa trưa, lại có ba trực thăng dấy ập người đáp xuống trên đảo Chico, khiến cho trên đảo Chico có gần ba trăm lính.

Hai ngày kế tiếp, ba trăm binh lính đế quốc Thiên Thạch dưới sự dẫn dắt của Beila, đầu tiên là vận chuyển thi thể trong căn cứ ra, hỏa thiêu an táng, sau đó đem tư liệu, thiết bị trong căn cứ sắp xếp tháo dỡ, mặc kệ hữu dụng vô dụng tất cả đều đem vào trong thuyền. Nhưng mà cơ sở nghiên cứu vẫn bảo lưu lại, dù sao

cũng là tâm huyết của tổ chức, nếu như công khai tuyệt đối thuộc về kiến trúc kỳ tích của thế giới, Beila không nở hủy diệt, mà Thạch Thiên bởi vì Beila hùng hồn hứa hẹn, sớm đem cơ sở nghiên cứu này xem thành tài sản của mình, đảo Chico đương nhiên đã trở thành lãnh thổ của đế quốc Thiên Thạch, sao có thể tự phá sản được.

Tất cả xử lý thỏa đáng, Braid dẫn theo quân hạm duy nhất của đế quốc Thiên Thạch cùng Empire chạy tới đảo Chico, đồng thời mang đến một đám nhân viên quen thuộc hàng hải, sau đó đổi tên thuyền là Chico.

Chỉ là nhân viên hàng hải mang đến đối mặt với chiếc thuyền cực lớn “tòa thành trên biển” này đều choáng váng. Thuyền lớn như vậy bọn họ đừng nói là lái, ngay cả thấy cũng chưa thấy qua. Thậm chí có thể nói là nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua. Lập tức tất cả đều lo lắng, sau khi lên thuyền tiến vào khoang điều khiển, thì thấy các loại thiết bị đều rất khác với bình thường. Nguyên một đám bó tay bó chân, cũng không dám đụng vào cái gì. May mắn Beila đem tới tư liệu về Chico, để cho bọn họ nghiên cứu suốt năm ngày, mới có thể nhổ neo xuất phát.

Thạch Thiên cùng Beila cưỡi du thuyền Empire. Chico giá trị mặc dù cao hơn Empire gấp trăm ngàn lần. Nhưng nếu luận về độ thoải mái, thì lại không bằng Empire.

Lúc này Thiên Thạch Đồng Minh, đại bộ phận thành viên trẻ tuổi cũng đã gia nhập đế quốc mới xây dựng. Nhưng bọn hắn trên cơ bản vẫn đang phân bố ở các nơi trên thế giới, phụ trách công tác tình báo cùng công tác an toàn. Thân là người phụ trách Thiên Thạch Đồng Minh, Braid cũng bởi vậy mà trở thành người nhậm chức Bộ trưởng bộ quốc phòng kiêm Tổng Tư lệnh đầu tiên của đế quốc Thiên Thạch. Nếu bàn về thân thủ cùng tu vi, tại tòa thành Thiên Thạch Braid tuyệt đối có thể đứng vào ba hạng đầu. Hơn mười lính đánh thuê cùng tiến lên cũng không đủ hắn đánh, nhưng hắn lại chưa bao giờ tham gia chiến tranh hiện đại chính thức. Về mặt quân sự trải qua vài ngày học tập, nhiều nhất cũng chỉ có thể coi như là hiểu sơ da lông. Tự biết trên đường cho dù thật gặp gỡ chuyện gì, hắn ở lại quân hạm cũng phát huy không được tác dụng tích cực gì, ngược lại vướng chân vướng tay. Bởi vậy cũng lên du thuyền Empire với Thạch Thiên.

Thạch Thiên theo Braid báo cáo thì biết, mấy ngày qua diễn tập quân sự tại Thái Bình Dương được nước Mỹ cầm đầu vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Vài hàng không mẫu hạm của Mỹ thậm chí còn lùi ra xa hơn mười hải lý. Thoạt nhìn giống như sẵn sàng quay về căn cứ của bọn họ. Mà theo tình báo từ nước Mỹ truyền đến. Bộ quốc phòng Mỹ còn chưa có ra chỉ thị rõ ràng đối với bước tiếp theo của kế hoạch diễn tập quân sự. Đối với phần đông truyền thông trong ngoài nước truy vấn, cũng không đưa ra bất luận nội dung gì cụ thể. Ngược lại Philippines, Ấn Độ, Nhật Bản, Australia các nước đối với diễn tập quân sự lần này có vẻ càng thêm tích cực, đều gia tăng số lượng quân hạm tham dự diễn tập quân sự. Nhưng mà nếu không có nước Mỹ dẫn đầu, chắc hẳn bọn họ cũng sẽ không tự tiện hành động khiêu khích đối với đế quốc Thiên Thạch. Bằng không Braid phụ trách an toàn quốc phòng cũng không dám đơn giản rời quần đảo Thiên Thạch, đích thân đi ngăn chặn tới đảo Chico ở nam cực.

Các nước Philippines phản ứng, cũng có thể lý giải. Dù sao bên người đột nhiên nhiều hơn một quốc gia cho nhân vật như Thạch Thiên làm quốc vương. Cho dù là ai cũng sẽ không cảm thấy an tâm.

Thạch Thiên nghe vậy thì không vội quay về quần đảo Thiên Thạch, thật ra hắn căn bản không cần đi thuyền, nháy mắt có thể bay trở về bên cạnh mấy người Samantha, Kim Hinh, thổ lộ dục hỏa nhiều ngày dành dụm. Nhưng thứ trong đĩa bay người ngoài hành tinh đối với hắn thật sự quá quan trọng, vạn nhất tại hắn trở lại quần đảo Thiên Thạch đại hưởng ôn nhu mà không cách nào phân thân, người ngoài hành tinh không biết tung tích đột nhiên đuổi theo đội tàu Braid, hậu quả cũng khó có thể đoán trước. Hắn tuy tự tay đánh chết một người ngoài hành tinh, nhưng đối với người ngoài hành tinh đến tột cùng có năng lực gì thì vẫn không hiểu rõ lắm, cũng không muốn vào thời khắc mấu chốt này làm cho thêm phức tạp, chỉ có thể nhịn thêm mấy ngày nữa.

444. Chương 445: Viện Khoa Học Thiên Thạch

Chico mặc dù được đóng vào mấy chục năm trước, nhưng các khoa học gia trong tổ chức cải tạo cùng hoàn thiện nó, tốc độ thiết kế có thể vượt qua ca-nô nhanh nhất trên thế giới mấy lần. Nhưng mà thể tích nó

thật sự quá lớn, hơn nữa tuyệt đại bộ phận thân tàu đều ở dưới mặt nước, mặc dù có ra đa tránh né dưới nước tiên tiến nhất, nhưng thủy thủy đoàn lần đầu tiên lái nó cũng không dám đi quá nhanh.

Dùng thời gian suốt một tuần, Thạch Thiên mới trở lại quần đảo Thiên Thạch . Khi Empires chậm rãi chạy về phía bên tàu, người trên đảo cơ hồ tất cả đều chen chúc ra bến tàu, nghênh đón quốc vương bọn họ, đứng ở phía trước nhất tự nhiên là mấy nàng Samantha sớm đã trông mòn con mắt.

Thạch Thiên mắt cũng hồng lên, nhưng mà hấn là nhịn lâu quá mà hồng, không đợi thuyền cập bờ, đã không thể chờ đợi mà phi thân nhảy lên bến tàu, vươn tay đem Kim Hinh, Tiêu Vi chen chúc ở phía trước nhất một trái một phải bế lên, xoay người lại nhảy lên Empires, xông vào buồng trên tàu, biến mất trước mắt mọi người.

Samantha nhịn không được nhẹ giọng mắng: “Cần gì gấp như vậy, không thấy nhiều người tới đón như vậy sao, ít nhất cũng phải chào một cái chứ...” Nào biết Maicy ở một bên lại tiếp lời: “Đây mới thật là phản ứng của nam nhân khi trông thấy người âu yếm, sớm biết như thế, mình cũng đứng ở phía trước nhất rồi” Trên mặt lộ ra vẻ hâm mộ cùng tiếc hận, nhìn ra được nàng cũng gấp không thua kém gì Thạch Thiên. Lúc này Empires cũng vừa vùn cập lên bến tàu, Maicy không nói hai lời, vén một góc váy, dành trước xông lên thuyền.

Samantha cùng Hạng Hồng hai người nhìn nhau, rồi cũng đồng thời cắn răng cùng lên thuyền.

Tất cả những người còn lại trên bến tàu đều trợn mắt há hốc mồm, nhất thời không biết nên tiếp tục canh giữ ở bến tàu chờ Thạch Thiên rời thuyền, hay là nên tạm thời tránh đi.

Chỉ có ba người Hạng Kiều, Quách Thiển Vi, Lý Hiểu Ly mặc kệ quần nhiều, ngắc đầu cũng muốn bước lên thuyền, may mắn Thạch Hiểu Mẫn nhanh tay lẹ mắt, túm lấy các nàng lại nói: “Các ban làm gì vậy?”

Hạng Kiều ngạc nhiên nói: “Lên thuyền! Chị của mình chẳng phải cũng đã lên sao?”

Quách Thiển Vi cũng nói: “Thạch Thiên cũng thật quái, hấn đã nhảy xuống thuyền, tại sao lại quay trở lại thuyền”.

Thạch Hiểu Mẫn vừa bực mình vừa buồn cười, trách mắng: “Các cô là thật không hiểu hay giả bộ không hiểu, dù sao... dù sao các cô hiện giờ không thể đi lên...” Nàng xấu hổ không thể nói rõ ràng, thấy ba cô gái kia vẻ mặt vẫn đang mơ hồ, đối với Quách Gia Chí hô lên: “Mau tới đây trông coi cháu của anh kia, các nàng ta tẩu hỏa nhập ma rồi, tôi cũng không biết giải thích cho các nàng thế nào”.

Quách Gia Chí vội vàng chạy tới, trước giữ Quách Thiển Vi lại, rồi hướng tới Hạng Kiều, Lý Hiểu Ly nói: “Việc này... À... Là như thế này. Mấy người Samantha cùng Thạch Thiên có một số việc phải xử lý. Là loại... loại... người khác không tiện ở đó. Các em hiểu chưa?”

Tuy Quách Gia Chí vẫn đang phi thường hàm hồ. Nhưng ba cô gái cũng không phải là đứa ngốc. Chỉ là các nàng mỗi lần gặp gỡ Thạch Thiên, đầu như rơi vào trong mộng vậy. Lúc này chỉ cần xem sắc mặt của Quách Gia Chí cùng Thạch Hiểu Mẫn, các nàng liền rõ ràng là chuyện gì. Đồng thời phát hiện trên bến tàu vô số ánh mắt đều dùng ánh mắt khác thường nhìn các nàng. Ba khuôn mặt lập tức đỏ bừng, thật muốn tìm cái lỗ mà chui vào. Lại nghĩ tới các nàng Samantha lúc này đang ở trên thuyền cùng Thạch Thiên phong lưu khoái hoạt, giải đi nỗi khổ tương tự, mà mình cũng bị nỗi khổ tương tự, lại đứng ở bến tàu bị người giễu cợt. Lập tức thương tâm tới cực điểm, không hèn mà cùng quay đầu đi, hung dữ trừng mắt nhìn du thuyền Empires, thuận tiện né tránh ánh mắt mọi người.

Thật ra đại đa số mọi người trên bến tàu không rõ ràng lắm quan hệ phức tạp của Thạch Thiên cùng ba cô gái này. Ngoại trừ mấy người đứng gần, những người khác cũng nghe không rõ ràng bọn họ đang nói cái gì. Vừa rồi Thạch Thiên sau khi xuống thuyền cái gì cũng không nói, chỉ cùng vài vị “chuẩn hoàng phi” trở lại du thuyền. Khiến cho mọi người đang hào hứng bừng bừng đứng ở trên bến tàu nghênh đón quốc vương nhất thời có điểm phản ứng không kịp. Để quốc Thiên Thạch ngoại trừ Thạch Thiên ra. Địa vị tối cao trong suy nghĩ mọi người chính là chị em Thạch Lệ cùng Thạch Hiểu Mẫn. Laurent ở trước mặt các nàng cũng dùng thân phận người hầu. Bởi vậy mọi người khi không biết làm sao đều vô ý thức đem ánh mắt hướng về phía các nàng. Làm hại ba người Hạng Kiều lại tưởng là đang nhìn các nàng.

Lúc này Braid cùng Beila đi xuống du thuyền. Mấy ngày nay Braid đối với chuyện phát sinh trên đảo Chico

cùng với tổ chức của Beila đã đại khái có một chút hiểu biết. Hiểu rằng Beila trong suy nghĩ chủ nhân là nhân vật hết sức quan trọng. Bởi vậy đối với nàng biểu hiện hết sức tôn kính. Người trên bến tàu đại đa số cũng không nhận ra Beila. Nhưng thấy nàng từ trên thuyền Thạch Thiên đi xuống. Hơn nữa Braid hơi nghiêng thân thể đi trước dẫn đường cho nàng. Lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người. Ngược lại hóa giải vài phần khó xử của ba người Hạng Kiều.

Nhưng mà thấy dung mạo xinh đẹp thoát tục cùng khí chất tài trí của Beila. Lại là từ trên thuyền Thạch Thiên đi xuống. Trong lòng ba cô gái ghen tuông lại gia tăng vài phần. Ngay cả Lý Hiểu Ly đã từng là học sinh của Beila, cũng dùng ánh mắt u oán đổ kỵ mà nhìn.

Braid đi đến trước mặt Laurent nói nhỏ vài câu. Laurent gật đầu, phất tay ý bảo mọi người tản đi. Sau đó dặn dò Lee phụ trách sự vụ trong hoàng thất, để cho nàng đi chuẩn bị đồ ăn rượu ngon hoa quả tươi, đưa lên du thuyền.

Cho đến trưa ngày hôm sau, Thạch Thiên mới cảm thấy mỹ mãn đi xuống du thuyền, ở bên cạnh hần cũng chỉ có một mình Samantha, bốn người còn lại không có dị năng giống như Samantha, giờ phút này còn mê man trong trạng thái cực độ hưng phấn, trừ phi phải người đưa lên, nếu không không có nửa ngày nghỉ ngơi, thì tuyệt đối không có năng lực tự mình đi xuống.

Đêm đó Thạch Thiên triệu tập nhân viên hạch tâm của đế quốc Thiên Thạch đến, tuyên bố muốn thiết lập Viện khoa học Thiên Thạch, do Beila đảm nhiệm Viện trưởng, chỉ cần Beila cần, bất luận ai cũng phải toàn lực phối hợp. Đang ngồi trong đám người, ngoại trừ Braid cùng một số người đã rõ ràng nội tình ra, đều đối với việc thành lập Viện khoa học đều cảm thấy kinh ngạc, nhưng không có ai đưa ra câu hỏi, hơn nữa lập tức hướng về phía Thạch Thiên hứa hẹn sẽ dốc toàn lực phối hợp Beila thành lập Viện khoa học.

Beila trước đó cũng không nghe Thạch Thiên nói về việc này, mới vừa nghe nói để cho mình đến đảm nhiệm Viện trưởng Viện khoa học Thiên Thạch, cũng cảm thấy phi thường đột nhiên. Chỉ là xây dựng lại một cơ sở nghiên cứu quy mô lớn là tâm nguyện lớn nhất của nàng lúc này, cũng biết trong đế quốc Thiên Thạch có rất nhiều người đang là nhân vật phong vân một cõi ở các nơi trên thế giới, nhưng chỗ làm việc cơ bản cùng nghiên cứu khoa học không dính dáng gì, đừng nói chỉ là để cho bọn họ đi phụ trách một cơ cấu nghiên cứu thăm dò khoa học kỹ thuật của nền văn minh ngoài hành tinh, bởi vậy do dự một chút rồi cũng không có chối từ. Nói đến có thể được đến Thạch Thiên tín nhiệm lớn như thế, theo nàng thấy đối với xây dựng lại cơ sở nghiên cứu cũng có trợ giúp, nhớ tới chuyện cũ cùng Thạch Thiên người chết ta sống, trong nháy mắt lại thành một đồng bọn cùng mục tiêu, hơn nữa được hần không chút do dự tín nhiệm, trong lòng không khỏi ấm áp.

Thật ra thăm dò huyền bí đĩa bay người ngoài hành tinh đối với Thạch Thiên mà nói, so với bất cứ chuyện gì đều quan trọng hơn, cho dù Beila có tâm khác, Thạch Thiên cũng sẽ không chút do dự ủng hộ nàng xây dựng lại cơ sở nghiên cứu.

445. Chương 446: Đế Quốc Quân Chính

Người tới tham gia lễ khai quốc cơ bản đều gia nhập quốc tịch đế quốc Thiên Thạch, mà đối mặt truyền thông thì cũng không chút nào mị mớ về việc này, dùng cái này để tỏ vẻ tuyệt đối ủng hộ đối với đế quốc Thiên Thạch. Sau khi lễ kết thúc, đại bộ phận mọi người rời quần đảo Thiên Thạch, còn có một bộ phận nhỏ ở lại, vì các loại sự vụ phải đối mặt sau khi kiến quốc mà bày mưu tính kế, cống hiến lực lượng.

Đế quốc Thiên Thạch nhỏ, lại được nhiều người hợp mưu hợp sức, cũng dần dần có khuôn có khế hần lên. Pirnie phụ trách chính vụ, tài chính cùng quản lý phương diện kiến thiết, Braid đảm nhiệm Bộ trưởng bộ quốc phòng, phụ trách quân vụ, cũng đích thân kiêm nhiệm Tổng tư lệnh quân đoàn.

Lúc này cả đế quốc nhân số đã đạt đến hơn mười hai vạn người, trong đó chỉ có hai vạn người là chức nghiệp bộ đội, do tổ chức lính đánh thuê trước kia tăng thêm người tuổi trẻ trong Thiên Thạch Đồng Minh sau khi trải qua chọn lựa chỉnh biên mà tạo thành, là lực lượng quân đoàn chủ yếu, phụ trách thủ vệ quần đảo Thiên Thạch, đảm nhiệm sĩ quan cơ bản là thủ lĩnh của tổ chức lính đánh thuê tuyển ra. Số lính đánh thuê còn lại không có tuyển vào chức nghiệp bộ đội ước chừng hơn năm vạn người, sau khi điều chỉnh sơ, vẫn dùng thân phận tổ chức lính đánh thuê ở các nơi trên thế giới, đế quốc Thiên Thạch cần, lúc nào cũng có thể sắp

xếp tham dự chiến đấu. Một bộ phận khác thành lập phức tạp hơn, có đệ tử tòa thành Thiên Thạch, tinh anh trong cơ cấu hệ thống xí nghiệp Quý TS, Thiên Thạch Đồng Minh, cùng với phần tử nòng cốt trong các gia tộc hắc bang..., bọn họ thuộc về bộ đội dự bị, ngoại trừ theo kế hoạch từng nhóm tiến hành huấn luyện quân sự ra, bình thường vẫn giữ nguyên thân phận mà làm việc, trước mắt bộ phận này đã có hơn năm vạn người, hơn nữa nhân số còn đang không ngừng gia tăng.

Trên hai phương diện quân chính, còn thiết lập hội nghị đế quốc, được Laurent 130 tuổi đích thân đảm nhiệm Chủ tịch quốc hội. Tất cả mọi người rõ ràng Thạch Thiên là quốc vương, nếu cầm quá nhiều quốc sự đi phiên bản, tất nhiên dẫn đến bản khó chịu. Bởi vậy nhiệm vụ chủ yếu của hội nghị đế quốc ngoại trừ chỉnh sửa hiến pháp đế quốc ra, chính là vì Thạch Thiên mà xử lý quốc gia đại sự.

Thạch Lệ tạm thời còn không nghĩ nhậm chức tại đế quốc Thiên Thạch, đây cũng không phải nàng đem mình trở thành người ngoài, cũng không phải cho là mình không có năng lực giúp không được gì, kể từ khi biết quan hệ chính thức của Thạch Thiên cùng mình, nàng liền đem tòa thành Thiên Thạch cùng với đế quốc Thiên Thạch trở thành nhà mình. Chỉ là theo nàng thấy, tiếp tục dùng thân phận đại biểu cho Trung Quốc tham dự kiến thiết đế quốc Thiên Thạch, đối với đế quốc Thiên Thạch trợ giúp sẽ càng lớn hơn.

Mọi người cũng không có miễn cưỡng Thạch Lệ, nhưng tại hội nghị đế quốc cũng lưu nàng một vị trí, để cho nàng đảm nhiệm cố vấn quốc sự, thuận tiện làm quen với đế quốc Thiên Thạch. Rất nhiều người đều tinh tường, nếu không phải lúc này ngoài có cường địch, Thạch Thiên cũng sẽ vung tay mặc kệ, chỉ sợ Thạch Lệ sẽ chính là quốc vương của đế quốc Thiên Thạch.

Trong hội nghị đế quốc ngoại trừ Thạch Lệ, còn có một cố vấn khác, chính là Beila.

Thạch Thiên tuyên bố thành lập Viện khoa học Thiên Thạch, đại đa số mọi người cảm thấy thật bất ngờ, dẫn phát rất nhiều phán đoán, có người thậm chí cho rằng Thạch Thiên làm như vậy là vì tranh thủ lấy lòng Beila. Đương nhiên, mặc kệ nguyên nhân gì, chỉ cần là Thạch Thiên quyết định, tại đế quốc Thiên Thạch không có ai phản đối. Thạch Thiên vì Kim Hinh có thể không tiếc cùng trên siêu cường quốc cường đại nhất thế giới là địch, Beila tư sắc không kém gì Kim Hinh, hơn nữa tuổi trẻ hơn, so sánh ra kiến tạo một viện khoa học thật sự không tính là chuyện lớn gì.

Khi bọn họ nhìn thấy đĩa bay người ngoài hành tinh, rõ ràng thành quả tổ chức của Beila là từ đĩa bay người ngoài hành tinh, cùng với những ảnh hưởng của thành quả này đối với thế giới gần trăm năm qua, thì suy nghĩ đã hoàn toàn khác. Lúc trước quyết định thành lập quốc gia, bọn họ hoàn toàn bằng vào sự trung tâm với Thạch Thiên, mục đích chỉ là vì có thể cùng Thạch Thiên sống vai chiến đấu, cùng một chỗ đối kháng siêu cường quốc Mỹ nọ. Bọn họ cũng rất rõ ràng, cùng nước Mỹ đối kháng, cơ hồ chẳng khác nào là cùng toàn thế giới đối kháng, chỉ bất quá bọn họ cũng không quan tâm.

Nhưng mọi người đều có dã tâm, bọn họ đương nhiên hy vọng quốc gia mình có thể cường đại, thậm chí trở thành đế quốc vĩnh viễn. Đĩa bay người ngoài hành tinh xuất hiện vừa vặn làm cho bọn họ có lòng tin cùng hy vọng, bọn họ tuy không phải khoa học gia, nhưng cũng có thể nhìn ra được, nếu như có thể phá giải khoa học kỹ thuật vượt qua thời đại của đĩa bay người ngoài hành tinh, đừng nói là chỉ một nước Mỹ, có lẽ chinh phục toàn bộ thế giới cũng không phải là mộng tưởng không thực tế.

Mọi người lập tức đối với Thạch Thiên bội phục sát đất, đều nghĩ chủ nhân rốt cuộc là chủ nhân, cái nhìn như thiên mã hành không mà quyết định, lại có dụng ý sâu xa như vậy. Mặc dù đối với Beila còn chưa đủ rõ ràng, nhưng giờ phút này địa vị của nàng trong suy nghĩ mọi người lập tức đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, nghiêm nhiên trở thành tồn tại địa vị cao cả đặc thù trong đế quốc Thiên Thạch. Phối hợp Beila trừ hoạch kiến lập Viện khoa học Thiên Thạch cùng với kiến tạo cơ sở nghiên cứu, cũng không phải bởi vì đây là chỉ thị của Thạch Thiên, mà là phát ra từ nội tâm, đem hết toàn lực ủng hộ.

Để cho Beila đảm nhiệm cố vấn hội nghị, chính là vì thuận tiện nàng đưa ra yêu cầu, cũng được nhanh chóng áp dụng. Beila vì thuận lợi xây dựng lại cơ sở nghiên cứu, không có chối từ chức vụ này, nhưng mà chỉ có đề tài thảo luận có quan hệ cùng Viện khoa học Thiên Thạch, nàng mới phát biểu ý kiến, bình thường quốc sự hội nghị nàng căn bản là không tham gia.

Buông thả cơ sở nghiên cứu trên đảo Chico đối với Beila mà nói có chút bất đắc dĩ, nhưng mà quần đảo Thiên Thạch cũng cho nàng rất nhiều chỗ ngoài ý muốn, ngoại trừ Thạch Thiên tín nhiệm cùng cả đế quốc Thiên Thạch toàn lực ủng hộ, còn có công trình khổng lồ trong lòng đất của quần đảo Thiên Thạch. Vốn

công trình trong lòng đất này là thiết kế phòng ngự, bởi vì quần đảo Thiên Thạch thật sự quá nhỏ, chỉ cần phái hơn mười máy bay oanh tạc một vòng, lập tức trở thành bình địa. Nhưng nếu như không có phát sinh chiến tranh, kiến trúc trong lòng đất to lớn như thế trang bị cơ hồ chẳng khác gì là bài trí. Hiện tại sau khi có kế hoạch thành lập Viện khoa học Thiên Thạch, cả công trình trong lòng đất đã không hề tranh luận gì mà xác định cải biến thành cơ sở nghiên cứu sử dụng cho viện khoa học. Beila sau khi nhìn thấy bản thiết kế, cũng không khỏi cảm thán tòa thành Thiên Thạch tài lực khổng lồ, chỉ từ quy mô mà thấy, dưới hai đảo nam bắc cộng lại, diện tích còn gấp đôi căn cứ đảo Chico.

Đương nhiên, muốn đem khu vực trong lòng đất nguyên bản tác để phòng ngự này trở thành căn cứ nghiên cứu khoa học, thì phải đầu nhập tiền bạc lẫn trang thiết bị rất nhiều, chỉ dựa vào chi phí trong kế hoạch trước kia là không đủ. Nhưng điều mà tại đế quốc Thiên Thạch không có người lo lắng chính là tiền, Laurent là người đầu tiên vỗ ngực về phía Beila hứa hẹn, chỉ cần viện khoa học cần bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề. Beila cũng không lo lắng, là người duy nhất sống sót trong nhân viên hạch tâm của tổ chức, trên thực tế nàng nắm giữ tài phú cũng không thua gì tòa thành Thiên Thạch. Thạch Thiên lại càng không lo lắng, tuy hẳn không in ra tiền được, nhưng nếu để cho hắn đi cướp ngân hàng, nói nắm chắc cũng là khiếm tốn...

446. Chương 447: Trọng Điểm Quốc Phòng .

Beila tại quần đảo Thiên Thạch thượng chờ đợi hơn một tháng, chủ yếu tinh lực đều dùng tại cải biến quy hoạch xếp đặt công trình cùng trụ sở trong lòng đất, ngoài ra còn rút thời gian dạy Thạch Thiên học tập văn tự người ngoài hành tinh. Đã phá giải văn tự người ngoài hành tinh chỉ là một bộ phận nhỏ, nhưng mà tính ra cũng có hơn hai ngàn chữ, hơn nữa rất nhiều chữ giải thích tương đối mơ hồ, thậm chí một số chữ có vài loại giải thích khác nhau, học tập phi thường khó khăn.

Thạch Lệ trí nhớ cơ bản có thể đạt tới trình độ đã gặp qua là không quên được, nàng ở bên sau khi nghe xong mấy lần, cảm giác mình cho dù dứt bỏ chuyện khác đem tất cả tinh lực đều dùng vào học tập văn tự người ngoài hành tinh, phỏng chừng cũng phải ngoài ba tháng mới có thể nắm giữ hai ngàn chữ này. Dù sao chúng nó đại biểu một nền văn minh hoàn toàn lạ lẫm ở ngoài địa cầu, hơn nữa không biết những chữ này phát âm thế nào, chỉ có thể dựa vào mắt mà phán đoán, Thạch Lệ nếu thật sự có thể ba tháng học được, thì đã khiến cho Beila cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Làm cho các nàng không ngờ là, Thạch Thiên vậy mà trong một tháng đã học xong toàn bộ, điểm này mà ngay cả Thạch Thiên cũng không ngờ.

Thật ra Thạch Thiên kể cả đại não trong thân thể trải qua chín lần sống lại, chẳng khác gì là tiến hóa chín lần, đặc biệt phát hiện ám không gian khiến cho thân thể của hắn được thay đổi phi thăng triệt để, người thường sao có thể so sánh. Chỉ bất quá hắn quen biếng nhác, cũng rất ít có cái gì có thể làm cho hắn dùng tâm đi học, thế cho nên một mực không phát hiện ra mình thậm chí có năng lực học tập mạnh như thế.

Ngày 1 tháng 3, hội nghị đế quốc thường kỳ mỗi tháng tại đảo nam mời dự họp, hơn nữa là lần đầu tại phòng nghị sự hoàng cung mới xây xong.

Beila bởi vì chuẩn bị vài ngày nữa phải rời quần đảo Thiên Thạch đi triệu tập các khoa học giả vốn trong cơ cấu bên ngoài của tổ chức nghiên cứu, cũng tham gia hội nghị thường kỳ lần này.

Thạch Thiên lúc này dẫn mấy người Samantha đi thăm hoàng cung mới, bộ phận chủ thể kiến trúc hoàng cung đã hoàn công, trang sức bên trong cũng đã xong, chỉ là lâm viên cảnh trí các nơi vẫn còn vài nơi đang thi công, cũng phải mấy năm tỉ mỉ tu sửa, mới có thể đạt tới hiệu quả xếp đặt như trong dự đoán.

Qua phòng nghị sự, nghe được thanh âm người bên trong, Thạch Thiên tách các nàng đi vào. Trong phòng nghị sự mọi người nhìn thấy Thạch Thiên đột nhiên xuất hiện, đầu tiên là ngẩn ra, rồi lập tức đều đứng lên. Thạch Thiên đi thẳng đến bên cạnh bàn hội nghị kéo ghế ngồi xuống khoát tay nói: “Đều ngồi xuống tiếp tục đi, lão tử đi ngang qua ở đây thuận tiện tiến vào xem thôi” Trên thực tế hắn đối với du ngoạn hoàng cung căn bản là không hào hứng, bị mấy người Samantha, Kim Hình níu kéo, lú lú nghe thật sự phiền, gặp trong phòng nghị sự có người họp liền tránh né mà đến.

Dù sao cũng là Thạch Thiên lần đầu tới tham gia hội nghị thường kỳ, các nghị viên cũng không dám tùy ý. Braid cầm một phần tư liệu hội nghị, đưa đến trước mặt Thạch Thiên nói: “Chúng tôi đang tại thảo luận

vấn đề như thế nào kiện toàn phương tiện quốc phòng, được Trung Quốc âm thầm trợ giúp, trên đảo trụ cột thiết kế phòng ngự cũng không có trở ngại gì, trang bị binh lính có thể tại chợ đen mua sắm. Chỉ cần có chủ nhân ở đây, tin tưởng người khác cũng không dám đối với quần đảo Thiên Thạch áp dụng tính tiền công hủy diệt”.

Thạch Thiên “A” một tiếng không nhìn tư liệu hội nghị, nhưng trong lòng hẳn kiến thiết quốc phòng vẫn quan trọng. Có trời mới biết mình khi nào thì lại trùng sinh, liền hỏi: “Còn thiếu cái gì?”

Braid nói: “Chúng tôi đều cảm thấy kiến thiết quốc phòng không thể dùng phòng ngự tại đây làm trọng điểm bởi vậy đem đại bộ phận binh lực phân tán giấu ở các nơi trên thế giới. Hiện tại Mỹ cùng các quốc gia tại Thái Bình Dương đang diễn tập quân sự, người nào cũng biết là nhằm vào để quốc Thiên Thạch chúng ta, chỉ là do chủ nhân đại náo nước Mỹ tạo thành uy thế, một mực không thấy động tĩnh lớn gì. Nhưng mà bọn họ đã căm thù để quốc chúng ta, kế hoạch cũng đã bắt đầu nhằm vào để quốc chúng ta, nói rõ sẽ không từ bỏ ý đồ, sớm muộn sẽ có hành động. Quần đảo Thiên Thạch diện tích nhỏ hẹp, quốc thổ phân tán, một khi gặp kẻ địch tiến công quy mô lớn, chỉ dựa vào thiết kế phòng ngự trên đảo phỏng chừng không tạo nên bao nhiêu tác dụng, mà chúng ta phân tán lực lượng các nơi trên thế giới ít nhất cũng chỉ có thể sau đó tiến hành hành động trả thù”.

Laurent trầm giọng nói: “Quần đảo Thiên Thạch là căn cơ để quốc, quyết không thể bỏ. Nếu không sẽ dao động quân tâm. Đến lúc đó ngoại trừ đệ tử tòa thành Thiên Thạch, còn có bao nhiêu người có thể vì để quốc tiếp tục chiến đấu?”

Braid gật đầu nói: “Cho nên. Chúng ta cần phải có hạm đội hải quân cùng lực lượng không trung cường đại. Tiến công thoải thủ. Còn có thể phát ra hiệu quả trấn áp kẻ địch. Mặt khác kỹ thuật trinh sát cũng rất quan trọng, ví dụ như vệ tinh quân sự, ra đa”.

Thạch Thiên gật nhẹ đầu, lại phát hiện tất cả mọi người đang ngồi mặt lộ vẻ khó khăn, liền hỏi: “Những này rất khó làm được sao?”

Braid thở dài nói: “Những trang bị này rất khó tại mua được chợ đen. Cho dù có cũng chỉ là đồ thải ra, đừng nói chi là đồ hiện đại. Mà súng ống đạn dược trên chợ đen phần lớn là xuất phát từ nước Mỹ. Cho dù ra nhiều tiền hơn nữa, cũng sẽ không bán cho chúng ta. Quốc gia khác ngại nước Mỹ chỉ sợ cũng sẽ không bán cho chúng ta”

Thạch Lệ nói: “Trung Quốc trong đối với để quốc Thiên Thạch còn có tranh luận. Tạm thời chỉ có thể âm thầm duy trì. Nói đến về phương diện kỹ thuật quân sự của Trung Quốc trên biển và trên không còn thua nước Mỹ rất nhiều”.

Thạch Thiên nhìn về phía Beila hỏi: “Hình như nghe cô nói qua, trong kho tư liệu của tổ chức có kỹ thuật tiên tiến nhất trên thế giới, kể cả trên quân sự. Những thứ này chúng ta có thể tự mình chế tạo không?”

Beila nói: “Trên lý luận là có thể, tôi đã cùng nhân viên bên ngoài tổ chức bắt được liên lạc, bọn họ sẽ gia nhập Viện khoa học Thiên Thạch, trong đó có chuyên gia về mặt này, tin tưởng bọn họ rất nhanh có thể nắm giữ cơ sở dữ liệu kỹ thuật, còn có rất nhiều nhân viên nghiên cứu khoa học cần tôi tự mình đi nói chuyện, ngày mai tôi sẽ rời quần đảo Thiên Thạch lo việc này. Nhưng mà muốn sản xuất những trang bị này, chỉ có kỹ thuật cùng chuyên gia là không đủ, chế tạo căn cứ cùng rất nhiều công nhân kỹ thuật đều không phải là vấn đề dễ dàng giải quyết”.

Thạch Lệ mắt sáng lên, đối với Beila hỏi: “Nếu như cô không ngại cùng người chia xẻ bộ phận kỹ thuật, tôi tin tưởng Trung Quốc nhất định phi thường cam tâm tình nguyện cung cấp phương diện chế tạo cùng nhân công trợ giúp” Nàng tinh tường kỹ thuật trong tay Beila là cái gì, đây chính là khoa học kỹ thuật từ người ngoài hành tinh, bất luận quốc gia gì cũng đều không thể so sánh, mà Trung Quốc cần nhất chính là kỹ thuật tiên tiến, cho dù vì thế mà trở mặt với các nước khác cũng không có gì quá đáng. Kinh tế quật khởi không thể đánh đồng với quân sự quật khởi, Thạch Lệ đương nhiên hy vọng tổ quốc mình có thể ở mọi phương diện đều cường đại, trở thành siêu cấp cường quốc chính thức, hơn nữa bất luận kẻ nào cũng biết, nước Mỹ cho dù cùng Trung Quốc trở mặt, cũng sẽ không chế tại trình độ nhất định, tối thiểu sẽ không công khai trở thành địch quốc.

Beila không có trả lời, chỉ là nhìn về phía Thạch Thiên, nàng đã đem tổ chức đưa cho Thạch Thiên, việc này đương nhiên chỉ có Thạch Thiên có thể làm chủ.

447. Chương 448: Cường Chế Thu Mua .

Chuyện Thạch Lệ hy vọng, Thạch Thiên sao có thể không đáp ứng, nói với Beila: “Việc này làm chủ, cụ thể làm như thế nào hai người thương lượng là được”.

Beila gật nhẹ đầu nói: “Tuy công nghiệp Trung Quốc khởi động chậm, một ít kỹ thuật cao cấp lại bị quốc gia phương tây tận lực phong tỏa, nhưng mà phương diện bắt chước là toàn thế giới đều công nhận. Chỉ là... cho dù hợp tác lập tức bắt đầu, để tạo ra trang bị, nhắm chừng cũng phải vài năm sau mới được” Những người khác đều gật đầu, vấn đề đã bày ở trước mắt, nhưng bản thân lại chế tạo không được.

Thạch Thiên gãi gãi đầu, đột nhiên cười nói: “Cho dù hiện tại tự mình chế, đương nhiên cũng tìm người khác giải quyết, Braid, người lập tức hướng ra phía ngoài tuyên bố, chúng ta muốn mua mấy bay quân hạm gì gì đó, ai muốn bán thì đem tới địa bàn của chúng ta” Braid không khỏi ngẩn ra, nghĩ thầm súng ống đạn dược ở chợ đen cho dù có hàng, cũng chỉ dám lén lút bán cho đế quốc Thiên Thạch, nào có đạo lý nào công khai tuyên bố thu mua, hơn nữa muốn chính bọn họ đưa hàng tới. Nhưng mà Thạch Thiên phản phó Braid nào dám chậm trễ, đứng lên hỏi: “Chủ nhân, dùng giá cả thu mua thế nào?” Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có cho ra giá cao mê người mới có một chút hi vọng. Thạch Thiên nói: “Giá tiền người không cần phải xen vào, lão tử sẽ nói cho những người đưa hàng tới kia” Braid vội vàng đáp ứng một tiếng, bước nhanh chạy ra phòng nghị sự, đi làm việc này.

Ngày hôm sau, trang đầu báo chí các quốc gia lớn trên thế giới đều đăng cùng một cái tin tức, đế quốc Thiên Thạch công khai với toàn thế giới thu mua quân dụng tàu chiến cùng máy bay, yêu cầu người bán tự mình đưa hàng đến vùng biển sở hữu của đế quốc Thiên Thạch, không có quy định thời gian không có nói rõ giá cả muốn thu mua.

Truyền thông cũng theo sát phía sau, đều đăng lại tin tức này, đồng thời phát các loại bình luận. Đại đa số người nhìn thấy tin tức này, đều cảm thấy việc này chẳng qua là một trò khôi hài. Có chuyên gia phân tích nói, đây là đế quốc Thiên Thạch muốn đề cao ảnh hưởng, cố ý chế tạo tin tức, mong được xã hội quốc tế thừa nhận, cũng cho rằng loại tin tức này còn có thể tiếp tục xuất hiện, mọi người không cần tin.

Quả nhiên, sau đó đế quốc Thiên Thạch lại tuyên bố tin tức trên báo chí, nhưng mà lúc này không phải thu mua, mà là sản xuất.

Bộ trưởng bộ quốc phòng Đế quốc Thiên Thạch Braid thông qua truyền thông hướng ra thế giới tuyên bố, lần này thu mua tiến hành phi thường thuận lợi, người bán đưa hàng hóa đã thu được, cũng liệt kê danh sách giao dịch. Trong đó có ba hàng không mẫu hạm, bốn chiến hạm, một mẫu hạm loại nhỏ, hai tuần dương hạm, khu trục hạm, tàu ngầm hạt nhân, chiến hạm chống tàu ngầm, vân vân... tổng cộng một trăm ba mươi bảy chiến thuyền, máy bay cùng trực thăng có 659 chiếc.

Cơ hồ tất cả mọi người xem tin tức này vô ý thức dụi dụi mắt, nghi ngờ mình nhìn lầm, tiếp đó có người ghé mắt, có người lắc đầu, có người cười to, còn có người quen thuộc động thái quân sự hô lên: “Cái này không phải là số liệu vận dụng tàu chiến diễn tập quân sự của Mỹ dẫn đầu tổ chức tại Thái Bình Dương sao!”

Trong khi mọi người còn nghi ngờ đế quốc Thiên Thạch có phải là nhằm vào diễn tập quân sự tại Thái Bình Dương cố ý tung tin, truyền thông xuất động, rất nhiều phóng viên hướng tới các quốc gia tham dự diễn tập quân sự Thái Bình Dương triển khai điều tra. Ban đầu chính phủ các nước cùng quân đội đều im miệng không nói, không lộ ra tình huống diễn tập quân sự, nhưng rất nhanh đã có truyền thông công bố bọn họ dùng trực thăng tại vùng biển phụ cận quần đảo Thiên Thạch chụp ảnh cùng quay phim, nơi đó quả nhiên đầy đủ số lượng hàng không mẫu hạm cùng các loại tàu chiến như trong thông báo mà Bộ trưởng bộ quốc phòng Braid đế quốc Thiên Thạch công bố ra ngoài. Tiếp đó, có truyền thông bỏ giá cao từ trong tay nhân viên tình báo Philippines thu mua được một băng ghi hình, nghe nói là do vệ tinh ghi hình lại, trên đã ghi lại quá trình bắt cóc hạm đội các quốc gia.

Sau khi xem hết băng ghi hình từ vệ tinh này, tất cả mọi người đều hô: “Trời ạ! Đảo quốc nhỏ đến như vậy, lại dùng một du thuyền xa hoa bắt làm tù binh cả trăm tàu chiến...”

Thật ra trong “chiến dịch” này, chính thức phát ra tác dụng chỉ một mình Thạch Thiên. Hạm đội các quốc gia dưới tình huống không hề phòng bị, nhân viên trên hạm đội đều bị Thạch Thiên chế phục, khi tỉnh lại bọn họ mới phát hiện mình đã bị bắt làm tù binh tại quần đảo Thiên Thạch. Braid cười Empires vô cùng xa hoa bận rộn tiếp thu chiến lợi phẩm. Mất cả tuần mới đưa về hết xung quanh quần đảo Thiên Thạch.

Nước Mỹ vốn vẫn dùng vệ tinh quân sự theo dõi tàu chiến các quốc gia tham dự diễn tập. Nhưng mà tốc độ di động của Thạch Thiên căn bản là vệ tinh không thể bắt được hình ảnh. Nước Mỹ sau khi mất liên lạc với hạm đội của mình mới biết được xảy ra vấn đề thông báo cho những hạm đội khác đã không kịp. Thạch Thiên đã hoàn thành hành động vĩ đại của hắn, các nước cũng chỉ có thể thông qua vệ tinh trợ mắt nhìn tất cả tàu chiến bị du thuyền mang đi.

Băng ghi hình từ vệ tinh sau khi công khai, những quốc gia này chỉ phải thừa nhận xác thực cùng hạm đội mất đi liên lạc. Cũng mãnh liệt khiển trách hành vi dã man của quần đảo Thiên Thạch, yêu cầu trả lại tất cả tàu chiến cùng nhân viên, bồi thường tổn thất. Nhưng mà không có một quốc gia nào muốn lập tức áp dụng biện pháp quân sự. Dù sao bọn họ đối với hạm đội của chính mình vì sao bị bắt còn không rõ. Không dám hành động thiếu suy nghĩ để tránh tổn thất càng lớn. Bọn họ thậm chí còn suy nghĩ có nên phái đại biểu đi quần đảo Thiên Thạch cùng đối phương đàm phán hay không.

Đế quốc Thiên Thạch đối với yêu cầu của các quốc gia đưa ra thông qua truyền thông vẫn không để ý tới. Giờ phút này Braid đang phong quang vô hạn dẫn dắt chiến lợi phẩm tới quần đảo Thiên Thạch mà khoe với đoàn phóng viên. Đương nhiên có phóng viên hỏi hắn đối mặt với khiển trách của các quốc gia như thế nào. Braid mỉm cười trả lời: “Chúng tôi chỉ ở tại vùng biển của mình tiếp thu vật phẩm người khác đưa tới cửa. Mọi người nên biết, trước kia chúng tôi đã tuyên bố thu mua rõ ràng” Lại có phóng viên hỏi: “Vậy các người chuẩn bị trả bao nhiêu tiền cho những quốc gia này?” Braid trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt, nghiêm trang hồi đáp: “A... vốn đã chuẩn bị dùng giá cao hơn giá thị trường thu mua, nhưng mà theo thái độ người bán thì bọn họ tựa như cũng không phải tới làm giao dịch. Vậy tàu chiến bọn họ thuộc về nhập cảnh phi pháp. Chúng tôi có quyền tịch thu, cũng giữ lại quyền truy tố”.

Đoàn phóng viên đương nhiên không thiếu những phóng viên thuộc quốc gia bị hao tổn kia. Một phóng viên nước Mỹ nghe được Braid nói ra lời vô sỉ như thế, lập tức phản bác: “Theo chứng cứ cho thấy. Hạm đội nước Mỹ chúng tôi lúc ấy cách quần đảo các người khoảng chừng hơn bốn trăm km. Cho dù dùng thêm lực địa tính, nơi đó cũng không phải vùng biển của các người. Huống chi các người chỉ là một đảo quốc”.

Braid nghiêm mặt nói: “Quốc vương bệ hạ vĩ đại của chúng tôi vào đầu tuần tại hội nghị đế quốc đã tuyên bố. Sau này Thái Bình Dương chính là vùng biển của đế quốc Thiên Thạch!”

448. Chương 449: Chính Sách Nhân Đạo .

Đế quốc Thiên Thạch đơn phương tuyên bố Thái Bình Dương thuộc sở hữu đế quốc Thiên Thạch khiến cho toàn thế giới chấn động, nếu đổi là quốc gia khác, mặc dù thực lực của một nước so với đế quốc Thiên Thạch cường đại gấp trăm lần, chỉ sợ sẽ rước lấy các quốc gia Thái Bình Dương vây công, thậm chí rước lấy toàn thế giới vây công.

Nhưng mà đế quốc Thiên Thạch có Thạch Thiên, tất cả mọi người hiểu rằng Thạch Thiên đơn thương độc mã thiêu Nhà Trắng, hủy đi Lầu Năm Góc, cái này về ý nghĩa nào đó là một mình đấu với nước Mỹ, hơn nữa sau đó chính phủ Mỹ đối với hắn vẫn không thể làm gì được. Tất cả mọi người tinh tường, vị đế quốc Thiên Thạch đã khiến cho nhiều người tức giận, nhưng mọi người cũng tinh tường, nếu như quốc gia nào nhảy ra trước chọc đến đế quốc Thiên Thạch, rất có thể sẽ đem ôn thần Thạch Thiên này về đến quốc gia mình.

Nói đến đế quốc Thiên Thạch cũng không phải dễ đánh như vậy. Nước Mỹ lần này liên hợp hơn mười quốc gia tại Thái Bình Dương diễn tập quân sự, vận dụng quân hạm cùng binh lực đều là chưa từng có, mục đích chính là vì nhằm vào đế quốc Thiên Thạch, nhằm báo thù Thạch Thiên. Nhưng kết quả lại bị đế quốc Thiên Thạch dùng tốc độ như thiểm điện tiêu diệt, gần mười vạn hải quân tướng sĩ các quốc gia trở thành

tù binh, tất cả quân hạm trở thành lễ vật các quốc gia đưa đến cho đế quốc Thiên Thạch, hơn nữa bị bọn họ dùng lý do số lượng quá nhiều, tại truyền thông toàn thế giới công khai rao hàng.

Chính phủ Mỹ đương nhiên là phần nộ nhất, quân đội thậm chí có người đưa ra sử dụng vũ khí hạt nhân phá hủy hết quần đảo Thiên Thạch. Nhưng mà đại đa số mọi người phản đối, quần đảo Thiên Thạch dân cư thuộc về đế quốc Thiên Thạch chỉ có hơn hai vạn người, mà hải quân các quốc gia thành tù binh bọn họ đã có mười vạn người, trong đó hải quân Mỹ chiếm gần sáu vạn, nếu như sử dụng vũ khí sát thương quy mô lớn, mười vạn người này cũng chôn cùng, đến lúc đó cho dù quốc gia khác không lên tiếng, chính nước Mỹ cũng loạn. Nói đến tình báo nước Mỹ cũng rõ ràng đế quốc Thiên Thạch không chỉ có hai vạn người ở trên quần đảo Thiên Thạch, thế lực bọn họ phân bố ở các nơi trên thế giới vượt xa quần đảo Thiên Thạch, nếu như đem những kinh nghiệm sa trường của bọn họ thông các loại ám sát, phá hoại, lính đánh thuê chính quy tác chiến biến thành phần tử khủng bố, hậu quả khó có thể tưởng tượng.

Hiện tại bày ở trước mặt các quốc gia vấn đề quan trọng nhất chính là tù binh, sự kiện sau khi phát sinh các quốc gia lúc này công khai yêu cầu đế quốc Thiên Thạch trả lại tù binh cùng quân hạm, cũng muốn cầu đế quốc Thiên Thạch xin lỗi. Thạch Thiên lúc này mỗi ngày không phải nghiên cứu đĩa bay ngoài hành tinh cùng âm không gian, thì cũng trong hoàng cung trái ôm phải ấp, sống phóng túng phi thường cao hứng. Đám người Laurent, Braid nào dám đem những chuyện nhỏ nhặt này đi phiền lão nhân gia, trải qua hội nghị đế quốc đơn giản thảo luận, quyết định đối với yêu cầu các quốc gia này không rảnh mà để ý tới. Về phần chiến lợi phẩm lần này thu được trong chiến dịch Thái Bình Dương, ngoại trừ một bộ phận lưu cho quân đoàn đế quốc sử dụng ra thì quy ra tiền, mười vạn tù binh dùng tội danh nhập cảnh phi pháp phẫn cưỡng bức lao động năm năm, trước mắt quần đảo Thiên Thạch thượng thiếu nhất chính là sức lao động, lưu lại bọn họ kiến thiết đế quốc mà cống hiến.

Quyết định này tuyên bố ra, chính phủ các nước đều lên án mạnh mẽ đây là hành vi dã man cực kỳ vô nhân đạo của chủ nghĩa đế quốc. Đám người Laurent đối với ngôn luận này cười nhạt, trong lòng bọn họ vốn sẽ không nghĩ tới pháp chế, dân chủ gì cả, chỉ dùng Thạch Thiên làm trung tâm, cùng nghĩ đây không phải rõ ràng tên quốc gia chúng ta đã kêu là đế quốc Thiên Thạch, đương nhiên là chủ nghĩa đế quốc. Nhưng mà hội nghị đế quốc các nghị viên sau khi khinh bỉ hết chính phủ các nước gu ngốc chỉ biết dùng nhân đạo mà nói chuyện, thì cũng đơn giản thảo luận nghiên cứu hạ hai chính sách nhân đạo nhằm vào tù binh .

Hạng thứ nhất là nộp tiền bảo lãnh, theo cấp bậc của tù binh, mà số tiền phân biệt mỗi người 200.000 đôla đến 5 triệu đôla.

Đương nhiên, quốc gia nộp tiền bảo lãnh cùng bản thân nộp tiền bảo lãnh bản chất có phân biệt, cũng phải thể hiện bản chất dã man của chủ nghĩa đế quốc. Bởi vậy tù binh giao nộp tiền bảo lãnh kim còn phải tiếp tục lưu lại quần đảo Thiên Thạch phục cường bức lao động, chỗ tốt là có thể tìm được cuộc sống đãi ngộ giống như công nhân bình thường, sau khi năm năm cường bức lao động thì trả lại tiền bảo lãnh để cho hắn về nước.

Một chính sách khác là phạt tiền thay thế cường bức lao động, dựa theo cấp bậc tù binh, số tiền phân biệt là mỗi người 500.000 đôla đến 10 triệu đôla, giao tiền phạt có thể lập tức phóng thích về nước.

Chính phủ các nước đều rõ ràng, dựa vào quả trách cùng nói rõ lý lẽ là không thể nào khiến cho loại cuồng nhân như Thạch Thiên thỏa hiệp, tổn thất quân hạm có thể không lấy lại được, nhưng tướng sĩ hải quân bị bắt thì phải giải cứu, nếu không cho dù phát động chiến tranh, cũng sẽ bởi vậy mà nhiều thêm bản khoản. Hiện tại đế quốc Thiên Thạch đã mở ra điều kiện phóng thích, nói rõ có lẽ còn có đường thương lượng, so với thông qua truyền thông tiếp tục quả trách thực tế hơn nhiều. Bọn họ đương nhiên không có khả năng lập tức đáp ứng đế quốc Thiên Thạch, lãnh đạo các quốc gia sau khi hiệp thương quyết định trước áp dụng phương thức chính thức cùng đế quốc Thiên Thạch thành lập tư tưởng trao đổi, phái đặc sứ đi quần đảo Thiên Thạch, mời đế quốc Thiên Thạch dùng thân phận quốc gia tham gia hội nghị Liên Hiệp Quốc, đàm phán vấn đề tù binh. Việc này thực ra là muốn ám chỉ, đế quốc Thiên Thạch nếu như nguyện ý phóng thích tù binh, bọn họ khả năng sẽ thừa nhận thân phận quốc gia đế quốc Thiên Thạch, đồng ý cho đế quốc Thiên Thạch thay thế ghế của vương quốc Colo Shrike tại Liên Hiệp Quốc.

Thật ra đối với các quốc gia mà nói, thừa nhận đế quốc Thiên Thạch căn bản không có gì. Bị hao tổn mất đất chỉ là vương quốc Colo Shrike. Hơn nữa một khi đế quốc Thiên Thạch gia nhập liên hiệp quốc. Nước Mỹ ngược lại có thể lợi dụng địa vị của mình ở Liên Hiệp Quốc để chế ước đế quốc Thiên Thạch.

Nhưng mà theo Laurent thấy, nếu như có thể gia nhập Liên Hợp Quốc, hơn nữa thân phận quốc gia được các quốc gia trên thế giới thừa nhận, vẫn rất có sức hấp dẫn. Trước mắt hộ chiếu để quốc Thiên Thạch tuy không ít, nhưng người có hộ chiếu để quốc Thiên Thạch vẫn phải tiếp tục sử dụng hộ chiếu nguyên quốc tịch của bọn họ. Hộ chiếu để quốc Thiên Thạch căn bản không cách nào sử dụng. Sau khi được Liên đặc sứ Hiệp Quốc ám chỉ. Laurent cùng nghị viên để quốc đều cảm thấy đây là cơ hội tốt để thay đổi hiện trạng. Trên thực tế bọn họ cũng không phải quá quan tâm tới tiền chuộc. Hơn nữa mười vạn tù binh cũng làm cho bọn họ đau đầu. Nhưng mà việc này trọng đại, bọn họ không dám tự mình làm chủ. Laurent phải kiên trì đi quấy rầy Thạch Thiên.

Thạch Thiên nghe xong Laurent báo cáo, chỉ hỏi một câu: “Trong Liên hiệp quốc ai có tiếng nói?”

Laurent giật mình, á khẩu không trả lời được.

Thạch Thiên hừ lạnh một tiếng: “Bọn họ giờ có thể thừa nhận người, tương lai cũng có thể không thừa nhận người. Chỉ cần vào Liên Hiệp Quốc, bọn họ có thể lợi dụng quy củ Liên Hiệp Quốc đến yêu cầu người. Người nếu không theo quy củ như bọn họ làm việc, thì chúng cũng sẽ đem người đá ra”.

Laurent lau mồ hôi trên trán, cúi đầu nói: “Lão nô hồ đồ. Thiếu chút nữa trúng kế của bọn họ”

Thạch Thiên cười nói: “Tiểu tử người cũng không tính quá hồ đồ, cái chính sách tiền chuộc kia lão tử phi thường thích. Bọn họ đã đến mời, người cứ phải người đi đàm phán, nói cho bọn hắn biết, lão tử muốn tiền chuộc, bọn họ một phen tiền cũng đừng mơ tưởng thiếu, hơn nữa từ giờ trở đi tính lợi tức, bọn họ cho ra chỗ tốt, lão tử cũng một mực không cần, cái gì chó má liên Hiệp Quốc, cắt đi một bên, lão tử cũng không thừa nhận Liên Hiệp Quốc”.

449. Chương 450: Trạm Không Gian Quốc Tế .

Laurent vừa đi, Beila liền vào hoàng cung tìm Thạch Thiên. Nàng rời quần đảo Thiên Thạch, đi liên lạc với các khoa học giả thuộc cơ cấu bên ngoài tổ chức ở các nơi trên thế giới, giờ phút này lại trở lại quần đảo Thiên Thạch. Thạch Thiên nhìn thấy Beila, cảm thấy kinh ngạc hỏi: “Cô không phải nói ba bốn tháng mới có thể trở về sao?” Beila nói: “Đã xảy ra một chuyện, tôi phải trở về nói cho anh biết”.

Thạch Thiên thấy Beila thần sắc ngưng trọng, hẳn là đã xảy ra đại sự, gật đầu bảo nàng nói.

Beila nói: “Tôi mới từ Mỹ trở về, rõ ràng một chuyện lạ, một chiếc phi thuyền du hành vũ trụ của Mỹ đã mất tích một cách thần bí” Thạch Thiên ngạc nhiên nói: “Nước Mỹ bị mất cái đó, cô khẩn trương làm gì?” Beila nói: “Rất nhiều quốc gia đều cùng tổ chức tôi có hợp tác, trên thực tế từ năm 1957 trước Liên Bang Xô Viết phóng ra vệ tinh nhân tạo đầu tiên, sau nước Mỹ lên mặt trắng, cùng với trạm không gian quốc tế các hạng mục này, nếu như không được các khoa học gia trong tổ chức tôi dùng kỹ thuật của người ngoài hành tinh ủng hộ, thì đều khó có khả năng thực hiện”.

Thạch Thiên hỏi: “Chẳng lẽ phi thuyền mất tích là của tổ chức cô?”

Beila lắc đầu nói: “Bản thân phi thuyền cũng không quan trọng, quan trọng là ai có thể tiến vào căn cứ du hành vũ trụ để phòng ngừa nghiêm ngặt của nước Mỹ? Trộm đi phi thuyền du hành vũ trụ mục đích là vì cái gì?”

Thạch Thiên mắt sáng lên nói: “Cô hoài nghi là người ngoài hành tinh?”

Beila gật nhẹ đầu.

Thạch Thiên kỳ quái nói: “Bọn họ sau khi sống lại có thể đoạt lại đĩa bay của chính mình, vì sao còn phải đi trộm phi thuyền của Mỹ?”

Beila nói: “Bởi vì đĩa bay cũng không hoàn chỉnh, năm đó tổ chức chúng tôi cùng Mỹ, Nhật, Anh mười sáu nước cùng kiến tạo trạm không gian quốc tế, đem hệ thống du hành vũ trụ của đĩa bay người ngoài hành tinh lắp đặt tại trạm không gian”.

Thạch Thiên chợt nói: “Khó trách bọn hấn chỉ chưa lại một người ngoài hành tinh trông coi đĩa bay, thì ra những người ngoài hành tinh khác phải đi tìm bộ phận du hành vũ trụ này, quá nửa là muốn hoàn thiện đĩa bay mà về nhà”.

Betsy nói: “Nếu như bọn họ chỉ là muốn hoàn thiện đĩa bay để trở về tinh cầu của mình thì không có gì lo lắng. Đĩa bay hiện tại ở trong tay chúng ta. Cho dù bọn họ tìm được bộ phận này, tôi tin tưởng bọn họ cũng không thể từ trong tay anh đoạt lại đĩa bay”.

Thạch Thiên cười nói: “Vậy lo lắng cái gì?”

Beila nói: “Bộ phận của đĩa bay trong trạm không gian, có thể liên lạc với cả vũ trụ. Tôi lo lắng bọn họ không phải muốn về nhà, mà là muốn thông qua thiết bị để đưa người đến địa cầu. Các khoa học gia trong tổ chức đã từng thảo luận qua một vấn đề. Người ngoài hành tinh mấy ngàn năm trước đã đi tới địa cầu, vì sao mấy ngàn năm nay không xuất hiện tại địa cầu nữa? Có một người trong đó đưa ra quan điểm tôi rất nhận đồng. Hấn cho rằng đĩa bay này chỉ là một phi thuyền dò xét của người ngoài hành tinh, khi đi vào địa cầu địa bị rơi, Hhn nữa chưa kịp phát tín hiệu cầu cứu về phía tinh cầu hoặc căn cứ vũ trụ của bọn họ. Cho nên ngoại trừ năm người ngoài hành tinh trên đĩa bay ra, những người khác trên tinh cầu bọn họ căn bản không biết sự tồn tại của địa cầu, nếu không nhất định sẽ lại phái người đến chỗ này. Ít nhất cũng phải đem đĩa bay bị rơi cùng năm người ngoài hành tinh trở về”.

Thạch Thiên cau mày nói: “Nghe ra có điểm đạo lý” Hấn tuy nhẹ nhàng một cước đã đá chết một người ngoài hành tinh, nhưng trải qua những ngày này từ tư liệu người ngoài hành tinh trên đĩa bay phá giải ra thì rõ ràng. Cự năng thể thật ra là lọ chứa đựng tính mạng năng lượng của người ngoài hành tinh khi trên đường phi hành vượt qua tốc độ ánh sáng hoặc là gặp tình huống khẩn cấp. Sau khi tốc độ phi hành vũ trụ đã bình thường hoặc giải trừ nguy cơ, thì lại từ cự năng thể thu hồi năng lượng tính mạng, khôi phục sinh cơ. Người ngoài hành tinh bị đá chết kia quá nửa là bởi vì thân thể cùng năng lượng tính mạng thoát ly thời gian quá dài, cơ năng thân thể đã bị phá hủy đến một trình độ nhất định nên mới không đánh lại. Mà Thạch Thiên có thể rõ ràng cảm giác được năng lượng tính mạng trong cơ thể người ngoài hành tinh thật ra là phi thường cường đại, ít nhất so với Laurent tu luyện mấy trăm năm còn mạnh hơn nhiều.

Theo thủ đoạn năm người ngoài hành tinh sống lại tại đảo Chico đối với các khoa học gia trong căn cứ cho thấy bọn hấn đối với loài người là phi thường tàn nhẫn, nếu như rất nhiều người ngoài hành tinh ủa vào địa cầu, thì kết cục có thể nghĩ ra. Thạch Thiên còn chưa đến mức tự đại cho rằng bằng với lực bản thân có thể đối kháng cả tất cả người ngoài hành tinh. Phải biết rằng đó là một chủng tộc cường đại phát triển tối thiểu vượt qua người địa cầu cả mấy thời đại. Hấn tuy không đem chút năng lượng trong cơ thể người ngoài hành tinh để vào mắt. Nhưng đoán rằng đối phương quá nửa sẽ không cùng hấn dùng máu thịt mà đấu.

Beila thở dài nói: “Chuyện phi thuyền mất tích sau khi chúng ta rời đảo Chico không lâu thì xảy ra. Chính phủ Mỹ vẫn không có công khai việc này, tình huống cụ thể tôi cũng không quá rõ ràng. Hiện tại tôi chỉ hy vọng mình phán đoán là sai lầm. Nếu quả thật cùng người ngoài hành tinh có quan hệ, có muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp rồi”.

Thạch Thiên nói: “Ta thấy cô đoán quá nửa là không sai, mấy người ngoài hành tinh này nếu như không tránh ở trạm không gian, lão tử sao không thể cảm giác được bọn họ. Mặc kệ tương lai sẽ là gì, hiện tại lão tử lên đó diệt trừ bọn họ trước rồi nói sau”.

Beila kinh ngạc nói: “Anh muốn tới trạm không gian tìm bọn họ?” Thạch Thiên gật đầu nói: “Cô nói cho ta biết vị trí trạm không gian là được”.

Beila nhớ tới mình ngày đó được Thạch Thiên đưa đi căn cứ đảo Chico, Thạch Thiên chỉ dùng nháy mắt đã mang theo năng bay vọt gần nửa địa cầu, khả năng thật không cần phi thuyền là có thể lên tới trạm không gian, gật đầu nói: “Vị trí trạm không gian quốc tế tôi cũng không quá rõ ràng, bất quá tôi lần này từ nước Mỹ dẫn theo một đám khoa học gia trở về, trong đó thì có người trực tiếp tham dự qua kiến tạo trạm không gian”.

Thạch Thiên thấy Beila vẫn đang mang bộ mặt sầu thảm, an ủi: “Sợ hãi là vô dụng, lão tử xem người ngoài hành tinh cũng không có thể làm gì được” Beila cau mày nói: “Chẳng lẽ anh cảm thấy bằng khoa học kỹ thuật cùng vũ lực của loài người hiện tại, có thể đối với kháng với nền văn minh của người ngoài hành tinh

sao? Có lẽ anh là ngoại lệ, nhưng người thường thì sao?” Thạch Thiên nói: “Đừng quên ta và cô đều là người địa cầu, chỉ có điều tiềm lực của các người không có khai phá ra” Beila cười khổ nói: “Nhưng tôi cảm thấy anh cùng chúng tôi không giống nhau...” Thạch Thiên buồn bực nhìn nàng nói tiếp: “VẬY còn cô? Chính cô cũng là một ví dụ rất tốt, chỉ có điều trong cơ thể cô khai phá ra năng lượng âm không gian quá ít, phương pháp cũng không đúng”.

Beila nghe vậy khẽ giật mình hỏi: “Anh muốn nói, nếu như tìm được phương pháp chính xác khai phá tiềm lực loài người, mỗi người cũng có thể mạnh giống như anh? Mà anh biết phương pháp chính xác?”

Thạch Thiên lắc đầu nói: “Phương pháp của ta quá chậm, các người cho dù luyện một trăm năm, thì cùng Laurent cũng không khác gì” Nói xong lấy ra cự năng thể, giao cho Beila rồi nói tiếp: “Viện khoa học hiện tại bắt đầu trọng điểm nghiên cứu thứ này, nó hẳn là chìa khóa mở ra tiềm lực của loài người. Tôi đoán người ngoài hành tinh ở lại tinh cầu hẳn là cách địa cầu rất xa, bằng không qua mấy ngàn năm, bọn họ cũng không tìm thấy đĩa bay mất tích này. Có lẽ chúng ta còn có thời gian, dù sao cũng không thể chờ chết”.

Beila gật nhẹ đầu, cái này chỉ sợ là cơ hội duy nhất của nhân loại.

450. Chương 451: Tháo Trạm Không Gian Xuống .

Trạm không gian quốc tế cách địa cầu gần bốn trăm km. Theo như tính toán, rộng đại khái tương đương với hai sân lớn, tổng khối lượng hơn bốn trăm tấn. Hao tổn của cái cả trăm tỷ USD, là hạng mục dò xét vũ trụ tốn kém nhất của nhân loại.

Giờ phút này Thạch Thiên hoàn toàn có thể dựa vào năng lượng âm không gian bản thân ngao du trong vũ trụ. Độ cao 400 km đối với hắn mà nói căn bản không là gì. Nhưng mà nếu không nói cho hắn vị trí quỹ đạo của trạm không gian, tìm ra được cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lần này đi theo Beila trở về còn có Carboni người phụ trách một trong hạng mục chủ yếu tại trạm không gian quốc tế, tham dự quá trình xây dựng cả trạm không gian. Thấy Thạch Thiên biến mất ở trước mặt hắn, Carboni không khỏi lẩm bẩm nói: “Không thể tưởng tượng nổi...” rồi xoay người nói với Beila ở một bên: “Cô có thể xác định hắn là nhân loại không? Nếu như loài người có thể lên vũ trụ như vậy, ta vì sao còn muốn đem thời gian lãng phí ở phi thuyền du hành vũ trụ cùng trạm không gian nghiên cứu?” Beila cũng không biết trả lời vấn đề này thế nào, chỉ có thể cười khổ.

Viện khoa học Thiên Thạch dưới sự nỗ lực của Beila, giờ phút này đã tụ tập hơn hai trăm khoa học gia ở tất cả lĩnh vực. Bọn họ vốn đều thuộc cơ cấu nghiên cứu khoa học của tổ chức ở bên ngoài đảo Chico. Đương nhiên từ Beila biết các hạng mục trước kia đều đến từ khoa học kỹ thuật người ngoài hành tinh, cơ bản đều không chút do dự gia nhập Viện khoa học Thiên Thạch. Vừa rồi nghe nói Thạch Thiên muốn tới trạm không gian quốc tế. Bọn họ đều mang theo sự hiếu kỳ tiến đến quan sát, nhìn thấy Thạch Thiên trực tiếp bay về phía vũ trụ, cả đám đều không khỏi trợn mắt há hốc mồm sửng sốt tại chỗ. Tuy lúc này đã nhìn không thấy bóng dáng của Thạch Thiên, nhưng mà rất nhiều người vẫn đang ngửa đầu nhìn lên bầu trời

Cũng không lâu lắm, có mấy người đột nhiên hô lên: “Mau nhìn, đó là cái gì?”

Carboni cùng mọi người đều ngẩng đầu hướng lên bầu trời nhìn lại. Chỉ thấy một vật thể kim loại đang nhanh chóng hạ xuống. Hắn khó có thể tin dụi dụi mắt hô lên: “Cái này... Trời ạ, đây là trạm không gian! Mọi người chạy mau. Trạm không gian rơi xuống...”

Nhiều khoa học gia nghe được Carboni cảnh cáo đều thất kinh. Cũng có người hoài nghi hắn nói, nhưng nghĩ mặc kệ rơi xuống có phải trạm không gian hay không, rốt cuộc đầu chắc chắn sẽ không có kết quả tốt. Đều chạy tới tầng hầm Viện khoa học mà trốn. Nhưng những khoa học gia này đều đã có chút tuổi. Hơn nữa thời gian dài làm nghiên cứu khoa học, thiếu rèn luyện thân thể. Tốc độ chạy trốn rất chậm, hơn nữa bọn họ đều là người rất có lòng hiếu kỳ, có một số người suy nghĩ không muốn chạy vào tầng hầm, tìm một cây đại thụ, trốn ở phía sau mà nhìn xem đến tột cùng là vật gì rơi xuống. Có mấy người thị lực tốt la lớn: “Nó không phải rơi xuống. Mà là... hình như là đang đáp xuống...”

Quả nhiên, trạm không gian quốc tế giảm xuống tốc độ chậm dần xuống. Đến cách mặt còn có vài trăm mét thì các khoa học gia phát hiện phía dưới trạm không gian còn có một người, đang giơ cao hai tay đỡ

trạm không gian, chính là Thạch Thiên. Các khoa học gia lại một lần nữa trợn mắt há hốc mồm hai mắt nhìn nhau. Cùng nghĩ mười quốc gia hao tổn cả trăm tỷ USD, tốn thời gian hơn mười năm mới phóng ra lên trạm không gian quốc tế, lại có thể nhẹ nhàng lấy xuống như vậy.

Thạch Thiên đem trạm không gian quốc tế hạ xuống mặt biển gần đảo, xoay người nhảy lên trên nóc trạm không gian, một cước đá văng cánh cửa mà chui vào.

Carboni trừng hai mắt, vò đầu bứt tai thất thanh nói: “Trời ạ. Hắn tại sao có thể như vậy. Ta có thể giúp hắn mở ra cửa khoang. Hắn tại sao có thể dùng chân đá...” vừa hô vừa chạy về phía bãi cát. Người chung quanh mang đem hắn giữ lại, nhưng không biết khuyên hắn như thế nào. Điều nghĩ nếu là thành quả mình hao phí cả đời tâm huyết bị người khác một cước đá nát, chỉ sợ cũng muốn nổi điên. Carboni tuy bị người kéo lại, vẫn đang không ngừng gào rú: “Quá đáng. Hắn là c ma quỷ. Ta muốn rời quốc gia này. Ta... ta muốn vĩnh viễn rời khỏi đây...”

Một vị trung niên đeo kính đi tới trước Carboni trầm giọng nói: “Giáo sư Carboni, ngài còn nghĩ mình đang nằm mơ sao? Nếu như ngài thật lựa chọn rời để quốc Thiên Thạch. Tôi nghĩ ngài tương lai nhất định sẽ hối hận” Carboni giật mình, mờ mịt nói: “Vì sao?” Người trung niên đeo mắt kính nói: “Tôi cũng tham dự xây dựng trạm không gian quốc tế. Nhìn thấy trạm không gian bị hủy tôi cũng đau lòng như ngài. Nhưng mà tôi cũng hy vọng xây dựng nên một tòa thành vũ trụ” Carboni trong lòng hiển nhiên bị “tòa thành vũ trụ” làm cho xúc động, lẩm bẩm nói: “tòa thành vũ trụ?” Người trung niên đeo mắt kính gật đầu nói: “Đúng, tôi muốn hỏi giáo sư Carboni một vấn đề. Xây dựng trạm không gian khó khăn nhất là cái gì? Là xây dựng những khoang vũ trụ này sao? Không phải! Là đem những khoang vũ trụ này vào vũ trụ, rồi ở trong vũ trụ đem tất cả khoang thuyền lắp ráp lại, tổ hợp thành trạm không gian. Tôi nghĩ vừa rồi ngài đã tận mắt thấy, quốc vương có thể đem trạm không gian từ vũ trụ xuống, như vậy hắn hiển nhiên cũng có thể đem lên vũ trụ. Cái này nói rõ chúng ta sau này có thể không cần lo lắng vấn đề phóng lên nữa. Cũng không cần lo lắng vấn đề lắp ráp trong không gian nữa. Chỉ cần xây dựng một cái còn lớn hơn nữa, để cho quốc vương đưa vào vũ trụ là được. Tôi hoàn toàn tin tưởng, không lâu sau, chúng ta có thể ở trong vũ trụ xây dựng một trạm nghiên cứu khoa học cực lớn. Thậm chí là có thể để cho loài người ở trên đó... Ngài bây giờ còn ý định rời để quốc Thiên Thạch sao?”

Carboni bị lời nói trung niên kia đã động, trong hai mắt dần dần phóng xuất ra hào quang khát vọng.

“Bùm!” một tiếng từ bãi cát truyền đến. Chỉ thấy một thân thể to lớn nằm ở trên bờ cát không nhúc nhích. Những nhà khoa học gia phần lớn đã nhìn thấy qua Beila cùng Thạch Thiên từ Chico đảo mang về thi thể người ngoài hành tinh. Nhận ra trên bờ cát chính là người ngoài hành tinh. Beila sắc mặt lập tức trầm xuống. Nghĩ thầm chính mình dự tính quả nhiên không sai. Người ngoài hành tinh đúng là ở trên trạm không gian. Tiếp đó lại từng người người ngoài hành tinh từ trạm không gian bắn ra. “Bùm!” một tiếng ngã trên bờ cát. Tổng cộng là bốn người ngoài hành tinh.

Ngay sau đó, một dáng người giống nhân loại màu đỏ nhạt từ trong trạm không gian bay vụt đi ra. Vừa bay đến không trung cao hơn trăm mét, Thạch Thiên đã từ sau đuổi theo, bắt lấy thân hình bóng người màu đỏ nhạt. Người ngoài hành tinh màu đỏ nhạt tỉnh trên người tuôn ra một đạo bạch quang, đánh lên trên người Thạch Thiên. Thân hình Thạch Thiên chỉ hơi chút dừng lại, một tay liền chụp lấy cổ người ngoài hành tinh, tay kia cầm lấy đầu hắn mãnh liệt bẻ một cái. Người ngoài hành tinh tay chân lập tức xụi lơ xuống, không hề phản kháng.

451. Chương 452: Chiếm Lĩnh Liên Hiệp Quốc .

Các khoa học gia tiến hành tường tận kiểm tra trạm không gian, phát hiện người ngoài hành tinh xác thực thông qua dụng cụ nguyên vốn thuộc về đĩa bay người ngoài hành tinh phát ra tín hiệu đặc thù, lo lắng của Beila được đại đa số các khoa học gia tán đồng. Tất cả mọi người cho rằng, nếu như người ngoài hành tinh phát ra là tín hiệu cầu cứu, chiến hạm người ngoài hành tinh khả năng không lâu trong tương lai sẽ quang lâm địa cầu, đối với loài người tiến hành tàn sát tàn khốc. Muốn cùng người ngoài hành tinh thành lập quan hệ rất không có khả năng, năm người ngoài hành tinh này sau khi tỉnh dậy đã tại căn cứ đảo Chico trắng trợn tàn sát khoa học gia, nói rõ bọn họ căn bản là không tôn trọng loại tính mạng của người địa cầu,

loài người trong mắt bọn hắc quán nửa chỉ là sinh vật rất thấp, huống chi hiện tại loài người đã sát hại đồng loại bọn họ.

Như là đã cho rằng tận thế sắp xảy ra, các khoa học gia trên quần đảo Thiên Thạch cũng mặc kệ chỉ bận tâm năm thi thể người ngoài hành tinh có bao nhiêu giá trị nghiên cứu, tất cả đều tiến hành mổ xẻ, hy vọng có thể tìm được biện pháp đối phó bọn họ. Bốn người ngoài hành tinh cao to kết cấu thân thể cùng tinh tinh không kém bao nhiêu, cơ thể to lớn, đại não theo tỉ lệ tính thậm chí còn không bằng tinh tinh. Mà một người ngoài hành tinh khác hình thể giống như nhân loại, da bên ngoài hết sức cứng cỏi, đừng nói là dụng cụ cắt gọt, mà ngay cả laser cũng không thể mở ra.

Thạch Thiên sau khi nghe nói, đi vào phòng thí nghiệm, đem năng lượng vận lên đao giải phẫu, bên ngoài thi thể người ngoài hành tinh cắt vài đao, lại cũng cắt không vào, không khỏi cảm tức ném đao giải phẫu đi, hai tay tóm lấy da người ngoài hành tinh, dùng sức hướng sang hai bên mà kéo, không ngờ rột một tiếng, làn da rách ra, hơn nữa rách ra rất chỉnh tề. Các khoa học gia đều xem xét, một người trong đó kinh ngạc thở dài nói: “Thì ra không phải da của hắc, là một áo ngoài, ồ... hắc là áo giáp gì đó?”

Thạch Thiên giật mình bật cười nói: “Khó trách người này không sợ quyền cước của lão tử, cần phải bẻ cổ của hắc mới tắt thở”.

Cắt “áo giáp” của người ngoài hành tinh, bên trong không mảnh vải che thân, hình dạng cùng khí quan bên ngoài cũng giống nhân loại, nếu nói là khác biệt, cũng có thể tìm ra không ít, ví dụ như cổ mảnh hơn, hốc mắt sâu hơn, lỗ tai lớn hơn, làn da màu lam nhạt, trên mông còn có một cái đuôi thật nhỏ.

Các khoa học gia giải phẫu người ngoài hành tinh này, phát hiện hắc nếu như còn sống, các cơ năng khí quan mạnh hơn loài người nhiều, nhưng từ chỗ Thạch Thiên biết được, cái đuôi của người ngoài hành tinh thật ra là vũ khí, có thể phát ra chùm sáng năng lượng lực phá hoại rất mạnh, tuy Thạch Thiên công bố nếu như có thể phá giải bí mật năng lượng ám không gian trong cự năng thể, khai phá ra tiềm lực loài người, thân thể loài người cũng có thể có loại năng lượng này, nhưng mà điều này hiển nhiên không phải thông qua một hai thế hệ cố gắng là có thể làm được, mà nguy cơ người ngoài hành tinh đã lửa sém chân mày .

Đáng giá an ủi duy nhất là, người ngoài hành tinh tuy có năng lực sử dụng năng lượng ám không gian, nhưng còn không sợ lửa đạn như Thạch Thiên, cũng không có năng lực bị thương tự lành như hắc, bằng không sẽ không bị vạn gãy cổ mà chết, hiển nhiên thân thể bọn họ cùng người địa cầu bình thường cũng đều yếu ớt.

Nhưng bọn họ có công nghệ cao đền bù khuyết điểm này, nếu như từng người ngoài hành tinh đều ăn mặc “áo giáp” laser cũng cắt không vào, loài người cũng không có biện pháp đối kháng bọn họ, nói đến người ngoài hành tinh nếu như không chủ động từ đĩa bay chiến hạm đi ra, Thạch Thiên cũng vô pháp tới gần bọn họ mà bẻ cổ. Trên đĩa bay người ngoài hành tinh bên ngoài có một tầng năng lượng vòng bảo hộ, Thạch Thiên thử thử, tuy có thể phá vỡ năng lượng bảo hộ, rất khó tạo thành thương tổn đối với đĩa bay. Mà đây mới chỉ là phi thuyền cỡ nhỏ, hơn nữa đã mấy ngàn năm trước rơi ở địa cầu, tin tưởng đĩa bay hiện tại hắc là cường đại hơn nhiều.

Các quốc gia như Mỹ mỗi ngày đều đưa ra đàm phán hoà bình đối với đế quốc Thiên Thạch. Nhưng đề nghị không chút nào được để ý tới, hơn nữa lại còn bị bắt nộp tiền bảo lãnh, rốt cuộc then quá hoá giận. Nhưng mà giận thì giận, lại không có nắm chắc tiêu diệt Thạch Thiên, vẫn đang không có trực tiếp áp dụng hành động quân sự, mà các quốc gia trong diễn tập quân sự tại Thái Bình Dương tổn thất thảm trọng khởi xướng hội nghị khẩn cấp Liên Hiệp Quốc, mời các nguyên thủ quốc gia tham gia, thương thảo biện pháp chế tài đế quốc Thiên Thạch.

Ngày 1-4, Hội nghị khẩn cấp Liên Hiệp Quốc tại trụ sở Liên Hiệp Quốc, tuyệt đại bộ phận nguyên thủ quốc gia đều đáp ứng lời mời đến dự họp hội nghị lần này. 9h30', Tổng thư ký Liên Hiệp Quốc đi đến đài chủ tịch, tuyên bố hội nghị bắt đầu, cũng tuyên đọc đề tài thảo luận chủ yếu của đại hội lần này. Vừa đọc được một nửa, một tiếng vang thật lớn, cửa phòng hội nghị bị người đá văng ra, chỉ thấy Thạch Thiên khoe miệng mang theo nụ cười đi vào hội trường, trực tiếp về phía đài chủ tịch. Sau lưng Thạch Thiên, còn có hơn mười người, bọn họ màu da đều không giống nhau, ngoại trừ một cô gái trẻ tuổi tóc vàng mắt xanh, những người khác người già năm sáu chục tuổi.

Trong phòng hội nghị người nhận ra Thạch Thiên lập tức sợ hãi, trên thực tế người đang ngồi ở đây mặc dù đại đa số đều lần đầu tiên trông thấy Thạch Thiên, nhưng đều có thể nhận ra hắn .

Tổng thư ký Liên Hiệp Quốc cố gắng trấn định, run giọng chất vấn: “Người... người muốn làm gì?”

Thạch Thiên lúc này vừa vặn đi đến đài chủ tịch, liếc mắt nhìn Tổng thư ký Liên Hiệp Quốc, âm thanh lạnh lùng nói: “Cút ngay!” Cũng không quản hắn là thật cút ngay hay không, hô lên micro thử âm hai tiếng, sau đó cất cao giọng nói: “****, lão tử lần đầu tiên cùng nhiều người như vậy gặp cùng một chỗ. Khụ! Hiện tại lão tử nói rõ tình hình, tòa nhà này đã bị người của lão tử chiếm lĩnh, nhưng mà các người không cần khẩn trương, lão tử không định đem các người bắt làm tù binh trở về”.

Đang khi nói chuyện, gần trăm người mặc y phục hàng ngày tay cầm vũ khí đi vào hội trường, giữ im lặng phân tán chung quanh phòng hội nghị, ngay sau đó, lại có một nhóm người tràn vào, nhưng mà bọn họ cầm không phải vũ khí, mà là máy chụp ảnh, cameras... thoạt nhìn đều là phóng viên truyền thông.

Lần này Thạch Thiên dẫn theo hơn năm trăm người khởi xướng hành động chiếm lĩnh Liên Hiệp Quốc, đại bộ phận là từ trong quân đoàn đế quốc Thiên Thạch chọn lựa ra, cũng có một bộ phận vốn là thành viên Thiên Thạch Đồng Minh ở tại nước Mỹ, trước đại hội đã từng nhóm tụ tập tới. Hành động đương nhiên là Thạch Thiên đích thân lãnh đạo, những người khác đến nước Mỹ đều không mang theo vũ khí, hiện tại tất cả vũ khí bọn họ cầm trên tay đều là do Thạch Thiên chế phục bộ đội cảnh vệ Liên Hiệp Quốc thu được, bọn họ cũng không phải tới tham gia chiến đấu, mà là đến duy trì trật tự hội nghị.

Thạch Thiên chờ các phóng viên đứng vững vị trí, vội ho một tiếng, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên có một người đứng lên la lớn: “Ta mãnh liệt kháng nghị! Các người hôm nay làm quyết không thể tha thứ, các người chẳng khác gì là cùng với toàn thể giới đối nghịch...” Lời còn chưa nói xong, vị này không biết là nguyên thủ quốc gia gì đã bị người dùng báng súng đập xỉu trên mặt đất, rồi kéo ra ngoài.

Thạch Thiên hỏi: “Còn ai nữa?” ánh mắt lạnh lùng đảo qua hội trường, thấy không có người đứng lên kháng nghị, mới nói tiếp: “Giờ đây lão tử tuyên bố, hội nghị bắt đầu! Đầu tiên, mời mọi người xem một đoạn tư liệu...”

452. Chương 453: Công Bố Ngụy Cơ .

Phóng viên tiến vào hội trường đến từ tin tức truyền thông lớn trên toàn cầu, bọn họ vốn đến đưa tin hội nghị Liên Hiệp Quốc nhằm vào đế quốc Thiên Thạch, không ngờ phát sinh bước ngoặt trọng đại như thế. Nhưng mà các phóng viên chủ yếu là đưa tin tức, chỉ cần nội dung tin tức đủ chấn động là được, cũng không ngại là Liên Hiệp Quốc chế tài đế quốc Thiên Thạch, hay là đế quốc Thiên Thạch chế tài Liên Hiệp Quốc. ngược lại người đế quốc Thiên Thạch đem bọn họ trực tiếp mời đến hiện trường hội nghị, đồng ý cho bọn họ tiến hành tường thuật trực tiếp tại hiện trường, đã được tất cả phóng viên tán thưởng.

Thạch Thiên sau khi tuyên bố bắt đầu hội nghị, liền lùi sang một bên, đem trách nhiệm chủ trì hội nghị giao cho Beila cùng hơn mười vị khoa học gia của viện khoa học Thiên Thạch. Hiện trường người nhận ra Beila không nhiều lắm, nhưng đối với khoa học gia phía sau nàng lại khác nhau rất lớn, bởi vì trong đó có quá nửa là người nổi tiếng, có cả khoa học gia đoạt giải Nobel, nên các phóng viên đem chú ý chuyển dời đến nhóm khoa học gia này, đều cảm thấy mười phần kinh ngạc, không rõ Thạch Thiên đem nhiều khoa học gia nổi tiếng như vậy tới hội trường Liên Hiệp Quốc dụng ý là gì.

Đáp án rất nhanh được công bố, Beila đem tư liệu nàng mang tới chiếu lên trên màn hình của hội trường, trên màn hình bắt đầu phát ra tư liệu về người ngoài hành tinh. Nội dung trong tư liệu đại bộ phận là tổ chức của nàng trước kia quay lại, sau khi trải qua biên tập, còn lại tổng cộng hơn hai giờ, từ khi bắt đầu phát hiện đĩa bay người ngoài hành tinh, nói tới khi người ngoài hành tinh sống lại, cùng với dự đoán đối với người ngoài hành tinh người sắp xâm lấn địa cầu.

Hơn mười khoa học gia thay phiên đi đến đài chủ tịch, giảng giải thích nhưng thuật ngữ chuyên ngành trong tư liệu, cũng nói lời của mình hoàn toàn là sự thật, tất cả nguyên thủ quốc gia cùng phóng viên đều bị nội dung trong tư liệu sợ ngây người, tin tưởng toàn thể giới người quan sát tường thuật trực tiếp hiện trường cũng tâm tình như vậy. Cuối cùng Beila đi lên đài nói: “Nếu như còn có người hoài nghi nội dung trong tư liệu vừa rồi, như vậy mời ngài Otis hiện giữ chức tổng thống Mỹ đi ra làm chứng minh, trong quá

trình chúng tôi nghiên cứu kỹ thuật người ngoài hành tinh trong trăm năm qua, nước Mỹ là người hợp tác lớn nhất của chúng tôi, ngài Otis là một trong những người biết điều này”.

Nhân viên truyền thông lập tức đem ống kính hướng về phía Otis, Otis do dự một chút, gật đầu nói: “Chúng tôi xác thực cùng tổ chức của cô Beila có rất nhiều hạng mục hợp tác, trong đó kể cả xây dựng trạm không gian, Apollo lên mặt trăng, bất quá chúng tôi cũng không biết những khoa học kỹ thuật này đến từ đĩa bay người ngoài hành tinh, cũng không biết có người ngoài hành tinh tồn tại” Trong hội trường lập tức tuôn ra một hồi thán phục, tuy Otis không có trực tiếp chứng minh người ngoài hành tinh tồn tại, nhưng lời nói của hân chứng minh tổ chức Beila xác thực tồn tại, hơn nữa nắm giữ khoa học kỹ thuật cực kỳ cao, khiến cho nước Mỹ cũng phải cùng bọn họ hợp tác.

Beila nói: “Đúng, tổ chức chúng tôi vẫn giữ bí mật về người ngoài hành tinh, không hy vọng khoa học kỹ thuật người ngoài hành tinh bị lạm dụng, ngoại trừ nước Mỹ, chúng tôi cùng các nước như Anh, Pháp, Nhật cũng có hợp tác, đại biểu các quốc gia này cũng có thể làm chứng cho nội dung của tư liệu này” Nguyên thủ Anh, Pháp, Nhật sắc mặt đều ngưng trọng, yên lặng gật nhẹ đầu.

Beila cất cao giọng nói: “Nếu như mọi người đã tin nội dung trong tư liệu là thật, như vậy hẳn là cũng đã ý thức được, loài người sắp gặp phải nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay, bằng lực lượng trước mắt của chúng ta, thì không cách nào đối kháng với nền văn minh người ngoài hành tinh trình độ cao hơn chúng ta rất nhiều, một khi bọn họ xâm lấn địa cầu, loài người sẽ lọt vào kết quả diệt vong, cho dù không diệt vong, cũng sẽ làm nô lệ cho người ngoài hành tinh”.

Tổng thư ký Liên Hợp Quốc bị Thạch Thiên đuổi sang một bên run giọng hỏi: “Cô Beila, tôi tin tưởng các người nói là sự thật, hiện tại chúng ta nên làm cái gì?” Beila nói: “Người ngoài hành tinh không có khả năng trong phút chốc là tới địa cầu, nhưng có khả năng vài năm sau hoặc là vài chục năm sau mới có thể đến, bất kể như thế nào, loài người không nên chờ đợi diệt vong, lúc này tất cả mọi người nên đoàn kết lại. Chúng tôi đã quyết định đem bí mật đĩa bay người ngoài hành tinh công bố với giới khoa học toàn thế giới để cùng nghiên cứu, tìm kiếm biện pháp đối kháng người ngoài hành tinh, đương nhiên tất cả những ai tham dự nghiên cứu khoa học đều phải tiếp nhận giám thị, để tránh khỏi một số khoa học kỹ thuật đối với thể giới loài người có nguy hại bị lạm dụng, không đợi người ngoài hành tinh xâm lấn, loài người đã tự mình hủy diệt chính mình trước”.

Các nguyên thủ quốc gia nghe vậy cũng không khỏi gật đầu đồng ý đề nghị Beila. Mặc dù cơ hội xa vời, nhưng không phải không thừa nhận đây đã là biện pháp duy nhất, có người dẫn đầu vô tay, chỉ chốc lát toàn trường đã vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Beila nói tiếp: “Mặt khác chúng ta phải nhanh một chút tìm biện pháp khai phá tiềm lực loài người, tin tưởng mọi người đối với ngài Thạch Thiên đã có hiểu biết, cũng biết hẳn có năng lực siêu nhân, chỉ cần loài người chúng ta phá giải bí mật trong đó, nắm giữ loại năng lực này, sẽ trong chiến dịch đối kháng người ngoài hành tinh của chúng ta phát ra tác dụng có tính quyết định. Năm người ngoài hành tinh sống lại đều chết ở trong tay ngài Thạch Thiên”.

Tiếng vỗ tay lại một lần nữa vang lên, còn nhiệt liệt hơn hồi nãy rất nhiều, bởi vì Thạch Thiên là ví dụ thật sự quá đặc thù, lại nghe nói đã giết chết năm người ngoài hành tinh, lập tức tăng cường tin tưởng của mọi người đối kháng người ngoài hành tinh. Trên thực tế mọi người rất khó tin tưởng các khoa học gia có thể ở trong thời gian ngắn phá giải khoa học kỹ thuật trong đĩa bay người ngoài hành tinh, tổ chức Beila cũng đã nghiên cứu cả trăm năm, loài người có còn nhiều thời gian như vậy hay không? Nói đến dùng năng lực khoa học kỹ thuật của người ngoài hành tinh đi đối kháng người ngoài hành tinh, phần thắng cũng không lớn, nhiều nhất là gia tăng một chút lợi thế liều mạng mà thôi. Mà mọi người không biết Thạch Thiên thật ra là một yêu nghiệt sống hơn một ngàn năm, đều cho là hẳn chỉ là một thiếu niên không đến hai mươi tuổi, cùng nghĩ nếu như có thể phá giải bí mật của hắn, cho dù cần hai mươi năm, chỉ cần tất cả mọi người trở thành siêu nhân như hắn, đối phó người ngoài hành tinh có lẽ sẽ không thành vấn đề. Thạch Thiên lập tức trở thành hy vọng trong lòng tất cả mọi người.

Tổng thư ký Liên Hiệp Quốc sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều, ôn hòa nói: “Đã muốn tập hợp toàn bộ lực lượng loài người, Liên Hiệp Quốc tất nhiên phải phụ trách, ta nghĩ hẳn là lập tức tổ chức ủy ban trừ bị, thiết lập cơ cấu chuyên môn, sau đó tất cả quốc gia phái đại biểu cùng lên kế hoạch cho từng hạng mục”.

Beila lắc đầu nói: “Ngài Tổng thư ký, hiện tại là thời khắc quyết định sinh tử tồn vong của loài người, chỉ có thành lập một cơ cấu tập trung quyền lực mới có thể đem kế hoạch này áp dụng thành công, không để cho bất luận tư tưởng ý thức chính trị cùng quốc gia nào quấy nhiễu việc này. Mà Liên Hiệp Quốc chỉ là một cơ cấu phối hợp, có đôi khi thậm chí là công cụ chính trị trong tay một số nước lớn, ngài cảm thấy có năng lực chủ đạo kế hoạch này sao?” Tổng thư ký Liên Hiệp Quốc trong lúc nhất thời bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, đột nhiên phát giác được hàm nghĩa khác trong lời nói của Beila, giật mình nói: “Các người muốn thành lập một thế giới thống nhất sao?”

Beila gật nhẹ đầu, trầm giọng nói: “Loài người đã không có thể trộn lẫn chính trị ích lợi, hội nghị cùng tranh luận cũng chỉ lãng phí thời gian”.

453. Chương 454: Tổ Thái Độ .

Thấy Beila không chút nào giấu diếm đã thừa nhận ý định thống nhất thế giới. Các nguyên thủ lập tức cả kinh trợn mắt há hốc mồm, so với vừa rồi biết được người ngoài hành tinh sắp sửa xâm lấn địa cầu còn muốn giật mình hơn. Nhưng mà thật không có người hoài nghi Beila có phải là đang nói đùa, tuy bọn họ phần lớn không biết Beila là ai, nhưng hiểu rõ, nàng là đại biểu cho tiếng nói của đế quốc Thiên Thạch, chính thức muốn thống nhất thế giới là Thạch Thiên.

Từ khi Thạch Thiên dùng thế không thể ngăn cản hoành hành nước Mỹ, cũng hỏa thiêu Nhà Trắng, phá hủy Lầu Năm Góc, chính phủ các nước liên đới với quái vật mạnh mẽ hoàn toàn không có thiên lý sinh ra sự sợ hãi. Trên thực tế rất nhiều quốc gia đã bắt tay vào làm thành lập ngành nghiên cứu nhằm vào Thạch Thiên, hy vọng tìm được nguyên nhân hấn sao lại mạnh mẽ như thế, cùng với biện pháp đối phó hấn. Không lâu sau, Thạch Thiên cưỡng chế chiếm lấy quần đảo Colo Shrike, đem đổi tên là quần đảo Thiên Thạch cùng tuyên bố thành lập đế quốc Thiên Thạch, tuy quốc gia được xưng đế quốc này diện tích nhỏ đến cơ hồ có thể không cần tính, hơn nữa xa tại Thái Bình Dương, lại vẫn đang khiến cho Bộ quốc phòng chính phủ các nước sinh ra cảnh giác càng lớn, cho rằng cái này rất có thể chỉ là Thạch Thiên muốn xưng bá thế giới.

Bởi vậy mặc dù tất cả quốc gia cũng không muốn chủ động đi trêu chọc Thạch Thiên, nhưng nước Mỹ dẫn đầu tổ chức diễn tập quân sự nhằm vào đế quốc Thiên Thạch, trong đó một số quốc gia vẫn thử phái ra hạm đội tham dự diễn tập, đặc biệt Philippines, Ấn Độ, Nhật Bản... gần quần đảo Thiên Thạch thời gian gần đây, quốc gia Thái Bình Dương cảm giác được uy hiếp tất nhiên cũng lớn nhất. Nhưng không ngờ diễn tập quan sự còn chưa chính thức bắt đầu, đã bị Thạch Thiên dùng thế sét đánh không kịp bưng tai tiêu diệt, hạm đội cùng quan binh các quốc gia phái ra đã thành chiến lợi phẩm cùng tù binh của đế quốc Thiên Thạch.

Đã sớm có loại này lo lắng, lúc này nghe được đế quốc Thiên Thạch tuyên bố muốn thành lập một chính quyền thế giới thống nhất, nguyên thủ các quốc gia tuy hơi giật mình nhưng cũng không quá ngoài ý muốn, chỉ là cảm giác giờ khắc này tới quá nhanh một chút, quá đột nhiên một chút. Hơn nữa phương thức cũng cùng với Bộ quốc phòng các quốc gia môn phân tích phán đoán hoàn toàn khác biệt, đế quốc Thiên Thạch lại thừa dịp các nguyên thủ quốc gia tụ tập tại Liên Hiệp Quốc họp, thần không biết quỷ không hay đã khống chế tòa nhà Liên Hiệp Quốc, xem ra hiển nhiên đã muốn thừa cơ hội tốt nhất này bức bách bọn họ quy thuận dưới sự thống trị của Thạch Thiên. Nhớ tới chủ đề lần này mời dự họp đại hội Liên Hiệp Quốc, vốn là thương thảo làm sao chế tài đế quốc Thiên Thạch. Nguyên thủ các quốc gia đều cảm thấy cực kỳ châm chọc, tâm tình bọn họ giờ phút này, đã giống như đột nhiên biết được giờ chết của mình đã đến, tuy cũng biết, sớm muộn sẽ có một ngày như vậy.

Các nguyên thủ vẻ mặt đau khổ đem ánh mắt nhìn về phía Thạch Thiên, chỉ thấy Thạch Thiên trong mắt hàn mang lóe lên, sắc bén vô tình làm cho người ta nhìn trong lòng sinh rung động. Nhớ tới vừa rồi Thủ tướng nước Anh chỉ kháng nghị một câu, liền bị người dùng báng súng đập xủ kéo ra ngoài, đạo lý hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt, những chính khách này vẫn tương đối rõ ràng. Nhưng mà muốn bọn họ buông tha chính quyền cùng chủ quyền quốc gia của mình, vẫn rất không cam tâm, nói đến chuyện bức này không phải bọn họ có thể tự tiện chủ trương quyết định, thế là đều đem ánh mắt ngược lại hướng về phía tổng thống Mỹ. Thật ra trong bọn họ không ít người trước đây đối với chính phủ Mỹ ỷ vào địa vị quốc tế

siêu cường quốc, phương thức làm việc lấy thế đè người cũng cực kỳ bất mãn, lúc này đều hy vọng Otis có thể đứng đi ra, đại biểu lời nói của mọi người.

Otis gặp nguyên thủ các quốc gia khác đều dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía mình, đương nhiên rõ ràng ý của bọn họ là gì, nhưng luận quan hệ của các quốc gia trên thế giới cùng đế quốc Thiên Thạch hoặc bản thân Thạch Thiên, chỉ sợ không có ác liệt bằng nước mình, nghĩ thầm mình nếu là đại biểu nước Mỹ đầu tiên đứng ra đưa ra ý kiến phản đối, chờ đợi hẳn khả năng sẽ không chỉ là báng súng, nói không chừng súng sau lưng sẽ trực tiếp bắn ra, đem hẳn quét thành tổ ong vô vẽ.

Nhớ tới các quốc gia cùng đế quốc Thiên Thạch quan hệ tốt xấu, Otis trong lòng khẽ động, theo tình báo nước Mỹ báo cáo về phía hân, Thạch Thiên vì thành lập đế quốc Thiên Thạch, đầu nhập vào món tiền khổng lồ cải tạo quần đảo Thiên Thạch, trong đó đại bộ phận công trình đều là Trung Quốc phái ra công trình sư cùng công ty xây dựng kiến tạo, nói đến Thạch Thiên thân phận lai lịch tuy thần bí, nhưng theo tin tức phán đoán, hẳn có thể là người Hoa, ngành tình đến Thạch Thiên tại Hongkong đã từng cùng một đôi chị em cùng họ Thạch ở Trung Quốc cùng một chỗ, quan hệ hẳn là thân thuộc. Trong đó người chị tên là Thạch Lệ trước mắt đang làm việc trong chính phủ Trung quốc. Từ chút ít tình huống nơi này xem ra. Đế quốc Thiên Thạch cùng Trung Quốc quan hệ là phi thường tốt đẹp, sợ là hai bên bọn họ đã sớm có ăn ý. Nhưng mà Otis cho rằng, Trung Quốc vốn hệ thống chính chỉ một đảng, hẳn là không nguyện ý buông tha chính quyền của mình.

Otis nhìn về phía chủ tịch Trung Quốc, thấy hân quả nhiên cũng đang cau mày, cùng với các nguyên thủ quốc gia khác bộ dáng cũng không biết làm sao, vội vàng tiến đến hỏi: “Ngài Chủ tịch, ngài đối với đề nghị đế quốc Thiên Thạch thống nhất chính quyền thế giới thấy thế nào?” Chủ tịch Trung Quốc đầu tiên là ngần người, sau khi suy nghĩ thì nói: “Người ngoài hành tinh xâm lấn quan hệ đến toàn bộ an nguy loài người, cho nên nhân dân toàn thế giới đều phải đoàn kết lại” Otis thầm mắng một tiếng “đối trá” rồi nói: “Vì quyền sinh tồn, nhân dân toàn thế giới đương nhiên phải đoàn kết lại chống đỡ kẻ thù bên ngoài, nhưng tôi muốn hỏi ngài chủ tịch là ngài đối với đế quốc Thiên Thạch muốn thống nhất thế giới thành lập chính phủ tập quyền có ý kiến gì không?” Chủ tịch Trung Quốc vẫn đáp lập lờ: “Chỉ cần là chuyện đối với chống đỡ người ngoài hành tinh có lợi, nhân dân Trung quốc đều nguyện ý tuân theo ý nguyện của nhân dân toàn thế giới, sẽ xuất ra toàn lực có thể!”

Otis cảm thấy vừa tức giận vừa khinh bỉ. Chính phủ Trung quốc luôn luôn làm ra loại lập lờ nước đôi, thái độ tránh nặng tìm nhẹ, trước kia Otis phi thường xem thường chính khách Trung Quốc, cảm thấy bọn họ không có chút nào quyết đoán cùng đảm đương của một người lãnh đạo nước lớn, không thể tưởng được vào lúc mấu chốt quan hệ đến chính quyền tồn vong, lãnh tụ Trung Quốc vẫn làm ra loại thái độ này, lại làm cho hân vừa tức giận vừa khinh bỉ, cảm thấy người làm đến chủ tịch Trung Quốc mà một chút can đảm nói ra ý kiến cũng không có, thực sự là đáng xem thường, không có chút năng lực lãnh đạo.

Beila cho nguyên thủ các quốc gia vài phút suy nghĩ, rồi tiếp tục nói: “Chúng tôi hiểu rõ, trong hoàn cảnh quốc tế phức tạp trước mắt, muốn đem mấy trăm chính quyền quốc gia tập trung lại phi thường khó khăn, việc này cũng không phải các vị đang ngồi đây lập tức có thể quyết định được. Chỉ là thời gian cấp bách, không có người hiểu rõ loài người còn bao nhiêu thời gian, cho nên hy vọng các vị tỏ thái độ trước, để cho chúng tôi biết có thể hợp tác hay không, cùng hướng về một mục tiêu mà cố gắng”.

Các nguyên thủ hít vào một hơi, bọn họ phần lớn đều là lão chính khách cực kỳ khôn khéo, sao có thể nghe không ra ý trong lời của Beila. Hiển nhiên nếu bọn họ không hợp tác mà nói, đế quốc Thiên Thạch sẽ tìm những người khác hợp tác, về phần những người không hợp tác, hôm nay có thể còn sống đi ra ngoài hay không cũng không biết được.

454. Chương 455: Lý Do Thần Phục .

Otis trong lòng cảm thấy hối tiếc, sớm biết như thế thì không cần dùng tâm cơ tống khứ Helen đi. Thạch Thiên đối với con gái xinh đẹp trọng tình trọng nghĩa đã nổi tiếng trên đời. Vì cứu một nữ minh tinh Hongkong, Nhà Trắng cũng bị hân đốt, Otis rõ ràng Helen có thể chết mà sống lại cũng bởi vì Thạch Thiên, nếu như hiện tại vẫn là nàng làm tổng thống, Thạch Thiên quá nửa sẽ không làm khó nàng, ít nhất sẽ không

lo lắng tới tính mạng. Cho dù tương lai thế giới bị đế quốc thiên thạch thống nhất, Helen cũng có thể vì nước Mỹ tại thể chế chính trị mới tranh thủ địa vị có lợi.

Otis nhịn không được lại nhìn về phía Beila đứng ở trên đài chủ tịch, nghĩ thầm lúc trước nếu không nàng cùng Alex hai cha con ngằm xui khiến, nước Mỹ cũng sẽ không vội vã đi dẫn sát tinh Thạch Thiên này đến, hiện tại nàng lại biến hóa nhanh chóng, thành người tâm phúc của đế quốc Thiên Thạch, người gây sự bắt buộc nguyên thủ các quốc gia quy thuận, càng nói rõ con gái xinh đẹp ở trước mặt Thạch Thiên thật là nổi tiếng, trong gia tộc của mình cũng là có mấy người có thể đưa lên, mặc dù không mỹ lệ tuyệt luân bằng Beila, ít nhất thì cũng không kém Helen, xem ra phải tìm cơ hội phù hợp, đem các nàng giới thiệu cho Thạch Thiên quen biết.

Beila không biết Otis giờ phút này trong đầu nghĩ cái gì, thấy hắn như có điều suy nghĩ đang nhìn mình, liền hỏi nói: “Nước Mỹ đối với các sự vụ quốc tế, từ trước đến nay không cam lòng đi sau, ngài Otis có thể biểu lộ thái độ hay không?”

Otis nghe vậy toàn thân run lên, phục hồi lại tinh thần, nghe Beila chỉ xưng hô hắn là ngài thì rõ ràng đã không đem hắn xem là tổng thống Mỹ, hoặc là nói trong mắt đế quốc Thiên Thạch, tất cả quốc gia kể cả nước Mỹ cũng đã không tồn tại. Ánh mắt của các nguyên thủ khác Otis có thể giả bộ như nhìn không thấy, nhưng Beila đã chỉ mặt gọi tên, hắn sẽ không thể không đáp lại, liền nói: “Người ngoài hành tinh xâm lấn quan hệ đến toàn bộ an nguy loài người, lúc này nhân dân toàn thế giới đều phải đoàn kết lại chống đối với bên ngoài, bảo vệ tinh cầu chúng ta, người dân Mỹ chúng tôi nguyện ý dốc toàn lực!” Hắn trong lúc nhất thời tìm không ra lời thích hợp để nói, nên đem lời của chủ tịch Trung Quốc ra.

Đáng tiếc Beila đã từng là giáo sư đại học tâm lý học nổi tiếng, cũng không phải vài câu là có thể tránh qua, liền cười nói: “Như vậy xin hỏi ngài Otis, ngài cho rằng nhân dân thế giới như thế nào mới có thể trong thời gian ngắn nhất đoàn kết lại?” Otis thở dài nói: “Tôi hiểu rõ ý của cô, nhưng nước Mỹ là quốc gia dân chủ, tuy tôi là tổng thống, thực sự không có quyền đại biểu người dân Mỹ trả lời vấn đề này”. Các nguyên thủ quốc gia nghe vậy đều gật đầu phụ họa, tỏ vẻ đều có nỗi khổ tâm như vậy.

Beila cất cao giọng nói: “Cho nên chúng tôi mời tới truyền thông hướng về phía toàn thế giới tường thuật trực tiếp tại hiện trường, mục đích chính là để cho tất cả mọi người hiểu rằng loài người gặp phải nguy cơ, tôi tin tưởng đại bộ phận mọi người đều biết đưa ra lựa chọn chính xác. Hiện tại chỉ mời các vị ở đây đưa ra lựa chọn của mình, bất kể là đại biểu quốc gia, hay đại biểu cá nhân”.

Nếu như chỉ là Beila, Otis còn có thể tiếp tục dùng lí do lập lờ nước đôi thoái thác ứng đối, nhưng hắn phát hiện ánh mắt sắc bén của Thạch Thiên cũng đã nhìn tới hắn, lập tức trong lòng chợt lạnh, lưng đổ mồ hôi ướt một mảng lớn. Hắn so với đại đa số mọi người ở đây tinh tường phong cách hành sự của Thạch Thiên trước mắt, đây tuyệt đối là thích sao làm vậy, hoàn toàn không kiêng nể gì, nếu như không đưa ra câu trả lời thuyết phục làm cho hắn hài lòng, hậu quả không thể tưởng tượng.

Dù sao cũng đã lẫn lộn chính đản mấy chục năm, lúc này Otis ngược lại tỉnh táo lại, cắn răng nói: “Cô Beila, tôi có thể đi lên nói không?”

Beila gật đầu nói: “Mời!” rồi nghiêng người lui hai bước, nhường đường.

Otis cất bước đi lên đài chủ tịch, đi rất chậm, trong lòng lại như điện xẹt. Hắn rõ ràng bày ở trước mặt mình chỉ có hai con đường. Một là quả quyết cự tuyệt nước Mỹ bị đế quốc Thiên Thạch thống nhất, khiến cho tất cả mọi người thông qua tường thuật trực tiếp nhìn thấy mình vì bảo vệ chính quyền cùng độc lập quốc gia, hình tượng chói lọi không sợ cường quyền, nhưng hậu quả quá nửa là chết oan chết uổng, cho dù ca ngợi có nhiều hơn nữa, mình cũng nghe không được. Một con đường khác đương nhiên là thần phục dưới dâm uy của Thạch Thiên, đồng ý thúc đẩy nước Mỹ gia nhập đế quốc Thiên Thạch, thành lập thống nhất thế giới, cái này sẽ làm cho mình trở thành kẻ phản quốc lớn nhất trong lịch sử nước Mỹ, nhưng lại có thể giữ được tính mạng.

Lịch sử là do người viết! Huống chi còn có người ngoài hành tinh sắp xâm lấn nên toàn bộ loài người phải cùng đối mặt uy hiếp làm lý do!

Otis không phải người lý tưởng chủ nghĩa. Sau khi nhìn rõ ràng tình cảnh trước mắt, dứt khoát đưa ra lựa chọn, hơn nữa hắn phi thường tinh tường, đã đưa ra lựa chọn sẽ không thể quay đầu, cùng với lo được lo

mất, không bằng kiên định tỏ thái độ đứng về phía đế quốc Thiên Thạch, ủng hộ hần thống nhất thế giới, mới có thể vì ích lợi của gia tộc mình tranh thủ chỗ tốt lớn nhất.

Dưới mấy trăm ánh mắt nhìn soi mói. Otis sau khi đi lên trên đài, xoay người lại thì trên mặt sự do dự đã quét sạch, trở nên cực kỳ trang nghiêm, trầm giọng nói: “Kính thưa mọi người! Mấy ngàn năm nay, loài người vẫn vì thực hiện lý tưởng hòa bình, hạnh phúc, tự do mà phấn đấu, nhưng mà mấy ngàn năm lịch sử nhìn lại chỉ toàn là chiến tranh! Đây là vì sao? Bởi vì lịch sử nói cho chúng ta biết, chỉ cần trên thế giới khác biệt về dân tộc, quốc gia, chủng tộc, giai cấp về ích lợi, đạo đức, pháp luật cùng với quyền lực không thể chính thức dung hợp cùng một chỗ, mâu thuẫn tất nhiên sẽ tồn tại, mà khi mâu thuẫn phát triển đến gay gắt, sẽ phát sinh chiến tranh. Thế giới hòa bình là mục tiêu cao nhất, rất nhiều nhà tư tưởng đều cho rằng, chỉ có thành lập thế giới thống nhất, mới có thể khống chế được các loại mâu thuẫn của loài người, điểm này tôi rất tán đồng. Nhưng mà muốn thành lập một thế giới thống nhất nói dễ vậy sao, vì thế thậm chí sẽ bộc phát quy mô chiến tranh càng lớn hơn. Bởi vậy thế giới hòa bình đồng thời cũng bị cho rằng là chủ nghĩa lý tưởng xã hội không tưởng”.

Tiếng vỗ tay vang lên sau lưng Otis, chỉ chốc lát, trong hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, các nguyên thủ quốc gia đều vỗ tay theo, nhưng mà biểu hiện trên mặt bọn họ vô cùng khác nhau, có kinh ngạc, có cười khở, còn có lắc đầu thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Otis không cần quay đầu lại, cũng có thể nghe ra dẫn đầu vỗ tay là Beila đứng ở phía sau, liền thở phào một hơi, biết thái độ của mình đã được đế quốc Thiên Thạch tán thưởng. Lúc này đương nhiên phải rèn sắt khi còn nóng, Otis lập tức cao giọng nói: “Người ngoài hành tinh xuất hiện là nguy cơ lớn nhất của nhân loại gặp phải từ trước tới nay, nhưng tôi cho rằng cái này cũng là cơ hội duy nhất thực hiện thế giới hòa bình, cái này là bước ngoặt vĩ đại nhất trong lịch sử loài người. Bởi vì mặc kệ là dân tộc hay quốc gia nào, giờ phút này đều có mục tiêu giống nhau, chính là sinh tồn! Đế quốc Thiên Thạch là hy vọng duy nhất của nhân loại để chiến thắng kẻ địch ngoài hành tinh có nền văn minh cao! Vì quyền sinh tồn của loài người! Cũng vì hòa bình vĩnh cửu của thế giới! Tôi đại biểu cá nhân, đại biểu gia tộc tôi, đại biểu những người mong mỗi thế giới hòa bình, tôi tuyên bố ủng hộ thế giới thống nhất, cũng hô hào tất cả mọi người cùng nhau bảo vệ tình cầu của chúng ta”.

455. Chương 456: Thống Nhất Toàn Thế Giới .

Các quốc gia đa số đều là thiên lôi sai đâu đánh đó của nước Mỹ. Mặt khác các nguyên thủ quốc gia muốn bảo vệ tính mạng cũng không ít. Thấy Otis đã tỏ vẻ ủng hộ đế quốc Thiên Thạch, bọn họ liền đều đứng ở trên đài chủ tịch, cũng đồng đặc tuyên thệ muốn thuận phục đế quốc Thiên Thạch. Còn lại một bộ phận nhỏ nguyên thủ mặc dù không quá cam tâm, nhưng ngoài có người ngoài hành tinh uy hiếp, trong có Thạch Thiên uy hiếp, tăng thêm sau lưng còn có nòng súng đen ngòm, cũng biết đại thế đã mất, cũng chỉ có thể theo sát phía sau, tỏ vẻ vì tiền đồ thế giới hòa bình cùng nhân loại, nguyện ý cùng toàn nhân dân thế giới đoàn kết cùng một chỗ.

Thạch Thiên ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng đối với Beila cảm thấy bội phục, đối với nàng giờ ngón tay cái lên. Trên thực tế Thạch Thiên đối với thống nhất thế giới căn bản là không có hứng thú, cho dù muốn thống nhất thế giới, với tính cách của hần cũng nhất định là dẫn bọn đồ tử đồ tôn của hần, sử dụng thủ đoạn bạo lực từng bước từng bước chinh phục từng quốc gia. Hôm nay hành động nhằm vào Liên Hiệp Quốc, hoàn toàn là do Beila một tay xếp đặt, Thạch Thiên vốn tưởng rằng tối thiểu phải giết bao nhiêu người mới có thể làm cho những nguyên thủ quốc gia này thành thật một chút, không ngờ sự tình phát triển thuận lợi như thế, chỉ tạo chút không khí khủng bố, đến một hồi diễn thuyết nguy cơ loài người, lại lợi dụng nhược điểm hèn nhát của Otis. Không đến nửa ngày tất cả nguyên thủ quốc gia liền đều ngoan ngoãn quy thuận.

Beila mỉm cười lại với Thạch Thiên, mời tất cả các nguyên thủ quốc gia trở lại chỗ ngồi, sai người phân phát cho bọn hần một phần văn kiện, sau đó mới nói: “Cảm ơn các vị có thể đã ra quyết định, lịch sử nhất định sẽ nhớ kỹ các người! Từ hôm nay trở đi, tất cả mọi người chính thức đoàn kết ở cùng một chỗ đem nền văn minh nhân loại phát triển lên một mức độ mới; tôi tin tưởng mặc kệ người ngoài hành tinh rất cường đại, loài người cuối cùng sẽ chiến thắng bọn họ!”. Sao khi tiếng vỗ tay nhiệt liệt qua đi, Beila mở văn kiện trong tay ra, cất cao giọng nói: “Mời mọi người đọc qua tư liệu trong tay, sau này đế quốc Thiên Thạch cùng các

quốc gia trên thế giới về quyền lợi cùng phân công trách nhiệm đều ở trên mặt, nếu như có ý kiến hoặc đề nghị, cũng có thể nói ra thảo luận”.

Các nguyên thủ quốc gia nghe vậy đều là khẽ giật mình, vội vàng mở văn kiện trước mặt ra, ngay từ tờ đầu tiên đã hưng phấn, thở phào một hơi.

Otis cầm văn kiện đứng lên hỏi: “Cô Beila, nếu như tôi không nhìn lầm, thì sau khi thống nhất các quốc gia chính thể vẫn giữ lại?”

Beila mỉm cười nói: “Xem ra không ít người đối với phương châm thống nhất của đế quốc Thiên Thạch còn có hiểu lầm, thật ra đế quốc Thiên Thạch cũng không phải là muốn thừa dịp loài người nguy nan mà chiếm đoạt các quốc gia trên thế giới, mà là muốn bằng phương thức hữu hiệu tập hợp lực lượng tất cả các quốc gia, nhanh chóng tăng cường nền văn minh loài người, để cùng nền văn minh người ngoài hành tinh chống lại. Đế quốc Thiên Thạch thành lập mới mấy tháng, còn không có hệ thống chính trị thành thực có thể tiếp quản chính vụ toàn cầu, sau này chủ yếu tinh lực đặt ở phá giải nền văn minh người ngoài hành tinh cùng khai phá tiềm lực loài người, bởi vậy đại bộ phận quốc gia toàn cầu đều giữ lại, chính vụ cụ thể cũng còn phải dựa vào chính thể các quốc gia trước kia chủ trì. Các vị đối với cái này có ý kiến gì không?”

Các nguyên thủ quốc gia vội lắc đầu tỏ vẻ không có ý kiến.

Đây chính là chỗ cao minh của Beila. Nàng lợi dụng nhược điểm trên tâm lý nhân tính, trước hết để cho các nguyên thủ tham gia hội nghị cho là mình trở thành tội nhân phản quốc, sau đó lại tuyên bố giữ lại bộ phận chủ quyền chính quyền các quốc gia, làm cho bọn họ chợt nghe tin vui, tất nhiên sẽ vạn phần quý trọng, do đó không dám tái sinh dị tâm. Bằng không các nguyên thủ quốc gia đang ngồi cho dù thiệt tình quy thuận, bọn họ sau khi về nước cũng khó ăn nói với dân chúng, thậm chí sẽ bị kẻ thù chính trị nhân cơ hội hãm hại, chết không có chỗ chôn. Mà đế quốc Thiên Thạch cho dù hình thức thống nhất toàn thế giới. Không có những nguyên thủ này phối hợp, cũng không khả năng khiến cho tất cả mọi người đoàn kết một lòng, còn thật có khả năng gây thành hỗn loạn toàn cầu, khiến cho thế giới lâm vào rung chuyển.

Beila lúc này sắc mặt đột nhiên vừa trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: “Nhưng mà tuy bảo lưu lại các quốc gia trước kia, nhưng thế giới thống nhất cũng không phải một câu là xong. Chính quyền quốc gia được hội nghị liên bang giám thị. Từ giờ trở đi, nếu có quốc gia nào hoặc tập đoàn chính trị nào có ý đồ phá hoại cùng phân liệt, đế quốc Thiên Thạch sẽ bằng thủ đoạn nghiêm khắc trừng phạt người có trách nhiệm.

Đế quốc Thiên Thạch thống trị toàn thế giới cứ như vậy mà thành lập !

Không có bất kỳ người nào có thể dự liệu được, đại nhất thống lần đầu trong lịch sử loài người, lại có thể dưới tình huống như vậy mà sinh ra. Mà ngay cả Thạch Thiên cũng không ngờ tới, hắn có thể làm ra thành tựu vĩ đại như thế, trở thành đại đế đầu tiên thống nhất toàn cầu. Nếu không phải cả đời này hắn gặp hậu đại của mình, gặp đồ tử đồ tôn tòa thành Thiên Thạch. Quá nửa sẽ tiếp tục lựa chọn phương thức phóng đảng hình hài cả đời này. Đương nhiên, chính thức thúc đẩy thế giới thống nhất cũng không phải Thạch Thiên, mà là loài người sắp đối mặt với uy hiếp xâm lấn của người ngoài hành tinh.

Loài người cũng chỉ có đối mặt người ngoài hành tinh cường đại, khi cảm giác tận thế tiến đến, mới có thể chính thức biết kẻ địch cũng không phải là loài người!

Dưới sự chủ trì của Beila, các nguyên thủ quốc gia tại tòa nhà Liên Hiệp Quốc tiếp tục dự họp ba ngày, thương thảo cũng hoàn thành kết cấu thống trị hoàn toàn mới. Trong hệ thống thống trị mới, đứng ở quyền lực cao cấp nhất đương nhiên là đế quốc Thiên Thạch, thuộc hạ có bốn cơ cấu Viện khoa học đế quốc, Ủy ban đế quốc, Hội nghị liên bang thế giới, Tòa án đế quốc.

Viện khoa học đế quốc nguyên là Viện khoa học Thiên Thạch, chức trách phá giải nền văn minh đến từ đĩa bay người ngoài hành tinh, khai phá tiềm lực loài người, cùng với hấp thu bồi dưỡng nhân tài.

Ủy ban đế quốc là quản lý toàn cầu, ngay hôm đó tất cả quốc gia ngoại trừ giữ lại bộ đội cảnh vệ tất yếu ra, bộ đội vũ trang khác đều giao cho Ủy ban đế quốc thống nhất quản lý, cũng từ đó chọn lựa tinh anh xây dựng đế quốc đoàn, làm lực lượng chủ yếu tương lai đối kháng người ngoài hành tinh xâm lấn. Các quốc gia giữ lại bộ đội cảnh vệ cũng chịu Ủy ban đế quốc giám thị.

Hội nghị liên bang thế giới là cơ cấu chính vụ cao nhất thế giới, tương đương với chính phủ thế giới, ngoại

trừ giám thị chính vụ các quốc gia ra, còn kế hoạch trong ba năm thống nhất toàn cầu, hủy bỏ thuế quan buôn bán giữa các quốc gia, mở ra mậu dịch tự do thế giới, tăng mạnh hợp tác các quốc gia, giảm bớt lãng phí tài nguyên. Trong năm năm phải hoàn thành thống nhất quản lý hộ tịch, mở rộng cũng hoàn thiện hệ thống chính trị mới, trợ giúp các quốc gia phát triển kinh tế tụt hậu, để tránh hiện tượng nghèo khó, mù chữ, không công chính... trở thành chướng ngại ảnh hưởng thống nhất thế giới hòa bình.

Tòa án đế quốc là ngành pháp vụ cao nhất toàn cầu, giám thị cơ cấu tư pháp toàn cầu, phụ trách chế định hiến pháp đế quốc cùng pháp lệnh cơ bản của liên bang, hiệp trợ các quốc gia cải cách tư pháp, cho đến thống nhất pháp luật toàn cầu.

Các cơ cấu không phụ thuộc lẫn nhau, nhưng dò xét lẫn nhau, tổng bộ đều thiết lập tại quần đảo Thiên Thạch, trực tiếp thuộc về đế quốc Thiên Thạch quản lý.

456. Chương 457: Chia Ra Hai Đường .

Thống nhất chính quyền toàn thế giới đương nhiên không có khả năng dựa vào một Liên Hiệp Quốc, đế quốc Thiên Thạch cũng lợi dụng các nguyên thủ quốc gia vào lúc người ngoài hành tinh sắp xâm lấn địa cầu, dưới tình huống không có lựa chọn nào khác, mới có thể cưỡng chế thông qua dự luật thống nhất này.

Thế cục thế giới trước mắt vốn cực kỳ phức tạp, quốc gia cùng quốc gia, dân tộc cùng dân tộc, tôn giáo cùng tôn giáo, cùng với ích lợi các tập đoàn, tràn ngập đủ loại mâu thuẫn khó có thể phối hợp. Tại đại hội Liên Hiệp Quốc sau khi thông qua về quyết nghị tuyên bố thống nhất, các loại phản đối cùng nghi vấn cũng đồng thời từ các nơi trên thế giới ùn ùn kéo đến. Đưa ra phản đối cơ bản là người chịu ảnh hưởng chủ nghĩa yêu nước cùng chủ nghĩa dân tộc, bọn họ trên mặt cảm tình nhất thời không cách nào tiếp nhận, đứng ra phản đối cũng có thể lý giải. Huống chi sau lưng còn có các chính đảng cùng tổ chức dụng tâm kín đáo kích động.

Nhưng mà đây cũng là trong dự liệu, phản đối thống nhất thế tới tuy hung, nhưng làm sao cũng không sánh bằng tin tức người ngoài hành tinh sắp xâm lấn địa cầu càng làm cho người ta chấn kinh, tất cả mọi người đối với tương lai tiền đồ của loài người cảm thấy mê mang cùng lo lắng, lúc này quan hệ đến mấu chốt sinh tử tồn vong toàn bộ loài người. Thế giới đến tới cùng muốn thống nhất hay không cũng có vẻ không phải quan trọng nhất, tuyệt đại đa số người ta thấy, đem toàn bộ loài người đoàn kết lại ít nhất có thể nhiều một chút hy vọng chống đỡ người ngoài hành tinh. Trừ phi người phản đối thế giới thống nhất có thể xuất ra biện pháp đối kháng người ngoài hành tinh tốt hơn, nếu không thì cũng không tạo được bao nhiêu sóng gió.

Đây chính là nguyên nhân đế quốc Thiên Thạch dẫn tất cả phóng viên các tạp chí lớn tiến vào tòa nhà Liên Hiệp Quốc tiến hành tường thuật trực tiếp hiện trường, để toàn công khai thế giới tin tức người ngoài hành tinh sắp xâm lấn địa cầu, khiến cho tất cả mọi người rõ ràng ngay giờ đã không nhiều, mới có thể bằng tốc độ nhanh nhất đem tất cả lực lượng nhân loại đoàn kết lại. Mà mấy trăm vị nguyên thủ quốc gia ở trong cao ốc liên Hiệp Quốc, cũng có thể dùng để làm nhân chứng, gia tăng độ tin cậy tin tức này trong suy nghĩ công chúng, nếu không phỏng chừng đại đa số mọi người sẽ đem Beila cùng các khoa học gia khác chế tạo ra tư liệu, đều chỉ là dựng phim.

Chỉ là vì vậy mà sinh ra hiệu ứng mặt trái xảy ra sau khi đại hội Liên Hiệp Quốc kết thúc, các nơi trên thế giới bởi vì khủng hoảng mà dẫn phát rối loạn cùng biểu tình, quy mô cực kỳ lớn. Có nơi thậm chí phát triển trở thành bạo loạn, tạo thành hơn mười vạn người bị thương, trong đó nhân số tử vong tiếp cận hai vạn. Đây là kết quả đế quốc Thiên Thạch cũng không nguyện ý chứng kiến, nhưng lại không có lựa chọn, người địa cầu muốn đối kháng với nền văn minh người ngoài hành tinh cường đại không biết so với chính mình gấp bao nhiêu lần, nhất định phải phát huy ra lực lượng mỗi người. Lợi dụng tất cả tài nguyên có thể lợi dụng. Bằng cách nhanh nhất nhanh chóng phát triển lớn mạnh nền văn minh loài người. Bởi vậy phải thành lập chính quyền thống nhất. Cũng có phải khiến cho tất cả mọi người hiểu rõ bí mật này. Đế quốc Thiên Thạch nếu như sử dụng thủ đoạn vũ lực. Phát động chiến tranh đi thống nhất thế giới, thì không biết sẽ hao phí bao nhiêu thời gian, mặc dù cuối cùng có thể thành công, tạo thành hậu quả cũng tuyệt đối so với khủng hoảng hiện tại lớn hơn ngàn vạn lần, hơn nữa khi đó toàn bộ loài người chẳng những sẽ không đoàn kết, còn có thể gia tăng cừ hận.

Đế quốc Thiên Thạch sau khi kết thúc đại hội Liên Hiệp Quốc liền chia ra hai đường, đường thứ nhất do Beila dẫn đầu các khoa học gia, phụ trách triệu tập truyền thông toàn thế giới cùng tất cả học giả trên mọi lĩnh vực đi về quần đảo Thiên Thạch trước, cho bọn họ thấy bay cùng thi thể người ngoài hành tinh đĩa, chứng thực tại đại hội Liên Hiệp Quốc nội dung công bố hoàn toàn là sự thật. Sau đó hướng toàn thế giới mời dự họp mặt công bố bộ phận kỹ thuật tiến triển cùng kế hoạch phá giải khoa học người ngoài hành tinh, cùng với tin tưởng đối kháng người ngoài hành tinh xâm lấn. Tin tức sau khi công bố, tâm tình khủng hoảng trong dân chúng mới giảm bớt, đồng thời gia tăng lực ngưng tụ về đế quốc Thiên Thạch.

Đường thứ hai là do Thạch Thiên dẫn tinh anh Thiên Thạch Đồng Minh cùng quân đoàn lính đánh thuê đế quốc Thiên Thạch, sau khi tập kết tại New York chia làm hơn bốn trăm tiểu tổ, phụ trách hộ tống các nguyên thủ về lại quốc gia, hiệp trợ cùng giám sát bọn họ tiến hành cải cách, đồng thời cũng là vì bảo vệ an toàn bọn họ.

Nước Mỹ nguyên là siêu cấp cường quốc trên thế giới, ở trên thế giới đã xây dựng mấy trăm căn cứ quân sự trên thế giới, có lực ảnh hưởng tới chính trị, kinh tế, quân sự toàn cầu, tất nhiên đã trở thành trọng tâm mấu chốt nhất để hoàn thành thế giới thống nhất. Bởi vậy Thạch Thiên đích thân đưa Otis về Washington. Đốc thúc hấn phát động chính biến, cũng tọa trấn tiếp thu chính biến quân đội nước Mỹ.

Có thể nói chỉ cần có thể hoàn toàn khống chế được nước Mỹ, liền có thể thông qua ảnh hưởng cùng lực hiệu triệu vốn có của nước Mỹ khống chế được hơn phân nửa thế giới.

Nhưng mà trước nhất quy thuận đế quốc Thiên Thạch lại là mấy quốc gia chịu ảnh hưởng tôn giáo cực đoan được các quốc gia phương Tây xem như là nơi sản sinh của chủ nghĩa khủng bố. Có lẽ là bởi vì bọn họ dựa vào tín ngưỡng cùng đấu tranh với nước Mỹ cùng các cường quốc phương Tây nhiều năm như vậy. Đã sớm không rõ ràng lắm tương lai của bọn họ. Cũng có lẽ là bọn họ đã sớm theo các luận điểm tuyên truyền trong tôn giáo về quan điểm ngày tận thế, cùng đội thần linh gọi về, đương nhiên sau khi biết được tin tức người ngoài hành tinh sẽ xâm lấn địa cầu, cũng không có bao nhiêu dân chúng vì thế mà sinh ra khủng hoảng. Mà chuyện trước kia Thạch Thiên đại náo nước Mỹ, đối với bọn họ mà nói tuyệt đối là chuyện thỏa mãn trong lòng. Trong suy nghĩ sớm đem Thạch Thiên xem thành anh hùng vĩ đại nhất, giờ phút này thuận theo tự nhiên đem Thạch Thiên trở thành Đấng cứu thế cứu vớt loài người. Sau khi nguyên thủ các quốc gia này về nước tuyên bố quy thuận đế quốc Thiên Thạch thống trị, dân chúng cao giọng hoan hô, rất nhiều nam nữ vốn có khả năng trở thành phần tử khủng bố không chút do dự tuyên thệ, nếu như người ngoài hành tinh xâm lấn địa cầu, bọn họ nguyện ý ôm vũ khí hạt nhân, phóng tới đĩa bay người ngoài hành tinh, cùng đồng quy vu tận.

457. Chương 458: Tuyệt Đối Thật Tình .

So với trước đây mà nói, nước Mỹ tình huống còn phức tạp hơn nhiều. Dù sao hơn nửa thế kỷ nay, người Mỹ đã quen ở trước quốc gia khác vung tay múa chân, vênh mặt hất hàm sai khiến, hơn nữa hơi không như ý liền dùng vũ lực cùng uy hiếp, trên tâm tính đã sớm đem mình trở thành chúa tể thế giới. Hiện tại đột nhiên phải phụ thuộc đối với đế quốc Thiên Thạch, đối với rất nhiều người Mỹ về mặt tình cảm mà nói thì không cách nào tiếp nhận. Huống chi trước đây nước Mỹ cùng đế quốc Thiên Thạch là ở trạng thái đối địch, ngay cả Lầu Năm Góc cùng Nhà Trắng đều bị hủy trong tay Thạch Thiên, trong lòng một số người yêu nước tại nước Mỹ, Thạch Thiên dĩ nhiên là phần tử khủng bố số một thế giới, chính phủ nước Mỹ đang chuẩn bị trả thù đế quốc Thiên Thạch thì lại tuyên truyền như thế, bởi vậy sự phản đối cùng kháng nghị so với quốc gia khác mãnh liệt hơn rất nhiều.

Nhưng mà thái độ Otis quy thuận đế quốc Thiên Thạch tương đối kiên định, làm việc cũng phi thường tận tâm tận lực, sau khi trải qua hơn nửa tháng cố gắng, rốt cuộc tranh thủ được người Do Thái quốc tịch Mỹ ủng hộ.

Có người từng nói qua, Do Thái là dân tộc chúa tể của thế giới này, lời này đương nhiên là có điểm khoa trương, nhưng cũng có đạo lý của nó. Từ khi tư bản tài chính chủ nghĩa xuất hiện đến nay, từ phố tài chính London đến phố Wall New York, vẫn bị người Do Thái khống chế, có thể nói tiền tài trên thế giới nơi nào lưu động, đều là do người Do Thái chỉ dẫn, các tập đoàn có tiền nhất toàn cầu, người Do Thái cơ hồ chiếm một nửa. Ở phương diện khác, người Do Thái trên thế giới thành tựu cũng làm cho người lú lú.

Ví dụ như Einstein cũng là người gốc Do Thái. Có người đã làm công tác thống kê, toàn bộ hai trăm danh nhân nổi danh nhất nước Mỹ, người Do Thái chiếm một nửa, số lượng người đoạt giải Nobel người Do Thái chiếm một nửa, các giáo sư đại học nổi tiếng toàn bộ nước Mỹ người Do Thái chiếm một phần ba. Các nghệ thuật gia nổi tiếng toàn bộ nước Mỹ, người Do Thái chiếm một nửa, toàn bộ luật sư nước Mỹ, người Do Thái chiếm một phần tư, cũng đã khống chế gần một nửa các văn phòng luật sư nổi tiếng nhất nước Mỹ, mặt khác còn có rất nhiều phóng viên, biên tập viên nổi tiếng của thời báo New York cùng Washington Post chính là người Do Thái khởi đầu. Tuy tổng thống nước Mỹ không có một người nào là người Do Thái, nhưng mà người Do Thái lại là người đưa tổng thống Mỹ lên nắm quyền, cái này đương nhiên cũng không phải bọn họ chiếm quá nhiều chỗ tốt, không muốn lên làm tổng thống, mà là bọn họ khôn khéo hiểu hiểu rõ quản lý loại quốc gia như nước Mỹ là một việc hết sức mệt nhọc, cho nên bọn họ tránh ở sau lưng, quản lý những người quản lý nước Mỹ.

Bởi vậy mặc dù người Do Thái không chúa tể được thế giới, ít nhất bọn họ tại nước Mỹ lực ảnh hưởng là cực kỳ khủng bố.

Otis khi du thuyết người Do Thái, chỉ nói ngắn gọn: “Tôi không phải thỉnh cầu các người ủng hộ, mà là muốn trợ giúp các người. Chắc hẳn các người đã biết, vài ngày trước các quốc gia đối nghịch cùng Israel đã gia nhập đế quốc Thiên Thạch. Thời gian lưu lại cho các người cũng không nhiều lắm!”

Israel là nhóm người Do Thái đã trải qua hơn hai nghìn năm cực khổ, sau thế chiến thứ hai, đã tạo dựng nên quốc gia thuộc về mình, đối với người Do Thái mà nói ý nghĩa phi phạm. Nhưng bởi vì vấn đề lịch sử lưu lại, Israel cùng với mấy quốc gia Ả Rập xung đột vẫn không chấm dứt. Trước kia bởi vì tài lực hùng hậu, lại có nước Mỹ làm chỗ dựa, Israel vẫn ở thế thượng phong. Nhưng hiện tại nước láng giềng đối địch đã dần nhập vào đế quốc Thiên Thạch, nếu như quái vật Thạch Thiên cái này giúp đỡ những kia nước láng giềng kia đối địch với Israel, đối với người Do Thái mà nói hậu quả là tai họa, điều này cũng có thể đoán được.

Người Do Thái khôn khéo đương nhiên rõ ràng hậu quả này, không có bao nhiêu do dự liền cùng Otis đứng ở cùng một chỗ, ra sức du thuyết xách động các nhân vật đảng phái chính trị, hơn nữa khiến cho Israel đoạt tại trước Mỹ gia nhập đế quốc Thiên Thạch. Dưới sự giúp đỡ của nhiều thế lực, Otis rốt cuộc đạt được đại đa số nhân vật chính trị ủng hộ, tiến độ nhanh rất nhiều. Bởi vì uy hiếp người ngoài hành tinh tồn tại, dân chúng nước Mỹ cũng có không ít người ủng hộ thế giới thống nhất, hơn một tháng sau khi đại hội Liên Hiệp Quốc chấm dứt, chương trình nghị sự về nước Mỹ gia nhập đế quốc Thiên Thạch rốt cuộc nộ lên quốc hội Mỹ, tiến vào trình tự tư pháp, được Otis nắm giữ tình huống. Hẳn tin tưởng chương trình nghị sự này nhất định có thể đủ thông qua.

Hôm nay Otis cao hứng bừng bừng đi vào phòng tổng thống tạm thời của Thạch Thiên tại Washington, cung kính báo cáo nói: “Thạch tiên sinh, vấn đề cơ bản giải quyết, nước Mỹ rất nhanh sẽ trở thành một thành viên của đế quốc Thiên Thạch”.

Thạch Thiên cười trách mắng: “Tiểu tử ngươi làm tổng thống, việc nhỏ ấy cũng phải dùng một cái tháng, lão tử chỉ dùng nửa tháng, sẽ đem hơn một trăm vạn người đều thu phục”.

Mấy ngày này Thạch Thiên tất nhiên cũng không còn nhàn rỗi, mang theo đám đồ tử đồ tôn, đích thân tọa trấn tại Lầu Năm Góc họp nhất quân đội nước Mỹ, áp dụng thủ đoạn tất nhiên cùng Otis khác nhau rất lớn, không chút khách khí đập nát vài phần tử ngoan cố, chỉ dùng thời gian nửa tháng đã thu xong tất cả tướng lĩnh quân đội. Đây là bởi vì quân chủng nước Mỹ nhiều, hơn nữa rất nhiều tướng lĩnh trú đóng ở căn cứ quân sự nước ngoài, cho nên mới hao phí nửa tháng thời gian. Otis sở dĩ có thể dùng thời gian một tháng thuyết phục đại đa số nhân viên cùng nghị viên hai viện, đa số là vì bọn họ thấy quân đội Mỹ đã bị Thạch Thiên sử dụng lời đình thủ đoạn khống chế, hiểu rõ đại thế đã mất, mới lựa chọn thỏa hiệp, nếu không quá nửa sẽ giống như sĩ quan ngoan cố, bị đập nát đầu.

Otis đi theo Thạch Thiên hơn một tháng, mặc dù thời gian gặp mặt không nhiều lắm, nhưng đối với tính cách hắn nhiều ít cũng đã phỏng đoán ra vài phần, thấy nụ cười trên mặt hắn, biết không thật trách cứ mình, vội vàng nói: “Tại hạ sao có thể cùng ngài so sánh, Thạch tiên sinh là lãnh tụ vĩ đại nhất của nhân loại từ trước tới nay, nhà tư tưởng vĩ đại nhất, nam nhân có mị lực nhất, như thái dương trên bầu trời, chiếu rọi đại địa, ôn hòa nhân gian”.

Braid đứng ở sau lưng Thạch Thiên nhin không được phì cười mắg: “Chủ nhân chúng ta tự nhiên là vĩ đại nhất, không cần phải người tới vỗ mông ngựa”.

Otis vội nói: “Cũng không phải vỗ mông ngựa, tuyệt đối thật tình! Tuyệt đối thật tình!!” Hẳn tình tường nước Mỹ một khi trở thành nước phụ thuộc đế quốc Thiên Thạch, sau này do ai đảm đương tổng thống nước Mỹ chính là Thạch Thiên định đoạt, cho dù mình không thể đảm nhiệm tổng thống nước Mỹ, chỉ cần tìm được Thạch Thiên tín nhiệm, sau này quyền lực cũng sẽ so với tổng thống nước Mỹ lớn hơn nhiều, ít nhất sẽ không còn có đảng đối lập dám nhảy ra quấy rối, nên sao chịu buông tha cơ hội thể hiện trung tâm về phía Thạch Thiên.

458. Chương 459: Người Bị Hại Cầu Kiến .

Otis đoán được một chút cũng không sai, đế quốc Thiên Thạch tuy hứa hẹn sau khi thống nhất chính vụ các quốc gia vẫn bảo trì nguyên trạng, nhưng cái này chỉ là duy trì chính vụ quản lý các quốc gia vận hành hằng ngày, quyền lực cao nhất nhất định sẽ một mực nắm giữ ở trong tay đế quốc Thiên Thạch. Điểm này từ việc đế quốc Thiên Thạch đem tất cả quân đội các quốc gia tập trung quản lý, trong kế hoạch thống nhất pháp luật, tiền, quản lý hộ tịch từng bước áp dụng cũng có thể thấy được.

Đối với nội chính các quốc gia nhỏ, đế quốc Thiên Thạch có lẽ không can thiệp nhiều, nhưng có thể tiên đoán được là, một khi kết cấu xã hội thế giới đại nhất thống hình thành, bất luận cái gì trong quốc gia cũng không cách nào thoát ly khỏi xã hội này, nếu không thì chỉ có thể bị bài xích khỏi thế giới này, khi đó không cần chờ đế quốc Thiên Thạch ra tay, bản thân đã bị thế giới đào thải. Mà Mỹ, Trung, Nga các nước lớn này, đế quốc Thiên Thạch là tuyệt sẽ không để cho thoát ly khống chế, bởi vì bằng những thực lực hùng hậu về quân sự, khoa học kỹ thuật, nhân tài của các nước này. Sau này tất nhiên là một những lực lượng chủ yếu chỉ dùng để phát triển đối kháng người ngoài hành tinh xâm lấn, đồng thời cũng là mấu chốt để giữ gìn thế giới thống nhất, mặc kệ tương lai cơ cấu chính phủ những quốc gia này dùng loại hình thức nào vận hành. Chương quản cơ cấu chính phủ nhất định là người đế quốc Thiên Thạch tuyệt đối tin tưởng.

Thạch Thiên thân là lão tổ tông, nhưng ngoại trừ đồ tử đồ tôn trong tòa thành Thiên Thạch biết chút ít nội tình ra, thì thời gian dài bị các hậu sinh văn bối khác cho đi hải nhỏ, trong lòng hậm hực đã lâu, oán niệm quá sâu. Bởi vậy mặc dù biết Otis là vì đối với mình trong lòng có sợ hãi, lại có toan tính khác, cũng không chân tâm thật ý bằng đệ tử của tòa thành Thiên Thạch, nhưng khó được một người có tuổi đối với mình cung kính như thế, trắng trợn a dua nịnh nọt, nghe vào trong tai vẫn cực kỳ hưởng thụ, một điểm không biết buồn nôn.

Thạch Thiên mỉm cười gật đầu nói: “Tiểu tử ngươi mặc dù không phải là thứ gì tốt, nhưng mà có thể nhận rõ tình thế, chăm chú làm việc, vẫn tính linh cơ nhu thuận, còn có thể có công dụng. Ừm, sau này ngươi đi theo Saji, làm phó của hắn”.

Saji là một trong những nhân vật kiệt xuất của tòa thành Thiên Thạch, cùng thế hệ với Pirnie, Braid, trước kia là một trong người phụ trách chủ yếu của Thiên Thạch Đồng Minh, hiện tại Braid đã bị bổ nhiệm thành Chủ tịch ban quân sự đế quốc, Saji cũng là đế thành viên chủ yếu trong Ban quân sự đế quốc. Sau này tất cả quân đội các quốc gia đều giải trừ quân bị trên phạm vi lớn, cải biên thành quân đoàn đế quốc, nhưng số lượng quân đội còn lại vẫn phi thường khổng lồ, đặc biệt một số bộ đội có trình độ công nghệ cao, thậm chí còn sẽ gia tăng mở rộng, quần đảo Thiên Thạch vô luận như thế nào cũng đóng quân không dưới. Cho nên bộ phận căn cứ quân sự nước Mỹ có thể tiếp tục giữ lại, chỉ có điều không hề do chính phủ nước Mỹ khống chế, Saji sau này chức vụ chính là người phụ trách Ban quân sự đế quốc tại khu vực Bắc Mỹ.

Những nội tình này không tính là cơ mật, Otis cũng hiểu rõ, hơn nữa tình tường Saji biểu hiện ra tuy chỉ phụ trách sự vụ quân đội. Nhưng hẳn là thân tín của Thạch Thiên, trực tiếp phụ trách đế quốc Thiên Thạch, trên thực tế hẳn mới là lãnh đạo tối cao nhất của khu vực Bắc Mỹ, mình có thể trở thành phó của hắn. Mặc dù không đảm nhiệm tổng thống Mỹ, quyền lực cũng chỉ có thể so với giờ đây càng lớ hơn, lập tức cảm thấy toàn thân nhiệt huyết trào dâng, kích động rung giọng nói: “Cảm ơn Thạch tiên sinh trọng dụng, ngài từ hôm nay trở đi là chủ nhân của tại hạ. Tại hạ sau này nhất định sửa lại khuyết điểm, hướng về phía chủ nhân học tập, làm một người tốt, à không, làm một phó tốt cho Saji”, hẳn cũng học Braid cùng Saji, mày dạn mặt dày đối với Thạch Thiên hô “chủ nhân”.

Thạch Thiên cười mắng: “Cút đi, lão tử cũng không phải là người tốt, người học tập lão tử có thể học ra người tốt sao?”

Otis đỏ bừng cả khuôn mặt, sững sờ ở tại chỗ.

Mặc hần khẩu tài xuất chúng như thế nào, cũng không ngờ được Thạch Thiên lại thẳng thừng tự mình không phải người tốt, trong lúc nhất thời không biết nên tỏ vẻ tiếp tục hướng về Thạch Thiên học tập, hay là kiên quyết không hướng về phía Thạch Thiên học tập.

May mắn Saji thay hần giải vây nói: “Chủ nhân nếu như đã cho người cơ hội, sẽ không quan tâm người là người nào, sau này chỉ cần trung với chủ nhân, toàn tâm toàn ý vì chủ nhân làm việc, chủ nhân chắc chắn sẽ không bực đãi người”.

Otis vội vàng khúm núm đáp ứng, sau khi lau mồ hôi, hướng về phía Saji tỏ thái độ cảm kích.

Saji sau này làm lãnh đạo trực tiếp của Otis, cũng mỉm cười gật gật đầu, tỏ ra cổ vũ. Hần hiểu rõ người như Otis hèn hạ vô sỉ, nếu như vận dụng đúng, hiệu quả tuyệt đối so với chính nhân quân tử còn mạnh hơn gấp trăm lần. Bởi vì loại người này làm việc chỉ cầu mục đích không từ thủ đoạn, vì đế quốc Thiên Thạch thuần phục, căn bản sẽ không để ý chuyện làm cho bọn họ có hợp lý hợp pháp hay không.

Lúc này một đệ tử tòa thành Thiên Thạch gõ cửa tiến vào báo cáo: “Chủ nhân, tổng thống trước của nước Mỹ Helen cầu kiến, hiện tại đã ở dưới lầu chờ”.

Otis trong lòng mãnh liệt nhảy dựng, hần lúc trước vì cướp lấy vị trí tổng thống, từng thừa dịp Thạch Thiên đại náo nước Mỹ thời cơ xếp đặt mưu sát Helen, sau Helen mặc dù không có đem nội tình vạch trần ra, nhưng nàng là vì quốc gia suy nghĩ. Đối với chuyện này hiển nhiên là lòng dạ biết rõ. Mà Helen rõ ràng bản thân bị trọng thương, lại có thể còn sống trở về. Phỏng chừng cũng là được Thạch Thiên cứu. Hiện tại Otis lo lắng nhất là Thạch Thiên đến tốt cùng có biết mình đã từng hại qua Helen hay không, nếu như đã sớm hiểu rõ, ngược lại còn trọng dụng mình thì nói lên Thạch Thiên cũng không đem việc này để ở trong lòng. Nhưng nếu như không biết, một khi Helen đem nội tình nói cho Thạch Thiên, hậu quả cũng dễ dàng nghĩ được. Hiện tại nước Mỹ dù sao đã “mất nước”, chắc hẳn Helen cũng không còn cần phải giữ lại bí mật về người đã hãm hại nàng.

Otis thấp thỏm không yên lặng lẽ liếc nhìn Thạch Thiên, lại phát hiện Thạch Thiên đỏ mặt lên, thần sắc tựa hồ so với mình càng thêm khó xử cùng bất an, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, thầm nghĩ chẳng lẽ Thạch Thiên cũng sợ gặp Helen? Thoạt nhìn hai người này quan hệ quả nhiên không giống tầm thường, trong lòng lo lắng lập tức lại thêm vài phần.

Thạch Thiên đương nhiên không phải sợ hãi Helen, chẳng qua là ngượng ngùng gặp nàng mà thôi, hần tuy không đem chính mình trở thành người tốt, có đôi khi thậm chí thích khi làm kẻ ác làm cho người ta sợ hãi, nhưng chuyện cưỡng gian con gái thì hần khinh thường đi làm. Nhưng trời không toại nguyện, chuyện đã hần lại đã làm một lần, mà người bị hại duy nhất chính là Helen, mặc dù lúc ấy hần bởi vì trong cơ thể dị năng đột biến, nhất thời mất đi khống chế mới phạm phải việc ác như thế, thực sự khiến cho hần vạn phần tự trách, xấu hổ vô cùng.

Nói đến loại lý do “nhất thời không khống chế được” này Thạch Thiên tuyệt đối sẽ không lấy ra giải thích cho mình, nói ra sẽ chỉ làm hần cảm thấy càng thêm dọa người. Nhớ rõ mấy trăm năm trước, hần đã từng bắt được một đám tộc hái hoa trộm ngọc khắp nơi. Sau khi bắt được chuẩn bị thiên người này, thì đám tộc lớn tiếng xin khoan dung, dùng lý do chính là: Tiểu nhân chỉ cần nhìn thấy mỹ nữ là toàn thân nóng lên, mất đi khống chế, hoàn toàn không phải cố ý mà làm, xin đại hiệp buông tha cho tiểu nhân”.

Nếu như lý do này nói thông, năm đó chẳng phải là oan uổng cho người tốt, phạt sai người sao?

459. Chương 460: Không Phải Đến Cáo Trạng .

Otis vừa nghĩ đến Helen có thể làm Thạch Thiên cảm thấy khó nghĩ, nhưng mà tính Thạch Thiên vốn là người dám làm dám chịu, thế nên cũng không vì đó là Helen mà không dám gặp. Thế nên sau khi do dự một lúc, hần liền cho đệ tử của tòa thành Thiên Thạch dẫn Helen vào.

Thoảng nhìn về phía Otis đang xanh mặt ở bên, dáng vẻ bất an vô cùng, Thạch Thiên đoán được lúc trước Helen bị thương chắc có liên quan gì đến hắn, vì thế liền ra lệnh: “Lát nữa nhận sai với nàng đi”.

Otis vội vàng gật đầu nghe lời. Hắn tuy là đã chuẩn bị tâm lý, nhưng mà toàn thân vẫn toát cả mồ hôi, chẳng qua nghe giọng của Thạch Thiên thì chỉ cần mình có thể cầu xin Helen tha thứ, thì có thể sẽ không bị truy cứu nữa, thế nên hắn cũng thở phào được một hơi.

Nhưng mà hắn chợt nghĩ tới, nếu chẳng may Helen không chịu tha thứ cho mình thì sao? Nghĩ thế hắn liền nhanh miệng nói thêm: “Vậy tôi hiện giờ đi tìm tiểu thư Helen để nhận lỗi, cầu mong cô ấy tha thứ” Sau đó hắn vội tranh thủ thời gian chạy vội ra ngoài.

Otis cũng có hiểu biết về Helen, hắn biết nếu tự nhiên đến cầu xin nàng tha thứ thì chưa hẳn đã có hiệu quả, thế nhưng nếu để nàng biết được mình đã được Thạch Thiên tin tưởng giao phó nhiệm vụ này, hơn nữa lại còn có thể chứng minh đảm bảo mình từ nay sẽ toàn tâm toàn ý vì quốc gia và nhân dân, thì với tính tình của Helen dù hiện vẫn còn căm ghét mình nhưng mà vì đại cục nàng ta cũng sẽ gạt tư thù cá nhân qua một bên. Chẳng qua là việc này không thích hợp khi nói trước mặt Thạch Thiên. Đó là lý do mình phải nhanh chóng ngăn cản Helen đến trước mặt Thạch Thiên.

Helen đang đứng một mình ở giữa đại sảnh, sắc mặt nàng có vẻ nặng nề, nơi này từ lúc Thạch Thiên vào đã trở thành cung điện riêng của hắn, ngoài hắn cùng nhân viên của thiên thạch đế quốc ra thì không hề có khách nào ở cả. Đến ngay cả nhân viên phục vụ ở đây cũng được thay bằng người của thiên thạch đế quốc. Chính phủ Mỹ cũng đã điều động rất nhiều cảnh sát để để bảo vệ xung quanh nơi này, không cho đám phóng viên cùng với những người không phận sự đến làm phiền. Bọn họ biết Thạch Thiên không thêm để ý đến dư luận lưu truyền ở Mỹ, nếu để đám người làm phiền ở bên ngoài cứ kêu gào phản đối thì không biết sẽ khiến Hồn Thế Ma Vương này làm ra trò kinh người gì đây.

Helen hiện giờ nhìn thấy người vừa đi lên thông báo đang xuống cùng Otis thì trong lòng cũng cảm thấy nao nao.

Về mặt của Otis hiện giờ vô cùng nhiệt tình nhìn nàng nói: “Tiểu thư Helen, thực là lâu rồi không gặp cô, chủ nhân của tôi hiện giờ mờ cô lên gặp.”

Helen lại ngăn cả người, sau đó vô cùng kinh ngạc nói: “Chủ nhân của ông?”

Otis vội vàng cười giải thích cho rõ nguyên nhân: “A... chính là đầu lĩnh mới của đế quốc, Thạch Thiên tiên sinh, ngài hiện giờ đang chính là đầu lĩnh chống lại người ngoài hành tinh xâm lấn trong tương lai, là hy vọng duy nhất hiện tại! Ngài có thể nói là cứu thế chủ của toàn bộ nhân loại! Bởi vậy bản thân tôi tự thấy nên đi theo Thạch Thiên tiên sinh. Muốn hiến dâng lực lượng tuy nhỏ bé của bản thân mình cho sự nghiệp”.

Helen khinh thường cười lạnh, nàng hiển nhiên không tin vào cái lý do cao cả của Otis rồi, chẳng qua là hiện giờ không phải lúc để châm biếm hắn mà thôi. Mà thực tế thì Otis nói ra những lời này không phải chỉ để cho Helen nghe, chủ yếu là hắn muốn để những người của đế quốc Thiên Thạch trong này nghe thấy. Vì dù sao thì trước hội nghị Liên Hiệp Quốc, chính phủ Mỹ cũng đều rất căm thù những người của đế quốc Thiên Thạch, mà lần hội nghị này của Liên Hợp Quốc thì chủ ý chính lại là hợp tác đối phó với đế quốc Thiên Thạch, nhưng vị thế hiện giờ đã thay đổi rồi. Đương nhiên việc đầu tiên phải là để cho những người của đế quốc Thiên Thạch hiểu rõ lòng trung thành của mình trước đã, tránh thù hận cũ của bọn họ còn chưa tan, lại cứ để phòng mình mọi lúc, như vậy sẽ tạo ra rất nhiều hiểu lầm.

Khách sạn đã không còn kinh doanh như bình thường nữa, đại sảnh hiện giờ đang cực kỳ yên tĩnh, mỗi người đều có thể nghe rất rõ ràng lời nói của Otis. Mà những người có thể làm phục vụ ở đây hiện giờ thì chỉ ít cũng phải là con cháu thành viên của tòa thành Thiên Thạch, trong lòng họ thì Thạch Thiên chính là thần, Otis đi theo Thạch Thiên một tháng nếu mà còn không thật lòng khâm phục thì mới thật sự là một chuyện lạ. Bởi vậy khi họ nghe thấy Otis nói ra những lời như thành tâm cực lực cống hiến sức mình thì hoàn toàn không thấy buồn nôn chút nào, mỗi người đều mỉm cười hiểu ý.

Otis cùng với Helen đi vào thang máy chuyên dụng để lên phòng tổng thống, chờ đến khi cửa thang máy đóng lại, Otis cũng không vội bấm số thang máy, hắn chỉ thành khẩn cúi đầu thật sâu, nói: “Helen tiểu thư, lúc trước tôi bị quyền lực mê hoặc đầu óc, lại bị tên tiểu nhân Calitri hèn hạ lợi dụng, đến giờ trong lòng tôi vô cùng hối hận, rất mong cô có thể nhận sự chân thành mà tha lỗi cho tôi”.

Helen nói rất hời hợt: “Sự tình đã qua thì không cần phải nói lại nữa” Nàng quả đúng như Otis đã nghĩ, nàng không nhận lời xin lỗi, cũng không tin Otis xin lỗi chân thành, nàng hiểu rất rõ loại người chính khách gian ngoan như Otis. Loại người này làm việc căn bản là không quan tâm đến thị phi đúng sai. Nhưng mà hiện giờ thấy Otis tự nhiên lại xin lỗi vì hành động ám sát mình lúc trước, điều này khiến nàng cũng rất bất ngờ.

Otis còn chưa đạt mục đích, vì thế hiển nhiên là muốn làm đến cùng, vì thế đáng vẻ vô cùng đau khổ nói: “Sau việc đó cô lại thể hiện sự khoan dung khiến tôi càng cảm thấy xấu hổ, tôi biết là lời xin lỗi của tôi không thể nào đến bù được những thương tổn tạo thành cho cô, tôi biết là cô không cần lời xin lỗi này...” Otis thấy Helen vẫn không có phản ứng gì, ông ta lại tiếp tục diễn thuyết không biết, hấn ho khan một tiếng, sau đó tiếp tục nói: “Helen tiểu thư, tôi sở dĩ toàn lực thúc đẩy Mỹ gia nhập đế quốc Thiên Thạch chính là bởi vì tôi nhận thấy được sự quan trọng tồn vong của nhân loại, toàn bộ thế giới quả thật cần phải đoàn kết với nhau, chắc hẳn là cô cũng không muốn thế giới này đoàn kết bằng một cuộc chiến tranh đổ máu mới đạt được chứ, vì tương lai toàn nhân loại, tôi nghĩ việc hy sinh quyền lợi của chính phủ là đáng! Hơn nữa Thạch Thiên tiên sinh cũng đã biểu hiện là sẽ không can thiệp quá sâu vào chính quyền Mỹ, thống nhất cũng không phải là điều hao tổn gì, chúng ta chỉ tập trung tài nguyên để phát triển chống nền văn minh ngoài trái đất, đây chính là chỗ vĩ đại của Thạch Thiên tiên sinh, đây cũng là lý do mà đại đa số các quốc gia đều thống nhất dưới trướng đế quốc Thạch Thiên. Tôi cam đoan với cô, tôi thân là một chính khách của nước Mỹ, mặc dù đã có thời gian tôi làm việc tất cả đều là vì lợi ích, nhưng đối với nhân dân Mỹ tôi đều tận tâm tận lực bảo vệ, để họ có được quyền lợi tự do, để họ không bị ảnh hưởng trong cuộc sống, điểm này tôi có thể thề với cô!”

Helen than nhẹ một tiếng, sau đó nói: “Nếu thế giới này đã đi trên con đường thống nhất, vậy thì ngài có thể phát huy tác dụng khi ở trong nhà nước mới, khi đó mong ngài hãy chăm lo đến đời sống và quyền lợi của dân Mỹ”.

Otis lại một lần nữa đành hoảng thế thốt: “Đúng đúng, tôi xin thề là sẽ tận lực cố gắng để bảo hộ tự do và quyền lợi của họ, trên thực tế thì thống nhất toàn bộ nhân loại cũng là để tránh sự sinh tồn của loài người bị người ngoài hành tinh đe dọa, đây chính là quyền lợi cơ bản của mỗi con người, hơn nữa sau khi thống nhất thì cũng sẽ công bố pháp luật, có khả năng sẽ thay đổi sự dân chủ của nhiều quốc gia khi họ vẫn đang giẫm đạp lên nhân quyền của con người, khiến cho nhân dân ở đó có được cuộc sống công bằng hơn, xây dựng việc bảo hộ loài người càng bao quát hơn, đây không phải là mục tiêu mà chúng tôi đã phấn đấu lâu nay sao? Bởi vậy có thể thấy được Thạch Thiên tiên sinh vĩ đại đến nhường nào!”

Helen gật đầu nói: “Mong là ngài có thể ghi nhớ kỹ những lời đã hứa hẹn này, tôi biết là Thạch Thiên tuyệt đối không phải người xấu, nhưng mà có vĩ đại như ngài nói không?”

Otis mỉm cười nói: “Chỉ ít thì Thạch Thiên tiên sinh cũng rất quan tâm đến cô, ngài ấy vừa lệnh cho tôi xuống mời cô lên, cũng là muốn tôi xin lỗi cô về việc lần trước. Đương nhiên việc tôi xin lỗi là vô cùng chân thành” Hấn biết rõ là mấu chốt khi nói chuyện với Helen đã tới, vì thế phải làm rõ sự chân thành của mình ra. Mà hấn lại vừa nói bóng gió đến việc Thạch Thiên đã biết ân oán của họ, không cần cô phải nhắc lại trước mặt Thạch Thiên.

Helen thản nhiên cười nói: “Ngài yên tâm, tôi không phải đến để tố cáo”.

460. Chương 461: Cự Tuyệt Được Mời .

Helen không chút nào khách khí vạch trần dụng tâm, Otis cũng biết rõ Helen khôn khéo cùng trí tuệ, bằng không lúc trước cũng sẽ không lựa chọn cùng Helen hợp tác tranh cử tổng thống nước Mỹ, hơn nữa đành phải làm phó. Chỉ là sau khi Helen lên nắm quyền vô cùng chú ý nguyên tắc, phong cách chấp chính tại đảng trong mắt trong rất nhiều phe phái xem ra quá mức chủ nghĩa lý tưởng, cảm thấy nàng không phải là người có thể vì chính đảng tranh thủ đến càng nhiều ích lợi, cho nên về sau Otis mới có thể tập hợp thế lực khắp nơi, sử dụng thủ đoạn mưu hại nàng mà chiếm quyền.

Sau khi đưa Helen đến tầng cao nhất, Otis cùng Braid, Saji ba người liền rất tự giác lánh đi ra ngoài, còn lại Thạch Thiên cùng Helen hai người tâm tình phức tạp ngồi đối diện nhau, trong lúc nhất thời ai cũng

không có mở miệng nói chuyện, trong phòng khách rộng rãi yên tĩnh chỉ còn lại âm thanh của cái đồng hồ tích tắc.

Sau một lúc lâu, Helen rút cuộc phá vỡ yên lặng nói: “Tôi mới từ quần đảo Thiên Thạch trở về”

Tính cách Thạch Thiên tuy thiên về không chịu sự ràng buộc của thể tục, tại chuyện nam nữ càng có thể dùng hoang dã vô độ để hình dung, nhưng hắn đại đa số thời gian đều sinh hoạt tại vùng đất Trung Hoa, tư tưởng tự nhiên muốn chịu truyền thống văn hóa Trung Hoa ảnh hưởng, không phải là hạng vô sỉ không chịu trách nhiệm, bằng không cũng sẽ không đối với xử nữ kiêng kỵ như thế, e sợ tránh không kịp.

Lúc này nghe nói Helen đi tới quần đảo Thiên Thạch quay lại, Thạch Thiên chỉ nao nao, cũng không phải quá giật mình, thậm chí xử nữ cân não quả nhiên không phân biệt được lớn tuổi nhỏ tuổi, cổ kim nội ngoại không có sai biệt, chỉ cần là bị bản tổ tông phá thân thể, sớm muộn đều tìm tới cửa, chỉ phải gãi đầu nói: “Cảm giác phong cảnh như thế nào? Ta thời gian gần đây đều ở nước Mỹ, tạm thời không rảnh trở về. Cô sao không ở lại trên đảo, chờ ta xong việc ở đây, tất nhiên sẽ trở về cùng gặp cô”.

Thật ra lần này Thạch Thiên lại nghĩ sai rồi, Helen sở dĩ trở thành lão xử nữ, là chịu tính cách cùng hoàn cảnh công tác ảnh hưởng, trên tư tưởng cũng không tính là một người hoàn toàn bảo thủ, cũng không phải vì người yêu mà liều mạng, huống chi nàng là bị Thạch Thiên cưỡng bạo, hơn nữa lúc ấy Thạch Thiên gặp vũ khí hiện đại cùng cự năng thể của người ngoài hành tinh ảnh hưởng, dị năng trong cơ thể đột phát dị biến, dưới tình huống không khống chế được cường chế cùng Helen giao hợp, hoàn toàn không có bận tâm thân thể cùng trên tâm lý Helen có thừa nhận hay không, khiến Helen cuối cùng bởi vì thể lực chống đỡ hết nổi đã hôn mê. Đối với Helen mà nói, lần đầu thể nghiệm kia thống khổ đến cực điểm, không có bất kỳ sung sướng gì đáng nói, nàng lúc ấy cùng Thạch Thiên cũng còn tồn tại quan hệ đối địch, thân mình lại mới vừa gặp đả kích nặng, giống như chim sợ cành cong, dưới loại tình huống cực kỳ phức tạp này sao bởi vì lần đầu giao hợp mà đối với Thạch Thiên sinh ra mê luyến cho được.

Đương nhiên, Thạch Thiên trong cơ thể bởi vì dị năng sinh ra sức hút của giống đực cực lớn đối với bất luận khác phái nào đều có lực hấp dẫn cường đại, nhưng mà lực hấp dẫn loại tràn ngập hấp dẫn này tồn tại ở trong tiềm thức, không cách nào dùng lý tính tư duy nhận thức được, điều này làm cho Helen hết sức kỳ quái mình vì sao sau chuyện đó cũng không có thống hận Thạch Thiên.

Helen hơi nhíu chân mày, đỏ mặt nói: “Tôi không phải đi tìm anh, cũng không phải đi quần đảo Thiên Thạch thưởng thức phong cảnh” Thạch Thiên cảm thấy ngoài ý muốn, hiếu kỳ hỏi: “Vậy là vì cái gì?” Helen nói: “Tôi đi theo một đám truyền thông cùng khoa học gia nước Mỹ tạo thành đoàn khảo sát cùng đi quần đảo Thiên Thạch, chủ yếu muốn xem các người công bố về người ngoài hành tinh tại Liên Hiệp Quốc là thật hay không, kết quả quả thật làm cho tôi rất giật mình”.

Beila sau khi đại hội Liên Hiệp Quốc kết thúc, lập tức tổ chức truyền thông cùng khoa học gia các quốc gia trên thế giới đi quần đảo Thiên Thạch, cho bọn họ thấy đĩa bay người ngoài hành tinh cùng thi thể người ngoài hành tinh, việc này Thạch Thiên đương nhiên là hiểu rõ, không ngờ Helen cũng đi, không khỏi bật cười nói: “Thì ra cô hoài nghi những điều này là do lão tử bịa ra?”

Helen lắc đầu nói: “Cũng không thể nói là hoài nghi, việc này quá mức khó tin, cũng phải tận mắt xem xét mới có thể khiến cho người ta chính thức tin tưởng!” Thạch Thiên rất hiểu gật đầu “ừm!” một tiếng, thay đổi là hắn trước khi được Beila dẫn đi căn cứ Nam cực nghe nói về chuyện người ngoài hành tinh, cũng muốn tận mắt xem qua mới có thể tin tưởng. Helen hỏi tiếp: “Nghe cô Beila giới thiệu, mấy người ngoài hành tinh đều là bị anh đánh chết. Mọi người nói anh đối với người ngoài hành tinh rất nắm chắc”.

Thạch Thiên cũng không giấu diếm, cất lời giải thích: “Mấy người ngoài hành tinh này đã ngủ mấy ngàn năm, nói bọn họ chỉ còn lại nửa cái mạng cũng là khách khí, giết cực kỳ dễ dàng, người ngoài hành tinh chân chính có thật lợi hại lão tử hiện tại cũng không rõ, nhưng mà tin tưởng cũng sẽ không có khó khăn quá lớn.

Sợ là sợ bọn họ nhân số quá nhiều, nếu quá đông cùng một chỗ vọt tới địa cầu giết hại loài người, chỉ có một mình lão tử cũng không kịp đối phó”.

Helen gật nhẹ đầu, ánh mắt chuyển hướng ngoài cửa sổ, khẽ thở dài nói: “Ít nhất anh tồn tại, làm cho nhân loại còn có một tia hy vọng,” Một lát sau quay đầu lại hỏi: “Nhưng mà thực sự có cần đem tất cả quốc gia

gộp lại dưới một chính quyền thống trị sao?”

Thạch Thiên tức giận nói: “Cô cho rằng lão tử tự nguyện ý quản những này chuyện này sao?”

Trên thực tế Thạch Thiên nếu không phải suy nghĩ vì hậu đại cùng đồ tử đồ tôn tòa thành Thiên Thạch của mình, hẳn cũng chẳng muốn đi quản người khác chết sống. Nếu như người ngoài hành tinh lập tức xâm lấn địa cầu, Thạch Thiên tin tưởng mình có năng lực bảo vệ những thân nhân này, nhưng hẳn không biết mình còn có thể sẽ tiếp tục rơi vào vòng lẩn quẩn sinh tử luân hồi hay không, vạn nhất người ngoài hành tinh vào lúc hẳn chết trăm năm xâm lấn địa cầu, bất luận kẻ nào đều chỉ có thể dựa vào chính mình, cho nên hẳn mới cố đứng ra thống nhất thế giới, hy vọng trong khi mình còn sống thì làm cho nhân loại cường đại lên, ngoại trừ tại khoa học kỹ thuật nhanh chóng tiếp cận cùng người ngoài hành tinh, còn muốn trong nhân loại bộ tìm kiếm những người tư chất tuyệt, dùng phương thức của hẳn bồi dưỡng luyện một lực lượng có thể đối kháng người ngoài hành tinh.

Helen thì hoàn toàn theo góc độ khác lo lắng, nàng thật ra cũng không phản đối thế giới thống nhất, nhưng thế giới thật vất vả mới phát triển được dân chủ tự do chủ là gốc rễ của xã hội loài người, trong lúc bất chợt bị một chữ “đế quốc” tự cho mình là chính quyền thống nhất, hoàn toàn khống chế. Nhưng mà nàng cũng biết, nếu như không phải bởi vì Thạch Thiên tồn tại, người ngoài hành tinh khiến cho khủng hoảng thì tin tưởng không mấy cái quốc gia chính phủ có thể khống chế được cục diện.

Thấy Thạch Thiên làm ra vẻ mặt ủy khuất phẫn nản, Helen không khỏi mỉm cười nói: “Tôi hôm nay tới tìm anh, chủ yếu là muốn hỏi một câu anh sau này quản lý thế giới này thế nào, tuy loài người lúc này thời khắc sinh tử tồn vong cần đoàn kết một lòng, nhưng mỗi người phải có tự do cùng quyền lợi”.

Thạch Thiên không đợi nàng nói xong liền ngắt lời nói: “Những chuyện này lão tử mới mặc kệ, cô có vấn đề thì hỏi Thạch Lệ, cô ta so với lão tử tinh tường hơn”.

Nhân viên đế quốc Thiên Thạch phân công đã có điều chỉnh, Laurent dù sao tuổi già, chỉ phụ trách quản lý nội vụ hoàng đình, chuyên tâm làm đại quân gia, đệ tử tòa thành Thiên Thạch khác thì cơ bản đem tinh lực dùng tại quân sự cùng tài vụ, chị em Thạch gia là tử tôn chính thống của Thạch Thiên, tại đế quốc Thiên Thạch địa vị gần với Thạch Thiên, nhưng mà Thạch Hiểu Mẫn tính cách càng tiếp cận Thạch Thiên, cũng cái gì cũng không muốn quản, nên sau khi thế giới thống nhất trách nhiệm trong cơ cấu chính vụ cao nhất trong liên bang thế giới đã rơi vào trên người Thạch Lệ.

Helen tại quần đảo Thiên Thạch cùng Thạch Lệ đã nói chuyện, đối với suy nghĩ cùng thái độ của Thạch Lệ tương đối hài lòng, chỉ là nàng đi quần đảo Thiên Thạch mục đích là muốn cùng Thạch Thiên người thống trị liên bang thế giới cao nhất nói chuyện mới có thể an tâm.

Gặp Thạch Thiên vô trách nhiệm như thế, Helen ngược lại thở phào nhẹ nhõm, đứng lên nói: “Đã như vậy, sẽ không quấy rầy” nói xong liền đi ra cửa.

Thạch Thiên đứng dậy đuổi theo sau lưng Helen nói: “Đúng rồi, cô cũng đã từng làm tổng thống, còn quan tâm tới chính vụ, không bằng giúp Thạch Lệ trông nom đi, cô xem thế nào?”

Helen quay đầu lại lạnh lùng liếc nhìn Thạch Thiên nói: “Cảm ơn anh xem trọng tôi, bất quá tôi đã đáp ứng Thạch Lệ làm cố vấn của nàng, cho nên không thể tiếp nhận lời mời của anh”.

Thạch Thiên kinh ngạc đưa mắt nhìn Helen rời đi, thầm nghĩ đây có gì khác nhau? Hẳn không biết Helen đối với hẳn oán niệm vẫn sâu đậm, nếu là do hẳn đưa ra lời mời trước Thạch Lệ, Helen là tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

461. Chương 462: Thời Đại Mới .

Điều kiện chuyển giao cho Ủy ban quân sự đế quốc, trở thành quốc gia cuối cùng gia nhập đế quốc Thiên Thạch. Đây cũng không phải bởi vì chính phủ Nam Phi ngoan cố, trên thực tế bọn họ đã sớm chuẩn bị kỹ càng. Thậm chí so với đại đa số quốc gia đều sớm dựa theo yêu cầu hội nghị liên bang thế giới hoàn thành cải cách chính trị, quân đội thực tế quyền chỉ huy cũng sớm đã bị đế quốc Thiên Thạch trực tiếp khống chế, Ủy ban quân sự đế quốc nắm giữ, chỉ có nghi thức chính thức là dựa theo khu vực đến an bài, không phải

hạng cuối cùng, từng bước tiến hành từ bắc tới nam. Bởi vậy Nam Phi ở vào ngoài cùng phía nam Châu Phi đại lục tất nhiên sẽ trở thành quốc gia cuối cùng gia nhập đế quốc Thiên Thạch.

Ngày 1 tháng 1, dùng đế quốc Thiên Thạch làm hạch tâm, liên bang bao gồm tất cả quốc gia, cùng dân tộc thế giới chính thức thành lập, niên hiệu từ công nguyên cải thành thiên thạch nguyên, năm cũng trở thành thiên thạch nguyên niên, đại biểu lịch sử mới của loài người bắt đầu. Ngày đó kể cả nhân viên quan trọng chính phủ các nước, lãnh tụ dân tộc, nhân vật nổi tiếng, minh tinh cùng với dân chúng đại biểu có hơn năm vạn người tới quần đảo Thiên Thạch, cộng thêm hơn mười vạn cư dân trên quần đảo Thiên Thạch, gần hai mươi vạn người cùng một chỗ. Chúc mừng thời đại mới sinh ra. Các nơi trên thế giới cơ hồ tất cả thành thị thị trấn cũng đều tổ chức các loại hoạt động chúc mừng. Theo công tác thống kê không hoàn toàn, có hơn hai mươi tỷ người tới quảng trường các nơi, chờ đợi thời khắc thần thánh này đến, khi tiếng chuông năm mới vang lên. Tất cả mọi người lệ nóng lưng tròng, ôm nhau hoan hô, tiếng hoan hô tại toàn cầu kéo dài suốt hai mươi bốn giờ.

Từ hôm nay, thế giới thực sự trở thành một cái chỉnh thể.

Tuy quá trình thống nhất thế giới không đủ dân chủ, có thể nói là dùng thủ đoạn mạnh mẽ cưỡng chế áp dụng, mấy năm qua các nơi bởi vì rối loạn trực tiếp tạo thành nhân số tử vong lên đến hơn mười vạn người, hoạt động kháng nghị đến nay vẫn đang tồn tại. Nhưng mà mọi người đồng thời cũng nhìn thấy, trong ngắn ngủn vài năm, mâu thuẫn giữa các quốc gia tích lũy cả ngàn năm đã được giảm bớt, các quốc gia vốn hăm sâu trong chiến loạn đột nhiên đình chỉ chiến tranh, khiến cho dân chúng có thể yên ổn sinh sống, khoảng cách nước cùng nước đang dần dần biến mất, từng bước thống nhất pháp luật, tiền cùng các phương tiện trao đổi trở nên càng thêm thông thuận, kể cả tài nguyên trong đất cũng trở thành sở hữu chung của loài người, mỗi người đều là công dân thế giới, có thể dễ dàng hơn đi các nơi học tập hoặc định cư. Mặt khác liên bang thế giới cắt giảm quân đội các quốc gia, tiết kiệm được lượng lớn chi phí quân sự, tập trung nhân lực, vật lực, tài lực nhanh chóng phát triển khoa học kỹ thuật, hoàn thành rất nhiều công trình to lớn mà một quốc gia không cách nào hoàn thành.

Đương nhiên, người bị hại bởi vì thế giới thống nhất cũng có. Ví dụ như vài thiên đường tránh thuế lớn, trung tâm rửa tiền đều bị chính phủ liên bang thế giới quy phạm thanh lý, thị trường càng thêm hợp lý, thương nhân không hợp pháp rốt cuộc không còn chỗ ẩn thân. Những người đầu tư càng bởi vì tiền thống nhất không cách nào lợi dụng tỉ suất hối đoái tại thị trường tài chính mà hô mưa gọi gió, kinh tế toàn cầu được ổn định phát triển tốt. Người bị hại lớn nhất không thể nghi ngờ chính là những phần tử phạm tội kia, bởi vì bọn họ rốt cuộc không cách nào lợi dụng vượt biên giới mà nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, đều ở các nơi trên thế giới sa lưới, lúc này mới kinh sợ, tỉ lệ phạm tội cùng tình huống hủ bại cũng được cải thiện rất lớn.

Đối với người bình thường mà nói, lúc này mới ý thức thống nhất thật không ngờ lại tốt đến như vậy. Loài người trong lịch sử mấy ngàn năm tranh chấp có vẻ hết sức ngu xuẩn. Chỉ là thật đáng buồn là, nhân tố lớn nhất thúc đẩy thế giới loài người thống nhất cũng không phải tư tưởng mọi người giác ngộ đề cao. Mà là bởi vì người ngoài hành tinh uy hiếp!

Khiến người ngoài ý là, đế quốc Thiên Thạch sau khi thống nhất thế giới tựa hồ biến mất trong ánh mắt thế nhân bên ngoài. Tin tức về đế quốc Thiên Thạch rất ít được truyền thông đưa tin, mặc dù là hàng năm ngày 1-1 tại quần đảo Thiên Thạch cử hành lễ mừng toàn cầu, cũng nhìn không tới được bóng dáng của Thạch Thiên mà một số người gọi là Thiên Thạch đại đế.

“Làm hoàng đế thế này thật sự là không tác dụng!”

Trong hậu viện Thiên Thạch hoàng cung, Thạch Thiên lười nhác ngồi ở dưới một cây đại thụ, đối với Thái Bình Dương mệnh môn thờ dài thờ ngắn. Cùng tại bên cạnh hắn là Kim Hình cùng Samantha, các nàng đều nằm ở trên ghế dựa hưởng thụ ánh dương cùng gió biển, lúc này hai người đều qua tuổi năm mươi, nhưng dưới dị năng của Thạch Thiên, ngoại trừ dáng vẻ có vẻ càng thêm đoan trang thành thục, dáng người dung mạo so sánh với hai mươi năm trước cũng không khác nhau rõ ràng, hơn nữa khí sắc càng thêm hồng hào. Ngược lại bản thân Thạch Thiên rất có thay đổi, giờ phút này thân cao đã tiếp cận một mét chín, dung mạo cũng khôi phục đến bộ dáng hơn ba mươi, ít nhất thoát nhìn đã là người trưởng thành rồi.

Samantha nghe được câu này của Thạch Thiên không biết là phản nản lần thứ bao nhiêu, hừ lạnh một tiếng

nói: “Đây là anh tự tìm, lại không có người cầu anh làm hoàng đế, hại hai chúng em cũng chỉ có thể ở lại trên cái đảo nhỏ bằng bàn tay này để trốn”.

Hai mươi năm nay Thạch Thiên đã có chỗ thu liễm, không hề hái hoa ngắt cỏ khắp nơi, nhưng mà phụ nữ bên người đương nhiên cũng sẽ không chỉ có hai người Samantha cùng Kim Hinh, ngoại trừ Hạng Hồng, Tiểu Vi, Maicy mấy người ra, Đan Nghệ Nhã, Beila hai người cũng đều sớm đã thân phục tại thân của Thạch Thiên. Khác nhau là, hai người Samantha, Kim Hinh cùng Thạch Thiên quan hệ sớm đã là chuyện trên đời đều biết. Trước kia lại là nhân vật cấp siêu sao của công chúng. Cơ hồ tất cả mọi người đều biết các nàng, đi bất luận chỗ nào cũng đều khiến cho địa phương oanh động, bởi vậy chỉ phải ở lại quần đảo Thiên Thạch mà trốn, không giống các nàng Hạng Hồng, có thể tự mình công tác, hoặc là tùy ý du ngoạn bốn phía.

462. Chương 463: Trả Con Lại Đây .

Năm đó ở Hongkong, Thạch Thiên bởi vì lo lắng Thạch Hiểu Mẫn bị thương tổn, lẫn vào trong tạp chí làm bảo vệ, khi đó Samantha đối với hành vi của Thạch Thiên cực kỳ không thuận mắt, hai người giống như đối chọi nhau, thường xuyên phát sinh xung đột. Về sau quan hệ tuy triệt để thay đổi, Samantha vẫn đang thường thường cùng hắn đấu võ mồm làm vui, rất có khí thế “Đừng xem người bây giờ là chí tôn thế giới, lúc trước lão nương cũng là bà chủ của người!”, để thổ lộ sự bức tức khi bị nhốt ở trên đảo.

Kim Hinh cùng với Samantha đã từng là nữ cường nhân cảm thụ lại khác nhau rất lớn, nàng ở trong vùng nước đục làng giải trí nhiều năm, trên tình trường cũng đã trải qua rất nhiều, sớm đã thể xác và tinh thần mỗi một nên đối với cuộc sống yên lặng an tường hiện tại phi thường hài lòng. Đặc biệt sau khi sự kiện tại nước Mỹ phát sinh, nàng đối với Thạch Thiên không muốn xa rời không phải bất luận kẻ nào có thể so sánh được, đừng nói là hoàng cung trên đảo phong cảnh tú lệ, cho dù khu ổ chuột dơ dáy bẩn thỉu, chỉ cần có thể ở bên cạnh Thạch Thiên, nàng đã cảm thấy mỹ mãn .

Nhưng mà Kim Hinh cùng Samantha có thể tính là chị em tình thâm, lại là đồng mệnh tương liên, bình thường đại đa số đều hướng về Samantha nói chuyện, nên mỉm cười nói: “Đúng vậy, không có ai bức anh làm hoàng đế, muốn em nói thì anh càng thích hợp làm thổ phỉ” rồi đưa tay cầm một miếng dưa hấu lên khê cắn một miếng, rồi khen: “Thật ngọt!” Nghiêng thân đem nửa miếng dưa hấu còn lại nhét vào trong miệng Thạch Thiên. Samantha cười mắng: “Buồn nôn!” Kim Hinh lớn tiếng cười phóng đảng, cầm một trái ô mai bỏ nhào vào trên người Samantha, hướng miệng nàng nhét vào, Samantha tránh trái tránh phải, rốt cuộc vẫn bị Kim Hinh nhét vào trong miệng, khiến cho trong miệng đều là nước trái cây.

Một giọng nói ngọt ngào thanh âm nũng nịu cười nói: “Các người để ta tìm, thì ra là trốn ở chỗ này hèn hờ” Chỉ thấy hai cô gái cực đẹp một trái một phải dẫn một cô nhỏ năm sáu tuổi đang đi về phía bọn họ.

Kim Hinh không cần quay đầu lại cũng biết là ai tới, cười mắng: “Hiểu Mẫn chết tiệt, cũng đã là gái có con, mà còn không đứng đắn như vậy” Thạch Thiên từ gốc cây o nhảy dựng lên, mở hai tay ra ôm lấy cô nhỏ vào lòng, hôn lên hai má hồng hồng hỏi: “Tiểu oa lô, có nhớ lão tổ tông hay không?”

Tối là Thạch Hiểu Mẫn cùng Quách Thiên Vi. Thạch Hiểu Mẫn cùng Quách Gia Chí vào mười lăm năm trước đã kết hôn, sau đó sinh một trai một gái, nàng cùng Quách Thiên Vi dẫn cô nhỏ tới đúng là Quách Thiên Như con gái nàng, Thạch Thiên một mực dùng cái tên tiểu oa lô để gọi đứa cháu chắt đáng yêu này, thật già mà không nên nét. Còn đứa lớn thì năm nay đã mười hai tuổi, nhưng lại theo họ của Thạch Hiểu Mẫn, tên là Thạch Tiểu Thiên, Quách gia tuy là danh môn vọng tộc Hongkong, cự phú thế giới, nhưng so với thân phận nhị công chúa Thạch Hiểu Mẫn đế quốc Thiên Thạch, muội muội của chủ tịch hội nghị liên bang cũng không biết thua kém bao nhiêu, cho nên Thạch Hiểu Mẫn cho con mình mang họ Thạch, người Quách gia cũng không dám phản đối, Quách Gia Chí đối với Thạch Hiểu Mẫn từ trước đến nay vẫn rất nghe lời, cũng không có chút vào không vui.

Ngược lại là Thạch Thiên đối với cái tên Thạch Tiểu Thiên có phần không thoải mái, nguyên nhân là Thạch Hiểu Mẫn trước kia thường xuyên ôm đứa con cố ý trước mặt Thạch Thiên gọi Tiểu Thiên Tiểu Thiên làm cho hắn mười phần buồn bực. Về sau Viện khoa học đế quốc đối với nghiên cứu tiềm lực cơ thể người đạt tới tiến triển nhất định, cùng Ủy ban quân sự đế quốc áp dụng kế hoạch tên là “Chiến sĩ tương lai”, từ toàn thể giới chọn lựa nhi đồng có tiềm lực tiến hành khai phá tiềm lực cùng huấn luyện cường hóa, bồi dưỡng lực lượng vũ trang tương lai có thể đối kháng người ngoài hành tinh xâm lấn loài người. Thạch Tiểu Thiên

bởi vì có gien Thạch Thiên, cộng thêm trước khi sinh ra Thạch Thiên thường xuyên dùng nội lực dưỡng thai cho Thạch Hiểu Mẫn, sau khi sinh tư chất rất tốt, lại được Thạch Thiên dẫn thông khí mạch toàn thân, đi theo bên cạnh luyện công, tiềm lực trong cơ thể đã được khai phá rất lớn, bởi vậy thuận lợi thông qua ba năm huấn luyện, trở thành người đứng đầu trong chiến sĩ tương lai.

Lúc này chiến sĩ tương lai nhân số đã vượt qua năm nghìn. Tuy cũng đều là thiếu niên nhi đồng dưới mười lăm tuổi, nhưng danh sách trong quân đoàn vũ trụ cũng có phiên hiệu chính thức của mình, cứ năm trăm người thành một chiến đoàn. Số lượng chiến đoàn theo nhân số gia tăng mà gia tăng. Trước mắt đã có mười chiến đoàn, Thạch Tiểu Thiên với thành tích ưu tú đã trở thành đoàn trưởng chiến đoàn đầu tiên, hẳn cũng là người đầu tiên được nhận nhiệm vụ là trưởng đoàn chiến sĩ tương lai. Vì thích ứng tương lai rất có thể tại vũ trụ phát sinh chiến đấu, chiến sĩ tương lai phần lớn thời gian đều ở trên phi thuyền vũ trụ tiến hành huấn luyện, Thạch Hiểu Mẫn đã gần một năm không thấy con.

Nhắc tới con trai, Thạch Hiểu Mẫn liền tức giận, trừng mắt xông tới Thạch Thiên hét lên: “Khi nào thì trả con lại cho con?” Quách Thiển Như cũng đuổi ra bàn tay nhỏ bé chụp lấy mũi Thạch Thiên, bập bẹ nói: “Đem anh trả lại cho cháu!” Thạch Thiên buồn bực nói: “Năm đó chính là người đưa con đi chọn lựa, đâu phải là ta đưa nó đến” Thạch Hiểu Mẫn hộc mắt hồng lên, ủy khuất nói: “Bảo vệ địa cầu con đương nhiên nguyện ý cho nó đi. Nhưng cũng không thể không cho gặp mặt!” Thạch Thiên nói: “Cái này cũng không thể trách ta. Trong bộ đội quy củ không phải ta định, ta chỉ ngẫu nhiên đi dạy huấn luyện công, mặc kệ chuyện khác” Thạch Hiểu Mẫn bực tức nói: “Người chỉ sợ phiền toái không chịu quản, chứ không phải là không thể quản”.

Thạch Thiên hiểu rõ nàng chỉ bởi vì cùng con trai bảo bối gặp mặt quá ít trong lòng buồn bực, mỗi lần gặp mặt đều nói chuyện này, cũng không phải là không hiểu. Nếu không phải lo lắng ảnh hưởng tới Thạch Tiểu Thiên luyện tập, với thân phận Thạch Hiểu Mẫn hoàn toàn có thể lấy việc công làm tư, đi căn cứ vũ trụ dò xét một phen, để khỏi nhớ con. Bởi vậy Thạch Thiên để tránh lỡ tai tiếp tục chịu khổ, không cho Thạch Hiểu Mẫn phản nản nữa, chuyên tâm chơi đùa với Quách Thiển Như trong lòng, thân mật hỏi: “Tiểu oa lô nhớ anh sao? Chỉ cần luyện tập công phu của tổ tông cho tốt, cũng có thể đi vũ trụ cùng anh ở cùng một chỗ, được không?” Quách Thiển Như dùng sức gật đầu nói: “Được”.

Thạch Hiểu Mẫn nghe vậy khẩn trương, xông lên trước giật lại con, cả giận nói: “Người dám! Không đem Tiểu Thiên cho con. Sau này sẽ không cho người gặp mặt Thiển Như! Hừ!” Nói xong ôm con gái cùng Quách Thiển Vi đi tới chỗ Kim Hình, Samantha nói chuyện, để mặc Thạch Thiên đứng một mình ở đó mà trợn trừng mắt.

Ghế nằm dưới cây làm phi thường rộng rãi, bốn người vây quanh Quách Thiển Như ngồi ở trên ghế nằm cũng không tính là chen chúc, càng có vẻ các nàng quan hệ thân mật, nhưng mà xưng hô lẫn nhau trong đó cũng hơi loạn. Thạch Thiên thân thể cùng kinh nghiệm mặc dù không có đối với bên ngoài công khai, nhưng giữa các nàng đã không phải là bí mật, Kim Hình cùng Samantha đều là phụ nữ của Thạch Thiên, thân là con cháu Thạch Thiên Thạch Hiểu Mẫn lại vẫn cùng các nàng xưng chị em, Quách Thiển Như cũng chỉ nhận thức mẫu thân không nhận tổ tông, gọi các nàng là dì, Quách Thiển Như cùng Quách Thiển Vi như là chị em họ, xưng hô Thạch Hiểu Mẫn là cô, tuy bối phận so với Thạch Thiên kém xa nhưng nàng đối với Thạch Thiên vẫn cuồng đại không thay đổi, một mặt gọi Thạch Hiểu Mẫn là cô, gọi Quách Thiển Như là em, bên kia lại gọi chị Kim Hình, chị Samantha hết sức thân mật.

463. Chương 464: Không Đường Thối Lui .

Quách Thiển Vi hiện tại cũng đã gần bốn mươi. Cùng ba chị em Hạng Kiều, Lý Hiểu Lệ đều đã có sự nghiệp của mình, hai mươi năm cũng không lấy đi lòng say mê của các nàng đối với Thạch Thiên, ngược lại càng ngày càng kiên định, nhưng mà biểu hiện càng thêm thành thực. Không hề đau khổ quẫn quýt si mê như năm đối với Thạch Thiên. Thạch Thiên thấy các nàng trở nên “hiểu chuyện”, những năm này cũng không đối đãi các nàng như người ngoài, có thể tự do ra vào hoàng cung, hẳn lao lực tâm tư vì chị em Thạch lệ cùng suy nghĩ cho những phụ nữ bên cạnh tâm pháp luyện công thích hợp với phụ nữ, đều đem truyền thụ cho các nàng. Nhưng mà trong các nàng này chỉ có Hạng Kiều từ nhỏ thích võ, luyện rất si mê, đã là một trong những nữ sĩ quan ít ỏi trong đế quốc quân đoàn, còn những người còn lại chỉ có hứng thú với bộ phận

có hiệu quả trú nham trong đó, nguyên một đám luyện đến xinh đẹp, giống như thiếu nữ, nhưng nội lực thì lại bình thường.

Cả đời này Thạch Thiên gặp được không ít ngạc nhiên, khiến cho tính tình hắn ôn hòa hơn rất nhiều, ví dụ như gặp được chị em Thạch Lệ, còn có đệ tử trung tâm của tòa thành Thiên Thạch, khiến cho hắn không cố chấp như tiền thế nữa, trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều, tâm tình sợ xử nữa cũng lặng lẽ sinh chuyển biến, chỉ là hắn trong tiềm thức còn lưu một chút quan niệm kiêu cũ tạo thành quán tính, khiến cho hắn không muốn đi trên chóc thiếu nữ không biết. Nếu như ba người các nàng Quách Thiển Vi vẫn dây dưa không ngớt, chỉ cần tìm được cơ hội làm cho Thạch Thiên khó kìm lòng, có lẽ đã sớm đạt được ước muốn.

Thạch Thiên không cam lòng bị mấy người phụ nữ bài trừ ra ngoài, trở thành người cô đơn, đành phải buông mặt mũi chủ động tiến lên nói với Thạch Hiểu Mẫn: “Chồng của con đâu? Tại sao không thấy hắn cùng con trở về?” Thạch Hiểu Mẫn vốn đang cười cười nói nói, nghe thấy Thạch Thiên hỏi nàng, phụng phịu nói: “Hừm! Người còn biết quan tâm tới chuyện của con sao?” Thạch Thiên thành khẩn nói: “Lão tử là tổ tông của ngươi, sao có thể không quan tâm” Thạch Hiểu Mẫn phì một tiếng nói: “Cái gì mà loạn lên hết vậy, người rốt cuộc muốn làm lão tử hay là làm tổ tông?” Thạch Thiên lúng túng nói: “Nói theo thói quen thôi” Mấy người Kim Hình lập tức cười rộ lên, Quách Thiển Như càng cười đến không ngậm miệng được.

Thạch Thiên mượn cơ hội tiến lên ôm lấy Quách Thiển Như, giả bộ cả giận nói: “Không lương tâm, cả lão tổ tông cũng dám cười!” lại hôn một cái lên ám của nó, Quách Thiển Như rất không tình nguyện nghiêng cái đầu nhỏ, tiếng cười như chuông bạc càng vang dội. Thạch Hiểu Mẫn vừa rồi chỉ là giả bộ tức giận, tất nhiên sẽ không ngăn trở tổ tôn bọn họ thân mật.

Quách Thiển Vi xê dịch thân thể, ôn nhu nói với Thạch Thiên: “Anh cũng ngồi xuống đi”.

Thạch Thiên thấy nàng nhượng ra chỉ một chỗ lớn cỡ bàn tay, cười khan nói: “Ta đứng là được,” Quách Thiển Vi ánh mắt buồn bã, lại không muốn khiến cho Thạch Thiên thấy nàng thất vọng, đem mặt quay sang một bên.

Thạch Hiểu Mẫn tuy biết việc này mình không có tiện xen vào. Nhưng nàng thân là cô của Quách Thiển Vi, thấy cháu khổ sở trong lòng nàng cũng không chịu nổi, nhịn không được nói: “Đã nhường chỗ cho ngồi thì ngồi đi, còn không thì đứng đó làm gì, tự mình ra chỗ gốc cây ngồi đi, đừng như cọc gỗ mà đứng đó ảnh hưởng tâm tình mọi người nói chuyện” Thạch Thiên nói: “Có phải là quá chen chúc không?” Thạch Hiểu Mẫn trách mắng: “Chị Hạng Hồng, Tiêu Vi các nàng khi đều ở đây, chẳng phải bảy tám người cũng thường thường chen chúc một ghế sao, khi đó tại sao một chút cũng không chèn chát”.

Thạch Thiên không khỏi trợn trắng mắt, nghĩ thầm những người kia đều là phụ nữ của lão tử, cùng một chỗ cũng có thể, sao có thể đánh đồng? Nhưng hắn chỉ quen dùng nắm đấm cùng người lý luận, công phu miệng lưỡi sao là đối thủ của Thạch Hiểu Mẫn này, lại không nỡ dùng quyền phục người đối với nàng, những năm này chịu thiệt cũng không phải lần một lần hai, chỉ phải vội câm miệng, thâm nghĩ: “Lão tử sợ chắc?” Rồi ngoan ngoãn ngồi xuống.

Quách Thiển Vi gặp Thạch Thiên rốt cuộc ngồi vào bên cạnh mình, đối với Thạch Hiểu Mẫn cười cười cảm kích, làm cho Thạch Hiểu Mẫn tức giận trừng mắt liếc qua. Nàng đối với cái này không chút nào chú ý, nghiêng người đi giúp Quách Thiển Như chải lại đầu tóc, mượn cơ hội đem thân thể tựa ở trên người Thạch Thiên. Cảm giác được nhiệt độ cơ thể Thạch Thiên rõ ràng dần dần lên cao, Quách Thiển Vi trong lòng tình cảm càng thêm khó có thể ức chế, trong lòng ngực như có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, say mê nhắm lại hai mắt không đếm xỉa tất cả bên ngoài, phảng phất chỉ còn lại có nàng cùng Thạch Thiên, cảm thấy nếu có thể vĩnh viễn như vậy là tốt nhất.

Ở đây trong đám người, ngay cả Quách Thiển Như nhỏ tuổi cũng mơ hồ biết người chị Quách Thiển Vi này của mình yêu mến Thạch Thiên, ngược lại không có người cảm thấy Quách Thiển Vi biểu hiện có gì không ổn. Thạch Hiểu Mẫn cảm giác không đúng, dứt khoát quay mặt không nhìn bọn họ. Kim Hình, Samantha thì trong lòng thâm than, các nàng khác với Thạch Hiểu Mẫn, biết rõ trên người Thạch Thiên có loại ma lực khó có thể giải thích nhưng lại làm cho người khác không thể kháng cự, nếu như hiện tại để cho các nàng mất đi Thạch Thiên, chỉ sợ sẽ điên khùng, bởi vậy chẳng những không ăn giấm chua, ngược lại đồng tình với Quách Thiển Vi.

Kim Hinh cùng Samantha liếc nhau, hai người đều hiểu ý, đều có ý giúp Quách Thiển Vi một tay. Kim Hinh đứng dậy đi lấy hoa quả, khi trở về thì đứng ở sau lưng Thạch Thiên, cúi người áp ở trên lưng hắn, cầm hoa quả đưa cho Quách Thiển Như ăn, Samantha dang tay vịn lưng ra về mỗi một, khi Kim Hinh rời đi thì nằm xuống. Thạch Thiên không đường thối lui, chỉ có thể thành thật ngồi đó, khiến cho Quách Thiển Vi tựa ở trên người mình.

Kim Hinh để tránh khó xử, tiếp nhận câu hỏi vừa rồi Thạch Thiên hỏi Thạch Hiểu Mẫn mà nói: “Hiểu mẫn, xác thực đã lâu không thấy em dẫn chồng tới chơi, hẳn bận rộn như vậy sao?” Lời nói ngữ điệu bình thản, thanh âm không cao cũng không thấp, có vẻ tất nhiên, cũng sẽ không quấy rầy Quách Thiển Vi tiếp tục say mê. Samantha nói: “Nghe nói ba lão gia tử Quách gia đều về hưu, chẳng lẽ bảo Quách Gia Chí về nhà làm ăn?”

Thạch Hiểu Mẫn lắc đầu nói: “Hắn chỉ biết làm thâm hụt tiền buôn bán, lão gia tử nào dám đem làm ăn giao cho hắn quản lý, mà ngay cả cổ phần công ty trong nhà cho đều bị hắn bán, đem cho một quỹ từ thiện, đi khắp nơi trên địa cầu giúp người nghèo bị thiên tai, em cũng không biết hắn hiện giờ là tại Phi Châu hay Ấn Độ nữa”.

Thạch Thiên nghe vậy cả giận nói: “Cái tên chết tiệt này lại dám bỏ bê con, lão tử một hồi nữa sẽ đi bắt hắn tiền cung làm thái giám, xem hắn còn dám bốn phía chạy loạn hay không”.

Thạch Hiểu Mẫn hung hăng cho Thạch Thiên một quyền, tức giận nói: “Chết đi! Ở trước mặt con nít mà ăn nói khùng điên như vậy” Kim Hinh cùng Samantha cũng đều đối với Thạch Thiên mãnh liệt trợn mắt. Thạch Hiểu Mẫn nói tiếp: “Làm từ thiện là chuyện tốt, việc này con ủng hộ hắn, nếu không phải vì chiếu cố Như Như, con đã đi cùng hắn. Nói đến hai chúng con cũng không nhàm chán giống như các người, đều lão phu lão thê, còn không phải mỗi ngày đều dính cùng một chỗ”.

Kim Hinh cùng Samantha nhìn nhau mỉm cười, đối với lời nói của Thạch Hiểu Mẫn một chút cũng không thấy khó xử, ngược lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Các nàng đối với sự nghiệp từ thiện của Quách Gia Chí cũng cực kỳ tán đồng, lập tức đem tiền của mà mình tích súc quyền cho quỹ từ thiện của hắn, dù sao hiện tại các nàng muốn dùng tiền cũng không có cơ hội.

464. Chương 465: Yêu Tinh Hại Người .

Thạch Hiểu Mẫn lần này cùng Quách Thiển Vi trở lại quần đảo Thiên Thạch, cũng không phải về nhà thăm mấy người Thạch Thiên, mà là bởi vì phi thuyền vũ trụ số một loài người “Empires 1” tối hôm nay đã về địa cầu. Hôm nay ánh mắt tất cả mọi người toàn thế giới đều tập trung tại căn cứ du hành vũ trụ trên quần đảo Thiên Thạch.

Viện khoa học đế quốc hai mươi năm nay đều tập trung trí tuệ toàn bộ loài người không ngừng cố gắng, cơ bản đã phá giải huyền bí chứa trong đĩa bay người ngoài hành tinh. Điều này làm cho mọi người đối với tương lai tràn đầy tin tưởng, bắt đầu tin tưởng trí tuệ nhân loại cũng không thấp hơn người ngoài hành tinh. Nhưng mà các khoa học gia tham dự nghiên cứu đều tình tường, nếu như không phải đĩa bay người ngoài hành tinh tại mấy ngàn năm trước rơi ở địa cầu, dựa vào phát triển lực lượng của loài người, chỉ sợ qua mấy ngàn năm nữa cũng không thể đạt tới thành quả trước mắt. Hơn nữa nghiêm khắc nói, phá giải đĩa bay người ngoài hành tinh thực tế hao phí loài người một trăm hai mươi năm thời gian, công lao của tổ chức Beila trước kia dùng thời gian trăm năm cũng không thể bỏ qua.

Empires 1 cơ bản là dựa theo kỹ thuật của đĩa bay người ngoài hành tinh, cũng gia nhập bộ phận thao tác cải tiến thích hợp với loài người, các phương diện tính năng cũng không yếu hơn đĩa bay người ngoài hành tinh. Tại hư không vũ trụ cao nhất có thể đạt tới một phần hai tốc độ ánh sáng. Nhưng mà tính năng phi thuyền có chính thức đạt tới tiêu chuẩn này hay không, còn phải chờ xem xét số liệu mang về qua thử nghiệm mới có thể hiểu rõ.

Chỉ cần Empires 1 thành công, cùng an toàn quay về căn cứ du hành vũ trụ, hôm nay sẽ trở thành một trong sự kiện quan trọng lớn nhất lịch sử loài người. Nguyên thủ các quốc gia đều đến địa điểm xuất phát tại quần đảo Thiên Thạch nghênh đón phi thuyền trở về, cộng thêm tùy tùng bọn họ, đại biểu các giới,

phóng viên truyền thông... giờ phút này ít nhất có trên vạn người tụ tập tại trung tâm du hành vũ trụ mà chờ đợi.

Thạch Hiểu Mẫn không giống chị Thạch Lệ thân có công chức, bình thường rất ít tham gia loại trường hợp này, nhưng mà hôm nay có chỗ khác, bởi vì hạm trưởng chỉ huy Empires 1 không phải ai khác, chính là Hạng Kiều đã vinh thăng làm thiếu tướng. Hạng Kiều cùng Quách Thiển Vi thân như chị em, quan hệ cùng Thạch Hiểu Mẫn cũng cũng không tệ, các nàng bất kể như thế nào cũng phải đi nghênh đón.

Thấy mặt trời dần dần đã ngã về tây, Thạch Hiểu Mẫn đẩy Quách Thiển Vi đang tựa ở bên người Thạch Thiên, cười nói: “này! Đừng say mê, chúng ta nên đi đón Tiểu Hương Tiêu chiến thắng trở về trở về thôi” Quách Thiển Vi giờ phút này đang như si nhe mê, nào đâu đem chuyện nghênh đón Hạng Kiều để trong lòng, bực mình đáp: “Cái gì Tiểu Hương Tiêu? Bảo nàng đi chết đi” Thạch Hiểu Mẫn cùng Kim Hinh, Samantha nghe vậy cũng nhin không được cười đến nghiêng ngả, ôm bụng thiếu chút nữa hít không được khí.

Quách Thiển Vi lúc này mới bị tiếng cười lớn đánh thức lại thần trí, quần bách đến khuôn mặt đỏ bừng, xấu hổ hỏi: “A! Không phải nói Hạng Kiều đến tối mới có thể trở về sao?” Thạch Hiểu Mẫn cười mắng: “Chính mình quay đầu lại mà nhìn đi, mặt trời đã xuống mặt nước rồi. Em sẽ không cho rằng đó là mặt trời mọc chứ?” Quách Thiển Vi xấu hổ cúi đầu xuống, trong lòng ngược lại thật hy vọng bây giờ là buổi sáng.

Thạch Thiên có mỹ nhân áp vào người, sớm đã dục hỏa đốt người, nhin hết sức vất vả, nhân cơ hội đứng lên nói: “Thiếu chút nữa là quên hôm nay có chuyện này, lão tử sao có thể vắng mặt. Ừm, bộ đồ này không quá phù hợp, Hiểu Mẫn các người hãy đi trước. Ta cùng Kim Hinh thay đổi quần áo”.

Một trái một phải kéo Kim Hinh cùng Samantha, nhảy lên, bay vào hoàng cung.

Quách Thiển Vi ngẩng đầu, ánh mắt u oán nhìn về phía ba người Thạch Thiên biến mất, người nào cũng biết Thạch Thiên tuy thân là lãnh tụ cao nhất đế quốc, nhưng lại chưa bao giờ nguyện đi quản mấy chuyện náo nhiệt này, nghĩ thầm chẳng lẽ mình thật làm cho hấn chán ghét như thế sao?

Thạch Hiểu Mẫn nhìn thấy trong lòng thâm than, tìm không ra lời an ủi nàng, dắt tay Quách Thiển Như, nói với Quách Thiển Vi: “Đi thôi, nghênh đón nữ anh hùng của chúng ta!” Quách Thiển Vi gật gật đầu, đi theo sau lưng mẹ con Thạch Hiểu Mẫn.

Xa xa đã sáng lên mấy đạo hào quang bắn về phía bầu trời, chỉ dẫn phương hướng trở về cho Empires 1 sắp trở điểm xuất phát.

Thạch Thiên ôm Kim Hinh, Samantha hai nàng, như một trận gió nhảy vào phòng ngủ, đem các nàng ném ở trên giường.

Samantha ngạc nhiên nói: “Không phải phải thay đổi quần áo sao? Trên giường làm gì?” Thạch Thiên vô cùng khẩn trương nhào tới, mở ra hai tay đem hai nàng đặt ở dưới thân, nghiêm mặt hắc hắc cười nói: “Quần áo không vội thay, giúp lão tử trừ hỏa trước đã” Samantha phì một cái nói: “Người khác làm ra, dựa vào cái gì lại tiết ở trên người chúng em” Kim Hinh cũng trách mắng: “Đúng vậy, chúng em không làm vật thay thế, ai vẽ ra thì người đó đi diệt, nàng cũng không phải không muốn. Chúng em sẽ giúp anh gọi nàng ta tới, để cho nàng ta tự mình đến giúp anh dập lửa” Samantha lập tức tỏ vẻ đồng ý, lấy điện thoại cầm tay ra muốn gọi điện thoại cho Quách Thiển Vi.

Thạch Thiên tức giận nói: “Hơn hai mươi năm trước đã giải thích qua đối với các em, các nàng tuổi còn nhỏ còn không hiểu chuyện, lão tử không muốn dây tai họa cho các nàng”.

Samantha trong nội tâm chợt động, lặng lẽ đem điện thoại di động đặt ở đầu giường nói: “Hai mươi năm trước chúng em cũng cảm thấy anh nghĩ không phải không có lý, tuy anh ở phương diện này đã đủ xấu xa, nhưng mà có thể có loại ý nghĩ này, nói rõ anh xấu xa còn không đủ triệt để. Nhưng cũng đã hai mươi năm trôi qua, các nàng chẳng lẽ còn là tiểu cô nương không hiểu chuyện năm đó sao? Em nghĩ các nàng hoàn toàn có thể chịu trách nhiệm về lựa chọn của mình, anh không cần phải lo lắng như thế chứ?”

Kim Hinh thở dài nói: “Đúng vậy, đã hai mươi năm, các nàng đối với anh vẫn một mực thâm tình không chút nào thay đổi, mỗi lần thấy ánh mắt các nàng nhìn anh, trong lòng của em cũng khó chịu muốn chết được, cảm giác giống như mình cướp đi cái gì đó mà các nàng yêu mến nhất. Chúng em đã lén thương lượng

qua, thậm chí muốn tìm cơ hội tác hợp các người, dứt khoát để cho anh tiếp nhận các nàng. Đừng để cho bọn em tự trách nữa có được không?” Thạch Thiên không khỏi nghẹn ngào cười nói: “Nào có phụ nữ như các em, lại có thể không chê lão tử nhiều phụ nữ, lão tử là cái gì để mọi người nhường tới nhường lui sao?”

Samantha tức giận nói: “Anh mới không phải thứ gì! Cũng không biết trúng ma pháp gì của anh, nếu muốn ăn dấm chua, chúng em cũng đâu để cho anh tra tấn hai mươi năm? Dù sao anh có phụ nữ đã không ít, không quan tâm nhiều hơn nữa vài người, để cho người khác cũng gánh bớt nỗi thống khổ của chúng em”.

Kim Hinh xoay người nằm xấp lên trên người Thạch Thiên, bàn tay nhẹ nhàng đùa giỡn cự vật kia, ôn nhu nói: “Cô gái nhỏ này chỉ mới tựa ở bên cạnh anh ngồi một hồi, người xem chính mình đã nghẹn thành bộ dạng này. Nói rõ anh cũng thích nàng ta, làm gì phải nhịn vất vả như vậy, chẳng lẽ anh nhẫn tâm để cho các nàng tiếp tục khổ trông mong hai mươi năm nữa sao? Em thấy mặc kệ bao nhiêu năm cũng không cải biến được tình ý các nàng đối với anh”.

Thạch Thiên nghĩ thầm việc này sao có thể đánh đồng? Bất luận cô gái xinh đẹp nào dán ở trên người cọ qua cọ lại, tiểu tử phía dưới của lão tử đều mãnh liệt phản ứng. Nếu đã đến mức chỉ sợ không quá xinh đẹp cũng không có bao nhiêu quan hệ. Nhưng mà hắn còn muốn để cho Kim Hinh, Samantha vì chính mình “trừ hỏa” tất nhiên sẽ không đem chuyện này thật tình nói ra dẫn đến các nàng tức giận. Huống chi các nàng Quách Thiển Vi bên lòng cũng xác thực vượt qua dự đoán của hắn, chẳng lẽ mình thật nhẫn tâm làm cho các nàng tiếp tục khổ luyện sao? Cười khổ nói: “Tựa hồ lão tử không phải gây họa cho các nàng. Ngược lại thực xin lỗi các nàng”.

Kim Hinh hung hăng nhéo nhéo cự vật trong quần, nũng nịu nói: “Anh nha, thật đúng là yêu tinh hại người?”

465. Chương 466: Tranh Thủ Thời Gian .

Hạng Kiều là tiêu điểm vô cùng chói mắt đêm nay, sau khi trở lại giữa mọi người, tất nhiên lập tức trở thành chủ đề trung tâm của các nàng, mọi người trái một câu “Nữ anh hùng” phải một câu “Nữ thần vũ trụ”, đem Hạng Kiều nói đến mặt đỏ tới mang tai, liên thanh xin khoan dung. Các nàng không chút nào có ý thông cảm với nàng, Samantha vừa cười vừa nói: “Hôm nay ngay cả Thạch Thiên cũng cố ý đến đây, hắn trước kia chưa bao giờ tham gia loại hoạt động này, có thể thấy được lực hiệu triệu của nữ anh hùng của chúng ta hiện tại lớn đến bao nhiêu”.

Hạng Kiều đối với Thạch Thiên si tình tuy cũng giống như Quách Thiển Vi, Lý Hiểu Lệ, hơn hai mươi năm có tăng không giảm, nhưng mà mỗi lần nghe được hắn đến lại tức giận, oán hận nói: “Người này đâu phải là cố ý chạy đến, chẳng những tới so với người khác trễ hơn, đến phòng họp liền trốn ở góc phòng ngủ gà ngủ gật, ngay cả một câu động viên cũng không có”.

Samantha lấy ra một cái điện thoại quơ quơ trước mặt Hạng Kiều, dùng ngữ khí rất có khiêu khích nói: “Lời động viên thì thật ra cũng có, chị đã ghi ra một bản, em có muốn nghe hay không?” Lại đồng thời nói với Quách Thiển Vi cùng Lý Hiểu Lệ ở một bên: “Các em muốn nghe hay không? Cũng có liên quan đến các em đó” Hạng Kiều tức giận nói: “Có lời gì không thể ngay mặt nói? Cần gì phải ghi lại chuyển cho chúng em nghe? Em mới không cần nghe!”

Quách Thiển Vi cùng Lý Hiểu Lệ trong lòng đều hiểu kỳ Samantha ghi lại Thạch Thiên nói cái gì, lại có thể liên quan với mình, nhưng các nàng cùng Hạng Kiều là chung cừu địch, thấy nàng biểu hiện hết sức kiên cường, liền cũng đều tỏ vẻ không muốn nghe, bĩu môi đem mặt chuyển sang nơi khác. Dù sao Thạch cũng hơn hai mươi năm này đều không cho các nàng hy vọng, bởi vậy cảm thấy trong điện thoại di động của Samantha ghi âm cũng sẽ không có nội dung gì làm cho người ta ngạc nhiên.

Kim Hinh cười hì hì nói: “Ba đứa ngốc, là bọn chị khi nói chuyện cùng Thạch Thiên về các em, Samantha đã lên ghi lại, các em chẳng lẽ thật không muốn nghe xem Thạch Thiên nghĩ như thế nào sao?”

Hạng Quách Lý ba người trong lòng đều run lên, nghe ý tứ trong lời nói của Kim Hinh, chuyện tựa hồ có chỗ chuyển cơ, đều đỏ mặt nhìn chằm chằm vào điện thoại trong tay Samantha. Nhưng vừa nói qua không muốn nghe, nhất thời lại xấu hổ đổi ý.

Samantha cố ý không nhìn tới vẻ mặt ba người, thở dài nói với Kim Hinh: “Xem ra là chúng ta xen vào việc của người khác, nếu không muốn nghe, ta xóa bỏ mà được”.

Hạng Quách Lý ba người cùng kêu lên: “Đừng!” Hạng Kiêu đưa tay đoạt lấy điện thoại của Samantha.

Trên quảng trường của căn cứ du hành vũ trụ đầy tiếng nói cười, tầng cao nhất tòa nhà du hành vũ trụ trong phòng họp không khí lại dị thường ngưng trọng. Giờ phút này trong phòng họp tụ tập gần trăm người, trong đó nhân số nhiều nhất là khoa học gia Viện khoa học đế quốc, còn có cao tầng của Hội nghị liên bang, Quân đoàn đế quốc, cùng với hơn hai mươi vị nguyên thủ quốc gia các nước lớn.

Hội nghị đầu tiên là do vài khoa học gia đại biểu báo cáo thành quả nghiên cứu hai mươi năm qua, nội dung chủ yếu là nhằm vào phá giải nền văn minh người ngoài hành tinh. Tiếp đó đại biểu quân đội cũng nói, tương đối ngắn gọn hơn so với các khoa học gia, cơ bản là thành quả của Viện khoa học đế quốc áp dụng trên quân sự, còn công khai bộ phận về chiến sĩ tương lai. Cao tầng hội nghị liên bang cùng hơn hai mươi nguyên thủ quốc gia các nước lớn chỉ đến dự thỉnh.

Khoa học gia cùng đại biểu quân đội sau khi kết thúc, Beila đi lên đài, trầm giọng nói: “Hôm nay ta đại biểu Viện khoa học đế quốc công bố một nội dung quan trọng, là nghi vấn lớn nhất vẫn ở trong lòng chúng ta trong hai mươi năm nay, chính là đĩa bay người ngoài hành tinh đến từ đâu? Tinh cầu của người ngoài hành tinh cách chúng ta bao xa? Loài người chúng ta còn bao nhiêu thời gian chuẩn bị?”

Thạch Thiên, Thạch Lệ, các nhân vật quan trọng trong đế quốc Thiên Thạch cùng các khoa học gia đã sớm biết kết quả, lời nói của Beila không có khiến cho bọn họ phản ứng quá lớn. Hơn hai mươi nguyên thủ quốc gia kia lại hiển nhiên không có chuẩn bị tâm lý, bọn họ vốn tưởng rằng chỉ là tiến đến tham gia lễ mừng công của Empires 1 bay thử thành công, không ngờ còn có công bố tin tức trọng đại như thế, hơn nữa tiến đến tham gia lễ mừng quốc gia có mấy trăm nước, cũng chỉ có đại biểu hơn hai mươi nước lớn bọn họ mới được tham dự hội nghị, nói rõ nội dung Beila sắp công bố đối với loài người mà nói cũng không phải là chuyện tốt gì, cần giữ bí mật đối với đại đa số người. Lập tức vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên, cả đám đều ngồi thẳng người chăm chú nghe.

Beila mở ra đèn chiếu, đem hình ảnh mô phỏng hệ ngân hà phóng ở trên tường, nói tiếp: “Theo tư liệu người ngoài hành tinh phá giải được đã có thể đoán được, tinh cầu của người ngoài hành tinh cũng giống như chúng ta, đều ở hệ ngân hà. Bất đồng là, vị trí địa cầu là vòng xoáy của hệ ngân hà, mà bọn họ ở tại hạch cầu hệ ngân hà. Bởi vì tư liệu trên đĩa bay cũng không hoàn chỉnh, còn có một bộ phận số liệu mất đi, vị trí cụ thể không cách nào xác định, hiện tại chỉ có thể đơn giản phỏng chừng, tinh cầu người ngoài hành tinh cách địa cầu chúng ta cách tối thiểu ngoài hai vạn năm ánh sáng”.

Nguyên ai cũng biết ánh sáng cơ hồ là cực hạn của vũ trụ, cũng biết tính năng cùng tốc độ cáo nhất của Empires 1 cũng không yếu hơn đĩa bay người ngoài hành tinh quá nhiều, cũng có tốc độ bằng $\frac{1}{2}$ vận tốc ánh sáng, nghe nói tinh cầu người ngoài hành tinh cách địa cầu tối thiểu hai vạn năm ánh sáng, cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Vì vậy tiến thêm một bước xác định, có người nhin không được hỏi: “Đây là không phải có ý nghĩa, loài người chúng ta ít nhất còn có bốn vạn năm thời gian chuẩn bị?”

Beila lắc đầu nói: “Tôi cũng hy vọng loài người có thời gian dài như vậy, đáng tiếc sự thật cũng không phải là như thế. Theo tư liệu trong đĩa bay người ngoài hành tinh khoa học gia chúng ta phá giải ra được, người ngoài hành tinh có kỹ thuật hạng nhất thông qua ám không gian truyền tổng vật chất, bọn họ có thể kiến tạo một loại truyền tổng đặc thù, đem vật thể hoặc tính mạng trong nháy mắt truyền tổng đến một trạm truyền tổng khác. Rất hiển nhiên người ngoài hành tinh hao phí vài ngàn năm thậm chí hơn mười vạn năm thời gian tại địa phương cách chúng ta không xa kiến tạo trạm truyền tổng như vậy, bởi vì đĩa bay người ngoài hành tinh rơi trên địa cầu chỉ là tàu thăm dò cấp thấp của họ, dưới tình huống không có tiếp tế, căn bản không có khả năng rời xa căn cứ một mình phi hành bốn vạn năm. Trạm truyền tổng cách địa cầu cũng sẽ không quá gần, những người ngoài hành tinh đi vào địa cầu từ trạng thái chết giả sau khi tỉnh dậy, từng truyền đi tín hiệu cầu cứu, đến nay đã hai mươi năm quá khứ trôi qua, đồng loại bọn họ còn chưa có đuổi tới địa cầu cứu viện, nói rõ trạm truyền tổng cách địa cầu cũng có thể dùng năm ánh sáng để tính toán, bằng không mấy ngàn năm trước khi phi thuyền gặp tai nạn, bọn họ đã có thể tìm thấy được địa cầu”.

Một người lo lắng hỏi: “Nhưng người ngoài hành tinh đã vài ngàn năm trước đã có thể kiến tạo trạm truyền tổng ám không gian, khoa học kỹ thuật của bọn họ đạt trình độ chắc hẳn cũng vượt chúng ta ít nhất mấy

vạn năm, chúng ta có thể đuổi theo chênh lệch lớn như thế sao?” Không đợi Beila trả lời, Tổng tư lệnh Braid quân đoàn đế quốc cướp lời trước: “Chúng ta đã có thể chỉ dùng hai mươi năm thời gian đã phỏng theo đĩa bay người ngoài hành tinh tạo nên phi thuyền không kém, nói rõ chúng ta có so với người ngoài hành tinh càng thông minh trí tuệ hơn”.

Beila gật nhẹ đầu nói: “Chúng ta cần chính là tranh thủ tận thời gian để tranh thủ cho chính mình, hiện tại chỉ còn có một cơ hội duy nhất, chính là tìm được trạm truyền tống của người ngoài hành tinh, đem nó phá hủy đi, như vậy cho dù chiến hạm người ngoài hành tinh muốn tới, chúng ta cũng còn ít nhất hai vạn năm chuẩn bị”.

Mọi người không hện mà cùng nhìn về phía Thạch Thiên, trạm truyền tống người ngoài hành tinh khẳng định có hạm đội vũ trụ đóng, với lực lượng loài người hiện tại, có thể làm được điểm ấy cũng chỉ có hắn, dù sao trên tay hắn đã từng dính máu của người ngoài hành tinh.

466. Chương 467: Lão Tử Cười Hết (đại Kết Cuộc) .

Viện khoa học thể lý luận phân tích ra nguyên lý truyền tống ám không gian cơ bản nhất, chính là tại hai trạm truyền tống đồng thời chế tạo ra hắc động, cùng sử dụng phương thức nào đó đem vật thể từ trong một cái hắc động quảng đến cái hắc động khác. Nói thì tuy đơn giản, nhưng làm như thế nào cũng không phải các khoa học gia có thể tưởng tượng ra được, tối thiểu nhất đối với ám không gian có một nhận thức có hệ thống, mà trước mắt đối với loài người mà nói, ám không gian vẫn chỉ là một tồn tại trong tưởng tượng.

Trên thực tế cường chế đánh vỡ hàng rào không gian chế tạo hắc động đối người ngoài hành tinh mà nói cũng không phải chuyện dễ dàng. Theo tư liệu trên đĩa bay người ngoài hành tinh tìm được, mỗi một lần truyền tống đều cần tiêu hao năng lượng vô cùng lớn, nguy hiểm thất bại cũng rất lớn. Các khoa học gia lạc quan phỏng chừng, người ngoài hành tinh kiến tạo trạm truyền tống mục đích chủ yếu là thăm dò vũ trụ, phi thuyền rơi trên địa cầu chính là một phi thuyền thăm dò, bởi vậy trong trạm truyền tống không có nhiều chiến hạm hoặc người ngoài hành tinh, cho nên mới đưa ra kế hoạch phá hoại trạm truyền tống.

Thạch Lệ cũng lén hỏi Beila: “Có khả năng cùng người ngoài hành tinh chung sống hoà bình hay không?”

Kể từ khi biết người ngoài hành tinh tồn tại, cũng có không ít người đưa ra ý kiến như vậy, trong đó không thiếu khoa học gia của Viện khoa học đế quốc, bọn họ cho rằng loài người cho dù có phát triển một vạn năm cũng không thể vượt qua được nền văn minh người ngoài hành tinh, đối kháng cơ bản không có phần thắng, còn không bằng tranh thủ cùng người ngoài hành tinh trong vũ trụ hòa bình cùng tồn tại. Cho dù buông tha quyền lợi một nhóm người cũng có thể. Thạch Lệ trong lòng đối với ngôn luận này cũng không tán đồng, nhưng nàng thân là Chủ tịch hội nghị liên bang, không thể giả bộ như không nghe thấy, cảm thấy làm hậu kế cũng không phải là không thể, ít nhất có thể tạo được tác dụng trấn an nhân tâm.

Beila hỏi ngược lại: “Để cho nhân loại như cự nhân tộc, làm nô dịch cho người ngoài hành tinh?”

Cự nhân tộc chỉ là người ngoài hành tinh có ngoại hình to lớn trong đĩa bay, bởi vì hình thể to lớn, bị Viện khoa học xưng là cự nhân tộc. Hiện tại đã biết, Cự nhân tộc cùng người ngoài hành tinh cũng không đến từ một tinh cầu, bọn họ là một giống người do người ngoài hành tinh chinh phục, bởi vì thân thể khoẻ mạnh, người ngoài hành tinh dùng để làm công tác gian khổ nguy hiểm, cũng giống như trâu ngựa của nhân loại vậy.

Thạch Lệ nhất thời im lặng, chỉ nghe Beila nói tiếp: “Cự nhân tộc trình độ trí lực tương đối khá thấp. Dưới sự khống chế của người ngoài hành tinh, sẽ không phát triển trở thành uy hiếp đối với bọn họ. Mà con người chúng ta cùng người ngoài hành tinh có trí lực không thua kém bọn họ, nếu như dùng Thạch Thiên làm tiêu chuẩn. Chúng ta thậm chí có so với người ngoài hành tinh còn có tiềm lực cường đại hơn, chỉ có điều phát triển thời gian quá ngắn mà thôi. Người ngoài hành tinh sau khi hiểu rõ chúng ta tồn tại, sẽ chờ nền văn minh địa cầu phát triển mà đi uy hiếp bọn họ sao? Dưới tình huống địch mạnh ta yếu cầu hòa bình cùng tồn tại chẳng khác nào là đầu hàng, cho dù người ngoài hành tinh tiếp nhận chúng ta đầu hàng, cũng sẽ không cho chúng ta thời gian cùng không gian phát triển, tuyệt đối sử dụng tất cả thủ đoạn có thể uy hiếp trước khi tiêu diệt chúng ta, nhiều nhất lưu lại số ít loài người để bọn họ nghiên cứu, không có giới trị lợi dụng thì sẽ nhỏ cỏ tận gốc. Đã như vậy, chúng ta vì sao không giữ lại sự tôn nghiêm?”

Thạch Lệ gật nhẹ đầu, nàng tin tưởng phán đoán của Beila, loài người mình cũng tàn sát lẫn nhau, huống chi là ngoại tộc.

Beila thoải mái cười nói: “Đây chỉ là tính toán xấu nhất, thật ra không cần quá lo lắng, mặc dù đang nền văn minh khoa học kỹ thuật nhất thời không có khả năng đuổi theo người ngoài hành tinh, nhưng mà có Thạch Thiên pử đây, còn có chiến sĩ tương lai đang phát triển. Cho dù hạm đội người ngoài hành tinh giờ phút này đến. Chúng ta cũng sẽ không bị diệt tuyệt!”

Thạch Thiên trở lại hoàng cung đảo Nam, vừa vào cửa, một làn gió thơm đập vào mặt mà đến, đã thấy Samantha, Kim Hinh cười mập mờ xông lại khoác ở hai tay hắn, một trái một phải kẹp lấy hắn hướng về phòng ngủ. Thạch Thiên hơi cảm thấy kinh ngạc, hắn bởi vì thiên phú dị bẩm. Phụ nữ bên người đối với hắn cho tới bây giờ đều là vừa thương vừa sợ, mặc dù chủ động muốn, cũng là dùng phương thức trêu chọc mình, cho tới bây giờ còn chưa thấy qua tình thế cấp bách đến như vậy, huống chi đêm qua hung hăng hầu hạ qua hai nàng, phỏng chừng giờ phút này thể lực còn chưa có khôi phục. Nhưng mà hắn chỉ là cảm thấy mới lạ, thật cũng không có nghĩ nhiều, cảm thụ khác thường ngược lại khiến cho hắn càng thêm thú tính.

Ba người đi vào trước cửa phòng ngủ Thạch Thiên mới phát hiện không đúng hỏi: “Các nàng ở bên trong làm gì?”

Hai người hiểu rõ dấu không được hắn, cũng không có ý định cùng dấu. Kim Hinh thay đổi thần thái mập mờ, quay mặt trách mắng: “Làm gì? Đương nhiên là chờ anh! Cũng chờ anh hơn hai mươi năm, anh còn giả bộ gì nữa!” Samantha cũng hung ác nói: “Đừng quên tối qua anh đã đáp ứng không hề cự tuyệt các nàng, hiện tại có thể thực hiện hứa hẹn, nếu như dám lật lọng, hừ! Hai chúng em, hai chúng em sẽ đi nhảy xuống biển tự sát!”

Thạch Thiên nghĩ thầm, lão tử chỉ là có điểm do dự, khi nào thì đưa ra hứa hẹn? Nói đến các nàng bị dị năng lão tử hun đúc hơn hai mươi năm, nhảy vào trong nước thì là tắm rửa, tuyệt đối tự sát không được.

Kim Hinh áp vào Thạch Thiên bên tai, ôn nhu nói: “Một hồi ôn nhu một chút, các nàng vẫn là xử nữ”.

Thạch Thiên ở phương diện này ý chí tuyệt đối là không đủ kiên định, bằng không sớm xuất gia làm hòa thượng rồi. Lời nói chọc người như thế lập tức khiến cho hắn toàn thân nhiệt huyết sôi trào. Cùng một chỗ hóa thành nhiệt lưu dũng mãnh vào dưới bụng, trong mơ mơ màng màng bị Kim Hinh, Samantha hai người đẩy vào trong phòng ngủ. Khi hắn phục hồi lại tinh thần, tình cảnh trước mắt khiến cho vật phía dưới thiếu chút nữa phá quần mà ra. Chỉ thấy Hạng Kiều, Quách Thiển Vi, Lý Hiểu Lệ ba người đứng chống nạnh thành một hàng ở trước giường, mang trên mặt vẻ mặt quái dị như cười mà không phải cười, giống như giận lại không phải giận, mặc trên người lại là đồng phục cao trung.

Hạng Kiều hỏi: “Người là đi học sao?”

Thạch Thiên giật mình nói: “Các em làm cái gì?”

Quách Thiển Vi nói: “Người nói: Đúng, ngày đầu tiên. Xin hỏi báo danh ở nơi nào”.

Lý Hiểu Lệ nói: “Hay cho tiểu tử, ngày đầu tiên báo danh đã dám muộn, ngay cả đồng phục cũng không mặc, lại còn mang dép lê, không đem giám sát trường học chúng ta để vào mắt sao? Muốn chết!!”

Hạng Kiều nói: “Đứng lại, người chẳng những muộn, còn không mặc đồng phục, nhất định phải giáo dục người một phen”.

Đây chẳng phải là tình cảnh năm đó cùng các nàng lần đầu tiên gặp mặt sao.

Thạch Thiên cuối cùng hiểu được, trong lúc nhất thời trăm loại tư vị phun lên trong lòng, ý chí sắt đá đóng băng ngàn năm bị đánh nát bấy. Ba cô gái trước mắt cũng không cùng mình từng có liên quan chính thức, so với các cô gái từng gặp càng cuồng dại với mình hơn, hơn hai mươi năm vội vàng gặp một lần, từng câu một lại có thể nhớ từng chữ cũng không quên mà thuật lại, có thể thấy được tình cảnh này đã không biết trong lòng các nàng đã nhớ tới nó biết bao nhiêu lần

Ba cô gái si ngốc nhìn Thạch Thiên, hốc mắt dần dần đỏ, chậm rãi đi đến trước mặt Thạch Thiên, ôn nhu nói: “Coi như hôm nay vẫn chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, đem hai mươi năm này cấp lại cho chúng em đi?”

Thạch Thiên trong lòng đau xót, lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, ta thiếu các em hơn hai mươi năm trong lòng vô cùng tự trách, hồi tưởng năm tháng trôi qua, chỉ vì chính mình không muốn lại chịu cảm tình tra tấn, không biết hại bao nhiêu cô gái si tình mang theo tiếc nuối mà chết. Thật sự là ích kỷ tới cực điểm. Không phải là sinh lý tử biệt thống khổ sao? Không phải là vô tận tưởng niệm tra tấn sao? Nam tử hán đại trượng phu vì sao không dám đi thừa nhận!

Thạch Thiên nhẹ nhàng đẩy ba cô gái ra, đi đến cửa sổ phía trước mở cửa sổ ra.

Ba cô gái kinh hô: “Đừng!”

“Bùm!” Kim Hinh cùng Samantha phá cửa vọt vào, lớn tiếng quát lên: “Thạch Thiên, tên khốn kiếp này!”

Thạch Thiên ngửa mặt lên trời thét dài, âm thanh như cực kỳ tự trách, truyền xa ngàn dặm chấn động cửu thiên. Đệ tử trong hoàng cung Thạch Thiên không biết phát sinh chuyện gì, đang ngủ chưa kịp mặc đồ chỉnh tề đã vọt ra, có người còn mặc nội y.

“Các người đều nghe kỹ, lão tử muốn thành thân!” Tuyên bố xong, Thạch Thiên quay đầu hướng tới các nàng trong phòng nói: “Lão tử sẽ cưới toàn bộ các nàng”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-diet-truyen-thuyet>